Δρ. Χένρυ Πίκερ

Οι Επιτραπέζιες Συνομιλίες του Χίτλερ στο στρατηγείο του Αρηγού

Ο Χίτλερ με τον συγγραφέα των «Επιτραπέζιων Συνομιλιών», Δρ. Χένρυ Πίκερ, στο στρατηγείο του Αρχηγού «Werwolf» (Λυκάνθρωπος) (κοντά στη Βίννιτσα στην ΕΣΣΔ/Ουκρανία). Ο Δρ. Πίκερ – δικηγόρος, ιστορικός και αυτόπτης μάρτυρας – ήταν ένας πλήρως καταρτισμένος δημόσιος υπάλληλος με νομικό υπόβαθρο στο στρατηγείο του Αρχηγού, συγκεκριμένα σαν ανώτερος κυβερνητικός αξιωματούχος για το κρατίδιο του Όλντενμπουργκ, φορώντας την γκρι στολή ενός αρχηγού τάγματος της Νεολαίας του Χίτλερ.

Ο δρ. Χένρυ Πίκερ, ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου

Το τεκμηριωμένο έργο του δρ. Χένρυ Πίκερ, «Οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ στο στρατηγείο του Αρχηγού», έχει γίνει εδώ και καιρό ένα κλασικό έργο της παγκόσμιας λογοτεχνίας.

Η LONDONER PRESSE BULLETIN χαρακτήρισε το έργο σαν ένα «επιστημονικό ντοκουμέντο υψίστης σημασίας», η εφημερίδα SPIEGEL «μια δημοσιογραφική παγκόσμια αίσθηση», η ZÜRCHER WELTWOCHE «ένα μοναδικό ντοκουμέντο της ιστορικής επιστήμης» και η BERLINER STUDENTENZEITUNG μια «αναντικατάστατη πρωταρχική πηγή» για τον άνθρωπο, που άλλαξε τον κόσμο και έφερε στην ανθρωπότητα όσο κανένας άλλος, θάνατο, ερείπια και συμφορά. Από τη Νέα Υόρκη μέχρι τη Νότια Αμερική και τη Νότια Αφρική, από τη Μόσχα μέχρι την Ινδία και την Αυστραλία, οι κριτικοί χαιρέτισαν το έργο του Πίκερ σαν ένα ιστορικό επίτευγμα και θησαυρό απαράμιλλης σημασίας.

Γι' αυτό δεν είναι λοιπόν περίεργο που πολλοί συγγραφείς των βιογραφιών του Χίτλερ, των βιβλίων για τον Εθνικοσοσιαλισμό και των απομνημονευμάτων που έχουν εκδοθεί από το 1951 και μετά, έχουν αναφέρει, ερμηνεύσει ή συνοψίσει άμεσα ή έμμεσα τις «επιτραπέζιες συνομιλίες» και ότι, μέχρι αυτή τη νέα έκδοση, όλες οι εκδόσεις των «επιτραπέζιων συνομιλιών» είχαν εξαντληθεί. Για αυτόν τον λόγο, ο εκδοτικός οίκος Seewald, στο εικοστό έτος της ύπαρξής του, δημοσιεύει μια πλήρως αναθεωρημένη έκδοση σαν ένα έγγραφο συναρπαστικής ιστοριογραφίας, η οποία περιέχει πολυάριθμες αδημοσίευτες προηγουμένως εικόνες και όχι μόνο αναπαράγει τα αντίγραφα των συνομιλιών, αλλά παρέχει και μια αυθεντική αφήγηση, στην εισαγωγή, στις εξηγήσεις και στις σημειώσεις, για το πώς ήταν πραγματικά ο Χίτλερ, τι πραγματικά σκεφτόταν και τι πραγματικά ήθελε.

Μάλιστα, ο δρ. Πίκερ είχε κρατήσει τα έγγραφά του, τις σημειώσεις του και το αρχειακό υλικό από την κληρονομιά του Χίτλερ μέχρι το τέλος της ζωής του. Λαμβάνοντας υπόψη τις πολλές παραπλανητικές υποθέσεις, τις εικασίες, τους θρύλους και τις δικαιολογίες ορισμένων συγγραφέων του Χίτλερ, ο συγγραφέας αποφάσισε τώρα – μετά τη λήξη της 30ετούς υποχρέωσής του να παραμείνει σιωπηλός σαν δημόσιος υπάλληλος – να δημοσιεύσει αυτή τη νέα έκδοση με τις συγκλονιστικές νέες αποκαλύψεις στις ενότητες των εικόνων και του κειμένου.

Οι μυστικές ομιλίες του Χίτλερ από το 1937 προς αυτούς που προορίζονταν να γίνουν υψηλόβαθμοι πολιτικοί και από το 1942 στρατιωτικοί ηγέτες, που αναπαράγονται εδώ, δίνουν μια εικόνα για τον κόσμο των σκέψεών του σε περιόδους ειρήνης και πολέμου. Περιγράφοντας μια καθημερινή μέρα στο στρατηγείο του Αρχηγού, ο Πίκερ εξηγεί για το πώς ο Χίτλερ, με τα 26 μέλη του προσωπικού του στρατηγείου του Αρχηγού (FHQu-Mitarbeiter – Führerhauptquartier), έλεγχε μια παγκόσμια αυτοκρατορία 362,5 εκατομμυρίων ανθρώπων και 6,85 εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων, διοικούσε μια στρατιωτική μηχανή 20 εκατομμυρίων στρατιωτών και 35 εκατομμυρίων εργατών εξοπλισμών, και πώς προσπάθησε να εφαρμόσει τους εθνικούς, ιδεολογικούς, κοινωνικούς και φυλετικούς του στόχους με έναν ιδιωτικό στρατό τεσσάρων εκατομμυρίων ανδρών (SA, SS, NSKK, NSFK) και μια οργάνωση στελεχών 25 εκατομμυρίων αγοριών και κοριτσιών.

Στην εισαγωγή και στις συνεχιζόμενες επεξηγήσεις των συζητήσεων, ο Πίκερ μας δίνει μοναδικές πληροφορίες για τη ζωή και τη δράση του Χίτλερ. Ο Χίτλερ εμφανίζεται σαν μια προσωπικότητα στην παγκόσμια ιστορία που διαμόρφωσε την εποχή του. Αλλά το βιβλίο του Πίκερ αποκαλύπτει επίσης πώς ο απίστευτος φανατισμός του Χίτλερ εξελίχθηκε σε ένα στοίχημα του «όλα ή τίποτα» και πώς ο Χίτλερ, έχοντας γίνει ένας ριψοκίνδυνος πολιτικός, παρασύρθηκε από τις ξένες δυνάμεις σε μια καταστροφή του κόσμου, που κόστισε 56 εκατομμύρια νεκρούς, 50 εκατομμύρια πρόσφυγες, άφησε 35 εκατομμύρια τραυματίες και κατέστρεψε 80.000 πόλεις και χωριά.

Από τις αφηγήσεις του ίδιου του Χίτλερ, από τις αναφορές της αδελφής του, της συζύγου του, των υπασπιστών του, της οικονόμου του και άλλων στενότερων έμπιστων προσώπων, καθώς και από τα μυστικά αρχεία του Χίτλερ στο Φύρερμπαου στο Μόναχο και στο Μπέρχοφ κοντά στο Μπέρχτεσγκάντεν, ο Πίκερ φέρνει στο φως έναν ανυπολόγιστο πλούτο προηγουμένως άγνωστων γεγονότων. Η βαθιά του γνώση για τον κόσμο του Χίτλερ, του δόθηκε όχι από φιλοδοξία ή από προσωπική του προστάθεια, αλλά από το προσωπικό του φάκελο, επειδή ήταν ο νεότερος από τους 36 καλύτερα καταρτισμένους νέους δικηγόρους στο Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ, που είχε διοριστεί στο στρατηγείο του Αρχηγού. Τράβηξε αμέσως την προσοχή του Χίτλερ σαν άνθρωπος με πολιτικό θάρρος, επειδή ο Χίμλερ διαμαρτυρήθηκε: Ο Πίκερ είχε διωχθεί από τη Νεολαία του Χίτλερ το 1937 για την υπεράσπισή του σε άτομα που διώκονταν από το καθεστώς και είχε περάσει ένα χρόνο υπό την παρακολούθηση της Γκεστάπο για την ανεξάρτητη κριτική του στις καταχρήσεις του κόμματος. Όταν ο Χίτλερ ανακάλυψε ότι ο Πίκερ ήταν γιος ενός παλιού γνωστού, του γερουσιαστή Ντάνιελ Πίκερ από το Βίλχελμσ-χάφεν, στο σπίτι του οποίου φιλοξενούνταν τακτικά κατά τη διάρκεια επισκέψεών του στη βόρεια Γερμανία από το 1929, τον διόρισε μόνιμο καλεσμένο σε δείπνο, ακόμη και όταν δειπνούσε μόνο με τον στενότερο κύκλο του, για παράδειγμα, με την Εύα Μπράουν.

Ο Πίκερ παρατήρησε και κατέγραψε όλα όσα άκουγε και έβλεπε με την ακρίβεια ενός δικηγόρου και την επιμέλεια ενός εκπαιδευμένου ιστορικού. Έφερε μαζί του τις απαραίτητες γνώσεις από την επαγγελματική του ζωή: Ήταν ανώτατος κυβερνητικός αξιωματούχος πλήρους απασχόλησης στη διοίκηση του κρατιδίου του Όλντενμπουργκ και, επιπλέον, ηγέτης της Νεολαίας του Χίτλερ, υπηρετώντας σαν εκπρόσωπος της Νεολαίας του Χίτλερ στο Γραφείο Εξωτερικής Πολιτικής, σαν κοινωνικός και νομικός σύμβουλος στην ηγεσία της Νεολαίας του Ράιχ και σαν πρόεδρος του Ανώτατου Δικαστηρίου της Νεολαίας του Χίτλερ. Μέχρι το τέλος του πολέμου, υπηρέτησε σαν Πρώτος Γραμματέας του Διεθνούς Νομικού Επιμελητηρίου.

Ο Πίκερ παρακολουθεί την πορεία του Χίτλερ από τον γιο ενός μικροαστού τελωνειακού υπαλλήλου στον υπέρμετρο κατακτητή, από τον άνεργο δεκανέα έως τον πολυεκατομμυριούχο που ζει έναν σπαρτιατικό τρόπο ζωής, από τον απάτριδο Αυστριακό έως τον Γερμανό Καγκελάριο, αρχηγό κράτους και πολέμαρχο. Βιώνουμε τον Χίτλερ σαν αρχιτέκτονα σχεδιαστή, σαν στρατιώτη του μετώπου στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, σαν ομιλητή, σαν οργανωτή του κόμματος, ηγέτη ανδρών, σαν εκπαιδευτή του λαού, σαν διαχειριστή τέχνης, σαν κατασκευαστή αυτοκινήτων και όπλων, σαν σχεδιαστή βραβείων και διακριτικών χειμερινών ανακούφισης, σαν συλλέκτη γραμματοσήμων και μεταλλίων, σαν γόη των γυναικών, πατρικό προστάτη της Γκέλι Ράουμπαλ, σαν τρυφερό σύντροφο της της Εύα Μπράουν, καθώς και σαν πολιτικό και στρατιωτικό που εκτίμησε τόσο λάθος την ευκαιρία του και απέρριψε την μόνη προσφορά ειρήνης του αντιπάλου, την προσφορά του Στάλιν, τον Απρίλιο του 1943.

Αυτό το βιβλίο αποκαλύπτει με ένα εντελώς ξεκάθαρο τρόπο τον πραγματικό τρόπο σκέψης και δράσης του Γερμανού που συγκλόνισε τον κόσμο. Είναι το μοναδικό βιβλίο που παρουσιάζει τον Αδόλφο Χίτλερ σαν άνθρωπο από σάρκα και οστά, που παρουσιάζει τον εαυτό του όπως ήταν στην πραγματικότητα.

Εκδόσεις Seewald Στουτγάρδη

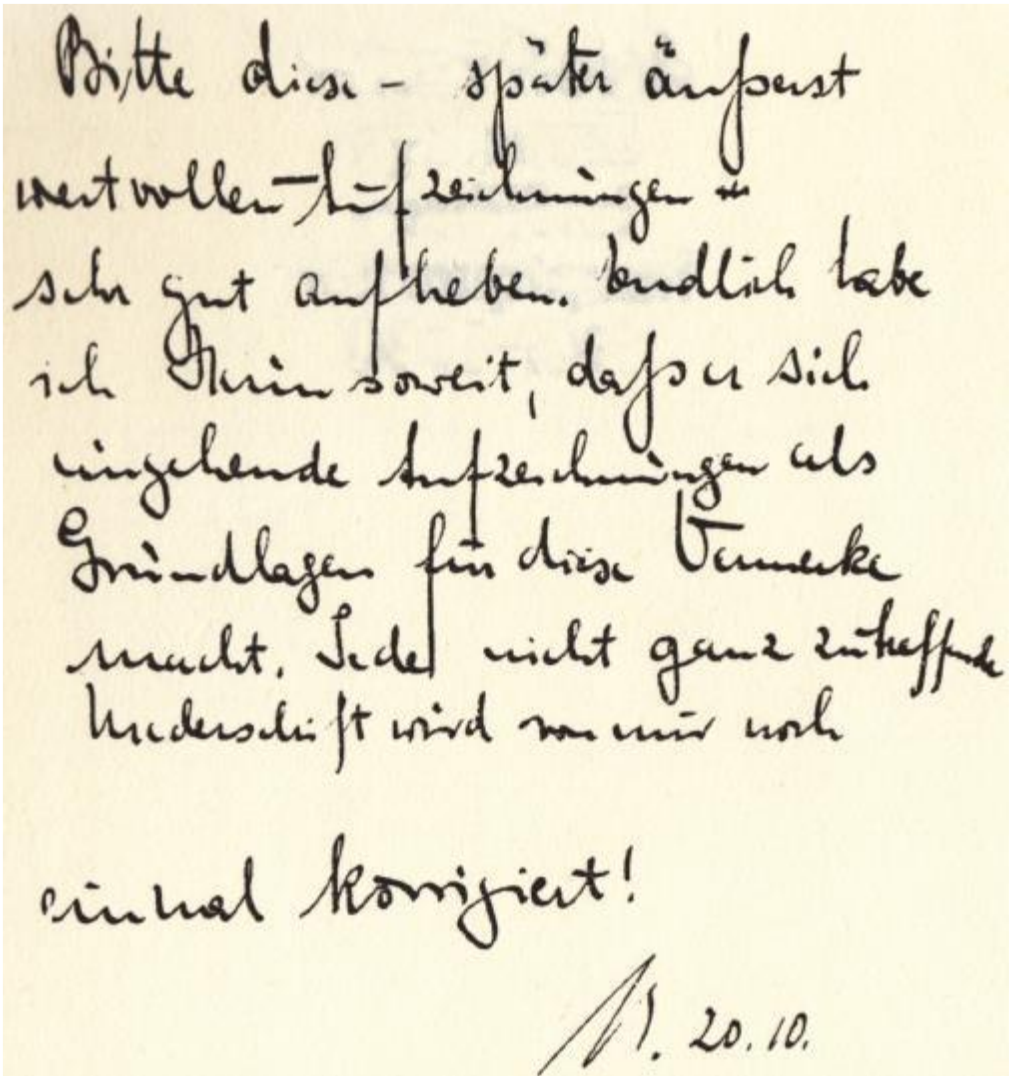
Bitte diese – später äußerst
wertvollen – Aufzeichnungen
sehr gut aufheben. Endlich habe
ich Heim soweit, daß sie sich
eingehende Aufzeichnungen als
Grundlagen für diese Themeke
macht. Jede nicht ganz zutreffende
Niederschrift wird nun nur noch
einmal korrigiert!
M. 20. 10.

Χειρόγραφο σημείωμα του Μάρτιν Μπόρμαν με ημερομηνία 20 Οκτωβρίου 1941

REICHSKANZLER
ADOLF HITLER

Περί της γνησιότητας και της αξίας των λεγομένων «Επιτραπέζιων Συνομιλιών του Χίτλερ»

Άρθρο του Heinrich von Thule

Σύντομη Ιστορία των εκδόσεων τους:

Οι λεγόμενες «Επιτραπέζιες Συνομιλίες» του Αδόλφου Χίτλερ (Hitler's Table Talk ή Tischgespräche) αποτελούν μία από τις πλέον ιδιόμορφες αλλά και αμφιλεγόμενες πηγές για τη μελέτη της ιδεολογίας και της κοσμοθεωρίας του Αρχηγού του Τρίτου Ράιχ. Σε αντίθεση με τους δημόσιους λόγους, τα επίσημα κρατικά έγγραφα και τα προπαγανδιστικά κείμενα του εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος, το συγκεκριμένο υλικό προέρχεται από ανεπίσημες συνομιλίες που λάμβαναν χώρα κατά τη διάρκεια γευμάτων ή βραδινών συγκεντρώσεων στο στρατηγείο του Φύρερ (Führerhauptquartier) μεταξύ των ετών 1941 και 1944. Η σημασία τους έγκειται στο γεγονός ότι παρουσιάζουν τον Χίτλερ σε ένα ιδιωτικό περιβάλλον, όπου απευθυνόταν σε έναν στενό κύκλο συνεργατών και εμπίστων, χωρίς την ανάγκη άμεσης προσαρμογής σε ένα μαζικό ακροατήριο.

Η καταγραφή των συνομιλιών αυτών πραγματοποιήθηκε κατόπιν πρωτοβουλίας του Martin Bormann επικεφαλής της Καγκελαρίας του Κόμματος και προσωπικού γραμματέα του Χίτλερ. Οι πρώτες σημειώσεις ελήφθησαν από τον Heinrich Heim, υφιστάμενο του Bormann από τον Ιούλιο του 1941 έως τα μέσα Μαρτίου του 1942. Από τις 21 Μαρτίου έως τις 2 Αυγούστου 1942, το έργο της καταγραφής ανέλαβε ο Henry Picker, νομικός και στέλεχος του στρατηγείου του Φύρερ (Führerhauptquartier). Μετά την αποχώρηση του Picker, ο Heim και ο Bormann συνέχισαν να προσθέτουν υλικό σε πιο αραιά χρονικά διαστήματα έως τον Νοέμβριο του 1944, οπότε και τερματίζεται το σύνολο των καταγραφών [1].

Το υλικό αυτό διασώθηκε σε περισσότερες από μία εκδοχές. Υπάρχει αφενός η κοινή εκδοχή των Heim και Picker, η οποία εκδόθηκε για πρώτη φορά στα γερμανικά το 1951 υπό τον τίτλο Adolf Hitler: Monologe im Führerhauptquartier 1941–1944, και αφετέρου μία πληρέστερη εκδοχή που διατηρούσε ο ίδιος ο Bormann. Η τελευταία εστάλη σε διαδοχικά τμήματα στη σύζυγό του, Gerda Bormann, στο Μόναχο. Μετά το τέλος του πολέμου, το χειρόγραφο αυτό περιήλθε στον Francois Genoud, ο οποίος φρόντισε για τη δημοσίευσή του σε γαλλική μετάφραση το 1952 και, λίγο αργότερα, σε αγγλική έκδοση το 1953 με εισαγωγή του Hugh Trevor-Roper[2]. Η ύπαρξη πολλαπλών εκδόσεων και μεταφράσεων υπήρξε καθοριστικός παράγοντας για τη μεταγενέστερη φιλολογική και ιστοριογραφική διαμάχη.

Περιεχόμενο:

Οι Επιτραπέζιες Συνομιλίες καλύπτουν ένα εντυπωσιακά ευρύ φάσμα θεμάτων. Ο Χίτλερ εμφανίζεται να εκφράζει απόψεις για τη διεξαγωγή του πολέμου, τις διεθνείς σχέσεις, τη μοίρα της Γερμανίας και της Ευρώπης μετά από μία ενδεχόμενη νίκη, αλλά και για ζητήματα πολιτισμού, φιλοσοφίας, φυλετικής θεωρίας και θρησκείας. Όπως θα διαπιστώσει ο αναγνώστης, οι αξιοσημείωτες γενικές γνώσεις του Χίτλερ αποτελούν ένδειξη της αυτομόρφω-

σης που καλλιέργησε. Πολλοί σύγχρονοι παρατηρητές επισήμαναν τη φαινομενικά εκτεταμένη κατάρτισή του και την ικανότητά του να μιλά με αυτοπεποίθηση και αυθεντία για ένα ευρύ φάσμα θεμάτων, στοιχείο που ενισχύει την εικόνα ενός αυτοδίδακτου αλλά ιδεολογικά αφοσιωμένου ηγέτη. Ταυτόχρονα, το περιεχόμενο των συνομιλιών συχνά αποκαλύπτει έναν λόγο πιο ωμό και λιγότερο φιλτραρισμένο από εκείνον των δημόσιων εμφανίσεών του.

Πηγές αμφισβήτησης και διαμάχης:

Ορισμένοι αναθεωρητές, κυρίως στο παρελθόν, έσπευσαν να αμφισβητήσουν τη γνησιότητα ή την αξιοπιστία τους.[3] Οι περισσότεροι αναθεωρητές που απορρίπτουν τις Επιτραπέζιες Συνομιλίες παρακινούνται από μία από τις δύο επαναλαμβανόμενες ανησυχίες: είτε απορρίπτουν την εχθρότητα του Χίτλερ απέναντι στον Χριστιανισμό, η οποία διατυπώνεται με τον πιο σαφή τρόπο στο έργο, μερικοί εξ αυτών είναι Χριστιανοί Εθνικοσοσιαλιστές και άλλοι, όπως ο Richard Carrier, είναι άθεοι που επιθυμούν να υποστηρίξουν ότι τα «κακά του Εθνικοσοσιαλισμού» προέρχονται από τον Χριστιανισμό, είτε αρνούνται την άποψη του Χίτλερ περί κατωτερότητας των σλαβικών φυλών

και της γερμανοποίησης των κατεχόμενων από το Ράιχ εδαφών της ανατολικής Ευρώπης. Το πλέον αμφιλεγόμενο ζήτημα γύρω από τις *Επιτραπέζιες Συνομιλίες* αφορά τη γνησιότητα και την αξιοπιστία τους, καθώς επικριτές του έργου έχουν υποστηρίξει ότι το κείμενο ενδέχεται να έχει υποστεί αλλοιώσεις είτε μέσω εκδοτικών παρεμβάσεων είτε μέσω προβληματικών μεταφράσεων, ιδίως στις γαλλικές και αγγλικές εκδόσεις. Στο επίκεντρο της αντιπαράθεσης βρίσκονται κυρίως οι ιδιαίτερα έντονες αντικληρικές δηλώσεις που αποδίδονται στον Χίτλερ, οι οποίες φαίνεται να έρχονται σε αντίθεση τόσο με τη δημόσια ρητορική του κατά τη διάρκεια της εξουσίας του όσο και με ορισμένες διατυπώσεις του *Mein Kampf*. Επιπλέον, έχουν επισημανθεί διαφορές στη μετάφραση συγκεκριμένων γερμανικών όρων και φράσεων. Περισσότερα σχετικά με αυτά αναλύονται παρακάτω στο άρθρο.

Η ακαδημαϊκή έρευνα των Richard Carrier και Mikael Nilson:

Οι δύο μελετητές που συχνά συνδέονται με την αμφισβήτηση της αυθεντικότητας του *Επιτραπέζιων Συνομιλιών* φαίνεται ότι, τουλάχιστον αρχικά, επηρεάστηκαν από την επιθυμία να διατηρηθεί η εικόνα του Χίτλερ ως πιστού Χριστιανού. Ο Richard Carrier, ακαδημαϊκός υποστηρικτής της μυθικιστικής θεωρίας για τον Ιησού, για τις επικριτικές του μελέτες για τον Χριστιανισμό, αλλά συχνά επικαλούμενος από Χριστιανούς αρνητές των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών*, Αρχικά προσπάθησε να αμφισβητήσει την αξιοπιστία των γαλλικών και αγγλικών εκδόσεων των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών*, ενώ παράλληλα διατύπωσε σχόλια και ορισμένες ενστάσεις και για το γερμανικό πρωτότυπο.

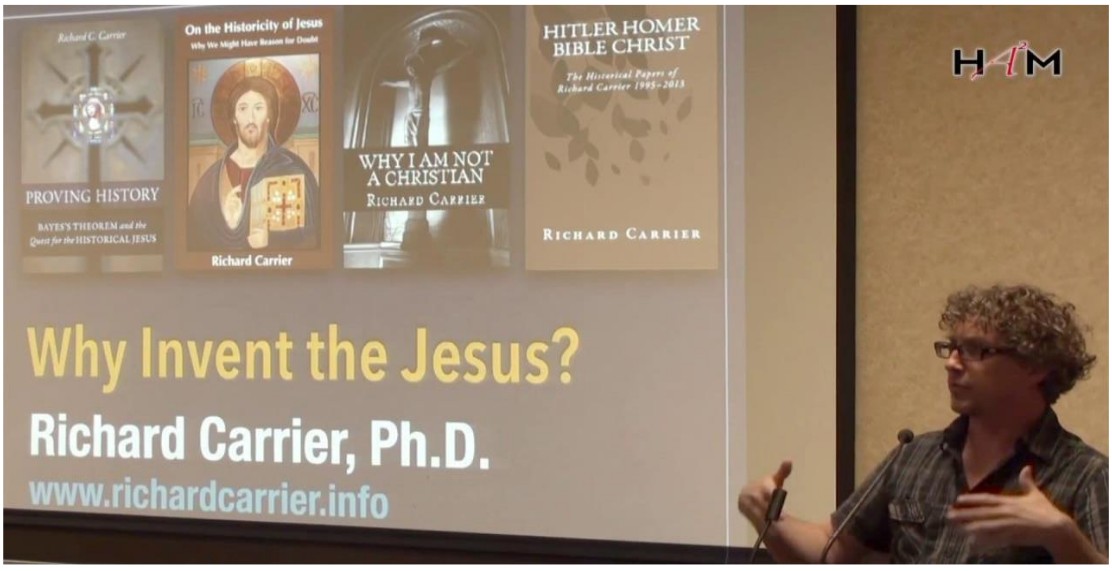

Ο υποστηρικτής της μυθικιστικής θεωρίας περί Ιησού και σκεπτικός όσων αφορά τις Επιτραπέζιες Συνομιλίες Richard Carrier

Στη συνέχεια όμως παραδέχθηκε, μετά την ανάγνωση των ερευνών του Mikael Nilsson, ότι οι γερμανικές εκδόσεις των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών* είναι αυθεντικές. Όπως αναφέρει ο ίδιος ο Carrier:

«[Ο Mikael] Nilsson διαπίστωσε ότι οι γερμανικές εκδόσεις που έχουμε σήμερα είναι ***αυθεντικές*** *[…]* ***υπήρχαν όντως σημειώσεις που κρατήθηκαν στο καταφύγιο του Χίτλερ*** *από ανθρώπους που ήταν παρόντες»*.[4]

Αυτό δείχνει ότι η αρχική αμφισβήτηση του Carrier αφορούσε κυρίως τις μεταφράσεις, ενώ οι γερμανικές πηγές είναι έγκυρες και βασίζονται σε πραγματικές σημειώσεις από τον χώρο του καταφυγίου.

Επιπλέον, ο Richard Carrier, σχολιάζοντας την αξιοπιστία των εκδόσεων των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών*, και συγκεκριμένα της έκσοσης του Picker αναφέρει:

«Υποθέτοντας ότι οποιοδήποτε δημοσιευμένο κείμενο αποτελεί γνήσιο αντίγραφο αυτών των σημειώσεων, ***η έκδοση του Picker (ιδίως όπου συμφωνεί με τον Jochmann) διαθέτει την ισχυρότερη αξίωση αυθεντικότητας****. Περιλαμβάνει το αυθεντικό γερμανικό κείμενο και υπήρξε η πρώτη που δημοσιεύθηκε, έναν χρόνο πριν από τον Genoud. Και ενώ ο Genoud εξασφάλισε έναν εκτενή αλλά ουσιαστικά ασήμαντο πρόλογο από τον Robert d'Harcourt της Γαλλικής Ακαδημίας, ο Picker είχε τη συμμετοχή και την αιγίδα ενός μεγάλου πανεπιστημίου και ενός διακεκριμένου ιστορικού του Χίτλερ: "Διαμορφώθηκε εκ μέρους του Γερμανικού Ινστιτούτου για την Ιστορία του Εθνικοσοσιαλισμού, με πρωτοβουλία και έκδοση του Gerhard Ritter, καθηγητή ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Φράιμπουργκ". Επιπλέον,* ***ο ίδιος ο Picker υπήρξε ένας από τους στενογράφους (από τις 21 Μαρτίου 1942 έως τις 2 Αυγούστου 1942) και συνεπώς κατέγραψε πολλές από τις σημειώσεις αυτοπροσώπως, παρουσία του ίδιου του Χίτλερ, γεγονός που τον καθιστά αυτόπτη μάρτυρα με πρόσβαση και στα σημειωματάρια του προκατόχου του Heim, τα οποία –όπως δηλώνει– απέκτησε απευθείας, παρακάμπτοντας την επιμέλεια του Bormann****»*[5].

Η σύνθεση αυτών των στοιχείων ενισχύει την αξιοπιστία της έκδοσης, καθώς ο Carrier υπογραμμίζει ότι δεν υπήρξε παρέμβαση της επιμέλειας του Bormann, γεγονός που την καθιστά πιο κοντά στην «πρωτογενή» μορφή των συνομιλιών.

Επιπλέον, μεταξύ άλλων αναφέρει:

«Η δεύτερη και η τρίτη έκδοση του Picker ***περιλαμβάνουν επίσης αρκετές μαρτυρίες για την ακρίβεια και την αυθεντικότητα του κειμένου από συναδέλφους αξιωματικούς του καταφυγίου, μεταξύ των οποίων και ο Gerhard Engel, καθώς και μία μαρτυρία του ιστορικού Walter Mediger, ο οποίος συνέκρινε την πρώτη έκδοση με τις ίδιες τις στενογραφικές καταγραφές του Picker και προέβη σε «διορθώσεις»****,* ***επιβεβαιώνοντας έτσι την ακρίβεια της νέας έκδοσης σε σχέση με εκείνες τις σημειώσεις****. Στην πρώτη του έκδοση, ο Picker υποστήριξε ότι [μετάφραση από τα γερμανικά του Picker]* ***"ένας επαρκής αριθμός μελών του επιτελείου στο Αρχηγείο του Φύρερ βρίσκεται ακόμη εν ζωή ώστε να μπορεί να καταθέσει υπέρ της αυθεντικότητας των καταγραφών των επιτραπέζιων συνομιλιών, δεδομένου ότι ο Χίτλερ μιλούσε σπάνια στο τραπέζι για στρατιωτικά ζητήματα"****, και για να αποδείξει την προσωπική του γνώση παρέχει λεπτομερή περιγραφή του καταφυγίου και της αίθουσας συσκέψεων,*

καθώς και των προσώπων που απάρτιζαν τότε το επιτελείο του Χίτλερ. ***Προσθέτοντας περαιτέρω αξιοπιστία, το κείμενο του Picker θυμίζει ταχεία στενογραφική καταγραφή, με κενά μεταξύ των καταχωρίσεων, οι οποίες είναι συχνά σύντομες και δεν αφήνουν περιθώριο για επεξηγήσεις ή συγκείμενο (τα οποία ο Bormann κατά καιρούς προσέθετε). Ακόμη και οι ίδιες οι προτάσεις είναι συχνά λακωνικές και μερικές φορές στερούνται απλών λέξεων, όπως αντωνυμίες***»[6]

Αυτό το στοιχείο ενισχύει την αξιοπιστία της δεύτερης και τρίτης έκδοσης, καθώς συνδυάζει προσωπική γνώση, διασταύρωση με αυτόπτες μάρτυρες και στενογραφική ακρίβεια, κάτι που το καθιστά πιο αξιόπιστο σε σχέση με άλλες εκδόσεις που επεξεργάστηκαν ή λειτούργησαν υπό την επιρροή του Bormann.

Εν κατακλείδι**,** η έρευνά του κατέληξε σε ένα τελικό συμπέρασμα που προειδοποιούσε για τα έγγραφα και συνιστούσε στους μελετητές να ανατρέχουν πάντοτε στις γερμανικές εκδόσεις, ώστε να αποφευχθούν οι μεταγενέστερες παρεμβάσεις.

Μια ακόμη πιο αυστηρή ακαδημαϊκή ανάλυση των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών* πραγματοποιήθηκε από τον ιστορικό Mikael Nilson, ο οποίος στο παρελθόν

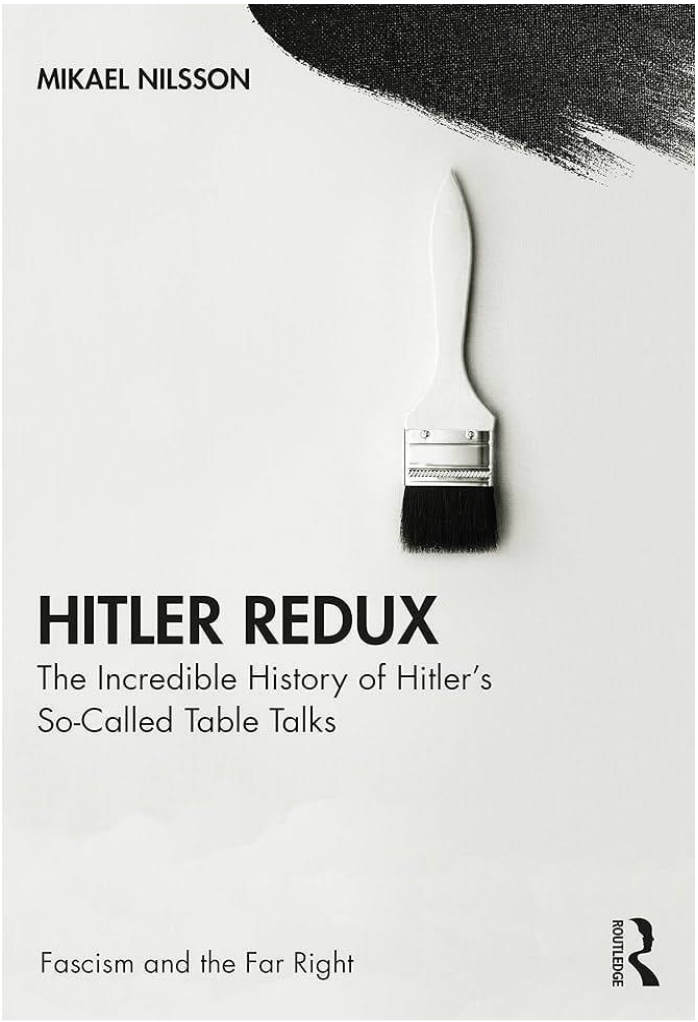

είχε επίσης υποστηρίξει ότι ο Χίτλερ ήταν πιστός Χριστιανός βάσει των δημόσιων λόγων του. Στο σημαντικό έργο του *Hitler Redux* (2020), όπου διεξάγει μια εμπεριστατωμένη μελέτη της ιστορίας των εκδόσεων των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών*, επισημαίνει ότι, παρότι τα κείμενα καταγράφουν πραγματικές συνομιλίες με τον Χίτλερ, οι δημοσιευμένες εκδόσεις υπόκεινται σε εκδοτικές παρεμβάσεις που θέτουν σε κίνδυνο την αξιοπιστία τους ως πρωτογενείς πηγές. Παρ' όλα αυτά, πολλοί ιστορικοί τις αντιμετωπίζουν λανθασμένα ως αυθεντικές ηχογραφήσεις, υποθέτοντας ότι προέρχονται απευθείας από στενογραφικές καταγραφές.

Η κύρια ένστασή του έγκειται στο ότι το κείμενο έχει χρησιμοποιηθεί συχνά χωρίς επαρκή προσοχή στην προέλευσή του, ενώ **δεν ισχυρίζεται ότι πρόκειται για άχρηστο ή πλαστό έγγραφο.**

Συγκεκριμένα, αναφέρει ότι, παρά τα αμφιλεγόμενα θέματα με τις εκδόσεις, οι *Επιτραπέζιες Συνομιλίες* περιέχουν πραγματικές δηλώσεις του Χίτλερ που επιβεβαιώνονται ανεξάρτητα, ενισχύοντας την αξιοπιστία τους ως **πρωτογενών ιστορικών πηγών**:

*«Οι Επιτραπέζιες Συνομιλίες είναι γεμάτες από… δηλώσεις — και αυτές **επιβεβαιώνονται από άλλες ανεξάρτητες πηγές».***[7]

«Τα στοιχεία υποδηλώνουν, πέραν κάθε λογικής αμφιβολίας, ότι οι σελίδες επιβεβαίωσης του [Heinrich] Heim είναι γνήσιες».[8]

«Και τα δύο [τα Monologe του Heinrich Heim και τα Tischgespräche του Henry Picker] βασίζονται σε πραγματικές δηλώσεις του Χίτλερ».[9]

«Ο [Henry] Picker είχε δηλώσει στο περιοδικό Quick ότι οι [Gerhard] Engel και [Karl-Heinrich] Bodenschatz (σύνδεσμος του Göring με τον Χίτλερ), ως συμμετέχοντες στα δείπνα στο FHQ, είχαν καταθέσει για την αυθεντικότητά τους. Επιπλέον, είχε συναχθεί ότι "νέα ευρήματα στις ΗΠΑ και στην Ελβετία" απέδειξαν ότι "τα έγγραφα είναι γνήσια".

Τα τελευταία αναφέρονταν προφανώς στις σελίδες επιβεβαίωσης του [Heinrich] Heim, που βρέθηκαν από τον Mau τον Ιούλιο, και στο χειρόγραφο του [François] Genoud, που είχε γνωστοποιηθεί στο IfZ από τη δημοσίευση των Tischgespräche. Το συμπέρασμα αυτό ήταν φυσικά έγκυρο στο βαθμό που αφορούσε τα ίδια τα έγγραφα».[10]

*«Ωστόσο, και αυτό είναι πολύ σημαντικό, τα αποτελέσματα που παρουσιάζονται σε αυτό το βιβλίο **δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να ερμηνευθούν ως ένδειξη ότι οι Επιτραπέζιες Συνομιλίες δεν είναι αυθεντικές**. Πράγματι, είναι, τουλάχιστον κατά το μεγαλύτερο μέρος, σημειώσεις δηλώσεων που ο Χίτλερ έκανε κάποια στιγμή στα στρατιωτικά του αρχηγεία κατά τη διάρκεια του πολέμου»*[11]

Με βάση τα παραπάνω, ο Nilson καταλήγει ότι οι *Επιτραπέζιες Συνομιλίες* είναι, κατά βάση, αυθεντικές, παρά τις εκδοτικές παρεμβάσεις ή τις προβληματικές αγγλικές μεταφράσεις. Τονίζει ότι οι συνομιλίες αποτελούν σημειώσεις πραγματικών δηλώσεων του Χίτλερ, ενισχύοντας την αξιοπιστία τους ως πηγή για την κατανόηση των απόψεών του κατά τον πόλεμο.

Ακόμη και οι πιο σκεπτικιστικές κριτικές των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών*, όπως αυτές των Nilsson και Carrier, καταλήγουν τελικά σε ένα γενικά παρόμοιο συμπέρασμα.

Ο Χριστιανισμός του Χίτλερ και η περίπτωση του Bormann:

Ένα κρίσιμο ερώτημα είναι κατά πόσο ο Martin Bormann επενέβη στις καταγραφές για να διαστρεβλώσει τις πραγματικές πεποιθήσεις του Χίτλερ, ώστε να εναρμονίζονται με τις δικές του. Τόσο ο Carrier όσο και ο Nilson υποστηρίζουν ότι ο Bormann ανήκε σε μια μικρή αντιχριστιανική μειοψηφία εντός της ηγεσίας του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος. Ο Nilson παραθέτει τον Picker, ο οποίος δήλωσε ότι ο Bormann «τις επεξεργαζόταν με αναίσχυντο τρόπο», προσθέτοντας τη δική του παρατήρηση: «αν υπήρξε ποτέ Εθνικοσοσιαλιστής που μισούσε τον Χριστιανισμό, αυτός ήταν ο Bormann». Θα πρέπει λοιπόν να θεωρούμε τις πληθωρικές αντιχριστιανικές δηλώσεις που εμφανίζονται στις *Επιτραπέζιες Συνομιλίες* ως πιθανή παρεμβολή από τον Bormann;

Ο Martin Bormann

Όπως επισημαίνει ο ιστορικός Richard J. Evans, ο Bormann θα θεωρούσε το κείμενο αυτό ως ιερό, απαραίτητο για να διαφυλάξει τις αρχικές σκέψεις του Χίτλερ με τον πιο πιστό και πρωτότυπο τρόπο.[12]

Μία από τις πιο σκληρές αντιχριστιανικές δηλώσεις που φέρεται να έκανε ο Χίτλερ είναι η εξής:

«Ο λόγος που ο αρχαίος κόσμος ήταν τόσο καθαρός, φωτεινός και γαλήνιος ήταν ότι δεν γνώριζε δύο μεγάλες μάστιγες: τη νόσο και τον Χριστιανισμό». Εδώ, «η νόσος» αναφέρεται στη σύφιλη, και έχουμε μαρτυρίες από τα ημερολόγια τόσο του Alfred Rosenberg όσο και του Joseph Goebbels, οι οποίοι καταγράφουν την ίδια ακριβώς δήλωση του Χίτλερ τον Απρίλιο του 1941.

Ο Ρόζενμπεργκ σημείωσε στο ημερολόγιό του ότι ο Χίτλερ κάποτε ανέφερε τον Σοπενχάουερ ως πηγή της ρήσης **«η αρχαιότητα δεν γνώριζε δύο κακά: τον Χριστιανισμό και τη σύφιλη»**. (Ο Ρόζενμπεργκ, οπαδός του Σοπενχάουερ, προφανώς δεν ήταν σίγουρος αν αυτή ήταν πραγματικά μια φράση του Σοπενχάουερ, καθώς έβαλε ένα ερωτηματικό δίπλα της). Ο Γκαίμπελς κατέγραψε την ίδια συζήτηση στο ημερολόγιό του, αλλά θυμόταν τον Χίτλερ να λέει: **«Ο Χριστιανισμός και η σύφιλη έκαναν την ανθρωπότητα δυστυχισμένη και μη ελεύθερη»**.

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, ημερολογιακή καταχώριση για τις 9 Απριλίου 1941, στο «Alfred Rosenberg Diary, 531». http:collections ushnm.orgview/2001.62.14- πρόσβαση στις 22 Ιανουαρίου 2014.

Γκαίμπελς, ημερολογιακή καταχώριση για τις 8 Απριλίου 1941, στο Die Tagebücher von Joseph Goebbels, επιμ. Elke Fröhlich, μέρος I Aufzeichnungen 1923- 1941, τόμος 9: Dezember 1940-Juli 1941 (Μόναχο K G Saur, 1998), 234.

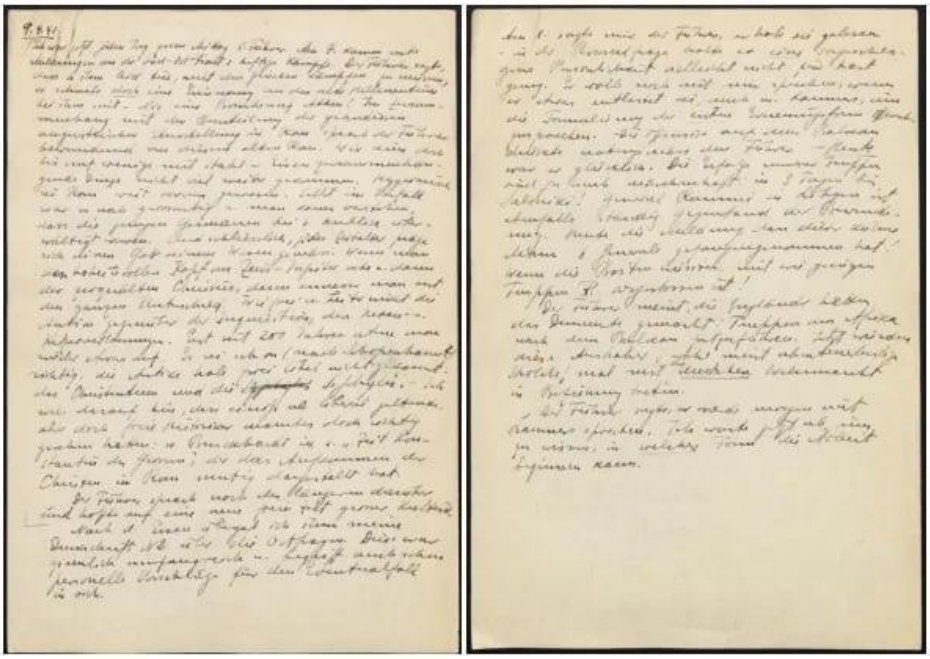

Αν υπάρχουν πρωτογενείς πηγές από τον στενό κύκλο του Χίτλερ που επιβεβαιώνουν μια αντιχριστιανική δήλωση καταγεγραμμένη στις *Επιτραπέζιες Συνομιλίες*, τότε ο ισχυρισμός μελετητών όπως ο Carrier ότι οι αντιχριστιανικές δηλώσεις του Χίτλερ υποδεικνύουν παραποίηση από τον Bormann καταρρέει σημαντικά. Ο Bormann ίσως να ενίσχυσε ορισμένες από τις αντιχριστιανικές δηλώσεις του Χίτλερ, αλλά η ιδέα ότι τις κατασκεύαζε εκ του μηδενός δεν υποστηρίζεται από τα διαθέσιμα στοιχεία. Επιπλέον, η πλέον ισχυρή αντιχριστιανική δήλωση που περιέχεται στο έγγραφο επιβεβαιώνεται ως γνήσια από τα υπόλοιπα ημερολόγια.

Ανεξάρτητες πηγές που επιβεβαιώνουν την αυθεντικότητα και αξιοπιστία των Επιτραπέζιων Συνομιλιών:

Ο βασικός πυρήνας των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών* ενισχύεται περαιτέρω από πληθώρα ανεξάρτητων μαρτυριών. Ο Walther Hewel, διπλωμάτης και προσωπικός φίλος του Χίτλερ, καταγράφει στο ημερολόγιό του δηλώσεις του Φύρερ «στο τραπέζι», χρησιμοποιώντας ρητά τον όρο Tischgespräch. Σε καταχώρηση της 10ης Οκτωβρίου 1941, ο Hewel σημειώνει έντονα αντικληρικές τοποθετήσεις του Χίτλερ, οι οποίες συμφωνούν θεματικά και ιδεολογικά με το περιεχόμενο των μεταγενέστερα δημοσιευμένων Επιτραπέζιων Συνομιλιών[13].

Αντίστοιχα, ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, Ράιχσλάιτερ του NSDAP και υπουργός των Κατεχόμενων Ανατολικών Εδαφών, αναφέρει στο προσωπικό του ημερολόγιο ότι ο Bormann απέστειλε εγκύκλιο προς τους Γκαουλάιτερ σχετικά με τον Χριστιανισμό και το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα, η οποία περιείχε «ανεπεξέργαστες» δηλώσεις του Χίτλερ από επιτραπέζιες συζητήσεις[14]. Η αναφορά αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική, καθώς αποδεικνύει ότι τέτοιες ιδιωτικές τοποθετήσεις καταγράφονταν και κυκλοφορούσαν ήδη εντός του κομματικού μηχανισμού κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Καθοριστικής σημασίας είναι επίσης οι μαρτυρίες προσώπων που βρίσκονταν καθημερινά στο άμεσο περιβάλλον του Χίτλερ. Η προσωπική του γραμματέας, Christa Schroeder, περιγράφει με σαφήνεια τη διαδικασία καταγραφής των συνομιλιών από τον Heim και τον Picker. Παρότι επισημαίνει ότι ο Pickerκρατούσε σημειώσεις χωρίς πάντοτε τη γνώση του ίδιου του Χίτλερ, τονίζει ρητά ότι τόσο τα Monologe όσο και τα Tischgespräche αποτελούν πολύτιμες πηγές για την κατανόηση της σκέψης του[14]. Παρόμοιες περιγραφές συναντώνται και σε απομνημονεύματα μελών του οικιακού προσωπικού και στρατιωτικών υπασπιστών, όπως του Nicolaus von Below, οι οποίοι επιβεβαιώνουν την ύπαρξη μακρών και συχνά ζωηρών συζητήσεων κατά τη διάρκεια των γευμάτων[15].

Δείτε επίσης: Richard Weikart και David Irving για τις Επιτραπέζιες Συνομιλίες (στα αγγλικά) [ΒΙΝΤΕΟ]

Συμπέρασμα:

Όπως είδαμε παραπάνω, οι περισσότεροι ιστορικοί ακαδημαϊκοί δέχονται τη γνησιότητα και την αξιοπιστία των *Επιτραπέζιων Συνομιλιών*. Παρόλο που συνολικά οι *Επιτραπέζιες Συνομιλίες* δεν μπορούν να θεωρηθούν αυτολεξεί πρακτικά ούτε ως απόλυτα αδιάψευστη αποτύπωση της σκέψης του Χίτλερ, απαιτούν κριτική ανάγνωση, σύγκριση των διαφορετικών εκδόσεων και προσεκτική αξιολόγηση των μεταφράσεων. Παρ' όλα αυτά, η σύγκλιση ανεξάρτητων μαρτυριών, ημερολογίων και απομνημονευμάτων καθιστά εξαιρετικά δύσκολη την πλήρη απόρριψή τους ως πλαστογραφία. Αντιθέτως, φαίνεται ότι αντανακλούν, έστω και αποσπασματικά, τον τρόπο με τον οποίο ο Χίτλερ εξέφραζε ιδιωτικά τις απόψεις του.

Για τον γενικό αναγνώστη, οι *Επιτραπέζιες Συνομιλίες* προσφέρουν ένα μοναδικό παράθυρο στον ιδεολογικό κόσμο του Χίτλερ, επιτρέποντας τη σύγκριση ανάμεσα στη δημόσια εικόνα που προέβαλλε και στις ανεπίσημες τοποθετήσεις του. Η αξία τους δεν έγκειται μόνο στο περιεχόμενο των δηλώσεων, αλλά και στο γεγονός ότι φωτίζουν τις πολυπλοκότητες, τις έντονες προσηλώσεις και τις διαρκείς σταθερές ενός άνδρα που άσκησε τεράστια επιρροή στην ευρωπαϊκή και παγκόσμια ιστορία του 20ού αιώνα και όχι μόνο.

Υποσημειώσεις:

[1] Henry Picker, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, Bonn, 1951.

[2] Adolf Hitler, Hitler's Table Talk 1941–1944, εισαγωγή Hugh Trevor-Roper, London, 1953.

[3] Metapedia, Hitler's Table Talk, en.metapedia.org.

[4] Richard Carrier, "Hitler's Table Talk: The Definitive Account", 26 Απριλίου 2021, https://archive.is/1IzEg.

[5] Richard C. Carrier, "Hitler's Table Talk: Troubling Finds," German Studies Review 26 (2003): 561–76.

[6] Ibid.

[7] Mikael Nilsson, Hitler Redux: The Incredible History of Hitler's So-Called Table Talks, 2020, σ. 64

[8] Ibid., σ. 194

[9] Ibid., σ. 200

[10] Ibid., σ. 76

[11] Ibid., σ. 388

[12] Richard J. Evans, Hitler's people: the faces of the Third Reich. σ. 6 και 7.

[13] Walther Hewel, Tagebuchfragment, 10 Οκτωβρίου 1941, Institut für Zeitgeschichte.

[14] Alfred Rosenberg, The Diaries of Alfred Rosenberg, καταχώρηση 1 Σεπτεμβρίου 1941.

[15] Christa Schroeder, He Was My Chief: The Memoirs of Adolf Hitler's Secretary, London, 1985.

[16] Nicolaus von Below, At Hitler's Side: The Memoirs of Hitler's Luftwaffe Adjutant 1937–1945, London, 2001.

Βιβλιογραφία:

1. Carrier, Richard. "Hitler's Table Talk: The Definitive Account." 26 Απριλίου 2021. https://archive.is/1IzEg.

2. Carrier, Richard C. "Hitler's Table Talk: Troubling Finds." *German Studies Review* 26, no. 3 (2003): 561–576.

3. Dalton, Thomas. The Great Holocaust Mystery: Reconsidering the Evidence. Inconvenient History. https://codoh.com/library/document/3331/?lang=en

4. Evans, Richard J. *Hitler's People: The Faces of the Third Reich*. σ. 6–7.

5. Hitler, Adolf. Adolf Hitler: Monologe im Führerhauptquartier 1941–1944. Επιμ. Werner Jochmann. Hamburg: 1980.

6. Hitler, Adolf. Hitler’s Table Talk 1941–1944. Μετάφρ. Norman Cameron & R. H. Stevens. London: 1953. Εισαγωγή: Hugh Trevor-Roper.

7. Irving, David. *[Archive link]*. https://archive.ph/Rwhfp

8. Metapedia. “Hitler’s Table Talk.” https://en.metapedia.org/wiki/Hitler%27s_Table_Talk

9. Nilsson, Mikael. *Hitler Redux: The Incredible History of Hitler’s So-Called Table Talks*. 2020. σ. 64, 76, 194, 200, 388.

10. Picker, Henry. *Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier*. Bonn: 1951.

11. Plaim, Anna, κ.ά. Living with Hitler: Accounts of Hitler’s Household Staff. London: 2010.

12. Rosenberg, Alfred. The Diaries of Alfred Rosenberg. New York: 2015. Καταχώρηση 1 Σεπτεμβρίου 1941.

13. Schroeder, Christa. *He Was My Chief: The Memoirs of Adolf Hitler’s Secretary*. London: 1985.

14. von Below, Nicolaus. At Hitler’s Side: The Memoirs of Hitler’s Luftwaffe Adjutant 1937–1945. London: 2001.

15. Walther Hewel. Tagebuchfragment, 10 Οκτωβρίου 1941. Institut für Zeitgeschichte.

16. Weikart, Richard. *Hitler's Religion*.

17. Yeager, Carolyn. *Table Talks* [Podcast series]. Archive.org. https://archive.org/details/htt-56-4-23-15

18. Wikipedia. “Hitler’s Table Talk.”

Περιεχόμενα

Σελίδα

Για την Εισαγωγή: 14
Η προσωπικότητα και η πολιτική του Αδόλφου Χίτλερ και η ιστορία της δημιουργίας των «επιτραπέζιων συνομιλιών» στο στρατηγείο του Αρχηγού

Για λόγους επεξήγησης:: 58
Μια μέρα στο Στρατηγείο του Αρχηγού

Αποδεικτικά στοιχεία γνησιότητας 78
των συνεργατών του Χίλτερ στο στρατηγείο του Αρχηγού και των υπασπιστών του στη Βέρμαχτ: Υποναύαρχος Καρλ-Τζέσκο φον Πούτκαμερ, Σμήναρχος Νικολάους φον Μπίλοβ και Αντιστράτηγος Γκέρχαρντ Ένγκελ, καθώς και ο καθηγητής της ιστορίας δρ. Βάλτερ Μέντιγκερ (Walther Mediger)

Επιτραπέζιες Συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ 80
από την 21η Ιουλίου 1941 μέχρι την 11η Μαρτίου 1942
No. 1 έως No. 36 που προέρχονται από τα πρωτότυπα στενογραφικά αρχεία του Υπουργικού Συμβούλου Χάινριχ Χάιμ από τον δρ. Χένρυ Πίκερ

Οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ 159
από τις 21 Μαρτίου 1942 έως τις 31 Ιουλίου 1942
Τα No. 37 έως 200, είναι βασισμένα σε σύντομες σημειώσεις που κρατήθηκαν στο τραπέζι αμέσως μετά το δείπνο καταγεγραμμένα σε πλάγιο λόγο από τον δρ. Χένρυ Πίκερ.

Η μυστική ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ ενώπιον της «νέας γενιάς πολιτικών ηγετών» με θέμα «Γερμανική Ιστορία και Γερμανικό Πεπρωμένο» της 23ης Νοεμβρίου 1937 574

Η μυστική ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ ενώπιον της «νέας γενιάς στρατιωτικών ηγετών» για τον «Β' Παγκόσμιο Πόλεμο» της 30ής Μαΐου 1942 586

Τεχνικές διευκρινίσεις για τη νέα έκδοση

Σύντομες συμπληρωματικές σημειώσεις για την διευκρίνιση επιτραπέζιων συνομιλιών ((π.χ. ημερομηνίες, τοποθεσίες, βαθμοί, θέσεις κ.λπ.) μπήκαν σε παρένθεση μετά τη λέξη αναφοράς.

Οι σημειώσεις που ήταν απαραίτητες για την κατανόηση και την εξήγηση των ατόμων, των γεγονότων κ.λπ. τοποθετήθηκαν σαν υποσημειώσεις στο κάτω μέρος της σχετικής σελίδας και αριθμούνται σε ολόκληρο το βιβλίο. Τα σχόλια μέσα στις υποσημειώσεις παραλείφθηκαν σκόπιμα. Στο πλαίσιο αυτό γίνεται αναφορά στις επιστημονικές αξιολογήσεις και βιβλιογραφικές αναφορές στα άρθρα του καθηγητή δρ. Ανδρέα Χίλγκρουμπερ (Andreas Hillgruber) στα σχόλια των προηγούμενων εκδόσεων.

Λεπτομερείς *επεξηγήσεις* για την καλύτερη κατανόηση των επιτραπέζιων συνομιλιών, ειδικά για τον αναγνώστη που δεν είναι εξοικειωμένος με αυτή την περίοδο, καθώς και *προσθήκες* που βασίζονται στη γνώση του συγγραφέα από μέχρι τώρα άγνωστες πηγές, τα αρχεία της κληρονομιάς του Χίτλερ και από αναφορές αυτοπτών μαρτύρων, έχουν εισαχθεί σαν παράγραφοι στις επιτραπέζιες συνομιλίες και υποδεικνύονται με πλάγια γράμματα. Όπου υπάρχουν παραπομπές σε τέτοιου είδους σημειώσεις, τα αποδεικτικά στοιχεία βρίσκονται στα αρχεία του συγγραφέα.

Η συντομογραφία «F.d.R.» (für die Richtigkeit – για την ακρίβεια) στις επιτραπέζιες συνομιλίες No. 1 έως 36 (αποσπάσματα από τις πρωτότυπες στενογραφικές σημειώσεις του υπουργικού Συμβούλου Χάινριχ Χάιμ) σημαίνει ότι ο συγγραφέας αναλαμβάνει την ευθύνη για την ακρίβεια των πληροφοριών.

Για την Εισαγωγή:
Η προσωπικότητα και η πολιτική του Αδόλφου Χίτλερ και η ιστορία της δημιουργίας των «επιτραπέζιων συνομιλιών» στο στρατηγείο του Αρχηγού

Ο σκοπός της συλλογής αυτών των εγγράφων δεν είναι ούτε να δικαιολογήσει ούτε να καταδικάσει. Για να μπορέσουμε να αξιολογήσουμε φαινόμενα όπως ο Χίτλερ ως προς την ιστορική τους επίδραση, χρειάζεται πολύς χρόνος και απόσταση.

Η αποστολή της σύγχρονης ιστορικής επιστήμης, ιδιαίτερα σε μια εποχή τόσο συγκλονιστική όσο η εποχή του Χίτλερ, μπορεί να είναι μόνο *να διασφαλίσει για τη μελλοντική γενιά αξιόπιστα αρχεία* και να τα μεταδώσει «όπως ήταν πραγματικά». Γιατί ο σκεπτόμενος άνθρωπος προσπαθεί να αναλύσει τα γεγονότα της εποχής του με βάση αυτά που έχουν συμβεί. Κοιτάζοντας πίσω σε ό,τι προηγήθηκε, αναλογίζεται το ιστορικό έδαφος από το οποίο ξεπηδούν και δημιουργούνται τα γεγονότα του παρόντος. Με αυτόν τον τρόπο εξερευνά τους νόμους της ανθρώπινης ζωής στις κοινότητες και την αλληλεπίδραση των λαών και των εθνών του πλανήτη μας, αποκτά συγκριτικό υλικό για τις ιστορικές εξελίξεις – που είναι πάντα μοναδικές στο πέρασμά τους – και αποκτά πρότυπα για τη διαμόρφωση του μέλλοντος, που ακόμα εκτυλίσσεται. Πρέπει μόνο να προσέχει να μην αντιλαμβάνεται σαν «ιστορία» μόνο τα ορατά γεγονότα που εκτυλίσσονται μπροστά μας στο συνεχώς μεταβαλλόμενο στάδιο των γήινων γεγονότων, αλλά κυρίως να εντοπίζει εκείνες τις εσωτερικές ορμές που πηγάζουν από τη σφαίρα του πνεύματος και μεταμορφώνουν έναν απλό, συνηθισμένο πολίτη σε έναν που αλλάζει τον κόσμο όπως ο Χίτλερ, ο οποίος είπε: «Η γη είναι σαν τρόπαιο. Έχει την τάση να πέφτει πάντα στα χέρια του ισχυρότερου» (επιτραπέζιες συνομιλίες No 106).

Υπάρχει καλύτερη τεκμηρίωση για αυτό από *τις πιο προσωπικές συνομιλίες ενός δικτάτορα όπως ο Χίτλερ*, ειδικά όταν καταγράφηκαν σε μια εποχή που κυριαρχούσε στην Ευρώπη, από το Βόρειο Ακρωτήριο μέχρι τη Σαχάρα και από τον Ατλαντικό μέχρι τον Καύκασο, σε μια έκταση 6,85 εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων, με 112,5 εκατομμύρια Γερμανούς και 250 εκατομμύρια ξένους, και με τον πόλεμο του, τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, κάλυπτε το ένα έβδομο της επιφάνειας της Γης; Επιπλέον, οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ δεν καταγράφηκαν από μένα χρόνια αργότερα και από τη μνήμη μου, όπως συμβαίνει με τα διάφορα απομνημονεύματα του Χίτλερ και με άλλες δημοσιευμένες «συνομιλίες με τον Χίτλερ», αλλά αμέσως. Στην περίπτωση των τριών ιδιαίτερα μεγάλων επιτραπέζιων συνομιλιών που καταγράφηκαν από μένα και τις διάβασε ο ίδιος ο Χίτλερ, αναγνώρισε ότι εκφράζουν τις σκέψεις και τις δηλώσεις του με απόλυτη ακρίβεια και ορθότητα.

Ποτέ άλλοτε στην παγκόσμια ιστορία – όπως δήλωσε ο Ομοσπονδιακός Πρόεδρος, καθηγητής Τέοντορ Χόις (Theodor Heuss), ο οποίος έκανε δυνατή τη δημοσίευση αυτής της συλλογής εγγράφων για πρώτη φορά το 1951 – δεν έχει δημιουργηθεί ένα τόσο μοναδικό έργο ιστορικής έρευνας και ποτέ πριν μια τόσο ισχυρή προσωπικότητα όπως ο Χίτλερ δεν έχει αποτυπωθεί σε *λογοτεχνική* μορφή σαν *«ιστορική φωτογραφία»*. Και δύσκολα θα είναι δυνατό

να παραδοθεί ένα τέτοιο υλικό στις επόμενες γενιές για δεύτερη φορά, καθώς οποιοσδήποτε πολιτικός παγκόσμιας εμβέλειας, γνωρίζοντας αυτή τη συλλογή, θα αποφεύγει με μεγάλη προσοχή αυτοαποκαλύψεις παρόμοιας πρωτοτυπίας, ειλικρίνειας και πληρότητας. Γιατί αυτές οι καταγραφές, με την αμεροληψία ενός ιστορικά, πολιτικά και νομικά καταρτισμένου παρατηρητή, καταγράφουν πώς συμπεριφερόταν ο Χίτλερ στον κύκλο των περίπου 26 συνεργατών του στο στρατηγείο του Αρχηγού, πώς ερμήνευσε τις απόψεις, τις αποφάσεις και τις ενέργειές του και πώς αντιμετώπισε τα προβλήματα της ζωής και της πίστης, του λαού και της κρατικής διοίκησης, του πολιτισμού και της κοινωνικής δικαιοσύνης, του πολέμου και της ειρήνης. Αν ο παγκόσμιος Τύπος χαρακτήρισε αυτό το έργο σαν «μια αναντικατάστατη πρωτογενή πηγή» και σαν «επιστημονικό έγγραφο υψίστης σημασίας», τότε σίγουρα αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι πρωτογενείς πηγές ήταν δυσεύρετες ακόμη και για τον Χίτλερ. Το δικό του προγραμματικό έργο «Ο Αγώνας μου» εξυπηρετούσε συνειδητά τον σκοπό της προβολής του προσώπου του και των ιδεών του. Το «δεύτερο βιβλίο του Χίτλερ», που γράφτηκε το 1928 και εκδόθηκε από το Γερμανικό Ινστιτούτο Σύγχρονης Ιστορίας το 1961, ήταν ήδη τόσο ξεπερασμένο από τις πολιτικές εξελίξεις το 1929/1930 που ο Χίτλερ απαγόρευσε στον εκδοτικό οίκο του κόμματος *«Φραντς Έερ Ναχφόλγκερ» (Franz Eher Nachfolger)* να το δημοσιεύσει και απέφυγε να διορθώσει το χειρόγραφο.

Οι δημόσιες ομιλίες του Χίτλερ αποκάλυπταν τις σκέψεις και τους σκοπούς του τόσο πολύ ή τόσο λίγο όσο απαιτούσαν οι επικρατούσες συνθήκες· μόνο οι μυημένοι μπορούν να ξεχωρίσουν την ήρα από το σιτάρι. Ό,τι αποκαλύπτουν για τον Χίτλερ οι βιογραφίες των συνεργατών του, τα απομνημονεύματα των ημερολογίων, οι ερμηνείες των ιστορικών, τα αντίγραφα των αναμνήσεων και τα σωζόμενα αποσπάσματα των συνομιλιών, έχουν φιλτραριστεί υποκειμενικά από την οπτική γωνία του συγγραφέα. Το ίδιο ισχύει και για τα στενογραφημένα κείμενα των συσκέψεων του Χίτλερ, τα οποία – επειδή γίνονταν από πολίτες στενογράφους – έπρεπε να αναθεωρούνται από στρατιωτικούς.

Για μένα, από την άλλη πλευρά, αυτή η συλλογή των εγγράφων από την αρχή δεν αφορούσε την άποψή μου για τα προβλήματα, αλλά την παράδοση μιας συστηματικής λεπτομερούς αυτο-μαρτυρίας από τον Χίτλερ για τον εαυτό του, τις ιδέες και τους στόχους του.

Δεδομένου ότι *ένα απόσπασμα από τα απομνημονεύματα του Χίτλερ* κάηκε από την κατάρριψη ενός αεροπλάνου στις 26 Απριλίου του 1945, πρέπει να διευκρινιστεί το εξής:

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ο όρος *«Στρατηγείο του Αρχηγού»* δεν ήταν μόνο το όνομα της ανώτατης στρατιωτικής διοίκησης της Γερμανίας, αλλά και – ιδίως όσον αφορά τις πολιτικές αρμοδιότητες του Χίτλερ σαν αρχηγός του κράτους, σαν καγκελάριος και σαν επικεφαλής του κόμματος – η γενική ονομασία για τον τόπο διαμονής του Χίτλερ, ανεξάρτητα από το αν επρόκειτο για το στρατηγείο που επιβλέπονταν από την Ανώτατη Διοίκηση της Βέρμαχτ στο «Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου), (κοντά στο Ράστενμπουργκ στην Ανατολική Πρωσία), στο «Werwolf» (Λυκάνθρωπος) (κοντά στη Βίννιτσα στην Ουκρανία), στο «Felsennest» (Ορεινή Φωλιά) (κοντά στο Μύνστεραϊφελ), στο «Wolfsschlucht» (Φαράγγι του Λύκου, στο Μπρυλί-ντε-Πεσέ), στο «Tannenberg» (Τάννενμπεργκ) (στο Κνίμπις στο Μέλανα Δρυμό), στη «Adlerhorst» (Φωλιά του Αετού) (στον Ζίγκενμπεργκ στα Όρη Τάουνους) και στο «Wolfsschlucht II» (Φαράγγι του Λύκου II) (κοντά στο

Σουασόν) ή το λεγόμενο «Ειδικό Τρένο του Αρχηγού» του Χίτλερ (π.χ., κατά τη διάρκεια των εκστρατειών στην Πολωνία, τη Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα), στο «Berghof» (Μπέργκοφ) του Χίτλερ στο Όμπερσαλτσμπεργκ, στο «Führerbau» (Φύρερμπαου) στο Μόναχο ή η Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο.

Το στρατηγείο του Αρχηγού καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, που περιλάμβανε τόσο τον πολιτικό όσο και τον στρατιωτικό, τον οικονομικό όσο και τον επιστημονικό και τεχνολογικό, δεν ήταν αποκλειστικά στρατιωτική εγκατάσταση, ούτε ως προς την λειτουργία του ούτε ως προς την τοποθεσία του. Περιλάμβανε μια σειρά από πραγματικούς πολίτες, όπως τον γραμματέα του Χίτλερ και επικεφαλή του γραφείου του κόμματος στην καγκελαρία (δηλ. αναπληρωτής στην ηγεσία του κόμματος) Μάρτιν Μπόρμαν, τους προσωπικούς του υπασπιστές Τζούλιους Σάουμπ και Άλμπερτ Μπόρμαν, τον αξιωματικό σύνδεσμο του υπουργείου για τα κατεχόμενα Ανατολικά εδάφη, δρ. Βέρνερ Κέπεν, τον συγγραφέα αυτού του βιβλίου σαν εκπρόσωπο της γενικής και εσωτερικής διοίκησης και ανώτερο κυβερνητικό αξιωματούχο του αγροτικού-δημοκρατικού κρατιδίου του Όλντενμπουργκ, τον αρχισυντάκτη του Γερμανικού Γραφείου Ειδήσεων, Χάιντς Λόρεντζ, τους γιατρούς του Χίτλερ, δρ. Τέοντορ Μόρελ και δρ. Καρλ Μπραντ, και άλλους. Ο ίδιος ο Χίτλερ λαμβάνοντας υπόψη τον πολιτικό χαρακτήρα του στρατηγείου του Αρχηγού, *πλήρωνε* όλα τα πρόσθετα έξοδα που προέκυπταν από αυτή την *ιδιαίτερη* φύση του στρατηγείου του Αρχηγού – όπως τα βράδια τσαγιού του, την ιδιωτική του τραπεζαρία, τον στόλο των αυτοκινήτων του που αποτελούνταν από περίπου 120 οχήματα και τη μοίρα των αεροσκαφών του που αποτελούνταν από 30 έως 60 αεροσκάφη – *από την τσέπη του*, αποφεύγοντας έτσι τις γραφειοκρατικές διαμάχες με το Ελεγκτικό Συνέδριο του Γερμανικού Ράιχ (επιτρεπέζιες συνομιλίες No. 167, κέντρο). Είχε αρκετά χρήματα, μεταξύ άλλων, από το ήδη αναφερόμενο *μπεστ σέλερ του «Ο Αγώνας μου»*, του οποίου η κυκλοφορία μέχρι το 1943 στη γερμανική γλώσσα είχε σχεδόν φτάσει το όριο των 10 εκατομμυρίων (για την ακρίβεια 9,34 εκατομμύρια) και επιπλέον είχε μεταφραστεί στα αγγλικά, αμερικανικά, γαλλικά, ιταλικά, ισπανικά, πορτογαλικά, δανικά, ολλανδικά, σουηδικά, νορβηγικά, φινλανδικά, ουγγρικά, ιαπωνικά, κινεζικά κλπ., αποφέροντας δικαιώματα.

Στο στρατηγείο του Αρχηγού, κάναμε μια διάκριση ανάμεσα στο επίσημο *«τραπέζι του Αρχηγού»* του Χίτλερ, στο οποίο προήδρευε σαν αρχηγός κράτους, καγκελάριος ή Ανώτατος Διοικητής της Βέρμαχτ, και στο κανονικό *«ιδιωτικό τραπέζι»* του μεσημεριανού και βραδινού. Ενώ ο Χίτλερ στο επίσημο «τραπέζι του Αρχηγού» έπρεπε να ζυγίζει με προσοχή κάθε λέξη και κάθε χειρονομία, λαμβάνοντας υπόψη την παρουσία εγχώριων και ξένων πολιτικών, στρατιωτικών διοικητών και πιθανούς σημειωτές που ήταν παρόντες, το «ιδιωτικό τραπέζι» του ήταν πιο προσωπική του υπόθεση, συγκρίσιμο με την καπνολέσχη των Πρώσων βασιλιάδων Φρειδερίκου Γουλιέλμου Α' και Φρειδερίκου του Μεγάλου. Αυτό το ιδιωτικό τραπέζι με τους πιο στενούς συνεργάτες του – την «παπική οικογένειά» του – και τους καλεσμένους του (στο Μόναχο και στο Μπέργκχοφ, σε αυτήν συμμετείχαν και γυναίκες από τον κύκλο των γνωστών του, ειδικά η μέλλουσα σύζυγός του, Εύα Μπράουν) προέκυψε από την πιο προσωπική του ανθρώπινη φύση, την *ανάγκη του για χαλάρωση μέσα από την ψυχαγωγία και τη συζήτηση* σε μια ιδιωτική ατμόσφαιρα εκτός υπηρεσίας! Ο ίδιος ομολόγησε (επιτραπέζιες συνομιλίες No. 35, Συμπεράσματα) ότι, σε αντίθεση με *τα νιάτα του*, όταν ήταν

μοναχικός και ανεξάρτητος, τώρα δεν μπορούσε πια να είναι μόνος, χρειαζόταν ουσιαστικά παρέα και προτιμούσε να τρώει με παρέα – για παράδειγμα σε ένα εστιατόριο – παρά μόνος στο σπίτι.

Για αυτόν τον λόγο, τις ημέρες χωρίς επίσημο «τραπέζι του Αρχηγού», από τα μέσα του 1941 έως τα τέλη του καλοκαιριού του 1942, ο Χίτλερ δεν έπαιρνε το μεσημεριανό και το βραδινό του μόνος του στο σαλόνι και στον χώρο εργασίας του, αλλά σε ένα τραπέζι 20 ατόμων στην κεντρική αίθουσα του καζίνο FHQu, προσκαλώντας τους καλεσμένους που ήθελε. Το πιο προσωπικό κομμάτι αυτής της πρόσκλησης στο ιδιωτικό του τραπέζι ήταν τόσο σημαντικό γι' αυτόν, που είχε ζητήσει από τους στενότερους συνεργάτες του, όπως τον επικεφαλής της OKW (Oberkommando der Wehrmacht = Ανώτατη Διοίκηση της Βέρμαχτ) (ουσιαστικά τον υπουργό Πολέμου), Στρατάρχη Βίλχελμ Κάιτελ, τον στρατηγικό του σύμβουλο, Συνταγματάρχη Άλφρεντ Γιόντλ, τον γραμματέα του, επικεφαλή του Ράιχ Μάρτιν Μπόρμαν, και τον επικεφαλή Τύπου του Ράιχ, δρ. Όττο Ντίτριχ, κάθε φορά να ζητούν ρητά να παραστούν μέσω του προσωπικού του υπασπιστή τηλεφωνικά, αφήνοντας την αποδοχή ή την άρνηση αποκλειστικά στη διακριτική ευχέρεια των προσκεκλημένων. Ο λόγος που με καλούσε τακτικά στο ιδιωτικό του τραπέζι ήταν ότι – όπως έμαθε από τον υπασπιστή του Τζούλιους Σάουμπ (Julius Schaub) – ήμουν γιος του *Ντάνιελ Πίκερ, του γερουσιαστή των οικονομικών* από το Βίλχελμσχαφεν, τον οποίο είχε σε μεγάλη εκτίμηση από το 1929. Πιστεύοντας στις διαβεβαιώσεις του για ειρήνη, ο πατέρας μου είχε συστήσει τον Χίτλερ στο γερμανικό ναυτικό χρόνια πριν έρθει στην εξουσία. Η φιλοξενία που απολάμβανε ο Χίτλερ πολλές φορές στο σπίτι των γονιών μου πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο τον οδήγησε να με κάνει μόνιμο καλεσμένο στο δείπνο του και να με προσκαλεί στο τραπέζι του κατά τη διάρκεια των διαμονών του στο Μπέργκχοφ, στο Μόναχο και στο Βερολίνο, ακόμη και όταν ήταν παρούσα η Εύα Μπράουν ή άλλες κυρίες και κύριοι από τον στενότερο κύκλο των γνωστών του.

Ποιος ήταν αυτός ο Αδόλφος Χίτλερ, με τον οποίο έζησα σε στενή επαφή όλο το εικοσιτετράωρο κατά τη διάρκεια της απόσπασής μου στο στρατηγείο του Αρχηγού, και τον οποίο άκουγα – πέρα από την υπηρεσιακή συνεργασία – να συζητά την προσωπική του ζωή και τα προβλήματά του το μεσημέρι και το βράδυ στο τραπέζι; Συνοπτικά, πρέπει να σημειωθούν τα παρακάτω:

Ο Χίτλερ γεννήθηκε στο *Μπράουναου αμ Ιν* της Αυστρίας, στις 20 Απριλίου 1889, γιος ενός αυτοκρατορικού και βασιλικού *τελωνειακού υπαλλήλου*, δηλαδή ενός πολιτικού δημοσίου υπαλλήλου με τον βαθμό του ταγματάρχη. Τόσο από την πλευρά του πατέρα του όσο και από την πλευρά της μητέρας του καταγόταν από *μικροκαλλιεργητές*, φοίτησε σε γυμνάσιο στο Λιντς και στο Στάιερ μέχρι να ολοκληρώσει το *απολυτήριο του γυμνασίου*. Έχασε τον πατέρα του στις 3 Ιανουαρίου 1903 και τη μητέρα του στις 21 Δεκεμβρίου 1907. Για να γίνει καλλιτέχνης πήγε στη Βιέννη με την κληρονομιά των γονιών του και τη σύνταξή του σαν ορφανό παιδί δημόσιου υπαλλήλου. Απέτυχε δύο φορές στις εισαγωγικές εξετάσεις για τη «Σχολή Ζωγραφικής» της «Ακαδημίας Καλών Τεχνών» της Βιέννης. Δεν έγινε δεκτός στην «Αρχιτεκτονική Σχολή» της Ακαδημίας γιατί δεν είχε απολυτήριο λυκείου. Έζησε σαν *ζωγράφος και αρχιτεκτονικός σχεδιαστής* στη Βιέννη μέχρι τις 24 Μαΐου 1913 και μετά στο Μόναχο μέχρι το ξέσπασμα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Σχεδίαζε ή ζωγράφιζε γρήγορα, για εμπόρους κορνιζών, για βιτρίνες και πώληση αναμνηστικών

ελκυστικές όψεις της πόλεις με ακουαρέλες, κερδίζοντας από αυτά πέντε έως τριάντα κορώνες. Στον ελεύθερο χρόνο του *συνέχισε την αυτοδίδακτη εκπαίδευσή του* σε θέματα πολιτικής, οικονομίας, ιστορίας, γεωγραφίας, τέχνης του πολέμου, στρατιωτικής τεχνολογίας, θρησκείας, επιστήμης και τέχνης.

Όλη του η αγάπη ήταν η αρχιτεκτονική. Μας περιέγραφε τα αρχιτεκτονικά του σκίτσα σαν το πιο πολύτιμο απόκτημά του, την μυστική του περιουσία, πάνω στην οποία αργότερα στήριξε τα πολλά του σχέδια για την ανακαίνιση και την κατασκευή νέων κτιρίων σαν «Αρχηγός και Καγκελάριος» του Γερμανικού Ράιχ. Ωστόσο, το γεγονός ότι οι αρχιτεκτονικοί του στόχοι άλλαξαν από το μπαρόκ στο νεοκλασικό από το 1930 και μετά ήταν έργο του αρχιτεκτονικού μέντορά του στο Μόναχο, του βασιλικού καθηγητή αρχιτεκτονικής της Βαυαρίας Πάουλ Λούντβιχ Τρόοστ (Paul Ludwig Troost). Το σχέδιο του καθηγητή Τρόοστ για το «Κτίριο του Αρχηγού» (Führerbau) και το «Διοικητικό Κτίριο» (Verwaltungsbau) στην βασιλική πλατεία στο Μόναχο – σαν σχέδιο με μελάνι και πένα του Κρίστιαν Χάκερ – κρεμόταν πίσω από το γραφείο του Χίτλερ στο γραφείο του στο ιδιωτικό του διαμέρισμα στην Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο για το υπόλοιπο της ζωής του.

Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Χίτλερ υπηρέτησε *σαν στρατιώτης από τις 16 Αυγούστου 1914*. Σαν υποδεκανέας στο Βαυαρικό 16ο Σύνταγμα Εφεδρικού Πεζικού (Λιστ) συμμετείχε σε συνολικά *48 μάχες* στο Βέλγιο και τη Γαλλία, *τραυματίστηκε δύο φορές* και, σαν αγγελιαφόρος στο πεδίο της μάχης, τιμήθηκε με το *Σιδηρούν Σταυρό 1ης Τάξης* (4 Αυγούστου 1918) και 2ης Τάξης (2 Δεκεμβρίου 1914), τον Βαυαρικό Σταυρό Στρατιωτικής Αξίας 3ης Τάξης με Ξίφη (17 Σεπτεμβρίου 1917) που απονέμονταν μόνο για «εξαιρετικές πράξεις» και με τη διαμνημόνευση υπηρεσίας 3ης Τάξης (25 Αυγούστου 1918), το παράσημο τραυματισμού σε Μαύρο (18 Μαΐου 1918) και, στο Φοντέν στις 9 Μαΐου 1918, το πιστοποιητικό υπηρεσίας του Συντάγματος για εξαιρετική ανδρεία. Στον «Μεγάλο Στρατό» των στρατιωτών του μετώπου, αυτός, ένα πρώιμο ορφανό, βίωσε και ένιωσε κάτι σαν ένα οικογενειακό υποκατάστατο: την *«εθνική κοινότητα»* που αργότερα επικαλέστηκε επανειλημμένα.

Η κατάρρευση της Γερμανικής Αυτοκρατορίας και η επακόλουθη διακυβέρνηση του κομμουνιστικού συμβουλίου στο Μόναχο σηματοδότησε το σημείο καμπής στη ζωή του Χίτλερ. Σαν *αξιωματικός σύνδεσμος της Ράιχσβερ*, επιφορτισμένος με την παρακολούθηση των νεοσύστατων πολιτικών κομμάτων στο Μόναχο, εντάχθηκε στο Γερμανικό Εργατικό Κόμμα (DAP) τον Σεπτέμβριο του 1919, έγινε ο κύριος ομιλητής των συγκεντρώσεών του και ο επικεφαλής της προπαγάνδας του, το μετονόμασε σε Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα (NSDAP) και ανακοίνωσε το πρόγραμμα του κόμματός του στις 24 Φεβρουαρίου 1920. Υιοθέτησε τον αγκυλωτό σταυρό σαν σύμβολό του. Του ήταν οικείο από τα χρόνια του δημοτικού σχολείου στο Αββαείο Λάμπαχ (1896-1898), καθώς κοσμούσε το οικόσημο, το δαχτυλίδι και τον άμβωνα του Βενεδικτίνου ηγουμένου, τον οποίο θαύμαζε πολύ. Σαν σύμβολο του ήλιου, της καλοσύνης και της ευτυχίας, υπήρχε χιλιάδες χρόνια πριν από τον Χριστό. Η εξάπλωσή του ήταν παγκόσμια (Ινδία, Κίνα, Ιαπωνία, Περσία, Ρωσία, Αμερική). Ήταν ένα κυρίαρχο σύμβολο σωτηρίας μεταξύ των γερμανικών λαών από την εποχή του Χαλκού έως τον Μεσαίωνα· μόνο στους Σημίτες ήταν άγνωστο. Αυτό οδήγησε τον Χίτλερ να καθιερώσει τον αγκυλωτό σταυρό για το NSDAP, σαν

σύμβολο λατρείας μιας αναγέννησης του γερμανισμού και σαν σύμβολο της άμυνας ενάντια σε οτιδήποτε είναι ιουδαϊκό.

Μετά την απόλυσή του από το στρατό (Ράιχσβερ), (31 Μαρτίου 1920), ο Χίτλερ οργάνωσε ατομικές και μαζικές συγκεντρώσεις, πατριωτικές διαδηλώσεις και παραστρατιωτικές πορείες. Στις *29 Ιουλίου 1921 εξελέγη από μέλη του κόμματος σαν πρώτος Πρόεδρος του NSDAP με απεριόριστες εξουσίες*. Στην εφημερίδα «Λαϊκός Παρατηρητής» δημιούργησε τον εκφραστή του Τύπου για το κόμμα. Σαν βάση για μια πορεία προς το Βερολίνο για την κατάκτηση της «Δημοκρατίας της Βαϊμάρης», *επιχείρησε πραξικόπημα στο Μόναχο στις 8/9 Νοεμβρίου 1923*. Το πραξικόπημα αποτράπηκε από την κυβέρνηση και ο Χίτλερ καταδικάστηκε σε πέντε χρόνια φυλάκιση.

Αποφυλακίστηκε πρόωρα στις 20 Δεκεμβρίου 1924, επανέλαβε την έκδοση της εφημερίδας «Λαϊκός Παρατηρητής» στις 26 Φεβρουαρίου 1925 και *επανίδρυσε το NSDAP στις 27 Φεβρουαρίου 1925*. Μέχρι τον Δεκέμβριο του 1928, είχε συγκεντρώσει τα πρώτα 100.000 μέλη του κόμματος και, από τις 2 Σεπτεμβρίου 1930, διοικούσε *τον μεγαλύτερο ιδιωτικό στρατό στον κόσμο*, που αποτελούνταν από περίπου 100.000 άνδρες των SA και των SS (μέχρι το 1934, ο αριθμός αυτός είχε αυξηθεί σε τέσσερα εκατομμύρια). Μέσω της προεκλογικής του εκστρατείας σε όλη τη Γερμανία με αυτοκίνητο και αεροπλάνο, κέρδισε 107 από τις 577 έδρες του Ράιχσταγκ στις 14 Σεπτεμβρίου 1930, και ακόμη και 230 από τις 608 έδρες του Ράιχσταγκ στις 31 Ιουλίου 1932.

Στις 30 Απριλίου 1925 μετά από δικό του αίτημα *αποκήρυξε την αυστριακή υπηκοότητά του* – προσωρινά άπατρις – έγινε *«γερμανός πολίτης»* μόλις στις 25 Φεβρουαρίου 1932 όταν διορίστηκε σαν δημόσιος υπάλληλος στην αντιπροσωπεία του Μπράουνσβαϊγκ στο Βερολίνο· στις προεδρικές εκλογές του Ράιχ στις 10 Απριλίου 1932, είχε κερδίσει 13,4 εκατομμύρια ψήφους, δηλαδή 36,8%.

Διορισμένος Γερμανός Καγκελάριος στις 30 Ιανουαρίου 1933 από τον Πρόεδρο του Ράιχ, Στρατάρχη Πάουλ Λούντβιχ Χανς Άντον φον Μπενέκεντορφ και φον Χίντενμπουργκ (Paul Ludwig Hans Anton von Beneckendorff und von Hindenburg) – ο οποίος είχε επανεκλεγεί με 19,4 εκατομμύρια ψήφους – ο Χίτλερ στήριξε τις πολιτικές του *στις γερμανικές ιστορικές παραδόσεις*, που ενσαρκώνονται στον Καρλομάγνο, τον Βασιλιά Ερρίκο Α', τον Αυτοκράτορα Όθωνα Α' τον Μέγα, τον Φρειδερίκο τον Μέγα, τον Μπίσμαρκ και τον Χίντενμπουργκ, καθώς και στο *παραδοσιακό αυταρχικό κράτος* με την επαγγελματική γραφειοκρατία και τη Βέρμαχτ σαν πυλώνες του, και *στην πίστη* του γερμανικού λαού *(σύνθημα: «Εσύ δεν είσαι τίποτα, ο λαός σου είναι τα πάντα!»)*.

Η άνοδος του Χίτλερ η νόμιμη ανάληψη της εξουσίας θα ήταν αδιανόητη χωρίς – που έθεσε τέλος στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο – τη *Συνθήκη των Βερσαλλιών* της 28ης Ιουνίου 1919 με τις εδαφικές προσαρτήσεις της (Σάαρλαντ, Αλσατία-Λωρραίνη, Πόζεν, Δυτική Πρωσία, Ντάντσιχ, περιοχή Μέμελ, τμήματα της Άνω Σιλεσίας, η περιοχή Χούλτσιν, το Βόρειο Σλέσβιχ και όλες οι αποικίες), την κατοχή της Ρηνανίας (αργότερα και της περιοχής του Ρουρ), την αποστρατιωτικοποίηση της υπόλοιπης Γερμανίας (επιτράπηκε μόνο ένας επαγγελματικός στρατός 100.000 ανδρών χωρίς αεροσκάφη ή βαρέα όπλα και ένα ναυτικό 15.000 ανδρών), την αποσυναρμολόγηση της γερμανικής οικονομίας (δήμευση του γερμανικού εμπορικού στόλου και όλου του σύγχρονου γερμανικού βιομηχανικού εξοπλισμού, κατάσχεση των γερμα-

νικών περιουσιακών στοιχείων στο εξωτερικό) και τις αποζημιώσεις 132 δισεκατομμυρίων χρυσών μάρκων – οι οποίες εξάντλησαν πλήρως τη Γερμανία. Οι συνέπειες ήταν εξεγέρσεις λόγω της πείνας και οδομαχίες, προλεταριοποίηση της μεσαίας τάξης και των ακαδημαϊκών, η υπερχρέωση της γεωργίας και της βιομηχανίας και πάνω απ' όλα: 6,047 εκατομμύρια άνεργοι, με κατά μέσο όρο τουλάχιστον άλλα τρία μέλη της οικογένειας που εξαρτώνται από αυτούς για τις ανάγκες τους, καθώς και σχεδόν ισάριθμοι εργαζόμενοι σε βραχυπρόθεσμη απασχόληση και δικαιούχοι κοινωνικής πρόνοιας. Ο υπερπληθωρισμός του 1919 έως το 1923 μείωσε την αξία του γερμανικού νομίσματος στο ένα τρισεκατομμυριοστό της προηγούμενης αγοραστικής του δύναμης, καταστρέφοντας έτσι τους Γερμανούς αποταμιευτές. Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929/1931, που ξεκίνησε από τις ΗΠΑ, έφερε στην γερμανική οικονομία, η οποία εξαρτιόταν πλήρως από το εξωτερικό όσον αφορά τις πρώτες ύλες, τα κεφάλαια και τις πωλήσεις, μια πραγματική χιονοστιβάδα χρεοκοπιών, αυτοκτονιών και αναγκαστικών πλειστηριασμών. Και εν μέσω όλης αυτής της καταστροφής, οι γερμανικές κυβερνήσεις αποδείχθηκαν ανίκανες να υπερασπιστούν αποτελεσματικά τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης και τις εκτεταμένες ελευθερίες της ενάντια στους δηλωμένους «εχθρούς της δημοκρατίας». Αυτό ήταν – πολιτικά μιλώντας – η βάση που άνοιξε το δρόμο για την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία.

Η πυρκαγιά στο Ράιχσταγκ στις 27 Φεβρουαρίου 1933 έδωσε στον Χίτλερ τα μέσα για να εξαλείψει τον πιο σφοδρό ιδεολογικό του αντίπαλο, τους Κομμουνιστές (Kommunistische Partei Deutschlands – KPD). Ο Εξουσιοδοτικός Νόμος της 24ης Μαρτίου 1933 του έδωσε την εξουσία να δημιουργήσει το *κράτος του Αρχηγού* το οποίο διέλυσε όλα τα κόμματα με εξαίρεση το NSDAP, αφαίρεσε την εξουσία του κοινοβουλίου, ανέθεσε στο NSDAP τον κυβερνητικό έλεγχο του κράτους και όλης της δημόσιας ζωής και καθιέρωσε την *«υπακοή από κάτω προς τα πάνω, καθώς και την υπεύθυνη διοίκηση από πάνω προς τα κάτω»* σαν τη νέα αρχή του κράτους. Τα γερμανικά κρατίδια έχασαν την κυριαρχία τους. Τα γερμανικά συνδικάτα ευθυγραμμίστηκαν από τον επικεφαλή της οργάνωσης του Ράιχ του NSDAP του Χίτλερ, δρ. Ρόμπερτ Λάι (Robert Ley), και ενσωματώθηκαν σε μια εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση, το «Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο». Όλες οι ενώσεις νέων ευθυγραμμίστηκαν με το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα των νέων, τη Νεολαία του Χίτλερ, από τον ηγέτη της Νεολαίας του Χίτλερ του Ράιχ, Μπάλντουρ φον Σίραχ (Baldur von Schirach).

Μόνο η Βέρμαχτ διασώθηκε, με ρητή εντολή του Χίντενμπουργκ, από αυτή την «ευθυγράμμιση» του Χίτλερ. Όταν ο επιτελάρχης των SA, απόστρατος αντισυνταγματάρχης Ερνστ Ρεμ (Ernst Röhm) προσπάθησε να το κάνει παρά τις επανειλημμένες προειδοποιήσεις, πυροβολήθηκε (30 Ιουνίου 1934). Όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ανώτεροι υπάλληλοι του κράτους και της οικονομίας έπρεπε να αποδείξουν την πολιτική τους αξιοπιστία με την προσχώρηση σε εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις· εξαιρούνταν μόνο οι κληρικοί, και οι επαγγελματίες αξιωματικοί και υπαξιωματικοί της Βέρμαχτ. Μέσω των *τετραετών σχεδίων* του 1933 και του 1936, ο Χίτλερ εξάλειψε την ανεργία, απάλλαξε τη γερμανική γεωργία από το χρέος, εκσυγχρόνισε τη γερμανική βιομηχανία και δημιούργησε μια μεγάλη αυτονομία της Γερμανίας: στον τομέα των τροφίμων μέσω εργασιών καλλιέργειας από τη νεοσύστατη Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ (Reichsarbeitsdienstes – RAD), μέσω της καλλιέργειας σπόρων, συμβουλών για την τόνωση της κτηνοτροφίας και των γεωργικών καλλιεργειών, καθώς και στον τομέα των πρώτων υλών μέσω υποκατάστατων

υλικών (συνθετικές ύλες, συνθετικός άνθρακας, βενζινοπλαστικά όλων των ειδών, υποκατάστατα μέταλλα και υποκατάστατα καουτσούκ, όπως π.χ. το συνθετικό καουτσούκ Buna-N). Για να κάνει το αυτοκίνητο ένα *«δώρο πολιτισμού για όλους»*, ενεργοποίησε ιδιαίτερα την αυτοκινητοβιομηχανία (φοροαπαλλαγή για τα νέα αυτοκίνητα), κατασκεύασε αυτοκινητόδρομους και έβαλε τον θεμέλιο λίθο για το εργοστάσιο *«Volkswagen» (αυτοκίνητο του λαού)* στις 26 Μαΐου 1938. Με τους μισθούς να αυξάνονται αργά, σταθεροποίησε τις τιμές μέσω των επιτρόπων τιμών.

Στις 10 Μαρτίου 1935, ο Χίτλερ επανέφερε την *«υποχρεωτική στρατιωτική θητεία»* που απαγορευόταν από την Συνθήκη των Βερσαλλιών, κατέλαβε – παρά τις διατάξεις των Βερσαλλιών – την λεγόμενη αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη της Ρηνανίας με Γερμανούς στρατιώτες και άρχισε τον *επανεξοπλισμό* του το 1935 (δημιουργώντας μια αεροπορία και μια δύναμη αλεξιπτωτιστών, κατασκευάζοντας βαρύ πυροβολικό, άρματα μάχης και τεθωρακισμένα οχήματα, μαχητικά αεροσκάφη, βομβαρδιστικά, πυραύλους, υποβρύχια κ.λπ.). Μετά το θάνατο του Χίντενμπουργκ (2 Αυγούστου 1934), ο Χίτλερ ανέλαβε, σαν «Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ» *με όλη την κρατική ηγεσία*, «εκ του νόμου» την ανώτατη διοίκηση της γερμανικής Βέρμαχτ. Στις 4 Φεβρουαρίου 1938, ουσιαστικά ανέλαβε την ανώτατη διοίκηση με τον παραγκωνισμό «εκ των πραγμάτων» του Στρατάρχη Βέρνερ φον Μπλόμπεργκ και του Συνταγματάρχη Βαρόνου φον Φριτς. Επιπλέον, μετά την παραίτηση του Στρατάρχη Βάλτερ φον Μπράουχιτς στις 19 Δεκεμβρίου 1941, έγινε ο ίδιος Αρχιστράτηγος του Στρατού.

Όσον αφορά την *εξωτερική πολιτική*, ο Χίτλερ διακήρυξε ότι στόχος του ήταν η *ανάκτηση των γερμανικών εδαφών που είχαν χαθεί βάσει της Συνθήκης των Βερσαλλιών*. Με την εισβολή στην Αυστρία στις 12 Μαρτίου 1938, πέτυχε την ένωση της Αυστρίας στο Γερμανικό Ράιχ, κάτι που απαγορευόταν από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, και έτσι τη δημιουργία του *«Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ»* (10 Απριλίου 1938· Αυστριακοί ψήφοι υπέρ: 99,73%). Από την 1η Οκτωβρίου 1938, με την έγκριση της Μεγάλης Βρετανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας (Συμφωνία του Μονάχου της 30ής Σεπτεμβρίου 1938), κατέλαβε τη *Σουδητία* της Τσεχοσλοβακίας και την ενσωμάτωσε στο Ράιχ. Μέσω συμφωνίας με τη Λιθουανία, ανέκτησε ειρηνικά και την επικράτεια του Μέμελ στις 23 Μαρτίου 1939.

Εξάλλου, η *εξωτερική πολιτική του Χίτλερ* ήταν ένα *παιχνίδι με μεγάλο ρίσκο* με τρομερό κίνδυνο πολέμου. Αν και είχε αποκτήσει μια απίστευτη διεθνή φήμη από την διοργάνωση της 40ης Ολυμπιάδας στο Βερολίνο. Περίπου 5.000 τιμητικές επιστολές πολιτών από όλο τον κόσμο και άλλα τιμητικά διπλώματα στο αρχείο του στο Μπέργκχοφ το επιβεβαιώνουν.

Ο Χίτλερ όμως με τον *φυλετισμό* του έχασε αυτή τη φήμη παγκοσμίως, δηλαδή με την πίστη του σε ένα μοιραίο πεπρωμένο της ανθρώπινης «φυλής» στη συνύπαρξη των λαών και των εθνών. Ο αντισημιτισμός του ήταν τυπικά ανατολικοευρωπαϊκός και ποτέ δεν γνώρισε την αποδοχή της μεγάλης μάζας του γερμανικού λαού (επιτραπέζιες συνομιλίες No. 118, Συμπεράσματα). Ο αντισημιτισμός του Χίτλερ προερχόταν από τις εμπειρίες του στη προπολεμική Βιέννη της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας, η οποία ήταν ευρέως γνωστή σαν «Νέα Ιερουσαλήμ» επειδή η «ανώτερη αστική τάξη» της – γιατροί, συμβολαιογράφοι, τραπεζίτες, δικηγόροι, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες, συνδικαλιστές, ηγέτες του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος κ.λπ. – αποτελούνταν κυρίως από Ιουδαίους. Επίσης, η μοναδική αδελφή του Χίτλερ

που ζούσε στη Βιέννη, η Πάουλα, ήταν αρραβωνιασμένη με έναν Ιουδαίο και αρνιόταν να παντρευτεί άλλον άντρα, κάτι που τον εξόργιζε περισσότερο. Για τον Χίτλερ, ο *Ιουδαϊσμός* αποτελούσε κίνδυνο για τη Γερμανία και την Ευρώπη, επειδή κατά την άποψή του ήταν *«φυλετικά σκληρότερος»* από το ντόπιο γερμανικό και ευρωπαϊκό φυλετικό μείγμα και γι' αυτό συχνά κατάφερνε να αποκτήσει ηγετικές θέσεις στην κοινωνική πυραμίδα, ήδη από τη δεύτερη γενιά μετά τη μετανάστευση από την Ανατολή, μεταξύ του «φιλοξενούντος πληθυσμού».

Επιπλέον, σύμφωνα με τη γνώμη του Χίτλερ, οι πολιτισμοί και οι αυτοκρατορίες κατέρρεαν όταν οι φορείς τους – όπως για παράδειγμα οι Ρωμαίοι – αναμειγνύονταν με εντελώς διαφορετικές φυλές – για παράδειγμα, Αφρικανούς Νέγρους. Αν και είναι αλήθεια ότι δεν πήγε τόσο μακριά όσο ο ηγέτης των αγροτών του του Ράιχ και ο υπουργός Τροφίμων και Γεωργίας του Ράιχ (1933 έως 1942) Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ (Richard Walther Darré), που δεν ήθελε πλέον να αναγνωρίσει στον κάθε άνθρωπο την ιδιότητα ενός «μοναδικού διανοητικού και ηθικού όντος», αλλά ήθελε να μεταφέρει τις εμπειρίες της κτηνοτροφίας στην ανθρώπινη αναπαραγωγή. Αλλά ο Χίτλερ έβλεπε στην ανάμειξη του αίματος μεταξύ εντελώς διαφορετικών φυλών το «αληθινό προπατορικό αμάρτημα αυτού του κόσμου» και αυτό το δικαιολογούσε λέγοντας ότι η «διατήρηση του είδους» των διαφορετικών ανθρώπινων φυλών ήταν ο νόμος της ζωής με τον οποίο δημιουργηθήκαμε. Όπως με τα ζώα και τα φυτά, – αυτό πίστευε ο Χίτλερ – η φύση έδωσε στους ανθρώπους αυτόν τον νόμο της ζωής σαν «απαραίτητο», ώστε αν αγνοηθεί αυτός ο νόμος της ζωής και με την αντίστοιχη απώλεια της φυλετικής καθαρότητας θα μειωθεί και η αντίσταση των ανθρώπων και των λαών στον αιώνιο αγώνα για ύπαρξη.

Με τους «Νόμους της Νυρεμβέργης» της 15ης Σεπτεμβρίου 1935, ο Χίτλερ απαγόρευσε σε όλους τους Γερμανούς να παντρεύονται Ιουδαίους, απέκλεισε τους Ιουδαίους από τη γερμανική κρατική, οικονομική και πολιτιστική ζωή και προσπάθησε μέσω *συλλογικών* κομματικών και κυβερνητικών εκφοβισμών να τους εξαναγκάσει σε «εθελοντική» μετανάστευση. Με τη «Νύχτα των Κρυστάλλων» της 9ης Νοεμβρίου 1938 – ενορχηστρωμένη εν αγνοία του, και για λόγους εξωτερικής πολιτικής, προς μεγάλη του απογοήτευση – από τους συνεργάτες του Δρ. Γκέμπελς και Χάινριχ Χίμλερ, την καταστροφή ιουδαϊκών συναγωγών, επιχειρήσεων και κατοικιών, έκανε τον οργανωμένο *παγκόσμιο Ιουδαϊσμό*, με την απαράμιλλη επιρροή του στην κυβέρνηση, την οικονομία και τον Τύπο των ΗΠΑ, τον *νούμερο ένα εχθρό του*. Το αποτέλεσμα αυτού ήταν, ότι αυτός ο οργανωμένος παγκόσμιος Ιουδαϊσμός να του κηρύξει επίσημα τον πόλεμο στις 5 Σεπτεμβρίου 1939, με την υπογραφή του Σιωνιστή ηγέτη Καΐμ Βάιζμαν (Chaim Weizmann), του μετέπειτα πρώτου προέδρου του κράτους του Ισραήλ (Ιουδαϊκά Χρονικά της 8ης Σεπτεμβρίου 1939).

Το γεγονός ότι ο Χίτλερ στη συνέχεια έγινε ο *«Νέρωνας του Ιουδαϊσμού»* και από τους 13 εκατομμύρια Ιουδαίους, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του κράτους του Ισραήλ, είχε σκοτώσει περίπου έξι εκατομμύρια σε στρατόπεδα συγκέντρωσης (Konzentrationslagern – KZ), ήταν γνωστό μόνο σε όσους εμπλέκονταν άμεσα: στον Χίμλερ – σύμφωνα με τις δικές του δηλώσεις 89 – με τους υπάλληλους ιουδαϊκών υποθέσεων και εκείνους – κυρίως Αυστριακούς και Ανατολικοευρωπαίους – αντισημίτες που, με στολές των SS ή ήταν Λιθουανοί, Πολωνοί κ.λπ. οι «ειδικές μονάδες», που πραγματοποίησαν τις φρικαλεότητες και τις μαζικές εκτελέσεις (οι οποίες έγιναν γνωστές στον γερμανικό λαό στο σύνολό του μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο). Ακόμη και η

πλειοψηφία του προσωπικού του στρατηγείου του Αρχηγού (FHQu) παρέμεινε εντελώς ανενημέρωτη για αυτή τη μαζική δολοφονία. Μάλιστα – όπως έμαθα μετά τον πόλεμο, οι φωτογράφοι των στρατοπέδων συγκέντρωσης είχαν ορκιστεί στον Χίμλερ, ακόμα και «με το κεφάλι τους», να κρατήσουν όλα όσα είδαν και φωτογράφισαν, απολύτως μυστικά, όχι μόνο από εμάς, αλλά ακόμα και από τον Χίτλερ. Αναρωτιέμαι για αυτό: μήπως ο Χίμλερ δεν ήθελε να δει τον Χίτλερ να έρθει αντιμέτωπος με την σκληρή πραγματικότητα των στρατοπέδων συγκέντρωσης; Ή μήπως ήθελε να διατηρήσει την ανωνυμία – που αντιστοιχεί στην τεχνική και βιομηχανική εποχή μας – της «έδρας του δολοφόνου»;

Ο εχθρός Νο. 2 ήταν οι Βρετανοί. Ο Χίτλερ είχε προσπαθήσει να κερδίσει τους Βρετανούς σαν ανεκτικούς «φίλους» για την εξωτερική του πολιτική, που συνίστατο στην ένωση όλων των Ευρωπαίων Γερμανών σε ένα ενιαίο «Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ» και την τελική απόκτηση «επιπλέον ζωτικού χώρου» στην Ανατολή, τους οποίους ήλπιζε να δελεάσει με τη Ναυτική Συμφωνία της 18ης Ιουνίου 1935 και με την αποκήρυξη των γερμανικών υπερπόντιων αποικιών, τους αποξένωσε όμως με τη προσάρτηση της Τσεχοσλοβακίας (14 – 16 Μαρτίου 1939), η οποία παραβίασε τη συμφωνία. Ακόμα κι αν σκόπευε μόνο να μετατρέψει τα στρατηγικά και στρατιωτικά σημαντικά εδάφη της Βοημίας και της Μοραβίας σε γερμανικό «προτεκτοράτο» και να παραχωρήσει ανεξαρτησία στη Σλοβακία σαν γερμανικό κράτος-δορυφόρο, αυτό για τη βρετανική ηγεσία ήταν – που δεν καλύπτονταν πλέον από το διεθνώς αναγνωρισμένο «δικαίωμα αυτοδιάθεσης των λαών» – μια ιμπεριαλιστική «*διατάραξη της ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων*». Έτσι, όταν ο Χίτλερ επιτέθηκε στην Πολωνία έξι μήνες αργότερα, την 1η Σεπτεμβρίου 1939, επειδή δεν ήθελε να επιστρέψει οικειοθελώς το Ντάντσιχ και τα τμήματα του του Πόζεν και της Δυτικής Πρωσίας που χρειάζονταν ένα διάδρομο προς την Ανατολική Πρωσία, η Μεγάλη Βρετανία – και, μετά τις παρεμβάσεις της, και η Γαλλία – κήρυξαν τον πόλεμο στη Γερμανία στις 3 Σεπτεμβρίου 1939.

Ο Χίτλερ είχε ερμηνεύσει εσφαλμένα την πολιτική της Βρετανίας για την ευρωπαϊκή ισορροπία δυνάμεων. Σε μια ομιλία του στη Βουλή των Κοινοτήτων τον Μάρτιο του 1936 – μια ομιλία που την γνώριζε ο Χίτλερ – ο Ουίνστον Τσόρτσιλ, ο μετέπειτα πρωθυπουργός της Βρετανίας εν καιρώ πολέμου, είχε διατυπώσει ανοιχτά τις κατευθυντήριες αρχές αυτής της πολιτικής: «Για 400 χρόνια, η εξωτερική πολιτική της Βρετανίας ήταν να αντιπαρατεθεί στην ισχυρότερη, την πιο επιθετική δύναμη στην ήπειρο που επιδιώκει την ευρωπαϊκή ηγεμονία... Αναμφίβολα, ο πειρασμός να συμμαχήσουμε με τον ισχυρό και να μοιραστούμε τους καρπούς των κατακτήσεών του ήταν πάντα μεγάλος. Εμείς πάντοτε όμως ακολουθούσαμε τον αντίθετο δρόμο. Συμμαχήσαμε με τους πιο αδύναμους, δημιουργήσαμε μια συμμαχία ανάμεσά τους και έτσι εξοντώσαμε τον τύραννο της ηπείρου, όποιος κι αν ήταν αυτός και σε όποιο έθνος κι αν ανήκε.»

Έτσι ξεκίνησε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος την 1η Σεπτεμβρίου του 1939. Η Μεγάλη Βρετανία στην απόφασή της, την ανακοίνωση της οποίας ο Χίτλερ θεωρούσε πολιτική φάρσα και γι' αυτό και η υλοποίησή της του προκάλεσε σοκ, δεν συγκλονίστηκε, *ούτε* από τις συνθήκες συμμαχίας της Γερμανίας με την Ιταλία, την Ιαπωνία, την Ουγγαρία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και τη Σλοβακία *ούτε* από το σύμφωνο του Χίτλερ με τον Στάλιν της 23ης Αυγούστου 1939/28. Την Μεγάλη Βρετανία την ενόχλησε όταν τον Σεπτέμβριο του 1939 η Γερμανία και η ΕΣΣΔ μοίρασαν την Πολωνία, και επηρεάστηκε από τις μυστι-

κές προθέσεις του Χίτλερ να κάνει τα μέρη της κεντρικής Πολωνίας που δεν κατοικούνταν από Γερμανούς, συμπεριλαμβανομένων των περιοχών της Βαρσοβίας, της Κρακοβίας, του Λούμπλιν και του Ραντόμ, ξανά ένα ανεξάρτητο πολωνικό κράτος. Έτσι, *27 μέρες μετά την πτώση της Πολωνίας*, η ειρηνευτική προσφορά του Χίτλερ στις Δυτικές Δυνάμεις, στις 6 Οκτωβρίου 1939, απέτυχε. Μάλιστα, κατηγόρησε τους συμμάχους και για την αποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας εναντίον του στις 8 Νοεμβρίου 1939 στο Μπούργκερμπροϊ-κέλερ του Μονάχου.

Με τον *κεραυνοβόλο πόλεμο (Blitzkrieg)* που διήρκησε μερικές βδομάδες, ο Χίτλερ κατέλαβε στη συνέχεια *τη Δανία και τη Νορβηγία* από τις 9 Απριλίου 1940, *την Ολλανδία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και τη Γαλλία* από τις 10 Μαΐου 1940 (ανακωχή με τη Γαλλία στις 22 Ιουνίου 1940), καθώς και *τη Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα* από τις 6 Απριλίου 1941. Δεδομένου ότι η συμφωνία του Χίτλερ με τον Σοβιετικό υπουργό Εξωτερικών Βιατσεσλάβ Μιχάηλοβιτς Μόλοτοφ (Вячеслав Михайлович Молотов) για την οριοθέτηση των περιοχών συμφερόντων της ΕΣΣΔ στη Βαλτική Θάλασσα (Κάτεγατ/Σκάγκερακ και Φινλανδία), στα Βαλκάνια (Ρουμανία, Βουλγαρία, Δαρδανέλια, πρόσβαση στον Περσικό Κόλπο) και στη Μεσόγειο (βάσεις στη Θεσσαλονίκη και τη Γιουγκοσλαβία) απέτυχε, λόγω της μακροπρόθεσμης αντίληψης του Χίτλερ για την Ευρώπη, η *ΕΣΣΔ* έγινε ξαφνικά *ο εχθρός Νο 3*. Δεδομένου ότι ο Χίτλερ ήθελε να αποτρέψει μια καλά προετοιμασμένη είσοδο στον πόλεμο από την ΕΣΣΔ σαν το «ξίφος της Μεγάλης Βρετανίας στην ηπειρωτική Ευρώπη» και επειδή ήλπιζε να νικήσει γρήγορα τη Σοβιετική Ένωση στο τότε στάδιο της αναδιοργάνωσης και του επανεξοπλισμού του Κόκκινου Στρατού της, μέσω της στρατηγικής του κεραυνοβόλου πολέμου, ξεκίνησε τον πόλεμο εναντίον της ΕΣΣΔ στις 22 Ιουνίου 1941 με 153 μεραρχίες (περίπου τρία εκατομμύρια στρατιώτες), περίπου 2.000 αεροσκάφη, 3.300 άρματα μάχης και περισσότερα από 7.200 πυροβόλα.

Με τη Φινλανδία, τη Ρουμανία και την Ιταλία σαν συμμάχους από την «πρώτη» στιγμή – αργότερα προστέθηκαν ακόμη η Ουγγαρία, η Σλοβακία, η Κροατία και – σε περιορισμένο βαθμό – η Ισπανία, ο Χίτλερ ήλπιζε ότι θα μπορούσε να δημιουργήσει μια νέα Ευρώπη μέσω του πολέμου με τη Ρωσία, στην οποία έδωσε το όνομα *«Παγγερμανικό Ράιχ του γερμανικού Έθνους»*. Για αυτό το «Παγγερμανικό Ράιχ», ένα Ράιχ όλων των ευρωπαϊκών εθνών με το γερμανικό λαό σαν ηγεμονικό primus inter pares (πρώτο μεταξύ ίσων), η ευρωπαϊκή Ρωσία, που εκτεινόταν μέχρι τα Ουράλια, ή τουλάχιστον κατά μήκος της περίπου γραμμής από το Αρκανγκέλσκ/Αστραχάν μέχρι τον Βόλγα και τον Καύκασο (συμπεριλαμβανομένου), επρόκειτο να χρησιμεύσει σαν δεξαμενή τροφίμων, πετρελαίου και πρώτων υλών, ακολουθώντας το παράδειγμα της Ινδίας στη εποχή της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Ο Χίτλερ ήταν βαθιά πεπεισμένος ότι η *«ενότητα της Ευρώπης»* δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί με τις προσπάθειες ενοποίησης μιας πληθώρας πολιτικών – που έβγαζαν εξαιρετικούς λόγους – αλλά μόνο *με τη δύναμη των όπλων*, με έναν κοινό πόλεμο σαν «χωνευτήρι» (επιτραπέζιες συνομιλίες Νο. 159). Και πίστευε ακράδαντα ότι η Γερμανία έπρεπε να αποδείξει ότι ήταν «το προπύργιο της Ευρώπης ενάντια στην Ασία» στην αντιπαράθεση με τη Σοβιετική Ένωση και τον μπολσεβικισμό της, επειδή – όπως του επιβεβαίωσε ο Μουσολίνι το 1941 – «η πτώση της Δύσης» ήταν επικείμενη από την εισβολή του τεράστιου μηχανοκίνητου σοβιετικού στρατιωτικού μεγαθήριου σε

όλη την Ευρώπη και λόγω της επιθετικής μισαλλοδοξίας του παγκόσμιου κομμουνισμού κάτω από την ηγεσία της Μόσχας (επιτραπέζιες συνομιλίες No. 7, 19, 85 και 186).

Σύμφωνα με τις γερμανικές εναέριες αναγνωρίσεις, ο Στάλιν είχε ήδη συγκεντρώσει σημαντικά ισχυρότερες στρατιωτικές δυνάμεις από τη Γερμανία στα *γερμανο-ρωσικά σύνορα μέχρι τον Ιούνιο του 1941*. Εντοπίστηκαν 246 σοβιετικές μεραρχίες, που αποτελούνταν από *4,7 εκατομμύρια στρατιώτες*, 6.000 αεροσκάφη, τουλάχιστον 6.000 άρματα μάχης και περίπου 12.000 πυροβόλα. Η αδυναμία τους ήταν ότι – όπως ολόκληρος ο Κόκκινος Στρατός εκείνη την εποχή – βρίσκονταν ακόμη σε διαδικασία αναδιοργάνωσης και εκσυγχρονισμού και γι' αυτό δεν μπορούσαν να γίνουν πλήρως επιθετικοί για ένα ακόμη έως ενάμιση χρόνο.

Μετά από τις επιτυχημένες *κυκλωτικές κινήσεις* στη δυτική ΕΣΣΔ με εκατομμύρια Σοβιετικούς αιχμαλώτους πολέμου και μετά την περικύκλωση του Λένινγκραντ, ο *ρωσικός χειμώνας*, με τη λάσπη, το χιόνι και το κρύο του, σταμάτησε την κατάκτηση της Μόσχας τον Δεκέμβριο του 1941, εμποδίζοντας έτσι την αναμενόμενη γρήγορη νίκη. Τον χειμώνα του 1941/42, ο Χίτλερ μπόρεσε να σταθεροποιήσει τον στρατό του – που δεν ήταν προετοιμασμένος για τέτοιες δυσκολίες, ούτε από πλευράς όπλων ούτε από πλευράς εξοπλισμού και προμηθειών – μόνο με ακραίες προσπάθειες, μεγάλες απώλειες και μερικές οπισθοχωρήσεις. Με την *εαρινή του επίθεση όμως το 1942* στο νότο της ΕΣΣΔ, ο Χίτλερ ήταν και πάλι τόσο επιτυχημένος, που στα τέλη Ιουλίου 1942 πίστευε ότι θα μπορούσε να κάνει τη *διπλή προέλαση στο Στάλινγκραντ/Καύκασο* και έτσι να κατακτήσει τις οικονομικά σημαντικότερες περιοχές της Σοβιετικής Ένωσης σαν ευρωπαϊκή δεξαμενή ανεφοδιασμού.

Αυτό είναι το σημείο που καταγράφηκαν εδώ οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ στο στρατηγείο του Αρχηγού το 1941/42.

Στη σύγκρουση με τη Μεγάλη Βρετανία, ο Χίτλερ είχε ήδη αναστείλει ανεπιτυχώς τη *«Μάχη της Βρετανίας»* που είχε ξεκινήσει το καλοκαίρι του 1940, αλλά είχε βλάψει σοβαρά τον ανεφοδιασμό του βρετανικού νησιού *βυθίζοντας πλοία μεταφοράς με τα υποβρύχια κ.λπ.* (8,6 εκατομμύρια κόρους ολικής χωρητικότητας μόνο μέχρι τα μέσα του 1942).

Στη *Βόρεια Αφρική*, ο Στρατάρχης Έρβιν Ρόμελ (Erwin Rommel) και το γερμανικό αφρικανικό σώμα του (Afrikakorps) είχαν προστατεύσει τις ιταλικές αποικίες από ισχυρές βρετανικές δυνάμεις και, μαζί με αυτές, είχαν προωθηθεί μέσω του Ελ Αλαμέιν στην Αίγυπτο τον Ιούλιο του 1942. Βρισκόταν ήδη 100 χλμ. από την Αλεξάνδρεια.

Μόνο οι ΗΠΑ ήταν τότε, κατά την άποψη του Χίτλερ, μια αποφασιστική απειλή για τον πόλεμο, καθώς διέθεταν μια εξοπλιστική ικανότητα που ήταν δύσκολο να γίνει αντιληπτή με τα ευρωπαϊκά κριτήρια, αλλά ήταν απίστευτα υποτιμημένη από αυτόν – τον Χίτλερ – και την εξαιρετικά τεχνολογικά προηγμένη Βέρμαχτ. Έτσι, ο Χίτλερ χάρηκε όταν είδε τις ΗΠΑ να εμπλέκονται σε έναν πόλεμο στον Ειρηνικό σαν αποτέλεσμα της επίθεσης της Ιαπωνίας στον αμερικανικό στόλο στο Περλ Χάρμπορ (Χαβάη) στις 7 Δεκεμβρίου 1941 και πίστεψε ότι οι ΗΠΑ είχαν αποδυναμωθεί αρκετά για να διεξάγουν έναν επιπλέον πόλεμο στον Ατλαντικό και την Ευρώπη.

Γι' αυτό τον λόγο στην ομιλία του στο Ράιχσταγκ στις 11 Δεκεμβρίου 1941 κήρυξε τον πόλεμο στις ΗΠΑ σαν *εχθρό No 4 παγκόσμιας σημασίας*, για να αντιμετωπίσει με επιθετικό τρόπο την μέχρι τώρα «πολιτική τους στην περίοδο του πολέμου», δηλαδή την υποστήριξή τους προς τους εχθρούς της Γερμανίας σε καιρό πολέμου με πρώτες ύλες, τρόφιμα και οπλισμό με βάση

το Νόμο εκμισθώσεως και δανεισμού (Lend-Lease) της 11ης Μαρτίου 1941, την κατάσχεση των γερμανικών εμπορικών πλοίων σε λιμάνια των ΗΠΑ με τον Νόμο της 6ης Ιουνίου 1941, την δήμευση όλων των γερμανικών περιουσιακών στοιχείων στις ΗΠΑ στις 14 Ιουνίου 1941 και το κλείσιμο όλων των γερμανικών προξενείων στις ΗΠΑ στις 15 Ιουνίου 1941, την προστασία των μεταφορικών πλοίων των ΗΠΑ από τα γερμανικά αεροσκάφη και των πολεμικών πλοίων στον Βόρειο Ατλαντικό στις 12 Αυγούστου 1941, την εντολή που εκδόθηκε στον αμερικανικό στόλο στις 11 Σεπτεμβρίου 1941 να εκτελούν πυρά εναντίον όλων των γερμανικών πλοίων, τον εξοπλισμό των αμερικανικών εμπορικών πλοίων για την καταπολέμηση γερμανικών πλοίων από τις 13 Νοεμβρίου 1941 και την κατάληψη της Ισλανδίας σαν βάση εναντίον της Γερμανίας τον Ιούλιο του 1941, κ.λπ. Ειδικότερα, ο Χίτλερ ήθελε να μπορεί να τορπιλίζει αμερικανικές συνοδείες οπλισμού και νηοπομπές τροφίμων και πρώτων υλών στο δρόμο τους προς τη Μεγάλη Βρετανία και την ΕΣΣΔ χωρίς περιορισμούς. Κάνοντας αυτό δέχτηκε ότι σχεδόν ολόκληρος ο υπόλοιπος κόσμος θα του κηρύξει πόλεμο το 1942/1944, στο βαθμό που δεν βρισκόταν ήδη στην πλευρά του εχθρού σαν βρετανικό ή γαλλικό αποικιακό έδαφος.

Η *«πολιτική του σύντομου πολέμου»* των ΗΠΑ θα μπορούσε να είχε προβλεφθεί από τον Χίτλερ, αν υπήρχε μια ικανή διπλωματική παρουσία στην Ουάσιγκτον. Εκτός από το ιουδαϊκό ζήτημα, που ήταν σοβαρό για τις ΗΠΑ, ο πραγματικός λόγος για τον πόλεμο, σύμφωνα με την ηγεσία τους, ήταν η διαταραχή της λειτουργίας της παγκόσμιας οικονομίας από τον Χίτλερ. Γιατί η «εξέγερση των τριών παγκόσμιων πολιτικών μη εχόντων: της Γερμανίας του Χίτλερ, της Ιαπωνίας και της Ιταλίας» έθετε σε κίνδυνο, κατά την άποψη του Ρούσβελτ, το παγκόσμιο οικονομικό status quo (υπάρχουσα κατάσταση των πραγμάτων) και, συνεπώς, το αμερικανικό modus vivendi (τρόπο συνύπαρξης). Με 13 εκατομμύρια άνεργους και τις αντίστοιχες οικογένειες σε εξαθλίωση, και μια οικονομική ύφεση που σήμερα είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς, οι ΗΠΑ εξαρτιόνταν για την ύπαρξή τους από το παγκόσμιο εμπόριό τους.

Επιδιώκοντας η «φασιστική» Γερμανία του Χίτλερ και η «φασιστική» Ιαπωνία να εκτοπίσουν τις ΗΠΑ από την Ευρώπη και την Ασία (σύνθημα: «Η Ευρώπη για τους Ευρωπαίους»· «Η Ασία για τους Ασιάτες») και οικοδομώντας μια ευρω-ασιατική αυτάρκεια σε πρώτες ύλες, τρόφιμα και βιομηχανικά προϊόντα μέσω μιας ευρω-ασιατικής συνεργασίας, έθεταν σε κίνδυνο τα ζωτικά συμφέροντα των ΗΠΑ. Αναγκάζοντας τους Ευρωπαίους και Νοτιοανατολικούς Ασιάτες γείτονές τους με την ηγεμονία τους με τον «μιλιταρισμό» τους, έκαναν τα πράγματα μη βιώσιμα για τις ΗΠΑ.

Αυτή, λοιπόν, σε γενικές γραμμές, ήταν η κατάσταση της ιστορικής εξέλιξης την εποχή που έλαβαν χώρα οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ, που καταγράφονται εδώ. Οι προηγούμενες πολιτικές και στρατιωτικές επιτυχίες του Χίτλερ είχαν σαν αποτέλεσμα η πλειοψηφία του γερμανικού λαού εκείνη την εποχή να εξακολουθεί να πιστεύει ακράδαντα σε αυτόν και *στην «αποστολή» του*. Επιπρόσθετα, αυτός που δεν έδινε σημασία στα χρήματα, στις περιουσίες, στο αλκοόλ, στις γαστρονομικές απολαύσεις και στις σεξουαλικές υπερβολές, έζησε προσωπικά το σύνθημά του «Το κοινό καλό προηγείται του προσωπικού συμφέροντος».

Η προπαγάνδα του εκμεταλλεύτηκε επιδέξια το κενό της πίστης των ανθρώπων, ένα κενό που οι εκκλησίες, με τις απαρχαιωμένες ερμηνείες της θρησκείας που δεν μιλούσαν πλέον τη γλώσσα της εποχής μας, δεν μπόρεσαν να κα-

λύψουν λόγω της νέας επιστημονικής και τεχνολογικής βιομηχανικής κουλτούρας. Οι άνθρωποι εμπιστεύονταν τον Χίτλερ σαν είδωλο πιστεύοντας ότι δεν θα καταχρόταν την εξουσία του – που δεν ελεγχόταν από κανένα κοινοβούλιο. Λόγω της συστηματικής του υγειονομικής περίθαλψης από το 1933 και λόγω της *εντατικής σωματικής και της στρατιωτικής εκπαίδευσης* στην Νεολαία Χίτλερ (Hitlerjugend – HJ), στα Τμήματα Καταιγίδας (Sturmabteilung – SA), στις Μοίρες Προστασίας (Schutzstaffel – SS), στην Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ (Reichsarbeitsdienst – RAD), στο Σώμα Πολιτικών Ηγετών, στην Προστασία από Αεροπορικές Επιδρομές, στο Σώμα Μεταφορών του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος (Nationalsozialisti-sches Kraftfahrkorps – NSKK) και στο Εθνικοσοσιαλιστικό Σώμα Ιπταμένων (Nationalsozialistisches Fliegerkorps – NSFK) οι άνθρωποι ήταν τόσο ανθεκτικοί όσο σχεδόν κανένας άλλος λαός στον κόσμο.

Με την *ομογενοποίηση ολόκληρου του έθνους*, ο Χίτλερ είχε σχεδόν δημιουργήσει έναν νέο τύπο ανθρώπου, που έβαζε τη δύναμη της θέλησης πάνω από τη λογική και την αδίστακτη συμπεριφορά και την πίστη πάνω από το φυσικό ένστικτο. Ενώ αυτοί οι άνθρωποι «μαγεύονταν» με ελεγχόμενη δράση (μέσω κινηματογράφου, θεάτρου, συναυλιών, ραδιοφώνου, εκδηλώσεων «Δύναμη μέσω της Χαράς», εκθέσεων τέχνης, εθνικών εορτών και κομματικών διαδηλώσεων), άλλοτε ηρωικά, άλλοτε διασκεδαστικά, ο υπουργός προπαγάνδας του Χίτλερ, δρ Γιόζεφ Γκέμπελς, υποδαύλιζε ταυτόχρονα το φόβο και το μίσος εναντίον των εχθρών τους: «τους Ιουδαίους που στόχευαν στην εξόντωση της Γερμανίας, στους βάρβαρους Σοβιετικούς Μπολσεβίκους που διεκδικούσαν όλη την ηπειρωτική Ευρώπη και ενάντια στους πιλότους του βρετανικού και αμερικανικού καπιταλισμού – που δολοφονούν γυναίκες και παιδιά με τις «βομβαρδιστικές επιδρομές σε ανοιχτές πόλεις». Μέσα από *σύντομες, συνοπτικές διατυπώσεις και συνεχείς επαναλήψεις*, ο Χίτλερ εμφύσησε την προπαγάνδα του στις καρδιές του λαού, προσαρμόζοντάς την στις επικρατούσες συνθήκες και με τις στολές, τις τιμές, τους βαθμούς, τα παράσημα και τα μετάλλια, δημιούργησε του πολέμου και αυτόν τον άκριτο εθνικό ιδεαλισμό που κατέστειλε την αστική ηθική και τον ατομικό εγωισμό, ο οποίος εκφυλίστηκε στον *υπερεθνικισμό* που καταδικάστηκε από τον κόσμο. Ο μύθος των Νίμπελουνγκ, βαθιά ριζωμένος στην γερμανική ψυχή, με το όνειρό του για τον Ζίγκφριντ, τον ήρωα, – που προωθήθηκε επιδέξια – συνέβαλε σε αυτό. Ακόμη και η Χριστιανοσύνη αντιγράφηκε από τη *εθνικοσοσιαλιστική λειτουργία* με τις σημαίες και τα πρότυπα, τις γιορτές και τις τελετές καθαγίασης.

Στο πλαίσιο αυτό *οι δύο χριστιανικές εκκλησίες στη Γερμανία*, η Ρωμαιοκαθολική και η Προτεσταντική δέχτηκαν επίθεση σαν 5ος εχθρός *παγκόσμιας σημασίας*. Με την εθνικοσοσιαλιστική *υποκατάστατη θρησκευτικότητα* της φερόμενης «μόνης αληθινής αθανασίας», της *«αθανασίας του λαού και της φυλής»*, ο Χίτλερ έφερε τον Πάπα Πίο ΙΒ' – που ο ίδιος πολεμούσε τον μαχητικό σοβιετικό αθεϊσμό και, επιπλέον, ήταν αναμφισβήτητα φιλογερμανός – σε μια σοβαρή σύγκρουση. Διότι, από την μια πλευρά η Καθολική Εκκλησία, όπως και η Προτεσταντική Εκκλησία στη Γερμανία, θα έπρεπε να είναι κοντά στους πιστούς της στον αγώνα κατά του σοβιετικού μπολσεβικισμού, που προπαγανδίζει τον μαχητικό αθεϊσμό. Από την άλλη πλευρά, με βάση την αντίληψή τους για τη Βίβλο, οι δύο εκκλησίες δεν μπορούσαν να εγκρίνουν έναν «καφέ νέο-παγανισμό», έστω και μόνο με τη μορφή ενός «εθνικοσοσιαλιστικού χριστιανισμού του αίματος και του εδάφους», όπως δεν μπορούσαν να εγκρίνουν και τον αθεϊσμό της ΕΣΣΔ. Και η Ρωμαιοκαθολική

Εκκλησία, όπως και η «Ομολογητική» Προτεσταντική Εκκλησία στη Γερμανία και το (τότε ακόμη προσωρινό) Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών στη Γενεύη υπό τον Γενικό Γραμματέα του δρ. Βίλεμ Άντολφ Βίσερ 't Χουφτ (Willem Adolph Visser 't Hooft), ήταν υποχρεωμένη, για λόγους πίστης, να βοηθήσει όσους διώκονταν από το καθεστώς, τους αντιστασιακούς και τους Ιουδαίους που ζητούσαν άσυλο. Μόνο πάνω από ένα εκατομμύριο Ιουδαίοι σώθηκαν με αυτόν τον τρόπο. Οι παπικές οργανώσεις αρωγής του Πάπα Πίου ΙΒ', προς μεγάλη δυσαρέσκεια του Χίτλερ, περιθάλπταν κατά καιρούς από 700.000 έως 860.000 Ιουδαίους. Ο υφυπουργός του, Τζοβάννι Μπαττίστα Μοντίνι (Giovanni Battista Montini) σήμερα Πάπας Παύλος ΣΤ', φρόντισε η δίωξη και η απέλαση των Ιταλών Ιουδαίων να υπονομεύεται και να ανοίγουν οι δρόμοι διαφυγής για τους υπόλοιπους Ιουδαίους της Ευρώπης προς την Ισπανία, την Πορτογαλία και τη Λατινική Αμερική.

Οι Καθολικές και Προτεσταντικές εκκλησίες στη Γερμανία κατάφεραν ακόμη και να σταματήσουν το *πρόγραμμα ευθανασίας* του Χίτλερ το φθινόπωρο του 1941. Εκπρόσωπος ήταν ο επίσκοπος του Μύνστερ, Καρδινάλιος Κλήμης Όγκαστ Κόμης φον Γκάλεν (Clemens August Graf von Galen). Στο πλαίσιο του εθνικοσοσιαλιστικού γενετικού του προγράμματος, ο Χίτλερ από το 1935 έκανε μια *διαδικασία επιλογής* για όλους όσους κρίνονταν ακατάλληλοι για γάμο (απαγόρευση γάμου για όσους είχαν μακροχρόνιες ασθένειες, στείρωση για όσους έπασχαν από κληρονομικές ασθένειες, ευνουχισμός για βίαιους και ηθικούς εγκληματίες). Επιπλέον, με διάταγμα της 1ης Σεπτεμβρίου 1939, διέταξε την *κρατικά επικυρωμένη «ευθανασία»* των περίπου 500.000 ανίατα βαριά ψυχικά ασθενών. Έπρεπε όμως να σταματήσει αυτή τη δράση, αφότου έγινε δημόσια γνωστή η δολοφονία των πρώτων 70.273 σοβαρά ψυχικά ασθενών, καθώς ο επίσκοπος φον Γκάλεν υπέβαλε δημόσια μήνυση για φόνο και κληρικοί και των δύο δογμάτων χαρακτήρισαν την ευθανασία σαν «εγκληματική» από τους άμβωνες.

Εφοδιασμένος με τη γνώση όλων αυτών των γεγονότων, ο αναγνώστης των «επιτραπέζιων συνομιλιών» είναι σαν να κάθεται και ο ίδιος στο τραπέζι του Χίτλερ σαν σύγχρονος. Και βιώνει τις απόψεις, τις σκέψεις και τις ιδιαιτερότητες του Χίτλερ με μια αμεσότητα, ευελιξία και αυθορμητισμό, όπως αυτές εκδηλώνονταν μόνο στην πολύ προσωπική ατμόσφαιρα των ιδιωτικών συζητήσεών του στο τραπέζι.

Διότι *ο στόχος της συλλογής εγγράφων μου* ήταν *να αποδώσω τον πραγματικό Χίτλερ*. Ήθελα να αποτυπώσω στη λογοτεχνία τη συμπεριφορά, τις σκέψεις και τα συναισθήματα του Χίτλερ, ο οποίος, παρά τον πολιτικό και ιδεολογικό του φανατισμό, έζησε μια ζωή σχεδόν με παντελή έλλειψη αναγκών στην ιδιωτική του ζωή. Ακόμη και για τη σύντροφό του και μετέπειτα σύζυγό του, Εύα Μπράουν, η εμφάνισή του ήταν μερικές φορές πολύ στρατιωτική, απλή και σεμνή.

Το 1929, σε ηλικία δεκαεπτά ετών, η *Εύα Μπράουν* ερωτεύτηκε τον Χίτλερ, ο οποίος ήταν 23 χρόνια μεγαλύτερός της· για εκείνη, ήταν «ο άνδρας της ζωής της». Από τις τελευταίες ημέρες του 1932, που ήταν στενά συνδεδεμένη μαζί του, έμεινε πιστή σε αυτόν σε όλα τα σκαμπανεβάσματα της μοίρας, και, χωρίς φόβο ή δάκρυα, πέθανε δίπλα του στις 30 Απριλίου 1945 (όχι όμως με πυροβολισμό από πιστόλι, αλλά με ένα φιαλίδιο κυανίου). Ο Χίτλερ την αγαπούσε πολύ. Αν είχε στομαχικές διαταραχές ή αν αρρώσταινε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, θα την φρόντιζε σαν παιδί, προσπαθώντας να την περιποιηθεί γρήγορα μέχρι να γίνει καλά με τη φροντίδα του, την αγάπη του, τα λουλούδια και τις λιχουδιές του. Πολλές από τις επιτραπέζιες συνομιλίες

του Χίτλερ για θέματα γυναικών και γάμου βασικά περιστρέφονταν γύρω από την «Εύα του».

Η Εύα Μπράουν ήταν αυτό που λέμε συνήθως μια εξαιρετικά όμορφη και ελκυστική γυναίκα. Ήταν μεσαίου ύψους και είχε ξανθά μαλλιά, γκριζογάλανα μάτια, ένα φρέσκο, ωοειδές πρόσωπο και μια γοητευτική, απόλυτα αθλητική φιγούρα. Φαινόταν εξίσου όμορφη με ένα γερμανικό παραδοσιακό φόρεμα όσο και με ένα φόρεμα σπιτιού, ένα κομψό κοστούμι ή ένα βραδινό φόρεμα. Ήταν πάντα *«άψογα ντυμένη»*, ακόμα και στα προσωπικά της πράγματα, σχολαστικά καθαρή, συνεπής και ακριβής. Την θεωρούσα το πιο *«ανθρώπινο στοιχείο στον στενό κύκλο του Χίτλερ»*. Ήταν εκπληκτικά ειλικρινής απέναντι στον Χίτλερ και σε συνομιλίες μαζί του δεν αρνήθηκε καν την τακτική της παρουσία στην καθολική λειτουργία. Σαν κόρη ενός καθηγητή επαγγελματικής σχολής, διαχειριζόταν τα οικονομικά του «Μπέργκχοφ» του Χίτλερ προς απόλυτη ικανοποίησή του. Η συμπεριφορά της απέναντι στο προσωπικό ήταν πάντα ευγενική και σωστή. Από τότε που ανακαλύψαμε ότι είχαμε την ίδια ημερομηνία γέννησης (6 Φεβρουαρίου 1912) όταν γνωριστήκαμε για πρώτη φορά, ήταν μια πολύ καλή σύντροφος για μένα, πάντα φιλική, εξυπηρετική και με προειδοποιούσε όταν κινδύνευα να μπλέξω με τον γραμματέα του Χίτλερ, Μάρτιν Μπόρμαν.

Ο στόχος μου δεν θα είχε επιτευχθεί με μια αμετάβλητη αναπαραγωγή των *επιτραπέζιων συνομιλιών του Χίτλερ, λέξη προς λέξη*, δηλαδή με στενογραφικές σημειώσεις ή με το να κρατάω αρχεία. Γιατί το μεσημεριανό γεύμα του Χίτλερ διαρκούσε τουλάχιστον μία ώρα. Τα βράδια, οι συναντήσεις του μπορούσαν μερικές φορές να διαρκέσουν περισσότερο από δύο ώρες. Έτσι, τα στενόγραφα ή τα πρακτικά θα είχαν γεμίσει χιλιάδες και χιλιάδες σελίδες και δεν θα έδιναν στον αναγνώστη μια συνολική επισκόπηση, αλλά μάλλον θα τον είχαν κατακλύσει με τον όγκο και την έλλειψη σαφήνειας. Γιατί ο Χίτλερ ήταν ένας άνθρωπος *που δούλευε ακούραστα*. Εκτός από την καθημερινή σύντομη βόλτα του με τον γερμανικό ποιμενικό του την «Μπλόντι», μόνο στις ιδιωτικές συνομιλίες στο τραπέζι του, δηλαδή στο να μιλάει σε μια προσωπική, κοινωνική ατμόσφαιρα, έβρισκε την απαραίτητη ψυχική και συναισθηματική χαλάρωση.

Γι' αυτό ο Χίτλερ ένιωθε την ανάγκη να φωτίσει τις σκέψεις του από όλες τις πλευρές, οπότε οι δηλώσεις του ήταν συνήθως μεγάλες και κάλυπταν μια πληθώρα δευτερευόντων θεμάτων. Καθώς άκουγα, έπρεπε επομένως να κάνω μια επιλογή ανάμεσα στα ουσιώδη και σε αυτά που θα αναπαρήγαγα. Από την αρνητική πλευρά, όλα όσα θα μπορούσαν να ξεχαστούν με το ξεθώριασμα του προφορικού λόγου του Χίτλερ έπρεπε να εξαλειφθούν, καθώς η συνηθισμένη καθημερινή φλυαρία στην τραπεζαρία: κοινώς γνωστά γεγονότα, ασήμαντες λεπτομέρειες και όλα όσα, για παράδειγμα, κάνουν το βιβλίο του Τζούλιους Χέρμαν Μορίτζ Μπους (Julius Hermann Moritz Busch) για τον «Κόμη Μπίσμαρκ και τους άνδρες του κατά τη διάρκεια του πολέμου με τη Γαλλία» τόσο δύσκολο να διαβαστεί σήμερα – 100 χρόνια μετά – αποκλείστηκαν. Ήταν επίσης απαραίτητο να αποφευχθούν θέματα στιγμιαίας σημασίας, επαναλήψεις, αόριστα επιχειρήματα και οι περιγραφές – που ήταν υπερβολικές ή αφορούσαν μόνο κάποιους καλεσμένους – θα προκαλούσαν μόνο σύγχυση στον μεταγενέστερο αναγνώστη. Από τη θετική πλευρά, η επιλογή μου έπρεπε να ανταποκρίνεται στον συγκεκριμένο στόχο μιας ιστορικο-ψυχολογικής μελέτης για τον Χίτλερ, που σημαίνει όχι μόνο να μεταφέρω τις λεπτομέρειες που ήταν ιστορικά ενδιαφέρουσες ως προς το αντικεί-

μενο, αλλά και όλα τα τυπικά στοιχεία του χαρακτήρα και της σκέψης του Χίτλερ: τις αντιδράσεις του στα τρέχοντα γεγονότα της εποχής του, την ανίχνευση του μέλλοντος που ήταν ακόμα τυλιγμένο σε μοιραίο σκοτάδι, τη διστακτικότητά του απέναντι στην αβεβαιότητα και τις αναστολές του απέναντι στις «τελικές συνέπειες στο στυλ του Στάλιν». *Προσπάθησα μάλιστα και να καταγράψω τα προσωπικά, τα δυσδιάκριτα, ίσως και τα αστεία χαρακτηριστικά του*. Διότι, παρόλο που του άρεσε να αυτοπροσδιορίζεται σαν «προλετάριος», που δεν μπορούσε να απαλλαγεί από το πώς ο αγγλοαμερικανικός καπιταλιστικός Τύπος, κάτω από ιουδαϊκή επιρροή, είχε κάνει διακρίσεις εις βάρος του από το 1933 χαρακτηρίζοντάς τον σαν εγκληματία, πολεμοκάπηλο, ακόμη και μαζικό δολοφόνο, ο τρόπος της ζωής του ήταν μάλλον μικροαστικός.

Ακόμα και *στις 30 Απριλίου 1945*, την ημέρα που έβαλε τέλος στη ζωή του με μια *βολή από πιστόλι στον δεξιό κρόταφό του*, ξυρίστηκε το πρωί – όπως μου είπε ο υπασπιστής του Όττο Γκιούνσε (Otto Günsche) – με την ίδια σχολαστική φροντίδα όπως συνήθως. Και ολοκλήρωσε την καθημερινότητά του, συμπεριλαμβανομένου του μεσημεριανού του γεύματος και του αποχαιρετισμού των συνεργατών του με τη συνηθισμένη τακτικότητά του. Ο Χίτλερ, που απεχθανόταν όλα τα προσωπικά κοσμήματα, ποτέ δεν παρέλειπε, μέχρι το 1942/1943, να φοράει τα αναμνηστικά του με μικροαστική σχολαστικότητα κάθε πρωί ενώ χρησιμοποιούσε την τουαλέτα: τα μανικετόκουμπά του με το έμβλημα του Ντάντσιχ· το ασημένιο κουρδιστό ρολόι τσέπης, που κληρονόμησε από τον πατέρα του, το οποίο συχνά ξεχνούσε να κουρδίζει· το πορτοφόλι του, στο οποίο κουβαλούσε φωτογραφίες του πατέρα του, της μητέρας του, της αδερφής του και του εαυτού του (σαν μωρό και σαν αγόρι με τον πατέρα του)· τον Σιδερένιο Σταυρό Πρώτης Τάξης και το Μετάλλιο Τραυματισμού του από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο· το χρυσό έμβλημα του κόμματος και – αν φορούσε κομματική στολή ή πολιτικά ρούχα – το γνήσιο χρυσό επίσημο έμβλημά του του NSDAP, το οποίο είχε σχεδιάσει ο ίδιος και είχε το δικαίωμα να το φοράει μόνο αυτός.

Στην καθημερινή του ζωή, συναντούσες έναν εντελώς διαφορετικό Χίτλερ από αυτόν που γνώριζες από τον Τύπο και το ραδιόφωνο, τον κινηματογράφο και την κομματική προπαγάνδα, από το προγραμματικό του έργο «Ο Αγώνας μου» ή από επίσημα έγγραφα και τις δημόσιες ομιλίες: έναν πολύ ανθρώπινο Χίτλερ, με όλη του την αυτοπεποίθηση, που έκανε μπάνιο μία ή δύο φορές την μέρα, ξέπλενε το στόμα του με «Όντολ» πριν από κάθε γεύμα και πριν από κάθε συνάντηση και έπλενε τα χέρια του αμέτρητες φορές την μέρα. Ένας Χίτλερ που άλλαζε τα εσώρουχά του κάθε μέρα, μερικές φορές ακόμη και δυο φορές τη μέρα, που κοιμόταν με παλιομοδίτικο, λινό νυχτικό που κρέμονταν, και που εμφανιζόταν γυμνός στους γιατρούς του μόνο όταν ήταν απολύτως αναπόφευκτο.

Στον κύκλο μας, αυτός ο Χίτλερ δεν έκρυψε το γεγονός ότι είχε αποτύχει παταγωδώς στην ανατροφή της κηδεμονευόμενής του, της «Γκέλι» (Άντζελα Μαρία) Ράουμπαλ, που ήταν 19 χρόνια νεότερή του και κόρη της χήρας ετεροθαλούς αδελφής του, Αντζέλικα Ράουμπαλ (το γένος Χίτλερ), *λόγω του χάσματος των γενεών*. Γι' αυτό, όπως μας είπε, είχε επινοήσει για το κίνημα της νεολαίας του, την Νεολαία του Χίτλερ, την αρχή: *«Η νεολαία πρέπει να καθοδηγείται από τη νεολαία»*.

Στις 18 Σεπτεμβρίου 1931, η Γκέλι αυτοπυροβολήθηκε λίγες ώρες μετά από έναν καβγά με τον θείο της, γιατί ο υπερπροστατευτικός, παλιομοδίτικος τρό-

πος φροντίδας του γι' αυτήν της στερούσε κάθε προσωπική, οικονομική και ψυχαγωγική ελευθερία. Φυσικά, η πανέμορφη, ζωηρή, μελαχρινή γυναίκα από το Λιντς, με τη βιεννέζικη γοητεία και το σκανταλιάρικο γέλιο της, περιβαλλόταν συνεχώς από θαυμαστές, και, προς μεγάλη ενόχληση του Χίτλερ, του παρουσίαζε μια ποικιλία υποψηφίων για γάμο, άλλοτε έναν άνεργο τραγουδιστή, άλλοτε έναν επίδοξο ζωγράφο, άλλοτε έναν αρχάριο ωρολογοποιό και άλλοτε έναν κατώτερο κομματικό αξιωματούχο. Αυτός, από την άλλη πλευρά, ήθελε η Γκέλι, αυτή η *«αιώνια ερωτευμένη μικρούλα»*, να εκπαιδευτεί σαν μικροαστική νοικοκυρά για έναν οικονομικά εξασφαλισμένο γάμο, να παρακολουθεί σε κάθε βήμα τις σπουδές της στη μουσική και το τραγούδι, «γκρίνιαζε» όταν αγόραζε τα τελευταία της ρούχα από ιουδαϊκούς οίκους μόδας με τη δική του διεύθυνση, και της ζητούσε – όταν ταξίδευε – να του δώσει τον λόγο της τιμής της ότι δεν θα επέτρεπε στον εαυτό της να παρασυρθεί από την οικειότητα με τους εραστές της.

Ακριβώς επειδή είχε αγαπήσει και φρόντιζε την ανιψιά του, που είχε έρθει σε αυτόν σαν κηδευομένη του όταν ήταν μόλις 15 ετών, σαν δικό του παιδί, *δεν μπόρεσε ποτέ να αποδεχτεί τον θάνατό της*. Έκλαψε για εκείνη όπως είχε κλάψει μόνο για τον χαμό του πατέρα και της μητέρας του. Πρόσθεσε το επιπλωμένο δωμάτιό της στο ιδιωτικό του διαμέρισμα στο Μόναχο στην οδό της πλατείας Πρίγκιπα Ρίτζεντ (Prinzregentenplatz) 16 (δεύτερος όροφος) και άφησε τα πάντα όπως τα είχε βρει όταν πέθανε. Σε αυτό το δωμάτιο, κλειστό για όλους τους ξένους – συμπεριλαμβανομένου και εμάς – διαλογιζόταν για πολλές ώρες μπροστά στην ολοζώντανη, σχεδόν ολοζώντανη χάλκινη προτομή της, που φιλοτέχνησε ο καθηγητής Φερδινάνδος Λίμπερμαν (Ferdinand Liebermann) (Μόναχο). Στο βαθμό που του επέτρεπαν οι κομματικές και κρατικές του υποχρεώσεις, εδώ περνούσε και τον ελεύθερο χρόνο των Χριστουγέννων από το 1931 έως το 1938. Όταν χανόταν στις σκέψεις του εδώ, μερικές φορές με δάκρυα στα μάτια και κρατώντας το μικρό ασημένιο μενταγιόν της με ένα αγκυλωτό σταυρό (που περιείχε μια μικροσκοπική φωτογραφία της ίδιας και ενός από τους δύο), κανείς δεν επιτρεπόταν να τον ενοχλήσει. Η μόνη εξαίρεση ήταν η οικονόμος του, η κυρία Άνι Βίντερ-Μπρούνερ, (Anny Winter-Brunner), η οποία του έδινε τα τηλεγραφήματα και τα μηνύματα, φρόντιζε για την τακτική ανανέωση των λουλουδιών και κρατούσε το δωμάτιο σε τάξη.

Από την αρχή της παραμονής μου στο FHQu, ανακάλυψα, προς λύπη μου, ότι κανένας – εκτός από αυτούς που είχαν ρητές διαταγές από τον Χίτλερ – *δεν κρατούσε σημειώσεις από τις επιτραπέζιες συνομιλίες του*. Δεν ήξερα ότι ο Χίτλερ το είχε απαγορεύσει ρητά. Το απέδωσα στο γεγονός ότι ήθελε να μιλάει ανοιχτά για τις σκέψεις και τα προβλήματά του στο ιδιωτικό του τραπέζι, σαν νοικοκύρης, χωρίς να φοβάται την κριτική των άλλων. Επιπρόσθετα, φυσικά, οι τακτικοί καλεσμένοι του στο δείπνο προτιμούσαν να μην κρατούν σημειώσεις, δεδομένου ότι γνώριζαν τις απόψεις του από πολύ καιρό, «μέσα και έξω», λόγω της συνεχόμενης επαγγελματικής και ιδιωτικής τους επαφής μαζί του.

Σαν εκπαιδευμένος δικηγόρος και ιστορικός, μου φάνηκε προβληματικό, απλώς να συνθέσω και να καταγράψω εκ των υστέρων τις επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ, – ουσιαστικά από μνήμης. Η αυθεντικότητα θα είχε χαθεί. Γι' αυτό αποφάσισα να πάρω άδεια για να γράφω λεπτομερείς σημειώσεις στο τραπέζι.

Ο γραμματέας του Χίτλερ *Μάρτιν Μπόρμαν* σκέφτηκε ότι ήμουν ο κατάλλη-

λος άνθρωπος για αυτό. Ο προκάτοχός μου, σαν νομικός σύμβουλος του FHQu, ο υπουργικός σύμβουλος Χάινριχ Χάιμ, είχε συλλέξει – πριν από την ρητή απαγόρευση του Χίτλερ – μεμονωμένα στενόγραφα των επιτραπέζιων συνομιλιών του Χίτλερ σαν υλικό αναφοράς για τον εαυτό του και το προσωπικό της Καγκελαρίας του Κόμματος. Μετά την πτήση στη Σκωτία του αναπληρωτή του Χίτλερ, Ρούντολφ Ες, για τη μονομερή ειρηνευτική δράση με τη Μεγάλη Βρετανία στις 10 Μαΐου 1941, ο Μπόρμαν *προσπάθησε* πεισματικά και αποφασιστικά να δημιουργήσει *τη θέση του δεύτερου «αναπληρωτή του Αρχηγού»*. Εφοδιασμένος με μια σχεδόν πλήρη γνώση των πραγμάτων και των προσώπων στην πολιτική σκηνή του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ, καλά ενημερωμένος για κάθε σχετική συνάντηση που είχε ο Χίτλερ (εκτός από τη Βέρμαχτ, τα SS και την αστυνομία), σε κάθε επίσκεψη, σε κάθε σχέδιο, σε κάθε φιλοδοξία, ακόμη και σε κάθε αξιολόγηση του Χίτλερ σε σχέση με ιδέες, ανθρώπους, θεσμούς και οργανισμούς, επιδίωκε προφανώς να είναι τα *«αυτιά και το στόμα» του Χίτλερ* όσο το δυνατόν περισσότερο.

Κατά τη διάρκεια μιας βόλτας, παρουσίασα το αίτημά μου στον Μπόρμαν. Ο Μπόρμαν μου εξήγησε στη συνέχεια το πρόβλημα που είχε με τις στενογραφικές σημειώσεις του Χάιμ, μία από τις οποίες, με θέμα «Εκκλησία, Θρησκεία και Επιστήμη» (επιτραπέζιες συνομιλίες No. 8), είχε μάλιστα δημοσιευθεί αυτολεξεί στον ξένο Τύπο. Ο Χίτλερ είχε εξοργιστεί τόσο πολύ από αυτό που είχε στείλει τον Χάιμ σε μια αποστολή στο εξωτερικό – στη Γαλλία σαν αγοραστή έργων τέχνης. Γι' αυτό, αυτός – ο Μπόρμαν – μπορούσε να αναλάβει την ευθύνη *μόνο για τις σημειώσεις* που σκόπευα να κρατήσω στο βαθμό που χρειαζόταν τις επιτραπέζιες δηλώσεις του Χίτλερ για τα τρέχοντα πολιτικά ή διοικητικά προβλήματα ή για τα επείγοντα ζητήματα, σαν απάντηση σε ερωτήσεις που του έκαναν. Για το πότε θα γινόταν αυτό θα με ενημέρωνε με μια μικρή κάρτα, με ένα νόημα ή με διαταγή. Λόγω του ότι η θέση του στο τραπέζι ήταν ακριβώς απέναντι από τον Χίτλερ, θα ήταν αδιανόητο να βγάλει ξαφνικά γραφική ύλη από την τσάντα του και να διακόψει τη συζήτηση του Χίτλερ με σημειώσεις και τσακίζοντας χαρτιά. Σε περίπου πέντε έως δέκα περιπτώσεις, ο Μπόρμαν μου έδωσε την άδεια να κρατάω σύντομες σημειώσεις με αυτόν τον τρόπο. Έτσι, στις περισσότερες από τις 150 άλλες σημειώσεις μου, δεν μπορούσα να τις σημειώνω ανοιχτά, αλλά μόνο διακριτικά – κατά τον τρόπο της σχολικής αντιγραφής – σε μερικές κάρτες αλληλογραφίας που έριχνα κρυφά κάτω από το πιάτο μου. Αυτό όμως που με βοηθούσε περισσότερο ήταν ότι συνήθως καθόμουν έξω από το άμεσο οπτικό πεδίο του Χίτλερ και ότι ο Τζούλιους Σάουμπ – που ήταν ευγενικός μαζί μου λόγω της παλιάς του γνωριμίας με τον πατέρα μου – προσποιούνταν ότι δεν ήξερε πότε κρατούσα στην πραγματικότητα σημειώσεις για την πορεία και το περιεχόμενο των επιτραπέζιων συνομιλιών του Χίτλερ «με» και πότε «χωρίς» την άδεια του Μπόρμαν.

Έτσι, για μήνες, μέρα με τη μέρα και γεύμα μετά το γεύμα, κατέγραφα σχολαστικά τις *σημειώσεις μου από τις επιτραπέζιες συνομιλίες*, δίνοντας σχολαστική προσοχή ακόμη και στις πιο μικρές λεπτομέρειες. Ακόμη και όταν κατέγραφα τις λέξεις-κλειδιά, προσπαθούσα να *συντομεύσω και να απλοποιήσω* τις δηλώσεις του Χίτλερ, εστιάζοντας σε ό,τι πραγματικά άξιζε να θυμόμαστε, σε ό,τι τον χαρακτήριζε προσωπικά στα συναισθήματα και τις σκέψεις του, και στην πολιτική και ανθρώπινη οπτική του, και έτσι σε ό,τι ήταν πραγματικά σχετικό για την κατανόηση ενός δικτάτορα και ενός διαμορφωτή του κόσμου του μεγέθους του Χίτλερ.

Στη συνέχεια χρησιμοποιούσα τον *ελεύθερο χρόνο* μου για να ανασυντάξω σχολαστικά και ήρεμα τις επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ με βάση τις σημειώσεις των λέξεων-κλειδιών μου, ένα έργο που απαιτούσε επιμονή και απόλυτη ησυχία. Διότι ήθελα να διαμορφώσω το γραπτό μου κείμενο, χρησιμοποιώντας τις ιδιαίτερα χαρακτηριστικές φράσεις του Χίτλερ, με τέτοιο τρόπο ώστε να αντικατοπτρίζει τις σκέψεις του με την προσοχή και την πιστότητα της ιστορικής, πολιτικής και νομικής εκπαίδευσης, ενώ ταυτόχρονα να είναι απλό και κατανοητό για τις μελλοντικές γενιές. Μια πληθώρα διαγραφών, αλλαγών και βελτιώσεων στα πρωτότυπά μου μαρτυρούν την επίπονη φύση αυτής της σχολαστικής εργασίας. Προκειμένου να αποφύγω την εσφαλμένη εντύπωση ότι οι σημειώσεις μου μετέφεραν όχι μόνο το περιεχόμενο των επιτραπέζιων συνομιλιών του Χίτλερ αλλά και – μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια – την ακριβή διατύπωσή τους, *επέλεξα τον έμμεσο λόγο σαν μορφή αναπαραγωγής*. Για τους αναγνώστες που θέλουν να μάθουν την ακριβή διατύπωση των επιτραπέζιων συνομιλιών του Χίτλερ, έχω δημοσιεύσει 36 από αυτά τα πλήρη κείμενα στο πρώτο μέρος της συλλογής εγγράφων μου, βασισμένα στις *πρωτότυπες στενογραφικές σημειώσεις* του Χάιμ, τις οποίες βρήκα στο γραφείο μου στο FHQu «Wolfsschanze» (Φωλιά του Λύκου). Ο Μπόρμαν, στον οποίο έδινα περιστασιακά αντίγραφα ορισμένων από τις μη εξουσιοδοτημένες σημειώσεις μου και ο οποίος, με την πάροδο του χρόνου, άρχισε να εκτιμά την ιδιωτική μου γραφή, εκείνη την εποχή συμφώνησε με αυτή την επακόλουθη πρακτική· όπως και ο κ. Χάιμ. Φυσικά, για να αποφύγω την επανάληψη, επέλεξα μόνο εκείνες τις στενογραφικές σημειώσεις του Χάιμ που συμπλήρωναν ή ολοκλήρωναν τις παρατηρήσεις μου.

Για να αποτυπώσω *το περίγραμμα της εποχής εκείνης*, πρόσθεσα στις καταγραφές μου όπως και στα στενόγραφα του Χάιμ, ακόμα και κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στο FHQu, *σημειώσεις στο περιθώριο*, που ανταποκρίνονταν στην άποψη του Χίτλερ για τα πράγματα. Αυτό έγινε και για να μπορέσει ο αναγνώστης να βιώσει την πορεία των επιτραπέζιων συνομιλιών του Χίτλερ και το περιεχόμενό τους σαν να καθόταν εκεί ο ίδιος.

Διότι ήταν πράγματι μακάβριο όταν ένας αρχηγός κράτους με τη δύναμη του Χίτλερ δεν αντιλαμβανόταν την *πολιτική* σαν την *«τέχνη του εφικτού»*, αλλά αντίθετα εφάρμοζε τον *«αιώνιο φυσικό νόμο της νίκης του ισχυρότερου»* στον αγώνα για επιβίωση μεταξύ ανθρώπων, ζώων και φυτών στη σύγκρουση μεταξύ των εθνών, δηλώνοντας: «Σ' αυτό το σημείο είμαι κι εγώ ψυχρός: Αν ο γερμανικός λαός δεν είναι έτοιμος να αγωνιστεί για την αυτοσυντήρησή του (μέχρι την τελευταία σταγόνα αίματος), τότε ας εξαφανιστεί!» (Επιτραπέζιες συνομιλίες No. 10, 19 και 170.)

Ο Μπόρμαν χαιρόταν – όπως μου είπε κάποτε – για τον ακριβή και μερικές φορές ανέκδοτο τρόπο με τον οποίο κατέγραφα τα πάντα για τον Χίτλερ, ακόμη και τις πιο προσωπικές λεπτομέρειες. Η αναφορά μου στο μαύρο παντελόνι της στολής του Χίτλερ και η θέση του σαν αξιόπιστο «βαρόμετρο της διάθεσής του» προκάλεσε ακόμη και γέλιο στον Χίτλερ, δημιουργώντας μια ευνοϊκή ατμόσφαιρα για τη συνάντηση, με τον Χίτλερ να παραδέχεται αυθόρμητα ότι ήταν κάτι παραπάνω από ιδιόρρυθμος από αυτή την άποψη.

Όταν έφυγα από το στρατηγείο του Αρχηγού – θα εξηγήσω τους λόγους αργότερα – ζήτησα και από τον Μπόρμαν να πάρει *την άδεια του Χίτλερ για να πάρω μαζί μου τις προσωπικές μου σημειώσεις* (τρία χοντρά ντοσιέ και πολλά σημειωματάρια). Το γεγονός ότι ο Χίτλερ μου έδωσε την έγκρισή του χωρίς καθυστέρηση οφειλόταν στο ότι, σε τρία πρακτικά, που είχε διαβάσει

προσωπικά με αφορμή τη σύνταξη των αντίστοιχων «Οδηγιών του Αρχηγού» από τον Μπόρμαν, διαπίστωσε ότι οι σκέψεις του παρουσιάζονταν συνοπτικά και άψογα, και ότι δεν είχα πάρει κατά λέξη ότι καταγραφόταν στενογραφικά, αλλά απλώς είχα καταγράψει, χρησιμοποιώντας σημειώσεις με λέξεις-κλειδιά, τα μέρη της συζήτησης που θεώρησα πιο ενδιαφέροντα από ανθρώπινη και ιστορική άποψη. Ο Χίτλερ εξουσιοδότησε τον Μπόρμαν να ενημερώσει τους αστυνομικούς της σωματοφυλακής του που με συνόδευαν, που έλεγχαν τακτικά τις αποσκευές μου κατά την αναχώρηση, και τον υπεύθυνο επικεφαλής του τμήματος στην Καγκελαρία του Κόμματος, Χάινριχ Βάκενχορστ, αναλόγως. Όσον αφορά τα αντίγραφα των εγγράφων μου που είχα δώσει στον Μπόρμαν, ο ίδιος έδωσε οδηγίες στον Βάκενχορστ ότι, λαμβάνοντας υπόψη τον ιδιωτικό τους χαρακτήρα, έπρεπε να φυλάσσονται αποκλειστικά σαν υλικό αναφοράς. Τα συνοδευτικά πέντε έως δέκα «επίσημα» αντίγραφα σημειώνονταν με την επικεφαλίδα «Στρατηγείο του Αρχηού, το...» με ημερομηνία και την ένδειξη υπαγόρευσης και τον τίτλο «Θέμα: Συζήτηση με τον Αρχηγό» και από την υπογραφή του – Μπόρμαν – ρητώς χαρακτηρισμένες σαν «επίσημες» εξαιρέσεις. Χαρακτηριστικό για αυτά τα «επίσημα» αντίγραφα ήταν ότι ο Μπόρμαν, λαμβάνοντας υπόψη τις δικές του πολιτικές σκέψεις και στόχους, δεν ντρεπόταν να τα διορθώσει, μερικές φορές τα αναδιατύπωνε με την έννοια μιας πιο σαφούς διατύπωσης και μερικές φορές πρόσθετε ακόμη και τις δικές του σημειώσεις στο περιθώριο, που είχαν σκοπό να διευκρινίσουν στους συνεργάτες του την πορεία που ήθελε να ακολουθήσει έναντι των υπουργών του Ράιχ, των ηγετών, των κυβερνητών και των περιφερειαρχών.

Πρέπει να ξέρετε ότι ακόμη και ένας άνθρωπος τόσο ισχυρός όσο ο υπουργός Προπαγάνδας του Ράιχ, Δρ. Γκέμπελς, από το 1942, έπρεπε να παρουσιάζει τις σημαντικές δημοσιεύσεις πριν από τη δημοσίευση τους στον Μπόρμαν για να μπορούν – όπως το αποκαλούσε – να «πάρουν την έγκριση του Χίτλερ».

Αυτό που είναι σημαντικό για τη φύση των επιτραπέζιων συνομιλιών είναι ότι *ο ίδιος ο Χίτλερ* – ενώ βασικά τηρούσε την απαγόρευσή του να κρατούνται σημειώσεις – *θεωρούσε ότι οι επιτραπέζιες συνομιλίες του θα καταγράφονταν μόνο σε μερικές, εξαιρετικές περιπτώσεις* και ότι θα του παρουσιαζόντουσαν για έγκριση πριν χρησιμοποιηθούν για επίσημους σκοπούς. Ακόμη και ο στρατάρχης Βίλχελμ Κάιτελ (Wilhelm Keitel) αρνήθηκε να δώσει την συγκατάθεσή του στον ιστορικό του πολέμου της Ανώτατης Διοίκησης της Βέρμαχτ (Oberkommando der Wehrmacht – OKW), σττον υποστράτηγο Βάλτερ Σερφ (Walter Scherff) για την επιτραπέζιες σημειώσεις του, καθώς η ιδιωτική σφαίρα του Χίτλερ έπρεπε να γίνει σεβαστή πάση θυσία. Μετά την αποχώρησή μου από την ενεργό υπηρεσία του στο στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu), *από τις 8 Σεπτεμβρίου 1942 μέχρι τις 30 Απριλίου 1945*, *έγιναν μόνο δέκα καταγραφές* για τις επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ, και μάλιστα αυτές μόνο σαν αναμνηστικά πρακτικά, γραμμένες μερικές από τον διάδοχό μου και μερικές από τον ίδιο τον Μπόρμαν. Επιπλέον, από τον Σεπτέμβριο του 1942, τα ιδιωτικά δείπνα του Χίτλερ λάμβαναν χώρα μόνο κατά τη διάρκεια των παραμονών του στο Βερολίνο, το Μόναχο και στο Μπέργκχοφ (Όμπερσαλτσμπεργκ). Στα στρατηγεία του Αρχηγού «Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου) και «Werwolf» (Λυκάνθρωπος), που ήταν υπό την επίβλεψη της Ανωτάτης Διοίκησης της Βέρμαχτ, ο Χίτλερ ξαφνικά τερμάτισε την ιδιωτική επιτραπέζια συνεδρία όταν το Γενικό Επιτελείο του FHQu προσπάθησε να του αποδώσει την αποκλειστική ευθύνη για *την διπλή επίθεση* – που είχε διατάξει

στις 23 Ιουλίου 1942, κάτι που ήταν ιδιαίτερα επικίνδυνο λόγω της δεδομένης κατάστασης σε προσωπικό και οπλισμό – *στο Στάλινγκραντ και τον Καύκασο* (για λεπτομέρειες, βλ. επιτραπέζια συνομιλία No. 155, και συγκεκριμένα την παρενθετική εξήγησή μου στην επιτραπέζια συνομιλία) και προσπάθησαν να δικαιολογήσουν τις – που δήθεν προκάλεσαν την αποτυχία – λανθασμένες αποφάσεις των τοπικών διοικητών σαν αποτέλεσμα των «αμετάβλητων τοπικών συνθηκών». Λόγω της χωρικής και χρονικής επέκτασης του πολέμου, στόχος του Χίτλερ ήταν να παραλύσει το Στάλινγκραντ, ένα από τα σημαντικότερα σοβιετικά κέντρα εξοπλισμών, και ταυτόχρονα να εμποδίσει τη ροή των αμερικανικών αποστολών βοήθειας που μεταφέρονταν μέσω της Περσίας κατά μήκος του ποταμού Βόλγα. Η προέλαση στον Καύκασο είχε ως στόχο να εξασφαλίσει τα αποθέματα πετρελαίου της περιοχής και, ως εκ τούτου, να εγγυηθεί τον εφοδιασμό της Βέρμαχτ με καύσιμα μέχρι το τέλος του πολέμου.

Η έγκριση του Χίτλερ να παίρνω μαζί μου τις σημειώσεις μου είχε το καλό ότι ο Μπόρμαν για τη μετέπειτα εκπροσώπησή μου σαν ανώτερος αξιωματούχος στο κτίριο του Αρχηγού στο Μόναχο, στον διευθυντή του υπουργείου δρ. Κουρτ-Βάλτερ Χάνσεν (Kurt-Walter Hanssen), μου έδωσε τα κλειδιά ενός χρηματοκιβωτίου στο οποίο βρισκόταν η επίσημη αλληλογραφία του Χίτλερ, οι σημειώσεις του Χίτλερ και άλλα αποκαλυπτικά προσωπικά του έγγραφα, με τη βοήθεια των οποίων μπορούσα να ελέγξω με τη μεγαλύτερη δυνατή προσοχή την ορθότητα και την πραγματική πληρότητα των αναφορών μου, των τίτλων, των ενδιάμεσων κειμένων και των άλλων σχολίων μου.

Αυτό το υλικό περιελάμβανε και τη *μυστική ομιλία του Χίτλερ στην επόμενη γενιά των πολιτικών ηγετών* στο κάστρο εκπαίδευσης (Ordensburg) στο Ζοντχόφεν (Sonthofen) στο Άλγκοϊ στις 23 Νοεμβρίου 1937 σχετικά με τη «Γερμανική Ιστορία και το Γερμανικό πεπρωμένο», από την οποία μου επετράπη να πάρω ένα αντίγραφο από το αρχικό χειρόγραφο του Χίτλερ. Αυτή την ομλία την συμπεριέλαβα σε αυτό το βιβλίο γιατί αντιπροσωπεύει την πιο ιδανική εισαγωγή στον κόσμο των σκέψεων του Χίτλερ που μπορεί κανείς να φανταστεί. Ο τρόπος με τον οποίο αυτή η ομιλία, με εκπληκτική απλότητα και συνοχή στη φρασεολογία, αναδεικνύει το *«Γερμανικό Ράιχ του Γερμανικού Έθνους»* σαν την εκπλήρωση δύο χιλιάδων χρόνων γερμανικής ιστορίας, γεμίζει το έθνος με μια νέα πίστη για το μέλλον, θέτει όλες τις πτυχές της εθνικής ζωής κάτω από την πρωσική-στρατιωτική πειθαρχία, μεταμορφώνει την *«εθνική κοινότητα»* σε μια *«μαχητική κοινότητα»*, στην οποία κάθε άνθρωπος, από τη νεότητα μέχρι τα γεράματα κουβαλάει το όπλο του και ο τρόπος με τον οποίο απευθύνεται στον *ιδεαλισμό των ανθρώπων*, δείχνει με έναν πραγματικά μοναδικό τρόπο τον τρόπο με τον οποίο ο Χίτλερ κατάλαβε πώς να ανακατεύει τα καλά και τα κακά κίνητρα, τα θετικά και τα αρνητικά, τα ευγενή και τα εγκληματικά στοιχεία, το ψέμα και την αλήθεια, τον πραγματικό πατριωτισμό και τον άθλιο φανφαρονισμό ενός εθνικισμού της κυρίαρχης φυλής κάτω από το σύνθημα: «Θέλουμε να οδηγήσουμε το λαό μας προς τα εμπρός! Δεν μας ενδιαφέρει αν μας αγαπούν, αρκεί να μας φοβούνται!»

Μετά την επιστροφή μου στην υπηρεσία πεδίου της εσωτερικής διοίκησης σαν τοπικός σύμβουλος στο Νόρντεν (Ανατολική Φριζία) τον Σεπτέμβριο του 1942, συνέταξα την πρώτη έκδοση *της αφήγησης μου, «Μια μέρα στο Στρατηγείο του Αρχηγού»*, η οποία ακολουθεί αυτή την εισαγωγή. Για να ελέγξω την αξιοπιστία αυτής της περιγραφής μου για το περιβάλλον του στρατηγείου του Αρχηγού, την έστειλα στον γραμματέα του Χίτλερ, Μάρτιν Μπόρμαν, με το αίτημα, υπό το φως της τότε επικείμενης αγγλοαμερικανικής

εισβολής στη Δύση, να μου επιτρέψει να επισκεφτώ όχι μόνο όλα τα προηγούμενα αρχηγεία αλλά και τα νέα που ιδρύονταν στη Γαλλία. Μετά απ' αυτό μου δόθηκε η «εντολή του Αρχηγού» *να επιβλέψω τις πολιτικές εγκαταστάσεις των μετέπειτα στρατηγείων του Αρχηγού* κοντά στην Τουρ και το Σουασόν, να φροντίσω την επισκευή του παλιού στρατηγείου του Αρχηγού στη Δύση, να επιβλέψω την ανακαίνιση των πολιτικών εγκαταστάσεων στο στρατηγείο του Αρχηγού στο «Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου) και – τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό – μαζί με ηλεκτρολόγους, να διασφαλίσω *τις προσωπικές τηλεφωνικές και τηλεγραφικές γραμμές του Χίτλερ* από το στρατηγείο του Αρχηγού προς το Βερολίνο, το Μόναχο και το Όμπερσαλτσμπεργκ.

Αυτή η εντολή από τον Χίτλερ προέκυψε από το ακόλουθο περιστατικό: Ένα πρωί, κατά τη διάρκεια ενός διαλείμματος από την εργασία, επισκέφτηκα το τηλεφωνικό, τηλεγραφικό και ραδιοφωνικό κέντρο της Βέρμαχτ στο στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu). Ο ανώτερος αξιωματικός, ο Ταγματάρχης Σάντερ, επιβράβευσε το τεχνικό μου ενδιαφέρον με το να μου επιτρέψει να φορέσω για λίγο το ακουστικό του του υπαξιωματικού, που ήταν υπεύθυνος για τη μετάδοση της κλήσης στο Βερολίνο κατά τη διάρκεια μιας από τις τηλεφωνικές κλήσεις του Χίτλερ. Έτσι έμαθα ότι όλες οι τηλεφωνικές κλήσεις και τα τηλεγράφηματα του Χίτλερ, όπως και εκείνα του Γενικού Επιτελείου του FHQu, περνούσαν από τουλάχιστον δύο κέντρα, όπου αναπόφευκτα ακούγονταν από υπαξιωματικούς και γυναίκες βοηθούς της Βέρμαχτ: το κεντρικό τηλεφωνικό κέντρο του στρατηγείου του Αρχηγού και της Ανώτατης Διοίκησης της Βέρμαχτ (Oberkommando der Wehrmacht – OKW) στο Βερολίνο, στην οδό Μπέντλερ. Όταν ο Χίτλερ με πείραζε ότι ήμουν «δικηγόρος» στο μεσημεριανό γεύμα εκείνης της ημέρας και για να γελάσουν όλοι, τονίζοντας για άλλη μια φορά την «αποξένωση από την πραγματικότητα» των δικηγόρων, απάντησα με την αφήγηση της εμπειρίας μου από το πρωινό και κατέληξα: Δεν έχω γνωρίσει κανένα δικηγόρο που να θεωρεί τις τηλεφωνικές κλήσεις «μυστικές» όταν τις ακούει μισή ντουζίνα ανθρώπων, μόνο και μόνο «επειδή ψιθυρίζουν κατά τη διάρκεια της κλήσης», και να θεωρεί τις τηλεγραφικές κλήσεις «μυστικές» παρόλο που τις διαβάζει μισή ντουζίνα ανθρώπων όταν τις διαβιβάζει, μόνο και μόνο επειδή γράφει «μυστικές» από πάνω. Θα πρότεινα να προσλάβουμε τον Στάλιν για να διαχειρίζεται το κεντρικό μας ραδιοφωνικό, τηλεφωνικό και τηλεγραφικό κέντρο στην οδό Μπέντλερ του Βερολίνου.

Το αποτέλεσμα της ιστορίας μου ήταν εκπληκτικό: Οι οπορτουνιστές κοιτούσαν τα πιάτα τους αμήχανα από το θράσος μου. Ο στρατάρχης Κάιτελ κοκκίνισε από θυμό. Ο Μπόρμαν μόλις που κατάφερε να συγκρατήσει ένα χλευαστικό χαμόγελο. Και ο Χίτλερ – δεν είπε τίποτα, αλλά από τότε με χαιρετούσε πάντα με χειραψία.

Λόγω της ειδικής εντολής που μου δόθηκε από το FHQu λόγω αυτού του περιστατικού, παρέμεινα, – αν και παράλληλα ήμουν τοπικός σύμβουλος στην Ανατολική Φριζία – *απεσπασμένος στο στρατηγείο του Αρχηγού μέχρι τον Απρίλιο του 1943*. Εκεί, έπρεπε να αναφέρω τακτικά στον Χίτλερ, στον Κάιτελ, στον υπασπιστή του στρατού Γκέρχαρντ Ένγκελ, στον Σάουμπ και στον Μπόρμαν για την πρόοδο της εργασίας μου.

Με αυτόν τον τρόπο, κατά τη διάρκεια του χειμώνα του 1942/43, βίωσα, κατά κάποιον τρόπο, τη μεγάλη καμπή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, την καταστροφή του Στάλινγκραντ, την εκκένωση του Καυκάσου και την υποχώρηση του Afrika Korps (Αφρικανικό Σώμα) στην Τυνησία, όλα μέσα από τα μά-

τια του στρατηγείου του Αρχηγού. Ενώ ο γερμανικός λαός διαισθανόταν την πρώτη ένδειξη της «αρχής ενός κακού τέλους», ο Χίτλερ επέπληξε τον διοικητή του Στάλινγκραντ, στρατάρχη Φρίντριχ Πάουλους (Friedrich Paulus), ότι είχε παραδοθεί αντί να αυτοκτονήσει: «Τι είναι τελικά – "η ζωή" – ! Η "ζωή", είναι ο λαός. Το άτομο πρέπει να πεθάνει. Αυτό που παραμένει πέρα από τη ζωή του ατόμου είναι ο λαός στον οποίο γεννήθηκε... Ο άνθρωπος έπρεπε να αυτοκτονήσει, όπως ακριβώς οι στρατηγοί του παρελθόντος έπεφταν στα σπαθιά τους όταν έβλεπαν ότι η υπόθεση είχε χαθεί!»

Για τελευταία φορά κλήθηκα στο στρατηγείο του Αρχηγού στο Όμπερσαλτσμπεργκ τον Απρίλιο του 1943 για να αναφέρω τα γεγονότα και παρακολούθησα τη συνάντηση του Μπενίτο Μουσολίνι με τον Χίτλερ στο Κάστρο Κλέσχαϊμ κοντά στο Σάλτσμπουργκ, τέσσερις μήνες πριν από την εκδίωξη και τη σύλληψή του (του Ντούτσε). Όπως άκουσα πίσω από κλειστές πόρτες, ο Μουσολίνι είχε πει στον Χίτλερ ότι, αφού οι Βρετανοί και οι Αμερικανοί αποφάσισαν στη Διάσκεψη της Καζαμπλάνκα (25 Ιανουαρίου 1943) να πολεμήσουν τη Γερμανία μέχρι το σημείο της «άνευ όρων παράδοσής» της, θα έπρεπε *να επιδιώξει μια ξεχωριστή ειρήνη με τους Ρώσους*. Ο Μουσολίνι είχε πει, επί λέξει: «Είμαι πεπεισμένος ότι η καταστροφή της Ρωσίας είναι αδύνατη λόγω της τεράστιας έκτασης της χώρας... Γι' αυτό είναι απαραίτητο να κλείσουμε το ρωσικό κεφάλαιο με τον έναν ή τον άλλον τρόπο». Και ο Μουσολίνι είχε μάλιστα προσφέρει τις καλές του υπηρεσίες για ξεχωριστές ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις με τον Στάλιν, αφού – μέσω Τόκιο – εξακολουθούσε να έχει απευθείας γραμμή με το Κρεμλίνο. Αργότερα είχε προσθέσει σε γνώριμο κύκλο: «Αν χάσουμε αυτόν τον πόλεμο, θα οφείλεται στην πολιτική βλακεία εκείνων των Γερμανών που δεν έχουν κοινή λογική, δεν έχουν αίσθηση του μέτρου και μετατρέπουν την Ευρώπη σε ένα ηφαίστειο που εκρήγνυται».

Καλούμενος από τον Μπόρμαν στο σπίτι του στον Όμπερσαλτσμπεργκ για μια τελική συζήτηση για την πρόθεσή μου να δημοσιεύσω αργότερα τις «Επιτραπέζιες Συνομιλίες του Χίτλερ», πήρα την πρωτοβουλία και τον ενημέρωσα για λογαριασμό ενός φίλου μου από το Βερολίνο, του δρ. Χέλμουτ Πφάιφερ (Helmut Pfeiffer), Γενικού Γραμματέα του Διεθνούς Νομικού Επιμελητηρίου, για μια *«ξεχωριστή προσφορά ειρήνης από τον Στάλιν»* που μόλις είχε φτάσει στη Στοκχόλμη. Ο Μπόρμαν έμεινε εντελώς έκπληκτος όταν ο υπουργός εξωτερικών του Ράιχ, Γιόαχιμ φον Ρίμπεντροπ (Joachim von Ribbentrop), του οποίου την παραίτηση είχε ζητήσει ο Στάλιν, υποβάθμισε το περιστατικό στο στρατηγείο του Αρχηγού. Σαν επίτιμος πρώτος γραμματέας του Διεθνούς Νομικού Επιμελητηρίου, ανέφερα, σύμφωνα με τις μυστικές υπηρεσίες της Στοκχόλμης, πόσο ο Στάλιν δεν εμπιστευόταν τον Τσόρτσιλ και τον Ρούσβελτ λόγω μιας «αθετημένης υπόσχεσης» των Αγγλο-Αμερικανών (ότι δεν θα έχτιζαν το «δεύτερο μέτωπο» που υποσχέθηκαν στη δυτική Γερμανία, δηλαδή στη Γαλλία, αλλά στην περιφέρεια της Μεσογείου στη Βόρεια Αφρική). Ο Στάλιν υπέθεσε μάλιστα ότι οι Αγγλοαμερικανοί, πριν επέμβουν αποφασιστικά στον πόλεμο, σκόπευαν να αφαιμάξουν την ΕΣΣΔ και να την μετατρέψουν σε ερείπια, επιτυγχάνοντας έτσι τον κατακερματισμό, της – ενοποιημένης από τον Μπολσεβικισμό – Σοβιετικής Ένωσης στις 115 εθνικότητες ή στις 175 εθνοτικές ομάδες της. Τον Μάρτιο του 1943, ο Στάλιν έστειλε τον επικεφαλής του ευρωπαϊκού τμήματος του υπουργείου εξωτερικών του – νομίζω ότι το όνομά του ήταν Αστάχοφ ή κάτι τέτοιο – στη Στοκχόλμη, για να συναντηθεί με τον Καρλ Πφλάιντερερ (Karl Pfleiderer), τον

Ο Χίτλερ σαν σκιτσογράφος:
Προσωπογραφία του ηγουμένου της αγαπημένης του σχολής του μοναστηριού στο Λάμπαχ. Σαν παιδί, ο Χίτλερ ήθελε να γίνει ηγούμενος Βενεδικτίνος.

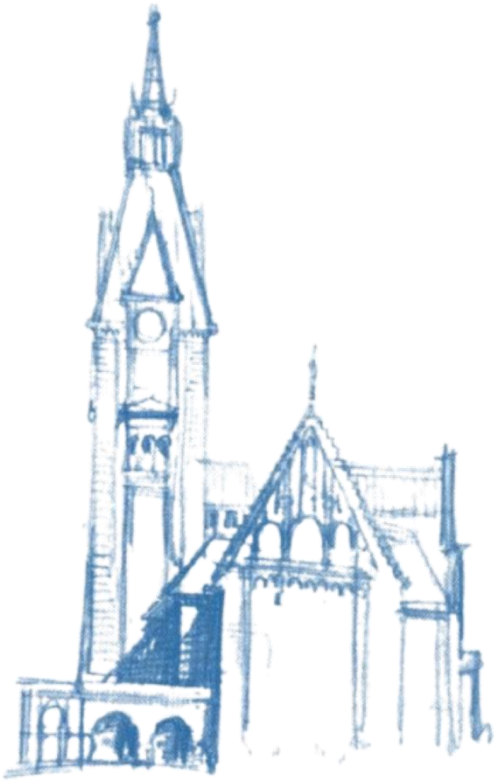

Το προσχέδιο του Χίτλερ για έναν καθεδρικό ναό στο Λιντς.

Τα σχέδια του Χίτλερ για μια νέα γέφυρα του Δούναβη στο Λιντς.

Ο Χίτλερ, ένας Αυστριακός χωρίς πατρίδα, στο Μόναχο το 1925, καθ' οδόν για την ανοικοδόμηση του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος. Δίπλα του βρίσκεται ο Εμίλ Μορίς, επικεφαλής των Εθνικοσοσιαλιστικών Δυνάμεων Τάξης (NS-Ordner-Truppe), που ιδρύθηκαν το 1920, ο πρόδρομος των SA, των SS, του Σώματος Μεταφορών του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος (Nationalsozialistisches Kraftfahrkorps – NSKK) και της Νεολαίας του Χίτλερ.

Μία από τις – εξαιρετικά σπάνιες από την είσοδό του στην πολιτική – χειρόγραφες επιστολές του Χίτλερ (13 Σεπτεμβρίου 1927)

Η ταυτότητα των SS του Χίτλερ

Ο Χίτλερ δίνει στην όμορφη κηδευομένη του, την Γκέλι Ράουμπαλ,
το πρώτο της μάθημα οδήγησης.

Με πολλούς θαυμαστές, η Γκέλι κατέρρευσε από το χάσμα των γενεών
και αυτοκτόνησε το 1931· εδώ είναι η προσωπογραφία της σε μενταγιόν.

Το ερωτικό γράμμα της Γκέλι που παραπονιέται για την παλιομοδίτικη
φροντίδα του θείου Άντι («χ λόγια τιμής» πριν από κάθε χορό).

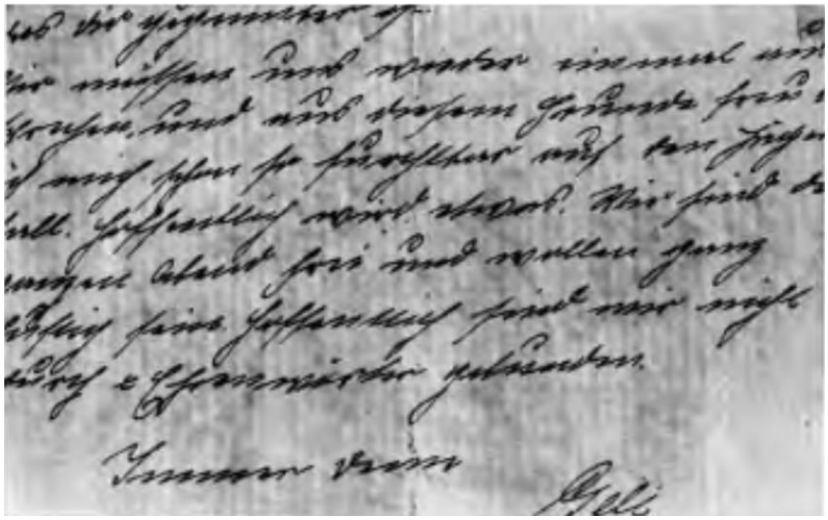

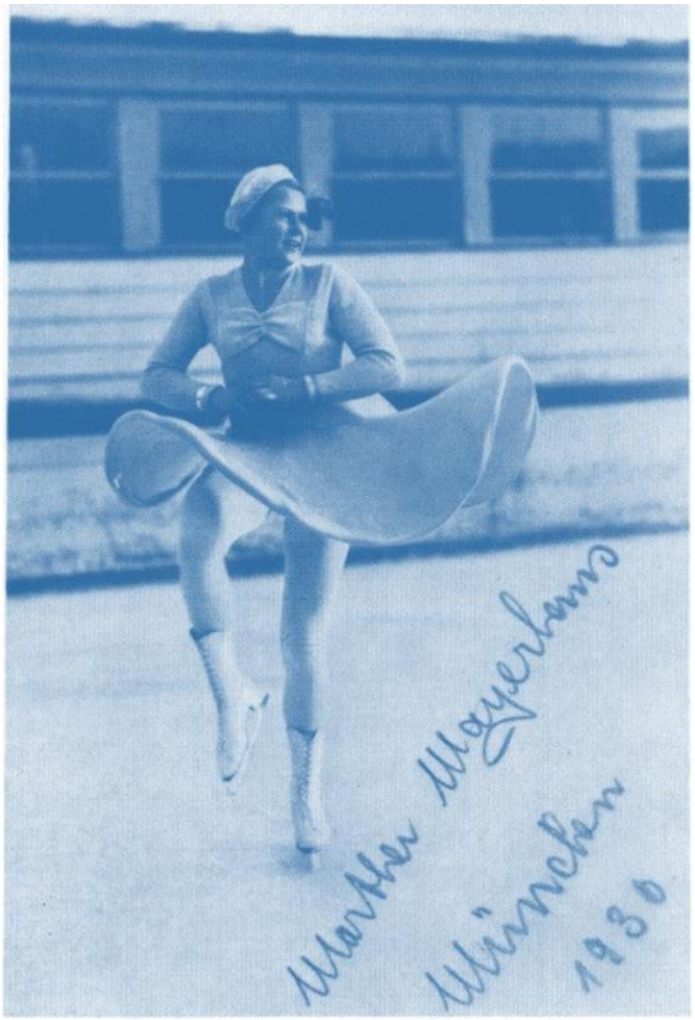

Γυναίκες που ο Χίτλερ λάτρευε ιδιαίτερα, και των οποίων τις φωτογραφίες τις φυλούσε στο φάκελο των εγγράφων του στο ιδιωτικό του διαμέρισμα στο Μόναχο στην οδό της πλατείας Πρίγκιπα Ρίτζεντ (Prinzregentenplatz) 16: Η Μάρτα Μάγιερχανς (Martha Mayerhans) η αγαπημένη του καλλιτεχνικού πατινάζ του Μονάχου στο «στάδιο του ανάδοχου πρίγκιπα» (Prinzregenten) το 1930.

Η Γκρετλ Τάιμερ (Gretl Theimer), μια από τις πιο όμορφες Γερμανίδες ηθοποιούς του κινηματογράφου μεταξύ των δύο παγκοσμίων πολέμων, για τον Χίτλερ η επιτομή της «βιεννέζικης κούκλας».

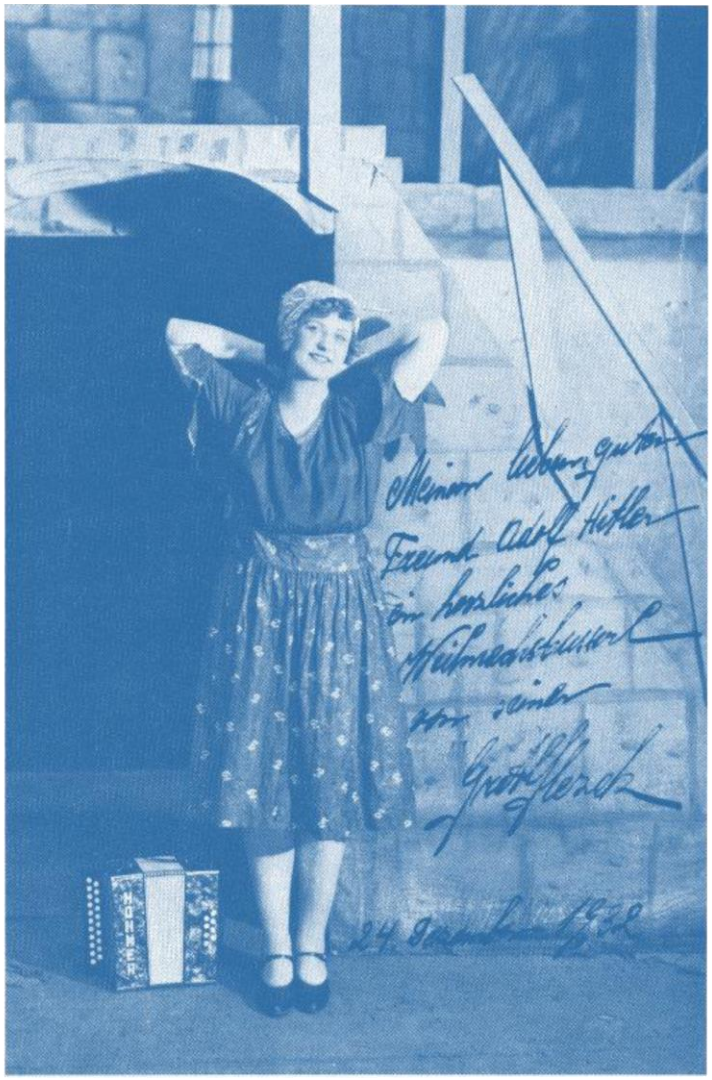

Η Μάργκαρετ Σλέζακ «Γκρέτλ» (Margarete Slezak «Gretl»), η πολύ διάσημη σουμπρέτα οπερέτας του Βερολίνου του 1932, κόρη του Βιεννέζου τενόρου της όπερας και κωμικού του κινηματογράφου Λίο Σλέζακ (Leo Slezak). Εδώ στέλνει στον αγαπημένο, καλό της φίλο Αδόλφο Χίτλερ ένα εγκάρδιο χριστουγεννιάτικο φιλί από την «δική του» Γκρέτλ.

Η Ίνγκε και η Λόλο Εππ, οι οποίες ενθουσίασαν τον Χίτλερ σαν καλλιτεχνικές χορεύτριες το 1928.

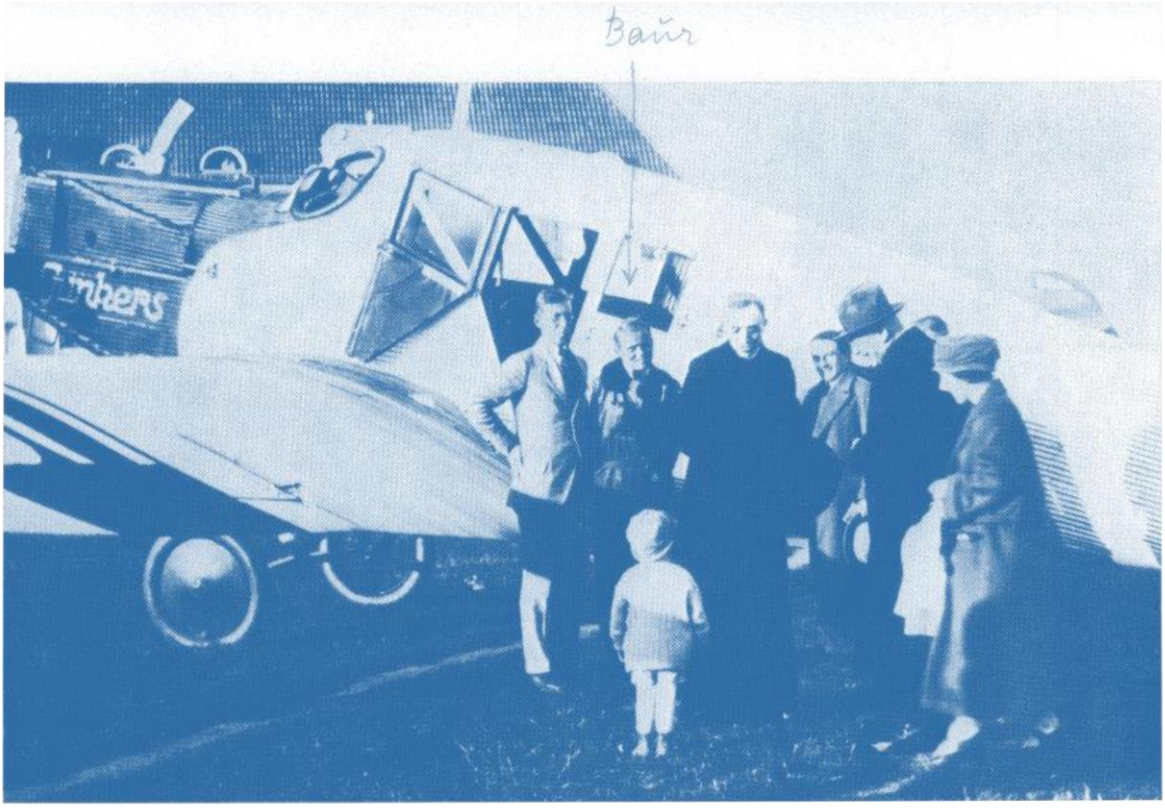

Ο Πάπας Πίος ΙΒ', τότε ακόμα Νούντιους Πατσέλι στη Γερμανία, μεταφέρεται αεροπορικώς στο Φεστιβάλ του Ομπεραμεργκάου από τον Σμηναγό Μπάουρ. Ο Μπάουρ, πιλότος της Λούφτχανσα με 3 εκατομμύρια πτητικά χιλιόμετρα χωρίς ατυχήματα, έγινε επικεφαλής της «Μοίρας του Αρχηγού» του Χίτλερ μετά το 1933, διοικώντας έως και 60 αεροσκάφη.

Το 1929, εμπιστευόμενος τις διαβεβαιώσεις του Χίτλερ για ειρήνη, ο γερουσιαστής Ντάνιελ Πίκερ (αριστερά) παρουσιάζει τον Χίτλερ στο ναυπηγείο και το ναυτικό στο Βίλχελμσχάφεν. Δίπλα στον Χίτλερ βρίσκονται οι περιφερειάρχες Ρόβερ, Χάινριχ Χίμλερ και Ρούντολφ Ες.

Στα τέλη του 1933, σαν Γερμανός Καγκελάριος, ο Χίτλερ επισκέφθηκε το Βίλχελμσχαφεν για να οριστικοποιήσει το νέο πρόγραμμα ναυπηγικής για το Γερμανικό Ναυτικό με τον υπουργό της Ράιχσβερ φον Μπλόμπεργκ (δεξιά) και τον Ανώτατο Διοικητή του Ναυτικού δρ. Ρέντερ (αριστερά). (Πίσω από τον Χίτλερ: Ο Αρχηγός της Καγκελαρίας του Ράιχ Λάμερς) Από το Βίλχελμσχαφεν, ο Χίτλερ εκφώνησε την περίφημη αντιαγγλική ομιλία του το 1939, η οποία προκάλεσε τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο Χίτλερ με τη σκηνοθέτιδα Λένι Ρίφενσταλ (Leni Riefenstahl) στη συγκέντρωση του κόμματος του Ράιχ «Θρίαμβος της Θέλησης». Ο Χίτλερ θαύμαζε «την» Ρίφενσταλ, η οποία, σαν εργαζόμενη φοιτήτρια που έκανε χορό, είχε χρηματοδοτήσει τις σπουδές της στις τέχνες και τον κινηματογράφο στο Βερολίνο και είχε αποκτήσει παγκόσμια φήμη με τις ταινίες της για τις Άλπεις, τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1936, την όπερα «Τίφλαντ» και τη συγκέντρωση του κόμματος του Ράιχ

Ο Χίτλερ το 1935 με τη Σουηδέζα Κόμισσα Μαίρη φον Ρόζεν (Mary von Rosen) στον γάμο του Γκέρινγκ στο ξενοδοχείο Kaiserhof στο Βερολίνο. Πίσω του διακρίνεται η Άννυ Ρέμπαϊν (Anny Rehbein), παγκόσμια πρωταθλήτρια κολύμβησης της Γερμανίας, με τον σύζυγό της, καθηγητή δρ. Καρλ Μπραντ (Karl Brandt), προσωπικό γιατρό του Χίτλερ. Πίσω τους διακρίνεται ο υπουργός αεροπορίας Έρχαρντ Μιλχ (Erhard Milch).

Στην αριστερή πλευρά της εικόνας διακρίνεται ο Στρατάρχης Αουγκούστ φον Μάκενζεν (August von Mackensen). Δίπλα του (προς το κέντρο) διακρίνεται ο υπασπιστής της Λουφτβάφε του Χίτλερ, Σμήναρχος Νικολάους φον Μπίλοβ (Nicolaus von Below) και πίσω του ο μετέπειτα επικεφαλής του Γενικού Κυβερνείου της Πολωνίας, υπουργός του Ράιχ δρ. Χανς Φρανκ (Hans Frank), σε συνομιλία με τον Ανώτατο Διοικητή του Στρατού βαρόνο Βέρνερ φον Φριτς (Werner von Fritsch)

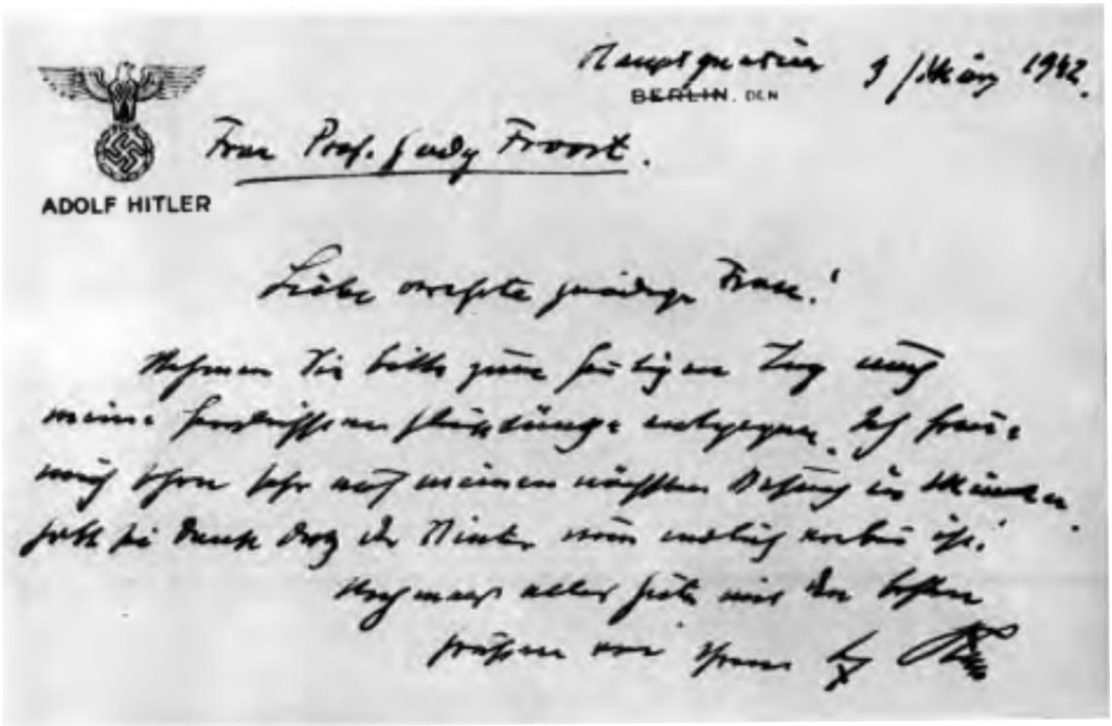
ADOLF HITLER

Μία από τις εξαιρετικά σπάνιες χειρόγραφες ευχετήριες κάρτες του Χίτλερ, που απευθύνεται στην διεθνώς αναγνωρισμένη διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων καθηγήτρια Γκέρντι Τρόοστ (Gerdy Troost). Ο Χίτλερ έγραψε «στρατηγείο», όχι «στρατηγείο του Αρχηγού». Ο χαιρετισμός του στις 3 Μαρτίου 1942 αναφέρεται στη χειμερινή του δυσφορία στη Ρωσία του 1941/42 με τη φράση: «Δόξα τω Θεώ που ο χειμώνας τελείωσε επιτέλους».

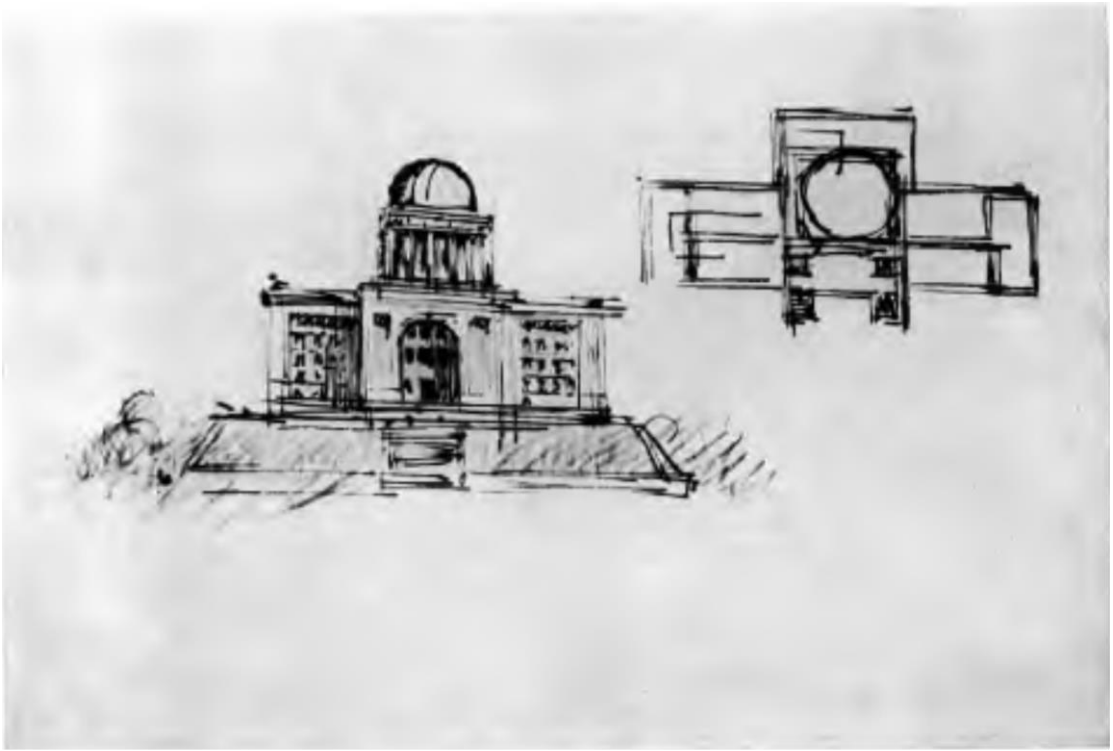

Σχέδιο του Χίτλερ για ένα πλανητάριο για το Λιντς με αίθουσες για τις 3 οπτικές του κόσμου της ανθρώπινης ιστορίας· βασίζεται στο νεοκλασικό έργο του αρχιτεκτονικού μέντορά του, του βασιλικού καθηγητή αρχιτεκτονικής της Βαυαρίας Πάουλ Λούντβιχ Τρόοστ (Paul Ludwig Troost), συζύγου της Γκέρντι Τρόοστ.

Στον Οίκο της Γερμανικής Τέχνης (Μόναχο): Ο Χίτλερ σαν διαμεσολαβητής μεταξύ των πνευματικών, ηθικών και καλλιτεχνικών αντιλήψεων της έμπειρης, γεμάτης αυτοπεποίθησης καθηγήτριας Γκέρντι Τρόοστ και εκείνων των – που είναι περισσότερο εναρμονισμένοι με το γενικό γερμανικό γούστο – καθηγητών Χάινριχ Χόφμαν (Heinrich Hoffmann) και Βόλντεμαρ Μπρίνκμαν (Woldemar Brinkmann). Στα δεξιά του οικοδεσπότη: ο σκηνοθέτης Καρλ Κολμπ (Karl Kolb)

Ο Χίτλερ μετά την μυστική ομιλία του στις 30 Μαΐου 1942, μπροστά σε 10.000 – «ορκισμένους μέχρι θανάτου για τον Αρχηγό, τον Λαό και την Πατρίδα» – Γερμανούς υπολοχαγούς. Πίσω από τον Χίτλερ: οι υπασπιστές του Τζούλιους Σάουμπ (Julius Schaub) και Ρίχαρντ Σούλτσε-Κόσσενς (Richard Schulze-Kossens).

Ένα απόσπασμα από την αρχή της μυστικής ομιλίας που υπαγόρευσε ο Χίτλερ, γραμμένη με – χαρακτηριστικό γι' αυτόν λόγω της διορατικότητας του – γραμματοσειρά Antiqua 4 χιλιοστών με διάστιχο 10 χιλιοστών.

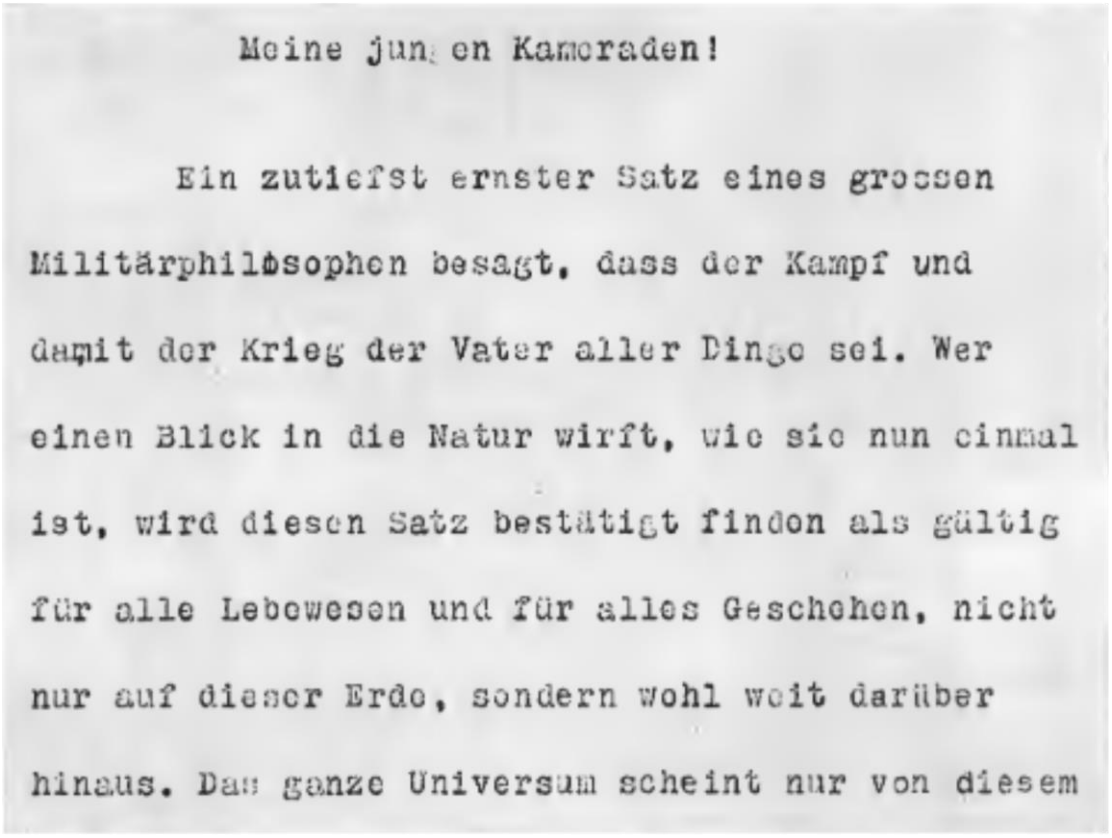

Meine jungen Kameraden!

Ein zutiefst ernster Satz eines grossen Militärphilosophen besagt, dass der Kampf und damit der Krieg der Vater aller Dinge sei. Wer einen Blick in die Natur wirft, wie sie nun einmal ist, wird diesen Satz bestätigt finden als gültig für alle Lebewesen und für alles Geschehen, nicht nur auf dieser Erde, sondern wohl weit darüber hinaus. Das ganze Universum scheint nur von diesem

Νεαροί μου σύντροφοι!

Μια βαθιά σοβαρή φράση ενός μεγάλου στρατιωτικού φιλοσόφου λέει ότι ο αγώνας και επομένως ο πόλεμος είναι ο πατέρας όλων των πραγμάτων. Όποιος ρίξει μια ματιά στη φύση, όπως είναι, θα βρει αυτή την πρόταση να ισχύει για όλα τα ζωντανά πλάσματα και για όλα τα γεγονότα, όχι μόνο σε αυτή τη γη, αλλά πιθανότατα και πέρα από αυτήν. Όλο το σύμπαν φαίνεται να διέπεται αποκλειστικά από αυτό

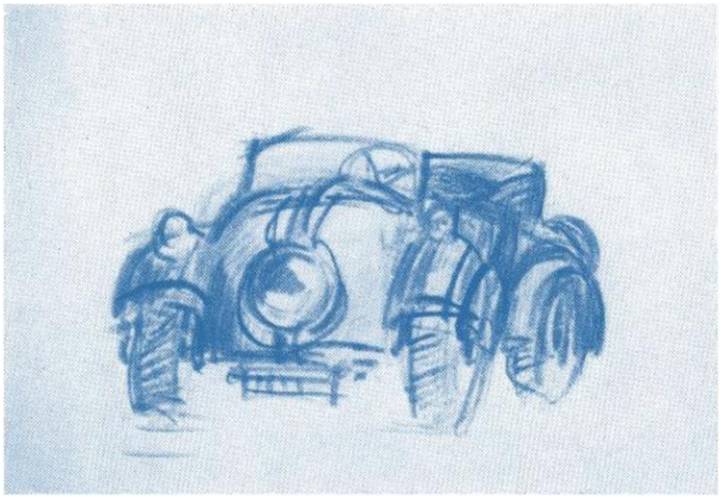

Ο Χίτλερ σαν μηχανικός, γελοιογράφος και κατασκευαστής μνημείων: Το σχέδιο του Χίτλερ για το Volkswagen (Σκαθάρι – Käfer)

Η αυτογελοιογραφία του Χίτλερ σαν «αποτυχημένου τζογαδόρου».

Το σχέδιο του Χίτλερ για ένα εθνικό μνημείο για όλους όσους έπεσαν στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ανάμεσα στις κολώνες: Το χάλκινο άγαλμα του «Γερμανού Ήρωα». Η αίθουσα στα αριστερά για τη δική του πέτρινη σαρκοφάγο (που περιέχει μόνο το όνομά του, το έτος γέννησης και το έτος θανάτου του).

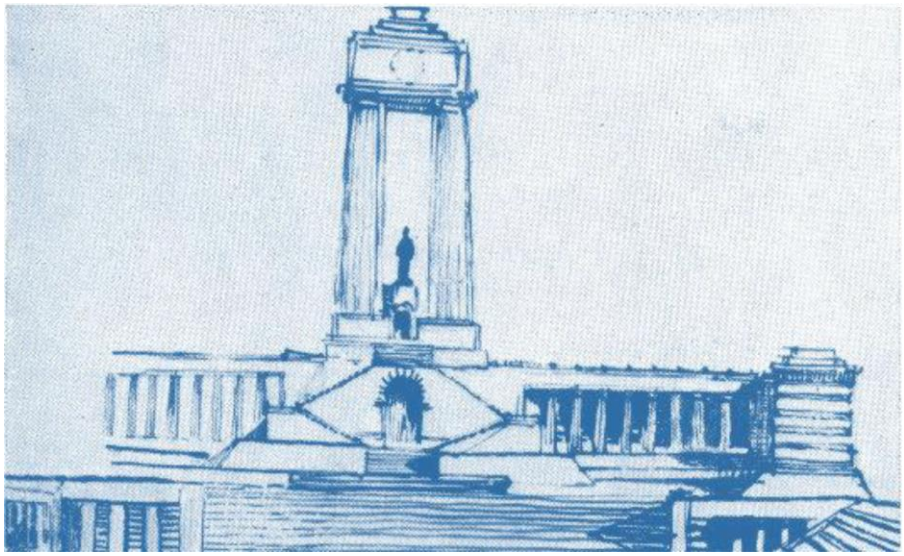

Μπροστά από το Μπέργκχοφ: Ο Χίτλερ συνομιλεί με τον υπασπιστή του στο στρατό, Γκέρχαρντ Ένγκελ (Gerhard Engel). Πίσω τους: Ο υπασπιστής των SS του Χίτλερ, Όττο Γκιούνσε (Otto Günsche), ο οποίος κανόνισε την αποτέφρωση του Χίτλερ το 1945. Δεξιά: Ο Στρατηγός των SS (SS-Obersturmführer) Ζεπ Ντίτριχ (Sepp Dietrich), ο δημιουργός και νικηφόρος διοικητής των ένοπλων SS (Waffen-SS).

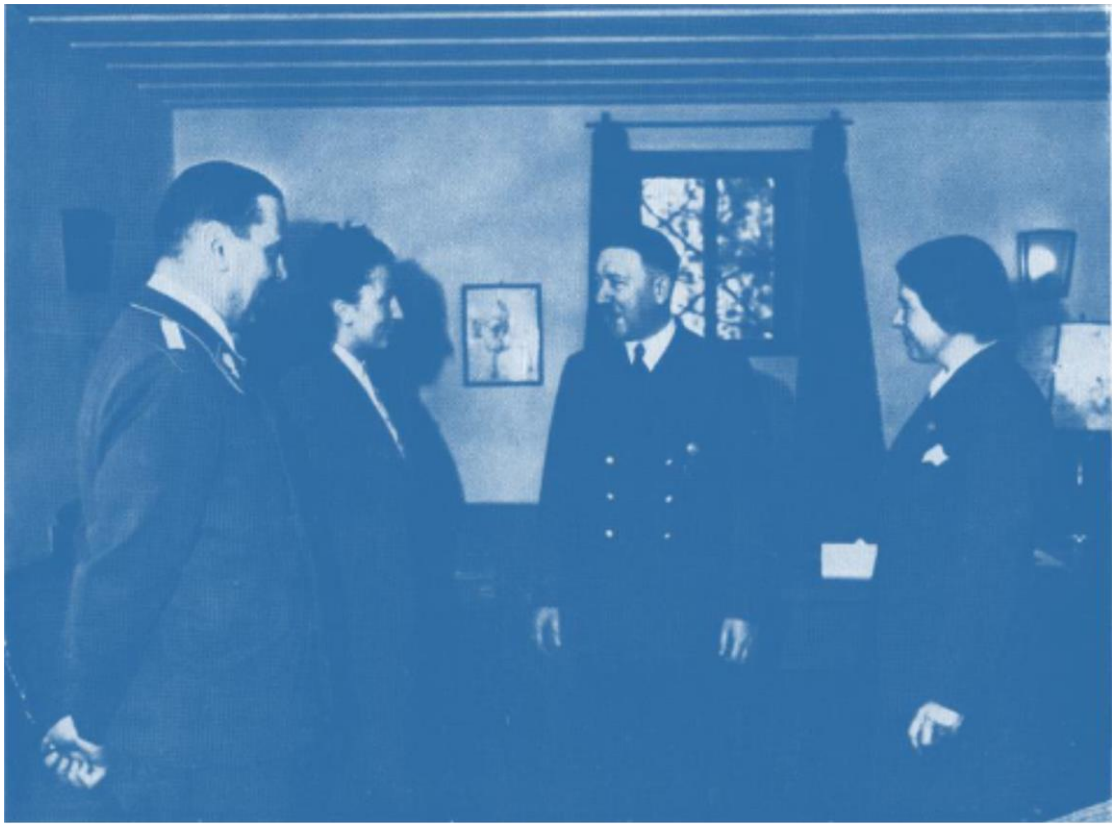

Στο στρατηγείο του Αρχηγού στο «Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου), (Ανατολική Πρωσία): Ο Χίτλερ στο γραφείο του με τον υπασπιστή του Τζούλιους Σάουμπ και τις γραμματείς Γκέρντα Νταρανόφσκι (Gerda Daranowski) και Ιωάννα Βολφ (Johanna Wolf). Σαν ένας αληθινός Αυστριακός γοητευτικός, ο Χίτλερ πάντα χαιρετούσε τις γραμματείς του με ένα φιλί στο χέρι.

Ο Χίτλερ με τη μεγάλη του αγάπη, Εύα Μπράουν, στα 54α γενέθλιά του. Σαν σύζυγός του, τον συνόδευσε στην αυτοκτονία του (30 Απριλίου 1945). Ήταν το πιο ανθρώπινο άτομο στον κύκλο του.

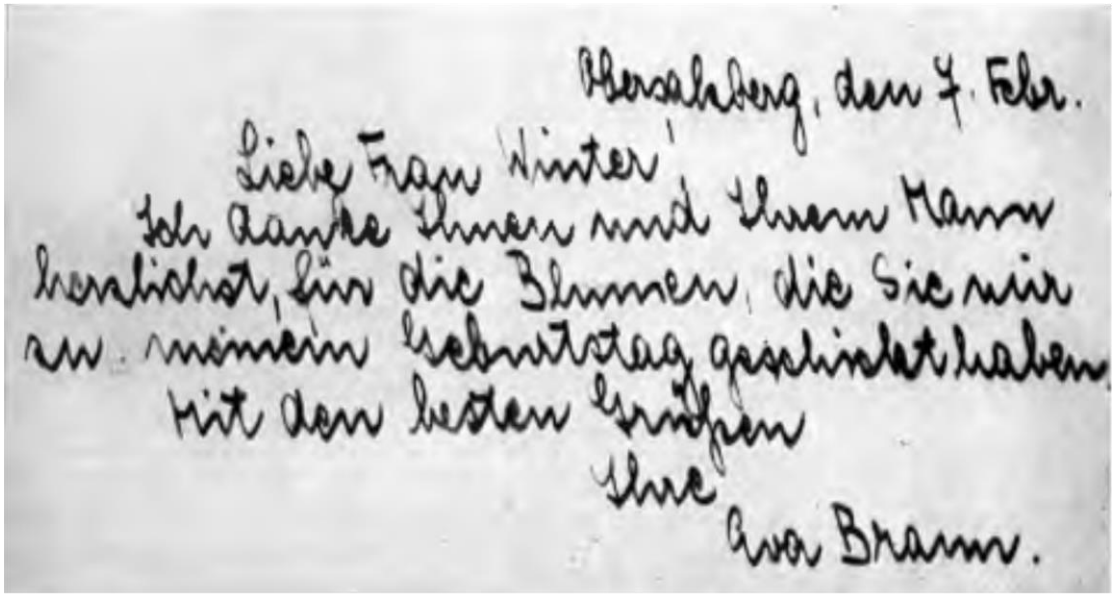

Berchtesgaden, den 7. Febr.

Liebe Frau Winter!

Ich danke Ihnen und Ihrem Mann herzlichst, für die Blumen, die Sie mir zu meinem Geburtstag geschickt haben.

Mit den besten Grüßen

Ihre

Eva Braun.

Χειρόγραφη επιστολή της Εύας Μπράουν, με ημερομηνία 7 Φεβρουαρίου 1945, προς την κυρία Άννι Βίντερ (Anni Winter), οικονόμο του Χίτλερ στο Μόναχο, η οποία έδωσε τη δυνατότητα στην Εύα να έχει το πρώτο της ραντεβού με τον Χίτλερ.

Στο στρατηγείο του Αρχηγού στο «Werwolf» (Λυκάνθρωπος) (στην Ουκρανία): Ο Χίτλερ κατά τη διάρκεια πρωινού περιπάτου με τον Μάρτιν Μπόρμαν, ο οποίος, εκτός από τις στρατιωτικές περιπάτους με τον υπουργό Εξωτερικών του, επεδίωκε να είναι παρών σε όλα τα καλλιτεχνικά και αστυνομικά ζητήματα, μαζί με τον Γιόαχιμ φον Ρίμπεντροπ (Joachim von Ribbentrop) και τον γραμματέα του, τον Αρχηγό του Ράιχ, σε όλες τις αποφάσεις του Χίτλερ.

Γερμανό αναπληρωτή απεσταλμένο με τον οποίο ήταν φίλοι από το παρελθόν, και του πρότεινε μια συμβιβαστική ειρήνη βασισμένη στα γερμανικά σύνορα της 21ης Ιουνίου 1941, την ημέρα πριν από την επίθεση της Γερμανίας στη Σοβιετική Ένωση.

Δεδομένου ότι γνώριζα ότι ο Καρλ Πφλάιντερερ και οι αρμόδιοι προϊστάμενοί του στο γερμανικό υπουργείο Εξωτερικών ήταν απολύτως έντιμοι, δεν υπήρχε αμφιβολία ως προς την αλήθεια του θέματος. Ο Μπόρμαν εντυπωσιάστηκε εξαιρετικά από τις πληροφορίες μου, και μάλιστα ήταν ενθουσιασμένος και μου εμπιστεύτηκε ότι και ο Χίτλερ του έλεγε σχεδόν καθημερινά πώς αναζητούσε μια ειρηνική διέξοδο από τον ολοένα και πιο κλιμακούμενο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Σε αυτή την ευφορική διάθεση, συζήτησε με τον Χίτλερ, ο οποίος του τηλεφώνησε παρουσία μου και του έδωσε εντολή για συνάντηση με τον Μουσολίνι, το αίτημά μου για την άδειά του – *του Χίτλερ – για να δημοσιεύσω μετά τον πόλεμο τις σημειώσεις μου από το στρατηγείο του Αρχηγού, συμπεριλαμβανομένων των 36 πρωτότυπων στενογραφικών σημειώσεων του Χάιμ και των δύο μυστικών ομιλιών του, του Χίτλερ, προς τους εκπαιδευόμενους για την ηγεσία του κόμματος* (της 23ης Νοεμβρίου 1937) *και προς τους Γερμανούς εκπαιδευόμενους αξιωματικούς* (της 30ης Μαΐου 1942).

Ο Χίτλερ έδωσε την έγκριση με την προϋπόθεση ότι η δημοσίευση θα έπρεπε να βασιστεί στα απομνημονεύματά του (τα οποία όπως ήδη αναφέρθηκε: χάθηκαν τις τελευταίες ημέρες του πολέμου) και ότι θα διευκρινιζόταν ότι αυτός ούτε είχε υποκινήσει τις σημειώσεις μου εκείνη την εποχή – κατά τη στιγμή της συγγραφής –, ούτε είχε μελετήσει ή εγκρίνει τις σημειώσεις μου, εκτός από τρεις εξαιρέσεις.

Στις 25 Φεβρουαρίου 1960, στην αγωγή μου για τα πνευματικά δικαιώματα με τον διαχειριστή της περιουσίας του Χίτλερ, οι *νόμιμοι κληρονόμοι του Χίτλερ*, μου *αναγνώρισαν* την παρούσα άδεια δημοσίευσης από τον Χίτλερ, το αποκλειστικό μου δικαίωμα δημοσίευσης των αναπαραγόμενων στενογραφικών σημειώσεων και των δύο μυστικών ομιλιών του Χίτλερ, καθώς και τα δικά μου *πνευματικά δικαιώματα* στις προσωπικές μου σημειώσεις από τις επιτραπέζιες συνομιλίες. Αυτό θα πρέπει να διευκρινιστεί όσον αφορά τις λογοκλοπημένες εκδόσεις που έχουν εμφανιστεί στο εξωτερικό. Όσον αφορά την αναγνώριση των δικαιωμάτων μου και την αυθεντικότητα των σημειώσεων μου, με βοήθησε το γεγονός ότι ο Μπόρμαν – σύμφωνα με την τότε πρακτική – είχε ενημερώσει τον αρμόδιο επικεφαλής του τμήματος της καγκελαρίας του κόμματος, Χάινριχ Βάλκενχορστ (Heinrich Walkenhorst), για την απόφαση του Χίτλερ, ώστε να επιβεβαιώσει τις λεπτομέρειες σαν μάρτυρας στο δικαστήριο τον Μάιο του 1958. Η σύζυγός μου και ο πατέρας μου έσωσαν τα έγγραφα, μαζί με τα άλλα ιστορικά μου αρχεία, από το χάος των τελευταίων ημερών του πολέμου και της αμέσως μεταπολεμικής περιόδου, καθώς και από τα SS, τις κατοχικές δυνάμεις και τη Μυστική Υπηρεσία, θάβοντάς τα σε ένα καλά κλεισμένο χάλκινο βραστήρα πλυσίματος κάτω από τη σωρό ενός κομποστοποιημένου κοπροχώματος, στον κήπο μου του συμβουλίου της περιφέρειας στην Ανατολική Φριζία.

Στα τέλη Απριλίου 1943, ο Μπόρμαν μου έκανε την υπόδειξη να κρυφτώ γρήγορα στη γερμανική Βέρμαχτ των 20 εκατομμυρίων. Δεν είχε καταφέρει να πείσει τον Χίτλερ με την έκκλησή του για τη αποδοχή της μοναδικής πραγματικής ξεχωριστής προσφοράς ειρήνης του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, της συμβιβαστικής πρότασης του Στάλιν του Μαρτίου 1943. Ο Αρχηγός των

SS του Ράιχ, Χάινριχ Χίμλερ, του οποίου η παραίτηση σαν «μαζικού δολοφόνου» είχε επίσης ζητήσει ο Στάλιν, είχε αντιταχθεί σε αυτό μαζί με τον Ρίμπεντροπ. Είχαν πείσει τον Χίτλερ – χωρίς να γνωρίζουν καλά τη σοβιετική εξωτερική πολιτική – ότι ο «διαβολικός» Στάλιν, παρά την αναγνώριση των συνόρων της Γερμανίας στις 21 Ιουνίου 1941, θα εκμεταλλευόταν την κατάσταση αδυναμίας του γερμανικού Ράιχ λόγω του πολέμου, για να δορυφοροποιήσει *ολόκληρη* την Ευρώπη στο πνεύμα της ιδεολογίας της κομμουνιστικής παγκόσμιας επανάστασης. Για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα, η υπηρεσία κατασκοπείας του ναυάρχου Βίλχελμ Κανάρις (Wilhelm Franz Canaris) είχε ενισχύσει τις αμφιβολίες του Χίτλερ για την ειλικρίνεια του Κρεμλίνου με λανθασμένες πληροφορίες. Μόνο λόγω των πληροφοριών της «Υπηρεσίας Ασφαλείας του Αρχηγού των SS του Ράιχ» (Sicherheitsdienst des Reichsführers-SS) ή SD από τη διάσκεψη της Τεχεράνης (συμμετέχοντες: Στάλιν, Τσώρτσιλ, Ρούσβελτ) από τις 28 Νοεμβρίου έως την 1η Δεκεμβρίου 1943, κατά την οποία ο Στάλιν εντάχθηκε στον αγγλοαμερικανικό στόχο της «άνευ όρων παράδοσης της Γερμανίας», ο Χίτλερ συνειδητοποίησε ότι την άνοιξη του 1943 είχε χάσει τη μοναδική του ευκαιρία να βγει από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με απώλειες της αυτοκρατορίας αλλά με ένα ακόμα ισχυρό «Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ».

Από τον Μάιο του 1943, ήμουν πυροβολητής του Ναυτικού, και το τελευταίο που έκανα ήταν δόκιμος σημαιοφόρος στον Ατλαντικό. Η περαιτέρω επαφή μου με το στρατηγείο του Αρχηγού ήταν μηδενική. Ο Χίμλερ μου είχε αφαιρέσει όλα τα δελτία ταυτότητας του στρατηγείου του Αρχηγού. Χρησιμοποίησε επίσης άλλες μορφές παρενόχλησης για να μου ξεκαθαρίσει ότι ο «μικρός άνθρωπος» δεν επιτρεπόταν να ανακατεύεται ατιμώρητα στον αγώνα των μεγάλων, ακόμα κι αν, λόγω της νεότητάς του, θεωρεί αυτονόητο το πατριωτικό πολιτικό θάρρος και θέλει να γλιτώσει τον λαό του από μια μοναδική καταστροφή και την Ευρώπη από περαιτέρω δολοφονίες και καταστροφές.

110 εκατομμύρια στρατιώτες, εκ των οποίων 20 εκατομμύρια Γερμανοί, πολέμησαν στα πεδία των μαχών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, που κάλυπταν σχεδόν το ένα έβδομο της επιφάνειας της γης.

36 εκατομμύρια νεκροί, εκ των οποίων 6,73 εκατομμύρια Γερμανοί,

30 εκατομμύρια πρόσφυγες, εκ των οποίων 14,3 εκατομμύρια Γερμανοί,

33 εκατομμύρια τραυματίες πολέμου, εκ των οποίων πάνω από 2 εκατομμύρια Γερμανοί, και σχεδόν 80.000 κατεστραμμένες πόλεις και χωριά είναι το αποτέλεσμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Σε αυτό προστέθηκε η πολιτική παρακμή της «Γηραιάς Ευρώπης» – συμπεριλαμβανομένης της Βρετανικής Αυτοκρατορίας – σαν την μέχρι τώρα κέντρο παγκόσμιας δύναμης, προς όφελος των πολιτικών νεοφερμένων, των νικητριών υπερδυνάμεων, των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ. Ο Χίτλερ επέφερε αλλαγές των οποίων οι επιπτώσεις συνεχίζονται μέχρι σήμερα, προκαλώντας αναταραχές, μετασχηματισμούς και την καταστροφή των παραδοσιακών πολιτικών τάξεων σε όλο τον κόσμο και παραδίδουν αρχαίους λαούς με εξελιγμένους πολιτισμούς στην υλιστική-αθεϊστική κοσμοθεωρία του κομμουνισμού.

Και πόσους άλλους νεκρούς, τραυματίες πολέμου, πρόσφυγες και καταστροφές θα θρηνούσαμε αν οι αντίπαλοι του Χίτλερ – όπως είπε ο Τσόρτσιλ – δεν είχαν νικήσει, «στο παρά πέντε» και έτσι δεν είχαν εμποδίσει τη νέα *ολόπλευρη άμυνα του Χίτλερ* την άνοιξη του 1945. Διότι με τους «διηπειρωτικούς πυραύλους» Α9, που αναπτύχθηκαν στο Πεενεμούντε, οι

οποίοι φτάνουν και τους στόχους τους στις ΗΠΑ, και με τις μικρές σε μέγεθος κολοκύθας «βόμβες ουρανίου» (με την καταστροφική τους ισχύ σε ακτίνα 3 χιλιομέτρων), που κατασκευάστηκαν επιμελώς μέχρι την ωριμότητα του πρωτότυπου στο Ερευνητικό Ινστιτούτο της Γερμανικής Ταχυδρομικής Υπηρεσίας στη τοποθεσία Λίχτερφελντε (Lichterfelde), σύμφωνα με την ανακοίνωση του Τζούλιους Σάουμπ, αν ο Χίτλερ είχε πάρει αυτά τα όπλα έτοιμα για χρήση, σίγουρα θα είχε πολλαπλασιάσει τον πόνο, τη βαρβαρότητα, τη σκληρότητα, την έκταση και τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Έτσι, ο κόσμος άφησε μια ανάσα ανακούφισης όταν έβαλε τέλος στη μεγαλειώδη αλλά και μοιραία ζωή του με έναν πυροβολισμό από πιστόλι στο καταφύγιό του στην Καγκελαρία του Ράιχ του Βερολίνου, γύρω στις 3:30 μ.μ. στις 30 Απριλίου 1945.

Αν οι σημειώσεις μου δημοσιεύονται μόνο με επεξηγήσεις και προσθήκες, αλλά χωρίς συνεχή σχολιασμό – ακόμα και εκεί όπου μια χειροπιαστή κριτική επιβάλλεται –, αυτό γίνεται για να μην επηρεαστεί η άμεση επίδραση των εγγράφων στον αναγνώστη και, συνεπώς, *η κρίση του αναγνώστη*.

Επειδή πάνω από 50.000 βιβλία για τον Ενθικοσοσιαλισμό και τον Χίτλερ που εκδόθηκαν μετά το 1945 έχουν βελτιώσει τις γνώσεις αναγνώστη πάνω στο θέμα. Για να μην επηρεαστεί η διαμόρφωση της γνώμης των αναγνωστών μου, περιόρισα τον εαυτό μου στο *ρόλο του παρατηρητή* ακόμα και όταν βρισκόμουν στο στρατηγείο του Αρχηγού και έκανα και έκανα ό,τι μπορούσα για να μεταφέρω στις επόμενες γενιές τις κρίσιμες εντυπώσεις της συμπεριφοράς, των αισθημάτων και των σκέψεων του Χίτλερ, ανόθευτες και χωρίς κανένα υποκειμενικό φίλτρο. Ωστόσο, για λόγους μυστικότητας που περιέβαλλε το θέμα εκείνη την εποχή, αντί του ονόματος «Χίτλερ» ή της επίσημης ονομασίας του «Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ», χρησιμοποίησα την έκφραση *«Αφεντικό» (Chef)* και έτσι ανταποκρίθηκα σε μια τότε συνήθεια του στρατηγείου του Αρχηγού.

Όποιος παρακολουθήσει τις δηλώσεις και τους προβληματισμούς του Χίτλερ για ένα χρόνο χρησιμοποιώντας αυτή τη συλλογή των εγγράφων, μπορεί να διακρίνει σε αυτήν το *αρχέτυπο ενός δικτάτορα*, ένα αρχέτυπο του οποίου τα βασικά χαρακτηριστικά είναι ουσιαστικά διαχρονικά και κοινά σε όλους τους δικτάτορες. Το γεγονός ότι ο Μουσολίνι μιλούσε και σκεφτόταν με πολλούς τρόπους όπως ο Χίτλερ είναι κάτι που το βίωσα από πρώτο χέρι και είναι γενικά γνωστό. Από έναν γραμματέα του Στάλιν, με τον οποίο μια ιδιοτροπία της μοίρας με έφερε κάποτε σε επαφή για λίγες ώρες, έμαθα ότι τα σχόλια του Στάλιν σε στενούς κύκλους ήταν συχνά εντυπωσιακά παρόμοια με αυτά του Χίτλερ, και ότι παραδεχόταν εύκολα την ομοιότητά του με τον Χίτλερ και μια κάποια συμπάθεια γι' αυτόν. Μόνο που στην πραγματικότητα ήταν πιο επαναστατικός και συνεπώς πιο σκληρός και πιο επιτυχημένος, αν και προς λύπη του – όπως ήθελε να τονίζει – δεν μπορούσε να ρυθμίσει την αναδιοργάνωση της Ευρώπης μετά το θάνατο του Χίτλερ από το Παρίσι, όπως έκανε ο «λευκός» Τσάρος Αλέξανδρος Α' το 1814 μετά την ήττα του Ναπολέοντα, αλλά «μόνο» από το Βερολίνο-Πότσνταμ (17 Ιουλίου έως 2 Αυγούστου 1945).

Δεδομένου ότι στην ιστορία, τα έθνη πάντα ελπίζουν στην απελευθέρωση από τις πολιτικές και οικονομικές δυσκολίες και την πραγματοποίηση των εθνικών τους ονείρων από τους δικτάτορες, θα πρέπει – αναγνωρίζοντας παράλληλα τις εξαιρετικές δυνατότητες προόδου των επαναστατικών ανθρώ-

πων της δράσης για την ανθρώπινη ανάπτυξη – να γνωρίζουμε πάντα τους κινδύνους που υπάρχουν σε αυτές τις δικτατορίες. Αυτοί οι κίνδυνοι – όπως δείχνει το παράδειγμα του Χίτλερ – είναι αναπόφευκτοι όπου ένας αυταρχικός πολιτικός, υπόλογος μόνο στον εαυτό του, στην πίστη του στην «ανώτερη» αποστολή του, δεν αντιλαμβάνεται και δεν ασκεί την *πολιτική* πλέον σαν την *«τέχνη του εφικτού»*. Μόνο όπου υπενθυμίζεται συνεχώς ακόμα και στον κορυφαίο πολιτικό, με *το αγκάθι του ελέγχου και της κριτικής* και από μια ανεξάρτητη δικαστική εξουσία η πραγματικότητα αυτού του κόσμου και *η αξία και το απαραβίαστο της ελευθερίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας* του ατόμου, μπορεί να αποτραπεί ο εκφυλισμός μιας δικτατορίας – που ίσως φαίνεται πειστική στα ειρηνευτικά της σχέδια – σε βάρος της ανθρωπότητας και να αποτραπεί η ολίσθησή της σε ένα «κλυδωνισμό» και σε μια «φθίνουσα πορεία προς τα αστέρια».

Οι «Επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ» αποκαλύπτουν ένα ακόμη σημείο: Η δημοκρατική αυτοπεποίθηση του πληθυσμού πρέπει να ενισχυθεί έγκαιρα σύμφωνα με τη ρωμαϊκή φράση «principiis obsta» (αντιτάξου στις αρχές). Διότι όταν ένας δικτάτορας όπως ο Χίτλερ – αρχικά επιτυχημένος στην εσωτερική πολιτική – είναι και δεξιοτέχνης του δημόσιου λόγου και γνωρίζει τη «μαγική δύναμη της γλώσσας» πάνω στους συνανθρώπους του, τότε το αποτέλεσμα είναι εύκολα μια σχεδόν μαζική ψύχωση του λαού του. Αυτό το αποδεικνύει η *μυστική ομιλία που δόθηκε στους Γερμανούς νέους αξιωματικούς* στο τέλος αυτού του βιβλίου. Την βίωσα εγώ ο ίδιος στο Βερολίνο εκείνη την εποχή: Τουλάχιστον 10.000 νεαροί υπολοχαγοί – συγκινημένοι πατριωτικά από τα λόγια του Χίτλερ – προσφέρθηκαν για δράση στο μέτωπο με ανιδιοτελή ιδεαλισμό, στον χώρο της συγκέντρωσης, στο αθλητικό μέλαθρο του Βερολίνου, θυσιάζοντας έτσι σε μεγάλο βαθμό τη ζωή τους σε βέβαιο θάνατο «για τον Αρχηγό, τον Λαό και την Πατρίδα».

Το αποτέλεσμα αυτής της πατριωτικής ψυχολογίας της πίστης και της εμπιστοσύνης ήταν ο *ηρωισμός* των Γερμανών στρατιωτών του μετώπου, είτε αξιωματικών, είτε στρατιωτών, είτε αεροπόρων ή ναυτών, των οποίων τα μαχητικά επιτεύγματα σε πέντε χρόνια παγκόσμιου πολέμου, η αντοχή τους σε σωματικές και ψυχικές δοκιμασίες και η επιμονή τους μέχρι πλήρους σωματικής και ψυχικής εξάντλησης έφταναν στα όρια του αδιανόητου.

Αλλά αυτό ήταν και είναι ακριβώς που, παρά τον θαυμασμό, κάνει τους Γερμανούς στο εξωτερικό τόσο ανησυχητικά καχύποπτους. Οι ξένοι φίλοι μου το σχολιάζουν ως εξής: *«Εμείς οι απλοί άνθρωποι θέλουμε να επιβιώσουμε όπως η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και όχι να πεθάνουμε με ένα στοίχημα “όλα ή τίποτα”!»*

Ακόμα και την απάντηση, στο γιατί οι Γερμανοί της εποχής του Χίτλερ σκέφτονταν και ενεργούσαν τόσο διαφορετικά από τους συγχρόνους τους στο εξωτερικό, θα τη βρει ο αναγνώστης εδώ στις «Επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ». Επομένως, το να σιωπήσουμε γι’ αυτά θα ισοδυναμούσε με σιωπή για τις πιο σημαντικές πτυχές της πρόσφατης γερμανικής ιστορίας. Γι’ αυτό ισχύει το ρητό: «Όποιος χάνει την ιστορία του, φυτρώνει σε μια χώρα που δεν υπάρχει! Ένας λαός δεν μπορεί να ζήσει χωρίς την ιστορία του!»

Τελικά, όμως, οι «Επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ» με τα γεγονότα και τις συνθήκες τους, τα πολιτικά τους όνειρα και τις στρατιωτικές τους ενέργειες, δείχνουν πόσο σημαντική είναι η πραγματική *έρευνα για την ειρήνη* και για τη συνέχιση της ύπαρξης της ανθρωπότητάς μας. Όσο περισσότερο η επιστήμη

και η τεχνολογία ξεπερνάνε τους περιορισμούς του χώρου και του χρόνου για τον πλανήτη μας, την «Γη», *τόσο πιο επείγουσα γίνεται η πραγματική εργασία για την ειρήνη* σε σύγκριση με τη δόξα του πολέμου!

Για λόγους επεξήγησης:
Μια μέρα στο Στρατηγείο του Αρχηγού

Οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ στο στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu) έλαβαν χώρα από την αρχή της εκστρατείας στη Ρωσία έως τις 16 Ιουλίου 1942 στο «Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου) κοντά στο Ράστενμπουργκ (Ανατολική Πρωσία) και από τις 17 Ιουλίου 1942 στο «Werwolf» (Λυκάνθρωπος) κοντά στη Βίννιτσα (Ουκρανία). Αν ο τόπος της δράσης ήταν, κατ' εξαίρεση, η Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο, το Μπέργκχοφ στο Όμπερσαλτσμπεργκ ή το εστιατόριο «Osteria» στο Μόναχο, σημειώνεται συγκεκριμένα.

Στις 21 Μαρτίου 1942, μου τηλεγράφησαν *στο στρατηγείο του Αρχηγού*, στο «Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου). Το τηλεγράφημα έφτασε στο κεντρικό σταθμό του Μονάχου, όταν ήμουν έτοιμος να ανέβω σε μια μεταφορά νεοσύλλεκτων του Πολεμικού Ναυτικού. Μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξή μου, ειδικά από τη στιγμή που, σαν δημόσιος υπάλληλος καριέρας, ανήκα στη συντεχνία των δικηγόρων, και δεν φορούσα ούτε στολή της Βέρμαχτ ούτε κάποια γκρίζα στολή κομματικού σχηματισμού και ο διορισμός μου οφειλόταν μόνο στο *αρχείο των προσόντων ενός δημοσίου υπαλλήλου*. Επιπλέον, το 1937 «εκδιώχθηκα» από τη Νεολαία του Χίτλερ, από τον Αρχηγό της Νεολαίας του Ράιχ, Μπάλντουρ φον Σίραχ (Baldur von Schirach), επειδή υπερασπιζόμουν τους διωκόμενους του καθεστώτος, και αποκαταστάθηκα ξανά μόλις το 1942 από τον διάδοχό του, Άρτουρ Άξμαν (Artur Axmann). Εκτός αυτού, το 1938/39 ο Αρχηγός των SS του Ράιχ και επικεφαλής της γερμανικής αστυνομίας, Χάινριχ Χίμλερ, για τον ίδιο λόγο, με είχε θέσει για ένα χρόνο υπό την επίβλεψη της Γκεστάπο, με υποχρέωση εβδομαδιαίας αναφοράς στο τμήμα της Γκεστάπο του Βιλχελμσχάφεν και με παρακολούθηση του ταχυδρομείου και του τηλεφώνου. Αλλά ανάμεσα σε χιλιάδες νεαρούς δικηγόρους της Γενικής και της Εσωτερικής Διοίκησης, ήμουν ένας από τους 36 διπλοπιστοποιημένους άνδρες. Και ο Χίτλερ εκτιμούσε τους καλά καταρτισμένους υπαλλήλους για να επιταχύνει τη δουλειά, ακόμα κι αν δεν ήταν οπορτουνιστές και γι' αυτό ήταν προσωπικά άβολοι μερικές φορές.

Οι κινητήρες του αεροσκάφους ταχυμεταφορών Junkers Ju 52 είχαν ήδη ξεκινήσει όταν έφτασα στο αεροδρόμιο του Βερολίνου. Προηγουμένως χρειάστηκε να δοθεί μια πραγματική μάχη μέσω των τηλεφώνων, για να μετατρέψω το μπλε πολιτικό μου κοστούμι σε μια γκρι στολή της Νεολαίας του Χίτλερ μέσα σε λίγες ώρες, έτσι ώστε να μην ξεχωρίζω από τις στριμωγμένες ομοιόμορφες στολές του στρατηγείου του Αρχηγού. Όταν το αεροσκάφος απογειώθηκε λίγο μετά τις 12 το μεσημέρι, το εξωτερικό θερμόμετρο έδειχνε 6° C παρόλο που η εποχή είχε προχωρήσει, και η πτήση, που για λόγους αεροπορικής παρακολούθησης πραγματοποιήθηκε μόνο σε υψόμετρο 300 έως 500 μέτρων, πέρασε πάνω από ατελείωτες μάζες χιονιού στα χωράφια, τα ποτάμια και τα δάση της Ανατολικής Πρωσίας.

Όταν στις 15:30 ξεκινήσαμε από το αεροδρόμιο του Ράστενμπουργκ με το

αυτοκίνητο και περάσαμε τους δύο εξωτερικές *ζώνες αποκλεισμού* και τους ελέγχους ταυτότητας στα *δάση του στρατηγείου του Αρχηγού* και φτάσαμε στο «Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου), δεν είδαμε τίποτα παρά μια χιονισμένη ερημιά, κάτω από τα γυμνά φυλλοβόλα δένδρα και τους θάμνους, περίπου 50 εκατοστά χιόνι σε κάθε πλευρά των στενών φτυαρισμένων δρόμων, και 8 έως 9 μονώροφες αποθήκες από γκρι οπλισμένο σκυρόδεμα, κρυμμένες κάτω από τα έλατα και μερικούς φρουρούς που περιπολούσαν με γούνινα ρούχα. Η εντύπωση αυτής της μοναστικής απομόνωσης από τον κόσμο συνδυάστηκε με εκείνη του περιορισμού του κεντρικού αρχηγείου διοίκησης του Χίτλερ με ένα ελάχιστο αριθμό συνεργατών.

Το γεγονός ότι το «κήρυγμα» του Χίτλερ για μια *«εθνική κοινότητα»* που επισκίαζε κάθε ατομικισμό και με το οποίο είχε ξεπεράσει τον *κομματικό κατακερματισμό και την ιδεολογία της ταξικής πάλης*, ήταν αποτελεσματικό και στρατηγείο του Αρχηγού, αποδείχθηκε από την εξυπηρετικότητα και την προσοχή με την οποία εγώ – ο νεοφερμένος – αντιμετωπιζόμουν συνειδητά σε κάθε βήμα. Έτσι, λίγο μετά την άφιξή μου στην τραπεζαρία, μπόρεσα να απολαύσω ένα αργοπορημένο μεσημεριανό: λευκή φασολάδα με δύο φέτες τραγανό ψωμί, δύο μανταρίνια και ένα φλιτζάνι τσάι.

Εκτός από την τραπεζαρία για τον Χίτλερ και τους καλεσμένους του, το καταφύγιο της λέσχης είχε άλλες δύο τραπεζαρίες για τους συνεργάτες και τους φρουρούς ασφαλείας. Και τα τρία δωμάτια ήταν επιπλωμένα με έπιπλα από βελανιδιά σε φυσικά χρώματα και είχαν ανοιχτόχρωμη επένδυση μέχρι το μισό ύψος, είχαν δάπεδα από φυσικό ξύλο και σαν φωτισμό στους τοίχους, είχαν γυάλινους φανοστάτες. Στην τραπεζαρία του Χίτλερ, 20 ανοιχτόχρωμες πολυθρόνες από βελανιδιά, με δερμάτινες πλάτες και καθίσματα ήταν ομαδοποιημένες γύρω από ένα μεγάλο γυαλιστερό τραπέζι από βελανιδιά, με τον Χίτλερ να κάθεται στη μέση στη φαρδιά πλευρά του παραθύρου. Στους τοίχους κρεμόταν ξυλογραφίες του Γκετς φον Μπέρλιχινγκεν (Götz von Berlichingen), του Ούλριχ φον Χούτεν (Ulrich von Hutten), του Χάινριχ φον Κλάιστ (Heinrich von Kleist) και άλλων, και – απέναντι από τη θέση του Χίτλερ – ένας μεγάλος χάρτης, μπροστά από τον οποίο ένα ραδιόφωνο (VE 301 Telefunken) περίμενε τα τελευταία ραδιοφωνικά νέα. Σε μια γωνιά του δωματίου υπήρχε ένα μικρό στρογγυλό τραπέζι όπου καθόμασταν συνήθως εμείς οι νεότεροι. Και απέναντί του, στην αντίθετη γωνία, βρισκόταν το μικρό βοηθητικό τραπεζάκι, στο οποίο, μέρα νύχτα, στεκόταν αφύλακτο το μπουκάλι με το ελιξίριο στομάχου του Χίτλερ, μια ξεκάθαρη απόδειξη του *αξιοσημείωτα χαμηλού επιπέδου προσοχής του απέναντι σε απόπειρες δολοφονίας* κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στο στρατηγείο του Αρχηγού. Οποιοδήποτε μέλος του στρατηγείου του Αρχηγού ή φιλοξενούμενος του στρατηγείου του Αρχηγού θα μπορούσε να είχε σκοτώσει τον Χίτλερ τότε, χωρίς καμία δυσκολία αν το ήθελε. Αλλά η θρυλική φήμη του Χίτλερ, που υπήρχε ακόμα εκείνη την εποχή, ήταν μια μοναδική προστασία γι' αυτόν.

Πέρασα το απόγευμα κοιτάζοντας τους χώρους εργασίας και τους χώρους ύπνου στα καταφύγια διαβίωσης. Τα μικρά δωμάτια εργασίας είχαν κυρίως φυσικό φως της ημέρας, ασβεστωμένους τοίχους, φωτιστικά τοίχου σε στυλ μισού φαναριού, μια ντουλάπα, ένα τραπέζι, ράφια αρχειοθέτησης, καρέκλες και σκαμπό από φυσικό ξύλο. Τα υπνοδωμάτια ήταν στενά και δεν είχαν φυσικό φως της ημέρας, είχαν ενσωματωμένες συσκευές πλυσίματος και καθαρού αέρα και έπιπλα σε φυσικά χρώματα. Ακόμη και το κατάλυμα του Χίτλερ δεν ήταν καλύτερο· μόνο το γραφείο του ήταν αρκετά μεγάλο ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί και σαν χώρος συνεδριάσεων και σαν τραπεζαρία

για τα επίσημα γεύματα (το λεγόμενο «τραπέζι του Αρχηγού»). Και είχε ξεχωριστό ντους με τουαλέτα.

Πηγαίνοντας για δείπνο, συνάντησα τον Μπόρμαν, που ερχόταν να πάρει τον Χίτλερ από το καταφύγιο του «Αφεντικού», και έζησα μια «μικρή ατυχία» όταν επαίνεσα τον υπέροχο χιονισμένο αέρα αυτού του απομονωμένου δάσους, μια απόλαυση για έναν κάτοικο της πόλης. Με προειδοποίησε ότι ο Χίτλερ ένιωθε μια σωματική δυσφορία όταν έβλεπε το χιόνι, επειδή του θύμιζε την καταστροφική υποχώρηση από τη Μόσχα (Δεκέμβριος 1941).

Στον προθάλαμο της λέσχης περίμενα με δύο νεότερους αξιωματικούς να με παρουσιάσουν στον Χίτλερ. Έξω ήταν ήδη πολύ σκοτεινά.

Η ορντινάντσα Χάιντς Λίνγκε (Heinz Linge) χρησιμοποίησε λοιπόν έναν μικρό φακό για να καθοδηγήσει τον Χίτλερ στο χιονισμένο μονοπάτι από το καταφύγιο του «Αφεντικού» στην τραπεζαρία των αξιωματικών. *Ο Χίτλερ* – ύψους περίπου 1,75 μ. και βάρους 75 κιλών – φορούσε μια *γκρι στολή* κάτω από το γκρι υφασμάτινο παλτό του: ένα σακάκι με το Χρυσό Έμβλημα του Κόμματος, τον Σιδηρού Σταυρό Πρώτης Τάξης και το Μαύρο Έμβλημα Τραυματισμού στο αριστερό στήθος (το ένα πάνω από το άλλο), ένα λευκό πουκάμισο με χαμηλωμένο γιακά και μαύρη γραβάτα, μακρύ μαύρο παντελόνι στολής, μαύρες κάλτσες και μαύρα παπούτσια. Ο Χίτλερ δεν φορούσε επωμίδες ή άλλα διακριτικά βαθμού. Το μοναδικό διακριτικό της θέσης του σαν «Ανώτατος Διοικητής των Ενόπλων Δυνάμεων» ήταν ένας μεγάλος, χρυσοκέντητος αυτοκρατορικός αετός στο αριστερό μανίκι του σακακιού και του παλτού του. Όταν έβγαινε έξω, φορούσε πάντα ή κρατούσε στα χέρια του τα γκρι σουέτ στρατιωτικά γάντια του. Σε κακές καιρικές συνθήκες, κατά τη διάρκεια των επιθεωρήσεων στην πρώτη γραμμή, σε συγκεντρώσεις κ.λπ., ο Χίτλερ φορούσε γκρι στρατιωτικό παντελόνι (ένα είδος παντελονιού ιππασίας) αντί για το μακρύ μαύρο παντελόνι της στολής του, και στρατιωτικές μπότες που έφταναν μέχρι τα γόνατά του αντί για τα επίσημα παπούτσια του, και αντί για το υφασμάτινο παλτό της στολής, φορούσε ένα γκρι δερμάτινο παλτό με βαμβακερή επένδυση ή μια καμπαρντίνα. Έτσι, τα ρούχα του Χίτλερ ήταν πλήρως σύμφωνα με τη δήλωση του στο Βερολίνο στο Ράιχσταγκ στις αρχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, την 1η Σεπτεμβρίου 1939: «...Δεν θέλω να είμαι τίποτα άλλο από τον πρώτο στρατιώτη του Γερμανικού Ράιχ! Έχω ξαναφορέσει αυτό το χιτώνιο, που ήταν το πιο ιερό και αγαπημένο μου. Θα το βγάλω μόνο μετά τη νίκη, αλλιώς – δεν θα ζήσω για να δω αυτό το τέλος!...»

Όταν ο Χίτλερ μπήκε στο προθάλαμο, το πρόσωπό του κάτω από το γκρίζο καπέλο, με τη φαρδιά καφέ βελούδινη επένδυση και το χρυσό κορδόνι πάνω από το καφέ δερμάτινο γείσο, φαινόταν εντυπωσιακά φρέσκο, κοκκινισμένο από το τσουχτερό βραδινό κρύο της Ανατολικής Πρωσίας. Η στάση του ήταν αυστηρή και με αυτοπεποίθηση, αν και φαινόταν να είναι ελαφρώς σκυμμένος στους ώμους. Καθώς μας κοίταζε, τους τρεις νεοφερμένους, με τα κάπως επιβλητικά, εντυπωσιακά μεγάλα του μπλε μάτια, ρωτώντας για τους στρατιωτικούς τίτλους του καθενός και χαιρετώντας με κάποια επιφυλακτικότητα το χέρι του καθενός, ακόμα και σε αυτή τη μικρή, ασήμαντη τελετή, ένιωθε κανείς εκείνη την παράξενη *ρευστότητα που εξέπεμπε τόσο κυρίαρχα*. Αργότερα έμαθα ότι ακόμα και ισχυρογνώμονες προσωπικότητες, όπως ο στόλαρχος δρ. Έριχ Ραίντερ (Erich Raeder) ή ο στρατάρχης Γκύντερ «Χανς» φον Κλούγκε (Günther von Kluge) σε διάφορες συνεδριάσεις διάρκειας μίας ώρας, άλλαζαν τις απόψεις τους και πείθονταν από τον Χίτλερ για την ορθότητα των επιχειρημάτων του. Ο Χίτλερ κυριαρχούσε στην τέχνη του να απευθύνεται σε ανθρώπους σε τέτοιο βαθμό, που με μια κυριολεκτικά

υπνωτική μαγεία, μερικές φορές εξουδετέρωνε ακόμα και τις καλύτερες αντιδράσεις και άμυνες των συμβούλων του.

Μπαίνοντας στην τραπεζαρία, ο Χίτλερ τον υποδέχτηκαν με υψωμένα τα χέρια οι συνεργάτες του, που είχαν πάρει το μέτωπο προς την πόρτα, τους ευχαρίστησε σύντομα και με ακρίβεια και μετά κάθισε στη μέση του τραπεζιού, αριστερά του και δεξιά του ήταν ο στρατηγός Άλφρεντ Γιοντλ (Alfred Jodl) ο Αρχηγός του Επιτελείου Επιχειρήσεων της Βέρμαχτ, και ο δρ. Όττο Ντίτριχ (Otto Dietrich) ο επικεφαλής Τύπου του Ράιχ και απέναντί του ο Στρατάρχης Βίλχελμ Κάιτελ (Wilhelm Keitel) και ο Αρχηγός του Ράιχ Μάρτιν Μπόρμαν. Εκτός από αυτούς και από εμένα, τον δικηγόρο του στρατηγείου του Αρχηγού, τα μόνιμα μέλη που ανήκαν στο στρατηγείο του Αρχηγού περιλάμβαναν «την υπασπιστεία της Βέρμαχτ του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ»: ο υποστράτηγος Ρούντολφ Σμουντ (Rudolf Schmundt) (και επικεφαλής του Γραφείου Προσωπικού του Στρατού), ο πλοίαρχος Καρλ-Τζέσκο φον Πούτκαμερ (Karl-Jesko von Puttkamer), ο ταγματάρχης Γκέρχαρντ Ένγκελ (Gerhard Engel) και ο σμήναρχος Νικολάους φον Μπίλοβ. Επιπλέον, στους πολιτικούς υπασπιστές του Χίτλερ περιλαμβάνονταν ο αντιστράτηγος Τζούλιους Σάουμπ και ο ταξίαρχος Άλμπερτ Μπόρμαν (Albert Bormann) καθώς και οι υπασπιστές αξιωματικοί του Χίτλερ, λοχαγοί των ένοπλων SS Ρίχαρντ Σούλτσε-Κόσσενς και Χανς Πφάιφερ (Hans Pfeiffer) (1944/1945: Όττο Γκιούνσε), και οι προσωπικοί γιατροί του Χίτλερ, οι καθηγητές Καρλ Μπραντ και Τέοντορ Μόρελ. Μετά ήταν οι σύνδεσμοι, ο απεσταλμένος (αργότερα: Πρέσβης) Βάλτερ Χούελ (Walther Hewel) (Υπουργείο Εξωτερικών), ο πτέραρχος Καρλ-Χάϊνριχ Μπόντενσατς (Karl-Heinrich Bodenschatz) (Πολεμική Αεροπορία), ο στρατηγός των SS Καρλ Βολφ (Karl Wolff), ο στρατηγός Βάλτερ Μπούλε (Walther Buhle) (Γραφείο Οργάνωσης Στρατού), ο Ναύαρχος Τέοντορ Κράνκε (Theodor Krancke), ο συνταγματάρχης του Γενικού Επιτελείου (αργότερα υποστράτηγος) Βάλτερ Σερφ [Τμήμα Στρατιωτικής Ιστορίας ττης Ανώτατης Διοίκησης της Βέρμαχτ (Oberkommando der Wehrmacht – OKW)] και ο δρ. Βέρνερ Κέπεν (Werner Koeppen) (υπουργείο Ανατολής). Σαν βοηθός του στρατηγού Άλφρεντ Γιοντλ ήταν ο σμήναρχος Έκχαρντ Κρίστιαν (Eckhard Christian), εκπρόσωπος του γερμανικού γραφείου ειδήσεων ήταν ο συνταγματάρχης της Νεολαίας του Χίτλερ (HJ-Bannführer) Χάιντς Λόρεντζ, (Heinz Lorenz), ο υπασπιστής του Κάιτελ ήταν ο ταγματάρχης Χανς-Γιοαχίμ Γκάμπριελ (Hans-Joachim Gabriel) και αξιωματικός πληροφοριών ήταν ο λοχαγός Κλέκελ, αργότερα ο ταγματάρχης Σάντερ.

Με αυτούς τους 26 άμεσους συνεργάτες, ο Χίτλερ διοίκησε το «Γερμανικό Ράιχ» του, από 112,5 εκατομμύρια Γερμανούς, σε 850.209 τετραγωνικά χιλιόμετρα, με στρατιωτικό μηχανισμό 20 εκατομμυρίων στρατιωτών, ένα κόμμα 25 εκατομμυρίων μελών, ένα εργατικό δυναμικό για εξοπλισμούς 36 εκατομμυρίων εγχώριων και ξένων εργατών και μια κατεχόμενη περιοχή περίπου έξι εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων με 250 εκατομμύρια ανθρώπους.

Καθώς τρώγαμε τη κουνουπιδόσουπα και μετά ψωμί με 20 γραμμάρια βούτυρο και λίγο κουάρκ, έμαθα ρωτώντας ότι στο στρατηγείο του Αρχηγού δεν θα περίμενε κανείς τίποτα άλλο εκτός από το *φαγητό των στρατιωτών*. Τα πιάτα χωρίς κρέας και τα μαγειρευτά ήταν στην ώρα τους στο πιάτο όπως και στις γερμανικές οικογένειες και στις εταιρείες. Έτσι, δεν με εξέπληξε το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια μιας ιδιωτικής επίσκεψης στο Μόναχο, ο Χίτλερ –

όταν ρωτήθηκε για την προτίμησή του για μεσημεριανό – για άλλη μια φορά ζήτησε κανονικά βαυαρικούς πατατοκεφτέδες. Για *δείπνο*, η μπύρα σερβιριζόταν σε μικρά ποτήρια, ενώ ο Χίτλερ έπινε ανθρακούχο νερό και το μικρό του ποτήρι με το ελιξίριο του στομάχου. Ακόμα και οι *ομάδες* έπαιρναν το ίδιο φαγητό, από την ίδια κατσαρόλα και με τα ίδια συνοδευτικά, εκτός από το ότι αντί για τα χορτοφαγικά πιάτα του Χίτλερ, στις λεγόμενες «ημέρες κρέατος» έπαιρναν ένα πιάτο κρέας.

Η *συζήτηση στο τραπέζι* έμοιαζε με ψίθυρο και σιωπούσε όταν ο Χίτλερ έλεγε κάτι. Η όλη ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη σεβασμό για τον Χίτλερ, κάτι που μερικές φορές έκανε ακόμη και στρατηγούς και πολιτικούς να ρίχνουν τα ποτήρια τους ενθουσιασμένοι όταν τον χαιρετούσαν.

Έχουν γίνει προσπάθειες να εξηγηθεί η *αύρα* του Χίτλερ με την ανάπτυξη ιδεών τον 19ο αιώνα. Διότι με την ταχέως εξελισσόμενη εκκοσμίκευσή της, αμβλύνθηκε η μεταφυσική σκέψη, οι θρησκευτικοί δεσμοί, η ελευθερία και η αξιοπρέπεια του ατόμου και ο νόμος της ηθικής συνείδησης και εξυψώθηκε η *ιδέα του έθνους* σαν θεότητα *στο βωμό της πίστης*, με τον Χίτλερ να εμφανίζεται σαν η προσωποποίησή της στη Γερμανία, όπως ακριβώς ο Στάλιν στην ΕΣΣΔ. Πιστεύω ότι ο καλύτερος τρόπος για να ενημερώσω τις επόμενες γενιές είναι να αφήσω έναν που συμμετείχε στις επιτραπέζιες συνομιλίες, που δεν είχε καμία σχέση με το NSDAP, τον στρατιωτικό καριέρας, τον υποστράτηγο Βάλτερ Σερφ, να περιγράψει την *τότε* «επικρατούσα άποψη», χρησιμοποιώντας αποσπάσματα από τα λόγια του, τα οποία έχω ακόμα γραπτώς από το 1942:

«Το στοιχείο της ζωής του Χίτλερ, όπως και του Φρειδερίκου του Μεγάλου, που ήταν το πρότυπό του, δεν είναι ο αγώνας, αλλά η πράξη δημιουργίας πολιτισμού, που παρέχει στον γερμανικό λαό ένα ουσιαστικό, χαρούμενο και ασφαλές μέλλον, καθώς και χώρους τέχνης, εγκαταστάσεις κοινωνικής πρόνοιας, οδούς μεταφοράς και πραγματική εθνική κοινότητα. Ο Χίτλερ δεν είναι ένας κατακτητής με φανταστικά σχέδια χωρίς εσωτερική αναγκαιότητα, αλλά βλέπει την αναπόφευκτη σύγκρουση δύο κόσμων, για τους οποίους μακροπρόθεσμα η συνύπαρξη είναι τελικά αδύνατη. Αν ανέλαβε τον αγώνα ενάντια στον τεράστιο κίνδυνο από την Ανατολή, που θέτει υπό αμφισβήτηση κάθε πολιτιστική ανάπτυξη στη Γερμανία και την Ευρώπη, είναι επειδή, σύμφωνα με τα λόγια του, θα ήταν έγκλημα να αφήσουμε σε μια μελλοντική γενιά τα ζωτικά προβλήματα, τα οποία μπορούμε να λύσουμε μόνοι μας...

Την απόφαση για δράση ακολούθησε μια νικηφόρα πορεία άνευ προηγουμένου. Από τις σκληρές συνοριακές μάχες εξελίχθηκε μια σειρά μαχών περικύκλωσης και εξόντωσης, που όμοιές τους δεν είχε ξαναδεί η στρατιωτική ιστορία. Μαζί με την παράδοση, αναδύθηκε ένα επαναστατικό πνεύμα που ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Περισσότερες από μία φορές, κατά τη διάρκεια των εκστρατειών του καλοκαιριού και του φθινοπώρου του 1941, ο Χίτλερ ήταν αυτός που έβαλε την προσωπική και ιδιόμορφη σφραγίδα του στην πορεία των επιχειρήσεων.

Στο αποκορύφωμα της επίθεσης, στις αρχές Δεκεμβρίου του 1941, δημιουργήθηκε μια κατάσταση που δεν γλίτωσε ποτέ κανένας στρατηγός, που αναγκάστηκε να ποντάρει τα πάντα σε ένα χαρτί και να ρισκάρει τα πάντα. Ο Στάλιν και οι σύμβουλοί του είχαν εναποθέσει τις μεγάλες τους ελπίδες σε αυτόν τον χειμώνα, και για αυτήν την ελπίδα – εκμεταλλευόμενος όλα τα πλεονεκτήματα της χώρας του – αυτός έκανε αιματηρές θυσίες, που ξεπερνούν κάθε

ευρωπαϊκή φαντασία. Σε μια πρωτοφανή πράξη θέλησης, δύο συστήματα και δύο έθνη συγκρούστηκαν εδώ. Η κατάσταση (του Ναπολέοντα) του 1812 είχε ήδη επικαλεστεί και είχε παραλυτική επίδραση στην ηγεσία και τα στρατεύματα. Τότε ο Χίτλερ έσφιξε τα ηνία ακόμη περισσότερο από πριν.

Η αίσθηση της δύναμης του, που τον έκανε να αναλάβει την ευθύνη του Ανώτατου Διοικητή του Στρατού στις 19 Δεκεμβρίου 1941, στη σοβαρότερη κρίση της Βέρμαχτ έξω από τη Μόσχα, εξηγείται μόνο με την έννοια ότι γνώριζε τη βοήθεια και την προστασία μιας ανώτερης δύναμης.

Ωστόσο, αυτή τη φορά δεν ήταν οι στρατηγικοί σχεδιασμοί που έπρεπε να εφαρμοστούν. Στη θέση του ήρθε το «οργανωτικό στοιχείο» με την ικανότητά του για αυτοσχεδιασμό. Κάτω από την μεγαλύτερη δυνατή πίεση στο διοικητικό του μηχανισμό και με την αφοσίωση στο πρόσωπό του ο Χίτλερ εργαζόταν μέρα νύχτα... για να διευκολύνει τις συνθήκες μάχης των στρατευμάτων και να ξεπεράσει τις δυσκολίες του εδάφους και τις δυνάμεις της φύσης... αγώνας μέχρι θανάτου ήταν εντολή του. Για να γλιτώσει τους στρατιώτες του από μια ναπολεόντεια μοίρα, επενέβη με αδυσώπητη σκληρότητα όπου του έλειπε η απαραίτητη σταθερότητα. Και με μια σαγηνευτική δύναμη πειθούς, μοιράστηκε την πίστη του εκεί που χρειαζόταν, για να αντιμετωπίσει τη θέληση του αντιπάλου ξανά με επίθεση.

Εν τω μεταξύ, η γερμανική Βέρμαχτ έχει για άλλη μια φορά τον έλεγχο της κατάστασης. Οι επιτυχίες στο Κερτς και στο Χάρκοβο[1] δείχνουν ότι ο Γερμανός στρατιώτης, και μαζί του οι γενναίοι συμπολεμιστές του, δεν έχουν χάσει τίποτα από το μαχητικό τους πνεύμα. Αυτό που συμβαίνει σήμερα υπόκειται σε μια ανώτερη δύναμη. Η μοίρα, μέσα από τις δυσκολίες και τις μάχες, επιβάλλει αυτό που η λογική δεν μπορεί να επιτύχει μόνη της: την *ενοποίηση της Ευρώπης.»*

Η αύρα και η ηγετική δύναμη του Χίτλερ, όπως αντανακλάται σε αυτή τη σύγχρονη ετυμηγορία του 1942, είχαν τελικά τις ρίζες τους στην ακλόνητη, φανατική πίστη του Χίτλερ στον εαυτό του και στη *μοιραία «γερμανο-ευρωπαϊκή αποστολή» του*, καθώς και στην ικανότητά του να ξυπνήσει με αυτή την πίστη την τυφλή εμπιστοσύνη στην ηγεσία του και στην αποστολή του σαν *«σωτήρα της Ευρώπης από τις κομμουνιστικές-αθεϊστικές πλημμύρες της Ασίας»*[2]...

Μετά το φαγητό ο Χίτλερ έπαιρνε τακτικά τα γυαλιά του με τον επιχρυσωμένο σκελετό από την ορντινάντσα του, Χάιντς Λίνγκε, ή τον Χανς Γιούνγκε (Hans Junge). Από το 1935 και μετά, φορούσε γυαλιά ανάγνωσης, των οποίων οι φακοί ενισχύονταν σταδιακά σε +4 διοπτρίες στο δεξί μάτι και +3 στο αριστερό. Για τη μελέτη χαρτών και υπομνημάτων, χρησιμοποιούσε μεγάλους, μαύρους μεγεθυντικούς φακούς της Βέρμαχτ που του παρείχε η OKW (Ανώτατη Διοίκηση της Βέρμαχτ) κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας, και ορθογώνιους μεγεθυντικούς φακούς ανάγνωσης στο σπίτι. Για να μην χρειάζεται να φοράει γυαλιά δημοσίως, έγραφε τις ομιλίες και τα επίσημα έγγραφά του σε ειδικές γραφομηχανές από τότε που έγινε καγκελάριος, χρησιμοποιώντας γραμματοσειρά serif 4 mm και διάστιχο 10 mm.

---

1. Η επίθεση του Κερτς στις 8/9 Μαΐου 1942, με επικεφαλής τον στρατάρχη Έριχ φον Μάνσταϊν (Erich von Manstein), είχε σαν αποτέλεσμα τη σύλληψη 168.198 Σοβιετικών αιχμαλώτων, 284 σοβιετικών τεθωρακισμένων οχημάτων μάχης και 1.398 πυροβόλων. Στη μάχη του Κέσελ κοντά στο Χάρκοβο, από τις 9 έως τις 28 Μαΐου 1942, ο στρατάρχης Φέντορ φον Μποκ (Fedor von Bock) έπιασε σχεδόν 240.000 αιχμαλώτους και κατέλαβε 1.247 σοβιετικά άρματα μάχης και 2.026 σοβιετικά πυροβόλα. Και τα δύο επιχειρησιακά σχέδια προέρχονταν από τον Χίτλερ προσωπικά.

2. Έτσι το έθεσε ο ηγέτης (Conducător) και στρατάρχης της Ρουμανίας Ιόν Αντονέσκου (Ion Antonescu)

Ο Χίτλερ διάβαζε τα τηλεγραφήματα που του έδινε ο επικεφαλής του Τύπου αργά και προσεκτικά, φύλλο-φύλλο, και μετά τα έδινε, συνήθως στον Κάιτελ ή στον Μπόρμαν, ή έδινε εντολές με χαμηλή φωνή, οι οποίες σημειώνονταν από τους υπασπιστές του ή εκτελούνταν αμέσως σιωπηλά. Όπως και με ένα σχολικό παράδειγμα των κανόνων της πολιτικής τέχνης του Αριστοτέλη και του Μακιαβέλι, αυτών των δύο νηφάλιων παρατηρητών της πολιτικής πραγματικότητας, ο Χίτλερ ήξερε πώς να μεταδίδει *την οικογενειακή αύρα ενός «pater patriae» (πατέρα της χώρας)* στο στρογγυλό τραπέζι τόσο αποτελεσματικά που ο χρονικογράφος δεν μπορεί να παραβλέψει το ακόλουθο χαρακτηριστικό περιστατικό:

Μετά από ένα δείπνο, είχαμε ξηρούς καρπούς. Ο απεσταλμένος Βάλτερ Χούελ, που τον χαρακτήριζε η ζωηρή συμπεριφορά της Ρηνανίας είχε την ατυχία να κάθεται πολύ κοντά στον Χίτλερ, και όταν έσπασε ένα φουντούκι, ένα κομμάτι του κελύφους πετάχτηκε πάνω στον δεξιό κρόταφο του Χίτλερ. Ο Χίτλερ σήκωσε το βλέμμα του από το διάβασμά του, ελαφρώς προς τα δεξιά πάνω από τα μεγάλα γυαλιά του με τον επίχρυσο σκελετό, και είπε με χαμηλό, επικριτικό τόνο: «Γιατί δεν πετάτε τα τσόφλια σας σε διαφορετική κατεύθυνση, κύριε Χούελ;» Μετά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, συνέχισε να διαβάζει.

Με βάση ένα από τα τηλεγραφήματα ή μια λέξη που αναφερόταν κατά τη διάρκεια του φαγητού ή ένα πρόβλημα που απασχολούσε εκείνη τη στιγμή το μυαλό του, ο Χίτλερ ξεκινούσε μια εξήγηση των απόψεών του είτε για να διευκρινίσει τη δική του θέση ή για να διασκεδάσει, να ενδιαφέρει ή να επηρεάσει τους καλεσμένους του σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Το εκπληκτικό ήταν ότι ακόμα και στις πιο έντονες ημέρες, δεν εξέφραζε την άποψή του σχετικά με τα τρέχοντα προβλήματα του πολέμου, αλλά – ακόμα και όταν οι απόψεις ήταν έντονα συγκρουόμενες στις συσκέψεις για τη στρατιωτική κατάσταση πριν από το μεσημεριανό γεύμα, πριν από το δείπνο ή τα μεσάνυχτα – συζητούσε για τη βλαβερότητα του καπνίσματος ή παρόμοια θέματα. Όταν ο Χίτλερ μιλούσε, δεν γινόταν *σχεδόν καμία ουσιαστική συζήτηση*. Γιατί στα μόνιμα μέλη του στρατηγείου του Αρχηγού τους άρεζε να σιωπούν. Μετά από χρόνια συνύπαρξης στην παγκόσμια απομόνωση του στρατηγείου του Αρχηγού, ο καθένας ήξερε τι θα έλεγαν οι άλλοι για πολλοστή φορά για αυτό ή εκείνο το θέμα. Έτσι, ο Χίτλερ συνήθιζε να εκφράζεται σε *μονόλογο*, που επιβεβαιώνονταν κατά καιρούς από κάποιον από τους συνεργάτες του με παραδείγματα ή συμπληρώνονταν με ειδικές εμπειρίες. *Μπορούσε όμως* να *ακούσει με προσοχή* έναν επισκέπτη που έφερνε νέα και τον ενθάρρυνε να αφηγηθεί λεπτομέρειες μιας μάχης, ενός οικονομικού σχεδιασμού ή μιας επίσκεψης στο εξωτερικό. Αλλά οι πραγματικές συζητήσεις ήταν σπάνιες. Μόνο τον ναύαρχο Τέοντορ Κράνκε θυμάμαι έντονα σήμερα, να συζητάει με τον Χίτλερ για ναυτικά θέματα, για σχεδόν μια ώρα, τόσο επίμονα όσο και με πάθος.

Λίγοι γνωρίζουν επίσης, ότι ο Χίτλερ το απολάμβανε *όταν κάποιος* στο τραπέζι διαφωνούσε μαζί του, έχοντας όμως μια *ευπρέπεια και προσέφερε βάσιμα επιχειρήματα*. Έτσι, παρόλο που με βάση την ηλικία μου και τη θέση μου στην ιεραρχία, καθόμουν σχεδόν στο τέλος του τραπεζιού, με χαιρετούσε πάντα με μια χειραψία, από τότε που είχα αντιμετωπίσει με χιούμορ την επίθεσή του εναντίον των δικηγόρων – όπως περιέγραψα στην εισαγωγή. Όταν, μια φορά βλαστήμησε τους Πολωνούς γενικά, με βάση τις εμπειρίες του σαν νεαρός άνδρας στη Βιέννη, και εγώ του αντιμίλησα, λέγοντας ότι σαν αρχηγός της Νεολαίας του Χίτλερ και πρώτος γραμματέας του Διεθνούς Νομι-

κού Επιμελητηρίου, είχα γνωρίσει πολύ αξιόλογους Πολωνούς άνδρες και μερικές πραγματικά μαγευτικές Πολωνίδες, απλώς είπε ότι κρίναμε με βάση διαφορετικές εμπειρίες. Όταν κορόιδευε τους Γάλλους, και εγώ παρενέβη λέγοντάς του ότι οι πρόγονοι του πατέρα μου κατάγονταν από την Αμιένη και προφανώς είχαν εγκαταλείψει τη Γαλλία πριν από τη Γαλλική Επανάσταση επειδή δεν ήθελαν να τους βάλουν στη γκιλοτίνα, μου απάντησε με ρινική γαλλική φράση: «Απλά ακούγεστε: Ενρί ντε Πίκερντ».

Στους επιτραπέζιους μονολόγους του βίωσα έναν διαφορετικό Χίτλερ από αυτόν που ήξερα από φωτογραφίες, εφημερίδες και ιστορίες. Σε αυτούς ο *Χίτλερ* αποκαλύφθηκε *αυτός που ήταν πραγματικά*· γιατί σε αυτούς τους επιτραπέζιους μονολόγους, οι σκέψεις του συχνά ξεχύνονταν τόσο αυθόρμητα. Σε αυτούς, διαμόρφωνε τις σκέψεις του με βεβαιότητα υπνοβάτη σε ψηφιδωτά κομμάτια μιας λογικής και συνεκτικής εικόνας του κόσμου και εξέπληξε τους πάντες με την πειστική φύση της απλοποίησης όλων των προβλημάτων.

Σ' αυτούς έδειχνε συχνά αυτό το έντονο αίσθημα για την *ψυχολογία των μαζών*, το οποίο – γνωρίζοντας την ιστορική άγνοια και την πολιτική ανικανότητα του μέσου σύγχρονου ανθρώπου – τον έκανε να εμπνεύσει χιλιάδες σε μεγάλες συγκεντρώσεις με συνοπτικές, πρωτόγονα διαφωτιστικές δηλώσεις, πυροδοτώντας θύελλες ενθουσιασμού που άφησαν τις ξένες χώρες άναυδες.

Με τη βαριά, αλλά εύκολα κατανοητή βαρύτονη φωνή του, ο Χίτλερ αρχικά μιλούσε αργά, διστακτικά και με σκέψη – ακόμα και όταν αστειευόταν. Αλλά μόλις αναφλεγόταν από ένα πρόβλημα, κοιτάζοντας με τα *λαμπερά μάτια ενός φανατικού* τους παρόντες, πρόσθετε τη μία πρόταση μετά την άλλη, την μια ιδέα μετά την άλλη, την μια εικόνα μετά την άλλη και κατάφερνε, με μια σχεδόν μαγική δύναμη, να γοητεύει Γερμανούς και ξένους, ακόμη και να *προσηλυτίζει* τους *απρόθυμους ακροατές* στην άποψή του. Αυτό οφειλόταν στην αφθονία των παραδειγμάτων του ή στην εκπληκτική ευφυΐα του, που συνδύαζε τη δίψα για γνώση, τη γρήγορη αντίληψη, τη μνήμη και την ακλόνητη θέληση να αναδιαμορφώσει τον κόσμο και την ανθρωπότητα; Μήπως η επίδρασή του οφειλόταν στην πληθώρα των λεπτομερών γνώσεων με τις οποίες αυτός, ο *αυτοδίδακτος*, κατέπλησσε τους επισκέπτες του, και τις οποίες προσπαθούσε συνεχώς να διευρύνει με την ανάγνωση, διαχωρίζοντας τις πολύτιμες από τις άχρηστες για την καθημερινή ζωή του, αποτυπώνοντάς τες στο κεφάλι του, ομαδοποιώντας τες, και καταγράφοντάς τες; Μήπως η μαγεία του βρισκόταν στα *συναρπαστικά οράματα των σχεδίων του για το μέλλον*, σε μια *«φευγαλέα ματιά μέσα στην πύλη του παραδείσου»*, με τα οποία κατάφερε να μεταδώσει σε συγκεκριμένους ερωτώντες, στο πλαίσιο της «συνολικής εικόνας», την αίσθηση της ορθότητας του «σχεδιασμού» του; Ή μήπως οφειλόταν στην εκπληκτική του φαντασία ή *στο έντονο αίσθημα προσωπικής ανωτερότητας που ένιωθε*; Είχε αποδειχθεί όμως ότι είχε δίκιο και τις τέσσερις φορές, απαντώντας στις προειδοποιήσεις πολέμου του υπουργείου Εξωτερικών· με την καθιέρωση της γενικής επιστράτευσης, με την προέλαση στη Ρηνανία, με την προσάρτηση της Αυστρίας και την κρίση της Σουδητίας!

Σε κάθε περίπτωση, η τέχνη του Χίτλερ να παρουσιάζει κάτι στους καλεσμένους στο τραπέζι ήταν τόσο αποτελεσματική που η σφοδρότητα των επιθέσεών του – ιδιαίτερα εναντίον ξένων πολιτικών, μασόνων, της αστικής τάξης, της εκκλησίας, του Ιουδαϊσμού, των δικηγόρων και των διπλωματών – αγνοήθηκε εύκολα. Παρ' όλα αυτά, το ένστικτό του, που ήταν πάντα σε εγρή-

γορση, ακόμη και όταν είχε μεγάλη ζωντάνια, δεν τον άφησε ποτέ να ξεχάσει την εχεμύθεια σε πράγματα, για τα οποία δεν υπήρχε απήχηση σ' αυτούς που ήταν στο τραπέζι του αλλά και στις πλατιές μάζες του λαού μας. Σκεφτείτε, για παράδειγμα, τη δίωξη των Ιουδαίων, την οποία απέκρυψε από τους παρευρισκόμενους στο τραπέζι, προετοιμάζοντας την ίδρυση ενός ιουδαϊκού εθνικού κράτους στο νησί της Μαδαγασκάρης ή στην Κεντρική Αφρική.

Επειδή οι περισσότεροι Γερμανοί, όπως και οι περισσότεροι συνεργάτες του στρατηγείου του Αρχηγού, ήταν αντίθετοι με τη *συλλογική εξόντωση των Ιουδαίων*, συμμερίζονταν τη θέση του Τσόρτσιλ, που είχε απορριφθεί από τον Χίτλερ, το 1932 ο Χίτλερ είπε στον επικεφαλής του ξένου τύπου, δρ. Ερνστ Χάνφσταενγκλ (Ernst «Putzi» Hanfstaengl): «Μπορώ σίγουρα να καταλάβω, ότι κάποιοι είναι θυμωμένοι με τους Ιουδαίους, που έχουν κάνει κάτι κακό ή έχουν αντιταχθεί στη χώρα τους. Μπορώ επίσης να καταλάβω ότι εναντιώνεστε στους Ιουδαίους που προσπαθούν να αρπάξουν όλη την εξουσία σε ένα συγκεκριμένο κομμάτι της δημόσιας ζωής. Αλλά ποιο είναι το νόημα να είσαι εναντίον κάποιου απλώς και μόνο λόγω της φυλής του; Τι μπορεί να κάνει το άτομο γι' αυτό που γεννήθηκε;»

Η *σύγκρουση του με τις χριστιανικές εκκλησίες* οδήγησε τον Χίτλερ στο πρότυπο του Ρωμαίου αυτοκράτορα Ιουλιανού, αναγνωρίζοντας ρητώς τη θρησκεία σαν την πίστη σε μια δημιουργική θεϊκή παντοδυναμία ή πρόνοια που ενστάλαξε στην ανθρωπότητα η φύση, για να δείξει ένα άλλο δρόμο από αυτόν που κήρυτταν με τις «διδασκαλίες και τα δόγματα» οι Χριστιανικές θρησκείες και με τη λογική του λόγου – παρά την εκεχειρία «κράτους-εκκλησίας» – προσπάθησε να ταρακουνήσει την εκκλησιαστική ιεραρχία. Μάλιστα, παρέμεινε *θρήσκος* με τον τρόπο του *μέχρι το θάνατό του*. Και παρά τον αγώνα του ενάντια στις εκκλησίες που υπήρχαν στη Γερμανία την εποχή του σαν θεσμοί, παρέμεινε *φορολογούμενος της εκκλησίας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας*, ανάγκασε τον Μπόρμαν να αποσύρει ένα κομματικό διάταγμα σχετικά με την «ασυμβατότητα του Εθνικοσοσιαλισμού και του Χριστιανισμού» και ειρωνεύτηκε τον ιδεολόγο του κόμματος Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ και τον Αρχηγό των SS του Ράιχ τον Χίμλερ στον κύκλο μας λόγω των αυτοκατασκευασμένων «γερμανικών μύθων» τους σαν «τρελούς αποστόλους της μετά θάνατον ζωής». Ο Χίτλερ, όμως, ήταν βαθιά πεπεισμένος ότι η *θρησκεία του μέλλοντος* θα μπορούσε να βασιστεί μόνο σε μια έννοια του Θεού, που θα ήταν προσιτή στο ανθρώπινο πνεύμα και θα μπορούσε να εναρμονιστεί με τις επιστημονικές ανακαλύψεις της εποχής, και που θα βασιζόταν ξεκάθαρα στους νόμους της φύσης και της ζωής.

Για τον Χίτλερ, ο *Χριστός* ήταν μια μοναδική θρησκευτική και ιστορική προσωπικότητα και, σαν Γαλιλαίος, ένας «Άριος» που είχε θέσει διαχρονικές αξίες για την ανθρωπότητα στην ηθική και τις θρησκευτικές του διδασκαλίες. Αλλά, κατά την άποψη του Χίτλερ, οι *Χριστιανικές εκκλησίες*, ενεργώντας με γνώμονα το δικό τους συμφέρον, είχαν παρερμηνεύσει τις διδασκαλίες του Χριστού και έτσι τις παρέδωσαν και τις κωδικοποίησαν με «διαστρεβλωμένο» τρόπο. Γι' αυτό ο Χίτλερ πίστευε ότι ο δογματικός, αποστεωμένος Χριστιανισμός της Εκκλησίας θα έπρεπε να δώσει τη θέση του στην με αυτό τον τρόπο θεμελιωμένη *«αιώνια ιδέα του λαού και της φυλής»* στην οποία το πνεύμα και η ψυχή του ανθρώπου, με τον θάνατο, όπως και με το ανθρώπινο σώμα, επιστρέφουν στην κοινή δεξαμενή της φύσης, αλλά μέσω της αναπαραγωγής και της πάλης της ζωής, έχουν προηγουμένως διαιωνίσει το «είδος» τους. Κατά τη γνώμη του, η *εξέλιξη* θα ξεπεράσει την Εκκλησία στην

παρούσα μορφή και το μήνυμά της· θα «σαπίσει σαν γάγγραινα». Αλλά τη θέση τους δεν πρέπει να πάρει η απιστία ή ο αθεϊσμός, αλλά μόνο μια «πίστη που διδάσκει στους ανθρώπους *τη θρησκεία σαν ταπεινοφροσύνη μπροστά στη θεϊκή δημιουργική δύναμη*» (Επιτραπέζια συνομιλία No 9, 11 και 30).

Μετά το δείπνο, ο Χίτλερ επέστρεφε στο καταφύγιό του, εκτός αν του έδειχναν τα τελευταία *επίκαιρα* για την έγκρισή του. Για να γίνει αυτή η προβολή, μια φορά την εβδομάδα ετοιμάζονταν η δεύτερη τραπεζαρία της λέσχης. Ο Χίτλερ έβλεπε κάθε ταινία να του προβάλλεται μία φορά, μερικές φορές δύο φορές, κάνοντας κριτική, προτάσεις ή υπαγορεύοντας νέα αφήγηση. Μετά την προβολή, αποχαιρετούσε την συνοδεία του με διακριτικό, απλό τρόπο, καθώς αρνιόταν να παρακολουθήσει τις επόμενες ταινίες μεγάλου μήκους. Όπως ακριβώς δεν είχε παρακολουθήσει ούτε και μία θεατρική παράσταση από την έναρξη του πολέμου, αφού ένιωθε ότι δεν έπρεπε να απολαύσει ούτε μια μεγάλου μήκους ταινία, εφόσον ένας στρατιώτης στο μέτωπο έπρεπε να απαρνηθεί τέτοιες πολιτιστικές απολαύσεις. Οι μόνες δύο εξαιρέσεις ήταν μια ταινία με αφορμή μια επίσκεψη του Ντούτσε και μια παράσταση στο Μπαϊρόιτ «Götterdämmerung» (Αυγή των Θεών) για τους τραυματίες στρατιώτες το 1940.

Η μόνη πολυτέλεια του Χίτλερ και το καλύτερο ελιξίριο της ζωής του ήταν *η νυχτερινή του τηλεφωνική συνομιλία με την Εύα Μπράουν*. Σε αυτήν είχε βρει την ιδανική του γυναίκα, μια μοντέρνα, αθλητική, συνηθισμένη στη ζωή και όμως όχι «διανοούμενη» Εύα. Ήταν φανερό ότι την αγαπούσε με τρυφερότητα. Δεδομένου ότι ήμουν υπεύθυνος για τη διαχείριση του ταμείου στο στρατηγείο του Αρχηγού, που είχε πάντα 18.000 έως 20.000 RM (Ο Τζούλιους Σάουμπ κρατούσε το βιβλιάριο επιταγών του), ξέρω ότι ποτέ δεν του ζήτησε χρήματα από μόνη της. Γιατί απεχθανόταν τους άνδρες του περιβάλλοντός της που ήταν τσιγκούνηδες με τα χρήματα του νοικοκυριού προς τις γυναίκες τους, όπως και εκείνους που πίστευαν ότι στο γάμο τους θα μπορούσαν να μην είναι ευγενείς και ιππότες απέναντι στις συζύγους τους.

Ο Χίτλερ ήταν ένας *γητευτής με τις γυναίκες*, του άρεσε να τις χαρίζει λουλούδια, και ήταν ένας ακούραστος θαυμαστής της ομορφιάς, της κομψότητας και του πνεύματός τους. Στον πρωινό του χαιρετισμό φιλούσε ακόμη και τα χέρια των γραμματέων του με την παλιά αυστριακή μεγαλοπρέπεια. Αλλά παρόλο που τόσες πολλές γυναίκες έκαναν προσπάθειες αυτός παρέμεινε – όπως γνωρίζω από την οικονόμο του, Άνι Βίντερ-Μπρούνερ – απόλυτα πιστός στην Εύα του από τα Χριστούγεννα του 1932. Αλλά και η διακριτικότητα της Εύας Μπράουν σχετικά με την «ιδιωτική της ζωή» ήταν μοναδική, αν και το συνεχές κρυφτό από τρίτους και από το κοινό, καθώς και η μακροχρόνια απουσία του πιστοποιητικού γάμου, μπορεί να της κόστισαν πολλά δάκρυα. Ακόμα και η απόφαση του Χίτλερ, για πολιτικούς λόγους, να μην αποκτήσει δικά της παιδιά – όπως γνωρίζω από την στενή της φίλη, την κυρία Σάουμπ – δεν ήταν εύκολη γι' αυτήν. Παρ' όλα αυτά, ήταν εντελώς απορροφημένη στην ένωση της ζωής της με τη δική του. Γι' αυτό έμεινε ακόμα περισσότερο έκπληκτος όταν είδε τον ημίγυμνο πίνακα «Καθιστή Ξανθιά» (Sitzende Blondine) του Βίλχελμ Χέμπινγκ (Wilhelm Hempfing) (Καρλσρούη/Μόναχο) στην έκθεση τέχνης του 1941 στον Οίκο της Γερμανικής Τέχνης, έναν πίνακα που είχε μια εντυπωσιακή ομοιότητα με την Εύα του. Μήπως ήθελε να απαθανατίσει τον εαυτό της, ακολουθώντας το παράδειγμα της αδερφής του Ναπολέοντα, Παολίνας Βοναπάρτη (Pauline Bonaparte) (θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί το γλυπτό του Αντόνιο Κανόβα

στην Πινακοθήκη Μποργκέζε στη Ρώμη); Εν πάση περιπτώσει, έβαλε γρήγορα τον Τζούλιους Σάουμπ να αγοράσει τον πίνακα για το διαμέρισμά του στο Μόναχο, αλλά δεν μπορούσε πλέον να εμποδίσει τον Καρλ Χόφμαν (Carl Hoffmann) που είχε ήδη αποκτήσει τα δικαιώματα αναπαραγωγής σε ασπρόμαυρες και έγχρωμες φωτογραφίες για το περιοδικό τέχνης του «Kunst dem Volk» και να τα εκμεταλλευτεί για δημοσιογραφικούς σκοπούς.

Για τον αναγνώστη που πιστεύει ότι ο Χίτλερ, σύμφωνα με τον ξένο Τύπο, πρέπει να χαρακτηριζόταν στις προσωπικές του συναλλαγές από την αλαζονεία ενός λήσταρχου, μπορεί να το ξεκαθαρίσει από τις καταγραφές μου ότι, ο Χίτλερ, αντίθετα, απέκτησε την απίθανη αύρα του με την έντονη ανθρώπινη συμπεριφορά, την μεγαλύτερη αυτοσυγκράτηση, τη σπαρτιατική απλή ζωή του και με μια σχεδόν βιρτουόζικη μεταχείριση των ατόμων και των μαζών.

Ακόμη και σε ό,τι αφορά τη νυχτερινή ενημέρωση για την κατάσταση, που γινόταν στο χώρο του γραφείου του Χίτλερ στο καταφύγιο, και αφορούσε τις εισβολές του εχθρού τη νύχτα και τις αλλαγές στο μέτωπο τη νύχτα, δεν έχω ακούσει ποτέ για κάτι άλλο εκτός από μια – ειδικά σε περιόδους κρίσης – *πειθαρχημένη και ισορροπημένη στάση εκ μέρους του Χίτλερ*. Και παράλληλα δεν ρώτησα τους τυπικούς εκπροσώπους των μαζών που παρασύρονταν τυφλά από τον εθνικιστικό ζήλο. Γιατί η έλλειψη της κρίσης τους, η έλλειψη του πολιτικού θάρρους και η έλλειψη εσωτερικής ανεξαρτησίας, ευθύνονταν εν μέρει για την περιφρόνηση του Χίτλερ για την ανθρωπότητα και τον έκαναν να βλέπει την *πλειοψηφία των ανθρώπων* όχι σαν άτομα, αλλά απλώς σαν *πρώτη ύλη για τα σχέδιά του*. Σίγουρα δεν ρώτησα εκείνους τους στρατιωτικούς ειδικούς των οποίων η κολακεία, για τον Χίτλερ, κατά τη γνώμη μου, δεν έδειχνε σχεδόν ποτέ καμιά πραγματική αίσθηση ευθύνης για τη μοίρα της Γερμανίας. Αντίθετα, απευθύνθηκα με το αίτημά μου για πληροφορίες, σε έναν στρατιώτη τόσο νηφάλιο και διορατικό όπως ο στρατηγός Άλφρεντ Γιοντλ, ο οποίος δεν επαίνεσε τον Στρατάρχη Κάιτελ του Χίτλερ σαν ένα «ιδιοφυή στρατηγό», αλλά και δεν δίστασε να κάνει, παρουσία μου, την αντικειμενικά τεκμηριωμένη κριτική του. Ο Γιόντλ μου είπε:

Η ζωηρή φαντασία του Χίτλερ και η εικονογραφική του σκέψη μετέτρεπαν τις θεωρίες που τον άγγιζαν σε απτή πραγματικότητα, ώστε να έχει πάντα παραλληλισμούς για τα πιο δύσκολα στρατιωτικά ζητήματα, που θα έκαναν το νέο να εμφανίζεται υπό το φως των γνωστών γεγονότων και ξεδίπλωναν ή απλοποιούσαν το περίπλοκο μέχρι τον εύκολα κατανοητό πυρήνα του. Επιπλέον, παρά τις τρομερές αποτυχίες του χειμώνα του 1941/1942, ο Χίτλερ *δεν έχασε ούτε στιγμή την πίστη του στον εαυτό του*. Αυτό ήταν που έπεισε τον Γιόντλ.

Τα πρωινά του Χίτλερ ξεκινούσαν με τη *λήψη αναφορών για τις νυχτερινές αεροπορικές επιδρομές*. Μεταξύ 9 και 10 π.μ. έκανε τη βόλτα του στ περιοχή του στρατηγείου του Αρχηγού, κατά τη διάρκεια της οποίας ο καθένας από εμάς, *ακόμη και ο φρουρός με τον χαμηλότερο βαθμό, είχε το δικαίωμα να τον προσεγγίσει για τα προσωπικά του ζητήματα*. Για παράδειγμα, όταν ο αρχιοικονόμος της λέσχης μας – πατέρας επτά παιδιών – απολύθηκε χωρίς ειδοποίηση από τον Μπόρμαν επειδή, παρά τους κανονισμούς ασφαλείας, έφερε ένα κουτί στο υπόγειο της λέσχης χωρίς να ελέγξει το περιεχόμενό του, μπόρεσε να παραπονεθεί στον Χίτλερ πριν φύγει. Ο Χίτλερ του έδωσε μια θέση παρηγοριάς στην Καγκελαρία του Ράιχ μέχρι να περάσει η καταιγίδα και λόγω των ικανοτήτων του πρότεινε να τον ανακαλέσουν.

Φυσικά, κανείς δεν θα τολμούσε να πλησιάσει τον Χίτλερ άσκοπα. Γιατί οι γιατροί του τόνιζαν επανειλημμένα πόσο απαραίτητος ήταν για την υγεία του ο ανενόχλητος καθημερινός του περίπατος στο ερημητήριο του στρατηγείου του Αρχηγού και πόσο σημαντικό ήταν το παιχνίδι με τον γερμανικό ποιμενικό του για τη χαλάρωσή του. Επιπλέον, η απλή συμπεριφορά του και ο απλός τρόπος της ζωής του ήταν αναπόφευκτο να προκαλέσουν συμπάθεια, ειδικά στους απλούς ανθρώπους, όπως ακριβώς *η επιβάρυνση της υγείας του* λόγω της απαιτητικής φύσης της εργασίας του θύμιζε αναφορές για τον Καίσαρα, ο οποίος προσπαθούσε να προστατευτεί από αρρώστιες και πονοκεφάλους με παρόμοιο τρόπο.

Ο υπουργός του Ράιχ Άλμπερτ Σπέερ (Albert Speer) και ο στρατάρχης Έρχαρντ Μιλχ (Erhard Milch) έμαθαν από πρώτο χέρι ότι ο Χίτλερ *δεν ήταν από αυτούς που χαλούσαν τη διασκέδαση* όταν εμείς οι νεότεροι κάναμε φάρσες στην πρωινή του βόλτα. Και οι δύο – χωρίς να είναι ανώτεροι μας σε οποιαδήποτε μορφή – μας έστελναν εμένα και τον λοχαγό Ρίχαρντ Σούλτσε στο στρατηγείο του Αρχηγού «Werwolf» (Λυκάνθρωπος) μια καυτή μέρα πέρα δώθε με διάφορα αιτήματα και επιθυμίες και έτσι και εμείς σαν «ευχαριστώ» βάλαμε τις ξαπλώστρες τους στο πιο δυνατό φως του ήλιου και τους πείσαμε να βγάλουν τις στολές τους, να κατεβάσουν τις τιράντες τους και να ξεκουμπώσουν τα πουκάμισά τους. Είχαμε επιλέξει τη θέση τους έτσι ώστε να μην μπορούν να προσέξουν την προσέγγιση του Χίτλερ μέχρι να ήταν ήδη πολύ αργά και μετά όταν τον είδαν και πήγαν να τον χαιρετήσουν πήδηξαν μπροστά του σαν «άχρηστοι κλόουν του τσίρκου». Όταν ο Χίτλερ μας είδε να τρέχουμε βιαστικά μέσα από το χώρο, είπε μόνο – αντιλαμβανόμενος την κατάσταση «φαίνεται να βιάζεστε πολύ;!»

Στην πρώτη μου πρωινή περιήγηση, έμαθα και το γιατί η *καθημερινή ρουτίνα στο στρατηγείο του Αρχηγού* ήταν διαφορετική από ό,τι συνήθως στις άλλες υπηρεσίες. Η πρωινή αλληλογραφία από το Βερολίνο, οι εφημερίδες και οι φάκελοι παραδίδονταν στο στρατηγείο του Αρχηγού με αεροσκάφος ταχυμεταφορών μόνο μετά τις 10 π.μ., οπότε μόνο τότε μπορούσε να μπει σε πλήρη λειτουργία η εργασία των εκπροσώπων των μη στρατιωτικών περιοχών ευθύνης τους. Ωστόσο, αυτή η εργασία διαρκούσε – αν και δεν υπήρχε κανένας περιορισμός ή κανόνας για τον ελεύθερο χρόνο – πολλές φορές μέχρι τα μεσάνυχτα, καθώς η *μεταφορά εκκρεμών υποθέσεων από τη μια μέρα στην άλλη θεωρούνταν ανυπόληπτη*. Αυτό σίγουρα δεν ήταν ευχάριστο για τους μεγαλύτερους σε ηλικία κυρίους, οι οποίοι, όπως ο στρατάρχης Κάιτελ, ξυπνούσαν νωρίς, ειδικά επειδή όλοι έπρεπε να περιμένουν ότι θα κληθούν για να μιλήσουν με τον Χίτλερ μέχρι τα μεσάνυχτα για επείγοντα θέματα. Γιατί ακόμα και ο Χίτλερ – όπως το διαπίστωσα και εγώ ο ίδιος – δεν κοιμόταν στο απλό ράντζο του μέχρι να τελειώσει τους χάρτες, τα σχέδια, τα υπομνήματα και τους φακέλους του. Και αυτό συνήθως γινόταν μετά τα μεσάνυχτα, συχνά μέχρι τις 2 το πρωί. Προφανώς πίστευε ότι η φύση του είχε δώσει μια κράση, που του επέτρεπε να τα βγάζει πέρα με τόσο λίγο ύπνο όσο ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ο Ναπολέων ή ο Μπίσμαρκ.

Ο χώρος του στρατηγείου του Αρχηγού άρχιζε να ζωντανεύει γύρω στις 11:30. Ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου, αρχιστράτηγος Φραντς Χάλντερ (Franz Halder) [αργότερα ο αρχιστράτηγος Κουρτ Τσάιτσλερ (Kurt Zeitzler)] εμφανιζόταν με τους στρατηγούς του για την *ενημέρωση της κατάστασης το μεσημέρι*, που γινόταν στο στρατιωτικό καταφύγιο και κατά τη διάρκεια της οποίας συζητιόταν η ανάπτυξη κάθε στρατιωτικής μονάδας, *μέχρι και το επίπε-*

δο του τάγματος. Μετά τις γνωμοδοτήσεις των Αρχιστράτηγων του Στρατού και των Ομάδων Στρατιών και των υπεύθυνων αξιωματικών του μετώπου που ενδεχομένως ήταν παρόντες, παρουσιαζόταν η συνολική κατάσταση τόσο από τον Αρχηγό του Επιτελείου Διοίκησης της Βέρμαχτ Γιόντλ όσο και από τον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου. Αυτές οι ενημερώσεις συνήθως ξεκινούσαν στις 12 μ.μ. και διαρκούσαν μια ώρα, δύο ώρες ή και περισσότερο.

Δεν γνωρίζω αν ο Χίτλερ είχε *«ξεσπάσματα οργής»* κατά τη διάρκεια αυτών των ενημερώσεων για την κατάσταση, σύμφωνα με τις αναφορές του ξένου Τύπου. Αντίθετα, εγώ – τις καλές μέρες δουλεύοντας μπροστά στο τραπέζι εκστρατείας του Κάιτελ μπροστά στα ανοιχτά παράθυρα της «αίθουσας ενημερώσεων» – σχεδόν ποτέ δεν άκουσα τον Χίτλερ να διακόπτει τις παρουσιάσεις του Φραντς Χάλντερ ή του Άλφρεντ Γιοντλ. Περίμενε τακτικά να κάνει τη δήλωσή του μέχρι να ολοκληρώσουν και οι δύο τις παρουσιάσεις τους. Ωστόσο, έδινε μεγάλη σημασία στο γεγονός ότι οι Αρχιστράτηγοι που έρχονταν από το *μέτωπο* δεν έπρεπε πρώτα να συνεννοούνται με τον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου, αλλά να παρουσιάζουν τις απόψεις τους στην ενημέρωση για την κατάσταση, *ανεπηρέαστοι* από την ενημέρωση του Χάλντερ.

Ένας από τους στρατιωτικούς υπασπιστές του Χίτλερ μου είπε ότι η αυτοκυριαρχία του δοκιμάστηκε επανειλημμένα από τους συμμετέχοντες στην ενημέρωση για την κατάσταση, οι οποίοι ενεπλάκησαν σε ώρες αντιπαράθεσης. Όταν η ενημέρωση δεν φαινόταν για άλλη μια φορά να τελειώνει, είπε: «Ο Ναύαρχος Κράνκε μιλούσε συνεχώς για θέματα αεροπορίας και ο Γκέρινγκ για ναυτικά προβλήματα. Δεν έδιναν καμία απολύτως σημασία στην υγεία του Χίτλερ».

Το αποτέλεσμα ήταν τότε ο κοντόσωμος, παχύσαρκος καθηγητής Μόρελ που συχνά χλευαζόταν σαν «κομπογιαννίτης και κερδοσκόπος της ιατρικής» να σπεύδει τρέχοντας στο χώρο με την φαρμακευτική του τσάντα και να *«αναζωογονεί» τον Χίτλερ με ενέσεις ταχείας δράσης*, όχι χωρίς – όπως μου είπαν – να έχει ενημερώσει τον ασθενή κατά τη διάρκεια της θεραπείας, για τυχόν άδειες, δεσμεύσεις φαρμακευτικής ανάπτυξης ή συμβάσεις ιατρικής έρευνας. Για τις ενέσεις του Μόρελ ακόμη και ο συνάδελφός του, ο καθηγητής Μπραντ ήταν εξαιρετικά σκεπτικός, καθώς με την εξαιρετική ευαισθησία ενός οργανισμού, όπως του Χίτλερ, που εργάζεται υπό συνεχή πίεση, η *«θεραπεία του Άιζενμπαρθ»*[3] θα μπορούσε να προκαλέσει μακροπρόθεσμα σοβαρή βλάβη στα νεύρα, τον εγκέφαλο και την καρδιά. Μου είπε ότι με αυτόν τον τρόπο, στην ουσία δεν εξαντλούνταν ένα έτος *ζωτικής δύναμης* της υγείας του Χίτλερ *ανά έτος του πολέμου*, *αλλά τεσσάρων έως πέντε ετών*. Αλλά ο Χίτλερ ορκιζόταν – αμετανόητα – στη φαρμακευτική αγωγή του Μόρελ, συμπεριλαμβανομένων των χαπιών για το γαστρεντερικό σύστημα που περιείχαν στρυχνίνη, επειδή, μαζί με τη χορτοφαγική του διατροφή, σε αυτά απέδιδε τη σωματική του αντοχή – κάτι που ήταν εκπληκτικό για κάθε συνεργάτη του στο στρατηγείο του Αρχηγού. Στην πραγματικότητα, το πώς ο Χίτλερ ξεπέρασε τη ρωσική χειμερινή καταστροφή του 1941/42 και την καταστροφή του Καυκάσου

3. Οι «θεραπείες του Άιζενμπαρθ» (Eisenbart-Kuren) αναφέρονται στις αμφιλεγόμενες, συχνά βίαιες και αμφισβητούμενες θεραπείες του ιατρού Γιόχαν Αντρέας Άιζενμπαρθ (Johann Andreas Eisenbarth, 1663 – 1727) από τη Γερμανία, ο οποίος έγινε διάσημος (και κακόφημος) για τις «θαυματουργές» του επεμβάσεις, όπως εξαγωγές δοντιών και καταρράκτη, αλλά και για τις πρόχειρες και ριψοκίνδυνες μεθόδους του, που τον οδήγησαν σε έναν μύθο γύρω από την ικανότητα και την κερδοσκοπία του.

και του Στάλινγκραντ του 1942/43, αγγίζει τα όρια ενός «ιατροβιολογικού θαύματος». Εκεί που άλλοι θα είχαν καταρρεύσει από την ψυχολογική ένταση και την σωματική υπερκόπωση, αυτός διατήρησε την ψυχραιμία του, την ψύχραιμη σκέψη του, την ευρηματικότητα και την ηγετική του ενέργεια.

Η ραγδαία σωματική σωματική κατάπτωση του μόλις 55χρονου Χίτλερ από το φθινόπωρο του 1944 μέχρι την άνοιξη του 1945 επιβεβαίωσε την πρόγνωση του Μπραντ.

Στο μεσημεριανό που ακολούθησε τη στρατιωτική ενημέρωση, τα πράγματα ήταν παρόμοια με το τραπέζι του δείπνου που περιγράφηκε παραπάνω. Όταν ο Χίτλερ δεν μιλούσε για συγκεκριμένα θέματα ή δεν απολάμβανε τα ανάλαφρα αστεία που ο πρέσβης Χούελ και ο φωτορεπόρτερ Χόφμαν είχαν πάντα έτοιμα, έριχνε έξυπνα στην συζήτηση αναφορές για τα σχέδιά του για την ειρήνη. Στη συνέχεια, ανέλυσε τι θα έπρεπε να γίνει για τη βελτίωση του γενικού βιοτικού επιπέδου στην επερχόμενη «κοινωνική εποχή», στους τομείς της υγειονομικής περίθαλψης, της στέγασης, των αδειών των εργαζομένων, των διακοπών, του σχεδιασμού και της διακόσμησης των κατοικιών, της αισθητικής των εργοστασίων και της φροντίδας των μητέρων και των παιδιών. Μίλησε για το δικαίωμα στην εργασία, που θα μετατρέψει τον εργάτη από σκλάβο της μηχανής σε αφέντη της τεχνολογίας, και έτσι θα ξεπεράσει τους ταξικούς αγώνες της καπιταλιστικής εποχής, όπως και τη μπολσεβίκικη μαζική δυστυχία. Αποδείχθηκε *ένθερμος αντικομμουνιστής* και *ένθερμος αντικαπιταλιστής*. Σαν αντικομμουνιστής, ήταν υπέρ της *διατήρησης της ιδιωτικής ιδιοκτησίας*, συμπεριλαμβανομένης της γης και των μέσων παραγωγής (όμως εντός των ορίων που μπορούν να δικαιολογηθούν από το κράτος κοινωνικής πρόνοιας), καθώς και *υπέρ της ιδιωτικής, αυτοδύναμης διαχείρισης των επιχειρήσεων* στη βιομηχανία και τη γεωργία (όμως με βάση το συνολικό κρατικό εθνικό-οικονομικό σχεδιασμό).

Σαν *αντι-καπιταλιστής*, επιβεβαίωσε το *δικαίωμα* κάθε πολίτη του κράτους *στην εργασία και την υγειονομική περίθαλψη*. Ήταν υπέρ της ολοκληρωμένης εκπαίδευσης και επαγγελματικής κατάρτισης των εργαζομένων, της συμμετοχής τους στα κέρδη των επιχειρήσεων, της δημιουργίας περιουσιακών στοιχείων που θα καθοδηγούνταν από το κράτος με το σύνθημα: *«Ένα λαϊκό αυτοκίνητο (για 975 μάρκα) και ένα λαϊκό σπίτι για τον καθένα!»*, και για μια συνταξιοδοτική παροχή με την έννοια της *εθνικής σύνταξης* για όλα τα άτομα με αναπηρία, όλες τις γυναίκες άνω των 60 ετών και όλους τους άνδρες άνω των 65 ετών. Ένα από τα αγαπημένα του συνθήματα ήταν: «Όποιος υπερασπίζεται την πατρίδα του με το αίμα και τη ζωή του, πρέπει να αποκαλεί ένα κομμάτι γης από αυτήν την πατρίδα δικό του.»

Στον Χίτλερ άρεζε να κάνει αφορισμούς για ζητήματα *τέχνης* αφού αυτά για αυτόν ήταν *το πιο αποτελεσματικό ναρκωτικό για το ανήσυχο*, ατελείωτα πειραματιζόμενο *μυαλό* του. Στην πολιτική του ζωή έβλεπε τον εαυτό του σαν καλλιτέχνη, σαν γλύπτη, που ήθελε να σμιλέψει μια γιγάντια «χιλιετή αυτοκρατορία» 362,5 εκατομμυρίων ανθρώπων και 6,85 εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων σύμφωνα με τις ιδέες του με τη βοήθεια του γερμανικού λαού σαν «σφυρί» και σαν «υλικό» από την Ευρώπη, τη Δυτική Ρωσία, την Ουκρανία και τον Καύκασο.

Ο Χίτλερ μιλούσε για τα αντιπροσωπευτικά κτίρια της αρχαιότητας και της σύγχρονης εποχής σαν την πιο ορατή έκφραση του γεγονότος ότι *η Ευρώπη δεν είναι μόνο ένα κομμάτι της γης, αλλά μια ιστορικά διαμορφωμένη πολιτιστι-*

κή ενότητα, ότι η Ευρώπη, με τα στερεότυπά της, αντιτίθεται με την πλήρη ποικιλομορφία της προσωπικότητας και του πολιτισμού της στην αμερικανική και μπολσεβίκικη έννοια του ομογενοποιημένου ατόμου και ότι και σε αυτόν τον πόλεμο για την ευρωπαϊκή ενοποίηση επιβεβαιώνει τον εθνικισμό, επειδή η «ευρωπαϊκή κοινότητα» δεν μπορεί να νοηθεί σαν ένα συνονθύλευμα εθνών, αλλά μόνο σαν μια ένωση ιστορικά εξελιγμένων εθνικών μονάδων. Αυτό που ήθελε να δημιουργήσει, λοιπόν, δεν ήταν ένα γερμανικό έθνος-κράτος του τύπου της Αυστριακής Μοναρχίας του Δούναβη, αλλά ένα *ευρωπαϊκό κράτος* που θα ενσωμάτωνε τα διάφορα έθνη *σε ένα νέο λαό που θα απαρτίζει το κράτος*, τον *παγγερμανικό λαό* και επομένως θα ονομαζόταν «Παγγερμανικό Ράιχ».

Με έμφαση ο Χίτλερ επιβεβαίωνε επανειλημμένα *τη βαθιά απέχθειά του για τον πόλεμο*, ο οποίος, προκαλούσε ανυπολόγιστα βάσανα σε εκατομμύρια ανθρώπους. Ο πόλεμος, όμως, ήταν αναπόφευκτος, γιατί αργά ή γρήγορα οι παλιές παγκόσμιες δυνάμεις θα έπρεπε να αντιδράσουν ενάντια στη *γερμανική επανάσταση* που ξεκίνησε από τον εθνικοσοσιαλισμό, σαν μια πηγή ενός εθνικά θεμελιωμένου *σοσιαλιστικού πολιτισμού* και μιας σφυρηλατημένης αποτελεσματικής *ευρωπαϊκής ενότητας*. Ένας ειρηνικός διακανονισμός μεταξύ του παλιού και του νέου, μεταξύ του καπιταλισμού και του μπολσεβικισμού από τη μία πλευρά και του εθνικοσοσιαλισμού από την άλλη, είναι αδιανόητος. Ανεξάρτητα από την τεράστια ανάπτυξη της δύναμης και του θορύβου που αναπόφευκτα χρειάζεται η ιστορία για να προωθήσει την εξέλιξη της ανθρωπότητας ένα μικρό, αλλά απαραίτητο βήμα παραπέρα, έχει την ειλικρινή επιθυμία να μπορέσει να αξιοποιήσει τις τεράστιες ενέργειες του γερμανικού λαού στο άμεσο μέλλον για την ειρηνική σταθεροποίηση της νέας τάξης πραγμάτων. Επίτηδες λέει: ειρηνική σταθεροποίηση.

Το γεγονός ότι *η Ευρώπη πρέπει να ενωθεί για να συνεχίσει να υπάρχει*, είναι άμεση συνέπεια των παγκόσμιων εξελίξεων στις μεταφορές. Με τη σημερινή *συρρίκνωση του χώρου και του χρόνου*, τα ευρωπαϊκά κράτη, σαν ανεξάρτητες οντότητες, έχουν γίνει τόσο γελοία μικρά, ώστε με τα πιο σύγχρονα γερμανικά αεροσκάφη, θα μπορούσαμε να πετάξουμε πάνω από όλα σε μια μόνο ώρα.

Αν όμως η *ενότητα της Ευρώπης* σφυρηλατηθεί με τη βία, πρέπει να ξέρουμε, ότι μακροπρόθεσμα η Ευρώπη θα μπορούσε να ανεχθεί *την ηγεμονία ενός έθνους όπως η Γερμανία μόνο με τη μορφή «primus inter pares» (πρώτος μεταξύ ίσων)* – δηλαδή παρόμοια με τη θέση της Πρωσίας στο Ράιχ του Μπίσμαρκ. Ακόμα και στον Μεσαίωνα, όταν η ενότητα ήταν έντονα επιθυμητή, η Ευρώπη δεν ανεχόταν ποτέ ένα έθνος να κυριαρχεί πάνω σε όλα τα άλλα, καθώς *ο πολιτισμός και η κουλτούρα της Ευρώπης* – η ίδια η ύπαρξή της – *βασίζονταν στον ελεύθερο ανταγωνισμό όλων των εθνών της*. Ακόμα και ο Ναπολέων, όταν ήταν στο νησί Αγία Ελένη, αναγνώρισε αυτό το όραμα για την Ευρώπη στα απομνημονεύματά του. Γι' αυτό το λόγο, είχε επινοήσει έναν υπερεθνικό όρο για την *«ένωση των ευρωπαϊκών κρατών»*, δηλαδή το όνομα «Παγγερμανικό Ράιχ» (Επιτραπέζιες συνομιλίες No. 66, μέση και No. 147).

Ο Χίτλερ πάντα λυπόταν που η Μεγάλη Βρετανία δεν ήταν σύμμαχός του στον *«πόλεμο της ευρωπαϊκής ενοποίησης»* της Γερμανίας κατά της Σοβιετικής Ένωσης. Εξέφρασε την ακλόνητη πεποίθησή του ότι, με την σκληρή στρατιωτική ηγεσία της Μεγάλης Βρετανίας, τους σκληρούς ναυτικούς της και τους θαρραλέους αεροπόρους της σαν συμμάχους, θα είχε *«στο τσεπάκι»* του τη νίκη επί της ΕΣΣΔ ακόμα και κατά τη διάρκεια της θητείας μου

στο στρατηγείο του Αρχηγού. Και δεν έκρυψε το γεγονός ότι δεν περίμενε *σε καμία περίπτωση μια βρετανική κήρυξη πολέμου* κατά της Γερμανίας. Γι' αυτό, μέχρι το ξέσπασμα του πολέμου το 1939, πίστευε ότι θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τις αντιγερμανικές τάσεις στη Μεγάλη Βρετανία με καθαρά πολιτικά μέσα και ουσιαστικά ενίσχυσε το ναυτικό της Γερμανίας με τα πολεμικά πλοία επιφανείας που υποστήριζε θερμά ο Αρχιναύαρχος Έριχ Ραίντερ (Erich Raeder), έτσι ώστε να μην αποτελούν σοβαρή απειλή για τη Μεγάλη Βρετανία και να μην έχουν φτάσει ούτε καν τη μαχητική δύναμη του γαλλικού ναυτικού. Διαφορετικά, θα είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του Αρχιναύαρχου Καρλ Ντένιτς (Karl Dönitz) και θα είχε – σύμφωνα με την τότε χωρητικότητα των ναυπηγείων μας – καθελκύσει 29 υποβρύχια *κάθε μήνα αντί για μόνο δύο* και θα αναλάμβανε τον κίνδυνο της πρόωρης αποκάλυψης αυτής της τεράστιας δύναμης των υποβρυχίων – για παράδειγμα με την εκπαίδευση των πληρωμάτων των υποβρυχίων – όπως έγινε και με την ανάπτυξη της αεροπορίας μας, η οποία, με 3.834 υπερσύγχρονα και πλήρως λειτουργικά μαχητικά αεροσκάφη, ήταν, χάρη στον Γκέρινγκ, η ισχυρότερη στην Ευρώπη κατά το ξέσπασμα του πολέμου το 1939.

Μετά το μεσημεριανό γεύμα, ο Χίτλερ ολοκλήρωνε τις συζητήσεις του στον πολιτικό τομέα. Έπαιρνε μαζί του στο γραφείο του στο καταφύγιο είτε τους υπουργούς που είχαν κληθεί στο στρατηγείο του Αρχηγού για μια παρουσίαση είτε την «γκρίζα εξοχότητά» του, τον Αρχηγό του Ράιχ Μάρτιν Μπόρμαν.

Στις 18:00 ακολουθούσε η λεγόμενη *απογευματινή ενημέρωση για την κατάσταση*, στην οποία, όπως και στην *ενημέρωση για την κατάσταση τα μεσάνυχτα*, συνήθως συμμετείχαν μόνο κύριοι από το στρατηγείο του Αρχηγού και η οποία ασχολιόταν κυρίως με τα προβλήματα του αεροπορικού πολέμου. Όπως και η ενημέρωση για την κατάσταση τα μεσάνυχτα, και αυτή συνήθως πραγματοποιούνταν στο γραφείο του Χίτλερ στο καταφύγιο του «αφεντικού». Από αυτές τις διασκέψεις, άκουγα ξανά και ξανά εκπληκτικές αφηγήσεις για τις λεπτομερείς γνώσεις του, που του έδιναν τη βάση συνεννόησης με κάθε επαγγελματία στρατιωτικό, ακόμη και σε απομακρυσμένες περιοχές πολέμου, περιβάλλοντάς τον έτσι με την αύρα ενός σούπερ ειδικού. Το πόσο καλά καταρτισμένος ήταν ακόμη και σε *εξειδικευμένα στρατιωτικο-τεχνικά θέματα*, το έζησα από πρώτο χέρι κάποτε, όταν ένας αξιωματικός του γενικού επιτελείου τον ενημέρωσε στο δείπνο για ένα νέο ρωσικό πυροβόλο. Μέσα σε λίγα λεπτά, από τις ακριβείς ερωτήσεις του Χίτλερ και τη δική του βασανιστική και ντροπιαστική σιωπή, έμαθε ότι ο Χίτλερ γνώριζε τις λεπτομέρειες αυτού του εξειδικευμένου τομέα καλύτερα από αυτόν. Η συνεχής επωδός του Χίτλερ ήταν ότι οι «μη έχοντες εξοπλισμό» δεν έπρεπε να διεξάγουν πόλεμο· χωρίς την «μηχανική υπεροχή», ούτε ο πιο έντιμος ηρωισμός των Γερμανών στρατιωτών δεν θα μπορούσε να επιβάλει μια θετική έκβαση στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ολόκληρη η σκέψη και οι επιδιώξεις του Χίτλερ ήταν επομένως ένας αγώνας δρόμου ενάντια στον χρόνο, ο οποίος σταδιακά πενταπλασίασε την εξοπλιστική ικανότητα των αντιπάλων του σε σύγκριση με τη Γερμανία. Συνεχώς αναζητούσε καινοτομίες στην στρατιωτική τεχνολογία: ο σχηματισμός των αερομεταφερόμενων δυνάμεων που έκαναν δυνατή την κατάληψη του Ρότερνταμ, του Βελγίου (σκεφτείτε το οχυρό Έμπεν-Έμαελ) και της Κρήτης οφείλεται αποκλειστικά σε αυτόν. Το ίδιο συνέβη και με τα παντός εδάφους οχήματα Volkswagen KdF Typ 82, αλλιώς

Kübelwagen (Κιούμπελβαγκεν, στη κυριολεξία «όχημα-κουβάς»), της Βέρμαχτ, που ήταν πρακτικά απαραίτητα στο ρωσικό και στο αφρικανικό κλίμα. Νέα άρματα μάχης, πυροβόλα, πυραύλοι κ.λπ. θα ήταν αδιανόητα χωρίς την πρωτοβουλία του. Γιατί ακόμα και στη Γαλλική εκστρατεία ο πραγματικός αριθμός των επιχειρησιακών γερμανικών αρμάτων ήταν τόσο μικρός, που ο Χίτλερ μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει μόνο είτε για να περάσουν τον ποταμό Σομμ (Somme) και τον ποταμό Έιν (Aisne) με στόχο το Παρίσι για να επιβάλουν μια γαλλική κατάπαυση του πυρός, είτε για να περικυκλώσουν και να αιχμαλωτίσουν το μισό εκατομμύριο Βρετανούς και Γάλλους στρατιώτες στη Δουνκέρκη, κάτι που δεν θα ήταν τόσο καθοριστικό για τον πόλεμο. Γιατί ένα μέρος – που είχε «ταυτοποιηθεί» από τις εχθρικές μυστικές υπηρεσίες – των γερμανικών αρμάτων ήταν ομοιώματα από κόντρα πλακέ που είχαν τοποθετηθεί σε πολιτικά αυτοκίνητα που επιτάχθηκαν για στρατιωτική χρήση και σχεδιάστηκαν με βάση τα ρεαλιστικά σχέδια του πρώην ασκούμενου ζωγράφου σκηνικών Χίτλερ. Το γεγονός ότι η απάτη δεν αποκαλύφθηκε οφειλόταν στην οδηγία του Χίτλερ προς τα πραγματικά άρματα μάχης: «Μην διστάζετε αλλά δώστε τα πάντα», έτσι ώστε να επιχειρούν με πείσμα σε μεγάλους σχηματισμούς και να μην μπλέκονται με τα ευρέως αναπτυγμένα ψεύτικα άρματα μάχης. Αυτό όμως για το οποίο διαμαρτύρονταν οι στρατιωτικοί υπασπιστές επανειλημμένα στον Χίτλερ ήταν ότι, λόγω της μελοδραματικής του όπερας *«πίστη στους Νιμπελούνγκεν»* μέχρι το 1942 άφησε στρατιωτικούς στις θέσεις τους, των οποίων οι δεξιότητες, η ενέργεια ή η προθυμία να αναλάβουν την ευθύνη δεν επαρκούσαν γι' αυτό και ότι δεν τους μετέθεσε σε θέσεις που δεν μπορούσαν να προκαλέσουν κανένα κακό.

Όσον αφορά τον αρχιστράτηγο Φραντς Χάλντερ, οι στρατιωτικοί υπασπιστές τόνισαν ότι ακόμη και κατά τη διάρκεια των χειμερινών μαχών πριν από τη Μόσχα, είχε αγνοήσει παντελώς το εθνικό πάθος που είχε ξαναξυπνήσει ο Χίτλερ στον γερμανικό λαό και τα αποθέματα δύναμης που ήξερε ότι είχε σε εφεδρεία. Στην αλλαγή του έτους 1941/1942, ο Χάλντερ έμεινε έκπληκτος από όσα κατάφερε να δημιουργήσει ο Χίτλερ από το πουθενά όσον αφορά τους ανθρώπους, τον εξοπλισμό και την ένδυση.

Όσο περισσότερο διαρκούσε η εκστρατεία στη Ρωσία, τόσο περισσότερο ο Χίτλερ παραπονιόταν ότι είχε αποκλείσει τη Βέρμαχτ, σύμφωνα με την επιθυμία του Χίντενμπουργκ, σε μεγάλο βαθμό από την «Εθνική Επανάσταση» και ότι είχε παραμελήσει την εκπαίδευση μιας *«επαναστατικής» γενιάς αξιωματικών και στρατηγών* που μπορούσαν «να αυτοσχεδιάζουν και να σκέφτονται πολιτικά». Οι ηγέτες με την ευρηματικότητα και το οργανωτικό ταλέντο του αρχιναυάρχου Έριχ Ραίντερ και των στραταρχών Έριχ φον Μάνσταϊν, Γκύντερ «Χανς» φον Κλούγκε και Έρβιν Ρόμελ ήταν, σύμφωνα με την περιγραφή του, τόσο σπάνιοι όσο και οι «έξυπνοι ξιφομάχοι», όπως ο πολεμιστής των υποβρυχίων αρχιναύαρχος Καρλ Ντένιτς, ο στρατάρχης Γκέοργκ φον Κύχλερ (Georg von Küchler), ο αρχιπτέραρχος Άλμπερτ Κέσσελρινγκ (Albert Kesselring) και ο αιθεράρχης Βόλφραμ φον Ρίχτχοφεν (Wolfram von Richthofen) και οι στρατηγοί Έντουαρντ Ντίτλ (Eduard Dietl) και ο Ζεπ Ντίτριχ. Σε σύγκριση με τους *«στρατιωτικούς δημόσιους υπαλλήλους»* όπως ο Χάλντερ, με την προσεκτική τους στάση, του έλειπαν άνθρωποι της δράσης, όπως ο τέως επικεφαλής του επιτελείου των SA, Ερνστ Ρεμ (Ernst Röhm), ο οποίος, όταν συνελήφθη, είπε με χλευασμό: «Ας με πυροβολήσει ο ίδιος ο Αδόλφος». Ήθελε οι στρατηγοί του να είναι «παλικάρια» που θα ρίσκαραν τη ζωή τους

χωρίς δισταγμό για τον στόχο τους και μετάνιωνε που δεν τους επέλεξε και δεν τους προήγαγε στο καιρό της ειρήνης.

Όταν το στρατηγείο του Αρχηγού μεταφέρθηκε στις καλύβες από κορμούς δένδρων στα δάση της Βίννιτσα (Ουκρανία) στις 17 Ιουλίου 1942, εμφανίστηκε η πρώτη καθαρή ρήξη στην στρατιωτική ηγεσία. Για την αξιολόγηση των συνομιλιών του Χίτλερ κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η *αυξανόμενη αντίθεση μεταξύ της «Βέρμαχτ και του κόμματος»* είναι σημαντική. Ο Αρχηγός, ναι! Το κόμμα, όχι!», ήταν το σύνθημα που έκανε ξαφνικά τον γύρο τότε. Ήταν η πρώτη φορά που βίωσα μια πρόσκληση του Χίτλερ σε ένα τραπέζι να απορρίπτεται από έναν στρατιωτικό – τον επικεφαλής της κατασκοπείας, ναύαρχο Βίλχελμ Κανάρις – με το πρόσχημα της υπηρεσίας. *Η δυσπιστία του Χίτλερ απέναντι στους στρατιωτικούς συμβούλους αυξήθηκε αισθητά*, ιδιαίτερα επειδή ήταν εξοργισμένος με κάποιους αξιωματικούς που περίμεναν πάντα εντολές από ψηλά, ακόμα και για τις πρώτες κραυγαλέες πράξεις δολιοφθοράς και για τις διαρκείς ανησυχίες εκείνων των στρατιωτικών εμπειρογνωμόνων που, σε κάθε δύσκολη κατάσταση, κατά τη γνώμη του, σκεφτόταν μόνο παραδείγματα που τα πράγματα είχαν «πάει στραβά». Γι' αυτό και κάποτε έστειλε με συνοπτικές διαδικασίες τον υπασπιστή του ταγματάρχη Ένγκελ στο μέτωπο με αεροπλάνο για να του δώσει μια αντικειμενική αναφορά για μια δύσκολη κατάσταση εκεί. Το γεγονός ότι ο Ένγκελ, ο μετέπειτα νικητής του Μόγκιλεφ και του Άαχεν, χάρη στις επαφές του, την γνώση της κατάστασης, την ενεργητικότητα και την προνοητικότητά του, απέκλεισε αμέσως την εισβολή, συντονίζοντας την ανάπτυξη αεροσκαφών και αρμάτων μάχης, ήταν καλά νέα για τον Χίτλερ, αν και δεν το περίμενε.

Φυσικά, οι εντάσεις στο στρατηγείο του Αρχηγού στη Βίννιτσα δεν ξέσπασαν αμέσως. Τις τελευταίες μέρες της παραμονής μου εκεί θα μπορούσε να συμβεί ακόμα και στο δείπνο, ο λοχαγός Σούλτσε και εγώ, απασχολημένοι με το να γεμίζουμε τα ποτήρια μας, δεν προσέξαμε καν τον Χίτλερ να σηκώνεται από το τραπέζι και ο Χίτλερ και όλο το επιτελείο του, κάτω από το γέλιο όλων, ξανακάθισε και είπε: «Οι δύο νεαροί σύντροφοί μας δεν έχουν τελειώσει ακόμα». Αλλά ο στρατάρχης *Κάιτελ*, που πάντα προσπαθούσε να βρει μια ισορροπία μεταξύ του Χίτλερ και των στρατηγών, μεταξύ της Βέρμαχτ και του κόμματος, ήταν πάντα τόσο ανήσυχος που – όταν ο Χίτλερ εμφανίστηκε κάποτε στο μεσημεριανό τραπέζι νωρίτερα από το αναμενόμενο – φρόντισε προσωπικά για τη γρήγορη προετοιμασία και το σερβίρισμα του γεύματος και μετά ανακοίνωσε: «Αρχηγέ μου, το φαγητό είναι έτοιμο!» πρόσβαλε εκατό τοις εκατό όλους τους στρατιώτες.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ήταν ακόμη πιο άβολο για τον Χίτλερ που ζήτησα την άδειά του στις αρχές του *Αυγούστου του 1942* να φύγω από το στρατηγείο του Αρχηγού και – ακολουθώντας την κλήση της διοίκησης του τόπου μου – να γίνω σύμβουλος στην περιφέρεια στο Νόρντεν/Ανατολική Φριζία. Εκείνη την εποχή, ο Χίτλερ *δεν ήθελε νέα πρόσωπα* στο άμεσο περιβάλλον του. Επιπλέον, η πολιτική μου άνεση και το φριζικό μου χιούμορ, ήταν σε τέτοια αντίθεση με το κατά τα άλλα στρατιωτικό περιβάλλον του, που, εξαιτίας του τοπικού μου «Mookt wi, mookt wi!» (Έτσι το κάνουμε, έτσι το κάνουμε!) (αντί για το στρατιωτικό «Μάλιστα, Αρχηγέ μου»), μια μέρα, προς γέλια όλων, με ανακήρυξε «δρ. mookt wi, mookt wi».

Γι' αυτό, ο Χίτλερ έβαλε τον επικεφαλής του προσωπικού του υπουργείου Εξωτερικών να μου προσφέρει μια μετάθεση από τη Γενική και Εσωτερική Διοίκηση στην υπηρεσία Εξωτερικών. Μου ζητήθηκε να αναλάβω το τμήμα εξωτερικών υποθέσεων στο στρατηγείο του Αρχηγού όπου ήδη βοηθούσα τον πρέσβη Χούελ για αρκετές εβδομάδες. Αλλά εγώ είχα ήδη προτείνει την επιστροφή μου στη διοίκηση του τόπου μου, λίγο μετά *την απόσπασή μου κατά τη διάρκεια του πολέμου στο στρατηγείο του Αρχηγού*, επειδή λόγω της καταγωγής και της ανατροφής μου, ήμουν υπερβολικά δημοκρατικός, με πολιτικό πνεύμα, ατομικιστής και ρεαλιστής για να νιώθω – παρ' όλη την αύρα του στρατηγείου του Αρχηγού εκείνη την εποχή – ότι βρίσκομαι μόνιμα στην τροχιά ενός *φανατικού που αναλαμβάνει ρίσκα*.

Η αντίδραση του Χίτλερ στο γεγονός ότι δεν ήθελα να παραμείνω στο στρατηγείο του Αρχηγού ήταν ότι με αγνόησε για μέρες, σαν να ήμουν ο πρώτος που ήθελε να εγκαταλείψει το *«πλοίο ηρώων των Νίμπελουνγκεν»*, λόγω των αναμενόμενων δυσκολιών. Εντελώς ξαφνικά, τότε με ρώτησε στο τραπέζι: «Τι δεν σου αρέσει σε εμάς που σε κάνει να θέλεις να φύγεις;» Ευτυχώς, αντί για εμένα, απάντησε ο διπλανός μου στο τραπέζι, Ρίχαρντ Σούλτσε, με την τυπική βερολινέζικη ευθύτητα: «Το φαγητό σας, Αρχηγέ μου! Ο δρ. Πίκερ δεν αντέχει την χορτοφαγική διατροφή!» Όλοι ζητωκραύγασαν. Ακόμα και ο Χίτλερ γέλασε μέχρι δακρύων, όχι μόνο επειδή αυτή η απάντηση ακουγόταν πιστευτή λόγω του μεγέθους του σώματός μου, αλλά κυρίως επειδή, για άλλη μια φορά, υπήρχε μια απαίσια γκρίζα κριθαρόσουπα – με φρυγανόψωμο, λίγο βούτυρο και τυρί Γκερβαί (Gervais) για επιδόρπιο.

Λίγο μετά την αποχώρησή μου από την ενεργό υπηρεσία στο στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu), στα τέλη Αυγούστου/αρχές Σεπτεμβρίου 1942, σημειώθηκε η τελική ρήξη στο FHQu με τη μορφή των διαφωνιών που δεν επιλύθηκαν ποτέ πλήρως μεταξύ του Χίτλερ και των στρατιωτικο-επιχειρησιακών συμβούλων του, ιδίως του Στρατηγού Γιόντλ, σχετικά με τη *διπλή επίθεση Στάλινγκραντ/Καυκάσου*[4] και την αποτυχία της. Ακόμα και τα κοινά γεύματα και οι επιτραπέζιες συζητήσεις έληξαν απότομα. Ακολουθώντας το σύνθημα «Η εμπιστοσύνη είναι καλή, ο έλεγχος είναι καλύτερος», οι πολίτες *στενογράφοι* της κομματικής ηγεσίας του Μπόρμαν αναγκάστηκαν ξαφνικά να κρατούν στενογραφημένες σημειώσεις κατά τη διάρκεια των *ενημερώσεων για τη στρατιωτική κατάσταση*. Ο Χίτλερ ήθελε ξαφνικά να καταστήσει τους στρατιωτικούς συμβούλους του υπόλογους για τις δηλώσεις τους και να τις καταγράψει στην ιστορία, ακριβώς σαν να υποψιαζόταν ότι είχε ήδη ξεπεράσει το αποκορύφωμα του θριάμβου του και των φανταστικών επιτυχιών του και ότι το άρμα της μοίρας της Γερμανίας, μέσα σε λίγα μόνο χρόνια, ορμούσε προς την πιο τρομερή καταστροφή των τελευταίων αιώνων.

Ο Χίτλερ ξεκίνησε τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το 1939 με την τότε πιο σύγχρονη Βέρμαχτ στον κόσμο. Παρ' όλα αυτά, το εγχείρημά του ήταν ένα ρίσκο. Γιατί ακόμα και σαν μέγεθος για τις μετέπειτα εκστρατείες του ιδιαίτερα εναντίον της Ρωσίας, η Βέρμαχτ του 1939 ήταν πολύ μικρή. Αποτελούνταν από μόνο 815.000 άνδρες του στρατού, 278.000 άνδρες της αεροπορίας, 50.000 άνδρες του ναυτικού, 21.850 πυροβόλα όλων των τύπων, 9.300 αντιαεροπορικά πυροβόλα, 3.834 μαχητικά αεροσκάφη, 3.230 άρματα μάχης όλων των τύπων, 54 πολεμικά πλοία επιφανείας (καταδρομικά, αντιτορπιλικά, τορπιλοβόλα κ.λπ.) και 57 υποβρύχια. Επιπλέον, δεν διέθετε τις πρώτες ύλες και την ικανότητα εξοπλισμού για να ανταγωνιστεί τις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ.

4. Λεπτομέρειες Επιτραπέζιων συνομιλιών No. 155

Αυτό που απέμεινε από το *παγκόσμιο Ράιχ* του Χίτλερ, *με 362,3 εκατομμύρια ανθρώπους και 6,83 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα* ηπειρωτικής Ευρώπης και Αφρικής, ήταν δύο μικρά γερμανικά κράτη μεταξύ του Ρήνου και του Όντερ, με συνολική έκταση λίγο κάτω από 356.500 τετραγωνικά χιλιόμετρα, των οποίων η ύπαρξη εξαρτιόταν από την εξαγωγή της βιομηχανικής τους παραγωγής.

Όταν ο Χίτλερ, στις 30 Απριλίου του 1945, – λίγες μέρες μετά τα 56α γενέθλιά του – αυτοκτόνησε, στο καταφύγιο του τελευταίου στρατηγείου του, στην Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο, με μια βολή στον δεξιό κρόταφο από ένα πιστόλι Walther PPK, τα στρατεύματα του αρχιστράτηγου Στάλιν[5] είχαν ήδη υψώσει τη σοβιετική σημαία στο κτίριο του Ράιχσταγκ στο Βερολίνο.

Δεν έμεινε κανένα ίχνος από την ιστορική δύναμη μιας προσωπικότητας, που κάποτε *κυβερνούσε μια περιοχή σχεδόν στο μέγεθος των ΗΠΑ* και της οποίας οι πράξεις διαμόρφωσαν την πορεία της ιστορικής του στιγμής πολύ πέρα από τον κόσμο, που ενστάλαξε, σε έναν λαό που είχε ηττηθεί σφοδρά δύο δεκαετίες νωρίτερα, την εθνική γιατρειά από τη δύναμη της Παλιάς Διαθήκης και απελευθέρωσε τις δημιουργικές δυνάμεις που είχε μέσα της, που την ανύψωσαν *προσωρινά* στην *λαμπερή δόξα του ενοποιητή της Ευρώπης και του προστάτη της ενάντια στον αθεϊστικό μπολσεβικισμό* της ΕΣΣΔ.

Στον Χίτλερ, επαληθεύτηκε ο ιστορικός νόμος που είναι το πρότυπο για κάθε πολιτική τέχνη και τον οποίο ο ίδιος (Επιτραπέζια συνομιλία No. 71) αναγνώρισε και σαν δέσμευση για τον εαυτό του:

«Στην πολιτική, οι καλές προθέσεις, τα «αν» και τα «θα έπρεπε» και τα «θα μπορούσα να είχα» δεν μετράνε. Το μόνο που μετράει είναι η συνεχής επιτυχία.»

5. Στις 7 Αυγούστου 1941, ο Στάλιν ανέλαβε προσωπικά την ανώτατη διοίκηση όλων των ενόπλων δυνάμεων της Σοβιετικής Ένωσης με τον τίτλο του «Αρχιστράτηγου».

Αποδεικτικά στοιχεία γνησιότητας
των συνεργατών του Χίλτερ στο στρατηγείο του Αρχηγού και των υπασπιστών του στη Βέρμαχτ: Υποναύαρχος Καρλ-Τζέσκο φον Πούτκαμερ, Σμήναρχος Νικολάους φον Μπίλοβ και Αντιστράτηγος Γκέρχαρντ Ένγκελ, καθώς και ο καθηγητής της ιστορίας δρ. Βάλτερ Μέντιγκερ (Walther Mediger)

Η αναπαραγωγή του «Επιτραπέζιων Συνομιλιών του Χίτλερ στο Στρατηγείο του Αρχηγού» από τον πρώην επικεφαλή της τοπικής περιφέρειας δρ. Χένρυ Πίκερ, απ' όσα γνωρίζω, ανταποκρίνεται στην έννοια και στη διατύπωση των δηλώσεων του Χίτλερ στα κοινά γεύματα στο στρατηγείο του Αρχηγού με ακρίβεια και αξιοπιστία.

Ομοίως, η αφήγηση του δρ. Πίκερ για τη ζωή και τα γεγονότα στο στρατηγείο του Αρχηγού, συμπεριλαμβανομένων των προσωπικοτήτων που περιβάλλουν τον Χίτλερ, είναι αντικειμενική και ακριβής για την εν λόγω περίοδο – 1941/42.

Νόιριντ (Neuiried),
18 Μαΐου 1964

Καρλ-Τζέσκο φον Πούτκαμερ
Υπασπιστής της Βέρμαχτ (Πολεμικό Ναυτικό) του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ από το 1935 έως το 1938 και από το 1939 έως το 1945, και τέλος σαν υποναύαρχος

Σύμφωνα με τις δικές μου αναμνήσεις και τις γνώσεις μου από το στρατηγείο του Αρχηγού, η αναπαραγωγή των «Επιτραπέζιων Συνομιλιών του Χίτλερ στο Στρατηγείο του Αρχηγού» από τον κύριο δρ. Χένρυ Πίκερ, αντιστοιχεί στα λόγια, τα θέματα και τις δηλώσεις του Χίτλερ στα κοινά μας γεύματα. Ακόμα και η ατμόσφαιρα στο στρατηγείο του Αρχηγού παρουσιάζεται από τον κύριο δρ. Πίκερ με ακρίβεια.

Μπόχουμ-Βαϊμάρη,
21 Απριλίου 1964

Νικολάους φον Μπίλοβ
Υπασπιστής της Βέρμαχτ (Λουφτβάφε) του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ από το 1937 έως το 1945, και τέλος σαν Σμήναρχος

Με βάση την δραστηριότητά μου και αναφερόμενος στις προσωπικές μου εμπειρίες, και παρατηρήσεις σαν υπασπιστής και αξιωματικός σύνδεσμος του στρατού στο στρατηγείο του Αρχηγού κατά τα έτη 1941 – 1943, δηλώνω ότι η αναπαραγωγή των επιτραπέζιων συνομιλιών του Χίτλερ, από τον δρ. Χένρυ Πίκερ, όσον αφορά τα θέματα, τα προβλήματα, τις απόψεις και τις γνώμες

που συζητήθηκαν, δίνει μια αληθινή εικόνα των γευμάτων στο μεσημεριανό και το βραδινό τραπέζι του Χίτλερ.

Ομπερμπολχάιμ,
20 Μαΐου 1964

Γκέρχαρντ Ένγκελ
Αντιστράτηγος (ε.α.), τότε Ταγματάρχης
και Υπασπιστής του Στρατού του Ανώτατου
Διοικητή της Βέρμαχτ

Έχω συγκρίνει το παρόν δακτυλογραφημένο αντίγραφο με τα πρωτότυπα αρχεία που βρίσκονται στην κατοχή του δρ. Χένρυ Πίκερ, Herbartstr. 90, Βίλχελμσχαβεν. Όπου ήταν απαραίτητο, έχω κάνει διορθώσεις για να διασφαλίσω την πλήρη συμφωνία της διατύπωσης.

Ανόβερο,
18 Οκτωβρίου 1952

Δρ. Βάλτερ Μέντιγκερ
Λέκτορας Ιστορίας
στο Τεχνικό Πανεπιστήμιο
του Ανόβερου

Επιτραπέζιες Συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ από την 21η Ιουλίου 1941 μέχρι την 11η Μαρτίου 1942

No. 1 έως No. 36 που προέρχονται από τα πρωτότυπα στενογραφικά αρχεία του υπουργικού συμβούλου Χάινριχ Χάιμ από τον δρ. Χένρυ Πίκερ

21 Ιουλίου 1941, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)[6]
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Οι επαναστάτες δημιουργοί της γλώσσας, ο Δάντης και ο Λούθηρος. Ο Χριστιανισμός του γερμανονορδικού μεγέθους και ο νότιος αυθορμητισμός.

Βασικά, πρέπει να είμαστε ευγνώμονες στον Ιησουιτισμό. Ποιος ξέρει αν χωρίς αυτόν, θα είχαμε προχωρήσει από τη γοτθική αρχιτεκτονική στην ανάλαφρη, ανοιχτή και φωτεινή αρχιτεκτονική της Αντιμεταρρύθμισης. Σε αντίθεση με την προσπάθεια του Λούθηρου να επαναφέρει το ήδη εντελώς εκκοσμικευμένο εκκλησιαστικό πριγκιπάτο στη μυστικιστική εσωτερίκευση, ο Ιησουιτισμός επικαλούνταν την αισθησιακή απόλαυση.

Ο Λούθηρος σίγουρα δεν ήθελε να δεσμεύσει την ανθρωπότητα στο γράμμα της Γραφής· υπάρχουν μια σειρά από δηλώσεις στις οποίες παίρνει θέση κατά της Γραφής, δηλώνοντας ότι περιέχει πολλά πράγματα που δεν είναι καλά.

Ακόμα και ο προτεσταντισμός γνώρισε το κάψιμο των μαγισσών, ενώ στην Ιταλία δεν μπορείς να το βρεις. Οι Νότιοι προσεγγίζουν τα ζητήματα πίστης πολύ πιο εύκολα. Ακόμα και οι Γάλλοι κινούνται εντελώς ελεύθερα στην εκκλησία, ενώ εδώ κινδυνεύουμε να μας προσέξουν αν δεν γονατίσουμε.

Από την άλλη πλευρά: Ότι αυτός (ο Λούθηρος) τόλμησε να επαναστατήσει εναντίον του Πάπα και του εκκλησιαστικού συστήματος! Αυτή ήταν η πρώτη επανάσταση.

Και με τη μετάφραση της Βίβλου, έβαλε τη γερμανική γλώσσα στη θέση των διαλέκτων μας, εκφράζοντας έτσι το χαρακτήρα και το πνεύμα του έθνους με ενιαία σύμβολα.

Είναι εντυπωσιακό το πόσο παρόμοιες είναι οι εξελίξεις της Γερμανίας και της Ιταλίας. Οι δημιουργοί της γλώσσας αντιστάθηκαν στην παγκόσμια κυριαρχία του Πάπα: ο Δάντης και ο Λούθηρος.

Τα έθνη ενωθήκανε ενάντια στα δυναστικά συμφέροντα από έναν άνθρωπο. Έγιναν λαός ενάντια στις επιθυμίες του Πάπα.

Μια συνάντηση με τον Ντούτσε είναι πάντα μια πολύ ιδιαίτερη ευχαρίστηση· είναι μια πραγματικά σπουδαία προσωπικότητα. Είναι περίεργο που δούλευε σαν οικοδόμος στη Γερμανία την ίδια εποχή που δούλευα κι εγώ. Βεβαίως το

---

6. Ο Χίτλερ επέλεξε το όνομα «Λύκος» για το στρατηγείο του (FHQu) σε ανάμνηση του ψευδώνυμού του «Λύκος», με το οποίο εμφανιζόταν κρυφά σαν αρχηγός του κόμματος και ομιλητής του κόμματος στις εθνικοσοσιαλιστικές συγκεντρώσεις των μελών, την εποχή που του απαγορευόταν να μιλήσει (σε ορισμένα γερμανικά κρατίδια απαγορεύτηκε και το κόμμα) 1925/1927. Το έμβλημά του με τον αγκυλωτό σταυρό, που φορούσε εκείνη την εποχή, σε μέγεθος κεφαλής καρφίτσας, έγινε το μυστικό έμβλημα των εθνικοσοσιαλιστών στη Σουδητία από το 1928 και μετά.

Το αγαπημένο του Ντούτσε και των Ιταλών

πρόγραμμά μου ξεκίνησε το 1919· εκείνη την εποχή δεν γνώριζα τίποτα γι' αυτόν. Το δόγμα μας στηρίζεται στα πνευματικά του θεμέλια· αλλά κάθε άνθρωπος είναι προϊόν των δικών του σκέψεων και των σκέψεων των άλλων. Και ας μην πούμε ότι τα γεγονότα στην Ιταλία δεν μας επηρέασαν. Τα καφέ πουκάμισα μπορεί να μην είχαν δημιουργηθεί χωρίς τους μελανοχίτωνες. Η Πορεία στη Ρώμη το 1922 ήταν ένα από τα σημεία καμπής στην ιστορία. Το γεγονός και μόνο, ότι μπορούσαμε να το κάνουμε αυτό, μας έδωσε ώθηση. (Λίγες εβδομάδες αργότερα, με δέχτηκε ο υπουργός Σβάιερ[7]· αλλιώς δεν θα το έκανε.)

Ο Μπενίτο Μουσολίνι (1883 – 1945) – αρχικά σοσιαλιστής και δάσκαλος δημοτικού – μετανάστευσε από το 1902 έως το 1904 στην Ελβετία (προσωρινά και στη Γερμανία), μετά την επιστροφή του στην Ιταλία, εργάστηκε σαν δημοσιογράφος και, από το 1912, σαν αρχισυντάκτης του οργάνου του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της εφημερίδας «Avanti», το 1914, διαγράφηκε από το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα επειδή υποστήριξε την είσοδο της Ιταλίας στον πόλεμο, τον Νοέμβριο του 1914, ίδρυσε τη δική του εφημερίδα, «Popolo d' Italia», από το 1915 έως το 1917, υπηρέτησε σαν στρατιώτης (φτάνοντας στον βαθμό του δεκανέα), το 1917 – σοβαρά τραυματισμένος – επέστρεψε στο Μιλάνο σαν αρχισυντάκτης της εφημερίδας του και στις 23 Μαρτίου 1919, έχοντας γίνει εθνικιστής μέσα από τα γεγονότα του πολέμου και τα επακόλουθά του, ίδρυσε το «Fasci di Combattimento» (Δέσμες Μάχης), το φασιστικό κίνημα, που ήταν ταυτόχρονα ένα ενιαίο πολιτικό κόμμα και εθνικός στρατιωτικός σύνδεσμος (πολιτοφυλακή) με δική του οργάνωση νεολαίας. Μετά την «Πορεία προς τη Ρώμη» με τους «Μελανοχίτωνές» του (28 Οκτωβρίου 1922), έγινε πρωθυπουργός της Ιταλίας και Ντούτσε (Αρχηγός) του φασισμού. Μέσα από τις ««Μάχες του για το Σιτάρι», την κατασκευή μεγάλων δρόμων, την ηλεκτροδότηση των σιδηροδρόμων, την κατασκευή νέων βιομηχανιών, την αποκατάσταση των ελών του Πόντινε και τη δημιουργία σύγχρονων σχολείων, πανεπιστημίων και νοσοκομείων, μείωσε σημαντικά την ανεργία και τη φτώχεια στην Ιταλία. Το 1929, με τη «Συνθήκη του Λατερανού», πέτυχε συμφιλίωση μεταξύ του ιταλικού κράτους και του Βατικανού (δηλαδή του Πάπα). Το 1936 κατέλαβε με το αυταρχικό του καθεστώς την Αβησσυνία (Αιθιοπία) και το 1939 την Αλβανία. Αυτό το γιόρτασε σαν την αρχή μιας νέας «Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας». Με αυτόν τον τρόπο, ενεργώντας αντίθετα με τις προφορικές και γραπτές προειδοποιήσεις του Πάπα Πίου ΙΒ' και του Ιταλού Βασιλιά, στις 10 Ιουνίου 1940, οδήγησε την Ιταλία στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στο πλευρό του Χίτλερ, σπατάλησε το πολιτικό του έργο και πυροβολήθηκε θανάσιμα από κομμουνιστές παρτιζάνους στις 29 Απριλίου 1943. Στις προσωπικές του επαφές ήταν εξαιρετικά σίγουρος για τον εαυτό του, αλλά μπορούσε να είναι πολύ φιλικός και συντροφικός όταν τον βοηθούσαν (όπως έκανα εγώ, για παράδειγμα, όταν βρήκα το καπέλο της στολής του, που είχε χαθεί ανεπανόρθωτα στο Μπέργκχοφ στις 30 Απριλίου 1942). Μιλούσε και καταλάβαινε αρκετά καλά γερμανικά, ώστε να μπορεί να συνομιλεί με τον Χίτλερ και χωρίς διερμηνέα. Ο Χίτλερ τον θαύμαζε πολύ. Όταν ο Μουσολίνι απελευθερώθηκε από τη βασιλική φυλακή στο Γκραν Σάσσο (Gran Sasso) (12

7. Ο δρ. Φραντς Ξαβιέρ Σβάιερ (Franz Xaver Schweyer) ήταν υπουργός Εσωτερικών της Βαυαρίας από το 1921 έως το 1924.

Σεπτεμβρίου 1943), και το ημερολόγιό του έπεσε σε γερμανικά χέρια και αποκάλυψε κάποιες από τις απόψεις του, – που δεν ήταν πολύ κολακευτικές για τον Χίτλερ – ο Χίτλερ απέρριψε την απογοήτευσή του με το σχόλιο: «Ακόμα και ένας Ντούτσε είναι απλώς ένας άνθρωπος!»

Αν τότε ο Μουσολίνι είχε ηττηθεί από τον Μαρξισμό, δεν ξέρω αν θα μπορούσαμε να αντέξουμε. Ο Εθνικοσοσιαλισμός εκείνη την εποχή ήταν ακόμα ένα αδύναμο βλαστάρι.

Αν ο Ντούτσε πέθαινε, αυτό θα ήταν μεγάλη συμφορά για την Ιταλία. Όποιος περπατούσε μαζί του στη Βίλα Μπεργκέζε και έβλεπε το κεφάλι του και τις ρωμαϊκές προτομές μπροστά του, ένιωθε ότι ήταν ένας από τους Ρωμαίους Καίσαρες! Κατά κάποιο τρόπο κουβαλάει μέσα του την κληρονομιά ενός σπουδαίου άνδρα εκείνης της εποχής.

Παρά τις αδυναμίες τους, οι Ιταλοί έχουν πολλά χαρακτηριστικά που τους κάνουν αγαπητούς σε εμάς. Η Ιταλία είναι η γενέτειρα της έννοιας του κράτους, καθώς η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν η μόνη πραγματικά μεγάλη πολιτική μορφή του κράτους. Η μουσικότητα του λαού, η αίσθηση των όμορφων σχέσεων και αναλογιών, η ομορφιά των ανθρώπων τους! Η Αναγέννηση ήταν η αυγή μιας νέας ημέρας, η εκ νέου ανακάλυψη του Άριου ανθρώπου.

Και μετά υπάρχει η δική μας ιστορία σε ιταλικό έδαφος! Όποιος δεν εκτιμά την ιστορία είναι σαν ένα άτομο που δεν έχει ακοή ή όραση. Μπορεί να ζήσει και χωρίς αυτήν, αλλά τι νόημα έχει αυτό;!

Το Παρίσι σε σύγκριση με τη μαγεία των ιταλικών πόλεων

Η μαγεία της Φλωρεντίας και της Ρώμης, της Ραβέννας και της Σιένας ή της Περούτζιας, πόσο όμορφη είναι η Τοσκάνη και η Ούμπρια! Κάθε παλάτι στη Φλωρεντία ή τη Ρώμη αξίζει περισσότερο από ολόκληρο το Κάστρο του Ουίνδσορ. Αν οι Άγγλοι καταστρέψουν τη Φλωρεντία ή τη Ρώμη, θα είναι έγκλημα. Καμία απώλεια δεν θα γίνει αισθητή για τη Μόσχα, και δυστυχώς δεν θα ήταν απώλεια ούτε για το Βερολίνο σήμερα.

Έχω δει τη Ρώμη και το Παρίσι. Πρέπει να πω ότι το Παρίσι, εκτός ίσως από την Αψίδα του Θριάμβου, δεν έχει κάτι μεγαλειώδες στο στυλ του Κολοσσαίου, του Κάστρου του Αγίου Άντζελο ή ακόμα και του Βατικανού: συλλογικά έργα που ξεπερνούν το άτομο. Υπάρχει πάντα κάτι περίεργο στα παριζιάνικα κτίρια, για τα παράθυρα σε σχήμα «ματιού του ταύρου»[8], που είναι αδύνατον να χτιστούν στη σχέση με ολόκληρη τη δομή, είτε ένα αέτωμα που στριμώχνει την πρόσοψη, ή αν συγκρίνω το αρχαίο Πάνθεον με παριζιάνικο κτίριο: πόσο κακοκατασκευασμένο είναι! Και επιλέον τα γλυπτά! Ό,τι κι αν είδα στο Παρίσι, φεύγει από πάνω μου, η Ρώμη, από την άλλη πλευρά, πραγματικά με γοήτευσε.

Όταν υποδεχτήκαμε τον Ντούτσε, το θεωρήσαμε υπέροχο· αλλά το ταξίδι μας στην Ιταλία[9], η υποδοχή εκεί – παρ' όλες τις απαρχαιωμένες τελετές – το ταξίδι στον Κυρινάλιο λόφο, ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό[10].

---

8. Στρογγυλοί φεγγίτες.

9. Επίσημη επίσκεψη στην Ιταλία από 2 έως 10 Μαΐου 1938.

10. Ακόμη και στις αναμνήσεις του, ο Χίτλερ ήταν ενθουσιασμένος από τις προστρατιωτικές επιδείξεις της αθλητικής ιταλικής νεολαίας στο στρατόπεδο Τσεντορέλα και στο Φόρουμ Μουσολίνι, καθώς και με την απονομή του χρυσού σήματος της οργάνωσής τους (Opera Nazionale Balilla) σε αυτόν. (Η Opera Nazionale Balilla ήταν μια ιταλική φασιστική παραστρατιωτική οργάνωση νέων.)

Η Νάπολη, εκτός από το Καστέλο, θα μπορούσε να ήταν και η Νότια Αμερική. Αλλά μετά υπήρχε ξανά η αυλή του παλατιού, πόσο μεγαλειώδης στις αναλογίες, όλα προσεκτικά σταθμισμένα, το ένα απέναντι στο άλλο! Θα μπορούσα μόνο να ευχηθώ να περιπλανηθώ εκεί σαν άγνωστος ζωγράφος. Αντίθετα: ομάδες εδώ, ομάδες εκεί, και ο ίδιος ο Ντούτσε, που δεν μπορούσε να δει περισσότερους από τρεις πίνακες· οπότε δεν είδα καθόλου πίνακες.

Ακόμα και η Σικελία λέγεται ότι είναι υπέροχη.

2

22 Ιουλίου 1941, τη νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Γερμανο-αγγλική φιλία;

Ο Άγγλος είναι ανώτερος από τον Γερμανό στην αυτοπεποίθησή του.
Μόνο όσοι μπορούν να δίνουν εντολές έχουν αυτοπεποίθηση.

Σε όλο τον κόσμο, οι Γερμανοί δουλεύουν χωρίς να παίρνουν την αμοιβή που τους αξίζει· η απόδοσή τους αναγνωρίζεται. Αλλά το γεγονός ότι ζουν μόνο για τη δουλειά τους, τούς κάνει να φαίνονται αξιοθρήνητοι σε όσους βγάζουν χρήματα από αυτούς.

Γιατί οι Γερμανοί δεν ήταν ευπρόσδεκτοι στον Αγγλοσαξονικό κόσμο την περίοδο που προηγήθηκε του Παγκόσμιου Πολέμου;

Γύρω στο 1870 είχαμε μια τεράστια αύξηση του πληθυσμού. Το αποτέλεσμα ήταν ότι 200.000 με 300.000 άνθρωποι αναγκάζονταν να μεταναστεύσουν κάθε χρόνο. Ο μόνος τρόπος για να διορθωθεί αυτό ήταν να μπουν αυτοί οι άνθρωποι στη διαδικασία εργασίας. Τα μόνα προϊόντα που ήταν διαθέσιμα για παραγωγή ήταν αυτά που κατασκευάζονταν από τις γερμανικές πρώτες ύλες, άνθρακα και σίδηρο. Μέχρι τότε, η ζήτηση για προϊόντα που κατασκευάζονταν από αυτά τα υλικά είχε καλυφθεί από την Αγγλία. Οι Άγγλοι ήταν γνωστοί για την απαίτηση κορυφαίας ποιότητας και γι' αυτήν πλήρωναν υψηλές τιμές. Όποιος θέλει να μπει στην αγορά κάτω από τέτοιες συνθήκες, δεν έχει άλλη επιλογή από το να μειοδοτήσει τους μονοπωλητές.

Η εργατικότητά μας, μας επέτρεψε να παράγουμε προϊόντα μαζικής παραγωγής. Αυτά ήταν φθηνά, αλλά δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν την ποιότητα των αγγλικών προϊόντων: ήμασταν αρχάριοι και δεν γνωρίζαμε τα μυστικά της παραγωγής. Έτσι, σε μια Παγκόσμια Έκθεση στη Φιλαδέλφεια τη δεκαετία του 1880 (1876), τα γερμανικά προϊόντα χαρακτηρίστηκαν σαν «φθηνά και κακής ποιότητας». Με την πάροδο του χρόνου, όμως, εμφανίστηκαν τρεις ομάδες παραγωγής στις οποίες η εργασία μας ξεπέρασε την αγγλική ποιότητα: η χημική βιομηχανία, ιδίως η φαρμακευτική, η παραγωγή χρωστικών ουσιών και, πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η εξαγωγή αζώτου από τον αέρα· η κατασκευή ηλεκτρικών συσκευών και η παραγωγή οπτικών οργάνων. Η Αγγλία ένιωσε αυτόν τον ανταγωνισμό τόσο έντονα που αντεπιτέθηκε με όλες της τις δυνάμεις. Αλλά ούτε τα μέτρα εμπορικής πολιτικής, όπως οι προστατευτικοί δασμοί ή οι διεθνείς συμφωνίες, ούτε η ετικέτα «Made in Germany», αποδείχθηκαν αποτελεσματικά.

Για τον Άγγλο, ο ιδανικός τρόπος ζωής ενσαρκωνόταν στη βικτωριανή εποχή: Ο Άγγλος είχε υπό τον έλεγχό του τα αμέτρητα εκατομμύρια της αποικιακής αυτοκρατορίας και 35 εκατομμύρια ανθρώπους στη χώρα του. Επιπλέον,

υπήρχαν εκατομμύρια άνθρωποι της μεσαίας τάξης και πάνω από αυτούς, 1.000 κύριοι, στους οποίους οι καρποί της εργασίας των άλλων έρρεαν αβίαστα. Για αυτήν την αγγλική άρχουσα τάξη, η άνοδος της Γερμανίας ήταν μια καταστροφή. Βασικά, η μοίρα της Αγγλίας ήταν ήδη σφραγισμένη με την οικονομική μας άνοδο και στο μέλλον η Αγγλική Αυτοκρατορία θα μπορούσε να επιβιώσει μόνο εάν η Γερμανία σταματούσε εκεί.

Είμαι βέβαιος ότι το τέλος του πολέμου είναι η αρχή μιας διαρκούς φιλίας με την Αγγλία. Προϋπόθεση γι' αυτό, για να ζήσουμε ειρηνικά μαζί τους είναι το νοκ-άουτ χτύπημα που περιμένει ο Άγγλος από αυτόν που πρέπει να σέβεται: το 1918 πρέπει να έχει εξαλειφθεί.

Η «Μάχη της Αγγλίας» έγινε με μισή καρδιά από τον Χίτλερ επειδή γνώριζε για τις προετοιμασμένες εναλλακτικές οδούς διαφυγής της βρετανικής κυβέρνησης προς τον Καναδά. Γι' αυτό ο πρωταρχικός του στόχος ήταν να εξαλείψει τις οικονομικές δυνατότητες των Βρετανικών Νήσων. Είναι αλήθεια ότι στις 16 Ιουλίου 1940 έδωσε εντολή για την προετοιμασία μιας απόβασης στη νότια Αγγλία. Αλλά έκανε τις προετοιμασίες τόσο φανερά, ώστε αυτή η λεγόμενη επιχείρηση «Θαλάσσιος Λέων» να μπορούσε να χρησιμοποιηθεί από τον ίδιο σαν μέσο πίεσης κατά της Μεγάλης Βρετανίας σε σχέση με τις αμοιβαίες πολιτικές διαπραγματεύσεις στις οποίες εξακολουθούσε να ελπίζει. Την άνοιξη του 1941, ακύρωσε την επιχείρηση. Προαπαιτούμενο θα ήταν η ναρκοθέτηση των σημαντικότερων βρετανικών πολεμικών λιμανιών και των πλευρών της σχεδιαζόμενης επιχειρησιακής περιοχής. Η επίδραση των λεγόμενων «αυγών του διαβόλου», των μυστικών γερμανικών μαγνητικών θαλάσσιων ναρκών, ήταν πράγματι φρικτή· μόνο στις εκβολές του Τάμεση, 67 εμπορικά πλοία, 3 αντιτορπιλικά και 6 βοηθητικά πλοία βυθίστηκαν σε λίγες μόνο ημέρες λόγω αυτών των ναρκών. Αλλά η κατά λάθος ρίψη δύο ναρκών σε μια λασπώδη περιοχή από ένα πολεμικό αεροσκάφος του ναυτικού He-39 επέτρεψε στους Βρετανούς ειδικούς να αποκαλύψουν το μυστικό. Η δεύτερη προϋπόθεση για μια εισβολή στα Βρετανικά Νησιά θα ήταν ο έλεγχος του βρετανικού εναέριου χώρου. Ο Γκέρινγκ προσπάθησε να το επιτύχει αυτό μέσω της μαζικής ανάπτυξης των αεροπορικών στόλων των αρχιπτεράρχων Άλμπερτ Κέσσελρινγκ, Ούγκο Σπέρλε (Hugo Sperrle) και του πτέραρχου Χανς-Γιούργκεν Στουμπφ (Hans-Jürgen Stumpff), που αποτελούνταν συνολικά από 2.355 αεροσκάφη. Αλλά οι βομβαρδιστικές επιθέσεις εναντίον των αεροδρομίων, των εργοστασίων αεροσκαφών και των αντιαεροπορικών εγκαταστάσεων, καθώς και εναντίον της ευρύτερης περιοχής του Λονδίνου – αρχίζοντας στις 13 Αυγούστου 1940 – μετά από σημαντικές αρχικές επιτυχίες απέτυχαν λόγω των μαχητικών της Βασιλικής Πολεμικής Αεροπορίας και των επιθέσεών τους σε μεγάλους σχηματισμούς. Η γερμανική πλευρά δεν είχε καταφέρει να αναπτύξει περαιτέρω καταδιωκτικά αεροσκάφη όπως το Focke-Wulf FW 190 A-4, το οποίο ήταν ανώτερο στις αερομαχίες, για χρόνους πτήσης άνω της μιάμιση ώρας, αφού η πτήση με επιστροφή για τη βρετανική αποστολή διαρκούσε μια ώρα.

Όταν αναρωτιέμαι αν είμαστε προετοιμασμένοι ενάντια στους κινδύνους μιας ζωής πλούτου, στους οποίους η Αγγλία απειλείται τώρα να υποκύψει, η μόνη απάντηση που μπορεί να δοθεί είναι:

Ναι, γι' αυτό υπάρχει η ανησυχία μου για την τέχνη. Στην Αγγλία, ο πολιτισμός, όπως και ο αθλητισμός, είναι απευθύνεται αποκλειστικά στην αριστο-

κρατία, και σε καμία άλλη χώρα ο Σαίξπηρ δεν παρουσιάζεται τόσο άσχημα όσο στην Αγγλία. Αγαπούν τη μουσική, αλλά αυτή δεν τους αγαπά. Και δεν έχουν ούτε κορυφαίους στοχαστές. Τι σημαίνει η Εθνική Πινακοθήκη για τις μάζες εκεί; Η μεταρρύθμισή τους δεν γεννήθηκε, όπως η γερμανική μεταρρύθμιση, από συνείδηση, αλλά από πολιτική σκοπιμότητα. Στο Μπαϊρόιτ συναντάς περισσότερους Γάλλους παρά Άγγλους. Οι Άγγλοι δεν έχουν όπερα και θέατρα που να δουλεύουν όπως τα εκατοντάδες γερμανικά θέατρα.

Παρ' όλα αυτά, έχω γνωρίσει πολλούς Άγγλους και Αγγλίδες που εκτιμούμε, ακόμα κι αν αυτοί με τους οποίους είχαμε επίσημες σχέσεις δεν ήταν άνδρες. Παρά ταύτα είναι ο λαός με τον οποίο μπορούμε να συνδεθούμε.

3

1η Αυγούστου 1941, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Γραφειοκρατία: Δημόσια διοίκηση χωρίς το θάρρος να αναλάβει ευθύνες

Πάντα μου ζητούν να πω κάτι για να επαινέσω τη γραφειοκρατία. Δεν μπορώ να το κάνω.

Βεβαίως, έχουμε μια καθαρή διοίκηση, αδιάφθορη, σχολαστικά ακριβή. Αλλά: είναι υπερ-οργανωμένη, και μερικές φορές υπερ-στελεχωμένη. Και μετά: δεν κοιτάμε την επιτυχία, δεν αποδίδονται συγκεκριμένες ευθύνες σε ορισμένες αρμοδιότητες, αλλά όλα γίνονται εξαρτώμενα. Σ' αυτό προσθέστε το συνεχές κόλλημα στις καρέκλες. Με εξαίρεση ένα μέρος της Βέρμαχτ (εννοείται ο στρατός) τώρα στην πραγματικότητα έχουμε μια πολύ μεγαλύτερη χαλάρωση στη Βέρμαχτ σε σχέση με τον πολιτικό τομέα! Και όλα αυτά με συχνά ανεπαρκείς μισθούς!

Σε υπηρεσιακές συνομιλίες μαζί μου, ο Χίτλερ δεν έκρυβε το γεγονός ότι μόνο ο παλιός «μηχανισμός των επαγγελματιών δημοσίων υπαλλήλων» της κρατικής διοίκησης του είχε επιτρέψει τις πολλές αρχικές επιτυχίες του στην εσωτερική και εξωτερική πολιτική. Στηριζόμενος μόνο από τα στελέχη του κόμματός του – δηλαδή ένα είδος λαϊκής διοίκησης με πολλή καλή θέληση, αλλά χωρίς εμπειρία – θα είχε αποτύχει παταγωδώς σε σύνθετα προβλήματα. Επιπλέον, η επαγγελματική δημόσια υπηρεσία ήταν εξαιρετικά πιστή σε αυτόν. Ήταν ευγνώμων που, με τον νόμο για την αποκατάσταση της επαγγελματικής δημόσιας υπηρεσίας της 7ης Απριλίου 1933, την είχε απαλλάξει από όλα τα στοιχεία που είχαν εισέλθει στις θέσεις τους χωρίς την προβλεπόμενη επαγγελματική κατάρτιση, δηλαδή από τους λεγόμενους τότε πλούσιους τύπους του κόμματος (κομματόσκυλα). Η «υπουργική γραφειοκρατία», με τις συγκεντρωτικές της τάσεις και την έλλειψη εστίασης στην επιτυχία, ήταν παρ' όλα αυτά ένας εφιάλτης για τον Χίτλερ, παντού εμπόδιζε τα φανταστικά του σχέδια και τον ανάγκαζε να υλοποιήσει τους στόχους του βήμα προς βήμα. Αντίθετα, θαύμαζε την περιφερειακή διοίκηση που ίδρυσε ο Φρειδερίκος ο Μέγας, η οποία στελεχωνόταν από πλήρως καταρτισμένους «νομικούς επαγγελματίες», οι οποίοι διαχειρίζονταν τα καθήκοντά τους με το ⅓ ή το ¼ του σημερινού προσωπικού των γραφείων της περιφέρειας. «Με 900 από αυτούς τους άντρες, κυβερνώ ένα παγκόσμιο Ράιχ!», μου είπε τον Αύγουστο

του 1942. Και έκανε τα πάντα για να δημιουργήσει σε αυτά τα υψηλόβαθμα, διορισμένα από το κράτος, διοικητικά στελέχη, με την ενεργητικότητα, την πρακτική προοδευτικότητα και την οικονομική τους αποδοτικότητα, τη θέση ενός κόμη της περιφέρειας, δηλαδή μιας έμπειρης, ρεαλιστικής, αλλά πατρικής ηγετικής αρχής. Και απλώς γελούσε όταν η υπουργική γραφειοκρατία, παραπονιόταν για πολλοστή φορά μέσω του υπουργού του Ράιχ Λάμερ, για την αυταρχικότητα και το πείσμα αυτών των επαγγελματικών συμβούλων των περιφερειών.

Και μετά η πάγια ιδέα: η νομοθεσία πρέπει πάντα να είναι ομοιόμορφη σε ολόκληρο το Ράιχ. Γιατί να μην υπάρχει κανόνας μόνο για ένα μέρος του Ράιχ; Φαντάζονται ότι η νομική ομοιομορφία σημαίνει: καλύτερα κακό και ομοιόμορφο παρά καλό και ανομοιόμορφο. Αυτό που πρέπει να γίνει μόνο είναι η ηγεσία να έχει μια γενική εικόνα των δραστηριοτήτων των διοικήσεων και να κρατά τα ηνία στα χέρια.

Η Βέρμαχτ αποδίδει την ύψιστη τιμή σε όποιον – ενεργώντας ενάντια στις εντολές – σώζει μια κατάσταση με την διορατικότητά του και την αποφασιστικότητά του. Στην διοίκηση, η απόκλιση από τον κανόνα κοστίζει πάντα το κεφάλι: η εξαίρεση είναι μια ξένη έννοια. Γι' αυτό δεν έχει το θάρρος να αναλάβει μεγάλες ευθύνες.

Το μόνο καλό είναι ότι (καθώς προχωρά αυτός ο πόλεμος) θα έχουμε σταδιακά να διαχειριστούμε μια ήπειρο. Ακόμα και οι διαφορετικές θέσεις του ήλιου αποκλείουν οποιαδήποτε «ομοιομορφία». Είμαστε αναγκασμένοι να διαχειριζόμαστε περιοχές από 300 ως 500 χιλιόμετρα με μια χούφτα ανθρώπους. Φυσικά, η αστυνομία θα πρέπει να έχει έτοιμα τα πιστόλια της. Οι άνδρες του κόμματος θα το χειριστούν σωστά.

Θα πρέπει να πληρωθεί ένα τίμημα για τα διδάγματα που αντλήθηκαν: τα λάθη δεν μπορούν πάντα να αποφευχθούν. Αλλά τι σημασία έχει αυτό αν, σε 10 χρόνια, μου αναφέρουν: «Το Ντάντσιχ, η Αλσατία και η Λωρραίνη είναι γερμανικές, αν και υπήρχαν 3 και 4 λάθη στο Κολμάρ, και 5 και 10 εκεί». Μπορούμε να τα δεχτούμε, αρκεί να μην χάσουμε τις επαρχίες. Μετά από 10 χρόνια, θα έχουμε μια διαδικασία επιλογής και θα γνωρίζουμε αμέσως: γι' αυτό θα μπορούμε να βασιστούμε σε αυτό ή σε εκείνο το άτομο, όταν ορισμένα νέα καθήκοντα θα απαιτούν τα αφεντικά τους.

Τότε θα προκύψει ένας νέος τύπος ανθρώπων, πραγματικοί κύριοι που φυσικά δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν στη Δύση: οι αντιβασιλείς.

4

2 Αυγούστου 1941, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Η άγνοια της αστικής τάξης: Ανοίγοντας το δρόμο για τον κομμουνισμό

Δεν είναι περίεργο που ο κομμουνισμός είχε το ισχυρότερο προπύργιό του στη Σαξονία και ότι κερδίσαμε τους Σάξονες εργάτες πολύ σταδιακά, όπως δεν είναι περίεργο που τώρα είναι από τους πιο πιστούς: η αστική τάξη εκεί ήταν παράλογα στενόμυαλη.

Στα μάτια της σαξονικής οικονομίας ήμασταν κι εμείς κομμουνιστές. Όποιος υποστήριζε την κοινωνική ισότητα για τις μάζες θεωρούνταν από αυτούς

Μπολσεβίκος. Το να δουλεύεις από το σπίτι στη Σαξονία είναι αμαρτία, αδιανόητη. Ήταν μια πλουτοκρατία όπως αυτή στην Αγγλία σήμερα. Η Βέρμαχτ είχε ήδη παρατηρήσει μια σταδιακή μείωση του πληθυσμού στη Σαξονία.

Πλουτοκρατία = κυριαρχία του χρήματος. Όσον αφορά το νομισματικό σύστημα του Χίτλερ, πρέπει να σημειωθούν τα εξής:

Τα νομίσματα του «Τρίτου Ράιχ» παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον από πολλές απόψεις. Για να δημιουργήσει ένα εθνικό αποθεματικό αργύρου 34.000 τόνων καθαρού αργύρου, ο Χίτλερ έβαλε στα νομίσματα των 2-RM σε κράμα 62,3% και τα νοίσματα των 3-RM σε κράμα 90% καθαρού αργύρου. Τα πρώτα επίσημα ασημένια νομίσματα του Τρίτου Ράιχ ήταν τα νομίσματα των 2-RM και των 3-RM, με την εκκλησία του φρουρίου του Πότσνταμ και την ημερομηνία «21 Μαρτίου 1933» στην μπροστινή όψη, το σύνθημα «Το κοινό καλό είναι υπεράνω του προσωπικού συμφέροντος» σαν επιγραφή στην άκρη, και δύο μικροί αγκυλωτοί σταυροί τόσο στην μπροστινή όσο και στην πισινή όψη. Εκδίδονταν από το 1934 και μετά. Μετά τον θάνατο του Χίντενμπουργκ, ο Χίτλερ, σαν νέος αρχηγός του κράτους, διέταξε μια αλλαγή στο σχέδιο των νομισμάτων, αντικαθιστώντας το με τον εθνικοσοσιαλιστικό αετό (με ένα αγκυλωτό σταυρό σε στεφάνι βελανιδιάς). Τα νέα νομίσματα εκδόθηκαν από το 1936. Το 1939, ο Χίτλερ αντάλλαξε τα κέρματα από καθαρό νικέλιο (30 Reichspfennig και 1 Reichsmark) με αλουμινένια νομίσματα των 30 πφέννιγκ και χαρτονομίσματα του 1 Reichsmark, αποκτώντας έτσι ένα απόθεμα νικελίου περίπου 3.000 τόνων για την πολεμική προσπάθεια. Ο λόγος που τα ασημένια νομίσματα με τον Λούθηρο και τον Σίλερ των 2-RM και των 3-RM είναι τόσο ακριβά για τους συλλέκτες σήμερα οφείλεται στο ότι συνολικά κόπηκαν λίγα. Το γεγονός ότι ακόμη και τα μικρά νομίσματα από ψευδάργυρο και αλουμίνιο του Τρίτου Ράιχ έχουν ιδιαίτερα υψηλή νομισματική αξία οφείλεται στην περιορισμένη ικανότητα κοπής των νομισματοκοπείων της Καρλσρούης, της Δρέσδης και του Αμβούργου, τα οποία αναγνωρίζονται από τα σήματα των νομισματοκοπείων G, E και J. Τα χάλκινα νομίσματα της εποχής του – 1-Rpfg, 2-Rpfg, 3-Rpfg και 10-Rpfg – Ο Χίτλερ τα αντάλλαξε με νομίσματα 1-Rpfg, 3-Rpfg και 10-Rpfg από ψευδάργυρο ξεκινώντας από το 1939, καθώς τα νομίσματα 3 και 10-Rpfg περιείχαν 91,3% χαλκό και τα νομίσματα 1 και 2-Rpfg περιείχαν 93% χαλκό. Τα αποθέματα χαλκού που απέκτησε ο Χίτλερ για πολεμικούς εξοπλισμούς εκτιμώνται σε τουλάχιστον 10.000 τόνους. Ο Χίτλερ άρχισε να σηματοδοτεί τα χαρτονομίσματα με τον εθνικοσοσιαλιστικό αετό, όταν η άποψή του άρχισε να κερδίζει διεθνή αποδοχή, ότι η αξία του χρήματος πρέπει να καθορίζεται από την αγοραστική του δύναμη (δηλαδή, από το εθνικό προϊόν αγαθών και υπηρεσιών).

Δεν κατηγορώ κανέναν από τους απλούς ανθρώπους που ήταν κομμουνιστής. Μόνο ένας διανοούμενος μπορεί να κατηγορηθεί γι' αυτό· ήξερε ότι η αναγκαιότητα ήταν ένα μέσο για τον σκοπό του. Κοιτάζοντας αυτό το αστικό πλήθος, θα κοκκινίσεις. Οι μάζες ακολούθησαν τον μόνο δυνατό δρόμο. Ο εργάτης δεν είχε καμία συμμετοχή στην εθνική ζωή: Για παράδειγμα, καμία αντιπροσωπεία εργατών δεν προσκλήθηκε ποτέ στα αποκαλυπτήρια ενός μνημείου του Μπίσμαρκ ή σε μια καθέλκυση πλοίου, το μόνο που έβλεπε κανείς ήταν καπέλα και στολές. Για μένα, το καπέλο είναι συνώνυμο με την αστική τάξη.

Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το να κοιτάς το παλιό «Woche» [ένα πολυδιαβασμένο, εικονογραφημένο εβδομαδιαίο περιοδικό που εκδίδει ο Όγκαστ Σερλ (August Scherl) από το 1889]. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι αυτό είναι κάτι που πρέπει να μελετήσεις: Κατά την καθέλκυση του πλοίου, φορούσαν μόνο καπέλα, ακόμα και μετά την επανάσταση· ο λαός βρίσκονταν εκεί απλώς για βιτρίνα, για την άφιξη των υψηλών και υψηλόβαθμων αξιωματούχων.

Κάποτε ο Κάιζερ δέχθηκε μια αντιπροσωπεία εργατών· τους επιτέθηκε απότομα, προειδοποιώντας τους αμέσως ότι θα απέσυρε την αυτοκρατορική του εύνοια. Στις τοπικές συνελεύσεις της περιφέρειάς τους, οι εκπρόσωποί του απλώς ερμήνευαν τα αυτοκρατορικά λόγια. Μετά στον πόλεμο ήταν πολύ αργά.

Από την άλλη, ήταν πολύ δειλοί και δεν τολμούσαν να τσακίσουν τα κεφάλια των σοσιαλδημοκρατών. Ο Μπίσμαρκ το ήθελε αυτό· παράλληλα υπήρχε κοινωνική νομοθεσία: έναν δρόμο που, αν ακολουθούνταν με συνέπεια, θα οδηγούσε στον στόχο μέσα σε 20 χρόνια.

Ο Τέλμαν[11], είναι ο τύπος του ανθρωπάκου που δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Το πρόβλημα με αυτόν είναι ότι δεν ήταν τόσο έξυπνος όσο, για παράδειγμα, ο Τόργκλερ.[12] Από τους δύο ήταν ο λιγότερο έξυπνος. Γι' αυτό άφησα τον Τόργκλερ ελεύθερο, ενώ έπρεπε να κρατήσω τον Τέλμαν, όχι για εκδίκηση, αλλά μόνο επειδή ήταν επικίνδυνος. Μόλις εξαλειφθεί ο μεγάλος κίνδυνος στη Ρωσία, μπορεί να πάει όπου θέλει.

Δεν χρειαζόταν να συλλάβω τους Σοσιαλδημοκράτες γιατί δεν υπήρχε ξένο κράτος στο οποίο θα μπορούσαν να προκαλέσουν ζημιά.

Το σύμφωνο με τη Ρωσία δεν με ανάγκασε ποτέ να πάρω μια διαφορετική στάση απέναντι στον εσωτερικό κίνδυνο. Αλλά κατ' αρχήν, βρίσκω τους κομμουνιστές μας χίλιες φορές πιο συμπαθείς από, για παράδειγμα, έναν Στάρχεμπεργκ.[13] Ήταν ανθεκτικοί χαρακτήρες, που αν είχαν μείνει στη Ρωσία περισσότερο, θα είχαν επιστρέψει πλήρως θεραπευμένοι.

5

2 Αυγούστου 1941, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Σιδηρούν Παραπέτασμα;

Όταν μια χώρα όπως η Ρωσία απομονώνεται, το κάνει μόνο και μόνο για να μην δώσει κανένα μέτρο σύγκρισης.

Ο Στάλιν έπρεπε να εισαγάγει τον μπολσεβικισμό στις χώρες της Βαλτικής, επειδή η ζωή εκεί θα αποτελούσε ένα ακατάλληλο μέτρο σύγκρισης για τον στρατό κατοχής του. Αρχικά, δεν το ήθελε.

---

11. Ο Ερνστ Τέλμαν (Ernst Thälmann) ήταν πρόεδρος του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γερμανίας (Kommunistische Partei Deutschlands – KPD) από το 1925 έως το 1933.

12. Ο Ερνστ Τόργκλερ (Ernst Torgler) ήταν επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας του KPD στο Ράιχσταγκ το 1932/1933.

13. Ο Ερνστ Ρούντιγκερ πρίγκηπας του Στάρχενμπεργκ (Ernst Rüdiger Fürst von Starhemberg) συμμετείχε στο πραξικόπημα του Χίτλερ στο Μόναχο το 1923. Αργότερα πολεμώντας εναντίον του Χίτλερ, έγινε αρχηγός της Αυστριακής «Heimwehren» (Εθνικής Φρουράς) το 1930 και Αντικαγκελάριος της Αυστρίας από το 1934 έως το 1936.

Ο Χίτλερ δεν ήθελε να εξάγει τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό. Έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με τον Λένιν, ο οποίος ήθελε να διεθνοποιήσει τον κομμουνισμό σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Καρλ Μαρξ και του Φρίντριχ Ένγκελς (Κομιντέρν = Κομμουνιστική Διεθνής). Ο Στάλιν χρησιμοποίησε τη διεθνοποίηση του κομμουνισμού μόνο για να εξυπηρετήσει τα σοβιετικά συμφέροντα και τον ιμπεριαλισμό της ΕΣΣΔ. Ήδη από το 1924, ανακοίνωσε τον «σοσιαλισμό σε μία χώρα», δηλαδή τον εθνικό κομμουνισμό της ΕΣΣΔ, με στόχο να μετατρέψει το υπάρχον αγροτικό κράτος της Ρωσίας σε βιομηχανικό κράτος της Ρωσίας. Για αυτόν, που το 1912 είχε μελετήσει τα προβλήματα των εθνικοτήτων του πολυεθνικού κράτους της Αυστροουγγαρίας στη Βιέννη με εντολή του Λένιν και είχε δημοσιεύσει μια εργασία σχετικά με το θέμα, το πρόβλημα των εθνικοτήτων του πολυεθνικού κράτους της ΕΣΣΔ απαιτούσε έναν ισχυρό σοβιετικό εθνικισμό σαν βάση για την πολιτική ενότητα. Μεταξύ των 115 εθνικοτήτων ή 175 εθνοτήτων της ΕΣΣΔ, προστάτευε ξεκάθαρα τους Ρώσους, των οποίων το καθαρό μυαλό, την υπομονή και τον σταθερό χαρακτήρα του – αν και ο ίδιος ήταν Γεωργιανός – εκτιμούσε βαθιά. Σήμερα, οι Ρώσοι αποτελούν το ήμισυ του συνόλου των Σοβιετικών πολιτών λόγω της συστηματικής πολιτικής του Στάλιν για τον πληθυσμό.

Εμείς θέλουμε να φτιάξουμε τη Γερμανία έτσι ώστε όποιος έρχεται σε εμάς να έχει θεραπευτεί από τις προηγούμενες αντιλήψεις του. Αλλά δεν θέλω να επιβάλω τον εθνικοσοσιαλισμό σε κανέναν.
Αν κάποιος πει ότι οι άλλοι θα παραμείνουν δημοκράτες, ωραία, ας παραμείνουν φιλελεύθεροι δημοκράτες κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Οι Γάλλοι, για παράδειγμα, θα πρέπει να διατηρήσουν τα κόμματά τους· όσο περισσότερα κοινωνικά επαναστατικά κινήματα έχουν, τόσο το καλύτερο για εμάς. Όπως το κάνουμε τώρα είναι σωστό: πολλοί Γάλλοι δεν θα λαχταρούν να φύγουμε από το Παρίσι. Λόγω της σχέσης τους μαζί μας, είναι καχύποπτοι με τους Γάλλους του Βισύ. Όπως και το Βισύ, αντίθετα, μπορεί να μην αντιπαθεί το γεγονός ότι είμαστε στο Παρίσι, γιατί περιμένουν εκεί επαναστατικά κινήματα.

Νερό, άνεμος και παλίρροιες: οι πηγές ενέργειας του μέλλοντος

Στον τελικό σχεδιασμό της οικονομίας μας, θα πρέπει να διασφαλίσουμε ότι οι πληθυσμοί των ζώων θα αυξηθούν σε μέγεθος. Πολύ σημαντικά είναι επίσης τα 400 χιλιάδες στρέμματα καουτσούκ για την κάλυψη των αναγκών μας.

Η εκμετάλλευση της δύναμης του νερού είναι ακόμη στα αρχικά της στάδια, λόγω της δύναμης των ιδιωτικών καπιταλιστικών συμφερόντων. Η μεγάλη υδροηλεκτρική ενέργεια πρέπει να επικεντρώνεται κυρίως στους μεγάλους καταναλωτές, τη χημική βιομηχανία και ούτω καθεξής. Εκτός από αυτό, η παραγωγή κάθε ιπποδύναμης με τον τρόπο που χρησιμοποιούσαμε παλιότερα τη δύναμη του μύλου μας θα πρέπει να ανταμείβεται: το νερό ρέει, το μόνο που χρειαζόμαστε είναι να κάνουμε ένα βήμα και θα έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε. Ενώ το κάρβουνο μια μέρα θα τελειώσει, το νερό θα είναι πάντα εκεί. Όλα αυτά μπορούμε να τα αξιολογήσουμε εντελώς διαφορετικά από ότι τώρα. Μπορούμε να το κάνουμε βήμα προς βήμα και να αξιοποιήσουμε και την πιο μικρή κλίση. Αυτό εξασφαλίζει την ομοιόμορφη ροή του νερού. Και μπορούμε να φτιάξουμε κατασκευές ανθεκτικές σε βόμβες. Η νέα μέθοδος του Καρλ Φίσερ (Karl Fischer) είναι μια από τις πιο ευφυείς εφευρέσεις που έγιναν ποτέ.

Η μέθοδος Φίσερ (πιο συγκεκριμένα: μέθοδος Καρλ Φίσερ (Karl Fischer) –

Χανς Τροπς (Hans Tropsch) μετατρέπει τον άνθρακα και τον λιγνίτη σε συνθετική βενζίνη, παραφίνη, αλκοόλη, λιπαντικό λάδι και λάδι κινητήρα υδρογονώνοντας τον άνθρακα ή τον λιγνίτη με υδρογόνο υπό πίεση και καταλύτες. Αυτή η διαδικασία ονομάστηκε υγροποίηση άνθρακα και λιγνίτη. Δεδομένου ότι εκείνη την εποχή η θερμική ενέργεια για τη βιομηχανία, τα εργοστάσια φυσικού αερίου και ηλεκτρικής ενέργειας και για τα νοικοκυριά προερχόταν σχεδόν εξ ολοκλήρου από άνθρακα, οπτάνθρακα, λιγνίτη, ξύλο και τύρφη, τα 5 έως 7 εκατομμύρια τόνοι ετήσιας παραγωγής από τις μονάδες υδρογόνωσης καυσίμων [χρησιμοποιώντας τις διαδικασίες Φίσερ και Φρίντριχ Μπέργκιους (Friedrich Bergius)] στο Μέρσεμπουργκ (Λέουνα), το Γκελζενκίρχεν-Χορστ, το Γκελζενκίρχεν-Σόλβεν, το Όμπερχαουζεν-Χόλτεν, το Βέσελινγκ, την περιοχή του Ρουρ, τη Βοημία και αλλού ήταν σε μεγάλο βαθμό στη διάθεση του Χίτλερ για την πολεμική του προσπάθεια. Το κρίσιμο σημείο ήταν ότι – όπως έλεγε – «μη έχοντας πρώτες ύλες», είχε σχεδιάσει εξαρχής τα άρματα μάχης και τα αεροσκάφη του έτσι ώστε να είναι αποδοτικά ως προς τα καύσιμα. Για παράδειγμα, το καταδιωκτικό αεροσκάφος Me-i 09 της σειράς 100.000-RM χρειαζόταν 240 λίτρα, ενώ αυτό της σειράς 200.000-RM 280 λίτρα την ώρα με ταχύτητα 773 χιλιομέτρων την ώρα, ενώ σήμερα οι κινητήρες ενός γιγάντιου τζετ χρειάζονται περίπου 15.000 λίτρα ανά ώρα. Από τον Μάιο του 1944, τα εργοστάσια υδρογόνωσης καυσίμων του Χίτλερ δέχονταν συστηματικά αεροπορικές επιθέσεις από τους Αγγλοαμερικανούς σε όλα τα μέρη του Ράιχ και σε μεγάλο βαθμό βομβαρδίζονταν.

Η Νορβηγία πρέπει να γίνει κόμβος ηλεκτρικής ενέργειας για τη Βόρεια Ευρώπη. Τότε οι Νορβηγοί θα έχουν επιτέλους να εκπληρώσουν μια ευρωπαϊκή αποστολή. Θα αφήσω στην άκρη την κατάσταση στη Σουηδία. Δυστυχώς, αυτό δεν είναι δυνατό στη Φινλανδία.

Αν όλες οι πόλεις μας χρησιμοποιούσαν τη μέθοδο του Μονάχου για την παραγωγή φυσικού αερίου (που καλύπτει το 12% της κανονικής ζήτησης φυσικού αερίου στο Μόναχο), αυτό θα ήταν κάτι τεράστιο. Εάν όλες οι πόλεις μας χρησιμοποιούσαν τη διαδικασία της βαλτώδους λάσπης του Μονάχου για την παραγωγή αερίου (το 12% της κανονικής ζήτησης φυσικού αερίου του Μονάχου καλύπτεται με αυτόν τον τρόπο), θα είχαμε τεράστια διαφορά. Στο Βέλσερ Χάιντε, το αέριο πηγάζει από το έδαφος: η πόλη Βέλσερ θερμαίνεται από αυτό. Δεν θα ήταν έκπληξη αν κάποια μέρα βρεθεί πετρέλαιο εκεί.

Αλλά ένα πράγμα είναι σίγουρο για το μέλλον: νερό, άνεμοι και παλίρροιες. Το αέριο υδρογόνο πιθανότατα θα χρησιμοποιηθεί για θέρμανση.

6 9 Αυγούστου 1941
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Αρχές του κώδικα τιμής του σώματος των αξιωματικών

Οι αρχές του κώδικα τιμής ενός αξιωματικού ήταν ένα επαναλαμβανόμενο θέμα των επιτραπέζιων συνομιλιών μεταξύ του Χίτλερ και των στρατηγών τις τελευταίες ημέρες. Στη συνέχεια, ο Αρχιστράτηγος του Στρατού συνέταξε την ακόλουθη συλλογή των αρχών κώδικα τιμής που ισχύουν για τους αξιωματικούς.[14]

14. Διατυπώθηκαν με βάση τα λόγια και τις κατευθυντήριες αρχές που δόθηκαν από τον Χίτλερ προσωπικά.

Ο λόγος για αυτό, όπως εξηγεί ο Αρχιστράτηγος του Στρατού (Βάλτερ φον Μπράουχιτς), ήταν η παρατήρηση ότι μέσα στη Βέρμαχτ πρόσφατα είχε προκύψει μια αβεβαιότητα σε ζητήματα της έννοιας της τιμής, η οποία οφειλόταν στην ισοπέδωση και μετατόπιση των αντιλήψεων που σχετίζεται με τον πόλεμο, στη μεγάλη αύξηση του σώματος των αξιωματικών και τον αυξανόμενο αριθμό νεότερων αξιωματικών σε διοικητικές θέσεις. Ακόμα κι αν αυτά τα φαινόμενα δεν είναι απρόσμενα, πρέπει να αντιμετωπιστούν έγκαιρα, ώστε να μην γίνουν επιζήμια για ολόκληρο το σώμα των αξιωματικών.

[Ζητείται, αυτές οι οδηγίες, που έχουν αναπτυχθεί ειδικά για τις ανάγκες του σώματος των αξιωματικών, να αντιμετωπίζονται με εμπιστευτικότητα. Οι οδηγίες αυτές δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται για κομματική πολιτική.

(Συζήτηση Χίτλερ/Κάιτελ, ενημερώνει ο Μπόρμαν):

«Ο αξιωματικός δεν πρέπει μόνο να είναι υποδειγματικός στην άσκηση του καθήκοντος του. Έχει υποχρέωση πέρα από αυτό, να αποτελεί πρότυπο έντιμου χαρακτήρα και γερμανικού τρόπου ζωής για ολόκληρο τον λαό.

Η ύψιστη ηθική έννοια για τους Γερμανούς είναι η τιμή. Γι' αυτό, η διαφύλαξη της τιμής είναι το πρωταρχικό καθήκον του αξιωματικού. Η αξία της προσωπικότητάς του και ο σεβασμός που του απονέμεται καθορίζονται από την σιγουριά και την ακεραιότητα της αίσθησης της τιμής του. Ο στόχος της εκπαιδευτικής δράσης πρέπει να είναι η εδραίωση και η εμβάθυνση αυτής της γνώσης.

Για το σκοπό αυτό, θα συνοψίσω τις ακόλουθες αρχές:

1. Γερμανική Συνείδηση

Η αγάπη για τον Αρχηγό, τον Λαό και την Πατρίδα βρίσκεται πάνω απ' όλα. Γι' αυτό ο αξιωματικός πρέπει να αποστασιοποιηθεί ξεκάθαρα από εκείνους, που στέκονται εκτός του δρόμου και του αγώνα των Γερμανών. Όπου κάποιος γίνεται αδύναμος και διστακτικός είναι υποχρεωμένος να επιβεβαιώνει την ακλόνητη πίστη του στη νίκη. Ακόμα και τα μέλη της άμεσης οικογένειάς του πρέπει να συμμερίζονται τις ίδιες απόψεις. Η τιμή του αξιωματικού, για παράδειγμα, θίγεται όταν η σύζυγός του παρασυρθεί σε δηλώσεις που έχουν σαν αποτέλεσμα την τιμωρία για "προδοσία"[15].

2. Γενναιότητα

Ο αξιωματικός σαν πρότυπο της γερμανικής ηγεσίας απέδειξε και σε αυτόν τον πόλεμο ότι η θυσία της ζωής του στο "πεδίο της τιμής" σήμαινε για αυτόν την απόλυτη και ύψιστη εκπλήρωση του στρατιωτικού του επαγγέλματος.

Αλλά και τα καθημερινά καθήκοντα συχνά απαιτούν γενναιότητα, και μερικές φορές ο πολεμιστής που στέκεται ακλόνητος μπροστά στον εχθρό δεν έχει "πολιτικό θάρρος". Το να αναλαμβάνει την ευθύνη για τα δικά του λάθη και τις παραλείψεις, το να μην φοβάται να ανοίξει δυσάρεστες και ντροπιαστικές συζητήσεις, το να εκπροσωπεί την δική του γνώμη μπροστά σε κάθε ανώτερο, με όλο τον οφειλόμενο σεβασμό, όταν το συμφέρον της κοινότητας ή το καθήκον το απαιτούν, το να επιμένει στην απόφαση που θεωρείται σωστή παρά τα εμπόδια και τις αναστολές και το να επιμένει στη μάχη παρά τις αδυναμίες του και την ανεπάρκειά του, και αυτό είναι γενναιότητα.

3. Αφοσίωση

Η Αφοσίωση είναι η εκπλήρωση των καθηκόντων που αναλαμβάνει μέχρι το τέλος.

Η αφοσίωση είναι η φροντίδα για τους υφισταμένους. Όποιος σκέφτεται πρώτα τη δική του άνεση και την δική του μέριμνα, όποιος δεν είναι πάντοτε βοηθός και σύμβουλος των στρατιωτών του σε όλες τις ανάγκες και τα ζητήματα της καθημερινής ζωής, που απαιτούν θυσίες, που ο ίδιος δεν είναι διατεθειμένος να αντέξει, παραβιάζει το καθήκον της αφοσίωσης.

---

15. «Διάταγμα για την Προστασία του Λαού και του Κράτους» της 28ης Φεβρουαρίου 1933 και «Διάταγμα για την Άμυνα κατά των Ύπουλων Επιθέσεων κατά της Κυβέρνησης της Εθνικής Εξέγερσης» της 21ης Μαρτίου 1933.

Αφοσίωση είναι συντροφικότητα. Η συντροφικότητα δεν περιορίζεται στις κοινωνικές συγκεντρώσεις, αποδεικνύεται μόνο σε στιγμές ανάγκης και κινδύνου. Η συντροφικότητα είναι η ανιδιοτέλεια και η ανιδιοτελής προθυμία για βοήθεια, τόσο απέναντι στον εχθρό όσο και στην καθημερινή ζωή.

Η αφοσίωση είναι ο σεβασμός για το μεγαλείο της ιστορίας μας. Η κρίση για το παρελθόν είναι προνόμιο μόνο εκείνου που έχει αποδείξει την ικανότητά του με τα δικά του επιτεύγματα.

4. Αλήθεια και Ευθύτητα

Ο λόγος ενός αξιωματικού πρέπει πάντα να ισχύει. Ο αυτοσεβασμός υπαγορεύει μόνο: ένας άνδρας – μία λέξη. (Ο λόγος ενός άνδρα είναι δέσμευση.) Ο λόγος της τιμής πρέπει να είναι απαραβίαστος.

Η ανειλικρίνεια σαν ένδειξη έλλειψης θάρρους θίγει την τιμή. Μπροστά στην Επιτροπή Δεοντολογίας, η ανεντιμότητα και η αμέλεια στις δηλώσεις είναι ντροπή. Το ψέμα μπροστά στην Επιτροπή Δεοντολογίας για λόγους προσωπικού συμφέροντος είναι ένδειξη ανεντιμότητας.

5. Εκπλήρωση καθήκοντος

Το να κάνεις το καθήκον σου σημαίνει ότι υπηρετείς ανιδιοτελώς το σύνολο. Η λιτότητα, η αυτοπειθαρχία και η συνεχής ετοιμότητα για την εκπλήρωση του καθήκοντος είναι οι προϋποθέσεις για την άσκηση των προνομίων του βαθμού και της θέσης. Επειδή ο αξιωματικός πρέπει να φροντίζει τα στρατεύματά του μέρα και νύχτα, επειδή είναι υπεύθυνος για τη ζωή του καθενός από τους υφισταμένους του, επειδή έχει πολλά περισσότερα και ασύγκριτα πιο δύσκολα καθήκοντα, επειδή είναι ο τελευταίος που επιστρέφει στο στρατώνα και είναι ο τελευταίος που πάει για ξεκούραση, γι' αυτό, δικαιούται, για παράδειγμα, ξεχωριστό κατάλυμα και προσωπική εξυπηρέτηση.

Αδικαιολόγητα προσωπικά πλεονεκτήματα, οποιουδήποτε είδους, είναι ανήθικα και υπονομεύουν την υπόληψη του αξιωματικού.

6. Ηθική Ακεραιότητα

Κάθε πόλεμος εγκυμονεί κινδύνους για όσους είναι εσωτερικά ασταθείς, απειλώντας τους να βυθιστούν σε ένα είδος μισθοφορικής νοοτροπίας. Η έλλειψη αναστολών, ο εγωισμός, η μεγαλοστομία και η μεγαλομανία έρχονται στο φως. Όποιος δεν μπορεί να ελέγξει τον εαυτό του, όποιος δεν είναι αυστηρός στις προσωπικές του απαιτήσεις, όποιος καυχιέται για τις δικά του επιτεύγματα και κακολογεί τις επιτυχίες των άλλων, όποιος θεωρεί την αναγνώριση και την επιβράβευση σαν το μόνο κίνητρο των πράξεών του, όποιος διαδίδει φήμες για να μπορεί να καυχιέται για τις καλές του διασυνδέσεις, αυτός χάνει το σεβασμό που αποδίδει η κοινωνία σε ένα εσωτερικά αγνό άτομο. Η εσωτερική καθαρότητα όμως, προϋποθέτει ιπποτική σκέψη και δράση, που σημαίνει ταπεινότητα, αυτοσυγκράτηση, διακριτικότητα, και απαλλαγή από φιλοδοξία και φθόνο. Η τιμή απαιτεί από τον αξιωματικό να έχει αυτή την ιδιότητα ειδικά κάτω από συνθήκες πολέμου.

7. Σεβασμός της Τιμής των Γυναικών και της Αγνότητας του Γάμου

Κάθε γυναίκα έχει το θεμελιώδες δικαίωμα στον σεβασμό της τιμής της από τον άνδρα της, εκτός αν η ίδια έχει χάσει αυτό το δικαίωμα λόγω ανήθικης συμπεριφοράς, εγκληματικών πράξεων ή άλλων ηθικών ατελειών. Το να ρωτάμε τις γυναίκες για θέματα της προσωπικής και ιδιωτικής τους ζωής, και ιδιαίτερα της συζυγικής τους ζωής, δεν συνάδει με το σεβασμό της τιμής των γυναικών.

Ο γάμος, σαν θεμέλιο της οικογένειας, διασφαλίζει τη ζωή και το μέλλον του έθνους. Η αγνότητά του αποτελεί ηθικό καθήκον. Ο αξιωματικός, που διακρίνεται ιδιαίτερα από τη θέση του σαν ηγετική προσωπικότητα, πρέπει να ενσαρκώσει αυτή την υψηλή γνώμη με την υποδειγματική συμπεριφορά στη ζωή του και να την επιβάλλει στην οικογένειά του. Η μοιχεία και η εισβολή στον γάμο κάποιου άλλου αποτελούν παραβίαση της τιμής, η μοιχεία κατά της ίδιας της συζύγου θεωρείται γενικά παραβίαση της αφοσίωσης. Η συζυγική απιστία από την πλευρά της συζύγου υποχρεώνει τον σύζυγο να υπερασπιστεί την τιμή του σπιτιού του απέναντι στον παραβάτη.

Η τιμή είναι εκτεθειμένη σε εξωτερικές επιθέσεις. Κάθε προσβολή και κάθε αμφιβολία για τον έντιμο χαρακτήρα επηρεάζει την τιμή, εκτός αν η προσβολή της τιμής γίνεται από κάποιον που δεν έχει σωστή κρίση ή είναι γενικά γνωστός σαν κατώτερος. 8. Υπεράσπιση της Τιμής

Ο αξιωματικός οφείλει να αποκρούσει αμέσως τυχόν σωματικές επιθέσεις και να αποτρέψει τη συνέχισή τους. Επιπλέον, ενδέχεται να ασκηθούν ποινικές διώξεις, και, όπως και με τις προσβολές, τη δυσφήμιση και άλλες προσβολές κατά της τιμής (για παράδειγμα, μοιχεία), καταρχήν γίνεται άμεση αναφορά στους ανωτέρους. Αυτό προϋποθέτει την υποχρέωση την αποκατάσταση της τιμής του προσβεβλημένου μέσω συμβιβαστικών διαπραγματεύσεων αν ο υβριστής δεν προσφέρει ο ίδιος ικανοποίηση ή με την επίτευξη της απόφασης με έντιμο τρόπο.

Δεν πρέπει να ζητηθούν πρόκληση για μονομαχία και άλλα μέτρα (π.χ. διαζύγιο).

Η έννοια της «διατήρησης της τιμής» πρέπει να διακρίνεται από την απαίτηση της συμπεριφοράς που ταιριάζει σε αξιωματικό. Αυτό περιλαμβάνει αποκλειστικά την εξωτερική μορφή της δημόσιας συμπεριφοράς (π.χ. συμπεριφορά, εμφάνιση, τήρηση πειθαρχίας, στολή). Η στρατιωτική εθιμοτυπία δεν είναι ποτέ ασήμαντη γι' αυτό απαιτεί τη συνεχή εκπαιδευτική επίβλεψη από ανωτέρους. Οι παραβάσεις πρέπει να τιμωρούνται με πειθαρχικές ή ποινικές κυρώσεις.»] Συμπεριφορά που αρμόζει σε αξιωματικό

7

8 και 9 Σεπτεμβρίου 1941, τη νύχτα, και
10 Σεπτεμβρίου 1941, το μεσημέρι, το βράδυ και τη νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Η γενέτειρα της αγγλικής αυτοπεποίθησης είναι η Ινδία. Πριν από 400 χρόνια οι Άγγλοι δεν είχαν τίποτα από αυτά. Οι τεράστιες εκτάσεις της Ινδίας τους ανάγκασαν να κυβερνούν εκατομμύρια με λίγους ανθρώπους. Η προμήθεια σε τρόφιμα και σε καταναλωτικά αγαθά σε μεγάλους ευρωπαϊκούς οικισμούς ήταν καθοριστικός παράγοντας. Γερμανία, το προπύργιο της Ευρώπης ενάντια στην Ασία

Η ιδέα της ρύθμισης της ζωής στις νέες ηπείρους με μια χούφτα των ανθρώπων δεν θα μπορούσε να είχε περάσει από το μυαλό των Άγγλων· ούτε υπήρχε κάποια αγγλικανική ιεραποστολική δραστηριότητα. Το καλό με αυτό ήταν ότι οι ξένες ήπειροι δεν είδαν να παραβιάζονται τα ιερά τους αγαθά.

Ο Γερμανός έγινε μισητός σε όλο τον κόσμο γιατί όπου εμφανιζόταν άρχιζε να παίζει τον δάσκαλο. Αυτό δεν πρόσφερε στον λαό την παραμικρή υπηρεσία· γιατί οι αξίες που τους διδάσκονταν δεν ήταν αξίες γι' αυτούς. Η έννοια του καθήκοντος με την δική μας έννοια δεν υπάρχει στη Ρωσία. Γιατί να εκπαιδεύσουμε τους Ρώσους σ' αυτό;

Με την εγκατάστασή μας σε ρωσικό έδαφος, ο «αγρότης του Ράιχ» θα ζει σε εξαιρετικά όμορφους οικισμούς. Τα γερμανικά γραφεία και οι αρχές θα έχουν θαυμάσια κτίρια, οι κυβερνήτες παλάτια. Γύρω από τα κυβερνητικά γραφεία, θα κατασκευαστούν κτίρια για να υποστηρίζουν την καθημερινή ζωή. Και γύρω από την πόλη θα υπάρχει ένας δακτύλιος 30 – 40 χιλιομέτρων από όμορφα χωριά, που θα συνδέονται με τους καλύτερους δρόμους. Αυτό που θα ακολουθήσει θα είναι ο άλλος κόσμος στον οποίο θέλουμε να αφήσουμε τους Ρώσους να ζήσουν όπως θέλουν. Μόνο που θα τους κυβερνάμε εμείς. Σε περίπτωση επανάστασης, το μόνο που θα χρειάζεται να κάνουμε είναι να ρίξουμε μερικές βόμβες στις πόλεις τους, και η υπόθεση θα έχει τελειώσει. Μια

φορά το χρόνο μια ομάδα Κιργιζίων θα οδηγείται στην πρωτεύουσα του Ράιχ για να εκπληρώσει το όραμά τους για τη δύναμη και το μεγαλείο των πέτρινων μνημείων τους.

Ό,τι ήταν η Ινδία για την Αγγλία, θα είναι η Ανατολή για εμάς. Μακάρι να μπορούσα να πείσω τον γερμανικό λαό τι σημαίνει αυτός ο χώρος για το μέλλον.

Φυσικά, ο Χίτλερ έβλεπε την κατάκτηση της Ανατολής υπό ιμπεριαλιστικό πρίσμα. Όταν κάποτε συνόδευε την πνευματώδη και εύστροφη γραμματέα του, Κρίστα Σρέντερ – που την προτιμούσε για ιδιαίτερα δύσκολες υπαγορεύσεις – στην πόρτα του καταφυγίου του στρατηγείου του Αρχηγού στο «Λημέρι του λύκου» και εκείνη – λόγω του σκοταδιού – έψαχνε για τον φακό της, αστειεύτηκε: «Δεν τον έκλεψα, αυτό είναι σίγουρο. Μπορεί να είμαι μικροκλέφτης, αλλά δεν είμαι κλέφτης φακών. Και αυτό είναι καλό. Γιατί οι μικροί κρεμιούνται. Μόνο οι μεγάλοι τη γλιτώνουν!»

Οι αποικίες είναι μια αμφίβολη κτήση. Αυτή η γη είναι ασφαλής για εμάς. Η Ευρώπη δεν είναι γεωγραφική έννοια, αλλά μια έννοια που βασίζεται σε δεσμούς αίματος.

Τώρα καταλαβαίνουμε πώς οι Κινέζοι κατέληξαν να περικυκλώσουν τον εαυτό τους με ένα τείχος για να προστατευτούν από τις συνεχείς μογγολικές εισβολές. Και μπαίνουμε στον πειρασμό να ευχηθούμε για ένα γιγάντιο τείχος[16] που θα προστατεύει τη νέα Ανατολή από τις μάζες της Κεντρικής Ασίας. Παρ' ότι η ιστορία διδάσκει ότι σε έναν προστατευμένο χώρο, η δύναμη εξασθενεί. Τελικά όμως, ο καλύτερος τοίχος είναι ακόμα ένας ζωντανός τοίχος.

Αν υπάρχει μια χώρα που έχει το δικαίωμα να παραπονεθεί για εκτοπίσεις είμαστε εμείς, γιατί επανειλημμένα οι δικοί μας άνθρωποι έχουν υποστεί εκτοπίσεις: Μόνο από την Ανατολική Πρωσία εκτοπίστηκαν 800.000 άνθρωποι. Το πόσο ευαίσθητοι είμαστε εμείς οι Γερμανοί φαίνεται από το γεγονός ότι μας φάνηκε σαν πράξη ακραίας βαρβαρότητας το να απελευθερώσουμε τη χώρα μας από τους 600.000 Ιουδαίους[17], ενώ δεχθήκαμε την εκτόπιση του δικού μας λαού χωρίς αντίρρηση σαν κάτι που έπρεπε να γίνει.

Δεν πρέπει να αφήσουμε κανέναν Γερμανό να φύγει από την Ευρώπη για την Αμερική. Τους Νορβηγούς, τους Σουηδούς, τους Δανούς και τους Ολλανδούς πρέπει να τους οδηγήσουμε όλους στις ανατολικές περιοχές· αυτοί θα γίνουν μέλη του Ράιχ. Αντιμετωπίζουμε το μεγάλο μελλοντικό καθήκον της συστηματικής φυλετικής πολιτικής. Αυτό πρέπει να το κάνουμε για να αντιμετωπίσουμε την αιμομικτική διασταύρωση που επικρατεί ανάμεσά μας.

Δεν θέλουμε να ασχοληθούμε με υπεροψία. Θα πάρουμε μόνο το καλύτερο έδαφος και μόνο για τους καλύτερους λόγους. Στις βαλτώδεις περιοχές, μπορούμε να φτιάξουμε ένα τεράστιο χώρο στρατιωτικής εκπαίδευσης 350

---

16. Ο Χίτλερ ασχολήθηκε για λίγο με τα σχέδια για την κατασκευή ενός ανατολικού τείχους στην κατά προσέγγιση γραμμή «Αρκανγκέλσκ – Αστραχάν»

17. Το 1933, το Γερμανικό Ράιχ είχε 502.799 Ιουδαίους, η Αυστρία 191.481 και η Σουδητία 27.374. Από αυτούς τους 721.654 Ιουδαίους, σχεδόν 400.000 αναγκάστηκαν από τον Χίτλερ να μεταναστεύσουν «εθελοντικά» μέχρι το 1939. Γι' αυτό, στις 15 Μαΐου 1939, υπήρχαν μόνο 330.892 Ιουδαίοι που είχαν απομείνει στο «Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ».

επί 400 χλμ., με ρυάκια μέσα σε αυτόν και κάθε εμπόδιο που μπορεί να προσφέρει η φύση στα στρατεύματα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα ήταν ένα μικρό κατόρθωμα για τις μεραρχίες μας που έχουν εκπαιδευτεί στη μάχη να νικήσουν σήμερα έναν αγγλικό στρατό ξηράς. Η Αγγλία είναι σε μειονεκτική θέση απλώς και μόνο επειδή δεν έχει εγκαταστάσεις εκπαίδευσης στη χώρα της· θα έπρεπε να εξαφανιστούν πάρα πολλά κάστρα αν ήθελαν να δημιουργήσουν αντίστοιχους μεγάλους χώρους!

Στην παγκόσμια ιστορία έχουν υπάρξει μόνο τρεις μάχες εξόντωσης: στις Κάννες, στο Σεντάν και στο Τάννενμπεργκ. Μπορούμε να είμαστε περήφανοι που δύο από αυτές κερδήθηκαν από γερμανικούς στρατούς. Σε αυτές προσθέσαμε τώρα τις μάχες μας στην Πολωνία, στη δύση και σήμερα στην ανατολή. Όλες οι άλλες είναι μάχες καταδίωξης, ακόμα και το Βατερλό. Για τη μάχη του Τευτοβούργιου Δρυμού έχουμε λανθασμένες αντιλήψεις· αυτό οφείλεται στον ρομαντισμό των καθηγητών ιστορίας μας: η μάχη στο δάσος δεν ήταν πιο δυνατή τότε από ό,τι είναι σήμερα.

Όσον αφορά τη ρωσική εκστρατεία, επικράτησαν δύο αντίθετες απόψεις. Η μία ήταν ότι ο Στάλιν θα εφάρμοζε την τακτική υποχώρησης του 1812 και η άλλη ότι θα αντιμετωπίζαμε σφοδρή αντίσταση.

Σε αυτή την κατάσταση ήμουν εντελώς μόνος. Είπα στον εαυτό μου ότι η εγκατάλειψη των βιομηχανικών κέντρων της Αγίας Πετρούπολης και του Χάρκοβου θα ισοδυναμούσε με παράδοση, ότι η υποχώρηση κάτω από αυτές τις συνθήκες θα ισοδυναμούσε με εξόντωση και ότι γι' αυτό οι Ρώσοι θα προσπαθούσαν να κρατήσουν αυτή τη θέση πάση θυσία. Έτσι αναπτύχθηκαν οι δυνάμεις μας και τα γεγονότα με δικαίωσαν. Η Αμερική – ακόμα κι αν δούλευε σαν τρελή για τέσσερα χρόνια – δεν θα μπορούσε να αντικαταστήσει όσα είχε χάσει μέχρι στιγμής ο ρωσικός στρατός.

Αγγλία – ΗΠΑ

Όταν η Αμερική προσφέρει βοήθεια στην Αγγλία, το κάνει πάντα με σκοπό να πλησιάσει τη στιγμή που θα είναι σε θέση να διαδεχθεί την Αγγλία.

Δεν θα ζήσω για να το δω, αλλά χαίρομαι για τον γερμανικό λαό που μια μέρα θα δει την Αγγλία και την Γερμανία ενωμένες ενάντια στην Αμερική. Η Γερμανία και η Αγγλία θα ξέρουν τι να περιμένουν η μία από την άλλη. Και θα έχουμε βρει τον σωστό σύμμαχο: είναι απαράμιλλοι στην τόλμη τους, αλλά παρόλα αυτά τους θαυμάζω· έχουμε ακόμα πολλά να μάθουμε από αυτούς.

Αν κάποιος εκλιπαρεί την νίκη των όπλων μας στην προσευχή του, αυτός είναι ο Σάχης της Περσίας[18]: μόλις θα είμαστε κάτω μαζί του, δεν θα έχει πια να φοβηθεί τίποτα από την Αγγλία.

Το πρώτο βήμα θα είναι η σύναψη συνθήκης φιλίας με την Τουρκία[19] με βάση την ανάθεση της προστασίας των Δαρδανελίων σε αυτήν. Καμία άλλη δύναμη δεν θα πρέπει να έχει καμία δουλειά εκεί.

Σχεδιασμένη οικονομία, σχεδιασμένη διοίκηση. Η Ευρώπη σαν οικονομικός χώρος.

Όσον αφορά τον προγραμματισμό της οικονομίας, βρισκόμαστε ακόμη στην αρχή και φαντάζομαι ότι θα είναι κάτι υπέροχα όμορφο να οικοδομήσουμε μια

18. Παρά το παγκόσμιο κύρος του, ο Σάχης Ρεζά Σαχ Παχλαβί, ο μεταρρυθμιστής του περσικού κράτους, δεν μπόρεσε να αποτρέψει την κατοχή της Περσίας από την ΕΣΣΔ και τη Μεγάλη Βρετανία τον Αύγουστο του 1941, καθώς αυτές οι χώρες χρειάζονταν πρόσβαση στον Περσικό Κόλπο για τη μεταφορά αμερικανικών όπλων και προμηθειών. Στις 16 Σεπτεμβρίου 1941, παραιτήθηκε υπέρ του γιου του, Μοχάμεντ Ρεζά Παχλαβί, του νυν Σάχη.

19. Στη Γερμανοτουρκική Συνθήκη Φιλίας της 18ης Ιουνίου 1941, η Τουρκία διατηρούσε ρητά την ουδετερότητά της. Ο Χίτλερ όμως ήλπιζε ότι οι στρατιωτικές του επιτυχίες στην Ανατολή και η παροιμιώδης Ρωσοφοβία των Τούρκων θα έπειθαν τελικά την Τουρκία να ενταχθεί στη συμμαχία.

πανγερμανική και ευρωπαϊκή οικονομική τάξη πραγμάτων.

Τι θα κερδίζαμε, για παράδειγμα, μόνο αν καταφέρναμε να χρησιμοποιήσουμε τους υδρατμούς που παράγονται σήμερα από την εξόρυξη φυσικού αερίου, αλλά χάνονται για την οικονομία θέρμανσης, για τη θέρμανση των θερμοκηπίων που θα προμήθευαν τις πόλεις μας με φρέσκα λαχανικά και φρούτα καθ' όλη τη διάρκεια του χειμώνα; Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την κηπουρική. Πάντα πίστευα ότι ένας στρατός δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς κρέας. Τώρα ξέρω ότι οι στρατοί της αρχαιότητας αναγκάζονταν να στραφούν στο κρέας μόνο σε περιόδους έλλειψης τροφίμων, έτσι ώστε οι προμήθειες του ρωμαϊκού στρατού βασίζονταν σχεδόν εξ ολοκλήρου στα σιτηρά.

Εάν συνυπολογίσουμε, το δημιουργικό δυναμικό που βρίσκεται σε αδράνεια στον ευρωπαϊκό χώρο – Γερμανία, Αγγλία, σκανδιναβικές χώρες, Γαλλία, Ιταλία – πρέπει να αναρωτηθούμε: ποιες είναι οι αμερικανικές δυνατότητες σε σύγκριση;

Η Αγγλία επισημαίνει με υπερηφάνεια την προθυμία των Κτήσεων να σταθούν στο πλευρό της Αυτοκρατορίας. Σίγουρα, μια τέτοια προθυμία είναι κάτι καλό, αλλά θα διαρκέσει μόνο όσο μια ισχυρή κεντρική εξουσία είναι σε θέση να την επιβάλει.

Το γεγονός ότι θα υπάρχει μόνο μία Βέρμαχτ, ένα SS[20] και μία διοίκηση σε ολόκληρο το νέο Ράιχ θα έχει τεράστιο αντίκτυπο!

Όπως η παλιά πόλη, που ήταν περιορισμένη μέσα στον κύκλο των τειχών της, έχει διαφορετικές οικοδομικές δομές από το σύγχρονο προαστιακό συγκρότημα κατοικιών, έτσι και τους νέους χώρους θα τους διοικούμε με διαφορετικό τρόπο από το παλιό Ράιχ. Το μόνο που έχει σημασία είναι ότι αυτό που πρέπει να γίνει πρέπει να γίνει ομοιόμορφα.

Για την περιοχή της Όστμαρκ (Αυστρία), ήταν σωστό να διαλυθεί το Κεντρικό Κράτος σε βάρος της Βιέννης και να αποκατασταθούν τα εδάφη του στέμματος. Με ένα χτύπημα, εξαφανίστηκαν αμέτρητα σημεία τριβής: κάθε μία από τις περιφέρειες είναι ευτυχισμένη που είναι το αφεντικό του εαυτού της.

Τα όπλα του μέλλοντος

Τα όπλα του μέλλοντος; Πρώτα και κύρια ο στρατός ξηράς, μετά η αεροπορία και στη τρίτη θέση η ναυτική δύναμη.

Τετρακόσια άρματα μάχης το καλοκαίρι του 1918, και θα είχαμε κερδίσει τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Ήταν ατυχία μας που η τότε ηγεσία δεν αναγνώρισε έγκαιρα τη σημασία των τεχνικών όπλων. Η αεροπορία είναι το νεότερο όπλο. Αλλά έχει σημειώσει τη μεγαλύτερη πρόοδο μέσα σε λίγες μόνο δεκαετίες και δεν μπορεί ακόμη να ειπωθεί ότι έχει φτάσει στο αποκορύφωμα των δυνατοτήτων της. Το ναυτικό, από την άλλη πλευρά, δεν έχει υποστεί ουσιαστικά καμία αλλαγή από τον Παγκόσμιο Πόλεμο.

Είναι τραγικό το γεγονός ότι το καταδρομικό μάχης, ένα πρότυπο των ανθρώπινων επιτευγμάτων στη διαχείριση υλικού, έχει περιπέσει σε ασήμαντη θέση μπροστά στην ανάπτυξη της αεροπορίας. Μπορεί να συγκριθεί με το τεχνικό θαύμα που αντιπροσώπευε στο τέλος του Μεσαίωνα ένας ιππότης με το άλογό του και την υπέροχη πανοπλία του. Το κόστος παραγωγής ενός θωρηκτού ισοδυναμεί με 1.000 βομβαρδιστικά. Και πόσος

20. Ο ίδιος ο Χίτλερ ήταν μέλος του «Κλιμάκιου Ασφαλείας» (SS – Schutzstaffel) του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος – που αναπτύχθηκε από τις «Ομάδες Κρούσης του Χίτλερ» (Stosstrupp Hitler) – και μάλιστα από την 1η Απριλίου 1927 με τον αριθμό 186 σαν λεγόμενο «υποστηρικτικό μέλος». Επιπλέον, από τις 2 Σεπτεμβρίου 1930, ήταν ο «Ανώτατος Ηγέτης» των SS καθώς και των SA «Sturmabteilung» (Τμήματα Καταιγίδας του NSDAP).

χρόνος χρειάζεται για να κατασκευαστεί ένα θωρηκτό! Μόλις εφευρεθεί η αθόρυβη τορπίλη, 100 αεροπλάνα θα σημάνουν τον θάνατο του καταδρομικού. Και ακόμη και σήμερα, κανένα μεγάλο θωρηκτό δεν θα μπορεί να παραμείνει στο λιμάνι.

Ο Χίτλερ προσπαθούσε συνεχώς να ενημερώνεται για τις τελευταίες εξελίξεις στις επιστήμες που θα μπορούσαν να έχουν στρατιωτική σημασία. Έτσι, μου ανέθεσε να κάνω ό,τι ήταν απαραίτητο για να υποστηρίξω τις υποβρύχιες αποστολές του Αυστριακού ζωολόγου Χανς Χας (Hans Hass), γεννημένου το 1919 – ειδικότερα λόγω της θέσης του στο Ηνωμένο Βασίλειο – και να τον ενημερώνω – τον Χίτλερ – για τα πιο πρόσφατα ερευνητικά του ευρήματα. Έπρεπε να του παρουσιάζω ξανά και ξανά υλικό σχετικά με την κατάσταση της έρευνας στα βαθιά νερά. Ενθάρρυνε τους εμπειρογνώμονες του ναυτικού να αναπτύξουν από το υποβρύχιο σαν «σκάφος κατάδυσης» που ήταν επιτυχημένο μέχρι τον Μάρτιο του 1942 ένα νέο υποβρύχιο σαν «υποβρύχιο πλοίο», όπως έγινε με το Walter-Elektro-Boot που παραδόθηκε σαν πρωτότυπο τον Απρίλιο του 1944, αλλά ήταν έτοιμο για ανάπτυξη στην πρώτη γραμμή μόνο με 120 κομμάτια, που είχαν κατασκευαστεί κατά τη στιγμή της παράδοσης. Στον τομέα της τεχνολογίας υψηλών συχνοτήτων από το 1938 ζήτησε την ανάπτυξη της συσκευής «Schultes» [(που πήρε το όνομά της από τον εφευρέτη της δρ. Τέοντορ Σούλτες (Theodor Schultes)], η οποία δοκιμαζόταν στο Ναυτικό και χρησιμοποιούσε ραδιοκύματα βραχέων κυμάτων (κύματα εκατοστών) για την μέτρηση αποστάσεων και ανίχνευση αντικειμένων. Όταν, στις αρχές του 1943, βρέθηκε μια αντίστοιχη μικρή συσκευή, ένα «ραντάρ», σε βρετανικό βομβαρδιστικό που καταρρίφθηκε πάνω από το Ρότερνταμ, το οποίο χρησιμοποιούνταν, μεταξύ άλλων, για την αναζήτηση των υποβρυχίων μας, αποδείχτηκε, προς μεγάλη απογοήτευση του Χίτλερ, ότι ο Γκέρινγκ δεν είχε προχωρήσει επαρκώς την περαιτέρω ανάπτυξη του γερμανικού σχεδιασμού αεροσκαφών που του είχε ανατεθεί.

8

24 Οκτωβρίου1941, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Εκκλησία, Θρησκεία και Επιστήμη[21]

Δεν υπάρχει καμία ύπαρξη, καμία ουσία και κανένας ανθρώπινος φορέας που να μην γερνάει μια μέρα. Κάθε φορέας όμως πρέπει να πιστεύει στην αθανασία του, αν δεν θέλει να πάψει να υπάρχει. Το πιο σκληρό ατσάλι φθείρεται,

21. Τα πρακτικά των επιτραπέζιων συνομιλιών με No. 8, 9, 11 και 30 δείχνουν την αναγκαιότητα της σύγκλησης της Β' Συνόδου του Βατικανού από τον Πάπα Ιωάννη XXIII (11 Οκτωβρίου 1962), για να παρουσιάσει στον κόσμο, διατηρώντας την ουσία της πίστης και της παράδοσης, ένα Χριστιανισμό που να μιλάει τη γλώσσα της εποχής μας. Αυτές οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ είναι και απόδειξη του πόσο δίκιο έχει η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία σήμερα που αγιοποίγσε το Πάπα Ιωάννη XXIII (25 Νοεμβρίου 1881 – 3 Ιουνίου 1963) σαν τον μοναδικό «πάστορα των πόλεων και του κόσμου» (Seelsorgers urbi et orbi) και σαν Πάπα της «ειρήνης μεταξύ των εθνών, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της χριστιανικής ενότητας». Σε μια εποχή παγκόσμιας απογοήτευσης από την εκκλησία, αύξησε τον αριθμό των πιστών στη Ρώμη πάνω από 46% από 350 εκατομμύρια σε 512 εκατομμύρια, σε μια μόνο θητεία του σαν ποντίφικας μόλις τεσσεράμισι ετών (28 Οκτωβρίου 1958 έως 3 Ιουνίου 1963). Και ακόμη και το Κρεμλίνο της Μόσχας ύψωσε τη σημαία του μεσίστια μετά τον θάνατό του.

όλα τα στοιχεία αποσυντίθενται. Και όπως είναι βέβαιο ότι μια μέρα η γη θα χαθεί, έτσι είναι βέβαιο ότι όλοι οι φορείς θα χαθούν κάποια μέρα.

Όλα αυτά τα φαινόμενα έρχονται κατά κύματα, όχι κατ' ευθείαν, αλλά προς τα πάνω ή προς τα κάτω. Η Εκκλησία βρίσκεται σε διαρκή σύγκρουση με την ελεύθερη έρευνα. Υπήρξαν εποχές που η αντίδραση της Εκκλησίας στην έρευνα ήταν τόσο μεγάλη που σημειώθηκαν εκρήξεις. Μετά απ' αυτό, η Εκκλησία υποχώρησε. Και η επιστήμη έχασε τη δύναμή της.

Σήμερα στις 10 π.μ. στο μάθημα των θρησκευτικών θα διδαχθεί η ιστορία της δημιουργίας χρησιμοποιώντας τα λόγια της Βίβλου, ενώ στο μάθημα της φυσικής ιστορίας στις 11 π.μ. θα παρουσιαστεί η θεωρία της εξέλιξης. Και τα δύο έρχονται σε απόλυτη αντίθεση μεταξύ τους. Όταν ήμουν μαθητής, ένιωσα την αντίφαση και μπήκα μέσα και είπα στον καθηγητή του δεύτερου μαθήματος, αυτά που είπε ο καθηγητής του πρώτου μαθήματος, με αποτέλεσμα οι καθηγητές να πέσουν σε απόγνωση! Η εκκλησία βοηθά τον εαυτό της δηλώνοντας ότι η παρουσίαση της Βίβλου πρέπει να γίνεται κατανοητή συμβολικά. Αν κάποιος το είχε πει αυτό πριν από 400 χρόνια, θα τον είχαν ψήξει με θρησκευτικούς ύμνους.

Επειδή είναι πλέον ανεκτική, η εκκλησία έχει κερδίσει έδαφος από την κατάσταση του προηγούμενου αιώνα. Εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι η επιστήμη έχει σαν βασική της αρχή την αναζήτηση της αλήθειας. Η επιστήμη δεν είναι παρά μια σκάλα που ανεβαίνεις. Με κάθε βήμα, βλέπεις λίγο πιο μακριά. Αλλά ούτε η επιστήμη δεν μπορεί να δει το τέλος των πραγμάτων. Αν αποδειχτεί ότι αυτό που πιστεύτηκε πρόσφατα ότι ήταν αληθινό είναι μόνο μια μερική γνώση με την οποία δεν ανοίγουν οι πύλες της αιωνιότητας, τότε η εκκλησία δηλώνει: «Σας το είπαμε!» Αλλά η επιστήμη δεν έχει άλλη επιλογή. Διότι αν έπαιρνε δογματικό χαρακτήρα, θα γινόταν η ίδια εκκλησία. Όταν λέμε ότι ο κεραυνός δημιουργείται από τον Θεό, δεν είναι λάθος. Το σίγουρο όμως είναι ότι ο καλός Θεός δεν κατευθύνει τον κεραυνό όπως ισχυρίζεται η εκκλησία. Ο ορισμός της ευσέβειας από την Εκκλησία είναι μια κατάχρηση της δημιουργίας για γήινους σκοπούς. Η αληθινή ευσέβεια βρίσκεται εκεί που κατοικεί η βαθύτερη γνώση της ανεπάρκειας του ανθρώπου.

Όποιος βλέπει τον Θεό μόνο σε μια βελανιδιά ή σε μια κιβωτό και όχι στο σύνολό του, δεν μπορεί να είναι βαθιά ευσεβής, παραμένει κολλημένος στον εξωτερικό κόσμο και όταν πέφτει κεραυνός και βροντή, φοβάται ότι θα σκοτωθεί σαν τιμωρία για την παράβαση αυτής ή εκείνης της εντολής.

Αν διαβάζετε πολεμικά κείμενα του γαλλικού 17ου ή 18ου αιώνα ή τις συνομιλίες του Φρειδερίκου του Μεγάλου με τον Βολταίρο, πρέπει να ντρέπεστε για το χαμηλό επίπεδο των συνομιλιών μας σήμερα.

Η επιστήμη έχει φτάσει για άλλη μια φορά σε ένα κρίσιμο στάδιο στο ερώτημα του κατά πόσον υπάρχει κάποια ουσιαστική διαφορά μεταξύ της οργανικής και της ανόργανης φύσης: έχεις ένα σώμα μπροστά σου και δεν ξέρεις αν θα το θεωρήσεις οργανικό ή ανόργανο.

Τότε η Εκκλησία πρώτα θα ουρλιάξει, και μετά θα σιωπήσει και θα διδάξει το δικό της δόγμα παράλληλα με το άλλο. Αλλά παράλληλα με την γιγαντιαία δύναμη της έρευνας της φυσικής ιστορίας, το δόγμα κάποια μέρα θα εξασθενίσει. Αυτό είναι απολύτως λογικό. Αν ο ανθρώπινος εγκέφαλος σκεφτεί ένα βήμα παραπέρα και έχει την τύχη να σηκώσει λίγο από το τεράστιο πέπλο, τότε δεν μπορεί να μείνει χωρίς συνέπειες. Οι Δέκα Εντολές είναι νόμοι οργάνωσης που είναι απολύτως αξιέπαινοι. Σε αυτό, η Εκκλησία και η θρησκεία διασταυρώνονται.

Οι εκκλησίες δημιουργήθηκαν επειδή η θρησκεία είχε μια οργανωτική μορφή εκπροσώπησης. Αυτό που νιώθει το υποσυνείδητο είναι σχεδόν το ίδιο σε όλους τους ανθρώπους, απλώς εκφράζεται διαφορετικά. Ο ένας αντιλαμβάνεται την ανεπάρκεια μόνο όταν απειλεί τη ζωή του, ο άλλος τη βλέπει από την αρχή, χωρίς δραστικά μέτρα ή σεισμούς. Υποσυνείδητα, όλοι έχουν μια αίσθηση των περιορισμών της ανθρώπινης δύναμης.

Το μικροσκόπιο μας δείχνει ότι η τάξη των διαστάσεων δεν πηγαίνει μόνο προς τα έξω, αλλά και προς τα μέσα: μικρόκοσμος – μακρόκοσμος. Σε αυτό προσθέτουμε ορισμένες ιδέες πολύ φυσικού είδους, όπως για παράδειγμα ότι αυτό ή εκείνο δεν είναι υγιεινό για τον άνθρωπο. Γι' αυτό και η νηστεία και οι πολλές θεραπευτικές διδασκαλίες που είναι χρήσιμες για τον άνθρωπο. Δεν είναι τυχαίο ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς ήταν και γιατροί. Αν η σύγχρονη επιστήμη δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να το εξαλείψει, τότε κάνει κακό. Αντίθετα, αν αυτό χρησιμοποιηθεί από την εκκλησία για να καταπνίξει την ανθρώπινη πρόοδο, αυτό είναι απαράδεκτο και κάποια μέρα κάθε εκκλησία θα αποτύχει.

Στους ανθρώπους που γερνούν, οι ιστοί δεν είναι αρκετά ελαστικοί. Ο φυσιολογικός άνθρωπος δεν θέλει να βλέπει τον άλλο να πεθαίνει. Αν δύο άνθρωποι αγαπούν ο ένας τον άλλον και ο ένας μιλάει για τον θάνατο, τότε λένε: «Φύγε, σταμάτα!»

«Εσύ, έχεις κάνει τη διαθήκη σου;» – αυτό, λένε, ότι είναι μια αγενής ερώτηση. Όσο πιο νέος είσαι, τόσο λιγότερο το σκέφτεσαι. Οι ηλικιωμένοι, όμως, είναι απίστευτα δεμένοι με την ύπαρξη. Συνήθως είναι οι πιο ευσεβείς. Η εκκλησία προσφέρει την προοπτική της: το τέλος της ζωής δεν είναι μόνο ασήμαντο, αλλά μετά συνεχίζεται ακόμα πιο όμορφη. Κανένας δεν πρέπει να αφήνει τα δέκα χιλιάρικά του στην εκκλησία! (εννοεί να μην κληροδοτήσεις ή να δωρίσεις τον πλούτο σου στην εκκλησία). Σε γενικές γραμμές είναι το ίδιο. Υπάρχει έστω και μια εκκλησία που να μην είναι δογματική; Όχι, τότε θα ήταν επιστήμη. Η επιστήμη δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί τα πράγματα στη φύση είναι όπως εμφανίζονται στο ερευνητικό μάτι. Εδώ είναι που παρεμβαίνει η θρησκεία και φέρνει καθησυχασμό. Εν τούτοις, με τη μορφή της η εκκλησία, έρχεται σε αντίθεση με τη ζωή. Η εξουσία των προϊσταμένων της εκκλησίας βασίζεται στο γεγονός ότι η διδασκαλία τους έχει αναδειχθεί σε δόγμα και η εκκλησία θα εγκατέλειπε τον εαυτό της αν δεν προσκολλούνταν σταθερά στις δογματικά δεσμευμένες διδασκαλίες της. Αλλά ό,τι δεν ανταποκρίνεται στο βλέμμα, πρέπει να αλλάξει ή να εξαφανιστεί. Αυτή είναι η αιώνια μεταμόρφωση.

Αρκεί να έχουμε κατά νου ότι

1. εμείς οι άνθρωποι σήμερα έχουμε μια άποψη για τα βάθη του παρελθόντος που δεν είχαν οι πρόγονοί μας πριν από χίλια χρόνια, και ότι

2. έχουμε μια άποψη για την απεραντοσύνη του κόσμου που δεν είχε η αρχαιότητα.

Μεταξύ των δυόμισι δισεκατομμυρίων ανθρώπων που ζουν στη γη, υπάρχουν 170 μεγάλες θρησκευτικές ομάδες, κάθε μία από τις οποίες ισχυρίζεται ότι έχει τη μόνη σωστή ιδέα για τη μετά θάνατον ζωή. 169 από αυτές πρέπει να κάνουν λάθος, γιατί μόνο μία μπορεί να έχει δίκιο. Από τις θρησκείες που έχουμε σήμερα, καμία δεν είναι παλαιότερη από 2.500 χρόνια το πολύ. Οι άνθρωποι τουλάχιστον στο επίπεδο ενός μπαμπουίνου υπάρχουν σίγουρα εδώ και τουλάχιστον 300.000 χρόνια. Ο ανθρωποειδής πίθηκος διαφέρει λιγότερο από έναν χαμηλού επιπέδου άνθρωπο, απ' όσο ένας τέτοιος άνθρω-

πος διαφέρει από ένα κεφάλι, όπως για παράδειγμα ο Σοπενχάουερ. Κοιτάζοντας σε τέτοια βάθη, 2.000 χρόνια είναι ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Από υλική άποψη, για εμάς το σύμπαν αποτελείται από τα ίδια υλικά. Είτε μιλάμε για τη Γη, τον Ήλιο ή άλλα αστέρια. Το να φανταστούμε ότι υπάρχει οργανική ζωή μόνο σε ένα από αυτά τα αστέρια είναι πλέον αδύνατο!

Μήπως η επιστημονική γνώση κάνει τους ανθρώπους πιο ευτυχισμένους; Δεν ξέρω. Αλλά οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι με κάθε είδους διαφορετικές θρησκείες. Λοιπόν, πρέπει να είμαστε ανεκτικοί σε αυτό.

Είναι ανόητο να κάνουμε τους ανθρώπους να πιστεύουν, όπως έκανε μια παρεμβατική φιλελεύθερη επιστήμη του προηγούμενου αιώνα, ότι είναι ένας μαέστρος: ο ίδιος άνθρωπος που, για να κινηθεί πιο γρήγορα, καβαλάει ένα άλογο, δηλαδή έναν δεινόσαυρο με πολύ μικρή εγκεφαλική μάζα. Αυτό νομίζω ότι είναι το χειρότερο.

Οι Ρώσοι μπορούσαν να στραφούν εναντίον των ιερέων τους, αλλά δεν μπορούσαν να το μετατρέψουν σε μια μάχη με μια ανώτερη δύναμη. Το γεγονός είναι ότι είμαστε όντα χωρίς θέληση, αλλά υπάρχει μια δημιουργική δύναμη. Το να προσπαθείς να το αρνηθείς είναι βλακεία.

Ο μεγάλος Οικουμενικός Πατριάρχης του αιώνα μας, Αθηναγόρας ο Α' (1886 – 1972), επανέφερε στο επίκεντρο την παλαιοχριστιανική γνώση της «δημιουργικής δύναμης του Θεού» και της «αγάπης» σαν θεμέλιο κάθε θρησκευτικού συναισθήματος. Αποκατέστησε την ενότητα των Ορθοδόξων Εκκλησιών στη διακήρυξη της θείας αποκάλυψης, στην πίστη και στην παράδοση. Με τη συνάντηση του στην Ιερουσαλήμ με τον Πάπα Παύλο VI το 1964, ήρε τους αφορισμούς μεταξύ της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας και της Ορθοδοξίας που χρονολογούνταν από το 1054. Στις παγκόσμιες διασκέψεις με όλα τα χριστιανικά δόγματα με την εμφατική υποστήριξή του στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών της Γενεύης, με τον «Διάλογο της Αγάπης» του, οδήγησε ανθρώπους της χριστιανικής πίστης πίσω στο δρόμο του πρώιμου χριστιανικού οικουμενισμού, κατά τον τρόπο των προφητών.

Όποιος πιστεύει σε κάτι λανθασμένα, θεωρείται ανώτερος ακόμη και από αυτόν που δεν πιστεύει στο τίποτα. Ένας τέτοιος μπολσεβίκος καθηγητής φαντάζεται ότι θριαμβεύει πάνω στη δημιουργία. Απέναντι σε τέτοιους ανθρώπους εμείς θα είμαστε κυρίαρχοι. Εμείς είτε αντλούμε από την κατήχηση είτε από τη φιλοσοφία, έχουμε μια δυνατότητα υποχώρησης, ενώ αυτοί με την υλιστική τους άποψη τελικά θα καταβροχθίσουν ο ένας τον άλλον!

9

11 Νοεμβρίου 1941, βράδυ,
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Υπερπήδηση παρά Κατάστροφή της Χριστιανικής Εκκλησίας

Το Κόμμα είναι καλό να κρατάει αποστάσεις από την Εκκλησία. Δεν είχαμε ποτέ λειτουργίες σε ανοιχτό χώρο. Προτιμώ – λέω στον εαυτό μου – να με αφορίσουν για ένα χρονικό διάστημα ή να με εξορίσουν. Η φιλία της εκκλησίας

κοστίζει ακριβά. Γιατί αν τα καταφέρω, θα πρέπει να μου πουν μετά, ότι με την ευλογία της Εκκλησίας τα κατάφερες. Προτιμώ να το κάνω χωρίς ευλογία και να μην μου επιβληθεί μετά κάποιος λογαριασμός.

Η Ρωσία ήταν το πιο θρησκευόμενο κράτος που υπήρχε. Όλα συνδέονταν με θρησκευτικές τελετές. Αυτό δεν εμπόδισε τους Ρώσους να ξυλοκοπούνται. Οι προσευχές των 140 εκατομμυρίων Ρώσων, για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια του Ρωσο-Ιαπωνικού Πολέμου (1904/05) φαίνεται να βοήθησαν λιγότερο από εκείνες του πολύ μικρότερου ιαπωνικού έθνους. Ομοίως, στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι προσευχές τους είχαν μικρότερη βαρύτητα από τις δικές μας. Αλλά ακόμη και στο εσωτερικό, οι ιερείς δεν μπόρεσαν να εξασφαλίσουν τη διατήρηση της υπάρχουσας κατάστασης. Ήρθε ο μπολσεβικισμός. Και μάλιστα οι πολιτικά αντιδραστικοί κύκλοι συνέβαλαν σ' αυτό: Εξάλειψαν τον Ρασπούτιν[22] και μαζί του μια δύναμη που θα που θα μπορούσε να δώσει ισχύ στο σλαβικό στοιχείο μιας υγιούς επιβεβαίωσης της ζωής.

Αν δεν είχαν βρεθεί εθελοντές εθνικιστές το 1919/20, και εδώ ο ιερατικός τομέας θα είχε πέσει θύμα του μπολσεβικισμού. Οι ιερείς γίνονται επικίνδυνοι όταν τα πράγματα δεν πάνε καλά σε ένα κράτος. Τότε συγκεντρώνουν τις αρνητικές δυνάμεις και με αυτές δημιουργούν αναταραχές· τι μπελάδες έφεραν οι πάπες στους Γερμανούς Κάιζερ! Θα ήθελα να μαζέψω όλους τους ιερείς για να διασφαλίσω ότι δεν θα έρθει κανένα αγγλικό ή ρωσικό αεροπλάνο. Αλλά το κράτος έχει μεγαλύτερη ανάγκη αυτόν που φτιάχνει ένα αντιαρματικό όπλο παρά έναν που κυκλοφορεί με ραβδί. Στις λατινόφωνες χώρες, ήταν πάντα στα πρόθυρα να εξαλείψουν τον μπολσεβικισμό με μια ριζική θεραπεία, κάτι που πλέον δεν είναι βιώσιμο.

Όταν στην αρχαιότητα οι πληβείοι κινητοποιήθηκαν για τον Χριστιανισμό, η διανόηση δεν είχε καμία σχέση με τον αρχαίο πολιτισμό. Σήμερα, όποιος είναι εξοικειωμένος με τη φυσική έρευνα δεν μπορεί να πάρει στα σοβαρά τη διδασκαλία της Εκκλησίας: Ό,τι έρχεται σε αντίθεση με τους νόμους της φύσης δεν μπορεί να είναι από τον Θεό, και ο κεραυνός του καλού Θεού δεν σταματά ούτε μπροστά στην Εκκλησία. Η θρησκευτική φιλοσοφία, που βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε αρχαίες ιδέες, είναι κάτω από το επίπεδο της επιστήμης της σημερινής ανθρωπότητας. Στην Ιταλία και την Ισπανία, αυτό καταλήγει σε κόψιμο λαιμού.

Αυτό δεν το θέλω για εμάς. Πόσο ευτυχισμένοι είμαστε που ο Παρθενώνας, ο Πάνθεον και οι άλλοι ναοί στέκονται ακόμα, αν και δεν έχουμε καμία σχέση με τη θρησκευτική πλευρά αυτών των ναών. Πόσο υπέροχο θα ήταν αν είχαμε περισσότερα από αυτά! Έτσι δεν θα κινδυνεύαμε να λατρεύουμε τον Δία.

Και σε εμάς είναι τα ίδια: Από τον Μεσαίωνα δεν έχουμε άλλα σημαντικά έγγραφα εκτός από αυτά της εκκλησίας. Με μια και μόνο πράξη εικονομαχίας θα εξάλειφα τα πάντα, όλα όσα δημιουργήθηκαν από τον 5ο μέχρι τον 17ο αιώνα. Θα δημιουργούσα ένα κενό! Και με αυτό τον τρόπο πόσο φτωχότερος θα ήταν ο κόσμος!

Δεν ξέρω τίποτα για τη μετά θάνατον ζωή και είμαι αρκετά ειλικρινής για να το παραδεχτώ. Άλλοι ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν κάτι γι' αυτήν, αλλά εγώ δεν μπορώ να αποδείξω το αντίθετο.

---

22. Ο Γκριγκόρι Ρασπούτιν (Григорий Распутин, 1871 – 1916) ήταν ένας αιρετικός μοναχός με έντονα ιδιαίτερη επιρροή στην αυλή του τελευταίου Ρώσου Τσάρου, Νικολάου Β', στον οποίο η Τσαρίνα και οι ακόλουθοί της απέδιδαν ενδεικτικές θεραπευτικές δυνάμεις και οι οποίες είχαν προοδευτικά πολιτική επίδραση.

Δεν θέλω να επιβάλω τη φιλοσοφία μου στη γυναίκα ενός αγρότη. Η διδασκαλία της Εκκλησίας είναι και αυτή ένα είδος φιλοσοφίας, αν και δεν επιδιώκει την αλήθεια. Εφόσον οι άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν βαθιές έννοιες, αυτό δεν είναι πρόβλημα. Κατά κάποιο τρόπο, όλα αυτά καταλήγουν στη συνειδητοποίηση της αδυναμίας του ανθρώπου απέναντι στον αιώνιο νόμο της φύσης. Σε αυτό δεν υπάρχει κανένα κακό αν συνειδητοποιήσουμε μόνο ότι η όλη σωτηρία του ανθρώπου έγκειται στην προσπάθειά του να κατανοήσει τη Θεία Πρόνοια και στο να μην πιστεύει ότι μπορεί να παραβιάσει το νόμο. Αν λοιπόν ο άνθρωπος υποτάσσεται ταπεινά στους νόμους, αυτό είναι υπέροχο.

Αφού όλοι οι κλυδωνισμοί προέρχονται από το κακό, πιστεύω ότι το καλύτερο θα ήταν να ξεπεράσουμε τον θεσμό της εκκλησίας μέσω πνευματικής διαφώτισης και να τον κάνουμε ανώδυνο. Το τελευταίο που θα μπορούσαν να είναι μοναστήρια γυναικών.

Η εσωτερίκευση είναι ένα υπέροχο πράγμα για τους ανθρώπους. Το μόνο που χρειάζεται είναι να βγάλουμε το δηλητήριο. Από αυτή την άποψη τους τελευταίους λίγους αιώνες πολλά έχουν συμβεί. Πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε σε αυτούς, τους άνδρες της Εκκλησίας, ότι το βασίλειό τους δεν είναι αυτού του κόσμου. Είναι υπέροχο πώς ο Μέγας Φρειδερίκος[23] στράφηκε ενάντια στην προσπάθειά τους να αναμειχθούν στην διακυβέρνηση του κράτους. Οι σημειώσεις στο περιθώριο που γράφει για τις αιτήσεις των παστόρων είναι, εν μέρει, σολομωνικές κρίσεις που είναι καταστροφικές. Κάθε στρατηγός θα έπρεπε να το έχει αυτό στα χέρια του. Είναι ντροπή το πόσο αργά προοδεύει η ανθρωπότητα. Ο Οίκος των Αψβούργων δημιούργησε στον Ιωσήφ τον Β'[24] έναν αδύναμο μιμητή του Φρειδερίκου του Μεγάλου. Αν ένας Οίκος βγάζει μόνο έναν άνδρα σαν τον Φρειδερίκο τον Μέγα σε αιώνες, δικαιώνεται ενώπιον της ιστορίας.

Το βιώσαμε στον Παγκόσμιο Πόλεμο: το μόνο πραγματικά θρησκευόμενο κράτος ήταν η Γερμανία· και αυτό ακριβώς το κράτος ηττήθηκε. Είναι τόσο αηδιαστική υποκρισία όταν αυτός ο Αρχιμασόνος[25] Ρούσβελτ μιλάει σήμερα για τον Χριστιανισμό: Όλες οι εκκλησίες θα έπρεπε να ξεσηκωθούν και να το απαγορεύσουν αυτό, αφού είναι διαμετρικά αντίθετο με κάθε Χριστιανική αντίληψη. Ήρθε η εποχή της καταστροφής της Εκκλησίας. Θα χρειαστούν ακόμη μερικοί αιώνες, και μετά θα συμβεί με την εξέλιξη, κάτι που δεν συμβαίνει με την επανάσταση. Κάθε επιστήμονας που ανακαλύπτει κάτι, αφαιρεί ένα κομμάτι από τη βάση. Είναι συχνά λυπηρό το γεγονός ότι ζούμε σε μια εποχή που δεν έχουμε ακόμη συνειδητοποιήσει πώς θα είναι ο νέος κόσμος.

---

23. Ο Φρειδερίκος Β' ο Μέγας, βασιλιάς της Πρωσίας (γνωστός και σαν «γέρο Φριτς»), έζησε από το 1712 έως το 1786. Ήταν το μεγάλο πρότυπο του Χίτλερ.

24. Ο Κάιζερ Ιωσήφ Β' (1741 – 1790), γιος της Μαρίας Θηρεσίας και «πεφωτισμένος» απολυταρχικός, κατάργησε τη δουλοπαροικία, εξέδωσε το Διάταγμα της Ανοχής και έθεσε τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία στην Αυστρία υπό κρατική εποπτεία.

25. Ο Ελευθεροτεκτονισμός, ο οποίος χρονολογείται από την εποχή του Διαφωτισμού (πρώτη Μεγάλη Στοά: 1717 στο Λονδίνο· στα Γερμανικά μέλη περιλαμβάνονται ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ο Φίχτε, ο Γκαίτε και ο Μότσαρτ), απαγορεύτηκε από τον Χίτλερ για τη Γερμανία και από τον Στάλιν για τη Σοβιετική Ένωση, ακολουθώντας το παράδειγμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Κατά την άποψη του Χίτλερ, ο Ελευθεροτεκτονισμός – με συνολικά 6,2 εκατομμύρια μέλη ενεργά σε όλο τον κόσμο, αλλά κυρίως στις ΗΠΑ – ήταν μια «ισχυρή οικονομική και ενδιαφερόμενη πολιτικά υπερεθνική οργάνωση με αμερικανο-εβραϊκή επιρροή». Όταν ο Χίτλερ έκλεισε θεαματικά τις ελευθεροτεκτονικές στοές στη Γερμανία στις 17 Αυγούστου 1935, αποδείχθηκε ότι υπήρχαν συνολικά περίπου μόνο 60.000 Γερμανοί ελευθεροτέκτονες.

10 1η Δεκεμβρίου 1941, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Ύπαρξη και Θάνατος στη Φύση. Η Σκληρότητα της Ιουδαϊκής νομοθεσίας

Το ερώτημα που τίθεται είναι αν είναι σωστό να κατηγορούμε μια γυναίκα επειδή δεν αποφάσισε να χωρίσει από τον Ιουδαίο σύζυγό της μετά την ανάληψη της εξουσίας, και αν αντίθετα, μερικές φορές στην αίτηση διαζυγίου εκδηλώνεται μια νοοτροπία που είναι περισσότερο απωθητική για τον άνθρωπο παρά πειστική. Λέγεται επίσης ότι στο ότι μια γυναίκα παντρεύτηκε έναν Ιουδαίο, σε κάθε περίπτωση πρέπει να διαπιστωθεί έλλειψη φυλετικού ενστίκτου που τοποθετεί τη γυναίκα εκτός της εθνικής κοινότητας!

Μην το λες αυτό! Πριν από δέκα χρόνια, όλος ο κόσμος των διανοουμένων μας δεν είχε ιδέα τι ήταν ένας Ιουδαίος. Με τη φυλετική μας νομοθεσία επιβάλλαμε μεγάλες δυσκολίες στον καθένα· σίγουρα, αλλά η αξιολόγησή της δεν πρέπει να βασίζεται στη μοίρα του καθενός: Με αυτήν θα σώσω το μέλλον από αμέτρητες συγκρούσεις!

Είμαι πεπεισμένος ότι ανάμεσά μας υπήρχαν Ιουδαίοι που ήταν αξιοπρεπείς στις σχέσεις τους, και ότι απείχαν από οποιαδήποτε ενέργεια που στρεφόταν κατά της γερμανικότητας! Το πόσοι ήταν είναι δύσκολο να πούμε. Κανείς όμως δεν πολέμησε για τη γερμανικότητα ενάντια στους συμπατριώτες του. Θυμάμαι μια Ιουδαία που έγραψε στον «Βαυαρικό Αγγελιοφόρο» εναντίον του Άισνερ[26]: αλλά δεν ήταν εναντίον του για τη διατήρηση της γερμανικότητας, αλλά για υποθετικούς λόγους. Προειδοποιούσε να μην συνεχίσει να ακολουθεί το δρόμο που ακολουθούσε, γιατί αυτός ο δρόμος θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια αντίδραση που θα ήταν επιζήμια για τον Ιουδαϊσμό. Όπως αναφέρει η τέταρτη εντολή: «Τίμα τον πατέρα και τη μητέρα, για να ευημερήσεις», έτσι οι Ιουδαίοι δεν θέτουν ηθικές απαιτήσεις για τον εαυτό τους, αλλά για να πετύχει κάτι με αυτό!

Ο φυσικός νόμος του αιώνιου αγώνα για επιβίωση

Πολλοί Ιουδαίοι δεν γνώριζαν και τον καταστροφικό χαρακτήρα της ύπαρξής τους, στην αδιάκοπη πάλη της ζωής. Όποιος όμως καταστρέφει ζωές, εκθέτει τον εαυτό του στον θάνατο και τίποτα άλλο δεν μπορεί να του συμβεί! Ποιος φταίει όταν η γάτα τρώει το ποντίκι; Το ποντίκι που δεν έκανε κακό σε καμία γάτα; Δεν ξέρουμε ποιο είναι το νόημα του θεσμού να βλέπουμε τους Ιουδαίους να καταστρέφουν έθνη. Μήπως τον δημιούργησε η φύση, ώστε με την αποσύνθεσή του να θέτει σε κίνηση άλλα έθνη; Τότε ο Παύλος[27] και ο

---

26. Ο Κουρτ Άισνερ (1867 έως 1919) κήρυξε την επανάσταση στο Μόναχο στις 7 Νοεμβρίου 1918. Ήταν ιουδαϊκής καταγωγής και το 1918/19 πρωθυπουργός μιας αυτοαποκαλούμενης ριζοσπαστικής σοσιαλιστικής βαυαρικής επαναστατικής κυβέρνησης των εργατικών και στρατιωτικών συμβουλίων. Στις 21 Φεβρουαρίου 1919, πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε στον δρόμο από έναν Βαυαρό αξιωματικό, τον κόμη Άρκο Βάλεϊ

27. Ο Αυτό αναφέρεται στον Απόστολο Παύλο, ο οποίος ήταν αρχικά διώκτης των Χριστιανών σαν Ιουδαίος γραμματέας «Σαούλ» και αργότερα συνέβαλε ιδιαίτερα στη χριστιανική αποστολή στους Εθνικούς με τρία ιεραποστολικά ταξίδια, με την εμφάνισή του στη Σύνοδο των Αποστόλων (49/50 μ.Χ.) και με τις 14 επιστολές του που σώζονται στην Καινή Διαθήκη.

Τρότσκι[28] είναι οι πιο αξιοσέβαστοι Εβραίοι γιατί συνέβαλαν περισσότερο σε αυτό. Με τις πράξεις τους δημιουργούν την άμυνα. Και η άμυνα ακολουθεί τις πράξεις τους όπως ο βάκιλος ακολουθεί το σώμα που το οδηγεί σε παράλυση! Ο Ντίτριχ Έκαρτ μου είπε κάποτε ότι είχε γνωρίσει μόνο έναν αξιοπρεπή Ιουδαίο, τον Όττο Βάινινγκερ[29], ο οποίος αυτοκτόνησε όταν συνειδητοποίησε ότι οι Ιουδαίοι ζουν από την αποσύνθεση άλλων εθνικοτήτων!

Αυτό που είναι περίεργο είναι ότι οι Ιουδαίοι μεικτής καταγωγής συχνά ξαναπαντρεύονται με Ιουδαίους στη δεύτερη και τρίτη γενιά, αλλά η φύση τελικά φροντίζει για την εξάλειψη των επιβλαβών στοιχείων: στην 7η, 8η και 9η γενιά, η ιουδαϊκή επιρροή συνήθως εξαλείφεται, και η καθαρότητα του αίματος έχει προφανώς αποκατασταθεί.

Μπορεί να το βρίσκουμε τρομερό το πώς, στη φύση, το ένα πράγμα τρώει ένα άλλο. Η μύγα σκοτώνεται από την λιβελούλα, αυτή από ένα πουλί, το οποίο σκοτώνεται από ένα μεγαλύτερο πουλί. Το μεγαλύτερο, όταν γερνάει, γίνεται θήραμα βακτηρίων. Και τελικά. με έναν άλλο τρόπο, και αυτό φτάνει στη μοίρα του. Αν είχαμε τη δυνατότητα να μεγεθύνουμε πράγματα σε μια εκατομμυριακή κλίμακα, θα ανακαλύπταμε νέους κόσμους· τα πάντα στον κόσμο είναι τόσο μεγάλα όσο και μικρά, ανάλογα με το πώς τα βλέπουμε σε σχέση με μικρότερα ή μεγαλύτερα πράγματα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν μπορούμε να το αλλάξουμε αυτό! Ακόμα κι αν αφαιρέσουμε τη ζωή μας, επιστρέφουμε στη φύση σαν ύλη, σαν πνεύμα και σαν ψυχή. Ο βάτραχος δεν ξέρει τι ήταν πριν, και εμείς δεν ξέρουμε για τον εαυτό μας! Γι' αυτό το μόνο που χρειάζεται είναι να ερευνήσουμε τους νόμους της φύσης για να μην τους παραβιάζουμε· διαφορετικά αυτό θα σήμαινε μια στασίαση απέναντι σε ένα στερέωμα! Αν θέλω να πιστέψω σε μια θεϊκή εντολή, δεν μπορεί παρά να είναι μόνο αυτή: να διατηρήσουμε το είδος!

Χαμηλή αξία της ατομικής ζωής

Δεν είναι σωστό να δίνουμε τόσο μεγάλη αξία στην ατομική ζωή. Αν χρειαζόταν η ύπαρξή της, δεν θα χανόταν. Μια μύγα γεννά εκατομμύρια αυγά, που όλα πεθαίνουν, αλλά οι μύγες παραμένουν. Αυτό που πρέπει να διατηρηθεί δεν είναι η γνώση που έχει αποκτηθεί αρχικά, αλλά η ίδια η ουσία από την οποία πηγάζει αυτή η γνώση!

Η χαρά της ομορφιάς, η φυσική αισθησιακή χαρά και η χριστιανική δουλοπρέπεια

Κανένας δεν είναι υποχρεωμένος να δει την ύπαρξη από μια οπτική γωνία που δεν είναι επιθυμητή.

Οι άνθρωποι έχουν τις αισθήσεις τους για να ανακαλύπτουν την ομορφιά. Πόσο πλούσιος γίνεται ο κόσμος για όσους χρησιμοποιούν τις αισθήσεις τους! Επιπλέον, η φύση έχει ενσταλάξει σε κάθε άνθρωπο την παρόρμηση να κάνει ό,τι όμορφο συναντά προσβάσιμο σε άλλους. Η ομορφιά έχει σκοπό να έχει δύναμη πάνω στους ανθρώπους· θέλει να κρατήσει την επιρροή της. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να εξηγηθεί ότι σε στιγμές ανάγκης βρίσκονται πάντα αμέτρητοι άνθρωποι πρόθυμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους για την επιβίωση του λαού τους!

---

28. Λεβ Νταβίντοβιτς Τρότσκι (Лев Давидович Троцкий(, Ιουδαίος συνεργάτης του Λένιν με εμπειρία στην Αγγλία και τις ΗΠΑ, Σοβιετικός Υπουργός Πολέμου το1918 ,εξορίστηκε από τον Στάλιν το 1929 και δολοφονήθηκε στο Μεξικό το 1940, ήταν ο πιο φανατικός Σοβιετικός υπέρμαχος μιας «παγκόσμιας κομμουνιστικής επανάστασης» σαν ιδεολογία.

29. Ο Ιουδαίος φιλόσοφος Όττο Βάινινγκερ (πιο γνωστά έργα: «Φύλο και Χαρακτήρας» και «Περί Τελευταίων Πραγμάτων») αυτοκτόνησε το 1903.

Δυστυχώς, έχουμε μια θρησκεία που σκοτώνει τη χαρά της ομορφιάς. Μια μορφή προτεσταντικής σεμνοτυφίας που είναι χειρότερη από την Καθολική Εκκλησία. Κάθε εκκλησία έχει τη σημασία της· αλλά από αυτή την άποψη ο προτεσταντισμός είναι ένα φαινόμενο σκανδιναβικού παγετώνα, ενώ ο καθολικισμός πλουσιότερος από χίλια χρόνια εμπειρίας και τροφοδοτούμενος άμεσα από την ιουδαϊκή διανόηση, έχει προχωρήσει με σοφία: αφήνει τους ανθρώπους να αμαρτάνουν κατά τη διάρκεια του καρναβαλιού – ξέροντας ότι δεν μπορεί να τους μεταπείσει – για να ανοίξουν το πορτοφόλι τους με την περιγραφή των βασανιστηρίων της κόλασης για το καλό της εκκλησίας, από την καθαρά Δευτέρα μέχρι να έρθει ξανά η στιγμή που θα μπορέσουν να ζήσουν τη ζωή τους!

11

13 Δεκεμβρίου 1941, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Χριστιανισμός ή η θρησκεία της φυλής

Ο πόλεμος θα τελειώσει. Το τελευταίο σημαντικό καθήκον της εποχής μας είναι να ξεκαθαρίσουμε το εκκλησιαστικό πρόβλημα. Μόνο τότε το γερμανικό έθνος θα είναι απόλυτα ασφαλές.

Ο Χίτλερ πέρασε τα Χριστούγεννα του πολέμου ανάμεσα στους στρατιώτες. Από τις 23 έως τις 24 Δεκεμβρίου 1939, επισκέφθηκε το Δυτικό Μέτωπο ((το Σύνταγμα Πεζικού «Grossdeutschland», το SS Leibstandarte, μια ορεινή μεραρχία πεζικού κοντά στο Μοντάμπαουρ, την 73η Μεραρχία Πεζικού κοντά στο Ζάαρμπρικεν και τους εργάτες του Δυτικού Τείχους της «Οργάνωσης Todt» στα υψώματα Σπίχερερ). Τα Χριστούγεννα του 1940, βρισκόταν με πιλότους μαχητικών αεροσκαφών και ναυτικές μονάδες κοντά στη Βουλώνη. Το 1941, το 1942, το 1943 και το 1944, γιόρτασε τα Χριστούγεννα με τους συνεργάτες του στο στρατηγείο του Αρχηγού – στο «Λημέρι του λύκου». Σε αρκετές περιπτώσεις, ο επικεφαλής της καγκελαρίας ρου Ράιχ Μπόρμαν προσπάθησε να πείσει τον Χίτλερ να απαγορεύσει την ψαλμωδία ύμνων παρουσία του. Κάθε φορά, ο Χίτλερ απαντούσε: ότι ο Μπόρμαν έπρεπε να διαχωρίσει ξεκάθαρα τη στάση του – του Χίτλερ – απέναντι στη σημερινή εκκλησιαστική ηγεσία από τη στάση του απέναντι στη θρησκευτική πολιτιστική κληρονομιά που παρέδοσαν οι εκκλησίες. Αυτός – ο Χίτλερ – δεν ήθελε να χάσει ένα χριστουγεννιάτικο τραγούδι όπως το «Άγια Νύχτα» την παραμονή των Χριστουγέννων· είναι ένα από τα πιο όμορφα εκκλησιαστικά τραγούδια που υπάρχουν στον κόσμο.

Δεν με νοιάζουν οι θρησκευτικές πεποιθήσεις, αλλά και δεν ανέχομαι έναν ιερέα να ασχολείται με τα γήινα πράγματα. Το οργανωμένο ψέμα πρέπει να συντριβεί με τέτοιο τρόπο ώστε το κράτος να είναι ο απόλυτος κυρίαρχος. Όταν ήμουν νέος, είχα την άποψη του δυναμίτη. Αργότερα συνειδητοποίησα ότι αυτό δεν μπορούσε να γίνει βιαστικά. Θα πρέπει να σαπίσει σαν ένα άκρο με γάγγραινα. Πρέπει να φτάσουμε στο σημείο που θα υπάρχουν μόνο ηλίθιοι στον άμβωνα και μόνο γριούλες μπροστά τους. Η υγιής νεολαία είναι μαζί μας.

Δεν έχω τίποτα εναντίον μιας απόλυτα κρατικής εκκλησίας όπως έχουν οι Άγγλοι.
Αλλά δεν μπορεί να είναι αλήθεια ότι με ένα ψέμα μπορείς να κρατήσεις τον κόσμο για πάντα. Ο Χριστιανισμός επιβλήθηκε στους λαούς μας μόνο τον 6ο, 7ο και 8ο αιώνα από τους πρίγκιπες που ήταν σε συμμαχία με τους ιερείς. Πριν από αυτό, ζούσαν χωρίς αυτή τη θρησκεία. Έχω έξι μεραρχίες SS που δεν έχουν εκκλησία, και όμως πεθαίνουν με τη μεγαλύτερη ψυχική ηρεμία.

Ο Χριστός ήταν Άρειος.[30] Ο Παύλος όμως χρησιμοποίησε τη διδασκαλία του για να κινητοποιήσει τον υπόκοσμο και να οργανώσει έναν προ-μπολσεβικισμό. Με την εισβολή του, η όμορφη διαύγεια του αρχαίου κόσμου χάθηκε. Τι είδους Θεός είναι αυτός που ευχαριστιέται μόνο όταν οι άνθρωποι τιμωρούνται μπροστά του;

Ένα ξεκάθαρο, απλό παράδειγμα: Ο καλός Θεός θέτει τις προϋποθέσεις για το προπατορικό αμάρτημα. Αφού τελικά τα καταφέρνει με τη βοήθεια του διαβόλου, χρησιμοποιεί μια παρθένα για να γεννήσει έναν άνθρωπο, που με τον θάνατό του, λυτρώνει την ανθρωπότητα.

Ο Μωαμεθανισμός θα μπορούσε ακόμα και να με εμπνεύσει για τον παράδεισο. Αλλά όταν φαντάζομαι τον άγευστο χριστιανικό παράδεισο! Υπήρχε ένας Ρίχαρντ Βάγκνερ στη γη και από κει και πέρα, το μόνο που ακούμε δεν είναι τίποτα άλλο παρά Αλληλούια και φοινικόφυλλα, παιδιά σε βρεφική ηλικία και ηλικιωμένοι! Τουλάχιστον οι κάτοικοι της Παπούας λατρεύουν ακόμα τις δυνάμεις της φύσης. Ο Χριστιανισμός διδάσκει τη «μεταμόρφωση», το πιο γελοίο πράγμα που έχει επινοήσει ποτέ ο ανθρώπινος εγκέφαλος στην αυταπάτη του, μια κοροϊδία για οτιδήποτε θεϊκό. Ένας νέγρος με το φετίχ του είναι πολύ ανώτερος από κάποιον που πιστεύει στο θαύμα της μεταμόρφωσης. Μερικές φορές χάνεις κάθε σεβασμό για την ανθρωπότητα. Όχι για τις μάζες, που δεν ποτέ δεν έμαθαν τίποτα άλλο. Αλλά ότι οι υπουργοί του κόμματος και οι στρατηγοί είναι πεπεισμένοι ότι δεν μπορούμε να κερδίσουμε χωρίς την ευλογία της Εκκλησίας! Για τριακόσια χρόνια τώρα, οι Γερμανοί μάχονται για το αν θα δεχτούν τον καλό Θεό σε μία ή δύο μορφές στη Θεία Κοινωνία.

Το θρησκευτικό μας επίπεδο είναι το πιο ντροπιαστικό που υπάρχει. Ακόμα και ο Χριστιανισμός των Ιαπώνων είναι ένα θέμα προσαρμοσμένο στον δικό τους κόσμο. Οι Ιάπωνες το έχουν κάνει εύκολα. Έχουν μια θρησκεία που τους οδηγεί πίσω στη φύση. Δεν μπορώ να αντικαταστήσω την ιδέα της χριστιανικής θρησκείας για τη μετά θάνατον ζωή γιατί είναι αβάσιμη. Αλλά η ιδέα της αιωνιότητας βασίζεται στο είδος. Το πνεύμα και η ψυχή επιστρέφουν στην ενιαία δεξαμενή όπως και το σώμα. Έτσι γονιμοποιούμε, σαν βασική ουσία, την πηγή από την οποία προκύπτει η νέα ζωή. Δεν χρειάζεται να σπάω το κεφάλι μου για το γιατί και για ποιο λόγο! Την φύση της ψυχής δεν θα μπορέσουμε να την καταλάβουμε!

Αν υπάρχει Θεός, τότε αυτός δεν δίνει μόνο τη ζωή, αλλά και τη γνώση. Αν ρυθμίζω τη ζωή μου με βάση τη διορατικότητα που μου έχει δώσει ο Θεός, τότε μπορεί να κάνω λάθος, αλλά δεν λέω ψέματα.

Η κατάσταση του σώματός μας για την μετά θάνατον ζωή από την εκκλησία

---

30. Ο Χίτλερ πίστευε ότι ο ανθρώπινος πατέρας του Ιησού ήταν – όπως συνέβαινε συχνά με τα νόθα παιδιά στη Γαλιλαία εκείνη την εποχή – ένας Ρωμαίος λεγεωνάριος. Τουλάχιστον, αυτό ισχυρίστηκε σε εμάς με βάση τη σχετική βιβλιογραφία και με βάση ένα κεφάλι του Χριστού του 1ου αιώνα που του έδειξε ο Μουσολίνι το 1938 και έμοιαζε με Ρωμαίο και όχι με Ιουδαίο.

καταποντίζεται εξαιτίας της, γιατί όποιος θα αναγκαζόταν να κοιτάξει κάτω θα αντιμετώπιζε ένα μαρτύριο: θα γινόταν έξαλλος με τα λάθη που βλέπει συνεχώς να κάνουν οι άνθρωποι.

Το λάθος του Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν[31] ήταν ότι πίστευε στον Χριστιανισμό σαν ένα πνευματικό κόσμο. Ο άνθρωπος εφαρμόζει τα ανθρώπινα πρότυπά του παντού: Ό,τι είναι μεγαλύτερο από αυτόν το λέει μεγάλο, ό,τι είναι μικρότερο το λέει μικρό. Ένα είναι σίγουρο: βρισκόμαστε κάπου μέσα σε μια παγκόσμια κλίμακα. Η Θεία Πρόνοια δημιούργησε τον κάθε άνθρωπο με τον δικό της τρόπο, και αυτό είναι πολύ ευχάριστο. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να απολαμβάνουμε αυτό που βρίσκουμε όμορφο. Επιδιώκω μια κατάσταση στην οποία κάθε άτομο να γνωρίζει ότι ζει και πεθαίνει για τη διατήρηση του είδους του! Η αποστολή μας είναι να διδάξουμε τον άνθρωπο ότι αξίζει τον μεγαλύτερο σεβασμό όταν κάνει κάτι ιδιαίτερο για να διατηρήσει τη ζωή του είδους. Είναι καλό που δεν άφησα τους ιερείς να μπουν στο κόμμα. Στις 21 Μαρτίου του 1933 στο Πότσνταμ, το ερώτημα ήταν: εκκλησία ή όχι; Είχα κατακτήσει το κράτος ενάντια στην κατάρα των δύο θρησκειών. Αν είχα αρχίσει τότε να υπηρετώ την εκκλησία – πηγαίναμε στους τάφους, ενώ οι άνδρες του κράτους ήταν στην εκκλησία[32] – σήμερα θα μοιραζόμουν τη μοίρα του Ντούτσε. Ο Ντούτσε είναι ένα ελεύθερο πνεύμα από μόνος του. Αλλά ξεκίνησε με παραχωρήσεις, ενώ θα έπρεπε να είχε στραφεί περισσότερο προς την επαναστατική πλευρά, όπως εγώ. Θα έμπαινα στο Βατικανό και θα έδιωχνα όλη την παρέα. Τότε θα έλεγα: «Συγνώμη, έκανα λάθος!» – Αλλά θα είχαν εξαφανιστεί!

Οπωσδήποτε, δεν θέλω να ευχηθώ οι Ιταλοί ή οι Ισπανοί να χάσουν τον Χριστιανισμό: Όποιος τον έχει έχει πάντα μικρόβια μαζί του.

12

18 Ιανουαρίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Ο Χίντενμπουργκ και η εκκίνηση του Χίτλερ το 1933

Όλη μου η ζωή δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια συνεχής πειθώ. Το 1932, είχα μια συζήτηση με τον Μάισνερ[33] για αρκετές ώρες στο ξενοδοχείο Κάιζερχοφ· μου είπε ότι ήταν δημοκράτης σε όλη του τη ζωή, αλλά ίσως προς μια άλλη κατεύθυνση από αυτή που πιστεύαμε. Στην πραγματικότητα δεν ήμασταν τόσο μακριά ο ένας από τον άλλον και ήθελε να κάνει ό,τι μπορούσε

31. Ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (Houston Stewart Chamberlain, 1855 – 1927) ήταν Βρετανός πολιτιστικός φιλόσοφος και γαμπρός του συνθέτη Ρίχαρντ Βάγκνερ. Προσπάθησε να ερμηνεύσει την ιστορία της Δύσης (της Ευρώπης) από τη δημιουργική δύναμη των φυλών.

32. Ο Χίτλερ και ο Γκέμπελς επισκέφτηκαν τους τάφους των «Παλιών Αγωνιστών» του NSDAP στο νεκροταφείο Λούιζενστατ στο Βερολίνο, αντί να παρακολουθήσουν τις εκκλησιαστικές λειτουργίες που τελούσαν οι Προτεσταντικές και Καθολικές εκκλησίες πριν από την επίσημη τελετή στην «Εκκλησία Γκάρισον» και στις άλλες εκκλησίες τους στο Πότσνταμ. Μέχρι το 1920, ο Χίτλερ θεωρούνταν «ευσεβής Καθολικός» και, σύμφωνα με τον στρατιωτικό του ιερέα, εφημέριο Κάσα, σαν στρατιώτης «εκκλησιαζόταν συχνά». Η εκτίμησή του για την Εκκλησία και τον Καθολικισμό στο «Ο Αγώνας μου» δείχνει ότι μέχρι το 1927 απέδιδε σημασία στο να τον βλέπουν σαν Καθολικό πολιτικό στη Βαυαρία, παρόλο που εκείνη την εποχή απέδιδε «αυτόν τον κόσμο» στο κράτος και τη «μετά θάνατον ζωή» στην εκκλησία.

33. Ο δρ. Όττο Μάισνερ (Otto Meissner) ήταν επικεφαλής του Προεδρικού Γραφείου του Προέδρου του Ράιχ, ή του «Αρχηγού», υπό τον Έμπερτ, τον Χίντενμπουργκ και τον Χίτλερ.

για να μας βοηθήσει με τον γέρο-κύριο, τον Χίντενμπουργκ. Είπε ότι δεν θα ήταν εύκολο, αφού η όλη στάση του γέρου-κυρίου είναι εξαιρετικά εχθρική απέναντί μας.

Πρέπει να πω ότι ο Μάισνερ ήταν ο πρώτος που μου περιέγραψε τη ζωή του ηλικιωμένου με πολύ πειστικό τρόπο. Σε ποιον μπορούσε να βασιστεί; Οι Γερμανοί Εθνικιστές ήταν ανίκανοι. Δεν θα παραβίαζε το σύνταγμα. Τι έπρεπε να κάνει; Η συνεργασία με ορισμένους σοσιαλδημοκράτες και κεντρώους ήταν μια μεγάλη υπέρβαση γι' αυτόν. Σε αυτό προστέθηκε η αντιπάθειά του για τον Χούγκενμπεργκ[34], ο οποίος τον είχε αποκαλέσει προδότη το 1925, απλώς και μόνο επειδή κράτησε τον Μάισνερ.

Ο ηλικιωμένος κύριος με προσκάλεσε: «Κύριε Χίτλερ, θέλω να ακούσω ποιες είναι οι σκέψεις σας!» Ήταν απίστευτα δύσκολο να μεταδώσω μια κοσμοθέαση μέσα από ένα τέτοιο χάσμα. Μπορούσα να συνδεθώ μόνο με στρατιωτικές γνώσεις και οργανώσεις. Η γέφυρα με τον στρατιώτη ήταν άμεση, αλλά η γέφυρα με τον πολιτικό ήταν ένα μεγάλο κατόρθωμα.

Όταν τελείωσα, ξεχείλιζε από μια φρενίτιδα συμφωνίας. Και μετά θυμήθηκε ένα περιστατικό από την Ανατολική Πρωσία: «Οι νέοι σας όμως δεν επιτρέπεται να συμπεριφέρονται έτσι! Πρόσφατα στο Τάνενμπεργκ, φώναζαν: "Ξυπνήστε, ξυπνήστε!" – Ναι, δεν κοιμάμαι!»

Υπήρχαν άνθρωποι εκεί που έκαναν τον ηλικιωμένο κύριο να πιστέψει ότι αυτό αναφερόταν σε αυτόν προσωπικά, ενώ η κραυγή ήταν «Γερμανία, ξύπνα!».

Αμέσως μετά, μου είπε ότι θα με συμβουλευόταν πάντα αν υπήρχε κάτι που έπρεπε να αποφασιστεί. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό. Παρά ταύτα, η επιρροή των εχθρικών προς εμένα κύκλων παρέμεινε τόσο ισχυρή που το 1933 μου επιτρεπόταν να του μιλάω μόνο παρουσία του φον Πάπεν[35]. Μια μέρα, ο Πάπεν έλειπε. Πήγα εκεί μόνος μου. «Γιατί πρέπει να είναι πάντα μαζί μου ο κύριος φον Πάπεν; Θέλω να σας μιλήσω!» Όταν ο Πάπεν επέστρεψε, μετάνιωσε που πήγε στο ταξίδι. Ο ηλικιωμένος κύριος νόμιζε ότι ήταν ένα είδος λαγωνικού, αλλά νομίζω ότι του άρεσε πολύ. Ο Πάπεν του φερόταν πολύ έξυπνα. Είχε κερδίσει την αναγνώρισή του. Η αρχική κίνηση προήλθε από αυτόν: Έκανε την παραβίαση του ιερού συντάγματος. Ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει[36]...

Ρουμανική Δικτατορία

Αν ο Αντονέσκου[37] δεν βρει τον δρόμο για το λαό, θα χαθεί. Όποιος είναι δεσμευμένος με την εκτελεστική εξουσία, δεν μπορεί να επιβιώσει. Ο Ατατούρκ[38] εξασφάλισε την εξουσία μέσω του Λαϊκού Κόμματός του. Το ίδιο συμβαίνει και στην Ιταλία. Αν συμβεί κάτι στον Αντονέσκου σήμερα, δεν έχει κανέναν να καθορίσει τον διάδοχό του. Αμέσως, οι σφετεριστές του στρατού

---

34. Ο Άλφρεντ Χούγκενμπεργκ (Alfred Hugenberg), πρόεδρος του Γερμανικού Εθνικού Λαϊκού Κόμματος, ήταν Γενικός Διευθυντής του Εργοστασίου Krupp στο Έσσεν από το 1909 έως το 1918 και αργότερα έγινε επικεφαλής του τεράστιου εκδοτικού οίκου Scherl, που περιλάμβανε εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία, καθώς και την κινηματογραφική εταιρεία Ufa. Διετέλεσε Υπουργός Οικονομικών και Υπουργός Γεωργίας του Ράιχ για έξι μήνες το 1933.

35. Ο Φραντς φον Πάπεν (1879–1969), πολιτικός του Κόμματος του Κέντρου, ήταν Καγκελάριος του Ράιχ το 1932, Αντικαγκελάριος το 1933/34 και πρέσβης στη Βιέννη από το 1934 έως το 1938 και στην Άγκυρα από το 1939 έως το 1944.

36. Αυτό αναφέρεται στη συνάντηση του φον Πάπεν με τον Χίτλερ στο σπίτι του τραπεζίτη Κουρτ Φράιχερ φον Σρέντερ στην Κολωνία στις 4 Ιανουαρίου 1933.

37. Ο Ιόν Αντονέσκου (Ion Victor Antonescu) ήταν ο Αρχηγός του Κράτους «Conducător» (Ηγέτης) και στρατάρχης της Ρουμανίας.

38. Ο Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ (Mustafa Kemal Atatürk), ο δημιουργός της σύγχρονης Τουρκίας, ήταν Πρόεδρος της Τουρκίας από το 1923 έως το 1938.

θα αρχίσουν να παλεύουν μεταξύ τους. Θα σκότωνα τον Χόρια Σίμα και θα έκανα τη Ρουμανική Λεγεώνα φορέα της βίας[39].

Χωρίς πολιτική βάση δεν μπορεί να ρυθμιστεί ούτε το ζήτημα της διαδοχής ούτε η κανονική πολιτική διοίκηση. Σ' αυτό οι Ρουμάνοι είναι υποδεέστεροι απ' τους Ούγγρους. Το ουγγρικό κράτος, από τη μια πλευρά, – που είναι ανυπόφορο για εμάς – έχει το Κοινοβούλιο, αλλά η εκτελεστική εξουσία δεν έχει καμία σχέση με αυτό[40].

Η αποτυχία του Πάπεν 1932

Αυτή ήταν η ατυχία του Πάπεν: Δεν είχε αφήσει τίποτα πίσω του! Δεν ήμασταν αρκετά δυνατοί για να τον καλύψουμε. Ούτε εγώ θα το έκανα γιατί δεν είχε επιλεγεί γι' αυτό.

Είχαμε ένα ετήσιο έλλειμμα 5½ δισεκατομμυρίων στο Ράιχ και τα κρατίδια. Σ' αυτά έπρεπε να προστεθούν 5 δισεκατομμύρια που έπρεπε να πληρωθούν στις εχθρικές δυνάμεις. «Κολοσσιαία επιτυχία», μου είπε όταν επέστρεψε από τη Γενεύη, «σε σύγκριση με τα 150 δισεκατομμύρια που ήταν στα χαρτιά». Την ίδια ώρα στις 30 Ιανουαρίου 1933 υπήρχαν μόνο 83 εκατομμύρια στο ταμείο του Ράιχ. Τον ρώτησα: «Με τι σκοπεύετε να τα πληρώσετε;» μου απάντησε: «Πρέπει να τα πληρώσουμε, αλλιώς θα μας εκτελέσουν». Τον ρώτησα: «Για ποιο λόγο; Δεν έχουμε τίποτα που να μπορεί να κατασχεθεί». Όταν ήθελα τότε 3 δισ. για επανεξοπλισμό μου το απέρριψαν λόγω αυτής της υποχρέωσης προς τις ξένες δυνάμεις. Είπα: «Αν θέλετε να το δώσετε σε ξένες χώρες, τότε δώστε τα στην πατρίδα!» Στη συνέχεια, ξεκαθάρισα τη θέση μου στον Άγγλο πρεσβευτή (σερ Χόρας Ράμπολντ) κατά την εναρκτήρια επίσκεψή του. Η απάντησή του ήταν: «Θέλετε να πείτε με αυτό, ότι η νέα Γερμανία δεν αναγνωρίζει τις δεσμεύσεις που ανέλαβαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις της;» «Συμφωνίες ναι», του απάντησα, «αλλά όχι εκβιασμό. Όλα όσα υποσχέθηκαν με την επιγραφή "Συνθήκη των Βερσαλλιών", τα θεωρώ εκβιασμό». «Θαυμάσια», είπε, «θα το αναφέρω αμέσως στην κυβέρνησή μου!»

Ούτε η Αγγλία ούτε η Γαλλία μας προσέγγισαν ποτέ για πληρωμές. Σε αυτό το σημείο δεν φοβόμουν τους Άγγλους. Αλλά ανησυχούσα ότι οι Γάλλοι μπορεί να το χρησιμοποιούσαν, ας πούμε, για να καταλάβουν το Μάιντς.

13

18 Ιανουαρίου 1942, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Το πρόγραμμα του κόμματος

Αν κάποιος πει: γιατί δεν αλλάζεις το πρόγραμμα του κόμματός σου; Γιατί να

39. Ο Χόρια Σίμα (Horia Sima) ήταν επικεφαλής της Ρουμανικής φασιστικής Λεγεώνας, της «Σιδηράς Φρουράς».

40. Ο Χίτλερ έδωσε στον τελευταίο αρχηγό του αυστριακού στόλου, ναύαρχο Νικολάους φον Χόρτυ φον Ναγκιμπάνια (Nikolaus von Horthy von Nagybánya), ο οποίος εξελέγη αντιβασιλέας της Ουγγαρίας την 1η Μαρτίου 1920, τη μεγαλύτερη δυνατή ελευθερία στην εσωτερική πολιτική μέχρι το 1944. Όταν όμως η πολιτική του Χόρτυ, να περάσει η Ουγγαρία από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο χωρίς μεγάλες ανθρώπινες και εδαφικές απώλειες, τον οδήγησε σε χωριστές διαπραγματεύσεις για κατάπαυση του πυρός με τη Μόσχα, συνελήφθη στις 15 Οκτωβρίου 1944 από τον ταγματάρχη των SS Όττο Σκορτσένυ (Otto Skorzeny) και τον ανάγκασε να παραιτηθεί.

το αλλάξω; Είναι ιστορία. Με αυτό το πρόγραμμα, το κίνημα ιδρύθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 1920. Όταν κάτι αλλάζει, την τροποποίηση την κάνει η ζωή. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι ένα ιατρικό εβδομαδιαίο περιοδικό ή ένα στρατιωτικό περιοδικό, που πρέπει να παρουσιάζει τα τελευταία ευρήματα.

Οι απερίσκεπτες μάζες

Τι τύχη για τις κυβερνήσεις που οι άνθρωποι δεν σκέφτονται. Η σκέψη υπάρχει μόνο όταν δίνεις ή εκτελείς μια εντολή. Αν ήταν διαφορετικά, η ανθρώπινη κοινωνία δεν θα μπορούσε να επιβιώσει.

Ο Χίτλερ ήταν ένας αριστοτέχνης της ψυχολογίας των μαζών. Φυσικά, γνώριζε καλά το ομώνυμο βιβλίο του Γκυστάβ Λε Μπον (Gustave Le Bon) «Ψυχολογία του Πλήθους» (Psychologie des foules) και ακολουθούσε τις οδηγίες του. Έτσι, μέχρι το 1938, με βάση τις ομιλίες του για την ειρήνη και των ειρηνευτικών του επιτευγμάτων, υπήρχαν ήδη – όπως υπολόγισα από τα έγγραφα της Εύας Μπράουν – 1.133 δρόμοι και πλατείες σε όλο τον κόσμο που έφεραν το όνομά του με την έγκριση του Χίτλερ. Από το 1939 και μετά χρησιμοποίησε τις ικανότητές του στη ψυχολογία των μαζών για να μετατρέψει τη γερμανική Βέρμαχτ σε έναν στρατό ηρώων. Έτσι, από τις 20 Δεκεμβρίου 1939, παράλληλα με τα μετάλλια, τα οποία μόνο ένα μικρό ποσοστό των 20 εκατομμυρίων στρατιωτών του μπορούσε να λάβει, δημιούργησε μαζικές τιμητικές διακρίσεις τα λεγόμενα «διακριτικά σήματα μάχης» και τα περιέβαλε με μια φήμη αποδεκτή από ολόκληρο τον γερμανικό πληθυσμό λόγω των αυστηρών απαιτήσεων μάχης για την απονομή τους: το «Μετάλλιο Εφόδου του Πεζικού» για συμμετοχή σε τρεις επιθέσεις στην πρώτη γραμμή με το όπλο στο χέρι, το «Πολεμικό Μετάλλιο του Άρματος», το γενικό «Μετάλλιο Εφόδου», το «Μετάλλιο Αντιαεροπορικού Στρατού», το «Πολεμικό Μετάλλιο Υποβρυχίων», το «Πολεμικό Μετάλλιο Αντιτορπιλικών», το «Πολεμικό Μετάλλιο για Μονάδες Ναρκοθηρίας, Κυνήγι Υποβρυχίων και Συνοδείας», το «Πολεμικό Μετάλλιο για Βοηθητικά Καταδρομικά», το «Μετάλλιο Στόλου», το «Πολεμικό Μετάλλιο Σκαφών Γρήγορης Προώθησης», το «Πολεμικό Μετάλλιο του Ναυτικού Πυροβολικού», το «Μετάλλιο της Διαφυγής του Αποκλεισμού», το «Πολεμικό Μετάλλιο Αντιαεροπορικού Πυροβολικού» της Λουφτβάφε, το «Μετάλλιο Επίγειας Επίθεσης της Λουφτβάφε», το «Επιχειρησιακές πτήσεις στο Μέτωπο» σε χάλκινο (20 πτητικές αποστολές), ασημένιο (60 πτητικές αποστολές) και χρυσό (110 πτητικές αποστολές), για καταδιωκτικά, για αεροσκάφη αερομαχιών και επίγειας επίθεσης, για μονάδες μαχητικών και βομβαρδιστικών καταδύσεων, μοίρες αναγνώρισης, αερομεταφερόμενες μονάδες και μονάδες νυχτερινών μαχητικών. Όλοι όσοι φορούσαν αυτά τα πολεμικά μετάλλια θεωρούνταν από τον κόσμο – και ειδικά από τα αγόρια και τα κορίτσια – σαν «υπέροχα παιδιά» που τους θαύμαζαν.

Ρωσικός χειμώνας και οι αντιξοότητες του Χειμερινού Πολέμου

Το δύσκολο κομμάτι της κατάστασής μας δεν είναι ο ίδιος ο χειμώνας, αλλά το να έχουμε ανθρώπους και να μην μπορούμε να τους μεταφέρουμε, να έχουμε πυρομαχικά και να μην μπορούμε να τα προωθήσουμε, να έχουμε όπλα και να μην μπορούμε να τους τα μεταφέρουμε. Αλίμονο στον σιδηρόδρομο αν δεν το κάνει διαφορετικά την επόμενη φορά!

Θα ήταν καλύτερα να μιλούσα εγώ στις 30, αντί του Γκέμπελς. Το σημαντικό είναι να επιτευχθεί μια ισορροπία στην ενθάρρυνση μεταξύ των νηφάλιων λόγων και της κενής ρητορικής. Ο Γκέμπελς σε μια έκκληση κάλεσε

το μέτωπο να παραμείνει σκληρό και ήρεμο. Εγώ δεν θα το έλεγα αυτό. Ο στρατιώτης σε μια τέτοια κατάσταση δεν είναι ήρεμος, αλλά αποφασιστικός. Αυτό το καταλαβαίνει μόνο όποιος το έχει ζήσει.

Προϊστορία

Θα βρουν ένα κρανίο κάπου και όλοι θα πουν: Έτσι έμοιαζαν οι πρόγονοί μας. Ποιος ξέρει αν οι Νεάντερταλ δεν ήταν πίθηκοι. Τέλος πάντων, εκείνη την εποχή οι πρόγονοί μας δεν ζούσαν εκεί! Η χώρα μας ήταν το Σάουλαντ από το οποίο το πολύ να έχουν περάσει. Όταν μας ρωτάνε για τους προγόνους μας, πρέπει πάντα να τους παραπέμπουμε στους Έλληνες.

14

19 Ιανουαρίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Μονομαχίες για γυναίκες

Πριν από το 1933, αντιμετώπιζα συνεχείς δυσκολίες στο να εμποδίσω τους άντρες μας να μονομαχούν. Έτσι, απλώς το απαγόρευσα. Μερικοί από τους καλύτερους άνδρες μας σκοτώθηκαν εξαιτίας αυτής της ανοησίας. Και για ποιους λόγους!

Μια φορά ήμασταν στο «Reichsadler» (ένα εστιατόριο του Μονάχου). Ο Ες ήταν εκεί με τη γυναίκα του και την κουνιάδα του. Ένας μισομεθυσμένος φοιτητής ήρθε εκεί και άρχισε να παρενοχλεί τις κυρίες. Ο Ες του ζήτησε να φύγει και του είπε τη γνώμη του. Την επόμενη μέρα, ήρθαν δύο από αυτά τα πιθήκια και του ζήτησαν εξηγήσεις επειδή έκανε μια νουθεσία σε έναν φοιτητή της αδελφότητάς. Του απαγόρευσα να ασχοληθεί μαζί τους. Τους είπα να έρθουν σε μένα. Τότε τους είπα: «Αυτός είναι ένας άνδρας που στάθηκε μπροστά στον εχθρό για τέσσερα χρόνια. Δεν ντρέπεστε για τον εαυτό σας;»

Μια αναντικατάστατη απώλεια ήταν ο Στρουνκ[41], ο μοναδικός μας διεθνής ανταποκριτής. Η σύζυγός του προσβλήθηκε και τον πυροβόλησαν. Πού είναι η λογική σε αυτό;

Μπορεί να υπάρξουν περιπτώσεις όπου δύο άνδρες εμπλέκονται σε μια διαμάχη που δεν μπορεί να επιλυθεί από τα δικαστήρια. Αν δύο αντίπαλοι δεν μπορούν να καταλήξουν σε συμφωνία για μια γυναίκα, πρέπει να λυθεί με κάποιο τρόπο. Κάποιος πρέπει να υποχωρήσει. Τώρα όμως που έχουμε πόλεμο, δεν υπάρχει ούτε κατανόηση ούτε χρόνος για τέτοια πράγματα. Αυτό δεν εξυπηρετεί το έθνος.

Απέναντι στις αντιπαραθέσεις, που συμβαίνουν σε ένα αγροτικό χωριό, είμαι υπέρ της ανεκτικότητας. Το αγόρι δεν μπορεί να εμφανιστεί στο χωριό αν δεν πολεμήσει για το κορίτσι του. Το θέμα δεν είναι τραγικό. Μερικές φορές το δικαστήριο μπορεί να κηρύξει δολοφόνο κάποιον που είναι απλώς ανθρωποκτόνος εξ αμελείας. Το μόνο που χρειάζεται είναι ο δράστης να έχει πει μία φορά: «Θα τον σκοτώσω!» – και αυτό το βλέπουν στην πραγματικότητα σαν μια «προμελετημένη ενέργεια». Αλλά πού θα καταλήγαμε αν όλοι όσοι έλεγαν κάτι τέτοιο στα χωριά θεωρούνταν ότι προσπαθούν να δολοφονήσουν; Σε τέτοιες περιπτώσεις θα κάνω τα στραβά μάτια αν πιστεύω ότι είναι αξιοπρε-

41. Ο Ρόλαντ Στρουνκ (Roland Strunk) πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε σε μια μονομαχία το 1936 από τον Χορστ Κριστσίνα (Horst Kristschinna), βοηθό του αρχηγού της νεολαίας του Ράιχ, Μπάλντουρ φον Σίραχ.

πείς τύποι. Η ποινή θα μετατραπεί σε φυλάκιση και μετά από λίγο χρόνο θα δοθεί αναστολή!

Ποιος δικαιούται ακόμη και σήμερα να υπερασπιστεί τον εαυτό του; Δεν υπάρχει ειδική τιμή. Αν λοιπόν το DAF (Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο) απαιτούσε ακόμα το δικαίωμα στη μονομαχία, το μόνο που θα έμενε θα ήταν λίγες άτυχες ψυχές που δεν έχουν τιμή. Καταρχήν θα επιτρέψω μόνο μονομαχίες μεταξύ ρασοφόρων κυρίων και δικηγόρων.

Υπάρχουν πολύ πιο ευγενικοί τρόποι και περισσότερες ευκαιρίες για να αποδείξει κάποιος τη σημασία του για το έθνος. Πρέπει να βάλουμε ένα μεγάλο πρότυπο σε αυτά τα πράγματα. Όσο περισσότερο βλέπουμε τα μεγάλα γεγονότα στη ζωή, τόσο πιο ασήμαντο φαίνεται κάτι τέτοιο. Και πόσες οικογένειες έχουν βυθιστεί στην δυστυχία με αυτόν τον τρόπο! Η μονομαχία δεν αποδεικνύει τίποτα. Μπορεί κάποιος να έχει δίκιο χίλιες φορές, αλλά το μόνο που έχει σημασία είναι αν είναι καλύτερος στο σημάδι.

15

20 Ιανουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Επιλογή αξιωματικών

Εκτός από απίστευτα καλά, ο παλιός γερμανικός στρατός είχε και πολλά απίστευτα απαρχαιωμένα. Από αυτό γεννήθηκε η σοσιαλδημοκρατία, που δεν θα είχε συμβεί ποτέ αν ο στρατός και το ναυτικό δεν έκαναν τα πάντα για να αποξενώσουν τους εργάτες από το λαό. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα· ένας θεσμός που έμελλε να έχει καταστροφικές συνέπειες ήταν ο βαθμός του έφεδρου ανθυπασπιστή (Feldwebel-Leutnants) και του δόκιμου αξιωματικού (Offizier-Stellvertreters).

Κάθε σύνταγμα έχει μερικούς αξιωματικούς στους οποίους βασίζεται. Πόσοι από αυτούς ανήκαν στο σύνταγμα, αλλά ο δρόμος ήταν κλειστός γι' αυτούς. Αντίστροφα, οποιοσδήποτε δάσκαλος μπορούσε αυτόματα να γίνει αξιωματικός, και πόσοι από αυτούς στη συνέχεια απέτυχαν παταγωδώς.

Όταν κάποιος έχει αποδείξει την αξία του ότι είναι ικανός να ηγηθεί, πρέπει να του δοθεί ο βαθμός που αντιστοιχεί στη διοίκηση της μονάδας που ηγείται. Μόνο ένας λοχαγός πρέπει να ηγείται μόνιμα ενός λόχου. Αυτό είναι θέμα σεβασμού για την εξουσία του. Υπήρξαν περιπτώσεις όπου δόκιμοι αξιωματικοί διοικούσαν ένα λόχο για δύο χρόνια ή ένας υπολοχαγός ένα τάγμα. Τα στρατεύματα όμως, πρέπει να διοικούνται από τον διοικητή που του έχει δοθεί ο βαθμός που έχει κερδίσει. Το ίδιο ισχύει και για τη διοίκηση ενός συντάγματος. Ένας ταγματάρχης δεν πρέπει να διοικεί, καθαρά για τυπικούς λόγους, εκεί που πρέπει να διοικεί ένας συνταγματάρχης.

Στην ειρήνη, αναπόφευκτα, επιστρέφουμε σε μια συγκεκριμένη οργάνωση. Είμαι δύσπιστος με όλους τους αξιωματικούς που δρουν από τη θεωρητική πλευρά. Το ερώτημα παραμένει αν θα πράξουν ανάλογα την κρίσιμη στιγμή.

Στη σύγχρονη μάχη, ένας διοικητής λόχου άνω των 40 ετών είναι παράλογο. Ο διοικητής λόχου θα πρέπει να είναι 26 ετών, ένας διοικητής συντάγματος στα μέσα των 30 και ένας διοικητής μεραρχίας στα 40.

Μια ματιά στη λίστα των στρατηγών μας δείχνει ότι όλοι οι άνδρες είναι πολύ μεγαλύτεροι σε ηλικία. Δεν επιτρέπεται πλέον – παράδειγμα η Αγγλία – να

καθορίζεται από τον κατάλογο αρχαιότητας ο τρόπος με τον οποίο ένας άνδρας θα εξελιχθεί.

16

22 Ιανουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Η κυριαρχία ξένων λαών

Δεν αποκλείεται να έχουμε λύσει το πρόβλημα των εθνικοτήτων με μια ομοιογενή κυβέρνηση διακόσιων ετών. Με την έναρξη του Τριακονταετούς Πολέμου, η ώρα είχε έρθει.

Στη δεκαετία του '40 του περασμένου αιώνα, κάθε Τσέχος ντρεπόταν να μιλάει Τσέχικα. Το καμάρι του ήταν ότι μιλούσε γερμανικά και η μεγαλύτερη περηφάνια του ήταν ότι τον περνούσαν για Βιεννέζο. Η εφαρμογή του γενικού, ισότιμου και μυστικού εκλογικού δικαιώματος στην Αυστρία έμελλε να οδηγήσει σε κατάρρευση των Γερμανών. Οι Σοσιαλδημοκράτες, μαζί με την υψηλή αριστοκρατία, τάχθηκαν με τους Τσέχους.

Ο γερμανικός λαός είναι πολύ έξυπνος για τους αριστοκράτες. Οι αριστοκράτες χρειάζονται κάτι σαν τα μικρότερα, περιφερειακά έθνη. Οι Τσέχοι ήταν καλύτεροι από τους Ούγγρους, τους Ρουμάνους και τους Πολωνούς. Είχε σχηματιστεί μια σκληρά εργαζόμενη μικροαστική τάξη που γνώριζε τα όριά της. Ακόμα και σήμερα μας κοιτάζουν με θυμό και απεριόριστο θαυμασμό: «Εμείς οι Βοημοί δεν είμαστε προορισμένοι να κυβερνάμε!»

Μόνο όταν κυριαρχείς σε ξένα έθνη μαθαίνεις να ηγείσαι. Οι Τσέχοι θα έχαναν την αίσθηση της κατωτερότητας τους αν, με την πάροδο του χρόνου, θεωρούσαν τους εαυτούς τους ανώτερους από τους υπόλοιπους πληθυσμούς των περιφερειών της Αυστρίας.

Κανένας δεν μπορεί να φανταστεί πόσο αδιανόητη ήταν η κατάσταση πριν από τον Μάρτιο του 1939!

Μετά από αιώνες εσωστρέφειας πρέπει να μάθουμε να ενεργούμε. Θα πάρει 50 με 100 χρόνια. Ήμασταν ικανοί γι' αυτό: κυριαρχούσαμε στους άλλους. Η Αυστρία είναι το καλύτερο παράδειγμα. Αν οι Αψβούργοι δεν είχαν συμμαχήσει με την άλλη πλευρά, τα 9 εκατομμύρια των Γερμανών θα είχαν εύκολα νικήσει τα 50 εκατομμύρια των άλλων! Όταν λένε ότι οι Ινδοί πολέμησαν για τους Άγγλους, ναι, αλλά και οι άλλοι λαοί πολέμησαν για τους Γερμανούς στην Αυστρία.

Σίγουρα, η ικανότητα να κυβερνάς βρίσκεται στην Κάτω Σαξονία. Η αγγλική άρχουσα τάξη προήλθε από εκεί! Με τις μεθόδους στρατολόγησής τους τα SS δημιουργούν εκεί μια δεξαμενή ηγετών με τους οποίους θα μπορούν να κυβερνήσουν ολόκληρη τη χώρα για τα επόμενα 100 χρόνια, χωρίς να χρειάζεται να σκεφτούν πολύ για το ποιον θα τοποθετήσουν.

Το σημαντικό είναι να βγούμε από τη στενομυαλιά αυτού του τοπικισμού. Γι' αυτό χαίρομαι που είμαστε στη Νορβηγία και ολόγυρα.

Οι Ελβετοί δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα εκφυλισμένο παρακλάδι του λαού μας. Έχουμε χάσει Γερμανούς που τώρα ζουν σαν Βέρβεροι στη Βόρεια Αφρική και σαν Κούρδοι στη Μικρά Ασία. Ένας από αυτούς ήταν ο Κεμάλ Ατατούρκ, ένας γαλανομάτης που δεν είχε απολύτως καμία σχέση με τους Τούρκους.

17 24 Ιανουαρίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Η Αγγλία μεταξύ Ευρώπης και Αυτοκρατορίας

Τον εξοπλισμό σου πρέπει να τον δημιουργείς στον καιρό της ειρήνης πάνω στις ίδιες βάσεις που έχεις και στον πόλεμο!

Το 1936 – όταν ανέκυψε το 2ο τετραετές σχέδιο – η ανάγκη μας ανάγκασε να βρούμε εναλλακτικούς πόρους. Το τι χρειάζεται ένας στρατός ενός εκατομμυρίου μόνο στα οπτικά, δεν έχουμε ιδέα!

Στην Αγγλία δυναμώνει μια άποψη που λέει: στην Ευρώπη δεν μπορούμε να κερδίσουμε τίποτα. Έχουμε ακόμη 16 δισ. χρέη από τον παλιό πόλεμο. Έχουν προστεθεί άλλα 200 δισεκατομμύρια. Οι συντηρητικοί θα πουν: Μόνο αν είμαστε αποφασισμένοι να εγκαταλείψουμε την Ινδία θα μπορούσαμε να πετύχουμε, μια φθηνή και γρήγορη νίκη, στη βόρεια Νορβηγία, για παράδειγμα. Μπορεί η Νέα Ζηλανδία και η Αυστραλία να σωθούν; Η Ινδία πρέπει να κρατηθεί.

Η Αγγλία είναι η πλουσιότερη χώρα στον κόσμο από καπιταλιστική άποψη. Την αστική τάξη την κάνουν ηρωική όταν της παίρνουν τα λεφτά της. Απομένουν μόνο δύο επιλογές: Διαλύουν την Ευρώπη και κρατούν την Ανατολή ή το αντίστροφο: και τα δύο δεν μπορούν να τα κρατήσουν. Μια αλλαγή κυβέρνησης θα συνδεθεί με την απόφαση για εκκαθάριση της Ευρώπης. Θα κρατήσουν τον Τσόρτσιλ στο αξίωμα όσο υπάρχει η θέληση να συνεχιστεί αυτός ο πόλεμος κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

Αν ήταν πραγματικά έξυπνοι, θα τελείωναν τον πόλεμο γιατί με αυτό θα έδιναν στον Ρούσβελτ το χειρότερο δυνατό πλήγμα. Θα μπορούσαν να πουν: η Αγγλία δεν είναι πλέον σε θέση να συνεχίσει τον πόλεμο: εσείς δεν μπορείτε να μας βοηθήσετε, γι' αυτό και εμείς είμαστε αναγκασμένοι να πάρουμε μια διαφορετική θέση απέναντι στην Ευρώπη! Τότε η αμερικανική οικονομία θα κατέρρεε, και μαζί της θα κατέρρεε και ο Ρούσβελτ[42]· και η Αμερική θα έπαυε να αποτελεί απειλή για την Αγγλία.

18 Νύχτα 25ης προς 26η Ιανουαρίου 1942

---

42. Ο Φράνκλιν Ντελάνο Ρούζβελτ (Franklin Delano Roosevelt), (30 Ιανουαρίου 1882 – 12 Απριλίου 1945) έγινε Δημοκρατικός Γερουσιαστής των ΗΠΑ το 1910 και Κυβερνήτης της Πολιτείας της Νέας Υόρκης από το 1928 έως το 1932. Από το 1933 έως το 1945, υπηρέτησε τρεις συνεχόμενες θητείες σαν Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Αρχικά προσπάθησε να αντιμετωπίσει τη σοβαρή οικονομική κρίση των ΗΠΑ (με έως και 13 εκατομμύρια ανέργους) με μια πολιτική κρατικοσοσιαλιστικών μεταρρυθμίσεων (το «New Deal»), υποστηριζόμενος από το Brain Trust του, που αποτελούνταν κυρίως από Εβραίους διανοούμενους. Είδε τα παγκόσμια πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των ΗΠΑ να απειλούνται από τις επιθετικές πολιτικές της Ιαπωνίας έναντι της Κίνας και άλλων χωρών της Ανατολικής Ασίας με το σύνθημα «Η Ασία για τους Ασιάτες!», καθώς και από τις επεκτατικές πολιτικές του Χίτλερ και την επιδίωξη της αυτάρκειας με το σύνθημα «Η Ευρώπη για τους Ευρωπαίους!». Ξεπερνώντας νικηφόρα τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Ρούσβελτ οδήγησε τις ΗΠΑ να γίνουν υπερδύναμη – απειλούμενη μόνο από την ΕΣΣΔ – και έγινε ο εμπνευστής του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, του ΟΗΕ.

«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Σύζυγος ή ερωμένη

Είναι τύχη για κάποιες ηγετικές προσωπικότητες που δεν παντρεύτηκαν, γιατί θα ήταν καταστροφή.

Έρχεται ένα σημείο όπου μια γυναίκα δεν καταλαβαίνει ποτέ πραγματικά έναν άνδρα. Αυτό συμβαίνει όταν σε έναν γάμο ο άνδρας δεν αφιερώνει τον χρόνο που η γυναίκα πιστεύει ότι πρέπει να διεκδικήσει για τον εαυτό της. Όσον αφορά τους ξένους άνδρες, ναι, όλοι λένε: Δεν καταλαβαίνω τις γυναίκες, εγώ δεν θα έκανα έτσι! Αλλά σε σχέση με τον άνδρα της, κάθε γυναίκα είναι παράλογη. Πρέπει να καταλάβουμε το εξής: Μια γυναίκα που αγαπά τον άνδρα της αφιερώνεται πλήρως σε αυτόν· μόνο όταν κάνει παιδιά ανακαλύπτει ότι υπάρχει και κάτι άλλο για αυτήν· έτσι απαιτεί από τον άνδρα της να ζει γι' αυτήν με τον ίδιο τρόπο! Ο άνδρας, όμως, είναι σκλάβος των σκέψεών του: τον κυριαρχούν τα καθήκοντά του και οι υποχρεώσεις του, και μπορεί να υπάρχουν στιγμές που πραγματικά πρέπει να πει: Τι με νοιάζει η γυναίκα, τι με νοιάζει παιδί!

Όταν το σκέφτομαι, κατά τη διάρκεια του 1932, δεν μπορούσα να μείνω στο σπίτι μου παρά μόνο για λίγες μέρες. Αλλά και ακόμα και τότε δεν θα ήμουν καν αφεντικό του εαυτού μου.

«Ποτέ δεν είσαι μαζί μου!» παραπονιέται η γυναίκα, όταν ξαφνικά κυριαρχούν οι σκέψεις του άντρα της! Φυσικά, δεν χρειάζεται να είστε πάντα μαζί! Ακόμα και ο πόνος του χωρισμού φέρνει ένα είδος παρηγοριάς στη γυναίκα. Μετά έρχεται η χαρά που ξαναβρίσκονται. Και όταν ένας ναύτης γυρίζει σπίτι, είναι σαν να γιορτάζει ξανά το γάμο του από την αρχή! Μετά τους μήνες της απουσίας του έχει απόλυτη ελευθερία για μερικές εβδομάδες! Αυτό δεν θα συνέβαινε ποτέ σε μένα. Η γυναίκα μου πάντα θα με κατηγορούσε: «Και εγώ τι θα απογίνω;»

Συν το βασανιστικό, με το οποίο φορτώνεσαι, επειδή θα ήθελες να ευχαριστήσεις τη γυναίκα σου. Για μένα θα υπήρχε πάντα μόνο ένα λυπημένο, μαραμένο πρόσωπο, αλλιώς θα έπρεπε να παραμελήσω το καθήκον μου! Γι' αυτό είναι καλύτερα να μην παντρευτείς.

Αυτό είναι το κακό του γάμου: δημιουργεί δικαιώματα! Είναι πολύ καλύτερο να έχεις μια ερωμένη. Το βάρος εξαφανίζεται και όλα παραμένουν ένα δώρο. Φυσικά, αυτό ισχύει μόνο για εξαιρετικούς άνδρες.

Δεν νομίζω ότι ένας άνδρας σαν εμένα θα παντρευτεί ποτέ. Έχει δημιουργήσει – διανοητικά – μια ιδανική εικόνα, στην οποία έχει πάρει από μια γυναίκα το ανάστημά της, από την άλλη τα μαλλιά της, από μια τρίτη το μυαλό της, από μια τέταρτη τα μάτια της και με αυτό τον τρόπο προσεγγίζει κάθε νέο πλάσμα. ένα τέτοιο πλάσμα όμως δεν υπάρχει. Πρέπει να χαίρεσαι αν ένα κορίτσι έχει κάτι καλό πάνω της! Δεν υπάρχει τίποτα πιο ωραίο από το να μεγαλώνεις ένα νεαρό πλάσμα: ένα κορίτσι 18 ή 20 ετών είναι τόσο εύπλαστο όσο το κερί. Ένας άνδρας πρέπει να είναι ικανός να αφήσει το στίγμα του σε κάθε κορίτσι. Η γυναίκα δεν θέλει τίποτα άλλο!

Η αρραβωνιαστικιά Ντάρα[43] του Κέμπκα του οδηγού μου, είναι ένα καλό

43. Η γραμματέας του Χίτλερ, Γκέρντα Κρίστιαν (το γένος Νταρανόφσκι), χαϊδευτικά Ντάρα, αρραβωνιασμένη με τον Έριχ Κέμπκα (Erich Kempka), προερχόταν από μια εταιρεία καλλυντικών. Ήταν πάντα σε καλή διάθεση, κομψά ντυμένη και φορούσε ιδιαίτερα εντυπωσιακό μακιγιάζ. Γι' αυτό, μπροστά της, ο Χίτλερ γρήγορα ηρεμούσε και ξαναγινόταν ευγενικός – ακόμα και μετά από έναν σοβαρό καβγά. Ο Γκέμπελς τον πείραξε λέγοντας δυνατά στη δεσποινίδα Νταρανόφσκι μπροστά στον Χίτλερ: «Πώς μπορεί ένα τόσο υπέροχο πλάσμα όπως εσύ να περιπλανιέται σε αυτό το μοναστικό ίδρυμα; Μίλα στο αφεντικό σου και θα σε βάλω στο υπουργείο Προπαγάνδας!»

κορίτσι. Αλλά δεν νομίζω ότι ο Κέμπκα και αυτή θα είναι ευτυχισμένοι. Ο Κέμπκα ενδιαφέρεται μόνο για την τεχνολογία και αυτή είναι πολύ έξυπνη.

Τι όμορφες γυναίκες που υπάρχουν! Καθόμασταν στο εστιατόριο «Ratskeller» στη Βρέμη. Τότε μπήκε μέσα μια γυναίκα: θα νόμιζες ότι ο Όλυμπος είχε ανοίξει μπροστά σου! Απλά λαμπερή! Οι άλλοι καλεσμένοι άφησαν κάτω τα μαχαίρια και τα πιρούνια τους. Και όλα τα βλέμματα στράφηκαν σε αυτή τη γυναίκα.

Αργότερα στο Μπράουνσβαϊγκ! Μετά από αυτό κατηγορούσα τον εαυτό μου! Όλοι οι κύριοι που ήταν μαζί μου ένιωσαν το ίδιο με εμένα: Μια ξανθιά κοπέλα ήρθε τρέχοντας προς το μέρος μου στο αυτοκίνητο για να μου δώσει ένα μπουκέτο λουλούδια. Όλοι θυμόντουσαν το περιστατικό, αλλά κανείς δεν σκέφτηκε να ζητήσει από την κοπέλα τη διεύθυνσή της[44] για να της γράψω ένα ευχαριστήριο σημείωμα. Ξανθιά, ψηλή και υπέροχη! Αλλά όπως συμβαίνει συχνά: ένα τεράστιο πλήθος τριγύρω. Και εγώ βιαζόμουν κι εγώ. Ακόμα το μετανιώνω.

Κάποτε, στο ξενοδοχείο «Bayerischen Hof»[45], ήμουν παρών σε μια γιορτή, όπου πολλές όμορφες γυναίκες έδιναν την λάμψη τους με τα λαμπερά τους κοσμήματα. Τότε μπήκε μια γυναίκα, τόσο όμορφη που όλα δίπλα της εξαφανίστηκαν, δεν φορούσε κανένα κόσμημα. Ήταν η Έλεν Χανφστάενγκλ[46]. Αργότερα, στο σπίτι της Έρνα Χανφστάενγκλ, την είδα μαζί με τη Μαίρη Στουκ. Τρεις γυναίκες, η μία πιο όμορφη από την άλλη – ήταν μια ωραία εικόνα! Αλλά και κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στη Βιέννη γνώρισα πολλές όμορφες γυναίκες.

Οι σχέσεις του Χίτλερ με τις γυναίκες ήταν εξαιρετικά διακριτικές και προγραμματισμένες από τα χρόνια του στη Βιέννη και το Μόναχο από το 1908 έως το 1914. Ενώ φλέρταρε μόνο με την κοπέλα του από το σχολείο του Λιντς, τη Στέφανι, την λεπτή, γαλανομάτα, ξανθιά κόρη ενός συνταγματάρχη από το Λιντς-Ούρφαρ, η μοναχική του φύση, σύμφωνα με την αδερφή του Πάουλα, δεν εμπόδιζε το φλερτ του στη Βιέννη και το Μόναχο. Επειδή από μικρή ηλκία έδινε μεγάλη σημασία στην καλή συμπεριφορά, στην σχολαστική προσωπική υγιεινή, στο σωστό ντύσιμο, στα σιδερωμένα παντελόνια, στη σίγουρη συμπεριφορά και στην άπταιστη συνομιλία, ήταν εύκολο γι' αυτόν να μάθει να γοητεύει τις Βιεννέζες με φιλί στο χέρι, με λουλουδάτα κομπλιμέντα και με τρυφερές χειρονομίες. Ωστόσο, απεχθάνονταν τον «αγορασμένο έρωτα», τις γνωριμίες του δρόμου και τα εισιτήρια για ραντεβού «ώριμων» κυριών που ήταν συνηθισμένα εκείνη την εποχή στα θέατρα και τις αίθουσες συναυλιών της Βιέννης. Προτιμούσε πολύ περισσότερο όταν κορίτσια της ηλικίας του ή μικρότερα τον κοίταζαν ή του ανταπέδιδαν τα βλέμματα, και στη συνέχεια κά-

---

44. Το χειρόγραφο δερμάτινο σημειωματάριο διευθύνσεων του Χίτλερ διατηρήθηκε σαν μια σημαντική ιστορική πηγή.

45. Ξενοδοχείο με εστιατόριο και αίθουσες δεξιώσεων στο Μόναχο.

46. Οι εν λόγω κυρίες είναι η Γερμανοαμερικανίδα Έλεν Χανφστάενγκλ (Helen Hanfstaengl) σύζυγος του τότε επικεφαλής ξένου τύπου του NSDAP, δρ. Ερνστ Χανφστάενγκλ (Ernst «Putzi» Hanfstaengl), η αδελφή του δρ. Χανφστάενγκλ η Έρνα Χανφστάενγκλ (Erna Hanfstaengl) και η σύζυγος του ζωγράφου Φραντς φον Στουκ (Franz von Stuck), Μαίρη Στουκ (Mary Stuck). Επειδή ο Χίτλερ ήταν «οπτικός τύπος», είχε τέτοια αδυναμία στη γυναικεία ομορφιά που συνήθως απέδιδε τα πιο υπέροχα χαρακτηριστικά και ταλέντα στις όμορφες γυναίκες. Πληγωνόταν βαθιά όταν οι σύζυγοι τέτοιων γυναικών παραπονιόντουσαν λεπτομερώς για αυτό και εκείνο, ή όταν όμορφα νεαρά κορίτσια, τα οποία είχε εκπαιδεύσει με δικά του έξοδα για να γίνουν τραγουδίστριες, χορεύτριες, καλλιτέχνες κάθε είδους κ.λπ., «απολύονταν» από τα εκπαιδευτικά τους ιδρύματα λόγω έλλειψης νοημοσύνης ή ανεπαρκούς επιμέλειας.

θονταν μαζί σε ένα από τα πολλά μικρά καφέ της Βιέννης. Ήταν επίσης τακτικός θαμώνας στα στέκια καλλιτεχνών και φοιτητών τέχνης της Βιέννης και του Μονάχου, και τελειοποίησε την τέχνη του φλερτ σε τέτοιο βαθμό που αργότερα δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί οι συνεργάτες του είχαν τόσο μεγάλη δυσκολία να επιλέξουν φίλες ή συζύγους. Αλλά όλα αυτά τα ειδύλλια παρέμειναν λίγο-πολύ φευγαλέες συναντήσεις και τερματίστηκαν απότομα από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Όταν ο Χίτλερ έγινε «πολιτικός» στο Μόναχο στα τέλη του 1919, η συμπεριφορά του απέναντι στις γυναίκες άλλαξε λόγω του επαγγέλματος και της ηλικίας του. Η βιεννέζικη γοητεία του και η αρρενωπότητα του, του επέτρεπαν να προσελκύει τις κοπέλες που του άρεσαν με τέτοιο τρόπο, που τον «συμπαθούσαν». Στα σαλόνια των «φίλων της μητέρας» του, της χήρας ενός διευθυντή σχολείου, Κάρολα Χόφμαν (Carola Hofmann), της συζύγου του κατασκευαστή πιάνων Ελένη Μπέκσταϊν (Helene Beckstein), της συζύγου του εκδότη Έλσα Μπρούκμανν (Elsa Bruckmann) γεννημένη σαν πριγκίπισσα Καντακουζέν, γνώρισε πλήθος νεαρών γυναικών εξαιρετικής χάρης και ομορφιάς, όπως η σοπράνο του Βάγκνερ, Σαμπίνε Όφερμαν (Sabine Offermann). Παράλληλα, λόγω των επισκέψεων του σε χώρους καλλιτεχνών του Μονάχου, είχε φλερτάρει με αστέρες του κινηματογράφου και του θεάτρου που μόλις είχαν κάνει όνομα σαν χορεύτριες μπαλέτου, όπως η Ίνγκε και η Λόλο Επ, ή εκείνες που ακόμα κέρδιζαν τα χρήματά τους σαν μοντέλα στην Ακαδημία Τεχνών του Μονάχου. Στο κατάστημα παιχνιδιών «Koller» στην περιοχή «Rosenthal», γνώρισε την ελκυστική ανιψιά του ιδιοκτήτη, την Τζένι Χάουγκ (Jenny Haug), της οποίας ο λεπτός, χαριτωμένος τρόπος την έκανε να μοιάζει με πορσελάνη Μάισσεν. Μια λαμπερή γυναίκα που εργαζόταν στο Μόναχο, μια ελαφρώς παχουλή Βιεννέζα, η Σούσι Λιπτάουερ (Susi Liptauer) ήταν εξίσου αγαπημένη του όσο και η Μαρία Ράιτερ-Κούμπις, η καπελίστρια από το Μπερχτεσγκάντεν γνωστή σαν «Μίζερλ», για την οποία μου είπαν ότι ήταν ιδιαίτερα κομψή και ζωηρή. Ο Χίτλερ όμως διασφάλιζε όλες τις ερωτικές του σχέσεις, έτσι ώστε να μείνουν χωρίς παιδιά και αν γίνονταν γνωστές, δεν θα έθεταν σε κίνδυνο την «ηθική φήμη» του, που ήταν κρίσιμη για τις ψήφους των γυναικών ψηφοφόρων του.

Συγχρόνως ο Χίτλερ ήταν ευγνώμων στις «αγαπημένες» του για τις «όμορφες ώρες» που του είχαν χαρίσει σε όλη του τη ζωή. Ο «διακριτικός, και πιστός Τζούλιους Σάουμπ» ήταν υποχρεωμένος να τις στέλνει σε κάθεμια τριαντάφυλλα και τα πιο ακριβά γλυκίσματα εκ μέρους του Χίτλερ σε επετείους· εάν βρίσκονταν σε δύσκολη θέση, ο Χίτλερ τις βοηθούσε διακριτικά και ανώνυμα, επίσης μέσω του Σάουμπ. Όταν ο Χίτλερ επιθεωρούσε τα χριστουγεννιάτικα δώρα που του είχε παραδώσει ο Σάουμπ στα μέσα Δεκεμβρίου κάθε έτους (χρυσά στυλό, χρυσά ρολόγια, ασημένια μπολ, σετ από πορσελάνη, πίνακες ζωγραφικής, μπρούτζινες προτομές, γλυπτά από πορσελάνη, ξυλόγλυπτα, βιβλία, κ.λπ.) και ο Σάουμπ έλεγε ποιος θα έπαιρνε τι, ο Χίτλερ φρόντιζε πάντα να μην ξεχνιούνται ούτε οι πρώην αγαπημένες του, ούτε οι πρώην σπιτονοικοκυρές του, οι συμπολεμιστές του από τα πρώτα χρόνια του κόμματος και οι οικογένειες που τον είχαν φιλοξενήσει. Η γενναιοδωρία του Χίτλερ σαν εργένης έφτανε σε σημείο που, στα ταξίδια του που διέσχιζε τη Γερμανία, καλούσε ομάδες του BDM (Bund Deutscher Mädel – Σύνδεσμος Γερμανίδων Κοριτσιών) που συναντούσε και τις έβρισκε ελκυστικές για καφέ και κέικ ή τις δώριζε τα ταξιδιωτικά του αποθέματα φρούτων και σοκολάτας. Όταν ταξίδευε, σε συγκεντρώσεις ή σε εστιατόρια, και συναντούσε

μια ιδιαίτερα όμορφη νεαρή γυναίκα, ή αν, κατά τη διάρκεια των τακτικών επισκέψεών του στην KdK ((Kameradschaft deutscher Künstler – Ένωση Γερμανών Καλλιτεχνών), συναντούσε μια καλλιτέχνιδα με μαγευτική γοητεία και κομψότητα, την καλούσε για καφέ στο ορεινό του καταφύγιο και στη συνέχεια την διασκέδαζε και την φλέρταρε σαν να ήταν η καλύτερη και η ομορφότερη γυναίκα σε ολόκληρη τη χώρα. Με αυτές, κέρδισε αμέτρητες πρεσβευτές της προσωπικότητάς του και της πολιτικής του. Όταν όμως οι γυναίκες γίνονταν υστερικές, τον επισκέπτονταν στο διαμέρισμά του στο Μόναχο για να του ζητήσουν μια συστατική επιστολή ή ένα αυτόγραφο, και μετά προσπαθούσαν να τον δελεάσουν με ένα αστραπιαίο στριπτίζ για να αποκτήσουν οικειότητα μαζί του, ή ακόμα και για να κάνουν παιδί μαζί του, τις πετούσε αμέσως έξω με την την αποφασιστική οικονόμο του, την κ. Άνι Βίντερ-Μπρούνερ.

Φυσικά, ο Χίτλερ ήταν πολύ διακριτικός στη συμπεριφορά του προς τις γυναίκες. Αντιμετώπιζε τις «φίλες της μητέρας» του, τις κυρίες Χόφμαν, Μπέκσταϊν, Μπρούκμανν, Βικτόρια φον Ντίρκσεν, Γερτρούδη φον Ζάιντλιτς κ.λπ., με την παλιά αυστριακή μεγαλοπρέπεια, πάντα ευγενικός και στις συζητήσεις με μια σχεδόν εγκάρδια φυσικότητα. Στις γυναίκες που είχαν σημειώσει επιτυχία στην επαγγελματική τους ζωή, όπως η αφέντισσα του Μπαϊρόιτ κυρία Γουίνιφρεντ Βάγκνερ (Winifred Wagner), η διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων και καθηγήτρια κυρία Γκέρντι Τρόοστ, η σκηνοθέτης Λένι Ρίφενσταλ (Leni Riefenstahl) και η αρχηγός της Ένωσης Εθνικοσοσιαλιστικών Γυναικών (NS-Frauenschaft) κυρία Γερτρούδη Σολτς-Κλινκ (Gertrud Scholtz-Klink), απέδειξε με πράξεις καλοσύνης, επαγγελματικής υποστήριξης και υπομονετικών συζητήσεων ότι όχι μόνο τις αποδέχτηκε πλήρως σαν συντρόφους στους αγώνες της ζωής, αλλά τις θαύμαζε και ολόψυχα για τα επιτεύγματά τους.

Φυσικά, σαν αρχηγός του κόμματος και αργότερα σαν Καγκελάριος του Ράιχ, ανάμεσα στις πολλές άλλες γυναίκες, που τον περιτριγύριζαν με τη θηλυκότητά τους, γνώρισε και κάποιες στην ελκυστικότητα των οποίων θα υπέκυπτε ευχαρίστως και για άλλους λόγους.

Η πιο εντυπωσιακή από τις αγαπημένες του από το Βερολίνο ήταν η ευγενής του Μεκλεμβούργου Ζίγκριντ φον Λάφερτ, μια συγγενής της ήδη αναφερόμενης κυρίας Βικτόρια φον Ντίρκσεν, την οποία οι Ιταλοί διπλωμάτες, ο υπουργός Εξωτερικών Κόμης Τσιάνο και ο πρέσβης Ντίνο Αλφιέρι, εξυμνούσαν με την ορολογία του Χίτλερ: «Είχε δύο καθαρά μάτια, ένα κανονικό πρόσωπο, ένα υπέροχο σώμα, ένα γοητευτικό στήθος, δύο μακριά πόδια, το μικρότερο στόμα στον κόσμο και ποτέ δεν έβαζε μακιγιάζ.»

Δύο απόπειρες αυτοκτονίας της Εύας Μπράουν, όμως, έβγαλαν τον Χίτλερ από την ευφορική του κατάσταση σχετικά με τις γυναίκες: μία την 1η Νοεμβρίου 1932, όταν τον είδε να ποζάρει με τη διάσημη σουμπρέτα του Βερολίνου Μάργκαρετ (Γκρετλ) Σλέζακ (Margarete Gretl Slezak) σε διάφορες φωτογραφίες που τράβηξε ο εργοδότης της, Φότο-Χόφμαν, και μία στις 28 Μαΐου του 1935, όταν ο ενθουσιασμός του για τις ηθοποιούς Γκρετλ Τάιμερ (Gretl Theimer) και Μπέττυ Μπέρντ (Betty Bird), για νέες αθλήτριες όπως η αθλήτρια του καλλιτεχνικού πατινάζ Μάρθα Μάγιερχανς (Martha Mayerhans) και – τελευταία αλλά εξίσου σημαντική – για την εικοσάχρονη, κομψά ντυμένη Βρετανίδα φοιτήτρια, Λαίδη Γιούνιτι Βαλκυρία Μίτφορντ (Unity Valkyrie Mitford) την εκνεύρισε.

Μετά απ' αυτό, ο Χίτλερ παρέμεινε ο γοητευτικός Βιεννέζος που έδινε λουλούδια και φιλιά στα χέρια στις γυναίκες. Η αβροφροσύνη του όμως ήταν αυτή του αρχηγού ενός κράτους, εξαιρετικά ευγενικός αλλά πάντα απόμακρος. Και στον πόλεμο ζούσε – εκτός από ελάχιστες φορές στο Βερολίνο και στο Μπέργκχοφ – όπως κάθε στρατιώτης με το όνειρο της «Εύας» του. Είχε απαγορεύσει ρητά και αυστηρά σε αυτήν και στον εαυτό του να συναντιούνται σε οποιοδήποτε από τα στρατηγεία του αρχηγού όπως το «Λημέρι του λύκου», «Λυκάνθρωπος» κ.λπ., επειδή απεχθανόταν κάθε μορφή προνομίου σε σύγκριση με άλλους στρατιώτες.

Από τον γερμανικό ποιμενικό

Είμαι φιλόζωος και κυρίως μου αρέσουν τα σκυλιά. Αλλά δεν έχω καμία πραγματική σχέση με ένα μπόξερ, για παράδειγμα. Αν έπρεπε να έχω σκύλο, θα ήταν ένας γερμανικός ποιμενικός. Κατά προτίμηση ένα θηλυκό. Αν έπαιρνα άλλον σκύλο θα μου φαινόταν σαν προδοσία. Είναι υπέροχα ζώα, έξυπνα και αφοσιωμένα στον κύριό τους, γενναία, τολμηρά και όμορφα. Ο σκύλος-οδηγός είναι ένα από τα πιο συγκινητικά πράγματα. Αφήνει πίσω του κάθε άλλο σκύλο· μόνο με ένα θηλυκό σε οίστρο είναι αδύνατο να τα πάει καλά. Προσκολλάται στους ανθρώπους περισσότερο από ό,τι στο είδος του. Πηγαίνει να δει μια φίλη του, αλλά επιστρέφει αμέσως με ένοχη συνείδηση. Τον χειμώνα του 1921/22 κάποιος μου πρόσφερε έναν γερμανικό ποιμενικό. Αλλά ήταν τόσο λυπημένος με την ανάμνηση του προηγούμενου κυρίου του που δεν ήθελε να προσαρμοστεί καθόλου. Αποφάσισα λοιπόν να τον ξαναδώσω. Ο νέος ιδιοκτήτης δεν είχε προχωρήσει ούτε εκατό βήματα μαζί του, όταν το' σκασε, πήδηξε πάνω μου και έβαλε τα μπροστινά του πόδια στους ώμους μου. Τώρα έπρεπε να τον κρατήσω.

Όπως έμαθα αργότερα από τον Γκραφ[47] ο «Μουκ» (Muck) προσαρμόστηκε πολύ πιο γρήγορα. Αν και ήταν θλιμμένος, ανέβηκε τις σκάλες, αλλά όταν είδε την «Μπλόντι» επάνω, την επόμενη μέρα η χαρά του ήταν πέρα από κάθε περιγραφή!

Ο νέος σκύλος προσαρμόζεται πιο εύκολα όταν υπάρχει κι άλλος σκύλος. Ναι, έχει μεγάλη διαφορά αν απλώς καταλάβει την παρουσία ενός άλλου σκύλου με τη μυρωδιά του. Άλλωστε, ο σκύλος είναι το πιο παλιό εξημερωμένο ζώο. Ζει με τους ανθρώπους εδώ και 30.000 χρόνια. Μόνο που οι άνθρωποι, στην αλαζονεία τους, δεν θέλουν να δουν ότι μεταξύ των σκύλων – ακόμα και της ίδιας ράτσας – μπορεί να υπάρχει μια τεράστια διαφορά. Υπάρχουν χαζά σκυλιά και υπάρχουν σκυλιά που είναι τόσο έξυπνα που είναι τρομακτικό.

Η Προέλευση της Ανθρωπότητας

Πρόσφατα είχα στα χέρια μου ένα βιβλίο για την προέλευση των ανθρώπινων φυλών. Κάποτε το σκεφτόμουν πολύ αυτό και πρέπει να πω ότι αν κοιτάξεις πιο προσεκτικά τις παλιές παραδόσεις, τα παραμύθια και τους θρύλους που υπάρχουν παντού, θα καταλήξεις σε μερικά πολύ παράξενα συμπεράσματα.

Είναι εκπληκτικό το πόσο μικρή είναι η χρονική περίοδος που μπορεί να κατανοήσει ο άνθρωπος. Οι αρχαιότερες γραπτές μαρτυρίες χρονολογούνται πριν από 3.000 με 4.000 χρόνια. Η λέξη μύθος (Sage) προέρχεται από το «λέω» (sagen). Οι μύθοι δεν θα είχαν φτάσει σε εμάς αν οι φορείς τους δεν

47. Ο χασάπης Ούλριχ Γκραφ (Ulrich Graf) ήταν ο «μόνιμος συνοδός» του Χίτλερ δηλαδή ο σωματοφύλακας μέχρι το πραξικόπημα του Χίτλερ (πραξικόπημα της μπυραρίας) του 1923. Ο Χίτλερ έμεινε δεμένος μαζί του για όλη του τη ζωή, επειδή αυτός – που τραυματίστηκε σοβαρά – είχε καλύψει με το σώμα του τον Χίτλερ κατά τη διάρκεια των πυροβολισμών στο Φελντχερνχάλε του Μονάχου στις 9 Νοεμβρίου 1923.

ήταν η γλώσσα μας. Από πού παίρνουμε το δικαίωμα να πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος δεν ήταν από την αρχή αυτό που είναι σήμερα; Μια ματιά στη φύση μας διδάσκει ότι στον κόσμο των φυτών και των ζώων συμβαίνουν αλλαγές και εξελίξεις. Αλλά πουθενά μέσα σε ένα μόνο είδος δεν υπάρχουν στοιχεία για μια εξέλιξη που να συγκρίνεται με το άλμα που θα έπρεπε να κάνει η ανθρωπότητα για να εξελιχθεί από μια κατάσταση που μοιάζει με πίθηκο σε αυτό που είναι σήμερα.

Αν κοιτάξουμε τους Έλληνες, που ήταν και αυτοί γερμανικά φύλλα, θα βρούμε μια ομορφιά που ξεπερνά κατά πολύ αυτήν που έχουμε να προσφέρουμε σήμερα. Αυτό ισχύει για το μεγαλείο του κόσμου της σκέψης τους – μόνο η τεχνολογία τους είχε αποτύχει – όπως και για την εικόνα της εμφάνισής τους. Αρκεί να συγκρίνουμε το κεφάλι του Δία ή της Αθηνάς με αυτό ενός μεσαιωνικού σταυρωμένου ή ενός αγίου.

Αν κοιτάξω τώρα πιο πίσω, οι Αιγύπτιοι της προηγούμενης εποχής, είναι άνθρωποι του ίδιου μεγαλείου. Από τη γέννηση του Χριστού, μόνο 40 γενιές ακολούθησαν η μία την άλλη. Οι γνώσεις μας όμως τελειώνουν σε μια χρονική περίοδο που βρίσκεται αρκετές χιλιετίες πριν από την αλλαγή της εποχής.

Σίγουρα ο μύθος δεν θα μπορούσε να ξεπηδήσει από το πουθενά. Ο όρος προϋποθέτει πάντα την εμφάνιση. Δεν μας εμποδίζει τίποτα, μάλιστα, νομίζω ότι θα κάνουμε καλά να υποθέσουμε ότι αυτό που μας λέει η μυθολογία για τις μορφές είναι η ανάμνηση μιας προηγούμενης πραγματικότητας.

Ταυτόχρονα, σε όλες τις παραδόσεις συναντάμε αφηγήσεις μιας πτώσης από τον ουρανό. Αυτό που λέει η Βίβλος για αυτό, δεν προήλθε από ιουδαϊκή βάση, αλλά σίγουρα υιοθετήθηκε από τους Βαβυλώνιους και τους Ασσύριους. Στη νορδική παράδοση είναι η μάχη μεταξύ θεών και γιγάντων. Ο μόνος τρόπος που μπορώ να το εξηγήσω αυτό είναι ότι μια από τις νορδικές φυσικές καταστροφές εξάλειψε μια ανθρωπότητα που είχε έναν εξαιρετικά προηγμένο πολιτισμό. Αυτά που βρίσκουμε σήμερα στη γη μπορεί να είναι απομεινάρια του που, ακολουθώντας τις εικόνες της μνήμης, βρίσκουν σταδιακά το δρόμο τους πίσω στον πολιτισμό. Ποιος μας λέει ότι το πέτρινο τσεκούρι που βρίσκουμε στις περιοχές μας ήταν εφεύρεση των χειριστών του; Μου φαίνεται ότι είναι πολύ πιο σωστό να υποθέσουμε ότι είχαν αναδημιουργήσει στην πέτρα αυτό που είχαν προηγουμένως σε άλλο υλικό. Εξάλλου, δεν ξέρουμε αν παράλληλα με τα πέτρινα εργαλεία υπήρχε και το μέταλλο. Η διάρκεια ζωής του μετάλλου και του χαλκού είναι περιορισμένη. Και γι' αυτό το λόγο μπορεί να βρίσκονται μόνο πέτρινα εργαλεία σε κάποια στρώματα του φλοιού της γης.

Κοσμογονία του πάγου

Ούτε είναι βέβαιο ότι η πολιτιστική ζωή της ανθρωπότητας γινόταν στους χώρους μας πριν την καταστροφή. Τα τρία τέταρτα της γης είναι καλυμμένα με νερό. Μόνο το ένα όγδοο της επιφάνειας της γης είναι προσβάσιμο στις έρευνές μας. Ποιος ξέρει τι ανακαλύψεις θα μπορούσαμε να κάνουμε αν μπορούσαμε να εξερευνήσουμε το έδαφος που τώρα είναι βυθισμένο στο νερό.

Τείνω να συμφωνήσω με τη θεωρία του παγκόσμιου πάγου του Χέρμπιγκερ[48]. Ίσως γύρω στο έτος 10.000 π.Χ., να έγινε μια σεληνιακή κατάρρευση. Δεν αποκλείεται εκείνη την εποχή η γη να ανάγκασε τη σελήνη

48. Ο Αυστριακός μηχανικός και εφευρέτης της βαλβίδας από χαλύβδινες πλάκες, Χανς Χέρμπιγκερ (Hanns Hörbiger) (πατέρας των ηθοποιών Πάουλ και Αττίλα Χέρμπιγκερ), υποστήριζε την παγκόσμια θεωρία του πάγου (κοσμογονία των παγετώνων) από το 1913, σύμφωνα με την οποία το ηλιακό μας σύστημα θα μπορούσε να είχε δημιουργηθεί από την έκρηξη ενός μεγάλου ουράνιου σώματος.

να μπει στην σημερινή τροχιά της. Είναι επίσης πιθανό ότι αυτό που είχε η σελήνη γύρω της σαν ατμόσφαιρα να κατέκλυσε τη γη μας, κάτι που άλλαξε ριζικά τις συνθήκες διαβίωσης της ανθρωπότητας στη γη. Πιθανόν εκείνη την εποχή να υπήρχαν όντα που μπορούσαν να υπάρχουν σε οποιοδήποτε ύψος και βάθος επειδή δεν υπήρχε περιορισμός της ατμοσφαιρικής πίεσης. Πιθανό είναι επίσης να άνοιξαν ραγίσματα στη γη και η ροή του νερού στους κρατήρες να οδήγησε σε τεράστιες εκρήξεις και καταρρακτώδεις βροχές από τις οποίες μόνο μερικοί άνθρωποι μπόρεσαν να σωθούν επειδή είχαν βρει καταφύγιο σε κάποια σπηλιά σε μεγαλύτερο υψόμετρο. Πιστεύω ότι αυτά τα ερωτήματα θα απαντηθούν μόνο όταν μια μέρα ένα άτομο δει διαισθητικά την αλληλουχία και έτσι δείξει το δρόμο προς την ακριβή επιστήμη. Διαφορετικά, δεν θα δούμε ποτέ πίσω από το πέπλο που άφησε η καταστροφή ανάμεσα σε εμάς και στον προηγούμενο κόσμο.

Ανάπτυξη και Μέλλον της Χριστιανικής Θρησκείας

Αν ανατρέξουμε στις απαρχές της θρησκείας μας, θα τη βρούμε πιο ανθρώπινη. Πιστεύω ότι οι θρησκείες προέκυψαν από το γεγονός ότι οι εικόνες της μνήμης, που είχαν ξεθωριάσει σε απλά περιγράμματα, απέκτησαν μια εννοιολογική διάσταση και περιβλήθηκαν διανοητικά με ιδέες, που εξυπηρετούσαν την Εκκλησία για να διατηρήσει την εξουσία της. Η περίοδος από τα μέσα του 3ου έως τα μέσα του 17ου αιώνα ήταν σίγουρα η πιο φρικτή εποχή της ανθρώπινης εξαχρείωσης. Η δίψα για αίμα, η κακία και τα ψέματα κυριαρχούσαν εκείνη την εποχή.

Δεν είμαι της άποψης, ότι κάτι πρέπει να μένει όπως ήταν κάποτε. Η πρόνοια έχει δώσει στον άνθρωπο διορατικότητα, για να μπορεί να ενεργεί σύμφωνα με τη διορατικότητά του. Η διορατικότητα μου δείχνει ότι η κυριαρχία του ψεύδους πρέπει να συντριβεί. Αλλά μου δείχνει όμως ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει τώρα. Για να μην συμμετέχω στο ψέμα κράτησα τους παπάδες έξω από το κόμμα. Δεν θα διστάσω να δώσω τη μάχη που θα πρέπει να δώσω όταν έρθει η ώρα και θα δράσω αμέσως εάν επαληθευτεί ότι είναι δυνατό.

Πολιτικός παρά τη θέλησή του

Έγινα πολιτικός παρά τη θέλησή μου. Για μένα η πολιτική είναι απλώς ένα μέσο για έναν σκοπό. Υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ότι θα μου είναι δύσκολο να μην δουλεύω όπως τώρα. Όχι! Η μέρα που θα αποσυρθώ από την πολιτική και θα αφήσω πίσω μου όλες τις στενοχώριες, τα προβλήματα και τις απογοητεύσεις θα είναι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου. Σκοπεύω να το κάνω αυτό μόλις ολοκληρώσω τα πολιτικά μου καθήκοντα μετά τον πόλεμο. Για περίπου πέντε έως δέκα χρόνια, θα' θελα να αναλογίζομαι τις σκέψεις μου και να τις εκφράζω με λόγια. Οι πόλεμοι έρχονται και παρέρχονται. Αυτό που απομένει είναι μόνο οι αξίες του πολιτισμού.

Γι' αυτό και η αγάπη μου για την τέχνη. Η μουσική, η αρχιτεκτονική, δεν είναι αυτές οι δυνάμεις που θα καθοδηγήσουν το μέλλον της ανθρωπότητας; Όταν ακούω Βάγκνερ, νιώθω σαν να ακούω ρυθμούς από μια περασμένη εποχή!

Ο Χίτλερ ήξερε πολύ καλά τα έργα του Βάγκνερ. Γι' αυτόν, η δομή της μουσικής του Βάγκνερ ήταν ένα κομμάτι μουσικής αρχιτεκτονικής στην οποία το καθοδηγητικό μοτίβο δεν είναι παρόν μόνο στην αρχή, αλλά διασπάται ξανά και ξανά και – καθορίζοντας τη συνολική σύνθεση – παραμένει παρόν μέχρι το τέλος. Αν και ο Χίτλερ έπαιζε μόνο λίγο πιάνο, μπορούσε να δώσει τα καθοδηγητικά μοτίβα των πιο διάσημων όπερων και οπερετών στο πιάνο χωρίς σχε-

δόν καμία δυσκολία. Και είχε «τέλειο τόνο» έτσι ώστε να μην του ξεφεύγει καμία λάθος νότα και του άρεσε να συζητά τις βαγκνερικές ερμηνείες με τους μαέστρους. Εξάλλου, ο Ρίχαρντ Βάγκνερ είχε και πνευματική σημασία για τον Χίτλερ. Στο δαχτυλίδι των Νιμπελούνγκεν, ο Βάγκνερ είχε δημιουργήσει ένα μυθικό παράδειγμα για το γερμανικό πεπρωμένο, το οποίο ο Χίτλερ ασπάστηκε. Στον κύκλο του Αρθούρου (Πάρσιφαλ, Λόενγκριν), ο Βάγκνερ είχε διαμορφώσει τις δυνατότητες και τα ιδανικά της ανθρώπινης ηθικής. Και στο «Ριέντσι» (Ριέντσι, ο τελευταίος των Τριβούνων) είχε παρουσιάσει τον Ρωμαίο τριβούνο με τόσο διαχρονικό τρόπο που ο Χίτλερ – όπως μας είπε – είχε για πρώτη φορά την ιδέα να γίνει ο ίδιος ένας τέτοιος τριβούνος ή πολιτικός κατά τη διάρκεια μιας παράστασης του Ριέντσι στο Λιντς.

19

27 Ιανουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Κράτος και Κοινωνία σε Εποχές Κρίσης

Ο κύριος όγκος των στρατιωτών που χρησιμοποίησε η Αγγλία για να διεξάγει τους πολέμους της ήταν γερμανικού αίματος. Η πρώτη σοβαρή αιματοχυσία του δικού τους αίματος ήταν οι 1,4 εκατομμύρια θάνατοι του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Και πώς αντέδρασαν σε αυτό! Για να προστατευτούν από την οικονομική ζημιά, θα έπρεπε εκείνη την εποχή να εγκαταλείψουν το καπιταλιστικό τους σύστημα ή να απαλλαγούν από το βάρος του χρέους των 150 δισεκατομμυρίων. Προσπάθησαν να το κάνουν. Αλλά με κανονικό τρόπο, μειώνοντας τον εξοπλισμό τους στο ελάχιστο, για να πληρώσουν τους τόκους των πολεμικών χρεών. Τα πράγματα δεν ήταν πολύ διαφορετικά μετά τους Ναπολεόντειους Πολέμους. Είχαν εξαντληθεί τελείως μετά και ανέκαμψαν μόνο στη Βικτωριανή εποχή.

Μια πραγματική παγκόσμια κυριαρχία μπορεί να βασίζεται μόνο στο δικό σου αίμα. Το ρωμαϊκό κράτος κατέφυγε σους απελεύθερους μόνο όταν το δικό του αίμα είχε εξαντληθεί εντελώς. Μετά τον 3ο Καρχηδονιακό Πόλεμο οι λεγεώνες αποτελούνταν μόνο από απελεύθερους. Αν δεν είχε έρθει ο Χριστιανισμός, ποιος ξέρει πώς θα ήταν η ιστορία της Ευρώπης. Η Ρώμη θα είχε κατακτήσει όλη την Ευρώπη και οι Ούννοι θα είχαν συντριβεί από τις λεγεώνες.

Η Ρώμη διαλύθηκε από τον Χριστιανισμό, όχι από τις γερμανικές φυλές και τους Ούννους.

Ό,τι πετυχαίνει σήμερα ο Μπολσεβικισμός σε υλιστική-τεχνική βάση, ο Χριστιανισμός το πέτυχε σε θεωρητική-μεταφυσική βάση.

Όταν το στέμμα βλέπει τον θρόνο να κλονίζεται θα ζητήσει την υποστήριξη του όχλου. Καλύτερα να λέμε Κωνσταντίνος «ο προδότης» και Ιουλιανός «ο πιστός», αντί να λέμε τον έναν «μεγάλο» και τον άλλον «αποστάτη». Αυτά που έγραψε ο Χριστιανισμός εναντίον του Ιουλιανού είναι οι ίδιες ανοησίες με τις οποίες μας έχει κατακλύσει η ιουδαϊκή λογοτεχνία, ενώ τα γραπτά του Ιουλιανού είναι καθαρές αλήθειες.

Αν η ανθρωπότητα μελετούσε την ιστορία, τι συνέπειες θα προέκυπταν! Το γεγονός ότι η Ευρώπη γλίτωσε μια επανάληψη μιας τέτοιας κρίσης κάποια μέρα θα γιορταστεί σαν το επίτευγμα του φασισμού και του εθνικοσοσιαλισμού.

Η Αγγλία σε κοινωνική κρίση

Εδώ βλέπω έναν σοβαρό κίνδυνο για την Αγγλία. Οι Συντηρητικοί μπορεί να ζήσουν τρομερά πράγματα αν η μάζα του προλεταριάτου αποκτήσει την εξουσία.

Αν το Συντηρητικό Κόμμα είχε διεξάγει μια δημόσια ψηφοφορία για πόλεμο ή ειρήνη μετά την επιστροφή του Τσάμπερλεν[49] από το Μόναχο, θα είχε κερδίσει μια συντριπτική πλειοψηφία. Όταν ήμουν στο Μέμελ, ο Τσάμπερλεν με ενημέρωσε μέσω ενός διαμεσολαβητή ότι καταλάβαινε πλήρως ότι αυτή η διευθέτηση έπρεπε να γίνει τώρα, αν και δεν του μπορούσε να το πει ανοιχτά. Εκείνη την εποχή, δέχθηκε μια άγρια επίθεση από τους ανθρώπους του Τσόρτσιλ. Αν είχε κάνει εκλογές, θα είχε σωθεί.

Σε όλες αυτές τις μεγάλες στιγμές, πάντα έκανα αμέσως μια επιλογή. Αυτό έχει τεράστιο αντίκτυπο, τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά.

Τότε ήταν που παρενέβη το Εργατικό Κόμμα (Labour-Party), ο Ιουδαίος είχε ξεκινήσει το θέμα. Αν ο Χόαρ[50] έρθει στην σήμερα εξουσία, το μόνο που έχει να κάνει είναι να απελευθερώσει τους φασίστες[51].

Οι Άγγλοι πρέπει να λύσουν κοινωνικά προβλήματα που είναι ώριμα για επίλυση. Τώρα μπορούν να ρυθμιστούν με λογική από πάνω προς τα κάτω. Αλίμονο, όμως, αν αυτό δεν γίνει! Τότε αυτό θα το κάνει η ψυχή του λαού που βράζει. Τότε αυτή είναι η τρέλα που οδηγεί στην καταστροφή. Άνθρωποι σαν τον Μόσλι[52] θα είχαν λύσει εύκολα το πρόβλημα, βρίσκοντας μια ισορροπία μεταξύ συντηρητισμού και σοσιαλισμού, ανοίγοντας το δρόμο (προς τα πάνω) για τις πλατιές μάζες και δίνοντας σε εκείνους που βρίσκονται στην κορυφή αυτό που χρειάζονται. Οι κρίσεις που βασίζονται στις τάξεις δεν μπορούν πλέον να συνεχιστούν σε μια εποχή που το προλεταριάτο έχει ανθρώπους τόσο υψηλής ποιότητας, όπως συμβαίνει συχνά σήμερα.

Κάθε λογική ρύθμιση πρέπει να έχει ως στόχο την επίτευξη της από την αρχή. Με τα σχολεία – τις Σχολές Αδόλφου Χίτλερ και αργότερα τα Εθνικοσοσιαλιστικά εκπαιδευτικά ιδρύματα – θέλω να κάνω δυνατό ακόμη και το πιο φτωχό αγόρι να μπορεί να ανέβει σε οποιαδήποτε θέση, εάν έχει τα απαραίτητα προσόντα γι' αυτό. Επιπλέον, το Κόμμα θα εξασφαλίζει ότι, αν η διανοητική του στάση το δικαιολογεί, να μπορεί να προχωρήσει ακόμη και εκτός των κανονικών επαγγελματικών σταδιοδρομιών στον επιχειρηματικό κόσμο και στον κόσμο των δημοσίων υπηρεσιών. Αλλιώς, θα υπάρξουν εξεγέρσεις. Ο Ιουδαίος αισθάνεται την ένταση και την εκμεταλλεύεται. Πρέπει να υπάρξει ένα κίνημα που θα απωθήσει και τις δύο πλευρές: τους ανόητους συντηρητικούς και τους εβραιομπολσεβίκους αναρχικούς.

---

49. Ο Άρθουρ Νέβιλ Τσάμπερλεν (Arthur Neville Chamberlain), πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας από το 1937 έως το 1940, συνυπογράφων της Συμφωνίας του Μονάχου της 29ης Σεπτεμβρίου 1938 σχετικά με την προσάρτηση της Σουδητίας στη Γερμανία, έφερε μαζί του από το Μόναχο μια γερμανοβρετανική διακήρυξη της 30ής Σεπτεμβρίου 1938, την οποία υπέγραψε ο ίδιος και ο Αδόλφος Χίτλερ με την οποία συμφωνούσαν σε μια «Ειρήνη για την εποχή μας» και χαιρετίστηκε με ενθουσιασμό από τον βρετανικό πληθυσμό που δεν ήθελε να πάει σε πόλεμο.

50. Ο Σάμιουελ Χόαρ (Samuel Hoare), αργότερα υποκόμης Τέμπλγουντ, ήταν Βρετανός υπουργός το 1940, τότε Βρετανός πρεσβευτής στην Ισπανία, και θεωρούνταν πιθανός διάδοχος του Τσόρτσιλ σε περίπτωση που η πορεία του πολέμου απαιτούσε διαπραγματεύσεις με τη Γερμανία.

51. Το 1940, η κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας φυλάκισε Βρετανούς φασίστες σε «στρατόπεδα συγκέντρωσης».

52. Ο σερ Όσβαλντ Μόσλι (Oswald Mosley), Βρετανός ηγέτης των φασιστών, γεννήθηκε στις 16 Νοεμβρίου 1896, εγγονός του διάσημου ομώνυμου εκτροφέα ταύρων από το Στάφορντσιρ, ο οποίος έγινε το αρχέτυπο της βρετανικής συμβολικής φιγούρας «Τζον Μπουλ». Αξιωματικός στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Μόσλι έγινε πρώτα Συντηρητικός, στη συνέχεια βουλευτής των Εργατικών μετά το 1918 και, σαν «Ανεξάρτητος», ένωσε τις διάφορες βρετανικές φασιστικές ομάδες στην «Βρετανική Ένωση Φασιστών» την 1η Οκτωβρίου 1932.

Το «νέο» σχολικό σύστημα του Χίτλερ παρουσιάστηκε με τα κρατικά «Napolas» (Nationalpolitischen Erziehungsanstalten – Εθνικά Πολιτικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα), τα επίσημα κομματικά «Σχολεία του Ράιχ» και τα κομματικά «Σχολεία Αδόλφου Χίτλερ». Τα «Napolas» ήταν στην πράξη «ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα» με κανονικό πρόγραμμα σπουδών λυκείου που αποφοιτούσαν με το «Abitur» (απολυτήριο εισαγωγικών σπουδών στο πανεπιστήμιο). Η ιδιαιτερότητά τους ήταν ότι οι μαθητές στεγάζονταν σε οικοτροφεία και εκτός από τα κανονικά σχολικά αθλήματα, μάθαιναν πυγμαχία, κωπηλασία, ιστιοπλοΐα, ανεμοπορία, μηχανοκίνητο αθλητισμό και αθλήματα ανώμαλου δρόμου, συμπεριλαμβανομένης της ιππασίας και της σκοποβολής. Η εκπαίδευση συμπληρωνόταν με δύο ώρες εθνικής πολιτικής διδασκαλίας την εβδομάδα, έξι εβδομάδες εργασίας σε εργοστάσιο κατά τη διάρκεια των διακοπών, τακτικά ταξίδια εντός και εκτός Γερμανίας και μια εξάμηνη περίοδο σπουδών σε ξένο σχολείο. Τα «σχολεία του Ράιχ» ήταν τα «Napolas» που δημιούργησε το Κόμμα στις κατεχόμενες ξένες χώρες κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου για παιδιά που θεωρούνταν ίσα με εκείνα του «γερμανικού αίματος» από τον Αρχηγό των SS του Ράιχ. Χρηματοδοτούνταν από το Κόμμα και παρακολουθούνταν από στελέχη του κόμματος. Τα «Σχολεία Αδόλφου Χίτλερ» ήταν ανώτερα σχολεία που, μετά από έξι χρόνια παρακολούθησης του δημοτικού σχολείου, οδηγούσαν στο Abitur (ανώτατο γερμανικό απολυτήριο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης) για άλλα έξι σχολικά χρόνια δωρεάν, λειτουργούσαν σαν ιδρύματα της Νεολαίας του Χίτλερ και βρίσκονταν κάτω την επίβλεψη του υπεύθυνου Περιφερειάρχη (Gauleiter). Το πρόγραμμα σπουδών τους ήταν ακόμη πιο προοδευτικό από αυτό των «Napolas», ειδικά στη «σωματική αγωγή». Σχετικά με αυτά ο Χίτλερ είχε δηλώσει: «Η παιδαγωγική μου μέθοδος είναι σκληρή. Οι αδύναμοι πρέπει να σφυρηλατηθούν. Θέλω η νεολαία μου να είναι δυνατή και όμορφη, επιβλητική και ατρόμητη. Το ελεύθερο, μεγαλοπρεπές αρπακτικό πρέπει να λάμπει από τα μάτια της. Με αυτόν τον τρόπο σβήνω τα χρόνια της ανθρώπινης εξημέρωσης και έχω μπροστά μου το αγνό, ευγενές υλικό της φύσης. Έτσι μπορώ να δημιουργήσω κάτι νέο.»

Οι Άγγλοι αποτελούνται από διάφορα φυλετικά στοιχεία. Γι' αυτό υπάρχει ο κίνδυνος η ταξική πάλη να γίνει φυλετική πάλη. Δεν χρειάζεται να ξεσπάσει φυλετικός πόλεμος αν οι άνθρωποι δεν επιλέγονται με βάση την εμφάνισή τους, αλλά με βάση την αποδεδειγμένη αξία τους.

Εθνικοσοσιαλιστική Κοινωνική Πολιτική

Η εμφάνιση και τα χαρίσματα συχνά δεν συμβαδίζουν. Η επιλογή μπορεί να γίνει με βάση την εμφάνιση ή – όπως έκανε το Κόμμα – με βάση την αποδεδειγμένη αξία. Η διάρθρωση των επαγγελμάτων δεν έχει σημασία. Είναι τρέλα όμως να αφήνεις έναν άνθρωπο να χτίζει δρόμους που είναι ικανός μόνο να τους σκουπίζει, και να χρησιμοποιείς έναν άνθρωπο σαν οδοκαθαριστή που μπορεί να χτίζει δρόμους.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός λέει: Το επάγγελμα δεν έχει καμία σχέση με την αστική αξιολόγηση. Αυτό είναι μια εξαπάτηση γι' αυτόν. Το τελευταίο πράγμα που πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη όταν επιλέγουμε ένα παιδί είναι το επάγγελμα του πατέρα. Αυτό εξαρτάται αποκλειστικά από τα χαρίσματα και την ικανότητα. Το παιδί μπορεί να έχει ικανότητες που οι γονείς του δεν είχαν. Άλλωστε, όλα στην κοινωνία μας προέρχονται από την αγροτιά. Πρέπει να αναχαιτιστεί ο στραγγαλισμός της συνεχούς αναρρίχησης. Αν κάνουμε συνει-

δητά και ομοιόμορφα την επιλογή με βάση την ικανότητα, τότε κατά κάποιο τρόπο η εμφάνιση και το ταλέντο θα συμπίπτουν.

Αυτό το είδα πιο καθαρά στην καθέλκυση του «Τίρπιτς» στο Βιλχελμσχάφεν (1 Απριλίου 1939): Ήταν μια εργατική τάξη αληθινής αριστοκρατίας.

Ο λαός συνεχίζει να επιλέγει την διανοουμενίστικη προσέγγιση, και έχει ξεχάσει τι σημαίνει η δύναμη της δράσης για τη ζωή του έθνους. Για να διατηρηθεί μια κοινωνική τάξη, είναι σημαντικό να μην έχεις μόνο κεφάλι αλλά και γροθιά, αλλιώς μια μέρα, η ωμή βία, που είναι ξεχωριστή από το μυαλό, θα έρθει και θα σου συντρίψει το κεφάλι. Πάντα η διαδικασία του νου ενάντια στη δύναμη αποφασίζεται υπέρ της δύναμης. Το κοινωνικό στρώμα, που είναι μόνο κεφάλι νιώθει ότι βαρύνεται από ένα είδος κακής συνείδησης. Όταν έρχονται οι αληθινές επαναστάσεις, δεν τολμά να κάνει ένα βήμα μπροστά. Βασίζεται στην τσάντα με τα λεφτά και είναι δειλή. Είχα ήσυχη τη συνείδησή μου. Πείτε μου έναν ταλαντούχο νεαρό και θα τον υποστηρίξω αμέσως. Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα καλύτερο από το να μου πούνε: Αρχηγέ μου, να ένα πολύ μεγάλο ταλέντο που μπορεί μια μέρα να γίνει Αρχηγός του έθνους.

Όποιος στραφεί εναντίον της κοινωνικής τάξης, θα τον πυροβολήσω ανελέητα. Η κοινωνική τάξη που χτίζω δεν είναι κατώτερη από τις μάζες. Οι άλλοι μπορούν να χτυπήσουν τα κεφάλια τους στον τοίχο. Οποιαδήποτε προσπάθεια να κλονιστεί αυτό το κράτος με τη βία θα πνιγεί στο αίμα. Αλλά ό,τι μπορεί να γίνει για να προωθηθούν οι αξιοπρεπείς άνθρωποι, γίνεται από την σκοπιά της μεγάλης ευθύνης απέναντι στο σύνολο του λαού. Άλλοι είναι πιο κατάλληλοι για διοίκηση και άλλοι για να εκτελούν. Η διοίκηση όμως χωρίς τους κατάλληλους ανθρώπους που θα την φέρουν σε πέρας δεν ωφελεί. Όπως παρουσιάζεται σήμερα η οργάνωση του έθνους, είναι απαραίτητο να διατηρήσουμε τον πολιτισμό μας.

Είναι ένα ψυχρό πρόβλημα λογικής: Ποιος είναι ικανός να διοικήσει; Ποιος είναι ικανός να εκτελεί εντολές; Και τα δύο είναι απολύτως απαραίτητα για τη διατήρηση του συνόλου. Όποιος έχει αποδείξει την ικανότητά του να ηγείται, παίρνει την εξουσία. Σε καμία θέση η εξουσία δεν πρέπει να ανήκει σε κάποιον που δεν μπορεί να διοικεί. Στην πράξη υπάρχουν πάντα, αφενός, οι επικεφαλής και αφετέρου οι υφιστάμενοι.

Η ηγεσία φέρει το βάρος της ευθύνης! Αν οι Άγγλοι αφήσουν ελεύθερους τους 9.000 φασίστες, θα σπάσουν τα κόκκαλα των πλουτοκρατών και το θέμα θα λυθεί.

Προσωπικά πιστεύω ότι όσο υπάρχουν 9.000 άνθρωποι σε ένα κράτος που είναι πρόθυμοι να πάνε φυλακή για μια ιδέα, ο σκοπός δεν χάνεται. Μόνο όταν απελπιστεί και ο τελευταίος άνθρωπος, όλα τελειώνουν. Αν υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος που κρατάει ψηλά μια σημαία με πιστή καρδιά, τότε τίποτα δεν έχει χαθεί. Και σε αυτό το σημείο είμαι ψυχρόαιμος: Αν ο γερμανικός λαός δεν είναι έτοιμος να αγωνιστεί για την επιβίωσή του, εντάξει: τότε ας εξαφανιστεί!

20 28 Ιανουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Παράδειγμα: Φρειδερίκος ο Μέγας

Όταν σκέφτεσαι ότι ο Φρειδερίκος ο Μέγας αντιμετώπισε μια δύναμη δώδεκα φορές μεγαλύτερη από τη δική του, νιώθεις σαν εντελώς ηλίθιος!
Αυτή τη φορά έχουμε την υπεροχή! Δεν είναι ντροπή[53];

21

28 Ιανουαρίου 1942, νύχτα στο τρένο[54]
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Περιορισμός γεννήσεων: Ο τάφος των λαών στα αρχαία χρόνια, Υπέρβαση γεννήσεων: Παράγοντας εθνικής δραστηριότητας

Σκέφτομαι συχνά τι κατέστρεψε τον αρχαίο κόσμο. Η άρχουσα τάξη είχε αποκτήσει πλούτο: ο στόχος της ήταν τώρα να εξασφαλίσει στους κληρονόμους της μια ξέγνοιαστη ζωή. Υπέθεταν ότι όσο περισσότερα παιδιά έχει κανείς, τόσο λιγότερο βάρος κουβαλάει κάθε άτομο. Αυτό οδήγησε στον περιορισμό των γεννήσεων.

Ανάμεσα στα αγαθά από την αφθονία των οποίων εξαρτιόταν η δύναμη των αρχόντων ήταν ο αριθμός των σκλάβων. Τελικά, το πλήθος των ανθρώπων που ζούσαν σε εξάρτηση βρέθηκε αντιμέτωπο με μια κυρίαρχη τάξη, που ήταν τόσο αδύναμη σε αριθμό και εσωτερική δραστηριότητα, που απορροφήθηκε από τη μάζα, τη στιγμή που ο Χριστιανισμός είχε σβήσει τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των τάξεων.

Η Γαλλία παραδόθηκε στον κίνδυνο της αυξανόμενης στασιμότητας λόγω του συστήματος των δύο παιδιών. Δεν είναι ότι το προϊόν γαλλικής προέλευσης έχει κακή ποιότητα, αλλά λείπουν τα κίνητρα, που θα εγγυώνται ότι οι επίμονες τάσεις της συντηρητικής ζωής δεν θα υπερισχύσουν της επιδίωξης ανάπτυξης νέων τεχνικών δυνατοτήτων.

Η σωτηρία μας θα είναι το παιδί!

Από τις 6 Σεπτεμβρίου του 1933, ο Χίτλερ άρχισε μια συστηματική μάχη ενάντια στη μείωση των γεννήσεων που είχε παρατηρηθεί στη Γερμανία από το 1890 περίπου. Κήρυττε την «θέληση για απόκτηση παιδιών» σαν την καλύτερη εγγύηση για έναν υγιές, και όχι γηράσκοντα πληθυσμό. Ήδη από την 1η Ιουνίου 1933 άρχισε να χορηγεί «γαμήλια επιδόματα» δηλαδή δάνεια χωρίς τόκους, που μπορούσαν να «εξοφληθούν» με κάθε παιδί, με το ένα τέταρτο του δανείου να καθίσταται απλήρωτο. Αυτά και άλλα μέτρα (προνομιακή τοποθέτηση στην εργασία, προνομιακή κατανομή στέγης κ.λπ.) αύξησαν τον αριθμό των γάμων κατά περισσότερους από 100.000 το 1933 σε σύγκριση με το 1932. Μέχρι τις 17 Μαΐου 1939, το ποσοστό γεννήσεων είχε αυξηθεί τόσο πολύ που τα παιδιά κάτω των έξι ετών αποτελούσαν και πάλι το 9,7%, δηλαδή σχεδόν το 10% του συνολικού γερμανικού πληθυσμού. (Από το 1923 έως το 1925, αυτό το ποσοστό ήταν μόνο το 3,3% του συνολικού πληθυσμού. Το πο-

---

53. Ο βασιλιάς Φρειδερίκος ο Μέγας της Πρωσίας, ο «γερο-Φριτς», ήταν για τον Χίτλερ προστάτης άγιος και σύμβολο επιμονής ταυτόχρονα. Γι' αυτό ανέθεσε στο εργοστάσιο πορσελάνης του Κόμματος (SS) στο Άλαχ κοντά στο Μόναχο, να κατασκευάσει 100 λευκές γυαλιστερές ιππικές φιγούρες του «γέρου Φριτς», τις οποίες δώρισε στους στρατάρχες του και σε άλλες ηγετικές προσωπικότητες. Το έργο τέχνης προήλθε από τον πιο διάσημο εν ζωή γλύπτη πορσελάνης του Μονάχου, τον καθηγητή Τέοντορ Κέρνερ (Theodor Kärner), ο οποίος το 1937 είχε δημιουργήσει και την «Αθηνά» στο εργοστάσιο πορσελάνης των SS στο Άλαχ για την Ημέρα της Γερμανικής Τέχνης του Μονάχου.

54. Στο ταξίδι με το ειδικό τρένο του Αρχηγού από το Στρατηγείο του Αρχηγού «Λημέρι του Λύκου» προς το Βερολίνο.

σοστό γεννήσεων, που κατά μέσο όρο ήταν περίπου 930.000 παιδιά ετησίως το 1931/32, αυξήθηκε σε 1,4 εκατομμύρια γεννήσεις ζώντων νεογνών ετησίως κατά μέσο όρο το 1934/40.) Με διάταγμα της 6ης Δεκεμβρίου 1938, ο Χίτλερ δημιούργησε γι' αυτό το σκοπό τον «Σταυρό της Τιμής της Γερμανίδας Μητέρας», ο οποίος απονεμήθηκε σε χάλκινο χρώμα σε μητέρες με 4 και 3 παιδιά, σε ασημένιο σε μητέρες με 6 και 7 παιδιά και σε χρυσό σε μητέρες με 8 ή περισσότερα παιδιά. Τα παιδιά έπρεπε να γεννηθούν ζωντανά, οι γονείς να έχουν «γερμανικό αίμα» και να είναι «κληρονομικά ικανοί» και η μητέρα να έχει έντιμη καταγωγή. Ο «Σταυρός της Μητέρας» φοριόταν με μια στενή, μπλε και άσπρη ριγέ ταινία γύρω από το λαιμό και αποτελούνταν από έναν μπλε σμάλτο, λευκό περίγραμμα, επιμήκη σταυρό με δέσμες ακτίνων στις γωνίες του σταυρού και μια λευκή ασπίδα με αγκυλωτό σταυρό και την μεταλλική επιγραφή «ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΜΗΤΕΡΑ» στο μπροστινό μέρος, καθώς και μια λευκή ασπίδα με την ημερομηνία 16 Δεκεμβρίου 1938 και την υπογραφή του Χίτλερ στο πίσω μέρος.

Η εξωτερική άκρη ήταν χρυσή, ασημένια ή χάλκινη, ανάλογα με τον βαθμό του παράσημου. Η υπογραφή του Χίτλερ στο αντίγραφο του πιστοποιητικού απονομής συνυπογράφονταν από τον επικεφαλής του προεδρικού γραφείου (δρ. Μάισνερ). Ο Σταυρός της Μητέρας απονέμονταν με ειδικές χορηγήσεις (τσάι, ζαχαρωτά, φρούτα κ.λπ.), με προνομιακή εξυπηρέτηση σε καταστήματα, στα μέσα μεταφοράς και στους δημόσιους οργανισμούς και με γενικές τιμές.

Αν αυτός ο πόλεμος μας κοστίσει ένα τέταρτο εκατομμυρίου νεκρούς[55] και 100.000 ανάπηρους, θα αναπληρωθούν με το πλεόνασμα γεννήσεων που επιδείξει ο γερμανικός λαός από τότε που ανέλαβε την εξουσία. Θα μας επιστραφούν σε πολλαπλάσιους αριθμούς στους οικισμούς που φτιάχνω για το γερμανικό αίμα στην Ανατολή.

Θα το θεωρούσα έγκλημα να θυσιάσω το αίμα, μόνο και μόνο για να μπορέσω να εκμεταλλευτώ τους φυσικούς πόρους με καπιταλιστικό τρόπο. Το δικαίωμα στη γη, σύμφωνα με τον αιώνιο νόμο της φύσης, ανήκει σε αυτόν που την κατακτά, επειδή τα παλιά σύνορα δεν προσφέρουν αρκετό χώρο για την ανάπτυξη του λαού. Το γεγονός ότι έχουμε παιδιά που θέλουν να ζήσουν, δικαιολογεί την αξίωσή μας για τον νεοαποκτηθέντα χώρο στην Ανατολή.

Το ότι θα έχουμε πάντα περίσσεια παιδιών θα είναι η ευτυχία μας. Γιατί αυτό μας δημιουργεί ανάγκες. Και η ανάγκη μας αναγκάζει να κινηθούμε. Δεν κινδυνεύουμε να παραμείνουμε σε μια κατάσταση ανάπτυξης που μας έδωσε σήμερα την ανωτερότητά μας. Η ανάγκη μας αναγκάζει να μένουμε πάντα στην πρώτη γραμμή των τεχνολογικών εξελίξεων. Μόνο αυτή εξασφαλίζει το προβάδισμα.

Κάθε ζωή πρέπει να αγοράζεται με αίμα. Ξεκινάει από τη γέννηση. Αν κάποιος πει ότι δεν μου αρέσει μια τέτοια ζωή – ναι, τότε μπορώ μόνο να τον συμβουλεύσω να αυτοκτονήσει. Γιατί αν βασίσει τη ζωή του σε αυτό, θα βιώνει νέες φρικαλεότητες κάθε μέρα. Αλλά γιατί να είναι απαισιόδοξος; Η ζωή ταυτόχρονα έχει τόσα όμορφα πράγματα. Γιατί να μην την αγκαλιάσει;

Οι δημιουργικές δυνάμεις είναι στο πλευρό του αισιόδοξου. Αλλά πριν από κάθε επίτευγμα είναι η πίστη.

---

55. Στην πραγματικότητα, ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος κόστισε στη Γερμανία (σύμφωνα με επίσημες εκτιμήσεις) 6,73 εκατομμύρια νεκρούς, εκ των οποίων 3,25 εκατομμύρια ήταν πεσόντες στρατιώτες της γερμανικής Βέρμαχτ και 3,48 εκατομμύρια ήταν πολίτες. Υπήρχαν επίσης περίπου 2,01 εκατομμύρια ανάπηροι βετεράνοι.

22 4 Φεβρουαρίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Ο Νότος και η γερμανική πολιτική του Κάιζερ

Ο Καρλομάγνος ήταν ένας από τους σπουδαιότερους ανθρώπους στην παγκόσμια ιστορία γιατί κατάφερε να ενώσεις τα γερμανικά πεισματάρικα μυαλά.

Ο Κάρολος ο Μέγας (Γαλλικά: Καρλομάγνος), 2 Απριλίου 742 έως 28 Ιανουαρίου 814, βασιλιάς των Φράγκων και από το 800 Αυτοκράτορας της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, οδήγησε τη Φραγκική Αυτοκρατορία του στην κυριαρχία στη Δύση, υπέταξε τους Λομβαρδούς, τους Σάξονες, μέρος των Σλάβων, τους Βεστφαλούς και τους Βαυαρούς, μέρος των Αβάρων και της Ισπανίας μέχρι τον Έβρο, αναδεικνύοντας τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία σε μια – αναγνωρισμένη το 812 από τον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου (Κωνσταντινούπολη = Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία) – παγκόσμια δύναμη. Ο Κάρολος ο Μέγας εξασφάλισε τα σύνορα της αυτοκρατορίας του με σημάδια συνόρων με εκτεταμένη αυτονομία, διοικούσε το υπόλοιπο βασίλειό του μέσω κόμητων και επισκόπων και εξασφάλιζε την ενότητα της αυτοκρατορικής εξουσίας μέσω βασιλικών απεσταλμένων (ένα είδος αυτοκρατορικού επιθεωρητή), της Εκκλησίας και του στρατού. Παρ' όλο το εκπαιδευτικό και πολιτιστικό έργο του Κάρολου του Μέγα, η σκληρότητά του ήταν κάτι που προκαλούσε φόβο. Μόνο στο Βέρντεν το 782 είχε εκτελέσει 4.500 ομήρους σε μία και μόνο επιχείρηση.

Σήμερα ξέρουμε γιατί οι πρόγονοί μας δεν πήγαν ανατολικά, αλλά νότια: Ολόκληρη η περιοχή ανατολικά του Έλβα δεν διέφερε καθόλου από αυτό που είναι η Ρωσία για εμάς σήμερα. Οι Ρωμαίοι δεν φοβήθηκαν να σκαρφαλώσουν στις Άλπεις για το τίποτα, και οι γερμανικές φυλές δεν κατέβηκαν εκεί χωρίς λόγο.

Η Ελλάδα ήταν κάποτε ένα απέραντο δάσος από βελανιδιές και οξιές, οι ελιές προστέθηκαν αργότερα. Αν η Άνω Βαυαρία είναι πιο ζεστή σήμερα, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η Ιταλία δεν έχει πλέον δάση. Η καταστροφή των καλλιεργειών του Νότου προκάλεσε την κλιματική αλλαγή. Τώρα οι ζεστοί νότιοι άνεμοι πνέουν προς τις Άλπεις και πάνω από τις Άλπεις.

Οι γερμανικές φυλές χρειάζονταν ένα ηλιόλουστο κλίμα για να αναπτύξουν τις ικανότητές τους. Το γερμανικό πνεύμα μπορούσε να αναπτυχθεί στην Ελλάδα και την Ιταλία! Με την πάροδο πολλών αιώνων, έφτασαν στο σημείο να δημιουργήσουν μια αξιοπρεπή ανθρώπινη ύπαρξη και στο νορδικό κλίμα. Οι γνώσεις τους, τους βοήθησαν να το πετύχουν αυτό.

Η μετεγκατάσταση στη Γερμανία ήταν για τους Ρωμαίους κάτι παρόμοιο με αυτό που ήταν για εμάς η μετεγκατάσταση στο Πόζεν για ένα διάστημα. Φανταστείτε: ατέλειωτες περιόδους βροχής και όλη η περιοχή να μετατρέπεται σε βάλτο. Το Εξτερνστάιν (σχηματισμός βράχου από ψαμμίτη στο δάσος Τεύτομπουργκ νότια του Ντέτμολντ) σίγουρα δεν ήταν τόπος λατρείας, αλλά μάλλον καταφύγια στα οποία οι άνθρωποι κατέφευγαν για να ξεφύγουν από την ανερχόμενη λάσπη. Αυτή η χώρα ήταν κρύα, υγρή και συννεφιασμένη.

Σε μια εποχή που οι άλλοι είχαν ήδη πέτρινα δρόμους, η χώρα μας δεν έχει να επιδείξει στοιχεία πολιτισμού. Μόνο οι γερμανικές φυλές της θάλασσας συνέβαλαν κάπως στον πολιτισμό. Οι γερμανικές φυλές που παρέμειναν στο Χόλσταϊν ακόμη και μετά από 2.000 χρόνια ήταν ακόμα σε υποτυπώδη κατάσταση, ενώ οι αδελφοί τους που είχαν μεταναστεύσει στην Ελλάδα, είχαν αποκτήσει πολιτισμό.

Πέρα από κάθε ιδιαιτερότητα, διατηρήθηκε το «φαγητό». Η σούπα που βρήκα στο Χολστάιν είναι, κατά τη γνώμη μου, η σούπα των Σπαρτιατών. Με όλα τα ευρήματα στις περιοχές μας, είμαι επιφυλακτικός: Αυτά τα πράγματα συχνά παράγονταν κάπου αλλού. Οι γερμανικές φυλές της ακτής αποκτούσαν αυτά τα πράγματα με αντάλλαγμα το κεχριμπάρι τους. Δεν ήταν σε υψηλότερο πολιτιστικό επίπεδο από τους σημερινούς «Μαορί» (Νέγρικη φυλή της Νέας Ζηλανδίας[56]), αλλά το ελληνικό προφίλ ήταν τόσο συνηθισμένο μεταξύ τους όσο το κεφάλι του Ρωμαίου Καίσαρα: Πιστεύω ότι ανάμεσα στους αγρότες μας υπάρχουν τουλάχιστον 2.000 με τέτοιου είδους κεφάλια.

Αν ο Ερρίκος ο Λέων[57] είχε υποστηρίξει την εξουσία του αυτοκράτορα, η σκέψη της Ανατολής δεν θα του είχε περάσει από το μυαλό. Αν είχε γίνει το δικό του, ο Σλαβισμός θα είχε ένα γερμανικό στρώμα ηγετών, και τίποτα άλλο δεν θα είχε επιτευχθεί. Πόσο γερμανικό αίμα σλαβοποιήθηκε έτσι!

Προτιμώ να περπατήσω μέχρι τη Φλάνδρα παρά να πάω με το ποδήλατο ανατολικά. Μόνο η λογική μας λέει να πάμε ανατολικά. Πόσο χαίρομαι όταν μπορώ να φύγω από το Μόναχο τον Μάρτιο για να πάω στη Ρηνανία. Στο δρόμο της επιστροφής, ο κρύος καιρός τελειώνει ξανά στις Σουαβικές Ιούρα, προς το Ουλμ υπάρχει μια πιο ευχάριστη κοιλάδα, και μετά επιστρέφουμε πάλι τον κρύο αέρα του Σουηβικού-Βαυαρικού οροπεδίου. Λυπάμαι όποιον είναι καταδικασμένος να πρέπει να υπομένει συνεχώς τέτοιου είδους σκληραγωγία. Καταφέραμε όμως να φτάσουμε στο βαυαρικό οροπέδιο, μπορούμε να το διαχειριστούμε κι αυτό.

Στην Ανατολή υπάρχει σίδηρος, κάρβουνο, σιτηρά, ξύλο. Θα χτίσουμε όμορφα αγροκτήματα εκεί και δρόμους, και όσοι μεγαλώσουν εκεί θα αγαπήσουν και πάλι την πατρίδα τους και μια μέρα θα είναι βαθιά δεμένοι με τη γη όπως οι Γερμανοί του Βόλγα.

Σήμερα, αν θέλω να μεταδώσω έναν αληθινό πολιτισμό στον βορρά και την ανατολή, πρώτα να έρθω σε επαφή με τους ανθρώπους από το νότο. Αν ήθελα να προσλάβω έναν αρχιτέκτονα της Πρωσικής κυβέρνησης για να επανασχεδιάσει το Βερολίνο, τότε το Βερολίνο δεν θα μπορούσε να χτιστεί.

Ένα είναι σίγουρο πάντως: αν θέλουμε να διεκδικήσουμε τη παγκόσμια αξία μας πρέπει να επικαλεστούμε την ιστορία των Γερμανών αυτοκρατόρων. Όλα τα άλλα είναι τόσο πρόσφατα, τόσο αμφισβητήσιμα και μόνο εν μέρει επιτυχημένα. Η ιστορία των αυτοκρατόρων είναι το μεγαλύτερο και λαμπερότερο έπος που – εκτός από την αρχαία Ρώμη – έχει δει ποτέ ο κόσμος. Αυτή την τόλμη, όταν φαντάζεσαι πόσες φορές αυτά τα παλικάρια διέσχισαν τις Άλπεις.

---

56. Οι Μαορί δεν είναι Νέγροι, αλλά Πολυνήσιοι.

57. Ο Ερρίκος ο Λέων (Heinrich der Löwe – 1129 έως 1195) του Οίκου των Γουέλφων και δούκας της Σαξονίας θαμμένος στον Καθεδρικό Ναό του Μπράουνσβαϊγκ ήταν και δούκας της Βαυαρίας από το 1156, υπέταξε το Χόλσταϊν και το Μεκλεμβούργο, ίδρυσε πόλεις όπως το Λούμπεκ και το Μόναχο και προώθησε την εξάπλωση του γερμανικού πολιτισμού στις σλαβικές χώρες ανατολικά του Έλβα. Το 1180, όμως, ο αυτοκράτορας Φρειδερίκος Α' Βαρβαρόσσα (Frederick Barbarossa) τον κήρυξε έκπτωτο από τα δουκάτα του και του αφαιρέθηκαν τα φέουδά του επειδή αρνήθηκε να συμμετάσχει σε μια δεύτερη εκστρατεία στη Λομβαρδία.

Αυτοί οι άνδρες είχαν πραγματικό ανάστημα! Κυβέρνησαν ακόμη και από τη Σικελία! Έχουμε μόνο μία ατυχία: ότι δεν έχουμε βρει ακόμη έναν θεατρικό συγγραφέα που να εμβαθύνει στην ιστορία των Γερμανών αυτοκρατόρων. Από όλους τους ανθρώπους, ο Σίλερ έπρεπε να δοξάσει αυτόν τον Ελβετό ελεύθερο σκοπευτή[58]. Οι Άγγλοι έχουν τον Σαίξπηρ τους, όμως η ιστορία τους είναι γεμάτη τυράννους και ανύπαρκτες οντότητες.

Ο γερμανικός κινηματογράφος έχει ένα τεράστιο έργο: Η αυτοκρατορική ιστορία είναι από τις πιο σημαντικές που υπάρχουν. Για 500 χρόνια αυτή ήταν ο αδιαμφισβήτητος κυρίαρχος του κόσμου.

Όταν συναντώ τους αρχηγούς των άλλων φυλών των γερμανικών περιοχών, βρίσκομαι σε μια υπέροχη θέση λόγω της πατρίδας μου: Μπορώ να επισημάνω ότι ήταν ένα μεγάλο, ισχυρό Ράιχ με μια αυτοκρατορική πόλη – για πέντε αιώνες – αλλά ότι ποτέ δεν δίστασα ούτε στιγμή να θυσιάσω την πατρίδα μου για την ιδέα του Ράιχ.

Κατά τη διάρκεια του αγώνα για την ανάληψη της εξουσίας, έκανα το κόμμα τόσο σκληρό που έγινε ένας μαγνήτης που θα άρπαζε κάθε σίδερο, όταν σάρωνε όλη τη χώρα. Μέσα σε λίγα μόνο χρόνια, έπρεπε να έχω μέσα στο κόμμα όλους τους άνδρες που υπήρχαν σε αυτήν, και οι αριθμοί δεν θα είχαν πλέον σημασία. Με τον ίδιο τρόπο πρέπει τώρα να προχωρήσουμε στην ανάπτυξη του νέου Ράιχ: Όπου κι αν βρεθεί γερμανικό αίμα στον κόσμο, αυτό που είναι καλό για εμάς θα το πάρουμε. Με αυτό, που θα έχει απομείνει για τους άλλους, δεν θα μπορέσουν να ανταγωνιστούν αυτό το γερμανικό Ράιχ.

23

7 Φεβρουαρίου 1942, απόγευμα[59]
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Λαός και Χώρος

Ένας λαός αναπτύσσεται ραγδαία όσο υπάρχει ακόμα διαθέσιμη γη για τον δεύτερο, τρίτο και τέταρτο γιο. Ο αγρότης ενδιαφέρεται να έχει σταθερό εργατικό δυναμικό. Προτιμά να χρησιμοποιεί τα παιδιά του για αυτόν τον σκοπό μέχρι να μεγαλώσουν. Αργότερα, δεν θα αποτελούν βάρος για αυτόν όταν θα μπορέσουν να τακτοποιηθούν μόνα τους. Από τη στιγμή που θα νιώσει υποχρεωμένος να στηρίξει τα παιδιά σε όλη του τη ζωή τα πράγματα γίνονται διαφορετικά· τότε ο αριθμός των παιδιών θα μειωθεί αμέσως! Επομένως, η Ανατολή τελικά θα δώσει ξανά ελευθερία κινήσεων στον γερμανικό λαό.

Οι ιδρυτές της αμερικανικής τεχνολογίας είναι άνδρες σχεδόν εξ ολοκλήρου Σουηβικής και Αλαμανικής καταγωγής.

---

58. Αυτό αναφέρεται στον θρυλικό Ελβετό αγωνιστή της ελευθερίας Γουλιέλμο Τέλλο από το Μπύργκλεν στο καντόνι Ούρι, ο οποίος το 1307 σκότωσε με βαλλίστρα, τον τύραννο Άλμπρεχτ Γκέσλερ στο Κύσναχτ, έναν ηγεμόνα της Αυστρίας των Αψβούργων που είχε έδρα το Άλτντορφ της Ελβετίας

59. Μεταξύ των καλεσμένων στο τραπέζι ήταν ο υπουργός Εξοπλισμών και Πυρομαχικών του Ράιχ, δρ. Φριτς Τοτ (Fritz Todt), ο οποίος σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα την επόμενη μέρα κατά την απογείωση από το στρατηγείο του Αρχηγού «Λημέρι του λύκου», και ο καθηγητής Άλμπερτ Σπέερ, ο οποίος έγινε ο διάδοχός του.

24 8 Φεβρουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Δικαιοσύνη και Εγκληματίες στον Πόλεμο

Το δικαστικό μας σύστημα εξακολουθεί να είναι υπερβολικά άκαμπτο. Δεν αντιλαμβάνεται τον τρέχοντα κίνδυνο, που έγκειται στο γεγονός ότι η εγκληματικότητα ανοίγει ένα είδος απειλής, που θα κατακλύσει την κοινωνία τη στιγμή, που φαίνεται η κατάλληλη στιγμή.

Το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης του Χίτλερ ήταν σκληρό και δεν έδειχνε κανένα έλεος για αυτούς που είχαν διαπράξει έγκλημα και τους αναμφισβήτητα καταδικασμένους εγκληματίες. Αμέσως μετά την νομικά δεσμευτική ισχύ της ετυμηγορίας ακολουθούσε η εκτέλεση της ποινής. Οι εγκληματικές γειτονιές (στο Βερολίνο, για παράδειγμα, από την Αλεξάντερπλατς μέχρι το Φριντριχσάιν) κατά καιρούς σφραγίζονταν εντελώς και στη συνέχεια η αστυνομία χτένιζε όλους τους δρόμους για εγκληματικά στοιχεία. Οι εγκληματικές συμμορίες, που κατά την εποχή της Βαϊμάρης διοργάνωναν ανοιχτά τους ετήσιους χορούς τους, που σύχναζαν σε γνωστά μπαρ των μεγάλων πόλεων σαν τα συνηθισμένα τους μπαρ, που διατηρούσαν τις δικές τους οργανώσεις βοήθειας (σύνθημα: «Κοινωνικά, δεν φταίει ο δολοφόνος, αλλά ο δολοφονημένος για τη δολοφονία!») και προσλάμβαναν τους δικούς τους δικηγόρους, ξαφνικά εξαφανίστηκαν. Οι ανεξιχνίαστες εγκληματικές υποθέσεις έγιναν σπάνιες. Μετά το διάταγμα του υπουργού Εσωτερικών του Ράιχ της 14ης Δεκεμβρίου 1937 για την «προληπτική καταπολέμηση του εγκλήματος», όλοι όσοι είχαν καταδικαστεί για εγκλήματα (όχι μόνο για πλημμελήματα) βρισκόταν κάτω από την επιτήρηση της αστυνομίας μετά την αποφυλάκισή τους. Τα γραφεία εύρεσης εργασίας είχαν λάβει οδηγίες να τους επανεντάξουν κοινωνικά μετά την αποφυλάκισή τους σε κανονική, πλήρως αμειβόμενη εργασία και, εάν αποδείκνυαν την αξία τους, να τους προωθήσουν στην επαγγελματική τους εξέλιξη. Όποιος όμως απέφευγε την κανονική εργασία και – ακόμα και μετά από προειδοποίηση – ξανάρχιζε την επαφή με ενεργούς εγκληματίες, έμπαινε σε «προληπτική αστυνομική κράτηση». Δεδομένου ότι αυτή η «προληπτική αστυνομική κράτηση» συνήθως γινόταν σε στρατόπεδα εργασίας για καλλιέργεια τυρφώνων, οδοποιία, αποστράγγιση χερσαίων εκτάσεων κ.λπ. με αυστηρά σταθερά πρότυπα εργασίας και γενικά προκαλούσε φόβο, η επανεμφάνιση της εγκληματικότητας μειώθηκε εντυπωσιακά. Η ειρήνη και η τάξη στις πόλεις και στην ύπαιθρο ήταν ξαφνικά πανταχού παρούσα σε τέτοιο βαθμό που η αστυνομία μπόρεσε να απελευθερωθεί από το – που εισήχθη κατά την εποχή της Βαϊμάρης – ειδικό όπλο της, το «λαστιχένιο γκλομπ». Οι αστυνομικοί βρήκαν ξανά την υπόληψή τους· φορούσαν όμορφες στολές· οι αξιωματικοί τους είχαν ίση μεταχείριση με τους αξιωματικούς της Βέρμαχτ· και οι εγκληματολόγοι τους – μετά από εκπαίδευση σε ειδικά ιδρύματα και πανεπιστήμια – γινόντουσαν επαγγελματίες δημόσιοι υπάλληλοι με το βαθμό των διοικητικών ειδικών και των διοικητικών νομικών.

Αμέτρητες διαρρήξεις εξακολουθούν ακόμη και σήμερα να τιμωρούνται με φυλάκιση, παρόλο που πρόκειται για άτομα με σοβαρό ποινικό μητρώο. Αν αφήσουμε να συμβεί οτιδήποτε κατά τη διάρκεια της συσκότισης, τότε σε έξι μήνες όλα θα είναι αβέβαια. Η Αγγλία βρίσκεται ήδη σε αυτή την κατάσταση σήμερα. Εκεί σήμερα λένε ότι πρέπει επιτέλους να υιοθετήσουν τη γερμανική μέθοδο. Σε ορισμένες περιοχές, έως και το 40% όλων των αγαθών κλέβονται.

Κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Πολέμου, ένας λιποτάκτης τιμωρούνταν με φυλάκιση σε ένα είδος φρουρίου και υποβιβασμό στη δεύτερη κατηγορία του στρατιωτικού βαθμού. Τι υπομένει όμως ένας καλός στρατιώτης!

Αν κάποιος στην πατρίδα κατάφερνε να υπεξαιρέσει χρήματα, ήταν μια χαρά έξω. Αν δεν αθωωνόταν, περνούσε μια υπέροχη ζωή στη φυλακή. Οι κλεμμένοι, όμως, έπρεπε να αναπληρώσουν τα κλεμμένα με σκληρή δουλειά. Ένας τέτοιος παλιάνθρωπος, όμως, μπορούσε να επενδύσει κερδοφόρα ό,τι είχε κλέψει.

Κάθε σύνταγμα είχε και ένα τέτοιο κάθαρμα· τι έπαθε; 3 με 4 χρόνια φυλάκιση! Αυτά είχαν πικράνει το μέτωπο.

Φανταστείτε πόσο εύκολα μπορεί στο μέτωπο να χαθεί μια ανθρώπινη ζωή! Εδώ όμως ένας απατεώνας συντηρείται σε βάρος της εθνικής κοινότητας! Είναι τεράστια η αντίθεση!

Μετά από 10 χρόνια φυλάκισης, το άτομο ούτως ή άλλως είναι χαμένο για την εθνική κοινότητα. Τότε ποιος θα του δώσει δουλειά; Έναν τέτοιο παλιάνθρωπο ή τον βάζεις σε στρατόπεδο συγκέντρωσης ή τον σκοτώνεις. Αυτή την εποχή, το τελευταίο είναι πιο σημαντικό, για λόγους αποτροπής. Για να γίνει παράδειγμα, πρέπει να ισχύει και για όσους τον μιμούνται!

Αντίθετα, η δικαιοσύνη, με όλη της την αγάπη και τη φροντίδα, ψάχνει στα αρχεία για να καταλήξει σε μια δίκαιη ετυμηγορία στο πνεύμα της ειρηνικής της πρακτικής. Τέτοιες ετυμηγορίες πρέπει να ακυρώνονται σε κάθε περίπτωση.

Ο δικηγόρος δεν λαμβάνει υπόψη του τις πρακτικές συνέπειες της εφαρμογής του νόμου. Αλλά ο εγκληματίας γνωρίζει τις πρακτικές της δικαιοσύνης! Και στηρίζει τις ενέργειές του πάνω σε αυτή τη γνώση.

Όταν οι εγκληματίες συνειδητοποιούν ότι αν ληστέψεις τρένο θα έχεις μόνο λίγα χρόνια φυλάκιση το πολύ, σκέφτονται: εάν τα πράγματα δεν πάνε καλά, θα έχουμε μια κανονική ζωή, δεν θα πάμε στρατιώτες και όλα θα είναι ωραία και καλά. Κανένας δεν θα μας βλάψει, το εγγυάται ο υπουργός Δικαιοσύνης. Αν ο πόλεμος χαθεί, έχουμε προοπτικές για τις υψηλότερες κυβερνητικές θέσεις. Αν κερδηθεί, μπορούμε να περιμένουμε αμνηστία.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, η δικαιοσύνη πρέπει να εφαρμόζει τον νόμο για τα παράσιτα του έθνους[60]· μόνο όμως ένα μέρος των δικαστών το καταλαβαίνει αυτό, οι άλλοι δεν συμφωνούν μ' αυτό.

Δόγματα της εκκλησίας, η τρέλα των μαγισσών του αιώνα μας;

Η μεγαλύτερη ζημιά του για το λαό είναι οι ιερείς μας και των δύο δογμάτων. Δεν μπορώ να σας δώσω την απάντηση τώρα, αλλά όλα μπαίνουν στο μεγάλο μου σημειωματάριο. Θα έρθει η στιγμή που θα ξεκαθαρίσω τους λογαρια-

60. Το διάταγμα κατά των παρασίτων του έθνους της 5ης Σεπτεμβρίου 1939 προέβλεπε για τους στυγνούς εγκληματίες (βίαιους εγκληματίες, λαφυραγωγούς, εμπρηστές, εγκληματίες που κρύβουν πληροφορίες, προδότες κ.λπ.) κατά τη διάρκεια του πολέμου μια συνοπτική δίκη ενώπιον των λεγόμενων «ειδικών δικαστηρίων» και την καταδίκη σε άμεσα εκτελεστές ανώτατες ποινές, ιδίως τη θανατική ποινή.

σμούς μου μαζί τους χωρίς άλλη καθυστέρηση. Σε τέτοιες εποχές δεν θα σκοντάψω σε νομικές τεχνικές λεπτομέρειες. Εδώ, αποφασίζουν μόνο οι σκέψεις σκοπιμότητας. Είμαι σίγουρος ότι σε δέκα χρόνια τα πράγματα θα είναι εντελώς διαφορετικά. Γιατί δεν μπορούμε να αποφύγουμε τη θεμελιώδη λύση. Αν πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητο να οικοδομήσουμε την ανθρώπινη κοινωνία πάνω σε κάτι που έχει αναγνωριστεί σαν ψεύτικο, τότε η κοινωνία δεν αξίζει να διατηρηθεί. Αν πιστεύουμε ότι η αλήθεια μπορεί να είναι μια επαρκής βάση, τότε η συνείδησή μας, μας υποχρεώνει να υπερασπιστούμε την αλήθεια και να εξαλείψουμε το ψέμα.

Κάθε αιώνας, που συνεχίζει να φορτώνεται με αυτήν την πολιτιστική ντροπή στο μέλλον δεν θα γίνεται κατανοητός. Όπως έπρεπε να εξαλειφθεί η τρέλα των μαγισσών, έτσι πρέπει να εξαλειφθεί και αυτό το υπόλειμμα! Γι' αυτό όμως είναι απαραίτητη μια συγκεκριμένη θεμελίωση.

25

17 Φεβρουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Πραγματική και Ψεύτικη Ηγεσία και ο Κίνδυνος της Κινητοποίησης του Όχλου

Ο πραγματικός φασισμός είναι φιλικός προς τους Γερμανούς. Αλλά αυτή η ιταλική αυλική κλίκα είναι εντελώς εχθρική προς τον γερμανικό κόσμο. Στη Φλωρεντία[61], ο Ντούτσε μου είπε κάποτε: «Οι στρατιώτες μου είναι αξιοπρεπείς, γενναίοι άνθρωποι, τους αξιωματικούς μου δεν μπορώ να τους εμπιστευτώ!» Την τελευταία φορά που τον συνάντησα[62] ακουγόταν ακόμα πιο τραγικό.

Η εμπειρία μου με δίδαξε, μεταξύ άλλων με τον φον Πφέφερ[63]: όταν κάποιοι άνθρωποι υιοθετήσουν μια συγκεκριμένη νοοτροπία, αυτή γίνεται δεύτερη φύση. Το έντιμο ήθος, ο ιδεαλισμός, βυθίζεται σε έναν πρακτικό ιδεαλισμό όπου τα όρια μεταξύ ιδεαλισμού και εγωισμού θολώνουν.

Αν κάποιος είναι πληροφοριοδότης, δεν είναι αξιωματικός πρώτης τάξεως. Αυτός ο Ροάτα[64] είναι χαφιές. Σαμποτάρισε το σχέδιο εισβολής στην κοιλάδα του Ρήνου τον Ιούνιο του 1940!

Όσο δεν εξαλείφεται αυτή η μαφία του ανώτερου κόσμου δεν θα γίνει μια θετική επιλογή. Αυτή η μαφία είναι τόσο κακιά όσο και η μαφία του υπόκοσμου: μια συνωμοσία εμπλεκομένων που, όσο ανόητοι κι αν είναι, έχουν δια-

---

61. Η συνάντηση του Χίτλερ με τον Μουσολίνι στη Φλωρεντία στις 28 Οκτωβρίου 1940.

62. Αυτό αναφέρεται στην επίσκεψη του Μουσολίνι στο Ανατολικό Μέτωπο από τις 25 έως τις 29 Αυγούστου 1941, στο στρατηγείο του Αρχηγού «Λημέρι του λύκου», στην Ομάδα Στρατιών Νότου στο Λέμπεργκ (σημ: Λβιβ) και στα επιτυχημένα γερμανικά και ιταλικά στρατεύματα στο Ουμάν (Ουκρανία), όπου η Ομάδα Στρατιών Νότου, κάτω από τις διαταγές του Στρατάρχη Γκερτ φον Ρούντστετ (Gerd von Rundstedt), είχε συλλάβει 103.000 αιχμαλώτους και είχε αιχμαλωτίσει 317 σοβιετικά άρματα μάχης και 1.100 σοβιετικά πυροβόλα. Ο Μουσολίνι ήταν εξοργισμένος επειδή οι στρατιώτες του είχαν αργήσει στην παρέλαση της νίκης εξαιτίας μιας καταρρακτώδους βροχής στην Ουκρανία.

63. Ο Φραντς Πφέφερ φον Ζάλομον (Franz Pfeffer von Salomon), Λοχαγός (ε.α.), διοικητής των Φράικορπς, Περιφερειάρχης της περιφέρειας Βεστφαλίας και του Ρουρ το 1924/1925, ήταν Ανώτατος Ηγέτης των SA του NSDAP από το 1926 έως το 1930.

64. Ο Μάριο Ροάτα (Mario Roatta), Ιταλός Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου το 1941, «σαμποτάρισε» το 1940, σαν επικεφαλής του Τμήματος Επιχειρήσεων του Ιταλικού Στρατού, και ματαίωσε με επιτυχία την επιθυμητή από τον Χίτλερ ανάπτυξη 20 ιταλικών μεραρχιών «μέσω της Ρηνανίας εναντίον της νότιας Γαλλίας».

τηρήσει το ζωώδες ένστικτο να αναγνωρίζουν το ταλέντο: Είναι οι πιο θρασείς αντίπαλοι κάθε ταλέντου!

Τα πράγματα δεν θα βελτιωθούν στην Ιταλία μέχρι να αποκτήσουν ένα πραγματικά αυταρχικό κράτος! Τέτοια αυταρχικά κράτη μπορούν να επιβιώσουν για πολλούς αιώνες. Το βενετσιάνικο σύνταγμα διήρκεσε 966 χρόνια. Κατά τη διάρκεια όλης αυτής της περιόδου, έλεγχαν ολόκληρη την ανατολική Μεσόγειο χάρη στην αρχή του Δόγη. Αυτό δεν θα ήταν ποτέ δυνατό κάτω από μια μοναρχία. Μόνο που η βάση ήταν πολύ μικρή για να πετύχει περισσότερα. Αλλά αυτό το σύστημα πέτυχε ό,τι μπορούσε!

Αυτό το αποδεικνύουν και οι Χανσεατικές πόλεις μας! Το μόνο που τους έλειπε ήταν η αυτοκρατορική δύναμη! Δεν μπορείς να ελέγχεις 340.000 είλωτες και να κυβερνάς τη Μικρά Ασία και τη Σικελία μακροπρόθεσμα με μόνο 6.000 σπαρτιατικές οικογένειες. Το γεγονός ότι κατάφεραν να το κάνουν αυτό για αρκετές εκατοντάδες χρόνια, είναι απόδειξη του μεγαλείου αυτού του αίματος.

Αρχαίος Κόσμος και Χριστιανισμός

Το φαινόμενο της αρχαιότητας – της καταστροφής του αρχαίου κόσμου – ήταν η κινητοποίηση του όχλου κάτω από το σύνθημα του Χριστιανισμού, αν και αυτή η έννοια είχε τόσο μικρή σχέση με τη θρησκεία εκείνη την εποχή όσο ο μαρξιστικός σοσιαλισμός σήμερα με τη λύση του κοινωνικού ζητήματος.

Ο Ιουδαιο-Χριστιανισμός δεν καταλάβαινε την αρχαιότητα: Ο αρχαίος κόσμος επιδίωκε την σαφήνεια, η έρευνα ήταν ελεύθερη. Η ιδέα του Θεού ήταν ριζωμένη στα έθιμα, αλλά δεν ήταν δεσμευμένη. Δεν ξέρουμε καν αν υπήρχε μια συγκεκριμένη ιδέα για τη μετά θάνατον ζωή. Ήταν μάλλον η ιδέα της αφθαρσίας της ίδιας της ύλης: Η αιώνια ζωή εκφράζεται στα όντα που ζουν. Θα ήταν παρόμοιοι συλλογισμοί με αυτούς που βρίσκουμε στους Γιαπωνέζους και τους Κινέζους την εποχή που εμφανίστηκε ανάμεσά τους ο αγκυλωτός σταυρός.

Ο Ιουδαίος ήρθε σε εμάς. Έφερε αυτή την κτηνώδη ιδέα ότι η ζωή συνεχίζεται στον άλλο κόσμο: Μπορούμε να εξαλείψουμε τη ζωή σε αυτό το κόσμο, επειδή θα συνεχίσει να ανθίζει στην άλλη ζωή, ενώ στην πραγματικότητα ο άνθρωπος παύει να υπάρχει χάνοντας αυτή τη μορφή. Κάτω από το σύνθημα της θρησκείας, ο Ιουδαίος έφερε την μισαλλοδοξία εκεί που πριν δεν υπήρχε τίποτα άλλο από την ανεκτικότητα, σαν αληθινή θρησκεία: Μια θαυμάσια ανθρώπινη διορατικότητα, μια κυρίαρχη στάση από τη μία πλευρά, η ταπεινή επίγνωση του περιορισμού όλων των ανθρώπινων ικανοτήτων και των γνώσεων από την άλλη, που εξακολουθούν να χτίζουν βωμούς σε έναν άγνωστο Θεό! Ο ίδιος Ιουδαίος που κάποτε έφερε λαθραία τον Χριστιανισμό στον αρχαίο κόσμο και σκότωσε αυτό το θαυμάσιο πράγμα, τώρα βρήκε και πάλι ένα αδύναμο σημείο: την κλονισμένη συνείδηση του υπόλοιπου κόσμου μας. Αυτό έγινε με την αλλαγή του ονόματος, όπως ο Σαούλ που έγινε τότε Παύλος, όπως σήμερα που ο Μαρδοχαίος έγινε Μαρξ. Στριμώχτηκε μέσα στο χάσμα της κοινωνικής δομής για να ξεσπάσει μερικές επαναστάσεις στον κόσμο.

Η ειρήνη μπορεί να έρθει μόνο μέσα από μια φυσική τάξη. Αυτή η τάξη προϋποθέτει ότι τα έθνη πρέπει να συσχετίζονται μεταξύ τους έτσι ώστε να ηγούνται όσοι είναι ικανοί. Οι υποδεέστεροι με αυτό τροπό παίρνουν περισσότερα απ’ όσα θα μπορούσαν να πετύχουν μόνοι τους. Ο Ιουδαϊσμός καταστρέφει αυτή την τάξη. Βοηθάει να θριαμβεύσει το θηρίο, η ατιμία, η βλακεία. Χρειάστηκαν 1400 χρόνια για να εμφανίσει ο Χριστιανισμός την απόλυτη κτηνωδία του. Γι’ αυτό δεν μπορούμε να λέμε ότι ο μπολσεβικισμός

έχει ήδη ξεπεραστεί. Αλλά όσο πιο ολοκληρωτικά διώχνονται οι Ιουδαίοι, τόσο πιο γρήγορα εξαλείφεται ο κίνδυνος. Ο Ιουδαίος είναι ο καταλύτης που ανάβει τα καύσιμα. Ένας λαός που δεν έχει Ιουδαίους, έχει επιστρέψει στην φυσική του τάξη. Το 1925 έγραψα στο «Αγώνας μου» και σε ένα άλλο αδημοσίευτο κείμενο[65] ότι ο παγκόσμιος ιουδαϊσμός βλέπει την Ιαπωνία σαν τον τελευταίο, άτρωτο εχθρό του. Μεταξύ των Ιαπώνων, η συνείδηση της φύσης και της φυλής είναι τόσο ισχυρή που ο Ιουδαίος ξέρει ότι δεν μπορεί να την καταστρέψει από μέσα, πρέπει να το κάνει από έξω.

Όλα τα συμφέροντα της Αγγλίας και της Αμερικής θα πρέπει να στρέφονται προς τα εκεί, για να συνδυαστούν με την Ιαπωνία, αλλά ο Εβραίος θα προσπαθήσει να το εμποδίσει. Θα ήθελα να το αφήσω ανοιχτό για να το συζητήσουμε, εάν ο Ιουδαίος το κάνει αυτό από ένα ανώτερο μυαλό ή απλά από ένα ένστικτο.

Ο ακαδημαϊκός χωρίς ένστικτο

Ο ευρωπαϊκός πνευματικός κόσμος, οι καθηγητές πανεπιστημίων, οι ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι, που τους έχει ενσταλαχτεί αυτή η ηλίθια γνώση, δεν το καταλαβαίνουν. Σε ορισμένους τομείς, όλη η επιστήμη των καθηγητών έχει ένα καταστροφικό αποτέλεσμα: μας απομακρύνει από το ένστικτο. Αποθαρρύνει τους ανθρώπους.

Ένας νάνος που δεν έχει τίποτα άλλο εκτός από γνώση φοβάται τη δύναμη. Αντί να λέει ότι η βάση της γνώσης πρέπει να είναι ένα υγιές σώμα, απορρίπτει τη δύναμη. Η φύση προσαρμόζεται στις συνήθειες της ζωής. Και αν ο κόσμος αφηνόταν για μερικούς αιώνες σε Γερμανό καθηγητή, τότε μετά από ένα εκατομμύριο χρόνια, θα ήμασταν περιτριγυρισμένοι από κρετίνους: Τεράστια κεφάλια πάνω σε τίποτα άλλο παρά σώματα.

26

19 Φεβρουαρίου 1942, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Λάθος αποικιακή πολιτική

Μετά βίας μπαίνουμε σε μια αποικία και αμέσως φτιάχνουμε νηπιαγωγεία και νοσοκομεία για τους ιθαγενείς. Αυτό με κάνει έξαλλο! Κάθε λευκή γυναίκα υποβιβάζεται σε υπηρέτρια για τους μαύρους· και μετά έρχονται οι ιερείς με τους αγγελοποιούς τους (παράνομες αμβλώσεις). Το αποτέλεσμα όλου αυτού του νταντέματος είναι η απόρριψη των Γερμανών. Αυτό είναι το χειρότερο! Σύμφωνα με τους ιθαγενείς, αυτό είναι παρενόχληση. Δεν το καταλαβαίνουν. Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης, μας βλέπουν σαν σχολαστικούς που απολαμβάνουμε τη χρήση των αστυνομικών γκλομπ.

Οι Ρώσοι δεν ζουν πάνω από 50 με 60 χρόνια. Γιατί να τους εμβολιάσουμε; Πρέπει πραγματικά να ασκήσουμε βία στους δικηγόρους και τους γιατρούς μας: μην τους εμβολιάζετε, μην τους πλένετε! Ας πίνουν όσο ποτό και ας καπνίζουν όσο θέλουν. Ακόμα και εδώ είχαμε αντιδράσεις για τους εμβολιασμούς. Άλλωστε, οι μαύροι λερώνονται μόνο όταν οι ιεραπόστολοι τους ντύνουν με ρούχα. Με τα φυσικά τους ρούχα, είναι απόλυτα καθαροί. Για

65. Αυτό το γραπτό του Χίτλερ από το 1928 δημοσιεύτηκε το 1961 από το Ινστιτούτο Σύγχρονης Ιστορίας του Μονάχου με τον τίτλο «Το Δεύτερο Βιβλίο του Χίτλερ» (βλ. «Εισαγωγή», σελ. 10).

έναν ιεραπόστολο, η δυσοσμία ενός ανθρώπου είναι μια ουράνια οσμή, αφού και οι ίδιοι είναι γουρούνια. Όταν τα γουρούνια οι ιερείς μας ρωτάνε ένα επτάχρονο παιδί για τις αμαρτίες του στην εξομολόγηση, μέσω αυτού το παιδί τις συνειδητοποιεί. Το ίδιο ισχύει και όταν διδάσκουν τους ιθαγενείς.

Το 1911, στην κληρική πόλη Μπρέσλαου (σημ: Βρότσλαβ), ένας Βαυαρός καταδικάστηκε σε 14 ημέρες φυλάκισης επειδή περπατούσε με κοντά παντελόνια: προκαλούσε δημόσια προσβολή! Σήμερα, οι άνθρωποι δεν δίνουν σημασία όταν βρίσκονται σε κοινόχρηστο λουτρό. Στη Ρώμη, οι ιερείς μετρούν αν τα ρούχα και τα μανίκια των κοριτσιών έχουν το απαιτούμενο μήκος και αν οι γυναίκες έχουν κάτι στο κεφάλι τους. Αν ο καλός Θεός δεν ήθελε τα πράγματα να είναι έτσι όπως είναι, θα είχε δώσει στους ανθρώπους κάτι άλλο να φορούν. Μόνο οι ιερείς ενοχλούνται από αυτό επειδή η ανατροφή τους, τους έχει κάνει διεστραμμένους.

Αν δεν υπήρχε κίνδυνος εξάπλωσης του μπολσεβικισμού στην Ευρώπη, δεν θα είχα σταματήσει την επανάσταση στην Ισπανία: οι ιερείς θα είχαν εξοντωθεί. Αν οι ιερείς ερχόντουσαν να κυβερνήσουν εδώ σε εμάς, η Ευρώπη θα βυθιζόταν ξανά στον πιο σκοτεινό Μεσαίωνα.

Θέατρα, αίθουσες συναυλιών και γκαλερί σαν εθνικές ανάγκες

Έχουμε μια πολύ σοβαρή έλλειψη θεατρικών κτιρίων. Αν και έχουν χτιστεί πολλά από τη δεκαετία του ’70 και μετά, τα θέατρα είναι εντελώς δυσανάλογα με τον πληθυσμό.

Για τον Χίτλερ, τα θέατρα ήταν μια αναπόσπαστη «πηγή δύναμης του έθνους». Τα θέατρα δεν έπρεπε να προσφέρουν μόνο ψευδαίσθηση, χαλάρωση και ψυχαγωγία στον πληθυσμό, αλλά και να τον εξοικειώσουν με τη γερμανική και την κλασική παγκόσμια πολιτιστική κληρονομιά και να δώσουν χώρο στη σύγχρονη ποίηση και τη μουσική, στο βαθμό που διεισδύουν στις πιο εσώτερες περιοχές της ανθρώπινης ύπαρξης. Χτίζοντας νέα θέατρα, ανοίγοντας ξανά τα θέατρα που είχαν κλείσει την εποχή της Βαϊμάρης και με τη συστηματική προώθηση ιδιωτικών και υπαίθριων θεάτρων, ο Χίτλερ κατάφερε στο μεγάλο Γερμανικό Ράιχ του, εκτός από 4.781 κινηματογράφους με 1,8 εκατομμύρια θέσεις, να λειτουργούν ακόμη και κατά τη διάρκεια του πολέμου – το 1941 – συνολικά 497 θέατρα με 558.606 θέσεις. Υπήρχαν 39.285 μόνιμα εργαζόμενοι τραγουδιστές, ηθοποιοί, χορευτές, τεχνικοί κ.λπ. Οι καλλιτέχνες του θεάτρου απολάμβαναν τέτοια φήμη που εμείς τα μέλη του στρατηγείου του Αρχηγού, έπρεπε να τους αντιμετωπίζουμε με τον ίδιο σεβασμό με τους εκπροσώπους των στρατηγών, των κρατικών και κομματικών διασημοτήτων και της συντεχνίας των γλυπτών, των αρχιτεκτόνων και των βιομηχάνων. Ο Χίτλερ ανησυχούσε διαρκώς ότι τα εισοδήματά τους μπορεί να μην ήταν επαρκή ή ότι τα ιδρύματα κοινωνικής πρόνοιας (οργανισμός κοινωνικής ασφάλισης των γερμανικών θεάτρων· ίδρυμα Γκέμπελς για τους δημιουργούς πολιτισμού· ίδρυμα εκτίμησης καλλιτεχνών· συνταξιοδοτικό ίδρυμα για το θέατρο, τον κινηματογράφο και το ραδιόφωνο· ίδρυμα Έμμυ Γκέρινγκ· ίδρυμα Μαρί Ζέεμπαχ, κ.λπ.) δεν θα τους παρείχαν επαρκή υποστήριξη σε περίπτωση ασθένειας ή γήρατος. Μόνο έντεκα θεατρικά μουσεία λειτουργούσαν ακόμα το 1942, εκτός από 29 θεατρικές σχολές και έδρες θεατρικών σπουδών στα πανεπιστήμια του Βερολίνου, του Μονάχου, της Κολωνίας, του Κιέλου, του Κένιγκσμπεργκ και της Ιένα.

Πριν από εκατό χρόνια, στο Μόναχο υπήρχε το θέατρο Residenztheater (Θέατρο Κατοικίας), το Εθνικό Θέατρο και στο Ισάρτορ το Λαϊκό Θέατρο, με

χωρητικότητα 3.500 θέσεων για περίπου 50.000 κατοίκους. Σήμερα, με σχεδόν 900.000 κατοίκους, υπάρχουν μόνο 5.000 θέσεις. Γι' αυτό το πρόγραμμά μου για την κατασκευή Θεάτρων για το Λιντς δεν είναι υπερβολικό. Το Βερολίνο έχει σήμερα τρεις όπερες, αλλά 4 εκατομμύρια κατοίκους.

Στη Δρέσδη υπάρχει 1 θέατρο όπερας για 600.000 άτομα. Το Βερολίνο θα έπρεπε άνετα να έχει 4 με 5 όπερες. Αν αυτά κατανεμηθούν σωστά, όλα θα ήταν γεμάτα. Μπορεί τότε να υπάρξει ένα κορυφαίο θέατρο με υψηλές τιμές για όπερα, οπερέτα και δράμα. Αλλά ακόμη και σήμερα, η Λαϊκή Όπερα του Βερολίνου είναι ήδη πολύ ανώτερη από ένα θέατρο όπως η Όπερα της Νυρεμβέργης.

Το θέατρο είναι ωραίο στο Βερολίνο, με το Γερμανικό Θέατρο στην κορυφή. Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η πρώτη μου επίσκεψη ήταν με τον Ντίτριχ Έκαρτ**66** στο Κρατικό Θέατρο: «Πέερ Γκυντ» (Peer Gynt). Το Βερολίνο είχε πάντα την παράσταση του Έκαρτ, ενώ στο Μόναχο βασίστηκε σε ιουδαϊκή μετάφραση για πολύ καιρό. Για το θέατρο του Μονάχου, δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη, γιατί έχω μια απέχθεια ακόμη και να πάω εκεί. Το κρατικό θέατρο λέγεται ότι βελτιώθηκε σημαντικά υπό τον Γκόλινγκ.[67] Ακόμη και το Λαϊκό Θέατρο επαινείται ιδιαίτερα. Το «Kammerspiele» (Θέατρο Δωματίου) γνώρισε πρόσφατα μια ακόμη εξαιρετική επιτυχία με τον «Οθέλλο» (Φρίντριχ Ντόμιν[68]).

Το Βερολίνο θα έπρεπε να έχει τόσες πολλές αίθουσες συναυλιών, όταν η Λειψία, με τους 600.000 κατοίκους της, καυχιέται για το Γκεβάντχαους (Gewandhaus)! Αν το διατηρήσεις καλά, μπορείς να έχεις μια υπέροχη πολιτιστική ζωή σε μια μικρή πόλη: αλλιώς πρέπει να παραιτηθείς από τις κορυφαίες εκδηλώσεις. Θα μπορούσα να ζήσω σε μια πόλη όπως η Βαϊμάρη ή το Μπαϊρόιτ. Η μεγάλη πόλη είναι πολύ αχάριστη. Εκεί είναι σαν παιδιά: πρώτα, τους προσελκύουν όλα και μετά – μόλις εμφανιστεί κάτι άλλο – τα πετάνε και τα αφήνουν να πάνε χαμένα. Όποιος θέλει να τραγουδήσει πραγματικά, θα βρει περισσότερες ευκαιρίες στην επαρχία παρά στο Βερολίνο.

Είναι κρίμα που δεν έχουμε στη Δρέσδη έναν Περιφερειάρχη με πιο στενή σχέση με την τέχνη. Μετά τον Κράους και τον Φούρτβενγκλερ, ο Μπους θα είχε γίνει ο καλύτερος Γερμανός μαέστρος. Αλλά ο Μάρτιν Μούτσμαν (Martin Mutschmann) ήθελε να βάλει παλιούς συντρόφους του κόμματος στην ορχήστρα για να ενσταλάξει το εθνικοσοσιαλιστικό πνεύμα!

Αυτό αναφέρεται στους γενικούς μουσικούς διευθυντές Βίλχελμ Φούρτβενγκλερ (Wilhelm Furtwängler), Κλέμενς Χάινριχ Κράους (Clemens Heinrich Krauss) και Φριτς Μπους (Fritz Busch), που εκτιμήθηκαν ιδιαίτερα από τον Χίτλερ. Από τα νεανικά του χρόνια στη Βιέννη, ο Χίτλερ κρατούσε αρχείο με

---

66. Ο μόνος φίλος του Χίτλερ, ο θεατρικός συγγραφέας και αρθρογράφος Ντίτριχ Έκαρτ (1868 – 1923), συγγραφέας της πιο συχνά παιζόμενης γερμανικής θεατρικής διασκευής του «Πέερ Γκυντ» του Χένρικ Ίψεν, έγινε ο πρώτος αρχισυντάκτης της εφημερίδας του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, της «Völkischer Beobachter» (Λαϊκός Παρατηρητής), το 1921.

67. Ο σκηνοθέτης και ηθοποιός του Μονάχου Βάλτερ Γκόλινγκ ήξερε πώς να μαγεύει το θεατρικό κοινό του κάθε βράδυ τόσο πολύ που είχε πάντα γεμάτα ταμεία και αρνιόταν να «ικετεύει» για επιδοτήσεις για το «θεατρικό» του.Η Εύα Μπράουν, που ενημέρωνε τον Χίτλερ για τα θεατρικά και κινηματογραφικά γεγονότα του Μονάχου, έπρεπε πάντα να του αναφέρει όλες τις ειδήσεις για τον «θεατρικό πολυπράγμωνα» Γκόλινγκ.

68. Ο Φρίντριχ Ντόμιν (Friedrich Domin) ήταν ένας ηθοποιός χαρακτήρων του «Καμερσπίλε» (Kammerspiele) του Μονάχου με διεθνή φήμη.

αρχείο με μαέστρους, τραγουδιστές, ηθοποιούς και παραστάσεις που του άρεσαν ιδιαίτερα. Αυτές οι σημειώσεις λέγεται ότι έχουν χαθεί.

Θέλω να φτιάξω μια γκαλερί γερμανών καλλιτεχνών για το Τρόντχαϊμ. Ένα ινστιτούτο τέχνης όπως οι γκαλερί στη Δρέσδη, το Μόναχο, τη Βιέννη ή το Βερολίνο θα έπρεπε να έχει τουλάχιστον 2 εκατομμύρια ετησίως για νέες αγορές που θα συμπληρώνουν τις συλλογές του. Ο Μπόντε[69] βρήκε έναν άλλο τρόπο να το πετύχει αυτό. Είχε μια ικανότητα να οργανώνει πλούσιους στο Βερολίνο – κυρίως Ιουδαίους – που πρόσφεραν μεγάλα ποσά και στη συνέχεια γινόντουσαν αριστοκράτες από τον Κάιζερ. Αυτό είναι το ένα πράγμα που θα βάλω σε τάξη. Πρέπει να δοθεί σε έναν τέτοιο διευθυντή η δυνατότητα να ενεργήσει γρήγορα, χωρίς να έχει να κάνει με το Ελεγκτικό Συνέδριο, όταν ένα διατρέχει τον κίνδυνο να διατεθεί στην αγορά.

27

22 Φεβρουαρίου 1942, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Έλεγχος του Τύπου και Ελευθερία του Τύπου

Ο δημοσιογραφικός μας μηχανισμός[70] είναι πραγματικά αξιοσημείωτος. Ο νόμος περί Τύπου έχει διασφαλίσει ότι οι διαφωνίες μεταξύ κυβερνητικών αξιωματούχων δεν διεξάγονται πλέον μπροστά στον λαό. Ο Τύπος δεν είναι εκεί για αυτό.

Για τη Βέρμαχτ και για τη σύνδεση με το μέτωπο και την πατρίδα, ο Χίτλερ δημιούργησε έναν ειδικό μηχανισμό, τους λόχους προπαγάνδας (Propagandakompanien – PK). Αυτές οι ειδικές μονάδες, που συστάθηκαν μεταξύ 1940 και 1943 από όλα τα παρακλάδια της Βέρμαχτ, αποτελούνταν από περίπου 15.000 φωτορεπόρτερ, κινηματογραφιστές, σχεδιαστές και δημοσιογράφους, όλοι τους άκρως εξειδικευμένοι επαγγελματίες που επέδειξαν αξιοσημείωτο θάρρος και γενναιότητα απέναντι στον εχθρό. Σαν διανοούμενοι, οι περισσότεροι από αυτούς σίγουρα δεν ήταν εθνικοσοσιαλιστές. Σαν Γερμανοί πατριώτες, όμως, πέτυχαν κάτι ιστορικά μοναδικό ως προς τη θέληση για νίκη του στρατού, της αεροπορίας, του ναυτικού και των ένοπλων-SS, καθώς και ως προς το ηθικό του μετώπου στην πατρίδα. Οι λόχοι προπαγάνδας πλήρωσαν για την τολμηρή τους δράση με ένα μεγάλο τίμημα αίματος.

---

69. Ο ιστορικός τέχνης Βίλχελμ φον Μπόντε (Wilhelm von Bode, 1845 – 1929) έχαιρε διεθνούς φήμης σαν Γενικός Διευθυντής των Μουσείων του Βερολίνου. Λίγο πριν από τον θάνατό του, δημοσίευσε το διάσημο βιβλίο του για τον γλύπτη Γιόζεφ Τόρακ (Josef Thorak).

70. Από το 1921, ο Χίτλερ είχε στενή σχέση με τον Τύπο. Από το 1921 έως το 1933, διετέλεσε εκδότης της εφημερίδας «Völkischer Beobachter» (Λαϊκός Παρατηρητής) και ο σημαντικότερος συντάκτης της. Από τον Ιούλιο του 1926, το NSDAP είχε και το δικό του εικονογραφημένο περιοδικό, το «Illustrierter Beobachter» (Εικονογραφημένος Παρατηρητής), για το οποίο ο Χίτλερ συνέβαλε τακτικά με την δική του τρέχουσα πολιτική εβδομαδιαία επισκόπηση κατά τη διάρκεια του αγώνα για την εξουσία (ένας ιστορικός θησαυρός πρώτης τάξεως). Τον Ιούλιο του 1939, δημοσίευσε το τελευταίο του αυτοσυγγραφημένο και αυτουπογεγραμμένο άρθρο εφημερίδας, με θέμα «Η Καγκελαρία του Ράιχ», στο περιοδικό «Die Kunst im Deutschen Reich» (Τέχνη στο Γερμανικό Ράιχ) (Τεύχος Β/Αρχιτεκτονική). Κατά τη διάρκεια του αγώνα για την εξουσία, ο Χίτλερ συνήθως ανέφερε το επάγγελμά του σαν συγγραφέας σε δελτία ταυτότητας και σε καταχωρίσεις ξενοδοχείων.

Ξεκαθαρίσαμε την ιδέα, ότι είναι μέρος της πολιτικής ελευθερίας να μπορεί ο καθένας να λέει ό,τι θέλει[71]. Ο Άμαν[72] έχει στα χέρια του περισσότερες από τις μισές γερμανικές εφημερίδες. Αν καλέσω τον Λόρεντζ (Werner Lorenz) και του πω με λίγα λόγια την γνώμη μου, θα την διαβάσετε αύριο στις 1:00 σε κάθε γερμανική εφημερίδα.

Παρά το μικρό του ανάστημα, ο δρ. Όττο Ντίτριχ (Otto Dietrich) είναι ένας εξαιρετικά εξειδικευμένος ειδικός. Δεν γράφει καλά, αλλά οι ομιλίες του είναι συχνά αρκετά εξαιρετικές. Είμαι περήφανος που με αυτούς τους λίγους άνδρες μπορώ για ακόμα μια φορά – όπως έγινε στις 22 Ιουνίου του 1941 – να στρίψω το τιμόνι 180 μοίρες. Καμία χώρα δεν μπορεί να το κάνει αυτό.

Τα εικονογραφημένα περιοδικά έχουν γνωρίσει σημαντική άνοδο. Για να ανταγωνιστεί τα αγγλοσαξονικά εικονογραφημένα περιοδικά στο εξωτερικό, το «Leipziger Illustrierte» (Εικονογραφημένο της Λειψίας) θα πρέπει να γίνει πιο συναρπαστικό στο περιεχόμενό του. Τα «Berliner», «Münchner» και «Wiener Illustrierte» είναι όλα καλά, ειδικά το «IB» (Illustrierter Beobachter). Το «Kölner Illustrierte» ξεχώρισε πριν από αρκετά χρόνια με τις πολιτικές του αναφορές από αρχεία. Το «Deutsche Illustrierte» θα μπορούσε πιθανώς να είναι απαλλαγμένο από τα περισσότερα.

Η εφημερίδα «Das Reich» είναι υπέροχη[73]. Σε καιρό ειρήνης, πρέπει να έχουμε μια κυριακάτικη εφημερίδα για την ύπαιθρο συγκρίσιμη με την «Das Reich». Θα εκδίδεται το Σάββατο και θα παραδίδεται στους αγρότες την Κυριακή. Θα πρέπει να περιέχει πολλές εικόνες, να είναι γραμμένη έτσι ώστε να είναι εύκολη στην ανάγνωση, και να περιλαμβάνει και ένα μυθιστόρημα ώστε οι νεαρές γυναίκες να έχουν κάτι να διαβάσουν.

Για τους Άγγλους είναι εύκολο σε ό,τι αφορά την εικόνα και το υλικό ανάγνωσης: ρέει σε αυτούς ανεξάντλητα από όλο τον κόσμο. Αλλά τώρα θα προχωρήσουμε.

28

24 Φεβρουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Η αναντικατάστατη φύση ενός καλλιτέχνη

Ο γιος του γέρου Ρόλερ[74] έπεσε. Υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες που δεν μπορούν να υπηρετήσουν καλύτερα τον λαό τους από το να πάνε στο μέτωπο. Αλλά τι θα χρησίμευε αυτό για έναν καλλιτέχνη; Ένας Ρώσος ηλίθιος θα πυροβολούσε έναν άνδρα σαν κι αυτόν.

---

71. Το πιο σημαντικό μέσο του Χίτλερ για τον έλεγχο του Τύπου σαν «μέσο διαφώτισης και εκπαίδευσης του κράτους» ήταν ο Νόμος των Εκδοτών της 4ης Οκτωβρίου 1933.

72. Ο Μαξ Άμαν (Max Amann), λοχίας του λόχου του Χίτλερ στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν επικεφαλής του κεντρικού εκδοτικού οίκου του NSDAP, «Franz Eher Nachfolger, Μόναχο», από το 1922 και με αυτόν δημιούργησε το μεγαλύτερο τυπογραφείο στον κόσμο (συνολική κυκλοφορία: 22,5 εκατομμύρια).

73. Η εφημερίδα «Das Reich» ήταν μια εβδομαδιαία εφημερίδα για τη γερμανική και ξένη διανόηση, που ιδρύθηκε το 1940. Το εβδομαδιαίο κύριο άρθρο της από τον δρ. Γκέμπελς έπρεπε να υποβληθεί στον Χίτλερ για έγκριση πριν από την έκδοσή της.

74. Η Αυτό αναφέρεται στον σκηνογράφο Ούλριχ Ρόλερ (Ulrich Roller). Ο Χίτλερ εργάστηκε για λίγο σαν εθελοντής για τον πατέρα του, τον καθηγητή Άλφρεντ Ρόλερ (Alfred Roller), τον διευθυντή σκηνογραφίας στην Όπερα της Αυλής της Βιέννης, κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Βιέννη.

Πόσοι θεωρούνται απαραίτητοι εδώ σε εμάς, και τι σημασία έχει, αν 500/600 ταλαντούχα άτομα απαλλαχθούν από τα καθήκοντά τους;

Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι αναντικατάστατος. Με μεγάλη δυσκολία έχουμε τώρα τους Ζίβερτ, Μπένο φον Άρεντ και τον Πραιτώριους σαν σκηνογράφους.[75] Γι' αυτό το σκοπό είχε έρθει στην Αυστρία ο νεαρός Ρόλερ. Μακάρι να μην ήταν γραφτό του! Γιατί δεν μου το είπε ο Σίραχ[76]; Είδα την «Ημέρα της Ειρήνης»[77] του (Friedenstag), ήταν υπέροχο. Ήταν γενναίος άνθρωπος, έπρεπε να φύγει κατά τη διάρκεια των μαχών, σίγουρα προσφέρθηκε να πάει εθελοντικά. Θα τον είχα αποσύρει ή θα τον είχα χρησιμοποιήσει αλλού αν δεν ήθελε πλέον να μείνει στη Βιέννη λόγω ειδικών συνθηκών.

29

26 Φεβρουαρίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Τα Βαλκάνια και η Γερμανία

Ρουμανία! Αν συμβεί κάτι στον Αντονέσκου σήμερα, τότε ποιος θα έρθει; Με τρομάζει μόνο που το σκέφτομαι! Ο βασιλιάς[78] είναι ένας βρώμικος μικρός βάτραχος· το αγόρι δεν βοηθάει ούτε τη μητέρα του να βγει από το αυτοκίνητο γιατί φοβάται ότι αυτό θα βλάψει τη βασιλική του αξιοπρέπεια. Με κοίταξε απορημένος όταν δεν πήρα αυτόν αλλά τη μητέρα του στα δεξιά. Φυσικά, το τελετουργικό υπαγορεύει διαφορετικά. Αλλά αυτό δεν τηρείται πλέον σήμερα.

Ο Ρουμάνος αγρότης είναι απλώς ένα άθλιο βόδι. Ό,τι άλλο εμφανίζεται, είναι αναμφίβολα μόνο οι πιο άθλιοι κύκλοι. Η ταινία «Πόλη της Ανατολής» αποτύπωσε πραγματικά άψογα το περιβάλλον αυτής της πετρελαϊκής ανάπτυξης στα Βαλκάνια. Άνθρωποι που, απλώς και μόνο επειδή μια φλέβα πετρελαίου τυχαίνει να τρέχει κάτω από τη γη τους, αποκτούν μια ρέουσα πηγή χρυσού χωρίς να κάνουν καμία εργασία, αυτό είναι εντελώς αντίθετο με κάθε φυσική τάξη!

Τώρα, μια πόλη όπως το Βουκουρέστι είναι χτισμένη αποκλειστικά με βάση την κερδοσκοπία στη γη. Ομοίως, εκείνη την εποχή μπόρεσα να κατηγορήσω τον Ερτσμπέργκερ για μια πραγματικά απαράδεκτη αρπαγή γης[79]: Υπήρχε ένα σχέδιο για τον τεμαχισμό της γης μεταξύ της αστικής περιοχής του Πάνκοβ και του Βερολίνου. Έπρεπε να αφαιρεθεί το οδόστρωμα. Εάν γίνει γνωστό πρόωρα ότι θα γίνει ένας τεμαχισμός γης, τότε σε όλες τις εκτάσεις – ακόμα και οι δημόσιες – η τιμή τους θα αυξάνονταν κατά μερικές εκατοντάδες

---

75. Οι καθηγητές Λούντβιχ Ζίβερτ (Ludwig Siewert), Εμίλ Πραιτώριους (Emil Prätorius) και Μπένο φον Άρεντ (Benno von Arent) ήταν οι κορυφαίοι σκηνογράφοι της Γερμανίας το 1942.

76. Ο Μπάλντουρ φον Σίραχ (Baldur von Schirach) ήταν εκπρόσωπος της κυβέρνησης του Ράιχ στη Βιέννη από το 1940.

77. Το «Friedenstag» (Ημέρα Ειρήνης) ήταν μια ηρωική μονόπρακτη όπερα του Ρίχαρντ Στράους (Richard Strauss), που έκανε πρεμιέρα στο Μόναχο το 1938.

78. Ο Βασιλιάς Μιχαήλ Α', γεννημένος το 1921, επισκέφθηκε τον Χίτλερ στο Βερολίνο στις 26 Νοεμβρίου 1941, συνοδευόμενος από τη μητέρα του, Έλενα.

79. Ο Ματίας Ερτσμπέργκερ (Matthias Erzberger), πολιτικός από το Κόμμα του Κέντρου, ήταν υπουργός Οικονομικών από το 1919 μέχρι την παραίτησή του το 1920. Στις 11 Νοεμβρίου 1918, υπέγραψε τη συμφωνία ανακωχής στην Κομπιέν για τη Γερμανία, στην οποία βασίστηκε η Συνθήκη των Βερσαλλιών. Δολοφονήθηκε στις 26 Αυγούστου 1921.

τοις εκατό. Εμείς, οι Εθνικοσοσιαλιστές, αποδείξαμε ότι ένα οικόπεδο, που είχε αξία σε χρυσό 110.000 ή 120.000 μάρκα, πουλήθηκε από τον Ερτσμπέργκερ, ο οποίος είχε μάθει για τον επικείμενο τεμαχισμό της γης από μια ακριτομυθία, μαζί με έναν μονσινιόρ, για 3,7 εκατομμύρια μάρκα. Γι' αυτό συμπεριλάβαμε στο πρόγραμμα του κόμματός μας το σημείο κατά της κερδοσκοπίας με τη γη. Γιατί να μην πάρουν οι εμπλεκόμενοι ένα μικρό κέρδος; Αλλά οι υπέρογκες τιμές μόνο και μόνο επειδή το δημόσιο σχεδιάζει ένα μέτρο είναι απαράδεκτες!

Όσον αφορά τον αυτοκινητόδρομο, θέσπισα για λίγο έναν νόμο περί απαλλοτρίωσης, με τον οποίο οι αγρότες αποζημιώθηκαν επαρκώς. Όλοι οι στρατιωτικοί δρόμοι κατασκευάστηκαν από τυράννους: τον Ρωμαίο, τον Πρώσο, τον Γάλλο. Ο αυτοκινητόδρομός μας είναι σε απόλυτη ευθεία, ενώ όλοι οι άλλοι δρόμοι ελίσσονται, και χρειάζεσαι τρεις φορές περισσότερο χρόνο για να τους διανύσεις.

Η μεγάλη πλειοψηφία του λαού θέλει να κυβερνάται, γι' αυτό και η τεράστια ανησυχία του λαού όταν κάτι συμβαίνει. Όταν πέθανε ο Τοτ[80], για παράδειγμα, ήταν τόσο βαθιά συγκλονισμένος: βλέπετε, ο λαός θέλει να κυβερνούν τα καλύτερα μυαλά.

Από αυτή την άποψη οι Ούγγροι είναι ανώτεροι από τους Ρουμάνους. Θα ήθελα να βάλω τους Ρουμάνους στη θέση των Κροατών και το αντίστροφο.

Πρέπει να φτιάξουμε δρόμους παντού, αλλά δεν πρέπει να τους φτιάξουμε εντελώς ομοιόμορφους. Όταν πηγαίνουμε σήμερα στην περιοχή της Φλάνδρας ή στην Ολλανδία δεν πρέπει να φοράμε στολές. Αυτές οι περιοχές θα πρέπει να διατηρήσουν τον χαρακτήρα τους. Αυτό πρέπει να γίνει, γιατί αλλιώς οι γυναίκες μας θα στερούνταν την ευχαρίστηση που τους δίνει, όταν φορούν κάτι που προέρχεται από άλλη χώρα. Το καλύτερο είναι όταν εισάγεται λαθραία! Οι Ούγγροι είναι οι πιο ένθερμοι εθνικιστές που υπάρχουν. Και πόσο γρήγορα απορροφούν τη γερμανικότητα! Όλους τους κορυφαίους Γερμανούς τους βάζουν σε ουγγρικές θέσεις. Για να διατηρηθεί η Γερμανικότητα εκεί με το πέρασμα του χρόνου πρέπει να πάρουμε το κράτος στα χέρια μας ή να βγάλουμε του Γερμανούς έξω. Οι μικρές γερμανικές ομάδες καταστρέφονται από την ενδογαμία, με εξαίρεση τους Τρανσυλβανούς. Το έχω δει αυτό με τις εθνοτικές ομάδες στη Νυρεμβέργη: είναι φυλετικά κατώτερες. Όλοι οι καλοί καταλήγουν στην ουγγρική δημόσια διοίκηση. Αν κάνουμε μια τέτοια επιλογή για αιώνες, θα μείνει μόνο μια μικρή ποσότητα βρωμιάς.

Στα ανατολικά εδάφη, σκοπεύουμε να κάνουμε μια μεγάλης κλίμακας εγκατάσταση επανεγκαθιστώντας αυτές τις εθνοτικές ομάδες εκεί. Οποιαδήποτε επανεγκατάσταση θα γίνεται με δικά μας έξοδα. Αλλά αν έχω ξαναπάρει τη γη κάποιου άλλου, αυτό αναιρεί τα προηγούμενα. Το όλο θέμα είναι πρόβλημα κρατικής δύναμης, ζήτημα εξουσίας!

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα δεδομένα, προσωπικά πιστεύω ότι πρέπει να αποκλείσουμε τους Γερμανούς αν θέλουμε να κάνουμε ειρήνη με τους Ούγγρους. Το σκέφτεσαι ξανά και ξανά. Εκτός κι αν θέλουμε να ξανακάνουμε τον Δούναβη γερμανικό ποτάμι. Αλλά τότε θα πρέπει να ακολουθήσουμε μια διαφορετική πολιτική. Μια λύση θα ήταν η μετεγκατάσταση όλων των εθνικά

80. Ο δρ. Φριτς Τοτ (Fritz Todt) ήταν Γενικός Επιθεωρητής της Γερμανικής Οδοποιίας και υπουργός Εξοπλισμών και Πυρομαχικών του Ράιχ, και πέθανε σε αεροπορικό δυστύχημα στις 8 Φεβρουαρίου 1942. Η έρευνα αποκάλυψε ότι ο μηχανισμός αυτοκαταστροφής του αεροσκάφους του μετώπου (ένα Heinkel M Kurier) είχε ενεργοποιηθεί κατά λάθος.

Γερμανών στα νοτιοανατολικά προς τον Δούναβη. Οι Ούγγροι και οι Ρουμάνοι δεν θα συμφιλιωθούν ποτέ, ακόμα και αν βλέπουν τη Γερμανία σαν έναν κοινό εχθρό. Στους Σουηβούς του Βανάτου (σημερινή νοτιοδυτική Ρουμανία, βορειοανατολική Σερβία και νοτιοανατολική Ουγγαρία) θα πρέπει να δώσουμε ένα εξίσου εύφορο έδαφος. Αν καταφέρω να συγκεντρώσω το 1½ εκατομμύριο εθνικά Γερμανούς στην Ανατολή, τότε θα πρέπει να φτιάξω έναν αυτοκινητόδρομο μήκους 1.500 χιλιομέτρων, να τους εγκαταστήσω σαν μια σειρά από μαργαριτάρια κάθε 50 έως 100 χιλιόμετρα, και να φτιάξω μερικές μεγαλύτερες πόλεις. Από αυτή τη σκοπιά, καταλήγεις στο συμπέρασμα ότι ο Βορράς είναι πιο σημαντικός από τον Νότο. Αλλά ο Δούναβης είναι ο Δούναβης, δεν μπορούμε να τον αντικαταστήσουμε. Πρέπει να καταλάβεις τις «Σιδηρές Πύλες» του Δούναβη για να μην κλειδώσουν. Δυστυχώς, αυτή είναι μια πολύ κακή περιοχή. Δεν μπορείς να βρεις καλούς Γερμανούς εκεί. Αλλά με το γεωτρύπανο χαλκού θα κατοικηθεί η περιοχή. Είναι ένας από τους καλύτερους τρόπους για να αποκτήσουμε χαλκό[81], ειδικά αν δεν έχουμε καλές σχέσεις με τους Γιουγκοσλάβους. Το μαγγάνιο, που δεν θέλω να λιώσω εκεί κάτω, μπορώ να το στείλω πάνω στον Δούναβη. Ο Δούναβης δίνει τη σύνδεση με την Τουρκία. Μόνο όποιος έχει την πλάτη του εντελώς ελεύθερη μπορεί να κάνει παγκόσμια πολιτική.

30

27 Φεβρουαρίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Για τον Θεό, την σημερινή του αποστολή και την ανεκτικότητα του μέλλοντος

Η πρόνοια δίνει πάντα τη νίκη σε όποιον χρησιμοποιεί σωστά το μυαλό που του έχει δοθεί. Όλα τα νομικά ζητήματα που έχουν επινοηθεί από τους νομικούς δεν έχουν σημασία για τη φύση. Μερικές φορές, ακόμη και στο παρελθόν, αναδύεται μια συνειδητοποίηση των ανώτερων νόμων του κόσμου: Βοήθησε τον εαυτό σου και ο Θεός θα σε βοηθήσει! Αυτή είναι η διαίσθηση ότι ο άνθρωπος είναι ο δημιουργός της τύχης ή της δυστυχίας του.

Η Δημιουργία ή η Πρόνοια είναι σίγουρα κάτι άφθαρτο. Η αντίληψη που έχουν οι άνθρωποι γι' αυτό, όμως, είναι κάτι πολύ ασταθές. Γιατί ο Θεός δεν δίνει στους ανθρώπους την ευκαιρία να καταλήξουν όλοι στη σωστή αντίληψη; Βλέποντας οριζόντια, σήμερα οι μορφωμένοι άνθρωποι ξέρουν ότι η αντίληψη του Καθολικισμού για τον Θεό δεν έχει φτάσει καν στο 10% της ανθρωπότητας: Την ίδια περίοδο, οι άνθρωποι που δημιουργήθηκαν από την ίδια πρόνοια έχουν χιλιάδες διαφορετικές θρησκείες. Αλλά σήμερα βλέπουμε τα πράγματα και κάθετα: Ξέρουμε ότι αυτός ο Χριστιανισμός καλύπτει μόνο μια πολύ μικρή εποχή της ανθρωπότητας.

Ο Θεός δημιούργησε τους ανθρώπους. Γεννηθήκαμε άνθρωποι με το θανάσιμο αμάρτημα. Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο τις προϋποθέσεις γι' αυτό. Για 500.000 χρόνια τους παρακολουθούσε καθώς σκόνταφταν σε αυτό. Τότε του ήρθε η ιδέα να στείλει τον μονογενή γιο του. Μια δολοφονική κίνηση, η όλη διαδικασία ήταν κολοσσιαία δύσκολη.

Οι άλλοι δεν το πιστεύουν. Πρέπει να τους επιβληθεί με τη βία. Αν ο καλός

81. Το 1939, η παραγωγή των γερμανικών χυτηρίων ανερχόταν σε μόλις 66.000 τόνους χαλκού.

Θεός ενδιαφερόταν για τη γνώση, τότε γιατί τα σίδερα στα γόνατα και οι βίδες στα δάκτυλα[82];

Και τώρα φτάσαμε στο σημείο που οι περισσότεροι από αυτούς τους Καθολικούς δεν πιστεύουν σ' αυτό. Μόνο οι ηλικιωμένες γυναίκες πηγαίνουν στην εκκλησία: επειδή πρέπει να απαρνηθούν τις γήινες απολαύσεις. Είναι όλα απλώς κούφια λόγια, κανένας δεν κερδίζει κανένας τίποτα από αυτό. Ένα μέρος του συλλόγου, το Καθολικό ιερατείο, ενδιαφέρεται για την όλη ιστορία. Αλλά πόσο επικίνδυνο είναι όταν ένας τέτοιος ιδιοτελής σύλλογος κοροϊδεύει τη δημιουργία με τέτοιο τρόπο. Αυτό δεν είναι ο πιο αυθάδης τρόπος χλευασμού του Θεού; Μια λατρεία ειδώλων που δεν είναι τίποτα λιγότερο από φρικτή.

Αυτό που διαφοροποιεί τους ανθρώπους από τα ζώα, ίσως η πιο υπέροχη απόδειξη της ανωτερότητας του ανθρώπου, είναι ότι κατάλαβαν ότι πρέπει να υπάρχει μια δημιουργική δύναμη! Αρκεί να κοιτάξουμε μέσα από ένα τηλεσκόπιο ή ένα μικροσκόπιο: τότε είναι που καταλαβαίνουμε ότι οι άνθρωποι έχουν την ικανότητα να κατανοούν αυτούς τους νόμους. Αυτό όμως θα πρέπει να μας κάνει ταπεινούς! Αν αυτή η δημιουργική δύναμη ταυτιστεί με ένα φετίχ, τότε η ιδέα του Θεού καταρρέει, όταν το φετίχ αποτυγχάνει.

Γιατί να πολεμάμε όταν μπορούμε να το κάνουμε με την προσευχή; Στην ισπανική σύγκρουση[83], η εκκλησία θα έπρεπε να είχε πει ότι αμυνόμαστε με τη δύναμη της προσευχής. Αλλά χρηματοδότησε τους ειδωλολάτρες, τους Μαροκινούς, μέσω των οποίων συντηρούνταν η Αγία Εκκλησία.

Αν είμαι ένας φτωχοδιάολος φουκαράς και δεν έχω πια χρόνο να μετανοήσω την ώρα του θανάτου μου: τελείωσε! Αν είχα από πριν 10 μάρκα και τα πλήρωνα προκαταβολικά στην εκκλησία, τότε: Ναι! Αυτό ήθελε ο Δημιουργός του κόσμου; Αν αυτό το πιστεύει η γυναίκα ενός μικρού αγρότη ή ένας μικρός προφήτης, καλά, δεν έχω να πω τίποτα. Αλλά όταν έξυπνοι άνθρωποι προσκυνούν μια τέτοια σατανική δεισιδαιμονία! Εκατοντάδες χιλιάδες βασανίστηκαν γι' αυτό! Και όλα αυτά με την υποκρισία της αγάπης!

Κάτι που είναι ψέμα δεν διαρκεί για πάντα. Δεν πιστεύω ότι η αλήθεια μπορεί να αποσιωπηθεί για πάντα. Πρέπει να νικήσει! Φαντάζομαι ότι θα υπάρξει μια εποχή απόλυτης ανεκτικότητας σε αυτόν τον τομέα. Γι' αυτό το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι ο καθένας πρέπει να είναι ελεύθερος να βρει το δικό του μονοπάτι προς τη σωτηρία! Στην αρχαιότητα υπήρχε αυτή η ανεκτικότητα: κανείς δεν προσπαθούσε να προσηλυτίσει κάποιον άλλον στον δικό του θεό.

Δεν πάω στην εκκλησία για να ακούσω την λειτουργία. Απλά κοιτάζω την ομορφιά του κτιρίου. Δεν θέλω να με θυμούνται οι μεταγενέστεροι σαν έναν από αυτούς που έκαναν παραχωρήσεις εδώ. Ξέρω ότι ο άνθρωπος, με την ελαττωματική φύση του, θα κάνει χίλια πράγματα λάθος.

Αλλά το να κάνεις κάτι λάθος ενάντια στις γνώσεις σου, αυτό δεν είναι αποδεκτό! Δεν πρέπει ποτέ να παραδοθείς σε ένα τέτοιο ψέμα. Όχι επειδή θέλω να πικάρω τους άλλους, αλλά επειδή το βλέπω σαν κοροϊδία της αιώνιας πρόνοιας. Χαίρομαι που δεν έχω καμία εσωτερική σχέση με αυτούς. Νιώθω άνετα στην ιστορική κοινωνία που βρίσκομαι όταν υπάρχει ένας Όλυμπος. Σ' αυτήν που θα μπω θα βρω τα πιο φωτισμένα μυαλά όλων των εποχών.

---

82. Τα σίδερα στα γόνατα και οι βίδες στα δάκτυλα ήταν όργανα βασανιστηρίων που χρησιμοποιούνταν στις μεσαιωνικές ιεροεξεταστικές δίκες από τα εκκλησιαστικά δικαστήρια.

83. Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος από το 1936 έως το 1939.

Όταν έπρεπε να πάμε στην εκκλησία στις 21 Μαρτίου 1933, αρνήθηκα. Στο Κόμμα, ποτέ δεν με ένοιαξε το δόγμα των γύρω μου. Ούτε και θέλω όταν θα με θάψουν να δω έναν ιερέα σε ακτίνα 10 χιλιομέτρων. Αν κάποιος σαν κι αυτόν μπορούσε να με βοηθήσει, θα απελπιζόμουν από την Πρόνοια. Ενεργώ σύμφωνα με αυτά που αντιλαμβάνομαι και καταλαβαίνω. Δεν μπορώ να εμποδίσω κάποιον να προσεύχεται σιωπηλά, αλλά δεν ανέχομαι το ανάθεμα.

Δεν χρειάζομαι τις προσευχές τους.

Βρίσκομαι εδώ λόγω ανωτέρας βίας, όταν με χρειάζονται για κάτι. Εκτός του ότι, αυτή η εξαγιάζουσα εκκλησία είναι πολύ σκληρή για μένα. Ποτέ δεν βρήκα ευχαρίστηση να εκφοβίζω άλλους, παρόλο που ξέρω ότι χωρίς βία δεν είναι δυνατόν να επιβληθείς στον κόσμο.

Η ζωή δίνεται μόνο σε όσους αγωνίζονται σκληρότερα γι' αυτήν. Ο νόμος της ζωής είναι: Υπερασπίσου τον εαυτό σου!

Η εποχή που ζούμε είναι η εμφάνιση της κατάρρευσης αυτού του πράγματος. Μπορεί να χρειαστούν άλλα 100 ή 200 χρόνια. Λυπάμαι που, όπως ο Μωυσής, μπορώ να δω τη Γη της Επαγγελίας μόνο από μακριά.

Αναπτυσσόμαστε σε μια ηλιόλουστη, πραγματικά ανεκτική κοσμοθεώρηση: Ο άνθρωπος πρέπει να είναι σε θέση να αναπτύξει τις ικανότητες που του έχουν δοθεί από τον Θεό. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να αποτρέψουμε τη δημιουργία ενός νέου, ακόμη μεγαλύτερου ψέματος: του ιουδαϊκό-μπολσεβικικού κόσμου. Πρέπει να τον συντρίψω.
μπορεί να κάνει παγκόσμια πολιτική.

31

Νύχτα 28ης Φεβρουαρίου προς 1η Μαρτίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Στην πόλη του Βάγκνερ, το Μπαϊρόιτ

Το 1925, οι Μπέχσταϊν[84] με κάλεσαν να τους επισκεφτώ στο Μπαϊρόιτ. Έμεναν στην οδό Λίστσστρασε – νομίζω αυτό είναι το όνομά της, – λίγο πιο κοντά στο Βάνφριντ. Νομίζω ότι εξακολουθούν να ζουν εκεί σήμερα.

Στην πραγματικότητα δεν ήθελα να πάω. Σκέφτηκα ότι αυτό θα δημιουργούσε προβλήματα του Ζίγκφριντ Βάγκνερ[85] ακόμα πιο δύσκολα, γιατί ήταν κάπως στα χέρια των Εβραίων.

Έφτασα στο Μπαϊρόιτ στις 11 μ.μ. Η Λότε ήταν ακόμα ξύπνια, οι ηλικιωμένοι Μπέχσταϊν κοιμόντουσαν. Νωρίς το επόμενο πρωί ήρθε η κυρία Βάγκνερ και μου έφερε μερικά λουλούδια. Τώρα επικρατούσε μια πραγματική φασαρία! Υπήρχαν πάρα πολλές φωτογραφίες από εκείνη την εποχή τραβηγμένες από τη Λότε Μπέχσταϊν. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, φορούσα

---

84. Ο κατασκευαστής πιάνων Καρλ Μπέχσταϊν (Carl Bechstein), από το Βερολίνο, είχε διαμερίσματα και στο Μόναχο, στο Όμπερσαλτσμπεργκ και στο Μπαϊρόιτ.Η σύζυγός του Ελένη ήταν ένας από τους κοινωνικούς και οικονομικούς υποστηρικτές του Χίτλερ («φίλες από την πλευρά της μητέρας»). Η κόρη τους ονομαζόταν Λότε.

85. Ο Ζίγκφριντ Βάγκνερ (Siegfried Wagner) ήταν γιος του Ρίχαρντ και της Κόζιμα Βάγκνερ (Cosima Wagner). Ήταν διευθυντής του Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ από το 1909 και έγραφε επίσης όπερες βασισμένες σε θρύλους και παραμύθια (π.χ., «Το Δέρμα της Αρκούδας»). Η σύζυγός του, Γουίνιφρεντ, ήταν Βρετανίδα στην καταγωγή.

86. Βαυαρική παραδοσιακή ενδυμασία: Πουκάμισο με ανοιχτό λαιμό, κοντό δερμάτινο παντελόνι με ζώνη, κάλτσες μέχρι το γόνατο και μπότες πεζοπορίας.

κοντό δερμάτινο παντελόνι[86], και στο φεστιβάλ, φορούσα σμόκιν ή φράκο. Οι διακοπές ήταν πάντα υπέροχες. Πήγαμε στα βουνά Φίχτελ και στη Φραγκονική Ελβετία.

Κατά τα άλλα ήταν μια υπέροχη ζωή εκεί. Όταν πήγαινα στο «Έλε» (Eule[87]), ερχόμουν αμέσως σε επαφή με όλους τους καλλιτέχνες. Από την άλλη, δεν ήμουν ακόμα τόσο γνωστός που να μην είχα την ησυχία μου.

Ο Ντίτριχ Έκαρτ ήταν κάποτε κριτικός στο Μπαϊρόιτ και πάντα μου έλεγε με ενθουσιασμό: «Ξέρεις, η ατμόσφαιρα στο Μπαϊρόιτ είναι πραγματικά κάτι υπέροχο!» Μου διηγήθηκε ότι ένα πρωί ξεκίνησαν για το «Έλε» και βρέθηκαν σε ένα λιβάδι πίσω από την Αίθουσα του Φεστιβάλ για να παρακολουθήσου το «Karfreitagszauber[88]». Ήταν απολύτως υπέροχο!

Ο πρώτος «Πάρσιφαλ» που άκουσα εκεί ήταν ο Καρλ Κλέβινγκ (Carl Clewing), μια υπέροχη μορφή και φωνή. Ήξερα ήδη το «Πάρσιφαλ» από το Μόναχο. Μετά είδα το «Ring des Nibelungen» (Δαχτυλίδι του Νίμπελουνγκ) και το «Die Meistersinger von Nürnberg» (Οι αρχιτραγουδιστές της Νυρεμβέργης). Με ενόχλησε τόσο πολύ που αυτός ο Ιουδαίος Φρίντριχ Σορ (Friedrich Schorr) τραγούδησε το Βόταν! Για μένα αυτό ήταν φυλετική ντροπή! Γιατί δεν είχαν φέρει τον Βίλχελμ Ρόντε (Wilhelm Rode) από το Μόναχο; Είχαν ήδη έναν άνθρωπο πολύ ξεχωριστής ποιότητας, τον τραγουδιστή δωματίου Χανς Μπράουν (Hans Braun).

Δεν ξαναπήγα εκεί για χρόνια, κάτι που με λύπησε πολύ. Η κυρία Βάγκνερ ήταν πολύ δυστυχισμένη, έγραψε δώδεκα φορές και έκανε είκοσι πέντε τηλεφωνήματα. Περνούσα από το Μπαϊρόιτ τόσο συχνά και πάντα το επισκεπτόμουν. Αλλά τουλάχιστον η κυρία Βάγκνερ έφερε το Μπαϊρόιτ – αυτό ήταν το μεγάλο επίτευγμα εκ μέρους της – κοντά στον Εθνικοσοσιαλισμό. Γιατί ο Ζίγκφριντ Βάγκνερ, προσωπικός μου φίλος, πολιτικά ήταν παθητικός. Οι Ιουδαίοι θα του είχαν στρίψει το λαιμό, δεν είχε επιλογή. Τώρα το ξόρκι έχει σπάσει: εκτελούνται περισσότερα από αυτόν. Εκείνοι οι βρωμο-Ιουδαίοι κατάφεραν να τον καταστρέψουν. Άκουσα το «Der Bärenhäuter» (Το Δέρμα της Αρκούδας) στα νιάτα μου· ο «Der Schmied von Marienburg» (Ο Σιδεράς του Μάριενμπουργκ) λέγεται ότι είναι το καλύτερό του. Βλέπεις ό,τι έχεις να δεις και να ακούσεις. Κάποτε είδα στο Βερολίνο μια νεανική όπερα του Βάγκνερ, «Das Liebesverbot» (Η Απαγόρευση της Αγάπης) που ξεχείλιζε από μελωδίες, που έμοιαζαν ακόμα με το ύφος του Μότσαρτ, μόνο σε λίγα σημεία ξεκινούσε ξαφνικά κάτι καινούργιο.

32

1 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Για την αιώνια Εύα, τα γυναικεία ζητήματα και τα συζυγικά προβλήματα, το εξωσυζυγικό παιδί

Για μια γυναίκα, ακόμη και το πιο όμορφο φόρεμα χάνει την ελκυστικότητά του

86. Βαυαρική παραδοσιακή ενδυμασία: Πουκάμισο με ανοιχτό λαιμό, κοντό δερμάτινο παντελόνι με ζώνη, κάλτσες μέχρι το γόνατο και μπότες πεζοπορίας.

87. Χώρος Καλλιτεχνών του Μπαϊρόιτ.

88. Αυτή και οι άλλες όπερες που αναφέρονται εδώ δημιουργήθηκαν από τον συνθέτη Ρίχαρντ Βάγκνερ (1813 έως 1883). Το 1872 εγκαινιάστηκε Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ. «Μαγεία της Μεγάλης Παρασκευής» (Karfreitagszauber): διάσημη ορχηστρική σκηνή από την τρίτη πράξη της όπερας «Πάρσιφαλ» του Ρίχαρντ Βάγκνερ.

τη στιγμή που το φοράει και μια άλλη γυναίκα. Μια φορά είδα μια γυναίκα να φεύγει από την όπερα – δεν ήξερα καν τι μου συνέβαινε – μόνο και μόνο επειδή είχε δει μια άλλη γυναίκα με το ίδιο φόρεμα να μπαίνει σε ένα απέναντι θεωρείο: Τέτοια αναίδεια! Φεύγω!

Όταν μια γυναίκα κάνει τον εαυτό της όμορφο, ο ενθουσιασμός της συχνά εμπνέεται από μια κρυφή ευχαρίστηση να πειράζει μια άλλη. Οι γυναίκες έχουν μια ικανότητα που εμείς οι άντρες δεν έχουμε, να δίνεις στην κοπέλα σου ένα φιλί και ταυτόχρονα να την τρυπάς με μια βελόνα. Είναι τελείως ανώφελο να προσπαθείς να βελτιώσεις τις γυναίκες σ' αυτό τον τομέα. Ας ξεχάσουμε αυτές τις μικρές αδυναμίες! Αν μπορείς να κάνεις μια γυναίκα ευτυχισμένη με αυτό, πολύ καλά! Χίλιες φορές καλύτερα να ασχοληθεί μια γυναίκα με αυτό παρά να ασχολείται με μεταφυσικά πράγματα.

Όταν μια γυναίκα αρχίζει να σκέφτεται τα θέματα της ύπαρξης, αυτό είναι κακό. Αχ, μπορούν να σε εκνευρίσουν!

Οι χειρότερες είναι οι γυναίκες ζωγράφοι που δεν νοιάζονται καθόλου για τον εαυτό τους και δεν προσέχουν τον εαυτό τους. Υπάρχουν και γυναίκες που τρελαίνονται για τον εαυτό τους μέχρι να βρουν έναν άνδρα. Πρώτα θυμώνουν αν αποκτήσουν κάποιο κιλό. Μόλις αποκτήσουν τον άνδρα, μερικά επιπλέον κιλά δεν θα έχουν σημασία!

Οποιαδήποτε γυναίκα θα μπορούσε να μας αντικρούσει: Γιατί ξυριζόμαστε; Γιατί χτενίζουμε τα μαλλιά μας; Γιατί τα κάνουμε χωρίστρα; Κανένας δεν περπατάει όπως τον δημιούργησε η φύση! Θυμάμαι πριν από 40/50 χρόνια ξυρίζονταν μόνο ηθοποιοί και παπάδες. Στο Λεόντινγκ[89] αν ένας άνθρωπος δεν είχε μούσι, τον θεωρούσαν ωραιοπαθή! Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι με γενειάδα που ήταν υπέροχοι χαρακτήρες. Σε γενικές γραμμές όμως, ένα πρόσωπο αναγνωρίζεται πιο εύκολα χωρίς γενειάδα. Εξάλλου, δεν είναι παρά η συνέχιση μιας εξέλιξης που ξεκινάει εδώ και εκατομμύρια χρόνια: Σταδιακά, οι άνθρωποι έχασαν τα μαλλιά τους.

Όπου υπάρχουν περισσότερες γυναίκες από άνδρες, η γυναίκα πρέπει πάντα να ξεπερνά την αντίπαλό της: το ένστικτο αυτοσυντήρησης! Όλα τα άλλα υποτάσσονται σε αυτό. Η πιο ευγενική γυναίκα μπορεί να μετατραπεί σε τέρας, αν μια άλλη της πάρει τον φίλο ή τον άνδρα της. Σε ορισμένες γυναίκες, αυτό το ένστικτο είναι ισχυρό, σε άλλες, είναι λιγότερο ανεπτυγμένο. Οι πιο θηλυκές γυναίκες το έχουν πιο δυνατό. Μιλάμε για γυναικεία ελαττώματα. Ίσως τελικά να είναι αρετή!

Αν υπάρξει μια φορά ένα ανδροκρατούμενο κράτος, η ανθρωπότητα θα πάρει ξανά τον κατήφορο. Στο παρελθόν υπήρχαν σίγουρα περισσότερα κράτη με το μητρικό δίκαιο: Η απώλεια των ανδρών δεν σκοτώνει έναν λαό. Μόνο αν λείπουν οι γυναίκες! Μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο, η πολυγαμία επιτρεπόταν και πάλι σε μεγάλο βαθμό: Με το παράνομο παιδί το έθνος ανέκαμψε. Αυτό δεν μπορεί να ρυθμιστεί νομικά. Αλλά όσο υπάρχουν δυόμισι εκατομμύρια που πρέπει να γίνουν γεροντοκόρες, δεν πρέπει να αποκηρύσσετε το παιδί που γεννήθηκε εκτός γάμου!

Μια κοπέλα που έχει ένα παιδί και το φροντίζει, για μένα είναι, ανώτερο από μια γεροντοκόρη. Οι κοινωνικές προκαταλήψεις αρχίζουν να εξασθενούν.

---

89. Στο Λεόντινγκ ένα αγροτικό χωριό κοντά στο Λιντς, είναι θαμμένοι οι γονείς του Χίτλερ. Εδώ ο πατέρας του Χίτλερ αγόρασε το σπίτι στην οδό Μίκαελ-σμπεργκστράσε 16 εδώ το 1898. Ο Χίτλερ έζησε εδώ από το 1899 έως το 1905.

Η φύση επιβεβαιώνεται ξανά. Είμαστε ήδη στον καλύτερο δρόμο. Συχνά μάθαινα αργότερα για πολλά από τα κορίτσια, ειδικά για σερβιτόρες, ότι είχαν παιδιά. Είναι συγκινητικό να βλέπεις πόσο ευτυχισμένη είναι μια τέτοια κοπέλα που μπορεί να φροντίσει παιδιά. Αν μια κοπέλα δεν κάνει παιδί, γίνεται υστερική ή άρρωστη. Αυτό που είναι εντυπωσιακό είναι ότι σχεδόν όλα τα έθνη έχουν περισσότερες γυναίκες από άνδρες.

Αν δεν βλέπαμε τόση υγιή ζωή γύρω μας, θα έπρεπε να γίνουμε απόλυτοι περιφρονητές της ζωής. Αν έβλεπα μόνο την «αφρόκρεμα της κοινωνίας» θα γινόμουν κι εγώ. Το ότι δεν είμαι, το οφείλω αποκλειστικά στο ότι συναναστρέφομαι με τις πολύ πιο υγιείς μάζες. Στην ύπαιθρο έχει προχωρήσει τόσο πολύ, που η κατηγορία εναντίον ενός ιερέα για «σχέση» (οικεία συναναστροφή) δεν έχει καμία επίδραση στον κόσμο... Όταν αυτός ο τύπος κάνει μια «γνωριμία» με την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία του, όλο το χωριό είναι ήρεμο: Τα παιδιά, οι άλλες γυναίκες έχουν αρχίσει να το ξεπερνούν! Ούτε το αυτί του δεν ιδρώνει! λένε οι γυναίκες.

Η πιο υποκριτική είναι η «αφρόκρεμα της κοινωνίας». Έζησα εκεί τα πιο απίστευτα πράγματα. Οι άνθρωποι κατηγορούν άλλους για εξωσυζυγική «σχέση», ενώ οι ίδιοι παντρεύτηκαν διαζευγμένες γυναίκες! Θύμισα μάλιστα σε έναν κύριο τη δική του ιστορία όταν έκανε κάτι παρόμοιο.

Φανταστείτε πόσο λίγοι άνθρωποι βλέπουν τον γάμο σαν την εκπλήρωση αυτού που σκόπευε η φύση: την εκπλήρωση της μεγάλης επιθυμίας για ζωή. Η μεγαλύτερη ευτυχία είναι όταν δύο άνθρωποι που είναι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον βρίσκουν ο ένας τον άλλον. Υπάρχουν όμως τόσες πολλές στιγμές που φέρνουν τους ανθρώπους κοντά ή τους εμποδίζουν να έρθουν κοντά. Πόσα κορίτσια είναι σε μοναστήρια επειδή δεν βρήκαν τον άνδρα που ήθελαν; Όσο δεν τους «υποσχόμαστε[90]», τα δύο τρίτα όλων των κοριτσιών στα μοναστήρια μας θα έχουν ερωτευτεί δυστυχισμένα. Πόσο λίγοι άνθρωποι έχουν ουσιαστικά τη δυνατότητα να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους στη ζωή!

33

3 Μαρτίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Μέθοδοι εθνικής κυριαρχίας

Αν δώσουμε ποτέ σε μια από τις κατακτημένες επαρχίες το δικαίωμα να δημιουργήσει τις δικές της ένοπλες δυνάμεις ή αεροπορία, τότε η κυριαρχία μας θα έχει τελειώσει.

Ο δρόμος της αυτοδιοίκησης οδηγεί στην ανεξαρτησία! Με τους δημοκρατικούς θεσμούς δεν μπορείς να κρατήσεις αυτό που κάποτε κατακτήθηκε με τη βία.

Σε αυτό επικροτώ τη θέση των Βρετανών Τόρις[91]: Αν υποτάξω μια ελεύθερη χώρα μόνο και μόνο για να της δώσω ξανά την ελευθερία της, ποιο είναι το νόημα; Όποιος έχει χύσει αίμα έχει και το δικαίωμα να ασκεί την εξουσία. Η ελευθερία της Ινδίας δεν θα κρατούσε 20 χρόνια. Οι Άγγλοι σήμερα

90. Αυτό αναφέρεται στην υπόσχεση ενός παιδιού σε ένα μοναστήρι από τους γονείς του.

91. Τόρις, πολιτική παράταξη στη Μεγάλη Βρετανία που υποστηρίζει τον συντηρητισμό, τη μοναρχία και τις παραδοσιακές αξίες, αποτελώντας τον πρόδρομο του σημερινού Συντηρητικού Κόμματος

κατηγορούν τον εαυτό τους ότι κυβέρνησαν λανθασμένα τη χώρα επειδή η χώρα δεν δείχνει ενθουσιασμό. Σωστά το έκαναν. Αλλά είναι ανόητο να περιμένεις ενθουσιασμό. Αν οι Άγγλοι δεν ήταν αφέντες, δεν θα υπήρχαν 380 εκατομμύρια Ινδοί εκεί. Η Αγγλία εκμεταλλεύτηκε την Ινδία. Αλλά η αγγλική κυριαρχία έχει ωφελήσει και την Ινδία.

Πάνω απ' όλα, δεν πρέπει να εξαπολύσουμε τους Γερμανούς δασκάλους στις ανατολικές περιοχές. Αλλιώς θα χάσουμε τους γονείς και τα παιδιά. Θα χάσουμε ολόκληρο τον λαό, γιατί δεν θα τον βοηθήσει η ενστάλαξη της διδασκαλίας. Το καλύτερο θα ήταν να διδάσκονταν να καταλαβαίνουν μόνο μία νοηματική γλώσσα. Με το ραδιόφωνο προσφέρουμε στην κοινότητα αυτό που είναι χρήσιμο για αυτήν: απεριόριστη μουσική. Μόνο πνευματική εργασία δεν πρέπει να μαθαίνουν. Δεν επιτρέπεται να τυπώνουμε τίποτα! Πού βρήκε εκεί την ανταμοιβή της η ευρωπαϊκή κουλτούρα; Έχει δημιουργηθεί μια πνευματική αναρχία! Αυτοί οι άνθρωποι είναι πιο ευτυχισμένοι όταν τους αφήνουν όσο το δυνατόν περισσότερο στην ησυχία τους. Διαφορετικά θα φτιάξουμε τους χειρότερους εχθρούς!

Η πρώτη μας πράξη, θα ήταν να ικανοποιήσουμε το ενδιαφέρον των δασκάλων για την ίδρυση πανεπιστημίου στο Κίεβο.

Σχολική εκπαίδευση

Δεν πρέπει να διδάσκουμε σε έναν άνθρωπο περισσότερα από όσα χρειάζεται!

Απλά τον φορτώνεις! Καλύτερα να του δείχνεις την ομορφιά. Θα ξεκινήσω με το τι χρειάζεται ένα παιδί.

Αυτό ήταν σίγουρα το ιδεώδες της ελληνικής ακμής, να εκπαιδεύεις τους ανθρώπους στην ομορφιά. Σήμερα τους εμφυτεύεται η γνώση!

Η σχολική εκπαίδευση πρέπει να παρέχει μόνο γενικές γνώσεις πάνω στις οποίες μπορεί στη συνέχεια να οικοδομηθούν οι πιο εξειδικευμένες γνώσεις. Πρέπει να προσανατολίζω την εκπαίδευση στα μεγάλα πράγματα. Τα γεγονότα εξελίσσονται συνεχώς. Τι μυαλό θα έπρεπε να έχει ένα παιδί για να αφομοιώσει την ιστορία της πατρίδας του, την ιστορία του κρατιδίου αλλά και την ιστορία του Ράιχ; Αυτό που βιώνουμε τόσο εύκολα, κάποια μέρα τα παιδιά μας θα πρέπει να το απομνημονεύσουν. Ο εγκέφαλος δεν μπορεί να τα αφομοιώσει όλα αυτά. Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να το απορρίψεις. Τα κοινά πρέπει να γίνονται αντιληπτά σε λίγες γενικές γραμμές.

Επειδή μέχρι το 1937 σχεδόν το 97% όλων των εκπαιδευτικών – συνολικά 320.000 – είχαν ενταχθεί στην Εθνικοσοσιαλιστική Ένωση Δασκάλων (Nationalsozialistischer Lehrerbund, NSLB), σαν εθελοντικά μέλη, ο Χίτλερ μπόρεσε να τους επανεκπαιδεύσει στα 41 στρατόπεδα των εθνικοσοσιαλιστών κεντρικών γραφείων για τους εκπαιδευτικούς, όπως είχε υπόψη του. Ο επικεφαλής αυτού του θεσμού περιφερειάρχης του Μπάιροϊτ Φριτς Βάχτλερ (Fritz Wächtler) έκανε τους δασκάλους να εξοικειωθούν με την εθνικοσοσιαλιστική θεωρία με μαθήματα που συνήθως διαρκούσαν τέσσερις εβδομάδες μέσω διαλέξεων, ομάδων εργασίας, αθλητισμού, κοινής ημέρας και νύχτας στη ζωή στο στρατόπεδο, εθνικοσοσιαλιστικών εορτασμών και βραδιών συντροφικότητας. Η περαιτέρω εκπαίδευση γινόταν με εξειδικευμένες πληροφορίες και εκπαιδευτικά φυλλάδια.

Δεν έχει νόημα να διδάσκουμε σε κάθε παιδί δύο γλώσσες στο γυμνάσιο. Το 25% δεν το χρειάζεται καν αυτό. Αρκεί να δίνουμε μια γενική βάση, περιμένο-

ντας 3 χρόνια αντί για 4 χρόνια διδασκαλίας γαλλικών, και στον τελευταίο χρόνο, διδάσκοντας τα γενικά μαθήματα για 1 ώρα την εβδομάδα αντί για 3: Κάθε αγόρι θα καταλάβει αν αυτό είναι ένα μάθημα για αυτόν. Ένας νέος που θέλει να εξασκηθεί στη μουσική τι χρειάζεται τη γεωμετρία, τη φυσική, τη χημεία; Τι θα θυμάται από όλα αυτά αργότερα; Τίποτα!

Όλες τις λεπτομέρειες πρέπει να τις αφήσουμε. Στη δική μου εποχή, ίσχυε ακόμα – για να περάσει κανείς από τις εξετάσεις – ότι έπρεπε να έχει έναν υποφερτό βαθμό σε πολλά μαθήματα. Αν κάποιος είναι ιδιαίτερα χαρισματικός σε ένα μάθημα, γιατί να του ζητάμε να διαπρέψει και στα άλλα; Πρέπει να συνεχίσει να δουλεύει περισσότερο σε αυτό το μάθημα! Πριν από σαράντα χρόνια, τα μαθήματα ιστορίας μας αποτελούνταν αποκλειστικά από ημερομηνίες για ηγεμόνες, πολέμους και ανακαλύψεις. Δεν δινόταν καμία συνολική εικόνα στα άτομα. Και εάν εμπλεκόταν ένας λιγότερο χαρισματικός καθηγητής, τότε ήταν βασανιστήριο! Αυτά τα μικρά μυαλά απλά δεν μπορούν να τα θυμηθούν όλα!

Είναι παράλογο: Επειδή κάποιος είναι «ανεπαρκής» σε ένα αντικείμενο, δεν μπορεί να γίνει αυτό που θέλει; Αν ρίξετε μια πιο προσεκτική ματιά στο διδακτικό υλικό που χρησιμοποιείται στα σχολεία, θα πείτε ότι ένα ποσοστό από αυτό ήταν παράλογο: Καταπνίγουν το ηθικό των παιδιών. Μόνο λίγοι επιτυγχάνουν!

Αν τώρα πιστεύεται, ότι ένας τέτοιος άνθρωπος που μπορεί να είναι δάσκαλος για όλη του τη ζωή, τότε η ηγεσία ενός έθνους δεν μπορεί να οικοδομηθεί στους βαθμούς του σχολείου. Η ζωή πρέπει να έχει την ευκαιρία να διορθωθεί! Το μόνο που έχει σημασία είναι η απόδοση, ποτέ ο βαθμός!

Γι' αυτό, ο Χίτλερ δημιούργησε τον ετήσιο «Επαγγελματικό Διαγωνισμό Ράιχ» στον οποίο κάθε νέος Γερμανός μπορούσε να αποδείξει τις ικανότητές του και έτσι να επιτύχει την επαγγελματική και κοινωνική του ανέλιξη, ακόμη και χωρίς σχολικά προσόντα. Από τους συμμετέχοντες – το 1937, για παράδειγμα, 1.830.000 αγόρια και κορίτσια – οι νικητές των τομέων και των περιφερειών τιμήθηκαν και υποστηρίχθηκαν ιδιαίτερα. Ο Χίτλερ υποδέχθηκε προσωπικά τους 30 νικητές του Ράιχ και φρόντισε για τη μελλοντική τους σταδιοδρομία και την κοινωνική τους ανέλιξη μέσω του γραφείου του υπασπιστή του στο Βερολίνο.

Αν ένα αγόρι έχει τόσο πολύ ανδρισμό μέσα του που δεν μπορεί να μείνει ήσυχο ούτε για μια στιγμή: δεν είναι απρόσεχτο. Απλώς αρνείται να ακούσει. Οι δραστηριότητές του δεν είναι τίποτα άλλο παρά σκανταλιές. Τι άλλο πρέπει να κάνει; Ίσως αργότερα να πετύχει περισσότερα από τους καλούς μαθητές. Υπάρχουν όμως δάσκαλοι που εκνευρίζονται από αυτόν τον μικρό σατανά. Αυτό είναι κατανοητό. Πρέπει όμως να δοθεί η ευκαιρία στο αγόρι να αποδείξει τον εαυτό του.

Συνήθως, δεν μάθαινα ούτε το 10% απ' όσα μάθαιναν οι άλλοι. Πάντα τελείωνα την προετοιμασία μου πολύ γρήγορα. Αλλά καταλάβαινα την ιστορία. Συχνά λυπόμουν τους συμμαθητές μου. «Θα έρθεις να παίξουμε;» – «Όχι, έχω ακόμα δουλειά!» Τώρα μελετούσε. Έδινε εξετάσεις. Πέρασε! Όταν ένας έμπαινε στον ανελκυστήρα από το πλάι, υπήρχε μεγάλη αγανάκτηση: Γιατί; Μελετήσαμε! – Ναι, λοιπόν, Θεέ μου, κάποιοι άνθρωποι απλώς το έχουν μέσα τους, άλλοι όχι!

Ο Χίτλερ δεν ήταν πάντα ένας «ταραχοποιός του σχολείου». Το 1895 πήγε – δίπλα στο Λάμπαχ – με ενθουσιασμό στο μονοτάξιο δημοτικό σχολείο στο Φίσλαμ. Ο δάσκαλος του έδινε «Α» σε όλα τα μαθήματα. Και τα αγόρια του χωριού τον επέλεξαν «αρχηγό της συμμορίας» τους. Ο δρόμος προς το σχολείο κατά μήκος του ρέματος του χωριού, μέσα από ένα δάσος, μέσα από λιβάδια και περνώντας από κήπους με οπωροφόρα δέντρα και αναρριχώμενες τριανταφυλλιές ήταν μια μοναδική παιδική χαρά για αυτόν και τους φίλους του. Ο σχολικός έλεγχος με τα «Α» του έδωσαν τη δυνατότητα ένα χρόνο αργότερα να γραφτεί στο μοναστηριακό σχολείο του Λάμπαχ. Και εδώ ο Χίτλερ ένιωθε άνετα, κράτησε τους βαθμούς Α και, χάρη στην ευγλωττία και την ευλυγισία του στη γυμναστική, έγινε ο αρχηγός των συνομηλίκων του. Ο γαλήνιος ανθρωπισμός και η κοσμική σοφία των Βενεδικτινών μοναχών και η φιλική, ασφαλής ηγετική εξοχότητα του ηγουμένου τον εντυπωσίασαν. Έγινε παπαδοπαίδι και μέλος της παιδικής χορωδίας στη χορωδία του μοναστηριού. Και ο σκοπός της ζωής του ήταν να γίνει μια μέρα ηγούμενος και να βάλει τον αγκυλωτό σταυρό στο εθνόσημό του, που το έβλεπε καθημερινά στον πέτρινο θυρεό του ηγουμένου πάνω από την πύλη του μοναστηριού. Και μάλιστα σε ένα χειρόγραφο από τα σχολικά του χρόνια, «Η Γερμανική Επανάσταση», έβαλε τον αγκυλωτό σταυρό σαν σύμβολο του εξωφύλλου. Δεν έγινε ποτέ ηγούμενος· αλλά παρέμεινε πιστός στον παλιό του συναγωνιστή, τον Βενεδικτίνο ηγούμενο Άλμπαν Σαχλάιτερ (Albanus Schachleiter), σε όλη του τη ζωή, επισκεπτόμενος τον 76χρονο στην 30ή επέτειό του σαν ηγούμενος και κάνοντας την κηδεία του με δημόσια δαπάνη το 1938 μετά τον θάνατό του. Το 1899, ο Χίτλερ προς μεγάλη του απογοήτευση, έπρεπε να αφήσει το Λάμπαχ και να πάει στο δημοτικό σχολείο στο Λιντς-Λέοντινγκ. Και εδώ όμως κατάφερε να παίρνει άριστα και τραγουδούσε με πάθος στη χορωδία της εκκλησίας. Και εδώ τα αγόρια τον είχαν κάνει αρχηγό τους στα πολεμικά παιχνίδια. Αλλά τα επόμενα χρόνια της φοίτησής σου στο γυμνάσιο από τον Σεπτέμβριο του 1900 στο Λιντς – και αργότερα στο Στάιρ – ήταν για τον Χίτλερ ένα μαρτύριο. Γιατί δεν ήθελε να γίνει δημόσιος υπάλληλος, όπως ήθελε ο πατέρας του, αλλά ζωγράφος και αρχιτέκτονας. Η μοναδική ατμόσφαιρα του Λιντς τον είχε αιχμαλωτίσει τόσο πολύ, που προτιμούσε μα απολαμβάνει τη μαγεία των δασωμένων λόφων του, την απεραντοσύνη των οροσειρών του και τα ζωντανά χρώματα των ηλιοβασιλεμάτων του παρά να κάνει τις σχολικές του εργασίες στο σπίτι το απόγευμα. Ακόμα και στην πρώτη τάξη του γυμνασίου, ο Χίτλερ απέτυχε και κατάφερε τις άλλες τρεις να τις περάσει δίνοντας επαναληπτικές εξετάσεις. Ακόμα και τα 32 μαστιγώματα από τον πατέρα του δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα· απλώς επαναλάμβανε ιστορίες του Καρλ Μάι (Karl May) και νευρίαζε τον πατέρα του μετρώντας δυνατά κάθε χτύπημα. Τα σχολικά του ενδιαφέροντα δεν τον προόριζαν για να γίνει ο αρχηγός της τάξης· έτσι, δοκίμασε τις δυνάμεις του σαν εθνικιστής, λόγω του τότε γερμανικού πληθυσμού στην παραμεθόρια περιοχή που αντιμετώπιζε δυσκολίες, και κατηγοριοποίησε τους συμμαθητές του σε αυτούς του γερμανικού αίματος, του τσεχικού, του σλαβικού και του ιουδαϊκού. Μια σοβαρή ασθένεια των πνευμόνων έβαλε τέλος στην πρώτη του εμφάνιση στο πρακτικό γυμνάσιο στο Στάιρ τον Σεπτέμβριο του 1905.

Ο Χίτλερ είχε – με μία επανάληψη τάξης και πολλαπλές επανεξετάσεις σε επιμέρους μαθήματα – ολοκληρώσει μόνο τέσσερις από τις έξι τάξεις του γυμνασίου που απαιτούνταν εκείνη την εποχή για το αυστριακό απολυτήριο «Abitur» (προσόν εισαγωγής στο πανεπιστήμιο). Το απολυτήριό του στο Στάιρ έγραφε:

Σχέδιο και γυμναστική «άριστα»· ιστορία, γεωγραφία, θρησκευτικά, τραγούδι και διαγωγή «ικανοποιητικά»· γεωμετρία, μαθηματικά, γερμανικά, γαλλικά, χημεία και φυσική «επαρκής»· επιμέλεια «καλώς».

34

7 Μαρτίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Γλώσσα, ποιητές, στοχαστές

Αν συγκρίνουμε την αγγλική γλώσσα με τη γερμανική και τη γερμανική με την ιταλική, μπορούμε να πούμε: η αγγλική γλώσσα δεν έχει την ικανότητα να εκφράζει σκέψεις που ξεπερνούν τα γενικά αποδεδειγμένα γεγονότα και τις ιδέες.

Ο Χίτλερ μιλούσε γαλλικά και αγγλικά και καταλάβαινε λίγα ιταλικά. Είχε τελειοποιήσει τα γαλλικά του σχολείου κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας στη Φλάνδρα και τη Γαλλία από το 1914 έως το 1918 σε τέτοιο βαθμό που, σαν αγγελιοφόρος του συντάγματος, μπορούσε να επικοινωνεί άψογα με αιχμαλώτους πολέμου καθώς και με τον τοπικό πληθυσμό. Είχε μάθει μόνος του αγγλικά από το 1911 και μετά. Διάβαζε αγγλικές, αμερικανικές και γαλλικές εφημερίδες στην πρωτότυπη γλώσσα τους, καθώς και αγγλικά, αμερικανικά και γαλλικά βιβλία, ειδικά στρατιωτικές εκδόσεις. Παρακολουθούσε επίσης αγγλικές, αμερικανικές και γαλλικές ταινίες στην Καγκελαρία του Ράιχ ή στο Μπέργκχοφ, χρησιμοποιώντας το πρωτότυπο κείμενο. Μπορούσε εύκολα να παρακολουθεί αγγλικές και γαλλικές συνομιλίες που δεν ήταν πολύ γρήγορες. Αυτό όμως το κρατούσε μυστικό για να χρησιμοποιεί διερμηνείς και έτσι να κερδίζει χρόνο για να σκεφτεί τις δικές του δηλώσεις. Γιατί μόνο με αυτόν τον τρόπο – όπως κάποτε εμπιστεύτηκε στην έμπειρη γραμματέα του, Κρίστα Σρέντερ – μπορούσε να διατυπώσει τα λόγια του με τρόπο που να εξυπηρετεί τους τακτικούς του στόχους στη συνομιλία.

Η γερμανική γλώσσα έχει τη δυνατότητα να αποσαφηνίζει περαιτέρω τις γνώσεις, ακόμα και όταν κάπου έχει φτάσει το όριο των αποδεδειγμένων. Ο γερμανικός λαός είναι ο λαός των στοχαστών, επειδή η γλώσσα μας μάς δίνει τις προϋποθέσεις για να οδηγηθούμε σε νέα εδάφη.

Ξανά και ξανά, ο Χίτλερ μάς τόνιζε στο τραπέζι τη σημασία της «τέχνης της ελευθερίας του λόγου» με φράσεις όπως: «Η δύναμη που πυροδότησε τις μεγάλες ιστορικές χιονοστιβάδες θρησκευτικής ή πολιτικής φύσης ήταν, από αμνημονεύτων χρόνων, η μαγική δύναμη του προφορικού λόγου. Η μεγάλη μάζα ενός λαού υποτάσσεται στη δύναμη της ομιλίας. Όλα τα μεγάλα κινήματα είναι λαϊκά κινήματα, είναι ηφαιστειακές εκρήξεις ανθρώπινου πάθους και ψυχικών συναισθημάτων, που ανακινούνται από τη σκληρή θεά της ανάγκης ή από τη φλόγα του λόγου που εκτοξεύεται στις μάζες. Μόνο μια καταιγίδα καυτού πάθους μπορεί να διαμορφώσει τη μοίρα των εθνών. Μόνο αυτή δίνει στον εκλεκτό τα λόγια που – σαν χτυπήματα σφυριού – ανοίγουν τις πύλες στην καρδιά ενός λαού.»

Στο σπίτι μου στο βουνό (Όμπερσαλτσμπεργκ), ένας Ιταλός, τυφλωμένος από τον πόλεμο, έβγαλε μια ομιλία: η ομιλία κυλούσε όμορφα, φωνητικά μεγαλοπρεπής, μια αποθέωση! Μεταφρασμένη, ήταν ανοησίες χωρίς νόημα, χωρίς καμία σκέψη! Η ιταλική γλώσσα είναι η γλώσσα των μουσικών!

Εμείς δεν μπαίνουμε στον πειρασμό να μιλήσουμε μόνο για χάρη της γλώσσας. Εμείς δεν μεθάμε από τον ήχο. Αλλά: είμαστε σε φωνητική εγρήγορση και πρέπει να διασφαλίσουμε ότι δεν θα γλιστρήσουμε σε αυτό το τέλμα.

Σήμερα δεν έχουμε ποιητές και προσπαθούμε να καλύψουμε αυτήν την έλλειψη με τη βελτίωση των λέξεων. Η λέξη όμως είναι πάντα απλώς ένα μέσο για έναν σκοπό: αυτό που έχει σημασία είναι η σκέψη και η ικανότητα να χρησιμοποιούμε σωστά τις λέξεις. Αν δίναμε στους μεταρρυθμιστές της γλώσσας μας ελεύθερη πρόσβαση, με τον καιρό η γλώσσα μας θα έχανε όλη της τη μελωδικότητα και δεν θα ήταν πια όμορφη!

Δυστυχώς βλέπουμε πλέον ότι περιοριζόμαστε κυρίως στα φωνήεντα a, e, i. Αυτό κάνει τη γλώσσα άμουση και φτωχή! Και μετά υπάρχουν οι συριστικοί ήχοι! Αν πω συντομογράφος (Kurzschriftler) αντί για στενογράφος (Stenograph) αυτό πρακτικά είναι πολωνικό! Συγχρόνως λέξη είναι ανοησία: γιατί ο εφευρέτης θα είχε ονομάσει την εφεύρεσή του έτσι αν του άρεσε. Ένας συντομογράφος (Kurzschriftler) είναι κάποιος που γράφει συνοπτικά! Όσοι προτείνουν τέτοιες γερμανοποιήσεις είναι θανάσιμοι εχθροί της γερμανικής γλώσσας. Αν ήταν στο χέρι τους, δεν θα μπορούσαμε να εκφράσουμε με ακρίβεια τις σκέψεις μας, θα γινόμασταν όλο και πιο φτωχοί και αδύναμοι στους ήχους, η γλώσσα μας θα γινόταν σύντομα σαν τα ιαπωνικά: ένα σκέτο κράξιμο· μόνο γέλιο βγαίνει από εκεί. Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα μπορούσαμε ούτε καν να το τραγουδήσουμε αυτό!

Ας είμαστε ευτυχείς που διαθέτουμε όσο το δυνατόν περισσότερα μέσα έκφρασης για να ξεχωρίζουμε! Ας είμαστε ευγνώμονες για τους ήχους των ξένων λέξεων που έχουμε συνηθίσει! Φανταστείτε, αν αρχίσουμε να εξαλείφουμε τις ξένες λέξεις, πού θα σταματούσαμε; Για να μην αναφέρουμε τον κίνδυνο να κάνουμε λάθος σχετικά με τη ρίζα της γλώσσας. Το έργο πολλών γενεών πριν από εμάς θα χανόταν.

Και τελικά θα έπρεπε να απεμπολήσουμε και ό,τι άλλο μας έχει έρθει από έξω. Αρκετά με αυτή την παραλογικότητα! Λογικά, θα έπρεπε να εγκαταλείψουμε και την θέσπιση που μας δόθηκε με την έννοια. Είναι θέμα εντιμότητας να απορρίψουμε τον θεσμό του ίδιου του θεάτρου μαζί με τη λέξη «θέατρο». Θα ήταν προστυχιά να υιοθετήσουμε τον θεσμό, αλλά να συμπεριφερόμαστε σαν να το εφεύραμε εμείς.

Μόνο οι μεγαλύτεροι στοχαστές ενός λαού μπορούν να κάνουν γλωσσικές αλλαγές! Στην εποχή πριν από εμάς, μόνο ένας θα ήταν υπεύθυνος: ο Σοπενχάουερ[92]! (Ο Χίτλερ στο τραπέζι περιστασιακά απήγγειλε από μνήμης ολόκληρα αποσπάσματα από τον Σοπενχάουερ.)

Μόνο μια ιδιοφυΐα μπορεί πραγματικά να εκτιμήσει μια ροή σκέψης χρησιμοποιώντας τις λέξεις που έχουμε! Όσο ένας λαός είναι ζωντανός, νέες έννοιες και γνώσεις θα ρέουν συνεχώς μέσα του. Είναι αδύνατο να αντισταθούμε σε αυτό. Πρέπει να το αποδεχτούμε!

---

92. Σαν επιτυχημένος ρήτορας, ο Χίτλερ ασχολήθηκε πολύ με τα προβλήματα της γλώσσας και της ρητορικής. Μετά το 1934 τον ενοχλούσε ιδιαίτερα η χρόνια βραχνάδα του. Γιατί η φωνή του ήταν το πιο σημαντικό εργαλείο του για να συσπειρώσει τις μάζες πίσω του.

Αν μια ξένη λέξη δανεισμένη από άλλη γλώσσα έχει καθιερωθεί και ακούγεται ωραία, τότε δεν μπορεί παρά να είναι ευπρόσδεκτη για να εμπλουτίσουμε το λεξιλόγιό μας! Μόνο ένα πράγμα πρέπει να προσέξουμε: ότι η ξένη λέξη πρέπει να προφέρεται από όλους με τον σωστό τρόπο. Δεν πρέπει να υπάρχει καμία ασυμφωνία μεταξύ της ορθογραφίας και της προφοράς, όπως συμβαίνει στην αγγλική γλώσσα σήμερα. Εάν υπάρχει ένα γράμμα για κάθε ήχο, η σωστή προφορά δεν μπορεί να εξαρτάται από το αν κάποιος ξέρει πώς να μιλάει τη γλώσσα από την οποία προέρχεται η λέξη: Η λέξη πρέπει να γραφτεί από εμάς με τέτοιο τρόπο ώστε όλοι όσοι τη διαβάζουν να την προφέρουν σωστά!

35

10 Μαρτίου 1942, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Η σχέση μεταξύ γυναικών και ανδρών. (Αγάπη, ζήλια και κατασκοπεία)

Όλα όσα συναντάμε σαν φαινόμενο έχουν την αιτία τους. Η ζήλια μιας γυναίκας είναι ένστικτο αυτοσυντήρησης: πηγάζει από τους προϊστορικούς χρόνους, όταν οι γυναίκες εξαρτιόνταν από την προστασία των ανδρών, σκεφτείτε απλώς την αδυναμία των γυναικών κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και πόσο καιρό χρειάζεται ένα παιδί για να μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Χωρίς τον άνδρα, η γυναίκα ήταν χαμένη. Γι' αυτό η γυναίκα αγαπάει τον ήρωα. Της δίνει μια αίσθηση ασφάλειας. Θέλει τον ηρωικό άντρα· αλλά μόλις τον αποκτήσει δεν θέλει να τον δώσει πίσω.

Ο άνδρας γνωρίζει και τη ζήλια της αγαπημένης του γυναίκας. Αλλά το εύρος της γυναικείας ζήλιας είναι πολύ μεγαλύτερο: μια μητέρα ζηλεύει τη νύφη της, μια αδερφή τον αδελφό της. Μια συγκλονιστική σκηνή εκτυλίχθηκε ανάμεσα σε μια παντρεμένη γυναίκα – την Εύα Τσάμπερλεν[93] – και τον παντρεμένο αδελφό της. Απλώς απίστευτη! Η νεαρή γυναίκα[94] ήταν ευπρόσδεκτη στις αδελφές, καθώς ήταν απαραίτητο να βρίσκεται εκεί μόνο επειδή είχε συμβεί μια τραγωδία. Το γεγονός ότι η γυναίκα είχε χαρίσει στον σύζυγό της τέσσερα παιδιά δεν το λάμβαναν καθόλου υπόψη. Και πόσο πιστή είχε παραμείνει στον σύζυγό της, αυτό ήταν πραγματικά αξιοσημείωτο! Φαίνε-

---

Για την επιρροή του σαν ομιλητής, μου είπε ο επικεφαλής ξένου Τύπου, ο δρ. Ερνστ Χανφστάενγκλ, ο οποίος σαν φοιτητής του Χάρβαρντ γνώριζε και τους καλύτερους ομιλητές των ΗΠΑ: «Η βαρυτονία του Χίτλερ είχε απαλότητα και απήχηση. Είχε μια γκάμα φωνητικών τόνων που διαπερνούσαν το δέρμα σου. Οι φωνητικές του χορδές ήταν άψογες και του έδιναν τη δυνατότητα να δημιουργήσει αποχρώσεις με μοναδικό αποτέλεσμα.»

93. Η Εύα Τσάμπερλεν (Eva Chamberlain) ήταν κόρη του Ρίχαρντ Βάγκνερ και σύζυγος του Βρετανού πολιτιστικού φιλοσόφου Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν.

94. Η Γουίνιφρεντ Βάγκνερ (Winifred Wagner), κόρη του Βρετανού δημοσιογράφου Τζον Ουίλλιαμς (John Williams), ορφανή σε νεαρή ηλικία και υιοθετημένη από τον Βερολινέζο μουσικό Καρλ Κλίντγουορθ (Karl Klindworth), παντρεύτηκε τον μοναχογιό του Ρίχαρντ Βάγκνερ, Ζίγκφριντ Βάγκνερ, το 1915. Σε ηλικία 18 ετών, ήταν μια «συναρπαστικά όμορφη γυναίκα» ακόμη και για τα πρότυπα του Μπαϊρόιτ και με την βρετανική της ξεγνοιασιά και τόλμη επανέφερε στον σύζυγό της, που πάλευε με συνθέτες και οικονομικά προβλήματα, την δημιουργικότητα και την αυτοπεποίθηση. Αλλά χρειάστηκε πολύ χρόνο για να γίνει αποδεκτή από – καθοδηγούμενη από την Κόζιμα Βάγκνερ, με τη μορφή μιας μητριαρχίας – την «οικογένεια», δηλαδή, ειδικά από τις κόρες της Κόζιμα. Μετά τον θάνατο του Ζίγκφριντ το 1930, ξεκίνησε μια νέα εποχή του Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ με τον Βίλχελμ Φούρτβενγκλερ σαν μαέστρο, τον Χέινζ Τίτγεν (Heinz Tietjen) σαν διευθυντή ορχήστρας και τον Εμίλ Πραιτώριους σαν σκηνογράφο, η οποία βρήκε παγκόσμια αναγνώριση.

ται στα παιδιά· αν κάπου τα παιδιά έχουν πρόσωπα, συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση!

Από τις φίλες της μητέρας μου, η ηλικιωμένη γυναίκα, η διευθύντρια Κάρολα Χόφμαν[95], ήταν η μόνη που ήταν πάντα ευγενική και περιποιητική. Ακόμα και με την κυρία Μπρούκμανν μου έχει συμβεί, ότι μια κυρία της κοινωνίας του Μονάχου να μην έχει προσκληθεί ποτέ ξανά μαζί μου, αφού η κυρία του σπιτιού είχε πιάσει κάποτε το βλέμμα που μου έριξε αυτή η γυναίκα όταν την αποχαιρετούσα στο σαλόνι της Μπρούκμανν, ενώ είχα υποκλιθεί για να την χαιρετήσω. Ήταν πολύ όμορφη και πρέπει να με έβλεπε με ενδιαφέρον, τίποτα παραπάνω. Ξέρω μια γυναίκα που η φωνή της γίνεται βραχνή από σύγχυση κάθε φορά που μιλάω με μια άλλη γυναίκα, έστω και λίγα λόγια.

Ο κόσμος του άνδρα είναι μεγάλος σε σύγκριση με τον κόσμο της γυναίκας. Ένας άνδρας είναι αφοσιωμένος στο καθήκον του και μόνο που και που μια σκέψη περιπλανιέται στη γυναίκα.

Ο κόσμος της γυναίκας είναι ο άνδρας. Σκέφτεται άλλα πράγματα μόνο περιστασιακά. Αυτή είναι μια μεγάλη διαφορά.

Μια γυναίκα μπορεί να αγαπήσει πολύ πιο βαθιά από έναν άνδρα. Η νοημοσύνη μιας γυναίκας δεν έχει σημασία. Σε σύγκριση με τις μορφωμένες και τις διανοούμενες γυναίκες, η μητέρα μου ήταν σίγουρα μια πολύ μικρή γυναίκα. Ζούσε για τον άνδρα και τα παιδιά της. Πιθανότατα θα δυσκολευόταν στην παρέα των μορφωμένων γυναικών μας, αλλά: χάρισε στον γερμανικό λαό έναν σπουδαίο γιο!

Η μητέρα του Χίτλερ, Κλάρα Χίτλερ (Clara Hitler), γεννημένη σαν Πελτσλ (Pölzl) στις 12 Αυγούστου 1860 στο Σπίταλ του Πυρν (Spital am Pyhrn), καταγόταν όπως και ο σύζυγός της από τη μικρή αγροτική κοινότητα του «Βάλντφιρτελ» (Waldviertel) στα σύνορα Βοημίας-Μοραβίας, εκεί που το άγονο έδαφος χρειάζεται σιδερένια σάρκα, σκληρή θέληση, πείσμα και και προσωπική λιτότητα για να πάρει την απαραίτητη τροφή. Κατά συνέπεια, η ζωή της Κλάρα Χίτλερ ήταν αφιερωμένη στην οικογένειά της. Ήταν μια ήσυχη, εργατική, καλοσυνάτη και αντικειμενικά σκεπτόμενη γυναίκα, η οποία ήταν αφοσιωμένη στον – 25 χρόνια μεγαλύτερό της – σύζυγό της, μεγάλωσε τα παιδιά του, φρόντιζε το νοικοκυριό και ήταν δημοφιλής στους γνωστούς της. Πέθανε από καρκίνο στις 21 Δεκεμβρίου 1907.

Οι γάμοι που βασίζονται μόνο στο σεξ διαλύονται εύκολα: μπορούν να αντικατασταθούν οπουδήποτε! Είναι δύσκολο να χωρίσεις όταν υπάρχει μια συντροφικότητα και ο ένας απορροφάται εντελώς από τον άλλο.

Το γεγονός ότι μια γυναίκα αναγκάζεται να μιλήσει για προσωπικά της θέματα, είναι απαράδεκτο. Αυτό το κατήργησα. Γενικά, δεν αντέχω την κατάσκοπεία. Λέγεται μια όμορφη ιστορία αφηγείται για τον Φρειδερίκο τον Μέγα: Μια μέρα κάλεσε τον αρχηγό της αστυνομίας, για να τον επιπλήξει, ότι μάθαινε πολύ λιγότερα από όσα ήταν γνωστά στις αυλές των άλλων δυνάμεων. «Ναι», του είπε ο αξιωματικός, «Ναι», του είπε ο αξιωματικός, «επειδή δεν

95. Στα σαλόνια της χήρας του διευθυντή σπουδών του Μονάχου, Κάρολα Χόφμαν, και της Έλσα Μπρούκμανν, συζύγου εκδότη του Μονάχου, ο Χίτλερ βρήκε πολλές σημαντικές επαφές με καλλιτέχνες, καθηγητές και στρατιωτικούς. Και οι δύο γυναίκες τον βοήθησαν και με την επιρροή τους και με χρήματα στις εκλογές και σε σημαντικά κομματικά έργα.

έχω την εξουσιοδότηση να χρησιμοποιήσω τα μέσα, που χρησιμοποιούνται για παρατήρηση αλλού!» «Με αυτό το τίμημα», απάντησε ο Φρειδερίκος ο Μέγας, «όχι! Δεν θα το κάνω!»

Προσωπικά, δεν έχω χρησιμοποιήσει ποτέ υπηρεσία πληροφοριών και δεν πρόκειται ποτέ να δεχτώ έναν κατάσκοπο. Υπάρχει κάτι αηδιαστικό σε αυτό! Και όχι λιγότερο σε μια γυναίκα κατάσκοπο! Όχι μόνο εκπορνεύεται, αλλά προσποιείται ότι έχει αισθήματα για έναν άνδρα που στην πραγματικότητα δεν έχει, και μετά παραδίδει τον εξαπατημένο άνδρα στην καταστροφή του!

Όταν ήμουν νέος, ήμουν πιο πολύ μοναχικός και δεν χρειαζόμουν συντροφιά. Τώρα δεν αντέχω πια να είμαι μόνος και το βρίσκω πιο ευχάριστο να δειπνώ με μια γυναίκα, και προτιμώ να κάθομαι σε ένα τραπέζι στην «Osteria» (ένα εστιατόριο του Μονάχου) παρά να τρώω μόνος στο σπίτι.

Από το 1943 και μετά, ο Χίτλερ σπάνια έβλεπε τους διάσημους καλλιτέχνες, σκηνοθέτες, μαέστρους, τραγουδιστές και ηθοποιούς της εποχής μας, τους οποίους μέχρι τότε του άρεσε να καλεί σε δείπνο στο Βερολίνο ή στο Μόναχο ή – πριν από τον πόλεμο – σε λαμπερές δεξιώσεις στην Καγκελαρία του Ράιχ του Βερολίνου. Αλλά ακόμη και μετά το 1943, ο Χίτλερ διατήρησε επαφή μαζί τους, όχι μόνο μέσω δώρων γενεθλίων και λουλουδιών για τις πρεμιέρες τους, αλλά και μέσω του προέδρου της «Συντροφιάς Γερμανών Καλλιτεχνών», καθηγητή Μπένο φον Άρεντ. Σαν επικεφαλής όλων των σκηνικών τεχνών και του εξοπλισμού των γερμανικών θεάτρων, ο Άρεντ είχε συχνά λόγους να επισκέπτεται τον Χίτλερ για συναντήσεις στο στρατηγείο του Αρχηγού· έπρεπε μετά να του δώσει αναφορά λεπτομερώς για τις εκδηλώσεις στα γερμανικά θέατρα και τους σημαντικότερους καλλιτέχνες τους. Ο Χίτλερ τον αποχαιρετούσε τακτικά με μια πληθώρα προσωπικών εντολών και με την δήλωση: «Άρεντ, είσαι η γέφυρά μου για έναν καλύτερο κόσμο!»

Η παλαιότερη εφημερίδα της Ευρώπης

Δεν διαβάζω ποτέ μυθιστορήματα και ποτέ σαπουνόπερες. Γιατί να το κάνω αυτό; Θα με εκνευρίσει. Με την «Augsburger Abendzeitung» (Απογευματινή εφημερίδα του Άουγκσμπουργκ) (από το 1609), έχουμε την παλαιότερη εφημερίδα στην Ευρώπη! Πόσο καλό που την άφησε να συνεχίσει ο Μαξ Άμαν και πόσο κρίμα που τα «Fliegenden Blätter» δεν συνεχίστηκαν και η «Jugend» (Νεολαία) μαράθηκε. Αν δεν μπορείς να κρατήσεις μια παλιά και μια νέα επιχείρηση να λειτουργούν παράλληλα, τότε είμαι υπέρ της εγκατάλειψης της νέας και της σωστής διατήρησης αυτής που υπάρχει εδώ και αιώνες.

Ο Χίτλερ, σε όλα τα βιβλία του, ποτέ δεν αναζητούσε την απλή διασκέδαση, αλλά πάντα ένα αντικειμενικό εκπαιδευτικό κέρδος. Έτσι χρωστούσε – όπως μας είπε – την αγάπη του για τη γεωγραφία και την ανάγνωση γεωγραφικών χαρτών στον συγγραφέα Καρλ Μάι. Γνώριζε και τους 60 τόμους των έργων του Σάξονα συγγραφέα, που αγαπούσε τα ταξίδια, ανεξάρτητα από το αν αυτά διαδραματίζονταν ινδιάνικες φυλές της Βόρειας Αμερικής (π.χ., «Winnetou» – Βινέτου) ή στη Μέση Ανατολή (π.χ., «Από τη Βαγδάτη στην Κωνσταντινούπολη»). Όταν ήρθε η ώρα να μιλήσει για την ιστορία της ζωής του Καρλ Μάι και την τραγική του ιστορία, υπερασπίστηκε τα σφάλματά του σαν κοινωνικά συνδεδεμένες και τον συνδυασμό του ταξιδιωτικού ρομαντικού μυθιστορήματος και της αστυνομικής λογοτεχνίας σαν ένα γοητευτικό λογοτεχνικό τέχνασμα.

36 11 Μαρτίου 1942, νύχτα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Λήψη: Χάιμ. Για την ακρίβεια: Πίκερ

Σχετικά με τη βλαβερότητα του καπνίσματος

Μπροστά από το σπίτι ενός εμπόρου στη Νυρεμβέργη, υπήρχε μια πινακίδα: Οι καπνιστές παρακαλούνται να μένουν μακριά από αυτό το σπίτι. Το ίδιο έκανα και στο διαμέρισμά μου.

Πρόσφατα είπα στον Στρατάρχη του Ράιχ: Γκαίρινγκ, πιστεύεις ότι κάνει καλή εντύπωση να σε απεικονίζουν με πίπα; Τι θα έλεγες για ένα μνημείο που σε απεικονίζει με ένα πούρο στο στόμα;

Δεν είναι σωστό να πιστεύουμε ότι ο στρατιώτης εκεί έξω δεν μπορεί να ζήσει χωρίς να καπνίζει. Ήταν ένα λάθος, ένα λάθος που πρέπει να αποδοθεί στην τότε διοίκηση του στρατού, που ξεκινήσαμε στην αρχή του πολέμου να δίνουμε σε κάθε στρατιώτη μια συγκεκριμένη ποσότητα καπνού κάθε μέρα. Τώρα δεν υπάρχει επιστροφή. Αλλά μόλις γίνει ειρήνη, θέλω να σταματήσει αυτό. Χρειαζόμαστε το συνάλλαγμά μας για κάτι καλύτερο από το να εισάγουμε δηλητήριο στη χώρα μας.

Θέλω να ξεκινήσω από τη νεολαία. Το μόνο που χρειάζεται να της πούμε είναι να μην ακολουθήσει το παράδειγμα των ηλικιωμένων, μπορεί να γίνει και έτσι!

Τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα για μένα για πολύ καιρό στη Βιέννη! Είχα μήνες να φάω ζεστό φαγητό. Ζούσα με γάλα και ξερό ψωμί. Ξόδευα όμως δεκατρία κρόιτσερ (Kreuzer)[96] την ημέρα σε τσιγάρα, γιατί κάπνιζα 25 με 40 την ημέρα. Ένα κρόιτσερ τότε κόστιζε περισσότερο από δέκα πφένινγκ σήμερα. Και τότε μια μέρα μου ήρθε μια σκέψη: Τι θα γινόταν αν, αντί να αγοράζω τσιγάρα για 13 κρόιτσερ, αγόραζα βούτυρο για το ψωμί μου; Αυτό θα μου κόστιζε 5 κρόιτσερ, και θα μου περίσσευαν ακόμα μερικά. Αμέσως πέταξα τα τσιγάρα μου στον Δούναβη και δεν τα άγγιξα ποτέ ξανά.

Είμαι σίγουρος ότι αν ήμουν καπνιστής, δεν θα μπορούσα ποτέ να αντέξω τις ανησυχίες που με βασανίζουν τόσο καιρό. Ίσως ο γερμανικός λαός μου χρωστάει τη σωτηρία του.

Από την δηλητηρίαση του καπνού έχω χάσει πολλούς εξαιρετικούς άνδρες. Ξεκινώντας με τον πατέρα μου, μετά τον Ντίτριχ Έκαρτ, τον Τρόοστ! Θα χάσω και τον Χόφμαν εξαιτίας του.

Ο Χίτλερ θαύμαζε πολύ τον πατέρα του και τον αποκαλούσε «εξαιρετικό» άνθρωπο. Ο πατέρας του «Alois Hitler» (Άλοϊς Χίτλερ) γεννήθηκε με το όνομα «Alois Schicklgruber» (Άλοϊς Σίκλγκρουμπερ) στο Στρόνες (Strones) του δήμου Ντέλερσχαιμ (Döllersheim), στις 7 Ιουνίου 1837 σαν νόθος γιος μιας 42χρονης κόρης αγρότη, της Μαρία Άννα Σίκλγκρουμπερ (Maria Anna Schi-

96. (Σ.τ.μ.) Το κρόιτσερ (Kreuzer), (ή Kreutzer) ήταν ένα νόμισμα και νομισματική μονάδα που κυκλοφορούσε στα νότια γερμανικά κρατίδια, την Αυστρία και την Ελβετία, κυρίως πριν από την εισαγωγή του γερμανικού χρυσού μάρκου (1871 – 1873). Προέρχεται από το γερμανικό «Kreuz» (σταυρός), καθώς έφερε την παράσταση ενός σταυρού, και συχνά ισούταν με 4 πφένινγκ.

cklgruber). Ο φερόμενος σαν βιολογικός πατέρας του, ο πλούσιος, αλλά χωρίς γιους, παντρεμένος αγρότης Γιόχαν Νέπομουκ Χιούτλερ (Johann Nepomuk Hüttler) από το Σπιτάλ (Spital), έπεισε τον αδελφό του, τον οποίο συντηρούσε, τον ως επί το πλείστον άνεργο μυλωνά Μύλερ Γκέοργκ Χίνττερ (Müller Georg Hiedter) να παντρευτεί «την» Σίκλγκρουμπερ και να νομιμοποιήσει τον γιο τους ακόμη και στο νεκροκρέβατό του. Ένα γραφικό λάθος στο εκκλησιαστικό μητρώο μετέτρεψε τον Χίνττερ «Hiedler» (= Hüttler – Χιούτλερ) σε Χίτλερ. Από την ηλικία των 5 έως των 16 ετών, ο Άλοϊς μεγάλωσε με τον «θείο» του, τον Γιόχαν Νέπομουκ, μετά πήγε στη Βιέννη, όπου πέρασε τις εξετάσεις του σαν υποδηματοποιός στα 17 του, ολοκλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία και το 1855 κατατάχθηκε στην Αυτοκρατορική και Βασιλική Οικονομική Φρουρά, στην τελωνειακή διοίκηση της Αυστροουγγρικής Μοναρχίας του Δούναβη. Ήδη από το 1864, είχε φτάσει στον υψηλότερο βαθμό των κατώτερων βαθμών της τελωνειακής υπηρεσίας και ήταν βοηθός ελεγκτή. Το 1871 μπήκε στην ανώτερη τελωνειακή υπηρεσία σαν «ελεγκτής» στο Μπράουναου αμ Ιν, και το 1875 – αφού παντρεύτηκε την πλούσια, αλλά 14 χρόνια μεγαλύτερη, υιοθετημένη κόρη ενός «ανώτερου τελωνειακού υπαλλήλου» – μπήκε στην ανώτερη τελωνειακή υπηρεσία σαν «τελωνειακός υπάλληλος». Το 1892 έγινε ανώτερος τελωνειακός υπάλληλος στο Πάσσαου και το 1895 συνταξιοδοτήθηκε σαν επικεφαλής του τελωνειακού τμήματος της Διεύθυνσης Οικονομικών του Λιντς (με μια σύνταξη σχεδόν διευθυντή 1.100 φιορίνια ετησίως). Πέθανε στις 3 Ιανουαρίου 1903.

Ο Άλοϊς Χίτλερ ήταν ένας «πειθαρχημένος άνθρωπος του καθήκοντος» ένας γεροδεμένος, εύρωστος άνδρας με υγιή χρώμα προσώπου και νηφάλια μάτια, στο πρόσωπο του οποίου η «γενειάδα του Αυτοκράτορα Φραγκίσκου Ιωσήφ» έδινε μια κάποια αξιοπρέπεια. Η νοημοσύνη, η πολυμάθεια και η γρήγορη απόκτηση εξειδικευμένων γνώσεων τον έκαναν μια σεβαστή προσωπικότητα υψηλού κύρους, έναν πιστό πατριώτη του Κάιζερ και έναν πανγερμανό φιλελεύθερο! Μετά τον θάνατο της άτεκνης πρώτης του γυναίκας το 1883, παντρεύτηκε μια νεαρή κόρη ενός αγρότη, με την οποία απέκτησε εκτός γάμου έναν γιο τον Άλοϊς «Alois» και ο οποίος πέθανε από φυματίωση αμέσως μετά τη γέννηση της κόρης τους Άντζελα «Angela». Το 1885 παντρεύτηκε με εκκλησιαστική ρήτρα την ξαδέρφη του 2ου βαθμού, την εγγονή του θείου Νέπομουκ, την 25χρονη κόρη αγρότη Κλάρα Πελτσλ (Clara Pölzl) από το Σπιτάλ, με την οποία απέκτησε έξι παιδιά. Μόνο ο «Αδόλφος» και η «Πάουλα» επέζησαν. Από την κληρονομιά μετά τον θάνατο του «θείου» Νέπομουκ, ο πατέρας του Χίτλερ, Άλοϊς Χίτλερ, αγόρασε αρχικά ένα κτήμα με 3.000 φιορίνια στο Βόνχαρτς (Wonharts) κοντά στο Σπιτάλ, αφού το μεταπώλησε, απέκτησε το κτήμα Ράουσερ, έκτασης 3,8 εκταρίων, στο Χάφελντ, κοντά στο Λάμπαχ και αφού συνταξιοδοτήθηκε στο Λιντς και μεταπώλησε το κτήμα Ράουσερ έμεινε στο σπίτι με εξοχικό κτήμα στο δρόμο Λιντς-Λέοντινγκ No. 61 με λιβάδι 1.900 τετραγωνικών μέτρων, όπου ασχολήθηκε με τη μελισσοκομία, την οπωροκαλλιέργεια και την κτηνοτροφία σαν χόμπι συνταξιούχου. Ο εύθυμος, δραστήριος, νομοταγής και εύκολα «θορυβώδης» πατέρας ήταν για τον Χίτλερ η επιτομή της οικογενειακής εξουσίας, και μάλιστα της σκέψης με όρους εξουσίας και αυταρχικών δομών έθνους και κράτους. Επιπλέον, του ενστάλαξε από νωρίς την εκτίμηση για την αύρα της στολής. Γιατί όταν πήγαινε στην εκκλησία φορώντας τη στολή τις εθνικές ημέρες μνήμης, ήταν – προς χαρά του γιου του – ένας εκπρόσωπος

του κράτους που θαύμαζαν πολλοί, νέοι και ηλικιωμένοι. Ο πρόωρος θάνατός του σήμαινε, για τον δεκατριών ετών Αδόλφο Χίτλερ, την κατάρρευση ενός «ευτυχισμένου» παιδικού κόσμου.

Σχεδιασμός του Βερολίνου σαν Πρωτεύουσας Παγκόσμιας Εμβέλειας

Το Βερολίνο σαν πρωτεύουσα παγκόσμιας εμβέλειας θα συγκρίνεται μόνο με την αρχαία Αίγυπτο, τη Βαβυλώνα ή τη Ρώμη: τι είναι το Λονδίνο, τι είναι το Παρίσι σε σύγκριση με αυτό;

Επιτραπέζιες Συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ από την 21η Μαρτίου 1942 μέχρι την 31η Ιουλίου 1942

Τα No. 37 έως 200, είναι βασισμένα σε σύντομες σημειώσεις που κρατήθηκαν στο τραπέζι αμέσως μετά το δείπνο καταγεγραμμένα σε πλάγιο λόγο από τον δρ. Χένρυ Πίκερ.

37

21 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)[97]

Βρετανικές βόμβες στο Παρίσι

Ο πόλεμος πρέπει να παραμένει πάντα στην περιφέρεια. Αν οι Παριζιάνοι δέχονταν επίθεση από αγγλικά αεροπλάνα[98], αυτό ήταν δικό τους θέμα και καλύτερο από το να δέχονταν επίθεση από Βερολινέζους. Στο Παρίσι, μόνο τα εργοστάσια που είναι απαραίτητα για την πολεμική προσπάθεια χρειάζονται προστασία με αντιαεροπορικά όπλα. Άλλωστε, οι Παριζιάνοι δεν παγώνουν στα υπόγειά τους όπως οι Βερολινέζοι αυτές τις μέρες, αφού δεν κάνει τόσο κρύο εκεί κάτω. Είναι κρίμα που πρέπει να πολεμήσουμε εξαιτίας κάποιου μεθύστακα (του Τσόρτσιλ) αντί να υπηρετούμε έργα ειρήνης, όπως η τέχνη.

Σπίτια Καλλιτεχνών του Μονάχου

Ο εξοπλισμός των σπιτιών των καλλιτεχνών του Μονάχου είναι μοναδικής αξίας. Είναι κρίμα που οι θησαυροί του σπιτιού του Κάουλμπαχ (Kaulbach), που μένει ο Βάγκνερ[99], είναι διασκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο. Εκεί υπάρχει μόνο ένα πολύ ωραίο χαλί. Τα πιο όμορφα χαλιά που είδε ποτέ του ήταν του Ρίμπεντροπ, του οποίου το διαμέρισμα ξεχωρίζει από την έλλειψη κουρτινών. Όλοι μπορούν να δουν ότι όλα είναι εντάξει στο σπίτι του υπουργού Εξωτερικών. Ακόμα και τα τραπέζια χωρίς καλύμματα που σχεδίασε ο καθηγητής Τρόοστ98 είναι όμορφα. Όμορφα γυαλισμένες επιφάνειες τραπεζιών από σφένδαμο, πολύ, πολύ καλές, βρίσκονται συχνά σε γερμανικά αγροτόσπιτα. Κρίμα που το σαπούνι και τα καθαριστικά είναι τόσο σπάνια.

Κάιτελ: Στο σπίτι των γονιών του, έτρωγαν από ψάθινα χαλάκια πάνω στα τραπέζια, τα οποία καθαρίζονταν με άμμο.

38

22 Μαρτίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

---

97. Ο όρος «σημείωση», που χρησιμοποιείται σε πολλές καταγραφές του Πίκερ, γενικά παραλείπεται.

98. Τη νύχτα της 3ης προς 4η Μαρτίου 1942, τα κρατικά εργοστάσια αυτοκινήτων της Renault στο Μπιλανκούρ, κοντά στο Παρίσι, δέχτηκαν επίθεση από βρετανικά αεροσκάφη.

99. Ο Χίτλερ ήταν μεγάλος θαυμαστής των εξίσου αντιπροσωπευτικών και λειτουργικών επίπλων που σχεδίασε ο βασιλικός Βαυαρός καθηγητής αρχιτεκτονικής Πάουλ Λούντβιχ Τρόοστ (Paul Ludwig Troost), (1878 – 1934). Γνώρισε και εκτίμησε τον Τρόοστ σε μια βραδιά διασημοτήτων που διοργάνωσε ο μυστικοσύμβουλος Μπρούκμαν τον Σεπτέμβριο του 1930. Του άρεσε τόσο η κλασική, δομική σαφήνεια και κομψότητα των επίπλων του Τρόοστ, που αμέσως παρήγγειλε ένα ντουλάπι αρχειοθέτησης τριών επιπέδων με μαρμάρινη οροφή – που υπάρχει μέχρι σήμερα – και το τοποθέτησε στο γραφείο του στο ιδιωτικό του διαμέρισμα στην οδό Πρίντσρεγκεντενπλατς 16/II στο Μόναχο.

Ο στρατιωτικός Χαιρετισμός στην Ιστορία

Μετά από μια δήλωση στον στρατηγό Ρούντολφ Σμουντ (Rudolf Schmundt) στο τραπέζι, το Αφεντικό[100] σκέφτεται να εισαγάγει τον «γερμανικό χαιρετισμό» γενικά στη Βέρμαχτ, δηλαδή να αντικαταστήσει τον χαιρετισμό με την ««τοποθέτηση του χεριού στο γείσο του καπέλου»[101]. Ο επικεφαλής του τμήματος της πολεμικής ιστορίας της Ανωτάτης Διοίκησης της Βέρμαχτ, ο συνταγματάρχης Βάλτερ Σερφ (Walter Scherff), του υπέβαλε τις ακόλουθες παρατηρήσεις:

Στην παλαιότερη γερμανική ιστορία δεν υπήρχε χαιρετισμός όπως σήμερα. Ο γενικός τύπος χαιρετισμού ήταν «Heil wis!», που σημαίνει «Είθε να μην πάθετε τίποτα» (βλ. Προκόπιος ο Καισαρεύς στη Γοτθική Ιστορία του, περ. 555), παρόμοια, ο χαιρετισμός του βασιλιά Ρούντιγκερ από τον Μπέογουλφ στο αγγλοσαξονικό Μπέογουλφ: «Heil dir!» (Χαίρε σε σένα!), και μάλιστα αυτό σαν χαιρετισμός αρχικά μετά την κατάθεση των επιθετικών όπλων. Ο χαιρετισμός βασίζεται επομένως στην ιδέα του προσωπικού αφοπλισμού αυτού που χαιρετά.

Οι ζητωκραυγές των εκλεκτόρων μετά την τελετή στέψης συνοδεύονταν από την ανάταση του δεξιού χεριού. Παρόμοιες χειρονομίες χαιρετισμού συναντώνται και στους Λάντσκνεχτ (φρουροί του βασιλιά).

Από τον 12ο αιώνα, βρίσκουμε τη μετατροπή του χαιρετισμού σε χριστιανικό: «Gott grüsse dich!» (Ο Θεός να σας έχει καλά!). Αργότερα οι τελετές χαιρετισμού έδωσαν ακόμη μεγαλύτερη έμφαση στην ιδέα του ανυπεράσπιστου: βγάζοντας το καπέλο, παρουσιάζοντας τον εαυτό του, χαιρετώντας με το σπαθί και, από τις αρχές του 18ου αιώνα, «τοποθετώντας το χέρι του στο κάλυμμα της κεφαλής».

Δεν έχει εντοπιστεί κάποιο αποδεικτικό στοιχείο «ρωμαϊκού χαιρετισμού». Η ανύψωση του βραχίονα, παραδοσιακά μια χειρονομία προσευχής, έγινε μέρος της αυτοκρατορικής λατρείας στα τέλη της ρωμαϊκής εποχής. Ο στρατιωτικός χαιρετισμός των Ρωμαίων εκείνη την εποχή ήταν «τοποθετώντας το χέρι κάποιου στο κάλυμμα της κεφαλής του», παρόμοιος με τον τρόπο που το κάνουμε σήμερα.

Ενημερωτικό σημείωμα για το II B[102]
Θέμα: Προέλευση του γερμανικού χαιρετισμού

Στρατηγείο του Αρχηγού, 11 Μαΐου 1942
Μπόρμαν/Αρχηγός

Σχετικά με τον Γερμανικό Χαιρετισμό

Υπέβαλα σήμερα στον Αρχηγό την έκθεση από τις 23 Απριλίου 1942. Ο Αρχηγός τόνισε ότι υπάρχει ακόμη μια αναφορά για το χαιρετισμό που έλαβε ο Λούθηρος από τους Γερμανούς ιππότες όταν εισήλθε ή βγήκε από την αίθουσα στοΒορμς. Ο Αρχηγός θέλει να έχει το κείμενο αυτής της σύγχρονης έκθεσης, όσον αφορά τη φύση του χαιρετισμού.

Υπογραφή, Μάρτιν Μπόρμαν

Έκθεση της Καγκελαρίας του Κόμματος της 23ης Απριλίου 1942:
Θέμα: Γερμανικός Χαιρετισμός

---

100. Αφεντικό = Χίτλερ

101. Μόνο στις 23 Ιουλίου 1944, δηλαδή μετά την απόπειρα δολοφονίας της 20ής Ιουλίου 1944, ο «γερμανικός χαιρετισμός» εισήχθη γενικά σαν στρατιωτικός χαιρετισμός στη γερμανική Βέρμαχτ. Μέχρι τότε, ήταν μόνο ο «χαιρετισμός των αξιωματικών προς τον Αρχηγό».

102. Το «II B» αναφέρεται στο αρμόδιο τμήμα του «Τμήματος Κρατικής Πολιτικής» της Καγκελαρίας του Κόμματος (συντομογραφία: P.K.).

Σχετικά με τις μορφές χαιρετισμού στην αρχαιότητα, υπάρχουν σχετικά λίγες επαρκείς και ξεκάθαρες πηγές. Γενικά θεωρείται ότι ο σκοπός του χαιρετισμού ήταν για να πείσει τον χαιρετιζόμενο για τις ειρηνικές προθέσεις αυτού που χαιρετούσε, αποδεικνύοντας την υποταγή του και δείχνοντάς του την ανοιχτή του παλάμη ότι δεν έκρυβε κανένα όπλο. Δίνουν τα χέρια για να δεσμευτούν μεταξύ τους και να τεθούν ο ένας κάτω από την προστασία του άλλου. Αυτό ισχύει γενικά για όλες τις μορφές χαιρετισμού.

Στους Ανατολίτες, τους Άραβες, τους Ιουδαίους, η υπόκλιση, το προσκύνημα και ούτω καθεξής, τα χέρια σταυρωμένα πάνω από το στήθος, θεωρούνται χαιρετισμός, αλλά σε καμία περίπτωση η ανύψωση του χεριού.

Μεταξύ των Ελλήνων, οι χαιρετισμοί ανταλλάσσονταν με χειραψία, πιάνοντας ο ένας τον άλλον από τους καρπούς. Η ανύψωση του χεριού ήταν μέρος της τελετουργίας της προσευχής.

Μεταξύ των Ρωμαίων, η οριζόντια έκταση του χεριού από τον ώμο σήμαινε χαιρετισμός και ευλογία, τουλάχιστον, έτσι ερμηνεύεται ένα άγαλμα του Αυγούστου που δείχνει αυτή την χειρονομία. Το χέρι υψώνεται επίσης όταν δίνεται όρκος.

Δεν έχουμε πληροφορίες σχετικά με τη μορφή χαιρετισμού μεταξύ των γερμανικών φυλών που να υποδηλώνουν την ύψωση του χεριού. Ωστόσο, έχουμε αναφορές για την ύψωση του δεξιού χεριού σε ιδιαίτερα επίσημες περιστάσεις. Ο Βιδουκίνδος του Κόρβεϊ (Widukind of Corvey)[103] αναφέρει ότι στην εκλογή του βασιλιά Ερρίκου Α' (919) και του βασιλιά Όθωνα Α' (936), οι εκλέκτορες εξέφρασαν την έγκρισή τους σηκώνοντας τα χέρια τους και φωνάζοντας δυνατά. Ο Τήτμαρ του Μέρσεμπουργκ[104] αφηγείται την ίδια ιστορία για την εκλογή του Μεγάλου Όθωνα, καθώς και για την εκλογή του βασιλιά Ερρίκου Β'. Αυτό πάντα λέγεται με τέτοιο τρόπο που δείχνει ότι το σήκωμα του χεριού σε μια τέτοια περίσταση ήταν κάτι το συνηθισμένο για τους χρονικογράφους. Αναμφίβολα λοιπόν είναι ένα παλιό έθιμο. Η ανύψωση του δεξιού χεριού σαν επιβεβαίωση αναφέρεται σε μεγάλο αριθμό σαξονικών εγγράφων ήδη από τον 14ο αιώνα. Το βιβλίο «Σαξονικά Παγκόσμια Χρονικά»[105] αναφέρει ένα απόσπασμα από το «Kaiserchronik» (Αυτοκρατορικό χρονικό) που λέει: «Romêre racten uf ir hand» (Οι πολεμιστές σήκωσαν τα χέρια τους) (γραμμή 1172) με «se sworen alle und loveden» (ορκίστηκαν όλοι και υποσχέθηκαν). Έτσι εξισώνει την ανάταση του χεριού με έναν όρκο. Το 1235, ο βασιλιάς Φρειδερίκος Β' δήλωσε σε ένα έγγραφο προς τον Πάπα Γρηγόριο Ι' ότι το *«elevatio manuum iuxta consuetudinem Germanorum»* (η ύψωση των χειρών σύμφωνα με το έθιμο των Γερμανών) ήταν ένας *«vinculum iuramenti»* (δεσμός όρκου), που σημαίνει: η ανύψωση του χεριού περιγράφεται σαν όρκος σύμφωνα με το γερμανικό έθιμο. Από αυτό όμως προκύπτει και ότι δεν ήταν συνηθισμένο στους Ιταλούς, διότι διαφορετικά δεν θα ήταν απαραίτητο να προστεθεί αυτή η εξήγηση. Αυτό όμως είναι πάντα κάτι παραπάνω από ένας απλός χαιρετισμός, εδώ εκφράζεται ένας όρκος συγκατάθεσης και πίστης. Εάν τώρα αυτός ο όρκος συνδυαζόταν με την γενική μορφή ευλογίας «Heil» (ζήτω) και ενδεχομένως,

---

103. Ο Βιδουκίνδος του Κόρβεϊ (Widukind of Corvey) ήταν μοναχός στο Αβαείο του Κόρβεϊ και συγγραφέας της Σαξονικής Ιστορίας (περίπου 925 – 973).

104. Ο Τήτμαρ, ήταν επίσκοπος του Μέρσεμπουργκ (Thietmar of Merseburg) και χρονικογράφος των Σαξόνων αυτοκρατόρων (περίπου 975 – 1018).

105. Το βιβλίο «Sächsische Weltchronik» (Σαξονικά Παγκόσμια Χρονικά) χρονολογείται από το 1231. Ο συγγραφέας ήταν πιθανώς ο Άικε φον Ρέπγκοου (Eike von Repgow) (περίπου 1180 έως 1233).

με ένα συγκεκριμένο όνομα, τότε ο όρκος αποκτά ακόμα ένα ιδιαίτερο νόημα. Δικαίως μπορούμε να την ονομάσουμε γερμανική ιδιαιτερότητα, όπως έκανε ο Φρειδερίκος Β' το 1235. Ακόμα κι αν δεν έχει κληροδοτηθεί άμεσα σαν ένας συνηθισμένος χαιρετισμός το σήκωμα του χεριού μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ένας ιδιαίτερα επίσημος χαιρετισμός, σε συνδυασμό με μια υπόσχεση πίστης.

Επειδή ο δρ. Πόρσε[106] και ο Άλμπερτ Σπέερ (Albert Speer) ήθελαν σήμερα να δείξουν στο Αφεντικό ένα νέο θωρακισμένο όχημα, παρευρέθηκαν πολλοί καλεσμένοι, συμπεριλαμβανομένων στρατηγών, στο μεσημεριανό φαγητό του Αφεντικού.

39 απόγευμα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ποιμαντορική επιστολή Γερμανών επισκόπων

Μετά το δείπνο, επικόλλησα ένα τηλεγράφημα της Υπηρεσίας Ασφαλείας και το παρουσίασα στον Χίτλερ, κατόπιν εντολής του Μπόρμαν. Σύμφωνα με αυτό, οι Γερμανοί επίσκοποι διάβασαν σήμερα από όλους τους άμβωνες μια ποιμαντική επιστολή, σύμφωνα με την οποία η εθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση παραβιάζει την ανακωχή εν καιρώ πολέμου, που είχε θεσπιστεί με βάση το Κονκορδάτο, παρόλο που το 93% του γερμανικού λαού είναι Χριστιανοί και αμέτρητοι πιστοί Καθολικοί αντλούσαν από την πίστη τους τη δύναμη για ηρωισμό στην πρώτη γραμμή και έχουν παρασημοφορηθεί γι' αυτό. Όποιος ικανοποιούσε τις θρησκευτικές του ανάγκες στην εκκλησία θα διώκετο· οι κληρικοί θα παρακολουθούνται, δεν θα επιτρέπεται η εκκλησιαστική επιρροή στα σχολεία (για παράδειγμα, τα εθνικοπολιτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα), η θρησκευτική εκπαίδευση των παιδιών θα παρεμποδίζεται, η εντολή: «Ου φονεύσεις!» παραβιαζόταν με τις δολοφονίες των ανίατων ασθενών[107] με κυβερνητική εντολή και με ταινίες με παρόμοιο θέμα (Κατηγορώ – Ich klage an), η περιουσία δεν γίνεται πλέον σεβαστή (κατασχέσεις μοναστηριών), έτσι ώστε οι μοναχοί που επιστρέφουν από το μέτωπο να μην μπορούν πλέον να βρουν το μοναστηριακό τους σπίτι και υπήρχε φόβος για περαιτέρω επιθέσεις σε ιδιωτική περιουσία γενικά.

Ο Χίτλερ διέταξε να μην υπάρξει καμία αντιπαράθεση κατά της ποιμαντικής επιστολής, αλλά αντίθετα ο Τύπος να τονίσει την αλληλεγγύη του με το Ανατολικό Μέτωπο και να την αντιμετωπίσει με ειλικρινή, τεκμηριωμένη δημοσιογραφία.

---

106. Ο καθηγητής Διδάκτωρ Μηχανικός επίτιμος διδάκτωρ Φέρντιναντ Πόρσε (Ferdinand Porsche) (1875 έως 1951) είχε ήδη γίνει γνωστός σαν κατασκευαστής αγωνιστικών αυτοκινήτων, όταν ο Χίτλερ του έδωσε το 1934 την εντολή να φτιάξει ένα «λαϊκό αυτοκίνητο» (Volkswagen) – εύκολο στη συντήρηση, στην τιμή μιας μοτοσικλέτας μεσαίας κατηγορίας, με μέτρια κατανάλωση καυσίμου και αερόψυκτο κινητήρα. Το 1938, μετά από 2,5 εκατομμύρια χιλιόμετρα επιτυχημένων δοκιμαστικών οδηγήσεων του πρωτοτύπου Volkswagen, ο Χίτλερ απένειμε στον καθηγητή Πόρσε το «Γερμανικό Εθνικό Παράσημο για την Τέχνη και την Επιστήμη». Κατά τη διάρκεια του πολέμου, συνεργάστηκε στενά με τον καθηγητή Πόρσε για την ανάπτυξη και βελτίωση των γερμανικών στρατιωτικών οχημάτων, συμπεριλαμβανομένων των αρμάτων μάχης. Ο Χίτλερ, ο οποίος ήδη το 1923 οδήγησε το πρώτο – εγκεκριμένο από το NSDAP – αυτοκίνητο Benz (το εξαθέσιο IIA-2309), ήταν από την 1η Ιανουαρίου 1925 μέλος της Γερμανικής Λέσχης Αυτοκινήτου ADAC (Αριθμός 56180), και ήταν εξαιρετικά έμπειρος σε θέματα κατασκευής, επισκευής και ανάπτυξης αυτοκινήτων.

107. Αυτό αναφέρεται στο πρόγραμμα ευθανασίας του Χίτλερ (μυστικό διάταγμα της 1ης Σεπτεμβρίου 1939), το οποίο σταμάτησε από το φθινόπωρο του 1941 και μετά λόγω πιέσεων από την Εκκλησία.

40 απόγευμα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ετυμηγορίες κατά των δολοφόνων γυναικών

Καθόμουν δίπλα στον Συνταγματάρχη των SS (Standartenführer) Γιόχαν Ράτενχουμπερ (Johann Rattenhuber) και τον Σμηναγό Γιοχάνες «Χανς» Μπάουρ (Johannes 'Hans' Baur). Ο τελευταίος ανέφερε ότι ο Αρχηγός ήταν πολύ εξοργισμένος με μια ελαφριά ποινή για έναν φονιά γυναικών, καθώς θεωρούσε τη δολοφονία των γυναικών και των παιδιών σαν ιδιαίτερα κατακριτέα. Το Αφεντικό θέλει, αν υπάρξουν κι άλλες τέτοιες αποφάσεις από τη δικαιοσύνη, να στείλει το υπουργείο Δικαιοσύνης στο διάολο με ένα νόμο του Ράιχσταγκ. Ο Μπάουρ σχολίασε ότι προφανώς ήρθε η ώρα να διοριστεί ένας υπουργός Δικαιοσύνης.

Ο Συνταγματάρχης των SS (αργότερα υποστράτηγος των SS "Gruppenführer") Γιόχαν Ράτενχουμπερ ήταν επικεφαλής των Ομάδων Συνοδείας της Υπηρεσίας Εγκληματολογικών Ερευνών και Ασφαλείας (Kriminalpolizei-Sicherheits-Begleitkommandos) του Χίτλερ. Όπως και ο αναπληρωτής του, σύμβουλος εγκληματολογίας Πέτερ Χογκλ (Peter Högl) και όλοι οι άλλοι δέκα υπάλληλοί του, προερχόταν από την υπηρεσία εγκληματολογικών ερευών της αστυνομίας. Εκτός αυτού, υπήρχε η Ομάδα Συνοδείας και Ασφάλειας των ένοπλων SS (Waffen-SS-Sicherheitsbegleitkommando) – που στρατολογούνταν από την Σωματοφυλακή των SS (Leibstandarte-SS) του Χίτλερ – που ήταν κάτω από τη διοίκηση του Ταγματάρχη των SS (Sturmbannführer) Χανς-Ούλριχ Γκέσκε (Hans-Ulrich Geschke). Ο αναπληρωτής του ήταν ο Ταγματάρχης των SS Φραντς Σέντλε (Franz Schädle). Αυτή η ομάδα αυτή περιελάμβανε 14 με 18 άνδρες των ένοπλων SS, και είχαν την ευθύνη για την άμεση φύλαξη του Χίτλερ, την παραλαβή, την εξέταση και τη διανομή της αλληλογραφίας. Ήταν επίσης υπεύθυνοι για την εξυπηρέτηση των επισκεπτών του Στρατηγείου του Αρχηγού. Μέχρι το τέλος του πολέμου, ο αριθμός τους είχε αυξηθεί σε 30. Σε κάθε έξοδο του Χίτλερ, τον ακολουθούσαν ένα ή δύο αυτοκίνητα Μερσεντές, και κάθε μισό από αυτά ήταν κατειλημμένα από αστυνομικούς εκληματολογικών ερευνών και το άλλο μισό από φρουρούς της υπηρεσίας ασφαλείας των SS. Επιπλέον, ο Χίτλερ συνήθως κουβαλούσε ένα μικρό πιστόλι Walther-PPK διαμετρήματος 6,35 mm στην πίσω τσέπη του. Αν ο Χίτλερ φορούσε το παλτό, είχε μαζί του το μεγαλύτερο πιστόλι Walther PPK με διαμέτρημα 7,63 mm, με το οποίο αυτοκτόνησε στις 30 Απριλίου του 1945. Ο Χίτλερ ήταν ένας εκπαιδευμένος και επιδέξιος σκοπευτής πιστολιού που είχε αυτοπεποίθηση σε κάθε θέση· η ομάδα συνοδείας του τον αποκαλούσε «Zwölfer-Schützen» (δωδεκάσφαιρο σκοπευτή) στην ψυχρή αντίδραση του οποίου σε περίπτωση δολοφονίας μπορούσαν να βασιστούν.

Κατά τη διάρκεια του αγώνα για την εξουσία, στα χρόνια που όλα τα όπλα ήταν απαγορευμένα για αυτόν, ο Χίτλερ προστάτευσε τον εαυτό του με ένα μαστίγιο από δέρμα ιπποπόταμου. Η σπιτονοικοκυρά του ξενώνα Μόριτς στο Μπερχτεσγκάντεν, μια κυρία Μπύχνερ, του το είχε δώσει σαν δώρο. Επιπλέον, όταν το κόμμα άρχισε να διοργανώνει μαζικές συγκεντρώσεις και πορείες, του έδωσε έναν ή δύο «μόνιμους συνοδούς», ας πούμε σαν σωματο-

φύλακες. Τον Μάιο του 1923, ο ιδιωτικός σοφέρ του Χίτλερ, ο μελλοντικός Ταξίαρχος των SS, Γιούλιους Σρεκ (Julius Schreck), οργάνωσε μια ειδική σωματοφυλακή για τον Χίτλερ, την λεγόμενη «Ομάδα Κρούσης του Χίτλερ» (Stosstrupp Hitler). Αποτελούνταν από 40 άνδρες υπό τη διοίκηση του απόστρατου Υπολοχαγού Γιόζεφ Μπέρχτολντ (Joseph Berchthold), ο οποίος αργότερα (από το 1926) έγινε ο πρώτος αρχηγός των SS του Ράιχ (ο Χίμλερ έγινε αρχηγός των SS του Ράιχ στις 6 Ιανουαρίου του 1929).

Ο τελευταίος υπουργός Δικαιοσύνης του Ράιχ, ο δρ. Φραντς Γκύρτνερ (Franz Gürtner) είχε ήδη πεθάνει τον Ιανουάριο του 1941 και δεν τον είχε ακόμη διαδεχτεί κανένας.

41

23 Μαρτίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ναπολέων Α' και Αγγλία

Αρχηγός: Εκείνο το βράδυ είχε διαβάσει το βιβλίο του Μπούλερ για τον «Ναπολέων». Του άρεσε, ήταν πολύ ωραίο από στυλιστική άποψη και ήταν έργο σκληρής δουλειάς.

Ο Φίλιπ Μπούλερ (Philipp Bouhler), αξιωματικός καριέρας, σπούδασε γερμανικά και φιλοσοφία μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν ο δεύτερος διευθύνων σύμβουλος του NSDAP από το 1922 και το 1934 έγινε επικεφαλής της «Καγκελαρίας του Αρχηγού», η οποία επεξεργαζόταν ένα μεγάλο μέρος της αλληλογραφίας του Χίτλερ, των αιτημάτων, των υποθέσεων χάριτος, των ειδικών αναθέσεων κ.λπ. καθώς και πρόεδρος της «Κομματικής Εξεταστικής Επιτροπής για την Προστασία της εθνικοσοσιαλιστικής λογοτεχνίας», που είχε σαν αποστολή την πρόληψη ιδεολογικών διαφορών στη εθνικοσοσιαλιστική λογοτεχνία.

Είναι καλό που η τάση αυτή βασίζεται στο ότι η Αγγλία οδήγησε τον Ναπολέοντα στον πόλεμο – όπως ακριβώς οδήγησε και εμάς. Αν παραβλέψουμε αυτό το σημείο, είναι σαν να αδικούμε τον Ναπολέοντα.

Ένα πράγμα που το βιβλίο δείχνει πολύ καθαρά είναι ότι αν ο Ναπολέων απέτυχε, αυτό οφειλόταν κυρίως στο ότι οι συνεργάτες του δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις. Δεν μπορεί να ξεφύγει από την κατηγορία ότι επέλεξε κατώτερους συνεργάτες για να συνεργαστούν μαζί του. «Οι συγγενείς δεν είναι άνθρωποι!» (Η αναφορά του αφεντικού στην ταινία «Οι συγγενείς είναι κι αυτοί άνθρωποι.») Αν πιστεύουμε ότι οι δεσμοί αίματος είναι οι ισχυρότεροι, τότε αυτό είναι ακριβώς μια ψευδαίσθηση, όπως αποδεικνύει η ιστορία πολλών γερμανικών πριγκιπάτων.

Ο πεζός

Ο πεζός πρέπει να σηκώνει το βάρος της μάχης. Εκεί που οι άλλοι έχουν μηχανοκίνητα οχήματα στο πλευρό τους και άρα τουλάχιστον ζουν κάπως καλύτερα, αυτός πρέπει να περπατήσει, το πολύ να πάρει μαζί του φαγητό, το οποίο θα φάει σε μια μέρα. Αν βάλει κάτι στην άκρη κάπου, σίγουρα δεν θα επιστρέψει εκεί. Η πιο ευτυχισμένη εφεύρεση για αυτόν είναι τα μαγειρεία εκστρατείας – μια ρωσική εφεύρεση, παρεμπιπτόντως – που κατέστησε δυνατό τον κινητό πόλεμο εξαρχής επειδή του εγγυάται τουλάχιστον ένα ζεστό

γεύμα κατά τη διάρκεια της ημέρας.[108]

Το «πρόγραμμα πεζικού» του Χίτλερ αύξησε τη μηνιαία παραγωγή από το 1941 έως το 1944 σε τυφέκια από 133.000 σε 307.000, σε υποπολυβόλα από μηδέν σε 55.000, σε τυφέκια εφόδου από μηδέν σε 32.500, σε πολυβόλα από 7.100 σε 28.700, σε οπλοβομβίδες από μηδέν σε τρία εκατομμύρια, σε νάρκες από 79.000 σε 3,8 εκατομμύρια, σε χειροβομβίδες από 1,2 εκατομμύρια σε πάνω από τρία εκατομμύρια και και αντιαρματικά από μηδέν σε 1,1 εκατομμύριο. Σύμφωνα με σοβιετικές πληροφορίες, μόνο στις τελικές μάχες του Βερολίνου το 1945 καταστράφηκαν 700 άρματα μάχης του Κόκκινου Στρατού από τους νέους φορητούς αντιαρματικούς εκτοξευτές μίας βολής (Panzerfaust) και τους επαναχρησιμοποιήσιμους εκτοξευτές αντιαρματικών πυραύλων 88 χιλιοστών (Panzerschreck) του Χίτλερ, τα οποία αναπτύχθηκαν από το Volkssturm (Λαϊκή Θύελλα) του πεζικού. Αυτά τα αντιαρματικά όπλα σε σχήμα σωλήνα (διαμέτρου 8,8 cm) ήταν ακριβή σε βεληνεκή 50 και 200 μέτρων αντίστοιχα και λειτουργούσαν από έναν ή δύο άνδρες. Από την 1η Νοεμβρίου 1942, ο Χίτλερ απένειμε στο πεζικό τον παλιό Φρειδερικιανό χαρακτηρισμό «Συντάγματα Γρεναδιέρων».

Ο Στάλιν και η ιουδαϊκή επιρροή στην Τέχνη

Διάβασε τις διάφορες εκδόσεις του «Die Kunst»[109] (Η τέχνη) με μεγάλο ενδιαφέρον. Αν εξετάσουμε το επίπεδο της τέχνης που υπήρχε ακόμα το 1910, θα συγκλονιστείτε βλέποντας πόσο είχε πέσει – μέχρι το 1930, για παράδειγμα. Η ιουδαϊκή επιρροή ήταν καταστροφική. Πρέπει να εκτιμήσουμε το γεγονός ότι ο Στάλιν δεν άφηνε τους Ιουδαίους να έχουν πρόσβαση στην τέχνη[110].

Πώς διαβάζει ο Χίτλερ ένα βιβλίο

Διαβάζει πάντα ένα βιβλίο με τέτοιο τρόπο, που πρώτα κοιτάζει το τέλος, μετά διαβάζει μερικά σημεία στη μέση και μόνο όταν έχει αποκτήσει μια θετική εντύπωση, διαβάζει ολόκληρο το βιβλίο.

42

23 Μαρτίου 1942, Δευτέρα βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μάρτιν Μπόρμαν, ο Καγκελάριος του Κόμματος

Όταν ο Αρχηγός μπήκε στην τραπεζαρία και τους χαιρέτησε όλους, είπε: «Θα έχουμε πρόβλημα!» χαμογέλασε και έδειξε τον τηλεφωνικό θάλαμο δίπλα στην πόρτα, από τον οποίο η φωνή του Μπόρμαν αντηχούσε δυνατά και βροντερά.

Ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ (Reichsleiter) Μπόρμαν απολάμβανε την εξαιρετική εκτίμηση του Χίτλερ, αντιπροσώπευε ολόκληρο τον πολιτικό τομέα σε αυτόν και ήταν μαζί του συχνά και για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ο κ. Μπόρμαν είναι ένας «σιδερένιος καγκελάριος» του κόμματος, με ακατάβλητη εργασιακή δύναμη, με εκπληκτικά ολοκληρωμένες αποφάσεις και απόλυτη αυτό-

108. Η γλυκερίνη στον διπλό πάτο του βραστήρα εμπόδιζε το φαγητό να καεί στα μαγειρεία εκστρατείας, οι οποίες στην καθομιλουμένη ονομάζονταν «κανόνια γκούλας».

109. Το «Die Kunst» (Η τέχνη) ήταν ένα περιοδικό για τη μοντέρνα τέχνη που εκδιδόταν από τον εκδοτικό οίκο Μπρούκμαν του Μονάχου (από το 1899).

110. Ο φωτογράφος του Χίτλερ, φωτορεπόρτερ του Ράιχ καθηγητής Χάινριχ Χόφμαν (1885–1957), έλαβε ρητή εντολή από τον Στάλιν στις 28 Αυγούστου 1939 να μεταφέρει αυτό στον Χίτλερ.

πεποίθηση. Μόνο που ο τρόπος που εκφράζεται και ο τρόπος ομιλίας του είναι πολύ πιο δυνατός από όλους τους άλλους εδώ...

Αρχικά, έγινε μια μακρά συζήτηση για την αρχική περιεκτικότητα σε μούστο και αλκοόλ στην μπύρα. Στη συνέχεια, μετά το γεύμα, ήρθε ο Αρχηγός και, αφού πήρε τα γυαλιά του για να διαβάσει τις ειδήσεις του επικεφαλής του Τύπου Όττο Ντίτριχ, μίλησε για ζητήματα εξοπλισμού και πολέμου με βάση τις μεμονωμένες αναφορές. Ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος για μια αναφορά επιτυχίας υποβρυχίου που κυκλοφορούσε[111].

Ο πόλεμος των υποβρυχίων και ο Ρούσβελτ

Θέλουμε να αναφέρουμε αυτές τις βυθίσεις της αμερικανικής χωρητικότητας μαζί με τις καταρρίψεις των αεροσκαφών της αγγλικής συνοδείας στη Μάλτα.

Παρέμβαση Μπόντενσατς: Οι Άγγλοι είναι στρατιώτες της θάλασσας, που θα τολμούσαν να κάνουν μια τέτοια νηοπομπή ενάντια σε μια τόσο ανώτερη αεροπορική δύναμη, όπως αυτή των Ιταλών, και χωρίς θωρηκτά!

Παρέμβαση Χούελ: Σε αντίθεση με τους Ολλανδούς, που είναι και καλοί ναυτικοί, αλλά όχι στρατιώτες της θάλασσας.

Αρχηγός: «υπάρχουν κι άλλα!» – Χαίρομαι όταν στέλνουμε μια αναφορά επιτυχίας ενός υποβρυχίου. Βυθίστηκαν 72.000 τόνοι, περισσότεροι από όσους μπορούν να φτιάξουν οι Αμερικανοί σε ένα μήνα. (Στην πραγματικότητα, είχαν ήδη κατασκευάσει δέκα φορές περισσότερα.) Σίγουρα θα φτιάξουν τυποποιημένα πλοία στο μέλλον. Το σκάφος του πλοίου όμως μπορεί να καταρρεύσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αλλά οι μηχανές όχι. Εκεί βρίσκεται το πρόβλημα.

Ο Ρούσβελτ είναι ψυχικά άρρωστος, όπως είχε δηλώσει δημοσίως ένας καθηγητής πριν από χρόνια. Κήρυξε τον πόλεμο (αναφερόμενος στην εντολή του Ρούσβελτ στις 11 Σεπτεμβρίου 1941 να εκτελούν βολές στα γερμανικά πολεμικά πλοία) και στη συνέχεια παραδέχεται όχι μόνο ότι ήταν εντελώς απροετοίμαστος, και εκδιώχθηκε από την Ανατολική Ασία, αλλά αφήνει και τα εμπορικά του πλοία να συνεχίζουν να κινούνται προς τα εκεί από την ακτή των ΗΠΑ σαν να ήταν καιρός ειρήνης – και να βυθίζονται. Οδηγεί από την Ουάσιγκτον στην έπαυλή του, λόγω του κινδύνου που αντιμετωπίζουν οι πτήσεις με αεροπλάνα, πίσω στην Ουάσινγκτον, και ούτω καθεξής. Ακόμα και οι δηλώσεις του στον Τύπο δείχνουν ότι ο άνδρας είναι ψυχικά άρρωστος. Ο τρόπος που το κάνει, κάνει όλη του τη χώρα υστερική. Διαφορετικά, πώς θα ήταν δυνατόν να ξεσπάσει πανικός μεταξύ των λογικών ανθρώπων στο Σικάγο εξαιτίας ενός ραδιοφωνικού σκετς ότι Αρειανοί είχαν προσγειωθεί εκεί;

Αυτός ο κ. Ρούσβελτ προφανώς δεν είχε υπολογίσει ούτε τη δύναμη των υποβρυχίων μας. Αυτό ακριβώς είναι το πλεονέκτημά μας, ότι έχουμε αποφασίσει εξαρχής για έναν περιορισμένο αριθμό τύπων, κάτι που είναι απαραίτητο για κάθε μαζική παραγωγή υποβρυχίων. Αν και σε ένα υποβρύχιο μπορεί να τροποποιηθεί το ένα ή το άλλο, ο βασικός σχεδιασμός παραμένει ο ίδιος.

Εξάλλου, το υποβρύχιο όπλο μας είναι ένα από τα πιο σημαντικά όπλα του πολέμου[112]. Ναι, αν ο κ. Ρούσβελτ είχε καταφέρει να κρατήσει την Ισλανδία

---

111. Τον Μάρτιο του 1942, γερμανικά υποβρύχια βύθισαν 446.000 BRT (Bruttoregistertonne – Κόροι Ολικής Χωρητικότητας) εχθρικών πλοίων.

112. Η «τακτική αγέλης» του διοικητή υποβρυχίων, Αρχιναύαρχου Καρλ Ντένιτς, έφερε μεγάλες επιτυ-

έξω από τον πόλεμο σαν τον ανατολικό τερματικό σταθμό του – όπως του άρεσε να το αποκαλεί – του δυτικού ημισφαιρίου[113], έτσι ώστε οι Άγγλοι να μην είχαν παρά να ασφαλίσουν το μικρό κομμάτι από την Ισλανδία μέχρι την ηπειρωτική τους χώρα! Αλλά όπως έχουν τα πράγματα τώρα, ολόκληρος ο Ατλαντικός, – όχι μόνο η βόρεια διαδρομή προς την Αγγλία – είναι μια εμπόλεμη ζώνη για τα υποβρύχιά μας, έτσι ώστε να επωφελούνται από τις 8 με 10 ώρες νύχτας της Μεσογείου και στον πόλεμο του Ατλαντικού.

Λίγο αργότερα, ο Αρχηγός πήγε με τους 24 κύριους του τραπεζιού του να εγκρίνουν τα επίκαιρα της εβδομάδας. Διόρθωσε μόνο το γεγονός ότι ο πόλεμος όχι μόνο – όπως ανέφερε μια στατιστική – εξασφάλιζε την επισιτιστική ελευθερία για τη Γερμανία, αλλά και για την Ευρώπη, και χάρηκε που έβλεπε πολλές φωτογραφίες από ενθουσιασμένα παιδιά.

43 24 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Βασιλιάς Βόρις Γ΄ της Βουλγαρίας

Το αφεντικό ήταν ιδιαίτερα ευδιάθετο απόψε. Είναι πιθανό αυτό να οφειλόταν στη συνάντησή του με τον βασιλιά Βόρις της Βουλγαρίας[114], ο οποίος βρισκόταν σήμερα εδώ για επίσημη επίσκεψη και γενικά – ειδικά επειδή φέρνει πάντα τους ίδιους συνεργάτες και είναι πολύ ευγενικός – χαίρει μεγάλης εκτίμησης. Το αφεντικό γευμάτισε μαζί του – μαζί με τον Κάιτελ και τον Μπόρμαν – στο καταφύγιο του αφεντικού.

Απόρρητο των γερμανικών απλοποιήσεων

Στο δείπνο απόψε, το αφεντικό, ενώ μελετούσε τα δημοσιεύματα του ξένου τύπου, σχολίασε: Οι δημοκρατίες έχουν φτάσει σε τέτοιο σημείο σήμερα που αν εμείς – που πιστεύουν ότι πρέπει να μας επικρίνουν για τα πάντα – ανακοινώσουμε μέτρα απλοποίησης ή κάτι παρόμοιο, τα αντιγράφουν αμέσως.

Δεν είναι πλέον σκόπιμο, λοιπόν, να γνωστοποιούμε τα αποτελέσματα των εμπειριών μας και τα μέτρα απλούστευσης που απορρέουν από αυτές, μέσω δημοσιεύσεων στον Τύπο ή οποιωνδήποτε δημοσιεύσεων, στις εχθρικές δυνάμεις. Απαιτείται πλέον απόλυτη σιωπή και σε αυτό το θέμα.

Ο Χίτλερ εκνευρίστηκε κυρίως από το γεγονός ότι οι Γερμανοί επιστήμονες – μόλις έκαναν ανακαλύψεις με τα χρήματα των Γερμανών φορολογουμένων –

χίες μέχρι τον Απρίλιο του 1943. Από τον Μάιο του 1943 και μετά, οι Σύμμαχοι χρησιμοποίησαν μια νέα τεχνολογία (ραντάρ σε συνδυασμό με τορπιλοπλάνα κατά των υποβρυχίων και βόμβες βυθού) για να βυθίζουν τα υποβρύχια το ένα μετά το άλλο (38 από τα συνολικά 118 τον Μάιο του 1943). Αντίστοιχα τα νέας σχεδίασης γερμανικά υποβρύχια που μπορούσαν όχι μόνο να βουτήξουν σε περίπτωση κινδύνου αλλά και να ταξιδέψουν μεγάλες αποστάσεις κάτω από το νερό (ηλεκτρικά υποβρύχια Walther με αναπνευστήρα) – 120 στον αριθμό – δεν ήταν έτοιμα επιχειρησιακά μέχρι τον Απρίλιο του 1945. Μέχρι τότε, οι επιχειρήσεις συνεχίστηκαν με μετασκευασμένα παλιά υποβρύχια (εξοπλισμένα με αναπνευστήρες), έτσι ώστε από τα 39.000 μέλη πληρωμάτων γερμανικών υποβρυχίων, 27.000 σκοτώθηκαν και μόνο 12.000 επέζησαν.

113. Στις αρχές Απριλίου 1941, οι ΗΠΑ κήρυξαν την 26η μοίρα δυτικού γεωγραφικού μήκους (Ισλανδία, Αζόρες, Νησιά του Πράσινου Ακρωτηρίου) σαν το όριο της σφαίρας επιρροής των ΗΠΑ.

114. Ο βασιλιάς Βόρις Γ' (Борис III) της Βουλγαρίας, πράγματι, επέτρεψε στον Χίτλερ να επιτεθεί στην Γιουγκοσλαβία και στην Ελλάδα από την επικράτειά του τον Απρίλιο του 1941. Επίσης κήρυξε τον πόλεμο στη Μεγάλη Βρετανία και τις ΗΠΑ. Απέρριψε όμως κατηγορηματικά την είσοδο στον πόλεμο κατά της ΕΣΣΔ, λαμβάνοντας υπόψη τη συμπάθεια των Βουλγάρων για τη Ρωσία και τον λαό της.

τις δημοσιοποιούσαν διεθνώς σε ειδικά περιοδικά, όπως η «Zeitung für Natur Wissenschaften» (Εφημερίδα Φυσικών Επιστημών). Αυτό συνεχίστηκε ακόμη και μετά το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα για τις δημοσιεύσεις στον τομέα της πυρηνικής σχάσης, με τις οποίες επέτρεψαν στις ΗΠΑ την κατασκευή της πρώτης ικανής για χρήση ατομικής βόμβας (1945) που προοριζόταν αρχικά για το Βερολίνο και στη συνέχεια για την Ιαπωνία. Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα για δημοσιεύσεις στον τομέα της πυρηνικής σχάσης, με τις οποίες βοήθησαν τις ΗΠΑ να κατασκευάσουν την πρώτη – αρχικά προοριζόταν για το Βερολίνο, στη συνέχεια έπεσε στην Ιαπωνία – επιχειρησιακή ατομική βόμβα (1945). Αυτός που ανακάλυψε την πυρηνική σχάση, που είναι η βάση για την κατασκευή της ατομικής βόμβας, ήταν ο Γερμανός καθηγητής Όττο Χαν (Otto Hahn), που γεννήθηκε το 1879, και κατάφερε να διασπάσει το ουράνιο με ακτινοβολία νετρονίων σε πειράματα που έγιναν από τις 17 έως τις 19 Δεκεμβρίου 1938. Ο Χίτλερ θεωρούσε την πυρηνική καταστροφή τόσο σημαντική επιστημονική πρόοδο για το μέλλον της Γερμανίας, που προσπάθησε να δημοσιοποιήσει το πρόβλημα σε όλο τον γερμανικό λαό προβάλλοντας επανειλημμένα μια σχετική ταινία του Χανς Άλμπερς (Hans Albers), με τίτλο «Χρυσός» (αν και χωρίς να αποκαλύψει τεχνικές λεπτομέρειες).

Στρατολόγηση Βέρμαχτ

Ο στρατηγός Γιόντλ, στο δείπνο, έθεσε το ζήτημα της στρατολόγησης της Βέρμαχτ κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου και του Α' Παγκοσμίου Πολέμου: Ενώ στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο οι ψαράδες – για να δώσω μερικά κραυγαλέα παραδείγματα – τοποθετούνταν σε ορεινά στρατεύματα και οι χασάπηδες σε διοικητικούς ρόλους, σήμερα η Βέρμαχτ προσπαθεί να μην βάζει τον κάθε άνδρα σε ένα πεδίο στρατιωτικής δραστηριότητας που είναι εντελώς ξένο στη φύση του για «εκπαιδευτικούς λόγους», αλλά να τον χρησιμοποιεί ανάλογα με τις ικανότητές του και έτσι να επιτυγχάνει το μεγαλύτερο δυνατό όφελος των ενόπλων δυνάμεων στο σύνολό τους.

Το αφεντικό σχετικά με αυτό σχολίασε: Πέρα από το πλαίσιο της Βέρμαχτ, η στρατολόγηση πρέπει να λαμβάνει υπόψη τα γενικά συμφέροντα του έθνους και να αντιμετωπίζει το υπάρχον απόθεμα ανθρώπινου δυναμικού σαν εθνικό πόρο. Αν, για παράδειγμα, ένας ηλικιωμένος κύριος, που ασκεί μια δραστηριότητα που είναι σημαντική για την πολεμική προσπάθεια σε πολιτικό επάγγελμα, έρθει στο τμήμα στρατολόγησης και ζητήσει να στρατολογηθεί, επειδή, σαν έφεδρος αξιωματικός, έχει βαρεθεί να κάθεται σπίτι του καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, περιφρονώντας τον όλοι, τότε πρέπει να το σκεφτείτε: Εάν ο άνδρας επιστρατευτεί, πιθανότατα θα καθίσει για όλη τη διάρκεια του πολέμου στη διοίκηση της Βέρμαχτ, η οποία θα διογκωθεί άσκοπα από τέτοιους ηλικιωμένους κυρίους σαν έφεδρους αξιωματικούς. Αυτός ο άνδρας τότε θα χανόταν στην απαραίτητη για τον πόλεμο δουλειά του – αυτός, ο Αρχηγός, είχε ζήσει και ο ίδιος μια τέτοια περίπτωση στην πράξη. Επομένως, είναι καλύτερο να θεωρήσουμε ότι ο άνδρας μπορεί να ασκήσει τις πολιτικές του δραστηριότητες, που είναι σημαντικές για την πολεμική προσπάθεια, φορώντας κάποιο είδος στολής παρά να τον επιστρατεύσουμε και να διογκώσουμε μαζί του τη στρατιωτική διοίκηση.

Ατομική ιδιοκτησία και Κοινωνικοποίηση

Η ιδιωτική περιουσία σαν ατομική ιδιοκτησία πρέπει να προστατεύεται!
Είναι κάτι πολύ φυσικό και υγιές για κάποιον να χρησιμοποιεί μέρος της δουλειάς του για να δημιουργήσει μια οικογενειακή περιουσία. Εάν αυτή η οι-

κογενειακή περιουσία αποτελείται από ένα εργοστάσιο, τότε αυτό το εργοστάσιο – εφόσον η οικογένεια έχει μια υγιή κληρονομική καταγωγή – θα διευθύνεται σίγουρα καλύτερα από ένα μέλος της οικογένειας και συνεπώς και με μεγαλύτερη επιτυχία για ολόκληρη την εθνική κοινότητα από ό, τι, για παράδειγμα, από έναν κρατικό αξιωματούχο. Επομένως, μπορεί μόνο να υποστηρίξει σθεναρά την προστασία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Εξίσου κατηγορηματικά ήταν κατά της ανώνυμης ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μετοχών. Χωρίς να κουνήσει ούτε το δαχτυλάκι του, ο μέτοχος θα πάρει μεγαλύτερο μερίδιο αν οι εργάτες της μετοχικής επιχείρησης είναι επιμελείς αντί για τεμπέληδες ή αν ένας ιδιοφυής μηχανικός είναι επικεφαλής της επιχείρησης ή ακόμα και εάν ένας κερδοσκόπος διευθύνει τις εργασίες της μετοχικής επιχείρησης. Αν ο μέτοχος είναι αρκετά έξυπνος ώστε να κατέχει μετοχές σε πολλές μετοχικές επιχειρήσεις, διατηρώντας παράλληλα την ανωνυμία του, τότε αποκομίζει καθαρά κερδοσκοπικά κέρδη χωρίς να φοβάται τις απώλειες – τις οποίες δεν μπορεί να αναπληρώσει από την άλλη πλευρά.

Αυτό το χωρίς κόπο κερδοσκοπικό εισόδημα πάντα απορρίπτονταν από αυτόν και το πολεμούσε. Αν ήταν δυνατά τέτοια κέρδη, θα έπρεπε να ανήκουν μόνο σε ολόκληρο τον λαό, του οποίου οι εργάτες και οι μηχανικοί συνέβαλλαν στην αύξηση των κερδών μιας μετοχικής επιχείρησης, διαφορετικά δεν θα αμείβονταν ανάλογα με την απόδοσή τους. Γι’ αυτό οι ανώνυμες καπιταλιστικές επιχειρήσεις έπρεπε να ανήκουν στα χέρια του κράτους, το οποίο θα μπορούσε να εκδίδει κρατικά χρεόγραφα, με τα οποία θα πληρώνονταν ισόποσα και θα είχαν ένα σταθερό επιτόκιο από το κράτος, όσοι αναζητούσαν μια οικονομική επένδυση για τις αποταμιεύσεις τους. Με αυτόν τον τρόπο, θα αποφευχθεί η κερδοσκοπία και το εισόδημα που βασίζεται σε αυτήν χωρίς εργασία – ένα καθεστώς, παρεμπιπτόντως, με το οποίο ζει τελικά ολόκληρη η Αγγλία.

Μια τέτοια αντιμετώπιση της ανώνυμης ιδιοκτησίας, από την άλλη πλευρά, απαιτεί τη διατήρηση της αξίας του χρήματος και των τιμών όλων των σημαντικών αγαθών παρ’ όλες τις δυσκολίες. Όποιος αγοράζει στη συνέχεια ένα περσικό χαλί για 1.000 μάρκα αντί για 800 μάρκα είναι βόδι! Δεν μπορείς να τον εμποδίσεις να είναι τόσο ηλίθιος!

Καζίνο και Λαχεία

Κανένας δεν μπορεί να εμποδίσει κάποιον να χάσει τα χρήματά του στο λαχείο ή στα καζίνο και, αφού τα χάσει, να αυτοκτονήσει. Αντίθετα, αν κάποιος θέλει οπωσδήποτε να αυτοκτονήσει, επειδή έχασε τα χρήματά του στο τζόγο, θα πρέπει να σκεφτεί αν το κράτος, το οποίο κέρδισε τα περισσότερα χρήματα από τον τζόγο του, θα πρέπει να αναλάβει τα έξοδα της κηδείας του. Γιατί το κράτος κερδίζει λεφτά από τον νικητή όχι μόνο από τους φόρους, αλλά και μέσω της απορρόφησης των κερδών. Από το καζίνο, παίρνει τον φόρο κύκλου εργασιών και ούτω καθεξής. Άρα περισσότερο από το 50% είναι κρατικό εισόδημα.

Ωστόσο, αν το εξετάσουμε σαν φιλοσοφία της ζωής, τα λαχεία έχουν και άλλα πλεονεκτήματα. Επειδή δεν μπορούμε να κάνουμε τους ανθρώπους ευτυχισμένους μόνο με την πραγματικότητα, πρέπει να τους αφήνουμε να έχουν και ψευδαισθήσεις. Η πλειοψηφία των ανθρώπων ζει με σχέδια και μόνο ένας μικρός αριθμός μπορεί να τα εκπληρώσει. Γι’ αυτό το καλύτερο λαχείο είναι εκείνο που δεν ανακοινώνει αμέσως τίποτα σχετικά με τα κέρδη

και τις απώλειες, αλλά αντ' αυτού αφήνει τον παίκτη να περιμένει ένα χρόνο, να ζει σε ψευδαισθήσεις για ένα χρόνο και να κάνει χαρούμενα σχέδια για ένα χρόνο. Το κράτος της Αυστρίας το ήξερε αυτό και το εκμεταλλεύτηκε έξυπνα, γι' αυτό και υπήρχαν τόσοι πολλοί ευτυχισμένοι άνθρωποι, ακόμα και στις χειρότερες εποχές.

Η λαχειοφόρος αγορά προήλθε από ιδιωτικά παιχνίδια – πιθανότατα στις αρχές του 18ου αιώνα[115] – όταν ένας έξυπνος άνθρωπος αποφάσισε ότι τα κέρδη έπρεπε να πάνε στο κράτος αντί σε ιδιώτες. Αν το κράτος χρησιμοποιήσει σωστά τα χρήματα που κερδίζει, για παράδειγμα χτίζοντας νοσοκομεία, η ιστορία αποκτά μια ακόμη πιο εξιδανικευμένη όψη, κάνοντας τον παίκτη ευτυχισμένο όχι μόνο επειδή μπορεί να παρασύρεται σε ψευδαισθήσεις μέχρι την κλήρωση, αλλά και επειδή, όταν τελικά χάσει, έχει το ευχάριστο συναίσθημα ότι έχει κάνει μια καλή πράξη. Συζήτησε λεπτομερώς το ζήτημα της αδειοδότησης των καζίνο με τον περιφερειάρχη Ρόμπερτ Βάγκνερ (Robert Wagner)[116] στην περίπτωση του Μπάντεν-Μπάντεν, καθώς αυτό που κάνει τη λαχειοφόρο αγορά ελκυστική για τον άνθρωπο απουσιάζει στο καζίνο. Αν όμως έκλειναν τα καζίνο, όπως στο Βισμπάντεν, θα χάνονταν τεράστια έσοδα για την λουτρόπολη. Και οι παίκτες δεν θα είχαν βελτιωθεί με κανέναν τρόπο, αλλά θα συνέχιζαν να παίζουν αλλού – πέρα από τα γερμανικά σύνορα, άρα προς όφελος των Γάλλων.

Γι' αυτό ρώτησε τότε: πόσο ξένο συνάλλαγμα φέρνει το καζίνο; Μετά σκέφτηκε ότι, για παράδειγμα, 100.000 μάρκα του Ράιχ σε ξένο νόμισμα είναι σίγουρα ένα μικρό ποσό όταν το έχεις, αλλά πάρα πολλά όταν δεν το έχεις. Από αυτό έβγαλε το συμπέρασμα ότι οι παίκτες στο καζίνο – ειδικά οι ξένοι – άξιζαν όσο έχαναν χρήματα – κυρίως ξένο συνάλλαγμα – εκεί. Η εμπειρία έχει επιβεβαιώσει την ορθότητα της διατήρησης ανοιχτών ορισμένων γερμανικών καζίνο. Είχαν αποδειχθεί πραγματικοί μαγνήτες για το ξένο συνάλλαγμα και με τα τεράστια κέρδη τους είχαν σώσει μια λουτρόπολη όπως το Βισμπάντεν από την καταστροφή για τον γερμανικό λαό. Είναι αυτονόητο ότι για τέτοιους φορείς, οι οποίοι παράγουν τεράστια πλεονάσματα, όχι λόγω της ειδικής εργασιακής τους απόδοσης, αλλά λόγω της μονοπωλιακής τους θέσης, τα έσοδα τους δεν πρέπει να πηγαίνουν σε ιδιωτικές τσέπες, αλλά μόνο στα κρατικά ταμεία.

Μονοπωλιακές Επιχειρήσεις

Αν ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ (Reichsleiter) Μπόρμαν ήταν της άποψης ότι αυτή η αρχή έπρεπε να εφαρμοστεί και στην ενεργειακή βιομηχανία, δεν μπορούσε παρά να πει: Ακριβώς! Το μονοπώλιο της ενέργειας ανήκει στο κράτος, το οποίο εκδίδει κρατικά χρεόγραφα και, ως εκ τούτου, να ενδιαφέρει τους ανθρώπους για την μονοπωλιακή του επιχείρηση και κυρίως για τον εαυτό του. Διότι, αν η οικονομική κατάσταση του κράτους είναι κακή, ο καθένας μπορεί να βάλει ένα σταυρό στα χρεόγραφά του και έτσι να συνειδητοποιήσει πόσο στενά συνδεδεμένη είναι η μοίρα του με εκείνη του κράτους.

Σήμερα, η πλειοψηφία εξακολουθεί να είναι τόσο ανόητη, που αρνείται να αναγνωρίσει τη στενή σύνδεση μεταξύ της προσωπικής της ευημερίας και της ευημερίας του κράτους.

---

115. Το Πρωσικό Κρατικό Λαχείο υπήρχε από το 1703.

116. Ο Ρόμπερτ Βάγκνερ ήταν περιφερειάρχης από το 1925 και εκπρόσωπος του Ράιχ στη Βάδη από το 1933 (πριν από αυτό ήταν αξιωματικός εν ενεργεία μέχρι το 1924 και ένας λοχαγός με πολλά παράσημα).

Ό,τι ισχύει για την ενεργειακή οικονομία ισχύει και για τη διαχείριση των άλλων ζωτικής σημασίας πρώτων υλών: Πετρέλαιο, άνθρακας, σίδηρος καθώς και για την υδροηλεκτρική ενέργεια. Συναφώς οι καπιταλιστικές κοινωνίες πρέπει να εξαλειφθούν. Φυσικά, δεν πρέπει να εμποδίζεται ο ιδιοκτήτης μικρής επιχείρησης που εκτρέπει ένα ρέμα για να τροφοδοτήσει το μύλο του με νερό.

Το πόσο βρώμικες είναι οι επιχειρηματικές μέθοδοι των ανώνυμων μετόχων, αποδεικνύονται από το γεγονός ότι ο πρώην υπουργός Εσωτερικών της Βαυαρίας, Φραντς Ξαβιέρ Σβάιερ (Franz Xaver Schweyer), ο οποίος έγινε υπουργός μόνο λόγω της αξιοσημείωτης βλακείας του, έλαβε προεδρική σύνταξη 38.000 μάρκα από την «Bayernwerk». Αυτός, το αφεντικό, φυσικά μπλόκαρε αυτή τη σύνταξη σε αυτόν τον άνδρα, ο οποίος ποτέ δεν είχε αποδώσει ούτε κατά διάνοια το αντίστοιχο της εργασίας για αυτά τα χρήματα, παρ' όλες τις νομικές αντιρρήσεις που διατυπώθηκαν. Για να αποκτήσουμε μια ιδέα για την ξεδιαντροπιά της συμφωνίας για μια τέτοια σύνταξη, πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι ο Γερμανός Καγκελάριος, σύμφωνα με το νόμο, παίρνει 4.000 μάρκα λιγότερα, δηλαδή 34.000 μάρκα.

Από νεαρή ηλικία είχε ασχοληθεί με το πρόβλημα των καπιταλιστικών μονοπωλιακών επιχειρήσεων. Είπε ότι τότε είχε παρατηρήσει ότι η Αυτοκρατορική και Βασιλική Ατμοπλοϊκή Εταιρεία του Δούναβη λάμβανε 4 εκατομμύρια κορώνες σε κρατικές επιδοτήσεις, το ένα τέταρτο των οποίων διένειμε αμέσως στα 12 μέλη του εποπτικού συμβουλίου της. Στη συνέχεια, διαπίστωσε ότι δύο από αυτά τα μέλη του εποπτικού συμβουλίου ανήκαν σε κάθε ένα από τα μεγαλύτερα κόμματα. Αυτοί οι δύο έβαζαν στην τσέπη τους τις 80.000 κορώνες τους και μετά εξασφάλιζαν ότι το κόμμα τους θα ψηφίσει υπέρ των επιδοτήσεων. Αλλά μετά απέκτησαν ισχύ οι σοσιαλιστές, των οποίων οι άνδρες δεν ήταν στο εποπτικό συμβούλιο. Και τότε ξεκίνησαν τα προβλήματα.

Το αφεντικό σχολίασε: Το πόσο ανόητος ήταν ο αρμόδιος υπουργός και πόσο λίγο αντιλήφθηκε την πολιτική αξία του σκανδάλου, φαίνεται από το γεγονός ότι έστειλε τον επικεφαλής για ένα χρονικό διάστημα στη φυλακή, αντί να τον ακολουθήσει ή να τον τσακίσει. Σαν απάντηση στις επιθέσεις στο κοινοβούλιο και στον Τύπο, η εταιρεία διέκοψε τις μεταφορές των επιβατών και επειδή τα καλά αμειβόμενα μέλη του εποπτικού συμβουλίου της εξασφάλισαν εγκαίρως ότι δεν θα κατασκευαστεί κανένας σιδηρόδρομος στην όχθη του Δούναβη, ο πληθυσμός υπέστη τις συνέπειες. Ωστόσο, το ζήτημα σύντομα επιλύθηκε αυξάνοντας τον αριθμό των θέσεων στο εποπτικό συμβούλιο κατά δύο και συμπληρώνοντάς τες με τους δύο πιο ισχυρούς Σοσιαλδημοκράτες.

Επειδή ολόκληρο το οικονομικό της σύστημα βασίζεται σε μια τέτοια καπιταλιστική σκέψη, η Αγγλία είναι τόσο εύθραυστη σήμερα. Αυτός, ο Αρχηγός, γι' αυτό είχε διατάξει εγκαίρως, ότι στη Γερμανία κανένας κάτοχος θέσης σε εποπτικό συμβούλιο δεν μπορεί να είναι μέλος του Ράιχσταγκ. Δεδομένου ότι οι άνδρες που κατείχαν θέσεις σε εποπτικά συμβούλια ή παρόμοιες θέσεις, πολλά πράγματα δεν μπορούσαν να τα σκεφτούν αντικειμενικά, διέταξε περαιτέρω ότι οι άνδρες του κόμματος δεν πρέπει να έχουν καμία δέσμευση απέναντι στον ιδιωτικό καπιταλισμό, τη βιομηχανία ή την οικονομία. Θα μπορούσε να επιτραπεί μόνο στο δημόσιο υπάλληλο, στον υπάλληλο και στον αξιωματούχο, να επενδύσει τις αποταμιεύσεις του σε χρηματοοικονομικά χρεόγραφα με καθαρή συνείδηση μόνο εάν αυτά ήταν κρατικά χρεόγραφα και

έτσι εξαλείφονταν οι κερδοσκοπικοί και άλλοι μη ρεαλιστικοί παράγοντες.

44 25 Μαρτίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Για τι παραπονιέται ο κόσμος

Το μεσημέρι ο Χίτλερ είχε ένα γεύμα με τον Στρατάρχη Λιστ στο καταφύγιο του αφεντικού[117].

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος στη λέσχη πήρα μια αναφορά από την ορντινάντσα του αφεντικού σχετικά με την πτώση του ηθικού στον πληθυσμό που έπρεπε να προωθηθεί.

Το σχόλιο του Χίτλερ για το θέμα αυτό αναφέρει: «Αν ήταν καθοριστικά αυτά που λένε πάντα οι άνθρωποι, τότε όλα θα είχαν χαθεί εδώ και πολύ καιρό. Η αληθινή στάση του λαού όμως είναι πολύ βαθύτερη και βασίζεται σε μια πολύ σταθερή εσωτερική πεποίθηση. Αν δεν ίσχυε αυτό, δεν θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε όλα τα επιτεύγματα του λαού.» (Σημείωμα Αρχηγού[118]).

Ο διευθυντής ενός δημοτικού σχολείου στο Πλάνιτς της Σαξονίας – όπως φαίνεται από το σημείωμα που παρουσιάστηκε σήμερα – έβαλε τους μαθητές του να γράψουν μια έκθεση στην τάξη με θέμα «Για τι παραπονιούνται οι άνθρωποι». Ο αρμόδιος υπάλληλος της υπηρεσίας θεωρεί ότι αυτό είναι ανεύθυνο. Ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ[119] πολύ σωστά σημειώνει: «Αν ένας δάσκαλος στο Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ κάνει μία φορά ένα τέτοιο πείραμα, δεν ήρθε το τέλος του κόσμου. Φυσικά, θα ήταν εντελώς λάθος αν το παράδειγμα αυτού του δασκάλου δημιουργούσε προηγούμενο. Δεν μπορούμε να συζητάμε τέτοια πράγματα με τα παιδιά, πρέπει να τους υπενθυμίζουμε ξανά και ξανά το μεγαλείο της εποχής μας, χρησιμοποιώντας κατάλληλα παραδείγματα. Τότε μπορείς να εκτιμήσεις πόσο ασήμαντες είναι οι μικρές δυσκολίες της ζωής σε σύγκριση με τον αγώνα για επιβίωση.»

Είναι εντυπωσιακό, ότι με τις βρισιές που λένε ξανά και ξανά τα παιδιά, το πρόσωπο του στρατάρχη του Ράιχ Γκέρινγκ εμπλέκεται συνεχώς στην συζήτηση: «Δεν έχει μείνει τίποτα στη Γερμανία, ειδικά ούτε σαπούνι ούτε σαπουνόσκονη! Θέλω μόνο να μάθω με τι πλένει ο Γκέρινγκ το λευκό του χιτώνιο! Παίρνει κάποιο επίδομα; Πρέπει να το πλένει μερικές φορές την εβδομάδα!» – «Εδώ και τρεις μέρες καπνίζω φύλλα από από άνθη φλαμουριάς. Μπορείτε να φανταστείτε πόσο βρωμάει. Αλλά ο Γκέρινγκ, όταν τον βλέπεις στις ταινίες, έχει πάντα ένα χοντρό πούρο να προεξέχει από το στόμα του. Ε, τι να πω, οι μεγάλοι!» – «Οι άλλοι, ξέρετε, οι υπουργοί, ακόμα και ο Γκέρινγκ, χορταίνουν. Αλλά οι Ρώσοι, έχουν πολύ λίγα να φάνε, τα καη-

---

117. Ο Στρατάρχης Βίλχελμ Λιστ (Wilhelm List) ανέφερε για ένα ταξίδι επιθεώρησης στη Φινλανδία και τη Νορβηγία. Είχε διοριστεί από τον Χίτλερ αρχιστράτηγος της επίθεσης από τον Ντον εναντίον του Καυκάσου στις 26 Ιουλίου 1942 (Ομάδα Στρατιάς Α).

118. Τα χειρόγραφα σημειώματα του Χίτλερ ήταν εξαιρετικά σπάνια. Στον πολιτικό τομέα, συνήθως υπαγόρευε τη γνώμη του στον γραμματέα του Μάρτιν Μπόρμαν, όπως στην προκειμένη περίπτωση. Στη συνέχεια, ο Μπόρμαν σημείωνε το σημείωμα παρουσία του με ένα μπλε μολύβι σαν «F» (Führervermerk, που σημαίνει σημείωμα του Αρχηγού). Ο Χίτλερ σε σχέση με τα στρατιωτικά ζητήματα ενεργούσε με τον ίδιο τρόπο με τον Κάιτελ και σε σχέση με θέματα αστυνομίας και υποθέσεις των SS με τον Χίμλερ.

119. «Εθνικός ηγέτης του Ράιχ» (Reichsleiter) χωρίς προσθήκη ονόματος σημαίνει πάντα τον γραμματέα του Χίτλερ Μάρτιν Μπόρμαν.

μένα τα σκυλιά. Έτρωγαν χόρτα από την πείνα!» – «Οι μεγάλοι έχουν αρκετά για να φάνε. Ο Χέρμαν Γκέρινγκ αν μπορούσε θα σκότωνε τον Αρχηγό. Τότε δεν θα νοιάζονταν πια για εμάς, θα πρόσεχαν μόνο τον εαυτό τους!» – «Ξέρεις πότε θα τελειώσει ο πόλεμος; Όταν το παντελόνι του Γκέρινγκ ταιριάζει στον Γκέμπελς!»

Μεταξύ άλλων λέγεται: «Κάποτε ρώτησα μια γυναίκα αν είχε άχρηστα υλικά. Μου απάντησε: αν ήταν αλήθεια ότι κατακτήσαμε τόσα πολλά στην Ανατολή, δεν θα χρειαζόταν να μαζεύουμε άχρηστα υλικά! Και έκλεισε την πόρτα!» – «Ο άνδρας μου δεν γράφει τίποτα καλό. Το μόνο που θέλει είναι να καρφώσει το όπλο του στον τοίχο. Το στομάχι του κρέμεται μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών του, τρώει τόσο λίγο. Αλλά είναι και αλήθεια ότι, όταν οι οδηγοί των πυρομαχικών φτάνουν στο μέτωπο, όλα τα τρόφιμα έχουν τελειώσει.» – «Μια γυναίκα ισχυρίστηκε ότι οι πάστορες στρατολογούνταν. Ο Αρχηγός θα απαγορεύσει σίγουρα και τα Χριστούγεννα. Η ανάγωγη νεολαία πρέπει να πηγαίνει στην εκλησία πότε-πότε.» – «Ο παππούς μου πάντα έλεγε: Οι απώλειες, οι απώλειες! Υπάρχουν τόσα τηλεγραφήματα στο ταχυδρομείο, αλλά μόνο λίγα από αυτά επιτρέπεται να παραδίδονται καθημερινά!»

Αυτές οι δηλώσεις από παιδιά εργαζομένων ή υπαλλήλων σημαίνουν ότι ο κόσμος – όπως λέει ο αρμόδιος υπάλληλος της υπηρεσίας – «έχουν εκφράσει την απογοήτευσή τους, αλλά όχι ότι δεν κάνουν πια το καθήκον τους.»

Χρέος Εξοπλισμών

Ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ εξέφρασε την έντονη επιδοκιμασία του, για την πρώτη μου σημείωση, που έγινε μετά από αίτημα του, σχετικά με τις παρατηρήσεις του Αρχηγού στο τραπέζι το βράδυ της 24ης Μαρτίου. Μετά από μια διαβούλευση με τον Χίτλερ, μου έδωσε το ακόλουθο σημείωμα για να το προωθήσω:
έτσι εξαλείφονταν οι κερδοσκοπικοί και άλλοι μη ρεαλιστικοί παράγοντες.

Στρατηγείο του Αρχηγού
25 Μαρτίου 1942 Μπόρμαν/Αρχηγός

Σχετικά με την επιστολή που πήρα σήμερα από τον σύντροφο του κόμματος, υφυπουργό Ράινχαρντ[120], σχετικά με τις τιμές που πρέπει να διατηρηθούν χαμηλές στις κατεχόμενες ανατολικές περιοχές, θα πρέπει να σημειωθεί το εξής:

Από τότε που επανήλθε η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία, ο εξοπλισμός μας έχει καταβροχθίσει τεράστια ποσά που μέχρι τώρα δεν είχαν καλυφθεί. Υπάρχουν πλέον μόνο δύο επιλογές: είτε αυτό το φορολογικό χρέος θα μετακυλιστεί τελικά στους Γερμανούς εθνοσυντρόφους στο Ράιχ, είτε θα εξοφληθεί από τα πιθανά κέρδη των κατεχόμενων ανατολικών εδαφών.

Το τελευταίο θα πρέπει να είναι αυτονόητο. Γι’ αυτό ο Αρχηγός είναι της άποψης, ότι οι τιμές και οι μισθοί στις κατεχόμενες ανατολικές περιοχές πρέπει οπωσδήποτε να διατηρηθούν και φυσικά πρέπει να διατηρηθεί και το

120. Ο Φριτς Ράινχαρντ (Fritz Reinhardt) ήταν ο υφυπουργός του υπουργείου Οικονομικών του Ράιχ (πριν από το 1928 διευθυντής της Ακαδημίας Οικονομικών και Φορολογίας στο Ίλμεναου και εκδότης διαφόρων φορολογικών περιοδικών, στη συνέχεια περιφερειάρχης στην Άνω Βαυαρία, και από το 1930 επικεφαλής της Εκπαίδευσης Ομιλητών του NSDAP).

βιοτικό επίπεδο των κατοίκων στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη. Τα κέρδη από τις διαφορές τιμών μεταξύ των ανατολικών εδαφών και των εδαφών του Ράιχ πρέπει να διοχετεύονται αποκλειστικά στο Ράιχ.

Μονοπώλιο καπνού

Ο Αρχηγός τόνισε επιπλέον ότι και τα μονοπώλια και άρα και τα μονοπωλιακά κέρδη πρέπει να βρίσκονται στα χέρια του Ράιχ. Ανεξήγητα, είχε ήδη γίνει συζήτηση για την παραχώρηση του μονοπωλίου καπνού στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη στον κ. Φιλίπ Φηούρτεγκοττ Ρίμτσμα (Philipp Fürchtegott Reemtsma, καπνοβιομήχανο στο Αμβούργο)· ο Αρχηγός το απαγόρευσε κατηγορηματικά και τόνισε ότι ένα μονοπώλιο καπνού θα μπορούσε να εξεταστεί μόνο για το ίδιο το Ράιχ. Εξάλλου και στο Ράιχ, όπως ζητούσε εδώ και καιρό ο Αρχηγός, θα έπρεπε να έρθει σύντομα η οικονομία του μονοπωλίου του καπνού!

Μεγάλες εκτάσεις

Για τους ίδιους λόγους, το μεγαλύτερο μέρος της γεωργικής ιδιοκτησίας εκεί θα έπρεπε να παραμείνει κρατική ιδιοκτησία όπως πριν, ώστε τα κέρδη από τις αγροτικές αποδόσεις αυτής της τεράστιας κρατικής ιδιοκτησίας να ωφελούν αποκλειστικά το κράτος και να χρησιμοποιηθούν για την κάλυψη των πολεμικών χρεών. Εκτός αυτού, τα απαραίτητα πλεονάσματα αγροτικών προϊόντων θα επιτυγχάνονταν μόνο σε μεγάλα κτήματα.

υπογραφή: Μπόρμαν

45

25 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Χορευτική τέχνη και χορεύτριες

Το αφεντικό αφηγήθηκε: Εκείνο το απόγευμα είδε το πιο εκπληκτικό πράγμα, που είχε δει ποτέ σε φωτογραφίες από τις ΗΠΑ. Η εικόνα ενός κοριτσιού που της ανατέθηκε να διδάξει στο σώμα των εφέδρων αξιωματικών των ΗΠΑ τους κατάλληλους τρόπους συμπεριφοράς. Μια υπερβολή της λατρείας των κοριτσιών σε σημείο παραλογισμού. Αλλά προφανώς, έτσι είναι στις ΗΠΑ, εδώ είναι πιο εύκολο να γίνεις συνταγματάρχης παρά υπολοχαγός, και οι προαγωγές σε ανώτερους στρατιωτικούς βαθμούς είναι συχνά καθαρά αποτέλεσμα ευνοιοκρατίας από επιχειρηματίες.

Το αφεντικό στράφηκε στη συνέχεια στην τέχνη του χορού και σχολίασε, ότι πρέπει να αποδώσουμε τα εύσημα στους Αμερικανούς, γιατί έχουν χορευτές με πραγματικό ταλέντο, που μάλλον δεν έχουμε αυτή τη στιγμή! Σκεφτόταν ιδιαίτερα τη Μίριαμ Βέρνε (Miriam Verne), της οποίας ο χαριτωμένος, κομψός σκηνικός χορός ήταν μια καθαρή αισθητική απόλαυση. Είναι πραγματικά λυπηρό, που δεν καταφέραμε να πάρουμε μια άδεια εξόδου από τις ΗΠΑ γι' αυτήν τη χορεύτρια η οποία όχι μόνο ενθουσίασε το κοινό στο θέατρο Metropol του Βερολίνου, αλλά και στο φεστιβάλ σκηνής στην Καγκελαρία του Ράιχ. Αυτή η χορεύτρια, που έμαθε πολύ γρήγορα γερμανικά, μιλούσε πάντα με θετικά σχόλια γι' αυτόν – ακόμα και μετά το ξέσπασμα του πολέμου – στη Γαλλία και τις ΗΠΑ.

Ακόμα και η Μάριον Ντάνιελς (Marion Daniels), που εμφανίστηκε στην Σκάλα και αργότερα στο Μόναχο στο θέατρο Gärtnerplatz (Πλατεία Γκάρτνερ) στην παράσταση «Η Εύθυμη Χήρα», ήταν μια επιδέξια χορεύτρια, αν και προσωπικά έβρισκε το αισθητικό θέαμα του χαριτωμένου χορού πιο ευχάρι-

στο από αυτό του ακροβατικού χορού, τον οποίο θεωρούσε όχι αισθητικό, αλλά σίγουρα αξιοθαύμαστο. Είπε ότι ήταν πολύ χαρούμενος που αυτή η καλλιτέχνης, όταν της εξέφρασε την εκτίμησή του, απλά του ζήτησε ένα αυτόγραφο. Τι σκληρή προπόνηση απαιτεί ένας τέτοιος χορός, μια προπόνηση που φτάνει στα όρια της ανθρώπινης ικανότητας, στα όρια του ανθρώπινου σώματος.

Το ίδιο ισχύει για όλες τις ακροβατικές τέχνες, ειδικά για την τέχνη των σχοινιών. Απαγόρευσε όμως τα θεάματα για γερά νεύρα· γιατί τι νόημα έχει να τεντώνονται άσκοπα τα νεύρα του πληθυσμού κατά τη διάρκεια του πολέμου από την ιδέα: θα πέσει ο άνθρωπος κάτω ή θα είναι καλά;

Αλλά θα μπορούσε να θυμώσει ακόμα και σήμερα με το πόσο άσχημα πληρώνονταν οι ακροβάτες, και ιδιαίτερα οι οι Άριες χορεύτριες, για παράδειγμα οι φανταστικές «Tillergirls» – εξαιτίας των οποίων όλοι πήγαιναν στο καμπαρέ – κατά την εποχή του συστήματος, ενώ οι Ιουδαίοι πίθηκοι σαν ευφυολόγοι έπαιρναν 3.000 μάρκα κάθε βράδυ για τα ηλίθια σχόλιά τους. Πόσες φορές στο Μόναχο εξερράγη με τις παραστάσεις στο Μόναχο, όπου τέτοιου είδους ανόητοι πίστευαν ότι θα μπορούσαν να χλευάσουν τον αγκυλωτό σταυρό και τα άλλα εθνικά σύμβολα. Είναι κρίμα που αυτό δεν ήταν δυνατό στο Βερολίνο, καθώς οι διευθυντές των θεάτρων τους είχαν πουλήσει το πολύ 300 θέσεις από 3.000 και αυτές οι 300 θέσεις κατανέμονταν με τέτοιο τρόπο ώστε οι Πράσινοι (αστυνομικοί) να επέμβουν αμέσως με το πρώτο σημάδι αποδοκιμασίας από τους άνδρες των SA.

Η τέχνη του χορού, μαζί με τη μουσική, είναι η πρωταρχική έκφραση του πολιτισμού ενός λαού, όχι όμως το ψέλλισμα ων γελωτοποιών. Οι χορεύτριες πρέπει να είναι κυρίως συναισθηματικές, μουσικές, όχι διανοητικές. Από αυτό γίνεται και κατανοητό ότι ακριβώς δύο Βερολινέζες – οι αδελφές Χόπφνερ – χόρευαν το πιο όμορφο βαλς της Βιέννης και έδειχναν μορφές που δεν θα μπορούσαν να απεικονιστούν πιο όμορφα σε αρχαία ελληνικά αγγεία.[121] Εκτός από το βαλς της, η χορευτική της παράσταση στο φεστιβάλ καλλιτεχνών στην Καγκελαρία του Ράιχ ήταν δυστυχώς μια παρωδία των επιτευγμάτων της Μίριαμ Βέρνε λόγω της έλλειψης εκ των προτέρων συντονισμού του προγράμματος. Γι' αυτό αποφάσισε να παρακολουθεί εκ των προτέρων κάθε παράσταση που ήθελε να παρουσιάσει στους καλεσμένους του. Και δεν το μετάνιωσε.

Προσπάθησαν να τον πείσουν ότι θα ήταν προσβολή για τον Γκέρινγκ, αν σε μια από τις εκδηλώσεις του ήθελε να εμφανιστεί μόνο το μπαλέτο της δημοτικής όπερας του Σαρλότενμπουργκ, το οποίο είχε εκπαιδευτεί από τον χορογράφο Ρούντολφ Κέλινγκ (Rudolf Kölling) σύμφωνα με τις αρχές του κλασικού ελληνικού χορού, και όχι και το μπαλέτο της Κρατικής Όπερας του Βερολίνου. Το είχε παρακολουθήσει, δόξα τω Θεώ, εκ των προτέρων και είχε διαπιστώσει ότι γι'αυτόν ήταν σαν φιλόσοφοι του χορού – με επικεφαλής μια γυναίκα με υψηλή νοημοσύνη. Απογοητεύτηκε ακόμη περισσότερο από τον χορό της Γκρετ Παλούκα[122] παρά τον εκφραστικό χορό της, καθώς δεν ήταν

121. Η γλύπτρια Λόρ Φρίντριχ-Γκρονάου (Lore Friedrich-Gronau) δημιούργησε το γλυπτό «Kaiserwalzer» (Βαλς του Κάιζερ) σε πορσελάνη Rosenthal από τις αδελφές Χέντι Χέπφνερ (Hedi Höpfner) και Μάργκοτ Χέπφνερ (Margot Höpfner), το οποίο πήρε το μεγάλο βραβείο στην Παγκόσμια Έκθεση στο Παρίσι το 1937 και είχε τιμητική θέση στο ιδιωτικό διαμέρισμα του Χίτλερ στην Καγκελαρία του Ράιχ.

122. Η Γκρετ Παλούκα (Gret Palucca) ίδρυσε τη σχολή «μοντέρνου μιμητικού χορού» στη Δρέσδη το 1925, η οποία υπάρχει μέχρι σήμερα.

πλέον χορός με την πραγματική αισθητική του έννοια, αλλά μάλλον μια σειρά από πηδήματα και παραμορφωμένα άλματα. Είχε παραπλανηθεί από τον Γκέμπελς, που τον είχε συμβουλέψει να παρακολουθήσει αυτό το πρόγραμμα που τονίζεται με μια ζωτικότητα και υπογραμμίζεται ακόμη περισσότερο από τις κινήσεις των χεριών.

Ο χορός της Μίριαμ Βέρνε, η οποία χόρευε σαν να αιωρούνταν, μόλις που αγγίζοντας το έδαφος με τα πόδια της, απέδειξε ότι ο χορός είναι τέχνη και ότι η τέχνη πηγάζει πρωτίστως από την ικανότητα.

Ο Χίτλερ σηκώθηκε και είπε ότι έπρεπε να επιστρέψει στη δουλειά του. Άλλωστε, είναι ένας από τους ανθρώπους, που έχουν το πιο βαρύ φόρτο εργασίας.

46 26 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Γαλλία/Γερμανία

Έξι παρασημοφορημένοι με τον Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού γευμάτισαν με το αφεντικό. Ανάμεσά τους ήταν και ένας που γιορτάζει σήμερα τα 20ά γενέθλιά του.

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε για τις γερμανογαλλικές σχέσεις. Είπε: Είναι εντυπωσιακό ότι οι Γάλλοι στη δίκη της Ριόν[123] παρέκκλιναν από το πιο προφανές ερώτημα προς τους παλιούς πολεμοκάπηλους τους: «Γιατί ξεκινήσατε τον πόλεμο παρά τις ειλικρινείς διαβεβαιώσεις του Γερμανού Αρχηγού για ειρήνη και τις προσφορές, τις οποίες τήρησε κατά γράμμα;» Και πώς, διαστρεβλώνοντας πλήρως τα γεγονότα, συζητούσαν το θέμα της έλλειψης προετοιμασίας για πόλεμο, χωρίς να λάβουν υπόψη το γεγονός ότι αυτό θα έθετε τον ηλικιωμένο Στρατάρχη Φιλίπ Πεταίν (Philippe Pétain) σε μια εξαιρετικά επισφαλή θέση απέναντι στη Γερμανία. Στη συνέχεια, ρώτησε για τη δίκη του Έρσελ Γκρίνσπαν (Herschel Grynszpan), τη δίκη του Ιουδαίου δολοφόνου του συμβούλου της γερμανικής πρεσβείας Ερνστ φομ Ρατ (Ernst vom Rath) στο Παρίσι, η οποία θα ήταν «πολύ ενδιαφέρουσα».

Η δολοφονική απόπειρα από τον 17χρονο Πολωνο-Ιουδαίο Έρσελ Γκρίνσπαν (Herschel Grynszpan) πυροδότησε τη λεγόμενη «Νύχτα των Κρυστάλλων» (Kristallnacht). Ο Γκρίνσπαν ήταν πικραμένος που οι γερμανικές εθνικοσοσιαλιστικές αρχές δεν χορήγησαν άσυλο στους γονείς του – που είχαν διαφύγει λόγω του πολωνικού αντισημιτισμού – αλλά αντίθετα τους έστειλαν πίσω στα πολωνικά σύνορα. Η «Νύχτα των Κρυστάλλων στο Ράιχ» της 9ης Νοεμβρίου 1938, που ενορχηστρώθηκε από τον Δρ. Γκέμπελς και τον Χίμλερ σαν αποτέλεσμα της δολοφονίας του Γκρίνσπαν – χωρίς να ενημερώσουν τον Χίτλερ και μάλιστα, προκάλεσαν τη μεγαλύτερη οργή του ως προς την εξωτερική πολιτική του – είχε σαν αποτέλεσμα την καταστροφή 267 συναγωγών και 813 ιουδαϊκών επιχειρήσεων, τη σύλληψη 20.000 Ιουδαίων και τη δολοφονία 36. Ακολούθησε μια πλημμύρα αντιιουδαϊκών μέτρων, επαγγελματικών απαγορεύσεων και άλλων ενεργειών, συμπεριλαμβανομένης της επιβολής «προστίμου» 1 δισεκατομμυρίου μάρκων του Ράιχ. Αυτό το πρόστιμο προοριζόταν να καλύψει τις ασφαλιστικές αποζημιώσεις που προκλήθηκαν από τη

123. Η δίκη της Ριόν, η οποία πυροδότησε κρίση στην κυβέρνηση του Βισύ, αναβλήθηκε επ' αόριστον στις 4 Απριλίου 1942.

Νύχτα των Κρυστάλλων. Έτσι ο Γκέρινγκ σαν επικεφαλής του τετραετούς σχεδίου, κατηγόρησε οργισμένος τον Δρ. Γκέμπελς και τον Χάινριχ Χίμλερ, γιατί στον «ερασιτεχνισμό» τους είχαν παραβλέψει εντελώς το γεγονός ότι οι ιουδαϊκές επιχειρήσεις, τα σπίτια, οι συναγωγές κ.λπ., που καταστράφηκαν κατόπιν εντολής τους, ήταν φυσικά ασφαλισμένες έναντι τέτοιων πράξεων, και έτσι τη ζημιά δεν την πλήρωσε η «συλλογικότητα των Ιουδαίων» αλλά η γερμανική οικονομία. Ο Χίτλερ, που βρισκόταν στο στούντιο του Τρόοστ το επόμενο πρωί, έβριζε χωρίς να νοιάζεται για τους παρόντες: Ο Γκέμπελς και ο Χίμλερ είχαν καταστρέψει εντελώς την προσεκτική εξωτερική πολιτική του όσον αφορά τον Ιουδαϊσμό· ενήργησαν σαν παράφρονες σε ένα νηπιαγωγείο, ή θα μπορούσαμε να πούμε, σαν κάποιους που ρίχνουν χειροβομβίδες, χωρίς νόημα και λογική!

Απόπειρα δολοφονίας στο Μπύργκερ-μπροϊκέλερ του Μονάχου

Μετά μίλησε για την απόπειρα δολοφονίας στο Μπύργκερ-μπροϊκέλερ του Μονάχου, και είπε ότι ο άνδρας που συνελήφθη ήταν πολύ έξυπνος. Είπε μόνο όσα είχαν ήδη αναφερθεί αλλού, αν και είναι σίγουρο ότι ο Όττο Στράσσερ[124] βρισκόταν τότε στην Ελβετία και είχε ήδη δώσει μια συνέντευξη δηλώνοντας ότι ο Χίτλερ και ο Ρίμπεντροπ θα εξοντώνονταν. Ακόμη και ο Ολλανδός πρωθυπουργός και ο κ. Άντονι Ήντεν (Anthony Eden), υπουργός Εξωτερικών της Αγγλίας, γνώριζαν για το θέμα, όπως αποδεικνύεται από το υλικό που είχε στη διάθεσή του ο Αρχηγός.

Η απόπειρα δολοφονίας στο Μπύργκερ-μπροϊκέλερ του Μονάχου έλαβε χώρα στις 8 Νοεμβρίου 1939. Ο επίδοξος δολοφόνος, ξυλουργός Γκέοργκ Έλσερ (Georg Elser), συνελήφθη ενώ προσπαθούσε να δραπετεύσει στην Ελβετία και εκτελέστηκε χωρίς δίκη σε στρατόπεδο συγκέντρωσης τον Απρίλιο του 1945. Ο Χίμλερ παρουσίασε στο στρατηγείο του Αρχηγού μια ταινία ντοκιμαντέρ για την αποκάλυψη της επίθεσης. Η απόπειρα δολοφονίας με την «μηχανή της κόλασης» είχε προκαλέσει την κατάρρευση του τμήματος του Μπύργκερ-μπροϊκέλερ όπου βρισκόταν το αναλόγιο του Χίτλερ. Υπήρχαν πολλοί νεκροί και πολλοί σοβαρά τραυματίες, μεταξύ των οποίων και ο πατέρας της Εύας Μπράουν. Ένα κομμάτι μπρούντζου στην τσέπη του Έλσερ, που ήταν πανομοιότυπο με το κράμα της κολασμένης μηχανής του, και τα γρανάζια – που είχαν αφαιρεθεί από το ρολόι του Μέλανα Δρυμού από την αδερφή του στο Μόναχο για την κολασμένη μηχανή – τον καταδίκαζαν τόσο ξεκάθαρα, που ομολόγησε ότι είχε κατασκευάσει ένα αντίγραφο της κολασμένης μηχανής του σύμφωνα με τις οδηγίες και ότι αποκάλυψε τον Γάλλο χρηματοδότη του. Φέρεται ότι ενεργούσε για λογαριασμό των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών· τουλάχιστον, αυτή ήταν η εκδοχή των γεγονότων που μας έδωσε ο Χίτλερ.

Κοινωνία των Εθνών

Στη συνέχεια, το αφεντικό μίλησε για την Κοινωνία των Εθνών. Η ίδρυση της Κοινωνίας των Εθνών ήταν η μεγαλύτερη απάτη που είχε διαπραχθεί εναντίον του γερμανικού λαού στην ιστορία. Η Γερμανία είχε τη δυνατότητα να καταβάλει εκατομμύρια σε εισφορές, ενώ τα μικρά κράτη, που πάντα ψήφιζαν κατά της Γερμανίας, παρέμεναν χρεωμένα με τις εισφορές τους. Οι υπάλληλοι

124. Ο Όττο Στράσερ (Otto Strasser) μέχρι τα μέσα του 1930, σαν υπεύθυνος Τύπου ήταν συμπολεμιστής του Χίτλερ, και μετά έγινε άσπονδος εχθρός του. Αυτός και ο αδελφός του Γκρέγκορ Στράσερ (Gregor Strasser) ίδρυσαν τον εκδοτικό οίκο «Kampfverlag» στο Βερολίνο την 1η Μαρτίου 1926, ο οποίος εξέδιδε επτά (αργότερα οκτώ) εθνικοσοσιαλιστικές εβδομαδιαίες εφημερίδες.

που τέθηκαν στη διάθεση της διοίκησης αυτού του οργανισμού λάμβαναν τους μισθούς τους από την Κοινωνία των Εθνών, έτσι ώστε, όπως οι Γερμανοί πρίγκιπες της Συνομοσπονδίας του Ρήνου και, τα τελευταία εκατό χρόνια, οι πρίγκιπες της Ινδίας που υποστηρίζονταν από την Αγγλία, υπέτασσαν τα καθήκοντά τους προς τον λαό τους σε αυτά αυτού του θεσμού. Τότε η Γενεύη θα ήταν ένα μικρό κομμάτι της γης, όπου η άνοιξη και το καλοκαίρι δεν θα είχαν ποτέ αντικατασταθεί από το φθινόπωρο και το χειμώνα, όπου όλοι θα αισθάνονταν άνετα και θα απορροφούνταν από όλη την ατμόσφαιρα. Σαν φύλακα, έστειλε εκεί έναν πολύ ριζοσπαστικό ποιητή των SA. Αλλά δυστυχώς αποδείχθηκε ότι αυτός ο ποιητής δεν ήταν στοχαστής. Όταν αυτός – ο Αρχηγός – διέταξε την αποχώρηση της Γερμανίας από την Κοινωνία των Εθνών (14 Οκτωβρίου 1933), απευθύνθηκε σε αυτόν και προσπάθησε να τον πείσει να παραμείνει για διάφορους λόγους.

Διεθνές Δικαστήριο στη Χάγη

Ακόμη και το Δικαστήριο της Χάγης ήταν μια απόλυτη αποτυχία. Όταν η Γερμανία είχε αναμφισβήτητα δίκαιο σε μια διεθνή υπόθεση, η δίκη αναβάλλονταν επ' αόριστον.[125]

47 27 Μαρτίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η γυναίκα στην πολιτική (κυρία Τσιανγκ Κάι-Σεκ)

Το αφεντικό μίλησε σήμερα στο μεσημεριανό γεύμα για τη συμμετοχή των γυναικών στην πολιτική.

Τόνισε ότι πολλά ιστορικά παραδείγματα παρέχουν σαφείς αποδείξεις ότι οι γυναίκες – όσο έξυπνες κι αν είναι – δεν μπορούν να διαχωρίσουν τα θέματα λογικής από τα συναισθήματα στην πολιτική.

Το πιο επικίνδυνο είναι το μίσος των γυναικών όταν έχει πολιτικό αντίκτυπο. Του αναφέρθηκε, ότι μετά την κατάληψη της επαρχίας της Σαγκάης, οι Ιάπωνες έκαναν στην κυβέρνηση του Τσιάνγκ Κάι-Σεκ μια πρόταση να αποσύρουν τα στρατεύματά τους από το κινεζικό έδαφος εάν η Κίνα ήταν πρόθυμη να τους χορηγήσει:

α) άδεια να διατηρήσουν στρατιωτική φρουρά στο διεθνές αρχηγείο της Σαγκάης και

β) ευνοϊκές συμφωνίες εμπορικών συμβάσεων.

Στο παρασκήνιο, ο Χίτλερ υποστήριζε σθεναρά το σχέδιο για μια ειρηνευτική συνθήκη μεταξύ Κίνας και Ιαπωνίας. Θεωρούσε την κινεζο-ιαπωνική σύγκρουση σαν έναν αδελφοκτόνο πόλεμο, συγκρίσιμο με αυτόν μεταξύ Αθηναίων και Σπαρτιατών στην αρχαία Ελλάδα. Ο Χίτλερ ήταν γνώστης και θαυμαστής του κλασικού κινεζικού πολιτισμού, των έργων τέχνης, των επιστημονικών επιτευγμάτων και της λογοτεχνίας του. Στο ιδιωτικό του διαμέρισμα στην Καγκελαρία του Ράιχ, είχε μάλιστα μια μικρή συλλογή από αντίκες κινεζικές πορσελάνες. Γι' αυτό ο Χίτλερ το 1937/1938 έκανε πολλά για να επιλύσει τις κινεζο-ιαπωνικές διαφορές με έναν συμβιβασμό αποδεκτό από

125. Ο Χίτλερ εξοργίστηκε ιδιαίτερα από τον τρόπο με τον οποίο το Δικαστήριο της Χάγης αντιμετώπισε την τελωνειακή ένωση Γερμανίας-Αυστρίας τον Μάρτιο του 1931. Με ψήφους οκτώ έναντι επτά, το Δικαστήριο, στην απόφασή του της 5ης Σεπτεμβρίου 1931, κήρυξε αυτή την τελωνειακή ένωση παραβίαση της γερμανο-αυστριακής συνθήκης ειρήνης.

τις δύο πλευρές. Οι προσπάθειές του απέτυχαν εξαιτίας των μαζικών αμερικανικών παρεμβάσεων, όπως για παράδειγμα, ένα δάνειο χρυσού 100 εκατομμυρίων δολαρίων από τις ΗΠΑ στον Τσιάνγκ Κάι-Σεκ για να συνεχίσει τον πόλεμο. Μόνο κάτω από αυτές τις συνθήκες ενέκρινε το αίτημα του υπουργού Εξωτερικών Ρίμπεντροπ, – ο οποίος πίεζε για μια στρατιωτική συμμαχία με την Ιαπωνία, – να ανακαλέσει τον προσωπικό του μεσάζοντα στον Τσιάνγκ Κάι-Σεκ, τον Γερμανό Γενικό Πρόξενο στη Σαγκάη, Χέρμαν Κρίμπελ (Hermann Kriebel). Ο Αντιστράτηγος των SA Κρίμπελ είχε στενές σχέσεις με τον Χίτλερ από τα πρώτα χρόνια του NSDAP. Τον Φεβρουάριο του 1923, σαν πρώην αντισυνταγματάρχης, ίδρυσε την «Ομάδα Εργασίας Πατριωτικών Μονάδων Μάχης» (Arbeitsgemeinschaft der Vaterländischen Kampfverbände), της οποίας πολιτικός αρχηγός ήταν ο Χίτλερ (ταυτότητα αριθ. 1, με ημερομηνία 12 Ιουλίου 1923). Συμμετείχε στο πραξικόπημα της μπυραρίας και φυλακίστηκε μαζί με τον Χίτλερ στο φρούριο Λάντσμπεργκ. Από το 1929, υπηρέτησε σαν στρατιωτικός σύμβουλος του κινεζικού Γενικού Επιτελείου και του Προέδρου Τσιάνγκ Κάι-Σεκ. Με δική του πρωτοβουλία, ο Χίτλερ έστειλε το πιο ικανό στρατιωτικό μυαλό της Γερμανίας, τον Στρατηγό Χανς φον Ζέεκτ (Hans von Seeckt), στον Τσιάνγκ Κάι-Σεκ σαν στρατιωτικό σύμβουλο το 1934, όταν ο Κρίμπελ έγινε Γενικός Πρόξενος στη Σαγκάη. Ο Ζέεκτ ήταν Επιτελάρχης του Επιτελείου του Στρατάρχη Αουγκούστ φον Μάκενζεν (August von Mackensen) κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και αργότερα, από το 1920 έως το 1926, σαν επικεφαλής της Γερμανικής Στρατιωτικής Διοίκησης, είχε δημιουργήσει τη νέα Γερμανική Ράιχσβερ. Ο διάδοχός του σαν στρατιωτικός σύμβουλος του Τσιάνγκ Κάι-Σεκ μετά τον θάνατό του το 1936 ήταν ο στρατηγός Αλεξάντερ φον Φαλκενχάουζεν (Alexander von Falkenhausen), στον οποίο είχε απονεμηθεί το παράσημο Pour le Mérite (Για την Αξία) (μέχρι το 1939).

Όλοι οι στρατηγοί είχαν συμφωνήσει με αυτή την ιαπωνική πρόταση και εξέφρασαν την υποστήριξή τους στον Τσιάνγκ Κάι-Σεκ. Όταν όμως η κυρία Τσιάνγκ Κάι-Σεκ, ωθούμενη από το άπειρο μίσος της για την Ιαπωνία, μίλησε στους Κινέζους στρατηγούς, οι περισσότεροι από αυτούς ενέδωσαν και απέρριψαν την πραγματικά γενναιόδωρη προσφορά των Ιαπώνων.

Η σύζυγος του Τσιάνγκ Κάι-Σεκ γνωστή και σαν Σονγκ Μέιλινγκ (Soong Mei-ling), σαν κουνιάδα του Κινέζου εθνικοεπαναστάτη και πρώτου δημοκρατικού προέδρου της Κίνας, Σουν Γιατ-Σεν (1866 έως 1925), ήταν στενά συνδεδεμένη με την πολιτική της χώρας της. Επιπλέον, δεδομένου ότι προερχόταν από την παγκοσμίως ισχυρή τραπεζική οικογένεια Σουνγκ της Σαγκάης (Soong family), είχε πολλές επαφές στις ΗΠΑ. Έτσι, εξασφάλισε την πολιτική, οικονομική και χρηματοοικονομική υποστήριξη για τον Τσιάνγκ Κάι-Σεκ από τον Πρόεδρο των ΗΠΑ Ρούσβελτ. Αυτή η «υποστήριξη» δόθηκε ακόμη πιο πρόθυμα επειδή ο Ρούσβελτ ήθελε να εξασφαλίσει την σχεδόν απεριόριστη κινεζική αγορά για τη βιομηχανία των ΗΠΑ και να εμποδίσει την πρόσβαση του βιομηχανικού ανταγωνιστή του, της Ιαπωνίας, στις βάσεις πρώτων υλών της Κίνας.

Επεσήμανε και την επιρροή της χορεύτριας Λόλα Μοντέζ (Lola Montez)[126]

126. Η Σκωτσέζα χορεύτρια Μαρία Ντολόρες Γκίλμπερτ (Maria Dolores Gilbert) πήρε τον τίτλο της «Κόμισσας Λάντσμπεργκ» από τον βασιλιά Λουδοβίκο Α' της Βαυαρίας.

στον Λουδοβίκο Α' της Βαυαρίας (Ludwig I. von Bayern)[127], ο οποίος ήταν από τη φύση του ένας πολύ λογικός και συνετός βασιλιάς. Όμως, τον εκτροχίασε εντελώς.

Εκπαίδευση ζωγράφων σε ακαδημίες ή στούντιο

Το αφεντικό, στο σημερινό μεσημεριανό γεύμα, είπε ότι τις τελευταίες μέρες, διάβασε ξανά αρκετούς τόμους του περιοδικού «Die Kunst» (Η Τέχνη).

Μέχρι το 1910, είχαμε πραγματικά ένα εξαιρετικό επίπεδο καλλιτεχνικών επιτευγμάτων. Από τότε, δυστυχώς, η πτώση έγινε όλο και πιο έντονη. Και αυτό που έχει επιβληθεί στον γερμανικό λαό σαν τέχνη από το 1922 είναι απλώς μερικές σακατεμένες μουτζούρες στον τομέα της ζωγραφικής. Η ραγδαία παρακμή της τέχνης κατά την εποχή του συστήματος δείχνει ξεκάθαρα πόσο καταστροφική ήταν η επιρροή των Ιουδαίων σε αυτόν τον τομέα. Το καλύτερο είναι το απίστευτο θράσος με το οποίο θα είχε ενεργήσει ο Ιουδαίος. Μέσω της κριτικής της τέχνης, που ο ένας Ιουδαίος γράφει για έναν άλλο, ο λαός, που πιστεύει όλα όσα διαβάζει ασπρόμαυρα, έχει οδηγηθεί να πιστεύει σε μια αντίληψη της τέχνης που θεωρεί οτιδήποτε είναι εντελώς κακόγουστο, σαν το απόλυτο καλλιτεχνικό επίτευγμα.

Ακόμα και οι «ανώτεροι δέκα χιλιάδες», που κατά τα άλλα πάντα πίστευαν ότι μπορούσαν να υπερηφανεύονται για τη διάνοιά τους, παρασύρθηκαν εντελώς και κατάπιαν ό,τι τους έβαζαν μπροστά. Το πιο εκπληκτικό, όμως, είναι ότι οι Ιουδαίοι – όπως γίνεται τώρα ξεκάθαρο με την κατάσχεση των ιουδαϊκών περιουσιακών στοιχείων – με τα χρήματα που είχαν αποσπάσει από όλη αυτή τη κακογουστιά, είχαν αγοράσει εξαιρετικά καλούς και πολύτιμους πίνακες. Κάθε αναφορά, που γίνεται σχετικά με την κατάσχεση ενός μεγάλου ιουδαϊκού διαμερίσματος, αναφέρει κάποια πραγματικά πολύτιμα έργα τέχνης που κρέμονταν ή εκτίθεντο εκεί.

Θα μπορούσαμε να ευχαριστήσουμε την πρόνοια που το 1933 ο Εθνικοσοσιαλισμός ανέλαβε την εξουσία και έβαλε ένα τέλος σε αυτή την κακογουστιά για πάντα. Όταν περνούσε από εκθέσεις τέχνης, πάντα αφαιρούσε αδίστακτα οτιδήποτε δεν ήταν καλλιτεχνικά άψογο. Πρέπει να του το αναγνωρίσουμε, ότι αν επισκεφτούμε σήμερα τον «Οίκο της Γερμανικής Τέχνης», δεν θα βρούμε πλέον ούτε έναν πίνακα που να σου δίνει την αίσθηση ότι δεν δημιουργήθηκε από σοβαρή καλλιτεχνική προσπάθεια και δεν μπορεί, με καθαρή συνείδηση, να κρεμαστεί εκεί. Ακόμη και πίνακες από ζωγράφους, που είχαν βραβευτεί με κρατικά βραβεία από την Πρωσική Ακαδημία, διέταξε να αφαιρεθούν από τον «Οίκο της Γερμανικής Τέχνης» αν δεν ήταν καλά.

Χτισμένο από το 1933 έως το 1937 σύμφωνα με τα σχέδια του καθηγητή Πάουλ Λούντβιχ Τρόοστ, ο «Οίκος της Γερμανικής Τέχνης» προκάλεσε αίσθηση τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Παρόμοια με το ιωνικό στυλ, ο Τρόοστ προσπάθησε να επιτύχει το ουσιαστικό αποτέλεσμα του κτιρίου αποκλειστικά μέσω της δομής της πρόσοψης και των χρησιμοποιούμενων λίθων. Απεχθανόταν τα νεοκλασικά έργα από γυψομάρμαρο και άλλες αρχιτεκτονικές προσθήκες. Το νεοκλασικό στυλ του καθηγητή Τρόοστ αντλούσε τη μνημειακή του επίδραση από την αρμονία του

127. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος Α' της Βαυαρίας (1786 έως 1868) έκανε το Μόναχο πανεπιστημιούπολη και πόλη των τεχνών, έχτισε την οδό Λούντβιγκστρασε, τις δύο Πινακοθήκες, τη Γλυπτοθήκη, την Φελντχερνχάλε, τα Προπύλαια κ.λπ., και αναγκάστηκε να παραιτηθεί τον Μάρτιο του 1848 λόγω των ταραχών που πυροδοτήθηκαν από την ερωτική σχέση του με τη χορεύτρια Λόλα Μόντεζ.

κτιρίου, τον τρόπο με τον οποίο συντονίζονταν οι πόρτες, τα παράθυρα, τα μπαλκόνια, οι σκάλες, οι κολώνες κ.λπ. και η ενότητα ολόκληρης της δομής. Οι ειδικοί εκείνη την εποχή επαίνεσαν ιδιαίτερα την πρακτική εσωτερική διαρρύθμιση και τον σύγχρονο τεχνικό εξοπλισμό. Η στάση του Χίτλερ απέναντι στον καθηγητή Τρόοστ αποκαλύπτεται στην επιστολή του προς τη σύζυγο του καθηγητή Τρόοστ, με ημερομηνία 21 Ιανουαρίου 1944 (το τέλος συντομεύεται): «Αυτό που κάποτε σήμαινε ο καθηγητής για μένα προσωπικά, δεν μπορεί να γίνει κατανοητό από κανέναν που δεν κατανοεί την ανησυχία που με έκανε να ανυπομονώ για την υλοποίηση των καλλιτεχνικών μου σχεδίων. Εάν το Νέο Ράιχ πρόκειται να είναι κάτι περισσότερο από ένα προσωρινό φαινόμενο, τότε εκτός από τις πράξεις της πολιτικής του εξουσίας θα πρέπει να έχει και πολιτιστικές αξίες για να δείξει στις επόμενες γενιές. Το πιο όμορφο απαθανάτισμα μιας πολιτικοκρατικής κατάστασης μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της αρχιτεκτονικής.

Τα χρόνια πριν από την ανάληψη της εξουσίας, η κατάσταση ήταν τόσο απελπιστική σε αυτόν τον τομέα, που θα μπορούσαμε σχεδόν να απελπιστούμε για το μέλλον. Το γεγονός ότι η Θεία Πρόνοια γέννησε τον σύζυγό σας και μου επέτρεψε να τον γνωρίσω, το θεωρούσα πάντα μεγάλη ευλογία... Τα έργα (του) ήταν πρωτοποριακά για την ανάπτυξη της σύγχρονης γερμανικής αρχιτεκτονικής... Το όνομα του συζύγου σας συνδέεται με μια καλλιτεχνική εξέγερση σε μια τελείως διεφθαρμένη, παρακμιακή εποχή.»

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι η Πρωσική Ακαδημία Τεχνών δεν ανταποκρίνεται σε καμία περίπτωση στα καθήκοντά της. Με αυτό, που οι μεμονωμένοι καθηγητές και δάσκαλοι της ακαδημίας επαινούσαν ο ένας τον άλλον, τίποτα δεν κερδήθηκε. Μόνο ο υπουργός Πολιτισμού[128], που αντιμετωπίζει την τέχνη σαν ενήλικα ιπποπόταμο, θα μπορούσε να πέσει θύμα σε μια τέτοια ιουδαϊκή ανοησία και να απονέμει κρατικά βραβεία για ζωγραφισμένες βρωμιές. Προφανώς τον ξεγέλασαν με τον ίδιο τρόπο που οι Ιουδαίοι, την εποχή της καλλιτεχνικής του κυριαρχίας, είχαν προσπαθήσει με επιτυχία να ξεγελάσουν ολόκληρο το γερμανικό λαό. Αυτό σημαίνει ότι τέτοιου είδους μουτζούρες είναι δύσκολο να κατανοηθούν, ότι το βάθος του περιεχομένου τους μπορεί να γίνει αντιληπτό μόνο αν βυθιστεί κανείς ολοκληρωτικά στην εικόνα και ούτω καθεξής. Ήδη από το 1905/1906, όταν ήρθαν στην Ακαδημία της Βιέννης, μουτζούρες με παρόμοια ανόητα λογοπαίγνια χωρίς κανένα νόημα κυκλοφόρησαν σαν έργα «αναζητητών».

Η «τέχνη», δηλαδή η δημιουργική δραστηριότητα του ανθρώπινου πνεύματος στην αρχιτεκτονική, τη γλυπτική, τη ζωγραφική, την ποίηση, τον χορό, τη μουσική κ.λπ., έπρεπε, κατά τη γνώμη του Χίτλερ, να αντανακλά σε μορφή και περιεχόμενο τον εθνικό χαρακτήρα από τον οποίο προέκυψε. Δεν αναγνώριζε μια «τέχνη καθαυτή», την λεγόμενη «τέχνη για την τέχνη», αφηρημένη, διεθνή, που περιλάμβανε, σαν να λέγαμε, όλη την ανθρωπότητα από άποψη στυλ και μόδας. Στην έκθεση του Γκέμπελς «Εκφυλισμένη Τέχνη», που παρουσιάστηκε σε όλες τις μεγάλες γερμανικές πόλεις το 1937 – στο Μόναχο εκτέθηκε στις αίθουσες των «Kunstvereine» (σύλλογοι τεχνών) στο οδό Λούντβιχ φον ντερ

128. Ο Μπέρνχαρντ Ρουστ (Bernhard Rust), υπουργός Επιστημών, Παιδείας και Εθνικού Πολιτισμού του Ράιχ, ήταν έφεδρος υπολοχαγός στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (Σιδηρούς Σταυρός 1ης Τάξης, Σταυρός των Ιπποτών του Τάγματος των Χοεντσόλερν). Από το 1925, ο Ρουστ ήταν περιφερειάρχης του Ανόβερου-Μπράουνσβαϊγκ. Στο επάγγελμα, ήταν καθηγητής γυμνασίου.

Ταν (Tannstrasse) – και έτσι οι αφηρημένοι πίνακες που καθορίζονται από τα διεθνή στυλ αντιπαραβλήθηκαν με εκείνους των ψυχασθενών με παρόμοια μοτίβα και στο σύνολό τους δυσφημίστηκαν σαν «πολιτιστική ντροπή». Ο Χίτλερ κατήγγειλε: «...Θα ήθελα στο όνομα του γερμανικού λαού να απαγορεύσω, σε τόσο αξιοθρήνητα, άτυχα άτομα, που εμφανώς πάσχουν από προβλήματα όρασης, να προσπαθούν να να επιβάλουν με τη βία τα αποτελέσματα της λανθασμένης αντίληψής τους για τον κόσμο γύρω τους σαν πραγματικότητα. Εδώ υπάρχουν μόνο δύο επιλογές: Είτε αυτοί οι λεγόμενοι "καλλιτέχνες" βλέπουν πραγματικά τα πράγματα με αυτόν τον τρόπο, οπότε θα πρέπει να εξεταστεί αν τα οπτικά τους ελαττώματα προκαλούνται από μηχανικά μέσα ή από κληρονομικότητα. Ή αν οι ίδιοι δεν πιστεύουν στην πραγματικότητα τέτοιων εντυπώσεων, αλλά προσπαθούν για άλλους λόγους να ενοχλήσουν το έθνος με τέτοιες ανοησίες, τότε ένα τέτοιο αδίκημα εμπίπτει στον τομέα της ποινικής δικαιοσύνης.»

Όπως δείχνει αυτό το συντομευμένο απόσπασμα, για τον Χίτλερ ό,τι ήταν «διαφορετικό» ήταν «πολιτιστική κατάρρευση», και μάλιστα ένας πολιτισμικός μπολσεβικισμός χωρίς συνείδηση, χαρακτήρα και ένστικτο. Την ανεκτικότητα, για την οποία μιλούσε τόσο πολύ απέναντι στις διάφορες θρησκείες του κόσμου, την απέρριπτε εντελώς στον τομέα της τέχνης, ακόμη και αν επρόκειτο για διάσημα ονόματα όπως ο Όσκαρ Κοκόσκα (Oskar Kokoschka), ο Έμιλ Νόλντε (Emil Nolde), ο Μαξ Μπέκμαν (Max Beckmann) και άλλοι. Το γεγονός ότι ο Γκέμπελς, μέσα στον υπερβολικό ζήλο του, είχε συμπεριλάβει και τον Ερνστ Μπάρλαχ (Ernst Barlach) στους εξοστρακισμένους, ο Χίτλερ το έμαθε αυτό μόνο μετά τον θάνατό του το 1938 και το μετάνιωσε βαθιά.

Δεν ήταν καθόλου φίλος των ακαδημιών, επειδή οι καθηγητές που εργάζονταν σε αυτές ήταν είτε καλλιτέχνες που δεν θα μπορούσαν να επιτύχουν στον ελεύθερο αγώνα της ζωής, είτε ήταν καλλιτέχνες μεγάλου μεγέθους, αλλά που μπορούσαν να αφιερώσουν μόνο δύο ώρες το πολύ από την ημέρα τους στην ακαδημαϊκή εργασία, ή που θεωρούσαν την ακαδημαϊκή εργασία απλώς μια δραστηριότητα για τα γηρατειά τους.

Οι πραγματικοί καλλιτέχνες αναπτύχθηκαν μόνο όταν ο ένας μάθαινε από τον άλλον ή – όπως συνέβαινε με τους μεγάλους δασκάλους – ο ένας εκπαιδευόταν στο εργαστήριο του άλλου. Ζωγράφοι όπως ο Ρέμπραντ, ο Ρούμπενς και άλλοι θα έπρεπε να έχουν βοηθούς για να μπορούν να εκτελούν την πληθώρα των παραγγελιών που λάμβαναν. Από τους βοηθούς που προσλάμβαναν, παρέμεναν σαν μαθητευόμενοι μόνο εκείνοι που είχαν πραγματικά αποκτήσει τις απαραίτητες τεχνικές δεξιότητες και έδειχναν σαφώς δυνατότητες για μεγαλύτερα επιτεύγματα και απασχολούνταν για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

Όποιος δεν ήθελε να δουλέψει, απολύονταν πολύ σύντομα. Είναι, όμως, και μια ανοησία, ότι οι ιδιοφυΐες – όπως λανθασμένα ισχυρίζονται στις Ακαδημίες – απλώς επιτυγχάνουν τα πάντα αβίαστα. Ακόμα και μια ιδιοφυΐα πρέπει πρώτα να μάθει και να δουλεύει σκληρά για να μπορέσει αργότερα να είναι παραγωγική. Χωρίς την ακριβή γνώση της ανάμειξης των χρωμάτων και του ασταρώματος και χωρίς την επίμονη εξάσκηση στο σχέδιο σύμφωνα με την ανατομία, απλά δεν θα ήταν δυνατό. Πόσες δεκάδες σκίτσα πρέπει να έφτιαξε ένας τόσο θεϊκά προικισμένος καλλιτέχνης όπως ο Άντολφ Μέντσελ (Adolph Menzel), όταν δούλευε πάνω στον πίνακά του «Το κοντσέρτο για φλάουτο στο Σαν-Σουσσί»;

Κι εμείς θα πρέπει να επιστρέψουμε στο σημείο, όπου οι φιλόδοξοι καλλιτέχνες λαμβάνουν την αρχική τους εκπαίδευση στα εργαστήρια μεγάλων δασκάλων και έτσι εξελίσσονται μέσα σε μια παράδοση όπως αυτή που συνδέεται με τα ονόματα του Ρέμπραντ, του Ρούμπενς και ούτω καθεξής. Ο λόγος που είναι τόσο δύσκολο να διαπιστωθεί τι ζωγράφισε ο ίδιος ο δάσκαλος και τι οι μαθητευόμενοι του οφείλεται στους πίνακες του Ρέμπραντ και του Ρούμπενς, επειδή και οι μαθητευόμενοι με τη δουλειά τους, σιγά σιγά γίνονταν δάσκαλοι. Τα εξαιρετικά επιτεύγματα των γραφιστών μας, που εκπαιδεύτηκαν σχεδόν αποκλειστικά σε εργαστήρια, είναι και μια εύγλωττη μαρτυρία για την ποιότητα της εκπαίδευσης στα εργαστήρια[129].

Ήταν μια πραγματική ατυχία που μια μέρα το κράτος ανέλαβε τον έλεγχο της καλλιτεχνικής εκπαίδευσης και ο αριθμός των ακαδημιών που υπάρχουν σήμερα έπρεπε οπωσδήποτε να μειωθεί σε δύο (Ντίσελντορφ και Μόναχο) ή τρεις (Ντίσελντορφ, Μόναχο και Βιέννη). Παρόλο που ήθελε να διατηρήσει ανοιχτές αυτές τις ακαδημίες, θα ήθελε να δηλώσει ρητά, ότι η εκπαίδευση στα εργαστήρια των μεγάλων ζωγράφων είναι πολύ, πολύ καλύτερη. Αν, μετά τον πόλεμο, είναι σε θέση να υλοποιήσει το μεγάλης κλίμακας κατασκευαστικό του πρόγραμμα – και έχει την πρόθεση να αναλάβει έργα αξίας δισεκατομμυρίων – θα λάβει υπόψη μόνο τους πραγματικά ικανούς και θα αγνοήσει όσους δεν ανήκουν σε αυτόν τον κύκλο των καλλιτεχνών, ακόμα κι αν τους συστήσουν εκατό φορές οι ακαδημίες.

48

27 Μαρτίου 1942, απόγευμα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η στενή συνεργασία του Χίτλερ με τον Τύπο

Το απόγευμα επισκέφτηκα για πρώτη φορά τον αρχισυντάκτη του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων, τον Ταξίαρχο Χάιντς Λόρεντς (Heinz Lorenz) στο καταφύγιο του Τύπου, είδα τον τηλετυπικό εξοπλισμό και τον ραδιοφωνικό εξοπλισμό βραχέων κυμάτων και συζήτησα για το έργο του. Δίνει στο αφεντικό τις εισερχόμενες αναφορές (30 έως 40 ανά ημέρα) καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Ο Αρχηγός συγκινήθηκε ιδιαίτερα από τις αναφορές όπως η «αυτοβύθιση του καταδρομικού Γκραφ Σπέε»[130], η «βύθιση του θωρηκτού Μπίσμαρκ»[131] και την «πτήση του Εςς».

Ο Εςς πέταξε στις 10 Μαΐου 1941 με ένα Μέσερσμιτ Με 210 στη Γλασκώβη της Σκωτίας όπου πρότεινε μια γερμανο-βρετανική ειρηνευτική συμφωνία στον δούκα του Χάμιλτον με δική του πρωτοβουλία με βάση: «Η Γερμανία εγγυάται στη Μεγάλη Βρετανία την παγκόσμια αυτοκρατορία της. Σε αντάλλαγμα, η Μεγάλη Βρετανία θα δώνει στη Γερμανία την ελευθερία κινήσεων στην ηπειρωτική Ευρώπη».

Γεννημένος στις 26 Απριλίου 1894 στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, έγινε αξιωματικός πεζικού στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και αργότερα πιλότος μαχητικού. Μετά τον πόλεμο, σπούδασε ιστορία και οικονομικά στο Μόναχο,

---

129. Ο Χίτλερ πήρε την καλλιτεχνική του εκπαίδευση το 1907/1908 μετά από σύσταση του καθηγητή Άλφρεντ Ρόλερ (Alfred Roller) στο εργαστήριο του Βιεννέζικου γλύπτη και γραφίστα Ρούντολφ Πάνχολτσερ (Rudolf Panholzer).

130. 13 Δεκεμβρίου 1939, στον Νότιο Ατλαντικό κοντά στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης.

131. 27 Μαΐου 1941, στον Ατλαντικό δυτικά του βόρειου γαλλικού ναυτικού λιμανιού της Βρέστης.

φυλακίστηκε για ενάμιση χρόνο σε φρούριο για την συμμετοχή του στο πραξικόπημα της μπυραρίας σαν επικεφαλής ενός εθνικοσοσιαλιστικού φοιτητικού τάγματος και έγινε ιδιωτικός γραμματέας του Χίτλερ το 1923. Πρόεδρος της «Πολιτικής Κεντρικής Επιτροπής του NSDAP» από το 1932, έγινε «Αναπληρωτής του Αρχηγού» και υπουργός του Ράιχ το 1933. Σαν γιος ενός διακεκριμένου Γερμανού εισαγωγέα, που μεγάλωσε στην Αίγυπτο μιλώντας Αγγλικά, πίστευε ότι καταλάβαινε καλύτερα τη νοοτροπία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας από, για παράδειγμα, τον Αδόλφο Χίτλερ. Γι' αυτό θυσίασε την ύπαρξή του για το όνειρο μιας γερμανο-βρετανικής συμμαχίας. Με δεδομένη την κατάσταση του πολέμου, ο Τσόρτσιλ θεωρούσε την ενέργεια του Εσς «τρελή» όπως και ο Χίτλερ.

Η πτήση του Ρούντολφ Εσς στην Αγγλία

Ο Χίτλερ έμαθε για την πτήση του αναπληρωτή του Εσς στη Σκωτία όταν κουβέντιαζε δίπλα στο τζάκι με τον Γκέρινγκ και τον Ρίμπεντροπ και ο Λόρεντς τον κάλεσε για μια σημαντική αναφορά. Υπαγόρευσε την πρώτη δημοσίευση στον Λόρεντς σε στενογραφημένο κείμενο και έγραψε – αφού είχε ενημερωθεί για την πρώτη αγγλική ανακοίνωση τα μεσάνυχτα – μετά από διαβούλευση με τον Γκέρινγκ, τον Μπόρμαν, και τον Ρίμπεντροπ την λεπτομερή ανακοίνωση της Δευτέρας, με την οποία εξηγούσε την πτήση του Εσς, δηλαδή του αναπληρωτή του Αρχηγού, στην Αγγλία, ότι οφείλονταν σε παρατεταμένη ασθένεια, η οποία προφανώς είχε επηρεάσει την ψυχική κατάσταση του Εσς. Ακόμη και ο Λόρεντς δεν μπορούσε να μου πει πώς ήταν στην πραγματικότητα τα πράγματα, αφού το πρόσωπο του Χίτλερ σε τέτοιες στιγμές μπορεί να είναι μια πολύ καλή μάσκα, για να καταλήξουμε σε σαφή συμπεράσματα. Οι Ρώσοι πάντως πιστεύουν, ότι η πτήση του Εσς στην Αγγλία, οφείλεται στο «όνειρο μιας αγγλο-γερμανικής συμμαχίας» του Αρχηγού. Και διαπιστώνω ότι οι προσπάθειες να θεωρηθεί η οικογένεια του Εσς υπόλογη απορρίφθηκαν από τον Χίτλερ, όπως και η πρόταση να μην παραδοθούν οι επιστολές του Εσς από την Αγγλία στη σύζυγό του. (Η ίδια η κυρία Εσς επέστησε την προσοχή στα γράμματα. Γι' αυτό ο Μπόρμαν επέκρινε έντονα την νωθρότητα της λογοκρισίας της αλληλογραφίας, η οποία δεν κατάφερε να εντοπίσει τις επιστολές στην αλληλογραφία.) Αυτό που βρίσκω ενδιαφέρον εξετάζοντας αυτές τις επιστολές είναι ότι, παρά τα πολλά πολύτιμα μεμονωμένα μηνύματα, δεν δείχνουν ίχνος ψυχικής διαταραχής. Παρά το γεγονός ότι ο Μπόρμαν υπέβαλε επανειλημμένα τα αιτήματα των συγγενών, ο Αρχηγός αρνείται να απελευθερώσει όσους γνώριζαν για την πτήση του Εσς.

Έγκριση των άρθρων του Γκέμπελς

Ακόμα και οδηγίες του Αρχηγού μετέφερε ο Λόρεντς, για τον χειρισμό του Τύπου (που προς το παρόν αφορούν κυρίως ειδήσεις για την Ινδία, όπως το αγγλοαμερικανικό σκάκι). Τα άρθρα του Γκέμπελ στην εφημερίδα «Das Reich» υποβάλλονται στον Αρχηγό μέσω του εθνικού ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν για έγκριση.

Ο στρατιωτικός εγκέφαλος του στρατηγείου του Αρχηγού

Ο Λόρεντς μιλάει με σεβασμό για τον Κάιτελ, ο οποίος σηκώνεται στις 8 το πρωί και αρχίζει να εργάζεται στις 9 το πρωί, παρόλο που σαν εξήνταχρονος συχνά δεν πηγαίνει για ύπνο πριν από τις 12 το βράδυ και μετά την ανάληψη της αρχηγίας του στρατού από τον Αρχηγό πρέπει να φροντίσει και τη διοίκηση του στρατού. Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου του Στρατού είναι ο Αρχιστράτηγος Φραντς Χάλντερ (Franz Halder), ο οποίος είναι υπεύθυνος για

την ανάπτυξη σχεδίων για τον πόλεμο στην Ανατολή σύμφωνα με τις διαταγές του Αρχηγού. Η διαχείριση της συνολικής πολεμικής προσπάθειας και των επιχειρήσεων στην Αφρική και τα Βαλκάνια είναι δουλειά του Στρατηγού Γιόντλ, ο οποίος, παρά το γεγονός ότι είναι πενήντα ετών, λέγεται ότι είναι εξαιρετικά ανθεκτικός και απολαμβάνει την ιδιαίτερη εμπιστοσύνη του Αρχηγού δίπλα στον Κάιτελ. Θεωρείται η «κεφαλή»[132].

49 27 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Αστεία στο τραπέζι

Τρώω πάλι το δείπνο μου με το αφεντικό, που ξέρει με ακρίβεια ποιος τρώει μαζί του, και έριξε ένα μακρύ, προβληματισμένο βλέμμα στον υπασπιστή του Αρχηγού της Υπηρεσίας Εργασίας του Ράιχ, που σήμερα το μεσημέρι δεν του είχε αναφερθεί προηγουμένως. Ο Αρχηγός διασκέδασε πολύ με δύο αστεία του φωτορεπόρτερ Χόφμαν: «Γιατί ο λαιμός του κύκνου είναι τόσο μακρύς; Για να μην πνιγεί ο κύκνος!»

Ο Χίτλερ, που απεχθανόταν κάθε διττή ερμηνεία και το ερωτικό χιούμορ, γελούσε τόσο εγκάρδια με αυτά τα αστεία που κάλυπτε τα μάτια του με το χέρι του. Έτσι το πήρε από την εύθυμη πλευρά, όταν – σχολιάζοντας τη γκρίζα στολή μου της Νεολαίας του Χίτλερ – ο στρατηγός Γιόντλ ρώτησε: «Μέχρι ποια ηλικία μπορεί κανείς να γίνει μέλος της Νεολαίας του Χίτλερ;», ανταπάντησα με την ερώτηση, «αν είχε φιλοδοξίες και θέλει να τον προστατέψει η Νεολαία του Χίτλερ». Ή όταν αναφέρθηκε ότι ένας Ρώσος στρατιωτικός αιχμάλωτος πολέμου οδηγούσε πιστά και έντιμα τα φορτηγά ανεφοδιασμού μας για ένα χρόνο ακριβώς πίσω από το μέτωπό μας, αλλά τώρα αυτοπροσδιοριζόταν σαν στρατηγός και ζητούσε προαγωγή, τότε ο Χίτλερ αποφάσισε – συμμετέχοντας εγκάρδια στα γέλια του κοινού – «Εμπιστευτείτε σε αυτόν τον άνθρωπο μια ολόκληρη φάλαγγα φορτηγών.»

Όρια της Επιστήμης

Λόγω μια ασθένειας που του παρουσιάστηκε, ο Χίτλερ στράφηκε στη συνέχεια στο θέμα του καρκίνου. Το ράδιο (Ra) είχε γίνει εντελώς περιττό για τη θεραπεία του καρκίνου χάρη σε μία και μόνο εφεύρεση, την ακτινοθεραπεία, που ήταν μια παραλλαγή των ακτίνων Χ και χρησιμοποιούνταν για 10 με 15 λεπτά στον όγκο. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι τα άτομα που εργάζονται σε περιβάλλον με καπνό, όπως οι εργαζόμενοι σε πίσσα και οι καπνιστές (ακόμα και χωρίς νικοτίνη), είναι ιδιαίτερα ευάλωτα σε αυτόν τον καρκίνο. Δυστυχώς όμως, δεν γνωρίζουμε κάτι πιο ακριβές, αν και ο καρκίνος δεν είναι φυσικά τυχαίος, αλλά πρέπει να οφείλεται σε συγκεκριμένα αίτια. Κατά κάποιον τρόπο, πρέπει να είναι μια συνεχιζόμενη δηλητηρίαση του ανθρώπινου οργανισμού, η οποία πιθανότατα δεν προκαλείται από εξωτερική λοίμωξη ή από λοίμωξη μέσω του αναπνευστικού συστήματος, αλλά από κακή διατροφή. Οι άνθρωποι είναι τόσο ανόητοι που

132. Μετά την παραίτηση του Χάλντερ (24 Σεπτεμβρίου 1942), ο νέος Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου, Αρχιστράτηγος Κουρτ Τσάιτσλερ (Kurt Zeitzler), ανέλαβε την αποκλειστική ευθύνη για το Ανατολικό Μέτωπο. Ο Γιόντλ παρέμεινε υπεύθυνος μόνο για τα θέατρα πολέμου της Ανώτατης Διοίκησης της Βέρμαχτ (Oberkommando der Wehrmacht – OKW): Αφρική, Ιταλία, Νοτιοανατολική Ευρώπη, Δυτική Ευρώπη και Νορβηγία, καθώς και Φινλανδία (για λεπτομέρειες βλ. συμπλήρωμα στις σελ. 387/388).

πιστεύουν ότι μπορούν να τρέφονται κυρίως με μαγειρεμένο φαγητό, δηλαδή χημικά εξαντλημένο φαγητό (ο Χίτλερ ήταν χορτοφάγος από το 1931), παρόλο που οι διαφορετικές επιπτώσεις της κατανάλωσης αποφλοιωμένου και μη αποφλοιωμένου ρυζιού είναι κάτι που πρέπει να σκεφτούμε. Αλλά έτσι είναι η επιστήμη μας: Η προέλευση ενός κακοήθους συρίγγιου[133] δεν είναι γνωστή, η πιο απλή και ευρέως διαδεδομένη ασθένεια παραμένει ανεξερεύνητη! Αλλά το μεγαλείο της μετά θάνατον ζωής, με τον παράδεισο και την κόλαση και όλα τα βασανιστήρια της, έχει εξερευνηθεί.

Συντηρητικοί και Εργατικοί στην Αγγλία

Βασιζόμενος σε αρκετές αναφορές σχετικά με την κατάσταση στη Βρετανική Αυτοκρατορία, και ιδιαίτερα στην ίδια την Αγγλία, ο Αρχηγός αναφέρθηκε στη θέση του υπουργού Στάφορντ Κριπς (Stafford Cripps) σε σχέση με τον πρωθυπουργό Τσόρτσιλ. Ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο, ότι η Αγγλία με τον Κριπς απέκτησε έναν δεύτερο κορυφαίο πολιτικό που δεν μπορεί να αγνοηθεί και του οποίου η επιρροή γίνεται αισθητή παντού.

Αν, για παράδειγμα, τα αγγλικά συνδικάτα εμφανίστηκαν πρόσφατα με ένα πρόγραμμα που οδηγεί στην κοινωνικοποίηση της ιδιοκτησίας γης, της ιδιοκτησίας κατοικίας, της βιομηχανικής ιδιοκτησίας και των μεταφορικών εταιρειών, αυτό αποτελεί ισχυρό μήνυμα για τις εσωτερικές αγγλικές συνθήκες. Ωστόσο, είναι απίθανο να υλοποιηθεί ένα τέτοιο πρόγραμμα στην Αγγλία από τη μια μέρα στην άλλη, και να το αναμένει ένας λογικός Άγγλος, ειδικά όταν οι Ρώσοι χρειάστηκαν πολύ περισσότερο από μια δεκαετία για να εφαρμόσουν ένα τέτοιο πείραμα. Το γεγονός ότι η κακή οικονομία, η έλλειψη οργάνωσης στον πολιτικό τομέα, οι στρατιωτικές αποτυχίες και η πείνα του Άγγλου πολίτη έχουν αρχίσει να γίνονται πλέον αισθητές στο δημόσιο κλίμα, μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα σημάδι κρίσης. Σε αυτό το πλαίσιο έχει ενδιαφέρον ότι ακόμη και ένας συγγενής του Άγγλου βασιλιά, ο δούκας Κλου[134], έχει φυλακιστεί.

Τέτοια σημάδια κρίσης όμως σήμερα δεν πρέπει να υπερεκτιμώνται. Διότι ακόμη κι αν ο βασιλιάς δεν έχει καμία επιρροή στην πραγματική διαχείριση της αγγλικής πολιτικής, παρ' όλα αυτά, όσο οι αγγλικές ένοπλες δυνάμεις παραμένουν άθικτες, αποτελεί ένα πολιτικό παράγοντα. Επειδή οι αγγλικές ένοπλες δυνάμεις είναι μοναρχικές και στρατολογούνται από τη συντηρητική κοινωνική τάξη της Αγγλίας, η οποία ακόμη και σήμερα δεν δείχνει καμία προθυμία να κάνει παραχωρήσεις σε όσους είναι κατώτεροι από αυτήν. Ακόμα και μια ματιά στα αγγλικά εικονογραφημένα περιοδικά με τις πολλές εικόνες τους από τον αριστοκρατικό κόσμο το αποδεικνύει αυτό, καθώς τα δύο τρίτα των εικονογραφημένων προσωπικοτήτων φωτογραφίζονται με στολή.

Οι Άγγλοι του ηγετικού, ιδιαίτερα του αριστοκρατικού κόσμου, που συγκεντρώθηκαν στο συντηρητικό κόμμα, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να συγκριθεί με την παλιά μας αστική τάξη, που πριν από το 1933 συγκεντρώθηκε στο Γερμανικό Εθνικό Λαϊκό Κόμμα ή το Γερμανικό Λαϊκό Κόμμα. Αντίθετα, οι Συντηρητικοί είναι εκπρόσωποι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας

---

133. Επειδή η μητέρα του είχε πεθάνει από καρκίνο, ο Χίτλερ φοβόταν ότι και ο ίδιος μπορεί να ήταν ευάλωτος σε αυτόν. Οι υποτιθέμενοι καρκινικοί όγκοι που ο καθηγητής του Βερολίνου, Δρ. Καρλ Όττο φον Άικεν (Carl Otto von Eicken), αφαίρεσε χειρουργικά από αυτόν τον Οκτώβριο του 1938 και τον Σεπτέμβριο του 1944 αποδείχθηκαν «καλοήθεις» πολύποδες των φωνητικών χορδών.

134. Αυτό προφανώς αναφέρεται στον δούκα του Μπάκλεουτ, που ήταν συγγενής της Βρετανικής βασιλικής οικογένειας μέσω της δούκισσας του Γκλόστερ.

με μια σταθερά εδραιωμένη παράδοση και κοινωνική μορφή, και δεν είναι σε καμία περίπτωση διατεθειμένοι να συνθηκολογήσουν με τον λαό όπως οι άνδρες της ηγετικής γαλλικής κοινωνικής τάξης το 1789. Αντιθέτως! Με μια τεράστια οργάνωση προσπάθησαν να μεταφέρουν τις απόψεις τους στον λαό και έτσι να μεταδώσουν στις πλατιές μάζες το πνεύμα της υγιούς αγγλικότητας από το οποίο στρατολογήθηκαν οι πολλοί γενναίοι αεροπόροι και ναυτικοί.

Αν το Εργατικό Κόμμα, αφού ο Κριπς[135] (σαν έμπιστος του Στάλιν;) είχε διαδώσει τις σοσιαλιστικές τάσεις στην Αγγλία, ήθελε να επικρατήσει έναντι των Συντηρητικών, θα έπρεπε πρώτα να βρει έναν Κρόμγουελ[136] για να πετύχει. Γιατί οι Συντηρητικοί σίγουρα δεν θα παραιτούνταν χωρίς μάχη.

Ο Χίτλερ μυριζόταν «τους έμπιστους του Στάλιν» σε όλες τις δυτικές δημοκρατίες. Όταν, τον Αύγουστο του 1939, ο Στάλιν διαβεβαίωσε τον Ρίμπεντροπ στις διαπραγματεύσεις για το γερμανο-σοβιετικό σύμφωνο φιλίας και μη επίθεσης για την πολιτική υποστήριξη της Γερμανίας στην περίπτωση γερμανο-γαλλικών και γερμανο-βρετανικών συγκρούσεων, ο Χίτλερ το θεώρησε φάρσα. Τότε έμεινε έκπληκτος με το πόσο χρήσιμη αποδείχθηκε η πολιτική υποστήριξη του Στάλιν στον «Κεραυνοβόλο Πόλεμο» εναντίον της Γαλλίας. Αφού ο Στάλιν εξέδωσε το σύνθημα στην «Πράβντα» της 30ης Νοεμβρίου 1939 και – μέσω του Βάλτερ Ούλμπριχτ (Walter Ulbricht), του μετέπειτα Προέδρου του Κρατικού Συμβουλίου της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας – στο κεντρικό όργανο της Κομιντέρν «Κομμουνιστική Διεθνής», ότι η Αγγλία και η Γαλλία είχαν επιτεθεί στη Γερμανία και ότι οι Άγγλοι και Γάλλοι ιμπεριαλιστές είχαν απορρίψει κοφτά τις ειρηνευτικές προσπάθειες της Γερμανίας και της Σοβιετικής Ένωσης, το ισχυρό Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας, ειδικότερα, όπως μας είπε ο Χίτλερ, επιτέθηκε στη δική του γαλλική κυβέρνηση, καταγγέλλοντάς την σαν «πολεμοκάπηλη» και υποκινώντας τον εργατικό γαλλικό πληθυσμό σε λίγο-πολύ παθητική αντίσταση και σε παράλογα ρεύματα προσφύγων που έφραζαν τους δρόμους. Το αποτέλεσμα ήταν μια αποθάρρυνση του γαλλικού μετόπισθεν, που οδήγησε τον Χίτλερ να επαινέσει τον τότε «φίλο» του Στάλιν με τα καλύτερα λόγια τον Μάιο και τον Ιούνιο του 1940.

Για εκείνον, το αφεντικό, μια Αγγλία βουτηγμένη στα κόκκινα είναι πολύ πιο αντιπαθητική από μια συντηρητική. Επειδή μια «σοσιαλιστική» Αγγλία, ενδεχομένως ακόμη και με σοβιετική επιρροή, θα αποτελούσε μόνιμη πηγή ανάφλεξης στην Ευρώπη, καθώς θα οδηγούσε σε φτωχοποίηση που θα έκανε τα 30 εκατομμύρια Άγγλων να φαίνονται «πάρα πολλοί» για το νησί.

Γι’ αυτό ήλπιζε ότι ο Κριπς θα αποτύγχανε στην Ινδική αποστολή του, την πιο δύσκολη αποστολή που θα μπορούσε ποτέ να ανατεθεί σε έναν Άγγλο. Ένας εμφύλιος πόλεμος στην Αγγλία θα μπορούσε να αποφευχθεί μακροπρό-

---

135. Ο σερ Ρίτσαρντ Στάφορντ Κριπς (Richard Stafford Cripps) ήταν πρεσβευτής της Μεγάλης Βρετανίας στη Μόσχα από το 1940 έως το 1942 και θεωρήθηκε ο αρχιτέκτονας της βρετανοσοβιετικής πολεμικής συμμαχίας. Σαν Λόρδος Σφραγιδοφύλακας, προετοίμασε την ανεξαρτησία της Ινδίας το 1947 μέσω διαπραγματεύσεων με τους Ινδούς αγωνιστές της ελευθερίας Γκάντι και Νεχρού, ξεκινώντας από το 1942. Όμως δεν πέτυχε ένα περιορισμό της «μη βίαιης αντίστασης» των Ινδών αγωνιστών της ελευθερίας και επομένως μια συνολική εμπλοκή των Ινδών στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο για λογαριασμό της Μεγάλης Βρετανίας.

136. Ο Όλιβερ Κρόμγουελ (Oliver Cromwell), σαν στρατιωτικός διοικητής το 1644/45, αποφάσισε τον εμφύλιο πόλεμο της εποχής του στην Αγγλία υπέρ του Κοινοβουλευτικού Κόμματος κατά των Βασιλικών.

θεσμα μόνο εάν δεν υπήρχε πλέον φόβος για την κινητοποίηση των μαζών μέσω μακροχρόνιας προπαγάνδας στο πνεύμα του νέου συνδικαλιστικού προγράμματος.

Αν έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα στον Κριπς και τον Τσόρτσιλ, τότε θα προτιμούσε ένα «αηδιαστικό γουρούνι» όπως ο Τσόρτσιλ, που είναι μεθυσμένος το 30% της ημέρας, αλλά είναι 100 φορές προτιμότερο από τον Κριπς· γιατί από έναν άνδρα σαν τον Τσόρτσιλ, που λόγω της ηλικίας του, του υπερβολικού καπνίσματος και του υπερβολικού ποτού του, που φυσικά εξαντλούσε τον εαυτό του, δεν υπήρχε τόσος φόβος, όσο από ένα τόσο τυπικά διανοούμενο μπολσεβίκο σαν τον Κριπς. Με τον Τσόρτσιλ, ήταν πολύ πιθανό σε μια στιγμή διαύγειας να συνειδητοποιήσει, ότι η Αυτοκρατορία θα ήταν αμετάκλητα καταδικασμένη σε κατάρρευση αν ο πόλεμος συνεχιζόταν για άλλα δύο ή τρία χρόνια. Ο Κριπς, σαν ένας ψεύτης, ένας απερίσκεπτος δημαγωγός, δεν θα συνειδητοποιούσε ποτέ ότι τα πράγματα δεν μπορούν πλέον να συνεχιστούν όταν η αυτοκρατορία καταρρέει στον πυρήνα της. Όπως δεν κάνει καμία προσπάθεια να κερδίσει την υποστήριξη του αγγλικού λαού – στο βαθμό που είναι οργανωμένος στο Εργατικό Κόμμα και θεωρούν τους εαυτούς τους σαν από τα κατώτερα στρώματα της ανθρώπινης κοινωνίας – έτσι θα παραμένει πάντα μέσα του ψεύτης απέναντι σε όλα τα πολιτικά προβλήματα.

Αν θέλουμε να αξιολογήσουμε σωστά τον Κριπς και τους κινδύνους που συνδέονται με το άτομό του, δεν πρέπει να παραβλέψουμε το γεγονός ότι οι Τόρις (Συντηρητικοί) ήταν πάντα οι φορείς της ιδέας της παγκόσμιας αυτοκρατορίας και ότι τα υποκριτικά κοινωνικά προγράμματα ενός Κριπς θα άνοιγαν ένα πρωτάκουστο χάσμα μεταξύ των Βρετανικών Νήσων, των Καθολικών Καναδών, της Αυστραλίας και της Νότιας Αφρικής. Γι' αυτό το λόγο είναι επιτακτική η ελπίδα ότι ο Κριπς θα αποτύχει στην Ινδία. Αυτός – το αφεντικό – αμφέβαλλε αν ο Κριπς θα έβρισκε επαρκή υποστήριξη στον ινδικό λαό για την αποστολή του. Διότι, με την προέλαση της ιαπωνικής δύναμης στα ινδικά σύνορα[137], την πτώση της Σιγκαπούρης[138], και ούτω καθεξής, ο ινδικός κόσμος βρέθηκε σε τέτοια αναταραχή που ο συμβιβαστικός Νεχρού αντικαταστάθηκε σαν ηγέτης των Ινδών από άνδρες όπως ο Μπος[139]. Αν ο Κριπς επιχειρούσε να εκβιάσει ή να παρακαλέσει για αντίσταση των Ινδών κατά της Ιαπωνίας, τότε ο Νεχρού δύσκολα θα μπορούσε να τον βοηθήσει σήμερα, παρά τη συμβιβαστική του στάση. Ο Νεχρού θα είχε την ίδια μοίρα με τους σοσιαλιστές της πλειοψηφίας το 1918, οι οποίοι, στον καθορισμό των πολιτικών γεγονότων, απλώς παρασύρονταν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση από τις μάζες.

---

137. Στις 7 Μαρτίου 1942, οι Ιάπωνες κατέλαβαν τη Ρανγκούν, την πρωτεύουσα της Βιρμανίας.

138. Η Σιγκαπούρη καταλήφθηκε από τους Ιάπωνες στις 15 Φεβρουαρίου 1942 (60.000 αιχμάλωτοι πολέμου).

139. Ο Σούμπχας Τσάντρα Μπος (Subhas Chandra Bose) ο οποίος επισκέφθηκε το Στρατηγείο του Αρχηγού στο «Λημέρι του λύκου» στις 29 Μαΐου 1942, για συζητήσεις με τον Χίτλερ, προσπάθησε να επιταχύνει την ανεξαρτησία της Ινδίας από τη Γερμανία ξεκινώντας από το 1941 και από την Ιαπωνία ξεκινώντας από το 1943. Ο Μπος, πρώην δήμαρχος της Καλκούτας, οργάνωσε τη Λεγεώνα «Azad Hind» (Ελεύθερη Ινδία), η οποία, με τους αρχικούς 2.000 Ινδούς της, ανήκε στη Μεραρχία του «Βρανδεμβούργου» και αργότερα στο τεθωρακισμένο Σώμα «Grossdeutschland» (Μεγάλη Γερμανία). Αυτοί οι Ινδοί υπηρέτησαν με στολές της γερμανικής Βέρμαχτ φορώντας ινδικά τουρμπάνια. Οι Ινδοί απέδειξαν την ικανότητά τους σαν καταδρομείς στις αποστολές τους – που τους ανατέθηκαν από την οργάνωση αντικατασκοπείας του ναυάρχου Βίλχελμ Κανάρις – που δημιουργήθηκε ένα ειδικό παράσημο, το «Azad Hind», το οποίο απονέμονταν σαν αστέρι (1ης, 2ης και 3ης τάξης) ή σαν μετάλλιο (σε χρυσό, ασημένιο και χάλκινο).
Αργότερα, τα SS καθόρισαν τις επιχειρήσεις του ινδικού αποσπάσματος.

Ψυχολογία των μαζών

Ο Φρίντριχ Έμπερτ (Friedrich Ebert), για παράδειγμα, είχε εμφανιστεί στη συνέλευση στο Treptower Park (πάρκο Τρίπτουερ) τον Ιανουάριο του 1918 για να μιλήσει κατά της απεργίας των πυρομαχικών. Αλλά για να γίνει αποδεκτός από τις μάζες, έπρεπε να τους πει κάτι ευχάριστο, και στη συνέχεια τα χειροκροτήματά τους τον οδήγησαν σε δηλώσεις που τον έκαναν, σε μια ομιλία μισής ώρας, οπαδό της απεργίας. Σε μια τέτοια ατμόσφαιρα, κάθε πολιτικός ομιλητής ή πολιτικός διαπραγματευτής αντιμετωπίζει τον ίδιο κίνδυνο. Ένα περιστατικό στη Βαϊμάρη το 1926 τον δίδαξε πόσο έξυπνα, πόσο αργά και πόσο προσεκτικά πρέπει να προχωράς σαν μεγάλος καλλιτέχνης για να διευθύνεις μια μάζα που περιμένει το αντίθετο από αυτό που έχεις να πεις, προς την επιθυμητή κατεύθυνση. Αλλά με τις ινδικές μάζες είναι ξεκάθαρο ότι θέλουν να απομακρυνθούν από την Αγγλία.

50

28 Μαρτίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μυρωδιά Χίτλερ (Σαιν-Ναζαίρ[140])

Αυτό που επισημαίνει ο Αρχηγός στο τραπέζι είναι συχνά τόσο εντυπωσιακό στη δομή της σκέψης και στο ύφος του που θα θέλατε να το χρησιμοποιήσετε αμέσως σαν χειρόγραφο. Το βιώνεις ξανά και ξανά το πόσο σχολαστικά εξετάζει κάθε πρόβλημα που προκύπτει από τη δική του οπτική γωνία και πόσο ολοκληρωμένα είναι τα συμπεράσματα στα οποία καταλήγει μέσω των συλλογισμών του. Ο γρίφος της μαγείας του βρίσκει ουσιαστικά τη λύση του στο γεγονός ότι, μέσα στη συνεχή ενασχόλησή του με πολιτικά και στρατιωτικά ζητήματα, συχνά ελέγχει τις σκέψεις του πολλές φορές από όλες τις πλευρές προτού τις υιοθετήσει ο σύντροφός του.

Δεν είναι περίεργο που έτσι απέκτησε μια σχεδόν εκπληκτική κατανόηση των πολιτικών και στρατιωτικών ζητημάτων. Προχθές το μεσημέρι είχε εκδώσει, από ξαφνική διαίσθηση, εντολές ενίσχυσης για μια από τις βάσεις των υποβρυχίων μας στις γαλλικές ακτές, στην οποία οι Άγγλοι επιτέθηκαν στις 2 τα ξημερώματα σήμερα το πρωί με την «επιτυχία» που αναφέρθηκε στην αναφορά της Βέρμαχτ. Οι Άγγλοι έχασαν ένα αντιτορπιλικό, 4 τορπιλοβόλα, 9 τορπιλάκατους και ούτω καθεξής.

Πολεμική εναντίον των ΗΠΑ

Σήμερα, οι ανταποκριτές μας δημοσιεύουν την ακόλουθη διαταγή του Χίτλερ για την πολεμική εναντίον των ΗΠΑ, που υπαγόρευσε στον Λόρεντς χθες στο τραπέζι:

«Πρόσφατα έχει επανειλημμένα παρατηρηθεί ότι χρησιμοποιούνται ακατάλληλα επιχειρήματα στην πολεμική κατά των ΗΠΑ. Αυτό που επικαλούμαστε εναντίον αυτού του έθνους είναι πρωτίστως η παντελής έλλειψη πολιτισμού. Για παράδειγμα, η αηδιαστική ειδωλοποίηση των αστέρων του κινηματογράφου δείχνει μια γενική έλλειψη πραγματικά μεγάλων ιδανικών. Ο έντονος εντυπωσιασμός, που δεν αποφεύγει ούτε καν τα πιο αηδιαστικά θεάματα όπως η γυναικεία πυγμαχία, οι αγώνες πάλης σε χώμα και λάσπη, οι δημόσιες παρουσιάσεις παραμορφωμένων προβληματικών γεννήσεων, η επίδειξη συγγενών ιδιαίτερα άθλιων εγκληματιών και άλλα παρόμοια, είναι μια

140. Γερμανική βάση υποβρυχίων στις βόρειες γαλλικές ακτές του Ατλαντικού.

εύστοχη απόδειξη της έλλειψης πολιτισμού σε αυτή τη χώρα.

Βάσει αυτού του γεγονότος, αρνούμαστε στον κ. Ρούσβελτ το δικαίωμα να ενεργεί σαν δικαστής στη Γερμανία.

Αυτό το επιχείρημα θα πρέπει να είναι στο επίκεντρο της αντιπαράθεσής μας με αυτόν τον υποκριτή. Είναι όμως εντελώς λάθος να γελοιοποιούμε την προσπάθεια των Ηνωμένων Πολιτειών να εξελίξουν την τεχνολογία τους σε πολιτισμό.

Το σημαντικό όμως είναι ότι η προοδευτικότητα δεν έχει πετύχει στις ΗΠΑ, αλλά σε εμάς εδώ στο Ράιχ, το καλύτερο κέντρο της φροντίδας της και τις μεγαλύτερες επιτυχίες της.

Η Γερμανία έχει τους καλύτερους δρόμους στον κόσμο και τα ταχύτερα αυτοκίνητα κατασκευάζονται εδώ. Τα αποτελέσματα μεγάλων διεθνών αγώνων το έχουν αποδείξει ξεκάθαρα αυτό.

Γερμανοί ερευνητές και εφευρέτες δημιούργησαν νέες πρώτες ύλες που έχουν περιφρονηθεί, ειδικά στις ΗΠΑ. Σήμερα, καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες χάνουν τις κτήσεις τους και την οικονομική τους βάση στην Ανατολική Ασία, αυτά τα νέα υλικά μας κάνουν ανεξάρτητους, ενώ οι Ηνωμένες Πολιτείες αντιμετωπίζουν την ανεπάρκεια του τρέχοντος οικονομικού τους συστήματος. Για αυτούς τους λόγους, έχουμε το δικαίωμα να απαγορεύσουμε σθεναρά στις Ηνωμένες Πολιτείες να θεωρούν ότι είναι ο θεματοφύλακάς μας και της Ευρώπης. Οι ΗΠΑ δεν έχουν αποδείξει ότι έχουν κάτι να προσφέρουν στον κόσμο, ούτε στον τομέα της προόδου ούτε στον τομέα της πνευματικής ηγεσίας του αμερικανικού λαού.»

51 8 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι ενοχλητικοί βασιλιάδες της Ολλανδίας, του Βελγίου, της Δανίας και της Σουηδίας

Επειδή γίνονταν μεγάλες στρατιωτικές συσκέψεις από το αφεντικό, υπήρχαν πολλοί καλεσμένοι στο μεσημεριανό γεύμα και το δείπνο που έπρεπε να φάω στο διπλανό δωμάτιο – αίθουσα 2.

Μετά το δείπνο, το αφεντικό είπε ότι πόσο χαρούμενος ήταν που η βασίλισσα Βιλελμίνα της Ολλανδίας είχε φύγει και δεν ήταν πλέον, όπως ο βασιλιάς Λεοπόλδος του Βελγίου, ένας παράγοντας που έπρεπε να ληφθεί υπόψη.

Άρα για εμάς δεν έχει σχεδόν καμία σημασία, τι σχεδιάζουν να κάνουν οι Ιάπωνες με την ολλανδική αποικιακή αυτοκρατορία. Ειδικότερα όμως αυτή (η βασίλισσα Βιλελμίνη) δεν διέκοψε την ενοποίηση του γερμανικού κόσμου όπως οι βασιλιάδες της Δανίας και της Σουηδίας[141], οι οποίοι ανατράφηκαν με τέτοιο τρόπο, που γερνούσαν και εμπόδιζαν τα πάντα.

Όσον αφορά τη Δανία, αργά ή γρήγορα θα πρέπει να αναζητηθεί μια λύση στο πρόσωπο του Κλάουζεν[142], ειδικά από τη στιγμή που η υποστήριξη προς τον Μούσερτ στην Ολλανδία και τον Κουίσλινγκ στη Νορβηγία αποδείχθηκε σωστή.

Λογοκρισία επικαίρων

Στη συνέχεια ακολούθησε η λογοκρισία των επικαίρων από το αφεντικό. Στην

141. Ο βασιλιάς Χριστιανός Ι' της Δανίας και ο βασιλιάς Γουσταύος Ε' της Σουηδίας

142. Ο Φριτς Κλάουζεν (Frits Clausen), ο Άντον Μούσερτ (Anton Mussert) και ο Βίντκουν Κουίσλιγκ (Vidkun Quisling) ήταν οι αρχηγοί ανεξάρτητων εθνικοσοσιαλιστικών κινημάτων στη Δανία, την Ολλανδία και τη Νορβηγία.

τραπεζαρία της λέσχης στο καταφύγιο τα επίκαιρα, που δείχνουν τις πιο πρόσφατες εικόνες από το μέτωπο, την πατρίδα και τον κόσμο παίζουν χωρίς ήχο. Ένας αξιωματικός ορντινάντσα διαβάζει το προετοιμασμένο κείμενο, έτσι ώστε ο Χίτλερ να μπορεί να κάνει διάφορες βελτιώσεις, που θα κάνουν τα πράγματα κατανοητά ακόμη και στον τελευταίο θεατή του σινεμά.

Ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος για τις εικόνες υποβρυχίων αλλά διόρθωσε ότι δεν έπρεπε να λέμε ότι κάθε εβδομάδα καθελκύονταν αρκετά αλλά ότι καθελκύονταν αδιάκοπα διαδοχικά.

Λαμβάνοντας υπόψη την προσδοκώμενη συμμαχία με τη Μεγάλη Βρετανία, ο Χίτλερ είχε διατηρήσει την προπολεμική επέκταση του στόλου των υποβρυχίων τόσο ελάχιστη που μέχρι το 1942 η νέα παραγωγή υποβρυχίων συμβάδιζε μόνο με τις απώλειες των υποβρυχίων. Το 1939 υπήρχαν μόνο S3 επιχειρησιακά γερμανικά υποβρύχια και αυτά μόνο σαν βαθυσκάφη και όχι σαν πραγματικά υποβρύχια.

52 29 Μαρτίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Αεροπορικές Επιδρομές

Η μέρα του Χίτλερ ξεκινά με τις αναφορές για τις αεροπορικές επιδρομές της προηγούμενης νύχτας, που του διαβιβάζονται ξεχωριστά από το στρατό, την αστυνομία και το κόμμα143. Τη νύχτα της 29ης, οι Άγγλοι επιτέθηκαν στη Λούμπεκ και κατέστρεψαν τις 4 εκκλησίες, το οπλοστάσιο του δημαρχείου, παλιά αρχοντικά σπίτια, το 80% της παλιάς πόλης, 2 ή 3 μουσεία με τους περισσότερους θησαυρούς τέχνης της Λούμπεκ συμπεριλαμβανομένων μερικών μοναδικών χειρογράφων. 50 δρόμοι καταστράφηκαν ή κάηκαν. (Ο) Αρχηγός (είναι) πολύ στενοχωρημένος από την είδηση ειδικά αφού οι 6.000 εμπρηστικές βόμβες και οι 225 βόμβες υψηλής εκρηκτικότητας και οι δύο εναέριες νάρκες είχαν προκαλέσει πάνω από 200 νεκρούς και σχεδόν άλλους τόσους σοβαρά τραυματίες. Η αντιαεροπορική άμυνα ήταν σαφώς ανεπαρκής για μια τέτοια επίθεση.

Τα αντιαεροπορικά όπλα (ειδικά τα αντιαεροπορικά πυροβόλα των 8,8 εκατοστών), από τα οποία το 1944 περίπου 11.000 ήταν σε χρήση, ήταν ιδιαίτερα περιζήτητα αντιαρματικά όπλα σε όλα τα μέτωπα λόγω των συσκευών ακριβούς στόχευσης. Ο αντιαεροπορικός πύραυλος «Wasserfall», που αναπτύχθηκε πλήρως το 1942, τέθηκε σε σταδιακή χρήση μόλις το 1944, αν και 220 επιστήμονες εργάζονταν για τη μαζική παραγωγή του στο Πεενεμούντε. Μήκους οκτώ μέτρων, αυτός ο πύραυλος εδάφους-αέρος, εξοπλισμένος με 300 κιλά εκρηκτικών, ήταν ικανός να καταρρίπτει με ακρίβεια εχθρικά βομβαρδιστικά σε υψόμετρα έως και 1.300 μέτρα – καθοδηγούμενος από κατευθυντική δέσμη – σε οποιεσδήποτε καιρικές συνθήκες. Αλλά, αναπτύ-

143. Ο βρετανο-αμερικανικός αεροπορικός πόλεμος σε «ανοιχτές» γερμανικές πόλεις κατέστρεψε περισσότερα από ενάμισι εκατομμύριο κτίρια κατοικιών. Μόνο στην βρετανικο-αμερικανική αεροπορική επιδρομή στην ανυπεράσπιστη Δρέσδη (13/14 Φεβρουαρίου 1945), τουλάχιστον 135.000 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους στην πυρκαγιά. Συμπεριλαμβανομένων των προσφύγων που βρίσκονταν στην πόλη εκείνη την εποχή, ο αριθμός μπορεί να έφτανε τις 235.000.

χθηκε σε ανεπαρκή αριθμό και πολύ αργά. Ο αντιαεροπορικός πύραυλος χαμηλής πτήσης «Föhn» χρησιμοποιήθηκε μόνο σαν αρχέτυπο ζύγιζε μόνο 3 κιλά και εκτοξευόταν από αντιαεροπορικούς εκτοξευτές πυραύλων με 6 σωλήνες (ο καθένας με 8 βολές).

Εκτός από αυτήν την ενεργητική στρατιωτική προστασία από αεροπορικές επιδρομές, υπήρχε και η παθητική πολιτική προστασία από αεροπορικές επιδρομές με γενική υποχρέωση συμμετοχής σε προληπτικά μέτρα αεροπορικών επιδρομών (Νόμος της 26ης Μαΐου 1933). Ο κύριος φορέας της ήταν η Reichsluftschutzbund (RLB) (Ένωση Αεράμυνας του Ράιχ) που ιδρύθηκε στις 29 Απριλίου 1933, στην οποία ανήκε και ο Χίτλερ προσωπικά με αριθμό κάρτας μέλους 4603.

53 29 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι δικηγόροι και οι νομικές τους θεωρίες: Η απάτη των λαϊκών δικαστών

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε για ζητήματα δικαστικής πρακτικής. Είπε ότι εκείνη τη στιγμή θεωρούσε το συρίγγιο του λαιμού του πιο σοβαρό από ό, τι θα ήταν πραγματικά δικαιολογημένο. Δεδομένου ότι σκεφτόταν ακόμη και τον καρκίνο, κάθισε και έγραψε με το χέρι τη διαθήκη του σε ένα επίσημο επιστολόχαρτο (2 Μαΐου 1938). Αυτό, όπως όλοι γνωρίζουν, ήταν μια ιδιαίτερη προσπάθεια για αυτόν, επειδή έπειτα από χρόνια εξάσκησης, είχε συνηθίσει να υπαγορεύει τις σκέψεις του σε γραφομηχανή ή σε στενογραφία. Όταν τελείωσε τη διαθήκη του, έμαθε για μια απόφαση του εφετείου του Βερολίνου, σύμφωνα με την οποία η διαθήκη μιας ηλικιωμένης γυναίκας είχε κηρυχθεί άκυρη, επειδή ο τόπος όπου γράφτηκε η διαθήκη ήταν προτυπωμένος και όχι χειρόγραφος.

Από την εποχή μετά την επανίδρυση του κόμματος (1923) δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου χειρόγραφες επιστολές του Χίτλερ, επειδή ο Χίτλερ δεν ήθελε να πέσουν χειρόγραφες επιστολές του στα χέρια των εχθρών, των πολιτικών αντιπάλων, των ερμηνευτών χειρογράφων κ.λπ. Ακόμη κι εγώ, όλα αυτά τα χρόνια, είδα μόνο μία, πλήρως χειρόγραφη και υπογεγραμμένη επιστολή του Χίτλερ, και αυτή ήταν προς τον Εμίλ Μορίς (Emil Maurice). Ακόμα και οι χειρόγραφες σημειώσεις του για τις ομιλίες κατά τη διάρκεια του αγώνα για την εξουσία και οι χειρόγραφες οδηγίες προς τον προσωπικό του υπασπιστή, Τζούλιους Σάουμπ, και την οικονόμο του, κυρία Άνι Βίντερ-Μπρούνερ, επέμεινε αργότερα να καταστραφούν. Προς λύπη της Εύας Μπράουν, πολύ σπάνια της έγραφε χειρόγραφα και υπέγραφε τις επιστολές του, και πολύ περιορισμένα· και μάλιστα απαίτησε να καταστρέψει τις επιστολές του προς αυτήν πριν από τον θάνατό του. Εξαίρεση έκανε μόνο για συλλυπητήρια, συγχαρητήρια και χριστουγεννιάτικες ευχές σε συγγενείς, διασημότητες και στενούς συνεργάτες· αυτές όμως, συνήθως περιλάμβαναν μία ή δύο χειρόγραφες προτάσεις, που ήταν εντελώς αδιάφορες ως προς το περιεχόμενο, καθώς και χαιρετισμούς. Ο Χίτλερ υπαγόρευε ακόμη και τις πιο σημαντικές πολιτικές και στρατιωτικές του δηλώσεις. Κατά συνέπεια, από όλα τα πιστοποιητικά διορισμών, τα μετάλλια και τα έγγραφα απονομής βραβείων, που φέρουν την υπογραφή του, υπέγραφε προσωπικά μόνο ένα πολύ μικρό μέρος. Προς μεγάλη του λύπη, δεν μπόρεσε, λόγω χρονικών και σωματικών

περιορισμών, να υπογράψει ούτε καν τα 6.973 έγγραφα παρασημοφόρησης με τον Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού, κάτι που είχε πρόθεση να κάνει και το επιχειρούσε επανειλημμένα σε παρτίδες των 12 έως 20 την ημέρα. Υπέγραψε προσωπικά μόνο τα τα πιστοποιητικά απονομής για τις τρεις υψηλότερες τάξεις του Σταυρού των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού (178), και κυρίως εκείνα για τον Σταυρό των Ιπποτών με Φύλλα Βελανιδιάς (862).

Επιπλέον, οι υπογραφές «Αδόλφος Χίτλερ» σε επίσημα έγγραφα δημιουργήθηκαν από καλλιγράφους που προσέλαβε ο υπουργός Επικρατείας Όττο Μάισνερ (Otto Meissner) από το Γερμανικό Τυπογραφείο του Ράιχ. Σε άλλα έγγραφα, η υπογραφή του Χίτλερ έμπαινε με σφραγίδα με μια ειδική διαδικασία – δύσκολα διακριτή από απλούς ανθρώπους – και επικυρωνόταν με την πραγματική υπογραφή ενός υπουργού, ενός Αρχηγού του Ράιχ ή ενός στρατάρχη. Οι υπογραφές του Χίτλερ σε φωτογραφίες και πορτρέτα σε καρτ ποστάλ – εκτός αν τις υπέγραφε ο ίδιος παρουσία του παραλήπτη – σφραγίζονταν με μελάνι ή γράφονταν από καλλιγράφο από την «προσωπική του υπηρεσία». Μόνο οι υπογραφές του Χίτλερ, που απαιτούνταν «λόγω του αξιώματός του», σε νόμους, κατευθυντήριες γραμμές της ηγεσίας του κόμματος και στις οδηγίες του στη Βέρμαχτ ήταν «από αυτόν τον ίδιο» γνήσιες.

Στη συνέχεια το σκέφτηκε και αναρωτήθηκε αν αυτό θα μπορούσε να είναι δίκαιο όταν ακόμη και η διαθήκη του Καγκελαρίου του Ράιχ δεν πληρούσε τις νομικές απαιτήσεις. Και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τέτοιες νομικές γνωμοδοτήσεις ήταν μια απόλυτη νομική απάτη από την οποία ήταν απαραίτητο να ξεφύγουμε. Γι' αυτό κάλεσε τον υπουργό Δικαιοσύνης Φραντς Γκύρτνερ (Franz Gürtner) και επέστησε την προσοχή του στο θέμα. Έπρεπε όμως να ψηφιστεί ένας ειδικός νόμος για να εξαλειφθεί αυτή η ανοησία.

Επιπλέον, διαπίστωσε ότι θα μπορούσε νόμιμα να αποποιηθεί κληρονομιές, που θα του έδιναν μια μεγάλη περιουσία, την οποία βασικά απέρριπτε για τον εαυτό του και στην καλύτερη περίπτωση θα την διέθετε στην Εθνικοσοσιαλιστική Λαϊκή Πρόνοια, εάν η υπογραφή του στην εν λόγω δήλωση επικυρωνόταν από δικηγόρο. Σύμφωνα με τους δικηγόρους, η υπογραφή του Γερμανού Καγκελάριου μαζί με τη σφραγίδα του Ράιχ δεν θα είχε τόση αξιοπιστία όσο αυτή ενός δικηγόρου.

Κανένας λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να το καταλάβει αυτό! Κανένας λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει τις νομικές διδασκαλίες, που οι δικηγόροι – κυρίως λόγω της επιρροής των Ιουδαίων – είχαν επινοήσει. Εν τέλει, όλη η σημερινή νομική θεωρία δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα μεγάλο σύστημα αποφυγής ευθυνών. Γι' αυτό θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να κάνει τη μελέτη αυτών των νομικών αντιλήψεων, όσο το δυνατόν πιο αξιοκαταφρόνητη. Διότι αυτό το πρόγραμμα σπουδών δεν παράγει ανθρώπους κατάλληλους για τη ζωή και ικανούς να εγγυηθούν τη διατήρηση της φυσικής έννομης τάξης του κράτους. Αυτό το πρόγραμμα σπουδών δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια εκπαίδευση στην ανευθυνότητα.

Θα διασφάλιζε ότι όλοι εκτός από το 10% των πραγματικά καταρτισμένων δικαστών θα απομακρύνονταν από τη δικαστική διοίκηση. Όλη η απάτη των μελών αιρετών λαϊκών δικαστηρίων θα εξαλειφθεί. Ήθελε να βάλει τέλος, μια για πάντα, στο γεγονός ότι ένας δικαστής αποποιείται την ευθύνη για τις αποφάσεις του με την δικαιολογία ότι οι λαϊκοί δικαστές τον είχαν υπερψηφίσει ή κάτι παρόμοιο. Ήθελε μόνο δικαστές υψηλού επιπέδου, οι οποίοι, φυσικά,

θα έπρεπε να πληρώνονται καλά. Σαν δικαστές, χρειαζόταν άνδρες που ήταν βαθιά πεπεισμένοι ότι ο νόμος δεν πρέπει να προστατεύει το άτομο από το κράτος, αλλά πρωτίστως να διασφαλίζει ότι η Γερμανία δεν θα καταστραφεί.

«Δικαστές υψηλού κύρους» βρίσκονταν συνεχώς στα τοπικά δικαστήρια. Οι δικαστές, που ήταν ως επί το πλείστον άνω των 50 ετών, δεν έδιναν δεκάρα για τις κομματικές κατευθυντήριες γραμμές, την κοινή λογική ή το λεγόμενο πνεύμα της εποχής· αποφάσιζαν αυστηρά σύμφωνα με τα γεγονότα, το δίκαιο και το νόμο. Σαν ασκούμενος δικηγόρος στο περιφερειακό δικαστήριο του Βερολίνου από το 1934 έως το 1937, θαύμαζα αυτούς τους άνδρες, όπως θαύμαζα αργότερα τους διακεκριμένους δικαστές του σημερινού Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου στην Καρλσρούη: ανεξάρτητους, άφθαρτους, αντικαιροσκοπικούς δικαστές που ήταν αυστηρά αφοσιωμένοι στο νόμο και τη συνείδησή τους. Αντίθετα, εμείς οι ασκούμενοι δικηγόροι στα περιφερειακά δικαστήρια, στα ανώτερα περιφερειακά δικαστήρια, στα ειδικά δικαστήρια και στις εισαγγελίες συναντούσαμε μερικές φορές δικηγόρους των οποίων η δουλοπρέπεια προς το κράτος και το κόμμα μας αηδίαζε τόσο πολύ που αρνούμασταν επιδεικτικά να τους σφίξουμε το χέρι. Αν το υπουργείο Δικαιοσύνης ή κάποιο άλλο ανώτατο κρατικό ή κομματικό όργανο εκδήλωνε ενδιαφέρον, κόντευαν να ξεφύγουν από την ευχαρίστηση της αναφοράς και του οπορτουνισμού.

Ο Φραντς Γκύρτνερ δεν ήταν σε θέση να αναπτύξει έναν τέτοιο τύπο δικαστή. Ακόμα και ο ίδιος δυσκολευόταν πολύ να εγκαταλείψει τις νομικίστικες αρχές, και μόνο σταδιακά άρχισε να έχει λογικές αντιλήψεις, όταν αναγκάστηκε αφενός από απειλές και αφετέρου από περιφρόνηση να πάρει αποφάσεις που έπρεπε να ανταποκρίνονται στις πρακτικές ανάγκες της ζωής.

Το γεγονός ότι θα διόριζε τον Γκύρτνερ σαν υπουργό Δικαιοσύνης δεν υπήρχε καμία αμφιβολία, επειδή προηγουμένως του είχε φερθεί με ιδιαίτερη κατανόηση σαν δικαστής. Αυτός, το αφεντικό, έπρεπε να αγωνιστεί για πλήρη αντικειμενικότητα, μάλιστα, για μια πραγματικά αμερόληπτη αντικειμενικότητα, για να κάνει τον άνθρωπο που τον φυλάκισε τότε, Γερμανό υπουργό Δικαιοσύνης. Αλλά όταν έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα στους άνδρες που ήταν διαθέσιμοι για αυτή τη θέση, δεν βρήκε κανέναν καλύτερο. Γιατί ο Ρόλαντ Φράισλερ (Roland Freisler) ήταν, από τη φύση του, μπολσεβίκος, και ο άλλος [εννοούσε τον Φραντς Σλέγκελμπεργκερ (Franz Schlegelberger)] ήταν ακριβώς όπως φαινόταν, και αν τον έβλεπες μόνο μια φορά, θα σου έφτανε για πάντα.

Ο Γερμανός εθνικιστής Βαυαρός υπουργός Δικαιοσύνης, Δρ. Φραντς Γκύρτνερ, το 1923 είχε σώσει τον Χίτλερ από την απέλαση στην Αυστρία, τον Δεκέμβριο του 1924 είχε εξασφαλίσει την πρόωρη απελευθέρωσή του από τη φυλακή και το 1925 του επέτρεψε να επανιδρύσει το NSDAP και να επανεκδώσει τον «Völkischer Beobachter» (Λαϊκό Παρατηρητή). Ο Γκύρτνερ διετέλεσε υπουργός Δικαιοσύνης του Ράιχ από το 1932 έως το 1941.

Ο Ρόλαντ Φράισλερ ήταν υφυπουργός στο υπουργείο Δικαιοσύνης του Ράιχ από το 1933 έως το 1942 και, από το 1942 Πρόεδρος του Λαϊκού Δικαστηρίου. Σαν αιχμάλωτος πολέμου των Ρώσων κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ανήλθε και έγινε στέλεχος του κομμουνιστικού κόμματος στην ΕΣΣΔ. Εντάχθηκε στο NSDAP σαν δικηγόρος και δημοτικός σύμβουλος του λαϊκο-σοσιαλιστικού μπλοκ στο Κάσσελ.

Ο Δρ. Φραντς Σλέγκελμπεργκερ, υφυπουργός στο υπουργείο Δικαιοσύνης του Ράιχ από το 1931, θεωρούνταν με καχυποψία από τον Χίτλερ σαν ένας τυπικός δικηγόρος καριέρας λόγω της αυστηρής προσήλωσής του στο κράτος δικαίου. Σαν ειδικός στο αστικό και εμπορικό δίκαιο, είχε μια διεθνώς σεβαστή φήμη. Κοντός στο ανάστημα, δεν θεωρούνταν από τον Χίτλερ αρκετά αντιπροσωπευτικός ώστε να είναι υπουργός Δικαιοσύνης του Ράιχ.

Με τους δικηγόρους αυτός, το αφεντικό, είχε πολλές εμπειρίες. Όταν το 1920 πραγματοποίησε τις πρώτες του μεγάλες συγκεντρώσεις στο Μόναχο, ένας δικαστικός σύμβουλος, ο Ρόμπερτ Βάγκνερ (Robert Wagner), τέθηκε στη διάθεσή του σαν ομιλητής. Με δεδομένο ότι εκείνη την εποχή έψαχνε για κάποια προσωπικότητα με ψηλό κολάρο που θα μπορούσε να χρησιμεύσει σαν γέφυρα προς την τάξη των διανοουμένων, ενθουσιάστηκε με αυτόν τον άνθρωπο σαν δόλωμα για τους δικηγόρους και τους συναφείς. Πριν όμως τον αφήσει να μιλήσει σε μια μεγαλύτερη συγκέντρωση, πιστός στις επιφυλάξεις του, τον έβαλε πρώτα να μιλήσει στα 20 μέλη του στη μπυραρία Στερνεκερμπράου (Sterneckerbräu). Έμειναν έκπληκτοι όταν αυτός ο νομικός σύμβουλος, με τρεμάμενα χέρια και τρεμάμενο κεφάλι, προπαγάνδιζε μια νέα κρατική δομή στην οποία η φυλή βασιζόταν στην οικογένεια, η γενεαλογική γραμμή στη φυλή και η γενεαλογική γραμμή στη γενιά της μητέρας.

Από τότε, ήταν ιδιαίτερα προσεκτικός στις σχέσεις του με τους δικηγόρους. Μόνο τρεις άνδρες αποτελούσαν εξαιρέσεις: ο Τέοντορ φον ντερ Πφόρτεν (Theodor von der Pfordten), ο Ερνστ Πένερ (Ernst Pöhner) και ο Βίλχελμ Φρικ (Wilhelm Frick).

Ο φον ντερ Πφόρτεν[144] ήταν το εντελώς αντίθετο του Γκύρτνερ: ένας άνθρωπος με πολιτικά επαναστατική χροιά.

Ο Ερνστ Πένερ[145] ένιωθε πρωτίστως Γερμανός και μόνο δευτερευόντως δημόσιος υπάλληλος. Γι' αυτό, στην δίκη που ακολούθησε για εσχάτη προδοσία, δήλωσε ρητά: «Πρώτα απ' όλα είμαι Γερμανός, και μετά είμαι δημόσιος υπάλληλος. Ποτέ δεν υπήρξα ένας εξαγοράσιμος διεφθαρμένος δημόσιος υπάλληλος. Να το θυμάστε αυτό! Αν θέλετε να χαρακτηρίσετε το έργο μου εναντίον των σφετεριστών σαν έσχατη προδοσία, επιτρέψτε μου να σας πω ότι εδώ και έξι χρόνια, σαν Γερμανός, θεωρώ τον εαυτό μου υποχρεωμένο να πολεμήσω εναντίον των σφετεριστών και έτσι – όπως επιλέγετε να το θέσετε – να διαπράξω έσχατη προδοσία».

Ακόμα και ο Φρικ[146] τότε είχε συμπεριφερθεί άψογα και, σαν αναπληρωτής αρχηγός της αστυνομίας, είχε επιτρέψει, με τις παρεμβάσεις του να φτάσουν οι δραστηριότητες του κόμματος στο μέγιστο βαθμό. Πάντα προστάτευε το

---

144. Ο Τέοντορ φον ντερ Πφόρτεν (Theodor von der Pfordten), ήταν δικαστής στο Ανώτατο Δικαστήριο της Βαυαρίας. Πέθανε από τα τραύματα που υπέστη κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος του Χίτλερ στις 9 Νοεμβρίου 1923 μπροστά από το Φελντχερνχάλε του Μονάχου.

145. Ο Ερνστ Πένερ (Ernst Pöhner), ανώτερος δικαστής σε Ανώτερο Περιφερειακό Δικαστήριο, διετέλεσε Αρχηγός της Αστυνομίας του Μονάχου από το 1919 έως το 1921. Υποστήριξε το NSDAP τόσο επίσημα όσο και ιδιωτικά. Όπως και ο Χίτλερ, του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης πέντε ετών και πρόστιμο 200 μάρκων για τη συμμετοχή του στο πραξικόπημα του Μονάχου στις 9 Νοεμβρίου 1923.

146. Ο δρ. Βίλχελμ Φρικ (Wilhelm Frick) ήταν την εποχή του πραξικοπήματος της μπυραρίας στις 9 Νοεμβρίου 1923, ανώτερος αξιωματούχος στο Αρχηγείο της Αστυνομίας του Μονάχου και επικεφαλής της Πολιτικής Αστυνομίας του Μονάχου. Σαν ένα από τα πρώτα μέλη του NSDAP, έγινε μέλος του Ράιχσταγκ το 1924, αργότερα ηγέτης της φράξιας Ράιχσταγκ του NSDAP, ο πρώτος εθνικοσοσιαλιστής υπουργός (στη Θουριγγία) το 1929 και υπουργός Εσωτερικών του Ράιχ το 1933. Από το 1943 έγινε προστάτης του Ράιχ της Βοημίας και της Μοραβίας, καθώς ο Χίτλερ ήθελε τον πιο προοδευτικό Χίμλερ στην καρέκλα του υπουργού Εσωτερικών του Ράιχ λόγω των αρνητικών εξελίξεων στον πόλεμο.

κίνημα. Χωρίς αυτόν, το αφεντικό δεν θα είχε βγει ποτέ από τη φυλακή. Αλλά τώρα...

Δυστυχώς, υπήρξαν εθνικοσοσιαλιστές που κάποια στιγμή είχαν πετύχει εξαιρετικά πράγματα για το κίνημα, αλλά ακόμα δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν τη σκιά τους. Μόλις το έργο του κόμματος ξεπέρασε κατά πολύ αυτό που μπορούσαν να καταλάβουν ή να φανταστούν, αφού είχαν πει το Α, φοβούνταν να πουν το Β και το Γ, σύμφωνα με τη λογική εξέλιξη.

Ο Ντίτριχ Έκαρτ, που είχε σπουδάσει νομική για αρκετά εξάμηνα, είχε πάντα μια ιδιαίτερα ξεκάθαρη άποψη για το δικηγορικό επάγγελμα. Σύμφωνα με τις δικές του δηλώσεις, διέκοψε τις σπουδές του «για να μην γίνει εντελώς ανόητος». Ο Ντίτριχ Έκαρτ είχε και την ικανότητα να καταγγέλλει την καρκινογόνο βλάβη των σημερινών νομικών διδασκαλιών για το γερμανικό λαό με έναν εντελώς σαφή τρόπο. Αυτός, το αφεντικό, πίστευε ότι αρκούσε να εξηγεί τέτοια πράγματα στους ανθρώπους με έναν πιο εκλεπτυσμένο τρόπο. Μόνο με την πάροδο του χρόνου συνειδητοποίησε ότι αυτό ήταν εντελώς άχρηστο.

Γι' αυτό σήμερα, δηλώνει ξεκάθαρα και απερίφραστα ότι γι' αυτόν όποιος είναι δικηγόρος είτε πρέπει να είναι ελαττωματικός εκ φύσεως είτε θα γίνει ελαττωματικός με την πάροδο του χρόνου. Όταν αναπολεί όλους τους δικηγόρους που έχουν περάσει απ' τη ζωή του, ειδικά όλους τους συνηγόρους και τους συμβολαιογράφους, μπορεί μόνο να συμπεράνει ξανά και ξανά πόσο υγιής είναι αυτή η φυλή των έντιμων, προσγειωμένων ανθρώπων, με τους οποίους αυτός και ο Ντίτριχ Έκαρτ κάποτε ξεκίνησαν την πολιτική τους μάχη στη Βαυαρία.

Η Χανσεατική Ένωση και η εντιμότητα του εμπορίου και της βιοτεχνίας

Το αφεντικό ήρθε στο δείπνο και μίλησε για την έντιμη βιοτεχνία και το έντιμο εμπόριο του Μεσαίωνα. Αν συγκρίνουμε τις σημερινές συνθήκες με τις συνθήκες εκείνης της εποχής, μπορούμε να καταλάβουμε, πού μας οδήγησε ο Ιουδαϊσμός.

Η Χανσεατική Ένωση[147], για παράδειγμα, δεν πρέπει να θεωρείται μόνο σαν παράγοντας πολιτικής εξουσίας, αλλά πρέπει να γίνει κατανοητή από την εσωτερική, νομική πλευρά της, αν θέλουμε να εκτιμήσουμε πλήρως τη σημασία της. Η Χανσεατική Ένωση δεν δεχόταν κανένα εμπόρευμα για μεταφορά, για το οποίο δεν μπορούσε να εξασφαλίσει απόλυτη εγγύηση για την ακρίβεια του βάρους και της ποιότητας. Τα εμπορεύματα που μεταφέρονταν από την Χανσεατική Ένωση σφραγίζονταν με τη σφραγίδα Χανσεατικού γραφείου και αποκτούσαν ένα ιδιαίτερα αναγνωρισμένο προσόν τόσο στην εγχώρια όσο και στη διεθνή αγορά. Μια πόλη της οποίας οι κλωστοϋφαντουργοί ανέθεσαν στο Χανσεατικό γραφείο της Λούμπεκ να στείλει ένα δέμα λινών στο Μπέργκεν, που δεν ανταποκρινόταν πλήρως στις απαιτήσεις της Χανσεατικής Ένωσης, αποκλείστηκε από όλες τις παραδόσεις αγαθών από τη Χανσεατική Ένωση για 10 χρόνια. Το γραφείο του Μπέργκεν δεν είχε παραπονεθεί γι' αυτό το τόπι, αλλά το γραφείο στη Λούμπεκ κατά τη διάρκεια μιας μεταγενέστερης δειγματοληπτικής επιθεώρησης, είχε διαπιστώσει ότι στο τετράγωνο λινό σε αυτό το φορτίο έλειπε ένας ορισμένος αριθμός κλωστών.

147. Η Χανσεατική Ένωση, ή Χάνσα, ήταν κοινότητα (συνεταιρισμός) των εμπόρων εισαγωγών και εξαγωγών των εμπορικών πόλεων της Βόρειας Γερμανίας από τον 13ο έως τον 17ο αιώνα. Τον 14ο αιώνα, κυριαρχούσε οικονομικά σε όλη τη Βόρεια Ευρώπη, και ιδιαίτερα στις χώρες γύρω από τη Βαλτική Θάλασσα.

Χάρη σε μεγάλο βαθμό στη Χανσεατική Ένωση, η έννοια του έντιμου εμπόρου απέκτησε το κύρος που εξακολουθεί να αποτελεί παράδοση σε ορισμένους εμπορικούς οίκους της Βρέμης και του Αμβούργου σήμερα. Αυτή η εντιμότητα επιτεύχθηκε μέσω των βάρβαρων τιμωριών της. Γιατί έτσι, αποκλείοντας έναν έμπορο από τη μεταφορά των εμπορευμάτων του, λόγω της σημασίας της σφραγίδας της στις εκτεταμένες εμπορικές της σχέσεις, μείωνε το εμπόριό του στο ελάχιστο ή και τον κατέστρεφε.

Το παράδειγμα της Χανσεατικής Ένωσης είχε εκτεταμένη επίδραση σε ολόκληρη την εμπορική ζωή του Μεσαίωνα και οδήγησε στο γεγονός ότι, για παράδειγμα, η τιμή του ψωμιού παρέμεινε σταθερή για τετρακόσια χρόνια, και η τιμή του κριθαριού, και μαζί της η τιμή της μπύρας, παρέμεινε σταθερή για 500 έως 600 χρόνια σε όλα τα νομίσματα. Η εντιμότητα έγινε θεμελιώδης έννοια όχι μόνο στο εμπόριο αλλά και στις βιοτεχνίες και καλλιεργήθηκε με βιώσιμο τρόπο μέσω των συντεχνιών ή των βιοτεχνικών ενώσεων.

Για παράδειγμα ένας αρτοποιός, που εξαπατούσε ως προς την ποιότητα του αλευριού που χρησιμοποιούσε για τα ψωμιά του, υποβάλλονταν σε βασανιστήρια, που σημαίνει ότι βυθίζονταν επανειλημμένα σε ένα δοχείο με νερό, γλιτώνοντας παρά τρίχα την ασφυξία ή τον πνιγμό.

Η εντιμότητα σαν βάση της εμπορικής οικονομίας κλονιζόταν όσο περισσότεροι Ιουδαίοι επιτρεπόταν να βγουν από το γκέτο. Διότι ο Ιουδαϊσμός, αυτό το πιο διεφθαρμένο πράγμα που πρέπει να χτυπηθεί, έκανε τον καθορισμό της τιμής να εξαρτάται από την προσφορά και τη ζήτηση, δηλαδή από πρότυπα που δεν έχουν καμία σχέση με την ποιότητα των αγαθών. Με τη σύναψη των συμβάσεων αγοράς ο Ιουδαίος βρήκε μια νομική μορφή για τις απάτες του, οι οποίες, κατά τους τελευταίους δύο αιώνες, με ελάχιστες εξαιρέσεις, έχουν υποβαθμίσει το εμπόριο μας σε επίπεδα που πρέπει οπωσδήποτε να εξαλείψουμε. Η εξάλειψη του Ιουδαϊσμού είναι η πρώτη προϋπόθεση γι' αυτό.

54

30 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι Κολωνοί
Η Κολωνία και η διαφήμιση

Η συζήτηση της βραδιάς στο τραπέζι του αφεντικού περιστράφηκε για αρκετή ώρα γύρω από το λεγόμενο «Κολωνικό νερό» (Κολόνιες) και την προστασία αυτού και παρόμοιων ονομασιών.

Ο απεσταλμένος Χούελ, που κατάγεται από την Κολωνία, ήταν της άποψης ότι η προστασία της ονομασίας «Νερό της Κολωνίας» είχε δοκιμαστεί μάταια εδώ και χρόνια και ήταν αδύνατη από νομική άποψη.

Αν ίσχυε κάτι τέτοιο, απάντησε ο Αρχηγός, τότε θα θέσπιζε την προστασία τέτοιων ονομασιών. Αυτή η προστασία ήταν, φυσικά, απαραίτητη μόνο για λόγους εξαγωγής. Για χρόνια, τόνισε ο Αρχηγός, η μπύρα Löwenbräu του Μονάχου ήταν η καλύτερη μπύρα εξαγωγής μας. Αν, για παράδειγμα, μια εταιρεία με έδρα το Βερολίνο παρήγαγε μια Löwenbräu διαφορετικής ή και κατώτερης ποιότητας, οι ξένοι καταναλωτές θα έπαιρναν διαφορετικές μπύρες με το ίδιο όνομα. Και αυτό από μόνο του θα οδηγούσε αναπόφευκτα σε μείωση των εξαγωγών.

Γι' αυτό ο Αρχηγός δήλωσε – ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν ενημέρωσε αμέσως τον υπουργό του Ράιχ Λάμερς[148] – ότι ήθελε τα προϊόντα υψηλής ποιότητας να προστατεύονται από απομιμήσεις των ονομάτων τους σε κάθε περίπτωση. Και αυτό μάλιστα όχι με μια διαδικασία που θα διαρκέσει χρόνια, αλλά με μια πολύ σύντομη, ξεκάθαρη και απλή διαδικασία. Σε καμία περίπτωση, δεν θα πρέπει να είναι δυνατό, για παράδειγμα, για μια εταιρεία του Βερολίνου να συνεχίσει να παράγει «Νερό Κολωνίας». Η ονομασία «Νερό Κολωνίας» πρέπει να προστατεύεται σαφώς από απομιμήσεις σε άλλες πόλεις. Εάν δεν υπήρχαν άλλες εταιρείες στην Κολωνία εκτός από τις δύο παγκοσμίου φήμης εταιρείες «Johann Maria Farina έναντι από την Jülichsplatz» (σήμερα Obenmarspforten) και «4711 (αριθμός σπιτιού στην Κολωνία) Ferdinand Mühlens», που να παρήγαγαν «Νερό Κολωνίας» εδώ και πολύ καιρό, τότε η ονομασία «Νερό Κολωνίας» θα έπρεπε να προστατευθεί για αυτές τις δύο εταιρείες, ειδικά επειδή τα προϊόντα τους ήταν τα μόνα στην αγορά καλλυντικών που ήταν ανώτερα ακόμη και από τα γαλλικά. Ακόμη και στην Κολωνία, δεν θα επιτρεπόταν σε άλλες εταιρείες να αρχίσουν να παράγουν «Νερό Κολωνίας» (Eau de Cologne). Αυτή η εντολή ήταν απαραίτητη· διαφορετικά, μια εταιρεία του Βερολίνου θα άνοιγε ένα υποκατάστημα στην Κολωνία με διαφορετικό όνομα και θα κατασκεύαζε εκεί το «Νερό Κολωνίας» (Eau de Cologne).

Ο Αρχηγός γέλασε πολύ, πολύ με την καρδιά του με μερικά από τα αστεία του Χούελ στη διάλεκτο της Κολωνίας και με μερικά έξυπνα σχόλια σχετικά με τις προοπτικές γάμου του Χούελ στο σπίτι των Μύλεν, τόσο πολύ που χρειάστηκε ακόμη και να βάλει το χέρι του μπροστά στα μάτια του αρκετές φορές.

Το αφεντικό συνέχισε να μιλάει για την τελευταία του δεξίωση στην Κολωνία (πριν ξεκινήσει ο πόλεμος), όπου εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι του είχαν δώσει το μεγαλύτερο χειροκρότημα της ζωής του μπροστά στο ξενοδοχείο. Όλο το πλήθος λικνιζόταν από χαρά κάθε φορά που τον έβλεπε στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου του καθεδρικού ναού.

Πόλεις όπως η Κολωνία ενδιέφεραν τον Χίτλερ όχι μόνο για την αρχιτεκτονική τους, αλλά και για τον λαό τους και τη γενεαλογία των ηγετικών οικογενειών τους, όπως η γνωστή οικογένεια πατρικίων της Κολωνίας «von Cölln», της οποίας η χιλιόχρονη γενεαλογία είχε αναδείξει αμέτρητες εξέχουσες προσωπικότητες (δημάρχους, εμπόρους, ιππότες, στρατηγούς, γαιοκτήμονες, εκκλησιαστικούς ηγέτες, ιερείς, μελετητές και συγγραφείς) από την πόλη της Κολωνίας και τα κρατίδια της Βεστφαλίας, του Μεκλεμβούργου, του Βρανδεμβούργου, του Χόλσταϊν και του Όλντενμπουργκ. Γνωρίζοντας από τον προσωπικό μου φάκελο ότι η γιαγιά μου ήταν «von Cölln» εκ γενετής, περιστασιακά με πείραζε δείχνοντας τις στρατιωτικές προσωπικότητες μεταξύ των προγόνων μου. Ακόμα και σε τέτοια αστεία, όμως, διατηρούσε τις αποστάσεις του, χωρίς να γίνεται ούτε κακόβουλος ούτε φιλικός στα αστεία του. Απεχθανόταν την αδέξια οικειότητα με τους υφισταμένους του.

Το τοπίο, το κλίμα και το κρασί έχουν κάνει τους κατοίκους της Κολωνίας

148. Ο υπουργός του Ράιχ Χανς Λάμερς (Hans Lammers) ήταν επικεφαλής της Καγκελαρίας του Ράιχ από το 1933. Έχοντας διατελέσει υπουργικός σύμβουλος στο υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ από το 1922, είχε κάνει όνομα τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό σαν επαγγελματίας νομικός αξιωματούχος και σαν συγγραφέας διαφόρων έργων για το συνταγματικό δίκαιο.

συμπαθητικούς ανθρώπους, όπως ακριβώς το χιούμορ τους είναι σαν καλοσύνη σε σύγκριση με το καυστικό χιούμορ των Βερολινέζων και το χυδαίο χιούμορ των κατοίκων του Μονάχου.

Αλλά η πιο όμορφη στιγμή ήταν το τραγούδι της ανδρικής χορωδίας της Κολωνίας, της καλύτερης αυτή τη στιγμή στη Γερμανία, στο τέλος της συγκέντρωσης του. Ερμήνευσε την «Ολλανδική Προσευχή της Ευχαριστίας». Και όταν αυτός, ο Αρχηγός, έφυγε από το Rheinlandhalle, χτύπησαν όλες οι καμπάνες στην Κολωνία. Υπέροχα...

Μετά το αφεντικό άρχισε να συζητά για την αξία της διαφήμισης. Η εταιρεία Odol, για σχεδόν ένα χρόνο, έβαζε την διαφήμισή της σε κάθε διαφημιστικό πυλώνα της πόλης του, – την λέξη «Odol» πολλές φορές και χωρίς καμία προσθήκη – έτσι ώστε όλοι να αναρωτιούνται τι είναι αυτό. Μετά εμφανίστηκε στις αφίσες, το μπουκάλι με τη λέξη «Odol», και μόνο όταν το όνομα «Odol» και το μπουκάλι Odol αναγνωρίστηκαν παγκοσμίως, το σλόγκαν άλλαξε σε: «Odol, το καλύτερο στοματικό διάλυμα» και ούτω καθεξής, και πουλήθηκε αμέσως. Μια τέτοια διαφήμιση δεν πρέπει να απορριφθεί σαν ιουδαϊκή. Απλώς έσωσε μια ολόκληρη γενιά από την προσπάθεια προώθησης ενός κατά τα άλλα απόλυτα καλού προϊόντος.

Ο καθηγητής Χάινριχ Χόφμαν μετά σχεδίασε μια διαφημιστική εικόνα για τη σκόνη για ψείρες που εφηύρε ο παθολόγος του Αρχηγού, ο καθηγητής Τέοντορ Μορέλ (Theodor Morell): ένας Μαυριτανός που μαχαιρώνει μια υπερμεγέθη ψείρα, με το σύνθημα: «Η ψείρα πρέπει να συρρικνωθεί!» Όταν τα γέλια κόπασαν, ο Αρχηγός είπε: Αν τα πράγματα πάνε καλά, ο Μορέλ θα είναι ο ευεργέτης όλων των στρατιωτών των επόμενων γενεών και θα του κάνουν ένα υπερμεγέθες μνημείο που θα τον απεικονίζει να σκοτώνει μια ψείρα με μια ροή νερού που ρέει από ένα κουτί πυρίτιδας.

Ο καθηγητής Μορέλ ανέπτυξε ένα φάρμακο που η σύνθεσή του ισοδυναμούσε με φρέσκο ιδρώτα αλόγου και φέρεται να βοηθούσε κατά των ψειρών, γι' αυτό ο Χίτλερ του απένειμε τον Σταυρό Ιπποτών Πολεμικής Ανδραγαθίας, το πρώτο που απονεμήθηκε σε έναν εργοδηγό από την παραγωγή αρμάτων μάχης στις 20 Μαΐου 1942. Τα στρατεύματα απέρριψαν σε μεγάλο βαθμό τη σκόνη ψειρών του Μορέλ λόγω της έντονης μυρωδιάς της και της περιορισμένης αποτελεσματικότητάς της.

55 31 Μαρτίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Βουλγαρία και Τουρκία

Το αφεντικό ήρθε στο γεύμα και μίλησε για τις γερμανοβουλγαρικές και γερμανοτουρκικές σχέσεις (ο πρέσβης της Γερμανίας στην Τουρκία, φον Πάπεν, αναμενόταν από τον Χίτλερ εκείνο το απόγευμα) και δήλωσε ότι η Τουρκία, σαν σύμμαχος, ήταν πολύ πιο πολύτιμη για εμάς από τη Βουλγαρία. Γι' αυτό ήταν έτοιμος ανά πάσα στιγμή να συνάψει εμπορική συμφωνία με τους Τούρκους με την προϋπόθεση ότι θα τους προμηθεύαμε με όπλα και θα εγγυόμασταν την ακεραιότητα των στενών τους.

Σαν παράκτιο κράτος της Μαύρης Θάλασσας, θα επωφελούμασταν από μια τέτοια συνθήκη, καθώς δεν θα χρειαζόταν να φυλάμε μόνοι μας τα στενά.

Ακόμα και το καθεστώς στην Τουρκία μας δίνει τη διαβεβαίωση ότι η Τουρκία είναι ένας σταθερός σύμμαχος. Διότι η μεταβίβαση της κρατικής εξουσίας από τον Κεμάλ Ατατούρκ στον Ινονού[149] μας δείχνει ότι το αυταρχικό σύστημα στην Τουρκία είναι πλήρες εδραιωμένο και τόσο βαθιά ριζωμένο στον εθνικιστικό τουρκικό πληθυσμό, ιδίως στη νεολαία, ώστε να μπορεί να θεωρηθεί σταθερό.

Και πέραν αυτού, το τουρκικό καθεστώς, στον θρησκευτικό του προσανατολισμό, στο Ισλάμ, δεν έχει κανέναν παράγοντα που να τείνει προς τη Ρωσία ή οποιαδήποτε άλλη μεγάλη δύναμη. Σε αντίθεση με τη Βουλγαρία.

Η εκκλησία της Βουλγαρίας δείχνει σαφείς τάσεις προς τη Μόσχα. Ο βουλγαρικός πληθυσμός, ακόμη και σήμερα, δηλαδή κατά την εποχή του σοβιετικού συστήματος, παραμένει ουσιαστικά παν-σλαβικός. Για παράδειγμα, όταν ο Βούλγαρος πρωθυπουργός επέστρεψε από τη Γερμανία μετά την εξαιρετικά επικερδή διακήρυξη της ένταξης της Βουλγαρίας στην Τριπλή Συμμαχία[150], δεν ήταν αυτός, που έγινε δεκτός με τα πιο δυνατά χειροκροτήματα από τον πληθυσμό, αλλά μια σοβιετική ποδοσφαιρική ομάδα που έφτασε στον σιδηροδρομικό σταθμό της Σόφιας την ίδια στιγμή. Επιπροσθέτως, Επιπλέον, η Βουλγαρία δεν έχει σταθερό καθεστώς και ο βασιλιάς Βόρις κάθεται συνεχώς πάνω σε μια πυριτιδαποθήκη. Γι' αυτό το ιδανικότερο είναι ο αστερισμός του παγκόσμιου πολέμου της τουρκικής συμμαχίας. Διότι με μια τέτοια συμμαχία, είμαστε πάντα προστατευμένοι από την ολίσθηση της Βουλγαρίας στα πολιτικά ύδατα της Ρωσίας.

56 31 Μαρτίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο Καρλομάγνος και η Αυτοκρατορική του Πολιτική

Σχετικά με το ακόλουθο υπόμνημα, πήρα μια κάρτα από τον εθνικό ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν κατά τη διάρκεια του δείπνου με τις τυπικές οδηγίες του: «Μην υπαγορεύετε απλώς το υπόμνημα σχετικά με αυτή τη συζήτηση, τη σημασία της οποίας πιθανώς δεν συνειδητοποιείτε καν, αλλά καθίστε στο γραφείο σας μετά το δείπνο και επεξεργαστείτε το με περισσότερες λεπτομέρειες».

Αυτή η προσβλητική διατύπωση του Μπόρμαν ήταν η έκφραση του θυμού του για το γεγονός ότι, σαν πλήρως καταρτισμένος δικηγόρος και δημόσιος υπάλληλος, δεν εντυπωσιάστηκα από την αλαζονεία ορισμένων κομματικών στελεχών – συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου – ούτε σε υπηρεσιακό ούτε σε ιδιωτικό επίπεδο, και ότι, ακόμη και στη σχέση μου με τον Χίτλερ, ακολούθησα πεισματικά τις δικές μου προθέσεις και απέφυγα κάθε μορφή βυζαντινισμού.

Η σημερινή γερμανική ανατολική πολιτική – είπε το αφεντικό στο δείπνο, εμπνευσμένος από μια παρατήρηση που έκανε ο Μπόρμαν για τον Χάινριχ – δεν έχει ιστορικό παράλληλο.

Ο Χίμλερ επέλεξε τον βασιλιά Ερρίκο Α' (876 – 936) σαν «προστάτη άγιο» των

---

149. Ο Πρόεδρος Ισμέτ Ινονού ήταν ήδη πρωθυπουργός της Τουρκίας υπό τον Κεμάλ Ατατούρκ από το 1923 έως το 1937, προτού γίνει Πρόεδρος της Τουρκίας το 1938 – μετά τον θάνατο του Ατατούρκ.

150. 1 Μαρτίου 1941. Αυτό αναφέρεται στον Πρωθυπουργό της Βουλγαρίας Μπογκντάν Φίλοβ (Bogdan Filov).

SS, μετέτρεψε τον τάφο του, τον καθεδρικό ναό του Κβέντλινμπουργκ, σε «ιερό» του, ήθελε το χάλκινο ανάγλυφό του να εκτίθεται σε όλα τα κέντρα ηγεσίας των SS και εξέδωσε το σύνθημα – που είχε εγκριθεί από τον Χίτλερ – «Ήταν πρώτος μεταξύ ίσων... και ηγέτης πριν από χίλια χρόνια». Ο Ερρίκος Α' έθεσε τα θεμέλια της γερμανικής αυτοκρατορικής δύναμης του Μεσαίωνα. Ξεκίνησε σαν Δούκας της Σαξονίας, υπέταξε τη Σουηβία και τη Βαυαρία, επανέφερε τη Λωρραίνη στο Ράιχ, καθώς και μέρη της Δανίας, προέλασε στον Έλβα, υπέταξε τους γειτονικούς, επιθετικούς Βοημούς και Σλάβους στην γερμανική κυριαρχία και νίκησε τους Ούγγρους στον ποταμό Ούνστρουτ.

Είναι αλήθεια ότι έγιναν επαναλαμβανόμενες και τεράστιες μάχες στα ανατολικά σύνορα του Ράιχ. Αυτές οι μάχες όμως, είχαν μεταφερθεί από τους λαούς της Ανατολής στα σύνορα του Ράιχ και απλώς είχαν επιβάλλει την επιλογή μεταξύ μάχης και θανάτου, οπότε σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθούν σαν έκφραση μιας συνειδητής γερμανικής πολιτικής προς την Ανατολή. Ακόμα και οι ιστορικοί έκαναν λάθος πιστεύοντας ότι μπορούσαν να εντοπίσουν τις αρχές μιας γερμανικής πολιτικής προς την Ανατολή κατά τη βασιλεία του Ερρίκου του Λέοντα. Τον οδήγησε απλώς η συνειδητοποίηση ότι μόνο στην Ανατολή είχε την ευκαιρία να δημιουργήσει μια βάση δύναμης.

Κατά την αυτοκρατορική εποχή δεν διαπιστώνεται εμφανώς κανένα συμφέρον του Ράιχ στην Ανατολή, κανένα μακροπρόθεσμο σχέδιο για αποικισμό προς τα ανατολικά ή κάτι παρόμοιο. Η πολιτική του Κάιζερ ήταν φυλετικά ενιαία και επομένως προσανατολισμένη προς το νότο. Η Ανατολή, με τις εντελώς ξένες φυλετικά εθνικές ομάδες της, που μόνο περιστασιακά περιλάμβαναν ισχνές γερμανικές ανώτερες τάξεις, ήταν πολύ μακριά της. Ο νότος, από την άλλη πλευρά, και ιδιαίτερα η Λομβαρδία, από φυλετική άποψη, ενσωματώθηκε στην συνολική εικόνα της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους και γι' αυτό ήταν ένα διαρκές πρόβλημα της αυτοκρατορικής πολιτικής. Το πόσο φυλετικά καθορίζονταν ο κόσμος των πολιτικών ιδεών εκείνη την εποχή, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ακόμη και στο 14ο αιώνα, υπήρχε ένα γερμανικό αυτοκρατορικό κόμμα στη Φλωρεντία. Και ποιος ξέρει αν η Λομβαρδία δεν θα ήταν ακόμα στα χέρια μας αν δεν ήταν οι φεουδάρχες πρίγκιπες όπως ο Ερρίκος ο Λέων, που παραβιάζοντας τον όρκο πίστης στον αυτοκράτορα, δεν είχαν ανατρέψει επανειλημμένα την αυτοκρατορική πολιτική αναγκάζοντάς τον να επιστρέψει βιαστικά από τις επιχειρήσεις του στο Νότο για να σβήσει πρώτα τις φωτιές μέσα στη δική του αυτοκρατορία. Η ενότητα της πολιτικής του Ράιχ είναι η βάση για κάθε επιτυχία.

Γι' αυτό πρέπει ο απόλυτος σεβασμός μας να αποδίδεται στους Σουηβούς, που ήταν οι πιο πιστοί στο αυτοκρατορικό ιδανικό. Δεν θεωρούσε σωστό να δοξάζει φεουδαρχικούς πρίγκιπες όπως ο Ερρίκος ο Λέοντας για την αντιφρονούσα συμπεριφορά τους, αφού ακολουθούσαν τις δικές τους πολιτικές κατά του Ράιχ. Γι' αυτό είχε προειδοποιήσει και τον Ρόζενμπεργκ να μην επισκιάζει τους μεγάλους Γερμανούς αυτοκράτορες υπέρ εκείνων που καταπατούσαν τους όρκους τους και να μην αναφέρεται σε έναν ήρωα όπως ο Κάρολος ο Μέγας σαν Κάρολος ο «Σάξονας Χασάπης».

Γεννημένος στο Ρέβαλ (σημερινό Τάλιν) της Εσθονίας στις 12 Ιανουαρίου 1893, ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ (Alfred Rosenberg) σπούδασε στη Ρίγα και τη Μόσχα και αποφοίτησε σαν πολιτικός μηχανικός και αρχιτέκτονας στη Μόσχα

το 1918, έχοντας γίνει μάρτυρας της Οκτωβριανής Επανάστασης από πρώτο χέρι. Ήρθε στο Μόναχο σαν δημοσιογράφος το 1919, το 1921 έγινε συντάκτης, το 1923 αρχισυντάκτης και από το 1938 εκδότης της εφημερίδα «Völkischer Beobachter» (Λαϊκός Παρατηρητής), του κεντρικού οργάνου του NSDAP. Τον Ιανουάριο του 1934, ο Χίτλερ του ανέθεσε την «επίβλεψη ολόκληρης της πνευματικής και ιδεολογικής κατάρτισης και εκπαίδευσης του NSDAP», αφού του είχε ήδη αναθέσει το «Γραφείο Εξωτερικής Πολιτικής» του NSDAP το 1933 και τον διόρισε «Αρχηγό Ράιχ» (Reichsleiter). Η άποψη του Χίτλερ ότι η Μπολσεβίκικη Επανάσταση δεν ήταν μια σοβιετορωσική αλλά μια ιουδαϊκή υπόθεση προήλθε από αυτόν, μια αντίληψη από την οποία ακόμη και ο Στάλιν προσπάθησε μάταια να αποτρέψει τον Χίτλερ μέσω διπλωματικών διαύλων και προσωπικών μηνυμάτων. Το 1941, ο Ρόζενμπεργκ έγινε υπουργός του Ράιχ για τα Κατεχόμενα Ανατολικά Εδάφη επειδή μιλούσε ρωσικά και ήταν εξοικειωμένος με τις ποικίλες νοοτροπίες των 173 σοβιετικών λαών.

Η ιστορία πρέπει πάντα να γίνεται κατανοητή με βάση την εποχή της. Ποιος μπορεί να εγγυηθεί ότι μετά από 1.000 χρόνια – αν το Ράιχ για κάποιο λόγο πρέπει να ακολουθήσει ξανά νότια πολιτική – κάποιος τρελός καθηγητής γυμνασίου δεν θα δηλώσει, ότι «αυτό που έκανε ο Χίτλερ στην Ανατολή, αν και είχε καλές προθέσεις, τελικά ήταν ανοησία, έπρεπε να πάει νότια!» Ίσως ένας τέτοιος αφελής θα έφτανε ακόμη και στο σημείο να τον αποκαλέσει «χασάπη της Όστμαρκ» γιατί βοήθησε να επανενώσει τη γερμανική Αυστρία με την πατρίδα της στήνοντας στον τοίχο όλους όσους προσπάθησαν να εμποδίσουν την επιχείρηση. Χωρίς τη βία, οι γερμανικές φυλές, με το πείσμα και τον εγωισμό τους, δεν θα είχαν ενωθεί ούτε στην εποχή του Καρόλου του Μεγάλου, ούτε στην εποχή του.

Για τον Χίτλερ, ο Κάρολος ο Μέγας ήταν ο πρώτος ενοποιητής όλων των γερμανικών φυλών και ο πρώτος δημιουργός μιας ενωμένης Ευρώπης.

Κατά την άποψη του Χίτλερ, η κατηγοριοποίηση του «Γερμανικού Ράιχ» είχε ως εξής: Το Πρώτο Ράιχ ήταν η «Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους» από το 962 έως το 1806· το Δεύτερο Ράιχ ήταν το «Γερμανικό Ράιχ» του Μπίσμαρκ από το 1871 έως το 1918· το Τρίτο Ράιχ ήταν το «Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ» του Χίτλερ από το 1933 και μετά. Ο Χίτλερ θεωρούσε τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, στην καλύτερη περίπτωση, ένα «ενδιάμεσο Ράιχ».

Ο γερμανικός λαός δεν δημιουργήθηκε αποκλειστικά σαν προϊόν αρχαίων ιδεών και Χριστιανισμού, αλλά σαν προϊόν βίας, αρχαίων ιδεών και Χριστιανισμού. Μόνο με τη βοήθεια της βίας μπόρεσε ο γερμανικός λαός, στους απόηχους των αρχαίων ρωμαϊκών κρατικών σχηματισμών και στα θεμέλια του Χριστιανισμού που εκπροσωπούνταν από μια παγκόσμια εκκλησία, να σφυρηλατηθεί για πρώτη φορά κατά την αυτοκρατορική εποχή.

Ένας άνθρωπος σαν τον Κάρολο τον Μέγα δεν καθοδηγούνταν τόσο από λόγους πολιτικής εξουσίας όσο από την προσπάθεια για πολιτιστική ανάπτυξη, για πολιτιστική δημιουργία, που προέρχονταν από την αρχαία ιδέα. Αλλά, όπως δείχνει η αρχαιότητα, ο μεγαλύτερος δυνατός βαθμός πολιτιστικής δημιουργίας μπορεί να επιτευχθεί μόνο με μια αυστηρά δομημένη και κρατικά οργανωμένη προσπάθεια. Διότι το πολιτιστικό έργο είναι συνεργασία και η συνεργασία απαιτεί οργάνωση. Τι θα γινόταν με ένα εργο-

στάσιο αν δεν είχε αυστηρή οργάνωση, αν ο κάθε εργάτης ερχόταν όποτε του άρεσε και ασχολούνταν με τη δουλειά που του άρεσε;

Χωρίς οργάνωση, δηλαδή χωρίς εξαναγκασμό, και άρα χωρίς ατομική θυσία, απλά δεν μπορεί να λειτουργήσει. Η ίδια η ζωή είναι μια συνεχής αποποίηση της ατομικής ελευθερίας. Όσο πιο ψηλά ανεβαίνει ένας άνθρωπος, τόσο πιο εύκολη πρέπει να γίνεται αυτή η θυσία! Γιατί τόσο περισσότερο πρέπει να αναγνωρίζει την αναγκαιότητα της αποποίησης με βάση την ευρύτερη οπτική του. Αυτό είναι που διακρίνει τον άνθρωπο που ανεβαίνει στην κορυφή σε ένα υγιές κράτος, από τον άνθρωπο που παραμένει πάντα μέρος των μαζών: ότι μεγαλώνει με τα επιτεύγματά του και η διορατικότητά του ωριμάζει μαζί τους.

Αν ο οδοκαθαριστής δεν μπορεί και δεν θέλει να αφήσει την πίπα του, τον καπνό ή την μπύρα του, ας πει: «Εντάξει, επειδή δεν έχεις την αντίληψη της ανώτερης αναγκαιότητας μιας τέτοιας θυσίας, φίλε μου, γι' αυτό ακριβώς έγινες οδοκαθαριστής και όχι μια από τις κορυφαίες προσωπικότητες του κράτους!». Είναι σωστό ότι έτσι είναι, γιατί πρέπει να υπάρχει και οδοκαθαριστής. Και ο οδοκαθαριστής πρέπει να γίνεται και σεβαστός για την υπηρεσία που παρέχει στην κοινότητα στο πλαίσιο των ικανοτήτων και των δεξιοτήτων του.

Ενώνοντας τον γερμανικό λαό σε ένα αυστηρά οργανωμένο κράτος βασισμένο σε αυτές τις απλές, φυσικές αρχές της ζωής, ο Κάρολος ο Μέγας δημιούργησε ένα Ράιχ που – ακόμη και όταν δεν υπήρχε πια – εξακολουθούσε να ονομάζεται Ράιχ. Είχε δώσει σε αυτό το Ράιχ τόσα πολλά από την καλύτερη πολιτική ουσία της αρχαίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στην ιστορική της διαδρομή, που για αιώνες οι άνθρωποι σε ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο την αντιλαμβάνονταν σαν συνέχεια της αρχαίας ρωμαϊκής παγκόσμιας αυτοκρατορίας, σαν συνέχεια του ίδιου αυτού του κόσμου, για τη διατήρηση ή την ανασυγκρότηση του οποίου στόχευαν όλες οι πολιτικές προσπάθειες εκείνης της εποχής. Επομένως, αν το Γερμανικό Ράιχ αναφερόταν τότε σαν η «Αγία» Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους, αυτό δεν είχε καμία, ή απολύτως καμία σχέση, με την εκκλησία ή τις εκκλησιαστικές σκέψεις.

«Καγκελάριος του Ράιχ» ή «Αρχηγός»

Σε αντίθεση με τον όρο «Ράιχ» (αυτοκρατορία), ο όρος «Καγκελάριος του Ράιχ» δυστυχώς έχει ξεπεραστεί με την πάροδο των αιώνων και – αφού του δόθηκε μια τελική, μεγάλη αναβίωση από έναν γίγαντα (τον πρίγκιπα Όττο φον Μπίσμαρκ) – έχει χάσει οριστικά τη θετική του χροιά χάρη σε ανάπηρους όπως ο Βιρτ[151], ο Μπρύνινγκ[152] και ούτω καθεξής. Δεδομένης της αυταρχικής μορφής διακυβέρνησης που έχουμε θέσει σαν θεμέλιο της πολιτικής μας ζωής σήμερα, είναι και περιττός. Μάλιστα, σήμερα είναι και λανθασμένος σαν όρος του αρχηγού του κράτους, καθώς ιστορικά συνδέεται με την έννοια ότι πάνω από τον Καγκελάριο κάποιος εκπροσωπεί το κράτος σαν ανώτατος αρχηγός, ανεξάρτητα από το αν ονομάζεται Κάιζερ ή Πρόεδρος ή κάτι άλλο.

Για τη σημερινή μορφή διακυβέρνησης του κράτους μας ο όρος «Φύρερ» (Αρχηγός) είναι ο καταλληλότερος για τον αρχηγό του κράτους. Εκφράζει ότι ο αρχηγός του κράτους είναι και ο εκλεγμένος αρχηγός του γερμανικού λαού.

---

151. Ο Γιόζεφ Βιρτ (Joseph Wirth) (Κόμμα του Κέντρου) ήταν Καγκελάριος του Ράιχ από το 1921 έως το 1922.

152. Ο Χάινριχ Μπρύνινγκ (Heinrich Brüning) (Κόμμα του Κέντρου) ήταν Καγκελάριος του Ράιχ από το 1930 έως το 1932.

Εάν σήμερα υπάρχουν εννοιολογικές διασταυρώσεις για παράδειγμα, εάν οι φωτογραφίες έχουν λεζάντες: «Δίπλα στον Αρχηγό, ο τάδε ανώτερος ηγέτης, ο υπασπιστής του», και αν ο κόσμος λέει για «Straßenbahnführern» (οδηγός τραμ), Zugführern (οδηγός τρένου) και ούτως καθεξής, αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο, εφόσον είναι ζωντανός. Εξάλλου, κανείς δεν θα σκεφτόταν να αποκαλέσει τον οδηγό του τραμ, Κάιζερ του τραμ (Straßenbahn-»Kaise«) και αν ο αρχηγός μιας τοπικής ομάδας αποκαλούνταν «επικεφαλής» τοπικής ομάδας (Ortsgruppen »leiter«) αντί για «αρχηγός» τοπικής ομάδας (Ortsgruppen-»führer«), κανείς δεν θα το θεωρούσε ανάρμοστο.

Από τον θάνατο του Προέδρου του Ράιχ φον Χίντενμπουργκ και την ανάληψη των καθηκόντων του σαν αρχηγού κράτους, δηλαδή από τις 2 Αυγούστου 1934, ο Χίτλερ χρησιμοποιούσε τον επίσημο τίτλο «Ο Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ». Για να διευκρινίσει την ενιαία ηγεσία του κόμματος, των ενόπλων δυνάμεων, του κράτους και του λαού, υιοθέτησε, με διάταγμα της 26ης Ιουνίου 1943, τον επίσημο τίτλο «Ο Αρχηγός» για την εσωτερική γερμανική αλληλογραφία και τον τίτλο «Ο Αρχηγός του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ» για την εξωτερική αλληλογραφία.

Αντίστοιχα με τον «Ύμνο του Πάπα», ο Χίτλερ καθιέρωσε το 1934 έναν «Ύμνο του Αρχηγού», το «Εμβατήριο του Μπάντενβαϊλερ», που παιζόταν στις επίσημες δημόσιες εμφανίσεις του. Ο Αρχιμουσικός συντάγματος Γκέοργκ Φιρστ (Georg Fürst) (πέθανε το 1936) συνέθεσε αυτό το εμβατήριο σε ανάμνηση της γερμανικής επιδρομής και κατάληψης της γαλλικής πόλης Μπαντονβιγέ στα Βόσγια όρη στις 12 Αυγούστου 1914. Εκτός απ' αυτό υπήρχε και το «Λάβαρο του Αρχηγού» (Führer-Standarte), που υψωνόταν σε δημόσια κτίρια όπως η Καγκελαρία του Ράιχ κ.λπ. όταν ήταν παρών ο Χίτλερ. Ο Χίτλερ χρησιμοποιούσε το «Λάβαρο του Αρχηγού» στα υπηρεσιακά του αυτοκίνητα σαν επισείωντα – στο δεξί μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου του. Ο επισείωντας ήταν περίπου τετράγωνος και είχε διαστάσεις 29 x 29 εκ. στη Mercedes του Χίτλερ και 17 x 18,5 εκ. στο Volkswagen του. Το «Λάβαρο του Αρχηγού» ήταν κόκκινο και η εξωτερική περίμετρος πλαισιωνόταν από ένα μαύρο-λευκό-μαύρο περίγραμμα· στο λευκό του κέντρο έφερε ένα μαύρο αγκυλωτό σταυρό πλαισιωμένο από ένα χρυσό κεντημένο στεφάνι από δρυ. Στις τέσσερις γωνίες του λαβάρου υπήρχαν οι εθνικοί αετοί του Γερμανικού Ράιχ και του NSDAP εναλλάξ, κεντημένοι με χρυσό, και στραμμένοι προς το στεφάνι από δρυ του κέντρου.

Τα πολιτικά λάθη του Ναπολέοντα: αλλαγή τίτλου. Εγκατάλειψη της Ιωσηφίνας, ζωή στην αυτοκρατορική αυλή και οικογενειοκρατία

Θα ήταν εντελώς λάθος να θέλουμε να αλλάξουμε τον τίτλο του αρχηγού του κράτους, που αντιστοιχεί στη μορφή διακυβέρνησης. Εκτός από το ότι χρησιμοποίησε την έννοια της οικογένειάς του σε πολιτικά ζητήματα, το μεγαλύτερο λάθος του Ναπολέοντα ήταν ότι είχε την αγένεια που έδειξε όταν παραιτήθηκε από τον τίτλο του «Πρώτου Ύπατου» και αυτοαποκαλέστηκε «Αυτοκράτορας». Διότι κάτω από τον τίτλο του «Πρώτου Ύπατου» η επανάσταση του ρεπουμπλικάνου στρατηγού, που συγκλόνισε τον κόσμο, αυτή η συγκέντρωση του Στερνεκερμπρόι[153] (Sterneckerbräu) τον εξύψωσε πάνω από την εκτελεστική επιτροπή στην κορυφή του κράτους.

153. Σε αυτό το πανδοχείο του Μονάχου, ο Χίτλερ γνώρισε το «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα», τον πρόδρομο του NSDAP, στις 12 Σεπτεμβρίου 1919. Σε ένα πλευρικό δωμάτιο του πανδοχείου (Μόναχο, οδός Ταλ 54), ίδρυσε το πρώτο γραφείο του κόμματος την 1η Ιανουαρίου 1920.

Και ο Χίτλερ είχε έντονη την αίσθηση της οικογένειας. Ένιωθε μια πραγματική στοργή για τη χαρούμενη, πρακτική ετεροθαλή αδερφή του Άντζελα και την ευαίσθητη αδερφή του Πάουλα. Γι' αυτό στη διαθήκη του της 2ας Μαΐου 1938, τους έδωσε μια ισόβια μηνιαία σύνταξη 1.000 μάρκων σε περίπτωση πρόωρου θανάτου του. Στην τελική του διαθήκη της 29ης Απριλίου 1945 διευκρίνισε ότι θα λάμβαναν από την κληρονομιά του όσα ήταν αναγκαία «για να διατηρήσουν έναν μέτριο, μεσοαστικό τρόπο ζωής». Αλλά αρνήθηκε να τους δώσει θέσεις ή ευεργετήματα. Χαρακτηριστικό του οικογενειακού του συναισθήματος ήταν η ευχαριστήρια επιστολή γενεθλίων του προς την αδελφή του Πάουλα τον Απρίλιο του 1942: «Αγαπητή Πάουλα! Με την ευκαιρία των γενεθλίων μου, έλαβα πολλά υπέροχα δώρα. Δέξου αυτό το μικρό δείγμα με την ελπίδα να σου αρέσει... Το καπνιστό χοιρινό, που προέρχεται από μια τοπική ομάδα στην Ισπανία, πρέπει να είναι μαγειρεμένο ή ψημένο, λόγω του πιθανώς του χαλαρού ελέγχου που γίνεται στο κρέας εκεί. Με τους θερμότερους χαιρετισμούς! Αδόλφος Χίτλερ.»

Παραιτούμενος από αυτόν τον τίτλο και αυτοαποκαλούμενος «Αυτοκράτορας», απαρνήθηκε τους Ιακωβίνους, τους παλιούς συναγωνιστές του, και τους έχασε και αποξένωσε αμέτρητους υποστηρικτές του στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, που έβλεπαν σε αυτόν την ενσάρκωση της πνευματικής αναγέννησης που είχε ξεκινήσει με τη Γαλλική Επανάσταση. Αρκεί να φανταστείτε – για να καταλάβετε πλήρως τον αντίκτυπο αυτής της ενέργειας – πώς θα επηρέαζε τον λαό του Μονάχου, και μάλιστα ολόκληρο τον κόσμο, αν αυτός, το αφεντικό, ήθελε ξαφνικά να διασχίσει το Μόναχο με μια χρυσή άμαξα σαν «Αυτοκράτορας».

Συγχρόνως ο Ναπολέων δεν κέρδισε τίποτα από αυτή την αγένεια. Γιατί οι παλιές μοναρχίες, φυσικά, θα τον είχαν απορρίψει σαν νεόπλουτο. Το μόνο που πήρε από αυτές τις μοναρχίες ήταν η γυναίκα των Αψβούργων, η οποία κρεμάστηκε για αυτόν, και της οποίας η εμφάνιση είχε πληγώσει βαθιά την εθνική τους υπερηφάνεια μια για πάντα. Γιατί η όμορφη Ιωσηφίνα[154], που εκείνη την εποχή έπρεπε να κάνει στην άκρη υπέρ της γυναίκας των Αψβούργων[155], ήταν, άλλωστε, ένα πρότυπο για τους Γάλλους σαν φανατική Γαλλίδα δημοκρατική, και επιπλέον, η γυναίκα που είχε ανέβει δίπλα του στο υψηλότερο αξίωμα της χώρας.

Το τράνταγμα που προκάλεσε στην Ευρώπη η αποδοχή του αυτοκρατορικού τίτλου από τον Ναπολέοντα αποδεικνύεται καλύτερα από το γεγονός ότι ο Μπετόβεν έσκισε μια συμφωνία αφιερωμένη στον Ναπολέοντα, πατώντας στα αποκόμματά της και φωνάζοντας: ««Δεν είναι μια παγκόσμια προσωπικότητα, είναι απλώς ένας άνθρωπος». (Ο θρύλος αναφέρεται στην «Ηρωική Συμφωνία», την «Ηρωική» του Λούντβιχ βαν Μπετόβεν.)

Η μεγάλη τραγωδία της μοίρας του Ναπολέοντα είναι ότι δεν συνειδητοποίησε ότι με την αποδοχή του τίτλου του αυτοκράτορα, με την καθιέρωση μιας αυτοκρατορικής αυλής και τελετουργίες της αυτοκρατορικής αυλής, είχε ενώσει τις δυνάμεις του με τους εκφυλισμένους και είχε αποκτήσει

---

154. Η Ιωσηφίνα ντε Μπωαρνέ (Joséphine de Beauharnais) (1763 – 1814), κόρη του Λοχαγού Τασέρ ντε λα Παζερί (Tascher de La Pagerie) παντρεύτηκε τον υποκόμη Αλεξάντρ ντε Μποαρνέ (Alexandre de Beauharnais) και, μετά την εκτέλεσή του το 1796, τον Ναπολέοντα, ο οποίος – επειδή δεν του χάρισε διάδοχο – την χώρισε το 1809.

155. Η Μαρία Λουίζα (1791 – 1847) κόρη του αυτοκράτορα Φραγκίσκου Β' της Αυστρίας, παντρεύτηκε τον Ναπολέοντα το 1810 και του γέννησε έναν γιο, τον Δούκα του Ράιχστατ (Ναπολέων Β').

ένα κλουβί γεμάτο μαϊμούδες. Αυτός, το αφεντικό, θα το θεωρούσε τρέλα αν του πρότειναν να αποκαλείται Δούκας και να θέσει τον εαυτό του στο ίδιο επίπεδο με τους πολλούς ψυχικά άρρωστους που φέρουν αυτόν τον τίτλο.

Ακόμη και η προστασία των συγγενών από τον Ναπολέοντα αποκαλύπτει μια απίστευτη ανθρώπινη αδυναμία. Όταν κάποιος κατέχει μια θέση σαν τη δική του, πρέπει να διακόψει την αίσθηση της οικογένειάς του. Αντ' αυτού, τοποθέτησε τα αδέρφια του σε ηγετικές θέσεις και τα κράτησε εκεί, ακόμη και πολύ καιρό αφότου είχε αναγνωρίσει την ανικανότητά τους. Μόνο λόγω της κορσικανικής, σκωτσέζικης αίσθησης της οικογένειάς του μπορεί να γίνει κατανοητή η ασυνέπειά του – αντί να πετάει έξω ολόκληρη την οικογένειά του λόγω της προφανούς ανικανότητάς τους, που θα ήταν η μόνη δυνατή πορεία δράσης – να στέλνει στους αδελφούς και τις αδελφές του μηνιαίες επιστολές γεμάτες με νουθεσίες για το τι πρέπει και τι δεν πρέπει να κάνουν, πιστεύοντας ότι θα μπορούσε να αντισταθμίσει την έλλειψη ικανότητάς τους με υποσχέσεις ή αναλήψεις χρημάτων.

Με την πρώτη ενεργοποίηση αυτού του είδους της οικογενειακής αίσθησης, άρχισε το ρήγμα στη ζωή του. Διότι η οικογενειοκρατία είναι η πιο ισχυρή μορφή προστασίας που μπορεί να φανταστεί κανείς: η προστασία του Εγώ κάποιου.

Όπου και αν εμφανίζεται η οικογενειοκρατία στη ζωή των κρατών – οι μοναρχίες είναι το καλύτερο παράδειγμα – οι συνέπειές της είναι η αδυναμία και η καταστροφή. Με την εμφάνισή της, η αξιοκρατική αρχή παύει να υπάρχει.

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας σε σύγκριση με τον Ναπολέοντα

Από αυτή την άποψη, ο Μέγας Φρειδερίκος αποδείχτηκε πιο σκληρός από τον Ναπολέοντα γιατί ποτέ δεν έχασε από τα μάτια του τη μακροπρόθεσμη βιωσιμότητα ενός σκοπού, ακόμη και στις πιο δύσκολες αποφάσεις και στις πιο δύσκολες στιγμές. Ο Ναπολέων όμως συνθηκολόγησε σε τέτοιες καταστάσεις. Από αυτό εξηγείται και το γιατί ο Φρειδερίκος ο Μέγας μπορούσε να βασιστεί σε πιο ικανούς συνεργάτες στο έργο της ζωής του από τον Ναπολέοντα. Γιατί εκεί που ο Ναπολέων έβαζε τα συμφέροντα του οικογενειακού του κύκλου σε πρώτο πλάνο, ο Μέγας Φρειδερίκος έπαιρνε άνδρες και τους εκπαίδευε για να γίνουν ειδικοί.

Από τους πίνακες του Χίτλερ που απεικονίζουν τον Φρειδερίκο τον Μέγα, οι πιο πολύτιμοι του Άντον Γκραφ (Anton Graff), του Άντολφ φον Μέντσελ (Adolph Menzel) και του Φραντς φον Λένμπαχ (Franz von Lenbach) έχουν μέχρι στιγμής εξαφανιστεί. Μόνο το καπάκι της ταμπακεριέρας του Φρειδερίκου του Μέγα, την οποία ο Χίτλερ κρατούσε συνεχώς στο γραφείο του στο Μπέργκχοφ, διασώθηκε, μαζί με τον μικροσκοπικό πίνακα σμάλτου του Βαττώ.

Παρά την ιδιοφυΐα του Ναπολέοντα, το σπουδαιότερο πνεύμα του 18ου αιώνα ήταν ο Φρειδερίκος ο Μέγας. Απέφυγε κάθε ασυνέπεια στην επίλυση θεμελιωδών προβλημάτων διακυβέρνησης. Άλλωστε, είχε πάρει μια ενδελεχή και ασυμβίβαστη εκπαίδευση ακριβώς σε αυτόν τον τομέα από τον πατέρα του, τον Φρειδερίκο Γουλιέλμο Α' της Πρωσίας (Frederick William I of Prussia), το πρότυπο της απόλυτης αποφασιστικότητας.

Ακόμα και ο Πέτρος ο Μέγας αντιλαμβανόταν ξεκάθαρα την ανάγκη να διαλύ-

Μέγας Πέτρος: Η Έννοια του Κράτους αντί της Έννοιας της Οικογένειας

σει τους οικογενειακούς δεσμούς στη ζωή του κράτους. Σε μια επιστολή που έγραψε στον γιο του, την οποία ο ίδιος, ο πολιτικός, είχε διαβάσει πρόσφατα, δήλωσε κατηγορηματικά: Θα τον αποκλήρωνε και θα τον απέκλειε από τη διαδοχή του θρόνου. Είπε ότι ήταν πολύ αξιολύπητος για να κληρονομήσει μια μέρα την ηγεσία της Ρωσίας, αν δεν προετοιμαστεί με ακλόνητη επιμέλεια για τις κρατικές υποθέσεις, να ενισχύσει τη θέλησή του και να φροντίσει την υγεία του!

Ο Τσάρος Πέτρος ο Μέγας (1672–1725) γοήτευσε τον Χίτλερ ακόμη περισσότερο επειδή το 1721 ανέλαβε τον τίτλο «Αυτοκράτορας πασών των Ρωσιών» (Император всея Руси), αποδεικνύοντας έτσι για πρώτη φορά στην ιστορία της Ρωσίας την αξίωσή της να αποτελεί «ευρωπαϊκή» δύναμη. Ο Αλεξέι, γιος του Μεγάλου Πέτρου, έζησε μόνο από το 1690 έως το 1718· πέθανε στη φυλακή.

Δημοκρατία ή μοναρχία;

Το να φέρεις το καλύτερο στην ηγεσία ενός κράτους είναι ένα μεγάλο πρόβλημα για το οποίο δεν υπάρχει λύση χωρίς πιθανές παγίδες.

Αν φτιάξουμε μια δημοκρατία, όπου όλος ο λαός θα εκλέγει τον αρχηγό του κράτους, τότε με χρήματα, διαφήμιση και ούτω καθεξής, θα είναι δυνατόν να φέρουμε έναν απόλυτο γελωτοποιό στην κορυφή.

Αν φτιάξουμε μια δημοκρατία, όπου μια κλίκα μερικών οικογενειών κρατά τα ηνία, τότε θα είναι σαν μια εταιρεία, της οποίας οι μέτοχοι θα επιλέγουν έναν αδύναμο για να είναι ο ηγέτης, ώστε να μπορούν να παίξουν ρόλο οι ίδιοι.

Αν φτιάξουμε μια μοναρχία και ρυθμίσουμε την διαδοχή με βάση την κληρονομική διαδοχή, αυτό θα ήταν βιολογικά λάθος, ένας άνδρας δράσης θα διασταυρωνόταν τακτικά με μια γυναίκα που διαθέτει εξαιρετικά θηλυκά χαρακτηριστικά και ο γιος θα κληρονομούσε την ήπια, παθητική φύση της μητέρας του.

Αν φτιάξουμε μια δημοκρατία και ο αρχηγός του κράτους εκλέγεται ισόβια, υπάρχει ο κίνδυνος να ακολουθήσει μια εγωιστική πολιτική εξουσίας.

Αν φτιάξουμε μια δημοκρατία με αλλαγή αρχηγού κράτους κάθε 5 ή 10 χρόνια, δεν θα είναι εγγυημένη η σταθερότητα της κυβέρνησης και θα τίθεται υπό αμφισβήτηση η εφαρμογή μακροπρόθεσμων σχεδίων που εκτείνονται πέρα από μια ζωή.

Αν τοποθετούσαμε στην κεφαλή του κράτους έναν κουρασμένο από τον κόσμο γέρο, θα μπορούσε μόνο να εκπροσωπεί το κράτος, ενώ άλλοι άνδρες θα ηγούνταν της κυβέρνησης στο όνομά του.

Κάνοντας όλες αυτές τις σκέψεις, κατέληξε στο ακόλουθο συμπέρασμα:

1. Οι πιθανότητες να μην εκλεγεί αρχηγός κράτους ένας εντελώς ηλίθιος είναι μεγαλύτερες σε ελεύθερες εκλογές παρά στο αντίστροφο. Οι επιβλητικές εμφανίσεις των Γερμανών εκλεγμένων αυτοκρατόρων αποτελούν την καλύτερη απόδειξη αυτού. Ανάμεσά τους δεν υπήρχε κανένας εντελώς ηλίθιος, ενώ στις κληρονομικές μοναρχίες, για κάθε 10 ηγεμόνες, τουλάχιστον οι 8 αν ήταν απλοί πολίτες δεν θα μπορούσαν να διαχειριστούν ούτε ένα μικρό μαγαζί.

2. Κατά την επιλογή του αρχηγού του κράτους, πρέπει να αναζητηθεί μια προσωπικότητα, που, σύμφωνα με την ανθρώπινη κρίση, θα μπορεί να εγγυηθεί μια σταθερότητα στην ηγεσία του κράτους για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Αυτό αποτελεί προϋπόθεση όχι μόνο για την επιτυχή διοίκηση του

κράτους, αλλά ακόμη περισσότερο για την εφαρμογή οποιουδήποτε σημαντικού κυβερνητικού σχεδιασμού.

3. Είναι σημαντικό να διασφαλιστεί ότι η ηγετική προσωπικότητα του κράτους είναι ανεξάρτητη από οικονομικές επιρροές και δεν θα μπορεί να εξαναγκάζεται να παίρνει οποιεσδήποτε αποφάσεις με οικονομικές πιέσεις. Γι' αυτό πρέπει να υποστηρίζεται από μια πολιτική οργάνωση που η δύναμή της θα έχει σταθερές ρίζες στον λαό και που θα υπερισχύει των οικονομικών ζητημάτων.

Ο παπισμός και το Σύνταγμα της Βενετίας

Δύο συντάγματα έχουν αποδείξει την αξία τους σε όλη την ιστορία:

α) Ο Παπισμός, και μάλιστα παρά τις πολλές κρίσεις, από τις οποίες οι πιο σοβαρές επιλύθηκαν από τους Γερμανούς αυτοκράτορες, και παρά την αναμφισβήτητα παράλογη πνευματική βάση, αποκλειστικά λόγω στη μεγαλειώδη οργάνωση της εκκλησίας.

β) Το Σύνταγμα της Βενετίας, το οποίο, με τη διοικητική του δομή, επέτρεψε στη μικρή δημοκρατική πόλη-κράτος να κυριαρχήσει σε ολόκληρη την ανατολική Μεσόγειο. Το Σύνταγμα της Βενετίας, και μαζί με αυτό η Δημοκρατία της Βενετίας, διήρκεσε 960 χρόνια.

Το γεγονός ότι ο επικεφαλής της Δημοκρατίας της Βενετίας επιλεγόταν ανάμεσα σε μόνο 300 έως 500 επιφανείς οικογένειες δεν αποτελούσε μειονέκτημα. Γιατί με αυτόν τον τρόπο οι καλύτερες από τις οικογένειες που ένιωθαν ότι ήταν πιο στενά συνδεδεμένες με το κράτος επιλέχθηκαν για να το ηγηθούν.

Η διαφορά μεταξύ αυτού του συστήματος και μιας κληρονομικής μοναρχίας είναι προφανής. Διότι δεν ήταν ένας ανόητος ή έστω ένα δωδεκάχρονο παιδί – όπως τόσο συχνά συμβαίνει στην κληρονομική μοναρχία – που είχε την ευκαιρία να γίνει αρχηγός κράτους, αλλά μόνο κάποιος που είχε ήδη αποδείξει την αξία του πολλές φορές στη ζωή του.

Το να δεχθούμε ότι ένας δωδεκάχρονος ή δεκαοκτάχρονος θα μπορούσε να κυβερνήσει ένα κράτος είναι γελοίο. Όπου βασιλεύει ένας ανήλικος, η εξουσία φυσικά βρίσκεται στα χέρια άλλων, για παράδειγμα σε ένα συμβούλιο αντιβασιλέων. Αν όμως τα μέλη αυτού του συμβουλίου των αντιβασιλέων δεν συμφωνούν μεταξύ τους – και στη ζωή του κράτους, τα προβλήματα αλληλοκαλύπτονται συνεχώς, και γίνονται ακόμη πιο αισθητά, όσο πιο ανίκανοι είναι οι σύμβουλοι – τότε γίνεται σαφές ότι υπάρχει έλλειψη προσωπικότητας που να καθορίζει ότι τα πράγματα πρέπει να γίνονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Γιατί κανένας δεκαοχτάχρονος δεν θα μπορούσε να πάρει μια τέτοια απόφαση, και ακόμη και μια ώριμη προσωπικότητα θα έπρεπε να το σκεφτεί προσεκτικά. Σκεφτείτε μόνο τι θα ήταν ο βασιλιάς Μιχαήλ της Ρουμανίας (ανέβηκε στο θρόνο σε ηλικία 20 ετών) χωρίς τον σημαντικό Στρατάρχη Αντονέσκου. Το αγόρι ήταν απίστευτα χαζό και εντελώς κακομαθημένο, ειδικά επειδή ο πατέρας του τον είχε αφήσει με γυναίκες κατά τη διάρκεια των παιδικών του χρόνων.

Ή σκεφτείτε τον Πέτρο της Γιουγκοσλαβίας, που όταν ανέλαβε την εξουσία (ο βασιλιάς Πέτρος Β' ήταν 17 ετών τότε), δηλαδή, στην πιο αποφασιστική στιγμή της ζωής του, καθόταν στο υπόγειο και έκλαιγε.

Αρκεί να συγκρίνουμε την εξελικτική πορεία ενός συνηθισμένου ανθρώπου που θέλει να πετύχει κάτι στη ζωή, με αυτήν ενός τέτοιου διαδόχου του θρόνου, για να δούμε το τρομερό χάσμα. Τι πρέπει να μάθει ο συνηθισμένος άνθρωπος; Να μελετά μέχρι αργά το βράδυ και να δουλεύει με τεράστια σοβαρότητα και σθένος ξανά και ξανά, για να πετύχει στην πρακτική ζωή. Οι

επίδοξοι βασιλιάδες, όμως, πιστεύεται ότι μπορούν να αποκτήσουν τα εργαλεία για την αποστολή της ζωής τους με το παιχνίδι. Το ένα τρίτο του χρόνου της εκπαίδευσής τους είναι να κουβεντιάζουν σε ξένες γλώσσες, το άλλο τρίτο είναι κοινωνικά παιχνίδια, ιππασία, τένις και άλλα τέτοια, και στο τέλος του προγράμματος της εκπαίδευσής τους είναι και η πολιτική αγωγή. Αντί να τους εκπαιδεύσουν αυστηρά τους περιγελούν. Κάθε παιδαγωγός φοβάται ότι μοιράζοντας μερικά καλά χαστούκια, μπορεί να υποστεί την αιώνια δυσμένεια των μελλοντικών μοναρχών. Και το αποτέλεσμα, είναι χαρακτήρες όπως ο Μιχαήλ της Ρουμανίας και ο Πέτρος της Γιουγκοσλαβίας.

Η καλύτερη γερμανική μορφή διακυβέρνησης: δημοκρατία με λαϊκή εκπροσώπηση, αυταρχικός ηγέτης, γερουσία και αυστηρός διαχωρισμός νομοθετικών και εκτελεστικών εξουσιών.

Από όλες αυτές τις σκέψεις κατέληξε στα ακόλουθα συμπεράσματα για τη γερμανική κυβέρνηση:

1. Το Γερμανικό Ράιχ πρέπει να είναι δημοκρατία. Ο Αρχηγός πρέπει να εκλέγεται. Πρέπει όμως να διαθέτει απόλυτη εξουσία.
2. Σαν συλλογικό σώμα, πρέπει να παραμένει η λαϊκή εκπροσώπηση, που θα υποστηρίζει τον Αρχηγό και, εάν είναι απαραίτητο να παρεμβαίνει στη διακυβέρνηση του κράτους.
3. Η εκλογή του Αρχηγού δεν πρέπει να γίνεται από αυτή τη λαϊκή εκπροσώπηση αλλά από τη Γερουσία.[156] Η Γερουσία πρέπει να έχει περιορισμένες εξουσίες. Η σύνθεση της Γερουσίας δεν πρέπει να είναι μόνιμη, αλλά πρέπει να συνδέεται με την κατοχή ορισμένων ανώτατων θέσεων, οι κάτοχοι των οποίων πρέπει επίσης να αλλάζουν. Τα μέλη της Γερουσίας, λόγω της ανατροφής τους και της καριέρας τους, θα πρέπει να είναι διαποτισμένα με την ιδέα ότι δεν πρέπει να εκλέγεται αρχηγός ένας αδύναμος, αλλά ο καλύτερος.
4. Η εκλογή του Αρχηγού δεν πρέπει να γίνεται μπροστά στα μάτια του λαού, αλλά κεκλεισμένων των θυρών. Ακόμα και στις παπικές εκλογές, ο λαός δεν γνωρίζει τι συμβαίνει στο παρασκήνιο. Κάποτε, οι καρδινάλιοι ήρθαν ακόμη και σε σύγκρουση. Μετά απ' αυτό, απλώς περιορίστηκαν για όλη τη διάρκεια των εκλογών. Η αρχή για την εκλογή του Αρχηγού πρέπει να είναι ότι κατά τη διάρκεια της εκλογικής διαδικασίας κάθε συζήτηση μεταξύ των ψηφοφόρων θα πρέπει να αποφεύγεται.
5. Μέσα σε τρεις ώρες από την ολοκλήρωση των εκλογών, οι άνδρες του κόμματος, του στρατού και του κράτους θα πρέπει να ορκιστούν στον νέο Αρχηγό.
6. Ο πιο ακριβής και αυστηρός διαχωρισμός μεταξύ της νομοθετικής και της εκτελεστικής εξουσίας πρέπει να είναι η κορυφαία προτεραιότητα του νέου Αρχηγού. Όπως στο κίνημα τα SA[157] και οι SS ήταν απλώς το ξίφος για την επιβολή των πολιτικών οδηγιών του κόμματος, έτσι και η εκτελεστική εξουσία

---

156. Την ίδρυση αυτής της «Γερουσίας» ανακοίνωσε ο Χίτλερ στην ομιλία του στο Ράιχσταγκ την 1η Σεπτεμβρίου 1939. Ο Χίτλερ είχε ήδη αναθέσει στον καθηγητή Τρόοστ την κατασκευή μιας αίθουσας Γερουσίας στον «Braune Haus» (Οίκος των Καφέ) στο Μόναχο (την έδρα της ηγεσίας του NSDAP Ράιχ) στα τέλη του 1930.

157. Τα SA (Sturmabteilung = Τμήματα Καταιγίδας του NSDAP) ήταν, σε αντίθεση με τα SS (Schutzstaffel = Μοίρα Προστασίας), η κομματική πολιτοφυλακή και η προπαγανδιστική δύναμη του NSDAP. Η αναδιοργάνωσή τους σε στρατιωτική παραστρατιωτική οργάνωση, που ξεκίνησε από τους Ερνστ Ρεμ (Ernst Röhm), Φραντς Πφέφερ φον Ζάλομον (Franz Pfeffer von Salomon) και άλλους το 1923, το 1930 και το 1933/34 κάθε φορά ανατρεπόταν από τον Χίτλερ. Έπρεπε να παραμείνουν μια ιδεολογική μαχητική δύναμη. Μόνο το 1939, ενόψει του ξεσπάσματος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τους ανατέθηκε η προ- και μετα-στρατιωτική εκπαίδευση Γερμανών ανδρών σε στρατιωτική ηλικία.

δεν πρέπει να ασχολείται με την πολιτική, αλλά μόνο να επιβάλλει τις πολιτικές οδηγίες που λαμβάνει από τις νομοθετικές αρχές – με το ξίφος εάν χρειάζεται.

Ακόμα κι αν μια μορφή διακυβέρνησης που λαμβάνει υπόψη αυτές τις αρχές μπορεί να μην διαρκέσει για πάντα, σίγουρα θα διαρκέσει για 200 με 300 χρόνια. Γιατί είναι σκέψεις που βασίζονται στη λογική, ενώ η χιλιόχρονη οργάνωση της Καθολικής Εκκλησίας είναι χτισμένη πάνω σε ανοησίες σαν βάση της.

57 1 Απριλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο Αρχηγός είναι πολύ καλά στην υγεία του και είναι σε θέση να εκτελέσει τα καθήκοντά του, παρά το γεγονός ότι εργάζεται πολύ σκληρά και έχει στενοχωρηθεί πολύ από την καταστροφή της Λούμπεκ.

Την άνοιξη του 1934 και τον Ιανουάριο και τον Δεκέμβριο του 1940, ο Χίτλερ είχε υποβληθεί σε διεξοδικές ιατρικές εξετάσεις, επειδή κατά τη γνώμη του, η καγκελαρία και η διεξαγωγή του πολέμου απαιτούσαν τη γενική σωματική του υγεία. Και οι τρεις γενικές εξετάσεις είχαν βγει θετικές. Μετά από μια κουραστική μέρα, έκανε ένα ζεστό μπάνιο με ταμπλέτες αφρόλουτρου από πευκοβελόνες του Μέλανα Δρυμού, έκανε μασάζ στα μαλλιά του με νερό σημύδας του δρ. Γκεόργκ Ντράλε (Georg Dralle) και έτριβε το πρόσωπο και τις μασχάλες του με την κολόνια No. 4711 για να νιώσει πλήρως ανανεωμένος. Πίσω από τις πάντα κλειστές πόρτες του υπνοδωματίου του, διάβαζε στο κρεβάτι – συχνά μέχρι τις δύο το πρωί. Φυσικά, όπως όλοι οι άλλοι, υπέφερε περιστασιακά από πονοκεφάλους, διαταραχές ύπνου και μικρές παθήσεις. Έτσι, το 1938 και το 1944, ο ωτορινολαρυγγολόγος του Βερολίνου, καθηγητής Καρλ Όττο φον Άικεν (Carl Otto von Eicken), χρειάστηκε να αφαιρέσει πολύποδες φωνητικών χορδών από τον Χίτλερ. Λόγω των απαιτήσεων της σύγχρονης ζωής, υπέφερε και από τα συνηθισμένα οδοντικά προβλήματα. Ο οδοντίατρός του, ο καθηγητής δρ. Χιούγκο Μπλάσκε (Hugo Blaschke), ερχόταν τακτικά με το ιατρικό του αυτοκίνητο στο Στρατηγείο του Αρχηγού για να φροντίσει τα δόντια του Χίτλερ, ιδίως για να τοποθετήσει νέα σφραγίσματα, χρυσές στεφάνες ή θήκες με άξονα. Είχε εννέα χρυσά ή πορσελάνινα δόντια στην άνω γνάθο του και δέκα στην κάτω γνάθο του. Ο καθηγητής δρ. Τέοντορ Μορέλ (πρώην γιατρός πλοίου που ασκούσε το επάγγελμά του σαν περιζήτητος και μοντέρνος γιατρός στο Κούρφιρστενταμ του Βερολίνου από το 1918) αντιμετώπιζε τα στομαχικά και εντερικά προβλήματα του Χίτλερ με «Μουταφλόρ» και «αντιαερικά χάπια του δρ. Βίλχελμ Κέστερ» (ένα μείγμα στρυχνίνης και μπελαντόνας), καθώς και περιστασιακά με ενέσεις «Progynon», «Glyconorm», «γλυκόζης», Βιταμουλτίνη Ασβέστιο και «Euflat». Το μόνο ανησυχητικό πράγμα με τα συνολικά ευρήματα του Χίτλερ ήταν ότι η αρτηριακή του πίεση αυξήθηκε από 140/100 σε 170/100 απ' το μεγάλο άγχος και ότι αυτό θα μπορούσε να έχει αρνητικό αντίκτυπο στην καρδιά και το κυκλοφορικό του σύστημα από τη συνεχή αγωνία. Ο Μορέλ προσπάθησε να ανακουφίσει τα οξέα συμπτώματα με Coramin, Cardiazol (πεντυλενετετραζόλη), καφεΐνη και ταμπλέτες μεθαμφεταμίνης (Pervitin).

Από το 1942, του έκανε επίσης ενέσεις με σινεφρίνη, προστροφάντα και στροφανθίνη για την αντιμετώπιση καρδιακών και κυκλοφορικών προβλημάτων, με τον ίδιο τρόπο που θα αντιμετώπιζε οποιοσδήποτε παθολόγος τα διευθυντικά στελέχη. Συνήθως του έκανε αυτές τις ενέσεις σε διαστήματα δύο έως τριών εβδομάδων.

Μόλις τον Φεβρουάριο του 1943 – ο Χίτλερ βρέθηκε για άλλη μια φορά στο στρατηγείο του Αρχηγού «Λυκάνθρωπος» (Werwolf) (Ουκρανία) – αρρώστησε σοβαρά. Ταυτόχρονα με τις καταστροφές του Στάλινγκραντ και της Βόρειας Αφρικής, έπασχε από σοβαρή γρίπη. Εμφάνισε μια ήπια κύφωση (κύρτωση της θωρακικής μοίρας της σπονδυλικής στήλης προς τα εμπρός) και σκολίωση (πλάγια κύρτωση της σπονδυλικής στήλης). Όπως μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του Μονάχου του 1923, το αριστερό του χέρι και πόδι άρχισαν να τρέμουν. Οι γιατροί τον συμβούλεψαν να μείνει για τρεις μήνες στο αγαπημένο του Μπέργκχοφ. Μέσα σε λίγες εβδομάδες, εκεί έκαναν θαύματα. Φτάνοντας στο Όμπερσαλτσμπεργκ στις 20 Μαρτίου, κατά τη διάρκεια της τελευταίας μου διάλεξης στις 9 και 10 Απριλίου 1943, έδωσε την εντύπωση της παλιάς ζωντάνιας και φρεσκάδας του. Ακόμα και ο Κάιτελ μου μίλησε για μια αναζωογόνηση της στρατιωτικής του ικανότητας και της ευρηματικότητας του Χίτλερ. Εδώ, ο Χίτλερ ανέπτυξε το σχέδιο επίθεσης «Zitadelle» (Ακρόπολη), που είχε προγραμματιστεί για τις 3 Μαΐου 1943, και προέβλεπε μια προέλαση σε σχήμα μανιταριού από τα βόρεια και τα νότια στην περιοχή των πόλεων Ορέλ (Orel), Κουρσκ (Kursk) και Μπέλγκοροντ (Belgorod) εναντίον των – που είχαν διεισδύσει ή προέλαυναν εναντίον του γερμανικού μετώπου – ρωσικών στρατιών (1,3 εκατομμύρια στρατιώτες, 3.600 άρματα μάχης, 2.400 αεροσκάφη και περίπου 20.000 πυροβόλα). Από την κορυφή του μανιταριού, οι λαβίδες θα εκτείνονται δεξιά και αριστερά, περικυκλώνοντας τους Ρώσους. Επειδή τα ανταλλακτικά για τα απαιτούμενα άρματα μάχης «Panther» δεν έφτασαν στην ώρα τους, η επίθεση έπρεπε να αναβληθεί για δύο μήνες. Μετά στις 3 Ιουλίου 1943 ξεκίνησε ένα εναλλακτικό σχέδιο μικρής κλίμακας, που εκπόνησε το Γενικό Επιτελείο. Η επίθεση προδόθηκε και απέτυχε. Από τότε και μετά, ο Χίτλερ δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με τον επιχειρησιακό πόλεμο στη Ρωσία.

Γιατί στο ανατολικό μέτωπο, που τώρα είχε μήκος 2.600 χιλιομέτρων, οι Σοβιετικοί διέθεταν 313 μεραρχίες τυφεκιοφόρων, 41 μεραρχίες ιππικού και 290 ταξιαρχίες ταχείας επέμβασης εξοπλισμένες με 7.100 άρματα μάχης – όλοι άριστα εκπαιδευμένοι και εξοπλισμένοι με τον πιο σύγχρονο εξοπλισμό – ενώ ο Χίτλερ είχε στη διάθεσή του μόνο 139 γερμανικές και 22 συμμαχικές μεραρχίες.

Ο Χίτλερ ήταν καταβλημένος από τα χρόνια που ζούσε σε καταφύγια και ξύλινες καλύβες, όπως και από τη μονότονη χορτοφαγική διατροφή του και τις συνεχώς αυξανόμενες δυσκολίες με τον εξοπλισμό και τα καύσιμα.

Τον Φεβρουάριο του 1944, η συνεχιζόμενη υψηλή αρτηριακή πίεση του Χίτλερ προκάλεσε αιμορραγία στο δεξί του μάτι, την οποία ο καθηγητής δρ. Βάλτερ Λέλαϊν (Walther Löhlein) αντιμετώπισε με ομματροπίνη για το δεξί μάτι και φολεδρίνη για το αριστερό. Η σωματική εξασθένηση, η κύρτωση της σπονδυλικής στήλης, το τρέμουλο του χεριού και του ποδιού του στην αριστερή πλευρά καθώς και οι συνεχείς γαστρεντερικές διαταραχές τον ανάγκασαν να περάσει τέσσερις μήνες (με διακοπές στο Βερολίνο) χαλαρώνοντας στην κατοικία του στο Μπέργκχοφ, ξεκινώντας από τις 16 Μαρτίου 1944, και επιτρέποντας στην Εύα Μπράουν να τον φροντίζει μέχρι να

αναρρώσει. Ο Μορέλ του έκανε ένεση με τεστοστερόνη ενανθική και του συνταγογράφησε δεξτρόζη, πεντυλενετετραζόλη, μια σειρά συμπληρωμάτων διατροφής (Vitamultin), ένα εξειδικευμένο φαρμακευτικό προβιοτικό (Mutaflor), αντιαέρια δισκία και καθαρό οξυγόνο. Και σιγά-σιγά ο Χίτλερ άρχισε να δουλεύει ξανά. Η απόπειρα δολοφονίας της 20ής Ιουλίου 1944 του έφερε νέες καταπονήσεις: και τα δύο τύμπανα είχαν τραυματιστεί, με αποτέλεσμα ο Χίτλερ να είναι προσωρινά κουφός στο δεξί του αυτί και βαρήκοος στο αριστερό. Τα περίπου 100 θραύσματα ξύλου που αφαίρεσε ο Μορέλ από το δέρμα του, καθώς και οι γρατζουνιές και οι πληγές στο πρόσωπό του που χρειάστηκε να περιποιηθεί, δεν τον ενόχλησαν μακροπρόθεσμα, ούτε ο μώλωπας στο αριστερό του χέρι και το διάστρεμμα στο δεξί του. Αλλά το τρέμουλο στην αριστερή πλευρά, που προσωρινά μετριάστηκε από το σοκ, σταδιακά εντάθηκε, συνοδευόμενο από προβλήματα ισορροπίας και, τον Αύγουστο του 1944, από επίμονους πονοκεφάλους. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1944, ο Χίτλερ κατέρρευσε. Έμεινε καθηλωμένος στο κρεβάτι του για σχεδόν τρεις εβδομάδες. Υπέφερε από ίκτερο, εντερικές κράμπες, ιγμορίτιδα, κρύο ιδρώτα, ζάλη, απώλεια όρεξης, σοβαρή απώλεια βάρους και – την 1η Οκτωβρίου 1944 – κυκλοφορική κατέρρειψη. Μόλις στάθηκε και πάλι στα πόδια του, κατέστρωσε τα σχέδια για την «Επίθεση των Αρδεννών» της 16ης Δεκεμβρίου 1944, της οποίας οι θεαματικές αρχικές επιτυχίες τον έκαναν να εμφανιστεί ξανά σε μεγάλο βαθμό υγιής.

Η τελική αποτυχία, που προκλήθηκε από την έλλειψη καυσίμων και την αεροπορική κατωτερότητα, είχε διπλά καταστροφική επίδραση πάνω του από τον Φεβρουάριο του 1945 και μετά. Ενώ το μυαλό του παρέμενε κοφτερό και η μνήμη του για ονόματα και αριθμούς άθικτη, το σώμα του έγινε αδύναμο. Μόνο επιστρατεύοντας όλη του τη δύναμη, μπορούσε να κινηθεί – το πρόσωπό του ήταν σταχτί, με βαθιές σακούλες κάτω από τα θαμπά μάτια του – σχεδόν σερνόταν μέσα στις αίθουσες του τελευταίου στρατηγείου του Αρχηγού, της Καγκελαρίας του Ράιχ στο Βερολίνο. Ελπίζοντας στα νέα του όπλα, ιδιαίτερα στη βόμβα ουρανίου, η πίστη του στην «αποστολή» του τον τροφοδότησε με μια εκπληκτική ανθεκτικότητα. Στις 11 Μαρτίου 1945 επισκέφτηκε το μέτωπο του Όντερ και προσπάθησε να πείσει τα στρατεύματα να αντέξουν με λόγια επιμονής. Μόνο αφού ο Κόκκινος Στρατός είχε υψώσει τη σοβιετική σημαία στο γερμανικό κτίριο του Ράιχσταγκ στο Βερολίνο, αποφάσισε τελικά να αυτοκτονήσει στις 27 Απριλίου 1945: «Σε αυτή την πόλη είχα το δικαίωμα να διατάζω, ώρα πρέπει να υπακούω στις διαταγές της μοίρας. Ακόμα κι αν μπορούσα να σώσω τον εαυτό μου, δεν θα το έκανα. Ο καπετάνιος βυθίζεται με το πλοίο του».

μεσημέρι

Σαφής προσανατολισμός των μουσείων

Στο μεσημεριανό γεύμα ήρθε το αφεντικό, όπως μου είπαν, για να μας πει ότι πρέπει να διατηρήσουμε τη σημασία των εμπειριών του αγώνα μας για την εξουσία για τις μελλοντικές γενιές, και μέσω εικόνων. Για το λόγο αυτό είχε ήδη αγοράσει τη συλλογή του Ρέζε[158] στο Μόναχο το 1932, καθώς μόνο σε

158. Αυτό αναφέρεται στο «Αρχείο Σύγχρονης Ιστορίας και Δημοσιογραφίας του Φρίντριχ Γιόζεφ Μαρία Ρέζε (Friedrich Josef Maria Rehse)» στο Μόναχο. Η συλλογή, που ξεκίνησε με τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, περιλάμβανε 50 αίθουσες στο Βασιλικό Ανάκτορο του Μονάχου. Ο Ρέζε ήταν φωτογράφος στο επάγγελμα.

αυτή είχε συλλεχθεί όλο το υλικό για την πορεία του κινήματος, από την πρώτη κιόλας εθνικοσοσιαλιστική αφίσα. Σε συνδυασμό με το κεντρικό αρχείο του κόμματος, ήθελε να μετατρέψει αυτή τη συλλογή, με το παλιό της όνομα, σε μουσείο του κόμματος.

Υποσχέθηκε να δώσει στα γερμανικά μουσεία μια νέα ταυτότητα και να τα απελευθερώσει από το να είναι απλές συλλογές εικόνων ή παρόμοιων αντικειμένων. Για παράδειγμα, σκόπευε να μεταφέρει τους ισπανικούς πίνακες και άλλα έργα από την Εθνική Πινακοθήκη του Βερολίνου στο Μουσείο Αυτοκράτορα Φρειδερίκου, όπου σχεδίαζε να ενώσει τη ρομανική και την καθαρά χριστιανική τέχνη. Η Εθνική Πινακοθήκη, είπε, θα παρουσίαζε στο εξής μόνο τα καλύτερα έργα Τευτόνων και Γερμανών δασκάλων. Και σχεδίαζε να επανενώσει τη μοντέρνα τέχνη του 19ου και του 20ού αιώνα σε μια γκαλερί αφιερωμένη στους μοντέρνους δασκάλους.

58 1η Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Γερμανο-γαλλική φιλία

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε για το πρόβλημα Γερμανίας/Γαλλίας.

Είπε ότι ο κόσμος προσπαθούσε συνεχώς να τον πείσει ότι έπρεπε να φέρουμε κοντά μας τους Γάλλους, να τους πείσουμε να ενωθούν μαζί μας, και ούτω καθεξής. Είπε ότι ατομικά, οι Γάλλοι ήταν φιλικοί προς τον λαό μας. Αλλά – τρεις Γάλλοι μαζί και θα υπήρχε ο εθνικισμός και άρα ένα αντιγερμανικό αίσθημα.

Στις 5 Απριλίου, ο Αρχηγός ανέθεσε στον καθηγητή Μορέλ να διασφαλίσει ότι οι Γάλλοι δεν θα πουλούσαν πλέον την «Germanin» (γερμανίνη)[159], που είχε παραχθεί μετά από δέκα χρόνια γερμανικής έρευνας, σαν «Morallin» ή κάτι παρόμοιο, με βάση τη συνταγή ευρεσιτεχνίας που τους είχε γίνει γνωστή με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών (διάταξη της συνθήκης ειρήνης).

Επανειλημμένα είχε αφήσει τον εαυτό του να πειστεί να προτιμήσει την ευσπλαχνία από το δίκαιο και να μην εκτελέσει τον αριθμό των ομήρων που είχε ανακοινωθεί για τη δολοφονία των Γερμανών στρατιωτών κατοχής. Τώρα είχαν δολοφονήσει και πάλι δύο Γερμανούς αξιωματικούς πισώπλατα. Οι Γάλλοι απλώς δεν ήξεραν πώς να δείξουν ότι είναι άξιοι της φιλικής μας μεταχείρισης.

Ακόμα και με τις ΗΠΑ συμπεριφέρονταν δουλοπρεπώς, παρόλο που γνώριζαν πολύ καλά τις απόψεις του για τις γαλλοαμερικανικές σχέσεις.[160] Αλλά θα μιλούσε με την κυβέρνηση του Βισύ μόλις τελείωνε η ρωσική επιχείρηση και είχε την πλάτη του ελεύθερη.

Ήθελε να περιμένει μέχρι τότε, και μέχρι τότε θα ήταν δουλειά των διπλωματών να παρακολουθούν στενά τα πράγματα και να αναφέρουν πίσω στην πατρίδα.

Γερμανοί διπλωμάτες

Δυστυχώς, οι διπλωμάτες μας τα περνούσαν όλα πολύ επιφανειακά.

---

159. Φάρμακο για τη θεραπεία της αφρικανικής ασθένειας του ύπνου (τρυπανοσωμίαση) που είναι ευρέως διαδεδομένη στη Δυτική και Κεντρική Αφρική.

160. Ακόμα και μετά το ξέσπασμα του πολέμου μεταξύ Γερμανίας και ΗΠΑ, η κυβέρνηση του Βισύ διατήρησε διπλωματικές σχέσεις με τις ΗΠΑ σε επίπεδο πρεσβευτών, ενάντια στις επιθυμίες του Χίτλερ.

Διαφορετικά, πώς θα ήταν δυνατόν ο πρέσβης Όιγκεν Οττ (Eugen Ott) από την Ιαπωνία να αναφέρει μια ευερέθιστη διάθεση του πληθυσμού στην Ιαπωνία, παρόλο που ο ιαπωνικός λαός κερδίζει τώρα τις μεγαλύτερες νίκες του στην παγκόσμια ιστορία μετά από 4 χρόνια του πολέμου της Κίνας.

Ένας πρεσβευτής σήμερα δεν πρέπει να περιορίζεται στις κινήσεις του σε διπλωματικούς κύκλους και κυρίως σε μερικούς μεγάλους εμπορικούς οίκους, γιατί στην Ιαπωνία, όπως και εδώ, οι έμποροι κρίνουν τα πάντα από την άποψη των κινδύνων ή των κινδύνων που απειλούν το πορτοφόλι τους.

Ένας πρεσβευτής πρέπει να μελετήσει τη νοοτροπία του λαού, να έχει μια εικόνα των εσωτερικών συναισθημάτων του λαού, τις ροές της εξουσίας του, τα κοινωνικά του στρώματα (υγιείς αγρότες, δειλή αστική τάξη, σάπιοι πρίγκιπες, και ούτω καθεξής). Η γερμανική διπλωματία, όμως, ήταν τόσο αποκομμένη από την πραγματικότητα, που δεν είχε καν φροντίσει, να οργανώσει και να κατευθύνει τους Γερμανούς στο εξωτερικό (ποιός Γερμανός στο εξωτερικό βοηθήθηκε από ένα γερμανικό προξενείο;) και γι' αυτό, προς μεγάλη δυσαρέσκεια του υπουργείου Εξωτερικών, έπρεπε να δημιουργήσει τον Οργανισμό Εξωτερικών[161].

Σημείωση:

Η θέση του Ρίμπεντροπ για την Αγγλία, τη Ρωσία και την Ιαπωνία

Αυτό που μου είπε ο απεσταλμένος Χούελ στις 4 του μήνα ήταν ενδιαφέρον. Ο υπουργός Εξωτερικών Ρίμπεντροπ, όπως και ο Αρηγός, δεν έδινε σημασία μόνο στις αναφορές, αλλά και στην επιρροή του Γερμανού διπλωματικού εκπροσώπου στην πολιτική της χώρας υποδοχής και ήθελε να επηρεάζει ενεργά, για παράδειγμα, τον Τύπο, τις πολιτιστικές δραστηριότητες της χώρας υποδοχής μέσω εκθέσεων, και ούτω καθεξής. Δυστυχώς, όμως, μόνο 5 ή 6 από τους περίπου 50 διπλωμάτες μας ήταν πραγματικά ικανοί, έτσι ώστε οι άλλοι να υποβιβαστούν λίγο πολύ στο επίπεδο των ταχυδρόμων. Για παράδειγμα, ο πρέσβης μας στη Μόσχα, φον ντερ Σούλενμπουργκ, καθώς και ο στρατιωτικός μας ακόλουθος εκεί, στρατηγός Κέστρινγκ, παραπλανήθηκαν πλήρως σχετικά με τα σχέδια συγκέντρωσης ρωσικών στρατευμάτων στα ανατολικά μας σύνορα.[162]

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είμαστε τυχεροί που ο Ρίμπεντροπ ποτέ δεν στήριξε την πολιτική του στη Ρωσία σαν ένα αξιόπιστο σύμμαχο, αλλά από την αποστολή του σαν πρεσβευτής στο Λονδίνο (1936 – 1938), είχε υποστηρίξει και επιτύχει τη στενότερη συνεργασία με την Ιαπωνία, με το ίδιο πείσμα που είχε υποστηρίξει τον πόλεμο κατά της Αγγλίας.

Σε ό,τι αφορά την Αγγλία, ο Ρίμπεντροπ ήξερε ότι ο αγγλικός λαός, λόγω του τρόπου της ζωής του στην αυτοκρατορία του, δεν θεωρούνταν τόσο αντιπαθής όσο, για παράδειγμα, ο γερμανικός, αλλά αναγνωριζόταν σαν απολύτως χρήσιμος. Ήξερε επίσης, και πάντα το υποστήριζε, ότι η Αγγλία –

---

161. Ο Οργανισμός Εξωτερικών του NSDAP ιδρύθηκε την 1η Μαΐου 1931 και ενσωματώθηκε επίσημα στο υπουργείο Εξωτερικών στις 30 Ιανουαρίου 1937. Ο περιφερειάρχης του, Ερνστ Βίλχελμ Μπόλε (Ernst Wilhelm Bohle), έγινε επίσημα υφυπουργός στο υπουργείο Εξωτερικών εκείνη την εποχή.

162. Ο Χίτλερ πίστευε ότι οι προειδοποιήσεις του πρέσβη Φρίντριχ-Βέρνερ Γκραφ φον ντερ Σούλενμπουργκ (Friedrich-Werner Graf von der Schulenburg) και του στρατιωτικού ακόλουθου, Στρατηγού Ερνστ Άουγκουστ Κέστρινγκ (Ernst August Köstring), είχαν διαψευσθεί από τις γερμανικές αεροπορικές αναγνωρίσεις στα γερμανοσοβιετικά σύνορα στα μέσα του 1941, που εντόπισαν ανάπτυξη 246 σοβιετικών μεραρχιών απέναντι μόνο σε 145 γερμανικές μεραρχίες. Ο Χίτλερ θεωρούσε αυτή την σοβιετική ανάπτυξη «επιθετική» και όχι – όπως ισχυρίζονταν οι Σούλενμπουργκ και Κέστρινγκ – απλώς «αμυντική».

ένας λαός που κυβερνάει με 60.000 ανθρώπους 300 εκατομμύρια Ινδούς – δεν πρόκειται να συμβιβαστεί με μια δεύτερη θέση στον κόσμο. Αν η Γερμανία έβγαινε νικήτρια από αυτή τη μεγάλη σύγκρουση σαν παγκόσμια δύναμη, τότε – εάν ο πόλεμος με την Αγγλία δεν ολοκληρωθεί τώρα – η επόμενη γενιά μας θα έπρεπε να την πολεμήσει.

Το πόσο καλά ήταν επιλεγμένη χρονική στιγμή της επίθεσης αποδεικνύεται από την ανεπαρκή αμυντική κατάσταση της Γαλλίας (η δίκη της Ριόν), που υποδηλώνει ότι οι Άγγλοι δεν ήταν σε καλύτερη κατάσταση, κάτι που αποδεικνύεται και από την πρόχειρη[163] εκτέλεση των αεροπορικών επιθέσεων από τους Άγγλους, παρόλο που τώρα – που είχαμε σχεδόν όλα τα αεροσκάφη μας στα ανατολικά και, λόγω της μεγάλης απογοήτευσης των Ιταλών, στο νότο – είχε παρουσιαστεί η πιο ευνοϊκή ευκαιρία.

Αυτός, ο Χούελ, όμως, εξέφρασε τη λύπη του για το γεγονός ότι ο Ρίμπεντροπ ήταν τόσο δύσπιστος και τόσο σπάταλος στο να χρησιμοποιεί τους δημόσιους πόρους που του είχε παραχωρήσει ο Αρχηγός (χτίζοντας συνεχώς νέα σπίτια, είδη οικιακής επίπλωσης και ούτω καθεξής).

59 2 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ένας πραγματικός βασιλιάς πάνω από την πολιτική δολοφονία

Στο μεσημεριανό γεύμα, ήρθε το αφεντικό και μίλησε για την προσωπικότητα του Βούλγαρου βασιλιά και τόνισε ότι, στα μάτια του, ο Μπόρις ήταν ένας πραγματικός άνδρας. Άλλωστε είχε πάρει εξαιρετική εκπαίδευση από τον πατέρα του, τον Τσάρο Φερδινάνδο.[164] Γιατί ο Τσάρος Φερδινάνδος ήταν ο πιο έξυπνος μονάρχης που είχε γνωρίσει ποτέ.

Ακόμα κι είναι δυσάρεστο όταν σκεφτούμε ότι ο Τσάρος Φερδινάνδος ήταν χειρότερος από έναν Εβραίο για τα χρήματα, πρέπει ωστόσο να πούμε ότι πρέπει να τον θαυμάζουμε για την τόλμη και την αποφασιστικότητά του. Αν τον είχαμε στον γερμανικό αυτοκρατορικό θρόνο αντί του Γουλιέλμου Β', σίγουρα δεν θα περιμέναμε μέχρι το 1914 για να ξεκινήσουμε τον Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά θα είχαμε χτυπήσει από το 1905, και όπως ακριβώς αυτός, σαν μια έξυπνη αλεπού, βρήκε τρόπους και μέσα για να διατηρήσει τον θρόνο του για τον γιο του κατά τη γενική κατάρρευση του 1918, έτσι σίγουρα θα είχε βρει τρόπους και μέσα για να σώσει τη Γερμανία από την καταστροφή.

Παράλληλα, είχε μια τόσο σπάνια εκπαίδευση, που ήταν πολύ πάνω από τον μέσο όρο σε όλους τους τομείς της γνώσης και δεν είχε χάσει ούτε μια παράσταση του «Ring» του Βάγκνερ στο Μπαϊρόιτ εδώ και χρόνια.

Ο Τσάρος Φερδινάνδος, σε αντίθεση με τη συμπεριφορά των άλλων μοναρχών απέναντι στους γιους τους, παρακολουθούσε στενά τον γιο του Μπόρις, πιέζοντάς τον σκληρά σε όλους τους τομείς της πολιτικής και του στρατιωτικού έργου. Έτσι ο Μπόρις, κάτω από την καθοδήγηση του Τσάρου Φερδινάνδου, αυτής της γριάς αλεπούς, μεγάλωσε και έγινε μια νεαρή αλεπού

163. Αυτό άλλαξε όταν, τον Μάιο του 1942, ο Τσόρτσιλ ανέθεσε στον Βρετανό επιχειρηματία Άρθουρ Χάρις (Arthur Harris) τη διαχείριση των βομβαρδιστικών επιδρομών σε ανοιχτές πόλεις και αυτός σαν αντιπτεράρχος διέταξε την καταστροφή του κέντρου της Κολωνίας από 1.047 βομβαρδιστικά στις 30/31 Μαΐου.

164. Στις 3 Οκτωβρίου 1918, ο Βασιλιάς (Τσάρος) Φερδινάνδος Α' της Βουλγαρίας παραιτήθηκε από τον θρόνο του υπέρ του γιου του, Βασιλιά Μπόρις Γ'.

που ήξερε πώς να κρατιέται στα δύσκολα Βαλκάνια, γνώριζε πολύ καλά κάθε βουλγαρικό πεδίο μάχης του Παγκοσμίου Πολέμου και διατηρούσε άριστη επαφή με όλες τις στρατιωτικές και πολιτικές προσωπικότητες μέσω αλληλογραφίας και τα συναφή.

Όπως ο Μπόρις διατήρησε τη θέση του το 1919 κατευθυνόμενος στη Σόφια επικεφαλής μιας μεραρχίας, έτσι και το 1934 κατόρθωσε να αντιμετωπίσει την κρατική κρίση με στρατιωτική στάση.

Ο ίδιος είπε ότι ένα βράδυ τον προειδοποίησαν ότι στο στρατόπεδο της Σόφιας τα φώτα που είχε σβήσει στις 10 το πρωί άναψαν ξανά ξαφνικά στις 11 το πρωί και ήταν αναμμένα ακόμα και το μεσημέρι. Ακούγοντας αυτό, ήξερε ότι προσπαθούσαν να τον σκοτώσουν και σκέφτηκε ότι οι απόπειρες δολοφονίας που είχαν συμβεί προηγουμένως στα Βαλκάνια συχνά στοχοποιούσαν τον πολιτικό με το νυχτικό του. Φόρεσε λοιπόν τη στολή του και περίμενε τους δολοφόνους με το σπαθί του στο χέρι και χαιρέτησε τον αρχηγό τους με τα λόγια: «Θέλετε να με σκοτώσετε! Τι έχετε εναντίον μου; Νομίζετε ότι μπορείτε να κάνετε κάτι καλύτερο;» Οι επίδοξοι δολοφόνοι φάνηκαν αρκετά σαστισμένοι και ζήτησαν να πάνε πίσω στους στρατώνες για συμβουλές. Μετά κράτησε τον αρχηγό[165] και του είπε ότι τώρα θα τον κάνει πρωθυπουργό· τότε θα μπορούσε να δείξει αν ξέρει περισσότερα από την πολιτική. Φυσικά, αυτός ο άνθρωπος απέτυχε μετά από ένα χρόνο.

Δυστυχώς, ο βασιλιάς Μπόρις δεν έχει άλλη επιλογή – σύμφωνα με την αφήγησή του – από το να απομακρύνει τους υπουργούς και στρατηγούς που βρίσκονται στα πρόθυρα της αντικατάστασής τους, παρά να τους στείλει πρώτα σε αναρρωτική άδεια και μετά να τους εγκλιματίσει σταδιακά στη νέα κατάσταση, διατηρώντας παράλληλα καλές σχέσεις με δώρα και ούτω καθεξής.

Ο Μπόρις έκανε ένα πολύ έξυπνο σχόλιο για το περιστατικό της απόπειρας δολοφονίας. Είπε ότι, σε μια τέτοια απόπειρα δολοφονίας, το πιο επικίνδυνο πράγμα που μπορεί να κάνει ήταν να καλέσει την αστυνομία. Οι δολοφόνοι, που η ευστροφία τους, τους είχε αποτρέψει από το σχέδιό τους, από μια απρόσεκτη επικοινωνία με την αστυνομία, θα οδηγούνταν στην συναισθηματική εκτέλεση του σχεδίου της δολοφονίας.

Δυστυχώς στην εποχή μας, πρέπει ακόμα να υπολογίζουμε τις δολοφονίες σαν μέσο πολιτικού πολέμου. Αυτό αποδεικνύεται και από την απόπειρα δολοφονίας του πρέσβη μας στην Τουρκία, φον Πάπεν. Αυτή η απόπειρα δολοφονίας ήταν τόσο αποκαλυπτική επειδή οι συνωμότες ένιωθαν προδομένοι από τους Ρώσους υποστηρικτές τους. Για να διευκολυνθεί η διαφυγή του, στον κύριο δράστη[166] είχε δοθεί μια υποτιθέμενη συσκευή καπνού, που αργότερα αποδείχθηκε ότι ήταν μια εξαιρετικά εκρηκτική συσκευή που προοριζόταν για την εξολόθρευσή του. Τώρα οι δολοφόνοι κατέθεταν χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τα σοβιετικά πολιτικά συμφέροντα.

Αυτός, το αφεντικό, απέρριπτε πάντα την απόπειρα δολοφονίας σαν πολιτικό όπλο ακόμη και πριν έρθει στην εξουσία. Από την άποψη της χρησιμότητας, ήταν σκόπιμο μόνο σε πολύ λίγες περιπτώσεις. Διότι θα μπορούσε να επιφέρει μια σημαντική πολιτική επιτυχία μόνο αν χρησίμευε για

---

165. Ο Κίμων Γκεοργκίεφ (Kimon Georgiev) ήταν Πρωθυπουργός της Βουλγαρίας το 1934/35 και το 1944/46.

166. Στις 25 Φεβρουαρίου 1942, ο Έλληνας δολοφόνος ενεργοποίησε πρώτα τη «συσκευή» καπνού που του έδωσαν οι Ρώσοι πριν πυροδοτήσει την εκρηκτική συσκευή εναντίον του Πρέσβη φον Πάπεν. Αμέσως κομματιάστηκε από τη «συσκευή» καπνού, επειδή στην πραγματικότητα ήταν μια βόμβα.

την εξάλειψη ενός ανθρώπου στα μάτια και τους ώμους του οποίου στηριζόταν ολόκληρη η οργάνωση και η δύναμη του εχθρού. Αλλά ακόμα και σε τέτοιες βολικές περιπτώσεις, αυτός, το αφεντικό, δεν ενέδωσε ποτέ σε απόπειρα δολοφονίας.

Γι' αυτό, στα Βαλκάνια, οι απόπειρες δολοφονίας είναι εξαιρετικά επικίνδυνες σαν μέσο πολιτικού πολέμου, επειδή οι σκέψεις για αιματηρή εκδίκηση εξακολουθούν να υπάρχουν στον πληθυσμό σήμερα. Ο Κεμάλ Πασάς Ατατούρκ ήταν, γι' αυτό το λόγο συνετός, που έχτισε αμέσως μετά την ανάληψη της τουρκικής κρατικής εξουσίας μια νέα πρωτεύουσα (Αγκυρα, στο εσωτερικό της Μικράς Ασίας), όπου μπορούσε να ελέγχει την προσέλευση κάθε ατόμου μέσω της αστυνομίας του.

60 2 Απριλίου 1942 βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Παροχή υποστήριξης σε ξένους πολιτικούς και κατά τη διάρκεια κρατικών επισκέψεων

Το αφεντικό σχολίασε στο δείπνο, ότι το τμήμα του υπουργείου Εξωτερικών με το οποίο συμφωνούσε λιγότερο ήταν το τμήμα πρωτοκόλλου.

Αν γινόταν επίσημη επίσκεψη στο Βερολίνο, το πρωτόκολλο θα την απασχολούσε από τις 6 το πρωί μέχρι αργά το βράδυ. Οι Βαλκάνιοι που ήθελαν απλώς να δουν ένα διασκεδαστικό θεατρικό έργο, όπως μια οπερέτα, στέλνονταν σε μια παράσταση του «Φάουστ» ή του «Τριστάνου».

Οι ηλικιωμένοι κύριοι που, αν έπρεπε να κάνουν πολιτικές συζητήσεις στο πλαίσιο μιας κρατικής επίσκεψης, θα χρειάζονταν τουλάχιστον μισή μέρα για να χαλαρώσουν, θα οδηγούνταν από τη μια δεξίωση και ένα γεύμα στην άλλη, όπου όμως θα συναντούσαν παντού τους ίδιους ανθρώπους.

Η επιβολή του πρωτοκόλλου είναι πραγματικό μαρτύριο για τους περισσότερους. Μακάρι το πρωτόκολλο να ήταν τουλάχιστον αρκετά λογικό, ώστε να προσφέρει δείπνο στους ξένους επισκέπτες και στις κυρίες τους, που να είχαν πραγματική προσωπική γοητεία και να μιλούσαν και την κατάλληλη γλώσσα. Ειδικά εμείς στο Βερολίνο, είμαστε πολύ τυχεροί που έχουμε τόσο ταλαντούχες ηθοποιούς όπως η Λιλ Ντάγκοβερ (Lil Dagover), η Όλγκα Τσέχωφ (Olga Tschechowa) και η Τιάνα Λέμνιτζ (Tiana Lemnitz).[167]

Ο βασιλιάς Μπόρις της Βουλγαρίας απέδειξε για άλλη μια φορά ότι είναι μια έξυπνη αλεπού. Όταν του πρόσφερα την ευκαιρία να τον περιποιηθώ στο Βερολίνο, ζήτησε να του επιτραπεί να μείνει εκεί εντελώς ανεπίσημα, καθώς δεν ήθελε να ενοχλήσει κανέναν. Στην πραγματικότητα, φυσικά, ήθελε μόνο να αποφύγει το μαρτύριο του πρωτοκόλλου. Δεν είδε τον «Φάουστ» ή κάποια όπερα, αλλά αντίθετα πήγε να δει τον «Ζητιάνο Φοιτητή» και τον «Κόμη του Λουξεμβούργου» και διασκέδασε βασιλικά. Ειδικά με τους Βαλκάνιους πρίγκιπες, πρέπει να θυμόμαστε ότι – όπως τον διαβεβαίωσε ρητά ο βασιλιάς Μπόρις – μπορούσαν να λείψουν από τη χώρα τους μόνο για 8 ημέρες το πολύ, αν δεν ήθελαν στο μεταξύ να χάσουν τον θρόνο τους.

Δεδομένης της πολιτικής ατμόσφαιρας στα Βαλκάνια, η οποία είναι γεμάτη με δολοφονίες, επαναστάσεις και άλλα παρόμοια, οι κορυφαίοι άντρες των βαλκανικών κρατών θα ήταν ευτυχείς αν μπορούσαν να παρακολουθήσουν μαζί μας μια παράσταση όπως η «Εύθυμη Χήρα» και να μην χρειάζεται να

167. Ηθοποιοί και τραγουδίστριες όπερας διεθνούς φήμης.

παρακολουθήσουν τις θεατρικές παραστάσεις που τους επιβάλλει το πρωτόκολλο, στις οποίες παρουσιάζονται αστραφτερά στιλέτα όπως ακριβώς στην πατρίδα τους.

Ο μόνος Βαλκάνιος πρίγκιπας που κάποτε μπόρεσε να φύγει από τη χώρα για περισσότερες από 8 ημέρες χωρίς να μπει σε μπελάδες ήταν παλιός Πέρσης Σάχης[168], που πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο, έκανε τα ταξίδια του στο εξωτερικό κάθε χρόνο. Αλλά ήταν αναμφισβήτητα μια πραγματικά εξαιρετική περίπτωση.

Εάν το πρωτόκολλο σημαίνει και ότι κάθε ξένος πρέπει να σέρνεται σε τόσα πολλά μουσεία και να ορίζει ένα συγκεκριμένο χρόνο για να βλέπει κάθε πίνακα, μετά τον οποίο κάποιος ακόλουθος, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις επιθυμίες του επισκέπτη, χτυπάει ένα μακρύ ραβδί με μια χρυσή λαβή στο πάτωμα και έτσι τον καλεί να προχωρήσει, είναι πολύ λάθος. Όσο το πρωτόκολλο δεν προσαρμόζει το πρόγραμμά του για τις κρατικές επισκέψεις στα πιο φυσικά ανθρώπινα συναισθήματα, θα κάνει τη ζωή των επισκεπτών μόνο άθλια.

Πόσο διαφορετικό είναι το πρωτόκολλο του υπουργείου Εξωτερικών του Παρισιού. Με την άφιξη του επίσημου επισκέπτη, οργανώνεται μια μεγάλη πομπή με μια ομάδα στρατιωτών με λαμπερές στολές και μια δεξίωση στο Μέγαρο των Ηλυσίων, και στη συνέχεια – ο επισκέπτης έχει έξι ημέρες ελεύθερου χρόνου. Για τον τρόπο που περνάει αυτόν τον ελεύθερο χρόνο, ο Παρισινός Τύπος, που συνήθως είναι κουτσομπολίστικος, ξέρει να διατηρεί διακριτικότητα με τρόπο που θα μπορούσε να προκαλέσει στο ξένο επισκέπτη μόνο συμπάθεια.

Ένας Βαλκάνιος που έχει περάσει έτσι όμορφες μέρες στο Παρίσι, μετά την επιστροφή του στην πατρίδα του, φυσικά, θα ανυπομονούσε να εξασφαλίσει τουλάχιστον ένα ακόμη οκταήμερο επαγγελματικό ταξίδι στο Παρίσι τον επόμενο χρόνο. Δεδομένου ότι θα χρειαζόταν φυσικά έναν επαγγελματικό λόγο για ένα τέτοιο ταξίδι, η Γαλλία θα ωφελούνταν πάντα σε μεγάλο βαθμό από αυτή την επιδέξια προσέγγιση στην αντιμετώπιση των ξένων.

Οι διπλωμάτες μας, πριν δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους στη διπλωματική τέχνη, θα πρέπει να προσπαθήσουν να κατανοήσουν τη νοοτροπία ενός τέτοιου βαλκάνιου πολιτικού. Οι πόλεις από τις οποίες έρχονται είναι συνήθως τόσο μεγάλες που γνωρίζουν κάθε αχθοφόρο από κοντά. Αυτός και η σύζυγός του, όπως οι πρίγκιπες της Ινδίας, παντρεύτηκαν στα νιάτα τους, όπως το βόδι με την αγελάδα. Ένας τέτοιος άνθρωπος ουσιαστικά βγάζει έναν αναστεναγμό ανακούφισης όταν, σίγουρος ότι ο Τύπος θα παραμείνει διακριτικός, μπορεί να γοητεύσει μια ωραία κοπέλα. Γι' αυτό οι ξένοι επισκέπτες στη Βιέννη και στο Βερολίνο πρέπει να αφεθούν στην ησυχία τους για μερικές μέρες. Φέρνουν μαζί τους καλές πολιτικές διασυνδέσεις και ένα μεγάλο ποσό ξένου συναλλάγματος.

Δεδομένου ότι, κατά τη διάρκεια της δικής του επίσκεψης στη Ρώμη, ο Ντούτσε είχε φροντίσει με τόσο ευφυή τρόπο ώστε να έχει αρκετό χρόνο για να δει με ησυχία όλα τα έργα τέχνης που τον ενδιέφεραν, είχε φροντίσει ώστε οι Ιταλοί πολιτικοί θα έδιναν μόνο μια πολύ περιορισμένη προσοχή στο πρωτόκολλο. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό.

Ο ένας Ιταλός μετά τον άλλο καταφθάνει με μεγάλο ενθουσιασμό για να

---

168. Ο Σάχης Ρεζά Σαχ Παχλαβί (Reza Chan Pahlewi, 1878 – 1944), του οποίου την ικανότητα θαύμαζε ο Χίτλερ, ήταν ο πατέρας του σημερινού Σάχη της Περσίας.

μας επισκεφτεί. Γι' αυτό είπε στον Γκέρινγκ, ότι και οι δυό τους θα αφιερώσουν χρόνο για μία ή μιάμιση ώρα για να συναντηθούν με αυτούς τους Ιταλούς, ώστε να τους δοθεί ένας λόγος να ταξιδέψουν στη Γερμανία. Τον υπόλοιπο χρόνο θα μπορούσαν μετά να τον αφιερώσουν στην λεγόμενη θεραπεία από οδοντιάτρους, καρδιολόγους, γαστρολόγους και άλλους ειδικούς του Βερολίνου.

61 3 Απριλίου 1942 μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το βάσανο της δημοτικότητας

Στο μεσημεριανό γεύμα, λέγονταν κυρίως αστεία, με τα οποία το αφεντικό γελούσε με την καρδιά του, κρατώντας αρκετές φορές το χέρι του διαγώνια στη μύτη και το πρόσωπό του. Έκανε μερικά προσωπικά σχόλια και είπε, μεταξύ άλλων, ότι παλαιότερα ήταν πολύ καλός σκιέρ, αλλά σταμάτησε όσο περισσότερο βρισκόταν στο επίκεντρο της δημοσιότητας. Εξήγησε ότι σαν Αρχηγός μπορείς να επιδεικνύεσαι μόνο σε τομείς όπου είσαι απόλυτα ικανός, γιατί διαφορετικά, όλοι οι κακοπροαίρετοι θα άρπαζαν ένα μικρό ατύχημα σαν μια ευκαιρία για να διαδώσουν συκοφαντίες.

Η δημοτικότητα είναι βασανιστήριο, μπορείς μόνο να την καταριέσαι, γιατί για τέσσερα χρόνια κατάφερε να μην αφήσει καμία φωτογραφία του να βγει στη δημοσιότητα. Ένας Ιταλός που ήθελε να τον φωτογραφίσει, οι άνδρες του των SA του έσπασαν τη φωτογραφική μηχανή του, και στη συνέχεια έπρεπε να λογοδοτήσει στο δικαστήριο για απειλή κατά ενός αλλοδαπού. Στη συνέχεια όμως εξήγησε στον δικαστή ότι οι δικοί του ήθελαν να εμποδίσουν την φωτογράφηση ενστόλων, επειδή κάθε στρατιωτική οργάνωση απαγορευόταν σε αυτούς βάσει της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Αν ήθελε να αναλάβει την ευθύνη για το γεγονός ότι αυτή η δίκη θα οδηγήσει σε συνταγματικά προβλήματα, τότε μπορούσε να το κάνει. Η διαδικασία στη συνέχεια διακόπηκε λόγω «αδυναμίας εντοπισμού» των δραστών. Ο Ιταλός φαινόταν αρκετά έκπληκτος από αυτή την απόφαση.

Ακόμη και με τον φωτο-Χόφμαν έγινε τόσο γνωστός, που οι δικοί του ήθελαν να τον εμποδίσουν να τραβήξει τη φωτογραφία, κάτι που ήταν πιο εύκολο τότε από ό,τι σήμερα, επειδή αντί για φωτογραφικές μηχανές σε μέγεθος τσέπης υπήρχαν μόνο φωτογραφικές μηχανές φωτογράφων σε μέγεθος μικρών κουτιών. Ο Χόφμαν επικαλέστηκε στη συνέχεια τον Ντίτριχ Έκαρτ και υποσχέθηκε να μην δημοσιεύσει τη φωτογραφία. Και κράτησε την υπόσχεσή του.

Ο καθηγητής Χάινριχ Χόφμαν εκπαιδεύτηκε στο φωτογραφικό εργαστήριο της Βαυαρικής Αυλής του πατέρα του και του θείου του, Ρόμπερτ και Χάινριχ Χόφμαν, στο Ρέγκενσμπουργκ, στη συνέχεια εργάστηκε στην Ελβετία και στην Αγγλία, μεταξύ άλλων στο Λονδίνο με τον διάσημο φωτογράφο τέχνης Εμίλ Όττο Χόπε (Emil Otto Hoppé). Το 1909, ο Χόφμαν άνοιξε το δικό του φωτογραφικό στούντιο στο Μόναχο για πολιτικό ρεπορτάζ, το οποίο παρήγαγε πολλές γνωστές φωτογραφίες του Γερμανού Κάιζερ, του Βρετανού Βασιλιά και των Βαυαρών μοναρχών. Ο Χίτλερ συνάντησε για πρώτη φορά τον Χόφμαν όταν ο Χόφμαν τράβηξε μια φωτογραφία του αξίας 1.000 δολαρίων για ένα

αμερικανικό πρακτορείο Τύπου, αλλά την κατέστρεψε μετά από αίτημα του Χίτλερ. Ο Χίτλερ, που από τότε είχε γίνει τακτικός επισκέπτης στο σπίτι της οικογένειας Χόφμαν, τον διόρισε «Φωτογραφικό Ανταποκριτή του Ράιχ» του NSDAP το 1925 και του «Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ» το 1934, και έτσι ο Χόφμαν ήταν συχνά παρών στο Στρατηγείο του Αρχηγού. Αν ο ίδιος δεν ήταν διαθέσιμος στα στούντιό του στο Μόναχο, το Βερολίνο και τη Βιέννη, έστελνε τον νεότερο αφεντικό της φίρμας του, τον Χάινριχ Χόφμαν Γ΄, τον γιο του, ο οποίος σαν συνταγματάρχης της Νεολαίας του Χίτλερ ανήκε στην Ηγεσία Νεολαίας του Ράιχ, είχε περάσει τις εξετάσεις του στο φωτομοντάζ το 1937 (από το 1940 στρατιώτης σε λόχο προπαγάνδας), και του οποίου οι δεξιότητες στον τομέα της φωτογραφίας σαν καλλιτέχνης και διευθυντής αναγνωρίστηκαν πλήρως από τον Χίτλερ.

Μετά την αποφυλάκισή του, δεν μπορούσε πλέον να σταματήσει να τον φωτογραφίζουν. Από τότε, η ιδιωτική του ζωή έχει τελειώσει.

Αλλά τελευταίο μέρος της ζωής του καταστράφηκε από την αστυνομία, την οποία έπρεπε να καταπιεί σαν αναγκαίο κακό από το 1933, ειδικά επειδή με το ζήλο της συχνά τραβούσε την προσοχή των επίδοξων δολοφόνων. Διότι, αν είχε γνωστοποιηθεί η άφιξή του κάπου, ερχόταν ο αστυνόμος, που όλοι τον γνωρίζουν στη μικρή πόλη, και με την επίσημη στολή ένιωθε σημαντικός, «καθάριζε» τους δρόμους ώρες πριν, αλλά στο τέλος οι δρόμοι θα ήταν τόσο γεμάτοι με κόσμο που μπορούσε να προχωρήσει με το αυτοκίνητο μόνο με ρυθμό χελώνας, φοβούμενος συνεχώς ότι κάποιος μπορεί να χτυπηθεί και να τραυματιστεί. Εκτός αυτού, θα αργούσε σε συναντήσεις και τα συναφή. Και αμέσως όλοι θα έλεγαν: «Λοιπόν, ο Αρχηγός είναι και τσαπατσούλης!»

Για αυτόν, το να πηγαίνει κάπου με το αυτοκίνητο είναι πλέον δυνατό μόνο στους αυτοκινητόδρομους, όπου απαγορεύεται αυστηρά στους συνοδούς της διαδρομής να ειδοποιούν τηλεφωνικά την διαδρομή και τα γειτονικά χωριά. Διαφορετικά, οι μόνες του επιλογές θα ήταν να πετάξει ή να πάρει το τρένο. Αλλά, για παράδειγμα, η ιδιωτική επίσκεψη σε μια κυρία στο Μόναχο ή αλλού είναι εντελώς αδύνατη. Μια ώρα νωρίτερα, 12 αστυνομικοί στέκονταν μπροστά στην εξώπορτα και τα πλήθη συνωστίζονταν σταδιακά πίσω τους. Ήταν χαρούμενος που τουλάχιστον η βεράντα του «Οίκου Γερμανικής Τέχνης» στο Μόναχο ήταν αρκετά ψηλή, ώστε να μπορεί να κάθεται εκεί ήσυχα το καλοκαίρι, χωρίς να του φέρνουν συνεχώς χέρια και να του ζητούν αυτόγραφα.

Ο Χίτλερ είχε διαθέσει στην Εύα Μπράουν ένα διαμέρισμα τριών δωματίων στο Μόναχο-Μπόγκενχαουζεν, στην οδό Βίντενμαϊρστράσε, και το 1936 της δώρισε μια μικρή, διώροφη βίλα στο Μόναχο, στην οδό Βάσερμπουργκστράσε 12 (σήμερα: Ντέλπστράσε), με 82 τετραγωνικά μέτρα σε κάθε όροφο και ένα οικόπεδο 800 τετραγωνικών μέτρων, αλλά λόγω των «μέτρων ασφαλείας της αστυνομίας» και του πλήθους που ενοχλούσε, μπορούσε να την επισκέπτεται εκεί σπάνια και μόνο τη νύχτα. Γι' αυτό την έκανε οικονόμο του («αφεντικό») στο Μπέργκχοφ στα τέλη του 1936, όταν η χήρα ετεροθαλής αδερφή του Άντζελα Ράουμπαλ παντρεύτηκε τον καθηγητή αρχιτεκτονικής Μάρτιν Χάμιτς (Martin Hammitzsch) και αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τον εποπτικό της ρόλο στο Μπέργκχοφ λόγω της μετακόμισής της στη Δρέσδη. Φυσικά, η Εύα Μπράουν δεν έγινε εύκολα αποδεκτή από τις συζύγους των κορυφαίων αυλικών του Χίτλερ. Σε μια συνάντηση στο Μπέργκχοφ, η κυρία Γκέμπελς είπε

στα γαλλικά στον Χίτλερ όλα όσα «δεν χρειαζόταν να ακούσει η μικρή». Μετά όμως, έμεινε εντελώς έκπληκτη όταν η Εύα Μπράουν συνέχισε τη συζήτηση στα γαλλικά, που οι γλωσσικές γνώσεις της κυρίας Γκέμπελς είχαν σχεδόν τελειώσει. Όταν ο Χίτλερ παρατήρησε ότι η κυρία Γκέρινγκ και άλλοι είχαν «τυχαία» ξεχάσει να προσκαλέσουν την Εύα Μπράουν σε εορταστική εκδήλωση στην κατοικία του στο Όμπερσαλτσμπεργκ, κάλεσε τον Γκέρινγκ και του εξήγησε: «Η δεσποινίς Μπράουν, στα 23 της, είναι ακόμα πολύ νέα και άπειρη για να είναι η «Πρώτη Κυρία» του Τρίτου Ράιχ. Παρ' όλα αυτά, είναι η μόνη γυναίκα στη ζωή μου. Θα την παντρευτώ όταν αποσυρθώ κάποια μέρα στο Λιντς. Περιμένω αυτό να γίνει σεβαστό».

62

3 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Είναι απαραίτητος ένας δυϊσμός μεταξύ Γερμανίας και Αγγλίας;

Μετά το δείπνο το αφεντικό μίλησε για τη φυλετική εικόνα στην Αγγλία και τη Γερμανία.

Η Αγγλία έχει μια θαυμάσια ποικιλία ανθρώπων στα ανώτερα στρώματά της. Αλλά τα κατώτερα στρώματά της θεωρούνται σκουπίδια. Σε αντίθεση με τη δική μας περίπτωση, όπου το εσώτερο τμήμα των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων του πληθυσμού είναι ευχάριστο.

Αρκεί μόνο να δούμε τους Γερμανούς εργάτες στο ναυπηγείο του Βίλχελμσχαβεν και μετά τους εργάτες από όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες στην 4η είσοδο του λιμανιού του Βίλχελμσχαβεν για να το καταλάβουμε αυτό. Ακόμα και το εσώτερο τμήμα της Νεολαίας του Χίτλερ είναι πολύ καλύτερο από αυτό ολόκληρης της αγγλικής νεολαίας. Αλλά στα αγγλικά ανώτερα στρώματα – ακόμα και στις σκληρές, επιβλητικές αλλά άχαρες Αγγλίδες αυτών των στρωμάτων – μπορούμε να δούμε τα σημάδια χιλιετιών φυσικής επιλογής.

Ο Χίτλερ χρησιμοποίησε τις επανειλημμένες επισκέψεις του στο Βιλχελμσχάφεν για να περιηγηθεί στο ναυπηγείο του Βιλχελμσχάφεν, το οποίο ήταν το σημαντικότερο ναυπηγείο της Γερμανίας εκείνη την εποχή με 40.000 εργαζόμενους. Ακολούθως ο πατέρας μου τον συνόδευε τακτικά στις νεόκτιστες εισόδους του λιμανιού, του οποίου η «Θαλάσσια Κλειδωνιά Ρέντερ» ήταν η μεγαλύτερη κλειδαριά στον κόσμο.

Γι' αυτό και θα ήθελε να διεξαγάγει αυτόν τον πόλεμο ενάντια στον μπολσεβικισμό με εταίρους το αγγλικό ναυτικό και την αεροπορία.

Στις 11 Αυγούστου 1939, είπε στον Ελβετό ιστορικό Γιάκομπ Μπούρκχαρντ (Jacob Burckhardt) Επίτροπο της Κοινωνίας των Εθνών για το Ντάντσιχ (1937 – 1939) και Πρόεδρο του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού (1944 – 1949), για να διαβιβαστεί στην βρετανική κυβέρνηση στο Λονδίνο:
«Αν η Δύση είναι πολύ ανόητη και τυφλή για να το καταλάβει αυτό, θα αναγκαστώ να καταλήξω σε συνεννόηση με τους Ρώσους, να νικήσω τη Δύση και στη συνέχεια – μετά την ήττα της – να στρέψω όλες μου τις δυνάμεις εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης».

Αλλά η ιστορία συνεχίζει την αμείλικτη πορεία της και πάντα διευθετεί τα πράγματα έτσι ώστε το πρόβλημα της συνύπαρξης, ακόμη και στην περίπτωση της ισότητας του αίματος, να επιλύεται με τέτοιο τρόπο, ώστε ο ισχυρότερος, μέσω του αγώνα, να φέρνει τον ασθενέστερο υπό την προστασία του, και να μην επιτρέπεται ο δυϊσμός.

Έτσι ήταν πριν από 80 χρόνια με την Πρωσία και την Αυστρία. Και έτσι είναι σήμερα με τη Γερμανία και την Αγγλία.

63 4 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ιαπωνική Κρατική Φιλοσοφία

Στο σημερινό μεσημεριανό γεύμα, ήρθε το αφεντικό και μίλησε για την κρατική θρησκεία, ή καλύτερα την κρατική φιλοσοφία, των Ιαπώνων[169]. Εξήγησε ότι η πολιτική φιλοσοφία των Ιαπώνων, η οποία σήμερα είναι μια από τις πιο σημαντικές αφετηρίες των επιτυχιών τους, έχει επιβιώσει σαν βάση της ζωής του ιαπωνικού λαού μόνο επειδή κατά καιρούς την προστάτευσε από το δηλητήριο του Χριστιανισμού.

Όπως και με τον Μωαμεθανισμό, το περιεχόμενο της πίστης στην ιαπωνική κρατική θρησκεία δεν είναι η τρομοκρατία, αλλά η ελπίδα για ευτυχία. Η τρομοκρατία στην πραγματικότητα είναι μια ιουδαϊκή πεποίθηση που διαδόθηκε από τον Χριστιανισμό και έχει μπερδέψει μόνο το μυαλό μας. Γιατί όλες οι τρομοκρατικές ιδεολογίες στον τομέα της πίστης είναι ικανές μόνο να απομακρύνουν τους ανθρώπους από την αισιοδοξία και να τους ενσταλάξουν απύθμενη δειλία.

Εκφυλισμένη Τέχνη στις ΗΠΑ και την Αγγλία

Μετά την επιτυχία της Γερμανίας να εξαλείψει τους Ιουδαίους και τον Χριστιανισμό από την πολιτική ζωή, μόνο εξετάζοντας τις εξελίξεις στην Αγγλία ή την Αμερική μπορούμε να δούμε πού μπορούν να οδηγήσουν αυτά τα στοιχεία έναν λαό. Μόνο ένα παράδειγμα: Όλα τα παραμορφωμένα ιουδαϊκά καλλιτεχνικά σκουπίδια, που είχαν εξαλειφθεί στη Γερμανία στο πλαίσιο της εκστρατείας της «διεφθαρμένη τέχνη», θα διακινούνταν πλέον σε υψηλές τιμές στην Αγγλία και τις ΗΠΑ. Και ολόκληρος ο αστικός κόσμος εκεί, μαζί με τους γνώστες της τέχνης, δεν τολμά να αντιταχθεί. Το μόνο που μπορεί να πει κανείς είναι: Δειλία, το όνομά σου είναι αστική τάξη.

Παρόλο που ο Ιουδαϊσμός, έχοντας δημιουργήσει για τον εαυτό του σημαντικές θέσεις εξουσίας στον Τύπο, στον κινηματογράφο, στο ραδιόφωνο και στην οικονομία, και φέρνοντας στις ΗΠΑ την υπανθρωπότητα, ειδικά τους Νέγρους, κάτω από την οργανωτική του δύναμη, είχε ήδη βάλει τη θηλιά γύρω από το λαιμό της αστικής τάξης τόσο στην Αγγλία όσο και στις ΗΠΑ, οι ξύπνιοι πολίτες έτρεμαν ακόμη και στη σκέψη να πουν έστω και μια «σκληρή λέξη» για τους Ιουδαίους.

Ο βασιλιάς της Αγγλίας, ένας δεύτερος Γουλιέλμος Β';

Αυτό που βλέπουμε σήμερα στην Αγγλία και τις ΗΠΑ όσον αφορά την εσωτερική πολιτική είναι το ίδιο με αυτό που ζήσαμε το 1918: Ο Ιουδαίος, που

---

169. Αυτό αναφέρεται στην ιαπωνική κρατική θρησκεία, τον Σιντοϊσμό, που λατρεύει τις δυνάμεις της φύσης σαν θεϊκή παντοδυναμία και τους προγόνους και τους ήρωες των Ιαπώνων σαν φορείς ευλογίας.

από το θράσος του δεν ξέρει πια που θέλει να παρέμβει· παπάδες που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τον λαό για το δικό τους όφελος και πάνω απ' όλα, ένας βασιλιάς που εθελοτυφλεί. Ο σημερινός βασιλιάς της Αγγλίας (Βασιλιάς Γεώργιος ΣΤ') δεν είναι διαφορετικός από τον Γουλιέλμο Β', ο οποίος, το 1918, είχε παραλύσει από φόβο και δίσταζε σε κάθε απόφαση, έτοιμος να παραδοθεί ανά πάσα στιγμή.

Κάτω από έναν τέτοιο μονάρχη, ο Ιουδαίος μπορεί πραγματικά να εξαπλωθεί και να επεκταθεί όσο θέλει, αλλά και να διαδώσει το πνευματικό του δηλητήριο στον αστικό κόσμο. Το καλύτερο όμως είναι ότι οι ηλίθιοι στενόμυαλοι, συμβατικοί μικροαστοί στην Αγγλία και στις ΗΠΑ σήμερα, όπως ακριβώς έκαναν κάποτε και σε εμάς, έχουν την άποψη ότι χωρίς τους Ιουδαίους δεν θα υπήρχε οικονομία, γιατί χωρίς τους Ιουδαίους δεν θα λειτουργούσε η ροή του χρήματος. Λες και δεν υπήρχε οικονομική ευημερία, για παράδειγμα στον Μεσαίωνα, πριν οι Ιουδαίοι εμπλακούν έντονα στην οικονομική μας ζωή.

Ανατροφή παιδιών και αυστηροί νόμοι κληρονομιάς

Γι' αυτό το αφεντικό έχει την άποψη ότι πρέπει να εκπαιδεύσουμε τους μελλοντικούς ηγέτες μας τόσο σκληρά ώστε να απαλλαγούν από αυτή την δειλία μια για πάντα.

Η εκπαίδευση της νεολαίας του Χίτλερ ήταν «ολική». Ο ίδιος είπε: «Όταν αυτά τα παιδιά μπαίνουν στην οργάνωσή μας σε ηλικία 10 ετών και εκεί – συχνά για πρώτη φορά – νιώθουν ένα «φρέσκο αέρα» (δηλαδή, εξουσία και υπακοή), τότε τέσσερα χρόνια αργότερα μετακινούνται από τους Jungvolk (Νέους) στη Νεολαία Χίτλερ. Εκεί τους κρατάμε για άλλα τέσσερα χρόνια. Και μετά τότε σίγουρα δεν τα δίνουμε ξανά στα χέρια των παλιών μας δημιουργών τάξεων και θέσεων, αλλά αντίθετα τους παίρνουμε αμέσως στο Κόμμα, στο Εργατικό Μέτωπο, στα SA ή στα SS, στο NSKK (Εθνικοσοσιαλιστικό Μηχανοκίνητο Σώμα) κ.λπ. Και μετά από δύο χρόνια εκεί, πηγαίνουν στην Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ και εκπαιδεύονται ξανά εκεί για 6 έως 12 μήνες, όλα κάτω από ένα σύμβολο στην Υπηρεσία Εργασίας: κάτω από τη γερμανική σημαία. Μετά, η Βέρμαχτ τους αναλαμβάνει για δύο χρόνια εκπαίδευσης. Και όταν επιστρέφουν από εκεί, τους παίρνουμε αμέσως πίσω στα SA, SS κ.λπ.»

Γι' αυτό και είναι υπέρ ενός απολύτως αυστηρού νόμου περί κληρονομιάς, έτσι ώστε το ένα παιδί να κληρονομεί τα πάντα και τα άλλα να αναγκάζονται να ζήσουν και έτσι να κερδίζουν τα προς το ζην. Εάν ένας πατέρας αγαπάει πραγματικά το παιδί του, τότε θα πρέπει να φροντίσει να του δώσει εκτός από μια καλή κληρονομιά, και μια καλή ανατροφή.[170]

Μια καλή ανατροφή πρέπει να είναι τέτοια ώστε να

α) διαμορφώνει το χαρακτήρα του παιδιού προς το καλύτερο,

β) δίνει στέρεες γνώσεις στο παιδί,

γ) είναι συνεπής στους στόχους και τις μεθόδους της.

Αν ο πατέρας έχει πολλά χρήματα, θα πρέπει να δίνει στο παιδί του όσο το δυνατόν λιγότερα. Όποιος θέλει να μεγαλώσει σωστά το παιδί του πρέπει πάντα να θυμάται ότι η φύση δεν γνωρίζει έλεος.

Στο βαθμό που αυτή η εμπειρία λαμβανόταν υπόψη από τους νόμους περί

170. Εφαρμόστηκε στη διάταξη περί «κληρονομιάς» του Νόμου του Χίτλερ περί Κληρονομικών Αγροκτημάτων του Ράιχ της 29ης Σεπτεμβρίου 1933

κληρονομιάς των αγροτών, η αγροτιά ήταν υγιής. Ένα άτομο κληρονομούσε το αγρόκτημα, όλα τα άλλα έπαιρναν ελάχιστα ή τίποτα. Έτσι ακριβώς λειτουργούσε το αγγλικό σύστημα των ευγενών: μόνο ένας απόγονος κληρονομούσε τον τίτλο της ευγενείας, ενώ όλοι οι άλλοι δεν έπαιρναν τίποτα.

Μόνο αν δεν δώσουμε εύκολες ευκαιρίες στους νέους μπορούμε να τους προστατέψουμε από το να γίνουν δειλοί και τεμπέληδες. Γι' αυτό και το αφεντικό είχε διατάξει ότι τα αγροκτήματα του Ράιχ στην Ανατολή έπρεπε να είναι αδιαίρετα. Μόνο ο πιο ικανός γιος μπορούσε να κληρονομήσει το αγρόκτημα του Ράιχ από τους γονείς του· οι άλλοι θα έπρεπε να βρουν τον δικό τους δρόμο στη ζωή.

Αυτό είναι καλό και για την οικογένεια. Γιατί ακόμα και στην οικογένεια, μόνο ένας μπορεί να είναι ο αφέντης αν η οικογένεια, με όλα τα μέλη της, θέλει να επιβιώσει για γενιές με τον αποκτημένο πλούτο.

Επειδή ένας άνθρωπος δεν μπορεί να ζει για όλη του τη ζωή στα πούπουλα, ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν έχει δίκιο όταν λέει ότι η σκληρή εκπαίδευση των οικοτροφείων μας είναι υποδειγματική. (βλ. εξήγηση στη σελ. 124).

Επιλογή για την υπηρεσία του κράτους και τη διοίκηση του κράτους

Μόνο θαρραλέοι, ικανοί άνδρες θα μπορούσαν να χρειαστούν στην υπηρεσία του κράτους. Μόνο οι πιο γενναίοι μπορούσαν να αναλάβουν την ηγεσία του κράτους. Γιατί στα κατώτερα στρώματα του λαού, η ίδια η ζωή κάνει τη σκληρή επιλογή της, ώστε αυτά τα στρώματα να είναι σκληρά και αδίστακτα μπροστά σε μια δειλή ηγεσία. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να εξηγηθεί ότι το «κίνημα από τα κάτω» σάρωσε τον πύργο από τραπουλόχαρτα της σάπιας μοναρχίας το 1918.

Αν ένας μόνο Γερμανός μονάρχης, όπως ο Μπόρις της Βουλγαρίας, είχε μείνει με τις μεραρχίες του και είχε δηλώσει ότι δεν σκέφτεται να υποχωρήσει, τότε και εμείς θα γλιτώναμε από την κατάρρευση.

Γιατί η μοίρα είναι πολύ επιεικής και ευγενική και αφήνει να καταρρεύσει μόνο αυτό που είναι απολύτως σάπιο. Αν εμφανιστεί έστω και ένα δυνατό βλαστάρι, η μοίρα το αφήνει να ζήσει.

Αλλά οι αδύναμοι Γερμανοί πρίγκιπες, μέσα στον φόβο τους, δεν είχαν καν αρκετή κρίση για να διακρίνουν τον παραλογισμό μιας αναφοράς όπως αυτή για την παράδοση της 2ης Μεραρχίας Φρουράς. Το πόσο παρόμοια ήταν τα πράγματα στην Αγγλία, πόσο σάπια ήταν τα πάντα εκεί μέχρι το μεδούλι, αποδείχθηκε από το γεγονός ότι ένας Άγγλος επίσκοπος στο Καντέρμπουρι[171] κρέμασε τη σοβιετική σημαία από τον άμβωνα.

Ο νόμος της φύσης του αγώνα για τη ζωή

Δεν πρέπει να λυπόμαστε τους ανθρώπους που η μοίρα τους έχει προορίσει να χαθούν. Και όπως ένας τόσο καθυστερημένος άνθρωπος όπως ο σημερινός βασιλιάς της Αγγλίας ωθείται σε μια απόλυτη παρακμή από Εβραίους, ιερείς και μια δειλή αστική τάξη, έτσι εμείς θα πρέπει να χαιρόμαστε που οι δικοί μας σάπιοι ηγεμόνες οδηγήθηκαν σε παρόμοια μοίρα στην εποχή τους. Θα ήταν εντελώς λάθος να λυπόμαστε τους πρώην πρίγκιπές μας. Αντιθέτως, θα μπορούσαμε να χαρούμε που με αυτούς, το ισχυρότερο εμπόδιο για την γερμανική ενότητα είχε εξαλειφθεί. Δεν πρέπει να λυπόμαστε κανέναν που δεν έχει την απαραίτητη αντοχή να ζήσει. Μόνο ο τυφεκιοφόρος

171. Δεν ήταν ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι, αλλά ο Κοσμήτορας του Καθεδρικού Ναού του Καντέρμπουρι, δρ. Χιούλετ Τζόνσον (Hewlett Johnson), που συμπαθούσε ανοιχτά τους Σοβιετικούς.

εκεί έξω ή ο έντιμος, εργατικός εφευρέτης που δεν μπορεί να βρει πουθενά στήριγμα αξίζουν οίκτο. Αλλά, ακόμη και στην περίπτωσή τους, η συμπόνια πρέπει φυσικά να περιορίζεται στα μέλη του δικού τους έθνους.

Η φύση, όπως σε όλους τους τομείς, είναι ο καλύτερος δάσκαλος στον τομέα της φυσικής επιλογής. Δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε καμιά καλύτερη κατασκευή της φύσης από την ανάδειξη των ζωντανών όντων, μόνο μέσα από έναν σκληρό αγώνα. Γι' αυτό είναι χαρακτηριστικό, ότι τα ανώτερα στρώματα, που ποτέ δεν είχαν νοιαστεί για τους εκατοντάδες χιλιάδες Γερμανούς μετανάστες και τη δυστυχία τους, τώρα θέλουν να νιώσουν συμπόνια για τους Ιουδαίους, παρόλο που οι Ιουδαίοι έχουν τους συνεργούς τους σε όλο τον κόσμο και είναι το πιο ανθεκτικό πλάσμα που υπάρχει. Οι Ιουδαίοι ευδοκιμούν παντού, ακόμη και στη Λαπωνία και τη Σιβηρία.

Στην περίπτωση ενός αμόρφωτου ηγετικού στρώματος, όλη η αγάπη που εκφράζεται με συμπόνια πρέπει να είναι αδιαίρετη μόνο προς τους ίδιους τους εθνοσυντρόφους. Ο Χριστιανισμός είναι καλός δάσκαλος σε αυτό. Γιατί στην κατεύθυνση της αγάπης προς τον «έναν» Θεό που έχει διαλέξει, είναι ο πιο φανατικός, ο πιο αποκλειστικός και ο πιο μισαλλόδοξος. Εξίσου τόσο φανατική, αποκλειστική και μισαλλόδοξη, πρέπει να θεωρηθεί όλη η αγάπη του ηγετικού στρώματος της Γερμανίας προς τον ικανό Γερμανό εθνοσύντροφο που εκπληρώνει πιστά και καλά το καθήκον του για όλη την κοινότητα.

Γι' αυτό η στοργή του, η συμπάθειά του ανήκει κυρίως στον Γερμανό τυφεκιοφόρο, που έπρεπε να επιβιώσει αυτόν τον χειμώνα στην πρώτη γραμμή[172]. Ακόμη και στην επιλογή του ηγέτη πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι ο πόλεμος είναι και ζωή, ότι αντιπροσωπεύει ακόμη και την πιο ισχυρή και κλασική έκφραση της ζωής και γι' αυτό ηγέτες θα πρέπει να είναι μόνο εκείνοι που στέκονται με πείσμα και γενναία στη θέση τους. Η σκληρότητα του χαρακτήρα του είναι πιο πολύτιμη από οτιδήποτε άλλο.

Σκληρότητα χαρακτήρα

Ένας σκληρός χαρακτήρας μπορεί να επιβληθεί ακόμα και με ελάχιστες γνώσεις. Οι πιο σκληροί, οι πιο γενναίοι, οι πιο τολμηροί, και κυρίως οι πιο πεισματάρηδες και ανθεκτικοί άνδρες ανήκουν στην διοίκηση της Wehrmacht. Αλλά τέτοιοι χαρακτήρες χρειάζονται και στην κυβέρνηση. Διαφορετικά, η πένα θα καταστρέψει ό,τι έχει κερδίσει το σπαθί.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο πολιτικός στον τομέα του πρέπει να είναι ακόμα πιο γενναίος από τον στρατιώτη που βγαίνει από το χαράκωμά του για να επιτεθεί εναντίον του εχθρού. Διότι η θαρραλέα απόφαση ενός μόνο πολιτικού θα μπορούσε να σώσει αμέτρητες ζωές στρατιωτών. Γι' αυτό οι πολιτικοί δεν πρέπει ποτέ να είναι απαισιόδοξοι. Το καλύτερο θα ήταν να σκοτώσουμε όλους τους απαισιόδοξους. Γιατί οι γνώσεις τους θα οδηγούν πάντα σε αρνητικές αντιλήψεις την κρίσιμη στιγμή. (Αυτή η παρατήρηση, όπως μου ψιθύρισε ο διπλανός μου, απευθυνόταν στον φον Μπράουχιτς[173]

---

172. Για τους στρατιώτες του γερμανικού Ανατολικού Μετώπου ο Χίτλερ καθιέρωσε στις 26 Μαΐου 1942 το – σχεδιασμένο από έναν υπαξιωματικό ονόματι Ερνστ Κράουζε – μετάλλιο της Ανατολής «Winterschlacht im Osten 1941/42» (Μετάλλιο της Χειμερινής Μάχης στην Ανατολή 1941/42). Αυτό – όπως το έλεγε ο λαός – «Τάγμα των Παγωμένων Κρεάτων του Ράιχ» απονεμόταν μόνο σε εκείνους, που πολέμησαν στο ρωσικό κρύο από τις 15 Νοεμβρίου 1941 έως τις 15 Απριλίου 1942, και είχαν αποδείξει την ικανότητά τους σε εχθρικές πτήσεις ή σε άλλη αποστολή στο μέτωπο για 60 ημέρες.

173. Στρατάρχης Βάλτερ φον Μπράουχιτς (Walther von Brauchitsch), Ανώτατος Διοικητής της Διοίκησης Ομάδων Στρατιάς της Λειψίας, έγινε Ανώτατος Διοικητής του Στρατού στις 4 Φεβουαρίου

και στον Χάλντερ[174]!)

Ειδικά αυτός ο χειμώνας μας δίδαξε ότι πρέπει να είμαστε πολύ αισιόδοξοι αν δεν θέλουμε να αποτύχουμε τώρα που έχουμε συσσωρευμένες γνώσεις. Διότι ειδικά αυτός ο χειμώνας για τους παντογνώστες, παρουσίασε έναν τέτοιο πλούτο αναλογιών – όπου τα πράγματα πήγαν στραβά – που πρέπει κανείς να συμπεράνει ξεκάθαρα: Σε περιόδους κρίσης, οι ξερόλες γύριζαν τη στρόφιγγα πολύ εύκολα από το θετικό στο αρνητικό, και στηρίζονταν συχνά από τη λαϊκή γνώμη, που δεν ήταν σταθερή. Αντίθετα, για τον θαρραλέο και δραστήριο αισιόδοξο το υποσυνείδητο ή η κοινή λογική δείχνει μια διέξοδο, ακόμα κι αν δεν έχει τόσο εκτεταμένες γνώσεις.

Τον χειμώνα του 1941, με την έναρξη της κρίσης, ο Χίτλερ οργάνωσε αμέσως μια «δωρεά μετάλλου από τον γερμανικό λαό», μια «συγκέντρωση υφασμάτων του Ράιχ» και μια «συγκέντρωση από μαλλί, γούνα και χειμερινά ρούχα για το μέτωπο», που πυροδότησαν ένα ευρύ κύμα εθνικού ιδεαλισμού. Επιπλέον, ενεργοποίησε το «Winterhilfswerk» (WHW – Έργο Χειμερινής Βοήθειας) του σε τέτοιο βαθμό που οι άνθρωποι δώρισαν πάνω από ένα δισεκατομμύριο μάρκα Ράιχ μόνο σε αυτό κατά τη διάρκεια του χειμώνα του 1941/42. Το WHW (Έργο Χειμερινής Βοήθειας) ιδρύθηκε για πρώτη φορά από τον Χίτλερ τον χειμώνα του 1933/34 σαν μια «εθνική εκστρατεία συγκέντρωσης» με βάση το πρότυπο της Καθολικής Εκκλησίας, και σταδιακά εξάλειψε κάθε φτώχεια στη Γερμανία με τον τεράστιο όγκο δωρεών σε είδος και χρηματικά ποσά (4,019 δισεκατομμύρια μάρκα του Ράιχ μέχρι τον χειμώνα του 1941/42). Τα διακριτικά σήματα της δωρεάς του WHW (Έργο Χειμερινής Βοήθειας), που εκδόθηκαν τις ημέρες συλλογής μέχρι τον χειμώνα του 1943 και φοριούνταν ορατά στα ρούχα, περιλάμβαναν ολόκληρη τη γερμανική πολιτιστική, ηθική και στρατιωτική ιστορία, καθώς και γερμανικά μέταλλα, είδη ξύλου, υφάσματα, πορσελάνη, κεχριμπάρι, ημιπολύτιμους λίθους, λουλούδια και φαρμακευτικά βότανα, και φυλλάδια του Χίτλερ και βιογραφίες των παρασημοφορημένων με το Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού. Υπήρχαν, για παράδειγμα, ξύλινα άλογα και φιγούρες από παραμύθια, πουλιά και πεταλούδες από πορσελάνη, γυάλινες απεικονίσεις ζώων και γερμανικών κτιρίων, καθώς και γυάλινες καμέο με τα κεφάλια των πιο διάσημων Γερμανών. Μεταξύ των εμβλημάτων υπήρχαν ακόμα και πετσετάκια από δαντέλα της πόλης Πλάουεν και υφαντά οικόσημα. Τα εμβλήματα σχεδιάστηκαν από μερικούς από τους πιο διάσημους καλλιτέχνες της Γερμανίας εκείνης της εποχής, όπως ο καθηγητής του Μονάχου Ρίχαρντ Κλάιν, ο οποίος επίσης μοντελοποιούσε μετάλλια και σχεδίαζε γραμματόσημα. Τα εμβλήματα των συγκεντρώσεων στους δρόμους

1938, γιατί ο Χίτλερ περίμενε από αυτόν να παρέχει σύγχρονη εκπαίδευση και να επιβλέπει τη γενική μηχανοκίνηση του στρατού. Εξάλλου, αποδέχτηκε πολύ πιο εύκολα τη στρατιωτική υποταγή που του επέβαλε ο Χίτλερ, αφού τον είχε βοηθήσει να βγει από μια κρίση δίνοντάς ένα ποσό των 80.000 μάρκων όπως λέγεται. Σε διαφωνίες με τον Χίτλερ, προτίμησε να παραιτηθεί παρά να εμπλακεί σε επίμονα και δυναμικά αντεπιχειρήματα με καλά προετοιμασμένα επιχειρήματα, όπως έκανε ο Στρατηγός Γιόντλ.

174. Ο Χίτλερ απομάκρυνε τον Αρχιστράτηγο Φραντς Χάλντερ (Franz Halder) από τη θέση του Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου στις 24 Σεπτεμβρίου 1942, αφού η εργασιακή σχέση μεταξύ τους άρχισε να επιδεινώνεται από το χειμώνα του 1941. Αφορμή ήταν η διαφορετική εκτίμηση της κατάστασης στο μέτωπο του Καυκάσου. Ο Χίτλερ απαγόρευσε στον Χάλντερ να του δίνει οδηγίες για τις δυνατότητες των στρατευμάτων, επειδή αυτός, ο Χάλντερ – ακόμα και κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο – είχε υπηρετήσει μόνο σε θέσεις γενικού επιτελείου και δεν είχε καν το παράσημο τραυματισμού σε μαύρο (για ένα ή δύο τραύματα). Επιπλέον, τα νεύρα του Χάλντερ ήταν τόσο τεταμένα που οι συνεχείς ανησυχίες του άρχιζαν να φθείρουν και τα νεύρα του Χίτλερ.

του Ράιχ του WHW, στους δρόμους των περιφερειών του WHW, του Ερυθρού Σταυρού, του VDA (Σύνδεσμος για το Γερμανισμό στο εξωτερικό) κ.λπ. κατασκευάζονταν από εργαστήρια τέχνης και εργαζόμενους από το σπίτι από διάφορες περιοχές της Γερμανίας. Ειδικά για εργαζόμενους από το σπίτι στις περιοχές που επλήγησαν από την κρίση, ο Χίτλερ δημιούργησε θέσεις εργασίας για χιλιάδες από το 1933 με τις παραγγελίες παραγωγής των εμβλημάτων. Αν και τα εμβλήματα στις συγκεντρώσεις στο δρόμο κόστιζαν μόνο 20 πφένιχ, ο Χίτλερ δημιούργησε με αυτά ένα νέο αίσθημα αλληλεγγύης μεταξύ των Γερμανών, δηλαδή το αίσθημα της ανάγκης να «κάνουν με χαρά θυσίες για την εθνική κοινότητα». Τα εμβλήματα – συνολικά 478 από διάφορες συγκεντρώσεις στους δρόμους του Ράιχ και περίπου 2.000 από τις συγκεντρώσεις στους δρόμους των πιο σημαντικών περιφερειών – έγιναν τόσο δημοφιλή που συλλέχθηκαν παγκοσμίως όπως νομίσματα και γραμματόσημα και εξακολουθούν να δημοπρατούνται σήμερα σε κορυφαίες τιμές. Ο τελευταίος κατάλογος των εμβλημάτων χρονολογείται από το 1939 και έλαβε μια προσθήκη το 1942. Οι πλήρεις πρωτότυπες συλλογές είναι εξαιρετικά σπάνιες.

Δόξα τω Θεώ οι αισιόδοξοι είναι η πλειοψηφία του λαού μας. Και η Εκκλησία έχει χτίσει την επιχείρησή της πάνω σ' αυτό. Γιατί η διδασκαλία της δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ένδειξη στον αισιόδοξο ότι μετά από αυτή τη ζωή έρχεται μια ακόμη πιο ελπιδοφόρα ζωή, αν αφοσιωθεί εγκαίρως στο σωστό δόγμα – παραλίγο θα έλεγε φατρία. Πάνω από όλα όμως, οι φορείς της αισιοδοξίας έναντι του αιώνιου αντικειμενισμού των ανδρών είναι οι γυναίκες, που διακρίνουν τις πιθανές δυνατότητες του παιδιού από την πρώτη εβδομάδα και δεν παραιτούνται ποτέ από την πίστη τους.

64 4 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ανατολική Πρωσία και Αυτοκινητόδρομοι προς την Ανατολή

Στο δείπνο το αφεντικό επεσήμανε μετά απ' αυτό, ότι τα εδάφη της Γερμανίας στην Ανατολή χρειαζόταν μια σειρά από όμορφες νέες πόλεις· επειδή ήταν απαράδεκτο μόνο η δυτική ή η νότια Γερμανία να έχει πραγματικά ελκυστικά κέντρα. Το πόσο μακριά ήταν η Ανατολική Πρωσία, για παράδειγμα, στη συνείδηση των δυτικών, κεντρικών και νότιων γερμανικών πληθυσμών το 1914, μπορούσε να φανεί από το γεγονός ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν καν επηρεαστεί από την κρίση που προκλήθηκε από τη ρωσική εισβολή, και δεν είχαν ακούσει τίποτα πέρα από τη νίκη στο Τάννενμπεργκ και ούτω καθεξής.

Και ακόμη και σήμερα, το ταξίδι από το Μόναχο στο Βερολίνο δεν αποτελεί πρόβλημα, αλλά ένα ταξίδι από το Βερολίνο στο Κένιγκσμπεργκ θεωρείται ένα ταξίδι που κοστίζει μια περιουσία.

Γι' αυτό πρέπει να προσεγγίσουμε τα γερμανικά εδάφη στην Ανατολή με την κατασκευή όμορφων αυτοκινητοδρόμων[175] και αυτοί οι αυτοκινητόδρομοι πρέπει να δρομολογηθούν με τέτοιο τρόπο ώστε στο τέλος του δρόμου να

175. Οι αυτοκινητόδρομοι στην Ανατολή σχεδιάστηκαν με οδοστρώματα πλάτους έντεκα μέτρων (αντί για μόνο επτά μέτρα πλάτος όπως στο παλιό Ράιχ).

υπάρχουν ελκυστικοί προορισμοί όπως οι πόλεις της Βαλτικής Ρίγα, Ταλίν (Ρέβαλ) ή Νόβγκοροντ. Αλλά και η Ανατολή πρέπει να πάψει να αποτελεί σωφρονιστική αποικία για αξιωματικούς και δημόσιους υπαλλήλους.

65 5 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Προστασία διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, βιομηχανική κατασκοπεία και το σοβιετικό σύστημα κατασκοπείας

Στο μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό έδωσε εντολή για άλλη μια φορά στον καθηγητή Μορέλ να διασφαλίσει ότι οι Γάλλοι δεν θα κυκλοφορούσαν στην αγορά τη γερμανίνη μας, που αναπτύχθηκε μετά από χρόνια έρευνας, με διαφορετική ονομασία σαν γαλλικό προϊόν.

Έπρεπε στη συνθήκη ειρήνης να περιλαμβάνει οπωσδήποτε μια διάταξη που να απαγορεύει στους Γάλλους να εκμεταλλεύονται περαιτέρω τα διπλώματα ευρεσιτεχνίας που τους έχουμε αποκαλύψει βάσει της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Γενικώς είναι παράλογο να συνεχιστεί η αποκάλυψη γερμανικών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας στο εξωτερικό μέσω της διαδικασίας αδειοδότησης. Ακόμη και η Βραζιλία, που δεν έχει ποτέ δημιουργήσει ιδιαίτερα σημαντικές δικές της εφευρέσεις, πιστεύει, κάτω από τις σημερινές συνθήκες, ότι έχει το δικαίωμα να ανακαλέσει την προστασία των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και να εκμεταλλευτεί η ίδια τα διπλώματά μας ευρεσιτεχνίας.

Γι' αυτό ήθελε, από εδώ και στο εξής τα γερμανικά διπλώματα ευρεσιτεχνίας να παραμένουν μυστικά μια για πάντα.

Είχε παρατηρήσει εδώ και καιρό ότι διάφορα έθνη, όπως για παράδειγμα οι Ρώσοι και οι Ιάπωνες, που δεν μπορούν οι ίδιοι να παράγουν λογικές εφευρέσεις – όταν θέλουν να κατασκευάσουν ένα συγκεκριμένο προϊόν, – είχαν ένα δείγμα αυτού του προϊόντος, για παράδειγμα μια εργαλειομηχανή, που τους έστελναν από την Αμερική, την Αγγλία και τη Γερμανία, ίσως και να προμηθεύονταν και τα σχέδια για αυτό, και μετά, από τις τρεις μηχανές, έφτιαχναν μια τέταρτη, η οποία, φυσικά, ήταν η καλύτερη.

Η συνεργασία του Χίτλερ με τους Σοβιετικούς

Το πόσο μακριά μπορούσε να φτάσει αυτό το θράσος σε αυτόν τον τομέα, του είχε δείξει ο ένας χρόνος συνεργασίας του με τους Σοβιετικούς.

Εκμεταλλευόμενοι αδίστακτα τη δύσκολη κατάστασή του οι Σοβιετικοί πρόσφατα ζήτησαν ακόμη και να αγοράσουν συσκευές παρατήρησης πυροβολικού, καταδρομικά, ακόμη και ολόκληρα θωρηκτά με σχέδια. Καθώς όλα κρέμονταν από μια κλωστή για αυτόν, είχε αναγκαστεί να τους παραδώσει και ένα βαρύ καταδρομικό (το βαρύ καταδρομικό «Lützow»).

Η συνεργασία του Χίτλερ με τον Στάλιν, βασισμένη στο Σύμφωνο Μη Επίθεσης της 23ης Αυγούστου 1939 και στη Συνθήκη Φιλίας της 28ης Σεπτεμβρίου 1939, αρχικά ήταν εγκάρδια. Ο Ρίμπεντροπ είχε αναφέρει στον Χίτλερ ότι ένιωθε εξίσου άνετα ανάμεσα στους ανθρώπους του Στάλιν κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων στο Κρεμλίνο «όσο και ανάμεσα στους παλιούς κομματικούς συντρόφους» του NSDAP. Και ο φωτογράφος Χόφμαν είχε ενημερώσει τον Χίτλερ ότι ο Στάλιν είχε αποδεχτεί κατ' αρχήν την ιδιωτική πρόσκληση του Χίτλερ να επισκεφθεί το Βερολίνο. Έτσι, ο Χίτλερ άρχισε να

ανταλλάσσει συγχαρητήρια τηλεγραφήματα και προσωπικά μηνύματα με τον Στάλιν. Από τα τέλη του 1939 μέχρι τα μέσα Μαΐου του 1940, η ευφορία του Χίτλερ για τον Στάλιν και τη Ρωσία ήταν τόσο μεγάλη που διέταξε τον εκδοτικό οίκο του Κόμματος Έερ να εξαλείψει όλο το αντισοβιετικό γραπτό υλικό και εξέφρασε σε ιδιωτικούς κύκλους την ελπίδα ότι, σε ένα είδος πολιτικής του Μπίσμαρκ απέναντι στη Ρωσία, το πρόβλημα των τροφίμων, του πετρελαίου και άλλων πρώτων υλών της Μεγάλης Γερμανίας και της Ευρώπης θα μπορούσε να λυθεί μέσω εμπορικών και οικονομικών συμφωνιών με την ΕΣΣΔ – δηλαδή χωρίς πόλεμο. Μόνο όταν ο Στάλιν, μετά τις – απροσδόκητες γι' αυτόν – κεραυνοβόλες νίκες του Χίτλερ επί της Δανίας, της Νορβηγίας, της Ολλανδίας, του Βελγίου και της Γαλλίας, στράφηκε σε μια πολιτική και οικονομική πορεία σύγκρουσης, ο Χίτλερ εγκατέλειψε την πολιτική «κατευνασμού» του απέναντι στη Σοβιετική Ένωση και αντέκρουσε τις σοβιετικές διεκδικήσεις, που του είχε ανακοινώσει ο Μολότοφ τον Νοέμβριο του 1940, για προσβάσεις στη Βαλτική και στη Βόρεια Θάλασσα (Μεγάλη Ζώνη, Μικρή Ζώνη, Έρεσουντ, Κάτεγατ, Σκάγκερακ), για τμήματα της Φινλανδίας (Πέτσαμο, Πόρκαλα, Βίμπεργκ), για τη Ρουμανία, για τη Βουλγαρία και για την Ελλάδα (Θεσσαλονίκη), για προσβάσεις της Τουρκίας στη Μεσόγειο (Βόσπορος, Δαρδανέλλια) και για ναυτικές βάσεις στον Περσικό Κόλπο και τη Γιουγκοσλαβία με ένα γερμανικό «όχι».

Η συμμαχία συμφερόντων Χίτλερ/Στάλιν από τις 23 Αυγούστου/28 Σεπτεμβρίου 1939, μετά την επίσκεψη του Μολότοφ στο Βερολίνο τον Νοέμβριο του 1940, μετατράπηκε και από τις δύο πλευρές, σε ένα απλό μέσο κέρδους χρόνου, στην με την επιδίωξη των αμοιβαίων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Η σοβιετική ηγεσία είχε το «πάνω χέρι». Γιατί οι εμπορικές συμφωνίες προέβλεπαν ότι οι σοβιετικές παραδόσεις πρώτων υλών και τροφίμων – που χρειαζόταν επειγόντως ο Χίτλερ για την πολεμική του προσπάθεια στη Δύση – θα παρέχονταν μόνο σταδιακά σε αντάλλαγμα για τις γερμανικές αντιπαραδόσεις βιομηχανικών και εξοπλιστικών αγαθών. Οποιαδήποτε πίστωση εξαρτιόταν από την καλή θέληση του Στάλιν. Μετά το φιάσκο του Μολότοφ στο Βερολίνο είναι κατανοητό ότι ο Στάλιν το χρησιμοποίησε σαν μοχλό πίεσης κατά του Χίτλερ.

Ευτυχώς, είχε καταφέρει να τους αποτρέψει από το να αποκτήσουν το πυροβολικό καθυστερώντας την παράδοση μεμονωμένων εξαρτημάτων.

Είχε όμως μια εμπειρία εκείνη την εποχή που του δίδαξε μια για πάντα: Όταν Ρώσοι τεχνικοί ήρθαν σε εμάς για να αγοράσουν ένα μηχάνημα και τους δείξαμε τα πάντα στα αντίστοιχα εργοστάσια, μας εξήγησαν: Ήθελαν να δουν το μοντέλο του μηχανήματος που βρισκόταν σε μια συγκεκριμένη γωνία μιας συγκεκριμένης αίθουσας, την οποία και αναγνώρισαν με ακρίβεια.

Με την οργάνωση του Κομμουνισμού είχαν δημιουργήσει ένα κατασκοπευτικό σύστημα που εξακολουθούσε να λειτουργεί άριστα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Το πιο κραυγαλέο παράδειγμα συνέβη τον Δεκέμβριο του 1939 στο μυστικό συγκρότημα του εργοστασίου αεροσκαφών της Βρέμης στο Λέβερντεν, όπου μια σοβιετική επιτροπή, αντί για τα «αργά κινούμενα» πρωτότυπα που τους είχαν δείξει, ζήτησε να δει ένα ολοκαίνουργιο γερμανικό αεροσκάφος επίγειας επίθεσης που είχαν συγκεκριμένα εντοπίσει. Γνώριζαν ακόμη και τον αριθμό του υπόστεγου όπου βρισκόταν το πρωτότυπο. Επιπλέον, ενδιαφέρονταν για

μη επανδρωμένα, τηλεχειριζόμενα όπλα όπως το γερμανικό ελαφρύ άρμα μάχης «Goliath» το οποίο – αδιαπέραστο από τα πυρά του πεζικού – με περίπου 90 κιλά εκρηκτικών και με ταχύτητα σχεδόν 20 χιλιομέτρων την ώρα, ορμούσε προς κάθε είδους εμπόδια (γέφυρες, καταφύγια, οχυρώσεις πεδίου) και τα ανατίναζε. Ακόμη και το γερμανικό εξακινητήριο μεγάλο μεταγωγικό αεροσκάφος Me 323 «Gigant», που μπορούσε να μεταφέρει πολλά άρματα μάχης, 130 πλήρως εξοπλισμένους στρατιώτες ή ένα αντιαεροπορικό πυροβόλο με ελκυστήρα, και μπορούσε ταυτόχρονα να χρησιμοποιηθεί σαν αντιαεροπορικό καταδρομικό με 16 αεροσκάφη, προσέλκυσε το αμέριστο ενδιαφέρον τους. Πιο πολύ, όμως, ο Χίτλερ εκνευρίστηκε από τη σοβιετική κατασκοπεία στους γερμανικούς εκτοξευτές πυραύλων που αναπτύχθηκαν από τον στρατηγό Ντόρνμπεργκερ (αργότερα επικεφαλής στο Πεενεμούντε) για επίγειες μάχες και αντιαρματικό πόλεμο και αποτελούνταν από πέντε έως έξι δέσμες σωλήνων διαμετρήματος 15 εκατοστών, έριχναν δύο βολές ανά δευτερόλεπτο χρησιμοποιώντας ηλεκτρική ανάφλεξη, και τα βλήματα τους, με το κολασμένο ουρλιαχτό τους και τα ίχνη πυρίτιδας, ήταν εξαιρετικά αποθαρρυντικά. Γεμάτοι με εύφλεκτο πετρέλαιο, οι πύραυλοι των 32 εκατοστών προκαλούσαν εκτεταμένες πυρκαγιές. Όταν γεμίζονταν με εκρηκτικά (100 κιλά), η γρήγορη εναλλαγή πίεσης και κενού τους καθιστούσε θανατηφόρους σε μια ευρεία περιοχή. Παρόλο που μεταμφιεζόταν σαν «εκτοξευτές καπνού», πο Σοβιετικοί αναγνώρισαν το σύστημα και το χρησιμοποίησαν σε μεγάλη κλίμακα σαν «Κατιούσα» (=όργανα του Στάλιν) από τα τέλη του 1941.

Ο Ηρωικός Λαός της Φινλανδίας

Στο μεσημεριανό γεύμα το αφεντικό στη συνέχεια σχολίασε τον ηρωικό αγώνα των Φινλανδών[176].

Μετά τον πρώτο πόλεμο με τους Ρώσους, οι Φιλανδοί ήρθαν σε αυτόν και του πρότειναν να γίνουν γερμανικό προτεκτοράτο. Δεν μετάνιωσε που αρνήθηκε τότε. Γιατί η ηρωική στάση αυτού του λαού, που πέρασε 100 χρόνια πολέμου από 600, άξιζε τον ύψιστο σεβασμό.

Είναι πολύ πιο σωστό να διατηρήσουμε έναν τόσο ηρωικό λαό σαν σύμμαχό μας, παρά να προσπαθήσουμε να τον ενσωματώσουμε στο Γερμανικό Ράιχ, γιατί τότε θα έχουμε μόνο δυσκολίες. Οι Φιλανδοί σαν ένα από το πλευρό μας και η Τουρκία σαν το άλλο μας πλευρό είναι για αυτόν ιδανικές λύσεις για το πολιτικό μας σύστημα των πλευρών γενικότερα.

Πέρα από αυτές τις σκέψεις, η Καρελία και πολύ πιο πέρα λόγω όλου του κλίματος δεν είναι κατάλληλη για εμάς τους Γερμανούς. Αν αυτός, το αφεντικό, έπρεπε να επισκεφτεί εκεί τους γενναίους στρατιώτες μας και να τον ρωτήσουν τι γνώμη έχει για αυτήν την άγονη χώρα, που ούτε οι Ρώσοι δεν είχαν προσπαθήσει να εποικίσουν, θα μπορούσε μόνο να συμμετάσχει στο θρήνο των στρατιωτών μας.[177]

---

176. Ο Ρωσο-Φινλανδικός Πόλεμος από τις 30 Νοεμβρίου 1939 έως τις 12 Μαρτίου 1940, οδήγησε τον Χίτλερ να πιστέψει ότι ο Σοβιετικός Στρατός ήταν εκείνη τη στιγμή πολύ αδύναμος από άποψη ηγεσίας και πολύ τεχνολογικά ξεπερασμένος για να αντισταθεί στη Γερμανική Βέρμαχτ. Το κινηματογραφικό υλικό του Ρωσο-Φινλανδικού Πολέμου, που αποκτήθηκε από τον υπασπιστή του στο στρατό Ένγκελ, μέσω Σουηδίας, έδωσε σε αυτόν και στο στρατιωτικό του επιτελείο την ελπίδα για την πιθανότητα ενός «αστραπιαίου πολέμου» και εναντίον της ΕΣΣΔ.

177. Αλλά χρειαζόταν την Καρελία λόγω των πλούσιων κοιτασμάτων νικελίου του Πέτσαμο (η σοβιετική Πετσένγκα από το 1947) στο φιόρδ Πέτσαμο, το οποίο είναι απαλλαγμένο από πάγους όλο το χρόνο.

Η πιο απαραίτητη καλλιέργεια στη Ρωσία

Η Νορβηγία αξίζει μια διαφορετική αξιολόγηση γιατί έχει πιο ευνοϊκές κλιματολογικές συνθήκες λόγω του ρεύματος του κόλπου. Γι' αυτό ο Αρχηγός των SS του Ράιχ δεν πρέπει να τρέφει καμία ελπίδα ότι θα χρειαστεί να αντικαταστήσει τις ρωσικές φυλακές καταδίκων στο κανάλι του Μούρμανσκ με τους κρατούμενους των στρατοπέδων συγκέντρωσής του. Αυτός, το αφεντικό, χρειαζόταν πολύ περισσότερο την εργασία αυτών των ανθρώπων για να κατασκευάσει τα απαραίτητα εργοστάσια όπλων σε όλη την απέραντη ρωσική επικράτεια.

Επιπλέον, η ρωσική επικράτεια που θα περιέλθει στην κυριαρχία μας είναι τόσο γεμάτη με προβλήματα που θα έχουμε αρκετή δουλειά για τους επόμενους αιώνες.

Στο κεντρικό τμήμα, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να καλλιεργηθούν οι ατελείωτοι βάλτοι φυτεύοντας καλάμια κ.λπ., για να περιοριστεί το εξαιρετικό ρωσικό ψύχος για τους μελλοντικούς χειμώνες. Εκτός αυτού, θα πρέπει να δημιουργηθούν φυτείες υψηλής ποιότητας τσουκνίδων, καθώς, σύμφωνα με έρευνες μιας εταιρείας του Αμβούργου, από τις ίνες αυτών των τσουκνίδων θα μπορούσε να παραχθεί μια τεχνητή ίνα από κυτταρίνη, που ξεπερνά σε ποιότητα το βαμβάκι.

Τέλος, τόνισε την επείγουσα ανάγκη αναδάσωσης στην Ουκρανία για την πρόληψη των έντονων νεροποντών που αποτελούν πραγματική μάστιγα εκεί. Επαίνεσε θερμά τους κυνηγούς που διασφάλισαν ότι το 37% της γερμανικής γης ήταν καλυμμένο με δάση, για χάρη του πάθους τους για το κυνήγι, ενώ, για παράδειγμα, σε ολόκληρη τη Μεσόγειο αποψιλώνονταν τα δάση χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η αναγκαιότητα των δασών και να εφαρμόζεται η λογική δασοκομία σύμφωνα με αυτήν την αναγκαιότητα.

Λένινγκραντ και ο ρωσικός λιμός

Όταν ρωτήθηκε τι θα γίνει με το Λένινγκραντ, το αφεντικό εξήγησε:
Το Λένινγκραντ πρέπει να πέσει. Όπως ανέφερε ένας από τους τρεις καλεσμένους σήμερα, όλοι παρασημοφορημένοι με τον Σταυρό του Ιππότη με Φύλλα Βελανιδιάς, ο πληθυσμός του Λένινγκραντ είχε ήδη μειωθεί στα 2 εκατομμύρια λόγω του λιμού. Λαμβάνοντας υπόψη ότι, σύμφωνα με την έκθεση του Τούρκου απεσταλμένου στη Ρωσία, ακόμη και στην διπλωματική πόλη[178], δεν υπήρχε πια τίποτα να φάνε, και αν σκεφτούμε ότι οι Ρώσοι εξακολουθούσαν να ζουν από το κρέας των νεκρών αλόγων, μπορούμε να φανταστούμε πώς ο πληθυσμός του Λένινγκραντ θα συνέχιζε να μειώνεται. Η καταστροφή της πόλης από βομβαρδισμούς και τα πυρά του πυροβολικού είχε ήδη συμβάλει σε αυτή την εξόντωση.

Το Λένινγκραντ περικυκλώθηκε από παντού από γερμανικά στρατεύματα στις 8 Σεπτεμβρίου 1941. Από τα τρία εκατομμύρια κατοίκους, μόνο περίπου 400.000 μπόρεσαν να σωθούν, 632.000 άνθρωποι πέθαναν από την πείνα. Ο στόχος του Χίτλερ να «λιμοκτονήσει η πόλη του Λένινγκραντ και στη συνέχεια να την ισοπεδώσει» απέτυχε εξαιτίας τριών ανδρών: ο Αντρέι Αλεξάντροβιτς Ζντάνοφ (Андрей Александрович Жданов), ο τοπικός επικεφαλής του ΚΚΣΕ (Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης), ο οποίος οργάνωσε την άμυνα στο πνεύμα της πολιτική μαζικής εθνικής στρατολόγησης (Levée en

178. Το Κούιμπισεφ, στο μέσο Βόλγα (η λεγόμενη στροφή του Βόλγα), είναι σήμερα το αρχικό λιμάνι του πετρελαιαγωγού Druzhba (αγωγός Φιλίας) της COMECON (Συμβούλιο Αμοιβαίας Οικονομικής Βοήθειας), με περίπου 800.000 κατοίκους.

masse), ο Αλεξέι Νικολάγιεβιτς Κοσίγκιν (Алексе́й Никола́евич Косы́гин) (αργότερα πρωθυπουργός της ΕΣΣΔ), ο οποίος, σαν ο νεότερος Λαϊκός Επίτροπος του Στάλιν, δημιούργησε ένα λειτουργικό σύστημα έκτακτης ανάγκης ανεφοδιασμού με τρόφιμα και εκκένωσης για παιδιά μέσω μιας διαδρομής πάνω στον πάγο της λίμνης Λαντόγκα, και ο Μητροπολίτης Αλέξιος (ο μελλοντικός Πατριάρχης Μόσχας και Πασών των Ρωσιών), ο οποίος ανακήρυξε την άμυνα του Λένινγκραντ «ιερό αγώνα», παρέμεινε ενεργός στο πολιορκημένο Λένινγκραντ με τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία του, και μάλιστα ενέτεινε τις προσπάθειές του, σταθεροποιώντας έτσι το ηθικό των κατοίκων του Λένινγκραντ με τρόπο που ούτε ο Χίτλερ είχε φανταστεί δυνατό.

Στο μέλλον, ο ποταμός Νέβας θα πρέπει να είναι το σύνορο μεταξύ της Φινλανδίας και με εμάς. Ακόμα και τα λιμάνια και τα ναυπηγεία του Λένινγκραντ είναι καταδικασμένα να ερειπωθούν. Γιατί μόνο ένας μπορεί να είναι κυρίαρχος της Βαλτικής Θάλασσας, της γερμανικής εσωτερικής θάλασσας. Και γι' αυτό πρέπει να εξασφαλίσουμε μια και καλή ότι δεν θα υπάρξει κανένα μεγαλύτερο λιμάνι στην περιφέρεια του Ράιχ μας. Ανεξάρτητα από αυτό, οι ναυτιλιακές μας ανάγκες θα καλυφθούν πλήρως με την επέκταση των δικών μας λιμανιών και των λιμανιών στις χώρες της Βαλτικής, έτσι ώστε να μην έχουμε καμία ανάγκη από το λιμάνι του Λένινγκραντ, που είναι παγωμένο για μισό χρόνο.

66

5 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι ειρηνευτικές υπαγορεύσεις οδηγούν μόνο σε πολιτικό δόλο
Ο γερμανικός αφοπλισμός μετά το 1919.
Ο μυστικός επανεξοπλισμός του Χίτλερ.

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε πολύ απαξιωτικά για τη στάση των κεντρικών αρχών μετά την κατάρρευση του 1918/1919.

Πολλοί βιομήχανοι εκείνη την εποχή προσπάθησαν να μην αφήσουν να γίνουν γνωστά στον εχθρό τα όπλα που είχαν αναπτυχθεί με τη σκληρή δουλειά της γερμανικής έρευνας. Οι κεντρικές αρχές όμως δεν τους έδωσαν καμία υποστήριξη και μάλιστα τους έφεραν σε δύσκολη θέση και τους εξέθεσαν σε κατηγορίες για προδοσία.

Συγχρόνως κατά την εκπλήρωση της Συνθήκης των Βερσαλλιών δεν ήταν σε καμία περίπτωση επαληθεύσιμο, αν είχαν αναφερθεί 50 χιλιάδες, ή μόνο 30 χιλιάδες κανόνια σαν διαθέσιμα. Παραδέχτηκε ότι εκείνη την εποχή υπήρξε μεγάλη προδοσία στη Γερμανία. Αλλά όλες οι κυβερνητικές υπηρεσίες θα μπορούσαν να είχαν αντιμετωπίσει τους προδότες όπως έκαναν ο Πένερ και ο Φρικ στο Μόναχο. Αν είχαν διαπιστώσει, μέσω των συσκευών ακρόασης που ήταν εγκατεστημένες στα κεντρικά γραφεία της Επιτροπής Αφοπλισμού του εχθρού, ότι κάποιος προδότης εκεί προσπάθησε να μεταδώσει τις γνώσεις του στους ξένους, θα τον είχαν καλέσει οι αστυνομικοί – παρουσιαζόμενοι σαν Γάλλοι – και θα τον είχαν συλλάβει αμέσως.

Αν ήθελαν στα σοβαρά να εξαλείψουν την τάση για αφοπλισμό στη Γερμανία, η Συνθήκη των Βερσαλλιών άφηνε επίσης αρκετές δυνατότητες. Ποιος θα μπορούσε να μας εμποδίσει να κατασκευάσουμε μεγάλο αριθμό ταχέων επιθετικών σκαφών, ειδικά αφού η κατασκευή μονάδων της χωρητικότητάς τους δεν περιοριζόταν από τις υπαγορεύσεις; Για όλα τα άλλα πολεμικά πλοία, η χωρητικότητα θα μπορούσε να είχε ναυπηγηθεί πολλές φορές μεγαλύτερη από ό, τι ήμασταν υποχρεωμένοι να δηλώσουμε επίσημα.

Το 1926, η Ράιχσβερ κάτω από τις διαταγές του Αρχιστράτηγου Χανς φον Ζέεκτ (Hans von Seeckt) είχε δημιουργήσει μαζί με την ΕΣΣΔ, που κι αυτή εξοστρακίστηκε από την Κοινωνία των Εθνών της Γενεύης όπως και η Γερμανία, μια μυστική γερμανική σχολή αεροπορίας και οχημάτων μάχης, το «ΚΑΜΑ» (KAsan – MAlbrandt), η οποία μέχρι τα τέλη του 1933 εκπαίδευε την επόμενη γενιά αξιωματικών αεροπορίας και αρμάτων μάχης της γερμανικής Ράιχσβερ και της Βέρμαχτ. Το «Kama» ήταν πανομοιότυπο με το θέρετρο υγείας του Λίπεκ στον ποταμό Κάμα κοντά στο Καζάν. Οι Σοβιετικοί δεν παρείχαν μόνο το έδαφος και τους στρατώνες, αλλά και τα απαραίτητα εκπαιδευτικά αεροσκάφη και εκπαιδευτικά άρματα μάχης. Αργότερα, στο πλαίσιο του εκπαιδευτικού προγράμματος, επέτρεψαν τη δοκιμή μαχητικών και πολεμικών αεροσκαφών που αναπτύχθηκαν από τη Ράιχσβερ σε συνεργασία με γερμανικά βιομηχανικά εργοστάσια, καθώς και διαφόρων τύπων αρμάτων μάχης από τη γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία. Σε αντάλλαγμα, εκατοντάδες Σοβιετικοί αξιωματικοί του επιτελείου έλαβαν εξειδικευμένη εκπαίδευση σε μαθήματα και ινστιτούτα εκπαίδευσης της Ράιχσβερ στη Γερμανία. Ο Χίτλερ και ο Στάλιν τερμάτισαν τη συνεργασία μεταξύ των ενόπλων δυνάμεών τους στα τέλη του 1933 επειδή δεν ταίριαζε πλέον στην πολιτική τους αντίληψη και σταδιακά άρχισαν να υποψιάζονται την εκπληκτικά καλή συνεργασία των Γερμανών και Σοβιετικών αξιωματικών.

Το γεγονός ότι, για παράδειγμα, τα βαριά καταδρομικά του, ιδίως όσον αφορά το μέγιστο εκτόπισμα, δεν συμμορφώνονταν με κανέναν τρόπο με τις επίσημες διαστάσεις, δεν θα περνούσε απαρατήρητο. Παρομοίως, θα μπορούσε να είχε αναπτυχθεί ο στρατός των 100.000 ανδρών σε μια καθαρή σχολή υπαξιωματικών και αξιωματικών και, μειώνοντας τη διάρκεια της υπηρεσίας σε λίγα μόλις χρόνια, θα μπορούσαν να περάσουν από στρατιωτική εκπαίδευση, τόσοι πολλοί άνθρωποι, ώστε, αν χρειαζόταν, ένας στρατός 800.000 έως 900.000 ανδρών να ήταν πάντα διαθέσιμος.

Φυσικά, μόνο οι φοβητσιάρηδες δεν έπρεπε να φορτώνονται με αυτά τα πράγματα. Όταν έδωσε την πρώτη παραγγελία για να ξαναφτιάξουν τα πυροβόλα 21 εκατοστών κάποιος δειλός υφιστάμενος παρήγγειλε μόνο 6 αντί για τα 60 που είχε παραγγείλει. Έπρεπε να καταστήσει σαφές σε αυτούς τους κυρίους ότι – αφού παρέκαμπταν τις διατάξεις των συνθηκών – δεν είχε καμία σημασία σε ποιο βαθμό τις παραβίαζαν. Κανείς δεν θα μπορούσε να μας εμποδίσει να χτίσουμε τσιμεντένια καταφύγια κατά μήκος των γαλλογερμανικών συνόρων και να τα μεταμφιέσουμε σε υπόγεια ορφανοτροφείων, νοσοκομείων και τα συναφή. Σε περίπτωση γαλλογερμανικού πολέμου, θα είχαμε πάντα στη διάθεσή μας ένα σύστημα καταφυγίων παρόμοιο με το Δυτικό Τείχος μας.

Σήμερα είναι καθήκον των στρατιωτικών μας υπηρεσιών να φροντίσουν οι Γάλλοι να μην κάνουν κάτι παρόμοιο.[179] Είχε παρατηρήσει ότι ο Ναύαρχος Νταρλάν, ο Γάλλος αναπληρωτής αρχηγός του κράτους, στην έκκλησή του

179. Ο Ναύαρχος Φρανσουά Ζαν Νταρλάν (Jean-Francois Darlan) είχε την τελευταία του συνάντηση με τον Χίτλερ στις 11 Μαΐου 1941, στο Μπέργκχοφ. Όταν, λόγω των υπερβολικά υπερβολικών απαιτήσεων του Γκέρινγκ, του Χίμλερ και του Ρίμπεντροπ, δεν έβλεπε πλέον κανένα όφελος για τη Γαλλία στη γαλλο-γερμανική συνεργασία, πήγε στη Βόρεια Αφρική τον Νοέμβριο του 1942 και, σταματώντας την ένοπλη γαλλική αντίσταση στο Μαρόκο και το Αλγέρι, επέτρεψε στους Βρετανούς και τους Αμερικανούς να ξεκινήσουν τη βορειοαφρικανική εισβολή τους εναντίον της Γερμανίας και της Ιταλίας. Επιπλέον, στις 13 Νοεμβρίου 1942, διέταξε τον γαλλικό στόλο να παραδοθεί στους Βρετανούς και τους Αμερικανούς ή – αν αυτό δεν ήταν εφικτό – να αυτοβυθιστεί.

προς τους Γάλλους, ανάμεσα σε μια πληθώρα αβλαβών δηλώσεων, είχε παρουσιάσει και την πρόληψη για το μέλλον σαν στόχο της πολιτικής του.

Δυστυχώς, αυτός, το αφεντικό, δεν είχε την ευκαιρία να τον ρωτήσει για το νόημα αυτής της μυστηριώδους δήλωσης. Γιατί, αν χρειαζόταν, θα τον είχε προειδοποιήσει ότι προφανώς κινούνταν σε σκέψεις που αυτός, το αφεντικό, είχε σκεφτεί από την αρχή του αγώνα του. Θα ήταν όμως μια ασύνετη προσπάθεια να προσπαθήσουμε να ξεγελάσουμε έναν παλιό, εδώ και πολλά χρόνια απατεώνα με έξυπνο τρόπο. Το καθήκον της Γαλλίας για τα επόμενα 50 χρόνια είναι, πρώτα και κύρια, να αποπληρώσει το χρέος των Βερσαλλιών.

Φυλετική πολιτική «ψαρέματος» με βάση το αίμα: Όχι

Στο δείπνο ο Αρχηγός των SS του Ράιχ είπε ότι, κατά τη γνώμη του, η καλύτερη λύση για το γαλλικό πρόβλημα ήταν να γίνει μια εκστρατεία «ψαρέματος» με βάση το αίμα μεταξύ του γερμανικού πληθυσμού της Γαλλίας μια φορά το χρόνο. Πρέπει να προσπαθήσουμε να φέρουμε τα παιδιά αυτής της πληθυσμιακής ομάδας σε γερμανικά οικοτροφεία σε νεαρή ηλικία και να τα αποσπάσουμε από την τυχαία γαλλική τους υπηκοότητα και να τα υπενθυμίσουμε το γερμανικό τους αίμα και, επομένως, το ότι ανήκουν στον μεγάλο γερμανικό λαό.

Το αφεντικό του είπε ότι δεν είναι ιδιαίτερα λάτρης όλων των αποπειρών γερμανοποίησης, εφόσον δεν καταφέρουν να εξασφαλίσουν την ιδεολογική τους υποστήριξη.

Αλλά όσον αφορά τη Γαλλία, πρέπει να αναλογιστούμε ότι η στρατιωτική φήμη της Γαλλίας δεν οφείλεται στην πνευματική στάση του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού, αλλά απλώς στο γεγονός ότι οι Γάλλοι εκμεταλλεύτηκαν μερικές ευνοϊκές στρατιωτικές συγκυρίες στην ήπειρο (για παράδειγμα, μετά τον Τριαντάχρονο Πόλεμο). Παντού όπου αντιμετώπισαν μια γερμανικότητα με αυτοπεποίθηση, υπέστησαν συντριβή, για παράδειγμα υπό τον Φρειδερίκο τον Μέγα, το 1940 και ούτω καθεξής. Το γεγονός ότι είχαν οδηγηθεί σε κοσμοϊστορικές νίκες από μια μοναδική στρατιωτική ιδιοφυΐα όπως ο Κορσικανός Ναπολέων δεν μπορούσε να παίξει κανένα ρόλο σε αυτό. Η πλειοψηφία των Γάλλων έχει τάση προς τον φιλιστινισμό (στενόμυαλοι πολίτες), οπότε θα ήταν ένα σοβαρό πλήγμα για τη Γαλλία αν η νέα γερμανική γενιά αφαιρεθεί από το ηγετικό της στρώμα.

Ευρωπαϊκή αναδιοργάνωση μέσω της δημιουργίας ενός Γερμανικού Ράιχ που θα περιλαμβάνει την Ολλανδία, τη Νορβηγία, την Πολωνία και την Τσεχική Δημοκρατία;

Ο Αρχηγός των SS του Ράιχ μας μίλησε για τις εμπειρίες του με τον Ολλανδό εθνικιστή ηγέτη Άντον Μούσερτ. Είπε ότι πρόσεξε ότι ο Μούσερτ προσπαθούσε να πάρει πίσω τη λεγεώνα του. Ήθελε να καταστήσει σαφές στον Χίμλερ ότι χρειαζόταν την Ολλανδική Λεγεώνα, που βρισκόταν αυτή τη στιγμή στην Ανατολή, για να στηρίξει στρατιωτικά την κατάληψη της εξουσίας στην Ολλανδία. Ο Χίμλερ, όμως, δεν του έδωσε ελπίδες, αλλά του υπενθύμισε ότι μετά το τέλος του πολέμου θα μπορούσε να του παραχωρηθούν για την Ολλανδία μόνο τόσοι στρατιώτες, όσοι τώρα πολεμούσαν σαν λεγεωνάριοι στο ανατολικό μέτωπο. Γιατί δεν χρειάζεται ολλανδικό στρατό για την εθνική άμυνα, αφού μετά τον πόλεμο θα παραμείνει αποκλειστικά δικό μας μέλημα. Ωστόσο, η διατήρηση ενός μεγαλύτερου ομοσπονδιακού στρατού για αντιπροσωπευτικούς σκοπούς δεν είναι απαραίτητη.

Εκτός από τον αντιμπολσεβικισμό, για άνδρες όπως ο Άντον Μούσερτ (Anton Mussert) (Ολλανδία), ο Λεόν Ντεγκρέλ (Léon Degrelle) (Βαλλωνία), ο Βίντκουν Κουίσλιγκ (Vidkun Quisling) (Νορβηγία) και άλλοι, οι «γερμανικοί δεσμοί αίματος» ήταν το αποφασιστικό κίνητρο για συνεργασία με τη Γερμανία.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Χίτλερ επινόησε τον όρο «Γερμανικό Ράιχ» για το όραμά του για την Ευρώπη. Οι λεγεώνες των Ολλανδών, Φλαμανδών, Βαλόνων, Δανών, Νορβηγών, Σουηδών, Κροατών, Βόρειων Γάλλων, Ελβετών και Φινλανδών, οι οποίοι ενώθηκαν στο «Γερμανικό Σώμα» των ένοπλων-SS (Waffen-SS), πραγματοποίησαν εξαιρετικά στρατιωτικά κατορθώματα θάρρους, αντοχής και ενέργειας στο ανατολικό μέτωπο. Πολλά από τα μέλη τους παρασημοφορήθηκαν με τον Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού και άλλα παράσημα. Συνολικά, υπήρχαν 200.000 λεγεωνάριοι.

Στο πλαίσιο αυτό, το αφεντικό είπε ότι ο Μούσερτ του είχε πει κάτι περίεργο σχετικά με το θέμα του όρκου των λεγεωνάριων. Γι' αυτό ρώτησε τον Μούσερτ, αν πιστεύει, ότι ήταν εύκολο για αυτόν, το αφεντικό, να διαιρέσει την πατρίδα του την Αυστρία σε πολλές μικρές περιοχές, για να την απαλλάξει από τις αποσχιστικές τάσεις και να μπορέσει να την ενσωματώσει ευκολότερα στο «Γερμανικό Ράιχ». Άλλωστε, η Αυστρία έχει και μια ιστορία άνω των 500 ετών, η οποία δεν στερείται πραγματικά σπουδαίων στιγμών.

Φυσικά, πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί με τους Ολλανδούς και τους Νορβηγούς όταν συζητάμε αυτά τα ζητήματα. Πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι και η Βαυαρία δεν θα ήταν ποτέ πρόθυμη να ενταχθεί στην Πρωσία το 1871· απλώς πείστηκε από τον Μπίσμαρκ να συμφωνήσει στην ενσωμάτωση στη μεγαλύτερη ένωση με βάση το αίμα «Γερμανία». Αυτός, το αφεντικό, δεν είχε εξηγήσει στους Αυστριακούς το 1938 ότι σκόπευε να τους ενσωματώσει στη Γερμανία: αντίθετα, πάντα τόνιζε ότι ήθελε να τους ενώσει με τη Γερμανία για να σχηματίσουν το «Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ». Γι' αυτό είναι σημαντικό να υπενθυμίζουμε ξανά και ξανά στους γερμανικούς λαούς των βορειοδυτικών και βόρειων περιοχών, ότι αυτό είναι το Γερμανικό Ράιχ, το κατ' εξοχήν «Ράιχ», που απλά έχει την ισχυρότερη πηγή ιδεολογικής και στρατιωτικής ισχύος της στη Γερμανία.

Ο Χίτλερ έπαιρνε πολύ σοβαρά αυτή την εννοιολογική διάσταση. Μέχρι τον θάνατό του, κράτησε τα τέσσερα μετάλλια της Μεγάλης Γερμανίας – που του απονεμήθηκαν με την ευκαιρία της ενοποίησης της Αυστρίας με τη Γερμανία για τη δημιουργία του «Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ» (13 Μαρτίου 1938) – σαν ιδιαίτερα πολύτιμα αναμνηστικά στο ιδιωτικό του διαμέρισμα στο Μόναχο. Φτιάχθηκαν από τον γλύπτη Χανς Έντουαρντ Χάνις-Κονσέ (Hans Eduard Hanisch-Concée) και απεικόνιζαν στο μπροστινό μέρος το κεφάλι του Χίτλερ. Στο πίσω μέρος, τρία (χρυσό, ασήμι, μπρούτζινο) έδειχναν την επικράτεια ρου Ράιχ και το τέταρτο τη γέφυρα του Ιν από τη γενέτειρα του Χίτλερ το Μπραουνάου (χάλκινο).

Ο Αρχηγός των SS του Ράιχ το υπογράμμισε αυτό με μια παρατήρηση ότι δεν θα μπορούσε να γίνει λόγος για ένα ξεκάθαρο αίσθημα του ανήκειν μεταξύ των ανθρώπων που είναι ενωμένοι στην Ολλανδία σήμερα. Για παράδειγμα, διαπίστωσε ότι οι Ολλανδοί Φρισιανοί δεν ένιωθαν καμία συγγένεια με τους άλλους κατοίκους της Ολλανδίας και ότι δεν είχαν ολλανδική εθνική συνείδηση βασισμένη σε μια πειστική ολλανδική αντίληψη για το κράτος. Κατά τη γνώμη του, οι Ολλανδοί Φρισιανοί θα προτιμούσαν πολύ περισσότερο να ενωθούν με τους Φρισιανούς στην άλλη πλευρά του ποταμού Εμς, στους οποίους ανήκαν επίσης εξ αίματος. Ο Στρατάρχης Κάιτελ

το επιβεβαίωσε αυτό με βάση τη δική του εμπειρία, και είπε ότι οι Φρισιανοί στην άλλη πλευρά του ποταμού Εμς ήθελαν μόνο να ενωθούν με τους Φρισιανούς σε αυτή την πλευρά του Εμς σε μια ενιαία κρατική διοικητική περιφέρεια.

Το αφεντικό το σκέφτηκε για μια στιγμή και μετά είπε ότι αν ήταν έτσι, θα έπρεπε οι Φρίζιοι και στις δύο πλευρές του Εμς να ενωθούν σε μία επαρχία. Αυτό έπρεπε να ειπωθεί και στον Ζάις-Ίνκβαρτ[180].

Ο Αρχηγός των SS του Ράιχ ανέφερε στη συνέχεια τη δημιουργία δύο εθνικοπολιτικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων για αγόρια και ένα για κορίτσια, που θα ιδρυθούν στην Ολλανδία με την ονομασία «Σχολεία του Ράιχ», μια ονομασία που εγκρίθηκε από τον Αρχηγό. Το ένα τρίτο των μαθητών θα πρέπει να είναι Ολλανδοί και τα δύο τρίτα Γερμανοί. Μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα εκπαίδευσης, οι Ολλανδοί θα έπρεπε να παρακολουθήσουν και τα γερμανικά «Napolas» (Εθνικά Πολιτικά Ινστιτούτα Εκπαίδευσης). Για να διασφαλίσει ότι η εκπαίδευση των παιδιών σε αυτά τα σχολεία θα ήταν ξεκάθαρα προσανατολισμένη στην ιδέα του «Γερμανικού Ράιχ», ο Αρχηγός του Ράιχ αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει ολλανδικά κεφάλαια για τη δημιουργία αυτών των σχολείων και θα τα χρηματοδοτούσε αποκλειστικά από τον ταμία του Ράιχ Σβαρτς[181]. Σχεδίαζε να ιδρύσει παρόμοια σχολεία στη Νορβηγία, τα οποία και αυτά θα χρηματοδοτούνταν αποκλειστικά από τον ταμία του Ράιχ του NSDAP. Αν θέλαμε να αποτρέψουμε την είσοδο του γερμανικού αίματος στα ηγετικά στρώματα των λαών που κυβερνούσαμε και στη συνέχεια να στραφούν εναντίον μας, θα πρέπει με την πάροδο του χρόνου να φέρουμε όλες τις πολύτιμες γερμανικές νέες γενιές κάτω από την επίδραση μιας τέτοιας εκπαίδευσης.

Το αφεντικό επιβεβαίωσε την ορθότητα αυτής της άποψης. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να κάνουμε το λάθος να εκπαιδεύσουμε μέλη άλλων εθνών, που μας φαίνονται αξιόλογα, στη γερμανική Βέρμαχτ, αν δεν εξασφαλιστεί προηγουμένως μια ένας τέλειος κοσμοθεωρητικός προσανατολισμός αυτών των στοιχείων στο «Γερμανικό Ράιχ». Γι' αυτό και ήταν επιφυλακτικός απέναντι στην ανάπτυξη όλων των ξένων λεγεώνων στο ανατολικό μας μέτωπο. Πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου ότι ο καθένας από αυτούς τους λεγεωνάριους, αν δεν είναι διαποτισμένος με την ιδέα ότι ανήκει στο «Γερμανικό Ράιχ» λόγω του αίματος σαν τη νέα μεγαλύτερη ενότητα της «Ευρώπης», πρέπει να αισθάνεται σαν προδότης του λαού του.

Οι κίνδυνοι που συνεπάγεται αυτό καταδεικνύονται από την κατάρρευση της μοναρχίας του Δούναβη. Ακόμα και η μοναρχία του Δούναβη πίστευε ότι θα μπορούσε να κερδίσει τους άλλους λαούς, για παράδειγμα τους Πολωνούς, τους Τσέχους και ούτω καθεξής, εάν τους εκπαίδευε στρατιωτικά στον αυστριακό στρατό. Την κρίσιμη στιγμή, όμως, θα έπρεπε να συνειδητοποιήσει ότι αυτοί ακριβώς οι άνδρες είχαν γίνει αντίπαλοί της. Γι' αυτό και δεν είναι σωστό να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε το «Γερμανικό Ράιχ» κάτω από την παλιά γερμανική σημαία. Όπως ακριβώς

---

180. Ο δρ. Άρτουρ Ζάις-Ίνκβαρτ (Arthur Seyß-Inquart), ήταν Αυστριακός Κρατικός Σύμβουλος το 1937, Αυστριακός Υπουργός Εσωτερικών και Ασφάλειας στις 16 Φεβρουαρίου 1938, Αυστριακός Ομοσπονδιακός Καγκελάριος στις 11 Μαρτίου 1938, και μετά το «Άνσλους» (Ένωση) της Αυστρίας έγινε κρατικός εκπρόσωπος του Ράιχ στην Όστμαρκ (= Αυστρία) και κομισάριος του Ράιχ για τις κατεχόμενες Κάτω Χώρες στις 18 Μαΐου 1940.

181. Ο Φραντς Ξαβιέρ Σβαρτς (Franz Xaver Schwarz) ταμίας του Ράιχ του NSDAP από το 1925, ήταν και οικογενειακός φίλος του Χίτλερ και της Εύα Μπράουν και γι' αυτό είχε μεγάλη επιρροή.

ήταν αδύνατο να ενωθεί η Βαυαρία κάτω την πρωσική σημαία και να ενταχθεί στο Γερμανικό Ράιχ το 1871, έτσι ήταν αδύνατο να ενωθούν και οι γερμανικοί λαοί κάτω από την μαύρη, λευκή και κόκκινη σημαία του παλιού Γερμανικού Ράιχ. Γι' αυτό το λόγο το NSDAP έδωσε εξαρχής ένα νέο σύμβολο, σαν φορέα της ενοποίησης όλων των γερμανικών φυλών, που έγινε και σύμβολο όλων των γερμανικών φυλών, τη σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό.

Συγκεκριμένα, το αφεντικό προειδοποίησε στη συνέχεια για μια μεγάλη εναντίωση κατά της γερμανοποίησης από τους Τσέχους και του Πολωνούς.

Ο Αρχηγός των SS του Ράιχ ανέφερε σχετικά, ότι σκόπευε να παραλύσει την Πολωνικότητα, την πιο σκληρή εθνικότητα ιστορικά, παγιδεύοντάς την στη σιδερένια λαβή της γερμανικής εθνικότητας. Είπε ότι είχε συμφωνήσει με τον Φρανκ[182], τον Γενικό Κυβερνήτη της κατεχόμενης Πολωνίας, ότι η περιοχή της Κρακοβίας με την ομώνυμη πρωτεύουσά της, που ήταν καθαρά γερμανική, και η περιοχή του Λούμπλιν έπρεπε να εποικιστούν από Γερμανούς. Από αυτά τα δύο σημεία εκκίνησης, ο Πολωνισμός θα στριμωχθεί σταδιακά.

Το αφεντικό πρόσθεσε, ότι η επιείκεια στην αντιμετώπιση του Πολωνισμού δεν είναι σε καμία περίπτωση η ενδεδειγμένη. Διαφορετικά θα είχαμε τις ίδιες εμπειρίες που είχαμε ξανά και ξανά στην ιστορία μετά τις διαμελίσεις της Πολωνίας. Ο Πολωνισμός έμεινε ζωντανός γιατί δεν χρειάστηκε να πάρει στα σοβαρά τους Ρώσους σαν κυβερνήτες και επειδή κατάφερε να ελίσσεται σε πολιτικές θέσεις μεταξύ των Γερμανών, γεγονός που τον έκανε αποφασιστικό παράγοντα στη γερμανική εσωτερική πολιτική, και ιδιαίτερα προσφιλή στον πολιτικό Καθολικισμό.

Πάνω απ' όλα, όμως, είναι απαραίτητο να διασφαλιστεί ότι οι Γερμανοί δεν θα αναμειχθούν με τους Πολωνούς και έτσι δεν θα διοχετευθεί νέο γερμανικό αίμα στην πολωνική άρχουσα τάξη. Ο Αρχηγός των SS του Ράιχ είχε απόλυτο δίκιο όταν είπε ότι σχεδόν αποκλειστικά στρατηγοί γερμανικού αίματος προσέφεραν πραγματικά σοβαρή αντίσταση στην πολωνική πλευρά το 1939. Είναι μια παλιά εμπειρία ότι ακριβώς οι πιο σημαντικοί απόγονοι των Γερμανών προωθούνται στα ηγετικά στρώματα της χώρας υποδοχής και χάνουν τη γερμανικότητά τους, ενώ στις υπόλοιπες γερμανικές εθνικές ομάδες μαζεύονται και εξακολουθούν να δηλώνουν τη γερμανικότητά τους μόνο οι μικρότερης αξίας.

Ο Χίτλερ ανέφερε σαν παράδειγμα μεταξύ άλλων, τον υπερασπιστή των πολωνικών παράκτιων οχυρώσεων τον Ναύαρχο Γιούζεφ Ούνρουγκ (Józef Unrug), ο οποίος στο τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου είχε αυτομολήσει από το γερμανικό στο πολωνικό πολεμικό ναυτικό. Ο «κεραυνοβόλος πόλεμος» του Χίτλερ εναντίον της Πολωνίας από την 1η Σεπτεμβρίου έως τις 6 Οκτωβρίου 1939 κόστισε στη Γερμανία 10.572 νεκρούς. Αντίθετα, 700.000 Πολωνοί στρατιώτες έπεσαν στα χέρια των Γερμανών σαν αιχμάλωτοι πολέμου.

Όπως και με τους Πολωνούς, πρέπει να είμαστε εξίσου προσεκτικοί και με τους Τσέχους, αφού έχουν ήδη μισή χιλιετία εμπειρίας στο πώς να παίζουν το ρόλο του υποταγμένου, χωρίς να προκαλούν υποψίες. Πόσοι Τσέχοι περι-

182. Ο δρ. Χανς Μίκαελ Φρανκ (Hans Michael Frank), δικηγόρος του Χίτλερ στο Μόναχο κατά τη διάρκεια του αγώνας για την εξουσία, ιδρυτής της Εθνικοσοσιαλιστικής Ένωσης Δικηγόρων (11 Οκτωβρίου 1928), έγινε Υπουργός του Ράιχ και Επικεφαλής των Δικηγόρων του Ράιχ στις 19 Δεκεμβρίου 1934. Τον Οκτώβριο του 1939, ο Χανς Φρανκ έγινε Γενικός Κυβερνήτης για τα κατεχόμενα πολωνικά εδάφη.

πλανιόντουσαν στη Βιέννη στα νιάτα του, όπου πολύ σύντομα έμαθαν τη βιεννέζικη διάλεκτο και μετά επιδέξια μπήκαν σε σημαντικές θέσεις στο κράτος, στην οικονομία και ούτω καθεξής.

Ο Χίτλερ μας είπε ότι οι Τσέχοι ήταν τόσο μεγάλοι δάσκαλοι στο να «διεισδύουν» στα έθνη που τους κυβερνούσαν, που στην εποχή του, από τους 1.800 αξιωματούχους της αυτοκρατορικής αυλής στην Αυστροουγγρική Μοναρχία του Δούναβη, υπήρχαν 1.630 Τσέχοι και μόνο 170 Γερμανοί.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι αυτός ο πόλεμος θα κερδιζόταν μόνο με ειρήνη εάν το «Ράιχ» διατηρούνταν φυλετικά καθαρό και ισχυρό. Για παράδειγμα, το δυνατό μας σημείο σε σύγκριση με τις ΗΠΑ, οι οποίες έχουν μόνο λίγους περισσότερους κατοίκους, είναι ότι ο γερμανικός φυλετικός μας πυρήνας είναι σημαντικά μεγαλύτερος και περιλαμβάνει 4/5 Γερμανούς.

67 6 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Τίτλοι και παράσημα

Στο μεσημεριανό γεύμα το αφεντικό παραπονέθηκε για την κακή επιλογή των προξένων μας.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα γερμανικά συμφέροντα στο εξωτερικό εκπροσωπούνταν από εκλεγμένους προξένους, που ενδιαφέρονταν μόνο για τον τίτλο και ορισμένες επιχειρηματικές συμφωνίες, αλλά σε καμία περίπτωση δεν ασχολούνταν με τα γερμανικά ζητήματα ή με τη φροντίδα των Γερμανών στο εξωτερικό.

Μετά τον πόλεμο, θα πρέπει να αναδιοργανώσουμε πλήρως τον εξωτερικό μας μηχανισμό και να εγκαταλείψουμε σε μεγάλο βαθμό το σύστημα των αιρετών προξένων. Ακόμα κι αν είναι πιο δαπανηρό να δημιουργηθούν, άψογα στελεχωμένες εξωτερικές διπλωματικές υπηρεσίες με καλά αμειβόμενους και ικανούς υπαλλήλους σε ξένες χώρες, ακολουθώντας το αγγλικό παράδειγμα, η επιτυχία θα άξιζε τον κόπο. Διότι το καθήκον του διπλωμάτη είναι, να εδραιώσει σωστά τα γερμανικά συμφέροντα σε σχέση με τη χώρα υποδοχής και να χρησιμοποιήσει κατάλληλες αναφορές για να ενθαρρύνει τη γερμανική ηγεσία να λάβει τα απαραίτητα μέτρα. Αν οι διπλωματικές αποστολές λειτουργούσαν σωστά, δεν θα υπήρχε ανάγκη για μια μεγάλη κεντρική υπηρεσία στο Βερολίνο, αλλά θα μπορούσαν να τα καταφέρουν με λίγους μόνο άνδρες.

Στη συνέχεια ρώτησε εάν η απονομή γερμανικών μεταλλίων σε ξένους είχε ιδιαίτερη επιτυχία. Επειδή ο πρεσβευτής Χέβελ δεν το ενέκρινε πλήρως αυτό, είπε ότι είχε εξετάσει προσεκτικά το πρόβλημα εκείνη την εποχή. Αλλά τελικά, είναι γεγονός ότι τα μετάλλια – εκτός από αυτά με διαμάντια – σε αντίθεση με τις χρυσές θήκες τσιγάρων που χαρίσαμε μέχρι τώρα, που κοστίζουν 670 μάρκα, αξίζουν μόνο 2,50 έως 25 μάρκα. Αυτά τα έξοδα σίγουρα θα αποσβεστούν με τις επιτυχίες που σημειώθηκαν με την απονομή των μεταλλίων. Γιατί όπως οι άνθρωποι λαχταρούν τίτλους, έτσι έχουν και μια έντονη επιθυμία για μετάλλια. Ακόμα κι αν δεν αρέσει σε κάποιον, πρέπει να το λάβει υπόψη.

Με την ευκαιρία των XI (11ων) Ολυμπιακών Αγώνων στο Βερολίνο, ο Χίτλερ καθιέρωσε το «Γερμανικό Ολυμπιακό Παράσημο» στις 4 Φεβρουαρίου 1936. Η ζήτηση, ιδιαίτερα από το εξωτερικό, ήταν τόσο μεγάλη που η Πρώτη Τάξη απονεμήθηκε σε 767 παραλήπτες, η Δεύτερη Τάξη σε 3.364 και η Τρίτη Τάξη (Μετάλλιο) σε 54.915. Εξαιτίας αυτής της επιτυχίας, ο Χίτλερ δημιούργησε ένα παράσημο αποκλειστικά για ξένους την 1η Μαΐου 1937, το «Παράσημο Αξίας του Γερμανικού Αετού» (Verdienstorden vom Deutschen Adler) (συντομογραφία: «Παράσημο του Γερμανικού Αετού»), το οποίο ο γλύπτης του Μονάχου καθηγητής Ρίχαρντ Κλάιν (Richard Klein) δημιούργησε σύμφωνα με τις προδιαγραφές του Χίτλερ. Το παράσημο περιλάμβανε πέντε βαθμούς: ο Μεγαλόσταυρος με ιμάντα ώμου και αστέρι στο στήθος, το μετάλλιο λαιμού με αστέρι στο στήθος, το μετάλλιο λαιμού μόνο του, τον Σταυρό με Καρφίτσα και το Παράσημο Πόρπης (σε χρυσό ή ασήμι), καθώς και έναν ειδικό βαθμό σε χρυσό για αρχηγούς κρατών, τον οποίο του Μουσολίνι περιλάμβανε ακόμη και διαμάντια.

Ξένοι που είχαν διακριθεί στρατιωτικά υπηρετώντας το Γερμανικό Ράιχ, όπως ο Φινλανδός Στρατάρχης βαρόνος Γκούσταφ Έμιλ φον Μάνερχαϊμ (Gustaf Emil Mannerheim(, έλαβαν το Σταυρό Πολεμικής Ανδραγαθίας με Ξίφη. Το παράσημο ήταν τόσο αντιπροσωπευτικό, με τον οκτάκτινο, χρυσό και λευκόσμαλτο σταυρό του, το καθένα με έν*αν χρυσό αετό του Ράιχ στις γωνίες του σταυρού και με το λευκόχρυσο ή ασημένιο οκτάκτινο ή εξάκτινο αστέρι στο στήθος, που είδα ξένες διασημότητες στην τελετή απονομής να έχουν δάκρυα στα μάτια τους, όταν άνοιξα το κουτί και αντανακλούσε το λαμπερό κόσμημα του τίτλου*.

Αλλά δεν του άρεζε να έχει σχέση με τίτλους και έλεγε ότι για 100.000 μάρκα μπορείς να γίνεις υποπρόξενος, για 500.000 μάρκα μπορείς να γίνεις πρόξενος και για ένα εκατομμύριο μάρκα γενικός πρόξενος. Η Γερμανία των Κάιζερ πίστευε ότι με τον τρόπο αυτό θα έπρεπε να εξασφαλίσει πρόσθετα έσοδα με το τίτλο του συμβούλου του εμπορίου.

Πρέπει όμως να είμαστε πολύ προσεκτικοί με τους τίτλους και τα παράσημα αν θέλουμε να διατηρήσουμε την αξία τους. Για παράδειγμα, ο «γέρο-Φριτς» (ο Μέγας Φρειδερίκος) θα γινόταν έξαλλος με το Πρωσικό Κρατικό Συμβούλιο[183] – αυτό το αποτυχημένο υποκατάστατο μιας υποτιθέμενης πρωσικής αναγέννησης – αν έβλεπε σήμερα αυτό το όργανο να κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια.

68 7 Απριλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η αποφυγή του Χίτλερ να έχει δικά του παιδιά

...Χθες το μεσημέρι, ο Μπόρμαν πέταξε στο Μπερχτεσγκάντεν επειδή η

183. Το Πρωσικό Συμβούλιο του Κράτους ήταν ένας θεσμός που δημιουργήθηκε από τον Γκέρινγκ με την ιδιότητά του σαν Πρωθυπουργός της Πρωσίας στις 8 Ιουλίου 1933, που περιλάμβανε αξιωματούχους από το κράτος, το κόμμα, τις επιχειρήσεις και την τέχνη. Όπως για παράδειγμα ο Στρατάρχης Αουγκούστ φον Μάκενζεν (August von Mackensen).

σύζυγός του[184] είχε γεννήσει το ένατο παιδί τους – ένα αγόρι. Το αφεντικό του έδωσε άδεια, λέγοντας, «αυτός (ο Μπόρμαν) πρέπει να πάει να τους συγχαρεί!» Ένα κρυφό δάκρυ στα μάτια του έδειχνε πόσο δύσκολο ήταν για εκείνον να εγκαταλείψει την ευτυχία του να είναι πατέρας οικογένειας.

Ο Χίτλερ μας είπε ότι ένας γάμος, μια οικογένεια και ένα παιδί ήταν απαράδεκτα γι' αυτόν και για την «ιστορική αποστολή» του. Θα τον ανάγκαζαν να σπαταλήσει τις πνευματικές, ψυχικές και σωματικές του δυνάμεις. Και τον εμπόδιζαν να «θυσιάσει» τη ζωή του ολοκληρωτικά, σωματικά και ψυχολογικά, για τους παγκόσμιους πολιτικούς του στόχους.

Το Πάσχα, αρκετοί κύριοι έφυγαν, και, εκτός από τον υπουργό Εξωτερικών, δεν είχαμε κανέναν ειδικό καλεσμένο. Όμως το αφεντικό δείπνησε μόνο του με τον υπουργό Εξωτερικών στο καταφύγιό του χθες το βράδυ...

βράδυ

Η επανάσταση και η καταστολή της

Στο δείπνο, το αφεντικό μίλησε για την επανάσταση του 1918/1919. Αν εξετάσουμε πιο προσεκτικά αυτή την επανάσταση, θα διαπιστώσουμε ότι σε καμία περίπτωση δεν βασιζόταν κοσμοθεωρητικές απόψεις, αλλά κυρίως καθοδηγούταν από συμμορίες που είχαν μόλις βγει από κάποιες φυλακές ή σωφρονιστικά ιδρύματα.

Είτε διαβάσετε τις αναφορές για την πορεία της επανάστασης στην Κολωνία είτε στο Αμβούργο ή σε οποιαδήποτε άλλη πόλη, θα διαπιστώσετε ξανά και ξανά ότι όλο το λεγόμενο λαϊκό κίνημα είχε εξελιχθεί σε μια εντελώς συνηθισμένη, πολύ κοινή μορφή κλοπών και λεηλασιών. Γι' αυτό μόνο περιφρόνηση μπορούμε να νιώσουμε γι' αυτά τα αδύναμα αποβράσματα που ξεριζώθηκαν.

Αν σήμερα ξεσπούσε μια ανταρσία κάπου στο Ράιχ, θα απαντούσε με άμεσα μέτρα. Η πρώτη του ενέργεια θα ήταν:

α) Την ημέρα της πρώτης αναφοράς, όλοι οι ηγετικοί άνδρες των αντίθετων ρευμάτων, συμπεριλαμβανομένων και των πολιτικών Καθολικών, θα συλλαμβάνονταν και θα εκτελούνταν από τα σπίτια τους·

β) θα εκτελούνταν όλοι οι κρατούμενοι των στρατοπέδων συγκέντρωσης μέσα σε τρεις ημέρες·

γ) όλα τα εγκληματικά στοιχεία, ανεξάρτητα από το αν βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στη φυλακή ή ήταν ελεύθεροι, με βάση τις υπάρχουσες λίστες, θα συγκεντρώνονταν και θα εκτελούνταν μέσα σε τρεις μέρες.

Η εκτέλεση αυτών των «αποβρασμάτων» που αποτελούνταν από μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, θα έκανε περιττά τα περαιτέρω μέτρα, καθώς έτσι η ανταρσία θα κατέρρεε από μόνη της λόγω έλλειψης στασιαστικών στοιχείων και οπαδών.

Όταν τα γερμανικά στρατεύματα πλησίασαν τη Μόσχα στα τέλη Νοεμβρίου και στις αρχές Δεκεμβρίου του 1941, φτάνοντας σε απόσταση περίπου 20 χιλιομέτρων από το Κρεμλίνο – δηλαδή, στους πρώτους σταθμούς λεωφορεί-

184. Η Γκέρντα Μπόρμαν (Gerda Bormann), το γένος Μπουχ, ήταν κόρη του Προέδρου του Ανώτατου Κομματικού Δικαστηρίου, ηγέτη του Ράιχ και εν αποστρατεία ταγματάρχη Βάλτερ Μπουχ. Μετά τον γάμο της (2 Σεπτεμβρίου 1929), ο Χίτλερ, που εκτιμούσε πολύ την οικογένεια Μπουχ, έφερε τον Μπόρμαν στην εσωτερική ηγεσία του NSDAP (το 1930 έγινε επικεφαλής του ταμείου βοήθειας του NSDAP και το 1933 διευθυντής του επιτελείου του «Αναπληρωτή του Αρχηγού»).

ων της πόλης – και ξέσπασαν αναταραχές στην πόλη, οι σοβιετικές μονάδες ασφαλείας της αστυνομίας – η NKVD – για να αποκαταστήσουν την άμυνα της πόλης, εξόντωσαν γρήγορα όλους τους στασιαστές, τους εμπρηστές βιβλίων του KPD και το μεγαλύτερο μέρος των φυλακισμένων.

Την ηθική δικαιολόγηση για αυτούς τους τουφεκισμούς την άντλησε από το γεγονός ότι όλοι οι Γερμανοί ιδεαλιστές είτε διακινδύνευσαν τη ζωή τους στο μέτωπο είτε έδωσαν τα πάντα για τη νίκη της Γερμανίας στα εργοστάσια όπλων ή στους άλλους χώρους εργασίας τους στην πατρίδα τους.

Στο δείπνο, το αφεντικό παρατήρησε ότι ήταν πραγματικά ένα σκάνδαλο το γεγονός ότι οι εκκλησίες του Γερμανικού Ράιχ σε αντίθεση με όλες τις ρητά καθολικές χώρες – εκτός από την Ισπανία – λάμβαναν εξαιρετικά υψηλές κρατικές επιδοτήσεις.

«Κάθε μικρός παπάς πιστεύει πραγματικά ότι είναι ο Πάπας.» Εκκλησία και Κράτος

Το 1934, οι κρατικές επιχορηγήσεις προς τις εκκλησίες ανήλθαν σε: 170 εκατομμύρια, το 1935: 230 εκατομμύρια, το 1936: 320 εκατομμύρια, το 1937: 400 εκατομμύρια, το 1938: 300 εκατομμύρια. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, οι κρατικές επιδοτήσεις του Ράιχ, δηλαδή οι εκκλησιαστικοί φόροι, αυξήθηκαν σε πάνω από 600 εκατομμύρια. Επιπρόσθετα, οι ετήσιες επιχορηγήσεις από κρατίδια και δήμους ήταν 92 εκατομμύρια, και τα ετήσια έσοδα από αγροτικές και δασικές εκμεταλλεύσεις των εκκλησιών ήταν πάνω από 300 εκατομμύρια. Οι δωρεές και τα κληροδοτήματα προς τις εκκλησίες ήταν αφορολόγητα από το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς, όπως και οι εκκλησιαστικές εισφορές. Γι' αυτό ο Χίτλερ δεν μπορούσε να καταλάβει ότι οι εκκλησίες, παρά τις χρυσές τους αλυσίδες, τόλμησαν να πολεμήσουν δημόσια τον εθνικοσοσιαλισμό ως «εχθρικό προς τη θρησκεία» (βλ. και την εξήγηση στις Επιτραπέζιες Συνομιλίες 168, σελίδα 417).

Αν δεν έκανε λάθος, οι εκκλησίες θα έπαιρναν ακόμη και σήμερα 900 εκατομμύρια μάρκα. Ένα σημαντικό μέρος του έργου των ιερέων συνίσταται στην υπονόμευση της εθνικοσοσιαλιστικής πολιτικής, καθώς η Καθολική Εκκλησία πάντα προσπαθούσε να αποκτήσει αδίστακτα εξουσιαστικές θέσεις σε περιόδους εθνικής έντασης εις βάρος της γερμανικής κοινότητας.

Η δεινή θέση των Γερμανών Κάιζερ και του Ράιχ δεν ήταν ποτέ λόγος για τον κλήρο να δείξει τον γερμανικό πατριωτισμό του, αλλά μόνο για να επιδιώξει τα δικά του εγωιστικά συμφέροντα. Γι' αυτό είναι πραγματικά λυπηρό που ένας τόσο ισχυρός άνθρωπος όπως ο Λούθηρος, ο οποίος ταρακούνησε τόσο πολύ τα θεμέλια της Καθολικής Εκκλησίας, βρήκε μόνο επιγόνους σαν διαδόχους του. Διαφορετικά, δεν θα ήταν ποτέ δυνατό να αποκατασταθεί η Καθολική Εκκλησία στη Γερμανία σε έστω και κάπως στέρεες βάσεις και έτσι να διασφαλιστεί η συνέχιση της ύπαρξής της μέχρι σήμερα.

Σκεφτόταν σοβαρά αν τα εκατομμύρια που είχαν καταβληθεί μέχρι τώρα στην Εκκλησία θα έπρεπε να χρησιμοποιηθούν κυρίως για την ίδρυση οχυρωμένων αγροκτημάτων (αγροικίες-φρούρια) στην Ανατολή. Ο Χίμλερ του είπε ότι ένα τέτοιο αγρόκτημα θα μπορούσε να ανακαινιστεί και να εξοπλιστεί με τα απαραίτητα υλικά με 23.000 μάρκα. Με αυτόν τον τρόπο, περισσότερα από 3.000 αγροκτήματα με απογραφή και τα πάντα θα μπορούσαν να περάσουν χωρίς χρέη στα χέρια των στρατιωτικών που ήθελαν να γίνουν αγρότες μετά τη λήξη της 12ετούς υπηρεσίας τους. Αυτοί οι στρατιωτικοί που

έχουν ολοκληρώσει την υπηρεσία τους πρέπει απλά να ενθαρρύνονται από την αρχή να παντρεύονται κόρες αγροτών ή άλλα κορίτσια από την επαρχία. Επιπροσθέτως, στο 12ο έτος της υπηρεσίας τους, θα πρέπει να σταλούν σε αγροτική σχολή της περιοχής που πρόκειται να εγκατασταθούν και να εκπαιδευτούν άρτια εκεί. Η ίδρυση μεγάλου αριθμού σχολών αγροτών δεν μπορεί να αποφευχθεί με τη δημιουργία οχυρωμένων αγροκτημάτων, αφού στο μελλοντικό «Ράιχ» οι αγροτικές συνθήκες στα διάφορα μέρη θα είναι τόσο διαφορετικές, που ο μελλοντικός ένοπλος αγρότης θα μπορεί να ωφεληθεί μόνο από μια εκπαίδευση στην περιοχή στην οποία θα εγκατασταθεί.

Στην πραγματικότητα ήθελε να δώσει στην Καθολική Εκκλησία το πολύ 50 εκατομμύρια. Ιδανικό θα ήταν αυτό το ποσό να καταβληθεί στους ανώτατους κληρικούς, στους οποίους θα μπορούσε να ανατεθεί η διανομή του, δεδομένου ότι μια «δίκαιη» διανομή θα μπορούσε να θεωρηθεί «επίσημα» εγγυημένη από την εκκλησία. Με αυτά τα 50 εκατομμύρια, θα επιτυγχάνονταν περισσότερα από ό,τι με τα 900 εκατομμύρια που έχουν καταβληθεί μέχρι στιγμής. Διότι: αφού οι ανώτατοι κληρικοί θα μπορούν να τα διαχειρίζονται όπως θέλουν, σύμφωνα με την ιστορική εμπειρία, θα του γλείφουν τις μπότες του γι' αυτό το ποσό. Και αν μπορούσε να εξαγοράσει τους ανώτατους κληρικούς με χρήματα, θα το έκανε. Είχε επίσης και την άποψη, ότι κάθε ανώτατος κληρικός, που θέλει να απολαύσει τη ζωή του, στο όνομα του Θεού, δεν πρέπει να ενοχλείται. Μόνο αυτοί με τα βαθουλωμένα μάτια φανατικοί ασκητές είναι επικίνδυνοι.

Μετά από αυτόν τον πόλεμο, θα πάρει μέτρα που θα δυσκολέψουν εξαιρετικά την Καθολική Εκκλησία να προσελκύσει νέους. Δεν θα επιτρέπει πια στα παιδιά να αποφασίζουν να μπουν σε ιερατικές τάξεις σε ηλικία δέκα ετών, χωρίς να γνωρίζουν τι ευθύνη αναλαμβάνουν με την αγαμία και ούτω καθεξής. Μετά τον πόλεμο, μόνο όσοι έχουν συμπληρώσει την ηλικία των 24 ετών και έχουν ολοκληρώσει την υποχρεωτική εργασία και τη στρατιωτική τους θητεία θα μπορούν να αποφασίσουν για μια θρησκευτική σταδιοδρομία. Μετά από αυτό όποιος θέλει να μείνει άγαμος, μπορεί να γίνει ιερέας με τη βοήθεια του Θεού. Υπάρχουν, άλλωστε, και τρελοί που του έχουν προτείνει την ανοησία της αγαμίας για την ηγεσία του κόμματος.

Στο πλαίσιο αυτό, είναι ενδιαφέρον να γνωρίζουμε πώς έχουν γεμίσει τα μοναστήρια μέχρι τώρα. Για τις γυναίκες, οι ιδιαίτερες στιγμές, κυρίως συναισθηματικής φύσης, θεωρούνται ο λόγος εισόδου σε ένα μοναστήρι. Αντίθετα, για τους άνδρες, δεν ήταν κυρίως λόγοι συναισθήματος ή λογικής, αλλά εξωτερικές ανάγκες και ούτω καθεξής.

Κατά τη διάρκεια των δικών σε μοναστήρια, είχε διαπιστώσει ότι σε πολλές περιπτώσεις άνεργοι, παρακινημένοι από την απελπισία, έμπαιναν στα μοναστήρια και, αν αργότερα προσπαθούσαν να φύγουν από τα μοναστήρια, τους έπιαναν οι ιερείς και τους έφερναν πίσω. Γι' αυτό είναι ευχάριστο το γεγονός ότι με τη διάλυση των μοναστηριών, πολλοί άνδρες που είναι ικανοί και πρόθυμοι να εργαστούν μπορούν να επιστρέψουν στην προσωπική τους ελευθερία. Η διάλυση των μοναστηριών δεν παρουσίαζε μεγάλες δυσκολίες, δεδομένου ότι τα μοναστήρια είχαν ως επί το πλείστον τη δική τους νομική προσωπικότητα και άρα μπορούσαν να εκκαθαριστούν μέσω ιδιωτικών συμφωνιών με τον ηγούμενο. Απλά δίνουμε στον ηγούμενο μια μηνιαία σύνταξη 500 μάρκων και στους στενότερους συνεργάτες του μηνιαίες συντά-

ξεις 200 ή 100 μάρκα και σε πολλές περιπτώσεις θα είναι έτοιμοι να εγκαταλείψουν τη μοναστική τους ζωή. Στην πρώην Αυστρία, περίπου 1.000 μοναστήρια διαλύθηκαν με αυτόν τον τρόπο.

Οι περίπου 7.000 δίκες εναντίον καθολικών ιερέων και μοναχών για φερόμενα ηθικά αδικήματα και αδικήματα συναλλάγματος ήταν το «μυστικό όπλο» του Χίτλερ κατά του Βατικανού, το οποίο φοβόταν τις δημόσιες δικαστικές διαδικασίες, δεδομένης της δυνατότητας χειραγώγησης του κράτους. Ο Χίτλερ ανέστειλε τις δίκες αφού όσοι διώχθηκαν βάσει του Άρθρου 8 είχαν προκαλέσει εξαιρετική ζημιά στο κύρος της Καθολικής Εκκλησίας. Απείλησε να τις επαναλάβει εάν το Βατικανό παρενέβαινε υπερβολικά στις εσωτερικές γερμανικές υποθέσεις, για παράδειγμα, εάν ο Πάπας Πίος ΙΒ' προειδοποιούσε τους νεαρούς Γερμανούς κληρικούς να μην παρασυρθούν σε έναν νεογερμανικό μυστικισμό αίματος και εδάφους ή εάν ενεργούσαν κατά της Γερμανίας στην εξωτερική πολιτική. Για παράδειγμα, ο Πάπας Πίος ΙΒ' προειδοποίησε τον Μουσολίνι, τόσο προφορικά όσο και γραπτώς, με τον πιο έντονο τρόπο για μη είσοδο της Ιταλίας στον πόλεμο.

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι στη σύγκρουση με την Καθολική Εκκλησία, η Προτεσταντική Εκκλησία δεν μπορεί να θεωρηθεί αντίπαλος σημαντικού κύρους.

Σήμερα, τη σχέση μεταξύ της Προτεσταντικής και της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας καθορίζεται από τη συνεργασία και όχι από τον ανταγωνισμό. Μολονότι δεν επιδιώκεται η ενότητα σε θέματα δομής και οργάνωσης, επιδιώκεται ενότητα στο κήρυγμα του ευαγγελίου στη διαχείριση των μυστηρίων. Οι πιο επιτυχημένοι Γερμανοί Λουθηρανοί σαν υποστηρικτές αυτής της ενότητας ήταν οι πρόεδροι της Παγκόσμιας Λουθηρανικής Ομοσπονδίας και του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών, οι Επίσκοποι Όττο Ντιμπέλιους (Otto Dibelius) και Χαννς Λίλιε (Hanns Lilje), καθώς και ο γενικός γραμματέας της Παγκόσμιας Λουθηρανικής Ομοσπονδίας, Περιφερειακός Επόπτης δρ. Κουρτ Σμιτ-Κλάουζεν (Kurt Schmidt-Clausen).

Αυτό του το είχαν δείξει ακόμα και εμφανίσεις στο εξωτερικό στην ετήσια διπλωματική δεξίωση.
Ο Νούντσιος (Nuncio) ο επίσημος διπλωματικός αντιπρόσωπος του Πάπα, και ο επίσκοπος που τον συνόδευε ήταν τόσο λαμπρά ντυμένοι που εκπροσωπούσαν πραγματικά την Καθολική Εκκλησία με αξιοπρέπεια.

Οι εκπρόσωποι της Προτεσταντικής Εκκλησίας φορούσαν ακάθαρτα κολάρα και βρώμικα παλτά, και με αυτή την ενδυμασία είχαν διαταράξει τόσο πολύ τη συνολική εντύπωση που τους είχε ενημερώσει ότι ήταν διατεθειμένος να τους δώσει αξιοπρεπή ενδυμασία με κρατικά έξοδα για την επόμενη διπλωματική δεξίωση.

Οι εκπρόσωποί τους είχαν τόση τάση προς τον φιλιστινισμό, που εκείνη την εποχή προσπάθησαν να κάνουν τον Επίσκοπο του Ράιχ[185] να τον κοροϊδέψει λέγοντάς του ότι είχε αγοράσει ένα νέο υπνοδωμάτιο και αίθουσα αναμονής

185. Ο πρώην ιερέας της Βέρμαχτ στο Βιλχελμσχάφεν και το Κένιγκσμπεργκ, δρ. Λούντβιγκ Μιούλερ (Ludwig Müller), έγινε Επίσκοπος του Ράιχ της Γερμανικής Ευαγγελικής Εκκλησίας το 1933. Ήταν επίσης ο ηγέτης των «Γερμανών Χριστιανών» και αυτοκτόνησε το 1945.

για 1.400 μάρκα. Δεν μπορούσε παρά να απαντήσει στους κυρίους ότι εάν είχαν παραπονεθεί για την τιμή αγοράς 30.000 μάρκων από τον Επίσκοπο του Ράιχ, τον «Πάπα» της Ευαγγελικής Εκκλησίας, δεν θα είχε καμία αντίρρηση και θα επωμιζόταν τα έξοδα το κράτος. Αλλά όπως έχουν τα πράγματα, ας κάνουν ό,τι νομίζουν.

Αυτού του είδους οι άνθρωποι απλά δεν έχουν το ανάστημα για να κάνουν την Προτεσταντική Εκκλησία να είναι ένας αντίπαλος της Καθολικής Εκκλησίας που δεν πρέπει να υποτιμάται. Δεν είναι καν ειλικρινείς. Έτσι, ο Στρατάρχης του Ράιχ Γκέρινγκ, όταν ο αγώνας για την απομάκρυνση του Επισκόπου του Ράιχ βρισκόταν σε εξέλιξη, κατέγραψε μια τηλεφωνική συνομιλία μεταξύ του Πάστορα Νιμέλερ[186] και του Επισκόπου του Ράιχ, στην οποία, σχετικά με μια συνάντηση με τον Χίντενμπουργκ, ειπώθηκε: «Κάναμε στον γέρο μια τελευταία ιεροτελεστία. Τον βουτυρώσαμε τόσο καλά που τελικά θα διώξει την πόρνη». Όταν ο Νιμέλερ, κατά τη διάρκεια μιας συνάντησης αργότερα την ίδια μέρα, προσπάθησε να πείσει αυτόν, τον Αρχηγό, να παρέμβει εναντίον του Επισκόπου του Ράιχ με υποκριτικά λόγια και πολυάριθμα αποσπάσματα από τη Βίβλο, ο Γκέρινγκ διέταξε να διαβαστεί φωναχτά το περιεχόμενο αυτής της τηλεφωνικής κλήσης. Ο Γκέρινγκ στεκόταν εκεί σαν τον Μπίσμαρκ στην ανακήρυξη του Κάιζερ στις Βερσαλλίες, με τα πόδια του ανοιχτά. Οι εκπρόσωποι της Προτεσταντικής Εκκλησίας τρόμαξαν τόσο πολύ από το σοκ που ήταν σαν να μην βρίσκονταν πια εκεί.

Ο Πρόεδρος του Ράιχ φον Χίντενμπουργκ, στον οποίο ανέφερε στη συνέχεια αυτό το περιστατικό, έθεσε στη συνέχεια ένα όριο σε όλες αυτές τις διαφωνίες με την παρατήρηση: «Κάθε μικρός ιερέας νομίζει ότι είναι πραγματικά Πάπας».

69 8 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Κόλπα στον αγώνα για τους ψηφοφόρους. Από την εποχή του αγώνα του NSDAP

Σήμερα στο μεσημεριανό γεύμα το αφεντικό μίλησε για τον πολιτικό του αγώνα. Στην αρχή του πολιτικού του έργου, είχε θέσει το σύνθημα ότι δεν ήταν σημαντικό να κερδίσει την αστική τάξη – που λαχταρά αποκλειστικά την ειρήνη και την τάξη και είναι δειλή στην πολιτική της στάση – αλλά να εμπνεύσει το εργατικό δυναμικό με τον κόσμο των ιδεών του. Γι’ αυτό όλα τα πρώτα χρόνια του αγώνα είχαν στόχο να κερδίσουν τους εργάτες για το NSDAP.

Σύμφωνα με το βιβλίο οργάνωσης του NSDAP (1943) οι εντολές του κόμματος που υπαγόρευσε ο Χίτλερ για τα εγγεγραμμένα μέλη του ήταν:
«Ο Αρχηγός έχει πάντα δίκιο!
Ποτέ μην παραβιάζετε την πειθαρχία!

186. Ο Μάρτιν Νιμέλερ (Martin Niemöller) ήταν διοικητής υποβρυχίου στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και πάστορας στο Βερολίνο-Ντάλεμ από το 1931, ίδρυσε τη λεγόμενη Ομολογητική Εκκλησία (Bekennende Kirche) το 1933, την οποία συμπαθούσε και ο Χίντενμπουργκ. Ο Νιμέλερ φυλακίστηκε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης Ζάξενχαουζεν και Νταχάου από το 1937 έως το 1945, έγινε πρόεδρος της Προτεσταντικής Εκκλησίας στην Έσση το 1947 και το 1961 ένας από τους έξι προέδρους του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών στη Γενεύη.

Ποτέ μην σπαταλάτε τον χρόνο σας σε φλυαρίες, σε αυτάρεσκη κριτική, αλλά να αναλαμβάνετε δράση και να δημιουργείτε!
Να είστε περήφανοι, αλλά όχι αλαζόνες!
Το πρόγραμμα πρέπει να είναι το δόγμα σας· απαιτεί από εσάς την απόλυτη αφοσίωσή σας στο κίνημα! Είστε εκπρόσωποι του κόμματος, προσαρμόστε ανάλογα τη συμπεριφορά και την εμφάνισή σας! Το να είσαι εθνικοσοσιαλιστής σημαίνει να είσαι πρότυπο!
Η αφοσίωση και η ανιδιοτέλεια πρέπει να είναι η ύψιστη εντολή σας!
Να εφαρμόζετε την αληθινή συντροφικότητα και θα είστε αληθινοί σοσιαλιστές!
Να φέρεστε στους εθνοσυντρόφους σας όπως θέλετε να σας φέρονται!
Να είστε σκληροί και εχέμυθοι στον αγώνα!
Το θάρρος δεν είναι βλακεία!
Το σωστό είναι αυτό που ωφελεί το κίνημα και άρα τη Γερμανία, δηλαδή τον λαό σας!»

Την 1η Δεκεμβρίου 1940, το NSDAP είχε 30.521 τοπικές ομάδες. Κάθε αρχηγός τοπικής ομάδας είχε στη διάθεσή του 15 έως 20 αρχηγούς συνοικιών για τη «φροντίδα» του πληθυσμού. Ένας αρχηγός συνοικίας ήταν υπεύθυνος για 40 έως 60 νοικοκυριά. Τέσσερις έως οκτώ αρχηγοί συνοικιών ήταν υπό την άμεση επίβλεψη ενός αρχηγού πυρήνα, που ήταν εκπρόσωπος του αρχηγού της τοπικής ομάδας. Μέσω των νοικοκυριών που παρακολουθούνταν από τους αρχηγούς των συνοικιών, δηλαδή, των κοινόχρηστων διαμερισμάτων μέσα σε ένα σπίτι, το NSDAP είχε στην πράξη τον πλήρη έλεγχο κάθε πολίτη. Οι υπενοικιαστές καταγράφονταν δύο φορές, δηλαδή τόσο στην κατοικία τους όσο και στην επιπλωμένη κατοικία τους. Κατά συνέπεια η σύλληψη των μελών μιας κατασκοπευτικής οργάνωσης όπως η Σοβιετική «Κόκκινη Ορχήστρα» ή η έρευνα των αντιστασιακών της 20ης Ιουλίου 1944 δεν ήταν πρόβλημα για τα εθνικοσοσιαλιστικά όργανα όπως η Υπηρεσία ασφαλείας (Sicherheitsdienst – SD) και η Γκεστάπο (Geheime Staatspolizei – Μυστική Κρατική Αστυνομία) που την ήλεγχε. Η παρακολούθηση συχνά αποτύγχανε μόνο στην περίπτωση ξένων εργατών που εργάζονταν σε βιομηχανικές εγκαταστάσεις και στεγάζονταν σε καταλύματα που έμοιαζαν με στρατώνες.

Χρησιμοποιήθηκαν τα ακόλουθα μέσα:
1. Όπως και τα μαρξιστικά κόμματα, διένειμε πολιτικές αφίσες με πιο έντονο το κόκκινο χρώμα.
2. Έκανε προπαγάνδα με φορτηγά, με τα φορτηγά καλυμμένα παντού με έντονα κόκκινες αφίσες, και άνδρες που είχαν κόκκινες σημαίες και φώναζαν συνθήματα.
3. Φρόντιζε όλοι οι υποστηρικτές του κινήματος να έρχονται στις συνελεύσεις χωρίς γραβάτες και κολάρα και – χωρίς επίσημη ενδυμασία – ενέπνεε έτσι εμπιστοσύνη στον χειρώνακτα πληθυσμό.
4. Προσπάθησε να αποτρέψει τα αστικά στοιχεία – που δεν ήταν πραγματικοί φανατικοί – που ήθελαν να ενταχθούν στο NSDAP, με κραυγαλέα προπαγάνδα, τη λανθασμένη ένδυση των συμμετεχόντων στις συγκεντρώσεις και άλλα παρόμοια, για να κρατήσει έτσι τις τάξεις του κινήματος απαλλαγμένες από τους δειλούς.
5. Πάντα διέταζε την απομάκρυνση των πολιτικών αντιπάλων από την αίθου-

σα με τόσο βίαιο τρόπο από το προσωπικό ασφαλείας της αίθουσας, που ο αντίπαλος Τύπος – που διαφορετικά θα αγνοούσε τις συγκεντρώσεις – ανέφερε τις σωματικές επιθέσεις στις συγκεντρώσεις μας και έτσι τράβηξε την προσοχή στις συγκεντρώσεις του NSDAP.
6. Έστελνε μερικούς ομιλητές σε εκπαιδευτικά μαθήματα ομιλητών των άλλων κομμάτων για να μάθει τα θέματα προς συζήτηση και για αυτούς, και όταν μετά παρουσίαζαν αυτά τα θέματα στις συγκεντρώσεις μας για να τους κάνει τις κατάλληλες αντιρρήσεις. Πάντα αντιμετώπιζε τις γυναίκες από το μαρξιστικό στρατόπεδο που μιλούσαν στη συζήτηση με τέτοιο τρόπο που τις γελοιοποιούσε δείχνοντας τις τρύπες στις κάλτσες τους ή ισχυριζόμενος ότι τα παιδιά τους είχαν ψείρες ή κάτι παρόμοιο. Επειδή οι γυναίκες δεν μπορούν να πειστούν με λογικά επιχειρήματα, αλλά και από την άλλη – χωρίς να δημιουργηθεί αρνητική αντίδραση στη συγκέντρωση – δεν μπορούν να απομακρυνθούν από τη ασφάλεια της αίθουσας, αυτή είναι η καλύτερη μέθοδος χειρισμού της κατάστασης.
7. Ειδικά όταν μιλούσε κατά τη διάρκεια μιας συζήτησης, μιλούσε πάντα ελεύθερα και επέτρεπε στα μέλη του κόμματος να παρεμβαίνουν, κάτι που – παρουσιαζόταν σαν η γνώμη του κοινού – ενίσχυε τις δηλώσεις του.
8. Με την άφιξη των ομάδων εκκένωσης της αστυνομίας, έβαζε γυναίκες να επιστήσουν την προσοχή των αστυνομικών σε ορισμένους αντιπάλους ή ακόμα και άγνωστα άτομα στην είσοδο της αίθουσας, αφού σε τέτοια περίπτωση η αστυνομία συμπεριφέρεται σαν σκύλος ελεύθερος σε σφαγείο χωρίς νόημα και λογική και αυτός ήταν ο πιο βολικός τρόπος για να τους αποσπάσει την προσοχή ή ακόμα και να τους ξεφορτωθεί.
9. Διέλυε συγκεντρώσεις άλλων κομμάτων με τέτοιο τρόπο που τα μέλη του κόμματος παρίσταναν τους ειρηνοποιούς και, με αυτό το πρόσχημα, υποκινούσαν συγκρούσεις και ούτω καθεξής.

Με αυτά τα μέσα, κατάφερε να κερδίσει τόσα πολλά καλά στοιχεία του εργατικού πληθυσμού για το κίνημα, που σε μια από τις τελευταίες εκλογικές μάχες πριν την ανάληψη της εξουσίας, να έχει πραγματοποιήσει τουλάχιστον 180.000 συγκεντρώσεις.

Ο Γιούλιους Στράιχερ (Julius Streicher) συνέβαλε ιδιαίτερα στην προσέλκυση των εργατών στο κίνημα. Πρέπει να του αποδοθούν ακόμα και σήμερα τα εύσημα για την κατάκτηση του προπύργιου του μαρξισμού, τη Νυρεμβέργη, παρόλο που ο πληθυσμός – στο βαθμό που τους ενδιέφερε πολιτικά – αποτελούνταν μόνο από Ιουδαίους και εργάτες που ήταν οργανωμένοι στο SPD ή στο KPD. Κατακεραυνώνοντας πεισματικά και αδιάκοπα τους Ιουδαίους, ο Στράιχερ κατάφερε να αποσπάσει τους εργάτες από την ιουδαϊκή ηγεσία τους, παρόλο που οι εργάτες της Νυρεμβέργης αποτελούνταν κυρίως από μεταλλουργούς, δηλαδή από ανθρώπους που δεν ήταν καθόλου ανόητοι και ήταν πεισματικά προσκολλημένοι στο μαρξισμό. Αυτά τα επιτεύγματα του Στράιχερ δεν πρέπει ποτέ να ξεχαστούν.

Από τον Γιούλιους Στράιχερ προήλθε το – που αργότερα χρησιμοποιήθηκε σε κάθε συγκέντρωση του NSDAP – σύνθημα «Οι Ιουδαίοι είναι η συμφορά μας.» Ήταν δάσκαλος δημοτικού, ιδρυτής του Γερμανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, το οποίο ενσωμάτωσε στο NSDAP στις 8 Οκτωβρίου 1922, συμμετείχε στο πραξικόπημα της μπυραρίας του 1923 και περιφερειάρχης της Φρανκονίας από το 1925 έως το 1940. Από το 1923 και μετά, δημοσίευσε το

γνωστό αντισημιτικό έντυπο «Der Stürmer» (Ο επιδρομέας). Ο Χίτλερ τον απομάκρυνε επειδή φέρεται να χρησιμοποίησε πολεμικές δωρεές για την ερωμένη του, μια χορεύτρια.

Ο Στράιχερ ήταν και ένας αριστοτέχνης στις τακτικές των συγκεντρώσεων, κάνοντας τους γραμματείς των συνδικάτων που μιλούσαν στις συζητήσεις όχι μόνο γελοίους και τρελούς, αλλά πρακτικά αδύνατους, ενώ προσπαθούσε να πείσει τους εργάτες να μιλήσουν στη συζήτηση.

70 9 Απριλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Επιτέλους άρχισαν να λιώνουν τα χιόνια. Το αφεντικό δεν αντέχει άλλο το ατελείωτο χιόνι και κατά καιρούς έλεγε ότι μετά το τέλος του πολέμου θα ζητούσε από τον Μουσολίνι ένα μέρος στην έρημο για το χειμώνα, όπου θα ήταν ζεστό και θα μπορούσε μετά να στήσει τη σκηνή του. Σήμερα το μεσημεριανό γεύμα ξεκίνησε με την παρατήρηση του αφεντικού: «Κύριοι, έρχεται η άνοιξη!» Έδειχνε να είναι σε καλή διάθεση εξαιτίας αυτού του γεγονότος. (Τον Δεκέμβριο του 1941, οι θερμοκρασίες έξω από τη Μόσχα είχαν πέσει κατακόρυφα στους -40 με -50 βαθμούς Κελσίου!)

9 Απριλίου 1942, μεσημέρι

Η μηχανοκίνηση, μια έκφραση της εποχής μας

Στο μεσημεριανό γεύμα το αφεντικό έκανε την παρατήρηση, ότι αυτός ο πόλεμος, όπως και ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, μας έφερε μια μεγάλη τυποποίηση στον τομέα της τεχνολογίας. Όπως και στην περίοδο μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, έτσι και μετά από αυτόν τον πόλεμο θα υπήρχε ο κίνδυνος ότι αυτή η τυποποίηση θα εξαλειφόταν ξανά. Αυτό είναι ανεπιθύμητο τόσο για οικονομικούς όσο και για στρατιωτικούς λόγους. Από οικονομική άποψη, αρκεί να αναφερθούμε στο παράδειγμα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Εκεί, τα μεγάλα εργοστάσια αυτοκινήτων είχαν κυκλοφορήσει μερικά μοντέλα και, μέσω εκτεταμένης τυποποίησης, είχαν γίνει τόσο φθηνά που οι εργάτες των εργοστασίων μπορούσαν να αγοράσουν αυτοκίνητα με τις δικές τους αποταμιεύσεις.

Εμείς, αντίθετα αναπτύξαμε το ένα μοντέλο μετά το άλλο και τροποποιούσαμε συνεχώς τα υπάρχοντα μοντέλα μας κάνοντας παραχωρήσεις στην τρέχουσα ζήτηση στην αγορά αυτοκινήτων. Γι' αυτό, χρειαζόμαστε μια πληθώρα διαφορετικών ανταλλακτικών για τα ίδια εξαρτήματα κινητήρα διαφορετικών τύπων αυτοκινήτων, ενώ στις ΗΠΑ αυτά τα ανταλλακτικά είναι σε μεγάλο βαθμό τυποποιημένα.

Για στρατιωτικούς λόγους, ο περιορισμός της γερμανικής παραγωγής αυτοκινήτων σε 10 έως 12 μοντέλα ήταν απαραίτητος μετά τον πόλεμο, για να στρέψει την ιδιοφυΐα των εφευρετών μας σε μια εκτεταμένη απλούστευση του σχεδιασμού του κινητήρα. Μετά τον πόλεμο, η αύξηση της ισχύος του κινητήρα δεν θα πρέπει να επιτευχθεί με την κατασκευή διαφόρων τύπων κυλίνδρων, αλλά με την αύξηση του αριθμού των τυποποιημένων κυλίνδρων.

Ακόμα και οι πίνακες οργάνων ελέγχου θα πρέπει να απλοποιηθούν σε μεγάλο βαθμό. Το σημαντικότερο όμως είναι να δημιουργηθεί ένας τυποποιημένος κινητήρας που να μπορεί να τοποθετεί σε μαγειρεία εκστρατείας όσο και σε ασθενοφόρα, καθώς και σε οχήματα αναγνώρισης, ρυμουλκούμενα οχήματα και ελκυστήρες βαρέων πυροβόλων πεζικού. Ο κινητήρας Volkswagen των 28 ίππων θα ήταν απόλυτα επαρκής για αυτούς τους στρατιωτικούς σκοπούς.

Ειδικά αυτός ο πόλεμος είναι η καλύτερη απόδειξη αυτού, ότι στο πόλεμο δεν μπορείς να κάνεις τίποτα με τις μέγιστες ταχύτητες. Γι' αυτό πρέπει οπωσδήποτε να ξεφύγουμε από όλη αυτή την εμμονή με τα αυτοκίνητα που τρέχουν με υπερβολική ταχύτητα. Αν τα στρατιωτικά οχήματα που αναφέρθηκαν, δηλαδή τα μαγειρεία εκστρατείας, τα ασθενοφόρα και ούτω καθεξής, είχαν ταχύτητα 10 με 20 χιλιόμετρα την ώρα, αυτό θα ήταν απόλυτα αρκετό.

Ο προτεινόμενος τυποποιημένος κινητήρας πρέπει να πληροί δύο προϋποθέσεις:

1. πρέπει να είναι αερόψυκτος,
2. πρέπει να είναι εύκολο να αντικατασταθεί.

Η εύκολη αντικατάσταση είναι απαραίτητη επειδή – όπως μας δίδαξε αυτός ο πόλεμος – η προμήθεια ανταλλακτικών είναι πιο δύσκολη από την αφαίρεση του άθικτου κινητήρα από ένα όχημα όπου μόνο το σασί έχει υποστεί ζημιά.

Είναι αυτονόητο ότι κατά την παραγωγή αυτού του τυποποιημένου κινητήρα, ο στόχος πρέπει να είναι να απλοποιηθούν σε μεγάλο βαθμό οι μέθοδοι κατασκευής.

Ο πράσινος ελευθεροτεκτονισμός των κυνηγών

Το αφεντικό έθιξε εν συντομία και το κεφάλαιο του κυνηγιού. Το πάθος για το κυνήγι είναι ένα πάθος που δένει τους κυνηγούς τόσο στενά όπως ο σύγχρονος ελευθεροτεκτονισμός. Οι βιομηχανικές εταιρείες έχουν αποκτήσει μεγάλες κυνηγετικές εκτάσεις, για να βελτιώσουν τις επιχειρηματικές τους σχέσεις με πολιτικούς με επιρροή, που είναι παθιασμένοι κυνηγοί. Γιατί – όπως είπε κάποτε ο πρώην δήμαρχος της Βιέννης, ο Χέρμαν Νόιμπαχερ (Hermann Neubacher), – από τους κυνηγούς που έχουν κυριευτεί πραγματικά από τον κυνηγετικό πυρετό λόγω της προοπτικής ενός θηράματος μεγέθους τροπαίου, μπορείς να πάρεις τα πάντα.

71 9 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η λέξη «αν» στην πολιτική

Σε μια παρατήρηση του πρέσβη Χέβελ, ότι ο πρέσβης Αλφιέρι[187] δεν θεωρούνταν ιδιαίτερα ικανός στο Βερολίνο, το αφεντικό είπε, ότι η μοναδική συνεισφορά αυτού του ανθρώπου στη γερμανο-ιταλική φιλία πρέπει να εκτιμηθεί τόσο πολύ που οι αδυναμίες του δεν παίζουν κανένα ρόλο.

Στην κρίσιμη εποχή που η εθνικοσοσιαλιστική εξέγερση[188] του 1934 στην

187. Ο Ντίνο Αλφιέρι (Dino Alfieri), πρώην φασίστας και στενός έμπιστος του Μουσολίνι, έγινε υποστηρικτής της εισόδου της Ιταλίας στον πόλεμο ενώ υπηρετούσε σαν πρέσβης της Ιταλίας στο Βερολίνο από το 1940 έως τον Ιούλιο του 1943.

188. Η εξέγερση των Αυστριακών Εθνικοσοσιαλιστών τον Ιούλιο του 1934 έγινε ενάντια στις οδηγίες του Χίτλερ. Από τους υπεύθυνους, 73 καταδικάστηκαν σε θάνατο και 13 Αυστριακοί εθνικοσοσιαλιστές απαγχονίστηκαν χωρίς να παρέμβει ο Χίτλερ.

Αυστρία οδήγησε τον Μουσολίνι στην μοναδική πολιτικά λανθασμένη απόφαση της ζωής του, την κινητοποίηση ενάντια στη Γερμανία, ο Αλφιέρι επέλεξε τη Γερμανία. Εκείνη την εποχή ήταν θέμα μόνο λίγων ανδρών να προειδοποιήσουν τον Μουσολίνι για την παραπλανητική φιλία και τις συνωμοσίες των Γάλλων και των Ιταλών φίλων τους και να τον αποτρέψουν από το να λάβει πιο σοβαρά μέτρα[189]. Με αυτόν τον τρόπο, είχε προσφέρει ανεκτίμητη υπηρεσία όχι μόνο στην Ιταλία, αλλά και στη Γερμανία. Διότι η αφοπλισμένη Γερμανία εκείνη την εποχή θα αποτελούσε ένα πεδίο μάχης για τις ενωμένες στρατιωτικές δυνάμεις της Ιταλίας, της Γαλλίας και της Αγγλίας, το οποίο μετά το τέλος των συγκρούσεων, δεν θα ήταν σε καμία περίπτωση κατώτερο από εκείνο του Τριακονταετούς Πολέμου.

Γι' αυτό ο πολιτικός πρέπει να κατηγοριοποιεί κάθε άλλον πολιτικό κατά κύριο λόγο σύμφωνα με τις θετικές του αξίες και να εξετάζει τα προσόντα που του αποδίδονται.

Στην πολιτική μπορούμε να βασιζόμαστε μόνο στα πραγματικά γεγονότα και να μην λέμε ποτέ ότι αυτό ή εκείνο θα γινόταν διαφορετικά, «αν» η απόφαση των ανθρώπων που είχαν την εξουσία ή ένας πόλεμος είχαν εξελιχθεί διαφορετικά.

Αν, για παράδειγμα, η Μάχη των Καταλαυνικών Πεδίων (451 μ.Χ.) δεν είχε καταλήξει σε νίκη της Ρώμης επί των Ούννων, η πολιτιστική ανάκαμψη της Δύσης δεν θα ήταν ποτέ εφικτή και ο πολιτιστικός κόσμος εκείνης της εποχής θα ήταν καταδικασμένος σε μια κατάρρευση, όπως αυτή που μας επιφύλασσε στα χέρια των Σοβιετικών.

Η χρήση της λέξης «αν» πρέπει να αποσυρθεί εντελώς από την πολιτική. Γιατί πού θα ήμασταν σήμερα «αν» οι Τσέχοι είχαν λίγη φαντασία και οι Πολωνοί λίγη αίσθηση της πραγματικότητας και λίγη περισσότερη ευσυνειδησία στη δουλειά τους. Ακριβώς το γεγονός ότι ο Πολωνός είναι ονειροπόλος και ο Τσέχος ένας άνθρωπος που σκέφτεται αποκλειστικά με βάση την πραγματικότητα, μας έδωσε τη δυνατότητα να αναδιοργανώσουμε γρήγορα την κατάσταση στην πρώην Τσεχοσλοβακία και την πρώην Πολωνία.

Θα ήταν αδιανόητο «αν» το ιταλικό μέτωπο στην Αλβανία[190] δεν είχε ακινητοποιηθεί με την παρέμβαση του Μουσολίνι. Ολόκληρα τα Βαλκάνια θα είχαν πάρει φωτιά σε μια στιγμή που η ανάπτυξή μας στα νοτιοανατολικά δεν είχε ακόμη σημειώσει επαρκή πρόοδο. Το χειρότερο ήταν ότι δεν μπορούσαμε να εμπιστευτούμε τις ρωσικές διαβεβαιώσεις φιλίας. Πιθανότατα δεν θα είχε επιτευχθεί ούτε καν να να πειστεί ο Βούλγαρος βασιλιάς να δεχτεί την είσοδο των Γερμανών προπορευόμενων κομάντος με πολιτικά ρούχα[191],

---

189. Με αφορμή την δολοφονία του φίλου του και πολιτικού συμμάχου του, του Αυστριακού καγκελάριου δρ. Ένγκελμπερτ Ντόλφους (Engelbert Dollfuss), ο Μπενίτο Μουσολίνι ειδοποίησε δύο σώματα στρατού και τα διέταξε να συγκεντρωθούν στα αυστρο-ιταλικά σύνορα. Με αυτή τη χειρονομία ήθελε να εκφράσει ότι δεν ήταν διατεθειμένος να δεχτεί μια «προσάρτηση» της Αυστρίας στη Γερμανία.

190. Αυτό αναφέρεται στην ιταλική υποχώρηση στην Αλβανία μετά την – η οποία δεν είχε συντονιστεί με τον Χίτλερ – επίθεση του Μουσολίνι κατά της Ελλάδας (στις 28ης Οκτωβρίου 1940) που αποκρούστηκε αιματηρά από τους Έλληνες.

191. Γερμανοί προπορευόμενοι κομάντος με πολιτικά ρούχα, που είχαν εγκριθεί από τον βασιλιά Βόρις Γ' στα τέλη Ιανουαρίου 1941, έδωσαν τη δυνατότητα στα γερμανικά στρατεύματα να εισέλθουν στη Βουλγαρία στις 2 Μαρτίου 1941, για την ελληνική επίθεση. Τα στρατεύματα του Χίτλερ, που επιχειρούσαν από τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία, διέσπασαν τις βορειοανατολικές οχυρώσεις της Ελλάδας (Γραμμή Μεταξά) στις 9 Απριλίου 1941.

για να προετοιμαστεί η γερμανική ανάπτυξη, αφού, εκ φύσεως, ο Βούλγαρος βασιλιάς δεν ήταν λύκος, αλλά μια αλεπού και γι' αυτό δεν ήθελε να εκτεθεί σε έναν τόσο τεράστιο κίνδυνο. Όπως είναι γνωστό, η αλεπού προτιμά πάντα να επιλέγει μονοπάτια όπου μπορεί εύκολα να σβήσει τα ίχνη της, εάν χρειαστεί.

Εκτελέσεις, το μόνο μέσο κατά της μαζικής φυγής

Κατά τη διάρκεια των δυσκολιών στο αλβανικό μέτωπο, κι αυτός είχε σκεφτεί τι να κάνει όταν οι στρατιωτικές μονάδες υποχωρούσαν χωρίς διαταγές και δεν μπορούσαν να τις σταματήσουν. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε άλλος τρόπος από το να το καταστείλει με εκτελέσεις. Αλλά δεν είναι ο ταπεινός πεζικάριος που πρέπει να τουφεκιστεί, αυτός ο καημένος, ο εξαθλιωμένος, που πρέπει να σηκώσει όλο το βάρος του πολέμου και, επιπλέον, πρέπει να αντιμετωπίσει ελλείψεις τροφίμων, τη μάστιγα των ψειρών και ούτω καθεξής. Αντίθετα, θα πρέπει να εκτελεστεί ο ανώτατος διοικητής της μονάδας που υποχωρεί, και δεν πρέπει να σταματήσει στο πρόσωπο του ανώτατου στρατηγού[192].

Ποιος στηρίζει το ηθικό ενός λαού;

Στο δείπνο ο Αρχηγός σχολίασε, ότι ήταν πραγματικά παράξενο το γεγονός ότι χριστιανικά έθνη όπως οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί, παρά τις προσευχές τους, δέχτηκαν τόσο βαριά χτυπήματα από τους Ιάπωνες, οι οποίοι ήταν εντελώς ειδωλολάτρες. Προφανώς, ο Θεός της Εκκλησίας δεν ήταν τόσο με το μέρος των θρησκόληπτων της Αγγλίας και των ΗΠΑ, αλλά με το μέρος των Ιαπώνων ηρώων.

Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, που οι Ιάπωνες, με τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, πέτυχαν μεγαλύτερες επιτυχίες από τους Χριστιανούς Άγγλους και Αμερικανούς. Διότι σ' αυτούς, ο μεγαλύτερος σεβασμός όλου του λαού είναι για τους «ήρωες», που θυσιάζουν τη ζωή τους για την ύπαρξη και το μεγαλείο του έθνους τους. Στις χριστιανικές εκκλησίες, από την άλλη πλευρά, η μεγαλύτερη λατρεία αποδίδεται στους λεγόμενους «αγίους», για παράδειγμα σε ανθρώπους, που κατάφεραν να σταθούν στο ένα πόδι για αρκετά χρόνια, ή που, αντί να προσπαθούν να γοητεύσουν όμορφα κορίτσια, κοιμόντουσαν πάνω σε καθεδρικούς ναούς. Εδώ, όπως και σε τόσα άλλα πράγματα της εκκλησίας, προφανώς ο υπολογισμός δεν είναι ο σωστός.

Δεν είναι λοιπόν περίεργο, αφού ο Χριστιανισμός που διαδίδεται από την Καθολική Εκκλησία δεν κηρύττει την αισιοδοξία, αλλά την απαισιοδοξία και, σε αντίθεση με την ιαπωνική πολιτική φιλοσοφία, δεν εξυψώνει τους ανθρώπους δείχνοντας συνεχώς την ευτυχία στη μετά θάνατον ζωή, αλλά τους καταπιέζει ζωγραφίζοντας συνεχώς εικόνες των βασανιστηρίων της κόλασης.

Για τη νέα και σύγχρονη διακήρυξη της ουσίας της χριστιανικής πίστης, ανατρέξτε στο:
Πάπας Ιωάννης ΚΓ': «Πνευματικό Ημερολόγιο», επιμελημένο από τον ιδιαίτερο γραμματέα του, Αρχιεπίσκοπο Λόρις Φραντσέσκο Καποβίλα (Loris Francesco Capovilla).
Δρ. Γουίλεμ Άντολφ Βίσερ 't Χουφτ (Willem Adolph Visser 't Hooft), Πρόεδρος του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών στη Γενεύη: «Κάτω από το Ένα Κάλεσμα (Μια Θεολογία του Οικουμενικού Κινήματος).»

---

192. Το «πρότυπο» του Χίτλερ από αυτή την άποψη ήταν ο Στάλιν, οποίος διέταξε την άμεση εκτέλεση σχεδόν όλων των υπεύθυνων ανώτερων αξιωματικών της Ομάδας Στρατιών του «Δύση» – η οποία είχε περικυκλωθεί από τη γερμανική προέλαση κοντά στο Μπιάλιστοκ – υπό τον αρχιστράτηγο Ντμίτρι Πάβλοφ (Дмúтрий Пáвлов) συμπεριλαμβανομένων των διοικητών της.

Καρδινάλιος Γιοχάννες Βίλεμπραντς (Johannes Willebrands), Πρόεδρος της Γραμματείας για την Προώθηση της Χριστιανικής Ενότητας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στη Ρώμη: «Οικουμενισμός και Τρέχοντα Προβλήματα».
Μητροπολίτης Σηλυβρίας Αιμιλιανός Τιμιάδης, από το 1939 εκπρόσωπος του Οικουμενικού Πατριάρχη στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών στη Γενεύη και στον Πάπα στη Ρώμη: «Ζωντανή Ορθοδοξία».

Ακόμα και σε ένα παιδί μόλις τριών ετών, είναι δυνατό να ενσταλάξουμε τρομακτικές ιδέες που μπορεί να μην ξεχάσει ποτέ. Πόσοι άνθρωποι, σαν ενήλικες, έχουν κάποιο φόβο για τα σκοτεινά δωμάτια ή για το σκοτάδι γενικά, γιατί σαν μικρά παιδιά τους τρόμαζε η ιδέα ότι υπήρχε ένας μπαμπούλας, ένας κλέφτης ή κάτι παρόμοιο στα σκοτεινά δωμάτια.

Όπως ακριβώς τέτοια συναισθήματα φόβου είναι δύσκολο να εξαλειφθούν από τους ανθρώπους, εξίσου δύσκολο είναι να απελευθερωθεί κάποιος από όλες τις βασανιστικές ιδέες που του εμφύσησε η Καθολική Εκκλησία στα νιάτα του. Παράλληλα κάθε λογικό άτομο που φτάνει στο βάθος του θέματος πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι όλες αυτές οι εκκλησιαστικές διδασκαλίες είναι εντελώς ανοησίες. Διότι, πώς είναι δυνατόν ο άνθρωπος στην κόλαση να μαχαιρώνεται, να ψήνεται και να βασανίζεται με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, ενώ το σώμα δεν μπορεί να συμμετάσχει άμεσα σε μια ανάσταση απλώς και μόνο λόγω της εντελώς φυσικής διαδικασίας της αποσύνθεσης; Τι ανοησία είναι να παρουσιάζουμε τον παράδεισο σαν κάτι για το οποίο αξίζει να αγωνιστούμε, όταν, σύμφωνα με την εκκλησία, μπορούν να μπουν σε αυτόν μόνο όσοι δεν έχουν πετύχει στη ζωή τους, για παράδειγμα, οι πνευματικά καθυστερημένοι ή κάτι παρόμοιο. Σίγουρα δεν μπορεί να είναι ευχάριστο να συναντάς εκεί όλους εκείνους των οποίων η βλακεία, παρά τη βιβλική ρήση «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι», σε εκνεύριζε κατά τη διάρκεια της ζωής σου. Και πώς θα μπορούσε να είναι ελκυστικό σε ένα άτομο να βρίσκει μόνο άσχημες και πνευματικά άχρηστες γυναίκες στον παράδεισο;

Έπειτα, λέγεται ότι μόνο εκείνοι που έχουν κάνει όσο το δυνατόν λιγότερες αμαρτίες θα πάνε στον παράδεισο. Μολονότι ο αριθμός των αμαρτιών αυξάνεται με την ηλικία, κανένας κληρικός δεν είναι πρόθυμος να φύγει από τη ζωή σε νεαρή ηλικία, αλλά ακόμη και οι 60χρονοι καρδινάλιοι προσπαθούν να παρατείνουν όσο το δυνατόν περισσότερο την επίγεια ζωή τους.

Πρέπει να παραδεχτούμε ότι όλη η πίστη της Καθολικής Εκκλησίας είναι ένα απίστευτα έξυπνο μείγμα υποκρισίας και επιχειρηματικότητας που εκμεταλλεύεται την ανθρώπινη προσκόλληση στις παραδοσιακές συνήθειες. Γιατί σίγουρα ένας μορφωμένος κληρικός δεν θα μπορούσε να πιστέψει τις ανοησίες που ξεστομίζει η Εκκλησία. Η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι η Καθολική Εκκλησία σήμερα δεν θέλει να δεχτεί την απάτη της άφεσης και τα παρόμοια, ή προσπαθεί να την αποσιωπήσει.

Πολλοί λογικοί άνθρωποι σήμερα προσκολλώνται στην εκκλησία μόνο και μόνο επειδή πιστεύουν ότι οι άνθρωποι χρειάζονται ένα στήριγμα στη ζωή και – μέχρι να μην υπάρξει υποκατάστατο για την εκκλησία – η εκκλησία, παρ' όλες τις ελλείψεις της, εξακολουθεί να είναι καλύτερη από το τίποτα. Οι άνθρωποι που κάνουν αυτή τη σκέψη, δυστυχώς ξεχνούν ότι η ηθική δεν επιβάλλεται στον πληθυσμό με το εκπαιδευτικό έργο της εκκλησίας, αλλά με την επιρροή της εξουσίας. Αν η εκκλησία, ακολουθώντας το νόμο της αγάπης, κήρυττε μόνο την αγάπη για να εφαρμόσει τις ηθικές της απόψεις, δεν θα είχε

προχωρήσει πολύ. Γι' αυτό, σύμφωνα με την παλιά αρχή της εκκλησίας, ότι η αριστερά δεν πρέπει να γνωρίζει τι κάνει η δεξιά, θα είχε επιβάλει τους ηθικούς της νόμους με τη μεγαλύτερη βαρβαρότητα – συμπεριλαμβανομένης της καύσης χιλιάδων πολύτιμων ανθρώπων στην πυρά. Σήμερα είμαστε πολύ πιο ανθρώπινοι από την εκκλησία.

Την εντολή: «Ου φονεύσεις!» την εφαρμόσαμε εκτελώντας τον δολοφόνο, ενώ η εκκλησία, όσο κατείχε την εκτελεστική εξουσία, τον βασάνιζε μέχρι θανάτου με τους πιο φρικιαστικούς τρόπους, τεμαχίζοντάς τον και άλλα παρόμοια.

Η διατήρηση της ηθικής ενός λαού είναι ένα καθήκον που ένας πολιτικός μπορεί να επιτύχει εξίσου καλά με οποιαδήποτε εκκλησία. Πρέπει απλώς να κατοχυρώσει σαν νόμο τις ηθικές πεποιθήσεις που έχουν τα πιο υγιή στρώματα του λαού και να θέσει σαφώς και ξεκάθαρα την εξουσία πίσω από αυτούς τους νόμους.

72 10 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η μουσική σαν δόλωμα στην προπαγάνδα

Στο μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό εξήγησε τις διαφορές που πρέπει να γίνουν όταν αντιμετωπίζουμε την εσωτερική και την ξένη προπαγάνδα.

Οι ραδιοφωνικές εκπομπές που προορίζονται για την Αγγλία θα πρέπει να περιέχουν πολλές μουσικές παραστάσεις που ανταποκρίνονται στα αγγλικά γούστα, ώστε οι Άγγλοι να συνηθίζουν όλο και περισσότερο να συντονίζονται στους σταθμούς μας όταν δεν μπορούν να βρουν τις μουσικές παραστάσεις που θέλουν στους δικούς τους σταθμούς. Το τμήμα ειδήσεων των εκπομπών μας στην Αγγλία θα πρέπει να αναφέρει μόνο γεγονότα και να αποφεύγει κάθε κριτική.

Για παράδειγμα, οι αναφορές για τα επιχειρηματικά συμφέροντα της αγγλικής υψηλής χρηματοδότησης σε ορισμένες εξοπλιστικές εργασίες, στον πόλεμο και στον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου θα πρέπει να παρουσιάζονται με τέτοιο τρόπο ώστε τα συμπεράσματα από αυτές τις αναφορές να μπορούν να εξαχθούν από τους ίδιους τους Άγγλους ακροατές του ραδιοφώνου.

Οι καθαρές αναφορές των γεγονότων, σύμφωνα με το σύνθημα «Το συνεχές στάλαγμα φθείρει την πέτρα»., δεν θα χάσουν την επίδρασή τους.

Όταν μιλάμε στον λαό μας, είναι φυσικά απαραίτητο όχι μόνο να παρουσιάζουμε τα γεγονότα σε ραδιοφωνικές εκπομπές ειδήσεων, αλλά και να προσφέρουμε μια σαφή αξιολόγηση αυτών των γεγονότων στο πνεύμα του ενημερωμένου δημόσιου διαλόγου. Επειδή ο καλύτερος τρόπος για να προπαγανδίσουμε τον δικό μας λαό είναι να χρησιμοποιήσουμε σαφείς, ακριβείς αξιολογικές κρίσεις για να τον ενθαρρύνουμε να επιτύχει κορυφαίες επιδόσεις. Γι' αυτό συνιστάμε, στη δική μας υπηρεσία ειδήσεων να αναφερόμαστε επανειλημμένα στον «Τσόρτσιλ τον μεθυσμένο» και στον Ρούσβελτ τον «εγκληματία».

Η τέχνη του πολιτικού, «να μιλάει χωρίς να λέει τίποτα»

Σήμερα συνάντησα το αφεντικό μόνο στο μεσημεριανό γεύμα. Με βάση τα τηλεγραφήματα, διαπίστωσε ότι η αποστολή του Κριπς στην Ινδία είχε πράγματι αποτύχει – όπως ανέμενε πάντα και όπως πάντα ήθελαν οι Άγγλοι

αντίπαλοι του Κριπς – καθώς το «Παν-Ινδικό Κογκρέσο» είχε απορρίψει τις προτάσεις του. Η ομιλία που έδωσε στη συνέχεια ο Κριπς ήταν ενδιαφέρουσα, καθώς απέδειξε ότι είναι μάστορας στην τέχνη του «να μιλάει χωρίς να λέει τίποτα», μια τέχνη που θα μπορούσε να συστήνεται ένθερμα μόνο σε κάθε πολιτικό.

Ο πλούτος δεν είναι κοινωνικά επιβλαβής

Αν η Ινδία χανόταν με την πάροδο του χρόνου από την Αγγλία, οι Άγγλοι πλουτοκράτες θα έπρεπε να σφίξουν το ζωνάρι τους.

Αυτή η δήλωση δεν πρέπει να παρερμηνευθεί σαν κάτι που έχει ουσιαστικά εναντίον των πλουσίων. Αν η πολιτική τους επιρροή διατηρηθεί μέσα σε λογικά όρια, η ύπαρξή τους δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Επειδή ένας πλούσιος δεν μπορεί να φάει δεκαπλάσια ποσότητα από ό,τι καταναλώνει ένας φτωχός, η τροφοδοσία ενός λαού 70 εκατομμυρίων ανθρώπων σε δύσκολες στιγμές δεν περιορίζεται τόσο πολύ από 100.000 πλούσιους ανθρώπους όσο θα συνέβαινε αν όλοι οι φτωχοί γίνονταν ξαφνικά πλούσιοι μέλη της μεσαίας τάξης και τώρα κατανάλωναν το τριπλάσιο της προηγούμενης ποσότητας τροφής τους. Ο πλούσιος, λοιπόν, δεν είναι κοινωνικά επιβλαβές φαινόμενο.

Ευγένεια απέναντι στις ξένες γυναίκες

Απαντώντας σε μια σύντομη ιστορία του πρεσβευτή Χέβελ, ότι είχε αφήσει μια χαριτωμένη Αμερικανίδα, η οποία είχε επισκεφτεί την Ευρώπη για 14 ημέρες, να στέκεται στον τρούλο της εκκλησίας του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη, επειδή από εκεί πάνω το μόνο που πρόσεξε ήταν ότι οι δρόμοι της Ρώμης ήταν πιο στενοί και πιο βρώμικοι από τους δρόμους της Ουάσιγκτον, το αφεντικό είπε:

Με αυτό τον τρόπο, όμως, δεν έχει προσφέρει καλή υπηρεσία στη γερμανική υπόληψη στο εξωτερικό. Προφανώς, οι Γερμανοί πρέπει ακόμη να μάθουν πώς να φέρονται πάντα ευγενικά στις ξένες γυναίκες. Και από μια όμορφη γυναίκα – με λίγες εξαιρέσεις – δεν πρέπει να περιμένουν ενδιαφέρον για πνευματώδεις συζητήσεις, αλλά απλώς την καυτή επιθυμία να την θαυμάζουν όλοι οι συμπαθητικοί άνδρες.

73

10 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η μεγαλύτερη περίοδος της γερμανικής ενότητας

Στο βράδυ το αφεντικό – όπως μου είπαν – μίλησε για τον κατακερματισμό της Γερμανίας σε μικρά κράτη. Η ίδρυση των κοινοβουλίων των κρατιδίων προωθούσε τα συμφέροντα των μικρών κρατιδίων ακόμη περισσότερο από την ύπαρξη των τοπικών αρχόντων. Γιατί τώρα δεν ήταν πλέον το προσωπικό συμφέρον «ενός» ατόμου, αλλά το συμφέρον των «πολλών» – (επιδόματα) – που συνδέονταν με την ύπαρξη των μικρών κρατών. Με την κατάργηση των κοινοβουλίων στα κρατίδια[193], – κάτι που δεν είχε συμβεί ποτέ στο Γερμανικό Ράιχ – είχε επιτευχθεί μια περίοδος γερμανικής ενότητας που διήρκεσε 9 χρόνια.

193. Τα γερμανικά κοινοβούλια των κρατιδίων διαλύθηκαν στις 12 Νοεμβρίου 1933 και καταργήθηκαν εντελώς με τον Νόμο για την «Ανασυγκρότηση του Ράιχ» της 30ής Ιανουαρίου 1934.

74 11 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο «Μύθος» του Ρόζενμπεργκ

Στο δείπνο, το αφεντικό τόνισε ότι ο «Μύθος»[194] του Ρόζενμπεργκ δεν μπορεί να θεωρηθεί επίσημο έργο του κόμματος. Αυτός, το αφεντικό, αρνήθηκε ρητά να δώσει σε αυτό το βιβλίο τον χαρακτήρα του κομματικού κονκλάβιου, αφού ο τίτλος του ήταν ήδη λάθος. Γιατί δεν μπορούμε να πούμε ότι θέλουμε να αντιπαραβάλουμε τον «μύθο του 20ου αιώνα», δηλαδή κάτι μυστικιστικό, με τις πνευματικές αντιλήψεις του 19ου αιώνα, αλλά σαν Εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να πούμε ότι αντιπαραβάλουμε την πίστη και τη γνώση του 20ου αιώνα με τον μύθο του 19ου αιώνα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το κύριο αναγνωστικό κοινό αυτού του έργου του Ρόζενμπεργκ δεν δεν βρισκόταν μεταξύ των παλαιών συντρόφων του κόμματος. Στην αρχική περίοδο μετά την έκδοσή του, αντιμετώπισε ακόμη και σημαντικές δυσκολίες στην πώληση της πρώτης έκδοσης. Μόνο όταν το έργο αναφέρθηκε σε μια ποιμαντική επιστολή έγινε δυνατή η πώληση των πρώτων 10.000 αντιτύπων. Το γεγονός ότι ο Καρδινάλιος του Μόναχου, Μίχαελ φον Φάουλχαπερ[195], ήταν τόσο ανόητος ώστε να παραθέσει και να επιτεθεί σε αποσπάσματα από τον «Μύθο» σε μια συνδιάσκεψη επισκόπων ήταν αυτό που έκανε δυνατή τη δεύτερη έκδοση. Όταν το βιβλίο συμπεριλήφθηκε στον Κατάλογο[196], επειδή το κόμμα κατηγορήθηκε για αίρεση, η ζήτηση για το βιβλίο αυξήθηκε παραπάνω. Και όταν δημοσιεύθηκαν από την Καθολική Εκκλησία, όλα τα κείμενα που πολεμούσαν τις ιδέες του Ρόζενμπεργκ, μαζί με όλες τις αντικρούσεις τους, ο αριθμός κυκλοφορίας ανέβηκε σε 170.000 ή 200.000.

Αυτός, το αφεντικό, χαιρόταν πάντα να ανακαλύπτει ότι μόνο οι αντίπαλοί μας ήξεραν πραγματικά για τι μιλούσε το βιβλίο. Όπως και πολλοί περιφερειάρχες, έτσι κι αυτός το διάβασε μόνο ένα μικρό μέρος του, καθώς κατά την άποψή του ήταν πολύ δύσκολο να κατανοηθεί.

Ο Στάλιν και η ατομική ελευθερία

Στο δείπνο, το αφεντικό εξήγησε ότι δεν ήταν η ατομική ελευθερία το σημάδι ενός ιδιαίτερα υψηλού πολιτιστικού επιπέδου, αλλά ο περιορισμός της ατομικής ελευθερίας μέσω μιας οργάνωσης που περιλάμβανε όσο το δυνατόν περισσότερα άτομα της ίδιας φυλής.

Αν δινόταν στους ανθρώπους η ατομική τους ελευθερία, θα συμπεριφέρονταν σαν μαϊμούδες. Κανένας δε θα ανεχόταν να έχει ο άλλος περισσότερα από αυτόν. Και όσο πιο κοντά ζούσαν ο ένας στον άλλον, τόσο μεγαλύτερη θα ήταν η έχθρα μεταξύ τους. Όσο περισσότερο χαλαρώνουν τα σφιχτά ηνία της κρατικής οργάνωσης και δίνεται χώρος στην ατομική ελευθερία, τόσο περισσότερο κατευθύνουμε τη μοίρα του λαού στο δρόμο της πολιτισμικής οπισθοδρόμησης.

---

194. Αυτό αναφέρεται στο βιβλίο του Ρόζενμπεργκ που ήταν αμφιλεγόμενο και στο εσωτερικό του κόμματος «Ο Μύθος του 20ού Αιώνα – Μια αξιολόγηση των πνευματικών και διανοητικών αγώνων της εποχής μας» (Μόναχο 1930).

195. Ο Καρδινάλιος Μίχαελ φον Φάουλχαπερ (Michael von Faulhaber), Αρχιεπίσκοπος του Μονάχου από το 1917 έως το 1952, ήταν ένας από τους πιο δραστήριους αντιπάλους του Εθνικοσοσιαλισμού ως «κοσμοθεωρία και υποκατάστατο της θρησκείας».

196. «Κατάλογος Απαγορευμένων Βιβλίων» της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας από το 1934.

Στη συνεχή συζήτηση για την κοινότητα μπορούσε μόνο να χαμογελάσει, αφού οι μεγάλοι ομιλητές πίστευαν ότι η κοινότητα μπορούσε να πειστεί να υπάρξει. Όταν τα αγροτόπαιδα και οι εργάτες των γύρω αγροκτημάτων συναντιόντουσαν στο τοπικό πανδοχείο στην πόλη του, αυτή η έκφραση κοινωνικότητας, με την αυξανόμενη απόλαυση του αλκοόλ εξελισσόταν σε ολοένα και πιο βίαιες συμπλοκές και καβγάδες με μαχαίρια. Μόνο η εμφάνιση του χωροφύλακα μπορούσε να ενώσει ολόκληρη την κοινωνία σε μια ενιαία μεγάλη κοινότητα.

Η Κοινότητα μπορεί να δημιουργηθεί και να διατηρηθεί μόνο με τη βία.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να καταδικάζουμε τον Κάρολο τον Μέγα αν αυτός είχε επιφέρει την κρατική οργάνωση – που την θεωρούσε απαραίτητη για τον γερμανικό λαό – με τη βία.

Και αν ο Στάλιν, τα τελευταία χρόνια, έχει χρησιμοποιήσει μεθόδους στον ρωσικό λαό παρόμοιες με εκείνες που χρησιμοποίησε ο Κάρολος ο Μέγας στον γερμανικό λαό, τότε, λαμβάνοντας υπόψη το σημερινό πολιτιστικό επίπεδο των Ρώσων, δεν πρέπει να τον καταδικάζουμε. Ακόμα και ο Στάλιν ενήργησε με την αντίληψη ότι οι Ρώσοι έπρεπε να ενωθούν σε μια σφιχτά οργανωμένη κρατική οργάνωση αν ήθελε να διασφαλίσει πολιτικά τον αγώνα για την ύπαρξη όλων των λαών που ήταν ενωμένοι στην ΕΣΣΔ και να κάνει δυνατά για το άτομο επιτεύγματα που δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει με τη δική του δύναμη – όπως για παράδειγμα οι ανακαλύψεις της ιατρικής επιστήμης.

Για τον έλεγχο των λαών που έχουμε υποτάξει στα ανατολικά του Ράιχ, η πρωταρχική αρχή πρέπει επομένως να είναι η ικανοποίηση των επιθυμιών για ατομική ελευθερία όσο το δυνατόν περισσότερο, η αποφυγή οποιασδήποτε κρατικής οργάνωσης και άρα η διατήρηση των μελών αυτών των εθνικοτήτων στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο πολιτισμού.

Από αυτό πρέπει να συμπεραίνουμε πάντα ότι πρωταρχικό καθήκον αυτών των εθνών είναι να μας εξυπηρετούν οικονομικά. Γι' αυτό ο στόχος μας πρέπει να είναι να αποκομίσουμε, με κάθε τρόπο, κάθε δυνατό οικονομικό όφελος από τα κατεχόμενα ρωσικά εδάφη. Ένα κίνητρο για την παράδοση των αγροτικών προϊόντων τους και για την παροχή της εργατικής τους δύναμης στα ορυχεία και στην κατασκευή εξοπλισμών θα μπορούσε να δημιουργηθεί για αυτούς σε επαρκή βαθμό, με τη διαθεσιμότητα βιομηχανικών προϊόντων κ.λπ. σε αποθήκες πωλήσεων για να τα αγοράσουν, σύμφωνα με τις επιθυμίες τους.

Αν, επιπλέον, θέλαμε να φροντίσουμε για το καλό του κάθε ατόμου, δεν θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε χωρίς μια κρατική οργάνωση, βασισμένη στο πρότυπο της κρατικής μας διοίκησης, και θα δημιουργούσαμε μόνο μίσος εναντίον μας. Γιατί όσο πιο πρωτόγονοι είναι οι άνθρωποι, τόσο περισσότερο αισθάνονται ότι κάθε περιορισμός στην προσωπική τους ελευθερία είναι εξαναγκασμός. Επιπλέον, μια κρατική διοικητική οργάνωση θα τους έδινε την ευκαιρία να ενωθούν για να σχηματίσουν μια μεγάλη μονάδα και ενδεχομένως να χρησιμοποιήσουν ακόμη και αυτή την οργάνωση εναντίον μας. Γι' αυτό το ανώτατο επίπεδο διοικητικής οργάνωσης που θα μπορούσε να τους επιτραπεί ήταν η δημοτική διοίκηση, και μάλιστα μόνο στο βαθμό που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση του εργατικού δυναμικού τους, δηλαδή για την εξασφάλιση των καθημερινών αναγκών του ατόμου.

Ακόμη και η διαμόρφωση των κοινοτήτων των χωριών θα πρέπει να διαμορφωθεί έτσι ώστε να μην μπορούν να αναπτυχθούν κοινά στοιχεία μετα-

ξύ των γειτονικών κοινοτήτων των χωριών. Σε κάθε περίπτωση, η δημιουργία ενιαίων εκκλησιών για μεγαλύτερες περιοχές της Ρωσίας πρέπει να αποτραπεί. Θα ήταν μόνο προς το συμφέρον μας αν κάθε χωριό είχε τη δική του αίρεση, αναπτύσσοντας τη δική του αντίληψη για τον Θεό. Ακόμα κι αν με αυτόν τον τρόπο σχηματίζονταν σε μεμονωμένα χωριά μαγικές λατρείες, όπως αυτές των Νέγρων και των Ινδιάνων, δεν θα μπορούσαμε παρά να το καλωσορίσουμε, επειδή αυτό θα αύξανε μόνο τον αριθμό των διχαστικών στοιχείων στον ρωσικό χώρο.

Ο Χίτλερ σημείωσε με ιδιαίτερη οργή ότι η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία ενώθηκε και υπερασπίστηκε σθεναρά την υπεράσπιση της «Αγίας Ρωσικής Πατρίδας», υποκινώντας το πνεύμα αντίστασης παντού τόσο στο μέτωπο όσο και στο εσωτερικό, καθαιρώντας και αφορίζοντας αμέσως τους λίγους επισκόπους που συνεργάστηκαν με τη Γερμανία και μάλιστα δώρισε στην άθεη σοβιετική ηγεσία μια ταξιαρχία αρμάτων μάχης [Αλέξανδρος Νιέφσκι (Александр Невский)] χρησιμοποιώντας εκκλησιαστικά κεφάλαια. Ο Χίτλερ θα ήθελε να δει μια «εθνική εκκλησία» όπως η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία να ιδρύεται για τη δική του Γερμανία.

Αν προηγουμένως είχε πει ότι δεν πρέπει να δημιουργηθεί μια μεγάλη κρατική διοίκηση και ότι οι επίτροποί μας εκεί θα πρέπει να ασχολούνται μόνο με την εποπτεία και την οικονομική διαχείριση, αυτό σημαίνει φυσικά ότι απαγορεύεται και οποιαδήποτε άλλη μορφή οργάνωσης των υποταγμένων λαών.

Γι' αυτό δεν πρέπει να έρθει κανένας δάσκαλος και να θέλει ξαφνικά να ανακοινώσει την υποχρεωτική σχολική φοίτηση στους υποταγμένα έθνη. Η γνώση ανάγνωσης και γραφής από τους Ρώσους, τους Ουκρανούς, τους Κιργίζιους και άλλους θα μπορούσε μόνο να μας βλάψει. Διότι θα έδινα στα ευφυέστερα μυαλά τη δυνατότητα να αποκτήσουν μια γνώση της ιστορίας και έτσι να καταλήξουν σε πολιτικές ιδέες που κατά κάποιο τρόπο θα στρέφονταν εναντίον μας.

Είναι πολύ καλύτερο να τοποθετήσουμε ένα μεγάφωνο ραδιοφώνου σε κάθε χωριό για να μεταδίδουμε ειδήσεις και να διασκεδάζουμε τους ανθρώπους, παρά να τους βοηθάμε να αποκτούν ανεξάρτητες γνώσεις για την πολιτική, την επιστήμη και άλλες γνώσεις. Γι' αυτό δεν πρέπει να σκεφτεί κανείς να λέει στα υποταγμένα έθνη πράγματα για την προϊστορία τους στο ραδιόφωνο, αλλά να τους μεταδίδουμε μουσική και πάλι μουσική μέσω των ραδιοφωνικών εκπομπών. Γιατί η διασκεδαστική μουσική προάγει τη χαρά στη δουλειά. Και αν οι άνθρωποι μπορούσαν να χορέψουν πολύ, αυτό θα ήταν γενικά ευπρόσδεκτο, σύμφωνα με την εμπειρία μας στην συστημική εποχή.

Το μόνο πράγμα που πρέπει να οργανωθεί στα κατεχόμενα ρωσικά εδάφη είναι οι μεταφορές. Διότι η κυκλοφοριακή αξιοποίηση της γης είναι μια από τις σημαντικότερες προϋποθέσεις για τον έλεγχο και την οικονομική της εκμετάλλευση. Γι' αυτό το σύστημα των κόμβων μεταφορών θα πρέπει να το μάθουν και οι υποτελείς. Αυτός όμως είναι ο μόνος τομέας στον οποίο πρέπει να τους «εκπαιδεύσουμε».

Όσον αφορά την υγιεινή του υποταγμένου πληθυσμού, δεν θα μπορούσαμε να έχουμε κανένα συμφέρον να τους μεταδώσουμε τις γνώσεις μας και να τους δώσουμε έτσι μια βάση για μια τεράστια αύξηση του πληθυσμού που δεν

θέλουν καθόλου. Γι' αυτό και απαγόρευσε την εκτέλεση οποιουδήποτε είδους εκστρατειών καθαριότητας σε αυτές τις περιοχές. Ο υποχρεωτικός εμβολιασμός θα πρέπει να ισχύει μόνο για τους Γερμανούς. Οι Γερμανοί γιατροί πρέπει να απασχολούνται μόνο για τη θεραπεία Γερμανών στους γερμανικούς οικισμούς. Είναι και παράλογο να θέλουμε να μεταδώσουμε τις γνώσεις μας για την οδοντιατρική στα υποταγμένα έθνη. Αλλά πρέπει να είμαστε προσεκτικοί όταν το κάνουμε αυτό, για να μην γίνει εμφανής η προκατάληψή μας. Εάν όμως ένας ασθενής με οδοντικά προβλήματα θέλει οπωσδήποτε να υποβληθεί σε θεραπεία από οδοντίατρο, δεν υπάρχει πρόβλημα, τότε πρέπει να κάνουμε μια εξαίρεση.

Η μεγαλύτερη ανοησία που μπορεί να γίνει στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη είναι να δοθούν όπλα στα υποταγμένα έθνη. Η ιστορία διδάσκει ότι όλα τα κυρίαρχα έθνη χάθηκαν αφού έδωσαν όπλα στα έθνη που υπέταξαν.

Ναι, θα μπορούσε να ειπωθεί ότι η παράδοση όπλων στα υποταγμένα έθνη είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την καταστροφή των κυρίαρχων λαών. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να εγγυηθούμε τη διατήρηση της ασφάλειας και της τάξης σε όλη την κατεχόμενη ρωσική επικράτεια με τα δικά μας στρατεύματα. Οι κατεχόμενες ανατολικές περιοχές θα πρέπει συνεπώς να διασχίζονται από ένα δίκτυο στρατιωτικών βάσεων. Όλοι οι Γερμανοί που ζουν σε αυτές τις περιοχές θα πρέπει να έχουν προσωπική επαφή μαζί τους, να νιώθουν δηλαδή προσωπικά συνδεδεμένοι μαζί τους. Εξάλλου, θα πρέπει να είναι τόσο καλά οργανωμένες ώστε μια μακροπρόθεσμη γερμανική πολιτική εποικισμού να μπορεί να προωθήσει μια ολοένα και ισχυρότερη γερμανική εθνική μετακίνηση στις περιοχές που έχουμε υποτάξει.

75

12 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Στο μεσημεριανό γεύμα το αφεντικό μίλησε για την κατασκευή του Ολυμπιακού Σταδίου.

Όπως ο Βάλλενσταϊν: όλα για όλα

Οι XI (11η) Ολυμπιακοί Αγώνες του Βερολίνου το 1936 έγιναν μια πρωτοφανής αθλητική και προπαγανδιστική επιτυχία της Γερμανίας και του Χίτλερ προσωπικά. Η Γερμανία κέρδισε – μπροστά από τις ΗΠΑ – με 33 χρυσά, 26 ασημένια και 30 χάλκινα μετάλλια. Στην Ολυμπιάδα Τέχνης, ο Χίτλερ αγόρασε, ανάμεσα σε πολλά εξαιρετικά εκθέματα, το χάλκινο γλυπτό του Γάλλου γλύπτη Άλφρεντ Μπουσέ (Alfred Boucher), «Οι Τρεις Δρομείς», το οποίο σύντομα έγινε γνωστό με το αστείο «Οι τρεις τελευταίοι φορολογούμενοι φεύγουν από το Βερολίνο».

Για το πώς έπρεπε να γίνουν οι Ολυμπιακοί αγώνες στην Γερμανία, το υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ του παρουσίασε δύο σχέδια για την επέκταση ενός σταδίου του Βερολίνου, εκ των οποίων το ένα θα κόστιζε 1,1 εκατ. και το άλλο 1,4 εκατ. Κανένας από τους αρμόδιους δεν συνειδητοποίησε ότι η διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων ήταν μια μοναδική ευκαιρία για εμάς να αποκτήσουμε ξένο νόμισμα και να ενισχύσουμε τη διεθνή μας φήμη. Ακόμα και σήμερα χαμογελάει στα αμίλητα πρόσωπα όταν ανακοίνωσε στους

άνδρες ότι διέθετε 28 εκατομμύρια σαν πρώτη πληρωμή για το σχεδιασμό ενός νέου Ολυμπιακού σταδίου. Το στάδιο κόστισε τελικά 77 εκατομμύρια και μας απέφερε ½ δις σε συνάλλαγμα.

Αυτό ακριβώς το παράδειγμα δείχνει ότι εμείς οι Γερμανοί πρέπει να μάθουμε να απελευθερωνόμαστε από τα ημίμετρα και να αναζητούμε πάντα ολοκληρωμένες λύσεις που προσανατολίζονται προς τη μεγαλύτερη δυνατή επιτυχία. Ο Βάλλενσταϊν είχε δίκιο όταν απέρριψε τη δημιουργία ενός στρατού 5.000 ανδρών, τονίζοντας ότι μπορούσε να συγκεντρώσει μόνο έναν στρατό 50.000 ανδρών. Είναι σκέτη τρέλα να ξοδέψουμε έστω και μια δεκάρα για έναν στρατό που δεν είναι αρκετά δυνατός για να πολεμήσει και να κερδίσει αν χρειαστεί.

Ειδικά όταν διεξάγεται ένας πόλεμος, είναι σημαντικό ο εξοπλισμός που γίνεται εν καιρώ ειρήνης να βασίζεται αποκλειστικά στις απαραίτητες πολεμικές δυνατότητες και στην επιθυμητή στρατιωτική επιτυχία. Δυστυχώς, ένας άνθρωπος όπως ο Χιάλμαρ Σαχτ (Hjalmar Schacht) το παρεξήγησε εντελώς και έκανε τον επανεξοπλισμό του εξαιρετικά δύσκολο για αυτόν, το αφεντικό. Ο Σαχτ τον προσέγγισε επανειλημμένα υποστηρίζοντας ότι αν η οικονομία δεν ήθελε να καταρρεύσει, θα μπορούσαν να εξαχθούν από τη γερμανική οικονομία το πολύ ποσά ύψους 1½ δισεκατομμυρίων ετησίως για τον επανεξοπλισμό.

Σήμερα, αφού έχουν αφαιρεθεί τα εκατονταπλάσια από την οικονομία, αυτή εξακολουθεί να λειτουργεί με ταχύ ρυθμό.

Ειδικά σε αυτόν τον πόλεμο, πρέπει να έχουμε συνεχώς κατά νου ότι αν χάσουμε, ούτως ή άλλως όλα θα καταστραφούν. Γι' αυτό θα πρέπει να εστιάσουμε όλες μας τις προσπάθειες, ανεπιφύλακτα, στο σύνθημα της «νίκης». Αν νικήσουμε, τα δισεκατομμύρια που ξοδέψαμε για στρατιωτικούς σκοπούς δεν θα έχουν καμία σημασία. Γιατί θα αποζημιωθούμε αποκλειστικά από τα αποθέματα μεταλλεύματος που έπεσαν στα χέρια μας στο ρωσικό έδαφος πέρυσι.

Ο Χίτλερ, που σε καμία περίπτωση δεν περίμενε πραγματικά τη βρετανική κήρυξη πολέμου στις 3 Σεπτεμβρίου 1939, στο αρχικό του σοκ απευθύνθηκε στον υπουργό Εξωτερικών του, φον Ρίμπεντροπ, που ήταν υπεύθυνος για την αποτυχημένη πολιτική απέναντι στην Αγγλία, με την ερώτηση: «Τώρα, τι κάνουμε;» Με τον τρόπο αυτό απέδειξε την απόλυτη λανθασμένη εκτίμησή του για τη βρετανική πολιτική της «ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων». Όταν ο Γκέρινγκ του απευθύνθηκε με τα λόγια: «Να σταματήσουμε αυτό το ριψοκίνδυνο παιχνίδι» και τον συμβούλεψε να υποχωρήσει στο πολωνικό ζήτημα και να αποδεχτεί το τελεσίγραφο της Μεγάλης Βρετανίας, ο Χίτλερ εν τούτοις του απάντησε: «Πάντα έπαιζα ριψοκίνδυνα παιχνίδια στη ζωή μου!»

Οι δάσκαλοι του σχολείου

Στο μεσημεριανό γεύμα ήρθε το αφεντικό και μίλησε για τη σχολική εκπαίδευση. *Δυστυχώς, μόνο ένας συγκεκριμένος τύπος ανθρώπων γίνεται δάσκαλος, ο οποίος δεν είναι κατάλληλος για τον αγώνα στα ελεύθερα επαγγέλματα. Οι άνθρωποι που νοιώθουν ότι έχουν ό,τι χρειάζεται για να πετύχουν και να δημιουργήσουν κάτι με τις δικές τους δυνάμεις, δεν θα γίνονταν δάσκαλοι, τουλάχιστον* όχι δάσκαλοι δημοτικού σχολείου.

Έχει ως επί το πλείστον δυσάρεστες αναμνήσεις από τους δασκάλους που ήταν μέρος της ανατροφής του. Ακόμα και η εμφάνισή τους ήταν ακάθαρτη, με βρώμικα κολάρα, απεριποίητα γένια και τα σχετικά.

Στο ενδιάμεσο Ράιχ (εννοεί τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης από το 1919 έως το 1933 – γνωστή και σαν «Σύστημα της Βαϊμάρης ή εποχή του συστήματος») οι Σοσιαλδημοκράτες πήραν αυτή την ομάδα ανθρώπων υπό την προστασία τους και, μέσω κάθε είδους ειδικών μαθημάτων, τους οδήγησαν σε μια εκπαιδευτική αλαζονεία που δεν ήταν σε καμία περίπτωση δικαιολογημένη.

Όταν διαβάζεις τα πνευματικά έργα των δασκάλων δημοτικών σχολείων, όταν ακούς τις πολιτικές τους απόψεις, όταν γίνεσαι μάρτυρας των παραπόνων τους, τότε μπορείς να διαπιστώσεις ξανά και ξανά ότι πρόκειται για ένα ιδιαίτερα ανόητο και εξαρτημένο πνευματικό προλεταριάτο, που δημιουργήθηκε για να αποτελέσει έναν πυλώνα του, δόξα τω Θεώ, ανενεργού πλέον συστήματος. Αν αυτοί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι δεν πληρώνονται αρκετά καλά από το κράτος, τότε θα πρέπει να τους πούμε ότι κάθε λοχίας στις ένοπλες δυνάμεις μας κάνει καλύτερη δουλειά στην ανατροφή των παιδιών από αυτούς. Άλλωστε, το να διδάξεις σε μικρά αγόρια και κορίτσια την αλφαβήτα δεν είναι και τόσο σπουδαίο κατόρθωμα.

Πρέπει να απορεί κανείς που αυτοί οι δάσκαλοι του δημοτικού σχολείου αντέχουν ακόμη και να κάνουν το ίδιο πράγμα κάθε χρόνο μπροστά στους μαθητές τους. Για τέτοιες συνεχόμενες επαναλήψεις, τόσο σωματικά όσο και ψυχολογικά, μόνο οι γυναίκες είναι κατάλληλες. Η γυναίκα δεν το νοιώθει σαν βάρος, σαν μητέρα να γεννάει το ένα παιδί μετά το άλλο με τον ίδιο τρόπο και να τα μεγαλώνει. Η γυναίκα, ως στενογράφος, ανέχεται τις συνεχείς επαναλήψεις μιας κυρίως μηχανικής εργασίας. Γι' αυτό οι γυναίκες είναι οι πιο κατάλληλες για να διδάσκουν τα βασικά της ανάγνωσης και της γραφής σε μαθητές της πρώτης δημοτικού στα σχολεία. Γι' αυτό, πρέπει να διασφαλιστεί ότι από τα 2 εκατομμύρια γυναίκες που ζουν στην Γερμανία ανύπαντρες, οι περισσότερες από αυτές θα έχουν την ευκαιρία να ακολουθήσουν μια καριέρα σαν δασκάλες που να ανταποκρίνεται στα μητρικά τους συναισθήματα.

Πριν από αρκετά χρόνια, οι δάσκαλοι του δημοτικού τον προσέγγισαν με το αίτημα πέρα από τη σχολική εκπαίδευση να τους ανατεθεί και το έργο της εκπαίδευσης των ανθρώπων. Αν κοιτάξουμε σήμερα τις επιτυχίες της Νεολαίας του Χίτλερ, θα χαρούμε που απέρριψε κατηγορηματικά αυτό το αίτημα εκείνη την εποχή. Δεδομένου ότι οι δάσκαλοι, μόνο σε πολύ λίγες εξαιρετικές περιπτώσεις, καταλάβαιναν πώς να καθοδηγούν τους νέους με απόλυτη εξουσία, θεώρησε σωστό να εκπαιδεύσει τους «υπογράφοντες» (Kapitulanten)[197] σαν δασκάλους για τις πιο προχωρημένες τάξεις του δημοτικού σχολείου. Επειδή οι «υπογράφοντές» μας είχαν περάσει από τη Νεολαία του Χίτλερ και την Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ πριν καταταγούν στη Βέρμαχτ, και γνώριζαν, επομένως, από προσωπική εμπειρία, το εκπαιδευτικό έργο του κινήματος, ανέλαβαν από την αρχή με τη σωστή στάση τα εκπαιδευτικά καθήκοντα. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να σταλούν σε προπαρασκευαστικά ιδρύματα[198] για τα δύο τελευταία χρόνια της 12ετούς στρατιωτικής τους θητείας, για να τους δώσουμε και μια καλή εκπαιδευτική γνώση για ένα μελλοντικό διδακτικό επάγγελμα. Αν το κάνουμε αυτό με τους «υπογράφοντες» και καταφέρουμε να προετοιμάσουμε αρκετούς «υπογράφοντες» για μια τέτοια δραστηριότητα, θα αποκτήσουμε εκπαιδευτικούς για τα δημοτικά μας σχολεία, που όχι μόνο έχουν αρκετή πείρα στον τομέα της εκπαίδευσης των ανθρώπων λόγω της δωδεκάχρονης στρατιωτικής τους

197. Επαγγελματίες υπαξιωματικοί με 12 χρόνια υπηρεσίας.

198. Εξειδικευμένες ανώτατες σχολές δασκάλων για δασκάλους δημοτικού σχολείου.

θητείας, αλλά στέκονται μπροστά στους μαθητές σαν προσωπικότητες και όχι σαν βρομιάρηδες.

Σκοπός της σχολικής εκπαίδευσης: σκληρότητα στο σώμα, σταθερότητα στο χαρακτήρα και ευελιξία στο πνεύμα

Οι δάσκαλοι των δημοτικών σχολείων προσπάθησαν κάποτε να διαφημιστούν χρησιμοποιώντας το σλόγκαν, ότι ο πόλεμος του 1866 είχε κερδηθεί από τους δασκάλους των δημοτικών σχολείων για την Πρωσία. Αυτό είναι μια σκέτη ανοησία. Το γεγονός ότι οι Πρώσοι είχαν νικήσει εκείνη την εποχή οφειλόταν στην ανωτερότητα του τυφεκίου με βελόνα (οπισθογεμές)[199] και σε άλλα πράγματα, που ήταν εντελώς πέρα από την επιρροή των δασκάλων του δημοτικού σχολείου. Το μόνο που είναι αλήθεια είναι ότι το γερμανικό επίπεδο εκπαίδευσης ήταν εξαιρετικά υψηλό σε σύγκριση με άλλες χώρες τον περασμένο αιώνα. Το να αρνηθούμε αυτό επικαλούμενοι τα αγγλικά κολέγια είναι ένα σοβαρό λάθος. Γιατί τα αποτελέσματα της διδασκαλίας στα αγγλικά κολέγια οφείλονταν στο γεγονός ότι τα κολέγια αντλούσαν τους μαθητές τους μόνο από τα ανώτερα στρώματα του αγγλικού λαού. Από την άλλη πλευρά, τα γερμανικά σχολεία απευθύνονταν σε όλα τα κοινωνικά στρώματα και γι' αυτό η μέση επίδοση των μαθητών τους δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη μέση επίδοση των επιλεγμένων μαθητών στα κολέγια. Παρ' όλα αυτά, με την αλλαγή του γερμανικού σχολικού συστήματος, πρέπει να είναι δυνατό να επιτευχθούν επιτεύγματα στον τομέα της σχολικής εκπαίδευσης που ξεπερνούν κατά πολύ αυτά των αγγλικών κολεγίων. Για τον σκοπό αυτό, είχε ιδρύσει τα «Εθνικά Πολιτικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα», που τώρα ονομάζονται «Σχολεία του Ράιχ».

Έδωσε στις «Σχολές του Ράιχ» σαν θεμελιώδη αρχή την επιλογή και την εκπαίδευση των καλύτερων αγοριών και κοριτσιών από όλα τα στρώματα του γερμανικού πληθυσμού. Ο στόχος αυτής της εκπαίδευσης πρέπει να είναι να γίνουν σωματικά σκληροί, με σταθερό χαρακτήρα και πνευματικά ανθεκτικοί. Ήλπιζε να επιτύχει αυτόν τον στόχο μέσω του διδακτικού προσωπικού που είχε διαθέσει στις «Σχολές του Ράιχ». Γιατί αυτοί οι δάσκαλοι μοιράζονταν με τους νέους τους ακόμη και τις πιο δύσκολες φάσεις της εκπαίδευσης, και δεν αποκλείονταν ούτε από την πτώση με το αλεξίπτωτο ούτε από τις ασκήσεις με κινητήρα.

Το γεγονός ότι τα Σχολεία του Ράιχ μπορούσαν να οδηγήσουν σε ένα εξαιρετικό εκπαιδευτικό αποτέλεσμα για τη γερμανική νεολαία, έγινε σαφές σε αυτόν με τα αποτελέσματα των Ολυμπιακών Αγώνων του Βερολίνου. Ενώ οι Άγγλοι κέρδισαν μόνο 8 χρυσά μετάλλια παρά την κολεγιακή τους εκπαίδευση, η γερμανική αθλητική νεολαία κέρδισε 33 μετάλλια. Πόσο πιο αθλητική θα γίνονταν η γερμανική νεολαία αν, μέσω των «σχολείων του Ράιχ», λάμβανε γενικά μια εκπαίδευση που ασπάζονταν 100% το πνεύμα του αθλητισμού!

76 12 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης και διαφήμιση στο εξωτερικό

Εξετάζοντας τον νέο βουλγαρικό κατάλογο υπουργών [κυβέρνηση του

199. Το πρώτο οπισθογεμές τουφέκι κατασκευάστηκε το 1838 από τον Γιόχαν Νικολοάους φον Ντράιζε (Johann Nicolaus von Dreyse)

πρωθυπουργού Μπογκντάν Φίλοβ (Bogdan Filov)], ο Αρχηγός παρατήρησε ότι πολλές σημαντικές βουλγαρικές προσωπικότητες είχαν αποκτήσει το διδακτορικό πτυχίο ή τον πτυχία μηχανικού στη Γερμανία. Γι' αυτό έκρινε σκόπιμο να διευκολύνει τους ξένους να αποκτήσουν αυτά τα πτυχία. Κάθε αλλοδαπός που σπουδάζει σε γερμανικά πανεπιστήμια και αποφοιτεί με ένα διδακτορικό ή μηχανολογικό δίπλωμα που έχει αποκτήσει στη Γερμανία, θα προσπαθεί σε όλη του τη μετέπειτα ζωή να μην μας βλάψει.

Στο μέλλον, θα είναι δύσκολο για αρκετές πανεπιστημιακές πόλεις όπως το Ερλάνγκεν, το Γκίσεν και ίσως ακόμη και το Βύρτσμπουργκ, να επιβιώσουν. Η προσέλκυση αλλοδαπών φοιτητών σίγουρα δεν θα έβλαπτε. Πάνω απ' όλα, όμως, πρέπει να ληφθεί μέριμνα για τη φροντίδα των αλλοδαπών φοιτητών στη Χαϊδελβέργη, καθώς η Χαϊδελβέργη απολαμβάνει ιδιαίτερα καλή φήμη σαν πανεπιστήμιο σε ολόκληρο τον αγγλοσαξονικό κόσμο.

Διακριτικότητα και μεταμφίεση

Στο δείπνο, το αφεντικό σχολίασε ότι έπρεπε να είναι κανείς πολύ προσεκτικός στις επικοινωνίες του με τους συμμάχους. Ακόμα και με τους Ιταλούς δυστυχώς διαπίστωσε ότι δεν διατηρούσαν επαρκή διακριτικότητα όσον αφορά τις επικοινωνίες του, εκτός εάν τα δικά τους συμφέροντα επηρεάζονταν άμεσα από το αντικείμενο των επικοινωνιών του. Ακόμα και οι Ιταλοί, σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν έδειχναν κανένα δισταγμό να κάνουν υποδείξεις για μελλοντικά σχέδια, ακόμη και στον Τύπο. Γι' αυτό έλεγε στους συμμάχους του μόνο πράγματα που έπρεπε να ξέρουν, και αυτά μόνο όταν ήταν απαραίτητο να τα ξέρουν[200]. Επιπλέον, τους άφηνε εντελώς στο σκοτάδι και, όταν προσπαθούσαν να τον αναγκάσουν να πάρει μια συγκεκριμένη θέση κάνοντάς του ερωτήσεις, εκείνος τους έδινε αόριστες απαντήσεις.

Θα μπορούσαμε να μάθουμε από τους Άγγλους πώς να μην το κάνουμε σε αυτόν τον τομέα. Διότι δεν υπάρχει σχεδόν πουθενά στον κόσμο Τύπος, που με τους υπαινιγμούς του από «καλά ενημερωμένους κύκλους» να λέει τόσα πολλά κουτσομπολιά όσο ο αγγλικός. Μάλιστα, στην Αγγλία η φλυαρία του Τύπου φτάνει τόσο μακριά, που η κυβέρνηση επηρεασμένη από τη φλυαρία του Τύπου, παραπλανά την κοινή γνώμη σε επιχειρήσεις όπως το εγχείρημα της Νορβηγίας, παρόλο που αυτά έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τα συνολικά πολεμικά σχέδια της Αγγλίας. Οι Ρώσοι είναι πολύ πιο έξυπνοι σε αυτό το θέμα. Πέρα από το γεγονός ότι δεν αποκάλυψαν κανένα από τα στρατιωτικά τους σχέδια στον Τύπο, κάλυψαν οτιδήποτε αφορούσε το στρατό τους. Όλος ο Φινλανδικός Πόλεμος του 1940 – όπως και η ρωσική εισβολή στην Πολωνία, η οποία έγινε με απαρχαιωμένα άρματα μάχης και όπλα και στρατιώτες με στολές σε κακά χάλια – ήταν μια μεγάλης κλίμακας επιχείρηση συγκάλυψης, καθώς η Ρωσία διέθετε ήδη έναν οπλισμό εκείνη την εποχή που, μαζί με τη Γερμανία και την Ιαπωνία, την καθιστούσε παγκόσμια δύναμη.

Στην πραγματικότητα, από τα τέλη του 1939 έως την άνοιξη του 1941, ο Κόκκινος Στρατός βρισκόταν σε μια ριζική αναδιοργάνωση με νέα εκπαίδευση αξιωματικών επιτελείου, σε πλήρη ανασυγκρότηση [για παράδειγμα άρματα μάχης Τ-34 αντί των απαρχαιωμένων μοντέλων, εκτοξευτές ρουκετών, τα λεγόμενα όργανα του Στάλιν (Κατιούσα), αντί των προηγούμενων πυροβόλων] και σε ένα προγραμματισμένο εκσυγχρονισμό της αεροπορίας (μαχητικά αερο-

200. Αυτός είναι ο κανόνας που ο Χίτλερ ακολουθούσε σε σχέση με εμάς, όπως και με τους στρατάρχες, τους υπουργούς και τους ηγέτες του κόμματος.

σκάφη γενικής χρήσης IL2 αντί για τα προηγούμενα μαχητικά και βομβαρδιστικά).

Οι καταθέσεις ενός αρχιμηχανικού της σοβιετικής αεροπορίας σαν κρατούμενος, που ήταν διαθέσιμες στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu), αποκάλυψαν ότι η Σοβιετική Πολεμική Αεροπορία είχε πάνω από 12.000 μαχητικά αεροσκάφη στις 22 Ιουνίου 1941 (η Γερμανία είχε πάνω από 12.000 στην Ανατολή το 1945) και μηνιαία παραγωγή 3.000 μαχητικών αεροσκαφών.

Τέχνη και Καλλιτέχνες
Η Αγορά Τέχνης του Χίτλερ

Μετά το δείπνο, το αφεντικό είπε ότι μόνο χάρη σε μια σειρά συμπτώσεων και τυχερών περιστάσεων μπόρεσε να ανακτήσει μια πληθώρα σημαντικών έργων τέχνης, που έχουν πραγματική σημασία για το λαό μας. Μόνο για το Μουσείο του Λιντς κατάφερε να ανακτήσει 1.000 πίνακες παλιών δασκάλων, κυρίως Ολλανδών και Φλαμανδών καλλιτεχνών, αλλά και έναν Λεονάρντο ντα Βίντσι, αρκετούς Σβιντ (Μορίτζ φον Σβιντ), έναν Φόιερμπαχ (Άνσελμ Φόιερμπαχ) και ούτω καθεξής.

Σύμφωνα με τη σωζόμενη χειρόγραφη λίστα του Χίτλερ, είχε χρησιμοποιήσει τα ιδιωτικά του κεφάλαια (πωλήσεις βιβλίων, έσοδα από τον Τύπο, μισθό του Καγκελάριου του Ράιχ) και είχε αποκτήσει 56 αριστουργήματα για το Λιντς [συμπεριλαμβανομένων 4 Φραντς φον Λένμπαχ (Franz von Lenbach), 8 Καρλ Σπίτζβεγκ (Carl Spitzweg), 1 Λούκας Κράναχ (Lucas Cranach), 1 Καναλέττο (Τζοβάννι Αντόνιο Κανάλ – Giovanni Antonio Canal), 1 Μορίτζ φον Σβιντ (Moritz von Schwind), 2 Άνσελμ Φόιερμπαχ (Anselm Feuerbach), 1 Βίλχελμ φον Κάουλμπαχ (Wilhelm von Kaulbach), 3 Φραντς φον Στουκ (Franz von Stuck), 1 Πίτερ Μπρίγκελ (Pieter Bruegel), 1 Άρνολντ Μπέκλιν (Arnold Böcklin), 1 Ντανιέλ Τσοντοβιέκι (Daniel Chodowiecki), 1 Φραντς Ντεφρέγγερ (Franz Defregger) κ,λπ.] Τα υπόλοιπα αριστουργήματα τα αγόρασε από το «Ειδικό Ταμείο Γραμματοσήμων» του, δηλαδή με τα τέλη που του πλήρωνε η Ταχυδρομική Υπηρεσία του Ράιχ για τη χρήση της εικόνας του σε γραμματόσημα και τις ιδέες του για ειδικά γραμματόσημα. Τα πρώτα γραμματόσημα με το κεφάλι του Χίτλερ κυκλοφόρησαν ανήμερα των γενεθλίων του το 1937 σαν «γραμματόσημα φιλανθρωπίας για πολιτιστικούς σκοπούς» με την επιγραφή: «Όποιος θέλει να σώσει έναν λαό πρέπει να σκέφτεται ηρωικά!» Οι συλλέκτες γραμματοσήμων σε όλο τον κόσμο – και ο Χίτλερ τους άκουγε, καθώς κατά καιρούς μάζευε και ο ίδιος γραμματόσημα – ζητούσαν γερμανικά γραμματόσημα με το κεφάλι του πάνω τους. Γι' αυτό, αυτό το θεωρούσε καλή προπαγάνδα. Αντίθετα, αρνήθηκε τη χρήση του κεφαλιού του σε χαρτονομίσματα και κέρματα. Γι' αυτόν δεν ήταν «παράγοντας αξίας», ούτε μέσο προπαγάνδας, αλλά απλώς «μέσο αγοράς». Αν και ο Χίτλερ είχε μικροαστικές αντιλήψεις και ήταν ακριβής στην ιδιωτική του ζωή, η βασική του στάση απέναντι στο χρήμα ήταν η περιφρόνηση.

Επιπλέον, σε μια εποχή που κανείς δεν σκεφτόταν να αγοράσει αριστουργήματα του 19ου αιώνα, αγόρασε αυτές τις πίνακες για να μπορεί να τις οργανώνει πάντα σύμφωνα με το στυλ τέχνης του Μουσείου του Λιντς, για παράδειγμα μια κύρια αίθουσα με πίνακες του Ντεφρέγγερ και στα πλαϊνά δωμάτια μερικά ιδιαίτερα καλοδουλεμένα έργα των μαθητών του ή των ζωγράφων που ζωγράφιζαν με βάση την προσέγγισή του στην τέχνη. Όποιος ήθελε να δει τη ζωγραφική του 19ου αιώνα θα έπρεπε να πάει στη πινακοθήκη του Λιντς γιατί μόνο εκεί θα έβρισκε πλήρεις συλλογές.

Την κατασκευή της πινακοθήκης του Λιντς, ο Χίτλερ την είχε αναθέσει το 1939 στον γενικό διευθυντή της πινακοθήκης της Δρέσδης, Χανς Πόσε (Hans Posse). Σε εμάς τον επαινούσε πάντα για την έμπειρη καλλιτεχνική του κρίση. Ο «μεσάζων» του Χίτλερ με την διεθνή αγορά τέχνης – που βρισκόταν κυρίως σε ιουδαϊκά χέρια – ήταν μια αμιγώς ιουδαία γυναίκα, η αξιόλογη έμπορος τέχνης του Μονάχου, η κυρία Ελένε Αάζε (Helene Aase), που είχε «ειδικό καθεστώς» σύμφωνα με προσωπική εντολή του Χίτλερ. Σε διεθνείς δημοπρασίες τέχνης, ο Χίτλερ προτιμούσε να εκπροσωπείται από τον ανταποκριτή τέχνης του Ράιχ, καθηγητή Χάινριχ Χόφμαν, ή τους συνεργάτες του.

Απέκτησε το μεγαλύτερο μέρος των έργων των παλαιών δασκάλων με τη δήμευση ιουδαϊκών περιουσιακών στοιχείων στην επικράτεια του Ράιχ, ή μέσω αγορών από Ιουδαίους ιδιοκτήτες. Απέκτησε και το Ερμιτάζ με τους μοναδικούς θησαυρούς του από ιουδαϊκή περιουσία, αφού είχε πουληθεί από Ρώσους Ιουδαίους από τη Μόσχα στις ΗΠΑ και από Αμερικανο-ιουδαίους στην Ολλανδία. Δυστυχώς, περιείχε μόνο 7 από τους 60 πίνακες του Ρέμπραντ. Το αγόρασε με 9 εκατομμύρια μάρκα μέσω συμβιβασμού με πιστωτές από μια πτωχευμένη ιουδαϊκή περιουσία.

Για να αποκτήσουν ξένο συνάλλαγμα, οι Σοβιετικοί πουλούσαν έργα τέχνης από το Μουσείο Ερμιτάζ στο Λένινγκραντ στο εξωτερικό τη δεκαετία του 1920, επειδή οι αποθήκες του Ερμιτάζ ήταν γεμάτες λόγω των κατασχέσεων που ακολούθησαν την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. Οι Σοβιετικοί όμως κράτησαν τους πιο πολύτιμους καλλιτεχνικούς θησαυρούς της Ρωσίας στη χώρα, όπως για παράδειγμα, όλους τους αναμφισβήτητα υπογεγραμμένους πίνακες «παλαιών δασκάλων», τον θησαυρό των Σκυθών, καθώς και όλα τα ιστορικά σημαντικά κομμάτια του θησαυρού του Τσάρου.

Οι ιουδαϊκές συλλογές τέχνης είναι δύσκολο να καταγραφούν, καθώς οι Ιουδαίοι κρατούν τα πάντα για τους εαυτούς τους και δεν θέλουν να κάνουν τα έργα τέχνης που αγοράζουν διαθέσιμα στο κοινό για να τα απολαύσει σε πινακοθήκες όπως η πινακοθήκη Σακ[201]. Μεταξύ των περιουσιακών στοιχείων που κατασχέθηκαν από Ιουδαίους στη Γερμανία, δεν βρέθηκε όμως ούτε ένα έργο της «εκφυλισμένης τέχνης». Οι Ιουδαίοι όμως, με τον Τύπο τους, είχαν διαφθείρει τόσο βαθιά το καλλιτεχνικό γούστο της υπόλοιπης ανθρωπότητας, που αυτός – το αφεντικό – είχε κάνει τεράστιες συμφωνίες στο εξωτερικό πουλώντας πίνακες από την έκθεση «Εκφυλισμένη Τέχνη» και είχε αποκτήσει πέντε πίνακες Ιταλών καλλιτεχνών για ένα ακρωτηριασμένο άχρηστο αντικείμενο.

Αλλά οι Ιουδαίοι δεν θα μπορούσαν να αγοράσουν τόσους πολλούς καλλιτεχνικούς θησαυρούς στη Γερμανία, εάν οι καλλιτέχνες είχαν δείξει μεγαλύτερη κατανόηση νωρίτερα. Ο Καρλ Φρίντριχ Σίνκελ (Karl Friedrich Schinkel) για τα χρόνια που εργάστηκε πάνω σε σχέδια για ένα κάστρο των Χοεντσόλερν στην Κριμαία, πήρε από τους Χοεντσόλερν, που μετά ήθελαν ένα άλλο κτίριο, μόνο μια ταμπακιέρα. Το αποτέλεσμα χρόνων δουλειάς ενός

201. Συλλογή Πίνακων του Αδόλφου Φρίντριχ, κόμη του Σακ (Adolf Friedrich, Graf von Schack) με πίνακες των Μορίτζ φον Σβιντ, Καρλ Σπίτζβεγκ, Άρνολντ Μπέκλιν και άλλων.

άλλου καλλιτέχνη για το σχέδιο που προέκυψε για ένα μνημείο του Μπίσμαρκ δεν εγκρίθηκε. Οι καλλιτέχνες, μέσα στην απελπισία τους, αναγκάστηκαν να εγγυηθούν συμβατικά τη μεταβίβαση ολόκληρη της καλλιτεχνικής τους παραγωγής σε Ιουδαίους εμπόρους έργων τέχνης. Δόξα τω Θεώ, σήμερα οι καλλιτέχνες αντιμετωπίζονται διαφορετικά. Έτσι, για παράδειγμα, αυτός, το αφεντικό, φρόντισε να μην μειωθεί το ετήσιο εισόδημα του Άρνο Μπρέκερ (Arno Breker), ύψους ενός εκατομμυρίου, περισσότερο από 15% από τους φόρους.

Ο καθηγητής Άρνο Μπρέκερ δεν είχε ποτέ τέτοιο εισόδημα, γιατί λάμβανε μόνο προκαταβολές για τις δημόσιες συμβάσεις του Τρίτου Ράιχ, και η πραγματική εξόφληση των αμοιβών αναβλήθηκε μέχρι το τέλος του πολέμου. Ο Χίτλερ ήταν παραπληροφορημένος ως προς αυτό. Ο Μπρέκερ είχε τραβήξει την προσοχή του Χίτλερ το 1936, όταν κέρδισε το ασημένιο μετάλλιο στην Ολυμπιάδα Τεχνών. Του ζήτησε να μεταφέρει την έδρα εργασίας του από το Παρίσι στο Βερολίνο. Γιατί, οι χάλκινες προτομές του Μπρέκερ, ήταν μοναδικές για τον Χίτλερ, όπως και για τον γαλλικό κόσμο της τέχνης. Τα ανάγλυφα του Μπρέκερ, όπως οι «Σύντροφοι» (1940) και οι «Εκδικητές» (1941), έγιναν διεθνώς γνωστά ως «ευφυείς δημιουργίες» ενός νέου κλασικισμού. Γι' αυτό ο Στάλιν προσπάθησε δύο φορές να κερδίσει τον Μπρέκερ για τη Μόσχα, αλλά απέτυχε – παρά την προθυμία του Μπρέκερ – το 1940 λόγω του «όχι» του Χίτλερ και το 1943 λόγω του «όχι» των Αμερικανών. Παρά τη μεταπολεμική δυσφήμιση του Μπρέκερ στη Γερμανία, οι Γάλλοι κριτικοί τέχνης εξακολουθούν να θεωρούν τον καλλιτέχνη, που γεννήθηκε στις 19 Ιουλίου 1900 στο Έλμπερφελντ, γιος ενός λιθοξόου, σαν τον μεγαλύτερο αναπαραστατικό γλύπτη – ουσιαστικά τον «Μικελάντζελο» – της εποχής μας. Αρκετές προτομές των «40 Αθανάτων» της Γαλλικής Ακαδημίας είναι έργα του.

77 13 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ανάπτυξη κινητήρων αεροσκαφών και Volkswagen

Το αφεντικό είχε εδώ σήμερα τον Αρχιναύαρχο Ρέντερ, οπότε φάγαμε το μεσημεριανό γεύμα χωρίς αυτόν και το δείπνο αναβλήθηκε για τις 22:00.

Στο δείπνο, έκανε μια σύντομη αναφορά στο πρόβλημα της κατασκευής αεροσκαφών, τονίζοντας ότι τα μαχητικά μας ήταν ανώτερα από τα βρετανικά όσον αφορά την κατασκευή του σκελετού της ατράκτου, αλλά κατώτερα στον σχεδιασμό του κινητήρα. Δεδομένου ότι έχουμε πλέον επαρκείς ποσότητες μεταλλευμάτων μαγγανίου στην Ουκρανία (στη Νικόπολη), θα πρέπει να βελτιώσουμε το κράμα χάλυβα των κινητήρων μας, ώστε να είναι ισοδύναμο με το αγγλικό.

Αλλά θα ήταν ανοησία να προσπαθήσουμε τώρα να αναπαράγουμε τον αγγλικό κινητήρα των 1.800 ίππων. Αντίθετα, θα πρέπει να δημιουργήσουμε από την αρχή έναν κινητήρα 3.000 ίππων και να προσπαθήσουμε να τον ξεπεράσουμε μέσα σε ένα χρόνο τα προβλήματα που είναι αναπόφευκτα σε κάθε κατασκευή κινητήρων. Το μεγάλο άλμα αξίζει τον κόπο και γλυτώνουμε τις εκτεταμένες κατασκευαστικές εργασίες σχεδιασμού σε 4 ή 5 ενδιάμεσα στάδια όταν αυξάνεται σταδιακά η ισχύς από 1.400 σε 1.800 ίππους και ούτω

καθεξής έως τους 3.000 ίππους.

Φυσικά, για ένα τέτοιο άλμα, η κατασκευή του νέου κινητήρα απαιτεί χρόνο. Ακόμη και η ανάπτυξη του Volkswagen διήρκεσε 4 χρόνια, δοκιμάστηκε σε δοκιμαστικές διαδρομές σε πάνω από 40.000 χιλιόμετρα ακόμη και σε 80.000 χιλιόμετρα χωρίς διακοπές, με συνεχείς δοκιμές απόδοσης, ακόμη και σε συνθήκες υπερβολικής πίεσης, και μετά την αξιοποίηση της εμπειρίας που αποκτήθηκε από τον πόλεμο με αυτό το όχημα, ο γερμανικός λαός θα αποκτήσει ένα αυτοκίνητο που είναι αξεπέραστο.

Ο Χίτλερ έδειξε προσωπικό ενδιαφέρον για την ανάπτυξη του Volkswagen. Μερικά από τα σχέδια του για το αμάξωμα του αυτοκινήτου εξακολουθούν να υπάρχουν σήμερα. Ένα από τα πρώτα πολιτικά Volkswagen το έκανε δώρο στην Εύα Μπράουν στα 27α γενέθλιά της, στις 6 Φεβρουαρίου 1939. Ο ίδιος χρησιμοποιούσε πολιτικά Volkswagen για τις νυχτερινές του επισκέψεις σε εργοτάξια στο Μόναχο, το Βερολίνο κ.λπ., όταν ήθελε να είναι ανενόχλητος και μόνος. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τα Volkswagen Kübelwagen (Σκαθάρι) κατασκευάζονταν κυρίως για τη Βέρμαχτ. Το Volkswagen, και ειδικά το «μοντέλο Kübelwagen» που προωθήθηκε από τον Χίτλερ, ήταν ήδη το αυτοκίνητο με τις περισσότερες πωλήσεις στον κόσμο τον Φεβρουάριο του 1972 με πάνω από 15 εκατομμύρια πωλήσεις (για την ακρίβεια: 15.007.034) (και μάλιστα μπροστά από το μοντέλο Ford T στις ΗΠΑ). Το κύριο μοντέλο του Volkswagen ονομαζόταν «Käfer» (Σκαθάρι) επειδή ο Χίτλερ είχε παραγγείλει το αμάξωμά του να έχει το αεροδυναμικό σχήμα μιας μηλολόνθης.

Στη συνέχεια, το αφεντικό ζήτησε να δει τα επίκαιρα, τα οποίο ενέκρινε χωρίς καμία αντίρρηση.

17 Απριλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Κάιτελ/Γιόντλ, Φωτο-Χόφμαν και τα αποτελέσματα της κρατικής χρηματοδότησης καλλιτεχνών

Αν και δεν είμαι ενεργός συνομιλητής εδώ στο Στρατηγείο του Αρχηγού, αλλά αντ' αυτού ενεργώ πολύ συγκρατημένα, αυτό το κάνω κυρίως μόνο για να αποτυπώσω νοερά μια όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωμένη εικόνα της ζωής εδώ στο σύνολό της. Επειδή ο αριθμός των ανθρώπων γύρω από τον Αρχηγό που έχουν ενδιαφέρον είναι σημαντικός: ο ευπαρουσίαστος στην όψη στρατάρχης Κάιτελ, ένας χωρικός με παλτό στρατηγού με τέλειους διπλωματικούς τρόπους· επιπλέον ο επικεφαλής του επιτελείου του Αρχηγού, ο στρατηγός Γιόντλ, ο οποίος, παρά την αναγνωρισμένη μεγάλη του στρατιωτική ικανότητα, εμφανίζεται εξίσου μετριόφρων με τον Αρχηγό και συχνά εμπλουτίζει τις συζητήσεις με τα έξυπνα σχόλιά του· ο πρεσβευτής Χέβελ, ένας εύθυμος Ρηνανός, που είχε φυλακιστεί μαζί με τον Αρχηγό και – παρά την κακή σχέση του με τον υπουργό Εξωτερικών του Ράιχ – είχε πάντα μια πληθώρα διασκεδαστικών ανεκδότων και ιστοριών από την Ινδία να διηγηθεί. Επιπλέον: Ο καθηγητής Χόφμαν, ο οποίος οργάνωνε τις εκθέσεις για τον Χίτλερ στο «Σπίτι της Γερμανικής Τέχνης». Μου έδειχνε συχνά φωτο-γραφίες. Δυστυχώς, – όπως μου είπε, – ανάμεσα στους σημερινούς ζωγρά-

φους, παρ' όλη την υποστήριξη, δεν έχει αναδειχθεί ακόμη καμία ιδιοφυΐα όπως οι Μέντσελ, Κάουλμπαχ, Σβιντ, και ούτω καθεξής. Ανάμεσα στους γλύπτες υπάρχουν μόνο δύο εξαιρετικοί καλλιτέχνες, ο Άρνο Μπρέκερ στο Βερολίνο και ο Γιόζεφ Τόρακ (Josef Thorak) στο Μόναχο, στους οποίους έχουν παραχωρηθεί κρατικά στούντιο.

Ο Άλφρεντ Γιόντλ, ο σημαντικότερος επιχειρησιακός σύμβουλος του Χίτλερ, μας εντυπωσίασε ιδιαίτερα στο Στρατηγείο του Αρχηγού, επειδή σε καμία περίπτωση δεν συμπεριφερόταν με «δουλοπρέπεια» απέναντι στον Χίτλερ, αλλά με την καθαρή βαυαρική του διάλεκτο, όταν υπήρχαν διαφορές απόψεων, τον αντιμετώπιζε με έξυπνα επιχειρήματα. Ο Γιόντλ ήταν αυτός που ασκούσε συνεχώς πιέσεις στον Χίτλερ για την τήρηση της Σύμβασης της Γενεύης και για τη βελτίωση των συνθηκών στα στρατόπεδα για τους Σοβιετικούς αιχμαλώτους πολέμου. Διότι τα στρατόπεδα που είχαν προετοιμαστεί δεν ήταν επαρκή για τη μαζική υποδοχή (μόνο στις πρώτες 14 εβδομάδες του πολέμου το 1941, 2 εκατομμύρια κρατούμενοι). Εξαιτίας της υποτιθέμενης «αποτυχίας» του στην Επιχείρηση Καύκασος το 1942, ο Χίτλερ αρνήθηκε να του απονέμει το παράσημο του «Σταυρού του Ιππότη του Σιδηρού Σταυρού» που του άξιζε. Ο Γιόντλ το πήρε – και μάλιστα με φύλλα βελανιδιάς – μετά την παράδοση του Προέδρου του Ράιχ, Αρχιναυάρχου Ντένιτς, επειδή οι διαπραγματεύσεις παράδοσης που διεξήγαγε στη Ρενς στις 7 Μαΐου 1945 καθυστέρησαν την έναρξη της ανακωχής μέχρι το πρωί της 9ης Μαΐου. Έτσι, ο Ντένιτς μπόρεσε να σώσει χιλιάδες γυναίκες, παιδιά, τραυματίες στρατιώτες και στρατιώτες από τα αντίποινα του Κόκκινου Στρατού. Ο Γιόντλ, καταδικάστηκε σε θάνατο από το Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο το 1946 και απαγχονίστηκε, όπως και ο Στρατάρχης Κάιτελ.

Ο καθηγητής Γιόζεφ Τόρακ, ένας διεθνώς αναγνωρισμένος γλύπτης από το Σάλτσμπουργκ, είχε ήδη δημιουργήσει στην Άγκυρα το τουρκικό Εθνικό Μνημείο για τον Κεμάλ Ατατούρκ, στη Βαρσοβία την περίφημη προτομή-πορτρέτο του στρατάρχη Γιούζεφ Πιουσούτσκι (Józef Piłsudski) και σε πολλές άλλες πόλεις σε όλο τον κόσμο μνημειώδη έργα, όταν ο Χίτλερ τον στρατολόγησε για τη Γερμανία. Τα μικρά γλυπτά του Τόρακ, που κυμαίνονταν από τον Μιχαήλ Άγγελο μέχρι τον Γκαίτε και τον Μπετόβεν, και τα λυρικά του έργα όπως «Δύο Άνθρωποι» και «Το Φως» ήταν μοναδικά. Ο Χίτλερ τον απο-καλούσε με τον μεγαλύτερο σεβασμό «ο δάσκαλος της εσωτερικοποίησης».

78 18 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Αγγλική υποκρισία και υπερβολική γερμανική ειλικρίνεια

Στο δείπνο ήρθε το αφεντικό και μίλησε για την Αγγλία. Πίστευε ότι η Αγγλία είχε κολλήσει στη βικτωριανή εποχή και δεν μπορούσε να βρει την πολιτική σύνδεση με το σήμερα. Το μόνο άτομο που είχε αντιληφθεί τις ιστορικές προϋποθέσεις για τη διατήρηση της παγκόσμιας θέσης της Αγγλίας πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν ο Σέσιλ Ρόουντς[202]. Δεδομένου ότι δεν ακούστηκαν οι προτάσεις του και η συνεργασία με τη Γερμανία απορρίφθηκε,

202. Ο σερ Σέσιλ Ρόουντς (Cecil Rhodes) ήταν Βρετανός πολιτικός, επιχειρηματίας και πολιτικός αποικιών (1853 – 1902), από αυτόν ονομάστηκε το κράτος «Ροδεσία» στη νότια Αφρική.

η Αγγλία μπήκε στον Παγκόσμιο Πόλεμο για να «διατηρήσει τη ναυτική της υπεροχή» και κατάφερε να έχει έναν ανταγωνιστή στις ΗΠΑ (10:10) αλλά και έναν ισχυρό ναυπηγό στόλου (6:10) στην Ιαπωνία.

Σήμερα, οι Άγγλοι, παρακινημένοι από το ίδιο πείσμα, μπήκαν για άλλη μια φορά στον πόλεμο με τη Γερμανία, αυτή τη φορά για να χάσουν οριστικά την παγκόσμια θέση τους. Παρ' όλα αυτά, κανένας άλλος λαός δεν είχε τόσες πολλές ευκαιρίες να μάθει για τη νέα Γερμανία όσο οι Άγγλοι, που αγαπούν τα ταξίδια. Από τους 600.000 ξένους που επισκέφθηκαν τη Βαυαρία πριν από τον πόλεμο, τα τρία τέταρτα ήταν Άγγλοι. Είναι, λοιπόν, απόδειξη της υποκρισίας των Άγγλων, που κάποτε συνέρρεαν στο Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ, στις όπερες και στα θέατρά μας σε περιόδους ειρήνης, ενώ τώρα μας συκοφαντούν σαν βάρβαρους σε όλο τον κόσμο. Οι Άγγλοι ψεύδονται και υποκρίνονται όσο καμία άλλη φυλή στον κόσμο όσον αφορά τα πολιτικά ζητήματα. Με μια αφελή ειλικρίνεια λένε ψέματα για τη θρησκευτικότητα, παρόλο που δεν δίνουν δεκάρα για τη θρησκεία και μόνο εμείς ξοδεύουμε 900 εκατομμύρια το χρόνο για τις εκκλησίες. Ακόμα και ο Αρχιεπίσκοπός τους του Καντέρμπουρι δεν είναι κυρίως υπηρέτης του Θεού, αλλά πολιτικός.

Αλλά πώς θα μπορούσαν οι Άγγλοι των 50 εκατομμυρίων ανθρώπων να κυβερνήσουν μια παγκόσμια αυτοκρατορία χωρίς να είναι μεγάλοι ψεύτες; Αν ήθελαν πραγματικά να φέρουν στους Ινδούς – όπως λένε πάντα – την ελευθερία και τον Ινδικό πολιτισμό, θα έπρεπε να φύγουν από την Ινδία. Όπως στο «Το Παραμύθι της Αλεπούς» του Γκαίτε, προσποιούνταν μέχρι την τελευταία στιγμή. Το θάρρος τους για να το κάνουν αυτό, αν μη τι άλλο, πηγάζει από την αδιανόητη αυτοπεποίθησή τους ότι οι Άγγλοι είναι ο καπετάνιος του παγκόσμιου πλοίου.

Και ο γερμανικός λαός, αν θέλει και πρέπει να πάρει μια παγκόσμια θέση, πρέπει πρώτα να εκπαιδευτεί να είναι ειλικρινής μόνο με τον εαυτό του, αλλά απέναντι σε άλλους λαούς, για παράδειγμα τους Τσέχους, να προσποιείται την ειλικρίνεια όπως κάνουν οι Άγγλοι, αντί να γίνεται αντιδημοφιλής παντού με την ειλικρίνεια του.

Εάν υπάρχει κάποιος βαθμός διαφωνίας μεταξύ των Άγγλων αιχμαλώτων που πρόσφατα αιχμαλωτίσαμε κατά τη διάρκεια της αγγλικής επίθεσης εναντίον της βάσης υποβρυχίων μας στο Σαιν Ναζαίρ[203], δεν πρόκειται για διαφορά απόψεων μεταξύ των φιλογερμανών και των φιλοσοβιετικών Άγγλων. Η πραγματική πηγή της διχόνοιας βρίσκεται στο αντισημιτικό στοιχείο, δηλαδή σε εκείνους που είδαν την πραγματική φύση αυτού του πολέμου και παρόλα αυτά παρέμειναν σιωπηλοί και συμμετείχαν. Γι' αυτό από εδώ πρέπει να ξεκινήσουμε την προπαγάνδα μας και να επισημάνουμε, για παράδειγμα, ότι και το γενεαλογικό δέντρο του υπουργού Κριπς «περνάει» από Ιουδαίους προγόνους.

79 19 Απριλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η αποχώρηση του Μπράουχιτς

Επειδή ο Χίμλερ με τους συνεργάτες του, μαζί με τον Σπέερ και τη λεγόμε-

203. Αυτή η κρούση – μια λεγόμενη επιχείρηση κομάντο – στις 28 Μαρτίου 1942 εναντίον του Σαιν-Ναζαίρ στη βόρεια Γαλλία, κοντά στη Νάντη στις εκβολές του Λίγηρα, χρησίμευσε όχι μόνο για να «δοκιμαστεί» η γερμανική επαγρύπνηση, αλλά και για να αποκτηθεί μια νέα ηλεκτρονική συσκευή για τον εντοπισμό των υποβρυχίων και την καταστροφή αποβάθρων και κλειδαριών.

νη «συνοδευτική ομάδα» του από 10 έως 20 τεχνικούς και βιομήχανους, «γέμισαν» το τραπέζι του αφεντικού, δεν υπήρχε πολύ ενδιαφέρον. Ο δρ. Βόλφγκανγκ Κέπεν (Wolfgang Koeppen), μου είπε κατά τη διάρκεια της βόλτας μας για τα γεγονότα που οδήγησαν στις 19 Δεκεμβρίου 1941: Ο Μπράουχιτς, μαζί με μερικούς στρατηγούς, πρότειναν στον Χίτλερ να σταματήσει να σταματήσει η προέλαση στη γραμμή του Δνείπερου και τον προειδοποίησαν για τις συνέπειες για τη συνέχιση της προέλασης προς τη Μόσχα. Ο καβγάς ακουγόταν ακόμη και στην τραπεζαρία των αξιωματικών, όταν ο Χίτλερ, αντίθετα, αναφέρθηκε στις μεγάλες επιτυχίες πέρα από τον ποταμό Δνείπερο, καθώς και στην πίστη του στην αντοχή των Γερμανών στρατιωτών παρά το κρύο του χειμώνα.

Επειδή ο Χίτλερ θεωρούσε το ζήτημα του εξοπλισμού του στρατού του καθοριστικό για τον πόλεμο, το Φεβρουάριο του 1942, μετά το θάνατο του δρ. Φριτς Τοτ (Fritz Todt), δεν διόρισε έναν ειδικό στον εξοπλισμό σαν διάδοχό του σαν υπουργό εξοπλισμού και πυρομαχικών, αλλά τον νεαρό, ταλαντούχο και ικανό αρχιτέκτονα του Βερολίνου Άλμπερτ Σπέερ (Albert Speer), που γεννήθηκε το 1905. Έτσι ο Χίτλερ, το ίδιο το αφεντικό παρέμεινε επικεφαλής των εξοπλισμών και διατηρούσε άμεση επαφή με τους κορυφαίους κατασκευαστές όπλων και τους στρατιωτικούς οικονομικούς ηγέτες. Ο Σπέερ σαν αρχιτέκτονας έπρεπε μόνο να υλοποιήσει τις επιθυμίες του Χίτλερ σε λεπτομερείς οδηγίες, να συντονίσει και να ελέγξει τις εργασίες, να βελτιστοποιήσει τη χρήση των διαθέσιμων πρώτων υλών και του εργατικού δυναμικού και να παράσχει στον Χίτλερ τα πιο σημαντικά στοιχεία, τα οποία έλεγχε με βάση τους καταλόγους που είχε ο ίδιος. Έτσι, κάθε φορά που ο Σπέερ εμφανιζόταν στο στρατηγείο του Αρχηγού, τον συνόδευαν ηγετικές προσωπικότητες από την κυβέρνηση και τον επιχειρηματικό κόσμο, για να συζητήσουν τα προβλήματά τους απευθείας με τον Χίτλερ παρουσία του Σπέερ. Τους αποκαλούσαμε «συνοδεία του Σπέερ».

Όσον αφορά την αναχαίτιση της γραμμής του Δνείπερου, πρέπει να σημειωθεί ότι αυτή εκτεινόταν ανατολικά του ποταμού Δνείπερου στη γραμμή Ρζέφ – Γκάτσκ – Γιούχνοφ. Όμως ο Χίτλερ διέταξε «φανατική αντίσταση» στις θέσεις μόλις τα στρατεύματα έφτασαν σε αυτές. Με την περιστασιακή του απόσυρση από το μέτωπο σε τοπική κλίμακα, διατήρησε τις θέσεις εκκίνησης για την επίθεσή του το 1942.

Οι γερμανικές απώλειες ήδη κατά τις πρώτες 14 εβδομάδες του πολέμου της εκστρατείας στη Ρωσία το 1941 ανήλθαν σε περίπου μισό εκατομμύριο νεκρούς, αγνοούμενους, τραυματίες κ.λπ., ενώ οι προηγούμενοι αστραπιαίοι πόλεμοι του 1939 έως το 1941 είχαν κοστίσει στη Γερμανία συνολικά μόνο 100.000 άνδρες.

80 Μεσάνυχτα της 19ης/20ής Απριλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Γενέθλια του Χίτλερ. Δέσμευση ρων Στρατηγών στο πρόσωπο του Χίτλερ σαν «Αρχιστράτηγο».

Τα μεσάνυχτα κάναμε μια γιορτή γενεθλίων προς τιμήν του αφεντικού. Αυτή είναι η πρώτη φορά που είδα εδώ σαμπάνια. Το αφεντικό δεν ήταν παρών, αποσύρθηκε – αφού δούλευε όλο το βράδυ – γύρω στις 23:00.

Ο Στρατάρχης Καϊτέλ εκφώνησε μια ομιλία γενεθλίων λέγοντας ότι όλοι μας, με τις περιορισμένες μας δυνάμεις, θέλουμε να υποστηρίξουμε τον «ευφυή αρχιστράτηγό» μας. Για μένα, το πιο ενδιαφέρον ήταν ότι ο Αξιωματικός του Γενικού Επιτελείου και στρατιωτικός ιστορικός στην Ανώτατη Διοίκηση της Βέρμαχτ στο στρατηγείο του Αρχηγού, ο Συνταγματάρχης Βάλτερ Σερφ (Walter Scherff) έδωσε σε όλους ένα βιβλίο με τίτλο «Έμπειρη ιδιοφυΐα», μια συλλογή από αποσπάσματα σχετικά με τη φύση της ιδιοφυΐας, με άλλα λόγια: μια δήλωση υποστήριξης στον Χίτλερ.

Αίτηση παραίτησης του Ραίντερ

Ο Πλοίαρχος Καρλ-Τζέσκο φον Πούτκαμερ (Karl-Jesko von Puttkamer), υπασπιστής του Χίτλερ του ναυτικού, είπε ότι ο Ραίντερ [Ανώτατος Διοικητής (Oberbefehlshaber) του Πολεμικού Ναυτικού εδώ και χρόνια] ήθελε να παραιτηθεί[204], επειδή δεχόταν συνεχώς παρεμβάσεις σε θέματα θαλάσσιων μεταφορών και δεν του δινόταν η θέση ενός ισχυρού άνδρα στο αρμόδιο τμήμα του υπουργείου Μεταφορών του Ράιχ. Βασίστηκε σε ανακριβείς αναφορές ενός ανθρώπου όπως ο διευθυντής Μπλομ[205] (εγκατάσταση νέων μηχανών στο θωρηκτό «Gneisenau»), που ήθελε τη μια στιγμή να έχουμε πλοία στη Μαύρη Θάλασσα και την άλλη στη λίμνη Λάντογκα, έλεγε συνεχώς ότι οι βυθίσεις των υποβρυχίων είναι ασήμαντες, ήθελε να έχουμε υποβρύχια στη διαδρομή της Αρκτικής Θάλασσας και ούτω καθεξής. Σαν διάδοχοι μπορούσαν να θεωρηθούν μόνο ο παράτολμος Ναύαρχος Ρολφ Καρλς (Rolf Carls) και ο διοικητής των υποβρυχίων Ναύαρχος Ντένιτς· ο τελευταίος όμως δεν μπορούσε να απαλλαγεί από τα καθήκοντά του λόγω έλλειψης κατάλληλων αντικαταστατών.

Ακόμα και οι οδηγοί αυτοκινήτων αγωνίζονται για τα αστέρια

Σε άλλο τραπέζι, ο ανθυπολοχαγός των SS (SS-Untersturmführer) από τη φάλαγγα των αυτοκινήτων παραπονέθηκε ότι, σε αντίθεση με τους άλλους, δεν τους έδιναν αρκετή προσοχή στις προαγωγές, παρόλο που έπρεπε να συνοδεύουν για παράδειγμα τον βασιλιά Μπόρις και παρόμοιες προσωπικότητες, και επομένως είχαν αυξημένη ευθύνη. Με εντυπωσίασε ο τρόπος με τον οποίο ο Αντιστράτηγος Σάουμπ – αν και είχε ήδη πιει μερικά ποτήρια – απάντησε στα άκομψα σχόλια των ανδρών με ένα χαμογελαστό πρόσωπο, ότι αυτός δεν ήταν ο τρόπος για να δικαιολογηθούν οι προαγωγές· κάθε οδηγός φέρει την ευθύνη για τη ζωή των επιβατών του οχήματος, και θεωρείται δεδομένο ότι κάθε οδηγός ξέρει πώς να οδηγεί.

Η Ιαπωνία κρατά τον λόγο της

Ενδιαφέροντα ήταν αυτά που είπαν ο Σούλτσε (υπασπιστής αξιωματικός του

204. Ο 67χρονος ασθενής Αρχιναύαρχος επίτιμος διδάκτορας Έριχ Ραίντερ (Erich Raeder) δεν ήταν μόνο ο επικεφαλής του νέου Γερμανικού Ναυτικού σαν Αρχηγός της Ναυτικής Διοίκησης από το 1928. Ήταν και ο «πατέρας των θωρηκτών», του βαρέος στόλου επιφανείας («Deutschland», «Admiral Graf Spee», «Admiral Scheer», «Scharnhorst», «Gneisenau», «Prinz Eugen», «Tirpitz», «Bismarck» και «Hipper»). Λόγω του μεγέθους τους, ήταν εύκολη λεία για τα εχθρικά βομβαρδιστικά τορπιλών και, από το 1942 και μετά, αποδείχθηκαν σε μεγάλο βαθμό άχρηστα απέναντι στο ατελείωτο ρεύμα αμερικανικών νηοπομπών προς τη Μεγάλη Βρετανία, την ΕΣΣΔ και τον Περσικό Κόλπο, που μετέφεραν τα φορτία τους σε όπλα, εξοπλισμό, προμήθειες και τρόφιμα. Επιπλέον, μπλόκαραν τα ναυπηγεία που ο Χίτλερ χρειαζόταν για να κατασκευάσει τα υποβρύχια του. Επειδή ο Ρέντερ αρνήθηκε να παραιτηθεί από τη χρήση βαρέων δυνάμεων επιφανείας, υπέβαλε την παραίτησή του. Ο Χίτλερ, ο οποίος εκτιμούσε τον Ραίντερ και ήξερε πώς να διαχωρίζει τα επαγγελματικά από τα προσωπικά ζητήματα, τον προήγαγε σε Ναύαρχο-Επιθεωρητή (δηλαδή, εκπρόσωπο) του Γερμανικού Ναυτικού, με ισχύ από τις 30 Ιανουαρίου 1943 (10η επέτειος της ανάληψης της εξουσίας). Μεταβίβασε την πραγματική ανώτατη διοίκηση του Ναυτικού στον Αρχιναύαρχο Καρλ Ντένιτς, διοικητή των υποβρυχίων, διατηρώντας παράλληλα τον έλεγχο του υποβρυχίου πολέμου.

205. Ο διεθυντής Χέρμαν Μπλομ (Hermann Blohm) ήταν συνιδιοκτήτης του παγκοσμίου φήμης ναυπηγείου του Αμβούργου "Blohm & Voss".

Χίτλερ), ο Έρντμαν Γκαμπριέλ (Erdmann Gabriel) (υπασπιστής του Κάιτελ) και ο Λόρεντς για την υψηλή πολιτική:

α) Ο πρώην υπουργός Εξωτερικών της Ιαπωνίας Γιοσούκε Ματσουόκα (Yōsuke Matsuoka) είπε στο αφεντικό κατά την επίσκεψή του στο Βερολίνο ότι μπορούσε να βασιστεί στην Ιαπωνία.

β) Ο πρεσβευτής Χιρόσι Οσίμα (大島 浩), με τις επανειλημμένες προσφορές παραίτησής του, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην είσοδο της Ιαπωνίας στον πόλεμο στις 7 Δεκεμβρίου 1941 – όταν μπαίναμε στις χειμερινές καταιγίδες και τη ρωσική εισβολή, δηλαδή, «το χειρότερο των χειρότερων» – εξομαλύνοντας έτσι την κατάσταση. Το αφεντικό, μόλις έμαθε τα νέα, χτύπησε τα χέρια του στους μηρούς του από χαρά και ένιωσε τόσο ανακούφιση – σαν να του είχαν βγάλει από πάνω του ένα βαρύ φορτίο – εξηγώντας στους παρευρισκόμενους με ενθουσιασμό τη νέα παγκόσμια κατάσταση.

Ο Γιοσούκε Ματσουόκα (松岡 洋右) ήταν «πολύ ευπρόσδεκτο πρόσωπο» (persona gratissima) για τον Χίτλερ, αλλά απομακρύνθηκε από τη θέση του υπουργού Εξωτερικών στις 16 Ιουλίου 1941, επειδή είχε υποστηρίξει μάταια τον Χίτλερ στην πολεμική του δράση κατά της ΕΣΣΔ. Το Συμβούλιο του Στέμματος και η κυβέρνηση της Ιαπωνίας ήθελαν να αποφύγουν πάση θυσία μια στρατιωτική σύγκρουση μεταξύ Ιαπωνίας και ΕΣΣΔ.

Για τον Χίτλερ, ο Ματσουόκα ήταν η επιτομή του ιαπωνικού χιούμορ. Κατά την επίσκεψή του στο Βερολίνο στα τέλη Μαρτίου 1941, ο Ματσουόκα, ενώ βάδιζε στον προθάλαμο της Καγκελαρίας του Ράιχ του Χίτλερ, στην μαρμάρινη στοά μήκους 220 μέτρων με τα λεία πλακάκια της, είπε στους συνοδούς του, τον υπουργό Επικρατείας Δρ. Όττο Μάισνερ και άλλους, που ήταν μισό μέτρο ψηλότεροι από αυτόν: «Περπατήστε πολύ προσεκτικά για να μην γλιστρήσετε. Δεν θα ήταν κακό για το πολιτικό μου κοστούμι. Αλλά με όλες τις υπέροχες στολές σας, θα μπορούσε να κάνει ζημιά στο χρυσό και στο ασήμι!» Ο Χίτλερ ήταν προφανώς χαρούμενος, όταν ειπώθηκε αυτό το ανέκδοτο του Ματσουόκα παρουσία του Γκέρινγκ, του Ρίμπεντροπ ή των κορυφαίων ηγετών του κόμματος. Δεν του άρεσε η χρυσή και ασημένια πλεξούδα και το τελείωμα, με τα οποία οι παλαδίνοι (αυλικοί) του στόλιζαν τις στολές των αντίστοιχων περιοχών ευθύνης τους, και μάλιστα τους αποκαλούσε «χρυσούς φασιανούς» μέσα στον έμπιστο κύκλο του στρατηγείου του αρχηγού όπως έκανε και στο κόσμο.

Οι επίσημες διαπραγματεύσεις του Ματσουόκα στο Βερολίνο με τον Χίτλερ και τον Ρίμπεντροπ πραγματοποιήθηκαν από τις 27 έως τις 29 Μαρτίου 1941 και αφορούσαν τον πιθανό πόλεμο της Ιαπωνίας εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας και των ΗΠΑ, ο οποίος αποφασίστηκε από το Συμβούλιο του Ιαπωνικού Στέμματος - μετά από διάφορες προσπάθειες συμβιβασμού με τις ΗΠΑ - την 1η Δεκεμβρίου 1941 και ξεκίνησε στις 7 Δεκεμβρίου 1941, με επίθεση στο αμερικανικό λιμάνι Περλ Χάρμπορ και στις 8 Δεκεμβρίου 1941, με εισβολή στη βρετανική Μαλαισία.

Ο Χίτλερ θαύμασε την σχεδόν ολοκληρωτική βύθιση του αμερικανικού στόλου του Ειρηνικού στο Περλ Χάρμπορ (Χαβάη) από ιαπωνικά αεροσκάφη στις 7 Δεκεμβρίου 1941. Μέχρι τα τέλη Νοεμβρίου 1941, η Ιαπωνία είχε επιδιώξει έναν συμβιβασμό μέσω διπλωματικών διαπραγματεύσεων με τον πιο σκληρό βιομηχανικό ανταγωνιστή της στην Άπω Ανατολή, τις ΗΠΑ. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ρούσβελτ ήταν όμως αποφασισμένος να σταματήσει την ιαπωνική επεκτατική πολιτική στην Άπω Ανατολή, η οποία οφείλονταν στην

πίεση του πληθυσμού, την έλλειψη πρώτων υλών και την ανάγκη για εξαγωγικές αγορές. Γι' αυτό ο Ρούσβελτ απάντησε στις διαπραγματευτικές προσπάθειες της Ιαπωνίας απαγορεύοντας την προμήθεια πετρελαίου, χυτοσιδήρου, χαλκού, ορείχαλκου, νικελίου και ψευδαργύρου στην Ιαπωνία, επιβάλλοντας ένα εκτεταμένο εμπορικό αποκλεισμό για επενδυτικά αγαθά και βιομηχανικό εξοπλισμό και παγώνοντας (δηλαδή, κατάσχοντας) όλα τα ιαπωνικά περιουσιακά στοιχεία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σ' αυτόν τον οικονομικό πόλεμο που πυροδότησε ο Ρούσβελτ – η Ιαπωνία απάντησε όπως είχε προβλέψει ο Ρούσβελτ – στρατιωτικά. Με το Περλ Χάρμπορ, η Ιαπωνία είχε ρίξει την «πρώτη βολή», που χρειαζόταν ο Ρούσβελτ για να κινητοποιήσει τον πληθυσμό των ΗΠΑ, ο οποίος μέχρι τότε είχε υποστηρίξει την ειρήνη σε μεγάλο βαθμό.

Ψυχιατρικό ίδρυμα ή εκτέλεση για τον Εσς

γ) Το αφεντικό έμαθε τα νέα για την πτήση του Εσς από τον Λόρεντς πίνοντας τσάι δίπλα στο τζάκι και αμέσως υπαγόρευσε ο ίδιος τις πρώτες αναφορές: Ακόμα και σήμερα εκφράζει την οργή του που δεν του είχαν αναφέρει τίποτα για τις προηγούμενες επίμονες δοκιμαστικές πτήσεις του Εσς. Το αφεντικό θεωρεί ότι η επιστροφή του Εσς στη Γερμανία είναι αδύνατη, αφού γι' αυτόν υπάρχουν μόνο δύο εναλλακτικές: «ψυχιατρικό ίδρυμα ή εκτέλεση», που σημαίνει ότι ο Εσς θα πρέπει να χτίσει μια νέα ζωή στο εξωτερικό.

81 20 Απριλίου 1942, κατά τη διάρκεια της μέρας
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το γεύμα γενεθλίων του Χίτλερ και η πομπή των καλεσμένων.

Η μέρα είναι αφιερωμένη στα γενέθλια του αφεντικού. Στην τραπεζαρία των αξιωματικών, ακόμη και τα διπλανά δωμάτια είναι όμορφα διακοσμημένα με τραπεζομάντιλα και λουλούδια. Σήμερα θα έχουμε μπριζόλες, κόκκινο λάχανο, πατάτες και σάλτσα, και μετά φρουτοσαλάτα. Επιπλέον στο μεσημεριανό σερβίρεται για όλους, μαζί με το προσωπικό συνοδείας, το ίδιο κρασί (Piesporter Goldtröpfchen) και ένα φλιτζάνι αλεσμένο καφέ. Για δείπνο: τηγανητές πατάτες με ζαμπόν και σαλάτα σπαραγγιών. Ένα υπέροχο γεύμα για όλους εκτός από τον Χίτλερ, ο οποίος, φυσικά, δεν αγγίζει κρέας ή κρασί.

Την διάταξη του τραπεζιού και τη σειρά του μενού στο επίσημο «τραπέζι του Αρχηγού», όπως για παράδειγμα στα γενέθλιά του ή κατά τη διάρκεια κρατικών επισκέψεων, καθοριζόταν από τον ίδιο τον Χίτλερ. Οι ορντινάντσες του, Χάιντς Λίνγκε, και Χανς Γιούνγκε και ο αρχιμάγειρας [ο διαχειριστής στην Καγκελαρία ρου Ράιχ στο Βερολίνο Άρτουρ Κάννενμπεργκ (Arthur Kannenberg)], η κυρία Μαργκαρίτε Μίτελστρασερ (Margarete Mittelstrasser) στο Μπέργκχοφ, και ο υπεύθυνος για τα γεύματα στα βαγόνια-εστιατόρια και επικεφαλής σεφ Πάουλ Γκύντερ (Paul Günther) (με το παρατσούκλι «Krümel») στο Στρατηγείο του Αρχηγού στο «Λημέρι του λύκου» ή στο «Λυκάνθρωπο» έπρεπε να παρουσιάσουν τις προτάσεις τους στον Χίτλερ προσωπικά και να συζητήσουν λεπτομερώς μαζί του τα υπέρ και τα κατά. Δεν του άρεζαν οι δυσλειτουργίες. Στην Καγκελαρία του Ράιχ του Βερολίνου, μάλιστα, καθόριζε προσωπικά το στρώσιμο του τραπεζιού. Στο Μπέργκχοφ, η Εύα Μπράουν, η οποία επέδειξε ιδιαίτερο ταλέντο σε αυτό, ανέλαβε αυτό το έργο. Ο Χίτλερ εντυπω-

σιάστηκε πολύ όταν έμαθε ότι ο Στάλιν φρόντιζε για όλες τις λεπτομέρειες στα επίσημα δείπνα. Ο Χίτλερ απαιτούσε, μεταξύ άλλων, η σούπα να σερβίρεται πάντα ζεστή σε προθερμασμένα πιάτα, να σερβίρονται μόνο σαλάτες και λαχανικά βιολογικής καλλιέργειας και το φαγητό και τα φρούτα να είναι τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο ώστε, παρά την «φρειδεριακή απλότητά» τους, να είναι μια γιορτή για τα μάτια. Ο ίδιος ο Χίτλερ έτρωγε μόνο με μέτρο. Ακόμα και με τα αγαπημένα του βιεννέζικα γλυκά και το γλυκό σουφλέ (Nockerl) του Σάλτσμπουργκ, δεν ξεπερνούσε ποτέ τη συνηθισμένη του μερίδα, λαμβάνοντας υπόψη την εργασιακή του ζωτικότητα και τη σωματική του κατάσταση.

Η μόνη εξαίρεση στη χορτοφαγία του ήταν η βαυαρική «σούπα με κομμάτια συκωτιού». Όταν κι αυτός ξεσηκώθηκε εναντίον της, η αποφασιστική οικονόμος του από τη Μόναχο, η κυρία Άνι Βίντερ-Μπρούνερ, του χτύπησε την κατσαρόλα με τη σούπα με κομμάτια συκωτιού και του είπε: «Αυτό θα φάτε! Αρκετά!» Ο Χίτλερ προτιμούσε να τρώει το απλό φαγητό τω στρατιωτών: φασολάδα, φάβα με πατάτες, φακές, σούπα με πράσινα μπιζέλια και μαγειρευτά.

Ο Χίτλερ έπινε συνήθως τα εξαιρετικά δροσιστικά γερμανικά μεταλλικά νερά, ειδικά το «Fachinger», και περιστασιακά ένα ποτήρι υγιεινή μπύρα, την οποία έφτιαχνε ειδικά για αυτόν ένα μικρό, παραδοσιακό βαυαρικό ζυθοποιείο στο Χόλτσκιρχεν με περιεκτικότητα σε αλκοόλ μόνο 2%, αλλά εξαιρετική γεύση. Όταν ο Χίτλερ έπρεπε να πιει σαμπάνια, έκανε τακτικά μορφασμούς σαν να είχε ξύδι στο στόμα του. Η μόνη εξαίρεση ήταν ένα γερμανικό αφρώδες κρασί από επιλογή αποξηραμένων ρωγών σταφυλιού, το είδος που πίνουν μόνο οι παραγωγοί αφρώδους κρασιού, που μέχρι το 1944, του έστελνε τακτικά σε μικρές ποσότητες ένας θαυμαστής του για αποκλειστική προσωπική του απόλαυση τα Χριστούγεννα. Έμμεσα «αμάρτησε» μόνο για το κρασί. Έτσι, όταν επισκεπτόταν τη μητέρα μου στο Βιλχελμσχάφεν, πάντα της ζητούσε για επιδόρπιο το «Berliner Luft», μια πουτίγκα λευκού κρασιού φτιαγμένη με χτυπημένα αυγά, βουτηγμένη σε λευκή ζελατίνη και σερβιρισμένη σπιτικό χυμό από βατόμουρο. Όταν είχε κρυολόγημα, ο Χίτλερ έβαζε κονιάκ στο τσάι του. Μετά από μαγειρεμένα γεύματα, έπαιρνε τακτικά ένα γερμανικό «Magenbitter» (πικρό λικέρ βοτάνων) σαν ελιξίριο για το στομάχι και τα έντερα. Ο Χίτλερ έπινε καφέ μόνο όταν έπρεπε. Συνήθως έπινε ελαφρύ τσάι με λεμόνι. Αν είχε εορταστική διάθεση, θα έπινε και το δυνατό τσάι της Ανατολικής Φριζίας με λευκή ζάχαρη και φρέσκια κρέμα, παρασκευασμένο σε θερμαντήρα τσαγιού. Από τους χυμούς φρούτων, προτιμούσε να πίνει μηλίτη από τον «βιολογικά λιπασμένο» οπωρώνα στο ορεινό αγρόκτημά του.

Όταν ο Χίτλερ βγήκε από το καταφύγιό του το πρωί, οι κύριοι της συνοδείας του είχαν παραταχθεί εκατέρωθεν της εισόδου για να τον συγχαρούν. Μετά ήρθαν τα παιδιά από τα γειτονικά χωριά, που είχαν περάσει από όλα τα εμπόδια με τα μπουκέτα τους από λουλούδια: ήταν μεγάλη χαρά για τον Χίτλερ να βλέπει όλα αυτά τα λαμπερά μάτια. Τα παιδιά, που είχαν έρθει νωρίς και, με εντολή του Σούλτσε, διασκέδαζαν τρέχοντας γύρω από ένα θωρακισμένο όχημα για να περάσουν την ώρα τους, για να μην ενοχλούν με την περιέργειά τους, όταν είδαν τον Χίτλερ, έτρεξα με τέτοια ορμή προς το μέρος του, που ο μικρότερος αναγκάστηκε να κρατηθεί από τα μπατζάκια του παντελονιού του για να μην πέσει. Δεν ήθελαν να τον αφήσουν να φύγει, του έλεγαν τόσο παραστατικά τις ιστορίες με τις κούκλες και τα αγόρια.

Ο Γκέρινγκ, ο Έριχ Ραίντερ, ο Ρίμπεντροπ, ο Λάμερς και άλλοι εμφανίστηκαν για να δώσουν τα συγχαρητήριά τους, όπως και αρκετά νεαρά αγόρια και κορίτσια που, με τα όμορφα λόγια τους και τις ευχές τους με λουλούδια – με επικεφαλής τον Σούλτσε, – άφησαν την καλύτερη εντύπωση.

Το βράδυ, το αφεντικό ενέκρινε τα επίκαιρα, που παρουσίαζαν για πρώτη φορά καταφύγια υποβρυχίων.

82 22 Απριλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ειδικά όσον αφορά την «εσωτερική ανεξαρτησία», η δουλειά μου εδώ είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Ακόμη και μεταξύ των οδηγών ξεκινά ο αγώνας δρόμου για τα αστέρια, για το οικονομικό κέρδος, και ούτω καθεξής.

Άνδρες γύρω από τον Χίτλερ: Οι στρατιωτικοί υπασπιστές .

Λίγα λόγια για το πραγματικά εξαιρετικό προσωπικό του υπασπιστή της Βέρμαχτ του Αρχηγού. Ο επικεφαλής τους, υποστράτηγος Ρούντολφ Σμουντ, είναι σίγουρα ένας από τους νεότερους Γερμανούς στρατηγούς, ένας άνθρωπος του πνεύματος, η εκπαίδευση του οποίου στο Γενικό Επιτελείο είναι εμφανής. Συγχρόνως είναι ένα άτομο που θα μπορούσε να μας προσελκύσει με την ευγένειά του και σίγουρα θα ήταν ο ιδανικός εκπαιδευτής για τους μελλοντικούς αξιωματικούς μας.

Ο υποστράτηγος Ρούντολφ Σμουντ, γεννημένος το 1896, υπηρέτησε σαν επικεφαλής των υπασπιστών του Χίτλερ στη Βέρμαχτ από τις 28 Ιανουαρίου 1938. Πέθανε την 1η Οκτωβρίου 1944, από τραύματα που υπέστη κατά την απόπειρα δολοφονίας του στις 20 Ιουλίου 1944. Ο Χίτλερ τον εκτιμούσε σαν ιδεαλιστή και ικανό στρατιωτικό εμπειρογνώμονα. Ο Σμουντ ήταν αυτός που τράβηξε την προσοχή του Χίτλερ τον Αύγουστο του 1941 στο επιτυχημένο τραγούδι «Lili Marleen» που μεταδόθηκε από τον στρατιωτικό ραδιοφωνικό σταθμό του Βελιγραδίου, το οποίο ερμήνευσε η Λάλε Άντερσεν (Lale Andersen) (το πραγματικό όνομα της οποίας ήταν Λίζελοτ Βίλκε, το γένος Μπούνενμπεργκ). Ο Χίτλερ ενθουσιάστηκε τόσο πολύ που έβαλε τον Σμουντ να του αγοράσει τον δίσκο με το τραγούδι, που έγραψε ο Χανς Λάιπ (Hans Leip) και συνέθεσε ο Νόρμπερτ Σούλτσε (Norbert Schultze). Επειδή ο Χίτλερ ήταν τόσο πεπεισμένος για τη «μαγική δύναμη της μελωδίας» όσο και για τη «μαγική δύναμη της γλώσσας», ευχαρίστησε τον Σμουντ, λέγοντας: «Σμουντ, αυτό το σουξέ δεν θα ενθουσιάσει μόνο τους Γερμανούς στρατιώτες, αλλά μπορεί ακόμη και να μας ξεπεράσει όλους».

Το καθήκον του Σμουντ ήταν να κάνει την προσωπικότητα του Αρχηγού πιο ελκυστική ακόμη και σε εκείνους τους κύκλους της Βέρμαχτ, οι οποίοι αντιμετωπίζουν τον εθνικοσοσιαλισμό παθητικά λόγω της καταγωγής και της ανατροφής τους. Μαζί με τον Στρατηγό Γιόντλ, ο Στρατηγός Σμουντ έδωσε στον Χίτλερ το λόγο του του αξιωματικού ότι οι στρατηγοί και το σώμα των αξιωματικών του επιτελείου, παρά την πολιτική παθητικότητα, θα εκτελούσαν πιστά το στρατιωτικό τους καθήκον[206]. Έτσι, η Βέρμαχτ γλίτωσε από τις εκκα-

206. Ο όρκος του στρατιώτη της 2ας Αυγούστου 1934, που δεν συντάχθηκε από τον Χίτλερ, αλλά από την ηγεσία της Βέρμαχτ υπό τον τότε υπουργό της Ράιχσβερ φον Μπλόμπεργκ σαν ευχαριστία για τη διευθέτηση της υπόθεσης Ρεμ, έγραφε: «Ορκίζομαι στον Θεό με αυτόν τον ιερό όρκο ότι θα δείξω άνευ όρων υπακοή στον Αρχηγό του Γερμανικού Ράιχ και του Λαού, Αδόλφο Χίτλερ, Ανώτατο Διοικητή των Ενόπλων Δυνάμεων, και σαν γενναίος στρατιώτης θα είμαι έτοιμος ανά πάσα στιγμή να δώσω τη ζωή μου για αυτόν τον όρκο».

θαριστικές ενέργειες σαν του Στάλιν, παρά τον σκεπτικισμό του Χίτλερ και παρά τις συνεχείς αρνητικές αναφορές που έρχονταν από την Υπηρεσία Ασφαλείας και το Κόμμα, μια από τις οποίες με προβλημάτισε ιδιαίτερα, για τον επικεφαλής του εφεδρικού στρατού, τον στρατηγό Φρίντριχ Φρομ (Friedrich Fromm), δηλαδή τον πιο σημαντικό συνεργάτη του Κάιτελ.

Κατά τη διάρκεια της επίθεσης στη Μόσχα, υπήρξε έλλειψη σε προμήθειες αντιψυκτικού υγρού, σε καύσιμα, σε ανταλλακτικά και πυρομαχικά για τα άρματα μάχης, καθώς και στο χειμερινό εξοπλισμό και στις μερίδες τροφίμων για τα στρατεύματα. Η SD (Υπηρεσία Ασφαλείας) απέδωσε σημαντικό μέρος της ευθύνης στον Αντιστράτηγο Φρίντριχ Φρομ, επειδή ήταν ο επικεφαλής του εφεδρικού στρατού, αλλά καιο επικεφαλής του ανεφοδιασμού του στρατού στην Ανώτατη Διοίκηση της Βέρμαχτ. Ως εκ τούτου, αντικαταστάθηκε από τον Σπέερ σαν γενικός πληρεξούσιος για τα εξοπλιστικά καθήκοντα στο γραφείο εξοπλισμών της Ανώτατης Διοίκησης της Βέρμαχτ.

Ο Πλοίαρχος Καρλ-Τζέσκο φον Πούτκαμερ και ο Σμήναρχος Νικολάους φον Μπίλοβ ήταν με τον Αρχηγό για περισσότερα από τρία χρόνια. Με την ήρεμη φύση τους, την σίγουρη, αλλά συγκρατημένη στάση τους και την προφανώς πολύ καλή αντίληψή τους για τις συνθήκες στον τομέα των όπλων του, δεν είναι περίεργο που το ναυτικό κάτω από τις διαταγές του Αρχιναύαρχου Ρέιντερ μπόρεσε να βιώσει μια τόσο ήρεμη και επιτυχημένη εξέλιξη, και αυτό σίγουρα οφείλεται κυρίως στον Πούτκαμερ, στην αμετάβλητη προσέγγιση στην πραγματικότητα και την εμπιστοσύνη του στον Αρχηγό.

Το τρίτο μέλος της ομάδας, ο ταγματάρχης Ένγκελ (εκπρόσωπος του στρατού), είναι τυπικός στρατιώτης και είναι ιδιαίτερα δημοφιλής εδώ λόγω της τολμηρής, εύθυμης φύσης του. Στις περιπτώσεις αμφιβολιών, όμως, είναι και ο τρόμος των «αποστεωμένων» στρατηγών, καθώς έχει πολύ κοινή λογική, πρακτική αντίληψη και ενεργητικότητα και ξέρει ακριβώς πώς να παρουσιάσει τα πράγματα. Ακόμη και ο στρατάρχης Κάιτελ, τον οποίο αποκαλούσε «χοντρούλη», έπρεπε να είναι προσεκτικός στο τραπέζι, λόγω των συνεχών ελιγμών του μεταξύ της Βέρμαχτ, του Χίτλερ και του Κόμματος, για να μην σχολιάζεται από τον Ένγκελ σε αδιάφορες παρενθέσεις. Και ο Στρατηγός Χάλντερ – που σύμφωνα με τον Ένγκελ ήταν μόνο εμπειρογνώμονας στη θεωρία – προληπτικά, δεν έμενε καν για το γεύμα μετά την ενημέρωση για την κατάσταση.

Σύστημα Τεσσάρων Παιδιών

Ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν έλαβε πολλά συγχαρητήρια για τη γέννηση του 9ου παιδιού του, μεταξύ των οποίων και από έναν πατέρα 4 περήφανων αγοριών. Θα πρέπει πάλι να επιδιώξουμε – όπως είπε ο Χίτλερ – να έχουν οι οικογένειες τουλάχιστον τέσσερα παιδιά, αφού καμία γενιά δεν θα γλιτώσει τον πόλεμο, και είναι πολύ οδυνηρό να διαβάζουμε ξανά και ξανά στις εφημερίδες ότι «ο μοναχογιός» πέθανε.

83 22 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Πολιτιστική κατάρρευση στις ΗΠΑ;

Στο σημερινό μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό επέστησε την προσοχή στην

αρχή μιας πολιτιστικής κατάρρευσης, η οποία, σύμφωνα με δημοσιεύματα το αμερικανικού Τύπου, αρχίζει να εμφανίζεται σε όλους τους τομείς της πολιτιστικής ζωής στις ΗΠΑ.

Στο πλαίσιο αυτό, αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στο κλείσιμο της Μητροπολιτικής Όπερας και σχολίασε ότι θα ήταν λάθος να υποθέσουμε ότι το κλείσιμο αυτής της μεγαλύτερης αμερικανικής όπερας οφειλόταν αποκλειστικά σε οικονομικούς λόγους. Ο πραγματικός λόγος για το κλείσιμο αυτής της όπερας ήταν ότι απλώς της έλειπαν οι πόροι για να συνεχίσει να διατηρεί ένα σωστό πρόγραμμα όπερας. Όποιος γνωρίζει καλά την τέχνη της όπερας γνωρίζει ότι οι σημαντικότερες όπερες είναι γερμανικής, ιταλικής ή γαλλικής προέλευσης και ότι μόνο Γερμανοί και Ιταλοί καλλιτέχνες είναι επαρκώς εκπαιδευμένοι για να τις ερμηνεύσουν. Δεδομένου ότι οι Γερμανοί και οι Ιταλοί τραγουδιστές δεν ήταν επί του παρόντος διαθέσιμοι, η αμερικανική πολιτιστική διοίκηση δεν ήταν πλέον σε θέση να διατηρήσει ένα ερμηνευτικό σύνολο με τους Αμερικανούς τραγουδιστές που υπάρχουν ακόμα.

Πίστευε ότι ήταν σωστό για τον Τύπο να ασχοληθεί ιδιαίτερα με αυτό το θέμα, καθώς ήταν μια ένδειξη της πνευματικής κατάστασης και της πολιτιστικής ικανότητας των ΗΠΑ. Ο πολιτισμός δεν είναι – όπως ήλπιζαν οι Αμερικανοί – κάτι που κληροδοτείται στους ανθρώπους κατά τη γέννησή τους ή αντιγράφεται εύκολα, αλλά προϊόν δημιουργικών ανθρώπων, που διδάχθηκαν από πολλές γενιές και τελειοποιήθηκαν με επίπονη προσπάθεια· είναι η κληρονομιά των μεγαλοφυών ανδρών, καλλιεργούμενη και διατηρούμενη από ένα πλήθος ανθρώπων με γούστο και μόρφωση.

Χιάλμαρ Σαχτ και επανεξοπλισμός

Στον σημερινό μεσημεριανό γεύμα το αφεντικό μίλησε για τις οικονομικές δυσκολίες του γερμανικού επανεξοπλισμού.

Κατά το οικονομικό έτος 1933/34, οι συνολικές δαπάνες του Γερμανικού Ράιχ ανήλθαν σε 8,1 δισεκατομμύρια, εκ των οποίων τα 1,9 δισεκατομμύρια προορίζονταν για εξοπλισμούς· το 1934/35, με συνολικό προϋπολογισμό 10,4 δισεκατομμυρίων, μόνο 1,9 δισεκατομμύρια διατέθηκαν για εξοπλισμούς· το 1935/36, με συνολικό προϋπολογισμό 12,8 δισεκατομμυρίων, 4 δισεκατομμύρια είχαν ήδη διατεθεί για εξοπλισμούς και το 1936/37, με συνολικό προϋπολογισμό 15,8 δισεκατομμυρίων, 5,8 δισεκατομμύρια δαπανήθηκαν για εξοπλισμούς. Το 1937/38 αυξήθηκε σε 8,2 δισεκατομμύρια σε κόστος εξοπλισμών από συνολικό προϋπολογισμό 20,1 δισεκατομμυρίων. Το 1938/39, με τον Βάλτερ Φουνκ (Walther Funk) που διαδέχθηκε τον Χιάλμαρ Σαχτ στη θέση του υπουργού Οικονομικών του Ράιχ, το κόστος των εξοπλισμών αυξήθηκε ήδη στα 18,4 δισεκατομμύρια από τα 31,8 δισεκατομμύρια συνολικών δαπανών του Ράιχ. Στη συνέχεια – αφού ο Φουνκ είχε αντικαταστήσει τον Σαχτ και σαν Πρόεδρο της τράπεζας του Ράιχ – οι εξοπλισμοί παράγονταν ανάλογα με τις ανάγκες, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι δημοσιονομικοί περιορισμοί, με αποτέλεσμα το χρέος του Ράιχ να αυξηθεί από 47,3 δισεκατομμύρια το 1939 σε 387 δισεκατομμύρια μάρκα του Ράιχ μέχρι το τέλος του πολέμου το 1945 λόγω της συνολικής χρηματοδότησης του πολέμου.

Μια από τις πρώτες συζητήσεις του στον τομέα του επανεξοπλισμού έγινε

το 1933 με τον τότε πρόεδρο της τράπεζας του Ράιχ, δρ. Λούτερ[207], χωρίς τα κεφάλαια της τράπεζας του Ράιχ και δεδομένου του ελλείμματος του προϋπολογισμού του Ράιχ ύψους 2,7 δισεκατομμυρίων και των αντίστοιχων ελλειμμάτων του κρατικού προϋπολογισμού, η έναρξη των εργασιών επανεξοπλισμού θα ήταν εντελώς αδύνατη.

Σε αυτή τη συνάντηση εξήγησε τον δρ. Λούτερ ότι χωρίς τον επανεξοπλισμό, που θα αποκαθιστούσε την προηγούμενη στρατιωτική της ισχύ, η Γερμανία θα ήταν εντελώς ακρωτηριασμένη. Αφού εξήγησε τα σχέδιά του για τον επανεξοπλισμό στον δρ. Λούτερ σε μια δίωρη συνομιλία, ο Λούτερ τον διαβεβαίωσε ότι, σαν εθνικιστής, ήθελε να τον βοηθήσει και ήταν διατεθειμένος να του παράσχει 100 εκατομμύρια από τα κεφάλαια της τράπεζας του Ράιχ.

Στην αρχή νόμιζε ότι είχε ακούσει λάθος γιατί είχε υποθέσει ότι ένας χρηματοδότης θα είχε κάποια γνώση του κόστους των εξοπλισμών. Όταν όμως τον ξαναρώτησε και ο Λούτερ του ανέφερε το ίδιο ποσό, ζήτησε από τον Πρόεδρο του Ράιχ να κανονίσει την αντικατάστασή του. Αυτό, όμως, δεν ήταν εύκολο, καθώς η Γερμανική τράπεζα του Ράιχ εκείνη την εποχή ήταν ακόμα ένα διεθνές τραπεζικό ίδρυμα.

Γι' αυτό εξήγησε στον Λούτερ, μέσω μιας φιλικής συζήτησης, ότι παρόλο που είχε τη νομική δυνατότητα να παραμείνει στην θέση του προέδρου της τράπεζας του Ράιχ, παρά την έλλειψη οποιασδήποτε βάσης για συνεργασία μεταξύ των δύο τους, ότι πίσω από αυτόν, το αφεντικό, βρισκόταν η εξουσία και ότι, αν το απαιτούσαν τα συμφέροντα του κράτους, θα την χρησιμοποιούσε ανελέητα εναντίον του, του Λούτερ. Ακολουθώντας την έξυπνη συμβουλή του Όττο Μάισνερ, πρόσφερε στον Λούτερ την πρεσβεία στην Ουάσινγκτον σε περίπτωση οικειοθελούς παραίτησής του, καθώς εκεί δεν μπορούσε να κάνει καμία ζημιά. Αφού εγγυήθηκε στον Λούτερ μια πρόσθετη σύνταξη 50.000 μάρκων ετησίως εκτός από τη σύνταξή του, ο Λούτερ πείστηκε να δεχθεί αυτή τη λύση και, με ευσεβή έκφραση στα μάτια του, δήλωσε ότι, φυσικά, συμμορφωνόταν με τις επιθυμίες του αφεντικού μόνο από καθαρό πατριωτισμό.

Έτσι, το αφεντικό, αγόρασε με χρήματα την δυνατότητα να βάλει μια προσωπικότητα διεθνούς κύρους στην θέση του προέδρου της τράπεζας του Ράιχ. Αυτή η προσωπικότητα ήταν ο Σαχτ[208].

Ο Σαχτ είχε συνειδητοποιήσει ότι χωρίς δισεκατομμύρια οποιαδήποτε προσπάθεια ενός γερμανικού επανεξοπλισμού θα ήταν γελοία. Γι' αυτό είχε συμφωνήσει ακόμη και με ποσά έως και 8 δισεκατομμύρια, παρόλο που η αναφορά αυτών των αριθμών θα προκαλούσε ανησυχίες στον υπουργό Οικονομικών του Ράιχ, Σβερίν-Κρόζιγκ[209]. Δυστυχώς, ο τότε αρχιστράτηγος

---

207. Ο δρ. Χανς Λούτερ (Hans Luther) ήταν υπουργός Οικονομικών το 1923, Καγκελάριος το 1925/26, Πρόεδρος της τράπεζας του Ράιχ από το 1930 έως το 1933 και Γερμανός Πρέσβης στην Ουάσιγκτον από τον Απρίλιο του 1933 έως τον Μάρτιο του 1937.

208. Ο Οράτιος Γκρίλι Χιάλμαρ Σαχτ (Horace Greeley Hjalmar Schacht) ήταν ο Γερμανός Επίτροπος Νομισματικού Ταμείου του Ράιχ το 1923 και σταθεροποίησε το γερμανικό μάρκο σε σταθερή βάση. Από το 1924 έως το 1929 και από τις 16 Μαρτίου 1933 έως τις 20 Ιανουαρίου 1939, ο Σαχτ ήταν πρόεδρος της τράπεζας του Ράιχ, καθώς και υπουργός Οικονομικών του Ράιχ από το 1934 έως το 1937. Το 1939 έγινε υπουργός ειδικών αποστολών του Ράιχ και – αφού εντάχθηκε στην αντιπολίτευση κατά του Χίτλερ – φυλακίστηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης από τα τέλη του 1944 έως την άνοιξη του 1945.

209. Ο Γιόχαν Λούντβιχ «Λουτς» Γκραφ Σβερίν φον Κρόζιγκ (Johann Ludwig Schwerin von Krosigk) που είχε σπουδάσει νομικά και πολιτικές επιστήμες στη Λωζάνη και την Οξφόρδη, μεταξύ άλλων, εντάχθηκε στο Υπουργείο Οικονομικών του Ράιχ το 1920 και διετέλεσε υπουργός Οικονομικών του Ράιχ από τις 2 Ιουνίου 1932 έως τον Απρίλιο του 1945. Μετά τον θάνατο του Χίτλερ, έγινε Υπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση του Ντένιτς.

Μπλόμπεργκ ήταν τόσο ασύνετος ώστε να ξεστομίσει ότι, εκτός από τα 8 δισεκατομμύρια, θα χρειάζονταν άλλα 12 δισεκατομμύρια για το πρώτο στάδιο του επανεξοπλισμού. Επέπληξε τον Μπλόμπεργκ γι' αυτή την φλυαρία. Με δεδομένο ότι οι οικονομικοί εμπειρογνώμονες ήταν τελικά απλώς απατεώνες, δεν υπήρχε ο παραμικρός λόγος να είναι απόλυτα ειλικρινής στις πληροφορίες που τους έδινε. Αντίθετα, θα τους είχε διευκολύνει να συγκεντρώσουν επιπλέον δισεκατομμύρια, αν τους είχε προσεγγίσει μόνο για μερικά ποσά. Γιατί τότε θα μπορούσαν να είχαν ζητήσει συγγνώμη και – σε περίπτωση που τα πράγματα είχαν πάει στραβά – λέγοντας στο κοινό ότι τους είχαν πει ψέματα.

Για την προσωπικότητα του Σαχτ είναι αξιοσημείωτο, ότι από τα 8 δισεκατομμύρια παρακράτησε μισό δισεκατομμύριο από την αρχή σαν τόκους. Ήταν ένας απίστευτα έξυπνος άνθρωπος στις «ζαβολιές»[210]. Αλλά ακριβώς λόγω της μεγάλης του ικανότητας να εξαπατά άλλους ανθρώπους ήταν απαραίτητος εκείνη την εποχή. Πριν από κάθε συνέδριο της Διεθνούς Τράπεζας στη Βασιλεία, ο μισός τραπεζικός κόσμος ρωτούσε εάν ο Σαχτ θα συμμετείχε στη διάσκεψη. Και μόλις αυτό διαπιστωνόταν, ερχόντουσαν οι Ιουδαίοι τραπεζίτες από όλο τον κόσμο. Τα ταχυδακτυλουργικά κόλπα του Σαχτ είχαν αποδείξει ότι ένας έξυπνος Άριος θα μπορούσε ακόμα και σε αυτόν τον τομέα να είναι ανώτερος από έναν Ιουδαίο.

Από τον Σαχτ προήλθε το σχέδιο, που υλοποιήθηκε στη συνέχεια, να υποτιμηθούν οι γερμανικές μετοχές που διακινούνταν στο εξωτερικό ή που μεταφέρονταν στο εξωτερικό σαν αποζημιώσεις, για να αγοράζονται αυτές οι μετοχές στη συνέχεια από μεσάζοντες στο εξωτερικό με επιτόκιο 12 έως 18%, να εξαναγκαστεί στη συνέχεια η γερμανική βιομηχανία να τις εξαγοράσει με την ονομαστική τους αξία και να χρησιμοποιήσει το 80% ή και περισσότερο που κέρδισε με αυτόν τον τρόπο για εξαγωγικό ντάμπινγκ (εξαγωγή προϊόντων σε τιμές χαμηλότερες από το κόστος παραγωγής ή χαμηλότερες από την εγχώρια αγορά τους) που μας απέφερε πάνω από τα τρία τέταρτα δισεκατομμυρίου σε ξένο νόμισμα.

Εκτίμησε ιδιαίτερα τον Σαχτ που δεν μίλησε σε κανέναν για τη δημιουργία αυτού του ταμείου συναλλάγματος. Διότι υπήρξαν αρκετές περιπτώσεις στις οποίες, μόλις μάθαιναν για αυτό το ταμείο, καταβαλλόταν κάθε δυνατή προσπάθεια για να επιτεθούν σε αυτό. Θυμήθηκε τις εποχές που δεν ήξεραν πώς θα πλήρωναν τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων ή την κατάσταση όπου η απόλυτη έλλειψη καουτσούκ ουσιαστικά απαιτούσε κάποιο είδος λύσης. Η ύπαρξη αυτού του ταμείου ανακοινώθηκε από τον ίδιο μόλις το 1938, όταν διαπιστώθηκε η αναγκαιότητα αυτού του πολέμου. Γιατί εκείνη τη στιγμή, του ήταν ξεκάθαρο ότι όλες οι μελλοντικές εμπόλεμες δυνάμεις θα προσπαθούσαν να αγοράσουν ό,τι μπορούσαν στην παγκόσμια αγορά. Ακόμη και ένα απόθεμα σε ξένο νόμισμα ή χρυσό θα έπρεπε αναπόφευκτα να γίνονταν άχρηστα χαρτιά ή μέταλλο για όποιον δεν το μετέτρεπε πρώτα σε εξοπλισμό. Γι' αυτό έσωσε εντολή στον Βάλτερ Φουνκ να χρησιμοποιήσει αυτά τα ξένα νομίσματα για να αγοράσει αμέσως ό,τι μας έλειπε σε εγχώριες πρώτες ύλες εξοπλισμού.

---

210. Για το θέμα αυτό και για τα παρακάτω, υπάρχει μια αντίθετη θέση του Σαχτ από το 1951, εκτυπωμένη στο λογοτεχνικό περιοδικό Athenäum (1951) «Οι επιτραπέζιες συνομιλίες του Χίτλερ, σελ. 177/178», σύμφωνα με την οποία ο Χίτλερ, λόγω έλλειψης τραπεζικής «τεχνογνωσίας», παρερμήνευσε ή παρεξήγησε τα πράγματα.

Ο Βάλτερ Φουνκ, συντάκτης από το 1916 και αρχισυντάκτης της «Berliner Börsen-Zeitung» από το 1922, έγινε οικονομικός σύμβουλος του Χίτλερ το 1930 και με την ανάληψη της εξουσίας, έγινε επικεφαλής Τύπου της κυβέρνησης του Ράιχ (σαν υφυπουργός στο υπουργείο Προπαγάνδας του Ράιχ). Από τον Νοέμβριο του 1937 έως τον Απρίλιο του 1943, διετέλεσε υπουργός Οικονομικών του Ράιχ και από τον Ιανουάριο του 1939 μέχρι το τέλος του πολέμου, ήταν και πρόεδρος της τράπεζας του Ράιχ.

Παρά τα σπουδαία επιτεύγματά του, δεν μπορούσε πλέον να χρησιμοποιήσει τον Σαχτ για αυτόν τον σκοπό, γιατί ενώ ήταν χαρούμενος για κάθε χαρτονόμισμα των εκατό μάρκων που έπαιρνε εξαπατώντας κάποιον άλλο, κατέληξε να χρησιμοποιεί τις μεθόδους του ελευθεροτέκτονα σε αυτόν, το αφεντικό, και προφανώς τον μπέρδεψε κι αυτόν με τους ελευθεροτέκτονές του.

Το γεγονός ότι το αφεντικό κρατούσε τον Σαχτ σε ετοιμότητα για τις εξωτερικές διαπραγματεύσεις αποδεικνύεται από το γεγονός ότι τον άφησε το 1939 – όπως είπε – αφού του έκανε μερικές «τονωτικές ενέσεις», να διαπραγματευτεί με τον Αμερικανό υπουργό Εξωτερικών Σάμνερ Γουέλς[211] κατά την επίσκεψή του στη Γερμανία. Παρεμπιπτόντως, ο Σαχτ ήταν ο μόνος που του έγραψε: «Αγαπητέ κύριε Χίτλερ» αντί για το «Αρχηγέ μου» και «Με φιλικούς χαιρετισμούς, ο πιστός σας, Σαχτ» αντί για το συνηθισμένο «Χάιλ Χίτλερ» ή «Με γερμανικούς χαιρετισμούς».

84 23 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Αναζωογόνηση αίματος μέσω επίλεκτων στρατευμάτων

Ο Αρχηγός των SS του Ράιχ στο μεσημεριανό γεύμα έφερε στη συζήτηση την εντολή που είχε δώσει πριν από δύο χρόνια, σύμφωνα με την οποία κάθε υγιής άνδρας των SS έπρεπε να φροντίζει για τη διατήρηση του αίματος του.

Λαμβάνοντας υπόψη τις απώλειες που είχαν υποστεί τα SS σε αυτόν τον πόλεμο, ειδικά μεταξύ νεαρών, ανύπαντρων ανδρών των SS, ήταν πολύ ευχαριστημένος που εξέδωσε αυτή τη διαταγή εκείνη την εποχή. Με αυτόν τον τρόπο το αίμα αυτών των ανθρώπων θα διατηρούνταν τουλάχιστον σε ένα παιδί.

Πάνω σ' αυτό το αφεντικό είπε ότι η αναζωογονητική επίδραση των SS ήταν αξιοθαύμαστη ακόμα και στο Μπερχτεσγκάντεν με αξιέπαινο τρόπο. Λόγω της μεγάλης μετανάστευσης των καλών στοιχείων του πληθυσμού αυτής της περιοχής, κατά τη διάρκεια της επέκτασης της εξοχικής του κατοικίας (Μπέργκχοφ), βρήκε ένα συνονθύλευμα πληθυσμού, η αναζωογόνηση του οποίου ήταν ύψιστης σημασίας για αυτόν. Είναι ένα επίτευγμα για την Σωματοφυλακή (Leibstandarte) ότι σήμερα υπάρχουν ξανά πολλά δυνατά και υγιή παιδιά που τρέχουν στην περιοχή. Γι' αυτό πρέπει να στέλνονται επίλεκτα στρατεύματα σε όλα τα μέρη όπου η σύνθεση του πληθυσμού είναι

211. Ο έμπιστος του Ρούσβελτ, υφυπουργός Εξωτερικών Σάμνερ Γουέλς (Sumner Welles), δεν βρισκόταν στη Γερμανία το 1939, αλλά από την 1η έως τις 3 Μαρτίου 1940. Οι υποτιθέμενες ειρηνευτικές του προσπάθειες – όπως έγινε γρήγορα φανερό – χρησίμευσαν κυρίως σαν εσωτερική προπαγάνδα στις ΗΠΑ, με στόχο να εξασφαλίσουν την τρίτη εκλογή του Φράνκλιν Ντελάνο Ρούσβελτ σαν Πρόεδρο των ΗΠΑ στις 5 Νοεμβρίου 1940. Δήλωσε εξαρχής: «Δεν έχω να κάνω προτάσεις, εγώ ήρθα απλώς για να ακούσω».

φτωχή από άποψη αίματος, για να φέρουν την αναζωογόνηση. Αυτό θα έχει ευεργετικό αποτέλεσμα σε μόλις 10 έως 20 χρόνια. Γι' αυτό, ήταν ευχαριστημένος, που τα επίλεκτα στρατεύματα των SS, όπως η Leibstandarte, θεωρούσαν υποχρέωσή τους να φέρνουν παιδιά στον κόσμο σαν εθνικό καθήκον.

Ειδικά σήμερα, που πρέπει να είμαστε τόσο φειδωλοί με το πολύτιμο αίμα μας, η διατήρηση του είδους μας πρέπει να είναι ύψιστης σημασίας για εμάς. Ακόμα και η περιοχή των λιμνών της Μαζουρίας και τα βαυαρικά δάση θα πρέπει να ληφθούν υπόψη για την ανάπτυξη επίλεκτων στρατευμάτων.

Ο Χίτλερ δεν «το' πιασε», αλλά γέλασε όταν τέτοιες ιστορίες αποκτούσαν μια ανάλαφρη χροιά, μειώνοντας έτσι την «επίσημη σοβαρότητά» τους. Έτσι, όταν ο καθηγητής Καρλ Μπραντ μου ζήτησε τη νομική μου γνώμη επί του θέματος, διηγήθηκα, προς μεγάλη διασκέδαση του ίδιου και ολόκληρης της ομάδας, την τελευταία ερμηνεία των εθνικοσοσιαλιστικών συντομογραφιών BDM (Σύνδεσμος Γερμανίδων Κοριτσιών), WHW (Χειμερινό Ταμείο Αρωγής) και NSV (Εθνικοσοσιαλιστική Λαϊκή Πρόνοια): «Είμαι Γερμανίδα μητέρα, όπως θέλει ο Χίτλερ. Τώρα ψάχνω για πατέρα» (Bin Deutsche Mutter, Wie Hitler Will. Nun Suche Vater).

Αγωνιστικότητα και άνευ όρων αγάπη

Στο μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό εξήγησε ότι αν ο γερμανικός λαός ήθελε να έχει τη θέση του στην ιστορία, έπρεπε να παραμείνει ένας αποφασιστικά στρατιωτικός λαός.

Εάν με αυτόν τον τρόπο αποσύρονταν πάρα πολλοί εργαζόμενοι από την οικονομία, τότε θα έπρεπε να φέρουμε εργαζόμενους από τις χώρες που ελέγχονται από τον γερμανικό λαό και να τους βάλουμε να δουλέψουν για εμάς.

Οι Γερμανοί άνδρες πρέπει να έχουν μια πολύ σκληρή ανατροφή, αλλά ταυτόχρονα να τους δίνεται η ευκαιρία να απολαμβάνουν τη ζωή στο έπακρο. Αν οι Γερμανοί άνδρες πρέπει να είναι έτοιμοι να πεθάνουν άνευ όρων σαν στρατιώτες, τότε πρέπει να έχουν και την ελευθερία να αγαπούν άνευ όρων.

Ο αγώνας και η αγάπη απλώς πάνε μαζί. Ο μικροαστός που γκρινιάζει γι' αυτό, θα πρέπει να είναι χαρούμενος αν πάρει αυτό που μένει. Δεν πρέπει να προσεγγίζουμε τον στρατιώτη με το εκκλησιαστικό δόγμα της απάρνησης για τα εγκόσμια στον τομέα της αγάπης, αν θέλουμε να τον κρατήσουμε ικανό να πολεμήσει. Ένας λογικός άνθρωπος θα μπορούσε μόνο να χαμογελάσει, αν ένας άγιος της Καθολικής Εκκλησίας, όπως ο Άγιος Αντώνιος, ήθελε να στερήσει από τους ανθρώπους την δυνατότητα της υψηλότερης χαράς, μέσω της «αυτοταπείνωσης με μαστίγια σκύλων».

Ο Χίτλερ έτρεφε μια σχεδόν φυσική απέχθεια για την «αγάπη του ίδιου φύλου» (ομοφυλοφιλία). Για αυτόν, ήταν μια βαθιά μορφή παρακμής. Για αυτόν, το να το επιτρέψει σήμαινε την αρχή της παρακμής ενός λαού. Ειδικά σε περιπτώσεις ομοφυλοφιλικής συνουσίας μεταξύ ανδρών ή μεταξύ ανδρών και αγοριών, δεν έδειχνε κανένα έλεος. Έτσι, στα «Εθνικά Πολιτικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα» και σε άλλα οικοτροφεία επέβαλε ουσιαστικά σαν αρχή την «κοινή εκπαίδευση» των αγοριών και των κοριτσιών, έτσι ώστε τα δύο φύλα να γνωρίσουν το ένα το άλλο από την πρώιμη παιδική ηλικία.

Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι ο γερμανικός λαός, αν θέλει να διατηρηθεί σαν έθνος στρατιωτών, δεν πρέπει να δώσει όπλα στους ανθρώπους των περιοχών που έχει κατακτήσει ή κατέχει. Το ο μυστικό της δύναμης της αρχαίας Ρώμης είναι ότι μόνο ο Ρωμαίος πολίτης ήταν ο φορέας όπλων σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Το πόσο η οπλοφορία προωθεί μια περήφανη στάση ζωής φαίνεται ήδη από μια εξέταση των Τσέχων πριν από το 1938 και σήμερα, όπου έδειξαν προσωποποιημένη υποταγή.

Γερμανική και αγγλική ιστορία

Αν η Αγγλία αποτύχει σήμερα στην Ινδία, αυτό θα οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι η Αγγλία δεν έχει πλέον τη δύναμη να κυβερνήσει σαν ένα κατακτητικό έθνος. Οι Άγγλοι όμως, τις τελευταίες δεκαετίες έχουν υπερεκτιμήσει την ιστορία τους και έτσι απομακρύνθηκαν από την αυστηρή τήρηση της σοφίας των ιστορικών χρυσών εποχών. Όπως ακριβώς πρέπει να θεωρούμε τους Αμερικάνους των Ηνωμένων Πολιτειών σαν νεόπλουτους αριβίστες, όταν προσπαθούν να καυχηθούν για την ιστορία τους στον κόσμο, έτσι πρέπει να χαρακτηρίζουμε και τους Άγγλους σαν πομπώδη πίντσερ, όταν πιστεύουν ότι έχουν το δικαίωμα, λόγω των 300 ετών που έχουν μείνει στην ιστορία, να περιφρονούν το χιλιετές Γερμανικό Ράιχ και την ιστορία του.

Η ιστορία μας ξεκινάει από τον Αρμίνιο[212], ή τουλάχιστον από τον Θεοδώριχο[213], και ανέδειξε προσωπικότητες μεγάλου κύρους μεταξύ των Γερμανών αυτοκρατόρων. Παρόλο που αυτοί οι αυτοκράτορες εμπνέονταν από την ιδέα της γερμανικής ενότητας, η κληρονομιά τους έχει εν μέρει χαθεί, επειδή η παλιά γερμανική κρατική ιστορία διδάσκεται αποκλειστικά μόνο στην Αυστρία από τον 15ο αιώνα. Σε όλα τα άλλα κρατίδια, η διδασκαλία της γερμανικής ιστορίας από τον 15ο αιώνα και μετά ξεχάστηκε σκόπιμα υπέρ της ιστορίας των μεμονωμένων δυναστειών και των εθνικών τους συμφερόντων. Γι' αυτό είναι καθήκον της γερμανικής ιστοριογραφίας να επαναφέρει πρώτα απ' όλα στη ζωή τους Γερμανούς αυτοκράτορες για τον λαό μας και αυτό να το κάνει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο – για παράδειγμα, στον αγώνα τους εναντίον των Παπών – και να τους παρουσιάσει δραματικά.

Τι εξαιρετική προσωπικότητα ήταν, για παράδειγμα, ο Ροδόλφος από τον Οίκο των Αψβούργων[214], με τον οποίο οι ψηφοφόροι του πίστευαν ότι είχαν ανεβάσει στο θρόνο έναν εντελώς αδύναμο. Αν, για να κερδίσει την Εκκλησία, βοηθούσε συμβολικά έναν ιερέα να ανέβει στο άλογό του, αυτό θα ήταν μια προπαγανδιστική κίνηση που του απέφερε μεγάλη φήμη. Γιατί από τη στιγμή που είχε εξασφαλίσει την εκλογή του, εκπροσώπησε με σιδερένια ενέργεια τα συμφέροντα του Ράιχ, χωρίς να σέβεται τα συμφέροντα της Εκκλησίας. Έτσι,

1. εξασφάλισε ορισμένες κληρονομικές γαίες σαν υποβοήθημα,
2. έδωσε στον Όταχαρ της Βοημίας λόγο ύπαρξης και
3. αποκατέστησε την ενότητα του Γερμανικού Ράιχ.

---

212. Ο Αρμίνιος (Arminius) (Χέρμαν), ο Χερούσκος, το 9 μ.Χ. συνέτριψε τις Ρωμαϊκές Λεγεώνες τις οποίες διοικούσε ο Πόπλιος Κουινκτίλιος Βάρος στην Μάχη του Τευτοβούργιου Δρυμού.

213. Ο Θεοδώριχος ο Μέγας (Theoderich der Große), βασιλιάς των Οστρογότθων και γνωστός στους γερμανικούς θρύλους σαν «Ντίτριχ φον Μπερν», επιδίωξε να ενώσει τα γερμανικά κράτη σε μια ισχυρή γερμανική αυτοκρατορία (με κέντρο τη Ραβέννα, δηλαδή σε ρωμαϊκό έδαφος) (456 έως 526 μ.Χ.).

214. Ο βασιλιάς Ροδόλφος Α' από τον Οίκο των Αψβούργων (Rudolf von Habsburg) (1218 έως 1291) τερμάτισε τη «Μεσοβασιλεία» με τις αποσχιστικές τάσεις των «ιπποτών-ληστών», νίκησε τον βασιλιά Όταχαρ Β' της Βοημίας στη μάχη του Μάρχφελντ και έφερε την Αυστρία και τη Στυρία στην κατοχή των Αψβούργων το 1282.

Όπως ακριβώς συνέβη και με εκείνον, η καθολική εκκλησία εξαπατήθηκε από τον Σικελό Φρειδερίκο Β', ο οποίος, σε ηλικία είκοσι ενός ετών, κατέκτησε το Ράιχ σαν Γερμανός Κάιζερ[215].

Φιγούρες δερβίσηδων και πομπή χορού

Αναφερόμενος σε μια ένσταση σχετικά με τη διδασκαλία της Καθολικής Εκκλησίας, το αφεντικό είπε: Όποιος είναι απόλυτα θρησκευόμενος, δεν πρέπει να δίνει καμία σημασία στις γήινες απολαύσεις, αλλά να νηστεύει και – αφού η γη υποτίθεται ότι είναι μια «κοιλάδα των δακρύων» – να καθοδηγείται μόνο από την επιθυμία να ξεφύγει όσο το δυνατόν γρηγορότερα από τη γη. Όμως αντιθέτως, ο ανώτερος κλήρος προτιμά να παραμένει σε αυτήν την κοιλάδα των δακρύων για περισσότερο καιρό.

Ξέρει πώς να διδάσκει ότι πρέπει να ενεργούμε σύμφωνα με τα λόγια της και όχι σύμφωνα με τις πράξεις της. Στη πομπή χορού του Λουξεμβούργου, για παράδειγμα, ο παπάς περπατάει αργά-αργά, ενώ τα αγαπημένα του «προβατάκια» πρέπει να χοροπηδούν κάτω από το μονότονο ήχο της καμπάνας «ντιν-ντον», μέχρι να βγάλουν αφρούς από το στόμα, εκτός αν πληρώσουν 10 φράγκα για να πηδήξει κάποιος άλλος για αυτούς και έτσι να εξασφαλίσουν τη συγχώρεση.

Ενώ ο Κεμάλ Ατατούρκ στην Τουρκία απαγόρευσε την παράδοση των Δερβίσηδων, αυτή συνεχίζει να ακμάζει εδώ – εν μέρει σε τροποποιημένη μορφή από τα γερμανικά έθιμα, όπως η περιφορά στα όρια των αγρών – υπό την αιγίδα της Καθολικής Εκκλησίας.

Λόγω των καθολικών πεποιθήσεων, οι άνθρωποι του αιώνα μας είναι πρόθυμοι ακόμη και να γλείψουν μια προτομή του Πέτρου στο Λιντς για να λάβουν άφεση, αδιαφορώντας για τις μολύνσεις που σχετίζονται με μια τέτοια πράξη.

Μάλλον πρέπει πρώτα οι ιερείς να αναγκαστούν να συρθούν κάτω από την καρέκλα στέψης στον καθεδρικό ναό του Άαχεν σαν ένδειξη φόρου τιμής στον Γερμανό ηγέτη, για να καταλάβουν ότι οι άνθρωποι του αιώνα μας δεν πρέπει να εκπαιδεύονται σε τέτοιες ανοησίες.

85

23 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο Ντούτσε πεπεισμένος για την παρακμή της Δύσης χωρίς τον Χίτλερ

Το αφεντικό εξέφρασε στο δείπνο ότι θα χαιρόταν ιδιαίτερα να ξαναδεί τον Μουσολίνι και να συζητήσει μαζί του τα διάφορα τρέχοντα πολιτικά και στρατιωτικά ζητήματα.

Αν θαύμαζε τόσο πολύ τον Ντούτσε, αυτό οφειλόταν κυρίως στο ότι ήταν ένας πολιτικός χωρίς όμοιό του. Πάνω στα ερείπια της ιταλικής παρακμής, διέδωσε μια νέα ιδέα για το κράτος και με αυτή είχε κερδίσει ολόκληρο τον λαό.

Η εποχή του αγώνα των φασιστών του έχει πολλές ομοιότητες με τη δική μας εποχή του αγώνα, καθώς ο φασιστικός αγώνας κόστισε 6.600 νεκρούς μόνο στη Βερόνα. Ο Ντούτσε αναγνώρισε την μπολσεβίκικη απειλή, περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, και μάλιστα απέστειλε 3 χρήσιμες,

---

215. Ο αυτοκράτορας Φρειδερίκος Β' Χοενστάουφεν (Friedrich II. Hohenstaufen) (1194 έως 1250) αποκατέστησε την αυτοκρατορική εξουσία – που είχε κλονιστεί από αντίπαλους βασιλιάδες και τον παπισμό – στη Γερμανία και την Ιταλία.

ικανές μεραρχίες για την Ανατολή. Ο Ντούτσε τον είχε διαβεβαιώσει προσωπικά ότι δεν είχε καμία αμφιβολία για τις συνέπειες του ρωσικού οδοστρωτήρα μεγάλης ισχύος που θα ορμούσε σε όλη την Ευρώπη και ήταν ακράδαντα πεπεισμένος ότι, χωρίς την δική του – του αφεντικού – παρέμβαση για την αποτροπή της ρωσικής απειλής, η πτώση της Δύσης θα ήταν επικείμενη.

Γι' αυτό και ήταν ανυπόφορο γι' αυτόν, το αφεντικό, να βλέπει τον Ντούτσε στο παρασκήνιο κάθε φορά που συναντιόντουσαν κάπου στην Ιταλία και ολόκληρη η ιταλική αυλή εμφανιζόταν εκεί. Όλες οι ευχάριστες εκπλήξεις που του ετοίμαζε ο Ντούτσε δηλητηριάζονταν με την παρουσία του αλαζονικού στρατού των αριστοκρατών αργόσχολων και την κενή ρητορική του.

Η Κόμισσα Έντα Τσιάνο και οι Γυναίκες της Ιταλικής Βασιλικής Αυλής

Ακόμα και το απολαυστικό θέαμα μερικών εκπληκτικά όμορφων φοιτητριών της Ακαδημίας της Φλωρεντίας αυτοί οι «αχρείοι» θα προσπαθούσαν να το χαλάσουν κάνοντας τους χορούς αυτών των κοριτσιών να φαίνονται πονηροί. Τους απομάκρυνε όμως με τέτοιο τρόπο, που οι υπόλοιπες παραστάσεις να μπορούσαν να γίνουν ανεμπόδιστες. Άλλωστε, ούτε και γι' αυτόν, το αφεντικό, δεν ήταν ακριβώς ευχαρίστηση, να κάθεται πάντα με τις άσχημες γυναίκες της ιταλικής αυλής, ειδικά αν αναλογιστούμε ότι αυτή η ίδια η αυλή είχε επανειλημμένα δυσκολέψει το έργο του Ντούτσε κατά τη διάρκεια των μακρών χρόνων του φασισμού και εξακολουθούσε να φλερτάρει με την Αγγλία ακόμα και σήμερα. Τίποτα δεν μιλά πιο ξεκάθαρα για την ανθρώπινη ποιότητα αυτών των αριστοκρατών από το γεγονός ότι, για παράδειγμα, η Ιταλίδα πριγκίπισσα του στέμματος (Μαρία Ιωσηφίνα του Βελγίου, Πριγκίπισσα του Βελγίου, ήταν αδελφή του βασιλιά Λεοπόλδου Γ' του Βελγίου) δεν κατάφερε να του προσφέρει ούτε ένα ζεστό γεύμα. Η πιο μικροκαμωμένη Γερμανίδα, της οποίας το διαμέρισμα επισκεπτόταν, κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να του σερβίρει όχι μόνο το πιο όμορφο φαγητό, αλλά και ένα γεύμα μαγειρεμένο στην τέλεια θερμοκρασία. Αλλά όπως αυτοί οι εκφυλισμένοι απόγονοι των αρχαίων πριγκιπικών οικογενειών απέτυχαν σε όλα τα άλλα πράγματα της πρακτικής ζωής, έτσι και εδώ.

Πόσο ευχάριστο θα ήταν να μπορούσα να μιλήσω με μια τόσο έξυπνη και ενδιαφέρουσα γυναίκα όπως η Έντα Μουσολίνι (Κόμισσα Τσιάνο. Ήταν παντρεμένη με τον υπουργό Εξωτερικών του Μουσολίνι – από το 1939 έως το 1943 – Γκαλεάτσο Κόντε Τσιάνο ντι Κορτελάτσο)! Το γεγονός ότι προσφέρθηκε εθελοντικά να υπηρετήσει σαν νοσοκόμα για τις ιταλικές μεραρχίες που αναπτύχθηκαν στην Ανατολή και είχε ήδη αναχωρήσει από εκεί δείχνει πόσο διαφορετική ήταν μια τέτοια γυναίκα από τις άλλες.

86 24 Απριλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η Ανασυγκρότηση του Γερμανικού Πολεμικού Ναυτικού και η Κατοχή της Νορβηγίας

Στις 24 Απριλίου την ώρα του μεσημεριανού γεύματος, ενώ έτρωγε, το αφεντικό ανέφερε ότι οι πιο κρίσιμες καταστάσεις του πολέμου μέχρι σήμερα ήταν η κατοχή της Νορβηγίας το 1940 και η αμυντική μάχη κατά των Σοβιετικών εκείνο τον χειμώνα (1941/1942).

Γι' αυτό έδινε μεγάλη σημασία στην κατοχή της Νορβηγίας, γιατί μετά θα αναρωτιόμασταν πώς και δεν είχε καταφέρει ο μεγάλος αγγλικός στόλος να διακόψει ή να ματαιώσει αυτή την επιχείρηση που εξασφαλίστηκε από το

μικρό γερμανικό πολεμικό ναυτικό. Εάν εκείνη την εποχή είχε αποτύχει η νορβηγική επιχείρηση, θα είχαν χαθεί οι προϋποθέσεις για ένα μεγάλο μέρος των επιτυχιών των υποβρυχίων μας. Διότι χωρίς τις νορβηγικές ακτές του Ατλαντικού, το έργο των υποβρυχίων μας εναντίον τόσο των λιμανιών της κεντρικής όσο και της βόρειας Αγγλίας θα ήταν αδύνατο· οι επιχειρήσεις των υποβρυχίων στον Αρκτικό Ωκεανό θα ήταν εντελώς εκτός συζήτησης. Μόνο μετά την επιτυχία της επιχείρησης της Νορβηγίας, συνειδητοποιήσαμε πόσο λίγο θαρραλέα ή διορατική ήταν η διοίκηση του παγκόσμιου πολέμου (Α' Παγκόσμιος Πόλεμος) από τη γερμανική πλευρά. Σήμερα φαίνεται πολύ παράξενο ότι η κυριότερη ναυμαχία του Α' Παγκοσμίου Πολέμου έγινε στο Σκάγκερακ (Ναυμαχία της Γιουτλάνδης), που για εμάς σήμερα αποτελεί ένα κομμάτι της θαλάσσιας περιοχής που ελέγχουμε.

Με βάση ένα υπόμνημα της 29ης Σεπτεμβρίου 1939, που υπέβαλε ο Τσόρτσιλ ενώ ήταν ακόμη υπουργός Ναυτιλίας, σχετικά με την κατάληψη των ακτών της Νορβηγίας, το Συμμαχικό Πολεμικό Συμβούλιο στο Λονδίνο ενέκρινε αντίστοιχο ψήφισμα στις 28 Μαρτίου 1940. Ο Χίτλερ, που γνώριζε για τις βρετανικές προετοιμασίες, διέταξε γερμανικά στρατεύματα να αποβιβαστούν στη Νορβηγία (από το Όσλο στο Νάρβικ) στις 9 Απριλίου 1940, κυρίως επειδή το χειμερινό πάγωμα του Βοθνιακού κόλπου σήμαινε ότι η Γερμανία μπορούσε να μεταφέρει το σουηδικό σιδηρομετάλλευμα – απαραίτητο για τους εξοπλισμούς και την πολεμική της προσπάθεια – μόνο μέσω του λιμανιού του Νάρβικ της Νορβηγίας, που ήταν απαλλαγμένο από πάγους. Μέχρι την 1η Μαΐου 1940, ο Χίτλερ είχε αναγκάσει τα βρετανικά και τα γαλλικά στρατεύματα – τα οποία είχαν αποβιβαστεί στη Νορβηγία αργότερα – καθώς και τον νορβηγικό στρατό να παραδοθούν ή να αποσυρθούν. Στη συνέχεια, ανέπτυξε στην ακτογραμμή της Νορβηγίας ένα μοναδικό γερμανικό σύστημα ναυτικών βάσεων.

Εάν η διοίκηση του πολέμου απέτυχε από αυτή την άποψη στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αυτό οφειλόταν κυρίως στο γεγονός ότι η επέκταση του γερμανικού ναυτικού δεν είχε γίνει επαρκώς θέμα για ολόκληρο τον λαό εκείνη την εποχή. Θυμάται ακόμα έντονα πόσο δύσκολο ήταν να βρει ένα βιβλίο για το ναυτικό ή τις αποικίες στο Μόναχο το 1912.

Για το λόγο αυτό, κατά την ανασυγκρότηση του πολεμικού ναυτικού μετά την ανάληψη της εξουσίας, το έργο της ανανέωσης υποστηρίχθηκε αμέσως προπαγανδιστικά. Μόνο με αυτόν τον τρόπο, πίστευε, θα μπορούσε να μετατρέψει το μικρό μας ναυτικό σε ένα όπλο που θα είχε κατακτήσει τις καρδιές ολόκληρου του έθνους. Με αυτό τον τρόπο έδινε ταυτόχρονα και την καλύτερη εγγύηση ότι τα παλιά θωρηκτά που διασώθηκαν από τα νεκροταφεία πλοίων στις αρχές της δεκαετίας του 1920 θα μπορούσαν να αντικατασταθούν από νέα πλοία των οποίων ο σχεδιασμός βασιζόταν στην έξυπνη εφαρμογή των πιο σύγχρονων γνώσεων ναυπηγικής μηχανικής και των οποίων η στελέχωση υποστηρίχθηκε όχι μόνο από τον παράκτιο πληθυσμό αλλά και από όλες τις γερμανικές περιοχές.

Το περήφανο ταξίδι σημαδεύτηκε από την κατασκευή του καταδρομικού «Emden» (Έμντεν), ακολουθούμενο από τα πρώτα 12 σύγχρονα τορπιλοβόλα, έπειτα από τα 3 καταδρομικά K [«Köln» (Κολωνία), «Karlsruhe» (Καρλσρούη), «Königsberg» (Κένιγκσμπεργκ)], τα οποία ακολούθησαν τα

πλοία της κλάσης «Deutschland» (κλάση 3 «θωρηκτών τσέπης» βαριά καταδρομικά) και τέλος αυτά της κλάσης «Hochsee» (κλάση ανοιχτής θαλάσσης).

87 24 Απριλίου 1942, βράδυ
(στο ειδικό τρένο του Αρχηγού από το Λημέρι του λύκου – Βερολίνο)

Γάμος και παιδιά. Βρεφοκομεία και οικοτροφεία. Η φροντίδα του εξωσυζυγικού παιδιού

Στις 24 του μήνα, κατά τη διάρκεια του δείπνου στο ταξίδι με το τρένο από το Στρατηγείο προς το Βερολίνο, ο Αρχηγός, στο βαγόνι-εστιατόριό του, έθεσε το ζήτημα του γάμου και των παιδιών.

Η ορθογώνια, μικρή μαύρη βαλίτσα του Χίτλερ, που τον συνόδευε πάντα στα ταξίδια, ήταν χαρακτηριστική της προσωπικής του απλότητας. Έπαιρνε μαζί του μόνο τα πιο απαραίτητα: την απλή βούρτσα του, τη βούρτσα ρούχων της Βέρμαχτ, την τσατσάρα με τη βούρτσα των μαλλιών του, το σετ ξυρίσματος, πλυσίματος και καθαρισμού των δοντιών, το νυχτικό του, μερικά εσώρουχα και ένα πουκάμισο για να αλλάξει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, καθώς και περιστασιακά μερικούς μυστικούς φακέλους.

Ο Χίτλερ εξήγησε ότι η ιστορία των γερμανικών πριγκιπικών αυλών ήταν η καλύτερη απόδειξη ότι οι καλύτεροι γάμοι δεν ήταν αυτοί που βασίζονταν αποκλειστικά σε υπολογιστικές εκτιμήσεις. Όπως σε όλους τους τομείς της ζωής, αυτό που είναι αληθινό πάντα υπερισχύει, έτσι και στη ζωή, ο γάμος αποδεικνύεται καλύτερος όταν βασίζεται στην αληθινή αγάπη και των δύο συντρόφων. Μόνο ένας τέτοιος γάμος μπορεί να εγγυηθεί μια πραγματικά άψογη ανατροφή των παιδιών και έτσι να αποτελέσει ένα πολύτιμο φυτώριο για το γερμανικό μέλλον.

Γι' αυτό και δεν ήταν υπέρ της χορήγησης μεγάλου αριθμού αιτημάτων για γάμο με αλλοδαπές γυναίκες, τα οποία βασίζονταν σε μια συγκεκριμένη σεξουαλική ανάγκη και τα οποία υποβάλλονταν επανειλημμένα από τους στρατιώτες μας.

Αν πιστεύουμε βαθιά ότι ένας ευτυχισμένος γάμος είναι κάτι που δημιουργείται μόνο από ανθρώπους που είναι μαζί και που νιώθουν μια βαθιά αίσθηση σύνδεσης στην αγάπη τους, τότε πρέπει, στο μέτρο του δυνατού, να αποτρέψουμε τους γάμους που προκύπτουν από μεμονωμένες σεξουαλικές επαφές. Ο τεράστιος αριθμός αιτήσεων που είχε επεξεργαστεί τον δικαιώνει 100%. Συγκρίνοντας τις φωτογραφίες των στρατιωτών που υπέβαλλαν αίτηση για γάμο με τις φωτογραφίες των ξένων γυναικών, με τις οποίες ζητούσαν να παντρευτούν, δεν μπορούσε να απαλλαγεί από τη σκέψη ότι ένας πραγματικός γερμανικός γάμος με αυτές τις ξένες γυναίκες, οι περισσότερες από τις οποίες ήταν παραμορφωμένες, απεχθείς ή άσχημες, δεν θα μπορούσε να είναι ευτυχισμένος για μεγάλο χρονικό διάστημα ούτε θα μπορούσε να έχει αξιόλογα αποτελέσματα από τη σκοπιά της γερμανικής εθνικής ταυτότητας. Τότε θα ήταν περισσότερο υπέρ του να επιτρέπει διακριτικές σύντομες σχέσεις παρά γάμους που γεννιούνται από μια μικρή επιπολαιότητα.

Φυσικά, πρέπει να διασφαλιστεί ότι παντρεύονται μόνο όσοι είναι υγιείς και φυλετικά καθαροί. Το πόσο σημαντικό ρόλο παίζει η αληθινή αγάπη μεταξύ

των γονέων του παιδιού, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι σε μια εποχή που τα συμφέροντα της κοινωνικής θέσης εμπόδιζαν τον γάμο μεταξύ ανθρώπων που αγαπούσαν πραγματικά ο ένας τον άλλον, πολλοί μεγάλοι άνδρες προέρχονταν από βρεφοκομεία.

Γι' αυτό θεωρούσε αυτά τα βρεφοκομεία σαν έναν εξαιρετικά ωφέλιμο θεσμό. Έδιναν στη μητέρα, που δεν ήταν παντρεμένη με τον πατέρα του παιδιού της, και η οποία γι' αυτό το λόγο μαζί με το παιδί της κινδύνευε από ηθικό αποκλεισμό, την ευκαιρία να αφήσει το παιδί της στο καθορισμένο σημείο στην είσοδο του βρεφοκομείου υπό την κάλυψη του σκότους και έτσι να εξασφαλίσει την ασφάλειά του για τα χρόνια ανάπτυξής του.

Επιφυλάχθηκε ως προς στην ηθική υποκρισία του 19ου αιώνα, που κατάργησε τα βρεφοκομεία, αυτόν τον ευεργετικό θεσμό του Μεσαίωνα, και επιτέθηκε χωρίς ντροπή στην ανύπαντρη μητέρα και το παιδί της ακόμα και σε περιπτώσεις όπου η αληθινή αγάπη είχε παίξει ρόλο στη σύλληψη.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είμαστε τυχεροί που στα «Σχολεία του Ράιχ» μας, τα εθνικά πολιτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα που συνδέονται με τα οικοτροφεία, έχουμε για άλλη μια φορά στη διάθεσή μας έναν θεσμό που δίνει τη δυνατότητα ακόμη και σε παιδιά με φυλετική αξία, που γεννήθηκαν εκτός γάμου να λαμβάνουν μια εκπαίδευση που αντιστοιχεί στις ιδιότητές τους. Εκτός αυτού αυτά τα «σχολεία του Ράιχ» είναι και ιδανικές κατοικίες για όλα εκείνα τα παιδιά, που λόγω σοβαρών κλονισμών στο γάμο των γονιών τους, θα συγκέντρωναν ένα πλήθος αρνητικών παιδικών εμπειριών από το να είναι συνεχώς μαζί τους, τις οποίες θα έπρεπε στη συνέχεια να κουβαλούν μαζί τους με κάποια μορφή για όλη τους τη ζωή.

Διότι είναι πρακτικά αδύνατο να διατηρηθούν οι άσχημα κλονισμένοι γάμοι μόνο για χάρη των παιδιών. Αυτό το βιώνει ξανά και ξανά με τους παλιούς του κομματικούς συντρόφους, οι οποίοι, σταδιακά μεγάλωσαν και ωρίμασαν, με τα καθήκοντα που τους είχε αναθέσει έπρεπε να προσαρμοστούν σε ολοένα και μεγαλύτερα επιτεύγματα, των οποίων όμως οι σύζυγοι δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν. Σε τέτοιους γάμους, η μία σκηνή διαδέχεται την άλλη, και ένας λίγο-πολύ σοβαρός χωρισμός είναι αναπόφευκτος.

Ο Χίτλερ υποστήριζε το διαζύγιο των «διαλυμένων γάμων» χωρίς να απαιτείται απόδειξη υπαιτιότητας με όλες τις ενοχλητικές πτυχές της, σαν απαραίτητη προϋπόθεση.

Κατά τη γνώμη του, ήταν κατανοητό ότι ένας άντρας θα λαχταρούσε μια γυναίκα να συμπληρώνει τη ζωή του, που είναι τόσο κοντά του ως προς την φύση και τις ιδιότητες της, ώστε να μεγαλώνει μαζί του και έτσι να συμβάλλει ουσιαστικά στη συμπλήρωση της ζωής του.

Ωστόσο, είναι αδύνατο να θεσπιστούν γενικοί κανόνες για το θέμα αυτό. Πρέπει πάντα να αποφασίζουμε κατά περίπτωση. Αν στο παραπάνω παράδειγμα είμαστε διατεθειμένοι να συμφωνήσουμε με την άποψη του συζύγου, υπάρχουν άλλες αμέτρητες περιπτώσεις, στις οποίες δεν μπορούμε να περιμένουμε από τη γυναίκα να κρατήσει το γάμο της. Για παράδειγμα, δεν έχει καμία συμπάθεια για τους συζύγους που πιστεύουν ότι μπορούν να κακομεταχειρίζονται τις γυναίκες τους, να τις εκφοβίζουν ψυχολογικά ή να τις αφήνουν να υποφέρουν οικονομικά.

88 25 Απριλίου 1942, μεσημέρι
(Καγκελαρία του Ράιχ, Βερολίνο)

1 λίβρα (μισό κιλό) πατάτας = 1 λίβρα κρέατος; Χορτοφαγικός τρόπος ζωής

Στο μεσημεριανό γεύμα στην Καγκελαρία του Ράιχ, ο υπουργός του Ράιχ, δρ. Γκέμπελς, έθεσε το ερώτημα εάν μια λίβρα πατάτας είχε την ίδια θρεπτική αξία για ένα άτομο με μια λίβρα κρέατος. Το αφεντικό απάντησε καταφατικά σε αυτή την ερώτηση και δήλωσε αναλυτικά τα εξής:

Από τις αναφορές που έχουν φτάσει σε εμάς σχετικά με τη διατροφή των στρατιωτών της αρχαίας Ρώμης, γνωρίζουμε ότι τα φρούτα και ο χυλός ήταν τα κύρια συστατικά της διατροφής τους. Οι Ρωμαίοι στρατιώτες απεχθανόντουσαν το κρέας, γι' αυτό τονιζόταν ιδιαίτερα όταν οι ελλείψεις σε προμήθειες τους ανάγκαζαν να το τρώνε. Οι εικόνες αυτών των στρατιωτών μας έδειξαν ότι είχαν υπέροχα δόντια – άρα είναι δύσκολο να πιστεύουμε ότι τα δόντια ενός ατόμου παραμένουν υγιή μόνο όταν τρώει κρέας. Και αυτό δεν έχει αλλάξει στο πέρασμα των αιώνων· γιατί αν πάτε σήμερα στην Ιταλία, θα βρείτε την ίδια διατροφή και τα ίδια όμορφα δόντια μεταξύ των Ιταλών.

Η ίδια η φύση, αν την ακούσετε, θα σας πει ότι τα μικρά παιδιά έχουν μια εξαιρετική απροθυμία να φάνε κρέας. Επιπλέον μπορούμε να δούμε ότι τα παιδιά από τις φυλές των Νέγρων που τρώνε κυρίως φυτικές τροφές, αναπτύσσονται ιδιαίτερα καλύτερα σε σύγκριση με τα υπόλοιπα παιδιά των Νέγρων, επειδή θηλάζουν τις μητέρες τους για τέσσερα έως πέντε χρόνια. Ο σκύλος σαν σαρκοφάγος δεν έχει την ίδια απόδοση με το άλογο που είναι φυτοφάγο. Ακόμη και το λιοντάρι, που τρώει κυρίως κρέας, μπορεί να διανύσει μόλις 2 με 3 χιλιόμετρα χωρίς να δείξει κανένα σημάδι κόπωσης, ενώ η καμήλα, που είναι φυτοφάγος, χρειάζεται 6 έως 7 ημέρες πριν αρχίσει να κρέμεται η γλώσσα της.

Δυστυχώς, το μεγαλύτερο μέρος των επιστημόνων μας δεν είναι ακόμη επαρκώς ενήμεροι για αυτό. Έχει αποδειχτεί όμως ότι ασθένειες όπως νόσος μπέρι-μπέρι (beriberi)[216] μπορούν να θεραπευτούν μέσω της χορτοφαγικής διατροφής, δηλαδή με την κατανάλωση άψητης φλούδας πατάτας, το πολύ σε 8 ημέρες.

Όταν καταναλώνουμε μια κυρίως φυτική τροφή, πρέπει να θυμόμαστε ότι τα φυτικά τρόφιμα έχουν την υψηλότερη θρεπτική τους αξία όταν δεν είναι μαγειρεμένα. Όπως ακριβώς το κουνούπι τρώει το ζωντανό φύλλο και ο βάτραχος τρώει το κουνούπι και ο πελαργός τρώει τον βάτραχο, έτσι και κάθε πραγματικά ορθολογική διατροφή απαιτεί να παραμείνει στην ωμή, ζωντανή της κατάσταση. Η θεωρία των βιταμινών μας από μόνη της δείχνει ότι τα πιο πολύτιμα συστατικά καταστρέφονται κατά τη διαδικασία του μαγειρέματος και σε άλλες διαδικασίες. Σε αυτή τη διαδικασία, δεν σκοτώνονται μόνο τα χημικά συστατικά, αλλά και τα βακτήρια.

Το πρωινό του Χίτλερ αποτελούνταν συνήθως από ένα ποτήρι ζεστό (αλλά όχι βρασμένο) γάλα, μια φέτα μαύρο ψωμί Όλντενμπουργκ (ψωμί σίκαλης ολικής άλεσης), ένα παξιμάδι ή ένα κομμάτι δανέζικης τραγανής φρυγανιάς και

216. Νόσος μπέρι-μπέρι (beriberi) στην Ανατολική Ασία είναι μια σοβαρή ασθένεια που προκαλείται από την έλλειψη βιταμίνης Β1 (θειαμίνης) στον οργανισμό.

ένα μήλο. Από το 1944 και μετά, έτρωγε ένα ελβετικό μούσλι φτιαγμένο με γάλα, νιφάδες βρώμης, ξηρούς καρπούς, λεμόνι, βλαστημένους σπόρους και ένα τριμμένο μήλο. Απολάμβανε το μέλι. Έτρωγε λίγο βούτυρο και τυρί, και σχεδόν καθόλου μαρμελάδα. Σύμφωνα με τους γονείς του, η μηλόπιτα με σαντιγί ήταν το μεγάλο του πάθος. Του άρεσε επίσης να τρώει κέικ τύπου μπισκουί, το βιενέζικο γκούγκελχουπφ (παραδοσιακό κέικ της Βιέννης με βούτυρο, σταφίδες, ξηρούς καρπούς) και το βαυαρικό γλυκό ψωμί (stollen) με πολλά ζαχαρωμένα φρούτα και πολλές σταφίδες σουλτανίνας.

Αν σήμερα τα μικρά μας παιδιά είναι πολύ πιο υγιή από ό,τι εκείνα της αυτοκρατορικής Γερμανίας και της εποχής του συστήματος, τότε αυτό οφείλεται, μεταξύ άλλων, στο γεγονός ότι οι περισσότερες μητέρες μας έχουν πειστεί ότι δεν θα μπορούσαν να συμβάλουν στην υγεία των παιδιών τους τόσο πολύ δίνοντάς τους βρασμένο γάλα, όσο δίνοντάς τους ωμές ρίζες και άλλα παρόμοια.

Όταν ο Χίτλερ, κατά τη διάρκεια της σοβιετικής περικύκλωσης του Στάλινγκραντ (22 Νοεμβρίου 1942 έως 2 Φεβρουαρίου 1943), σκέφτηκε να λύσει τις δυσκολίες διατροφής των περικυκλωμένων στρατευμάτων με συμπυκνώματα τροφίμων, ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Κουρτ Τσάιτσλερ (Kurt Zeitzler) του έδειξε την επίδραση αυτού του περιορισμού της διατροφής με ένα αυτοπειραματισμό. Δεδομένου ότι ο Τσάιτσλερ μετά απ' αυτό παρουσίασε μια σαφώς ορατή μείωση της δύναμής του μέσα σε λίγες μόνο ημέρες, ο Χίτλερ του απαγόρευσε να κάνει το πείραμα, λέγοντας: «Βλέπω, ο άνθρωπος χρειάζεται και το άχυρο του!» (Με το άχυρο εννοούσε την τροφή που γεμίζει το στομάχι.)

Ειρήνη με τους Γάλλους και οι επιπτώσεις της απόδρασης του στρατηγού Ζιρώ

Στο μεσημεριανό γεύμα στην Καγκελαρία του Ράιχ το αφεντικό ρωτήθηκε από τον υπουργό του Ράιχ Φρικ για την απόδραση του Γάλλου στρατηγού Ανρί Ζιρώ (Henri Giraud) από τη γερμανική αιχμαλωσία τις τελευταίες ημέρες.

Ο στρατηγός Ανρί Ονορέ Ζιρώ (Henri-Honoré Giraud), σαν αρχιστράτηγος του στρατού, συνελήφθη αιχμάλωτος πολέμου από τους Γερμανούς τον Μάιο του 1940 και – αντίθετα με τον λόγο τιμής του αξιωματικού – δραπέτευσε. Ταξίδεψε μέσω Βισύ στη Βόρεια Αφρική. Παρά την υποστήριξη όμως των Βρετανών και των ΗΠΑ προς τον Ζιρώ, ο στρατηγός ντε Γκωλ δεν ήταν πρόθυμος να μοιραστεί μαζί του την ηγεσία του «Γαλλικού Απελευθερωτικού Κινήματος».

Πάνω σ' αυτό το αφεντικό είπε, ότι πρέπει να καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια για συλληφθεί ξανά αυτός ο άνδρας. Από όσο γνώριζε, ο στρατηγός ήταν ένας πολύ ικανός άνθρωπος, και κανείς δεν μπορούσε να ξέρει αν θα μπορούσε – αν εντασσόταν στη γαλλική αντιπολίτευση, την ομάδα Ντε Γκωλ – να γίνει ηγετική της προσωπικότητα.

Ο Γάλλος Στρατηγός των τεθωρακισμένων ντε Γκωλ (22 Νοεμβρίου 1890 – 9 Νοεμβρίου 1970) μετά την γερμανο-γαλλική ανακωχή το 1940, οργάνωσε την περαιτέρω γαλλική αντίσταση «το Γαλλικό Απελευθερωτικό Κίνημα» από το Λονδίνο και το 1942 ίδρυσε μια προσωρινή γαλλική κυβέρνηση εξόριστη

στη Βόρεια Αφρική, τα στρατεύματα της οποίας απελευθέρωσαν το Παρίσι υπό την ηγεσία του στις 25 Αυγούστου 1944. Αρχηγός κράτους της Γαλλίας μέχρι το 1946, έγινε ο πρώτος πρόεδρος της Πέμπτης Δημοκρατίας στη Γαλλία το 1938. Σαν στρατιωτικός συγγραφέας, ο Σαρλ ντε Γκωλ – που δεν εισακούστηκε στη χώρα του – πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο είχε ήδη υποστηρίξει ιδέες μηχανοκίνησης και μηχανοποίησης, τις οποίες αργότερα εφάρμοσε ο Χίτλερ με τη βοήθεια του επιθεωρητή του όπλου των αρμάτων μάχης, αρχιστράτηγου Χάιντς Γκουντέριαν (Heinz Guderian).

Ανάμεσα στους καταξιωμένους στρατιώτες της παγκόσμιας ιστορίας, δεν υπάρχουν μόνο πολυάριθμα παραδείγματα που δείχνουν ότι ένας τριαντάχρονος έως τριάντα πέντε ετών μπορεί να πετύχει σπουδαία πράγματα – σκεφτείτε μόνο τον Ναπολέοντα ή τον 20χρονο Μέγα Αλέξανδρο – αλλά και πολυάριθμοι άνδρες, που πέτυχαν τα μεγάλα κατορθώματα της ζωής τους μόλις στα τέλη των εξήντα ή των εβδομήντα.

Για αυτόν, η απόδραση του Στρατηγού Ζιρώ, στον οποίο είχαν γίνει όλες οι δυνατές παραχωρήσεις, ήταν μια αποκαλυπτική ένδειξη των αληθινών αισθημάτων των Γάλλων.

Γι' αυτό πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό απέναντι στους Γάλλους καθ' όλη τη διάρκεια της ανακωχής αλλά και κατά τη σύναψη της συνθήκης ειρήνης και να παίρνουμε αποφάσεις με βάση τις εμπειρίες της ιστορίας χωρίς τον συναισθηματισμό που η υπόθεση Ζιρώ χαρακτήρισε τον σαν λανθασμένο.

Κατά συνέπεια δεν αρκεί να περιοριστούμε στη διατήρηση των νησιών του Ατλαντικού. Αν θέλουμε να εξασφαλίσουμε την κυριαρχία μας στην ήπειρο, θα πρέπει να διατηρήσουμε στρατιωτικές βάσεις στις πρώην γαλλικές ακτές του Ατλαντικού. Επιπλέον, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι ένα μεγάλο μέρος της γερμανικής ιστορίας έλαβε χώρα στο παλιό βασίλειο της Βουργουνδίας, ότι αυτή η γη άρα είναι αρχαία γερμανική γη, την οποία οι Γάλλοι μας έκλεψαν σε περιόδους αδυναμίας.

Εννοούνται τα βρετανικά νησιά Γκέρνσεϊ, Τζέρσεϊ και Άλντερνεϊ, που καταλήφθηκαν από τα γερμανικά στρατεύματα σε μια αιφνιδιαστική επίθεση στις 30 Ιουνίου 1940, αργότερα αναπτύχθηκαν σε ισχυρές βάσεις σαν μέρος του Τείχους του Ατλαντικού. Κατά την εισβολή δεν έπαιξαν – παρά τις προσδοκίες – σχεδόν κανένα ρόλο στην παρεμπόδιση των Συμμάχων.

89 26 Απριλίου 1942, μεσημέρι
(Καγκελαρία του Ράιχ, Βερολίνο)

Το δάχτυλο σηκωμένο σε ηθοποιούς που κάνουν πολιτική

Κατά το σύντομο γεύμα πριν από την αναχώρηση για τη συνεδρίαση του Ράιχσταγκ, ο υπουργός του Ράιχ, Δρ Γκέμπελς, μίλησε στο αφεντικό για τις εμπειρίες του με την πολιτική στάση των καλλιτεχνών.

Ακόμη και σε έναν άνδρα όπως ο κρατικός ηθοποιός Γιάνινγκς, μόλις πρόσφατα αναγκάστηκε να του υπενθυμίσει ότι πρέπει να αποφεύγει τις δηλώσεις που είναι εχθρικές του κράτους. Απάντησε ότι εννούσε ότι σίγουρα θα μπορούσαν ακόμα να συζητήσουν, και μόνο μετά από αρκετό διάστημα κατάλαβε πόσο εύκολα τα σχόλιά του μπορούσαν να προκαλέσουν αντικρατικές φήμες ή άλλες αντικρατικές συζητήσεις.

Ο Δρ. Γκέμπελς ανάγκασε τον παγκοσμίου φήμης ηθοποιό Εμίλ Γιάνινγκς (Emil Jannings) να παίξει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην αντιαγγλική ταινία «Ohm Krüger» (Θείος Κρούγκερ) κάνοντας έτσι διεθνώς δημοφιλή μια ταινία που κατήγγειλε τους Βρετανούς κατά τη διάρκεια του Πολέμου των Μπόερς σαν τους εφευρέτες των «στρατοπέδων συγκέντρωσης» (KZ ή στρατόπεδα εγκλεισμού). Ο Γιάνινγκς τον εκδικήθηκε προς μεγάλη οργή του Γκέμπελς με το να τον αποκαλεί παντού «Hinkefuss» (Σακάτη) λόγω της διαφοράς στο μήκος των ποδιών του και στην κωμωδία του Χάινριχ φον Κλάιστ (Heinrich von Kleist) «Η σπασμένη στάμνα» (Der zerbrochne Krug) έπαιξε τον πανούργο, έξυπνο και σκληρό δικαστή του χωριού Άνταμ σαν έναν «Σακάτη» σαν τον Γκέμπελς.

Μετά απ' αυτό το αφεντικό επιβεβαίωσε, ότι και αυτός είχε διαπιστώσει επανειλημμένα, ότι οι ηθοποιοί και οι καλλιτέχνες είναι τόσο φαντασιόπληκτοι, που από καιρό σε καιρό χρειάζεται να τους προσγειώνουν στη γη με το δάχτυλο σηκωμένο.

90 26 Απριλίου 1942, βράδυ
(Καγκελαρία του Ράιχ, Βερολίνο)

Ο Οίκος των έργων τέχνης

Ο περιφερειάρχης Άλμπερτ Φόρστερ (Albert Forster), ανέφερε το θέμα για τα έργα τέχνης του Ντάντσιχ, που βρίσκονται σήμερα στην Κρακοβία. Σε ερώτησή του αν δεν θα ήταν σκόπιμο να επιστρέψουν αυτά τα αντικείμενα στο Ντάντσιχ, ο αφεντικό απάντησε:

Σχετικά με αυτό είχε θεμελιώδεις ενδοιασμούς. Αν αυτό γινόταν σε μια μεμονωμένη περίπτωση, κάθε είδους ιδρύματα και πόλεις θα προσπαθούσαν να αποκτήσουν έργα τέχνης που είχαν οποιαδήποτε σχέση με αυτά.

Για παράδειγμα, ο δήμαρχος Λίμπελ[217] της Νυρεμβέργης, όταν η Γαλλία ήταν υπό κατοχή, όπως και αργότερα μετά την κατοχή της Σερβίας και των ρωσικών εδαφών, παρουσιάστηκε σε αυτόν για να πάρει όλα τα έργα τέχνης της Νυρεμβέργης που βρίσκονταν σε αυτά τα εδάφη για τη Νυρεμβέργη.

Εάν αυτά τα αιτήματα εγκριθούν, υπάρχει κίνδυνος οι γκαλερί να στερηθούν τον ενιαίο χαρακτήρα τους ή τα έργα τέχνης να απομακρυνθούν από το περιβάλλον στο οποίο ο καλλιτέχνης τα τοποθέτησε σκόπιμα, και έτσι να στερηθούν ένα σημαντικό μέρος της καλλιτεχνικής τους αξίας.

Ακόμη και όταν επιθεωρούσε τα έργα τέχνης, που προέκυψαν από τη δήμευση εβραϊκών περιουσιακών στοιχείων στη Βιέννη, είχε υποστηρίξει πεισματικά τη θέση ότι οτιδήποτε θα μπορούσε να συμβάλει στη συμπλήρωση των γκαλερί της Βιέννης θα έπρεπε να παραμείνει εκεί. Παρά τις επιθυμίες των Βιεννέζων, όμως, επέμεινε με το ίδιο πείσμα να μετακινηθούν τα άλλα έργα τέχνης σε μέρη, όπου θα μπορούσαν να είναι χρήσιμα για τη δημιουργία νέων γκαλερί, για παράδειγμα έργα του Φρανς Χαλς (Frans Hals) στο Λιντς για την Πινακοθήκη των Μοντέρνων Δασκάλων, τιρολέζικα τοπικά έργα στο Ίνσμπρουκ και ούτω καθεξής.

Μπόρεσε να πάρει αυτή την απόφαση, που σίγουρα δεν άρεζε στους αγα-

217. Δήμαρχος Βίλχελμ «Βίλι» Λίμπελ (Wilhelm «Willy» Liebel)

πητούς του Βιεννέζους, με ακόμη πιο ελαφριά καρδιά, καθώς στη Βιέννη λόγω της μισής χιλιετίας του έργου του αυτοκρατορικού οίκου των Αψβούργων, είχαν συγκεντρωθεί τόσοι πολλοί θησαυροί τέχνης, που μόνο τα αντικείμενα που φυλάσσονταν στα κελάρια και τις σοφίτες μπορούσαν να γεμίσουν τρία ακόμη μουσεία. Μόνο οι ταπετσαρίες που υπάρχουν είναι περίπου 1.000 θαυμάσια χειροποίητα έργα που φυλάσσονται σε αποθήκες της Βιέννης, από τα οποία το κοινό δεν έχει κανένα όφελος.

Παρόλα αυτά, οι αγαπημένοι του Βιεννέζοι, τους οποίους ήξερε πολύ καλά, ήταν τόσο αγχωμένοι, που κατά την επίσκεψή του σε μερικούς κατασχεμένους πίνακες του Ρέμπραντ, προσπάθησαν να του εξηγήσουν με τον συνηθισμένο τους φιλικό τρόπο, ότι όλοι οι γνήσιοι πίνακες έπρεπε να παραμείνουν στη Βιέννη, αλλά ότι θα έστελναν ευχαρίστως εκείνους των οποίων οι καλλιτέχνες ήταν άγνωστοι στις γκαλερί στο Λιντς ή στο Ίνσμπρουκ.

Θα έμεναν έκπληκτοι όταν αποφάσισε ότι ακόμη και τα γνήσια αντικείμενα, εφόσον δεν κάλυπταν τα κενά σε κλειστές γκαλερί στη Βιέννη, θα στέλνονταν στα κρατικά μουσεία των άλλων περιοχών των Άλπεων και του Δούναβη.

Λιντς, το νέο μαργαριτάρι του Δούναβη

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε στον καθηγητή Σπέερ για τα σχέδια για το Λιντς. Συναφώς, διευκρίνισε, ότι η Βουδαπέστη ήταν μακράν η ομορφότερη πόλη στον Δούναβη. Γι' αυτό ήταν φιλοδοξία του, να χτίσει στο Λιντς[218] μια γερμανική πόλη του Δούναβη, που θα ξεπερνούσε κατά πολύ τη Βουδαπέστη και θα παρείχε σαφή απόδειξη ότι το γερμανικό πνεύμα και η γερμανική καλλιτεχνική δημιουργία ήταν πολύ ανώτερα από τα ουγγρικά.

Σχεδίαζε όχι μόνο να αναπτύξει ευρύτερα τις όχθες του Δούναβη, αλλά και να υλοποιήσει ένα υποδειγματικό πρόγραμμα κατασκευής κατοικιών. Εκτός από ένα μεγάλο ξενοδοχείο «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά», σχεδίαζε για τις όχθες του Δούναβη, ένα δημαρχείο σχεδιασμένο από τον καθηγητή Γκίσλερ[219], ένα περιφερειακό αρχηγείο και ένα κοινοτικό κέντρο για το NSDAP σχεδιασμένο από τον αρχιτέκτονα Φικ[220], ένα κτίριο για τη Γενική Διοίκηση, ένα Ολυμπιακό στάδιο και ούτω καθεξής, σαν μέρος των δημόσιων μνημειωδών κτιρίων.

Σε ό,τι αφορά τις γέφυρες, σχεδίαζε να κατασκευάσει μια κρεμαστή γέφυρα πάνω από τον Δούναβη, κάτι ιδιαίτερα χαρακτηριστικό σε αντίθεση με τη Βουδαπέστη. Εκτός αυτού, επρόκειτο να ανεγερθεί ένα κτίριο στην απέναντι όχθη του Δούναβη, το οποίο, σε αντίθεση με την καθολική ψευδοεπιστήμη ειδικότερα, θα περιείχε τις τρεις κοσμοθεωρίες του Πτολεμαίου, του Κοπέρνικου και της Κοσμογονίας του Πάγου του Χαννς Χέρμπιγκερ (Hanns Hörbiger)· ο τρούλος αυτού του κτιρίου επρόκειτο να στεγάσει ένα πλανητάριο, που προοριζόταν όχι μόνο να ικανοποιήσει τη δίψα για γνώση των επισκεπτών του, αλλά και να είναι κατάλληλο για έρευνα. Στον εσωτερικό του σχεδιασμό, σκόπευε να βασιστεί σε μεγάλο βαθμό σε προτάσεις του

---

218. Η εργασία πάνω στο μοντέλο του νέου κτιρίου του Λιντς ήταν η αγαπημένη μορφή χαλάρωσης του Χίτλερ στο Στρατηγείο του Αρχηγού. Πρότεινε επανειλημμένα βελτιώσεις μέσω των δικών του σκίτσων, ακόμη και μέχρι τον Μάρτιο του 1945, λίγες εβδομάδες πριν από την αυτοκτονία του.

219. Ο αρχιτέκτονας Χέρμαν Γκίσλερ (Hermann Giesler) ήταν ο Γενικός Επιθεωρητής Δόμησης του Λιντς. Το γεγονός ότι ο Χίτλερ συζητούσε τα κατασκευαστικά προβλήματα του Λιντς με τον Γενικό Επιθεωρητή Δόμησης του Βερολίνου, καθηγητή Σπέερ, ήταν σύμφωνο με το στυλ ηγεσίας του «διαίρει και βασίλευε». Δημιουργούσε σκόπιμα διαμάχες αρμοδιοτήτων μεταξύ των παλαδίνων (αυλικοί) του, αναγκάζοντάς τους να αποδίδουν στο μέγιστο και να ανταγωνίζονται συνεχώς για την εύνοιά του.

220. Καθηγητής Ρόντερικ Φικ (Roderich Fick), Μόναχο.

καθηγητή Τρόοστ. Γι' αυτό ήταν μια περίεργη σύμπτωση, ότι είχε μπερδέψει κατά λάθος δύο κάρτες και έστειλε ένα σκίτσο, το οποίο είχε σχεδιάσει και χρωματίσει με τα κόκκινα, μπλε και πράσινα μολύβια που είχε στη διάθεσή του στο στρατηγείο και το οποίο ουσιαστικά βασιζόταν στις ιδέες του Τρόοστ, με μια ευχή γενεθλίων στην στη σύζυγο του καθηγητή Τρόοστ.

Η αρχιτέκτων καθηγήτρια κα Γκέρντι Τρόοστ μετά τον θάνατο του συζύγου της το 1934, συνέχισε να διευθύνει το εργαστήριό του, επιβλέποντας την κατασκευή των κτιρίων Τρόοστ (για παράδειγμα στο Μόναχο: ο Οίκος της Γερμανικής Τέχνης, το Κτίριο του Αρχηγού, το Διοικητικό Κτήριο του NSDAP) και σχεδίαζε τους εσωτερικούς χώρους αυτών των κτιρίων, καθώς και εκείνους του Μπέργκχοφ και του ιδιωτικού διαμερίσματος του Χίτλερ στην Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο. Ο Χίτλερ την εκτιμούσε ιδιαίτερα στην κρίση της για την τέχνη. Όπως και ο σύζυγός της, ήταν υποστηρίκτρια του νεοκλασικισμού με ελληνικές επιρροές. Σαν διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων, ήταν και παραμένει μια διεθνώς αναγνωρισμένη «αυθεντία της αρμονίας των χρωμάτων».

Όταν επεξεργαζόταν τα σχέδια για το περιφερειακό αρχηγείο του NSDAP και το κοινοτικό κέντρο του κόμματος, του έδωσε ιδιαίτερη χαρά το γεγονός ότι ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν αφού έλαβε γνώση των σχεδίων, πρότεινε αυθόρμητα να διαθέσει τα απαραίτητα κεφάλαια. Δεδομένου ότι ο ταμίας του Ράιχ ήθελε να χρηματοδοτήσει το έργο, δεν αξιοποίησε αυτήν την προσφορά, την οποία εκτίμησε ιδιαίτερα ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν.

Ο Μπόρμαν διαχειζόταν τη «Δωρεά Αδόλφου Χίτλερ από τη γερμανική βιομηχανία» η οποία ανανεωνόταν κάθε χρόνο. Με αυτά τα κεφάλαια, αγόρασε το σπίτι όπου γεννήθηκε ο Χίτλερ στο Μπράουναου και το σπίτι των γονιών του Χίτλερ στο Λεόντινγκ (κοντά στο Λιντς) και με τα χρήματα που δώρισε, έχτισε το κτίριο δημόσιας διοίκησης και τους στρατώνες στο Όμπερσαλτσμπεργκ, καθώς και το υπάρχον «Κέλσταϊνχαους» (Αετοφωλιά), το οποίο ο Χίτλερ επισκεπτόταν περιστασιακά.

Το Λιντς, η νέα μητρόπολη στον Δούναβη, έπρεπε να ολοκληρωθεί το αργότερο δέκα χρόνια μετά το τέλος του πολέμου. Ο ίδιος, σαν καλλιτέχνης, ενθουσιαζόταν πάντα με την ιδέα αυτής της επέκτασης του Λιντς, επειδή το Λιντς έχει κάτι που ούτε η πιο μεγαλοπρεπής αρχιτεκτονική δεν μπορεί να προσφέρει: την μοναδικά όμορφη τοποθεσία του. Αυτή ακριβώς η τοποθεσία, πέρα από τις προσωπικές του σχέσεις με αυτήν την περιοχή, τον παρακίνησε να αναλάβει μια τόσο μεγάλη επέκταση του Λιντς.

Αν οι Βιεννέζοι ενοχλούνταν από το γεγονός ότι αυτό περιόριζε τη μονοπωλιακή τους θέση και την ικανότητά τους να παρέχουν πολιτιστική φροντίδα σαν γκουβερνάντα στις περιοχές των Άλπεων και του Δούναβη, οι αντιρρήσεις τους ήταν αδικαιολόγητες. Δεν είχε καμία πρόθεση να υποβαθμίσει τη θέση της Βιέννης, στο βαθμό που αυτή ήταν χτισμένη σε στέρεα θεμέλια.

Αλλά θα ήταν σχεδόν ιεροσυλία να μην μετατραπεί αυτή η πόλη σε «πόλη» του Δούναβη, παρά την ελκυστική της τοποθεσία, απλώς και μόνο για χάρη των Βιεννέζων. Μόνο για χάρη των Ούγγρων, που τόσο έξυπνα κατάφεραν

να αποφύγουν όλες τις κακουχίες και τις στερήσεις αυτού του πολέμου και θα λάμβαναν την ανταμοιβή τους σε διάφορες περιοχές μετά το τέλος του πολέμου, πρέπει να καταβληθούν όλες οι προσπάθειες για την ομορφότερη δυνατή ανάπτυξη του Λιντς.

Το όνειρο του Χίτλερ ήταν να περάσει τα χρόνια του λυκόφωτος του με την Εύα Μπράουν σαν σύζυγό του, σαν συγγραφέας, βετεράνος πολιτικός και συνταξιούχος στο σπίτι που είχε χτίσει ο ίδιος στο Λιντς. Γιατί δεν θεωρούσε την γενέτειρά του, το Μπράουναου, σαν πατρίδα του, αλλά την πόλη των σχολικών του χρόνων: το Λιντς.

Εκτός αυτού, θα ήταν – από ιστορική άποψη – μια ασυγχώρητη παρωδία αν η πρωτεύουσα των απογόνων του Έτσελ (Αττίλα) και των Ούννων του ήταν η ομορφότερη πόλη στις όχθες του ποταμού Νίμπελουνγκ.

91 27 Απριλίου 1942, μεσημέρι
("Osteria" στο Μόναχο)

Το μέλλον του σιδηροδρόμου

Στο μεσημεριανό γεύμα σε στενό κύκλο το αφεντικό συζήτησε με τον καθηγητή Γκίσλερ και τον υφυπουργό Έσσερ θέματα που αφορούσαν την ανάπτυξη της κυκλοφορίας στις ανατολικές περιοχές. Ο ίδιος εξήγησε ότι η επέκταση που θα γνώριζε το σιδηροδρομικό δίκτυο μέσω των απαραίτητων ανατολικών διαδρομών, θα απαιτούσε σιδηροδρομικές γραμμές που δεν θα μπορούσαν να μετρηθούν με τα μέτρα του παλαιού Ράιχ.

Ο Χέρμαν Έσσερ (Hermann Esser), ένας από τους παλιότερους συμπολεμιστές του Χίτλερ (μέλος του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος από το 1919), ανακήρυξε τον Χίτλερ το 1921 σαν «Αρχηγό» του NSDAP, ήταν από το 1920 συντάκτης στον «Λαϊκό Παρατηρητή» (Völkischer Beobachter) και από το 1926 αρχισυντάκτης του «Εικονογραφημένος Παρατηρητή» (Illustrierter Beobachter). Το 1933 έγινε Αντιπρόεδρος του Ράιχσταγκ και υπουργός Οικονομικών της Βαυαρίας. Από το 1936, ήταν Πρόεδρος του Συνδέσμου Τουρισμού του Ράιχ και υφυπουργός στο Υπουργείο Προπαγάνδας του Ράιχ.

Όπως ακριβώς χρειαζόμασταν μια γρήγορη σύνδεση με την Κωνσταντινούπολη, χρειαζόμασταν και μια γρήγορη σύνδεση μεταξύ της Άνω Σιλεσίας και της λεκάνης του Ντόνετς. Εξέτασε το ενδεχόμενο, για αυτούς τους σιδηροδρόμους μια υπηρεσία τρένων υψηλής ταχύτητας με βάση την ταχύτητα των 200 χιλιομέτρων την ώρα.

Μέχρι το 1936, ο Χίτλερ είχε ήδη εισαγάγει τρία επιβατικά τρένα υψηλής ταχύτητας στη Γερμανία [«Fliegender Hamburger» (Ιπτάμενος Αμβούργιος), το «Fliessenden Kölner» (Ρέων Κολωνός) και το «Schienen-Zeppelin» (Σιδηροδρομικό Ζέπελιν)]. Ταξίδευαν με μέση ταχύτητα 220 χλμ./ώρα, με μέγιστη ταχύτητα 230 χλμ./ώρα.

Φυσικά τα βαγόνια των τρένων μεγάλης ταχύτητας που βρίσκονται σήμερα σε λειτουργία δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για το σκοπό αυτό. Θα

έπρεπε να κατασκευαστούν φαρδύτερα βαγόνια, τα οποία θα ήταν καλύτερο να είναι από την αρχή διώροφα, με το πάνω όροφο να προσφέρει ιδιαίτερα καλές δυνατότητες θέασης. Δεδομένου ότι αυτά τα βαγόνια δεν μπορούσαν να κινηθούν στο κανονικό εύρος τροχιάς, αλλά μόνο σε ένα σημαντικά διευρυμένο εύρος τροχιάς – πλάτους περίπου 4 μέτρων – συνιστάται η εγκατάσταση των γραμμών ταχείας κυκλοφορίας να σχεδιάζεται κατά τρόπο ώστε, μαζί με μία ή δύο πρόσθετες γραμμές, να μπορούν να χρησιμοποιηθούν και για διπλή εμπορευματική κυκλοφορία.

Αυτό προϋποθέτει εξαρχής ότι η κύρια γραμμή, όπως η γραμμή προς τη λεκάνη του Ντόνετς, πρέπει να κατασκευαστεί με τέσσερις γραμμές. Μόνο με αυτόν τον τρόπο είναι δυνατή η ανάπτυξη των ανατολικών περιοχών – ιδιαίτερα οικονομικά – όπως έχει προγραμματιστεί.

Ακόμη και αν η εφαρμογή αυτού του σιδηροδρομικού προγράμματος, όπως είναι φυσικό, συνεπάγει μια σειρά από δυσκολίες, αυτό δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει. Γιατί όλες αυτές οι συζητήσεις για την επέκταση του συστήματος των εσωτερικών πλωτών οδών, έχουν ήδη χαρακτηριστεί σαν κενή φλυαρία, από το γεγονός ότι στην ανατολή 7 μήνες του έτους είναι ούτως ή άλλως χειμώνας και άρα για λόγους καιρικών συνθηκών θα ήταν αδύνατη η ρυθμισμένη κίνηση στις εσωτερικές πλωτούς οδούς.

Πανικός αεροπορικής επιδρομής στο Ρόστοκ

Εκτός υπηρεσίας το βράδυ, *αφού είχα διαβιβάσει αναφορές στον Χίτλερ για βόμβες για μια επιδρομή βομβαρδισμού στο Ρόστοκ*. *Επιπροσθέτως, προκλήθηκε πανικός στο Ρόστοκ, όταν κάποιος ενεργοποίησε τη σειρήνα αεροπορικής επιδρομής*, χρησιμοποιώντας λάθος ασφάλεια. Ο στρατός έπρεπε να απομακρύνει τους ανθρώπους από το σιδηροδρομικό σταθμό και τη διανομή σοκολάτας και βουτύρου. Με δεδομένο ότι 40.000 άνθρωποι είναι άστεγοι, το μεγαλύτερο μέρος του Ρόστοκ έπρεπε να εκκενωθεί.

Η γερμανική αεροπορική επιδρομή στη βρετανική πόλη Κόβεντρι, που πραγματοποιήθηκε με 449 βομβαρδιστικά κατά της τοπικής βιομηχανίας εξοπλισμών (14/15 Νοεμβρίου 1940) και κόστισε στους Βρετανούς 554 νεκρούς και 865 σοβαρά τραυματίες, μετονομάστηκε για προπαγανδιστικούς λόγους από τον δρ. Γκέμπελς με το σύνθημα «ισοπέδωση» σαν «αντίποινα με χιλιάδες θανάτους» και ο Τσόρτσιλ χρησιμοποίησε αυτό το φανφαρονισμό σαν ηθική βάση για την εκστρατεία βομβαρδισμού του, εναντίον «ανοιχτών» γερμανικών πόλεων. Οι βρετανικές αεροπορικές επιδρομές στο Λούμπεκ και το Ρόστοκ ήταν μόνο η αρχή. Στις 30/31 Μαΐου 1942, 1.047 βρετανικά βομβαρδιστικά με 1.459 τόνους βομβών κατέστρεψαν σχεδόν ολόκληρο το κέντρο της Κολωνίας.

92 (Μπέργκχοφ)

Το Μπέργκχοφ του Χίτλερ

Εδώ στο «βουνό», όπως το λέμε, όλα είναι υπέροχα. Μόνο το χιόνι, που έπεσε μόλις πριν από δύο μέρες, παρόλο που ο ήλιος έλαμπε στο Βερολίνο και το Μόναχο και οι γιατροί είχαν αναγκάσει τον Χίτλερ να επισκεφθεί το Μπέργκοφ, τον απογοήτευσε. Από το χιόνι, ο Αρχηγός και όλοι όσοι τον νιώθουν έχουν βαρεθεί πολύ τον τελευταίο χειμώνα. Επειδή ο ναπολεόντειος

ρωσικός χειμώνας είχε μόνο -25 βαθμούς Κελσίου, ενώ αυτός είχε -52 βαθμούς Κελσίου, δηλαδή ένα φαινόμενο παγετού που συμβαίνει μόνο μία φορά κάθε 150 χρόνια στη Ρωσία.

Το ίδιο το Μπέργκχοφ είναι γνώριμο από πολλές φωτογραφίες, τουλάχιστον από έξω. Το εσωτερικό του όμως είναι εξίσου εντυπωσιακό με το εξωτερικό του. Οι κοινόχρηστοι χώροι είναι εξολοκλήρου επενδυμένοι με ξύλο και επιπλωμένοι με γούστο και εκλεπτυσμένη κομψότητα. Τα έπιπλα είναι όλα μεγάλα, αλλά διακριτικά με μια μοντέρνα πινελιά με κουβέρτες και μαξιλάρια. Κανένα δωμάτιο δεν είναι ακατάστατο. Στην αίθουσα υποδοχής, με την ιστορική σόμπα με πυρίμαχα τούβλα, για παράδειγμα, υπάρχουν μόνο επιτοίχια παγκάκια και ούτε μία καρέκλα. Η μεγάλη αίθουσα, όπου παρακολουθήσαμε μια ωραία ταινία με τους υπασπιστές μετά το μεσημεριανό γεύμα, διαθέτει όμορφες ταπισερί, ανθοσυνθέσεις και, πάνω απ' όλα, μια υπέροχη πανοραμική θέα στα βουνά.

Το Όμπερσαλτσμπεργκ ήταν γνωστό σαν το μέρος στη Γερμανία με τον πιο «καλό καιρό» κατά μέσο όρο καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Παρ' όλα αυτά, ο Χίτλερ επέτρεψε στον εαυτό του να μείνει στο Μπέργκχοφ κατά τη διάρκεια της ρωσικής εκστρατείας μόνο όταν ήταν εντελώς εξαντλημένος και κατόπιν συμβουλής των γιατρών του. Στους 21 μήνες, από τις 28 Ιουλίου 1941 έως τις 20 Μαρτίου 1943, είχε διακόψει την εργασία του στα Στρατηγεία του Αρχηγού «Λημέρι του λύκου» και «Λυκάνθρωπος» μόνο τέσσερις φορές, συνολικά 57 ημέρες. Από τις 20 Μαρτίου 1943, παρέμεινε στο Μπέργκχοφ για τρεις μήνες κατόπιν εντολής γιατρού για να αναρρώσει από μια σοβαρή περίπτωση γρίπης. Και από τις 16 Μαρτίου 1944, βρισκόταν στο Μπέργκχοφ – με διακοπές στο Μπέρτιν – για τέσσερις συνολικά μήνες μετά από ιατρική συμβουλή επειδή άρχισε να χάνει τις δυνάμεις του, πράγμα που εκδηλώθηκε με καμπυλότητα της σπονδυλικής στήλης, συνεχείς κράμπες στο στομάχι και το έντερο και τρέμουλο στην αριστερή πλευρά. Αυτές τις παθήσεις προσπάθησε να τις κρύψει από τους άλλους όσο καλύτερα μπορούσε διατηρώντας μια στρατιωτική συμπεριφορά.
κέντρο της Κολωνίας.

30 Απριλίου 1942
(Μπέργκχοφ)

Το Μπέργκχοφ διευθύνεται από μια 30χρονη, χαριτωμένη, ξανθιά, γαλανομάτα γυναίκα από το Μόναχο, που δεν έχει μόνο το προσωπικό της υπό έλεγχο, αλλά ξέρει kai πώς να τακτοποιήσει τα πάντα μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια ακριβώς όπως θέλει ο Αρχηγός. Το όνομά της είναι Εύα Μπράουν.

Εύα Μπράουν

Το «Μπέργκχοφ» αρχικά ονομάστηκε από την προηγούμενη ιδιοκτήτρια του, την κυρία Άννα Μαργκαρίτε Βίντερ (Anna Margarete Winter), το γένος Βάχενφελντ (Wachenfeld), σύζυγο του εμπορικού συμβούλου Όττο Βίντερ (Otto Winter), «Οίκος Βάχενφελντ» και ήταν μια μικρή εξοχική κατοικία. Ο Χίτλερ το νοίκιασε το 1925, το αγόρασε το 1929 και το 1936, χρησιμοποιώντας τα έσοδα από το βιβλίο του «Ο Αγώνας μου» κ.λπ., το μετέτρεψε σε αρχοντικό, το οποίο ονόμασε «Μπέργκχοφ». Βρίσκεται στη βορειοανατολική

πλαγιά του Όμπερσαλτσμπεργκ, σε ύψος 1.000 μέτρων, με φόντο το «Hoher Göll» (Χόερ Γκελ) (ένα από τα πιο εντυπωσιακά βουνά της περιοχής του Μπερχτεσγκάντεν), στο βάθος, το «Μπέργκχοφ» προσέφερε μια μοναδική θέα του βουνού «Watzmann» (Βάτσμαν), της «Loferer Steinberge» (οροσειράς Λόφερ), της «Lattengebirge» (οροσειράς Λάτεν) και του «Untersberg» (όρος Ούντερ) μέχρι την παλιά επισκοπική πόλη του Σάλτσμπουργκ.

Αυτό που είναι αξιοσημείωτο είναι το πώς όλοι εδώ ζουν σε αρμονία με τον Αρχηγό, το πώς το Μπέργκχοφ είναι γι' αυτόν πραγματικά ένα κομμάτι σπιτιού , και αυτός – όταν, όπως χθες στις 29 – επιστρέφει γύρω στις 22:00 μετά από εξαντλητικές συναντήσεις με τον Ντούτσε (29 και 30 Απριλίου 1942 στο Παλάτι Κλεσχάιμ κοντά στο Σάλτσμπουργκ), εξακολουθεί να βρίσκει δύο ώρες αληθινής χαλάρωσης εδώ παρέα με αυτούς τους ανθρώπους που τον λατρεύουν.

Όταν η οικονόμος του, η δεσποινίς Μπράουν, ρωτήθηκε χθες το μεσημέρι – παρεμπιπτόντως, υπήρχε μια φανταστική πιατέλα λαχανικών κατά την απουσία του Χίτλερ – μετά το γεύμα από την σύζυγο του υπουργού Έσσερ, αν θα έφευγε ξανά ή θα έμενε εκεί πάνω, αφού ήταν τόσο όμορφα εκεί πάνω και βρήκε όλα όσα χρειαζόταν, απάντησε: «Γι' αυτήν, όλα θα ήταν άδεια εδώ αν δεν ήταν εκεί ο Αρχηγός, και γι' αυτό θα απαρνούνταν ευχαρίστως όλες τις ανέσεις εδώ πάνω αν αυτό σήμαινε ότι θα μπορούσε να βρεθεί ξανά κοντά στον Αρχηγό, έστω και για λίγο, για να του δείξει τα σκυλιά της με μικρά κόλπα, και ούτω καθεξής. Επειδή, δυστυχώς, ο Αρχηγός όταν κατανέμει τον χρόνο του δεν σκέφτεται καθόλου τα προσωπικά του ζητήματα, αλλά εστιάζει αποκλειστικά στα υπηρεσιακά του καθήκοντα».

Οι ερωτήσεις της κυρίας Έσσερ, η οποία προφανώς νόμιζε ότι ήταν μόνη με τη δεσποινίδα Μπράουν, ήταν τόσο απροκάλυπτα διφορούμενες που η περιέργειά της δεν φαινόταν να εμποδίζεται από καμία διακριτικότητα. Αντίθετα, η συνειδητή αυτοσυγκράτηση στη συμπεριφορά της δεσποινίδας Μπράουν στη διοίκηση του Μπέργκχοφ έχει θετική επίδραση, όπως είχε κάνει η αδερφή του Χίτλερ πριν από τον γάμο της. Το ότι η δεσποινίς Μπράουν στερείται εντελώς από την προσωπικότητα μιας σταρ, παρόλο που είναι ο τύπος της χαριτωμένης, εκλεπτυσμένης γραμματέας της πόλης, το έμαθα στην χθεσινή προβολή της ταινίας, όταν αφηρημένα έβαλα το ποτήρι μου σε ένα ολοκαίνουργιο έπιπλο ραδιφώνου. «Μην το δει αυτό ο κύριος Μπόρμαν, που έφερε το ραδιόφωνο, αλλιώς θα έχετε περιττούς μπελάδες!» Με αυτή την ψιθυριστή συμβουλή που μου έδωσε κρυφά, προστάτευσε εμένα, έναν εντελώς αδιάφορο πρωτάρη, από το «τρομερό ξέσπασμα!»

Δεδομένου ότι ο Μπόρμαν και η Εύα Μπράουν έπρεπε συχνά να συνεργάζονται σε θέματα του Μπέργκχοφ, ήταν και οι δύο αρκετά έξυπνοι για να κρύβουν την εχθρότητά τους πίσω από ένα κάλυμμα αντικειμενικής ακρίβειας. Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε την δεσποινίδα Μπράουν να ξεπεράσει τις καταπατήσεις του Μπόρμαν στις γυναικείες αρμοδιότητές της σαν «αφεντικίνα του Μπέργκχοφ» στο εσωτερικό με γυναικεία επιδεξιότητα. Στη συνέχεια, ο Μπόρμαν εξέφρασε τον θυμό του παρουσιάζοντας σε εμάς τις «παραξενιές» της. Έτσι, την ιδιαίτερη αγάπη της, από τότε που ο Χίτλερ της αρνήθηκε να κάνει παιδιά, την κράτησε για τα δύο «μικρά σκυλάκια» της, τα σκωτσέζικα τεριέ «Νέγκους» και «Στάζι». Αλλά επειδή αυτά δεν άντεχαν το γερμανικό ποιμενικό του Χίτλερ, την «Μπλόντι», και της επιτίθονταν συνεχώς,

ανάγκαζαν τον Χίτλερ, για χάρη της ειρήνης, να κλείνει την Μπλόντι στο κλουβί κατά τη διάρκεια του πρωινού του με την Εύα. Ο Μπόρμαν είπε τότε ότι η δεσποινίς Μπράουν τυραννούσε ξανά τον Αρχηγό με τα «σκιάχτρα» της. Η Εύα Μπράουν, προς μεγάλη δυσαρέσκεια του Μπόρμαν, κρατούσε πάντα τα λογιστικά βιβλία του νοικοκυριού της στο Μπέργκχοφ σε άψογη τάξη. Οι κατά καιρούς διασταυρωτικοί έλεγχοι του Μπόρμαν παρέμειναν έτσι – σε αντίθεση με εκείνους που έκανε με τον προηγούμενο, πολύ σεβαστό υπασπιστή του αφεντικού Βίλχελμ Μπρούκνερ (Wilhelm Brückner), τον οποίο με αυτόν τον τρόπο «ανέτρεψε» – εντελώς άκαρπες. Ο Μπόρμαν μετά παρηγορούσε τους συνεργάτες του με την παρακάτω ιστορία: Η δεσποινίς Μπράουν μεγάλωσε στο λογιστήριο του Foto-Hoffmann και μάλιστα κρατούσε αρχείο για τα προσωπικά της αντικείμενα. Έτσι, μάζεψε όλα τα καλύτερα ρούχα της, μαζί με σχέδια και δείγματα υφασμάτων σε ένα φάκελο, με την ημερομηνία αγοράς, τον προμηθευτή, τα αντίστοιχα παπούτσια, γάντια, τσάντες και καπέλα· σημείωσε ακόμη και πότε και πού φορούσε το κάθε ρούχο.

Οι σχέσεις του Χίτλερ και του Μουσολίνι με τους συνεργάτες τους

Και το δείπνο μου χθες το πήρα στο Μπέργκχοφ. Είχε ενδιαφέρον καθώς ο επικεφαλής Τύπου του Ράιχ Όττο Ντίτριχ (Otto Dietrich) και ο υφυπουργός Έσσερ έκαναν συγκρίσεις μεταξύ του Αρχηγού και του Ντούτσε και συμφώνησαν ότι ο Ντούτσε δεν είχε τόσο καλές σχέσεις με τους συνεργάτες του όσο ο Αρχηγός.

93

30 Απριλίου 1942, βράδυ
(Μπέργκχοφ)

Για το νέο ταλέντο της όπερας, Κλέμενς Χάινριχ Κράους (Clemens Heinrich Krauss)

Στο δείπνο, ο Χίτλερ παραπονέθηκε για το γεγονός ότι εμείς στη Γερμανία αυτή τη στιγμή είχαμε μόνο δύο ηρωικούς τενόρους, οι οποίοι μεταφέρονταν συνεχώς πέρα δώθε σε όλη τη χώρα, τραγουδώντας τη μια μέρα εδώ και την επόμενη αλλού.

Γι' αυτό φταίνε οι διευθυντές όπερας και οι γενικοί διευθυντές μουσικής, που δεν φρόντισαν όσο έπρεπε για την κατάλληλη εκπαίδευση των νέων ταλέντων. Η τεμπελιά τους αναγκάζει τους ταλαντούχους νέους καλλιτέχνες πρώτα να αναζητήσουν τα προς το ζην σε επαρχιακές σκηνές, όπου όσο περισσότερο επιτυγχάνουν, τόσο περισσότεροι ρόλοι τους προσφέρονται.

Δεδομένου ότι είναι αδύνατο για έναν νεαρό τραγουδιστή να τραγουδήσει τους πιο διαφορετικούς ρόλους τον ένα μετά τον άλλο χωρίς να χαλάσει τη φωνή του, το τελικό αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο: η καταστροφή ενός φωνητικού ταλέντου που είναι ικανό να αναπτυχθεί.

Για το λόγο αυτό, ζήτησε από τον γενικό διευθυντή της μουσικής της Όπερας του Μονάχου[221] να αναπτύξει ένα κατάλληλο σύνολο όπερας για το θέατρο του Λιντς, σε δύο έως πέντε χρόνια με προσεκτική εκπαίδευση των κατάλληλων νέων ταλέντων όπερας. Επέλεξε αυτό το μονοπάτι επειδή πίστευε ότι ήταν καλύτερο να καλλιεργήσει ταλαντούχες φωνές για να κορυφώσουν την απόδοσή τους μέσω προσεκτικής, πολυετούς εκπαίδευσης παρά να αφήσει την ανάπτυξή τους στην τύχη.

---

221. Το εν λόγω άτομο είναι ο Γενικός Μουσικός Διευθυντής του «Βαυαρικού Εθνικού Θεάτρου», καθηγητής Κλέμενς Χάινριχ Κράους (Clemens Heinrich Krauss)

Για χάρη αυτού του σκοπού δεν τον απασχολούσε καθόλου, αν έπρεπε να παρέχει επιχορηγήσεις εκπαίδευσης για αρκετά χρόνια σε μια ολόκληρη σειρά τραγουδιστών με αυτόν τον τρόπο, αρκεί να του είχαν εγγυηθεί ότι θα επιλέγονταν γι' αυτούς μόνο ρόλοι για τους οποίους ήταν ικανοί.

Αν ακολουθούσε τον ίδιο δρόμο που οδήγησε στη δημιουργία της ορχήστρας του Λιντς ένας μεγαλύτερος αριθμός σκηνοθετών θεάτρου, σε λίγα χρόνια θα είχαμε στη διάθεσή μας μια πληθώρα εξαιρετικών λυρικών ταλέντων. Οι σκηνοθέτες θεάτρου πρέπει πάντα όμως να έχουν κατά νου ότι, όταν επιλέγουν τραγουδιστές, πρέπει να αναζητούν και άτομα που είναι και οπτικά ελκυστικά· αλλιώς, δεν θα είχε νόημα να παρουσιάζουν παραστάσεις όπερας, αλλά απλώς θα μπορούσαν να τις τραγουδούν από παρτιτούρες.

Αλλά πάνω απ' όλα, πρέπει να σταματήσει η ανοησία που πιστεύουν ότι τα θέατρα πρέπει συνεχώς να προσφέρουν κάτι ξεχωριστό μέσω έκτακτων παραστάσεων, ενώ τέτοιες έκτακτες παραστάσεις καταστρέφουν μόνο τα δικά τους σύνολα. Είναι πολύ καλύτερο αν τα θέατρα παρουσίαζαν τους δικούς τους ανθρώπους, για να μπορούν να προσφέρουν ολοκληρωμένες παραστάσεις και κυρίως να μην – αν έχουν μεγαλώσει πέρα από το μέσο όρο – να τους αναγκάσουν να πάνε στο Βερολίνο. Επειδή εκεί θα ήταν πάντα μόνο δεύτεροι ή τρίτοι στο καστ για έναν ρόλο.

Μπρούνο Βάλτερ (Bruno Walter)

Σημαντικό όμως δεν είναι να δίνεται έμφαση μόνο στην άρτια εκπαίδευση των τραγουδιστών, αλλά εξίσου σημαντική είναι και η προπαρασκευαστική εκπαίδευση των μαέστρων. Εάν υπήρχαν αρκετοί καλοί μαέστροι στην εποχή του συστήματος, η απάτη του Μπρούνο Βάλτερ δύσκολα θα ήταν δυνατή.

Ο Μπρούνο Βάλτερ[222] ήταν γνωστός στην Κρατική Όπερα της Βιέννης μόνο σαν ένα απόλυτο μηδέν, όταν ο ιουδαϊκός Τύπος του Μονάχου τράβηξε την προσοχή πάνω του και μέσα από χιουμοριστικές ανταλλαγές απόψεων μεταξύ του Τύπου του Μονάχου και της Βιέννης, ξαφνικά επαινέθηκε σαν ο «πιο λαμπρός» μαέστρος της Γερμανίας. Η Κρατική Όπερα της Βιέννης υπέστη τις συνέπειες. Διότι με την υπέροχη ορχήστρα της, κατά τις παραστάσεις του, με πολύ σύντομες πρόβες, ήξερε να κάνει μόνο ελαφριά, διασκεδαστική μουσική που παίζεται με πιάνο και συνοδεύει την κατανάλωση μπίρας και έτσι κατέστρεψε εντελώς την όπερα.

Όταν τον αντικατέστησαν κατά τη διάρκεια της ανατροπής, αποδείχθηκε ότι υπήρχε μια τεράστια έλλειψη πραγματικά ικανών μαέστρων, οπότε έπρεπε να φέρουν τον Κνάπερτσμπους[223] στη Βιέννη, ο οποίος με τα ξανθά του μαλλιά και τα γαλάζια του μάτια, ήταν Γερμανός, αλλά πίστευε ότι μπορούσε να κάνει μουσική μόνο με ταμπεραμέντο του και χωρίς μουσικό αυτί. Το να ακούς μια παράσταση όπερας από τον Κνάπερτσμπους ήταν τιμωρία. Επειδή σχεδόν σκοτώνει τους τραγουδιστές με την ένταση της ορχήστρας του, στην οποία τα βιολιά πνίγονται εντελώς από τα χάλκινα πνευστά, μετατρέποντας το τραγούδι της όπερας σε ένα ενιαίο, αδιάκοπο ουρλιαχτό, κάνοντας τους τραγουδιστές

222. Γενικός Μουσικός Διευθυντής Μπρούνο Βάλτερ (Σλέζινγκερ), 1876 έως 1962, αναγκάστηκε να μεταναστεύσει λόγω της ιουδαϊκής του καταγωγής από τον Χίτλερ και έγινε ένας από τους σημαντικότερους ερμηνευτές της ευρωπαϊκής μουσικής στις ΗΠΑ.

223. Ο Γενικός Μουσικός Διευθυντής Χανς Κνάπερτσμπους (Hans Knappertsbusch) (1888 – 1965) ήταν ο μουσικός διευθυντής της Κρατικής Όπερας της Βιέννης από το 1938 και απέκτησε διεθνή φήμη μέσω της επαναπαρουσίασης όλων των όπερων του Ρίχαρντ Βάγκνερ για το Μπαϊρόιτ. Το ύφος της διεύθυνσής του έγινε ολοένα και πιο συγκρατημένο με την πάροδο των ετών.

να μοιάζουν με γυρίνους. Ο ίδιος κάνει τόσες πολλές παραμορφώσεις και άλλα τέτοια που είναι αδύνατον και να τον παρακολουθήσεις.

Βίλχελμ Φούρτβενγκλερ (Wilhelm Furtwängler)

Ο μοναδικός μαέστρος που δεν κάνει τις κινήσεις του μαέστρου απλά σαν επίδειξη, αλλά διευθύνει από μέσα του, είναι ο Φούρτβενγκλερ. Ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματά του είναι αυτό που έχει καταφέρει να κάνει με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα του Βερολίνου, η οποία ξεπερνά κατά πολύ τη Φιλαρμονική της Βιέννης παρά τις σημαντικά χαμηλότερες κρατικές επιχορηγήσεις. Το αν παίζει ρόλο το γεγονός ότι – όπως έχει υποστηριχθεί – η Φιλαρμονική του Βερολίνου, σε αντίθεση με τη Φιλαρμονική της Βιέννης, έχει στη διάθεσή της βιολιά Στραντιβάριους, είναι κάτι που πρέπει να διερευνηθεί. Είναι όμως ουσιαστικής σημασίας το γεγονός ότι η Φιλαρμονική του Βερολίνου διαθέτει δύο ιδιαίτερα σημαντικά ταλέντα σαν πρώτα βιολιά, από τους οποίους ο μεγαλύτερος είναι 23 ετών και ο νεότερος 19 ετών και με τον κρυστάλλινο ήχο των βιολιών τους, είναι προφανές ότι η τεχνική βιολιού ενός εικοσάχρονου είναι πράγματι καλύτερη από αυτή ενός εξηντάχρονου.

Ο Γενικός Μουσικός Διευθυντής Βίλχελμ Φούρτβενγκλερ (1886 – 1954), ο πιο διάσημος μαέστρος της εποχής του, με την μεσολάβηση του Χίτλερ, εξασφάλισε ένα «ειδικό καθεστώς» για πολλούς εξέχοντες Ιουδαίους καλλιτέχνες. Ο Χίτλερ δίσταζε να συναντηθεί με τον Φούρτβενγκλερ επειδή πάνω απ' όλα τον σεβόταν σαν μαέστρο, θεωρούσε τα κοντσέρτα του για τον Μπετόβεν την κορωνίδα του μουσικού μας κόσμου και γι' αυτό κάθε «τεχνική συζήτηση» μαζί του την βίωνε σαν μια μοναδική και εμπλουτιστική εμπειρία. Αν ο Χίτλερ είχε πολλά προβλήματα κατά τη διάρκεια της ημέρας, άκουγε σε ένα επιτραπέζιο μαγνητόφωνο – ένα δώρο γενεθλίων που του έκανε ο Φούρτβενγκλερ το 1942 – προεγγεγραμμένες ταινίες ήχου με συνθέσεις των Μπετόβεν, Μπρούκνερ και Ρίχαρντ Βάγκνερ και μερικές φορές των Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ (Johann Sebastian Bach), Γιοχάνες Μπραμς (Johannes Brahms), Χούγκο Βολφ (Hugo Wolf), Ρίχαρντ Στράους (Richard Strauss), Γιόχαν Στράους (Johann Strauss) «Η νυχτερίδα» (Die Fledermaus) και Φραντς Λέχαρ (Franz Lehár) η «Εύθυμη χήρα» (Lustige Witwe).

Για να εξασφαλίσει έναν πραγματικά εξαιρετικό μαέστρο για την Όπερα του Λιντς, ανέθεσε στον Κλέμενς Χάινριχ Κράους του Βαυαρικού Εθνικού Θεάτρου να του βρει έναν κατάλληλο καλλιτέχνη.

Ο Γενικός Μουσικός Διευθυντής Κλέμενς Χάινριχ Κράους (1893 – 1954), διευθυντής της Όπερας του Μονάχου, ήταν, κατά την άποψη του Χίτλερ, ένας μοναδικός ερμηνευτής των Μότσαρτ, Πουτσίνι, Βέρντι, Μπιζέ και Ρίχαρντ Στράους.

Από τους ανερχόμενους μαέστρους, ο Χίτλερ θαύμαζε περισσότερο τον Χέρμπερτ φον Κάραγιαν (Herbert von Karajan), μαθητή του Φούρτβενγκλερ, που γεννήθηκε στις 5 Απριλίου 1908. Γι' αυτό χάρηκε ιδιαίτερα για μια ευχαριστήρια σημείωση στο πρόγραμμα του φεστιβάλ της Όπερας της Ρώμης τον Απρίλιο του 1941, που ανέφερε ότι είχε συστήσει στους Ρωμαίους «τον μόλις τριαντάχρονο, εξαιρετικά ταλαντούχο μαέστρο Χέρμπερτ φον Κάραγιαν κατά τη διάρκεια μιας αξέχαστης παράστασης σαν προσκεκλημένος.» Γι' αυτόν, η κρίση των μουσικά απαιτητικών Ρωμαίων είχε διεθνές βάρος.

94 1η Μαΐου 1942, μεσημέρι
(Μπέργκχοφ)

Από την κουλτούρα μιας πόλης, τον χωροταξικό της σχεδιασμό και τα αντιπροσωπευτικά της κτίρια.

Ο Χίτλερ συνόδευσε στο τραπέζι τη σύζυγο του υπουργού Σπέερ, η οποία παρά το νεαρό της ηλικίας της έκανε μεγάλη εντύπωση στο αφεντικό, με τη σεμνότητα και διακριτική της στάση – την ίδια ακριβώς γυναικεία διακριτικότητα που εκτιμούσε τόσο πολύ και στην ηλικιωμένη σύζυγο του πρωθυπουργού Λούντβιγκ Ζίμπερτ (Ludwig Siebert) από το Μόναχο, η οποία είχε ιδιαίτερη εκτίμηση ακόμη και στο εξωτερικό. Πρόκειται για συζύγους επωνύμων που, όπως έλεγε ο Χίτλερ, ξεχώριζαν θετικά επειδή – παρά τη φασαρία της εποχής και τα φώτα της δημοσιότητας που ήταν πάντα στραμμένα πάνω τους – κοιτούσαν τα σπιτικά και τα γυναικεία τους καθήκοντα. Αποτελούσαν πρότυπο προσφοράς και αλληλεγγύης, χωρίς ποτέ να δίνουν δικαιώματα για σχόλια στον κόσμο ή στις εφημερίδες. Στα αριστερά του Χίτλερ καθόταν, όπως πάντα, σαν συνοδός του εθνικού ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν, η δεσποινίς Μπράουν.

Το αφεντικό σήμερα μίλησε με τα καλύτερα λόγια για το Παλάτι Κλεσχάιμ, το οποίο ανασχεδιάστηκε από τον καθηγητή Γκίσλερ και χρησιμοποιήθηκε σαν ξενώνας από την κυβέρνηση του Ράιχ κατά την επίσκεψη του Ντούτσε. Ειδικότερα επεσήμανε, ότι η χωρική διάταξη ανταποκρινόταν στις ανάγκες αντιπροσώπευσης μιας μεγάλης δύναμης, καθώς εδώ δεν είναι όλα στριμωγμένα μεταξύ τους, όπως σε μικρές ηγεμονίες, αλλά υπάρχει πάντα ένας μεγάλος ανοιχτός χώρος μεταξύ της πύλης και των σκαλοπατιών και μεταξύ των σκαλοπατιών και των εισόδων στις αίθουσες.

Ο ίδιος ο Χίτλερ συνέβαλε στα σχέδια (για παράδειγμα για την αντιπροσωπευτική εσωτερική σκάλα) με δικά του σκίτσα.

Είναι σημαντικό οι αρχιτέκτονες μας να συνηθίσουν σε αυτό το γενναιόδωρο τρόπο σκέψης σε θέματα σχεδιασμού χώρου. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να αποτραπεί η δημιουργία πόλεων, όπου τα σπίτια είναι απλώς ομαδικά στοιβαγμένα και στριμωγμένα το ένα πάνω στο άλλο όπως το Τσβικάου, το Γκελζενκίρχεν, το Μπίτερφελτ και τα παρόμοια. Αν τον εξόριζαν σε μια τέτοια πόλη χωρίς κανένα πολιτισμό, αυτό θα τον κατέστρεφε ψυχολογικά όπως ακριβώς και αν τον εξόριζαν από τη χώρα.

Για το λόγο αυτό είναι αποφασισμένος να διασφαλίσει ότι ακόμη και η μικρότερη πόλη θα πάρει μια πινελιά πολιτισμού και ότι αυτό θα ανεβάσει σταδιακά το επίπεδο των πόλεών μας.

Υπάρχει σίγουρα κάποια αλήθεια στον ισχυρισμό ότι ο πολιτισμός μιας πόλης εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις παραδόσεις της. Κλασικά παραδείγματα αυτού είναι το Μπαϊρόιτ, η Βαϊμάρη και η Δρέσδη. Ίσως να είναι ακόμη και αδύνατο να δώσουμε σε μια πόλη ένα πρόσωπο που να ανταποκρίνεται στην πολιτιστική μας αίσθηση, χωρίς να έχει εισέλθει ποτέ η ανάσα κάποιου σπουδαίου άνδρα μέσα στα τείχη της.

Αλλά θα πρέπει τουλάχιστον να προσπαθήσουμε, ακόμη και η μικρότερη πόλη να έχει έναν φορέα της εξουσίας του κόμματος που να αντιπροσωπεύει τόσο την εθνικοσοσιαλιστική έννοια της κυριαρχίας όσο και την πολιτιστική

σκέψη. Ακόμα κι αν δεν είναι δυνατό σε κάθε μια περίπτωση να υπάρχει η κατάλληλη προσωπικότητα για το ρόλο του κάθε αρχηγού τομέα, τότε είναι απαραίτητο, με τη βοήθεια του Κόμματος και των παραρτημάτων του, να διασφαλιστεί ότι ο αρχηγός τομέα θα γίνει παντού τουλάχιστον το επίκεντρο μιας συγκεκριμένης πολιτιστικής ζωής. Όταν θα υπάρξει ένα τέτοιο επίκεντρο θα υπάρχει και η δυνατότητα να ασκεί περαιτέρω δράση από πολιτιστική άποψη.

Για παράδειγμα δεν αρκεί, να υπάρχει κάπου ένα μουσείο όπου στέλνονται μόνο μαθητές, αλλά οι φορείς της κρατικής εξουσίας μας πρέπει και να διασφαλίσουν ότι οι άνδρες από την Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ και τη Βέρμαχτ θα επισκέπτονται τακτικά τα μουσεία μας, έτσι ώστε το ενδιαφέρον και η αγάπη για την τέχνη να αναζωπυρώνονται σταδιακά σε ολόκληρο τον λαό. Ακόμη και τα μάτια των νέων πρέπει να εκπαιδεύονται: από τα μεγάλα στα μικρά! Γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουν να αναγνωρίσουν την ομορφιά ενός έργου τέχνης, όχι μόνο στα μεγάλα χαρακτηριστικά του, αλλά και στις λεπτομέρειες του.

95 2 Μαΐου 1942

(Στο ταξίδι με τρένο από το Μπέργκχοφ στο Λημέρι του λύκου)

Μάισνερ, Ρίμπεντροπ, Ντούτσε

Στην σπίτι του Μπόρμαν στο Μπέργκχοφ, συνάντησα και τον υπουργό Μάισνερ, ο οποίος ήξερε πώς να παρουσιάζεται σαν «γοητευτικός ηλικιωμένος κύριος» και ήταν τόσο λαμπρός στην ευφυΐα του όσο και στην ευγένειά του. Στο Μπέργκχοφ έπρεπε να συστηθώ και στον υπουργό Ρίμπεντροπ. Η συμπεριφορά του ήταν εκπληκτικά στρατιωτική! Είδα και τον Μουσολίνι αρκετές φορές στο Μπέργκχοφ· παρά το κεφάλι του που έμοιαζε με Καίσαρα, φαινόταν πολύ πιο αθλητικός και ευλύγιστος από τον γαμπρό του, τον Τσιάνο, και φαινόταν αληθινός φίλος του Αρχηγού, κρίνοντας από τη θέρμη της συμπεριφοράς του. Ιδιαίτερα συμπαθητικός φαινόταν ο Ιταλός επικεφαλής του Γενικού Επιτελείου, Ούγκο Καβαλλέρο (Ugo Cavallero), ο οποίος, παρεμπιπτόντως, αποκαλούσε πάντα τον Αρχηγό «Αρχηγέ μου».

Ο Κόμης Τσιάνο στις 24 Ιουλίου 1943 βοήθησε στο Μεγάλο Φασιστικό Συμβούλιο, στην ανατροπή του πεθερού του, Μουσολίνι. Εκτός αυτού, σαν πρεσβευτής στο Βατικανό, δημιούργησε επαφές με τις ΗΠΑ και τη Μεγάλη Βρετανία σε μια προσπάθεια να επιτύχει ξεχωριστή ειρήνη για την Ιταλία. Στις 25 Ιουλίου 1943, ο Ιταλός βασιλιάς συνέλαβε τον Μουσολίνι. Αλλά ο Χίτλερ απελευθέρωσε τον Μουσολίνι από τη φυλάκισή του στο Γκραν Σάσσο (Gran Sasso) στα Αβρούζια Όρη με τα SS κάτω από τη διοίκηση του ταγματάρχη των SS δρ. Όττο Σκορτσένυ (Otto Skorzeny) [με την υποστήριξη των αλεξιπτωτιστών του ταγματάρχη Χάραλντ Μορς (Harald Mors)] και τον διόρισε επικεφαλής μιας νέας φασιστικής κυβέρνησης στην Ιταλία, με έδρα το Σαλό στις όχθες της λίμνης Γκάρντα, στη Βόρεια Ιταλία. Ένα δικαστήριο αυτής της κυβέρνησης καταδίκασε τον Τσιάνο σε θάνατο. Τουφεκίστηκε επειδή ο Μουσολίνι, παρά τις θερμότατες παρακλήσεις της κόρης του Έντα, δεν τόλμησε να του χορηγήσει χάρη. Ο Χίτλερ είχε αποκτήσει τόσο λεπτομερή

γνώση των ξεχωριστών ειρηνευτικών προσπαθειών του Τσιάνο, των επαφών του με τις ΗΠΑ και τη Μεγάλη Βρετανία, και των πολλών αντιγερμανικών ακριτομυθιών, που μερικές ήταν σημαντικές για την πολεμική προσπάθεια, που θα θεωρούσε τη χάρη του σαν προσβολή.

Ο Κόμης Ούγκο Καβαλλέρο, Στρατάρχης της Ιταλίας, ήταν επικεφαλής της ιταλικής Ανώτατης Διοίκησης από το 1940 έως το 1943.

μεσημέρι

Το ραδιόφωνο και η κληρονομιά του Λούθηρου: Γλωσσική εκπαίδευση με την έννοια της υπέρβασης των διαλέκτων

Μετά το μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό μίλησε εν συντομία για τη σημασία της μετάφρασης της Λουθηρανικής Βίβλου και επεσήμανε ότι η μεγαλύτερη αξία αυτής της μετάφρασης της Βίβλου ήταν ότι έδωσε στον γερμανικό λαό μια σαφή, ενιαία γραπτή γερμανική γλώσσα. Δεδομένου ότι η γλώσσα είναι ένα από τα πιο στοιχειώδη δεσμευτικά μέσα της κοινότητας, η ιδέα του Ράιχ επικράτησε μεταξύ του γερμανικού λαού κατά τον Μεσαίωνα, κυρίως λόγω της δημιουργίας μιας καθαρής γερμανικής γραπτής γλώσσας από τον Λούθηρο.

Μια δήλωση που θα πρέπει να μας καθοδηγεί και στο πολιτικό μας έργο σήμερα. Όπως τότε η μετάφραση της Βίβλου του Λούθηρου εξασφάλιζε την εξάπλωση της γραπτής γερμανικής γλώσσας, έτσι και σήμερα το μεγάλο γερμανικό ραδιόφωνο πρέπει να αναλάβει το καθήκον να μιλήσει, κατά μία έννοια, την κλασική γερμανική γλώσσα και έτσι να συμβάλει, σε κάποιο βαθμό, στο να ξεπεραστούν τα διχαστικά φαινόμενα στον τομέα της γλώσσας, δηλαδή κυρίως στην υπέρβαση των διαλέκτων.

Η καλύτερη στιγμή για να αντιταχθούμε στην υπαγορευμένη συνθήκη ειρήνης

Το αφεντικό μίλησε επιπλέον εν συντομία για την πιο κατάλληλη στιγμή για να αμφισβητήσει τη Συνθήκη των Βερσαλλιών.

Είπε ότι αυτό έγινε αμέσως μετά την ολοκλήρωση της υπαγόρευσης, επειδή η Γερμανία είχε ακόμη αρκετούς εκπαιδευμένους στρατιώτες και αρκετό πολεμικό εξοπλισμό εκείνη την εποχή, ενώ η άλλη πλευρά είχε παραλύσει από την απόλυτη πολεμική κόπωση.

Οι επικριτές σαν υπουργοί

Τέλος, έθιξε το ζήτημα εάν είναι σκόπιμο να φέρουν στα υπουργεία εξέχοντες επικριτές των δημοσίων υποθέσεων και να τους ανατεθούν ευθύνες. Το αρνήθηκε κατηγορηματικά, επισημαίνοντας ιδιαίτερα τον ανώτατο σύμβουλο οικονομικών σύμβουλο δρ. Μπάνγκ[224], τον οποίο είχε κάνει υπουργό, και τον ιδιωτικό σύμβουλο Χούγκενμπεργκ, τον οποίο είχε κάνει υπουργό οικονομικών, οι οποίοι απέτυχαν σε όλους τους τομείς λόγω των υπερβολικών «υποχωρήσεών» τους.

96 2 Μαΐου 1942, βράδυ
(Στο ταξίδι με τρένο από το Μπέργκχοφ στο Λημέρι του λύκου)

Ρύθμιση των ενώσεων

Κατά το δείπνο, το αφεντικό τόνισε ότι ήταν εντελώς λάθος να διαλύσουμε

224. Πάουλ Μπάνγκ (Paul Bang), υφυπουργός στο Υπουργείο Οικονομίας του Ράιχ, Γερμανός εθνικιστής μέλος του Ράιχσταγκ από το 1928, ήταν συγγραφέας πολλών επίκαιρων πολιτικών βιβλίων και κειμένων.

τις ενώσεις κτηνοτρόφων ή να πάρουμε τέτοιες ενώσεις στα χέρια του κράτους και να τις ρυθμίσουμε.

Λόγω της εξαιρετικής ποιότητας και ποσότητας της παραγωγής κρέατος από τους συλλόγους εκτροφής κουνελιών, ο Χίτλερ προσπάθησε να αναβιώσει και την εκτροφή προβάτων μετά το 1933, μέσω συλλόγων εκτροφής. Πράγματι, με τη βοήθεια των συλλόγων εκτροφής προβάτων, κατάφερε μέχρι το 1941 να αυξήσει τον αριθμό των γερμανικών προβάτων από 12 εκατομμύρια σε 18,5 εκατομμύρια, έτσι ώστε οι πρόσθετες ποσότητες γάλακτος, μαλλιού και κρέατος να μπορούν να διανεμηθούν κατά τη διάρκεια του πολέμου χωρίς κάρτες σιτηρεσίου ή κουπόνια τροφίμων. Τα γαλακτοπαραγωγά πρόβατα της Ανατολικής Φριζίας σημείωσαν τεράστια επιτυχία.

Πέρα από το γεγονός ότι το κράτος σε καμία περίπτωση δεν εκτρέφει φθηνότερα, αλλά ακριβότερα, μια κρατική, υποχρεωτική οργάνωση θα κατέπνιγε πολύ εύκολα το πάθος των εκτροφέων για το θέμα. Ακόμη και για πολιτικούς λόγους, θα πρέπει να επιτρέψουμε την ύπαρξη ενός αριθμού μη πολιτικών, εντελώς ακίνδυνων ενώσεων.

97

3 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι απόπειρες δολοφονίας του Χίτλερ

Στο μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό επεσήμανε ότι στις δύο απόπειρες δολοφονίας που είχαν θέσει πραγματικά σε κίνδυνο τη ζωή του, δεν είχε σωθεί από την αστυνομία, αλλά από καθαρή τύχη:

Στη συνάντηση του «Bürgerbräu» (Μπύργκερμπροϋ) στις 8 Νοεμβρίου 1939, είχε αναχωρήσει μόλις 10 λεπτά νωρίτερα πριν από την καθορισμένη ώρα και έτσι γλίτωσε την απόπειρα δολοφονίας επειδή μια επείγουσα συνάντηση στο Βερολίνο απαιτούσε να ταξιδέψει αμέσως εκεί.

Επειδή δεν υπήρχαν οι κατάλληλες καιρικές συνθήκες για πτήσεις, ο Χίτλερ, που το 1938 δεν είχε ακόμη το δικό του ειδικό τρένο, έπρεπε να συνδέσει το βαγόνι του Καγκελάριου του Ράιχ με το προγραμματισμένο τρένο Μονάχου-Βερολίνου για να ακολουθήσει το κανονικό πρόγραμμα.

Στην άλλη απόπειρα δολοφονίας, γλύτωσε τη ζωή του, επειδή ο επίδοξος δολοφόνος, ένας Ελβετός, που τον παρακολουθούσε για τρεις μήνες στο Μπέργκχοφ, τον έχανε τακτικά στις βόλτες του και, όταν στη συνέχεια ήθελε να του στήσει ενέδρα στο Μόναχο, αποκαλύφθηκε εκ των προτέρων από έναν υπάλληλο των σιδηροδρόμων. Αυτός ο υπάλληλος των σιδηροδρόμων, τον ρώτησε για τον προορισμό του, επειδή ταξίδευε με εισιτήριο από Μπερχτεσγκάντεν στο Μόναχο, πέρα από το Μόναχο, και παράλληλα έμαθε ότι είχε μείνει στο Μπερχτεσγκάντεν για αρκετούς μήνες, δήθεν για να παραδώσει μια επιστολή στον Αρχηγό, και ότι αυτόν – υποψιαζόμενοι αυτή την πληροφορία – τον συνέλαβαν. Κατά τη διάρκεια της έρευνας βρέθηκε πάνω του και ένας σφραγισμένος φάκελος που απευθυνόταν στον Αρχηγό, αλλά ήταν άδειος, γεγονός που οδήγησε τον δολοφόνο να κάνει μια πλήρη ομολογία.

Το περιστατικό είναι πανομοιότυπο ως προς τον δράστη με την απόπειρα δολοφονίας αυτού του Ελβετού σερβιτόρου στις 9 Νοεμβρίου 1937, ο οποίος ήθελε να πυροβολήσει τον Χίτλερ κατά τη διάρκεια της πορείας μνήμης προς το Φελντχέρνχαλε στο Μόναχο, έχοντας εξασφαλίσει μια κάρτα ελεύθερης εισόδου για την εξέδρα των θεατών στην οδό «Im Tal», αλλά δεν κατάφερε να στοχεύσει με ακρίβεια από τα χέρια των άλλων επισκεπτών της κερκίδας που είχαν υψωθεί σε «γερμανικό χαιρετισμό». Δοκίμασε ξανά δύο χρόνια αργότερα στο Μπερχτεσγκάντεν και τελικά ήθελε να τον παραμονέψει για άλλη μια φορά στο Μόναχο.

Η προστασία από ιδεαλιστές δολοφόνους είναι αδύνατη· η αστυνομική προστασία είναι εντελώς επικίνδυνη

Οι δηλώσεις αυτού του Ελβετού γι' αυτόν είχαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, επειδή επιβεβαίωναν την άποψή του, ότι δεν υπήρχε κανένας τρόπος να σταματήσεις έναν ιδεαλιστή δολοφόνο, που ρίσκαρε απερίσκεπτα τη ζωή του για το σχέδιό του. Γι' αυτόν το λόγο θεώρησε απολύτως κατανοητό γιατί το 90% των ιστορικών δολοφονιών είχε πετύχει.

Το μόνο που μπορείτε να κάνετε για να το αποτρέψετε είναι να ζείτε έναν ακανόνιστο τρόπο ζωής και να κάνετε βόλτες, βόλτες με αυτοκίνητο και ταξίδια εντελώς απρόβλεπτα. Αλλά ακόμη και αυτά είναι απλώς προληπτικά μέτρα και τίποτα περισσότερο.

Γι' αυτό φρόντιζε να κάνει όλα τα ταξίδια του απροσδόκητα και να μην ενημερώνει την αστυνομία. Έδινε επίσης αυστηρές οδηγίες στον επικεφαλής της ομάδας ασφαλείας του, Γιόχαν Ράτενχουμπερ (Johann Rattenhuber), και στον οδηγό του, Έριχ Κέμπκα (Erich Kempka), να κρατήσουν απολύτως μυστικά τα ταξίδια του και τους επεσήμανε ότι έπρεπε να υπακούσουν σε αυτήν την εντολή, ακόμη και αν οι ανώτεροί τους, όσο ανώτεροι κι αν ήταν, τους ζητούσαν πληροφορίες.

Μόλις η αστυνομία μάθαινε για τις εξόδους του, παρέβαινε τον συνήθη τρόπο εκτέλεσης των καθηκόντων της και αυτό από μόνο του είχε ανησυχητική επίδραση στους ανθρώπους, χωρίς να λαμβάνει υπόψη ότι οτιδήποτε παραβιάζει τον κανόνα τραβάει την προσοχή.

Η καλύτερη δοκιμασία για παράδειγμα ήταν το ταξίδι του στη Βιέννη και το Πρέσμπουργκ (Μπρατισλάβα) κατά τη διάρκεια των αναταραχών στην Αυστρία. Στη διαδρομή Βιέννη-Νίκολσμπουργκ (Μίκουλοβ), καθώς και στη διαδρομή προς Πρέσμπουργκ, η αστυνομία είχε ειδοποιήσει τους πάντες, κάτι που ήταν ακόμη πιο επικίνδυνο επειδή δεν είχε αρκετό προσωπικό για να αποκλείσει την περιοχή. Εκτός αυτού οι μυστικοί αστυνομικοί της αστυνομίας ήταν ντυμένοι με τόσο ευδιάκριτα πολιτικά ρούχα (για παράδειγμα, μάλλινα παλτό, αδιάβροχα παλτό ή παρόμοια) που – όπως και αυτός – σε περίπτωση αμφιβολίας, κάθε απατεωνίσκος μπορεί να τους αναγνωρίσει με την πρώτη ματιά. Αφού έδωσε τότε οδηγίες να μην ακολουθήσουν τις διαδρομές που είχαν συμφωνηθεί και να μην παραβιάζουν τα κόκκινα φανάρια στις πόλεις, πέρασε παντού ανενόχλητος.

Η προστασία της αστυνομίας παίζει ιδιαίτερο ρόλο μόνο σε περιπτώσεις όπου ο χρόνος, η ώρα και το πρόγραμμα καθορίζονται με ακρίβεια. Αλλά και εκεί, η δράση της αστυνομίας προκαλεί συναγερμό, προκαλεί συγκεντρώσεις και, ως εκ τούτου, τεράστιες δυσκολίες. Αλλά αυτό είναι κάτι που πρέπει να γίνει αποδεκτό σε μέρες όπως η 1η Μαΐου, η 9η Νοεμβρίου, το Φεστιβάλ Συγκομιδής του Μπύκεμπεργκ[225] με τους 700.000 ανθρώπους του, και η παρέ-

225. Ετήσια γιορτή προς τιμή των Γερμανών αγροτών με μια κρατική τελετή και μια εξ ολοκλήρου γερμανική συνάντηση αγροτών στο Μπύκεμπεργκ κοντά στο Χάμελιν παρουσία του Χίτλερ.

λαση των γενεθλίων στο Βερολίνο, καθώς σε αυτά τα πλήθη είναι αναπόφευκτο οι ιδεαλιστές με σκοπευτικές διόπτρες ή παρόμοια να τον σημαδεύουν από κάποια γωνία και να τον πυροβολούν. Γι' αυτό ήταν απαραίτητο να παρακολουθούνται στενά τέτοιες γωνίες· πάνω απ' όλα, ήταν απαραίτητο να διασφαλιστεί ότι φωτίζονταν σωστά από τους προβολείς της αστυνομίας τη νύχτα, και ότι η δέσμη των προβολέων δεν ήταν στραμμένη μόνο στο αυτοκίνητό του, όπως του είχε συμβεί κάποτε στο Αμβούργο. Οι στενοί δρόμοι, όποτε είναι δυνατόν, πρέπει να αποφεύγονται σε τέτοιες επίσημες περιστάσεις. Για παράδειγμα, ένα από τα πιο επικίνδυνα σημεία του Βερολίνου είναι η προσέγγιση μπροστά από την Όπερα «Kroll», που έχει πλάτος μόλις 5 μέτρα.

Δεδομένου ότι δεν υπάρχει εκατό τοις εκατό προστασία από τον ιδεαλιστή μεταξύ των δολοφόνων σε τέτοιες επίσημες υποθέσεις με ένα προκαθορισμένο πρόγραμμα, στέκεται ήρεμα όρθιος στο αυτοκίνητο. Με αυτόν τον τρόπο επιβεβαιώνεται ξανά και ξανά η ρήση ότι ο κόσμος ανήκει στους γενναίους.

Αν ένας ιδεαλιστής δολοφόνος ήθελε να τον πυροβολήσει ή να τον σκοτώσει με βόμβα, δεν θα υπήρχε καμία άμυνα απέναντι σε αυτόν, ακόμα και αν ήταν καθισμένος. Παρά ταύτα, ο αριθμός των ιδεαλιστών δολοφόνων, που θα μπορούσαν να αποτελέσουν κίνδυνο για αυτόν ήταν πάντα μικρός. Μεταξύ των αστών και των μαρξιστών, δεν θα μπορούσαν να βρεθούν δολοφόνοι, που να είχαν την πρόθεση να εκτελέσουν μια δολοφονία, διακινδυνεύοντας τη ζωή τους, αν χρειαζόταν.

Γι' αυτό επικίνδυνοι ήταν μόνο οι δολοφόνοι που υποκινούνταν από «μαύρους μετανοούντες» (μέλη ενός καθολικού τάγματος) ή εθνικόφρονες ανθρώπους, από τις χώρες που κατέχονται σήμερα από τα στρατεύματά μας. Ωστόσο, οι δυνατότητες τους περιορίζονται και από το γεγονός ότι έχει πολυετή εμπειρία. Για παράδειγμα, τη νύχτα, όταν οδηγούσε και το αυτοκίνητό του έγερνε σε μια στροφή, ήταν σχεδόν αδύνατο για ένα αυτοκίνητο που τον ακολουθούσε να πυροβολήσει αυτόν ή τον οδηγό του, καθώς είχε βγάλει τα απαραίτητα συμπεράσματα από τα γεγονότα της δολοφονίας του Ράθεναου και είχε τοποθετήσει ένα φως οπισθοπορείας στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου του, το οποίο μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να τυφλώνει τους οδηγούς των οχημάτων που ακολουθούσαν.

Ο υπουργός Εξωτερικών Βάλτερ Ράθεναου (Walther Rathenau) δολοφονήθηκε στις 24 Ιουνίου 1922 από εθνικιστές επειδή φέρεται να απέτυχε στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο σαν επικεφαλής του εφοδιασμού της Γερμανίας με πρώτες ύλες και μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο σαν κύριος υποστηρικτής της «πολιτικής εκπλήρωσης των Βερσαλλιών» είχε ζημιώσει αποφασιστικά τη Γερμανία. Η ιουδαϊκή καταγωγή του Ράθεναου – δηλαδή ο αντισημιτισμός – πιθανότατα να έπαιξε σημαντικό ρόλο στη δολοφονία.

98 3 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η απόλυτη αναγκαιότητα διατήρησης των νόμιμων και περιουσιακών τίτλων.
Η διαθήκη του Λούντεντορφ

Το αφεντικό τόνισε στο δείπνο ότι δεν θέλει καμία παρέμβαση στις τελευταίες θελήσεις, εκτός και αν αυτές παραβιάζουν κατάφωρα τα δικαιώματα του κράτους και του λαού.

Αν επιτραπούν παρεμβάσεις στις τελευταίες θελήσεις, υπάρχει ο κίνδυνος να δημιουργηθούν μετέπειτα πρότυπα, κάτι που θα είχε ακόμη μεγαλύτερες συνέπειες από ό,τι θα μπορούσε να προβλεφθεί αρχικά. Έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα όταν πέθανε ο Λούντεντορφ. Στη διαθήκη του, ο Λούντεντορφ είχε ορίσει ρητά ότι δεν ήθελε να ταφεί στο νεκροταφείο «Invalidenfriedhof» (νεκροταφείο των αναπήρων) στο Βερολίνο, ούτε στο Μνημείο Τάνενμπεργκ, αλλά στο Τούτσινγκ. Όσο εκνευριστική κι αν ήταν αυτή η τελευταία διαθήκη για τον ίδιο, το αφεντικό, εντούτοις την τήρησε, λαμβάνοντας υπόψη τον κίνδυνο να δημιουργήσει προηγούμενα.

Ο Στρατηγός Έριχ Φρίντριχ Βίλχελμ Λούντεντορφ (Erich Friedrich Wilhelm Ludendorff) (1865 – 1937), επιτελάρχης του Χίντενμπουργκ και αργότερα υπαρχηγός του Γενικού Επιτελείου (Erster Generalquartiermeister) στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, άσκησε καθοριστική επιρροή στη συνολική διεξαγωγή του πολέμου στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, συμμετείχε στο στο πραξικόπημα του Χίτλερ στο Μόναχο το 1923, ήταν υποψήφιος των Εθνικοσοσιαλιστών για Πρόεδρος του Ράιχ το 1925 και μέλος του Ράιχσταγκ για το NSDAP μέχρι το 1928. Στη συνέχεια, ήλθε σε τόσο έντονη ρήξη με τον Χίτλερ που το 1933 προειδοποίησε τον Χίντενμπουργκ σε μια επιστολή του κατά του διορισμού του Χίτλερ ως Καγκελάριου: «Σας προφητεύω επίσημα ότι αυτός ο άθλιος άνθρωπος θα βυθίσει το Ράιχ μας στην άβυσσο και το έθνος μας σε αδιανόητη δυστυχία». Αργότερα, μετά τον θάνατό του (20 Δεκεμβρίου 1937), θάφτηκε στο Τούτσινγκ στη λίμνη Στάρνμπεργκ, όπως ήθελε – μετά από κρατική τελετή μπροστά από το Φέλντχερνχάλε στην Οντεονπλατς του Μονάχου.

Για τον ίδιο λόγο, αυτός – ο Χίτλερ – ήταν ένθερμος υποστηρικτής της άποψης ότι ορισμένα νομικά και ιδιοκτησιακά δικαιώματα των δημόσιων νομικών προσώπων, δηλαδή των δήμων, των πόλεων, των περιφερειών και των κρατιδίων, έπρεπε οπωσδήποτε να προστατεύονται. Η υπονόμευσή τους, υποστήριζε, θα κατέστρεφε ένα από τα πιο ουσιαστικά θεμέλια της ανθρώπινης εργατικότητας και θα έθετε σε κίνδυνο τη μελλοντική εργασία.

Αν, για παράδειγμα, μια κοινότητα έχει μια συλλογή καλλιτεχνικών θησαυρών, και ελλείψει νομικών τίτλων που να εξασφαλίζουν τη συλλογή αυτή για πάντα, μετά από 100 χρόνια, ένας ισχυρός άνδρας διαλύσει αυτή τη συλλογή και σκορπίσει τους θησαυρούς της προς όλες τις κατευθύνσεις, αυτό θα είχε αποτρεπτικό αποτέλεσμα για όλους τους δημόσιους φορείς που διαφορετικά θα χρησιμοποιούσαν μέρος των οικονομικών τους πόρων για τη δημιουργία πολιτιστικών χώρων.

Οι πόλεις σαν κέντρο πολιτιστικής ζωής

Δυστυχώς, ο υπουργός Παιδείας του Ράιχ Μπέρνχαρντ Ρουστ (Bernhard Rust), σαν ο υπεύθυνος για τα γερμανικά πολιτιστικά ζητήματα, είχε ελάχιστη κατανόηση αυτών των ζητημάτων. Δεν δίστασε καν να προτείνει σε αυτόν, το αφεντικό, τη μεταφορά της Ακαδημίας Μεταλλείων του Λεόμπεν στο Λιντς, αφού είχε προβλεφθεί η ίδρυση ενός τεχνικού πανεπιστημίου στο Λιντς. Το γεγονός ότι η μετεγκατάσταση της Ακαδημίας Μεταλλείων από το Λεόμπεν – για την οποία, παρεμπιπτόντως, ούτε οι πιο βασικές προϋποθέσεις, όπως η ύπαρξη ορυχείου, δεν υπάρχουν στο Λιντς – θα κατέστρεφε εντελώς την πόλη του Λεόμπεν, αφού οι ζωές των κατοίκων, ο αριθμός των διαμερισμάτων και ούτω καθεξής ήταν εντελώς εξαρτημένες από τη λειτουργία της Ακαδημίας Μεταλλείων, προφανώς διέφυγε εντελώς από τις προτάσεις του συντρόφου του Κόμματος Ρουστ.

Ομοίως, θα ήταν μια απόλυτη τρέλα αν το υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ, με την υπουργική-γραφειοκρατική του μονομέρεια, αφαιρούσε από μια πόλη όπως το Λίνταου το καθεστώς της ελευθερίας της περιφέρειάς της, επιτρέποντάς της έτσι να μαραζώσει σαν πολιτιστικό κέντρο στη λίμνη της Κωνσταντίας. Ακόμα και μια πόλη όπως το Μπράουνσβαϊγκ θα καταστραφεί εντελώς αν η πολιτειακή της κυβέρνηση αφαιρεθεί χωρίς αντίστοιχη αντικατάσταση.

Σε περίπτωση που κάτι συνέβαινε σ' αυτόν, το αφεντικό, είχε τονίσει ιδιαίτερα στον Γκέρινγκ να μην δεχτεί να τον παραπλανήσουν σε μια άλλη ρύθμιση από την υπάρχουσα, ειδικά για το Μπράουνσβαϊγκ. Δυστυχώς, το υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ είχε την τάση να βλέπει τα πάντα σχηματικά. Οι δικηγόροι του αγνόησαν εντελώς το γεγονός ότι μια πόλη με 25.000 κατοίκους θα μπορούσε να είναι ένα μεγάλο αγροτικό χωριό που θα μπορούσε να διοικείται καλύτερα με την άμεση συμμετοχή του περιφερειακού συμβουλίου, αλλά ότι θα μπορούσε να είναι και ένα αρχαίο πολιτιστικό κέντρο που έπρεπε να διοικείται σύμφωνα με τις δικές του ανάγκες και επομένως έπρεπε να παραμείνει μια αυτοδιοικούμενη οντότητα ανεξάρτητη από οποιαδήποτε περιφέρεια.

Ο Χίτλερ είχε διορίσει τον Χέρμαν Γκέρινγκ με νόμο της 29ης Ιουνίου 1941 σαν διάδοχό του. Ο Γκέρινγκ – γεννημένος στις 12 Ιανουαρίου 1893 – ήταν λοχαγός στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, πιλότος μαχητικών με «Μετάλλιο της Αξίας» (Pour le Mérite) και ο τελευταίος διοικητής της μοίρας μαχητικών αεροσκαφών «Ριχτχόφεν». Το 1919 σύμβουλος στη Δανική αεροπορία. Το 1920/21 έγινε προϊστάμενος πτήσεων των «Σουηδικών Αεροπορικών Μεταφορών, Στοκχόλμη» και το 1922 έγινε ο πρώτος αρχηγός των SA του Χίτλερ. Σοβαρά τραυματισμένος κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος του Χίτλερ το 1923, εργάστηκε στη Ρώμη και τη Στοκχόλμη μέχρι το 1927, στη συνέχεια επέστρεψε στην αεροπορία στη Γερμανία και από το 1930 υπηρέτησε σαν εκπρόσωπος του Χίτλερ στην κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ στο Βερολίνο. Το 1932, έγινε Πρόεδρος του Ράιχσταγκ, το 1933 υπουργός Αεροπορίας και Πρωθυπουργός της Πρωσίας, και το 1933 Ανώτατος Διοικητής της νεοσύστατης Γερμανικής Πολεμικής Αεροπορίας που είχε δημιουργήσει, και το 1938 προήχθη σε Στρατάρχη. Το 1939, διορίστηκε Πρόεδρος του Συμβουλίου του υπουργείου άμυνας του Ράιχ, και το 1940 ο Χίτλερ τον προήγαγε σε Στρατάρχη του Ράιχ σε αναγνώριση της συμβολής της Λουφτβάφε στις νίκες του Κεραυνοβόλου Πολέμου στην Πολωνία και τη Νορβηγία. Στην Ολλανδία, το Βέλγιο και ιδιαίτερα στη Γαλλία, ο Γκέρινγκ, ο οποίος από το 1936 διαχειρίστηκε το «Δεύτερο Τετραετές Σχέδιο» που έκανε τη Γερμανία σε μεγάλο βαθμό ανεξάρτητη από ξένους προμηθευτές πρώτων υλών και τροφίμων, είχε εξαντληθεί μέχρι το τέλος του 1942. Παρά το γεγονός ότι διέθετε εξαιρετικό προσωπικό, στρατηγούς και μηχανικούς, απέτυχε στην απαραίτητη για τον πόλεμο τεχνική ανάπτυξη και επέκταση της Λουφτβάφε, κυρίως επειδή, λόγω των σοβαρών τραυμάτων του στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και το πραξικόπημα του Χίτλερ, εξαρτιόταν ολοένα και περισσότερο από τον καιρό και τα φάρμακα, και μερικές φορές χρειαζόταν 20 έως 60 παυσίπονα την ημέρα. Σε αυτό προστέθηκε το άγχος των πολυάριθμων αξιωμάτων του και των πρόσθετων ειδικών αποστολών του από τον Χίτλερ. Καταδικασμένος σε θάνατο σαν εγκληματίας πολέμου από τους Συμμάχους, απέτρεψε την εκτέλεσή του το 1946 αυτοκτονώντας χρησιμοποιώντας ένα φιαλίδιο κυανίου που είχε εισαχθεί λαθραία στη φυλακή.

Λάθος ο συγκεντρωτισμός της υπουργικής γραφειοκρατίας

Και σ' αυτό το σημείο, ίσως μπορούμε να μάθουμε πολλά από τους Ρωμαίους. Όπως ακριβώς εναπόθεταν όλη την εξουσία στα χέρια ατόμων μόνο σε περιόδους έκτακτης ανάγκης, αλλά κατά τα άλλα την μοίραζαν σε μια ολόκληρη σειρά προσωπικοτήτων, έτσι πραγματοποιούσαν πάντα και τον σχεδιασμό και την ανάπτυξη των πόλεων μόνο στο πλαίσιο που επιβάλλονταν από τις πολιτικές και πολιτιστικές ανάγκες ή τις απαιτήσεις της εποχής.

Έτσι θα πρέπει και εμείς να διασφαλίσουμε ότι οι εδαφικές μεταρρυθμίσεις θα γίνουν μόνο μετά από πολύ προσεκτική εξέταση όλων των σχετικών παραγόντων. Γι' αυτό, σύμφωνα με την πρόταση του του εθνικού ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν, απαγόρευσε τη συγχώνευση των διοικητικών περιφερειών για όλη τη διάρκεια του πολέμου.

Πήρε και προφυλάξεις για να διασφαλίσει ότι μια πόλη όπως το Βερολίνο δεν θα προσπαθούσε να καταλάβει τα πάντα για τον εαυτό της, λόγω των πολεμικών συνθηκών και των κατασκευαστικών και άλλων δυσκολιών που προκάλεσαν σε άλλες πόλεις. Όσο μεγαλύτερη είναι μια πόλη, τόσο πιο έντονη είναι η προσπάθειά της να γίνει μια μητρόπολη σε πλήρη ολότητα και να απορροφήσει τα πάντα. Έτσι έγινε με τη Βιέννη, που για αιώνες, έφερνε μέσα στα τείχη της όλους τους θησαυρούς της τέχνης, και με αυτόν τον τρόπο αφαίμαξε όλες τις περιοχές των Άλπεων και του Δούναβη από τους καλλιτεχνικούς τους πόρους.

Έπρεπε να αποτραπεί μια παρόμοια κατάσταση κατά την ανάπτυξη της γενέτειράς του, του Λιντς, όπου μια ισχυρή προσωπικότητα θα μπορούσε να προσπαθήσει να γεμίσει τους χώρους τέχνης του Λιντς εις βάρος του Μονάχου. Για το λόγο αυτό, είχε φέρει στο Λιντς μόνο έργα τέχνης τα οποία είχε αποκτήσει στην ελεύθερη αγορά και τα οποία, συνεπώς, δεν είχαν αφαιρεθεί από καμία άλλη πόλη.

Εάν, σε λίγες μόνο εξαιρετικές περιπτώσεις, η επιθυμία σχεδιασμού μιας γκαλερί – για παράδειγμα, στο Λιντς – με τον πιο τέλειο δυνατό τρόπο, παραβιάζει τα νομικά και ιδιοκτησιακά δικαιώματα ενός δήμου, μιας περιφέρειας του Ράιχ ή ενός κρατιδίου, τότε ολόκληρο το νομικό οικοδόμημα των νομικών και ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων θα αρχίσει να καταρρέει και δεν θα υπάρχει τρόπος να το σταματήσει κανείς.

Αρκεί να θυμηθούμε τις προσπάθειες του δημάρχου της Νυρεμβέργης, Λίμπελ, να φέρει πίσω στη Νυρεμβέργη όλα όσα δημιουργήθηκαν από καλλιτέχνες της Νυρεμβέργης, για να φανταστούμε τον εύκολα αναφλεγόμενο αγώνα όλων εναντίον όλων για τους υπάρχοντες θησαυρούς της τέχνης.

Είναι και εντελώς λάθος να πιστεύουμε πεισματικά ότι ένα έργο τέχνης ανήκει μόνο εκεί που δημιουργήθηκε. Ένα αληθινό έργο τέχνης προσπαθεί πάντα να ξεπερνάει τα όρια της γενέτειράς του, επιδιώκοντας να φέρει φήμη στον δημιουργό του και στην πόλη του σε όλο τον κόσμο. Ο Μουσολίνι το ήξερε αυτό πολύ καλά και γι' αυτό, για παράδειγμα, του έκανε δώρο το περίφημο δισκοβόλο.

Ο «Δισκοβόλος» του Αθηναίου γλύπτη Μύρωνα (450 π.Χ.) σώζεται σε πολλά ρωμαϊκά μαρμάρινα αντίγραφα. Η ιταλική κυβέρνηση επέτρεψε στον Χίτλερ να αγοράσει το μοναδικό αντίγραφο με την αυθεντική κεφαλή από τη συλλογή της ρωμαϊκής πριγκιπικής οικογένειας Λανσελότι και να το δωρίσει στο σημαντικότερο μουσείο αρχαιοτήτων του Μονάχου, τη Γλυπτοθήκη. Οι συγγραφείς της

ελληνικής και ρωμαϊκής αρχαιότητας επαίνεσαν το γλυπτό – όπως μας είπε ο Χίτλερ – σαν την επιτομή της ιδέας ότι «η ομορφιά είναι αρετή» και ότι «στην ανθρωπότητα, η πνοή του θείου μπορεί να γίνει αισθητή» και ότι «ο αθλητικός ανταγωνισμός των σωμάτων δεν είναι λιγότερο ένδοξος από τον ανταγωνισμό των μυαλών».

Τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την πολιτιστική σημασία των καλλιτεχνικών μας πόλεων τον βλέπει στο γεγονός ότι η υπουργική γραφειοκρατία του Βερολίνου θα αποκτήσει ακόμη μεγαλύτερη επιρροή σε αυτές από ό,τι έχει ήδη σήμερα.

Η υπουργική γραφειοκρατία του Βερολίνου συγχέει τα καθήκοντα της κεντρικής εξουσίας, που είναι απλώς να καθορίζει την κατεύθυνση και να παρεμβαίνει εκεί όπου προκύπτουν ζημιές, με μια ενιαία προσέγγιση που καταπνίγει εντελώς τη ζωή εκτός του κράτους. Γι' αυτό είναι ένας ιδιαίτερα μεγάλος κίνδυνος, επειδή η υπουργική γραφειοκρατία έχει συσταθεί τα τελευταία 20 χρόνια σχεδόν αποκλειστικά από μόνη της, και ένας άνθρωπος όπως ο Φρίντριχ Καρλ Σούρεν (Friedrich Karl Surén), ο επικεφαλής του δημοτικού τμήματος του υπουργείου Εσωτερικών του Ράιχ, πρόκειται να γίνει υφυπουργός απλώς και μόνο επειδή υπηρέτησε για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα στο υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ, παρόλο που το έργο του έχει κάνει περισσότερο κακό παρά καλό σε αμέτρητες περιπτώσεις.

Γι' αυτό πρέπει να διασφαλίσουμε ότι θα προσλάβουμε όσο το δυνατόν περισσότερους ικανούς διοικητικούς υπαλλήλους στις χώρες και θα τους χρησιμοποιήσουμε για την επιβολή της υπουργικής γραφειοκρατίας. Τέτοιοι άνθρωποι, που είναι και χρήσιμοι στην πράξη, μπορούν να εξελιχθούν μόνο εάν τους δοθεί η ευκαιρία να επιδείξουν τις ικανότητές τους στις δικές τους διοικητικές οργανώσεις. Όσο πιο αποκεντρωμένη ήταν η διοίκηση του Ράιχ, τόσο ευκολότερο ήταν να βρεθούν για τις κεντρικές αρχές ικανοί άνθρωποι που να ξέρουν πραγματικά πού να δίνουν οδηγίες στην εξωτερική διοίκηση και πού να παρεμβαίνουν.

Αν αφήσουμε τη διαδικασία της υπουργικής γραφειοκρατίας όπως είναι τώρα, σε λίγα χρόνια η συνέπεια θα είναι μια γενική απάθεια για το Ράιχ. Γιατί οι άνδρες που καταφέρνουν κάτι και είναι προσγειωμένοι στην πραγματικότητα, σαν δήμαρχοι και διοικητές περιφερειών, ανέχονται συνεχώς το γεγονός ότι κάποιος κακομοίρης σε ένα υπουργείο του Βερολίνου αποφασίζει για πράγματα που έχουν προετοιμάσει αυτοί με τους υπαλλήλους τους σε μια μακρά περίοδο δύσκολης λεπτομερούς δουλειάς και, με μια αρνητική απόφαση, πιθανώς καταστρέφουν ολόκληρη τη δουλειά τους. Το γεγονός ότι τα υπουργεία του Βερολίνου κατά τη λήψη αποφάσεων σε μεμονωμένες περιπτώσεις έπαιρναν τη σωστή απόφαση, ήταν αναπόφευκτα σπάνιο. Επειδή οι άνδρες που εργάζονταν σε σε ένα υπουργείο δεν έδειχναν καμία ανεκτικότητα, έχοντας περάσει από μια πληθώρα μικρών θέσεων δημόσιων υπαλλήλων σε αυτό που θεωρούσαν θέση υπουργικού συμβούλου με κύρος, αλλά θεωρούνταν γελοία για άνδρες με εξαιρετικές επιδόσεις. Ποιος ικανός επαγγελματίας του θεάτρου, για παράδειγμα, θα μπορούσε να πειστεί να γίνει σύμβουλος για θεατρικά θέματα στο Υπουργείο Προπαγάνδας για έναν μισθό υπουργικού συμβούλου 700-800 μάρκα; Το βασικό πράγμα της ζωής των υπουργικών συμβούλων είναι, επομένως, ο μικροπρεπής γραφειοκρατικός εγωισμός τους.

Γι' αυτό, το αφεντικό, ανησυχούσε ιδιαίτερα για μια πόλη όπως το Μπαϊρόιτ, μήπως δεν θα εξαρτάται καθόλου από τα υπουργικά κονδύλια για

τα έργα τέχνης της και να υπακούει σε υπουργικές οδηγίες. Γι' αυτό παρακολουθεί με ιδιαίτερο ενδιαφέρον την καριέρα των δύο γιων της Γουίνιφρεντ Βάγκνερ (Winifred Wagner) και ελπίζει ότι θα συνεχίσουν το έργο της ζωής του πατέρα και της μητέρας τους. Πέραν αυτού, θα κάνει προσωπικά ό,τι περνάει από το χέρι του για να διασφαλίσει τη διατήρηση της πόλης του Ρίχαρντ Βάγκνερ και των χώρων τέχνης της κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε για να διατηρήσουμε τους σπουδαίους πολιτιστικούς μας χώρους είναι να τους αφήσουμε υπό τη φροντίδα των διαφόρων πόλεων όπου βρίσκονται σήμερα. Όσο όμορφο κι αν είναι το Βερολίνο και όσο κατάλληλο είναι σαν πολιτική και στρατιωτική μητρόπολη – σκεφτείτε μόνο την παρέλαση στα γενέθλια κάθε Αρχηγού – δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί σαν μια μητρόπολη τέχνης. Απλώς του λείπει η ατμόσφαιρα για αυτό.

Αυτός, το αφεντικό, ήταν και κατά της δημιουργίας άλλων πόλεων στο μέγεθος του Βερολίνου. Αρκούσε για το Ράιχ να έχει μια πόλη των πέντε εκατομμυρίων (Βερολίνο), δύο πόλεις των δύο εκατομμυρίων (Βιέννη και Αμβούργο) και πολλές πόλεις με ένα εκατομμύριο κατοίκους. Το να διευρύνουμε τις μεγάλες πόλεις μας, για να προσανατολίσουμε σε αυτές όλη την πολιτιστική ζωή των μεγάλων περιοχών του γερμανικού Ράιχ γύρω τους, είναι ανοησία. Για το λόγο αυτό, είπε στον Κρίστιαν Βέμπερ (Christian Weber)[226] ότι ήταν ηλίθιο να θέλει να ενσωματώσει το Στάρνμπεργκ[227] στο Μόναχο.

Αντιθέτως, ειδικότερα το Μόναχο, θα έπρεπε να αφεθεί ως έχει, για να διατηρηθεί ο πραγματικός χαρακτήρας του. Αυτός, το αφεντικό, θα μπορούσε να έκαμνε τις συνεδριάσεις του κόμματος στο Μόναχο, αν το ήθελε.

Αλλά ακριβώς επειδή ήθελε να δημιουργήσει στη Γερμανία μια πληθώρα μικρών, μεσαίων και μεγάλων πόλεων, που θα ήταν τα κέντρα της γερμανικής πολιτιστικής ζωής, είχε χαλαρώσει την εκπροσώπηση του κόμματος και, για παράδειγμα, μετέφερε το συνέδριο του κόμματος στη Νυρεμβέργη, όπου ουσιαστικά περιέβαλε την πόλη για 10 ημέρες με την λαμπρότητα των αρχαίων ολυμπιακών εορτών. Με βάση αυτές τις σκέψεις, απέρριψε και την ιδέα της μεταφοράς του Ανώτατου Δικαστηρίου του Ράιχ από τη Λειψία και χαιρέτισε την ιδέα ότι μια ανώτατη αρχή του Ράιχ, όπως το Διοικητικό Δικαστήριο του Ράιχ, θα έπρεπε να έρθει στη Βιέννη. Μετά τον πόλεμο, θα έπρεπε να συναντηθεί ξανά με τον Αρχηγό των SS του Ράιχ Χίμλερ, για να συζητήσουν για τα μελλοντικά εκπαιδευτικά και ερευνητικά ιδρύματα για την ιατρική επιστήμη. Διότι πρέπει να γίνει σίγουρα κατανοητό, ότι η ιατρική επιστήμη δεν μπορεί και δεν πρέπει να κατακερματιστεί σε ιατρική των SS, ναυτική ιατρική, αστυνομική ιατρική, πολιτική ιατρική και τα παρόμοια.

---

226. Έμπορος αλόγων του Μονάχου, παλιός σύντροφος του κόμματος, ο οποίος στις 14/15 Οκτωβρίου 1922 οργάνωσε την επιτυχημένη μάχη στους δρόμους των SA στο Κόμπουργκ, για την οποία ο Χίτλερ, στις 6 Νοεμβρίου 1932, καθιέρωσε για τους συμμετέχοντες το «Σήμα του Κόμπουργκ», το οποίο φορούσε ο ίδιος συχνά, σαν παράσημο του κόμματος. Αργότερα, δημοτικός σύμβουλος στο Μόναχο και επιθεωρητής των σχολών ιππασίας των SS, ο Βέμπερ έγινε ευρέως γνωστός σαν πρόεδρος του Διεθνούς Συνεδρίου για την Εκτροφή Καθαρόαιμων Αλόγων, του Ιπποδρομιακού Ομίλου Μονάχου-Ριμ και του διοικητικού συμβουλίου για την «Καφέ Κορδέλα της Γερμανίας», εκείνη την εποχή το μεγαλύτερο τιμητικό βραβείο στις γερμανικές ιπποδρομίες.

227. Ο Χίτλερ αγαπούσε τη λίμνη Στάρνμπεργκ, στην οποία ο ίδιος με την ανιψιά του «Γκέλι» Ράουμπαλ και με τους συνεργάτες του έκαναν πολλές βαρκάδες και ιστιοπλοΐα την εποχή του αγώνα. Εκτιμούσε επίσης ιδιαίτερα την πόλη Στάρνμπεργκ, επειδή είχε προσφέρει – στον άνθρωπο που μόλις είχε αποφυλακιστεί από τη φυλακή Λάντσμπεργκ – την πρώτη νέα «τοπική ομάδα» του NSDAP το 1925, μετά τη επανίδρυση του NSDAP.

99 4 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Κανένα έθνος δεν έχει χαθεί ποτέ από χρέη.

Στο δείπνο, το αφεντικό εξήγησε ότι η αποπληρωμή του χρέους του Ράιχ που προκλήθηκε από τον πόλεμο (Απρίλιος 1945: 387 δισεκατομμύρια μάρκα του Ράιχ) δεν θα αποτελούσε πρόβλημα:
1. τα εδαφικά κέρδη που επιτεύχθηκαν από το γερμανικό σπαθί, όπως δήλωσε πρόσφατα, θα έφερναν μια τόσο σημαντική αύξηση του εθνικού πλούτου, που θα υπερέβαινε το κόστος του πολέμου πολλαπλάσια.
2. η εμπλοκή 20 εκατομμυρίων φτηνών ξένων εργατών στη γερμανική οικονομική διαδικασία θα έφερνε ένα κέρδος που θα υπερέβαινε κατά πολύ το εθνικό χρέος που προέκυψε σαν αποτέλεσμα του πολέμου. Αρκεί να υπολογίσουμε πόσα θα κερδίζαμε, αν ο αλλοδαπός εργάτης, κέρδιζε μόνο 1.000 μάρκα του Ράιχ ετησίως, αντί για – ας πούμε – 2.000 μάρκα του Ράιχ όπως ο ντόπιος εργάτης.

Ωστόσο, είναι αξιοσημείωτο ότι μέχρι στιγμής ελάχιστοι Γερμανοί επιχειρηματίες το πρόσεξαν αυτό. Χρειάστηκε μάλιστα κατά καιρούς, να εξηγήσει στον υπουργό Οικονομικών του Ράιχ, σύντροφο του κόμματος Βάλτερ Φουνκ, έναν υπολογισμό των εθνικών περιουσιακών στοιχείων, για να δει πόσο σημαντικά ανέβηκε το βιοτικό επίπεδο του γερμανικού λαού από τους πολυάριθμους ξένους εργάτες και τη συνακόλουθη μείωση του κόστους της χειρωνακτικής εργασίας που προέκυψε από τη συμμετοχή τους (συγκρίνετε το εύρος του κόστους της εγχώριας γερμανικής εργασίας με το κόστος της γερμανικής εργασίας στο εξωτερικό).

Τελικά, όμως, η ιστορία μας διδάσκει ότι κανένα έθνος στον κόσμο δεν χάθηκε ποτέ εξαιτίας του χρέους.

Συνεπώς, μπορούμε μόνο να συστήσουμε στην οικονομία μας, να είναι 100% αισιόδοξη, όσον αφορά τα εξοπλιστικά καθήκοντα που φέρνει μαζί του ο πόλεμος[228].

100 5 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Από τις δηλώσεις αγάπης για ένα γερμανικό ποιμενικό και τις ξεχωριστές ξεναγήσεις στο Μπέργκχοφ

Στο μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό μίλησε με ενθουσιασμό για την Μπέλα, τον νέο του Γερμανικό Ποιμενικό, για την οποία όλα, εκτός από το όνομά της, του έφερναν μεγάλη χαρά. Κατά τη διάρκεια των περιπάτων τους, αρχικά έκαμναν κάποιες ασκήσεις εκπαίδευσης. Όταν ήθελε να την εκπαιδεύσει να πηδάει πάνω από ένα παγκάκι με ένα άλμα, η Μπέλα ανέβαινε στο κάθισμα, περίμενε μέχρι να την πλησιάσει – την μάλωνε – και μετά πηδούσε χαλαρά πάνω από την πλάτη. Αλλά τώρα την είχε φτάσει στο σημείο να ανταποκρίνεται στις εντολές του, χωρίς να καταφεύγει αρχικά στο είδος της νωθρότητας που δεν αντέχει καθόλου.

Ήταν σαν ο σκύλος να είχε ένα ρολόι στο κεφάλι του: παρόλο που ήταν

228. Πολεμική παραγωγή της γερμανικής βιομηχανίας για σκοπούς της Βέρμαχτ 1939 – 44: 120 δισεκατομμύρια μάρκα του Ράιχ.

εντελώς σκοτεινά στο καταφύγιο, κάθε πρωί στις 9 π.μ. έδινε μια μεγάλη παράσταση, ορμούσε πάνω του και έκανε τις πιο άγριες εκδηλώσεις αγάπης χτυπώντας τον δυνατά με τα πόδια του.

Έτσι, έπρεπε να ξυπνάει νωρίς το πρωί αντί να ξαπλώνει και να διαβάζει για άλλη μία ή δύο ώρες. Ακόμα κι αν είχε κοιμηθεί μέχρι πολύ αργά το βράδυ, όπως χθες το βράδυ που διάβαζε το βιβλίο του Φραντς Πέτρι (Franz Petri) «Γερμανική Λαϊκή Κληρονομιά στη Βαλλονία και τη Βόρεια Γαλλία» (που δημοσιεύτηκε το 1937). Παρεμπιπτόντως, έμαθε με ενδιαφέρον από αυτό το βιβλίο ότι, με βάση τα τοπωνύμια και τα λοιπά, αυτές οι περιοχές είναι παλιές γερμανικές γαίες που μας κλάπηκαν και των οποίων την επιστροφή μπορούμε δικαίως να απαιτήσουμε. Διάβασε και τους δύο τόμους μονομιάς.

Τέλος, το αφεντικό σχολίασε χιουμοριστικά τις μεταγενέστερες ξενάγησεις στα σπίτια του, στο Μπέργκχοφ και στο αρχηγείο, σχολιάζοντας τη φύση των υπαλλήλων του Βαυαρικού μουσείου.

Από τις χάλκινες προτομές για τις οποίες είχε ποζάρει προσωπικά, ο Χίτλερ θεωρούσε σαν τις καλύτερες εκείνες του καθηγητή Φερδινάνδου Λίμπερμαν και των γλυπτών Τίοντορ Λιντς (Theodor Linz), Χέντβιχ Μαρία Λεΐ (Hedwig Maria Ley) και Χανς Σβέγκερλε (Hans Schwegerle). Από τα ζωγραφισμένα πορτρέτα, του άρεσαν ιδιαίτερα το «Πορτρέτο του Αρχηγού» του Φραντς Τριμπς (Franz Triebsch) και το «Ο Αρχηγός στο Πεδίο της Μάχης» του καθηγητή Κόνραντ Χόμελ (Conrad Hommel).

Φήμη του Στρατηγείου του Αρχηγού στο μέτωπο

Μια άλλη αξιοσημείωτη συζήτηση ήταν με τον λοχαγό Κλέκελ σχετικά με τη φήμη του Στρατηγείου του Αρχηγού μεταξύ των στρατιωτών στο μέτωπο. (Ο Κλέκελ είπε):

Από τότε που ο Αδόλφος Χίτλερ ανέλαβε την ανώτατη διοίκηση του στρατού τον περασμένο Δεκέμβριο, και οι ελλείψεις σε εφόδια – στο μέτρο του ανθρωπίνως δυνατού – είχαν εξαλειφθεί και έρχονταν σαφείς εντολές, που δείχνουν την άμεση σύνδεση μεταξύ του Στρατηγείου του Αρχηγού και του μετώπου, το Στρατηγείο του Αρχηγού, σε αντίθεση με το Στρατηγείο του Κάιζερ του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, έχει εξαιρετική εκτίμηση, χωρίς ο στρατιώτης στο μέτωπο να ενδιαφέρεται για την ακριβή του θέση, είτε στον τομέα του μετώπου είτε πιο πίσω. Ο τίτλος της περιχειρίδας στο μανίκι ή έμβλημα στήθους ή το παράσημο στο στήθος με την επιγραφή «FHQu», που θα απονεμηθεί σε όποιον είναι μέλος του εδώ και πολύ καιρό, θα είναι κάποτε ένα ιδιαίτερα σεβαστό βραβείο.

101 5 Μαΐου 1942, βράδυ

Η αξία των καλών συνεργατών

Στο δείπνο, ο κ. Μπόρμαν ανέφερε το γεγονός ότι στις κρατικές επισκέψεις του Νούτσε έβλεπε πάντα νέα πρόσωπα να τον συνοδεύουν, και ότι, αυτό προφανώς οφειλόταν στο ότι έκανε αλλαγή φρουράς κάθε λίγα χρόνια.

Το αφεντικό σχολίασε πάνω σ' αυτό, ότι ο Ντούτσε σίγουρα το έκανε αναγκαστικά, γιατί ο Ντούτσε γνώριζε εξίσου καλά με εκείνον ότι οι μακροπρόθεσμοι σχεδιασμοί μπορούν να γίνουν μόνο με άνδρες που θα κρατήσουν τις θέσεις τους μακροπρόθεσμα. Εάν ο Ντούτσε αναγκαζόταν συχνά να αλλάζει την φρουρά του, αυτό οφειλόταν κυρίως στο ότι:

α) το προσωπικό που είχε στη διάθεσή του για ηγετικές θέσεις δεν περιλάμβανε αρκετά ικανά άτομα για να διατηρήσει όλους αυτούς τους άνδρες στις θέσεις τους μακροπρόθεσμα,

β) οι καλύτεροι άνδρες του κόμματος θα έπρεπε να προτείνονται πάντα για τις θέσεις των νομαρχών, και καθώς οι νομάρχες διορίζονταν από τον βασιλιά έτσι δινόταν η ευκαιρία στον βασιλιά να δημιουργήσει προσβολή κατά του Ντούτσε εάν δεν παρουσιαζόταν αρκετός αριθμός φασιστών.

Το πόσο δύσκολο είναι να βρεις κατάλληλους άνδρες για όλες τις ηγετικές θέσεις, αυτός, το αφεντικό, το γνώριζε καλά. Έπρεπε συνεχώς να βασίζεται στους ίδιους ανθρώπους. Ακόμα και όταν κάλυπτε τις θέσεις του Επιτρόπου του Ράιχ στην Ανατολή, δεν μπορούσε να κάνει χωρίς τη συμμετοχή των βετεράνων περιφερειαρχών όπως ο Χέινριτς Λόζε (Hinrich Lohse) και ο Έριχ Κοχ (Erich Koch). Συγχρόνως ήθελε να κρατήσει αυτές τις ηγετικές προσωπικότητες στις θέσεις τους για όσο το δυνατόν περισσότερο, προκειμένου να κάνει πραγματικά αποτελεσματική δουλειά μαζί τους.

Ο Χέινριτς Λόζε, έμπορος (περιφερειάρχης του Σλέσβιχ-Χόλσταϊν από το 1925 και επίσης Ύπατος Πρόεδρός του από το 1933), έγινε «Επίτροπος του Ράιχ για την Όστλαντ» (Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία και Λευκορωσία) το 1941.

Ο Έριχ Κοχ, εργάτης στους σιδηροδρόμους, περιφερειάρχης (από το 1928) και Ύπατος Πρόεδρος της Ανατολικής Πρωσίας (από το 1933), έγινε «Επίτροπος του Ράιχ της Ουκρανίας» το 1941. Με την αδίστακτη κατοχική του πολιτική, έστρεψε τους Ουκρανούς εναντίον των Γερμανών στρατιωτών μας – οι οποίοι αρχικά έγιναν δεκτοί με αγαλλίαση σαν «απελευθερωτές από τον σοβιετικό ζυγό» – και έτσι έγινε εν μέρει υπεύθυνος για τον σοβιετικό αντάρτικο πόλεμο εναντίον της γερμανικής Βέρμαχτ και της πολιτικής διοίκησης, που ήταν ιδιαίτερα βάναυσος στην Ουκρανία από το 1943 και μετά.

Ο εθνικός ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν είχε απόλυτο δίκιο όταν επεσήμανε ότι οι άνδρες στους οποίους ανατέθηκαν βραχυπρόθεσμες αποστολές δεν θα μπορούσαν ποτέ να ολοκληρώσουν πλήρως τα καθήκοντά τους ή να αφοσιωθούν στα καθήκοντά τους με τους άνδρες με μακροπρόθεσμες αποστολές. Εάν ένας περιφερειάρχης δεν πάρει τη διαβεβαίωση ότι η αποστολή του είναι μακροπρόθεσμη, θα επηρεάζεται πάντα από δύο ανησυχίες σε όλο τον προγραμματισμό του:

1. Πώς θα συνεχίσει ο διάδοχός του το έργο που έχει ήδη ξεκινήσει και τα σχέδια που έχουν ήδη καταρτιστεί;

2. Πώς θα επικρίνει ο διάδοχος το ίδιο το σχέδιο και την εκτέλεση που έχει ήδη ολοκληρωθεί; Δεν θα δηλώσει ίσως ότι η τοποθεσία των διατηρητέων κτιρίων επιλέχθηκε λανθασμένα, ότι τα κεφάλαια σπαταλήθηκαν και ούτω καθεξής;

Το πόσο δύσκολο είναι να βρει κανείς τους κατάλληλους άνδρες για ηγετικές θέσεις φαίνεται από το γεγονός ότι αυτός – που είχε βρει ηγέτες πρώτης τάξεως για τα SS, το Εθνικοσοσιαλιστικό Μηχανοκίνητο Σώμα (NSKK), την Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ (RAD) και ούτω καθεξής – δεν μπόρεσε να βρει τον κατάλληλο άνθρωπο για τα SA, έτσι που τα SA, η μαχητική δύναμη στην περίοδο πριν από την ανάληψη της εξουσίας, έχουν γίνει μια οργάνωση που συχνά δεν αναγνωρίζει τα καθήκοντά της εγκαίρως ή δεν ξέρει πώς να τα αντιμετωπίσει σωστά. Λαμβάνοντας υπόψη ειδικά τις συνθήκες μέσα στα SA, ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος που βρήκε τον κατάλληλο

άνθρωπο στο πρόσωπο του Μπάλντουρ φον Σίραχ (Baldur von Schirach) για το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα της νεολαίας μας εκείνη την εποχή.

Από το 1933 έως το 1939, 2,5 εκατομμύρια νέοι άνδρες και 0,3 εκατομμύρια νέες γυναίκες ολοκλήρωσαν την Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ (RAD). Ο Κονσταντίν Χιρλ (Konstantin Hierl), γεννημένος το 1875, ήταν ο ηγέτης Εργασίας του Ράιχ και γραμματέας του κράτους στο υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ, ήταν πολυπαρασημοφορημένος αξιωματικός καριέρας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (συμπεριλαμβανομένου του Αρχηγού του Επιτελείου του Α' Βαυαρικού Σώματος Εφέδρων). Το 1924, αποστρατεύθηκε από τη Ράιχσβερ σαν συνταγματάρχης. Επειδή ο Χιρλ έχαιρε μεγάλης εκτίμησης στη Βαυαρία σαν ο απελευθερωτής του Άουγκσμπουργκ από τους Σπαρτακιστές, ο Χίτλερ το 1929 τον έφερε στην εθνική ηγεσία του NSDAP και το 1932 τον διέταξε να ιδρύσει την «Εθελοντική Υπηρεσία Εργασίας του NSDAP», η οποία εκπαίδευσε 20.000 νέους σε στρατόπεδα σαν μελλοντικούς ηγέτες υπηρεσιών εργασίας. Με νόμο της 26ης Ιουνίου 1935, ο Χίτλερ υποχρέωσε όλους τους νέους άνδρες και γυναίκες να εκπληρώσουν έξι μήνες (αργότερα ένα χρόνο) στην υπηρεσία εργασίας. Μέχρι το 1939, η Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ αποτελούνταν από 360.000 άνδρες και 100.000 γυναίκες. (Η δύναμη των γυναικών στην υπηρεσία εργασίας ήταν μικρότερη, δεδομένου ότι τα κορίτσια ηλικίας μεταξύ 17 και 25 ετών μπορούσαν να προσφέρουν για την υπηρεσία εργασία και εναλλακτική υπηρεσία σε γεωργικές εργασίες, οικιακές βοηθοί για πολύτεκνες οικογένειες, νοσοκομειακή βοήθεια και άλλες μορφές κοινωνικής βοήθειας.) Η Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ έκανε εργασίες σε καιρό ειρήνης, για παράδειγμα το 1936/37: προστασία από πλημμύρες για 37.000 εκτάρια γεωργικής γης, άρδευση και αποστράγγιση 106.000 εκταρίων, έργα αναδασμού για 23.000 εκταρίων, κατασκευή 1.340 χλμ. γεωργικών δρόμων, αναδάσωση 9.000 εκταρίων άγονης γης, άρδευση και αποστράγγιση 11.500 εκταρίων δάσους, διαχείριση δασών 15.000 εκταρίων και ανάπτυξη 34.000 εκταρίων δασικής έκτασης για καλλιέργεια. Σ' αυτό περιλαμβανόταν η παροχή βοήθειας σε περιπτώσεις καταστροφών και εργασίες συγκομιδής στην ύπαιθρο, η καλλιέργεια τυρφώνων, η αποκατάσταση παράκτιας γης και οι διορθώσεις της κοίτης των ποταμών. Ο εκπαιδευτικός στόχος ήταν να ενσταλάξουν σεβασμό για τη χειρωνακτική εργασία.

Ο Χίτλερ είχε 20 ηγέτες του Ράιχ σαν κορυφαία στελέχη του NSDAP. Εκτός από τον γραμματέα και αναπληρωτή του στην ηγεσία του κόμματος, Μάρτιν Μπόρμαν, και τους ηγέτες των SA, SS, NSKK, RAD και HJ, σε αυτούς περιλαμβάνονταν οι: Ρόμπερτ Λάι (Robert Ley) [Οργάνωση του NSDAP, επικεφαλής του «Γερμανικού Εργατικού Μετώπου» (Deutsche Arbeitsfront – DAF) και της «Δύναμης μέσω της Χαράς» (Kraft durch Freude – KdF), Φίλιπ Μπούλερ (Philipp Bouhler) (Καγκελαρία του Αρχηγού, Επιτροπή Αναθεώρησης του Κόμματος για την Προστασία της NS – Λογοτεχνίας), Καρλ Φίλερ (Karl Fiehler) (Γραφείο Δημοτικής Πολιτικής του NSDAP), δρ. Όττο Ντίτριχ (NSDAP – Επικεφαλής Τύπου του Ράιχ), Μαξ Άμαν (Max Amann) (Ηγέτης του Ράιχ για τον Τύπο και Επικεφαλής του Κεντρικού Εκδοτικού Οίκου του NSDAP, «Franz Eher Nachfolger, GmbH.» στο Μόναχο), Φραντς Ξαβιέρ Σβαρτς (Franz Xaver Schwarz) (NSDAP – Ταμίας του Ράιχ), Χανς Φρανκ Β' (Hans Frank II) (NSDAP – Νομικό Γραφείο του Ράιχ), Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ

(Richard Walther Darré) (Γραφείο Γεωργικής Πολιτικής του Ράιχ), Φραντς Ρίτερ φον Επ (Franz Ritter von Epp) (Γραφείο Αποικιακής Πολιτικής), Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ (Alfred Rosenberg) (Γραφείο Εξωτερικής Πολιτικής και Γραφείο Εποπτείας της Πνευματικής και Ιδεολογικής Κατάρτισης και Εκπαίδευσης του NSDAP), καθώς και οι Βάλτερ Μπουχ (Walter Buch) και Βίλχελμ Γκριμ (Wilhelm Grimm) (και οι δύο: Ανώτατοι Δικαστές του Κόμματος).

Ο Μπένεντικτ Μπάλντουρ φον Σίραχ έγινε ηγέτης του Ράιχ της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανικής Φοιτητικής Ένωσης το 1928, ηγέτης της Νεολαίας του Ράιχ του NSDAP στις 30 Οκτωβρίου 1931, ηγέτης της Νεολαίας του Γερμανικού Ράιχ με νόμο της 1ης Δεκεμβρίου 1936, και περιφερειάρχης και Κυβερνήτης της Βιέννης το 1940. Ο Σίραχ (1907–1974) ήταν γιος του Γενικού Διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου της Βαϊμάρης, και σαν Γερμανο-αμερικανός, είχε παντρευτεί μια Αμερικανίδα από την εύρωστη οικονομική οικογένεια των Νόρις. Σαν φοιτητής γερμανικών σπουδών και ιστορίας της τέχνης, ο Σίραχ ήρθε σε στενή επαφή με τον Χίτλερ ήδη από το 1925.

Σίραχ/Άξμαν, οι ηγέτες της νεολαίας

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν επίτευγμα του Σίραχ η δημιουργία του μεγαλύτερου κινήματος νεολαίας στον κόσμο. Άλλωστε, ο Σίραχ τον είχε προσεγγίσει σαν νέος και είχε ήδη αφιερωθεί στην οικοδόμηση του φοιτητικού κινήματος σε νεαρή ηλικία. Τι παλληκάρια ήταν και οι συνεργάτες του και οι διάδοχοί του, για παράδειγμα ο Χάρτμαν Λάουτερμπαχερ (Hartmann Lauterbacher) και ο Άρτουρ Άξμαν (Artur Axmann). Με την παρατήρηση του Μπόρμαν, ότι ο Λάουτερμπαχερ έκανε εξαιρετική δουλειά σαν περιφερειάρχης στο Αννόβερο και ότι ο στρατάρχης του Ράιχ είχε επίσης μιλήσει με τα καλύτερα λόγια για το έργο του σαν Ανώτατου Προέδρου, είχε συμφωνήσει και το αφεντικό. Στη συνέχεια, επεσήμανε ότι, ο Άξμαν λόγω του τραυματισμού του στον πόλεμο, θεωρούνταν πρότυπο στρατιωτικής ανδρείας στη Νεολαία του Χίτλερ, ακόμη και πέρα από την προηγούμενη εκτίμηση που είχε βρει μεταξύ των αγοριών και των κοριτσιών σαν μεγάλος ιδεαλιστής.

Η Νεολαία του Χίτλερ (Hitlerjugend – HJ) είχε ήδη επτά εκατομμύρια μέλη πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Χωριζόταν στους «Γερμανούς Νεαρούς» (Deutsche Jungvolk – DJ) (αγόρια ηλικίας 10 έως 14 ετών), στις «Γερμανίδες νεαρές κοπέλες» (Deutschen Jungmädel) (κορίτσια ηλικίας 10 έως 14 ετών), την λεγόμενη «Ομάδα Νεολαίας Χίτλερ» (Stamm-HJ) για αγόρια ηλικίας 14 έως 18 ετών, την «Ένωση Γερμανίδων Κορασίδων» (Bund Deutscher Mädel – BDM) για κορίτσια ηλικίας 14 έως 18 ετών και το Έργο Ένωσης Γερμανίδων Κορασίδων «Πίστη και Ομορφιά» (BDM-Werk «Glaube und Schönheit») για κορίτσια ηλικίας 18 έως 21 ετών.

Ο Χάρτμαν Λάουτερμπαχερ, επιτελάρχης της Νεολαίας Χίτλερ του Σίραχ, ήταν από το 1940 περιφερειάρχης και Ανώτατος Πρόεδρος της επαρχίας του Ανόβερου.

Ο Άρτουρ Άξμαν, ένας από τους λίγους παραλήπτες του ανώτερου γερμανικού παράσημου, του «Τευτονικού Τάγματος», ήταν ο εμπνευστής της προοδευτικής κοινωνικής νομοθεσίας προς όφελος της γερμανικής νεολαίας και ο διοργανωτής του Επαγγελματικού Διαγωνισμού του Ράιχ. Από το 1940 έως το 1945, ο ίδιος διετέλεσε Αρχηγός της Νεολαίας του Ράιχ.

Ο Επίτροπος του Ράιχ για τους Νορβηγούς

Ήταν ευχαριστημένος που στον περιφερειάρχη Τερμπόβεν[229] βρήκε για μια από τις πιο δύσκολες Επιτροπείες, δηλαδή τη Νορβηγία, έναν κατάλληλο επικεφαλής. Όπως του είχε εξηγήσει ξανά μόλις σήμερα ο περιφερειάρχης Τερμπόβεν, ήξερε ότι θα έβγαζε προσχωσιγενή άμμο κάτω από τα πόδια του αν δεν ενεργούσε αδίστακτα. Γι' αυτό το λόγο συνέλαβε το τμήμα του νορβηγικού διδακτικού προσωπικού, που πίστευε ότι έπρεπε να σαμποτάρουν τα γερμανικά μέτρα και τους ανάγκασε να κάνουν οχυρωματικά έργα. Το μόνο λυπηρό είναι ότι το ναυτικό προσωπικό που ήταν υπεύθυνο για τη μεταφορά αυτών των δασκάλων ενέδωσε για άλλη μια φορά στην υπερβολική γερμανική καλοσύνη. Αρχικά είχαν αρνηθεί τη θαλάσσια μεταφορά επειδή δεν υπήρχαν αρκετά σωσίβια για αυτούς τους Νορβηγούς, στα εν λόγω πλοία, αντί να σκεφτούν, ότι θα πρέπει να είναι ευχαρίστηση για αυτούς τους Νορβηγούς να τους τορπιλίσουν και να τους στέλνουν στον βυθό της θάλασσας οι αγαπημένοι τους Άγγλοι.

Εάν αυτός, το αφεντικό, έχει στην πλειοψηφία των ηγετικών θέσεων άνδρες που είναι πλήρως ικανοί για τα καθήκοντά τους, τότε αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι δεν έχουν φτάσει στις θέσεις αυτές λόγω νομικής εκπαίδευσης, αλλά επειδή έχουν περάσει με επιτυχία από το σχολείο της ζωής.

Λάμερς

Ο μόνος δικηγόρος μεταξύ των συνεργατών του που ήταν πραγματικά ικανός ήταν ο Λάμερς[230]. Ο Λάμερς γνώριζε ότι βρίσκεται εκεί για να βρει νομική υποστήριξη για τις ανάγκες του κράτους και δεν μπέρδευε τις νομικές θεωρητικολογίες με την πρακτική ζωή. Στην περίπτωση του Λάμερς, αυτό συνέβαινε επειδή, παρά τη νομική του εκπαίδευση, είχε διατηρήσει την κοινή λογική του.

Χωρίς αυτή την πληθώρα καλών συνεργατών, σίγουρα δεν θα είχε σημειώσει τόση πρόοδο στο πολιτικό του έργο όση έχει στην πραγματικότητα.

Ο Χίτλερ ούτε προφήτης ούτε μεσσίας

Αν, όμως, κάποιοι άνθρωποι, στον ενθουσιασμό τους για την αναγέννηση του λαού μας, προσπαθούσαν να τον κάνουν με τη βία προφήτη, δεύτερο Μωάμεθ ή δεύτερο Μεσσία, δεν μπορούσε παρά να δηλώσει ξεκάθαρα ότι δεν αισθανόταν κατάλληλος για προφητείες ή για να εμφανιστεί σαν Μεσσίας.

Από την πλευρά των Προτεσταντών, η ίδρυση της «Παγκόσμιας Ιεραποστολικής Διάσκεψης» το 1910, οι παγκόσμιες διασκέψεις για τον «Πρακτικό Χριστιανισμό (Ζωή και Έργο)» στη Στοκχόλμη το 1925 και στην Οξφόρδη το 1937, και οι παγκόσμιες διασκέψεις για την «Πίστη και Τάξη» στη Λωζάνη το 1927 και στο Εδιμβούργο το 1937 ήταν αυτές που απαίτησαν σύγχρονη δράση από τις χριστιανικές εκκλησίες. Ο Αρχιεπίσκοπος της Σου-

---

229. Ο Γιόζεφ Τερμπόβεν (Josef Terboven), τραπεζικός υπάλληλος, περιφερειάρχης του Έσσεν και Ανώτατος Πρόεδρος της επαρχίας του Ρήνου έγινε Επίτροπος του Ράιχ στη Νορβηγία το 1940. Εκεί, με τις σκληρές και ψυχολογικά εντελώς αναίσθητες μεθόδους κατοχής του, έγινε μισητός από όλους τους Νορβηγούς – ακόμα και από την κυβέρνηση Κουίσλιγκ, της οποίας η ικανότητα δράσης όχι μόνο μειώθηκε, αλλά εξαιτίας του έγινε σχεδόν αδύνατη. Ωστόσο, ο Χίτλερ απέρριψε το αίτημα του Αρχιναύαρχου Ρέιντερ για την απόλυσή του.

230. Ο δρ. Χάινριχ Λάμερς (Heinrich Lammers), σύμβουλος στο υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ από το 1922 και από το 1933 έως το 1945 επικεφαλής της Καγκελαρίας του Ράιχ (αρχικά σαν γραμματέας και μετά σαν υπουργός του Ράιχ), εντυπωσίασε τον Χίτλερ με τη συνεπή αντικειμενικότητά του, τις διοικητικές του γνώσεις και την ευρηματικότητα του σε τέτοιο βαθμό που ο Μάρτιν Μπόρμαν προσπαθούσε πάντα να συμφωνήσει με τον Λάμερς σε περιπτώσεις διαφορών αρμοδιοτήτων.

ηδίας Νάταν Σέντερμπλουμ (Nathan Söderblom) ήταν ένας από τους φημισμένους πρωτοπόρους, που έδειξαν τον δρόμο από την απλή λατρεία στην ανανέωση της λειτουργικής και μυστηριακής ζωής, στη χριστιανική ευθύνη απέναντι στην ανεργία και την οικονομική κρίση, στην κοινωνική ηθική και στην εθνική και διεθνή κοινωνική τάξη, και στον χριστιανικό ακτιβισμό ενάντια στους πολέμους και στους αποκλεισμούς της πείνας, ενάντια στον στρατιωτικό ολοκληρωτισμό και το χάος, ενάντια στις θρησκευτικές συγκρούσεις και το σχίσμα εντός της Εκκλησίας. Αν και ο Χίτλερ ενημερώθηκε για αυτές τις νέες εξελίξεις από τον υπουργό Εκκλησιαστικών Υποθέσεων, προσωπικά παρέμεινε απολύτως αμέτοχος.

102 6 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Κοινή Γνώμη και Επιχειρήσεις

Με βάση μια αναφορά από την Άγκυρα σύμφωνα με την οποία μια ολόκληρη σειρά Ιουδαίων ανταποκριτών απολύθηκαν από το τουρκικό πρακτορείο ειδήσεων, το αφεντικό έκανε κάποιες δηλώσεις σχετικά με τον έλεγχο της κοινής γνώμης από τους Ιουδαίους τόσο στη Γερμανία του συστήματος όσο και στα σημερινά εχθρικά μας κράτη. Όλες τις εξέχουσες θέσεις που επηρεάζουν με οποιονδήποτε τρόπο την κοινή γνώμη τις έχουν σφετεριστεί εγκαίρως οι Ιουδαίοι, δημιουργώντας έτσι μια τεράστια θέση ισχύος στον Τύπο, τον κινηματογράφο και άλλους παράγοντες που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη. Δεν έχουν μόνο προσπαθήσει να αποκτήσουν άμεση επιρροή σε αυτούς τους παράγοντες, αλλά ασκούν ακόμη ισχυρότερη επιρροή από το παρασκήνιο μέσω των λεγόμενων πρακτορείων.

Τα διαφημιστικά πρακτορεία στα χέρια των Ιουδαίων είναι τα πιο επικίνδυνα, καθώς οι Εβραίοι μπορούσαν να καταστρέψουν εντελώς μια μεγάλη καθημερινή εφημερίδα μπλοκάροντας τις διαφημίσεις. Για αυτόν, το αφεντικό, ήταν ιδιαίτερα διδακτικό να δει πώς ο Χούγκενμπεργκ[231] και ο λόρδος Ρόδερμιρ[232] αποθαρρύνθηκαν από τις προσπάθειες μιας συνειδητά εθνικής πολιτικής από την απειλή των Ιουδαίων να αποσύρουν τις διαφημιστικές τους χορηγήσεις. Ο λόρδος Ρόδερμιρ, που εκείνη την εποχή είχε δημοσιεύσει δύο άρθρα υπέρ του κινήματος του Όσβαλντ Μόσλι (Oswald Mosley) στα περιοδικά του, του περιέγραψε κάποτε στο Μπέργκχοφ τον τρόπο με τον οποίο ενεργούν οι Ιουδαίοι και την αδυναμία αντιμετώπισής τους σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Ανεξαρτησία των Ε/Σ εφημερίδων ακόμα και από τα διαφημιστικά γραφεία

Ήταν η δύναμή του, του αφεντικού, ότι τις εφημερίδες του NSDAP, σε αντίθεση με όλες τις άλλες εφημερίδες οποιουδήποτε μεγέθους, τις μεγάλωσε[233] ανεξάρτητες από τα ιουδαϊκά διαφημιστικά πρακτορεία από την

231. Μόνο μέσω του ομίλου εφημερίδων του Άλφρεντ Χούγκενμπεργκ (Alfred Hugenberg) («Σερλ»), που έφτανε από την «Berliner Lokalanzeiger» (Τοπική εφημερίδα του Βερολίνου) και τη «Deutsche Allgemeine Zeitung» (Γερμανική Γενική Εφημερίδα) μέχρι τον επαρχιακό Τύπο, ο «εθνικιστής ηγέτης Χίτλερ» της Νότιας Γερμανίας έγινε δημοφιλής στη Βόρεια Γερμανία σαν «εθνικός τυμπανιστής».

232. Ο λόρδος Χάρολντ Σίντνεϊ Ρόδερμιρ (Harold Sidney Rothermere), γνωστός ως ο «βασιλιάς των βρετανικών εφημερίδων», έλεγχε 12 ημερήσιες εφημερίδες, δύο κυριακάτικες εφημερίδες και δέκα εβδομαδιαίες εφημερίδες. Στον όμιλο μέσων ενημέρωσης που ανέπτυσσε περιλαμβανόταν επίσης η «Daily Mail» με τη μεγαλύτερη επιρροή.

233. Ο Χίτλερ συνεργάστηκε με τα ανεξάρτητα διαφημιστικά πρακτορεία του Γενικού Διευθυντή Έρβιν Φινκεντσέλερ (Erwin Finkenzeller) στο Βερολίνο και το Μόναχο.

αρχή, καθιστώντας τες έτσι μια εντελώς απρόσβλητη οικονομικά οντότητα. Οι θετικές του εμπειρίες με την ανεξαρτησία του κομματικού Τύπου τον οδήγησαν στο να καταστήσει ακόμα και το κόμμα στο σύνολό του οικονομικά απρόσβλητο. Αυτό μπόρεσε να το κάνει ακόμη πιο εύκολα επειδή είχε βρει στον Ταμία του Ράιχ Σβαρτς μια προσωπικότητα που κατάφερε επιδέξια να διοχετεύσει τα έσοδα του κινήματος από συνδρομές, συγκεντρώσεις και ούτω καθεξής στα διάφορα κανάλια δαπανών, που το κίνημα μπόρεσε ακόμη και να χρηματοδοτήσει τον τελικό του αγώνα το 1932.

Εκτός από τον Μούτσμαν[234], ο σύντροφος του κόμματος Λάι[235] είχε τα μεγαλύτερα έσοδα από τις συγκεντρώσεις. Παρουσιάζοντας το αφεντικό σαν κάτι το τρομερό, έκανε τους βιομήχανους και τις συζύγους τους τόσο περίεργους γι' αυτόν, που πλήρωναν μέχρι και 200 μάρκα του Ράιχ για μια θέση σε μια από τις συγκεντρώσεις του στην Κολωνία.

Δυστυχώς τα έσοδα του Λάι από τις συγκεντρώσεις χάθηκαν ξανά από την εταιρεία εφημερίδας του Λάι. Ο Λάι αγνοούσε το γεγονός ότι τα κομματικά τυπογραφεία ήταν καταστροφικά για τις κομματικές εφημερίδες. Αυτό συνέβαινε επειδή τα κομματικά τυπογραφεία έπρεπε να τυπώνουν φυλλάδια για ολόκληρη την περιφέρεια σε κάθε κύμα συγκεντρώσεων, χωρίς καμία εγγύηση πληρωμής. Ένας άνθρωπος σαν τον Μιούλερ[236], που διηύθυνε το τυπογραφείο της «Völkischer Beobachter« στο όνομά του και για δικό του λογαριασμό, μπορούσε να δεχτεί παραγγελίες φυλλαδίων μόνο με πληρωμή μετρητών και να απορρίψει άλλες παραγγελίες με την απλή εξήγηση ότι οι εργάτες του δεν μπορούσαν να ζήσουν με την ιδεολογία τους, αλλά μόνο με τους μισθούς που τους καταβάλλονταν. Αντίθετα, τα τυπογραφεία που ανήκαν στο κόμμα είχαν έναν ιδεαλισμό που τους επιβαλλόταν από τους επικεφαλής των τοπικών ομάδων και άνω και αυτός – καθώς ήταν αναπόφευκτα διαμετρικά αντίθετος με τις επιχειρήσεις – ισοδυναμούσε με την καταστροφή του τυπογραφείου.

Αν αυτός, το αφεντικό, κατόρθωσε να οδηγήσει τον «Λαϊκό Παρατηρητή» με ασφάλεια σε όλη τη διάρκεια του αγώνα, παρόλο που ο «Λαϊκός Παρατηρητής» είχε μόλις την τρίτη πτώχευση όταν τον ανέλαβε, το αφεντικό, αυτό οφείλεται πρωτίστως στη συνεργασία του ηγέτη του Ράιχ, Άμαν. Ο Άμαν είχε αποδείξει ότι ήταν ένας έξυπνος επιχειρηματίας, επειδή ποτέ δεν είχε αναλάβει μια επιχείρηση που δεν ήταν πραγματικά βιώσιμη, ή αν το έκανε, θα την εγκατέλειπε αμέσως. Ακριβώς αυτός ο τρόπος της διοίκησης επιχειρήσεων της βιομηχανίας εφημερίδων ήταν που έδωσε τη δυνατότητα στον εκδότη του «Λαϊκού Παρατηρητή», τον εκδοτικό οίκο «Eher», να γίνει, με την πάροδο των ετών, ο μεγαλύτερος όμιλος εφημερίδων στον κόσμο, σε σύγκριση με τον οποίο οι εταιρείες εφημερίδων των αμερικανών βασιλιάδων εφημερίδων να μοιάζουν με νάνους. Μπορούμε να εκτιμήσουμε πραγματικά αυτό το επίτευγμα μόνο εάν συνειδητοποιήσουμε, ότι είχε αναλάβει τον «Λαϊκό Παρατηρητή» εκείνη την εποχή με 7.000 συνδρομητές, χωρίς διαφη-

---

234. Ο Μάρτιν Μούτσμαν (Martin Mutschmann), ένας Σάξονας κατασκευαστής δαντέλας, ήταν περιφερειάρχης της Σαξονίας από το 1924 και Κυβερνήτης της Σαξονίας από το 1933.

235. Ο δρ. Ρόμπερτ Λάι (Robert Ley), χημικός και επικεφαλής της οργάνωσης του NSDAP του Ράιχ από το 1932, ήταν προηγουμένως – από το 1925 – περιφερειάρχης της Νότιας Ρηνανίας (Κολωνία).

236. Ο Άντολφ Μιούλερ (Adolf Müller), ιδιοκτήτης τυπογραφικής εταιρείας στο Μόναχο, με τις ζωηρές κόρες του και τη βενζινάκατό του με την οποία άρεσε στο Χίτλερ να περνάει τον ελεύθερο χρόνο του στη λίμνη Στάρνμπεργκ, δεν άφησε ούτε καν τον Χίτλερ να τον αποσπάσει από τις καθαρά εμπορικές σκοπιμότητες της διαχείρισης της επιχείρησής του.

μιστικό υλικό και με ένα ταμείο που δεν ήταν αρκετό ούτε για να πληρώσει το απαραίτητο χαρτί.

Ο Χίτλερ αγόρασε τον «Εκδοτικό Οίκο-Έερ» με τον «Λαϊκό Παρατηρητή» μέσω της «Εθνικοσοσιαλιστικής Εργατικής Ένωσής (εγγεγραμμένο σωματείο)» του στις 17 Δεκεμβρίου 1920 για 120.000 μάρκα. Για αυτό το ποσό, 60.000 μάρκα δόθηκαν από τον τότε αξιωματικό της Ράιχσβερ του Μονάχου (αργότερα Κυβερνήτη της Βαυαρίας) Φραντς Ρίτερ φον Έπ (υποτίθεται: από ένα μυστικό ταμείο της Ράιχσβερ). Ένα μέρος έδωσε ο Ντίτριχ Έκαρτ, και το υπόλοιπο χρηματοδοτήθηκε με αυτοεκτυπωμένα (ή ιδιοεκτυπωμένα) άτοκα γραμμάτια αξίας 10 μάρκων, για τα οποία ο Χίτλερ είχε σχεδιάσει το περίγραμμα, συμπεριλαμβανομένης της βάσης της εικόνας.

Οι υπεύθυνοι, επειδή αυτό ισοδυναμούσε με παραγωγή τραπεζικών γραμματίων από τους ίδιους, καταδικάστηκαν σε πρώτο βαθμό σε φυλάκιση ενός έτους και σε πρόστιμο 4 εκατομμυρίων μάρκων, αλλά με τη βοήθεια ικανών δικηγόρων αθωώθηκαν σε δεύτερο και τρίτο βαθμό. Ο «Εκδοτικός Οίκος Έερ» εξέδιδε εκτός από τον «Λαϊκό Παρατηρητή» 36 άλλα κομματικά όργανα, που διανέμονταν σε όλο το Ράιχ, καθώς και διάφορες άλλες εφημερίδες και περιοδικά συνολικής κυκλοφορίας 22,3 εκατομμυρίων.

Τον Νοέμβριο του 1923, ο Χίτλερ είχε ήδη αυξήσει την κυκλοφορία του «Λαϊκού Παρατηρητή» σε 30.000 αντίτυπα και μέχρι το τέλος του 1938 σε 600.000 αντίτυπα.

Η οικονομική εξαθλίωση του NSDAP το δεύτερο εξάμηνο του 1932 ήταν καταστροφική. Είναι αλήθεια ότι το NSDAP είχε κερδίσει 13.779.111 ψήφους (34,7%) στις εκλογές του Ράιχσταγκ στις 31 Ιουλίου 1932, αφού ο Χίτλερ είχε μιλήσει προσωπικά σε τουλάχιστον 30 πόλεις με μια πτήση στη Γερμανία από τις 13 έως τις 30 Ιουλίου. Αλλά στις επαναληπτικές εκλογές του Ράιχσταγκ της 6ης Νοεμβρίου 1932, το NSDAP έχασε δύο εκατομμύρια ψήφους και, παρά τις νέες πτήσεις του Χίτλερ στη Γερμανία και τις ομιλίες του σε 30 πόλεις, συγκέντρωσε μόνο 11.737.391 ψήφους (33,1%). Αυτό οφειλόταν όχι μόνο στη μείωση της προσέλευσης των ψηφοφόρων από 84% σε 80,6%, αλλά και στο γεγονός ότι ο πληθυσμός κουράστηκε από τις εσωτερικές πολιτικές διαμάχες. Δεν ήταν μόνο οι απλοί πολίτες που έκοψαν τις δωρεές τους στις συγκεντρώσεις και προεκλογικές εκδηλώσεις του NSDAP. Ακόμα και οι βιομήχανοι, οι οποίοι μέχρι τότε ήταν φιλικοί προς το NSDAP, αλλά δεν ήθελαν να χρηματοδοτήσουν ένα αποτυχημένο κόμμα, ξαφνικά δεν ήταν πλέον διαθέσιμοι στους ηγέτες του NSDAP σε περιοδείες συγκέντρωσης χρημάτων και μείωσαν τις προηγούμενες συνεισφορές τους από 10.000 έως 100.000 μάρκα του Ράιχ σε απλώς ονομαστικά ποσά των 100 έως 5.000 μάρκων. Μόνο ο Γκέρινγκ κατάλαβε – όπως μας είπε – πώς να πάρει 100.000 δολάρια από τις τράπεζες της Wall Street με αντάλλαγμα την υπόσχεση να «αναστατώσει λίγο τους Γάλλους, ώστε η αθέμιτη εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους σχετικά με τα δάνεια της Wall Street να διορθωθεί με λίγο πολιτικό φόβο». Πέρα από αυτό, τη διαβεβαίωση που έδωσε στον κορυφαίο ιουδαϊκό τραπεζικό οίκο ότι αργότερα θα ενεργούσε γενναιόδωρα στην αντιμετώπιση των ιουδαϊκών ζητημάτων που υποστηρίζονταν από την Wall Street, μας την έδωσε σαν το λόγο για τον οποίο αργότερα, σαν Πρωθυπουργός, επικεφαλής του Τετραετούς Σχεδίου, υπουργός αεροπορίας, κ.λπ., έκανε εξαιρέσεις σε όλους τους αντισημιτικούς εθνικοσοσιαλιστικούς

νόμους, σύμφωνα με το σύνθημα: «Το ποιος είναι Ιουδαίος, εγώ το αποφασίζω!» Μόνο μετά την επιτυχημένη συνάντηση του Χίτλερ με τον έμπιστο του Χίντενμπουργκ, φον Πάπεν, στις 4 Ιανουαρίου 1933 [στο σπίτι του τραπεζίτη βαρώνου Κουρτ φον Σρέντερ (Kurt Freiherr von Schröder) στην Κολωνία] άρχισαν οι πηγές χρηματοδότησης – σαν να ήταν μυστικό σήμα – να ρέουν ξανά. Ο Χίτλερ δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεπληρώσει τις δικές του οφειλές αλλά και του NSDAP, αν δεν ήταν ο δρ. Χιάλμαρ Σαχτ (Hjalmar Schacht), ο μελλοντικός πρόεδρος της Τράπεζας του Ράιχ, ο οποίος, σε μια δεξίωση που παρέθεσε ο Πρόεδρος του Ράιχσταγκ Γκέρινγκ στις 20 Φεβρουαρίου 1933 και μετά από δύο ομιλίες του Χίτλερ και του Γκέρινγκ, άρχισε να εισπράττει επιταγές από τους προσκεκλημένους εκπροσώπους της βιομηχανίας, του εμπορίου και της βιομηχανίας, η μεγαλύτερη από τις οποίες ήταν για ένα ολόκληρο εκατομμύριο μάρκα του Ράιχ.

Αν αυτός, το αφεντικό, ξέρει κάτι από επιχειρηματικά ζητήματα, αυτό το όφειλε, κυρίως, στις συνεχείς ανησυχίες του για τον κομματικό Τύπο. Η χειρότερη χρονιά ήταν το 1932, όταν, για να μπορέσει να αντέξει οικονομικά ο Τύπος, ο εκλογικός αγώνας και όλη η δουλειά του κόμματος, έπρεπε να υπογράψει μια πληθώρα δανειακών εντολών. Ακριβώς όπως τότε είχε υπογράψει εκείνες τις δανειακές εντολές για το NSDAP, έχοντας επίγνωση ότι αν το έργο του NSDAP δεν στεφόταν με επιτυχία, όλα θα χάνονταν, έτσι και σήμερα υπογράφει τις δανειακές εντολές για το Ράιχ με ακλόνητη εμπιστοσύνη στη νίκη μας και με την πεποίθηση ότι – αν αυτός ο πόλεμος δεν τελειώσει με επιτυχία – όλα θα έχουν τελειώσει ούτως ή άλλως και δεν θα μπορούσαμε να έχουμε κάνει αρκετά χρέη στον αγώνα για την επιτυχία.

Αυτή η προσέγγιση «είτε έτσι – είτε αλλιώς» ήταν αρκετά χαρακτηριστικό του πολιτικού παιχνιδιού υψηλού ρίσκου του Χίτλερ. Έτσι, για παράδειγμα, σε σχέση με την προσπάθεια του πρώην αρχηγού της οργάνωσης του NSDAP στο Ράιχ, Γκρέγκορ Στράσσερ, να γίνει υπουργός σε μια κυβέρνηση του Ράιχ με Καγκελάριο τον στρατηγό Κουρτ Σλάιχερ ενάντια στη θέλησή του – του Χίτλερ –, απείλησε: «Αν το κόμμα καταρρεύσει, θα τον αποτελειώσω με ένα πιστόλι σε τρία λεπτά!».

103 6 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε με χιούμορ για την εφευρετικότητα των στρατιωτών του μετώπου όσον αφορά τις προμήθειες κρέατος και ψαριών.

Κοινωνικοποίηση του τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας

Μετά το δείπνο, ο υπουργός Σπέερ ήρθε στον εθνικό ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν και πήρε από αυτόν την έγκριση του Χίτλερ για την συγχώνευση του τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας σε μια εθνική επιχείρηση (παρόμοια με τους σιδηροδρόμους του Ράιχ). Αν το σχέδιο πετύχει, σύμφωνα με την σημείωση του Χίτλερ στο περιθώριο, θα δημιουργήσει μια περαιτέρω σύσφιξη του Ράιχ, που θα είναι πολύ πιο ισχυρή από αυτήν που επιτεύχθηκε με τους δρόμους και τις σιδηροδρομικές γραμμές.

104 7 Μαΐου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το μεσημέρι το αφεντικό έφαγε μόνο του με τον Ιταλό Στρατηγό Γκαριμπόλντι[237] (στο καταφύγιό του).

Το βράδυ χάρηκε ιδιαίτερα για το παρασκευασμένο κρέας καπνιστού οξύρρυγχου.

Περιστασιακά ο Χίτλερ έτρωγε ψάρια, ειδικά όταν οι ψαράδες από τους συνεργάτεςς του – ιδιαίτερα ένας τόσο αδάμαστος, αγροτικός χαρακτήρας όπως ο Σμηναγός Γιοχάνες «Χανς» Μπάουρ (Johannes «Hans» Baur) – εκθείαζαν με ενθουσιασμό τα ψάρια σαν πηγή της ζωής. Από το 1941, σερβίριζαν στον Χίτλερ ακόμη και σαρδέλες σε λάδι σε τακτά χρονικά διαστήματα, τις οποίες λάμβανε από Πορτογάλους και Ισπανούς θαυμαστές. Όταν αρρώστησε η σύζυγος του καθηγητή Τρόοστ, της έστειλε μερικές κονσέρβες και της έγραψε στις 13 Σεπτεμβρίου 1942: «Επειδή γνωρίζω ότι δεν έχετε γίνει ακόμη αυστηρά χορτοφάγος, σας στέλνω μερικές κονσέρβες ψαριών για να σας δυναμώσω. Το να τρώτε ψάρι είναι – πιστεύω – κάπως μικρότερο αμάρτημα από το να τρώτε άλλα πτώματα».

βράδυ

Η αναφορά της Ανώτατης Διοίκησης της Βέρμαχτ (Oberkommando der Wehrmacht – OKW) του 1942

Με βάση μια αναφορά του «Reuter» για τη βύθιση του αγγλικού καταδρομικού «Εδιμβούργο» 10.000 τόνων, η οποία του παρουσιάστηκε μετά το δείπνο (έκθεση OKW 1942), το αφεντικό σχολίασε ότι είχαμε αποσπάσει έξυπνα αυτή την πληροφορία από τους Άγγλους. Ο διοικητής του υποβρυχίου μας, του οποίου το επίτευγμα ήταν η βύθιση, επειδή δεν είχε δει τη βύθιση, περιορίστηκε να αναφέρει το χτύπημα του «Εδιμβούργου» με την τορπίλη. Ακόμα και η αναφορά της OKW έδειχνε την ίδια επιφυλακτικότητα.

Το γεγονός ότι, λόγω των συνθηκών γύρω από το χτύπημα της τορπίλης, υπήρχε η απόλυτη βεβαιότητα, ότι το πλοίο πρέπει να είχε βυθιστεί και ότι γι' αυτό οι αντίστοιχοι ισχυρισμοί είχαν γίνει σε ημιεπίσημες αναφορές, οδήγησε τους Άγγλους να παραδεχτούν τη βύθιση.

Από αυτό μπορούν να βγουν δύο διδάγματα:
1. Ο Γερμανός είναι πολύ ακριβής με την αλήθεια. Αλλά πρέπει να προσέχει να μην είναι πολύ σχολαστικός με την αλήθεια. Έτσι, λάμβανε συνεχώς αναφορές από το μέτωπο ότι τα στρατεύματα είχαν την αίσθηση ότι τα επιτεύγματά τους δεν εκτιμούνταν πλήρως από τις καλά μελετημένες, προσε-

237. Ο Αρχιστράτηγος Ίταλο Γκαριμπόλντι (Italo Gariboldi) ανέλαβε τις 13 Ιουλίου 1942 την ανώτατη διοίκηση της 8ης Στρατιάς της Ιταλίας, που είχε αναπτυχθεί στα ανατολικά και κατά τη διάρκεια των σοβιετικών επιθέσεων στο Νότιο Μέτωπο το 1942/43, αποδεκατίστηκε ιδιαίτερα στην επίθεση στο Στάλινγκραντ, και έτσι κατέστησε αδύνατη την απελευθέρωση του Στάλινγκραντ από την 4η Γερμανική Στρατιά αρμάτων του Αρχιστράτηγου Χέρμαν Χοτ (Hermann Hoth). Λόγω της πλήρους κατάρρευσης και διάλυσης της 8ης Ιταλικής Στρατιάς, οι γερμανικές δυνάμεις που είχαν αναπτυχθεί στο Στάλινγκραντ έπρεπε να αποσυρθούν γρήγορα από εκεί, έτσι ώστε η πρακτική αποτυχία του ιταλικού στρατού να μην οδηγήσει σε κατάρρευση ολόκληρου του νότιου Γερμανικού Ανατολικού Μετώπου.

κτικές εξηγήσεις στις αναφορές της OKW.
2. Εάν είμαστε σίγουροι για κάτι, πρέπει – είτε πρόκειται για τον πολιτικό είτε για τον στρατιωτικό τομέα – να το αναδείξουμε με ισχυρισμούς στον διεθνή διάλογο, διαφορετικά δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τους τόσο διαβόητους υποκριτές όπως είναι οι Άγγλοι να παραδεχτούν την αλήθεια.

Όπως μου έδειξε ο Λόρεντς, κάθε αναφορά της OKW είναι προσωπικά χειρόγραφα διορθωμένη από τον Χίτλερ. Ο Χίτλερ θεωρεί αυτή την σχολαστική αναθεώρηση των εκθέσεων της Βέρμαχτ τόσο κρίσιμη επειδή – όπως λέει – ακόμη και οι πιο μικρές λεπτομέρειες μπορούν να γίνουν μεγάλες και καθοριστικής σημασίας μέσω του πολλαπλασιασμού.

105 8 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Κρήτη

Στο μεσημεριανό γεύμα ο Αρχηγός παρατήρησε, ότι δεν είχε κανένα συμφέρον να κάνει την Κρήτη γερμανική βάση[238].

Επειδή μια γερμανική βάση στην «Κρήτη» θα απαιτούσε τη δημιουργία δικού της γερμανικού μεσογειακού στόλου και θα έφερνε μαζί της τον κίνδυνο μιας συνεχούς σύγκρουσης με την Τουρκία. Για τους Τούρκους, το νησί της Κρήτης στα γερμανικά χέρια δεν θα ήταν πρακτικά τίποτα περισσότερο από την αρχή μιας διαμάχης για τα Δαρδανέλια μεταξύ Γερμανίας και Τουρκίας.

Το μόνο αποτέλεσμα της αποστολής μας στην Κρήτη δεν μπορεί λοιπόν παρά να είναι η ίδρυση ενός σταθμού «Δύναμη μέσω της Χαράς» (Kraft durch Freude – KdF) σε αυτό το νησί.

106 8 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Για την μεγαλοψυχία των Γάλλων και το τρόπαιο «Γη»

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε για άλλη μια φορά για την απόδραση του Γάλλου Στρατηγού Ζιρώ και είπε ότι θα μπορούσε να τον αφήσουν να φύγει αν δεν ήταν τόσο επικίνδυνος. Όπως είχαν τα πράγματα, θα έπρεπε είτε να επιβάλουν την έκδοσή του είτε να καταστρέψουν το ηθικό του κύρος. Τα μέσα για να το κάνουν ήταν διαθέσιμα. Επειδή είχε καταχραστεί τις ελευθερίες που του είχαν παραχωρηθεί σαν αιχμάλωτος πολέμου, θα μπορούσαν εύκολα να ακυρώσουν πράγματα όπως ο επαναπατρισμός 7.000 τραυματισμένων Γάλλων αιχμαλώτων πολέμου. Μια τέτοια κατάσταση είναι εξαιρετικά κατάλληλη για να φανταστούμε πώς θα συμπεριφερόταν οι Γάλλοι σε αντίθετη περίπτωση.

Το 1942, τραυματισμένοι Γάλλοι αιχμάλωτοι πολέμου ανταλλάχθηκαν σε ανα-

238. Ο Χίτλερ ήταν της άποψης, ότι η Γερμανία για κλιματικούς λόγους δεν έπρεπε να επεκτείνει τις «κατακτήσεις» της νοτιότερα από την Κριμαία και τον Καύκασο. Είχαν ήδη – είπε στον Αρχιναύαρχο Ρέιντερ, που ήταν υπέρμαχος της επέκτασης της Κρήτης σαν γερμανική στρατιωτική βάση – προσβληθεί εκατοντάδες ορεινά στρατεύματα που είχαν αναπτυχθεί στην Κρήτη από ελονοσία (μια ασθένεια με υψηλό πυρετό, παραλήρημα και αναιμία).

λογία 1:3 με Γάλλους εργάτες, οι οποίοι προσφέρθηκαν εθελοντικά να εργαστούν στη Γερμανία για να ξεφύγουν από την ανεργία και την οικονομική κρίση στη χώρα τους.

Οι Γάλλοι, μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, μας είχαν αποδείξει περίτρανα ότι δεν είχαν καμία αίσθηση ευγένειας. Στους Γερμανούς που είχαν αιχμαλωτιστεί από τους Γάλλους εκείνη την εποχή, το νερό που τους έδιναν οι νέγροι το έπαιρναν σαδίστριες Γαλλίδες νοσοκόμες. Αν σκεφτόμασταν τη συμπεριφορά των Γάλλων εκείνη την εποχή, θα φαινόταν σαν μικροαστοί που, έχοντας αναδειχθεί σε μια εξέχουσα θέση μέσα από μια σειρά από συμπτώσεις, προσπάθησαν, χωρίς καμία αυτοπεποίθηση, να διατηρήσουν την εξουσία τους με την πιο βάναυση τρομοκρατία. Όταν μια γαλλική σημαία σχίστηκε στο Βερολίνο κατά τη διάρκεια ενός κύματος εθνικού ενθουσιασμού, αναγκαστήκαμε να παρουσιάσουμε το Τάγμα Φρουράς του Βερολίνου κάτω από τη διοίκηση του νυν Στρατηγού Χανς-Γιούργκεν φον Άρνιμ (Hans-Jürgen von Arnim) να υψώνει μια νέα γαλλική σημαία.

Γι’ αυτό, κανείς δεν θα μπορούσε να τον κατηγορήσει που υιοθέτησε τη θέση απέναντι στη Γαλλία: «Όποιος έχει, έχει!» Διότι όποιος χαρίζει ό,τι έχει, αμαρτάνει, επειδή χαρίζει ό,τι ο ίδιος, σαν ο ισχυρότερος, κέρδισε με κόπο από αυτή τη γη.

Η Γη είναι σαν ένα τρόπαιο που το μοιράζουν όλοι, και γι’ αυτό πάντα προσπαθεί να καταλήξει στα χέρια του ισχυρότερου. Για δεκάδες χιλιάδες χρόνια, αυτή η Γη έχει μετακινηθεί πέρα δώθε.

Αν οι άνθρωποι έχουν εγκατασταθεί στην ευρωπαϊκή ήπειρο τα τελευταία 300 χρόνια, αυτό οφείλεται στην ανακάλυψη της Αμερικής και στον εκτοπισμό των κατοίκων της από τους Ευρωπαίους. Αν λοιπόν σήμερα βρισκόμαστε για παράδειγμα στη Ρωσία, και συγκεκριμένα στην Ουκρανία και ιδρύσαμε μια νέα γερμανική ανατολική μεθόριο, αυτό δεν πρέπει να μετρηθεί με κανένα άλλο ιστορικό κριτήριο από την κάποτε γερμανική ανατολική μεθόριο: την «Ανατολική Σιβηρία».

Μυστικότητα και μεγαλοφροσύνη μεταξύ των Άγγλων

Στο δείπνο το αφεντικό επεσήμανε ότι το αγγλικό κοινοβούλιο είχε ήδη πραγματοποιήσει 20 μυστικές συνεδριάσεις και μέχρι στιγμής δεν είχε βγει τίποτα θετικό από καμία από αυτές. Αυτό θα πρέπει να θεωρηθεί σαν ένδειξη του πόσο ισχυρή είναι η αίσθηση ενότητας στην αγγλική φυλή.

Ο υπουργός του Ράιχ Ρόζενμπεργκ μιλώντας στο δείπνο, εξέφρασε τη θέση του σχετικά με την αγγλική κυριαρχία, εξηγώντας ότι η ουσία αυτής της αγγλικής κυριαρχίας ήταν ότι τα έθνη που ελέγχονται από αυτήν – τον κυρίαρχο λαό – διαμελίζονται για τους εκπροσώπους του. Όπου οι Γερμανοί προσπαθούσαν να πετύχουν κάτι με καταιγισμό βρισιών, επικρίσεων ή παραπόνων, οι Άγγλοι το έκαναν με μια επιδέξια εκφρασμένη ευσπλαχνία (βραβεία για ειδικές περιστάσεις, χορήγηση διακοπών, επιστροφή από τις αποικίες κ.λπ.) και έτσι δημιούργησαν μια τέτοια απήχηση, που ακόμη και οι Έλληνες, που τους εκμεταλλεύονταν και τους έλεγαν ψέματα στο έπακρο – βλέποντας μόνο αυτή τη συμπεριφορά τους – ακόμη και σήμερα τους λατρεύουν.

Για τον Πολιτισμό μιας Γυναίκας

Ο γάμος – όπως τον βλέπει ο Χίτλερ – δεν είναι φυσικά απλώς ένας θεσμός κοινής ψυχαγωγίας, ευχαρίστησης ή αλληλογραφίας, αλλά ένα έργο στο οποίο ο επαγγελματικός αγώνας είναι ευθύνη του άνδρα και η τάξη του σπιτιού,

το φρούριο από το οποίο διεξάγεται ο αγώνας της ζωής, είναι ευθύνη της γυναίκας. Αυτή η τάξη του σπιτιού σημαίνει αφενός τη διατήρηση ενός συγκεκριμένου πολιτιστικού επιπέδου και αφετέρου την πρακτική διαχείριση του νοικοκυριού.

Ο Χίτλερ τόνισε ότι το ένα είναι εξίσου σημαντικό με το άλλο, όταν με χιούμορ αφηγήθηκε την ιστορία μιας γυναίκας που τον προσκάλεσε σε ένα τραπέζι με ζυμαρικά με συκώτι μια βαυαρική σπιτική μαγειρική και του έδωσαν ένα εντελώς αποτυχημένο πιάτο με συκώτι και αυγά.

Ότι εξάλλου, ο πολιτισμός σε έναν γάμο δεν ξεκινά με τη διασκέδαση των συζύγων, αλλά με την διακόσμηση, την καθαριότητα και τα υπόλοιπα του σπιτιού, τα ρούχα και ούτω καθεξής, ήταν κάτι που σχολίασε εκείνο το βράδυ ο ηγέτης του Ράιχ Ρόζενμπεργκ. Χαμογελώντας, είπε ότι οι εκλεπτυσμένες μας γυναίκες πίστευαν ότι είχαν πολιτισμό, αλλά χρειαζόταν να τις δει κανείς μόνο μία φορά δίπλα σε Ινδές γυναίκες σε μια ινδική δεξίωση για να «δει»: την Ευρωπαία, βαμμένη, ντυμένη, να χειρονομεί και την εκλεπτυσμένη Ινδή γυναίκα, χωρίς κανένα τεχνητό χρώμα στο πρόσωπό της, απλά αλλά κομψά ντυμένη, και η στάση της η επιτομή της αξιοπρέπειας. Η Ευρωπαία χορεύοντας, να προσπαθεί να ξεχωρίσει και να προκαλέσει χειροκροτήματα. Η Ινδή, και κυρίως η γυναίκα από το Μπαλί, όταν χορεύει, κάνει όλες τις κινήσεις της από όρθια θέση, γεμάτη αληθινό ζήλο και επομένως τελειότητα.

107 9 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Συνεργασία για το πετρέλαιο του Καυκάσου;

Μετά την αναχώρηση του υπουργού του Ράιχ Ρόζενμπεργκ, ένας από τους κυρίους έφερε την κουβέντα στο δείπνο για την καλλιέργεια βαμβακιού στον Καύκασο. Το αφεντικό σχολίασε ότι η παραγωγή βαμβακιού έπρεπε να τεθεί σε δεύτερη μοίρα στα σχέδιά μας, για την καλλιέργεια της νέας τσουκνίδας στην Ουκρανία, καθώς το νήμα που φτιάχνεται από αυτήν την τσουκνίδα ήταν σημαντικά καλύτερο από το βαμβάκι.

Ο Χίτλερ αναφερόταν στην «ινδική τσουκνίδα» (ραμί), η οποία χαρακτηρίζεται από μήκος των κυτταρικών στοιχείων της, τη λεπτότητά της και την αντοχή της. Ήταν ιδανική για υφάσματα σαν λινάρι, για κλινοσκεπάσματα, τραπεζομάντιλα και κουρτίνες. Τα υφάσματα ραμί είναι λεπτότερα και ελαφρύτερα από τα βαμβακερά υφάσματα. Παρόλα αυτά, ο Χίτλερ δεν ήθελε να εγκαταλείψει τις υπάρχουσες φυτείες βαμβακιού στην Ουκρανία, κοντά στην Αζοφική περιοχή και στον Καύκασο, αλλά ήθελε να συνεχιστούν σαν φυτείες μεγάλης κλίμακας.

Ο Καύκασος διαδραματίζει έναν ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο στις σκέψεις μας, επειδή είναι η κύρια πηγή πετρελαίου. Αν θέλουμε να διατηρήσουμε το πετρέλαιο του, θα πρέπει να ελέγξουμε τον Καύκασο με τη μέγιστη δυνατή προσοχή, γιατί αλλιώς σε αυτήν την περιοχή που είναι βυθισμένη στις αιματηρές διαμάχες, η έχθρα μεταξύ των φυλών θα καθιστούσε αδύνατη οποιαδήποτε κερδοφόρα εκμετάλλευση.

Σύμφωνα με την «Επετηρίδα Υδρόγειος του Γερμανικού Εκδοτικού Οίκου (Ο κόσμος και οι χώρες του από πολιτική και οικονομική άποψη)», το οποίο ο

Χίτλερ έδωσε το 1942 στους συνεργάτες του στο Στρατηγείο του Αρχηγού σαν έγγραφο εργασίας, ο Καύκασος παρήγαγε ήδη το 1939 περίπου 25 εκατομμύρια τόνους πετρελαίου το χρόνο (η Γερμανία και η Αυστρία, αντίθετα, μαζί μόνο λίγο περισσότερο από μισό εκατομμύριο τόνους, για την ακρίβεια 0,647 εκατομμύρια τόνους).

Γι' αυτό λοιπόν είναι εντελώς λάθος του υπουργείου Εξωτερικών, σαν επίσημου φορέα, να δίνει σήμερα οποιεσδήποτε υποσχέσεις σχετικά με αυτήν την περιοχή που στη συνέχεια δεν μπορούν να τηρηθούν. Εφόσον η επίσημη πλευρά – σε αντίθεση με την προπαγάνδα των φυλλαδίων – μπορεί να υποσχεθεί μόνο ό,τι μπορεί να τηρηθεί, και ο φον Πάπεν θα πρέπει να είναι προσεκτικός με οποιεσδήποτε διαβεβαιώσεις προς την Τουρκία, ακόμα κι αν αυτός – το αφεντικό – είναι πρόθυμος να κάνει ορισμένες παραχωρήσεις.

Πάνω απ' όλα, όμως, το υπουργείο Εξωτερικών θα πρέπει να αποφύγει κάθε κουβέντα συνεργασίας. Το πόσο δύσκολο είναι να υπάρξει μια συνεργασία, μας το δείχνει το παράδειγμα της Ρουμανίας και της Ουγγαρίας, καθώς αυτές οι δύο χώρες συσσωρεύουν πετρέλαιο και σιτηρά ακριβώς τώρα, που τα χρειαζόμαστε τόσο πολύ, για να τα έχουν διαθέσιμα για έναν πιθανό πόλεμο μεταξύ τους.

Ακολουθώντας την αρχή «διαίρει και βασίλευε» των Ρωμαίων αυτοκρατόρων, ο Χίτλερ μοίρασε τη χώρα της Τρανσυλβανίας μεταξύ της Ρουμανίας και της Ουγγαρίας με τη Διάσκεψη της Βιέννης της 30ής Αυγούστου 1940, με τέτοιο τρόπο ώστε και οι δύο χώρες να σχεδιάσουν μια διόρθωση μέσω διμερών στρατιωτικών μέτρων.

Χάινριχ Λάμερς/Μάρτιν Μπόρμαν και η εσωτερική διοίκηση;

Στη συνέχεια, το αφεντικό μίλησε για το ζήτημα της «πλήρωσης ηγετικών θέσεων».

Σε τέτοιες θέσεις ανήκουν μόνο άνδρες με μεγάλο όραμα· γιατί δεν έχει σημασία το μέγεθος των μικροδουλειών που κάνουν, αλλά ο σωστός τρόπος σκέψης. Και γι' αυτό, δύο ώρες στοχευμένης εργασίας την ημέρα είναι απολύτως αρκετές.

Για το λεπτομερές έργο και την εποπτεία του μέσα στο υπουργείο, θα αρκούσε ένας υφυπουργός με κύρος και τις κατάλληλες εξουσίες.

Ήταν ευτυχισμένος που είχε βρει για τον κρατικό τομέα στο πρόσωπο του Χάινριχ Λάμερς, έναν επικεφαλής της Καγκελαρίας του Ράιχ που χειριζόταν τα πάντα με κοινή λογική και χωρίς νομικές αφηρημένες ιδέες, σύμφωνα με τις ανάγκες του κράτους, έτσι ώστε να μην χρειάζεται σχεδόν καθόλου να ανησυχεί γι' αυτό.

Ήταν εξίσου χαρούμενος που δεν χρειαζόταν να ασχολείται για το τι συνέβαινε στις επιμέρους περιφέρειες, αφού οι περιφερειάρχες είχαν ομοιόμορφη εκπαίδευση και είχε στο πλευρό του τον εθνικό ηγέτη Μπόρμαν, που μπορούσε να δίνει στους περιφερειάρχες τις απαραίτητες ομοιόμορφες οδηγίες.

108 10 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Δημιουργία αποθέματος σιτηρών

Στο μεσημεριανό γεύμα, ο υφυπουργός Χέρμπερτ Μπάκε ανέφερε θέματα

που σχετίζονται με τον τομέα τροφίμων. Το αφεντικό βρήκε την ευκαιρία να πει ότι ο Χούγκενμπεργκ, σαν αρμόδιος υπουργός εκείνη την εποχή, είχε αρνηθεί να δημιουργήσει ένα εθνικό απόθεμα σιτηρών 7½ εκατομμυρίων τόνων, επειδή η γερμανική οικονομία δεν μπορούσε να αντέξει τη σχετική αδράνεια ενός σημαντικού ποσού κεφαλαίου.

Ο Χέρμπερτ Μπάκε (Herbert Backe), υφυπουργός από το 1933, επίτροπος το 1942 και το 1944 τελευταίος υπουργός του υπουργείου Τροφίμων του Ράιχ, γεννήθηκε το 1896 στο Μπατούμ του Καύκασου, φοίτησε στο γυμνάσιο της Τιφλίδας, σπούδασε γεωργικές επιστήμες στο Γκέτινγκεν και έγινε ενοικιαστής αγρότης στην περιοχή Άλφελντ (Αννόβερο). Στα μάτια του Χίτλερ, ήταν «πολύ καλός» στην προμήθεια τροφίμων για τον άμαχο πληθυσμό και τη Βέρμαχτ τόσο σε καιρό ειρήνης όσο και σε καιρό πολέμου. Από αυτόν προέρχονται τα κατευθυντήρια σχέδια παραγωγής που εκδόθηκαν από το 1933 στην γερμανική γεωργία. Έκλεισε το γερμανικό κενό λίπους με την καλλιέργεια ελαιούχων σπόρων και της μαργαρίνης από φαλαινόλαδο. Και δημιούργησε το γερμανικό σύστημα δελτίου τροφίμων, το οποίο λειτούργησε μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Στις μεγάλες και μικρές εγκαταστάσεις αποθήκευσης τροφίμων και στις αποθήκες του, αποθήκευε τα αποθέματά του – συμπεριλαμβανομένων των παραδόσεων από τη Σοβιετική Ένωση από το 1939 έως το 1943 – με τόσο αποκεντρωμένο τρόπο που ο συνολικός εφοδιασμός του πληθυσμού και της Βέρμαχτ δεν απειλήθηκε ποτέ σοβαρά, ακόμη και από τις αμέτρητες αεροπορικές επιδρομές των Βρετανών και των Αμερικανών.

Δυστυχώς, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό εκείνη την εποχή, διότι ακόμη και για το ποια φύλλα μαρουλιού θα έπρεπε να καλλιεργηθούν έπρεπε να ψηφιστεί από το Κοινοβούλιο. Σήμερα, έχουμε ένα απόθεμα σιτηρών 7½% εκατομμυρίων τόνων, ειδικά αφού τα έτη 1937 και 1938 μας έφεραν καλές σοδειές! Οι αποτυχημένες σοδειές των των δύο τελευταίων ετών δεν θα μας ένοιαζαν καθόλου. Χαιρόταν λοιπόν τουλάχιστον που είχε ξεκινήσει τον πόλεμο το 1939 και όχι σήμερα, που τα πράγματα θα ξεκινούσαν αμέσως με δυσκολίες.

Στο Μονοπάτι των σπουδαίων Ανθρώπων

Στο μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό απάντησε σε ένα σχόλιο ότι η πορεία των ανθρώπων που είναι προορισμένοι να πετύχουν σπουδαία πράγματα στη ζωή τους είναι αρκετά ιδιόμορφη.

Το γεγονός ότι ένας τέτοιος άνθρωπος αναγνωρίστηκε ως ιδιαίτερο ταλέντο από παιδί, πιθανότατα ισχύει μόνο για τον Μότσαρτ. Κάποια στιγμή στο ταξίδι της ζωής τους, η μοίρα χτυπά ξαφνικά αυτούς τους ανθρώπους και τους κάνει να συνειδητοποιήσουν την ιδιαίτερη δύναμή τους.

Πόσο προκατειλημμένος ήταν κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Βιέννη, παρόλο που ήταν ήδη αρκετά γνώστης σε ένα ευρύ φάσμα τομέων. Δεν τολμούσε να μιλήσει σε έναν σπουδαίο άνδρα, όπως δεν τολμούσε να μιλήσει μπροστά σε πέντε άτομα.

Αν δεν είχε έρθει ο πόλεμος, σίγουρα θα είχε γίνει αρχιτέκτονας, ίσως – ναι, πιθανώς ακόμη και – ένας από τους πρώτους αρχιτέκτονες, αν όχι ο πρώτος αρχιτέκτονας της Γερμανίας, και όχι, όπως συμβαίνει σήμερα, ο πρώτος που συγκεντρώνει χρήματα για τους καλύτερους αρχιτέκτονες της Γερμανίας.

Αλλά τότε η ζωή επεμβαίνει ξαφνικά και ετοιμάζει το άτομο για το κάλεσμα του και ξαφνικά αποκαλύπτει ότι το αμούστακο παιδί στη μάχη είναι ένας αήττητος πύρινος δαυλός.
Αν οι δάσκαλοί μας κατά κανόνα δεν αναγνώριζαν την εκκολαπτόμενη ή μελλοντική ιδιοφυΐα, αλλά την απέρριπταν ακόμη και σαν ατάλαντη – σκεφτείτε μόνο τον Μπίσμαρκ, τον Βάγκνερ, τον Φόιερμπαχ, που τιμήθηκε και βραβεύτηκε 10 χρόνια αργότερα από την ίδια ακαδημία στη Βιέννη που κάποτε τον είχε απορρίψει σαν ατάλαντο – αυτό συμβαίνει γιατί μόνο μια ιδιοφυΐα μπορεί πραγματικά να καταλάβει μια ιδιοφυΐα.
Σε ένα παιδί, για παράδειγμα, 10 ετών, ο δάσκαλος μπορεί να διαπιστώσει τη μέση ικανότητα, αλλά όχι πολύ περισσότερο τη διανοητική του ικανότητα.
Τα χαρακτηριστικά του γνωρίσματα αναγνωρίζονται πολύ πιο εύκολα, αφού κάποιος που είναι ασύδοτος στα νιάτα του σίγουρα θα παραμείνει έτσι και στα γηρατειά του. Αλλά πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και σε αυτό το θέμα, γιατί το ψέμα ενός παιδιού είναι πολύ συχνά μόνο η έκφραση μιας ιδιαίτερα ζωντανής φαντασίας, όπως αναμφισβήτητα ισχύει και για πολλούς μεγάλους ποιητές και αφηγητές.
Το πιο επικίνδυνο πράγμα είναι ο μονομερής χαρακτήρας με τον οποίο οι ενήλικες συχνά κρίνουν τα παιδιά. Ο καθηγητής των μαθηματικών πιστεύει ότι αν ο μαθητής του δεν μπορεί να ολοκληρώσει κάποια ανώτερη εξίσωση, αργότερα δεν θα μπορεί να μετρήσει τον μισθό του. Αν, για παράδειγμα, ένας μαθητής έχει ταλέντο στη μουσική, αλλά δεν ενδιαφέρεται για τα άλλα μαθήματα, αυτό θα εκληφθεί αμέσως σαν μια απόλυτη ανικανότητα, όπως γνωρίζει από προσωπική εμπειρία.
Οι γονείς έκαναν τα λάθη αυτά ακόμη χειρότερα, προσπαθώντας να προετοιμάσουν το παιδί τους πρόωρα για συγκεκριμένα επαγγέλματα και, αν κάτι δεν πήγαινε καλά, άρχιζαν αμέσως να μιλάνε για τον χαμένο ή αποτυχημένο γιο. Τον ίδιο, από 13 ετών, είχαν προσπαθήσει να τον ενθαρρύνουν για τη σταδιοδρομία του δημόσιου υπαλλήλου, και για το σκοπό αυτό τον έσυραν στο κεντρικό τελωνείο του Λιντς, ένα πραγματικό κρατικό κλουβί, στο οποίο οι ηλικιωμένοι κάθονταν ο ένας πάνω στον άλλον, τόσο πυκνά σαν μαϊμούδες. Επειδή δεν είχαν σκεφτεί ότι ένα τέτοιο θέαμα θα προκαλούσε μόνο αηδία ή μίσος σε έναν νέο και όχι ενθουσιασμό, από την αρχή του είχαν προκαλέσει απέχθεια απορρίπτοντας μια καριέρα σαν δημόσιος υπάλληλος. Γι’ αυτό ήταν αντίθετος στην ιδέα της πρόωρης δέσμευσης των γιων σε ένα συγκεκριμένο επάγγελμα, θα έπρεπε να τους αφήνουν να αποφασίζουν οι ίδιοι σταδιακά, ξεκινώντας από την ηλικία των 18 ετών. Το τι είναι ικανό να κάνει ένα άτομο αποδεικνύεται από το παράδειγμα ενός ικανού περιφερειάρχη όπως ο Φρίντριχ Χίλντεμπραντ (Friedrich Hildebrandt), ο οποίος ήταν εργάτης σε αγρόκτημα, ή ο Ερνστ Φρίντριχ «Φριτς» Ζάουκελ (Ernst Friedrich "Fritz" Sauckel), τον οποίο μάλιστα είχε κρίνει λανθασμένα λόγω της εξαιρετικής του προκατάληψης.

Ο Φρίντριχ Χίλντεμπραντ, εργάτης σε αγροκτήματα από την ηλικία των 16 ετών, εντάχθηκε στο NSDAP σαν Πρόεδρος περιφερειακού συλλόγου εργατών στα αγροκτήματα και ήταν περιφερειάρχης του Χίτλερ από το 1925 και Κυβερνήτης στο Μεκλεμβούργο από το 1933.

Ο Φρίντριχ «Φριτς» Ζάουκελ είχε εξελιχθεί από συναρμολογητής μηχανημάτων και εργαλείων σε μηχανικό μέσω αυτοδιδασκαλίας. Από το 1921, σαν επικεφαλής της Γερμανικής Εθνικιστικής Ένωσης Προστασίας και Άμυνας (στην Κάτω Φραγκονία), είχε επαφή με τον Χίτλερ. Έγινε περιφερειάρ-

χης το 1927, Πρωθυπουργός το 1932 και Κυβερνήτης της Θουριγγίας το 1933. Από το 1942 και μετά, σαν Γενικός Πληρεξούσιος του Χίτλερ για την Ανάπτυξη Εργασίας, είχε αναλάβει την στρατολόγηση των «ξένων εργατών» που χρειαζόταν η γερμανική βιομηχανία από τα 230 εκατομμύρια αλλοδαπών – που τότε βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του Χίτλερ. Γιατί ο Χίτλερ δεν ήθελε να βλέπει «Γερμανίδες μητέρες στις γραμμές συναρμολόγησης των εργοστασίων» σαν αντικαταστάτριες των ανδρών που είχαν στρατευτεί· μάλιστα κράτησε μέχρι το 1943 – σε αντίθεση με τους κανονισμούς της Μεγάλης Βρετανίας – τα 1,4 εκατομμύρια οικιακούς βοηθούς τους. Συνολικά, ο Ζάουκελ εκτιμάται ότι είχε τοποθετήσει 7,3 εκατομμύρια ξένους εργάτες στη γερμανική οικονομία σαν εργάτες κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

109 10 Μαΐου 1942, απόγευμα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μιγάδες

Στον απογευματινό τσάι γενεθλίων για τον Στρατηγό Γιόντλ, το αφεντικό είπε ότι λυπόταν για τις πολλές εξαιρέσεις που κάνει η Βέρμαχτ όταν στρατολογεί πενήντα τοις εκατό Ιουδαίους ημίαιμους. Γιατί η εμπειρία αποδεικνύει ότι από αυτούς τους απογόνους των Ιουδαίων για τέσσερις, πέντε, έξι γενιές, αναδύονται ξανά και ξανά καθαροί Ιουδαίοι. Αυτοί οι Ιουδαίοι που αναδύονται αποτελούν μεγάλο κίνδυνο! Από εδώ και στο εξής θα επιτρέπει κατ' αρχήν, εξαιρέσεις μόνο σε πολύ ειδικές περιπτώσεις.

Με την στρατολόγησή τους στη Βέρμαχτ, σε αυτά τα άτομα παραχωρήθηκαν σε μεγάλο βαθμό τα ίδια δικαιώματα με τους άλλους Γερμανούς. Κατόπιν αιτήσεως και με την έγκριση της Βέρμαχτ, μπορούσαν ακόμη και να παντρευτούν καθαρόαιμους Γερμανούς και έτσι να επιτύχουν πλήρη ισότητα με εκείνους γερμανικού αίματος. «Ημίαιμοι» κατά την έννοια του Χίτλερ, σε αντίθεση με την επίσημη προπαγάνδα, στη Μεγάλη Γερμανία υπήρχαν μόνο 72.738 άτομα με δύο Ιουδαίους παππούδες και γιαγιάδες και 48.811 με έναν Ιουδαίο παππού και γιαγιά. Το πιο εξέχον «ημίαιμο» άτομο στη Βέρμαχτ ήταν ο Πτέραρχος Έρχαρντ Μιλχ (Erhard Milch), ο οποίος ήταν μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Deutsche Lufthansa από το 1926 και υφυπουργός Αεροπορίας στο Βερολίνο από το 1933.

110 10 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο Ιδεαλισμός των μετόπισθεν

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε για τα επιτεύγματα στα μετόπισθεν. Ο ιδεαλισμός στα μετόπισθεν ήταν τόσο τεράστιος που αποφάσισε να απονέμει τον Σταυρό Ιπποτών του Πολεμικού Σταυρού Αξίας σε έναν εργάτη των εξοπλισμών.

Η αγγλοαμερικανική, λεγόμενη «βομβαρδιστική τρομοκρατία» εναντίον των ανοιχτών γερμανικών πόλεων και του άμαχου πληθυσμού τους από το 1942 και μετά, με τους σχηματισμούς των 1.000 βομβαρδιστικών, δεν κατάφερε να

κλονίσει το ηθικό του γερμανικού λαού, όπως ήλπιζαν ο Τσόρτσιλ και ο Στρατάρχης της αεροπορίας του Άρθουρ Χάρις (Arthur Harris). Αντιθέτως, κατάφερε μόνο να κινητοποιήσει τους Γερμανούς για «ολοκληρωτικό πόλεμο» και να τους πείσει ότι, σε αντίθεση με την προπαγάνδα τους, οι Σύμμαχοι δεν ενδιαφέρονταν καθόλου για την εξάλειψη του Χίτλερ και των εθνικοσοσιαλιστών παλαδίνων του (αυλικοί), αλλά μόνο για τη πλήρη καταστροφή της Γερμανίας και του γερμανικού λαού.

Δουλεύοντας σε 14ωρες βάρδιες, οι εργάτες των εξοπλισμών παρήγαγαν τα αντιαρματικά πυροβόλα και άλλο εξοπλισμό για το μέτωπο, πριν λήξουν οι προθεσμίες που όριζε το αφεντικό[239].

Μια παρόμοια ετοιμότητα παρατηρείται και στη γεωργία. Γι' αυτό θα πάρει και την τελευταία αγελάδα από την Ουκρανία πριν πεινάσει η πατρίδα. Ακριβώς για αυτούς τους λόγους έδωσε τόσο ιδιαίτερη σημασία στο πρόβλημα των μεταφορών στην Ουκρανία.

Η πυρκαγιά του Ράιχσταγκ το 1933 και η ανάγκη για απόλυτη τιμωρία στον πόλεμο κατά των σαμποτέρ και των εγκληματιών

Στο δείπνο το αφεντικό μίλησε για τις μηχανορραφίες των κομμουνιστών μετά την ανάληψη της εξουσίας το 1933.

Δόξα τω Θεώ, το ιδιαίτερα διαβολικό τους σχέδιο να βάλουν 10.000 φωτιές την ίδια στιγμή την ίδια μέρα, απέτυχε· επειδή οι δυνάμεις της αστυνομίας και της πυροσβεστικής θα ήταν τόσο διασκορπισμένες που οι ζημιές και οι συνέπειες θα ήταν αδύνατο να προβλεφθούν.

Η πυρκαγιά του Ράιχσταγκ – τουλάχιστον όσον αφορά τη φήμη μας στα μάτια του γερμανικού κοινού – θα μπορούσε να μας είχε βλάψει σοβαρά. Γι' αυτό το λόγο πήγε αμέσως στις 2 το πρωί στα γραφεία σύνταξης του «Λαϊκού Παρατηρητή», αλλά εκεί βρήκε μόνο τον συντάκτη που ήταν υπηρεσία και στο πρώτο προσχέδιο της πρωινής έκδοσης του «Λαϊκού Παρατηρητή», βρήκε μόνο ένα σημείωμα 10 γραμμών για την πυρκαγιά. Ξεκίνησε αμέσως να δουλεύει με τον Γκέμπελς και να συντάσσει άρθρα, αναφορές και άλλα σχετικά με την πυρκαγιά για την πρωινή έκδοση, τα οποία γέμισαν ολόκληρη την πρώτη σελίδα της πρωινής έκδοσης. Μια εντυπωσιακή απόδειξη ότι σε κρίσιμες καταστάσεις, είναι πολύ εύκολο να βρεθείς σε δύσκολη θέση και να πρέπει να κάνεις τα πάντα μόνος σου.

Αν η αστυνομία είχε ενεργήσει γρήγορα, σίγουρα και η διερεύνηση της πυρκαγιάς θα είχε πολύ διαφορετική έκβαση. Ο Τόργκλερ[240], αυτή η ηγετική φυσιογνωμία των Γερμανών κομμουνιστών, γονάτισε μπροστά σε έναν αστυνομικό που τον είχε συλλάβει και τον παρακάλεσε να μην τον πυροβολήσει. Αν τον είχαν ανακρίνει αμέσως με αυτό το σοκ, σίγουρα θα είχε ομολογήσει. Ο Μαρίνους βαν ντερ Λούμπε (Marinus van der Lubbe), που έβαλε τη φωτιά, έπρεπε να κρεμαστεί μέσα σε τρεις μέρες, αφού τον είδαν την ημέρα της πυρκαγιάς να κουβαλάει ένα δέμα από το σπίτι του Τόργκλερ.
Μια τόσο γρήγορη διαδικασία απέδωσε και υλικό για την ταυτοποίηση του

---

239. Από το 1943 και μετά η γερμανική βιομηχανία εξοπλισμών λειτουργούσε σε τρεις οκτάωρες βάρδιες: όλο το εικοσιτετράωρο, μέρα και νύχτα.

240. Ο Ερνστ Τόργκλερ (Ernst Torgler), ηγέτης της παράταξης του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας (KPD) στο Ράιχσταγκ, αθωώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο του Γερμανικού Ράιχ. Σχετικά με την αποπομπή του από το KPD το 1935, ο Χίτλερ δήλωσε στις 18 Σεπτεμβρίου 1941: «Η κομμουνιστική παράταξη του Ράιχσταγκ ήταν τόπος συνάντησης σοβαρών εγκληματιών και κακοποιών. Ο Τόργκλερ είχε προσελκύσει την αρνητική προσοχή μέσα στην παράταξη, αφού ήταν γνωστό ότι δεν είχε διαπράξει ακόμη διάρρηξη.»

πνευματικού δημιουργού, του σημερινού επικεφαλής της GPU (Πολιτική Διοίκηση του Κράτους – Государственное Политическое Управление) της Σοβιετικής Ένωσης, Ντιμιτρόφ[241].

Αλλά επειδή οι δικηγόροι ήταν τόσο διεθνιστές όσο και οι εγκληματίες, αλλά όχι τόσο έμπειροι, η δίκη διήρκεσε βδομάδες και κατέληξε σε ένα γελοίο αποτέλεσμα. Αυτό που θα μπορούσε να είχε καταλάβει ένας δικαστής υψηλού επιπέδου από την υπόθεση φαίνεται από το απλό γεγονός ότι μια δυνατή απόκριση προς τον βαν ντερ Λούμπε[242] από τον αρχηγό της ομάδας Χάινες[243] («Ψηλά το κεφάλι») έκανε τον κατηγορούμενο να αλλάξει στάση.

Αλλά οι κομμουνιστές φαινόταν να αναζητούν σκόπιμα ανίκανους δικαστές παντού, εφαρμόζοντας την ίδια τακτική σε κάθε υπόθεση: παριστάνοντας τους χαζούς, σιωπώντας όταν τους ρωτούσαν και προσπαθώντας να κερδίσουν χρόνο ζητώντας από τους δικηγόρους τους – τι εξοργιστικό! – πρώτα να μελετήσουν το δίκαιο που θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε αυτούς. Το ίδιο έγινε και στην υπόθεση της πυρκαγιάς στο Ράιχσταγκ, όπως και στην υπόθεση της απόπειρας δολοφονίας του Πάπεν στην Άγκυρα και ούτω καθεξής.

Γι' αυτό και θα πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί όταν θέλουμε να λύσουμε υποθέσεις σαμποτάζ στη Γαλλία με νόμιμα μέσα. Δεν θα μπορούσαν να βρουν ούτε έναν μυστικό ασύρματο.

Το σαμποτάζ μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με την ίδια βαρβαρότητα με την οποία γίνεται. Απλώς πρέπει να θεωρηθούν κάποιοι άνθρωποι, ίσως ένα ολόκληρο γαλλικό χωριό, σαν υπεύθυνοι για να διασφαλίσουν ότι δεν θα συμβεί τίποτα στα γερμανικά μεταφορικά μέσα στους δρόμους και τους σιδηροδρόμους της εν λόγω περιοχής. Για να σώσουν το τομάρι τους, θα εξασφάλιζαν επαρκώς τις διαδρομές.

Το ίδιο έκανε και ο Χίμλερ στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Για παράδειγμα, με μεγάλη επιτυχία κατέστησε υπεύθυνο έναν εμπρηστή που είχε μεταφερθεί σε προληπτική κράτηση[244], με την απειλή εκτέλεσης, επειδή διασφάλιζε ότι δεν ξέσπαγαν πυρκαγιές στο στρατόπεδο. Κανείς δεν περιπολούσε την περιοχή τόσο προσεκτικά όσο αυτός ο τύπος, που ο ίδιος είχε μια μακρά λίστα με υποθέσεις εμπρησμού στο ποινικό του μητρώο.

---

241. Ο Γκεόργκι Ντιμιτρόφ (Георги Димитров), ένας Βούλγαρος κομμουνιστής, αθωώθηκε κι αυτός από το Ανώτατο Δικαστήριο του Ράιχ. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ήταν Γενικός Γραμματέας της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Κομιντέρν), που ίδρυσε ο Λένιν, και από το 1946, Πρωθυπουργός της Λαϊκής Δημοκρατίας της Βουλγαρίας.

242. Αυτό αναφέρεται στον άνεργο Ολλανδό ρατεκομμουνιστή (Κομμουνισμός των Συμβουλίων) Μαρίνους βαν ντερ Λούμπε από το Λέιντεν της Ολλανδίας, ο οποίος – γεννήθηκε το 1909 και εκείνη την εποχή ζούσε σε ένα άσυλο για άστεγους στο Βερολίνο – ήθελε να δώσει στους προλετάριους όλου του κόσμου ένα μήνυμα κατά του φασισμού. Γι' αυτό το βράδυ της 27ης Φεβρουαρίου 1933, έβαλε φωτιά στο κτίριο του Ράιχσταγκ χρησιμοποιώντας τέσσερα πακέτα προσανάμματος κάρβουνου, σπίρτα, αναπτήρες και βενζίνη, καταστρέφοντάς το ολοσχερώς. Καταδικάστηκε σε θάνατο από το Ανώτατο Δικαστήριο του Ράιχ και εκτελέστηκε με γκιλοτίνα στις 10 Ιανουαρίου 1934.

243. Ο Έντμουντ Χάινες (Edmund Heines), πρώην αξιωματικός καριέρας, συμμέτοχος στο πραξικόπημα του Χίτλερ το 1923, μετέτρεψε την οργάνωση «Freikorps Rossbach» (Εθελοντική Μονάδα του Γκέρχαρντ Ρόσμπαχ) σε SA το 1926, έγινε αρχηγός των SA στη Σιλεσία το 1931, πρόεδρος της αστυνομίας στο Μπρέσλαου το 1933 και το 1934 σαν στενότερος έμπιστος του Ρεμ εκτελέστηκε.

244. Η «προληπτική κράτηση» που φαρμόστηκε το 1933 εναντίον προδοτών, συστηματικών παραβατών, σεξουαλικών παραβατών κ.λπ., επιβλήθηκε μόνο 6.852 φορές μέχρι το τέλος του 1937. Αλλά ήταν εξίσου αποτρεπτική στους σχετικούς κύκλους με τη θανατική ποινή για τους ληστές αυτοκινήτων.

Ομοίως, από το 1943, ο Χίμλερ χρησιμοποιούσε τους καλύτερους Γερμανούς παραχαράκτες για να πλαστογραφούν χαρτονομίσματα βρετανικών λιρών, που φέρεται να ανέρχονταν σε 2 δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα. Τους είχε συγκεντρώσει από όλες τις γερμανικές φυλακές και τα σωφρονιστικά ιδρύματα και τους είχε στεγάσει σε ένα ειδικό στρατόπεδο συγκέντρωσης κοντά στο Βερολίνο, όπου απολάμβαναν εξαιρετικά ευνοϊκές συνθήκες διαβίωσης. Αυτοί οι άνθρωποι όχι μόνο ανέλυσαν με μεγάλη ακρίβεια τη σύνθεση του χαρτιού των βρετανικών χαρτονομισμάτων, αλλά αντέγραψαν και τα μελάνια εκτύπωσης, τα υδατογραφήματα και τα νήματα ασφαλείας τόσο τέλεια που ακόμη και η Τράπεζα της Αγγλίας δύσκολα μπορούσε να διακρίνει τα χαρτονομίσματα των 5, 10 και 100 λιρών που παρήγαγε ο Χίμλερ από τα δικά της. Επιπλέον, ο Χίμλερ είχε παραχωρήσει στους Ιουδαίους τραπεζίτες ένα «ειδικό καθεστώς» για τους ίδιους και τις οικογένειές τους, ώστε να μπορούν να του προμηθεύουν τους σειριακούς αριθμούς των νέων σειρών χαρτονομισμάτων της Τράπεζας της Αγγλίας μέσω των διεθνών τους διασυνδέσεων, ειδικά μέσω των ελβετικών τραπεζών. Επειδή χρησιμοποιήθηκαν οι σωστοί σειριακοί αριθμοί (δηλαδή, σαν διπλά), τα πλαστά χαρτονομίσματα των βρετανικών λιρών μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν όχι μόνο για τη χρηματοδότηση της γερμανικής κατασκοπείας στο εξωτερικό, αλλά και για την αγορά οπλισμού από χώρες της Μεσογείου, τη Νότια Αμερική και αλλού, χωρίς το σχέδιο να αποκαλυφθεί ποτέ κατά τη διάρκεια του πολέμου. Κράτησα δύο από αυτά τα χαρτονομίσματα για τον εαυτό μου ως αναμνηστικά.

Πρέπει όμως αμέσως μετά την πράξη να ακολουθεί πάντα η τιμωρία, για να είναι αποτελεσματικό το μέτρο, έτσι, για παράδειγμα, ο εγκληματίας που κρύβεται πρέπει να εκτελείται αμέσως μετά τη σύλληψή του.
Αν μείνουμε άπραγοι και απλώς συζητάμε ακόμη και για να βρούμε ελαφρυντικά, χάνουμε τον έλεγχο και δεν υπάρχει τρόπος να το σταματήσουμε. Στον πόλεμο, πρέπει να είμαστε αδίστακτοι για να διασφαλίσουμε ότι δεν θα επικρατήσει καμία αντικοινωνική συμπεριφορά. Όλοι πρέπει να ξέρουν: Όποιος βρίσκεται στο μέτωπο και κάνει το καθήκον του σαν στρατιώτης μπορεί να πέσει – και μάλιστα με τιμή. Όποιος όμως κάνει βρομοδουλειές στο εσωτερικό πρέπει να πεθάνει – και μάλιστα σε μεγάλη ντροπή!
Όποιος είναι εκεί έξω σαν κακομοίρης στο πεδίο της μάχης και μπορεί να σκοτωθεί, πρέπει να ξέρει ότι το πακέτο που του στέλνει η γυναίκα του από το σπίτι δεν θα κλαπεί στην πορεία.
Δυστυχώς, κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και μέχρι το 1918, δεν έγινε αντιληπτό ότι ήταν πολύ αργά. Αυτός, αντίθετα, εφάρμοσετ ην απόλυτη τιμωρία αμέσως με την έναρξη του πολέμου για ιδιαίτερα καταδικαστέα εγκλήματα, επειδή είχε την καλύτερη εμπειρία με τις απόλυτες τιμωρίες στην καταπολέμηση των παγίδων αυτοκινήτων και των εκτροχιασμών τρένων σε καιρό ειρήνης. Και οι λεηλασίες στις αγγλικές πόλεις στις οποίες η αεροπορία μας πραγματοποίησε τις επιθέσεις της για αντίποινα τις τελευταίες ημέρες, λεηλασίες στις οποίες συμμετείχαν ακόμη και αστυνομικοί και πυροσβέστες, τον δικαιολογούσαν κατά εκατό τοις εκατό.
Ο πόλεμος θα χαθεί στο εσωτερικό, αν δεν ληφθούν άμεσα και αυστηρά μέτρα. Όλες οι κυβερνήσεις θα πρέπει να αντιμετωπίσουν αυτό το πρόβλημα με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

111 11 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μια αντάμωση με έναν αγωνιστή στις μάχες των αιθουσών

Στο μεσημεριανό φαγητό, το αφεντικό μίλησε για κάποιον από το Μόναχο που ήταν θεόρατος με δύναμη θηρίου. Είπε ότι την περίοδο του πολιτικού αγώνα, αυτός ο τύπος άξιζε περισσότερο από εκατοντάδες απλούς πολίτες. Έμοιαζε με γνήσιο εργατόπαιδο (προλετάριο) και είχε τεράστια εμπειρία τόσο στο να διαλύει τις συγκεντρώσεις των αντιπάλων και να τους κλέβει τις σημαίες, όσο και στο να περιφρουρεί τις αίθουσες στις δικές τους συγκεντρώσεις[245].
Έλεγε μάλιστα ότι μια φορά, μετά την ανάληψη της εξουσίας, εκείνος ο τύπος τον πλησίασε στον κήπο του Καφέ Χεκ (Café Heck)[246] και του ζήτησε να καθίσει για λίγο μαζί του, έτσι όπως ήταν, με τα ρούχα της δουλειάς. Τότε, οι απλοί αστοί που κάθονταν εκεί γύρω άρχισαν να τον κοιτάζουν με ανοιχτό το στόμα – μάλιστα τον κοίταζαν σχεδόν σαν να ήταν κάποιου είδους τέρας.

112 βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μέλι, υδρόμελο και μελόψωμο

Στο βραδινό φαγητό, το αφεντικό επισήμανε ότι στη Γερμανία θα μπορούσε να παράγεται δεκαπλάσια ποσότητα μελιού σε σχέση με αυτή που βγάζουν τώρα οι μελισσοκόμοι. Είπε ότι πρέπει να έχουμε πάντα στο μυαλό μας πως στην αρχαιότητα και στον Μεσαίωνα το μελισσόμηλο ήταν η βασικότερη γλυκαντική ουσία, και ότι το χρησιμοποιούσαν ακόμα και για να γλυκάνουν παραπάνω το κρασί.

Ο πατέρας του Χίτλερ ήταν μελισσοκόμος μεγάλου βεληνεκούς. Είχε δημοσιεύσει διάφορα εξειδικευμένα άρθρα για τη μελισσοκομία στον καθημερινό τύπο της εποχής του. Γι' αυτό και τον Χίτλερ τον ενδιέφερε ιδιαίτερα οτιδήποτε είχε σχέση με τις μέλισσες. Ακόμα και κατά τη διάρκεια του πολέμου, ζητούσε πάντα να του σερβίρουν μέλι στο πρωινό του και απορούσε βαθύτατα με την αμορφωσιά των συνεργατών του, που δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τις ποικιλίες του μελιού ανάλογα με την προέλευσή τους (φλαμούρι, ρείκι, ακακία, πορτοκάλι κ.λπ.), όπως ακριβώς ξεχώριζαν τις μαρμελάδες (φράουλα, μύρτιλο, κεράσι, φραγκοστάφυλο, σμέουρο κ.λπ.).

Έλεγε επίσης ότι και το παραδοσιακό γερμανικό ποτό, το υδρόμελο, το οποίο

---

245. Ο Χίτλερ δημιούργησε τον ιδιωτικό στρατό του 4 εκατομμυρίων ανδρών που που αποτελούνταν από SA, τα SS και το NSKK, από μια ομάδα περιφρούρησης του NSDAP, που ιδρύθηκε στο Μόναχο τον Φεβρουάριο του 1920 από τον ωρολογοποιό Εμίλ Μορίς (Emil Maurice), το οποίο αυτοαποκαλούνταν «Τμήμα Γυμναστικής και Αθλητισμού». Αποτελούνταν από 46 μέλη. Επειδή ο Χίτλερ ήταν ο πολιτικός ηγέτης της «Ομάδας Εργασίας Πατριωτικών Μαχητικών Ενώσεων» της Βαυαρίας από τον Ιούλιο του 1923 (ταυτότητα αριθ. 1 με ημερομηνία 12 Ιουλίου 1923), μπόρεσε να στρατολογήσει κατάλληλους ηγέτες για τον κομματικό στρατό του από το συνολικό απόθεμα των τότε 70.000 μελών των εθνικών ενώσεων στρατιωτών.

246. Ακόμα και μετά το 1933, ο Χίτλερ επισκεπτόταν το υπαίθριο καφενείο του «Cafés Heck» – διάσημο για τα εξαιρετικά κέικ του – κατά τη διάρκεια των παραμονών του στο Μόναχο.

στα νιάτα του το σέρβιραν ακόμα και στα πανηγύρια, φτιαχνόταν με μέλι. Παρομοίως, το πρώτο γλύκισμα που βγήκε ποτέ για εξαγωγή ήταν το μελένιο, και συγκεκριμένα το μελόψωμο της Νυρεμβέργης.

Πώς ξεκινούν οι πόλεμοι

Στο βραδινό φαγητό, το αφεντικό έπιασε την κουβέντα για το πώς τα πιο διαφορετικά πράγματα μπορούν να οδηγήσουν σε πόλεμο. Είπε, για παράδειγμα, ότι είναι απολύτως πιθανό σε 100 χρόνια να αναγκαστούμε να κάνουμε πόλεμο ενάντια στην Ιταλία και τη Βόρεια Αφρική, αν ολοκληρωθεί το πρόγραμμα αναδάσωσης του Ντούτσε – το οποίο μόνο στο πρώτο του στάδιο προβλέπει τη φύτευση 35 εκατομμυρίων δέντρων.

Κι αυτό γιατί μια τέτοια αναδάσωση της Ιταλίας και της Βόρειας Αφρικής θα είχε αναπόφευκτα σαν αποτέλεσμα τεράστιες κλιματικές αλλαγές για εμάς. Η Ιταλία δεν θα ήταν πια το ηλιόλουστο οροπέδιο που μας στέλνει τη ζέστη του ήλιου και μας φέρνει έτσι ζεστές βροχές. Αντίθετα, θα υπήρχε κίνδυνος να αποκτήσουμε ξανά ένα κλίμα γεμάτο βροχές και ομίχλες, όπως αυτό που έχει σήμερα η Ρωσία.

Ανάκαμψη από τον Τριακονταετή Πόλεμο

Επιπλέον, το αφεντικό ανέφερε σαν απόδειξη για τη φυλετική δύναμη του λαού μας το γεγονός ότι ο πληθυσμός της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους, κατά τη διάρκεια του Τριακονταετούς Πολέμου, συρρικνώθηκε από τα 18½ εκατομμύρια στα 3½ εκατομμύρια. Και παρ' όλα αυτά, ο γερμανικός λαός σήμερα μετράει γύρω στα 80 εκατομμύρια ανθρώπους.

Μεσαιωνικό αστικό τοπίο του Μονάχου

Τέλος, ο Χίτλερ αναφέρθηκε στην κατασκευή του μετρό στο Μόναχο και εξήγησε ότι παρακολουθεί το έργο με τεράστιο ενδιαφέρον. Κι αυτό γιατί, όπως είπε, το μετρό σώζει την όμορφη μεσαιωνική εικόνα του κέντρου της πόλης (γύρω από τους δρόμους Νόιχαουζερ και Τεατίνερ), αφού κάνει πλέον περιττό το τραμ με όλο εκείνο το δίκτυο από καλώδια.

Ακόμα και η οδός Λούντβιχ (Ludwigstraße) θα αναδείκνυε ξανά όλη της την ομορφιά, αν μπορούσε να εξαφανιστεί το τραμ από εκεί χάρη στην κατασκευή του μετρό.

Έλεγε ότι το παν είναι να εκμεταλλεύεσαι κάθε τεχνική δυνατότητα για να διαμορφώνεις ή να διατηρείς τον χαρακτήρα μιας πόλης[247]. Αυτό, όπως είπε, το ήξεραν οι Βερολινέζοι ήδη από το 1650, όταν με πληθυσμό μόλις 35.000 κατοίκων έφτιαξαν έναν τόσο όμορφο δρόμο όπως η λεωφόρος «Unter den Linden» (Κάτω από τις φλαμουριές).

113

12 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Εθνικά Προσκυνήματα

Στο μεσημεριανό φαγητό, το αφεντικό είπε ότι είναι αυτονόητη επιδίωξη κάθε λαού να θάβει τους σπουδαίους άνδρες του σε ειδικά εθνικά προσκυνήματα (ή μνημεία τιμής).

---

247. Για τα κέντρα των πόλεων, ο Χίτλερ υποστήριζε τους πεζόδρομους και για την κυκλοφορία των αυτοκινήτων στην πόλη τις οδικές σήραγγες.

Παρόλο που ο Λούντεντορφ είναι σήμερα θαμμένος στο Τούτσινγκ (Tutzing) σύμφωνα με δική του επιθυμία, εκείνος – δηλαδή το αφεντικό – εξακολουθούσε να σκέφτεται πώς θα μπορούσε να πείσει τη σύζυγο του Λούντεντορφ να δώσει τη συγκατάθεσή της, ώστε να μεταφέρουν τη σορό του στη Νέα Αίθουσα των Στρατιωτών (Neue Soldatenhalle)[248] στο Βερολίνο. Είπε μάλιστα ότι αυτή η συγκατάθεση θα μπορούσε φυσικά να εξασφαλιστεί μόνο αν υπόσχονταν στη χήρα του Λούντεντορφ ότι, όταν θα πέθαινε και η ίδια, θα θαβόταν δίπλα στον άνδρα της.

Εξάλλου, και οι συγγενείς του Χίντενμπουργκ είχαν δεχτεί να ταφεί ο «Γέροντας» στο Μνημείο του Τάνενμπεργκ (Tannenberg) μόνο υπό τον όρο ότι θα θαβόταν εκεί δίπλα του και η γυναίκα του. Αυτή η προϋπόθεση, όπως είπε, ταιριάζει απόλυτα με τον τρόπο που βλέπουν οι Γερμανοί την οικογένεια, και γι' αυτό πρέπει οπωσδήποτε να τηρείται.

Κι αυτό γιατί, στην περίπτωση των σπουδαίων ανδρών μας, η γυναίκα τους ήταν συνήθως ο μοναδικός σύντροφος που τους έμενε πιστός μέχρι τον θάνατο. Και επειδή ακριβώς, ακόμα και σε περιόδους κρίσης, η πίστη της δεν κλονιζόταν ποτέ, αποτελούσε γι' αυτούς μια αστείρευτη πηγή δύναμης.

114

12 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μνημεία

Το αφεντικό συνέχισε να μιλάει για τα γερμανικά μνημεία και παραπονέθηκε ότι οι καλλιτέχνες, κατά κανόνα, δεν είχαν καμία καλύτερη ιδέα από το να παρουσιάζουν τους ηγεμόνες καβαλάρηδες πάνω σε άλογα, με λοφία που ανέμιζαν στα κράνη τους.

Σαν εξαιρέσεις, που αποτελούσαν πραγματικά επιβλητικά έργα τέχνης, ανέφερε στη Βιέννη το άγαλμα του Ιωσήφ Β' του Φραντς Άντον φον Ζάουνερ στη Βιέννη (Franz Anton von Zauner· 1746 – 1822), καθώς και το μνημείο της Μαρίας Θηρεσίας δίπλα στο Μουσείο της Αυλής (Hofmuseum). Στο Βερολίνο ξεχώρισε το άγαλμα του Μεγάλου Φρειδερίκου Β' του Κρίστιαν Ντάνιελ Ράουχ (Christian Daniel Rauch· 1777 – 1857), ενώ στο Μόναχο το μνημείο του Πρίγκιπα Αντιβασιλέα[249] του Χίλντεμπραντ (Hildebrand). Επίσης, ανέφερε το άγαλμα του Πρίγκιπα Ευγένιου από τον Άντον Ντόμινικ Ρίτερ φον Φέρνκορν (Anton Dominik Ritter von Fernkorn· 1813 – 1878), καθώς και ένα μνημείο του Κάιζερ Φρειδερίκου Γ'[250].

Το πρόβλημα με τα λίπη (και τα έλαια) σαν απόδειξη απαράβατης ανάγκης για μια «εθνική οικονομία»

Στο βραδινό φαγητό, με αφορμή μια παρέμβαση που έγινε, το αφεντικό εξήγησε ότι πρέπει να επιστρέψουμε σε μια λογική εθνική οικονομία, αν θέλουμε

---

248. Στη νέα «Αίθουσα των Στρατιωτών» στο Βερολίνο, σχεδιασμένη από τον καθηγητή Βίλχελμ Κράις (Wilhelm Kreis) σύμφωνα με τις προδιαγραφές του Χίτλερ, εκτός από τον τιμητικό τάφο του «Άγνωστου Στρατιώτη», σχεδιάστηκε μια κρύπτη, για τα φέρετρα όλων των Γερμανών στραταρχών και στρατιωτικών ηγετών του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος.

249. Αυτό αναφέρεται στο μνημείο του Πρίγκιπα Αντιβασιλέα Λεοπόλδου της Βαυαρίας από τον Άντολφ φον Χίλντεμπραντ (Adolf von Hildebrand· 1847 έως 1921).

250. Το επιτάφιο μνημείο του Κάιζερ Φρειδερίκου Γ', του πρώτου Αψβούργου που έφερε το γερμανικό αυτοκρατορικό στέμμα και του οποίου το σύνθημα A.E.I.O.U. (Alles Erdreich Ist Österreich Unterthan – Όλη η γη υποτάσσεται στην Αυστρία) που έμεινε στην ιστορία, βρίσκεται στον καθεδρικό ναό του Αγίου Στεφάνου στη Βιέννη.

να λύσουμε όλα τα προβλήματα διατροφής και βιομηχανίας με έναν τρόπο που να ωφελεί τον λαό μας στο σύνολό του.

Αυτή η σημείωση, καθώς και η επόμενη, μου δημιούργησαν προβλήματα με τον Μπόρμαν, ο οποίος ήθελε να τις χρησιμοποιήσει για υπηρεσιακούς λόγους και εκνευρίστηκε όταν διαπίστωσε ότι δεν είχα συμπεριλάβει λεπτομερώς τις δικές του τοποθετήσεις. Του εξήγησα ότι ο μόνος μου στόχος ήταν να αποτυπώσω πεντακάθαρα τις απόψεις του Χίτλερ. Έτσι, αρνήθηκα να αλλάξω εκ των υστέρων τις σημειώσεις μου για να προσθέσω αυτά που είχε πει ο Μπόρμαν.

Δυστυχώς, κάθε έννοια εθνικής οικονομικής σκέψης σταμάτησε στη χώρα μας από τη στιγμή που οι πολιτικοί μας άρχισαν να ακούνε τους καθηγητές της πολιτικής οικονομίας.

Σκεφτείτε πού θα βρισκόμασταν σήμερα, μόνο στο θέμα του λίπους, αν είχαμε δώσει εγκαίρως προσοχή στη φαλαινοθηρία και στην αξιοποίηση της φάλαινας. Κι αυτό γιατί το φαλαινέλαιο δεν κάνει καλό μόνο κατά της ραχίτιδας, αλλά είναι ένα λίπος που διατηρείται για πάντα, χωρίς να χαλάει. Από τη στιγμή που σήμερα διαθέτουμε μεθόδους με τις οποίες μπορούμε να εκμεταλλευτούμε τη φάλαινα σε ποσοστό 88% – για παράδειγμα, το κρέας για κονσέρβες, το δέρμα της σαν κανονικό δέρμα και τις ίνες του κρέατος σαν βασικό συστατικό για ένα ύφασμα που δεν σκίζεται με τίποτα – η οργάνωση της φαλαινοθηρίας είναι για εμάς ένα απίστευτα φλέγον ζήτημα.

Ηθικολογίες ή «γαλλικός ρεαλισμός» στην εθνική πολιτική στην Ανατολή;

Όταν ο περιφερειάρχης Φόρστερ[251] σχολίασε ότι το 1830 η πόλη Τομ (Thomm) είχε γερμανική πλειοψηφία, αλλά το 1939 είχαν απομείνει μόνο κάτι λιγοστά υπολείμματα από αυτήν, το αφεντικό είπε ότι αυτό οφειλόταν στην εντελώς λανθασμένη εθνική πολιτική που άσκησε η Πρωσία τα τελευταία 150 χρόνια.

Η πρωσική κυβέρνηση, κατά τη διάρκεια αυτών των εκατόν πενήντα χρόνων, είχε μετατρέψει τις γερμανικές ανατολικές περιοχές σε μια καθαρή αποικία καταδίκων (ή τόπο εξορίας). Εκεί έστελναν με δυσμενή μετάθεση δασκάλους, δημόσιους υπαλλήλους και αξιωματικούς κάθε φορά που έκαναν κάποιο παράπτωμα ή όταν ήθελαν, για υπηρεσιακούς λόγους, να τους ξεφορτωθούν.

Όλα αυτά τα «αμαρτήματα» της Πρωσίας σε αυτόν τον τομέα πρέπει – κι αυτή είναι η οριστική μου απόφαση – να διορθωθούν μέσα σε δέκα χρόνια σκληρής δουλειάς στην Ανατολή. Μετά από αυτή τη δεκαετία, απαιτεί από τους περιφερειάρχες να του αναφέρουν επίσημα ότι το έργο ολοκληρώθηκε και ότι οι ανατολικές περιοχές είναι πλέον εκατό τοις εκατό γερμανικές.

Ο περιφερειάρχης Φόρστερ διαβεβαίωσε, όσον αφορά τη δική του περιφέρεια στο Ντάντσιχ-Δυτική Πρωσία, ότι αυτός ο στόχος θα επιτευχθεί. Ωστόσο, τόνισε ότι για να γίνει αυτό χρειάζονται οι πιο ικανοί άνθρωποι από την παλιά επικράτεια του Ράιχ, και μάλιστα κατά προτίμηση κάτω των 40 ετών. Κι αυτό γιατί για τους σαραντάρηδες και πάνω ισχύει η παροιμία: «Ένα γέρικο δένδρο δεν το μεταφυτεύεις».

---

251. Ο Άλμπερτ Φόρστερ (Albert Forster) ήταν περιφερειάρχης από το 1930 και κυβερνήτης του Ντάντσιχ-Δυτικής Πρωσίας από το 1939. Γεννημένος το 1902, ήταν τραπεζίτης στο επάγγελμα.

Το αφεντικό τόνισε ότι, όπως είναι φυσικό, στα ανατολικά πρέπει να πάνε κυρίως νέοι άνθρωποι. Πρέπει να τους ξυπνήσουμε το φιλότιμο και την περηφάνια, δείχνοντάς τους ότι εκεί δεν πρόκειται να τα βρουν όλα έτοιμα, αλλά ότι έχουν την ευκαιρία να δημιουργήσουν κάτι σπουδαίο με τις δικές τους δυνάμεις. Θεωρούσε αυτονόητο ότι, αν αποδείξουν την αξία τους στα ανατολικά, θα πρέπει να παίρνουν προαγωγή πολύ πιο γρήγορα από τους συνομήλικούς τους που κάθονται στην παλιά επικράτεια και απλώς συνεχίζουν μια ήδη στρωμένη δουλειά στο γραφείο. Μόνο έτσι, όπως είπε, το να σε στείλουν στα ανατολικά θα αποτελεί πραγματικά τιμή και διάκριση.

Ο μακροπρόθεσμος στόχος της ανατολικής πολιτικής του ήταν να ανοίξει σε αυτή την περιοχή έναν ζωτικό χώρο εγκατάστασης για περίπου εκατό εκατομμύρια ανθρώπους γερμανικής καταγωγής. Είπε ότι πρέπει να κάνουμε τα πάντα, με σιδερένια επιμονή, για να μεταφέρουμε εκεί το ένα εκατομμύριο Γερμανούς μετά το άλλο. Το αργότερο σε δέκα χρόνια, ήθελε να του αναφέρουν επίσημα ότι στις ανατολικές περιοχές που είχαν ήδη ενσωματωθεί στη Γερμανία ή είχαν καταληφθεί από τα στρατεύματά μας (το Ντάντσιχ, τη Δυτική Πρωσία, το Βάρτεγκαου, την περιφέρεια Τσίχεναου και την περιφέρεια Μπιάλιστοκ) ζούσαν τουλάχιστον είκοσι εκατομμύρια Γερμανοί. Το τι μπορεί να δημιουργηθεί εκεί για να εξασφαλιστούν στους ανθρώπους και οι απαραίτητες πολιτιστικές προϋποθέσεις, φαίνεται, όπως τόνισε, από το γεγονός ότι ακόμα και οι Πολωνοί κατάφεραν να δώσουν μια όμορφη όψη στο κέντρο του Γκότενχαφεν (Γκντίνια), φτιάχνοντας μεγάλους και φαρδείς δρόμους.

Στο σημείο αυτό, ο περιφερειάρχης Φόρστερ παρενέβη και είπε ότι, κατά τη γνώμη του, δεν πρέπει να αγνοούμε στα τυφλά τις ιδιαίτερα επείγουσες πολιτιστικές ανάγκες, ακόμα και κατά τη διάρκεια του πολέμου. Για παράδειγμα, ανέφερε ότι σε ολόκληρο το Γκότενχαφεν υπάρχουν μόνο τρία μικρά σινεμά, αλλά ούτε ένας μεγάλος κινηματογράφος και καμία μεγάλη αίθουσα συγκεντρώσεων. Έτσι, όταν πιάνουν πολεμικά πλοία στο λιμάνι, δεν ξέρουν πού να βάλουν όλους αυτούς τους ναύτες που λαχταρούν να βγουν στη στεριά. Πρόσθεσε ότι, αν και έχει τώρα τα υλικά για να χτίσει μια αίθουσα συγκεντρώσεων που θα λειτουργεί ταυτόχρονα και σαν σινεμά, δεν μπορεί να προχωρήσει το έργο. Κι αυτό γιατί, λόγω των κανονισμών για τον ολοκληρωτικό πόλεμο, δεν του δίνουν τους εργάτες που χρειάζεται, δηλαδή 60 Ρώσους αιχμαλώτους πολέμου.

Πάνω σ' αυτό, το αφεντικό σχολίασε ότι δεν πρέπει να αφήνουμε μια πρακτική ανάγκη να κολλάει (ή να αποτυγχάνει) για μια προσωρινή απασχόληση 60 αιχμαλώτων πολέμου. Είπε ότι, από τη στιγμή που ο περιφερειάρχης Φόρστερ έχει όντως όλα τα οικοδομικά υλικά έτοιμα, θα πρέπει να του δώσουν τους αιχμαλώτους για όσο διάστημα θα κρατήσει το χτίσιμο.

Είπε μάλιστα ότι γενικά πιστεύει πως, ειδικά όταν δουλεύει κανείς στις ανατολικές περιοχές, πρέπει πάντα να ακούει τις πρακτικές ανάγκες της ζωής και να μην κολλάει ξεροκέφαλα στις οδηγίες που έρχονται από τα γραφεία του Βερολίνου. Η πρωσική κυβέρνηση είχε κάνει τόσα πολλά «αμαρτήματα» σε αυτές τις περιοχές που πήραμε πίσω, που οι θεωρίες πλέον δεν μας χρησιμεύουν σε τίποτα.

Είπε ότι, αν εξετάσει κανείς τη μείωση του γερμανικού στοιχείου σε αυτές τις περιοχές, φτάνει στο συμπέρασμα πως για την κατάσταση αυτή έφταιγαν

κυρίως δύο παράγοντες: η εκκλησία και η αριστοκρατία.

Το πόσο στενά συνεργάστηκε η Καθολική Εκκλησία με τους Πολωνούς στον πολιτικό της αγώνα είναι, βέβαια, γνωστό. Λιγότερο γνωστό είναι ότι και οι Γερμανοί ευγενείς σε αυτές τις περιοχές δεν θεώρησαν απαραίτητο να κρατήσουν στενή επαφή με τον γερμανικό λαό και να βάλουν τα γερμανικά συμφέροντα πάνω από οτιδήποτε άλλο. Αντίθετα, πίστευαν ότι έπρεπε να στηρίζουν πρώτα απ' όλα την τάξη των αριστοκρατών, ακόμα κι αν αυτοί ήταν Πολωνοί. Αυτή η νοοτροπία – και σε αυτό ο περιφερειάρχης Φόρστερ έχει απόλυτο δίκιο – ενισχύθηκε ακόμα περισσότερο από το κοινό τους πάθος για το κυνήγι, που λειτουργούσε σαν μια «πράσινη μασονία». Μάλιστα, οι Γερμανοί ευγενείς έδωσαν το οριστικό χτύπημα στις προσπάθειες για τη διατήρηση του γερμανικού στοιχείου, όταν άρχισαν να προσπαθούν όλο και πιο έντονα να φάνε τη γη των Γερμανών μικροκαλλιεργητών και να αντικαταστήσουν τους Γερμανούς εργάτες γης με πολωνικά εργατικά χέρια.

Το γεγονός ότι η πρωσική κυβέρνηση απέτυχε να εμποδίσει αυτές τις τάσεις δείχνει, κατά τη γνώμη του, μια θλιβερή άγνοια της ιστορίας. Κι αυτό γιατί οι Γερμανοί Κάιζερ δεν γέμισαν καθόλου τυχαία τη νοτιοανατολική πλευρά της αυτοκρατορίας με ένα πλήθος από μικρούς γερμανικούς οικισμούς. Το έκαναν εντελώς συνειδητά, με σκοπό να δημιουργήσουν μια πολύ πυκνή παρουσία του γερμανικού στοιχείου σε αυτές τις παραμεθόριες περιοχές.

Αν θέλουμε να διορθώσουμε τα λάθη του περασμένου αιώνα στις ανατολικές περιοχές, πρέπει να ασκήσουμε μια ριζοσπαστική εθνική πολιτική. Όπως ακριβώς το Τάγμα των Τευτόνων Ιπποτών δεν επιβλήθηκε με το γάντι, αλλά μαζί με τη Βίβλο έφερε και το σπαθί, έτσι και οι δικοί μας άνθρωποι που στέλνονται στα ανατολικά, πρέπει σαν μαχητές της εθνικοσοσιαλιστικής ιδεολογίας να επιβάλουν τα εθνικά μας συμφέροντα – αν χρειαστεί – ακόμα και με την ωμή βία.

Είπε ότι μπορούμε να μάθουμε πολλά από τις μεθόδους των Γάλλων στην Αλσατία. Οι Γάλλοι, χωρίς να υπολογίζουν καθόλου τα βάσανα της τότε γενιάς, κατέστειλαν τη γερμανική επιρροή με βάναυση βία και άρχισαν να επιβάλλουν οργανωμένα τη γαλλική εθνική ταυτότητα και τον πολιτισμό τους. Αν κάνουμε κι εμείς το ίδιο – καταργώντας ανελέητα τη διγλωσσία και μετακινώντας κάθε πληθυσμό που δεν μπορεί ή δεν θέλει να εκγερμανιστεί – και ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση με μια μαχαιριά, τότε η δεύτερη, ή το αργότερο η τρίτη γενιά των κατοίκων σε αυτές τις περιοχές θα μπορεί πλέον να ζήσει σε απόλυτη ηρεμία.

Αν θέλουμε να μετατρέψουμε ξανά την Αλσατία και τη Λωρραίνη σε καθαρά γερμανικές περιοχές, θα πρέπει όποιος δεν δηλώνει από μόνος του Γερμανός, να φύγει από εκεί. Ο περιφερειάρχης Μπηούρκελ[252] έχει ήδη κάνει την αρχή σε αυτό το κομμάτι, παίρνοντας πολύ δραστικά μέτρα. Όμως, ακόμα

---

252. Ο Γιόζεφ Μπηούρκελ (Josef Bürckel), δάσκαλος, περιφερειάρχης του Παλατινάτου από το 1926, έγινε περιφερειάρχης του Χίτλερ στο Σάαρ το 1933, επίτροπος του Χίτλερ για την ανακατάληψη της επικράτειας του Σάαρ το 1934, επίτροπος του Ράιχ για το Σάαρ το 1935, επίτροπος του Ράιχ για την επανένωση της Αυστρίας με το Γερμανικό Ράιχ και περιφερειάρχης στη Βιέννη το 1938, ανακλήθηκε από την Αυστρία για να γίνει περιφερειάρχης στη Λωρραίνη και επίτροπος του Ράιχ για την Πολιτική Διοίκηση της Λωρραίνης το 1940. Επικεφαλής της πολιτικής διοίκησης στην Αλσατία ήταν ο περιφερειάρχης και κυβερνήτης του Μπάντεν, Ρόμπερτ Χάινριχ Βάγκνερ (Robert Heinrich Wagner), πρώην αξιωματικός καριέρας. Ο Μπηούρκελ εκτόπισε 100.000 Λωρραινούς – ο Βάγκνερ «μόνο» 10.000 Αλσατούς – στην ελεύθερη Γαλλία του Βισύ σαν Γαλλόφιλους.

και από την Αλσατία πρέπει να εξαφανιστούν άλλοι 250.000 γαλλόφιλοι. Το αν θα τους απελάσουμε έναν-έναν στη Γαλλία ή αν θα τους εγκαταστήσουμε στα ανατολικά, δεν έχει καμία σημασία για την τελική απόφαση. Το να γεμίσουμε τα κενά που θα δημιουργηθούν στον πληθυσμό δεν είναι πρόβλημα. Μόνο από την περιοχή του Μπάντεν (Baden) μπορούμε να βρούμε αμέτρητους γιους αγροτών για να εγκατασταθούν στην Αλσατία ή τη Λωρραίνη, αφού έτσι κι αλλιώς είναι αδύνατον να μείνουν στον τόπο τους. Κι αυτό γιατί τα περισσότερα αγροκτήματα στο Μπάντεν είναι τόσο μικρά, που σήμερα δεν μπορούν πια να εξασφαλίσουν σε μια γερμανική αγροτική οικογένεια τα μέσα για να μεγαλώσει πάνω από δύο παιδιά.

Ακόμη και στις ανατολικές περιοχές, ο στόχος μπορεί να επιτευχθεί μόνο με μια απολύτως σκληρή και αδίστακτη προσέγγιση όπως έκανε ο Στάλιν. Ήταν όμως ακράδαντα πεπεισμένος ότι, όταν πια το Κόμμα θα έχει γράψει εκεί πενήντα χρόνια ιστορίας, αυτές οι περιοχές θα έχουν αποκτήσει έναν πέρα για πέρα γερμανικό χαρακτήρα.

Γερμανοποίηση πολωνικών στοιχείων

Ο περιφερειάρχης Φόρστερ μίλησε στη συνέχεια για τις δυσκολίες που προκύπτουν όταν πρέπει να παρθεί απόφαση για την κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Είπε, για παράδειγμα, ότι αν ένας Πολωνός τεχνικός σκηνής από το θέατρο του Γκράουντεντς (Graudenz) ζητήσει να αναγνωριστεί σαν Γερμανός επειδή είχε μια Γερμανίδα γιαγιά, δεν μπορείς απλώς να του απορρίψεις την αίτηση. Πρέπει πρώτα να σκεφτείς ότι πολύ δύσκολα θα δεχόταν ένας εργάτης από την παλιά επικράτεια του Ράιχ να πάει στο Γκράουντεντς για να κάνει αυτή τη δουλειά· οπότε, αν απορρίψεις την αίτηση, δύσκολα θα βρεις αντικαταστάτη. Παρόμοια είναι τα πράγματα με τις καθολικές νοσοκόμες που δουλεύουν σε πτέρυγες λοιμωδών νοσημάτων, ή με μια Πολωνή που φροντίζει το σπίτι ενός Γερμανού με βαριά αναπηρία πολέμου, και ούτω καθεξής. Γι' αυτό και ο ίδιος πιστεύει ότι η απόφαση για το αν θα γίνει δεκτός ένας Πολωνός σαν Γερμανός πρέπει να βασίζεται στη γενική του εικόνα. Θα πρέπει, δηλαδή, να εγκρίνεται ακόμη κι αν δεν μπορεί να αποδειχθεί 100% η γερμανική του καταγωγή, εφόσον όμως η εμφάνισή του, ο χαρακτήρας του και η εξυπνάδα του δείχνουν ξεκάθαρα γερμανικά χαρακτηριστικά.

Είπε ότι, από τη στιγμή που ο καθηγητής Γκύντερ (Günther)[253], σαν ειδικός σε φυλετικά ζητήματα, έκανε μια περιοδεία δέκα ημερών στην περιοχή του Ντάντσιχ-Δυτικής Πρωσίας και διαπίστωσε ότι τα τέσσερα πέμπτα των Πολωνών στα βόρεια μπορούν να αναγνωριστούν σαν Γερμανοί, τότε και ο ίδιος το θεωρεί απολύτως πιθανό. Τόνισε ότι στις μεμονωμένες περιπτώσεις πρέπει πάντα να έχουμε στο μυαλό μας πως η ίδια η ζωή είναι πιο δυνατή από τη θεωρία. Επομένως, πρέπει να δίνουμε τη γερμανική υπηκοότητα σε όποιον αξίζει να την πάρει, κρίνοντας με βάση την κοινή λογική και την εμπειρία της ζωής. Για τα νότια και τα νοτιοανατολικά της ίδιας περιφέρειας, πάντως, θεώρησε πιο σωστό να στείλουν πρώτα μερικές στρατιωτικές φρουρές εκεί, ώστε να «ανανεωθεί το αίμα» των ντόπιων που είναι υποψήφιοι για εκγερμανισμό. Επίσης, όσο δεν έχει ξεκαθαρίσει η τελική εθνική μοίρα των

253. Ο καθηγητής Χανς Φρίντριχ Καρλ Γκύντερ (Hans Friedrich Karl Günther) ερευνητής φυλετικών θεμάτων και κοινωνικός-ανθρωπολόγος στα πανεπιστήμια της Ιένας, του Φράιμπουργκ και του Βερολίνου, έγραψε, μεταξύ άλλων έργων, τη «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού», «Φυλετική Μελέτη του Ιουδαϊκού Λαού» και ένα έργο με θέμα την «Καταγωγή και Φυλετική Ιστορία των Γερμανικών Λαών». Ο Αδόλφος Χίτλερ παρακολούθησε την εναρκτήρια διάλεξή του στην κατάμεστη αίθουσα στο Πανεπιστήμιο της Ιένας το 1931.

κατοίκων αυτής της περιοχής, συμβούλευσε να μην τους αφήσουν στα χέρια των Καθολικών ιερέων που έρχονται από την παλιά επικράτεια του Ράιχ, αλλά να τους αφήσουν τους δικούς τους, τους Πολωνούς παπάδες. Κι αυτό γιατί, λόγω της πίεσης που νιώθουν οι Πολωνοί παπάδες, είναι πολύ εύκολο να τους επηρεάσεις· μάλιστα, στο τέλος κάθε εβδομάδας πηγαίνουν μόνοι τους στο γραφείο της περιφέρειας για να ρωτήσουν τι πρέπει να πουν στο κήρυγμά τους στην εκκλησία. Φυσικά, πρόσθεσε, το ακόμα καλύτερο θα ήταν να πάρουν με το μέρος τους τον Πολωνό επίσκοπο, ώστε μέσω αυτού να περνάνε στους παπάδες τα θέματα και τις οδηγίες που θέλει ο περιφερειάρχης. Με αυτόν τον τρόπο, θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν απόλυτη ησυχία και τάξη στη χώρα κατά τη διάρκεια όλης αυτής της μεταβατικής περιόδου.

Το αφεντικό, όμως, έχει διαφορετική γνώμη, καθώς ήδη ένας κάποιος κύριος ονόματι «Καάρολος ο Μέγας» είχε προσπαθήσει να κάνει το ίδιο πράγμα – να πάρει δηλαδή την Εκκλησία με το μέρος μιας «γερμανικής» πολιτικής, έχοντας επισκόπους στο επιτελείο του – και απέτυχε παταγωδώς.

Επειδή οι απόψεις του περιφερειάρχη Φόρστερ συνάντησαν διάφορες αντιρρήσεις – και ιδιαίτερα ο Μπόρμαν τόνισε ότι, παρά την όποια κατανόηση δείχνουμε στις πρακτικές ανάγκες, πρέπει να κρατήσουμε μια βασική αρχή: να μην δώσουμε γερμανική υπηκοότητα σε πάρα πολλούς Πολωνούς και μεταγγίσουμε έτσι στον γερμανικό λαό αίμα που θα μπορούσε να αλλοιώσει τον χαρακτήρα του – το αφεντικό πήρε τελικά θέση γενικά για το αν και κατά πόσο οι Σλάβοι μπορούν να εκγερμανιστούν.

«Πανσλαβισμός», ένα ρωσικό παραμύθι;

Ο Χίτλερ ξεκίνησε από τη βάση ότι δεν μπορεί να ειπωθεί κάτι γενικό για το αν οι Σλάβοι μπορούν να γίνουν Γερμανοί. Κι αυτό γιατί ο όρος «Σλάβοι» διαδόθηκε και καθιερώθηκε από την τσαρική Ρωσία, στα πλαίσια της πανσλαβικής της πολιτικής, σαν μια ταμπέλα για να τσουβαλιάζει λαούς που φυλετικά είναι εντελώς διαφορετικοί μεταξύ τους. Είπε, για παράδειγμα, ότι είναι εντελώς ανόητο να λέμε τους Βούλγαρους Σλάβους, αφού η καταγωγή τους είναι τουρκμενική. Ούτε τους Τσέχους, είπε, μπορούμε να τους θεωρούμε Σλάβους. Φτάνει μόνο να αφήσει ένας Τσέχος το μουστάκι του χωρίς να το ξυρίσει: από τον τρόπο που μεγαλώνει προς τα κάτω, καταλαβαίνεις αμέσως ότι είναι απόγονος μογγολικών φυλών. Στους λεγόμενους Νότιους Σλάβους, πάλι, κυριαρχεί εντελώς το διναρικό στοιχείο. Επομένως, το να δώσουμε γερμανική υπηκοότητα στους Κροάτες θα ήταν μόνο θετικό από εθνική άποψη, όμως για πολιτικούς λόγους κάτι τέτοιο είναι τελείως εκτός συζήτησης.

Επομένως, σε όλα τα μέτρα εκγερμανισμού δεν πρέπει να ξεκινάμε από κάποιους αφηρημένους γενικούς όρους (ταμπέλες). Αντίθετα, πρέπει σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά να σκεφτόμαστε αν το άτομο που πρόκειται να πολιτογραφηθεί ανήκει σε μια φυλή που μπορεί να ενσωματωθεί στον λαό μας και να τον βελτιώσει, ή αν παρουσιάζει χαρακτηριστικά μιας φυλής που – αν αναμειχθεί με το γερμανικό αίμα – θα έχει αρνητικό αποτέλεσμα, όπως ακριβώς συμβαίνει με την ιουδαϊκή φυλή. Αν δεν υπάρχει η ακράδαντη πεποίθηση ότι η συγκεκριμένη πολιτογράφηση θα φέρει μια βελτίωση στον λαό μας, τότε πρέπει να την αποφεύγουμε, όσοι συναισθηματικοί λόγοι κι αν συνηγορούν υπέρ αυτής. Εξάλλου, σκεφτείτε πόσοι ξανθοί και γαλανομάτηδες Ιουδαίοι υπάρχουν, για τους οποίους πάντα βρίσκονται κάποιοι που μεσολαβούν για να τους δώσουν τη γερμανική υπηκοότητα.

Ειδικά όμως στην περίπτωση του Ιουδαίου, έχει αποδειχθεί ξεκάθαρα ότι, ακόμα κι αν η εξωτερική εμφάνιση και ο χαρακτήρας φαίνονται εντελώς διαφορετικά σε μία ή δύο γενιές, στην επόμενη γενιά θα συμπέσουν και πάλι απόλυτα και θα εμφανιστούν στην επιφάνεια.

Αυτές ακριβώς οι σκέψεις ήταν που έκαναν τον Χίτλερ, τα Χριστούγεννα του 1932, να αφήσει να ατονήσει (να σβήσει) η πολύ θερμή σχέση που είχε με τη δημοφιλή σουμπρέτα της βερολινέζικης οπερέτας, Γκρέτλ Σλέζακ (Gretl Slezak). Η Γκρέτλ Σλέζακ, κόρη του διάσημου Βιεννέζου τενόρου και μετέπειτα κωμικού του γερμανικού κινηματογράφου Λέο Σλέζακ (Leo Slezak), είχε γνωρίσει τον Χίτλερ μέσω της οικογένειας Γκέμπελς. Ήταν ξανθιά, γαλανομάτα, σπουδαία καλλιτέχνιδα, γεμάτη ταμπεραμέντο και τρυφερή σαν ένα βιεννέζικο «αθώο πλάσμα» – δηλαδή μια σύντροφος ακριβώς όπως την ονειρευόταν ο Χίτλερ. Όμως, εκείνος δεν μπορούσε να ξεπεράσει το γεγονός ότι είχε μια Ιουδαία γιαγιά, και μάλιστα δεν προσπαθούσε καν να το κρύψει, όπως συνήθιζαν να κάνουν πολλοί εκείνη την εποχή. Επιπλέον, τα Χριστούγεννα του 1932 – όχι χωρίς τη μεσολάβηση της οικονόμου του, της κυρίας Άνι Βίντερ-Μπρούνερ – η σχέση του με την Εύα Μπράουν στο Μόναχο έγινε πιο στενή, εξελισσόμενη σε έναν μόνιμο και προσωπικό δεσμό ζωής.

Νορδικοποίηση του ξένου αίματος;

Μια επίσκεψη στο οπλοστάσιο (Zeughaus) του Γκρατς (Graz) του τράβηξε την προσοχή σε ένα ακόμα ενδιαφέρον φαινόμενο, το οποίο, όπως είπε, θα πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη στα μέτρα εκγερμανισμού. Εκεί, συγκεκριμένα, είναι εκτεθειμένες γύρω στις 1.000 πανοπλίες, οι οποίες είναι τόσο μικρές που σήμερα σίγουρα κανένας κάτοικος της Στυρίας ή της Καρινθίας δεν θα χωρούσε να μπει μέσα τους. Κατά τη γνώμη του, αυτό αποτελεί απόδειξη ότι οι εκπρόσωποι των γερμανικών φυλών που εγκαταστάθηκαν στη Στυρία και την Καρινθία, όχι μόνο ανανέωσαν το ντόπιο αίμα, αλλά επιβλήθηκαν κιόλας με το δικό τους, φυλετικά ισχυρότερο αίμα. Γι' αυτό και ήταν ακράδαντα αποφασισμένος, σε όλες τις περιοχές όπου η ποιότητα του ντόπιου πληθυσμού είναι κακή, να στέλνει στρατιωτικές μονάδες με υψηλά φυλετικά χαρακτηριστικά – όπως για παράδειγμα τμήματα των ένοπλων-SS – και να τις βάζει να ανανεώνουν το αίμα των κατοίκων.

Όπως ακριβώς ο Χίτλερ θεωρούσε τον «γάμο» και την «οικογένεια» απολύτως απαραίτητα για την κρατική πολιτική, έτσι απέρριπτε και την «έκτρωση» – εκτός από κάποιες ειδικές περιπτώσεις – σαν εγκληματική για το κράτος. Για τον λόγο αυτό, στήριξε τον Χίμλερ όταν εκείνος ίδρυσε το 1936 την οργάνωση των SS «Lebensborn e.V» (Πηγή της Ζωής, Εγγεγραμμένο Σωματείο). Στόχος της ήταν να προστατέψει τις υγιείς ανύπαντρες μητέρες από τους κινδύνους των παράνομων εκτρώσεων. Κι αυτό γιατί, σύμφωνα με εκτιμήσεις των τότε υγειονομικών υπηρεσιών, δεκάδες χιλιάδες Γερμανίδες έχαναν κάθε χρόνο τη ζωή τους από παράνομες εκτρώσεις που έκαναν κομπογιαννίτες, «παιδοδιώκτρες» (πρακτικές μαμές) και ασυνείδητοι γιατροί. Έτσι, εκατοντάδες χιλιάδες υγιή παιδιά δεν γεννιόντουσαν ποτέ. Η οργάνωση «Lebensborn» χρηματοδοτούνταν από τις συνδρομές των αξιωματικών και των μελών των SS. Στην αρχή διέθετε έξι μαιευτήρια, αργότερα 12, ενώ κατά τη διάρκεια του πολέμου έφτασε τα 22. Κάποια από αυτά λειτουργούσαν μαζί με κέντρα φροντίδας λεχώνων και μητέρων. Τα κέντρα αυτά είχαν δικά τους ληξιαρχεία

και υπηρεσίες κηδεμονίας. Βοηθούσαν τις ανύπαντρες μητέρες, τους έβρισκαν δουλειά, φρόντιζαν εν μέρει ή εξολοκλήρου τα παιδιά τους, τους έβρισκαν θετούς ή ανάδοχους γονείς αν το ζητούσαν και, κυρίως, πίεζαν τους γονείς να παντρευτούν. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο Χίτλερ έθεσε την οργάνωση υπό την προστασία του προσωπικού του γιατρού στα SS, του καθηγητή δρα Καρλ Μπραντ (Karl Brandt).. Συνολικά, σύμφωνα με τα αρχεία μου, στα έξι παλαιότερα μαιευτήρια της Lebensborn γεννήθηκαν 12.000 παιδιά, ενώ η οργάνωση ανέλαβε την υποστήριξη και την κηδεμονία 17.000 ορφανών πολέμου από τη Γερμανία.

Φυλετική πολιτική και ηθική, αγάπη και γάμος, πολυγαμία Τούρκων και Πρώσων πριγκίπων;

Όταν του έφερναν σαν αντίχειρημα ότι μια τέτοια στάση [θα έπληττε την ηθική], εκείνος απαντούσε ότι το μόνο που θα πάθαινε ζημιά θα ήταν η υποκριτική ηθική της «υψηλής κοινωνίας». Αυτών δηλαδή που κατηγορούν τον Τούρκο επειδή ζει όλη του τη ζωή παντρεμένος με τέσσερις γυναίκες, αλλά δεν έχουν κανένα πρόβλημα με τους Πρώσους πρίγκιπες, οι οποίοι μπορεί να αλλάξουν πάνω από σαράντα ερωμένες στη ζωή τους. Έλεγε ότι η υποκρισία που κρύβει μια τέτοια αντίληψη τον εξοργίζει. Κι αυτό γιατί ένας Πρώσος πρίγκιπας, που έχει ερωτικές σχέσεις με δεκάδες γυναίκες και μετά τις παρατάει τη μία μετά την άλλη – μόλις τις βαρεθεί – σαν να είναι άψυχα αντικείμενα, θεωρείται από αυτούς τους φαρισαίους «άνθρωπος τιμής». Αντίθετα, τον ντόμπρο Γερμανό, που θέλει να παντρευτεί τη γυναίκα που περιμένει το παιδί του χωρίς να τον νοιάζει η κοινωνική της τάξη, τον γεμίζουν με κακεντρεχή και ειρωνικά σχόλια. Σύμφωνα με τον ίδιο, αυτή ακριβώς η υποκριτική ηθική ευθύνεται για το πλήθος των εκτρώσεων, τις αμέτρητες περιπτώσεις άτεκνων υγιών γυναικών και πάει λέγοντας. Την ίδια στιγμή, τόνιζε ότι δεν υπάρχει ομορφότερη ευλογία για την αγάπη δύο ανθρώπων από ένα υγιές μωρό. Αν και αυτό θα έπρεπε να είναι αυτονόητο για κάθε λογικό άνθρωπο – αφού η ίδια η φύση ευλογεί ολοφάνερα τον έρωτά τους μέσα από το παιδί που δημιουργούν – αυτοί οι γελοίοι, ανόητοι άνθρωποι πιστεύουν ότι η κρατική σφραγίδα είναι το πιο σημαντικό πράγμα σε μια σχέση. Νομίζουν ότι από μια σφραγίδα εξαρτάται το αν κάποιος είναι έντιμος ή άτιμος.

Κατά τη γνώμη του, το απόλυτο ιδανικό ήταν να σμίγουν δύο άνθρωποι και να μένουν για πάντα μαζί, ενωμένοι από μια αγάπη που έχει ευλογηθεί με τον ερχομό ενός παιδιού. Αναρωτιόταν, μάλιστα, πώς θα μπορούσαν ορισμένα αγροκτήματα να παραμείνουν στα χέρια της ίδιας οικογένειας για 700 ή και περισσότερα χρόνια, αν ο γάμος δεν γινόταν τις περισσότερες φορές αφότου η γυναίκα είχε ήδη μείνει έγκυος. Η Καθολική Εκκλησία, όπως έλεγε, λάμβανε υπόψη της αυτή την πραγματικότητα για αιώνες, αφού ανεχόταν τη λεγόμενη «δοκιμαστική περίοδο»· όταν πλησίαζε η γέννηση του παιδιού, ο παπάς θύμιζε στον μέλλοντα πατέρα το καθήκον του να παντρευτεί. Δυστυχώς, ο Προτεσταντισμός έβαλε τέλος σε αυτό το παλιό, καλό έθιμο και άνοιξε τον δρόμο για εκείνη την υποκριτική ηθική που προσπαθεί – μέσα από γραπτούς ή άγραφους νόμους – να παρουσιάσει σαν ντροπή έναν γάμο που γίνεται λόγω μιας επικείμενης γέννησης. Κι όμως, αν ήθελε κανείς να είναι ειλικρινής, ένα μεγάλο μέρος της πρωσικής αριστοκρατίας όφειλε την ίδια του την ύπαρξη στα λεγόμενα «παραστρατήματα» με κόρες της αστικής τάξης.

Το πόσο παράλογα σκέφτονται αυτοί οι ηθικολόγοι υποκριτές, όπως έλεγε, φαίνεται από το εξής γεγονός: έχουν αναγνωρίσει νομικά την αντίθετη περίπτωση, δηλαδή τη διάλυση ενός γάμου λόγω «ανυπέρβλητης αντιπάθει-

ας» μεταξύ των συζύγων. Όπως όμως είναι λάθος να προσπαθείς να κρατήσεις ζωντανό έναν γάμο όταν η σχέση του ζευγαριού έχει καταστραφεί τελείως (ο Χίτλερ ήταν υπέρ του διαζυγίου λόγω ανεπανόρθωτου κλονισμού της σχέσης και όχι λόγω υπαιτιότητας του ενός από τους δύο), έτσι είναι λάθος και το να βάζεις εμπόδια σε έναν γάμο που βασίζεται σε μια απόλυτη και ειλικρινή συμφωνία των δύο πλευρών. Όσο μεγαλώνει, πρόσθετε, και όσο λιγότερο μπορεί να τον κατηγορήσει κανείς ότι μιλάει για δικό του προσωπικό όφελος, τόσο περισσότερο θα αναδεικνύει αυτό το πρόβλημα. Και ειδικότερα, δεν θα ησυχάσει μέχρι να αποκαταστήσει παντού τον νορδικό φυλετικό πυρήνα (nordischer Blutskern), όπου ο λαός έχει ανάγκη από μια τέτοια ανανέωση του αίματος.

Αν η εθνική μας ταυτότητα πήρε από το ένα μεταναστευτικό ρεύμα το ποιητικό στοιχείο και από το άλλο το στοχαστικό ή το μουσικό – από όλα αυτά τα κύματα λαών που μετακινήθηκαν πέρα-δώθε στη χώρα μας την εποχή της Μεγάλης Μετανάστευσης – ο νορδικός φυλετικός πυρήνας που διατηρήθηκε σε εμάς στην Κάτω Σαξονία ήταν εκείνος που αποτελούσε πάντα τον συνδετικό κρίκο που τα αγκάλιαζε όλα. Κι αυτό γιατί μέσα σε αυτόν τον φυλετικό πυρήνα κρύβεται η αυτοκρατορική σκέψη και η ικανότητα για απόλυτα ψυχρή, ορθολογική συγκρότηση.

Άλλωστε, πρόσθεσε ότι χαίρεται που βρίσκει ξανά και ξανά παρόμοιους συλλογισμούς σε καταγραφές με τα λόγια του γέρου Φριτς (του Μεγάλου Φρειδερίκου). Και όταν ο γέρο Φριτς χαρακτήριζε σαν «διανοητικό κανιβαλισμό» την εναντίωση σε μια πολιτική για τη εθνική ταυτότητα που βασίζεται σε τέτοιες αντιλήψεις, καθώς και τον κοινωνικό αποκλεισμό ενός γάμου που γίνεται επειδή προϋπάρχει ένα εξώγαμο παιδί, ο ίδιος δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει μαζί του εκατό τοις εκατό.

Ο όρκος του Χίτλερ να ανακτήσει το Ντάντσιχ

Παρεμπιπτόντως, ο περιφερειάρχης Φόρστερ έφερε μαζί του και δύο προσχέδια για το έμβλημα της πόλης Γκότενχαφεν. Το πρώτο έδειχνε ένα ασημένιο ιστιοφόρο πλοίο σε απλό μπλε φόντο, ενώ το δεύτερο ένα ασημένιο ιστιοφόρο σε μπλε φόντο, το οποίο όμως «ζωντάνευε» από ασημένιες κορυφές κυμάτων.

Το αφεντικό επέλεξε την πρώτη εκδοχή, καθώς ένα έμβλημα πρέπει να είναι ξεκάθαρο σαν σύμβολο και, επομένως, οφείλει να αποφεύγει κάθε τι που θυμίζει ζωγραφικό πίνακα.

Με την ευκαιρία, ο Χίτλερ διηγήθηκε επίσης ότι είχε το έμβλημα της πόλης του Ντάντσιχ στα μανικετόκουμπά του (ένα δώρο από την εντελώς μη πολιτικοποιημένη Εύα Μπράουν) και ότι τα φορούσε από τότε που έδωσε τον όρκο να επιστρέψει το Ντάντσιχ πίσω στο Ράιχ.

115 13 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Φιλία με την Τουρκία

Στο βραδινό φαγητό, το αφεντικό διηγήθηκε ότι, κατά τη διάρκεια μιας επιθεώρησης στα έργα της ακτής του Ατλαντικού, ένας πολίτης εργαζόμενος τον πλησίασε και του είπε: «Δεν πρόκειται να φύγουμε πάλι από εδώ, έτσι δεν είναι, Αρχηγέ μου; Θα ήταν πραγματικά κρίμα κι άδικο για τόσο κόπο που κάναμε!»

Η παρατήρηση αυτού του άνδρα, όπως είπε, κρύβει απίστευτη σοφία ζωής, αφού επιβεβαιώνει ότι ο άνθρωπος δεν θέλει με τίποτα να εγκαταλείψει τη γη στην οποία έχει χύσει τον ιδρώτα της δουλειάς του. Τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να μας αναγκάσει να εγκαταλείψουμε τη σίγουρη θέση που κερδίσαμε στη Μάγχη μέσω της εκστρατείας στη Δύση και την οποία οχυρώσαμε με την Οργάνωση Τοτ, και να περιοριστούμε ξανά στον μικρό γερμανικό κόλπο της Βόρειας Θάλασσας.

Ακόμα και η Κριμαία πρέπει να οχυρωθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε ο γερμανικός λαός, ακόμα και μετά από μεγάλα χρονικά διαστήματα, να μην μπορεί να πειστεί από τίποτα για να παραδώσει αυτό το κομμάτι γερμανικής δουλειάς που έγινε εκεί. Γι' αυτόν τον λόγο είναι επιτακτική ανάγκη να επεκταθούν τα λιμάνια στην Κριμαία και να κατασκευαστούν ισχυρά οχυρά στους ισθμούς (τους ισθμούς του Περεκόπ, του Τσονγκάρ και του Κερτς) της χερσονήσου. Ακόμα και εδώ πρέπει να δημιουργήσουμε μια τόσο σταθερή θέση, ώστε ο εργάτης μας που δουλεύει εκεί, να αποκτήσει και ο ίδιος την πεποίθηση ότι καμία εχθρική στρατιωτική δύναμη δεν μπορεί να τα βάλει μαζί της. Μια τέτοια ασφάλεια τη θεωρεί επαρκή για την Κριμαία, καθώς στη Μαύρη Θάλασσα – και συνεπώς και στα Δαρδανέλια – δεν έχουμε κανένα άλλο ενδιαφέρον πέρα από ένα καθαρά οικονομικό. Επειδή, επιπλέον, η Μεσόγειος δεν μας αφορά καθόλου, βλέπει εξαιρετικές ευκαιρίες στο τέλος αυτού του πολέμου να καταλήξουμε με την Τουρκία σε μια ξεκάθαρη φιλία.

Για τον Χίτλερ, η Κριμαία ήταν απαραίτητη σαν γερμανική ναυτική και αεροπορική βάση απέναντι από την Τουρκία, για να εξασφαλίσει τα κοιτάσματα χρωμίου της Τουρκίας για τη γερμανική πολεμική βιομηχανία. Κι αυτό γιατί, χωρίς τις προμήθειες από την Τουρκία, τα αποθέματα χρωμίου της Γερμανίας – με τις μηνιαίες ανάγκες της πολεμικής βιομηχανίας να φτάνουν τους 37.511 τόνους (όπως για παράδειγμα τον Νοέμβριο του 1943) – θα επαρκούσαν για λίγο παραπάνω από πεντέμισι μήνες. Η παραγωγή και η προμήθεια χρωμίου από την Τουρκία ήταν επομένως για τον Χίτλερ σχεδόν τόσο καθοριστικές για την έκβαση του πολέμου όσο και οι παραδόσεις πετρελαίου από τη Ρουμανία και τον Καύκασο, και για τον λόγο αυτό έπρεπε να προστατευτούν στρατιωτικά.

Η Αγγλία και η ευρωπαϊκή ισορροπία δυνάμεων

Στο βραδινό φαγητό, το αφεντικό έφερε την κουβέντα στην πολιτική της Αγγλίας και εξήγησε: Οι Άγγλοι προφανώς θα καταλάβουν ότι δεν μπορούν πια να παίζουν τον πρώτο ρόλο στην Ευρώπη μόνο όταν καταρρεύσουν τελείως.

Μένοντας πεισματικά προσκολλημένοι στην πολιτική διαθήκη των μεγάλων πολιτικών τους για την «ισορροπία δυνάμεων στην Ευρώπη», παρερμήνευσαν εντελώς το γεγονός ότι θα μπορούσαν να έχουν αντιπάλους και εκτός Ευρώπης. Έτσι, δεν κατάλαβαν καθόλου τη νέα διεθνή πολιτική πραγματικότητα και την καταιγίδα που πλησίαζε στην περιφέρεια της αυτοκρατορίας τους – δηλαδή τη Ρωσία, την Ιαπωνία και τις ΗΠΑ.

Το πόσο τελείως κολλημένοι και τυφλωμένοι είναι οι σημερινοί Άγγλοι πολιτικοί, όπως έλεγε, φαίνεται κι από το εξής: πριν από λίγα χρόνια, ένας από αυτούς του είπε με απόλυτη σοβαρότητα σε μια ιδιωτική κουβέντα ότι, αν ξεσπάσει πόλεμος ανάμεσα στην Αγγλία και τη Γερμανία, στο τέλος η Γερμανία θα γίνει βρετανική κτήση.

Ο μόνος Άγγλος που είχε καταλάβει πραγματικά τα πολιτικά δεδομένα της

εποχής μας, όπως έλεγε, ήταν ο δούκας του Ουίνδσορ. Εκείνος ήθελε να ικανοποιήσει τις αποικιακές μας διεκδικήσεις, δίνοντάς μας τη Βόρεια Αυστραλία για να την αποικίσουμε, ώστε να γίνουμε μια ιδανική ασπίδα της Αγγλίας απέναντι στην Ιαπωνία. Όμως, αυτόν τον άνθρωπο τον έδιωξαν από την Αγγλία και, αντί για έναν συμβιβασμό με τη Γερμανία, προτίμησαν τη συμμαχία με τις ΗΠΑ. Μια χώρα που δεν διαθέτει καθόλου το απαραίτητο ηθικό ανάστημα για να κερδίσει τον αγώνα για τη νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων, και που αν ήταν στη δική ας θέση ποτέ δεν θα είχε καταφέρει να τα βγάλει πέρα με επιτυχία τον ρωσικό χειμώνα του 1941/42. Οι Ιουδαίοι, που κυβερνούν τη μεγάλη αυτοκρατορία των ΗΠΑ, έχουν άλλωστε να ασχοληθούν σοβαρά με στρατιωτικά ζητήματα από την εποχή των Μακκαβαίων[254], και η λογοπαιγνιακή υποκρισία, η παραπλανητική τους ρητορική λειτουργεί μόνο διαβρωτικά και αποδιοργανωτικά ακόμη και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ.

Ο δούκας του Ουίνδσορ, ο παραιτηθείς βασιλιάς Εδουάρδος ο Η' της Μεγάλης Βρετανίας, επισκέφθηκε τον Χίτλερ στις 22 Οκτωβρίου 1937 στο Μπέργκχοφ. Ο δούκας ήταν εξαιρετικά συμπαθής στον Χίτλερ, όμως εκείνος δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ένας μονάρχης με τόσες γνώσεις και προοδευτικές ιδέες θυσίασε τον θρόνο του για να παντρευτεί μια δύο φορές χωρισμένη Αμερικανίδα, την κυρία Γουόλις Σίμπσον. Επίσης, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς αυτή η γυναίκα – που τον συνόδευε και ήταν τόσο γοητευτική όσο και έξυπνη – μπόρεσε να δεχτεί μια τέτοια άκρως πολιτική θυσία.

Για την εξέλιξη των γερμανοβρετανικών σχέσεων – όπως μας είχε πει ο Χίτλερ – η παραίτηση του βασιλιά Εδουάρδου Η' ήταν καταστροφή. Κι αυτό γιατί ήδη από τον Ιανουάριο του 1936 – αμέσως μετά την άνοδό του στον θρόνο – είχε διαμηνύσει στο αφεντικό μέσω ενός συγγενή του, του δούκα του Κόμπουργκ, ότι θεωρούσε πολιτικά αναγκαία μια συμμαχία μεταξύ της Μεγάλης Βρετανίας και της Γερμανίας. Μάλιστα, πίστευε ότι αυτή θα μπορούσε να εξελιχθεί ακόμα και σε στρατιωτική συμμαχία με τη συμμετοχή της Γαλλίας, και για τον λόγο αυτό [ήθελε να συναντήσει] το αφεντικό είτε στη Μεγάλη Βρετανία...

Ο Ρούσβελτ, όμως, ασκεί την πολιτική του με μια μοχθηρία που δεν ταιριάζει σε έναν λογικό άνθρωπο, αλλά σε έναν ψυχικά άρρωστο ανόητο.

Ο τρόπος διοίκησης της Βέρμαχτ από τον Χίτλερ

Διαβάζοντας τα τηλεγραφήματα, το αφεντικό έφερε επίσης την κουβέντα στον τρόπο με τον οποίο διοικούσε τη Βέρμαχτ και σχολίασε: Αν και το μέτωπο της Ρωσίας έχει τριπλάσιο μέγεθος από το μέτωπο της Γαλλίας, δεν υπάρχει εκεί κανένα γερμανικό σύνταγμα και κανένα τάγμα που να μην παρακολουθείται η κατάστασή του και η θέση του τρεις φορές την ημέρα εδώ, στο στρατηγείο του Αρχηγού[255].

---

254. Η Ιουδαϊκή πριγκιπική και ιερατική γενεαλογία αγωνίστηκε για την απελευθέρωση του ιουδαϊκού λαού από τη συριακή κυριαρχία ξεκινώντας από το 167 π.Χ.

255. Όπως μου είπε ο Στρατάρχης Κάιτελ κατά τη διάρκεια των τακτικών πρωινών μας, ο Χίτλερ, για να διατηρείται σε εγρήγορση, αφού εξέταζε τα αρχεία του κ.λπ., περνούσε τις νύχτες του προτιμώντας να μελετά τις πραγματείες του Γενικού Επιτελείου των Χέλμουτ φον Μόλτκε (Helmuth von Moltke), Άλφρεντ φον Σλίφεν (Alfred von Schlieffen), Καρλ φον Κλάουζεβιτς (Carl von Clausewitz) και άλλων, καθώς και στρατιωτικοτεχνικά, επιχειρησιακά και στρατηγικά έργα. Γι' αυτό, ήταν καλύτερα ενημερωμένος για τους στρατούς και το ναυτικό των μεγάλων δυνάμεων, την οργάνωσή τους, την ηγεσία τους, την εκπαίδευση και τον οπλισμό τους από σχεδόν οποιονδήποτε άλλον.
Όσον αφορά την έκταση του μετώπου: Η πρώτη γραμμή του πολέμου του Χίτλερ στη Ρωσία εκτεινόταν περίπου 3.600 χλμ. μεταξύ της Λευκής Θάλασσας και του Καυκάσου (13 Μαΐου 1942).

Χίτλερ: Τακτική αναβολής. Η σωτηρία της Γαλλίας: Η διπλωματία του στρατάρχη Πεταίν

Στο βραδινό φαγητό, το αφεντικό σχολίασε την τρέχουσα γαλλική πολιτική και τόνισε κυρίως ότι οι Γάλλοι, στην προσπάθειά τους να καθίσουν σε κάθε καρέκλα, καταλήγουν να κάθονται δίπλα από όλες τις καρέκλες. Φταίει το ότι η ψυχή του γαλλικού λαού είναι τελείως κομματιασμένη, αφού ακόμη και μέσα στο ίδιο το μέτωπο του Βισύ (Vichy) υπάρχουν τουλάχιστον 5 διαφορετικές τάσεις: εθνικιστές αντισημίτες, κληρικοί φίλοι των Ιουδαίων, βασιλικοί, επαναστάτες και πάει λέγοντας. Καθώς, επιπλέον, στη Γαλλία λείπει αυτή τη στιγμή ένας άνθρωπος με ενέργεια και δυναμισμό, δεν λαμβάνεται καμία ξεκάθαρη πολιτική απόφαση, παρόλο που οι μόνοι δύο εφικτοί δρόμοι για τη γαλλική πολιτική είναι ολοφάνεροι.

Ο Χίτλερ εννοούσε την κυβέρνηση του Στρατάρχη Φιλίπ Πεταίν, του νικητή του Βερντέν το 1916 (1856 έως 1951). Για τον Χίτλερ, ο Πεταίν ήταν ένας αξιοσέβαστος ήρωας. Επιπλέον, σαν πρεσβευτής της Γαλλίας στην Ισπανία το 1939/40, είχε δείξει μια σχετική κατανόηση για τα γερμανικά ζητήματα. Έτσι, μετά τη συνθηκολόγηση της Γαλλίας στις 22 Ιουνίου 1940, ο Χίλερ ήλπιζε ότι μέσω του ηλικιωμένου Στρατάρχη θα κατάφερνε να πετύχει την προσχώρηση της Γαλλίας στο Τριμερές Σύμφωνο και την έξοδο της χώρας στον πόλεμο εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας. Όμως ο Στρατάρχης, ο οποίος στο μεταξύ είχε εκλεγεί Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, αρνήθηκε κατά τη διάρκεια μιας συνάντησης με τον Χίτλερ στο Μοντουάρ στις 24 Οκτωβρίου 1940, με τον γνωστό γεμάτο αυτοπεποίθηση, λιγομίλητο και κοφτό στρατιωτικό του τρόπο· ξεκαθάρισε ότι θα δεχόταν μόνο αν ο Χίτλερ εγγυόταν, μέσα από μια υποτυπώδη συνθήκη ειρήνης, την άμεση απελευθέρωση των δύο εκατομμυρίων Γάλλων αιχμαλώτων πολέμου και την εδαφική ακεραιότητα της Γαλλίας. Για τον λόγο αυτό, ο Χίτλερ μετάνιωσε που δεν είχε συμπεριλάβει στους όρους της παράδοσης του Ιουνίου 1940 την προσχώρηση της Γαλλίας στο Τριμερές Σύμφωνο και την κήρυξη πολέμου της Γαλλίας κατά της Μεγάλης Βρετανίας. Κι αυτό γιατί έβλεπε στο τίμημα που ζητούσε τώρα ο Πεταίν – τέσσερις μήνες αργότερα – προκειμένου να υπάρξει μια γαλλική συνεργασία, ένα αριστούργημα της γαλλικής διπλωματίας. Θεωρούσε δηλαδή ότι ήταν μια προσπάθεια «να γλιτώσουν το κόστος των εξόδων του χαμένου πολέμου και, σαν να μην έφτανε αυτό, να στερήσουν από τη Γερμανία τις απαραίτητες για τον πόλεμο βάσεις της, καθώς και τις πολιτικοοικονομικές της εγγυήσεις στη Γαλλία και στη γαλλική αποικιακή αυτοκρατορία».

Η Γαλλία, όπως έλεγε, είχε στην πραγματικότητα μόνο δύο επιλογές:

α) είτε να παραιτηθεί από τα εδάφη της στην Ευρώπη και, μεταφέροντας την κυβέρνησή της στη Βόρεια Αφρική, να συνεχίσει τον πόλεμο εναντίον μας χρησιμοποιώντας όλους τους πόρους της αφρικανικής αποικιακής αυτοκρατορίας της,

β) είτε να συμμαχήσει με την πολιτική των δυνάμεων του Άξονα, σώζοντας έτσι το μεγαλύτερο μέρος των ευρωπαϊκών της εδαφών, και να αναπληρώσει τις εδαφικές απώλειες προς τη Γερμανία, την Ιταλία και την Ισπανία – οι οποίες θα ήταν αναπόφευκτες με την υπογραφή της συνθήκης ειρήνης – επεκτεινόμενη προς την Κεντρική Αφρική.

Αν η Γαλλία επέλεγε τη δεύτερη εναλλακτική, θα είχε την ευκαιρία να συμμετάσχει ενεργά στον πόλεμο εναντίον της Αγγλίας και των ΗΠΑ. Με αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο θα κέρδιζε εδάφη στην Αφρική, αλλά θα εξασφάλι-

ζε και την εύνοια των δυνάμεων του Άξονα. Κι αυτό γιατί, αν η Γαλλία έμπαινε στον πόλεμο, οι μετακινήσεις και οι συγκοινωνίες προς τη Βόρεια Αφρική θα γίνονταν παιχνιδάκι, η Ισπανία θα πειθόταν να μπει κι εκείνη στον πόλεμο, και ο γαλλικός στόλος θα μετατρεπόταν ξαφνικά σε έναν υπολογίσιμο πολεμικό παράγοντα.

Φυσικά, με μια τέτοια απόφαση η Γαλλία θα τα έπαιζε όλα για όλα. Αν έδειχνε κατανόηση για τις δικές μας πολιτικές ανάγκες, δεν θα έπρεπε να τρέφει αυταπάτες ότι θα έπαιρνε πίσω τη θέση στη Μάγχη που είχαμε εξασφαλίσει εμείς. Αντίθετα, θα έπρεπε να είναι προετοιμασμένη να ικανοποιήσει τις γερμανικές, ισπανικές και ιταλικές εδαφικές διεκδικήσεις στα ευρωπαϊκά της σύνορα, καθώς και στην Τύνιδα, και να προσπαθήσει να τις αναπληρώσει αποκλειστικά και μόνο μέσω αντισταθμιστικών κατακτήσεων στην Κεντρική Αφρική.

Αν όμως επέλεγε την πρώτη εναλλακτική ή αν επέμενε σε αυτή την αμφιταλαντευόμενη στάση, η Γαλλία θα έπρεπε να συνειδητοποιήσει ότι θα πλήρωνε το μάρμαρο του πολέμου προς όλες τις κατευθύνσεις. Κι αυτό γιατί οι Αμερικανοί θα έβαζαν στο χέρι τη Μαρτινίκα έτσι κι αλλιώς· η Αγγλία δεν θα διανοούνταν να επιστρέψει τη Μαδαγασκάρη και θα φλέρταρε πάντα με την ιδέα να αποζημιωθεί για τις απώλειές της στην Ανατολική Ασία, παίρνοντας εδάφη από τη Νότια και τη Δυτική Αφρική που δεν ανήκαν ακόμα στις κτήσεις της. Η Ισπανία δεν θα έκανε πίσω στις διεκδικήσεις της, το ίδιο και η Ιταλία, ενώ η Ιαπωνία δεν θα είχε καμία πρόθεση να επιστρέψει την Ινδοκίνα (δηλαδή το Βιετνάμ, το Λάος και την Καμπότζη), η οποία βρισκόταν πλέον υπό τον έλεγχο μιας γαλλικής ψευδοκυβέρνησης.

Ένας λαός, του οποίου το μέλλον εξαρτάται από μια τόσο κρίσιμη πολιτική εναλλακτική, χρειάζεται έναν άνδρα που να βγάζει με απόλυτα ψυχρό τρόπο τα συμπεράσματα και τις συνέπειες από την υπάρχουσα πολιτική κατάσταση.

Ο Στρατάρχης Πεταίν όμως δεν είναι αυτός ο άνδρας. Μπορεί να διαθέτει μια τεράστια εξουσία και κύρος απέναντι σε ολόκληρο τον γαλλικό λαό, αλλά αυτό το κύρος οφείλεται απλώς στα βαθιά του γεράματα. Σε αποφάσεις από τις οποίες εξαρτώνται τα πάντα, μα τα πάντα, τόσο ηλικιωμένοι άνδρες σαν τον Στρατάρχη Πεταίν νιώθουν μόνο βάρος από την υπερβολικά μεγάλη τους εμπειρία.

Ακόμα και στον ίδιο του τον εαυτό, όπως είπε το αφεντικό, παρατηρεί πλέον ότι σκέφτεται δύο και τρεις φορές πράγματα που πριν από δέκα χρόνια θα τα είχε ρισκάρει χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Γι' αυτόν τον λόγο, μια αντιπαράθεση ή συζήτηση με τον Πεταίν τού φαινόταν τελείως ανώφελη. Και αυτό παρά τον απόλυτο σεβασμό που έτρεφε για την εντιμότητα αυτού του άνδρα, ο οποίος, σαν πρεσβευτής της Γαλλίας στην Ισπανία κατά τη διάρκεια του γερμανογαλλικού πολέμου, χαιρετούσε πάντα θερμά τον δικό μας πρεσβευτή και στις αναφορές προς την κυβέρνησή του συμβούλευε συνεχώς να υπάρξει συμβιβασμός με τη Γερμανία.

Με το ίδιο σκεπτικό – για να φέρουμε μια παρομοίωση – θα μπορούσαμε να ανεβάσουμε στη σκηνή έναν ηλικιωμένο τραγουδιστή της όπερας για να παίξει έναν μεγάλο ρόλο και, όταν εκείνος θα άρχιζε να βγάζει με το ζόρι βραχνές νότες στις άριές του, να παρηγοριέται με τη σκέψη ότι πριν από τριάντα ή σαράντα χρόνια είχε «χρυσάφι στο λαιμό» και ήταν μοναδικός στο είδος του.

Το λυπηρό είναι, όπως έλεγε, ότι ούτε ανάμεσα στους συνεργάτες του Πε-

ταίν δεν υπάρχει κάποιος που να έχει τις ικανότητες για να πάρει τις απαραίτητες ξεκάθαρες αποφάσεις. Ο Λαβάλ για παράδειγμα, δεν έχει τίποτα άλλο πίσω του παρά μόνο ένα κοινοβουλευτικό παρελθόν. Η κυβέρνηση του Βισύ είναι επομένως μια κυβέρνηση χωρίς πραγματική εξουσία, και μια τέτοια κυβέρνηση αποτελεί πάντα ένα πολύ επικίνδυνο φάντασμα. Αν η Γαλλία προστατεύεται σήμερα από την εσωτερική κατάρρευση και, κατά συνέπεια, από τις δολοφονίες και το μακελειό μεταξύ των πολιτών της, αυτό οφείλεται στα δικά μας στρατεύματα κατοχής, τα οποία αυτή τη στιγμή αποτελούν τη μόνη πραγματική δύναμη στη Γαλλία.

Ο Πιερ Λαβάλ (Pierre Laval) (1883 έως 1945) διετέλεσε κατά διαστήματα υπουργός και πρωθυπουργός της Γαλλίας από το 1925 έως το 1940. Παρά τον απροκάλυπτο γαλλικό πατριωτισμό του, απολάμβανε την εμπιστοσύνη του Χίτλερ λόγω των δίκαιων χειρισμών του στο ζήτημα του Σάαρ το 1935, και από το 1942 έγινε πρωθυπουργός της κυβέρνησης του Βισύ. Προσπάθησε όμως πεισματικά να σώσει ό,τι είχε απομείνει από τη γαλλική ήττα σε επίπεδο λαού, κράτους, εδαφών, πολιτιστικής και εθνικής κληρονομιάς, εφαρμόζοντας αποκλειστικά μια πολιτική «αναμονής» – δηλαδή μια συνεργασία που περιοριζόταν αυστηρά σε μη στρατιωτικό επίπεδο.

Η θέση του Πάπα Πίου ΙΒ' για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τη στήριξη του Χριστιανισμού

Για προσωπική μου ενημέρωση, πήρα από το «Γερμανικό Πρακτορείο Ειδήσεων» (Deutsches Nachrichtenbüro – DNB) μέσω του Λόρεντς, χωρίς καμία λογοκρισία, τον λόγο του Πάπα Πίου του ΙΒ' που παραδόθηκε στον Χίτλερ την παραμονή της 25ης επετείου από τη χειροτονία του ως Επισκόπου. Εδώ είναι τα πιο σημαντικά αποσπάσματα:

Ο Πάπας Πίος ο ΙΒ' είχε χειροτονηθεί Επίσκοπος στις 13 Μαΐου 1917 στην Καπέλα Σιξτίνα, το ιδιωτικό παρεκκλήσι του Πάπα στο Βατικανό. Εκείνος (Εουτζένιο Πατσέλι: 1876 έως 1958) εκλέχθηκε Πάπας όχι σαν πνευματικός/ποιμένας ή θεολόγος, αλλά σαν εκκλησιαστικός πολιτικός, μετά από 27 χρόνια θητείας σαν διπλωμάτης του Βατικανού και σχεδόν δέκα χρόνια έργου σαν Καρδινάλιος υπουργός Εξωτερικών.

Μέσα στην ταραγμένη πολιτική κατάσταση της θητείας του (1939 έως 1958), ο Πάπας προσπάθησε πρώτα απ' όλα να διασώσει την ίδια την υπόσταση της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, «προστατεύοντάς την από τις καταιγίδες που είχαν ξεσπάσει στην ανθρωπότητα». Μέσα στο χάος εκείνης της εποχής, ήθελε να εξασφαλίσει όσο το δυνατόν περισσότερο σε διεθνές επίπεδο το δικαίωμα της Εκκλησίας στη λατρεία, την πνευματική καθοδήγηση, τα μυστήρια, το σχολείο και την εκπαίδευση. Αυτό εξηγεί και τις προσπάθειές του να τερματίσει πρόωρα, μέσω μιας «ειρήνης συμβιβασμού» και με επιστροφή όλων των κατακτημένων εδαφών, τον «αδελφοκτόνο πόλεμο» – τον οποίο ο ίδιος είχε καταδικάσει από την πρώτη στιγμή – ανάμεσα στη Γερμανία και τους συμμάχους της από τη μία πλευρά, και τη Γαλλία, τη Μεγάλη Βρετανία και τις ΗΠΑ από την άλλη (Δεκέμβριος 1939, Ιανουάριος 1943, φθινόπωρο 1943). Στόχος του ήταν, αν γινόταν, να ενώσει όλες τις δυνάμεις του χριστιανικού δυτικού πολιτισμού ενάντια στον μπολσεβίκικο αθεϊσμό. Ο μπολσεβικισμός στην ΕΣΣΔ ξερίζωνε εντελώς την Καθολική Εκκλησία και άφηνε τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία να απορροφήσει ό,τι θρησκευτικό απέμενε (όπως έγινε, για παράδειγμα, στην Ουκρανία). Ο Πίος ΙΒ' είχε πολύ ξεκάθαρη εικόνα για το τι σήμαινε μπολσεβικισμός. Το 1919, σαν νούντσιος (παπικός πρεσβευτής)

στο Μόναχο, είχε νιώσει στο πετσί του τη σκληρότητα της μπολσεβίκικης Σοβιετικής Δημοκρατίας του Μονάχου. Μάλιστα, γλίτωσε ζωντανός από μια σωματική επίθεση των ανθρώπων της μάλλον μόνο χάρη στο προσωπικό του θάρρος. Τον επιστήθιο σταυρό του, ο οποίος έπαθε ζημιά κατά τη διάρκεια εκείνης της συμπλοκής, τον χάρισε στον καρδινάλιο και αρχιεπίσκοπο της Νέας Υόρκης, Φράνσις Τζόζεφ Σπέλμαν (Francis Joseph Spellman), ο οποίος το 1944 προσπάθησε μάταια, από την πλευρά των ΗΠΑ, να μετατρέψει τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σε «σταυροφορία» ενάντια στη Σοβιετική Ένωση.

«Αυτή η ημέρα του ιωβηλαίου συμπίπτει με μια περίοδο πολύ μεγάλων δοκιμασιών. Ωστόσο, τη δύναμη και το κουράγιο για να διατηρήσει κανείς μια ήρεμη σιγουριά, μπορεί να τα βρει φέρνοντας στο μυαλό του την πρώτη Εκκλησία... Το πνευματικό προφίλ του πρώιμου χριστιανισμού χαρακτηρίζεται από τα εξής στοιχεία:
1. ακλόνητη πίστη στη νίκη, βασισμένη σε μια ισχυρή πίστη,
2. γαλήνια προθυμία για θυσία και υπομονή στα βάσανα, με στόχο τα ύψιστα ιδανικά,
3. ευχαριστιακή θέρμη και κατάνυξη, σε συνδυασμό με την βαθιά πεποίθηση για την κοινωνική επίδραση της ευχαριστιακής σκέψης σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης συνύπαρξης,
4. θέληση για αυξανόμενη και αδιάσπαστη ενότητα του πνεύματος και της χριστιανικής τάξης.

Κάθε ένα από αυτά τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά της πρώιμης Εκκλησίας αποτελεί ένα κάλεσμα σε αφύπνιση, αλλά ταυτόχρονα μια ελπίδα και μια υπόσχεση για τον χριστιανισμό των ημερών μας. Στην πραγματικότητα, ο σημερινός χριστιανισμός δεν διαφέρει σε τίποτα από εκείνον των πρώτων χρόνων. Η νιότη της Εκκλησίας είναι αιώνια. Δεν γερνάει ποτέ. Προσαρμόζει το βήμα της στις συνθήκες της κάθε εποχής, καθώς βαδίζει προς την αιώνια κατοικία. Όμως, τους αιώνες που έζησε και αυτούς που την περιμένουν, τους μετράει σαν να είναι μία μόνο μέρα.

Όπως ακριβώς συνέβαινε στην πρώιμη Εκκλησία – και σίγουρα περισσότερο από ό,τι σε άλλες εποχές – το θεϊκό οικοδόμημα του Χριστού δίνει σήμερα σε πολλά μέρη έναν σκληρό αγώνα επιβίωσης, χωρίς όμως να φοβάται τους εχθρούς του. Ένας επιθετικός αθεϊσμός, ένας ριζοσπαστικός αντιχριστιανισμός και μια ισοπεδωτική αδιαφορία κάνουν ξανά την εμφάνισή τους. Σε πολλές περιπτώσεις, η μορφή και η νοοτροπία τους δεν έχουν πλέον καμία σχέση με τους ευγενείς κανόνες μιας πνευματικής αντιπαράθεσης, αλλά ξεπέφτουν στο επίπεδο του ωμού εξαναγκασμού. Για άλλη μια φορά, σε ορισμένες χώρες, η δημόσια εξουσία ξεχνά τους ηθικούς της φραγμούς, έχει την τάση να μπερδεύει την ισχύ με το δίκαιο και θεωρεί τους σημερινούς χριστιανούς ένοχους για την ίδια ακριβώς «παρανομία» που οι Καίσαρες των πρώτων αιώνων ισχυρίζονταν ότι έβλεπαν στον Πέτρο και τον Παύλο. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο, η ζωντανή πίστη στον Υιό του Θεού, η υπακοή στον νόμο Του, ο ορατός δεσμός με την Εκκλησία Του και η πίστη στον εκπρόσωπό Του στη Γη έχουν γίνει σήμερα σε κάποια μέρη συνώνυμα με μια ατελείωτη αλυσίδα από υποψίες και περιφρόνηση. Συνοδεύονται από αποκλεισμούς και διακρίσεις, παραμερισμό παρά την προσφορά και την αξία του καθενός, πιέσεις και βάσανα, φτώχεια και στερήσεις, καθώς και από κάθε είδους βλάβη και δυστυχία, τόσο στο σώμα όσο και στην ψυχή...

Ακόμα και για τον χριστιανισμό της εποχής μας, μετά τη σκληρή δοκιμασία των φοβερών δεινών, το μέγεθος της μελλοντικής του νίκης θα είναι ανάλογο με το μεγαλείο και την αυτοθυσία που θα επιδείξει...

Η θεϊκή αποστολή της Εκκλησίας δεν έχει ούτε γεωγραφικά σύνορα πάνω στη γη, αλλά ούτε και η δράση της στον χρόνο περιορίζεται από κάποιο άλλο όριο, πέρα από τη διάρκεια της ίδιας της ανθρωπότητας...

Καθώς ακριβώς αυτή τη στιγμή οι λαοί περιμένουν με αγωνία και φόβο νέες απειλητικές πολεμικές επιχειρήσεις, βρίσκουμε την ευκαιρία, με αφορμή τη σημερινή ημέρα μνήμης, να υψώσουμε για άλλη μια φορά τη φωνή μας υπέρ της ειρήνης...

Πέρα από τις αυθαίρετες πράξεις βίας και τις αγριότητες, ενάντια στις οποίες είχαμε υψώσει προειδοποιητικά τη φωνή μας και σε προηγούμενες περιστάσεις... αλλά και απέναντι στις απειλές για ακόμα πιο φονικά πολεμικά μέσα, ο πόλεμος – λόγω της τεχνολογικής τελειοποίησης των όπλων – προκαλεί στους λαούς ανήκουστες έγνοιες, στερήσεις και βάσανα...

Για ολόκληρες δεκαετίες καταβλήθηκε τεράστια προσπάθεια, με ζήλο, πνεύμα και καλή θέληση, για να βρεθεί και να εφαρμοστεί μια λύση στα κοινωνικά προβλήματα. Σήμερα, οι λαοί αναγκάζονται να βλέπουν την εθνική τους περιουσία – της οποίας η συνετή διαχείριση υπέρ της ευημερίας του λαού αποτελεί τη βάση για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων – να ξοδεύεται κατά εκατοντάδες δισεκατομμύρια για την καταστροφή της σκέψης και της ίδιας της ζωής.

Μέσα από τα δεινά της πατρίδας, πίσω από το μέτωπο του πολέμου, ορθώνεται ήδη σήμερα σε όλο τον κόσμο ένα άλλο, τεράστιο μέτωπο: το μέτωπο της θλίψης και των πληγών της οικογένειας... Σαν υπέρμαχοι αυτού του οικογενειακού μετώπου... απευθύνουμε μια θερμή, πατρική έκκληση προς τους πολιτικούς ηγέτες: η ευγνωμοσύνη της ανθρωπότητας, αλλά και η αποδοχή του ίδιου τους του λαού, δεν θα λείψει από εκείνους τους ευγενείς και μεγαλόψυχους πολιτικούς που, όχι από αδυναμία αλλά από αίσθημα ευθύνης, θα επιλέξουν τον δρόμο της μετριοπάθειας και της σοφίας, επιδιώκοντας μια αμοιβαία επαφή που θα καθοδηγείται από αυτό ακριβώς το πνεύμα.»

Σχετικά με την κατάσταση του πολέμου και τον συσχετισμό των δυνάμεων, ο Πάπας αναφέρει σε αυτή την ομιλία: «Γνωρίζουμε ότι, με την τωρινή κατάσταση των πραγμάτων, οποιεσδήποτε συγκεκριμένες προτάσεις για μια λογική και δίκαιη ειρήνη δεν θα είχαν καμία βάσιμη ελπίδα επιτυχίας. Ενώ η μία πλευρά βασίζεται στις επιτυχίες που έχει ήδη πετύχει (η Γερμανία), η άλλη πλευρά εναποθέτει τις ελπίδες της στις μάχες που πρόκειται να έρθουν. Ακόμα όμως κι αν η σύγκριση των δυνάμεων, των κερδών και των απωλειών στον πολιτικό και στρατιωτικό τομέα δεν δείχνει αυτή τη στιγμή άμεσα υλοποιήσιμες ευκαιρίες για ειρήνη, ο πόλεμος έχει ήδη συσσωρεύσει τέτοιο όγκο ερειπίων, που επιβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια για να αποτραπεί η περαιτέρω αύξησή τους.» [Αποσπάσματα και σύνοψη της αναφοράς του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων (Deutsches Nachrichtenbüro – DNB), Αρ. 134 της 14ης Μαΐου 1942.)

Το πόσο δικαιολογημένη ήταν η αισιοδοξία του Πάπα Πίου ΙΒ' φαίνεται από την κατάσταση του χριστιανισμού στις αρχές του 1976: περίπου 1,2 δισεκατομμύρια άνθρωποι στον πλανήτη μας δηλώνουν σήμερα χριστιανοί. Από αυτούς, υπολογίζεται ότι 693 εκατομμύρια ανήκουν στη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και περίπου 505 εκατομμύρια στις 286 μη ρωμαιοκαθολικές εκκλησίες, τις οποίες ο δρ. Φίσερ' τ Χόουφτ (Visser't Hooft) ένωσε από το 1938 και το 1948 αντίστοιχα στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών της Γενεύης (Λουθηρανοί, Μεταρρυθμιστές, Αγγλικανοί, Ορθόδοξοι, Μεθοδιστές, Κόπτες, Νέες Εκκλησίες, Πεντηκοστιανοί κ.λπ.). Επιπροσθέτως, από τότε που ο Πάπας Ιωάννης ΚΓ' ίδρυσε τη Γραμματεία για την Προώθηση της Χριστιανικής Ενότητας (5 Ιουνίου 1960), έχει γίνει πραγματικότητα μια ουσιαστική συνεργασία ανάμεσα στη Ρώμη και τη Γενεύη, υπό την καθοδήγηση των καρδιναλίων Αυγουστίνου Μπέα (Augustin Bea) και Γιοχάννες Βίλεμπραντς (Johannes Willebrands), σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού «ίνα πάντες εν ώσι» (ώστε όλοι οι χριστιανοί να είναι ένα).

«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Τελετουργικές ή αναξιοπρεπείς, οι διεκδικήσεις των ιερέων για ιεραρχικά αξιώματα

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, ενημέρωσαν το αφεντικό για την ταινία σχετικά με το Θιβέτ, την οποία είχε γυρίσει η αποστολή των SS του Ερνστ Σέφερ (Ernst Schäfer).

Το αφεντικό σχολίασε σχετικά ότι αν πείραζε κανείς έστω και στο ελάχιστο έναν Θιβετιανό ιερέα, αμέσως ολόκληρη η Καθολική αλλά και η Προτεσταντική Εκκλησία θα άρχιζαν να ωρύονται και να ξεσηκώνουν τον κόσμο.

Το ιερατείο είναι σαν μια παγκόσμια πολυεθνική, που τα μέλη της προς τα έξω αλληλοϋποστηρίζονται, όσο κι αν τσακώνονται μεταξύ τους στο εσωτερικό για τα ψιλά.

Γι' αυτό και το αφεντικό εκνευριζόταν ακόμα περισσότερο όταν ο Στρατάρχης του Ράιχ (Γκέρινγκ) του ανέφερε ότι ο πρεσβευτής φον Πάπεν και η σύζυγός του, σαν Γερμανοί, δεν έδειχναν κανένα σεβασμό απέναντι σε αυτό το ιερατείο και έφευγαν από μια ακρόαση στο Βατικανό περπατώντας προς τα πίσω και κάνοντας ασταμάτητες υποκλίσεις. Το αποκορύφωμα όμως της αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς το έδειξε ο πρέσβης στο Δουβλίνο, ο οποίος, αν και Προτεστάντης, δεν ντράπηκε να φιλήσει το χέρι του καθολικού επισκόπου. Τελικά υπάρχει μια ολόκληρη μαζωξιά από τέτοια υποκείμενα στο υπουργείο Εξωτερικών μας.

Σαν πρεσβευτής στην Τουρκία, ο φον Πάπεν διατηρούσε επαφή με τον Αποστολικό Τοποτηρητή (εκπρόσωπο του Βατικανού) στην Τουρκία και την Ελλάδα, τον Αρχιεπίσκοπο Άντζελο Τζουζέππε Ρονκάλλι (Angelo Giuseppe Roncalli), ο οποίος υπηρέτησε εκεί από το 1934 έως το 1944. Χάρη σε αυτή τη σύνδεση, ο νούντσιος Ρονκάλι – ο μετέπειτα Πάπας Ιωάννης ΚΓ' – κατάφερε να σώσει μόνο στην Ελλάδα 4.000 ιουδαϊκές οικογένειες από τις γερμανικές εκτοπίσεις χρησιμοποιώντας τα λεγόμενα «προστατευτικά έγγραφα» (Schutzbriefe), ενώ απέτρεψε γενικότερα την εκτόπιση των Ιουδαίων στην Τουρκία. Αργότερα, σαν νούντσιος στο Παρίσι (1944 έως 1953), ανταπέδωσε αυτή τη βοήθεια στους Γερμανούς που δεν ήταν αντισημίτες. Μετά τη συνθηκολόγηση της Γερμανίας, πέτυχε να εξασφαλίσει μια ανθρώπινη μεταχείριση για τους αιχμαλώτους πολέμου στρατιώτες των ένοπλων-SS στη Γαλλία. Και το κατάφερε αυτό, παρόλο που η γεμάτη μίσος πολεμική προπαγάνδα τούς είχε στοχοποιήσει συλλογικά σαν εγκληματίες, χαρακτηρίζοντάς τους «βαρβάρους» και «υπανθρώπους», με αποτέλεσμα να υφίστανται τις ανάλογες κακοποιήσεις και διώξεις.

Γάμοι αξιωματικών «ανάλογοι με το κύρος του αξιώματός τους»

Το ακόλουθο σημείωμα υπαγορεύτηκε από τον Μπόρμαν, βασισμένο σε μια τοποθέτηση που μας έκανε ο Χίτλερ πριν από το φαγητό σχετικά με αυτό το θέμα:

Στρατηγείο Αρχηγού, 14 Μαΐου 1942
Μπόρμαν/Αρχηγός

Με αφορμή την υπόθεση Ζόμερ – όπου η ΟΚΜ (Ανώτατη Διοίκηση Πολεμικού Ναυτικού) αρνήθηκε να δώσει άδεια γάμου επειδή η νύφη ήταν έγκυος, και επέβαλε ποινή απομάκρυνσης από την ενεργό υπηρεσία και δυσμενούς μετάθεσης στο μέτωπο! –, ο Αρχηγός τόνισε σε διάφορες συζητήσεις τα εξής:

1. Οι «άγραφοι νόμοι», για τους οποίους έγραφε ο Αρχίατρος δρ. Μπάουερ

στον Ζόμερ[256], απορρίπτονται με πάθος από τον εθνικοσοσιαλισμό, επειδή βασίζονται σε μια εντελώς υποκριτική ηθική· πρόκειται για τις αντιλήψεις ενός ξεπερασμένου κόσμου που ανήκει πια στο παρελθόν.

2. Σύμφωνα με αυτές τις αντιλήψεις, ένας αξιωματικός επιτρεπόταν εξαρχής να παντρευτεί μόνο κορίτσια που ανήκαν σε συγκεκριμένες κοινωνικές τάξεις· το να παντρευτεί την έντιμη κόρη ενός αξιοπρεπούς μάστορα/τεχνίτη θεωρούνταν ανάρμοστο για την τάξη του και απορρίπτονταν. Όποιος παρ' όλα αυτά ήθελε να παντρευτεί ένα τέτοιο κορίτσι, έπρεπε να αποχωρήσει από την ενεργό υπηρεσία.

3. Απαιτούσαν βέβαια από τον αξιωματικό να μην έχει ολοκληρώσει τις σεξουαλικές του σχέσεις με τη μελλοντική του σύζυγο πριν από τον γάμο, ή τουλάχιστον αυτό δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να μαθευτεί δημόσια. Αν μαθευόταν, ο αξιωματικός ήταν αναγκασμένος να υποστεί τις λεγόμενες συνέπειες και να αποχωρήσει από την υπηρεσία. Από αυτό προέκυπταν στη συνέχεια τα εξής:

α) Αν η νύφη του αξιωματικού ήταν ένα άτομο αρκετά έμπειρο στα σεξουαλικά ζητήματα, τότε δεν γίνονταν οι λεγόμενες «κουταμάρες»· επομένως, οι γάμοι με τέτοια άτομα γίνονταν πάντα κανονικά.

β) Αν, αντίθετα, η νύφη ήταν ένα λεγόμενο «χαζό» κορίτσι, εντελώς άπειρο στα σεξουαλικά θέματα, τότε πολύ εύκολα γινόταν η περίφημη «κουταμάρα» (δηλαδή έμενε έγκυος). Με άλλα λόγια: δεν επιτρεπόταν να παντρευτεί κανείς το πολύ πιο αξιοπρεπές και καλό κορίτσι, ενώ επιτρεπόταν να παντρευτεί την έμπειρη γυναίκα.

4. Παλαιότερα δεν απαιτούνταν σε καμία περίπτωση εγκράτεια από τον αξιωματικό πριν από τον γάμο· απαιτούνταν όμως από αυτόν να μην παντρευτεί το κορίτσι με το οποίο είχε σεξουαλικές σχέσεις πριν παντρευτούν. Δεν υπήρχε όμως καθόλου η άποψη ότι τα κορίτσια γίνονταν γενικά ανάξια για γάμο εξαιτίας αυτών των σχέσεων με αξιωματικούς· γίνονταν ανάξια μόνο για να παντρευτούν αξιωματικούς. Άνθρωποι από άλλες κοινωνικές τάξεις μπορούσαν ακόμα να τα παντρευτούν χωρίς κανένα πρόβλημα, και φυσικά, ιδιαίτερα αν επρόκειτο για άτομα που ανήκαν στα λεγόμενα λαϊκά ή κατώτερα στρώματα.

5. Το βασικό πρόβλημα, λοιπόν, είναι στην πραγματικότητα το αν θα μαθευτεί ή όχι μια τέτοια ερωτική επαφή ανάμεσα σε ανύπαντρους ανθρώπους. Επιπλέον, είναι εξ αρχής ελεύθερες οι σχέσεις των αξιωματικών με τις κόρες εκείνων των κοινωνικών στρωμάτων που, σύμφωνα με τους περιβόητους «άγραφους νόμους», αποκλείονται για γάμο. (Για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις: κορίτσια που έχουν συστηματικά και συνεχώς σχέσεις πότε με τον έναν και πότε με τον άλλον, εξαιρούνται εξ αρχής από αυτή τη συζήτηση.)

6. Αυτούς που υπερασπίζονται αυτή την εντελώς υποκριτική ηθική πρέπει να τους ρωτάμε ξανά και ξανά: γνωρίζουν άραγε πόσες από τις αριστοκρατικές μας οικογένειες οφείλουν τον τίτλο τους στις σχέσεις που είχαν ηγεμόνες με κόρες αστών; Αρκεί να διαβάσετε την ιστορία της πρωσικής αυλής, της αυλής των Χοεντσόλερν!

7. Στους υποστηρικτές αυτής της υποκριτικής ηθικής πρέπει να συστήσου-

---

256. Αναφερόταν στον διευθυντή τμήματος υπουργείου Βάλτερ Ζόμερ (Walter Sommer), επικεφαλής του Τμήματος Κρατικής Πολιτικής της Καγκελαρίας του Κόμματος και αργότερα Πρόεδρο του Διοικητικού Δικαστηρίου του Ράιχ στη Βιέννη.

με να ρίξουν μια ματιά στα γενεαλογικά δέντρα των διάσημων Γερμανών μας, για παράδειγμα των Γερμανών στρατιωτικών διοικητών· ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς οφείλει τη ζωή του στο ότι οι ίδιοι γεννήθηκαν εκτός γάμου ή στο ότι γεννήθηκε εκτός γάμου κάποιος από τους προγόνους τους!

8. Σημειωτέον: είναι γνωστό ότι πολλές αριστοκρατικές οικογένειες οφείλουν τον τίτλο τους στις σχέσεις πριγκίπων με κόρες αστών, αλλά εξίσου γνωστό είναι και το ότι σε πάρα πολλές οικογένειες πριγκίπων και αριστοκρατών έρεε το καθαρό αστικό αίμα εύρωστων αμαξάδων, υπηρετών, σκοπών και πάει λέγοντας. Γι' αυτά τα πράγματα, βέβαια, οι υποστηρικτές της υποκριτικής ηθικής ρίχνουν, όσο μπορούν, το πέπλο της χριστιανικής αγάπης προς τον πλησίον.

9. Και κάτι άλλο, δεν πρέπει να ξεχνάμε το εξής: Αν στην ύπαιθρο η περιβόητη ηθική αυτών των λεγόμενων «άγραφων νόμων» δεν παίζει κανέναν ρόλο, αυτό συμβαίνει επειδή ο άνθρωπος του χωριού δεν θέλει να παντρευτεί μια γυναίκα που δεν κάνει παιδιά. Αν όμως μια γυναίκα κάνει παιδιά (ή μείνει έγκυος), τότε γίνεται ο γάμος! Αυτή η ηθική είναι κλάσεις ανώτερη από την ηθική των «άγραφων νόμων»!

10. Εξάλλου, υπήρχε και ένας άλλος λόγος για τις εκτός γάμου σχέσεις που δεν πρέπει να ξεχνάμε: το δικαίωμα της πρώτης νύχτας (jus primae noctis)[257]. Δεν ήταν αυτονόητο, για παράδειγμα, ότι ένας νεαρός εργάτης γης ήθελε οπωσδήποτε το πρώτο παιδί της νύφης του να είναι δικό του και να το κουβαλάει ήδη στην κοιλιά της; Αν ο ευγενής άρχοντας, στον οποίο η γυναίκα έπρεπε να υποταχθεί, επέμενε στο «δικαίωμα της πρώτης νύχτας», τότε αυτό ήταν προτιμότερο να γίνεται σε μια χρονική στιγμή που δεν θα άφηνε άλλες συνέπειες!

11. Αν ένας αξιωματικός αφήσει έγκυο ένα καθ' όλα τίμιο κορίτσι, αλλά μετά την παρατήσει και δεν την παντρευτεί, τότε αυτή η πράξη, σύμφωνα με τις παλιότερες αντιλήψεις, θεωρείται έντιμη. Αν, από την άλλη, ο αξιωματικός θέλει να παντρευτεί αυτό το κορίτσι, τότε αναγκάζεται να παραιτηθεί από το σώμα.

Αν το κορίτσι κάνει έκτρωση χωρίς να μαθευτεί τίποτα, τότε η τιμή δεν θίγεται και δεν υπάρχει πλέον κανένα απολύτως κόλλημα για τον γάμο!

117 5 Απριλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η ελευθερία του Τύπου αποτελεί απειλή για το κράτος;

Μετά το δείπνο, το αφεντικό διηγήθηκε το μυστικό της ανάπτυξης του «Λαϊκού Παρατηρητή», από μια μικρή εφημερίδα με μερικές χιλιάδες συνδρομητές σε μια επιχείρηση εκατομμυρίων[258].

Η επιτυχία αυτής της ανάπτυξης και της επέκτασης ανήκει πρώτα απ' όλα στον ηγέτη του Ράιχ, Άμαν, ο οποίος με στρατιωτική πειθαρχία ήξερε πώς να κάνει όλο το προσωπικό να δίνει τον καλύτερό του εαυτό, και ο οποίος απέτρεψε εξαρχής οποιαδήποτε ανάμειξη διοικητικών θεμάτων με θέματα

257. Το «δικαίωμα της πρώτης νύχτας» (jus primae noctis), που προέρχεται από την φεουδαρχική εποχή, αναφέρεται στο δικαίωμα των φεουδαρχών κ.λπ. να έχουν σεξουαλικές σχέσεις με τις νύφες των «υποτελών» τους την πρώτη νύχτα του γάμου τους.

258. Το «Πρακτορείο Ειδήσεων» που δημιούργησε ο Άμαν είχε συνολική ημερήσια κυκλοφορία 20,694 εκατομμυρίων αντιτύπων εφημερίδων (χωρίς να υπολογίζονται τα περιοδικά).

σύνταξης και το αντίστροφο. Πόσο συχνά του είχε αναφέρει ο Άμαν την καλή πορεία των οικονομικών του «Λαϊκού Παρατηρητή», τονίζοντάς του ρητά να μην ενημερώσει τον αρχισυντάκτη Ρόζενμπεργκ και τα υπόλοιπα μέλη της σύνταξης, γιατί το μόνο που θα κατάφερναν μετά θα ήταν να του αποσπάσουν μεγαλύτερες αμοιβές!

Και σε τι στρατιωτική ακρίβεια είχε εκπαιδεύσει ο Άμαν, με τη δική του χαρακτηριστική αυστηρότητα, όλους τους υπαλλήλους του «Λαϊκού Παρατηρητή»! Ακόμα κι αν πάντα προσποιούνταν ότι έβλεπε τη σύνταξη και τα μέλη της απλώς σαν ένα αναγκαίο κακό, με αυτόν τον τρόπο επιτέλεσε ένα σπουδαίο παιδαγωγικό έργο και διαμόρφωσε έναν τύπο δημοσιογράφου/αρχισυντάκτη, όπως ακριβώς τον χρειαζόμασταν στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος. Ειδικά στους δημοσιογράφους, το σημαντικό είναι να μην πρόκειται για ανθρωπάκια που, με κάθε έκφραση άποψης, σκέφτονται τη δική τους οικονομική επιτυχία ή το οικονομικό κέρδος της εφημερίδας τους, των χρηματοδοτών τους ή άλλων τέτοιων κύκλων, αλλά για άνδρες που, επηρεάζοντας την κοινή γνώμη, έχουν πλήρη επίγνωση της αποστολής τους σαν υπηρέτες του κράτους.

Ένα από τα πρώτα καθήκοντα που ανέλαβε μετά την ανάληψη της εξουσίας ήταν, σύμφωνα με αυτές τις διαπιστώσεις, να ευθυγραμμίσει ομοιόμορφα ολόκληρο τον γερμανικό Τύπο (όπως έκανε ο Στάλιν στην ΕΣΣΔ).

Σύμφωνα με τον «Νόμο περί Δημοσιογράφων» της 4ης Οκτωβρίου 1933, τα διευθυντικά στελέχη του Τύπου και του ραδιοφώνου ασκούσαν ένα «δημόσιο λειτούργημα». Αυτό σήμαινε τη δέσμευσή τους στις γερμανικές «διατάξεις περί Αρείων» για τη «δημόσια ζωή», από τις οδηγίες του υπουργείου Προπαγάνδας του Ράιχ, από τις πληροφορίες των συνεντεύξεων Τύπου του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, καθώς και από την εντολή για απόλυτη ανεξαρτησία από οικονομικές επιρροές.

Δεν δίστασε μάλιστα να προχωρήσει ακόμα και σε ριζικά μέτρα. Κι αυτό γιατί είχε πλήρη επίγνωση ότι ένα κράτος που κατευθύνει ομοιόμορφα ολόκληρο τον Τύπο του μέσα από τη μάζα των δημοσιογράφων και τον ελέγχει τόσο γερά, διαθέτει την πιο τεράστια δύναμη που μπορεί κανείς να φανταστεί.

Η έννοια της ελευθεροτυπίας είναι ο πιο θανάσιμος κίνδυνος για κάθε κράτος. Κι αυτό γιατί η ελευθεροτυπία δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ελευθερία του Τύπου, αλλά απλώς την ελευθερία ορισμένων υποκειμένων να κάνουν ό,τι θέλουν και ό,τι εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Και μάλιστα να το κάνουν αυτό ακόμα κι όταν έρχεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα του κράτους.

Το να το ξεκαθαρίσουμε αυτό στον κόσμο της δημοσιογραφίας και να τον πείσουμε ότι αποτελεί κι αυτός ένα όργανο που υπηρετεί το σύνολο, δεν ήταν καθόλου εύκολο στην αρχή.

Γι' αυτό έπρεπε να του επισημαίνουμε ξανά και ξανά ότι, σε τελική ανάλυση, ο Τύπος αυτοαναιρείται και αυτοκαταστρέφεται. Γιατί αν, για παράδειγμα, σε μια πόλη με 12 εφημερίδες η καθεμία γράφει κάτι διαφορετικό για το ίδιο ακριβώς γεγονός, τότε ο αναγνώστης στο τέλος θα πειστεί ότι όλα είναι βλακείες. Έτσι, η κοινή γνώμη ξεφεύγει από τον έλεγχο του Τύπου και στο τέλος δεν έχει πια καμία απολύτως σχέση μαζί του.

Την καλύτερη απόδειξη για αυτό την έχουμε στην Αγγλία. Γι' αυτό πρέπει

να είμαστε προσεκτικοί και να μη θέλουμε να βγάζουμε συμπεράσματα για τη γνώμη του αγγλικού λαού σήμερα, βασιζόμενοι στον αγγλικό Τύπο. Μπορεί μάλιστα να φτάσουμε σε σημείο όπου ο Τύπος να μην αντικατοπτρίζει καθόλου τη γνώμη του λαού· μια απόδειξη για αυτό ήταν η στάση του Τύπου της Βιέννης την εποχή του δημάρχου Καρλ Λούεγκερ (Karl Lueger) πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρόλο που ο Τύπος της Βιέννης ελεγχόταν τότε απόλυτα από τους Ιουδαίους και είχε φιλελεύθερες τάσεις, ο δήμαρχος Λούεγκερ κέρδιζε πάντα στις δημοτικές εκλογές μια συντριπτική χριστιανοκοινωνική πλειοψηφία· η στάση του λαού, επομένως, δεν ταυτιζόταν σε καμία περίπτωση με τη στάση του Τύπου.

Ο δικηγόρος Καρλ Λούεγκερ, σαν ένας ιδιαίτερα χαρισματικός ρήτορας, μετέτρεψε το «Χριστιανο-Σοσιαλιστικό Κόμμα» του σε μία από τις κορυφαίες παρατάξεις της Αυστρίας και εκλέχθηκε δήμαρχος της τότε πρωτεύουσας της αυτοκρατορίας, της Βιέννης, το 1895, το 1896 και το 1897, παραμένοντας στη θέση αυτή μέχρι τον θάνατό του το 1910. Ο Αυστριακός αυτοκράτορας επικύρωσε την εκλογή του στην δημαρχία μόνο μετά την τρίτη συνεχόμενη νίκη του, επειδή ο Λούεγκερ, σαν γιος υπηρέτη, θεωρούνταν «κατώτερης κοινωνικής τάξης» και, σαν αντισημίτης, ήταν φυσικά ανεπιθύμητο πρόσωπο (persona non grata) για τον αυστριακό Τύπο, ο οποίος επηρεαζόταν έντονα από τους Ιουδαίους. Ο Λούεγκερ ήταν ο αγαπημένος της μικροαστικής τάξης της Βιέννης, την οποία ήξερε πώς να βοηθά να ξεπερνά όλες τις οικονομικές και πολιτικές κρίσεις. Προσέφερε μάλιστα σπουδαίο έργο στην επέκταση και την ανάπλαση της Βιέννης. Ο Χίτλερ τον θαύμαζε εξαιρετικά και κατά την περίοδο των πολιτικών του αγώνων είχε πάντα μαζί στο πορτοφόλι του, σαν ένα είδος φυλαχτού, το μικρό μετάλλιο του Λούεγκερ.

Αν η πολεμική αεροπορία (Luftwaffe) είναι ένα στρατιωτικό-επιχειρησιακό όπλο με την πλήρη σημασία της λέξης, τότε ο Τύπος είναι ένα πνευματικό-επιχειρησιακό όπλο με την πλήρη σημασία της λέξης. Μερικές φορές οφείλουμε, μέσα σε διάστημα 3 ημερών, να εγκαταλείψουμε εντελώς τη μέχρι τότε πολιτική γραμμή των εφημερίδων μας και να κάνουμε μια στροφή 180 μοιρών. Αυτό είναι εφικτό μόνο αν ελέγχει κανείς απόλυτα αυτό το πανίσχυρο εργαλείο. Ένα παράδειγμα για αυτό είναι η 22α Ιουνίου 1941 (η εισβολή στη Ρωσία).

Λίγο παραπάνω από έναν χρόνο πριν, είχαμε αναγκαστεί να κάνουμε τη στροφή από φανατικοί εχθροί της Ρωσίας στη γερμανορωσική μας συμφωνία, πράγμα που για τους παλιούς εθνικοσοσιαλιστές σήμαινε κατά κάποιον τρόπο χαστούκι στο πρόσωπο. Ευτυχώς, όμως, τα μέλη του κόμματός μας αποδείχθηκαν τόσο πειθαρχημένα, που κατάλαβαν αμέσως αυτή την αλλαγή πορείας της πολιτικής ηγεσίας.

Στις 22 Ιουνίου 1941 έγινε και πάλι, εντελώς ξαφνικά, μια ολική ανατροπή, η οποία ανακοινώθηκε απότομα ένα πρωί χωρίς καμία προετοιμασία. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο όταν έχεις πραγματικά στα χέρια σου τον Τύπο σαν επιχειρησιακό όπλο για την πνευματική διαπαιδαγώγηση και την καθοδήγηση ενός λαού.

Μια τέτοια αντίληψη για τη φύση και τα καθήκοντα του Τύπου έχει σαν αποτέλεσμα και το ίδιο το επάγγελμα του δημοσιογράφου να μετατρέπεται σε μια εντελώς διαφορετική δραστηριότητα από ό,τι στο παρελθόν. Παλαιότερα, το επάγγελμα του δημοσιογράφου στερούνταν εσωτερικού ήθους, επειδή ο

δημοσιογράφος ελάχιστες φορές μπορούσε να ακολουθήσει τον πραγματικό του χαρακτήρα. Σήμερα ξέρει ότι δεν είναι ένας απλός γραφιάς, αλλά ότι δρα για το συμφέρον του κράτους. Με το να γίνει ο δημοσιογράφος – μέσα από τις εξελίξεις μετά την άνοδο στην εξουσία – πραγματικός εκπρόσωπος της κρατικής ιδέας, το ίδιο το δημοσιογραφικό επάγγελμα απέκτησε ένα εντελώς νέο πρόσωπο.

Θέλει ο λαός την «κριτική από τα κάτω» μέσω του Τύπου;

Μερικές βασικές αρχές θα έπρεπε, σε αυτό το πλαίσιο, να εφαρμοστούν στο έθνος με σιδερένια συνέπεια:

Προβλήματα για τα οποία οι πιο σημαντικοί άντρες ενός λαού σπάνε το κεφάλι τους και για τα οποία δεν έχουν καταλήξει ακόμα σε μια απόλυτη απάντηση, δεν επιτρέπεται να φέρνονται ενώπιον του λαού μέσα από διαφορετικές προσεγγίσεις στον Τύπο· ο Τύπος οφείλει, αντίθετα, να περιμένει μέχρι να παρθεί η τελική απόφαση. Άλλωστε, πριν από μια στρατιωτική επιχείρηση δεν δίνει κανείς τις σχετικές διαταγές στο στράτευμα για να τις συζητήσει πριν από την εκτέλεση και μετά, αν είναι δυνατόν, να ενεργήσει ανάλογα με την άποψη που έχει το στράτευμα για την επιχείρηση αυτή. Μια τέτοια διαδικασία θα σήμαινε την παραίτηση από κάθε ευθύνη, ηγεσία και λογική. Με τον ίδιο τρόπο, σε περίπτωση που υπήρχαν δύο μοντέλα αρμάτων μάχης προς επιλογή, δεν θα άφηνε κανένας την απόφαση στο στράτευμα για το ποιο μοντέλο πρέπει τελικά να βγει στην παραγωγή.

Αν οι καλύτεροι ειδικοί του λαού δυσκολεύονται κάπου να βρουν άκρη, τότε η ανώτατη ηγεσία οφείλει να πάρει μια υπεύθυνη απόφαση. Γιατί ο λαός θέλει να καθοδηγείται. Αν ο λαός νιώσει έστω και μια φορά ότι η ηγεσία δεν ξέρει πια τι να κάνει, τότε σταματάει να υφίσταται οποιαδήποτε έννοια ηγεσίας. Είναι ζήτημα τιμής για μια ηγεσία να αναλαμβάνει ταυτόχρονα και την ευθύνη να παίρνει αποφάσεις. Ο λαός συγχωρεί πιο εύκολα στην ηγεσία ένα λάθος – το οποίο εξάλλου στις περισσότερες περιπτώσεις δεν το παίρνει καν είδηση – παρά μια κάποια αβεβαιότητα στην ίδια την καθοδήγηση. Γιατί αν δεν παίρνεται καμία απόφαση εκεί ψηλά, τότε ο λαός στη βάση γίνεται νευρικός.

Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν η ανώτατη ηγεσία να επιτρέπει την κριτική των μέτρων της από τα κάτω. Τέτοιου είδους δικαιώματα δεν τα θέλει ούτε ο ίδιος ο λαός, παρά μόνο ο γκρινιάρης και ο αντιδραστικός μέσα στον λαό.

Λαός και Ηγεσία

Το ότι η μάζα του λαού υποτάσσεται πρόθυμα στην ηγεσία οφείλεται στο ότι δεν έχει κυριαρχική, αλλά θηλυκή φύση. Όπως ακριβώς μια γυναίκα στον γάμο της δοκιμάζει ξανά και ξανά αν μπορεί να επαναστατήσει, αλλά στην πραγματικότητα και στο βάθος της ψυχής της δεν θέλει καθόλου να αναλάβει τα ηνία του γάμου, έτσι και ο λαός – ή, για να μείνουμε στο στρατιωτικό παράδειγμα, ο λόχος – δεν θέλει ο ηγέτης ή ο διοικητής του λόχου να ζητάει τη γνώμη των ανδρών του σε κάθε περίσταση. Μόνο έτσι εξηγείται το ότι η μάζα καρατόμησε έναν αδύναμο άνθρωπο όπως ο Λουδοβίκος ΙΣΤ', παρόλο που από τα μέτρα του δεν είχε πληγεί ούτε στο μισό από όσο επλήγη από τα μέτρα του Ναπολέοντα, τον οποίο όμως λάτρευε ως ηγετική προσωπικότητα.

Πρέπει όμως να έχουμε πλήρη επίγνωση ότι ο λαός δεν περιμένει από την κρατική ηγεσία μόνο καθοδήγηση, αλλά και φροντίδα. Εξάλλου, το μεγαλύτερο πλεονέκτημα ενός αξιωματικού είναι ότι κερδίζει την εμπιστοσύνη των ανδρών του νοιαζόμενος για την ευημερία τους. Αν φροντίζει για το φαγητό τους, για το πού θα κοιμηθούν, για τα οικογενειακά τους προβλήματα,

μπορεί να είναι όσο αυταρχικός θέλει, οι άνδρες του όμως θα πέσουν τυφλά στη φωτιά για χάρη του. Αυτό ακριβώς το παράδειγμα δείχνει ότι η μεγάλη ζωή είναι ένα πιστό αντίγραφο της ζωής σε μικρογραφία.

Θάνατος για τον «ανεπιθύμητο της κοινότητας!»

Σε μια παρέμβαση του ηγέτη του Ράιχ Όττο Ντίτριχ, ο οποίος ανέφερε ότι είδε με ενδιαφέρον σε μια ταινία για το Θιβέτ πώς τα άγρια άλογα στα θιβετιανά οροπέδια ακολουθούσαν το αρχηγό της αγέλης τους, ο Αρχηγός σχολίασε:

Όπως συμβαίνει με τα άγρια άλογα, έτσι είναι και σε κάθε κοινότητα ζωντανών οργανισμών που θέλει να επιβιώσει στον κόσμο. Αν λείπει ο αρχηγός, η κοινότητα διαλύεται – για την ακρίβεια, κομματιάζεται – και έτσι τελειώνουν όλα. Γι' αυτό, για παράδειγμα, οι πίθηκοι ποδοπατούν μέχρι θανάτου όποιον απομονώνεται, θεωρώντας τον ξένο προς την κοινότητά τους. Και ό,τι ισχύει για τους πιθήκους, πρέπει να ισχύει σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό για τους ανθρώπους. Ο Μπίσμαρκ, επομένως, είχε απόλυτο δίκιο όταν δήλωνε ότι η ανθρώπινη κοινωνία παραιτείται από την ίδια της την ύπαρξη, αν απορρίπτει τη θανατική ποινή – σαν την πιο απόλυτη μορφή άμυνας ενάντια σε όποιον είναι ξένος προς την κοινότητα – από φόβο για τυχόν δικαστικές πλάνες. Ολόκληρη η ανθρώπινη ζωή, άλλωστε, είναι συνεχώς περικυκλωμένη από λάθη· πού θα κατέληγε το άτομο και πού η κοινότητα, αν εξαιτίας του φόβου για τα λάθη πάθαιναν αδράνεια και δεν μπορούσαν να πάρουν αποφάσεις;

118

15 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο Σιδηρούς Σταυρός και άλλα παράσημα

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, το αφεντικό αναφέρθηκε στο ζήτημα της απονομής παρασήμων και εξέφρασε την άποψη ότι, βάσει της εμπειρίας, κάθε γερμανικό παράσημο χάνει την αξία του όταν απονέμεται σε ξένους.

Γι' αυτόν τον λόγο είναι εξαιρετικά συγκρατημένος με την απονομή του Σιδηρού Σταυρού σε ξένους. Επειδή ο Σιδηρούς Σταυρός – αυτό το ωραιότερο γερμανικό παράσημο που σχεδίασε ο Καρλ Φρίντριχ Σίνκελ (Karl Friedrich Schinkel) – είναι μια διάκριση που απολαμβάνει το ύψιστο στρατιωτικό κύρος σε όλο τον κόσμο και, επομένως, κάθε απονομή που δεν δικαιολογείται από πραγματικά αξιοσημείωτα στρατιωτικά επιτεύγματα, το μόνο που μπορεί να καταφέρει είναι να τον υποβαθμίσει.

Ο Σιδηρούς Σταυρός του Β' Παγκοσμίου Πολέμου απονεμόταν αποκλειστικά για «εξαιρετική ανδρεία μπροστά στον εχθρό, που ήταν σημαντική για την εξέλιξη του πολέμου» και για «εξέχουσες υπηρεσίες στη διοίκηση των στρατευμάτων». Έτσι, σε ένα στράτευμα (Βέρμαχτ) που αριθμούσε συνολικά 20 εκατομμύρια άνδρες, η 1η τάξη αυτού του «Σιδηρού Σταυρού» απονεμήθηκε μόλις περίπου 300.000 φορές. Τον «Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού» τον έλαβαν μόνο 6.973 στρατιώτες, εκ των οποίων το 32% ήταν οπλίτες, υπαξιωματικοί και ανθυπολοχαγοί/υπολοχαγοί, και μόνο το 6% ήταν στρατάρχες και στρατηγοί. Τον «Μεγαλόσταυρο του Σιδηρού Σταυρού» ο Χίτλερ τον απένειμε μόνο στον Στρατάρχη του Ράιχ Χέρμαν Γκέρινγκ, και συγκεκριμένα μετά τη νικηφόρα εκστρατεία της Γαλλίας, στις 19 Ιουλίου 1940.

Ο «Σταυρός των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού με Χρυσά Φύλλα Δρυός, Σπαθιά και Διαμάντια» απονεμήθηκε μόνο μία φορά, στον σμήναρχο των βομβαρδιστικών κάθετης εφόρμησης (Στούκα) και της αεροπορίας δίωξης-βομβαρδισμού, Χανς Ούλριχ Ρούντελ (Hans-Ulrich Rudel), την 1η Ιανουαρίου 1943 [σημείωση: ιστορικά το 1945], επειδή κατέρριψε ή κατέστρεψε πάνω από 300 σοβιετικά άρματα μάχης. Με τον «Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού με Φύλλα Δρυός, Σπαθιά και Διαμάντια» – που απονεμήθηκε συνολικά 27 φορές – τιμήθηκαν μεταξύ άλλων: ο πτέραρχος των μαχητικών δίωξης Βέρνερ Μέλντερς (Werner Mölders) (μετά από 101 καταρρίψεις), ο πτέραρχος των πιλότων μαχητικών Αδόλφο Γκάλαντ (Adolf Galland) (μετά από 94 καταρρίψεις), ο πιο επιτυχημένος πιλότος βομβαρδιστικών, πτέραρχος Βέρνερ Μπάουμπαχ (Werner Baumbach), καθώς και οι πιο επιτυχημένοι κυβερνήτες υποβρυχίων, οι αντιπλοίαρχοι Βόλφγκανγκ Λιτ (Wolfgang Lüth) και Άλμπρεχτ Μπράντι (Albrecht Brandi). Ο «Σταυρός των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού με Φύλλα Δρυός και Σπαθιά» απονεμήθηκε συνολικά σε 130 στρατιώτες, ενώ ο «Σταυρός των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού με Φύλλα Δρυός» σε 833 στρατιώτες. Η μοναδική γυναίκα που έλαβε τον «Σιδηρού Σταυρό 1ης Τάξης» ήταν η πιλότος δοκιμών Χάνα Ράιτς (Hanna Reitsch). Ο νεότερος κάτοχος του «Σιδηρού Σταυρού» ήταν ένα δωδεκάχρονο μέλος της Νεολαίας του Χίτλερ (Deutsches Jungvolk).

Ο Χίτλερ εκτιμούσε τόσο πολύ τον «Σιδηρού Σταυρό», ώστεπου επανέφερε με διάταγμα την 1η Σεπτεμβρίου 1939 αυτό το παράσημο, το οποίο είχε φιλοτεχνήσει ο γλύπτης Καρλ Φρίντριχ Σίνκελ και είχε θεσπίσει ο βασιλιάς της Πρωσίας Φρειδερίκος Γουλιέλμος Γ' την 1η Μαρτίου 1813 για τον Απελευθερωτικό Πόλεμο εναντίον του Ναπολέοντα. Τον δικό του «Σιδηρού Σταυρό 1ης Τάξης», ο οποίος έχει διασωθεί, ο Χίτλερ τον φορούσε ακόμα ανεξαιρέτως κατά την περίοδο που ήμουν στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu), κάθε φορά που έβαζε στολή. Όπως μας είχε διηγηθεί ο ίδιος κάποτε, και όπως βρήκα να επιβεβαιώνεται στα έγγραφα στα οποία είχα πρόσβαση, του είχε απονεμηθεί στις 4 Αυγούστου 1918 σαν δεκανέας, επειδή σαν σύνδεσμος-αγγελιοφόρος είχε δείξει υποδειγματική ψυχραιμία, είχε διασώσει τον βαριά τραυματισμένο διοικητή του λόχου του από τη ζώνη του πυρός και, με μια αιφνιδιαστική ενέργεια, είχε καταφέρει να αιχμαλωτίσει 12 Γάλλους μαζί με τον αξιωματικό τους.

Εννοείται ότι καταλαβαίνει πως το να δίνουμε παράσημα σε ξένους έχει τα οφέλη του. Κι αυτό γιατί οι άνθρωποι – και ειδικά οι διπλωμάτες – είναι ματαιόδοξοι και στο εξωτερικό. Έτσι, ένα μεγάλο μέρος τους μπορεί, αν τους παρασημοφορήσουμε με ένα εντυπωσιακό γερμανικό παράσημο, να αποκτήσει μια λίγο-πολύ φιλογερμανική στάση. Για να μην υποτιμηθούν όμως τα δικά μας γερμανικά παράσημα (που για να τα πάρει κανείς μερικές φορές ρισκάρει και τη ζωή του) αν τα μοιράζουμε έτσι απλόχερα σε ξένους, έφτιαξε ένα ειδικό, ξεχωριστό παράσημο μόνο για αυτούς.

Το παράσημο του «Τάγματος του Γερμανικού Αετού», την πανάκριβη χρυσή ειδική έκδοση – τον «Χρυσό Μεγαλόσταυρο» – το πήραν μόνο ο Ντούτσε της Ιταλίας Μουσολίνι (μάλιστα με διαμάντια), ο αρχηγός του ισπανικού κράτους Φράνκο, ο Φινλανδός Στρατάρχης βαρώνος φον Μάνερχαϊμ, ο αρχηγός του ρουμανικού κράτους Στρατάρχης Αντονέσκου, ο βασιλιάς της Βουλγαρίας

Μπόρις ο Γ', ο αντιβασιλέας της Ουγγαρίας Ναύαρχος φον Χόρτυ και ούτω καθεξής. Συνολικά, σύμφωνα με το καταστατικό, ο αριθμός των ανθρώπων που μπορούσαν να έχουν αυτό το ειδικό παράσημο όσο ήταν εν ζωή περιοριζόταν αυστηρά στους 16.

Αυτό το έκανε χωρίς κάποιο συναισθηματικό βάρος ή ενοχή, καθώς η κατασκευή αυτού του παρασήμου κόστιζε λιγότερο από μια ασημένια ή χρυσή ταμπακιέρα, από αυτές που χάριζε παλιότερα το Ράιχ στους ξένους. Με αυτό το παράσημο – του οποίου μια πολυτελής έκδοση κόστιζε μόλις καμιά εικοσαριά μάρκα (RM) – δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος το όφελος που θα προέκυπτε από την απονομή του να είναι μικρότερο από τα έξοδα κατασκευής του. Ακόμα κι αν το έδιναν απλώς και μόνο επειδή κάποιος παρευρέθηκε μία ή δύο φορές σε ένα γεύμα.

Το πιο δύσκολο για αυτόν ήταν να βρει μια κατάλληλη αναγνώριση για τις πραγματικά εξαιρετικές, σχεδόν μοναδικές υπηρεσίες που προσέφερε ένα άτομο στο Γερμανικό Ράιχ.

Όσο κι αν το σκέφτηκε όμως, δεν μπόρεσε να βρει άλλη λύση από το να εκφράσει και σε αυτή την περίπτωση την ευγνωμοσύνη του έθνους μέσα από ένα παράσημο. Είχε ξεκαθαρίσει όμως από την πρώτη στιγμή ότι αυτό το παράσημο δεν έπρεπε σε καμία απολύτως περίπτωση να απονεμηθεί σε ξένο.

Εκτός από την παρασημοφόρηση με κάποιο ιδιαίτερα υψηλό παράσημο, ο Χίτλερ σκέφτηκε επίσης να τιμά τους ανθρώπους και με χρηματικές παροχές (επιχορηγήσεις). Ζήτησε σχετικές προτάσεις από τον υπουργό του Ράιχ Χάινριχ Λάμερς και σχεδίαζε να τιμά τους Στρατάρχες με μια μηνιαία, αφορολόγητη τιμητική σύνταξη ύψους 4.000 μάρκων (RM). Ήθελε επίσης ιδέες για την παραχώρηση μεγάλων αγροκτημάτων για πραγματικά εξαιρετικές υπηρεσίες προς το Ράιχ. Στόχος του ήταν να δέσει στενά τους στρατάρχες και άλλες εξέχουσες προσωπικότητες με την κυβέρνηση, ακολουθώντας το σύστημα των Πρώσων βασιλιάδων. Στις 26 Αυγούστου 1933, μετά από εισήγηση του Χίτλερ, εκφράστηκε για πρώτη φορά η «ευγνωμοσύνη του έθνους» στον Στρατάρχη φον Χίντενμπουργκ για τη νίκη του στο Τάνενμπεργκ, με τη δωρεά του Πρωσικού Δάσους (μαζί με το κτήμα Λανγκενάου).

Αυτό το πρόβλημα αυτό έγινε επιτακτικό με τον θάνατο του υπουργού Τοτ (Todt). Κι αυτό γιατί ο Τοτ δεν είχε προσφέρει μόνο μοναδικές στρατιωτικές υπηρεσίες – αρκεί να σκεφτεί κανείς τις αμέτρητες ζωές που γλίτωσε για τον γερμανικό λαό το «Δυτικό Τείχος» (Westwall) που έφτιαξε – αλλά είχε διακριθεί ανεπανάληπτα και στον πολιτικό τομέα, με τους αυτοκινητοδρόμους του και πάει λέγοντας.

Το παράσημο του κράτους, το οποίο καθιέρωσε με αφορμή τον θάνατο του δρ. Τοτ και ήταν ο πρώτος που του απονεμήθηκε, δημιουργήθηκε ρητά και αποκλειστικά σαν αναγνώριση για τα κορυφαία επιτεύγματα που θα μπορούσε να προσφέρει ένα άτομο για το Γερμανικό Ράιχ.

Το παράσημο του «Τάγματος των Τευτόνων Ιπποτών», το οποίο απονεμήθηκε συνολικά μόλις δέκα φορές, έλαβαν μεταξύ άλλων ο κατασκευαστής των αυτοκινητοδρόμων και υπουργός εξοπλισμών δρ. Φριτς Τοτ, ο αρχηγός της

Νεολαίας του Ράιχ Άρτουρ Άξμαν (Artur Axmann), ο αρχηγός της Υπηρεσίας Εργασίας του Ράιχ Κόνσταντιν Άλοις Χίερλ (Konstantin Alois Hierl) και ο αρχηγός του NSKK (Εθνικοσοσιαλιστικό Μηχανοκίνητο Σώμα) Άντολφ Χύνλαϊν (Adolf Hühnlein). Το παράσημο αυτό, όπως ακριβώς και το επίσημο έμβλημα του NSDAP, το είχε σχεδιάσει ο ίδιος ο Χίτλερ. Η κατασκευή του έγινε από τον γνωστό αρχιχρυσοχόο του Μονάχου Γιόζεφ Φους (Joseph Fuess), ο οποίος είχε φτιάξει για τον Χίτλερ και τα δύο πρώτα εμβλήματα του κόμματος (το ένα χωρίς κυκλική επιγραφή και το άλλο με επιγραφή). Το μικρότερο έμβλημα του κόμματος με τη χρυσή επιγραφή αποτελούσε το κεντρικό κομμάτι στην μπροστινή πλευρά του σταυρού του παρασήμου, το οποίο στις τέσσερις γωνίες ανάμεσα στους βραχίονες του σταυρού είχε τον χρυσό αετό, το επίσημο έμβλημα του Ράιχ.

Για να κρατήσει τον κύκλο των ανθρώπων που θα έπαιρναν αυτό το παράσημο όσο το δυνατόν πιο μικρό, είχε προβλέψει από την αρχή ότι οι κάτοχοί του θα ενώνονταν σε μια αδελφότητα (ένα Ordenskapitel), παρόμοια με εκείνες των μεσαιωνικών ιπποτικών ταγμάτων. Σε αυτή την αδελφότητα, εκτός από μια σύγκλητο (ένα Ordenssenat) που θα αποφάσιζε για την απονομή ή την αφαίρεση του παρασήμου, θα υπήρχε και μια επιτροπή ενστάσεων, η οποία και μόνο με την ύπαρξή της θα περιόριζε τον αριθμό των κατόχων του παρασήμου.

Οι εξαιρεθέντες από τη στράτευση λόγω πολέμου

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό παρατήρησε ότι ο γερμανικός λαός σήμερα αντιμετωπίζει τους μαχητές του μετώπου με εντελώς διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Σήμερα, οι επείγουσες εργασίες της πολεμικής βιομηχανίας (εξοπλισμών) ολοκληρώνονται από τους εργάτες με 14ωρες βάρδιες και θυσιάζοντας την κυριακάτικη ξεκούραση. Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο αυτό ήταν αδιανόητο, αλλιώς θα είχαν καταφέρει να κατασκευάσουν τον απαραίτητο αριθμό νέων αρμάτων μάχης ακόμα και το 1917/1918. Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο τα κατέστρεψαν όλα, όχι μόνο επειδή έδειξαν υπερβολικά χαλαρή στάση απέναντι στους λιποτάκτες στο μέτωπο, αλλά κυρίως επειδή παρακολουθούσαν τη δράση των μαυραγοριτών (κερδοσκόπων) με μια πραγματικά σκανδαλώδη αδιαφορία, βοηθώντας έτσι στην αποσύνθεση των μετόπισθεν.

Οι έρανοι και οι συλλογές αγαθών – όπως η εισφορά μετάλλων, η συλλογή χειμωνιάτικων ρούχων και η συλλογή για μπότες – που σήμερα διοργανώνονται από το Κόμμα, στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο είχαν ανατεθεί σε εταιρείες, των οποίων η μόνη δουλειά ήταν να καταγράφουν τα πράγματα που μαζεύονταν. Αυτό όμως δεν εμπόδισε αυτές τις εταιρείες να αγοράζουν καμπάνες προς 1,60 έως 2 μάρκα το κιλό και να τις μεταπουλούν στο Ράιχ για 20 έως 24 μάρκα το κιλό. Επιπλέον, αυτές οι εταιρείες (όπως για παράδειγμα η εταιρεία αξιοποίησης μετάλλων, η εταιρεία αξιοποίησης δέρματος και πάει λέγοντας) πρόσφεραν κρυψώνες σε όσους απέφευγαν τη στράτευση (λουφαδόρους του πολέμου). Το έκαναν σε τέτοιο βαθμό, που ο στρατηγός Λούντεντορφ αναγκάστηκε το 1917 να ξεκινήσει μια γενική απογραφή όλων όσων είχαν πάρει απαλλαγή. Δυστυχώς, σε αυτή του την προσπάθεια τού στάθηκε εμπόδιο η εφημερίδα «Frankfurter Zeitung». Εκείνος, λόγω της ήδη προχωρημένης αποσύνθεσης που επικρατούσε τότε, δεν είχε τη δυνατότητα

να την αντιμετωπίσει όπως της άξιζε. Κι αυτό γιατί η «Frankfurter Zeitung» – δηλαδή οι Ιουδαίοι που κρύβονταν από πίσω της – είχαν απειλήσει ότι, σε περίπτωση που γινόταν αυτή η απογραφή, η οικονομία όχι μόνο δεν θα συνιστούσε πλέον την αγορά πολεμικών ομολόγων, αλλά θα έφτανε στο σημείο να την αποτρέψει.

Ο γερμανικός πληθυσμός για τις μεταφορές των Ιουδαίων του Χίτλερ

Για τον ίδιο ακριβώς Ιουδαίο, που τότε έδωσε αυτή τη μαχαιριά στην πλάτη (το πλήγμα του δόλου), θρηνεί σήμερα η λεγόμενη αστική μας τάξη, όταν αυτός εκτοπίζεται προς την Ανατολή. Το αξιοσημείωτο είναι ότι αυτή η αστική τάξη δεν νοιάστηκε καθόλου τον καιρό εκείνο για το γεγονός ότι κάθε χρόνο μετανάστευαν από τη Γερμανία 250.000 έως 300.000 Γερμανοί, και ότι περίπου το 75% των Γερμανών μεταναστών προς την Αυστραλία πέθαιναν ήδη κατά τη διάρκεια του ταξιδιού.

Μετά την επίσημη κήρυξη πολέμου του οργανωμένου παγκόσμιου ιουαϊσμού και του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Κογκρέσου εναντίον της Γερμανίας στις 3 Σεπτεμβρίου 1939 (Jewish Chronicle – Ιουδαϊκά Χρονικά, 8 Σεπτεμβρίου 1939), ο Χίτλερ διακήρυξε συλλογικά «τους» Ιουδαίους σαν «εχθρούς του Γερμανικού Ράιχ», οι οποίοι, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, έπρεπε να τεθούν υπό περιορισμό (να εγκλειστούν) εφόσον βρίσκονταν στην επικράτειά του. Στη συνέχεια, το 1940/41, προσπάθησε μέσω του δρ. Χιάλμαρ Σαχτ – όπως είχε γίνει και στη Διάσκεψη του Εβιάν το 1938 – να οργανώσει τη μαζική μετανάστευσή τους στη Μαδαγασκάρη ή σε κάποιο άλλο «ιουδαϊκό εθνικό κράτος» (το οποίο όμως δεν έπρεπε να ιδρυθεί σε αραβικά εδάφη!). Καθώς αυτό δεν απέδωσε καρπούς, επειδή οι παγκόσμιες τράπεζες, που βρίσκονταν υπό ιουδαϊκή επιρροή, αρνήθηκαν την προχρηματοδότηση και η Μεγάλη Βρετανία δεν έδωσε εγγυήσεις ασφαλούς διέλευσης για τα πλοία των μεταναστών, πραγματοποιήθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1942, στο κτίριο της Ιντερπόλ στο Βερολίνο-Βάνζεε, η διαβόητη «Διάσκεψη του Βάνζεε». Της διάσκεψης αυτής ηγήθηκε ο επικεφαλής του Κεντρικού Γραφείου Ασφαλείας του Ράιχ, ο στρατηγός των SS Ράινχαρντ Χάιντριχ (Reinhard Heydrich), και εκεί συζητήθηκε για πρώτη φορά μια «τελική λύση του ιουδαϊκού ζητήματος» στην επικράτεια του Χίτλερ, με την έννοια της μαζικής εκτόπισης των Ιουδαίων της Δυτικής Ευρώπης προς την Ανατολή. Άλλωστε, στην Πολωνία είχαν ήδη δημιουργηθεί από τον Οκτώβριο του 1939 μεγάλα γκέτο για τους Πολωνοεβραίους με ιουδαϊκή αυτοδιοίκηση. Πάνω σε αυτή τη μαζική εκτόπιση – η οποία ξεκίνησε τον Μάρτιο του 1942 – βασίστηκε στη συνέχεια η μαζική δολοφονία Ιουδαίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης (KZ) του Χίμλερ. Η διαδικασία αυτή σταμάτησε από τον ίδιο τον Χίμλερ στα μέσα του 1944, με μια διαταγή προς το Κεντρικό Γραφείο Ασφαλείας του Ράιχ που ήταν υπό τις διαταγές του: «Απαγορεύω με άμεση ισχύ κάθε εξόντωση Ιουδαίων και αντιθέτως διατάζω τη φροντίδα των ασθενών και των αδύναμων ατόμων».

Αυτή η διαταγή του Χίμλερ – η οποία αναμφίβολα οφειλόταν στην αρνητική για τη Γερμανία τροπή του πολέμου – δεν μπορούσε όμως να αναιρέσει τη δολοφονία εκατομμυρίων Ιουδαίων από την πείνα, την εξαντλητική εργασία, το κρύο, τους τουφεκισμούς και τα αέρια. Η συζήτηση για το αν έχασαν τελικά τη ζωή τους τα 6 εκατομμύρια Ιουδαίων που υποστηρίζει το κράτος του Ισραήλ ή λιγότεροι (λέγεται ότι ένας Ιουδαίος και ένας Γάλλος ιστορικός υπολόγισαν «μόνο» ενάμισι εκατομμύριο με βάση τα επίσημα γερμανικά έγγραφα της επο-

χής) δεν έχει καμία σημασία. Ο φόνος παραμένει φόνος. Η γενοκτονία παραμένει γενοκτονία.

Καμία κοινωνική τάξη δεν είναι πιο ηλίθια σε πολιτικά ζητήματα από αυτή τη λεγόμενη αστική τάξη. Όταν το κράτος εξουδετερώνει έναν ξεκάθαρο εχθρό του λαού (ένα «παράσιτο»), για παράδειγμα όταν τον σκοτώνει, τότε όλη η αστική τάξη ξεσηκώνεται και φωνάζει ότι το κράτος είναι βάναυσο. Όταν όμως ο Ιουδαίος, χρησιμοποιώντας νομικά τερτίπια, καταστρέφει την επαγγελματική ύπαρξη του Γερμανού, του παίρνει το σπίτι και την περιουσία, του διαλύει την οικογένεια και τελικά τον αναγκάζει να μεταναστεύσει – με αποτέλεσμα ο Γερμανός να χάνει τη ζωή του κατά τη διάρκεια του ταξιδιού προς τον προορισμό του – τότε η αστική τάξη αποκαλεί το κράτος όπου συμβαίνουν αυτά «κράτος δικαίου». Κι αυτό επειδή όλη αυτή η τραγωδία παίχτηκε, υποτίθεται, απολύτως μέσα στο πλαίσιο όσων επέτρεπαν οι νομικοί παράγραφοι.

Το ότι ο Ιουδαίος, σαν παράσιτο, είναι ο πιο ανθεκτικός άνθρωπος στο κλίμα πάνω στη γη και, σε αντίθεση με τον Γερμανό, εγκλιματίζεται στη Λαπωνία το ίδιο καλά όσο και στις τροπικές περιοχές, δεν το σκέφτεται φυσικά ούτε ένας από αυτούς που χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για κάποιον Ιουδαίο που εκτοπίζεται προς την Ανατολή. Την ίδια στιγμή, αυτός ο μικροαστός (ο «σπουδαίος») είναι συνήθως ένας άνθρωπος που περηφανεύεται για το πόσο καλά ξέρει τη Βίβλο, αλλά παρ' όλα αυτά δεν γνωρίζει ότι, σύμφωνα με τις διηγήσεις της Παλαιάς Διαθήκης, τον Ιουδαίο δεν μπορεί να τον βλάψει ούτε η διαμονή στην έρημο ούτε η πορεία μέσα από την Ερυθρά Θάλασσα.

Όπως συμβαίνει τόσο συχνά στην ιστορία, όταν ο Ιουδαίος γίνεται υπεροπτικός και οι λαοί στους οποίους έχει εγκατασταθεί εξαντλούνται υπερβολικά από αυτόν, έτσι και τώρα, σιγά-σιγά, ο ένας λαός μετά τον άλλον συνειδητοποιεί πόση ζημιά τού έχει κάνει ο Ιουδαίος. Κάθε λαός προσπαθεί τότε με τον δικό του τρόπο να ξεμπερδέψει μαζί του. Είναι ενδιαφέρον με τι ταχύτητα κινείται τώρα η Τουρκία εναντίον των Ιουδαίων, σύμφωνα με ένα τηλεγράφημα (μια αναφορά).

119 16 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μικρά κράτη και η διπλωματική τους λάμψη. Η πολιτική των Τσέχων

Κατά τη διάρκεια του βραδινού γεύματος, το αφεντικό ξεκίνησε και πάλι τη συζήτηση με τη διαπίστωση ότι η εκπαίδευση ενός έθνους στη στρατιωτική θητεία είναι το ίδιο πράγμα με την ανατροφή του στην ανδροπρέπεια.
Αν οι Ρωμαίοι δεν είχαν πάρει ποτέ τους Γερμανούς στον στρατό τους, ο Γερμανός αγρότης δύσκολα θα είχε γίνει ο εκπαιδευμένος στρατιώτης στη χρήση των όπλων που στη συνέχεια τους κατέστρεψε – δηλαδή τους ίδιους τους Ρωμαίους. Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στην περίπτωση του Αρμίνιου[259], ο

259. Ο Αρμίνιος (Arminius) = Ο Χέρμαν των Χερούσκων, του οποίου το μνημείο βρίσκεται στο Γκρότενμπουργκ στο Τευτοβούργιο Δρυμό κοντά στο Ντέτμολντ, εκπαιδεύτηκε σαν αξιωματικός από τους ίδιους τους Ρωμαίους ως αρχηγός βοηθητικών στρατευμάτων των Χερούσκων. Του απονομήθηκε η ρωμαϊκή υπηκοότητα και ο τίτλος του Ρωμαίου ιππότη. Για περισσότερες λεπτομέρειες, βλ. σημείωση 470, σελ. 589.

οποίος ήταν διοικητής της 3ης Ρωμαϊκής Λεγεώνας και, επομένως, πήρε τη στρατιωτική του εκπαίδευση και εμπειρία από αυτούς σε νεαρή ηλικία, χάρη στις οποίες μπόρεσε να νικήσει τους Ρωμαίους. Ακόμα και οι πιο γενναίοι συμπολεμιστές του στην εξέγερση εναντίον των Ρωμαίων ήταν από γερμανικές φυλές που είχαν υπηρετήσει κάποια στιγμή σαν λεγεωνάριοι στον ρωμαϊκό στρατό.

Απέναντι σε όλες τις προσπάθειες των Τσέχων να μας αποσπάσουν την άδεια – έστω και σε όσο το δυνατόν πιο περιορισμένο βαθμό – να διατηρήσουν ξανά στρατό, η μόνη απάντηση επομένως είναι ένα κατηγορηματικό «όχι».

Κι αυτό γιατί ο Τσέχος είναι εξαιρετικά επικίνδυνος: όσο είναι άοπλος δείχνει υποτακτικότητα, αλλά μόλις του δώσεις ξανά όπλα στα χέρια, βγάζει μια απίστευτη μεγαλομανία. Το θέαμα που παρουσίασε η Τσεχοσλοβακία στα είκοσι χρόνια της πολιτικής της ανεξαρτησίας είναι η καλύτερη απόδειξη για αυτό. Αντί να χρησιμοποιήσει τον διπλωματικό της μηχανισμό για να ξεκινήσει τη μόνη λογική σχέση, αυτή με τη Γερμανία, το τσεχικό κράτος ήθελε να μετατρέψει την Πράγα – που αντικειμενικά είναι μια σημαντική μεγαλούπολη της Ευρώπης – σε «ομφαλό της γης». Από αυτή την τάση για επίδειξη και σπουδαιοφάνεια γεννήθηκε στη συνέχεια η προσπάθεια να καθίσουν σε πάρα πολλές πολιτικές καρέκλες στην Ευρώπη ή μάλλον σε ολόκληρο τον κόσμο. Κανένας από τους Τσέχους πολιτικούς δεν σκέφτηκε ότι ένας Τσέχος διπλωμάτης, για παράδειγμα στην Κοπεγχάγη, ήταν αναγκαστικά ένας αποδεδειγμένα αργόσχολος, ο οποίος κάθε δεκαπέντε μέρες μουντζούρωνε μια αναφορά μαζεύοντας άρθρα από τον ακόλουθο Τύπου του, και πού και πού τηλεφωνούσε στα κεντρικά στην Πράγα για να μάθει απλώς τι τρέχει στην τσεχική πολιτική.

Αλλά για ένα μικρό κράτος δεν υπάρχει προφανώς τίποτα πιο όμορφο από τη διπλωματική λάμψη για την πρωτεύουσά του και για τη λίγο-πολύ παρακμιακή κοινωνία που ζει σε αυτήν. Γι’ αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά σε ένα μικρό κράτος από το να αναβαθμίσει μια απλή διπλωματική αποστολή σε κανονική, πλήρη πρεσβεία.

Το πόσο γεμάτα σπουδαιοφάνεια συνήθιζαν να εμφανίζονται τα μικρά κράτη στις εξωτερικές υποθέσεις, μας το δίδαξε εξάλλου αρκετά καλά η δραστηριότητα της Κοινωνίας των Εθνών. Αντί να πληρώνουν τις εισφορές τους, πίστευαν ότι σε αυτό το όργανο η κύρια δουλειά τους ήταν να καταψηφίζουν τη Γερμανία, και σήμερα είναι πολύ λυπημένα επειδή εκείνη η τότε συμπεριφορά τους δεν ξεχνιέται έτσι απλά από εμάς.

Διπλωμάτες εκτός επαφής με την πραγματικότητα

Αλλά και οι διπλωματικοί αντιπρόσωποι στη Γενεύη ήταν ήδη μια ιδιαίτερη ομάδα αργόσχολων. Έβλεπαν τον σκοπό της ζωής τους στο να εισπράττουν στην ώρα τους τα εκτός έδρας (τις αποζημιώσεις τους), στο καλό φαγητό, στους τακτικούς περιπάτους και – τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό – στον ελεύθερο έρωτα. Όπως ακριβώς στη Σύνοδο της Κωνσταντίας (1414 έως 1418) είχαν μαζευτεί 1.500 «εύθυμες δεσποσύνες» για τη διασκέδαση των υψηλόβαθμων εκκλησιαστικών αξιωματούχων, έτσι και στις συνεδριάσεις της Γενεύης κατέφθαναν ολόκληρα σμήνη από εταίρες.

Αλλά και οι τύποι που κάθονταν στα υπουργεία Εξωτερικών των διαφόρων εθνών ήταν μιας εντελώς ιδιαίτερης κατηγορίας. Στο δικό μας υπουργείο Εξωτερικών μού έκανε εντύπωση το εξής: αν και έπρεπε κυριολεκτικά να τους

αναγκάσω για να εκτελέσουν την αποχώρηση από την Κοινωνία των Εθνών (14 Οκτωβρίου 1933) – και μάλιστα μισό χρόνο μετά κάθονταν ακόμα στη Γενεύη πρώην υπάλληλοί μας, που προφανώς είχαν ξεχάσει να τους ανακαλέσουν – εντούτοις, με δική τους πρωτοβουλία το 1936, έφτιαξαν μια τροπική στολή για τους διπλωμάτες τους, στην οποία είχε προβλεφθεί το μεγαλύτερο εθνικό έμβλημα (ο αετός) που είχα δει ποτέ μου σε στολή.

Αλλά παρηγορήθηκε όταν γνώρισε τους εντελώς αποβλακωμένους αντιπροσώπους των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, και όταν εμφανίστηκε μπροστά του σαν πρεσβευτής της Αγγλίας ένας μόνιμα μεθυσμένος ο σερ Χόρας Ράμπολντ (Sir Horace Rumbold) (πρεσβευτής στο Βερολίνο από το 1928 έως το 1933), τον οποίο στη συνέχεια αντικατέστησε ο εντελώς ξεμωραμένος σερ Έρικ Φιπς (Sir Eric Phipps) (πρεσβευτής στο Βερολίνο από τον Απρίλιο του 1933 έως τον Μάιο του 1937). Σε αυτή τη γκαλερί «ικανών» διπλωματών, ο τελευταίος Άγγλος πρεσβευτής, ο σερ Χέντερσον[260], ήταν ακόμα ένας από τους καλύτερους.

Το πόσο εκτός πραγματικότητας είναι συχνά οι διπλωμάτες και το πόσο λίγο καταλαβαίνουν από πολιτικά ζητήματα, αναγκάστηκε να το διαπιστώσει ξανά μόλις πρόσφατα, όταν προσπάθησαν να τον καταφέρουν (να τον «ψήσουν») να βγάλει μια διακήρυξη προς τους Άραβες. Αυτοί οι κύριοι προφανώς δεν πρόσεξαν ότι μια τέτοια διακήρυξη – εφόσον δεν βρισκόμαστε ακόμα έξω από τη Μοσούλη – είναι ανοησία. Κι αυτό γιατί οι Άγγλοι θα σκότωναν τους Άραβες, οι οποίοι υποτίθεται ότι θα ξεσηκώνονταν για να υποστηρίξουν τις δικές μας επιχειρήσεις, πριν προλάβουν να το κάνουν[261]. (Βλέπε σημείωση της 19ης Μαΐου για τις «Ινδικές φαντασιώσεις του Ρίμπεντροπ».)

120 17 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η Ασπίδα Τιμής του Χολμ

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, ο Αντιστράτηγος Σέρερ – στον οποίο είχε απονεμηθεί πρόσφατα τα Φύλλα Δρυός στον Σταυρό των Ιπποτών σαν υπερασπιστή της πόλης Χολμ[262], που ήταν για 3 μήνες εντελώς αποκλεισμένη από ρωσικά άρματα μάχης – κατάφερε να κρατήσει πολύ έντονο το ενδιαφέρον του αφεντικού. Του μίλησε με πολύ συναρπαστικό τρόπο για τα κατορθώματα των ανδρών του και για τον εφοδιασμό τους από

260. Ο σερ Νέβιλ Χέντερσον (Sir Nevile Henderson), πρεσβευτής της Βρετανίας στο Βερολίνο από τον Μάιο του 1937 έως τον Σεπτέμβριο του 1939, ήταν σεβαστός από τον Χίτλερ. Γι' αυτό ο Χίτλερ κατηγόρησε τους συμβούλους του Ρίμπεντροπ και την εσφαλμένη εκτίμησή τους για τη βρετανική πολιτική απέναντί μας, για το γεγονός ότι στα τέλη Αυγούστου/αρχές Σεπτεμβρίου 1939 είχαν απορρίψει την τελευταία προσπάθεια του Χέντερσον για μια ειρηνική λύση στο ζήτημα του Ντάντσιχ και για την αποφυγή του πολωνικού πολέμου χωρίς σοβαρές διαπραγματεύσεις.

261. Ο Χίτλερ απέρριψε την πρόταση του Ρίμπεντροπ – που ξεκίνησε από τους Ιάπωνες – για μια κοινή γερμανο-ιταλο-ιαπωνική διακήρυξη για την απελευθέρωση των Αράβων και των Ινδών, επειδή η κατάσταση του πολέμου από την άνοιξη του 1942 θα επέβαλε ανεύθυνους κινδύνους στους Ινδούς και τους Άραβες που πίστευαν σε μια τέτοια διακήρυξη.

262. Στο Χολμ (Cholm), στις όχθες του ποταμού Λοβάτ (Lowat) ο Αντιστράτηγος Τέοντορ Σέρερ (Theodor Scherer) με τους 3.500 άνδρες του έπρεπε να υπερασπιστούν την περικυκλωμένη πόλη από τις 21 Ιανουαρίου έως τις 5 Μαΐου 1942, επειδή ο Χίτλερ ήθελε να δεσμεύσει όσο το δυνατόν περισσότερες σοβιετικές δυνάμεις – κάτι που διαφορετικά θα επηρέαζε τη συνολική δομή του μετώπου – διατηρώντας τέτοιες «θέσεις σκαντζόχοιρου».

τα γενναία αεροσκάφη Γιούγκερς (Ju 52)[263]. Μάλιστα, βρήκε την ευκαιρία να προτείνει έξυπνα τη θέσπιση μιας «Ασπίδας του Χολμ»[264] (ενός αναμνηστικού σήματος), στα πρότυπα της «Ασπίδας του Νάρβικ», σαν αναγνώριση για τους άνδρες του.

Αυτός – ο Σέρερ – επεσήμανε μεταξύ άλλων ότι οι Ρώσοι στον τομέα του ήταν καλοξυρισμένοι και με περιποιημένο κούρεμα, ότι απέναντί μας φαίνονταν ειρηνικοί και ήταν πρόθυμοι για δουλειά κατά την αιχμαλωσία τους, και ότι ήταν προφανώς χαρούμενοι που γλίτωσαν από τους πολιτικούς τους επιτρόπους. Στη μάχη, πάντως, φοβούνταν περισσότερο απ' όλα τα τεθωρακισμένα μας οχήματα StuG (Sturmgeschütze), τα πολυβόλα μας και τα Στούκας (Stukas).

Μετά από πιέσεις των Σοβιετικών στρατηγών, ο Στάλιν κατάργησε ξανά με διάταγμα, στις 9 Οκτωβρίου 1942, τους πολιτικούς επιτρόπους του στρατού, τους λεγόμενους «Πολιτρούκ» (политрук), σε ολόκληρη την ΕΣΣΔ. Στο πλαίσιο της «σοβιετικής πατριωτικής αντεπίθεσης» – η οποία οδήγησε στην καταστροφή της γερμανικής στρατιάς στο Στάλινγκραντ – έδωσε στους διοικητές των στρατευμάτων την πλήρη και αποκλειστική εξουσία διοίκησης.

Η ανωτερότητα της σοβιετικής κατασκοπείας

Το αφεντικό σχολίασε πάνω σε αυτό ότι, αν δεν ήμασταν τόσο καλά προετοιμασμένοι για την αντιμετώπιση των ρωσικών αρμάτων μάχης, αυτό οφείλεται στο ότι αυτοί (οι Σοβιετικοί) ήταν σε ένα πράγμα απόλυτα ανώτεροι από εμάς: στην κατασκοπεία. Την οποία, με τη βοήθεια των κομμουνιστικών οργανώσεών τους, είχαν καμουφλάρει απίστευτα έξυπνα ως ένα ζήτημα ιδεολογίας (κοσμοθεωρίας).

Η γερμανική κατασκοπεία πριν από τον πόλεμο περιοριζόταν βέβαια στη χρήση μεμονωμένων πρακτόρων, στον έλεγχο της αλληλογραφίας και των τηλεφώνων, καθώς και στα υπόλοιπα παραδοσιακά μέσα αναγνώρισης του εχθρού. Για παράδειγμα, μέχρι την έναρξη του πολέμου, περίπου 250 Γερμανοί πράκτορες είχαν χαρτογραφήσει όλα τα βρετανικά νησιά, είχαν σημειώσει σε χάρτες του Γενικού Επιτελείου όλα τα αεροδρόμια, τα εργοστάσια εξοπλισμών, τα λιμάνια, τις αποβάθρες, τα στρατόπεδα, τις αποθήκες καυσίμων και τροφίμων, και είχαν βγάλει μάλιστα και επεξηγηματικές φωτογραφίες. Αλλά κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Ναύαρχος Κανάρης, επικεφαλής της κατασκοπείας, είχε αναπτύξει εξαιρετικά αποτελεσματικές νέες μεθόδους: τη συστηματική εναέρια αναγνώριση, την προσεκτική παρακολούθηση και αποκωδικοποίηση των εχθρικών ραδιοεπικοινωνιών, καθώς και την ανάλυση και κατηγοριοποίηση σημαντικών καταθέσεων από αιχμαλώτους. Σε αυτό συνέβαλε και το γεγονός

---

263. Αναφερόταν στο σχεδόν ακατάρριπτο τρικινητήριο μεταφορικό αεροσκάφος παντός καιρού, κατασκευασμένο από μέταλλο Junkers Ju 52.

264. Εκτός από τα παράσημα και τις διακρίσεις, ο Χίτλερ δημιούργησε τα λεγόμενα «Παράσημα Μάχης της Βέρμαχτ» κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτά ήταν μεταλλικές πινακίδες, που φοριόντουσαν στο αριστερό πάνω μπράτσο της στολής (και σε μινιατούρα στο αριστερό πέτο της πολιτικής ενδυμασίας) και απονέμονταν «κατόπιν εντολής του Αρχηγού» από τον διοικητή της μονάδας που συμμετείχε στην αντίστοιχη «ηρωική μάχη». Υπήρχε η «Ασπίδα του Νάρβικ» που απονεμήθηκε από τον Αρχιστράτηγο Έντουαρντ Ντίτλ (Eduard Dietl), η «Ασπίδα του Χολμ» που απονεμήθηκε από τον Αντιστράτηγο Σέρερ και η «Ασπίδα της Κριμαίας», που απονεμήθηκε από τον Στρατάρχη φον Μάνσταϊν. Αργότερα, προστέθηκαν η «Ασπίδα του Ντεμιάνσκ» και η «Ασπίδα του Κουμπάν».

ότι η αύρα που εξέπεμπε ο Γκέρινγκ στο εξωτερικό – ενός παχύσαρκου, εύπιστου Γερμανού – είχε παραπλανήσει τη γαλλική, τη βρετανική και την αμερικανική υπηρεσία πληροφοριών. Οι απερίσκεπτες και χωρίς σταματημό αποκαλύψεις του Γκέρινγκ για ζητήματα δεύτερης σημασίας (όπως για παράδειγμα για τα οχυρά του Δυτικού Τείχους) είχαν θολώσει την εικόνα των ξένων για τις πραγματικά κορυφαίες ειδήσεις. Ακόμα και η πολωνική παραπληροφόρηση στις αρχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν, λόγω αυτού του κόλπου του Γκέρινγκ, τόσο μοναδική, που οι Πολωνοί πίστευαν ότι μπορούσαν να πολεμήσουν με το ιππικό τους ενάντια στα υποτιθέμενα «ελαφρά» γερμανικά άρματα μάχης.

Η Δύναμη του Τύπου

Το αφεντικό μίλησε μετά για μια πολύ πετυχημένη γελοιογραφία στο σατιρικό περιοδικό «Kladderadatsch» (Απόλυτο χάος), η οποία είχε τη λεζάντα: «Μένουμε σταθερά και πιστά ενωμένοι». Η γελοιογραφία έδειχνε τον Στάλιν να κρέμεται από ένα κλαδί πάνω από έναν γκρεμό, τον Ρούσβελτ να κρατιέται σφιχτά πάνω του και τον Τσόρτσιλ να είναι γαντζωμένος και στους δύο. Στη συνέχεια, με αφορμή αυτό, αναφέρθηκε στη δήλωση του υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Χαλ[265], ο οποίος είπε ότι θέλει να ξεκινήσει έρευνα για το αν όντως πολεμούν και ρουμανικά στρατεύματα μαζί με τους δικούς μας στρατιώτες στην Ανατολή.

Οι πολιτικοί των ΗΠΑ στο επιτελείο του Ρούσβελτ είναι πραγματικά ολοκληρωτικά ξεροκέφαλοι (ανίδεοι). Προφανώς αυτό οφείλεται στο ότι ο ιουδαϊκός Τύπος στις ΗΠΑ απλώς δεν αφήνει κανέναν ικανό πολιτικό να ακουστεί, πόσο μάλλον να πάρει το τιμόνι της χώρας – όπως ακριβώς έκανε παλιότερα και σε εμάς, που δεν αναγνώριζε κανέναν Άριο καλλιτένη που δεν της ήταν υποχείριο. Το πόσο ξεδιάντροπα κινούνται οι Ιουδαίοι σε αυτό το κομμάτι φαίνεται από το γεγονός ότι ο Άγγλος μεγιστάνας του Τύπου λόρδος Χάρολντ Σίντνεϊ Ρόδερμιρ αναγκάστηκε να ανακαλέσει προσωπικά, σε μία από τις εφημερίδες του, τα δύο άρθρα του που ήταν υπέρ του Μόσλι, ισχυριζόμενος ότι είχε παραπλανηθεί σχετικά με το κίνημα του Μόσλι. Σε αντίθετη περίπτωση, όλες οι εφημερίδες του θα αποκλείονταν από την κατανομή των διαφημίσεων και άρα από τα έσοδα. Αυτό ήταν ένα μέσο οικονομικού εκβιασμού, αρκετά ισχυρό για να τον αναγκάσει – παρόλο που έβλεπε ξεκάθαρα τη μοίρα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας – να γράφει αυτά που άρεσαν στους Ιουδαίους.

Ο σερ Όσβαλντ Μόσλι (Oswald Mosley), ο ηγέτης των 9.000 Βρετανών φασιστών, ήταν στα μάτια του Χίτλερ ένας «άνθρωπος με καλή θέληση», ο οποίος όμως δεν κατάφερε να επιβληθεί απέναντι στους Συντηρητικούς. Παντρεύτηκε μια αδελφή της Αγγλίδας θαυμάστριας του Χίτλερ, της Γιούνιτι Βαλκύρι Μίτφορντ, το 1938 στο Μόναχο. Ο Χίτλερ κάλεσε τους νεόνυμφους σε δείπνο στο ιδιωτικό του διαμέρισμα στο Μόναχο, στην πλατεία Πριντσρεγκέντενπλατς (Prinzregentenplatz) στον αριθμό 16. Η ελπίδα του ότι ο σερ Μόσλι θα μπορούσε να του εξασφαλίσει προσωπικές επαφές με κυβερνητικά πρόσωπα της Βρετανίας διαψεύστηκε. Ούτε η Γιούνιτι Μίτφορντ κατάφερε να ανοίξει μια απευθείας γραμμή επικοινωνίας μεταξύ Χίτλερ και

265. Ο Κόρντελ Χαλ (Cordell Hull), ένας προσωπικός φίλος του Ρούσβελτ, ήταν υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ από το 1933 έως το 1944.

Τσόρτσιλ, παρόλο που ο Τσόρτσιλ ήταν θείος της. Καθώς ο Τσόρτσιλ μετά το 1933 είχε εξελιχθεί όλο και περισσότερο στον κορυφαίο αντιγερμανό πολιτικό της Μεγάλης Βρετανίας, ούτε καν ο πατέρας της Γιούνιτι, ο Ντέιβιντ Φρίμαν-Μίτφορντ, 2ος βαρώνος του Ρέντσντεϊλ (David Freeman-Mitford, 2nd Baron Redesdale), δεν μπόρεσε να βοηθήσει τον Χίτλερ σε αυτό το κομμάτι. Ο λόρδος Ρέντεσντεϊλ είχε επισκεφθεί τον Χίτλερ στο Μόναχο κατά τη διάρκεια του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου, επειδή η τρίτη του κόρη, η Τζέσικα, είχε συλληφθεί στην Ισπανία από τα στρατεύματα του Φράνκο ως υποτιθέμενη μπολσεβίκα. Ο Χίτλερ, μέσω της παρέμβασής του στον Φράνκο, κατάφερε να την απελευθερώσει και ήλπιζε σαν αντάλλαγμα από τον λόρδο Ρέντεσντεϊλ την πολυπόθητη επαφή με τον Τσόρτσιλ. Μάταια όμως.

Γι' αυτό, λοιπόν, δεν πρέπει να απορούμε όταν ένας Νόρμαν Ντέιβις[266] αναγγέλλεται σαν το «μεγάλο κανόνι» της αμερικανικής οικονομίας και τελικά εμφανίζεται στο προσκήνιο με τη μορφή ενός κοινού μαυραγορίτη.

121 17 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το χρέος ευγνωμοσύνης της Γερμανίας προς την Ιαπωνία και η αφοσίωσή της σαν μέλος της συμμαχίας

Στο δείπνο το αφεντικό είπε ότι οι ξένοι δημοσιογράφοι νομίζουν πως θα μας στριμώξουν κατηγορώντας μας για τη συμμαχία μας με την Ιαπωνία. Μας προσάπτουν ότι έτσι προδίδουμε τους ίδιους μας τους φυλετικούς νόμους και ότι φέρνουμε πάνω μας την «κίτρινη απειλή».

Σε αυτά τα ανθρωπάκια το μόνο που έχουμε να απαντήσουμε είναι ότι η ίδια η Αγγλία ήταν εκείνη που στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο φώναξε τους Ιάπωνες για βοήθεια, μόνο και μόνο για να μας εξοντώσει. Μπορούμε επίσης να τους πούμε κατάμουτρα ότι σε αυτόν τον αγώνα ζωής και θανάτου, εμείς θα συμμαχούσαμε ακόμα και με τον διάβολο για να νικήσουμε.

Αν το δούμε εντελώς ψυχρά, η συμμαχία με την Ιαπωνία μάς βγήκε σε τεράστιο καλό, και μόνο από τη στιγμή που επέλεξε να μπει στον πόλεμο. Η Ιαπωνία μπήκε στον πόλεμο ακριβώς τότε που ο ρωσικός χειμώνας είχε ρίξει τελείως το ηθικό του κόσμου μας και που όλη η Γερμανία ένιωθε το βάρος ότι, αργά ή γρήγορα, θα έμπαιναν στον πόλεμο και οι ΗΠΑ. Ο τρόπος που η Ιαπωνία τίμησε τις συμμαχικές της υποχρεώσεις, επιλέγοντας να μπει στον πόλεμο εκείνη ακριβώς τη στιγμή, έκανε τεράστια εντύπωση στον γερμανικό λαό και πρέπει να της το αναγνωρίσουμε και με το παραπάνω.

Η μόδα εμποδίζει τα μνημεία για τις γυναίκες

Το αφεντικό αναφέρθηκε για λίγο και στα μνημεία γυναικών, τα οποία, όπως είπε, σπάνια δείχνουν ωραία επειδή τα γυναικεία ρούχα αλλάζουν συνέχεια. Οι ίδιες οι γυναίκες βρίσκουν σήμερα γελοία τη μόδα που τις ξετρέλαινε πριν από δέκα χρόνια. Και επειδή δεν γίνεται να ντύνουμε όλα τα γυναικεία αγάλματα με το κλασικό, διαχρονικό αρχαιοελληνικό φόρεμα, η μόνη λύση που απομένει είναι οι γυναικείες προτομές.

122 18 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

266. Ο Χίτλερ συναντήθηκε προσωπικά με τον Νόρμαν Ντέιβις (Norman Davis), τον πληρεξούσιο των ΗΠΑ για τη Διάσκεψη Αφοπλισμού της Γενεύης, στις 8 Απριλίου 1933.

Πρόβλημα μεταφοράς εμπορευμάτων

Στο μεσημεριανό φαγητό, ο αρχηγός μίλησε με πολύ μεγάλο σεβασμό και αναγνώριση για τον τελευταίο επιτετραμμένο μας στην Ουάσινγκτον, τον σύμβουλο της πρεσβείας Τόμσεν, καθώς και για τον στρατιωτικό ακόλουθο, στρατηγό Φρίντριχ φον Μπούττιχερ (Friedrich von Boetticher). Είπε ότι αυτοί οι δύο αποδείχθηκαν διπλωμάτες που δεν μασούσαν από μπλόφες και ήξεραν να στέλνουν αναφορές που έδιναν μια πεντακάθαρη εικόνα της πραγματικής κατάστασης. Γι' αυτό και σκοπεύει όχι μόνο να τους επιβραβεύσει επίσημα, αλλά και να τους αναδείξει ιδιαίτερα μετά τον πόλεμο, έχοντας, για παράδειγμα, στα υπόψη του τον Τόμσεν από τώρα για μια εξαιρετικά δύσκολη διπλωματική θέση.

Ο δρ. Χανς Τόμσεν (Hans Thomsen) ήταν ο Γερμανός Επιτετραμμένος στην Ουάσιγκτον από το 1938 έως το 1941 και έγινε Γερμανός Πρέσβης και Επικεφαλής της Πρεσβείας στη Στοκχόλμη το 1943.

Οι αναφορές του στρατηγού φον Μπούττιχερ από το 1938 έως το 1941 έφταιγαν σε μεγάλο βαθμό για το ότι ο Χίτλερ υποτίμησε τελείως τη βιομηχανική ισχύ των ΗΠΑ και την πολεμική ικανότητα του υπερσύγχρονου, μηχανοκίνητου αμερικανικού στρατού σε ένα πεδίο μαχών όπως η Δυτική, η Κεντρική και η Νότια Ευρώπη, με την πυκνή κατοίκηση και το κορυφαίο οδικό δίκτυο. Μετά την κήρυξη του πολέμου από τον Χίτλερ στις 11 Δεκεμβρίου 1941, ο Ρούσβελτ εκτόξευσε την ετήσια πολεμική παραγωγή ήδη από το 1942 στα 24.000 άρματα μάχης και τα 48.000 αεροπλάνα. Μέχρι το 1944, την διπλασίασε ξανά. Συνολικά, η πολεμική βιομηχανία των ΗΠΑ, της ΕΣΣΔ και της Μεγάλης Βρετανίας ήταν δεκαπέντε φορές μεγαλύτερη από τη γερμανική. Μόνο η γερμανική εφευρετικότητα στον σχεδιασμό νέων όπλων (όπως αεριωθούμενα καταδιωκτικά και βομβαρδιστικά, πυραυλοκίνητα αεροπλάνα, πύραυλοι εδάφους-αέρος, τα βλήματα V1 και V2, οι διηπειρωτικοί πύραυλοι για τις ΗΠΑ [Α 9], τα ηλεκτροκίνητα και τα μονοθέσια υποβρύχια, οι ακουστικές τορπίλες, οι τηλεκατευθυνόμενες βόμβες, οι πύραυλοι με καθοδήγηση θερμότητας κ.λπ.) αποδείχθηκε τόσο ανώτερη παγκοσμίως, που ο Τσόρτσιλ τον Οκτώβριο του 1944 κάλεσε τους Συμμάχους να χρησιμοποιήσουν «κάθε μέσο» (ακόμα και ατομική βόμβα ή δηλητηριώδη αέρια, αν χρειαζόταν) για να γονατίσουν τη Γερμανία. Κι αυτό για να μην βρεθούν, από τις αρχές του 1943, αντιμέτωποι με τη μαζική παραγωγή των νέων γερμανικών όπλων, τα οποία είχαν ήδη αρχίσει να προδίδουν οι κατάσκοποι που δούλευαν σαν ξένοι εργάτες στη Γερμανία.

Στη συνέχεια, το αφεντικό συζήτησε με τον μυστικοσύμβουλο Ρέσλινγκ[267] το πρόβλημα των μεταφορών στη Ρωσία. Ο κύριος Ρέσλινγκ – μια ιδιαίτερα επιβλητική προσωπικότητα του βιομηχανικού κόσμου, γνωστός για την αυτοσυγκράτηση και την ωριμότητά του – σχολίασε πάνω σε αυτό ότι οι σιδηρόδρομοι στις απέραντες ΗΠΑ είναι έτσι οργανωμένοι ώστε ένα και μόνο εμπορικό τρένο να μεταφέρει 7.000 τόνους, τη στιγμή που σε εμάς ο μέσος όρος είναι μόλις 1.000 με 1.100 τόνους. Έτσι, οι αμερικανικοί σιδηρόδρομοι γλιτώνουν σχεδόν το επταπλάσιο προσωπικό σε σχέση με τα δικά μας δεδομένα, αλλά και καύσιμα. Το ίδιο περίπου συμβαίνει και με τα πλοία. Το αφεντικό συμπλήρωσε τότε ότι, στον τομέα της ναυπηγικής, έχουμε ήδη σχεδιάσει ένα φορτηγό πλοίο 9.000 τόνων σαν ενιαίο τύπο παραγωγής.

267. Ο μυστικός Σύμβουλος Χέρμαν Ρέσλινγκ (Hermann Röchling) ήταν ο κορυφαίος βιομήχανος σιδήρου στην περιοχή του Σάαρ.

Κατασκευή οχυρών σε θερμοκρασίες κατάψυξης

Στο τέλος, η κουβέντα ήρθε στα οχυρά που έχτισαν οι Ρώσοι κατά τους χειμερινούς μήνες στο Κερτς[268], τα οποία όμως δεν άντεξαν στις δικές μας επιθέσεις. Το αφεντικό σχολίασε ότι σίγουρα θα ανατέθηκε το έργο σε κάποιον Ρώσο αρχιτέκτονα με την εντολή να το τελειώσει μέσα στο τσουχτερό κρύο αν αγαπούσε τη ζωή του, κι εκείνος το έκανε όσο καλύτερα μπορούσε. Ακόμα και ο Τοτ μπορούσε να δουλέψει μόνο μέχρι τους –5ο, και σε μεγαλύτερη παγωνιά έπρεπε να στήνει θερμαινόμενες ξύλινες παράγκες πάνω από τα εργοτάξια για να συνεχιστούν οι εργασίες. Ο Σπέερ, πάντως, συμπλήρωσε ότι τώρα έχει βρεθεί μια μέθοδος όπου ανακατεύουν ζεστό νερό με τσιμέντο, έτσι ώστε το μείγμα να μπορεί να στρωθεί παρά τον παγετό, ακόμα και στους –10º.

Το αφεντικό ρώτησε αν σαπίζει το σίδερο στα δικά μας οχυρά από οπλισμένο σκυρόδεμα στο Δυτικό Τείχος (Westwall) – τα οποία, όπως είπε, σίγουρα θα παραμείνουν ασυναγώνιστα για 30 χρόνια και θα κάνουν τέλεια τη δουλειά τους, αν και είναι κρίμα που δεν βρίσκονται 500 χιλιόμετρα πιο δυτικά –, αλλά ο μυστικοσύμβουλος Ρέσλινγκ το απέκλεισε. Απάντησε αρνητικά, εξηγώντας ότι αν οι σιδεροδοκοί και τα λοιπά στοιχεία έχουν καλυφθεί αεροστεγώς, τότε δεν υπάρχει περίπτωση να διαβρωθούν από την οξύτητα του αέρα. Το αφεντικό τόνισε ότι αυτό του φαίνεται πολύ ενδιαφέρον, γιατί σε ουρανοξύστες από οπλισμένο σκυρόδεμα στη Νέα Υόρκη, οι οποίοι χτίστηκαν το 1900 και κατεδαφίστηκαν το 1910, το σίδερο είχε καταστραφεί εντελώς.

123 18 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Προληπτικός πόλεμος; Ήταν ήδη οριστικοποιημένο το σχέδιο επίθεσης του Στάλιν;

Στο δείπνο, όπου συμμετείχε και ο υπουργός Σπέερ με τη συνοδεία του – μεταξύ των οποίων και ο κρατικός σύμβουλος Σίμπερ[269] από τη Θουριγγία –, το αφεντικό σχολίασε ότι ειδικά η σύγκρουσή μας με τη Ρωσία αποδεικνύει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι ένας αρχηγός κράτους πρέπει να χτυπάει πρώτος από μόνος του, όταν θεωρεί ότι ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος.

Ένα γράμμα που βρέθηκε πάνω στον γιο του Στάλιν[270], γραμμένο από έναν φίλο του λίγο πριν από τη δική μας επίθεση, είχε μέσα επί λέξει τη φράση ότι ήθελε να δει για μια τελευταία φορά την Ανούσκα του «πριν από τον περίπατο μέχρι το Βερολίνο».

Αν ο Χίτλερ, είχε ακούσει τους κακώς πληροφορημένους στρατηγούς του και είχε περιμένει, και οι Ρώσοι μάς είχαν προλάβει, κάνοντας πράξη αυτά τα σχέδιά τους, τότε τα άρματά τους δύσκολα θα μπορούσαν να ανακοπούν μέσα στο τόσο καλά οργανωμένο οδικό δίκτυο της Κεντρικής Ευρώπης.

Όπως ακριβώς και ο Χίτλερ, έτσι και ο Στάλιν θεωρούσε το 1941 ότι η σύγκρουση ανάμεσα στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και τη Σοβιετική Ένωση ήταν αναπόφευκτη. Ήθελε όμως να επιτεθεί πρώτος το 1942, όταν θα

268. Αυτό αναφερόταν στη χερσόνησο Κερτς στο ανατολικό άκρο της Κριμαίας.

269. Η αναφορά γίνεται στον περιφερειακό οικονομικό σύμβουλο Βάλτερ Σίμπερ (Walter Schieber)

270. Ο γιος του Στάλιν, Γιακόφ Τζουγκασβίλι (Яков Джугашвили), πιάστηκε αιχμάλωτος από τους Γερμανούς κοντά στο Βιτέμπσκ τον Ιούλιο του 1941, κατέληξε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Ζάξενχαουζεν για επιφανείς κρατούμενους και αυτοκτόνησε το 1943 σκαρφαλώνοντας πάνω από την απαγορευμένη περιοχή.

είχε ολοκληρωθεί ο επανεξοπλισμός και η αναδιοργάνωση του Κόκκινου Στρατού και αφού η Βέρμαχτ της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας θα είχε ματώσει αρκετά πολεμώντας με τις Δυτικές Δυνάμεις (τη Γαλλία, τη Μεγάλη Βρετανία κ.λπ.). (Αυτά είχε πει ο ίδιος ο Στάλιν σε ομιλία του ενώπιον του Πολιτικού Γραφείου του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης στις 19 Αυγούστου 1939.)

Είπε επίσης ότι είναι σύμφωνος και ανακουφισμένος που καταφέραμε να καθυστερήσουμε τους Σοβιετικούς μέχρι την τελική έναρξη του πολέμου και να συνεννοούμαστε συνεχώς μαζί τους για τα συμφέροντά τους. Γιατί αν τότε, κατά την εισβολή των Ρώσων στη Ρουμανία, δεν είχαμε καταφέρει να τους περιορίσουμε μόνο στη Βεσσαραβία και είχαν προχωρήσει για να πάρουν τις πετρελαιοπηγές της Ρουμανίας, θα μας είχαν κόψει τα καύσιμα το αργότερο μέχρι φέτος την άνοιξη.

Στις 12 Οκτωβρίου 1940, ο Χίτλερ έστειλε μια στρατιωτική αποστολή με «εκπαιδευτικά στρατεύματα», άρματα μάχης κ.λπ., στη Ρουμανία. Στόχος του ήταν να σταματήσει την επεκτατική μανία του σοβιετικού ιμπεριαλισμού του Στάλιν προτού εκείνος φτάσει στις πετρελαιοπηγές του Πλοέστι, οι οποίες είχαν τότε μια ετήσια παραγωγή 6,3 εκατομμυρίων τόνων πετρελαίου – ποσότητα εντελώς απαραίτητη για τη διεξαγωγή του πολέμου από τη Γερμανία.

Όταν ο υπουργός Σπέερ αποχαιρέτησε και έφυγε μαζί με τους συνεργάτες του, το αφεντικό μίλησε με πολύ καλά λόγια για τη μακροχρόνια πίστη του κομματικού συντρόφου Σίμπερ (κρατικού συμβούλου). Ο Σίμπερ, ο οποίος είχε έρθει μαζί με τον Σπέερ, ήταν οικονομικός σύμβουλος της περιφέρειας της Θουριγγίας και κάτοχος του Χρυσού Εμβλήματος Τιμής του Κόμματος.

124 19 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι «μαχητές πίστης» του Στάλιν και ο πολεμικός του στόχος: Η γερμανική διανόηση

Στο μεσημεριανό φαγητό, το αφεντικό αναφέρθηκε στον στρατό της πρώην Αυστρίας και της Τσεχίας. Σχολίασε ότι η Τσεχία διέθετε πραγματικά ένα προσεγμένο και πλήρως εξοπλισμένο απόθεμα σε όπλα, πυρίτιδα και πυρομαχικά, ενώ ο εξοπλισμός της Αυστρίας ήταν απλώς γελοίος. Είπε ότι δεν θα ξεχάσει ποτέ πώς είχε υποχωρήσει και είχε καταρρεύσει ο Σούσνιγκ[271], όταν του ξεκαθάρισε ότι έπρεπε να ξηλώσει τα οχυρώματα στα σύνορά μας, αλλιώς θα έστελνε μερικά τάγματα μηχανικού για να μαζέψουν αυτά τα σκουπίδια.

Αργότερα, το αφεντικό ανέφερε ότι μια σοβιετική μεραρχία στη χερσόνησο του Κερτς μάχεται εξαιρετικά γενναία, μάλιστα πολεμούν μέχρι θανάτου. Προφανώς, είπε, πρόκειται για μια λεγόμενη «ιδεολογική μεραρχία». Μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι που τέτοιες μεραρχίες δεν είναι και πολύ

271. Ο δρ. Κουρτ Σούσνιγκ (Kurt Schuschnigg), Αυστριακός καγκελάριος από το 1934 έως το 1938, επισκέφθηκε τον Χίτλερ στις 12 Φεβρουαρίου 1938, στο Μπέργκχοφ.

συχνές, πράγμα που σημαίνει ότι ο Στάλιν δεν κατάφερε να μπολιάσει με την κομμουνιστική ιδεολογία ολόκληρο τον Κόκκινο Στρατό.

Ο Στρατάρχης Κάιτελ σχολίασε ότι η πλειονότητα των Ρώσων είναι μάλλον ακόμα πολύ απαθής και πνευματικά αδιάφορη για κάτι τέτοιο. Όμως ο Στάλιν – όπως προέκυψε από την ανάκριση του γιου του και του γραμματέα του – θέλει, σύμφωνα με τις δικές του δηλώσεις, τη γερμανική διάνοια για να αναβαθμίσει το επίπεδο του ρωσικού λαού. Κι αυτό γιατί, αν το πετύχει, η Ευρώπη και η Ασία θα γίνουν ένα απόρθητο προπύργιο του μπολσεβικισμού, δίνοντας έτσι στην παγκόσμια επανάστασή του το πάτημα για να επικρατήσει.

Το σύνθημα του Λένιν, το οποίο συνήθιζε να αναφέρει ο Στάλιν σε αυτό το πλαίσιο, ήταν: «Όποιος έχει το Βερολίνο, έχει τη Γερμανία. Όποιος έχει τη Γερμανία, έχει την Ευρώπη. Όποιος έχει την Ευρώπη, έχει τον κόσμο». Ωστόσο, αυτό που ο Λένιν εννοούσε με ιδεολογικούς όρους, ο Στάλιν το μετέφρασε στην πράξη σαν σοβιετικό εθνικό ιμπεριαλισμό.

125 19 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι ινδικές φαντασιώσεις του Ρίμπεντροπ

Στο δείπνο, το αφεντικό συζήτησε με τον υπουργό Εξωτερικών Ρίμπεντροπ για την εσωτερική πολιτική κατάσταση στην Αγγλία.

Η πλειονότητα των Άγγλων δεν βασίστηκε ποτέ τόσο πολύ στην έμπρακτη βοήθεια των ΗΠΑ όσο στη δύναμη των Ρώσων. Έτσι, στην Αγγλία έχουν δημιουργηθεί δύο στρατόπεδα: ένα υπέρ και ένα κατά των Σοβιετικών. Ανάλογα με το αν ο σοβιετικός στρατός δεχτεί και φέτος βαριά πλήγματα από εμάς, η κατάσταση στον αγγλικό πληθυσμό θα αρχίσει να βράζει.

Η Αγγλία έχει αποδυναμωθεί πολύ από την απώλεια των ασιατικών της κτήσεων (Σινγκαπούρη, Χονγκ Κονγκ, Μαλαισία, Βιρμανία κ.λπ.). Το γεγονός ότι θα φτωχύνει από μια πιθανή απώλεια των πιο πολύτιμων περιοχών της Ινδίας και από την απόσχιση – δηλαδή την ανεξαρτητοποίηση – της Νότιας Αφρικής, συμβάλλει επίσης στη συνεχή χειροτέρευση του ηθικού της, όπως ακριβώς και οι απώλειες των πλοίων της από τη δράση των υποβρυχίων και των αεροπλάνων μας.

Στο τέλος, η κουβέντα ήρθε και στον κανιβαλισμό ανάμεσα στους παρτιζάνους, αλλά και στο Λένινγκραντ, όπου λέγεται ότι περίπου 15.000 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε εβδομάδα.

Παρακολουθούσα τις αναλύσεις του Ρίμπεντροπ με σκεπτικισμό, καθώς πρόσφατα είχα διαβάσει στον Χέβελ τη σύνοψη μιας συζήτησης ανάμεσα σε αυτόν (τον Ρίμπεντροπ) και τον Ιάπωνα πρεσβευτή Οσίμα. Εκεί, υποσχόταν στους Ιάπωνες ότι το ζήτημα της Ινδίας θα λυνόταν όταν τα δικά μας στρατεύματα – σε όλη την Περσία και το Αφγανιστάν – θα εμφανίζονταν προ των πυλών από τα βορειοδυτικά και τα βόρεια. «Απατεώνας ή φαντασιόπληκτος;» Νομίζω ότι ακόμα και ο Χέβελ αμφιβάλλει σοβαρά για τις ικανότητές του.

126 20 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η εργασία στον σίδηρο και στα ορυχεία, ιδανική εκπαίδευση για αγόρια

Μετά το μεσημεριανό φαγητό, το αφεντικό τάχθηκε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ενάντια σε κάθε προσπάθεια εξαγωγής της εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθέασης.

Ειδικά, αν τα άλλα κράτη κρατήσουν τα δημοκρατικά τους συστήματα και οδηγηθούν έτσι με μαθηματική ακρίβεια στη διάλυση, αυτό μόνο καλό κάνει σε εμάς. Κι αυτό γιατί εμείς, βασιζόμενοι στον εθνικοσοσιαλισμό, γινόμαστε σιγά-σιγά αλλά σταθερά το πιο συνεκτικό εθνικό σώμα που μπορεί να φανταστεί κανείς.

Η νεολαία, η οποία σε δέκα με είκοσι χρόνια θα αποτελεί τον κορμό του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους, δεν έχει γνωρίσει ποτέ τίποτα άλλο πέρα από τη δική μας εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθέαση. Έχει περάσει μέσα από ένα εκπαιδευτικό σύστημα που την κάνει τόσο πειθαρχημένη όσο και σίγουρη για τον εαυτό της. Πόσο ριζικά έχει αλλάξει ήδη από σήμερα η εκπαίδευση των μαθητευόμενων! Ο ίδιος μαθητευόμενος που παλιότερα ήταν ο σάκος του μποξ για τις σφαλιάρες και μαζευόταν ενστικτωδώς ακόμα και αν ο μάστορας ή ο τεχνίτης απλώς έξυνε το κεφάλι του, σήμερα, μετά από μόλις ένα εξάμηνο βασικής εκπαίδευσης, στέκεται σε μια θέση εργασίας που ταιριάζει στις ικανότητές του, γεγονός που του δίνει τεράστια αυτοπεποίθηση.

Αν αναλογιστούμε ότι η εκπαίδευση των κοριτσιών μας με βάση τις εθνικοσοσιαλιστικές αρχές έχει προχωρήσει με τους ίδιους γρήγορους ρυθμούς, και ότι η γυναικεία νεολαία μας βοηθάει σήμερα όπου την καλεί το εθνικό καθήκον – στα εργοστάσια όπλων, στα γραφεία, στα στρατιωτικά νοσοκομεία, στις αγροτικές εργασίες κ.λπ. –, το συμπέρασμα είναι ένα: αν αντέξουμε αυτή την εκπαιδευτική προσπάθεια για εκατό χρόνια, ο γερμανικός λαός θα γίνει η πιο ενωμένη και κολοσσιαία δύναμη που υπήρξε ποτέ στην Ευρώπη.

Στην εκπαίδευση των αγοριών μας όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε και κάτι άλλο: καμία άλλη εκπαίδευση δεν δίνει στους νέους τόσο ανοιχτό μυαλό και τόσο ιδανική στάση απέναντι στη χειρωνακτική εργασία όσο η δουλειά στις υψικαμίνους, στα χαλυβουργεία ή στα εργοστάσια παραγωγής αρμάτων μάχης – δηλαδή γενικά στην παραγωγή σιδήρου, είτε πρόκειται για κατασκευή όπλων είτε για μηχανολογία. Όταν περπατάω στα εργοστάσια της Κρουπ στο Έσσεν (όπως στις 27 Σεπτεμβρίου 1937 μαζί με τον Μουσολίνι), το συνειδητοποιώ αυτό κάθε φορά από την αρχή. Οι εργάτες εκεί, με την εξωτερική και εσωτερική τους στάση, μοιάζουν με αληθινούς αριστοκράτες. Τις ίδιες διαπιστώσεις έκανα και κατά την τελετή καθελκύστης του θωρηκτού «Τίρπιτς» στα ναυπηγεία του πολεμικού ναυτικού στο Βιλχελμσχάβεν. Πόσους όμορφους, επιβλητικούς ανθρώπους με κυρίαρχο, ευγενικό παράστημα και ειλικρινή περηφάνια στο πρόσωπο είδα ανάμεσα στους εργάτες που είχαν δουλέψει στο ναυπηγείο για αυτό το σπουδαίο έργο και τώρα είχαν παραταχθεί για την καθέλκυση. Όταν όμως, μετά την τελετή, πήγα να επιθεωρήσω τις εργασίες για την κατασκευή της τέταρτης εισόδου του λιμανιού στο Βιλχελμσχάβεν και έτυχε να περάσω μπροστά από ένα πλήθος ξένων εργατών, μου έκανε τεράστια εντύπωση το πόσο πολύ υστερούσαν αυτοί οι ξένοι σε σύγκριση με τους δικούς μας, τους Γερμανούς εργάτες, και τι λογής αποβράσματα ήταν.

Στις 1 Απριλίου 1939 πραγματοποιήθηκε η καθέλκυση του θωρηκτού. Την ίδια μέρα, ο Χίτλερ έβγαλε στην πλατεία του δημαρχείου του Βιλχελμσχάβεν την «αντι-αγγλική» ομιλία του, με την οποία απάντησε στην εγγύηση που είχε δώ-

σει στην Πολωνία ο Βρετανός πρωθυπουργός Τσάμπερλεν στις 31 Μαρτίου 1939. Σε αυτή την ομιλία, ο Χίτλερ επιτέθηκε στη βρετανική πολιτική – η οποία είχε απορρίψει τις δικές του πολυετείς προσπάθειες προσέγγισης – κατηγορώντας τη για μια νέα «αντιγερμανική πολιτική περικύκλωσης». Κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, το Βιλχελμσχάβεν επλήγη από τους Βρετανούς και τους Αμερικανούς με τουλάχιστον 100 αεροπορικές επιδρομές. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ο βομβαρδισμός της 15ης Οκτωβρίου 1944 από 600 βομβαρδιστικά, ο οποίος ισοπέδωσε ολόκληρο το κέντρο της πόλης, καθώς χρησιμοποιήθηκαν περίπου 3.000 εκρηκτικές και σχεδόν 27.000 εμπρηστικές βόμβες. Μετά τον πόλεμο, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) και η Χριστιανοδημοκρατική Ένωση (CDU) ανοικοδόμησαν το Βιλχελμσχάβεν από τα ερείπια, μετατρέποντάς το στο μεγαλύτερο λιμάνι βαθέων υδάτων στον κόσμο. Παράλληλα, υπό τη δημαρχία του Άρτουρ Γκρίνεβαλντ (Arthur Grünewald), η πόλη απέκτησε μια μοναδική βιομηχανική ζώνη με πετρελαϊκό λιμάνι, διυλιστήριο πετρελαίου, σταθμό παραγωγής ενέργειας, λιμάνι μεταφοράς μεταλλευμάτων, ναυπηγεία, ναυτικό οπλοστάσιο, καθώς και εργοστάσια παραγωγής μηχανών γραφείου, γερανών, κλωστοϋφαντουργίας κ.λπ.

Ό,τι ισχύει για τους εργάτες της βιομηχανίας σιδήρου, ισχύει στον ίδιο βαθμό και για τον ανθρακωρύχο. Ο ανθρακωρύχος είναι και θα παραμείνει η ελίτ της γερμανικής εργατικής τάξης. Κι αυτό γιατί διαμορφώνεται εξωτερικά και εσωτερικά από ένα επάγγελμα που ακόμα και σήμερα συνδέεται με αυξημένο ρίσκο και ταιριάζει μόνο σε ανθρώπους που διαθέτουν σκληράδα και αποφασιστικότητα, ενώ είναι και ψυχικά έτοιμοι να ξεπεράσουν μεγάλους κινδύνους. Επομένως, πρέπει να κάνουμε τα πάντα για να δώσουμε και στον ανθρακωρύχο την εθνική αναγνώριση που του αξίζει. Αυτό σημαίνει ότι – μόλις έρθει ξανά η ειρήνη – θα πρέπει να φροντίσουμε ιδιαίτερα για τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου αυτής της τάξης του λαού μας, η οποία στηρίζει το κράτος σε εξαιρετικά μεγάλο βαθμό.

Για να δείξει την ευγνωμοσύνη του έθνους προς την εργατική τάξη ακόμα και κατά τη διάρκεια του πολέμου, το αφεντικό κανόνισε για σήμερα το απόγευμα μια επίσημη κρατική τελετή. Σε αυτήν, θα απονεμηθούν σε εργάτες εκατό Σταυροί Πολεμικής Ανδραγαθίας 1ης Τάξης. Επιπλέον, στην Αίθουσα των Μωσαϊκών της Καγκελαρίας του Ράιχ, ένας παρασημοφορημένος με τον Σταυρό των Ιπποτών στρατιώτης του στρατού ξηράς θα απονείμει τον Σταυρό των Ιπποτών του Τάγματος Πολεμικής Αξίας σε έναν αρχιτεχνίτη από την παραγωγή αρμάτων μάχης. Ο κάτοχος του Σταυρού των Ιπποτών, στον οποίο ανέθεσε την απονομή, είναι ένας δεκανέας που έρχεται κατευθείαν από το μέτωπο και ο οποίος – χειριζόμενος ολομόναχος ένα αντιαρματικό πυροβόλο «Pak» – κατέστρεψε 13 ρωσικά άρματα μάχης.

Ο «Σταυρός Πολεμικής Αξίας» θεσπίστηκε από τον Χίτλερ στις 18 Οκτωβρίου 1939 – την ημέρα μνήμης της Μάχης των Εθνών στη Λειψία – για την αναγνώριση πολεμικών υπηρεσιών που δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις για την απονομή του Σιδηρού Σταυρού. Ο ίδιος απένειμε προσωπικά τον Σταυρό των Ιπποτών του Σταυρού Πολεμικής Αξίας, με τον πρώτο να δίνεται στον αρχιτεχνίτη Φραντς Χάνε. Αυτός ο Σταυρός των Ιπποτών απονεμήθηκε συνολικά μόνο 208 φορές. Ο νεότερος σε ηλικία κάτοχος του Σταυρού Πολεμικής Αξίας ήταν ένας 10χρονος βοηθός της αεράμυνας.

Ο δεκανέας και σκοπευτής του 14ου λόχου του 23ου Συντάγματος Πεζικού, Χούμπερτ Μπρίνκφορθ, ήταν ο πρώτος απλός στρατιώτης που του απονεμήθηκε ο «Σταυρός του Ιππότη του Σιδηρού Σταυρού» στις 7 Μαρτίου 1941.

Η λέξη Pak είναι η συντομογραφία για το αντιαρματικό πυροβόλο (Panzerabwehrkanone). Από το 1941 έως το 1943, παραδόθηκαν στο Ανατολικό Μέτωπο μόλις περίπου 12.000 βαρέα αντιαρματικά πυροβόλα, και από αυτά μόνο τα 1.200 είχαν το τόσο απαραίτητο διαμέτρημα των 8,8 εκατοστών. Το διάσημο αντιαεροπορικό πυροβόλο των 8,8 εκατοστών (Flak), το οποίο ήταν εξαιρετικά αποτελεσματικό και σαν αντιαρματικό, χρησιμοποιήθηκε ελάχιστα στο Ανατολικό Μέτωπο. Κι αυτό γιατί ο Γκέρινγκ το χρειαζόταν στη Γερμανία για την αεράμυνα της πατρίδας, μέχρι να είναι έτοιμα να δράσουν σε μεγάλους σχηματισμούς τα αεριωθούμενα καταδιωκτικά Me-262 και τα πυραυλοκίνητα Me-163. Αυτό όμως έγινε πραγματικότητα μόλις στις αρχές του 1943, δηλαδή πολύ αργά.

Στα άρματα μάχης «Tiger I» και «Tiger II», καθώς και στους κυνηγούς αρμάτων μάχης (Jagdpanzern) «Ferdinand» (Φερδινάνδος), «Elefant» (Ελέφαντας), «Hornisse» (Σφήκα), «Nashorn» (Ρινόκερος) und «Jagdpanther» (Κυνηγός πάνθηρας) το πυροβόλο των 8,8 cm έκανε θαύματα στις επίγειες μάχες – και κυρίως στην εξουδετέρωση εχθρικών αρμάτων μάχης – χάρη στην τρομερή αρχική ταχύτητα του βλήματός του και τους υπερσύγχρονους μηχανισμούς του.

Ήταν μεγάλη χαρά για εκείνον που είχε χθες εδώ αυτόν τον δεκανέα, καθώς αποτελεί τυπικό δείγμα της εθνικοσοσιαλιστικής νεολαίας. Αν και μοιάζει με 17χρονο παιδαρέλι, στέκεται με τόση αυτοπεποίθηση, σαν να μην μπορεί να τον κλονίσει ολόκληρος ο κόσμος.

Το να καθιερώσει στη νεολαία μας αυτόν τον έξυπνο, σπιρτόζο και ακλόνητα αποφασιστικό τύπο ανθρώπου που εκφράζει αυτός ο δεκανέας, θα είναι το κύριο καθήκον του – όταν πια δεν θα υπάρχει πόλεμος και δεν θα τον απορροφά σε πρώτο πλάνο η τέχνη των όπλων. Απέναντι στους τύπους ανθρώπων που αναδεικνύουν τα άλλα έθνη, οι οποίοι στην πλειονότητά τους είναι απλώς κτήνη ή αδύναμοι ή ακραίοι με κάποιον άλλον τρόπο, εκείνος θα αντιπαραθέσει άνδρες σαν κι αυτούς που κράτησαν το Νάρβικ ή το Χολμ.

Εθνική ενότητα και εθνικό πάθος: η πηγή της δύναμης κάθε έθνους!

Όπως ακριβώς ο πόλεμος του 1870/1871 ήταν το χωνευτήρι για το παλιό Ράιχ, έτσι και το Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ, με όλες τις φυλές που το αποτελούν, σφυρηλατείται και ενώνεται τώρα στα πεδία των μαχών αυτού του πολέμου. Με αυτόν τον τρόπο εμποδίζεται το να προσχωρήσει κάποια από τις γερμανικές φυλές στο Ράιχ σαν δαρμένο σκυλί. Αντίθετα, ο καθένας θα έχει την περήφανη επίγνωση ότι συμμετείχε, προσφέροντας το ίδιο του το αίμα, στον μεγαλύτερο αγώνα για την ελευθερία του γερμανικού λαού.

Επειδή μόνο με την ενωμένη προσπάθεια όλων των φυλών μπορούμε να βγάλουμε τον καλύτερο εαυτό του γερμανικού λαού, εφαρμόζω στην Κομματική μας Καγκελαρία στο Μόναχο την αρχή να συγκεντρώνω άνδρες από κάθε φυλή. Αυτή η συλλογική προσπάθεια ολόκληρου του λαού είναι απαραίτητη και για τα μεγάλα κτίρια, για την κατασκευή των μεγάλων αυτοκινητοδρόμων και των μεγάλων καναλιών – γενικά για καθετί που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από την ενωμένη δύναμη του έθνους.

Αν προσπαθείς να κάνεις τα πάντα ταυτόχρονα, σκορπάς και χαραμίζεις τη

δύναμη του έθνους. Όπως ακριβώς οι μεγαλύτερες επιχειρησιακές επιτυχίες επιτυγχάνονται μέσα από τη μαζική και αστραπιαία επέμβαση της πολεμικής αεροπορίας, έτσι πρέπει να επιστρατεύεται συντονισμένα όλη η ισχύς του έθνους και για τη διαμόρφωση της ζωής του γερμανικού λαού, σε κάθε τομέα όπου απαιτούνται κορυφαίες επιδόσεις. Έναν κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό ανάλογου βελησκούς στο Μόναχο μπορείς να τον φτιάξεις μόνο αν πίσω από αυτό το έργο βρίσκεται ολόκληρη η κρατική εξουσία του Ράιχ. Μια λογική γερμανική κυβέρνηση πρέπει, επομένως, να οργανώνει τα σχέδιά της με τέτοιο τρόπο ώστε να αναλαμβάνει και να φέρνει εις πέρας μία μεγάλη αποστολή τη φορά, χρόνο με τον χρόνο.

Μια τέτοια κινητοποίηση του γερμανικού λαού δεν μπορεί παρά να έχει αντίκτυπο και στον κάθε Γερμανό ξεχωριστά. Θα αποκτήσει ξανά την αίσθηση ότι μπορεί να καταφέρει τα πάντα. Και – όπως ακριβώς κάνει σήμερα ο νεαρός Άγγλος που περνάει τα χρόνια της μαθητείας του στην Ινδία – έτσι και ο Γερμανός, στα νιάτα του, θα πηγαίνει να γνωρίσει την πιο μακρινή ανατολική πλευρά του Γερμανικού Ράιχ, τη Νορβηγία ή οποιαδήποτε άλλη συνοριακή περιοχή του Ράιχ. Με αυτόν τον τρόπο, μέσα από τις δικές του εμπειρίες, θα καταλάβει ότι απέναντι στον έξω κόσμο δεν πρέπει να υπάρχει καμία απολύτως διάκριση ανάμεσα στους Γερμανούς, ανεξάρτητα από κοινωνικές τάξεις ή αξιώματα. Πρέπει ακόμα και στον τελευταίο Γερμανό να γίνει απόλυτο βίωμα και πεποίθηση ότι ο πιο νεαρός Γερμανός μαθητευόμενος και ο πιο ασήμαντος Γερμανός αμαξάς τού είναι πιο κοντά από τον πιο σπουδαίο Άγγλο λόρδο.

Το μέγεθος της ιδεολογικής ανατροπής που σημαίνει αυτό, μπορούμε να το καταλάβουμε αν θυμηθούμε ότι παλιότερα οι Γερμανοί πρίγκιπες πήγαιναν σαν φύλαρχοι στα χρεοκοπημένα κράτη των Βαλκανίων και προτιμούσαν να ζήσουν εκεί ολόκληρη τη ζωή τους, παρά να μείνουν στη Γερμανία και να βγάζουν το ψωμί τους σε μια οποιαδήποτε ταπεινή θέση – ακόμα κι αν χρειαζόταν να γίνουν οδοκαθαριστές.

Αν καταφέρουμε να εκπαιδεύσουμε κυρίως τη γερμανική νεολαία ώστε να έχει μια φανατική ενότητα και μια φανατική αφοσίωση με το Ράιχ, τότε το Γερμανικό Ράιχ θα γίνει ξανά η ισχυρότερη δύναμη στην Ευρώπη, όπως ακριβώς είχε συμβεί και στο παρελθόν – χίλια χρόνια μετά την κατάρρευση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Με αυτόν τον τρόπο θα εμποδιστεί μια για πάντα το ενδεχόμενο να διαλυθεί ξανά το Γερμανικό Ράιχ σε μικρά κρατίδια, τα οποία θα ανταλλάσσουν διπλωμάτες μεταξύ τους ή στα οποία θα είναι διαπιστευμένοι ξένοι διπλωμάτες, οι οποίοι – όπως ο πρώην πρεσβευτής της Γαλλίας στο Μόναχο – θα δρουν σαν σκευωροί και θα υπονομεύουν τη γερμανική ενότητα.

Ένα Ράιχ, του οποίου οι φυλές είναι φανατικά ενωμένες, βρίσκει και τη δύναμη να αντιμετωπίσει το τσεχικό πρόβλημα. Αυτό ο Χάχα[272] το είχε καταλάβει πολύ σωστά. Σαν νομικός του παλιού αυστριακού κράτους, η ανεξαρτητοποίηση του τσεχικού κράτους σίγουρα του φαινόταν και στον ίδιο,

272. Ο Τσέχος δρ. Εμίλ Χάχα (Emil Hacha) γεννημένος το 1872 ήταν μέχρι το 1918 αυστριακός δικαστικός υπάλληλος στη Βιέννη, το 1925, έγινε Πρόεδρος του Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου της Τσεχοσλοβακίας στην Πράγα και ανήλθε σε Πρόεδρο της Τσεχοσλοβακίας τον Νοέμβριο του 1938. Μετά την υπογραφή της Συνθήκης του Προτεκτοράτου της 15ης Μαρτίου 1939, που έθεσε τον τσεχικό λαό κάτω από την «προστασία του Γερμανικού Ράιχ», έγινε Πρόεδρος του Προτεκτοράτου της Βοημίας και της Μοραβίας. Πέθανε το 1945 σε μια τσεχική φυλακή.

συναισθηματικά, σαν μια παρέκκλιση από την νομιμότητα. Κι αυτό γιατί οι Τσέχοι ιστορικά δεν ήταν ποτέ ικανοί να αναλάβουν δική τους πολιτική δράση, ενώ ακόμα και πολιτιστικά είχαν βασιστεί σε τεράστιο βαθμό στη γερμανική κουλτούρα του κράτους των Αψβούργων. Αν, λοιπόν, σήμερα ξεριζώσουμε αδίστακτα οτιδήποτε επικίνδυνο στην Τσεχία και κατά τα άλλα φερθούμε καλά στους Τσέχους, τότε αυτή είναι η σωστή και αυτονόητη τακτική που πρέπει να έχει το Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ απέναντι τους. Διότι έτσι η συναισθηματική στάση του Χάχα θα γίνει κτήμα ολόκληρου του τσεχικού λαού. Έτσι, λόγω των τύψεών τους και βλέποντας το τεράστιο έργο των γερμανικών μετακινήσεων πληθυσμών, θα φοβούνται τον δικό τους εκτοπισμό, αν δεν γίνουν ένθερμοι συνεργάτες του Γερμανικού Ράιχ. Μόνο μέσα από αυτή την εσωτερική τους στάση μπορεί να εξηγηθεί το ότι οι Τσέχοι δουλεύουν σήμερα στην πολεμική βιομηχανία και αλλού, αφήνοντάς μας απόλυτα ικανοποιημένους, και ότι η φράση «Όλα για τον Αρχηγό μας, τον Αδόλφο Χίτλερ!» αποκτά όλο και μεγαλύτερη απήχηση ανάμεσά τους.

127 20 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Υγιείς εισοδηματικές συνθήκες για τις εργαζόμενες γυναίκες

Στο δείπνο, το αφεντικό μας εξήγησε ότι αμέτρητα έργα που έχουμε φέρει εις πέρας εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές από τότε που πήραμε την εξουσία, δεν έχουν γίνει καν αντιληπτά από την κοινή γνώμη. Για παράδειγμα, δεν βγάλαμε λέξη για το γεγονός ότι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, που την εποχή του συστήματος φυτοζωούσαν με πολύ ύποπτους τρόπους, κατάφεραν χάρη σε εμάς να ορθοποδήσουν και να αποκτήσουν ξανά μια αξιοπρεπή ζωή.

Ιδιαίτερης σημασίας είναι τα μέτρα που πήραμε για να εξασφαλίσουμε αξιοπρεπή εισοδήματα στις εργαζόμενες γυναίκες – δηλαδή στις γραμματείς, τις πωλήτριες, τις καλλιτέχνιδες και πάει λέγοντας. Φροντίζοντας να παίρνουν έναν κανονικό μισθό, ανάλογο με τη δουλειά που προσφέρουν, και όχι απλώς ένα χαρτζιλίκι, τις απαλλάξαμε από την ανάγκη να συντηρούνται από φίλους για λόγους επιβίωσης.

Οικονομική εξασφάλιση για τις χορεύτριες

Παλιότερα, εκείνο που τον εξόργιζε περισσότερο από όλα ήταν η συμπεριφορά απέναντι στις χορεύτριες. Την ίδια ώρα που διάφοροι Ιουδαίοι, υποτιθέμενοι «κωμικοί», σε θέατρα όπως το Metropol του Βερολίνου τσέπωναν 3.000 με 4.000 μάρκα τον μήνα για δεκαπέντε λεπτά βρομόλογα κάθε βράδυ, οι χορεύτριες δεν έπαιρναν ούτε 70 με 80 μάρκα. Κι αυτό όταν εκείνες, για να μπορούν να σταθούν στη σκηνή, έπρεπε να περνάνε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας τους με προπονήσεις, πρόβες και τα παρόμοια, αντί για ένα απλό δεκαπεντάλεπτο.

Αυτή η άνιση μεταχείριση ήταν μια εντελώς άθλια εκμετάλλευση. Ανάγκαζαν αυτά τα καημένα τα πλάσματα να βγαίνουν στον δρόμο για να μπορέσουν να επιβιώσουν, μετατρέποντας έτσι το θέατρο σε ένα πορνείο με ωραίο όνομα.

Ο Χίτλερ ήταν αντίθετος με τα πορνεία για τους Γερμανούς πολίτες· θεωρούσε ότι έπρεπε να παντρεύονται. Γι' αυτό, από το 1936 και μετά, έδωσε εντολή όλες οι εγγεγραμμένες ιερόδουλες να απορροφηθούν σε κανονικές θέσεις εργασίας μέσω των γραφείων ευρέσεως εργασίας. Αντίθετα, για τους ξένους,

έβαλε τον Μάρτιν Μπόρμαν να ιδρύσει από το 1941 νέα πορνεία, τα οποία επιτρεπόταν να στελεχώνονται αποκλειστικά από ξένες γυναίκες. Αυτά τα οικήματα διοικούνταν από ξένες που γνώριζαν γλώσσες, ενώ έπρεπε υποχρεωτικά να διαθέτουν αλλοδαπό οικογενειακό γιατρό, υγειονομικό σταθμό και εγκαταστάσεις λουτρών. Παράλληλα, υπήρχαν και τα «σαλόνια» που είχε οργανώσει από το 1936 η Κεντρική Υπηρεσία Ασφαλείας του Ράιχ (RSHA). Οι «κυρίες» αυτών των σαλονιών είχαν τεράστια διεθνή ζήτηση λόγω της ευγλωττίας, της κομψότητας, των νιάτων και της ομορφιάς τους. Αυτά τα «σαλόνια» – τα οποία παρακολουθούνταν στενά από την Υπηρεσία Ασφαλείας (SD) – εξυπηρετούσαν πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα και, φυσικά, την κατασκοπεία. Είχαν μάλιστα παραρτήματα σε σχεδόν όλες τις σημαντικές πρωτεύουσες της επικράτειας του Χίτλερ και ήταν εξοπλισμένα με κρυφά μικρόφωνα και κάμερες υπερύθρων.

Εντελώς αθόρυβα, φρόντισε ώστε οι χορεύτριές μας στις γερμανικές σκηνές να παίρνουν σήμερα από 180 έως 240 μάρκα[273], πράγμα που τους επιτρέπει να αφοσιωθούν πλήρως στο καλλιτεχνικό τους επάγγελμα. Με αυτόν τον τρόπο, δίνεται ταυτόχρονα στα θέατρα η δυνατότητα:

1. να προσλαμβάνουν πραγματικά εμφανίσιμες χορεύτριες,
2. να εστιάζουν τη δουλειά τους στη συνεχή εκπαίδευση και την καλλιτεχνική τους τελειοποίηση,
3. να τις επηρεάζουν θετικά με σωστή διαπαιδαγώγηση, κρατώντας τες σε επαφή με την πραγματική ζωή· έτσι ώστε να παντρεύονται σε νεαρή ηλικία και να αποσύρονται από τη σκηνή το αργότερο μέχρι τα 34 με 35 τους χρόνια.

Το χωνευτήρι: Πόλεμος

Το αφεντικό συνέχισε μιλώντας για τους Βιεννέζους και εξήγησε, ότι με τον συμβιβαστικό τους τρόπο, έκαναν κάποια πράγματα καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον. Σαν διπλωμάτες, για παράδειγμα, ήταν ιδιαίτερα πολύτιμοι. Γι' αυτό δεν ήταν θαύμα γι' αυτόν, που ο Ζάις-Ίνκβαρτ[274] είχε πείσει τον Ολλανδό Μούσερτ[275] να του δώσει όρκο πίστης σαν «ηγέτη όλων των Γερμανών».

Εξίσου αξιοσημείωτος είναι και ο τρόπος που σκέφτεται ο Βιεννέζος σε σχέση με την ιστορία. Για παράδειγμα, ο Ζάις-Ίνκβαρτ, αναφερόμενος στη μελλοντική μεταχείριση του Βελγίου, μου είπε χωρίς δεύτερη σκέψη: «Μα πριν από 150 χρόνια ήταν δική μας επαρχία». Επίσης, όλοι οι Βιεννέζοι είναι σίγουροι ότι εκείνος πρέπει «να πάρει πίσω την Ουγγαρία, την οποία οι ίδιοι ανέδειξαν και γιγάντωσαν», και δεν μπορούν να καταλάβουν πώς επιτρέπει στην Ιταλία να έχει επιρροή στην Κροατία[277].

---

273. Η αγοραστική δύναμη του μάρκου του Ράιχ ήταν περίπου ισοδύναμη με ένα χρυσό μάρκο μεταξύ 1933 και 1939· ένας ανώτερος διοικητικός υπάλληλος σαν πλήρως ακαδημαϊκός δημόσιος υπάλληλος στην ανώτερη δημόσια διοίκηση, κέρδιζε περίπου 250 μάρκα καθαρά ανά μήνα.

274. Ο δρ. Άρτουρ Ζάις-Ίνκβαρτ (Arthur Seyß-Inquart) ήταν ο Επίτροπος του Ράιχ του Χίτλερ για την κατεχόμενη Ολλανδία από το 1940 έως το 1945.

275. Ο Άντον Άντριαν Μούσερτ (Anton Adrian Mussert) ήταν ο ηγέτης των Ολλανδών φασιστών· ήταν ορκισμένος «επικεφαλής του Ολλανδικού λαού» σπό το 1942.

276. Τον 18ο αιώνα (μέχρι το 1794), το Βέλγιο ήταν επαρχία της Αυστρίας, γνωστή ως «Αυστριακή Ολλανδία».

277. Η Ιταλία και η Γερμανία συμφώνησαν το 1941 ότι όταν η Γιουγκοσλαβία θα διαιρεθεί, η Σερβία θα γινόταν γερμανική και η Κροατία και το Μαυροβούνιο ιταλική περιοχή συμφερόντων. Από την άλλη πλευρά, ηγετικά στελέχη των Αυστριακών Εθνικοσοσιαλιστών διαμαρτυρήθηκαν ότι η Κροατία ανήκε στη Μοναρχία του Δούναβη των Αψβούργων από την ειρήνη του Κάρλοβιτς το 1699 έως το 1918 και διέθετε έναν ιδιαίτερα πολύτιμο πληθυσμό.

Με το μέγεθος που έχει Ράιχ και το πλήθος των ταλέντων που διαθέτει, το σημαντικό είναι να βάζεις τον κατάλληλο άνθρωπο στην κατάλληλη θέση. Εκείνον που είναι βάναυσος και σκληρός, πρέπει να τον στέλνεις εκεί όπου μόνο ένας τέτοιος χαρακτήρας μπορεί να τα βγάλει πέρα. Και αντίστροφα, εκεί όπου μπορεί να αποδώσει ένα πιο ευγενικό άτομο, πρέπει να τοποθετείς έναν άνθρωπο αυτού του είδους.

Για τη Βιέννη, εκείνη την εποχή, χρειαζόταν ένας άνθρωπος σαν τον Γιόζεφ Μπηούρκελ (Josef Bürckel). Έπρεπε να αναλάβει κάποιος που θα απέτρεπε τη διάλυση της Αυστρίας στα επιμέρους κρατίδιά της (τα οποία, με ιστορία 600 έως 700 ετών, είναι από τα παλαιότερα που υπάρχουν) και θα προχωρούσε στην επανενσωμάτωσή τους στο Ράιχ. Ο Μπηούρκελ στρώθηκε στη δουλειά με απόλυτη, ριζοσπαστική συνέπεια, χωρίς να υπολογίζει αν θα γίνει μισητός και χωρίς να καταφεύγει στα γνωστά βιεννέζικα μισόλογα και τις προχειρότητες.

Μέσα από τη στρατιωτική προετοιμασία για τον πόλεμο τα έτη 1938/1939, ξεπεράστηκαν τα συμπλέγματα ανωτερότητας ή κατωτερότητας που εμφάνιζαν οι Βιεννέζοι και οι υπόλοιποι (κάτι παρόμοιο με αυτό που έπαθαν οι Βαυαροί στα τέσσερα χρόνια μεταξύ 1866 και 1870). Και ο ίδιος ο πόλεμος αποδεικνύεται τώρα ο καλύτερος δάσκαλος για την ιδέα της Μεγάλης Γερμανίας, αλλά και το ιδανικό χωνευτήρι για τη διαδικασία της πλήρους ένωσης.

Οι Άγγλοι, ο αντισημιτισμός τους και ο Τσόρτσιλ

Το γεγονός ότι σε μία από τις πρόσφατες συνεδριάσεις του Κοινοβουλίου ο Ιουδαίος Χορ-Μπελίσα[278] επιτέθηκε στον αγγλικό στρατό, έδωσε στο αφεντικό την αφορμή να αναλύσει τη στάση των Ιουδαίων της Αγγλίας απέναντι στην αγγλική πολεμική αεροπορία (RAF).

Η αγγλική πολεμική αεροπορία μπορεί να θεωρηθεί «ανέγγιχτη» από την ιουδαϊκή προπαγάνδα. Αντίθετα, η ιουδαϊκή προπαγάνδα αναμένεται να εξοργίζει τους γενναίους άνδρες της αγγλικής αεροπορίας· κι αυτό γιατί, από τη μία πλευρά, τους εξωθεί σε εντελώς λανθασμένες στρατιωτικές ενέργειες, και όταν αυτές εκτελούνται με βαριές απώλειες και χωρίς κανένα αποτέλεσμα, από την άλλη πλευρά, δεν διστάζει να χαρακτηρίζει τους άνδρες της Βασιλικής Πολεμικής Αεροπορίας δειλούς.

Είναι επόμενο η ιουδαϊκή προπαγάνδα εναντίον των καλύτερων στελεχών της αγγλικής αεροπορίας να σπρώχνει τους πιλότους, σιγά-σιγά αλλά σταθερά, στο στρατόπεδο των αντισημιτών, κάνοντάς τους μια μέρα να αναρωτηθούν αν είναι ανεύθυνο να πρέπει να πολεμούν μόνο και μόνο για χάρη των βρομοϊουδαίων.

Όπως ακριβώς η πολεμική μας αεροπορία (Luftwaffe) δεν αφήνει την ιουδαϊκή προπαγάνδα να τη διαβρώσει, επειδή εκεί τα ιουδαϊκά βρώμικα γουρούνια έχουν να αντιμετωπίσουν ένα συμπαγές σώμα αξιωματικών, το ίδιο συμβαίνει με τον αγγλικό στρατό ξηράς και το ναυτικό. Είναι εντελώς φυσικό το γεγονός ότι ειδικά το ναυτικό, το οποίο ο ιουδαϊκός Τύπος σπρώχνει συνεχώς σε κάθε είδους τυχοδιωκτισμούς και το κατηγορεί όταν αυτό αποτυγχάνει, κάποια στιγμή θα αρνηθεί να συνεχίσει να κάνει το εξιλαστήριο θύμα σε έναν πόλεμο που το ίδιο δεν ήθελε.

Πάντως, ο ίδιος δεν πιστεύει ότι η ενίσχυση των αντισημιτικών τάσεων ανά-

278. Λέσλι Χορ-Μπελίσα (Leslie Hore-Belisha), Βρετανός Υπουργός Πολέμου από το 1937 έως το 1940.

μεσα στα συντηρητικά στοιχεία της Αγγλίας θα επηρεάσει σύντομα τη διεξαγωγή του πολέμου. Κι αυτό γιατί η προσωπικότητα του Τσόρτσιλ[279] στέκεται εμπόδιο σε κάτι τέτοιο.

Οι Άγγλοι βλέπουν στον Τσόρτσιλ τον μοναδικό άνθρωπο που είναι κατάλληλος για την πολιτική τους ηγεσία. Αν και έχουν πλήρη επίγνωση των αρνητικών του πλευρών, προφανώς τον νιώθουν σαν το πρότυπο του δικού τους χαρακτήρα. Αν συγκρίνουμε τον ηγέτη των Άγγλων στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, τον φανατικό Λόιντ Τζορτζ[280], με τον Τσόρτσιλ, δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε ότι το επίπεδο της ηγεσίας στην Αγγλία έχει πέσει τρομακτικά. Κι αυτό γιατί, αν τον κρίνει κανείς αντικειμενικά, ο Τσόρτσιλ δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας «ξεροκέφαλος αναιδής», αδίστακτος, με μια αυτοπεποίθηση που δεν κλονίζεται από τίποτα, αλλά και στην προσωπική του ζωή είναι κάθε άλλο παρά τζέντλεμαν · πρόκειται για έναν εξαγοράσιμο ψεύτη, έναν άνθρωπο που δεν ντρέπεται να τσαμπουνάει στις ομιλίες του τις ίδιες και τις ίδιες ασυναρτησίες ενός μπεκρή.

Αν αναλογιστούμε πόσο αντικειμενική και πολιτικά σωστή ήταν η αναφορά του Άγγλου λόρδου Ράνσιμαν[281], ο οποίος είχε σταλεί το 1938 στην πρώην Τσεχοσλοβακία, το μόνο που μπορούμε να νιώσουμε είναι λύπη για την Αγγλία, που σε αυτόν τον καθοριστικό αγώνα δεν ξέρει να αναδείξει κανέναν καλύτερο άνθρωπο από τον Τσόρτσιλ.

Όπως φαίνεται όμως, για τους Άγγλους το ψέμα θεωρείται η κορωνίδα της σοφίας για τους πολιτικούς τους. Στη συμβουλή του λόρδου Ράνσιμαν το 1938 να κόψουν αμέσως τη στήριξη στους Τσέχους – εφόσον, σαν πολιτισμικά κατώτερος λαός, αρνούνταν να παραχωρήσουν πλήρη αυτονομία στους Γερμανούς – η αγγλική κυβέρνηση συμμορφώθηκε ήδη από τις 21 εκείνου του μήνα, ζητώντας από την τσεχική κυβέρνηση να παραχωρήσει αμέσως τα γερμανικά εδάφη στη Γερμανία. Παρά το γεγονός ότι ο Τσάμπερλεν γνώριζε τις τηλεφωνικές συνομιλίες Λονδίνου-Πράγας μέσω του ερευνητικού ινστιτούτου του Γκέρινγκ[282], στις 22 του μήνα, κατά τις συνομιλίες στο Γκόντεσμπεργκ, έστησε ένα ολόκληρο θέατρο και απείλησε μάλιστα να φύγει, προτού δεχτεί τελικά να κάνει αυτή την παραχώρηση προς τη Γερμανία.

Ο Άρθουρ Νέβιλ Τσάμπερλεν (Arthur Neville Chamberlain) (1869 έως 1940),

---

279. Ο σερ Ουίνστον Τσόρτσιλ (30 Νοεμβρίου 1874 – 24 Ιανουαρίου 1965) ήταν μέλος του Οίκου των δουκών του Μάρλμπορο. Γιος ενός συντηρητικού Βρετανού πολιτικού, του λόρδου Ράντολφ Τσόρτσιλ, και μιας Αμερικανίδας, αρχικά υπηρέτησε σαν αξιωματικός και πολεμικός ανταποκριτής στον Πόλεμο των Μπόερ, από το 1900 (με διακοπές), ήταν Βρετανός μέλος του κοινοβουλίου, κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, υπηρέτησε σαν υπουργός του Πολεμικού Ναυτικού, υπουργός Πυρομαχικών και υπουργός Πολέμου, το 1921/22, ήταν υπουργός των Αποικιών, από το 1924 έως το 1929 υπουργός Οικονομικών και το 1939 υπουργός του Πολεμικού Ναυτικού. Το 1940, ο Τσόρτσιλ έγινε Βρετανός πρωθυπουργός. Παρέμεινε σε αυτή τη θέση μέχρι το 1945. Αργότερα υπηρέτησε ξανά σαν πρωθυπουργός από το 1951 έως το 1955. Το 1963, σε αναγνώριση της απαράμιλλης συμβολής του στο νέο καθεστώς υπερδύναμης των Ηνωμένων Πολιτειών, έγινε επίτιμος πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών.

280. Ο Ντέιβιντ Λόιντ Τζορτζ (David Lloyd George), πρωθυπουργός της Βρετανίας (από το 1916 έως το 1922) σαν φιλελεύθερος πολιτικός, στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο κατάλαβε πώς να ενώσει όλες τις εθνικές δυνάμεις της Βρετανίας για την «τελική νίκη» του 1918/19.

281. Ο λόρδος Ουάλτερ Ράνσιμαν (Walter Runciman), σαν πρόεδρος του Μυστικού Συμβουλίου της Βρετανικής Κυβέρνησης για τον Πρωθυπουργό Τσάμπερλεν, διερεύνησε το ζήτημα της Σουδητικής Γερμανίας και, στο υπόμνημά του της 16ης Σεπτεμβρίου 1938, συνέστησε την παραχώρηση της Σουδητίας στη Γερμανία και την εξουδετέρωση της υπόλοιπης Τσεχοσλοβακίας.

282. Η διεθνής υπηρεσία τηλεφωνικών υποκλοπών του Γκέρινγκ μεταμφιέστηκε σε «ερευνητικό ινστιτούτο».

υπουργός Οικονομικών της Βρετανίας από το 1931 και Πρωθυπουργός από το 1937 έως το 1940, επεδίωξε – όπως και ο πατέρας του, ο Βρετανός υπουργός Αποικιών Τζόζεφ Τσάμπερλεν (1836 έως 1914) – μια συνεννόηση με το Γερμανικό Ράιχ. Υπέγραψε με τον Χίτλερ στις 29 και 30 Σεπτεμβρίου 1938 τη «Συμφωνία του Μονάχου» για την παραχώρηση της Σουδητίας στο Γερμανικό Ράιχ, καθώς και το Γερμανο-Βρετανικό σύμφωνο διαβουλεύσεων «Ειρήνη στην εποχή μας». Όταν όμως ο Χίτλερ, παραβιάζοντας αυτό το σύμφωνο και ενεργώντας πίσω από την πλάτη του Τσάμπερλεν, «κατέλαβε» τον Μάρτιο του 1939 την υπόλοιπη Τσεχοσλοβακία, ο Τσάμπερλεν ένιωσε προδομένος. Τον προειδοποίησε τότε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι οποιοδήποτε επόμενο βήμα της Γερμανίας που θα απειλούσε το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης ενός άλλου λαού – για παράδειγμα στο ζήτημα της Πολωνίας – θα θεωρούνταν από τη Μεγάλη Βρετανία σαν «ιμπεριαλισμός» και θα οδηγούσε σε πόλεμο (όπως δήλωσε στην ομιλία του στο Μπέρμιγχαμ στις 17 Μαρτίου 1939 και στην επιστολή του προς τον Χίτλερ στις 23 Αυγούστου 1939).

Οι Τσέχοι για την προσάρτηση της Τσεχίας

Παρεμπιπτόντως, είχε πολύ ενδιαφέρον γι' αυτόν το γεγονός ότι έμαθε πρόσφατα από το γραπτό ενός Τσέχου πως, σύμφωνα με την τσεχική άποψη, το 1938 υπήρχαν δύο διέξοδοι για αυτούς:

α) Προσάρτηση στην Πολωνία ή

β) Προσάρτηση στη Γερμανία.

Αν οι Τσέχοι είχαν επιλέξει μία από αυτές τις λύσεις κάτω την καθοδήγηση ενός μεγάλου πολιτικού ηγέτη, εμείς θα είχαμε βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση. Ευτυχώς όμως, τους έλειπε ένας μεγάλος Τσέχος πολιτικός.

Η Τσεχοσλοβακία, βλέπετε, δεν ήταν ένα δημιούργημα που είχε ωριμάσει εσωτερικά ώστε να γίνει ανεξάρτητο κράτος. Αντίθετα, πέρα από το ότι βασιζόταν πολιτισμικά σε γερμανικά πρότυπα, παρέμενε στην ουσία της ένα παλιό αυστριακό κράτος πολλών εθνοτήτων[283]. Αν δεν ίσχυε αυτό, οι Τσέχοι αξιωματικοί δεν θα έτρεχαν να μας προσφέρουν τις υπηρεσίες τους αμέσως μόλις μπήκαμε στη χώρα και αναλάβαμε τα τσεχικά αποθέματα όπλων.

Αν δεν ίσχυε αυτό, ούτε ο Χάχα θα αντιμετώπιζε την ιστορία της ανεξάρτητης Τσεχοσλοβακίας σαν ένας παλιός Αυστριακός δημόσιος υπάλληλος, ούτε θα είχε έρθει στον ίδιο, το αφεντικό, από απόλυτη εσωτερική πεποίθηση. Διαφορετικά, η είσοδος των στρατευμάτων μας δεν θα συνοδευόταν μόνο από κλάματα, αλλά θα υπήρχαν και αντιδράσεις από πλευράς των Τσέχων, ενώ η εντολή παράδοσης δεν θα είχε διαβιβαστεί μέσα σε μόλις τρία τέταρτα της ώρας μέχρι και στον πιο μικρό τσεχικό σταθμό. Μόνο η νεολαία εκεί μπορεί να θεωρηθεί ότι είχε φανατιστεί υπέρ του πανσλαβισμού και σκεφτόταν διαφορετικά εκείνη την εποχή.

Ο ίδιος ο Χάχα τού είχε περιγράψει τότε αναλυτικά (τη νύχτα της 14ης προς 15η Μαρτίου 1939 στην Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο) πόσο εργατικός και ευσυνείδητος είναι ο τσεχικός λαός. Μάλιστα, ο Χάχα μακρηγόρησε τόσο

---

283. Η Τσεχοσλοβακία δημιουργήθηκε στις 28 Οκτωβρίου 1918, με τη διάλυση της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, με τη βοήθεια των Δυτικών Συμμάχων, από τα εδάφη της Βοημίας, της Μοραβίας, της Αυστριακής Σιλεσίας, της Σλοβακίας και της Καρπαθιακής Ρουθηνίας. Ο πληθυσμός της αποτελούνταν από 7,2 εκατομμύρια Τσέχους αφενός και 7,3 εκατομμύρια μειονότητες (3,5 εκατομμύρια Γερμανούς, 2,5 εκατομμύρια Σλοβάκους, 700.000 Ούγγρους, 500.000 Ουκρανούς των Καρπαθίων και 100.000 Πολωνούς) αφετέρου.

πολύ, που ο ίδιος (ο Χίτλερ) καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα, επειδή η διαταγή για την είσοδο των στρατευμάτων είχε ήδη δοθεί για μια συγκεκριμένη ώρα. Ο Χάχα δεν έκρυψε και το γεγονός ότι οι Τσέχοι δεν είναι «λαός κυρίαρχος» (Herrenvolk) και παραδέχτηκε ότι θεωρούσε έξυπνους τους Τσέχους προγόνους του, οι οποίοι συμμάχησαν με τη Γερμανία και για αιώνες αποτέλεσαν με τη χώρα τους έναν από τους πιο ισχυρούς πυλώνες της. Η εθνική ανεξαρτησία των Τσέχων έγινε πρόβλημα μόλις το 1867.

Ακόμα και ο Μπένες[284] είχε υποστηρίξει στη διδακτορική του διατριβή ότι οι Τσέχοι χρειάζονται μεν αυτονομία, αλλά δεν είναι ικανοί να διοικήσουν δικό τους κράτος. Επίσης, ο Μάζαρικ[285] γράφει κάπου ότι στα νιάτα του, στην οικογένειά του, κανένας δεν έχαιρε εκτίμησης αν μιλούσε τσεχικά.

Επομένως, με μια στιβαρή και σκληρή διοίκηση του Προτεκτοράτου, θα πρέπει να είναι εφικτό μέσα σε 20 χρόνια να υποβαθμιστεί ξανά η τσεχική γλώσσα, έτσι ώστε να μην είναι τίποτα παραπάνω από μια τοπική διάλεκτος.

Μπορούμε ήδη από τώρα να μετατρέψουμε τους Τσέχους σε φανατικούς υποστηρικτές του Ράιχ, αν τους δώσουμε διπλές μερίδες φαγητού – μιας και είναι καλοφαγάδες – και αν δεν τους στείλουμε να πολεμήσουν στο Ανατολικό Μέτωπο. Τότε θα το δουν σαν ηθική υποχρέωση να δουλέψουν διπλά στην πολεμική βιομηχανία και στους υπόλοιπους τομείς.

128 21 Μαΐου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το σάβανο του χιονιού

Στο μεσημεριανό φαγητό, το αφεντικό ανέφερε ότι στα νιάτα του σχεδόν κανένας άνδρας δεν τον ενδιέφερε περισσότερο από τον Νάνσεν[286] και τον Σβεν Χέντιν[287].

Μιλώντας για τα εξερευνητικά τους ταξίδια, το αφεντικό αναφέρθηκε έπειτα στο έθιμο των Ιαπώνων και των Κινέζων να ντύνονται στα λευκά σε ένδειξη πένθους. Εξήγησε ότι το λευκό είναι το χρώμα του χειμώνα και άρα της πιο θλιβερής εποχής του χρόνου. Επομένως, το να θεωρείται το λευκό σαν το χρώμα του πένθους πηγάζει από ένα πολύ αρχέγονο συναίσθημα. Συμπλήρωσε μάλιστα ότι και ο ίδιος χαίρεται πραγματικά τις Άλπεις μόνο όταν πια έχουν λιώσει οι μάζες του χιονιού, αυτά τα «σάβανα».

---

284. Ο δρ. Έντουαρντ Μπένες (Edvard Beneš) (1884 – 1948) ήταν συνιδρυτής της Τσεχοσλοβακίας, υπουργός Εξωτερικών της από το 1918 έως το 1935 και πρόεδρός της από το 1935 έως το 1938 και από το 1945 έως το 1948. Από το 1942 έως το 1945, ο Μπένες ήταν επικεφαλής της εξόριστης τσεχικής κυβέρνησης στο Λονδίνο. Για τον Χίτλερ, ήταν ο πολιτικός που, το 1919, ανάγκασε τους Σουδήτες Γερμανούς να ενταχθούν στο τσεχικό κράτος, παραβιάζοντας το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης, και που, το 1935, σαν φίλος του Στάλιν, μετέτρεψε την Τσεχοσλοβακία σε «αεροπλανοφόρο της Σοβιετικής Ρωσίας εναντίον του Γερμανικού Ράιχ» της Κεντρικής Ευρώπης μέσω της συνθήκης συμμαχίας του με την ΕΣΣΔ.

285. Ο Τόμας Μάζαρικ (Tomáš Masaryk) (1850 – 1937), καθηγητής φιλοσοφίας παντρεμένος με Αμερικανίδα, ήταν ο πρώτος πρόεδρος της Τσεχοσλοβακίας (από το 1918 έως το 1935).

286. Ο Φρίντγιοφ Νάνσεν (Fridtjof Nansen) (1861 – 1930) ήταν Νορβηγός πολικός εξερευνητής και πολιτικός. Ηγήθηκε της πρώτης πολικής αποστολής στις 86°4'Β το 1893 – 96. Από το 1920 έως το 1922, βρισκόταν στη Ρωσία υπεύθυνος για τις ανταλλαγές αιχμαλώτων πολέμου και επικεφαλής της διεθνούς βοήθειας για την αντιμετώπιση του λιμού για τη Σοβιετική Ένωση.

287. Ο Σβεν Χέντιν (Sven Hedin) (1865 – 1952) είναι ο Σουηδός εξερευνητής της Κεντρικής Ασίας που παρείχε στη σύγχρονη Ευρώπη βασικές γεωγραφικές γνώσεις για την Κίνα, το Θιβέτ, τα Ιμαλάια και άλλες περιοχές. Απέκτησε παγκόσμια φήμη μέσα από τα πολυάριθμα επιστημονικά του έργα.

129 21 Μαΐου 1942, βράδυ
(Καθ' οδόν προς το Βερολίνο με το ειδικό τρένο του Χίτλερ)

Ανάληψη της εξουσίας: νόμιμη ή με πραξικόπημα;

Στο δείπνο, το αφεντικό αναφέρθηκε για άλλη μια φορά στον χειμώνα, κάνοντας ιδιαίτερη μνεία στις δυσκολίες που προκάλεσε ο περσινός χειμώνας, αλλά και στην απόγνωση στην οποία είχαν περιέλθει διάφοροι στρατηγοί.

Αν αυτές οι δυσκολίες δεν μπόρεσαν να τον κλονίσουν, αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι κατά την περίοδο του πολιτικού αγώνα, και ειδικά τις ημέρες της ανάληψης της εξουσίας, χρειάστηκε να περάσει μέσα από πολύ πιο επικίνδυνες αβύσσους και βρέθηκε περισσότερες από μία φορές μπροστά στο δίλημμα της ζωής ή του θανάτου. Κι αυτό γιατί είχε να αντιμετωπίσει καταστάσεις που τον έκαναν να σκεφτεί σοβαρά το ενδεχόμενο ενός πραξικοπήματος. Όμως, κάθε φορά συγκρατούσε τον εαυτό του και δεν προχωρούσε σε μια τέτοια ενέργεια, επειδή ο κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος: η χρήση της δύναμης που διέθετε θα μπορούσε να αποσταθεροποιήσει αυτήν ακριβώς την εξουσία του, παρασύροντας τελικά άλλους να κάνουν πραξικόπημα εναντίον του.

Καθώς η Δημοκρατία της Βαϊμάρης όχι μόνο κρατούσε στην κρατική μηχανή άτομα από την ακροδεξιά και την ακροαριστερά – δηλαδή μέλη του NSDAP και του KPD – αλλά, μέσα στην πολιτική της ανεκτικότητα, προσλάμβανε κιόλας καινούργιους εφόσον είχαν τα κατάλληλα προσόντα, τα δύο αυτά κόμματα κατάφεραν να διεισδύσουν στοχευμένα σε πολιτικά κρίσιμες θέσεις. Αυτό ξεκίνησε από την αστυνομία, η οποία τελικά είχε υποσκαφτεί σε τέτοιο βαθμό ώστε, όταν διαλύονταν συγκεντρώσεις και πορείες, τις περισσότερες φορές έτρωγαν ξύλο με το γκλοπ μόνο όσοι δεν φορούσαν διακριτικά του NSDAP ή του κομμουνιστικού κόμματος. Έτσι, ο Χίτλερ και οι υπαρχηγοί του, όπως ακριβώς και η ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος, μάθαιναν εγκαίρως και με κάθε λεπτομέρεια όλες τις σημαντικές κρατικές αποφάσεις. Μέσα σε μια νύχτα, ένα πραξικόπημα είτε από την δεξιά είτε από την αριστερά θα ήταν κυριολεκτικά παιχνιδάκι. Αυτό όμως δεν έγινε, γιατί ο γερμανικός στρατός (Reichswehr) – που είχε οργανώσει ο στρατηγός φον Ζέεκτ, υπαγόταν απευθείας στον Πρόεδρο του Ράιχ και απαγόρευε στα μέλη του οποιαδήποτε συμμετοχή σε κόμμα – αποτελούσε μια ένοπλη δύναμη πιστή μόνο στο Σύνταγμα, με την ηγεσία του στρατού να ελέγχει απόλυτα τους επαγγελματίες στρατιώτες της.

Η σχέση Χίντενμπουργκ/ Χίτλερ και οι απόπειρες πραξικοπήματος της Ράιχσβερ, η επανακατάληψη της Ρηνανίας και η αποχώρηση από την Κοινωνία των Εθνών

Επειδή, επιπλέον, ο πιο σύντομος δρόμος στη γερμανική ιστορία για την επίλυση των προβλημάτων που μας αφορούν είναι η λύση του σπαθιού, επέλεξε τον νόμιμο δρόμο για να πάρει την καγκελαρία. Ήθελε έτσι να μην προκαλέσει την αντίδραση του στρατού (Reichswehr), τον οποίο, αργά ή γρήγορα, θα χρειαζόταν επειγόντως.

Μετά το δείπνο, κατά τη διάρκεια της διαδρομής προς το Βερολίνο, το αφεντικό αναφέρθηκε στα τελευταία στάδια του καθεστώτος της Βαϊμάρης, τότε που η Γερμανία διψούσε για τάξη και ήθελε να την δει να αποκαθίσταται

πάση θυσία. Σχετικά με τα πολιτικά παιχνίδια στο παρασκήνιο κατά την κατάληψη της εξουσίας, δήλωσε τα εξής:

Όταν εκείνος απέρριψε κατηγορηματικά κάθε συμβιβαστική λύση – όπως το να μπει σαν Αντικαγκελάριος σε μια κυβέρνηση υπό τον φον Πάπεν – και όταν οι προσπάθειες που ξεκίνησε αμέσως μετά ο στρατηγός Σλάιχερ[288], για να διασπάσει την ενότητα του NSDAP μέσα από παρασκηνιακές ίντριγκες με τον Γκρέγκορ Στράσερ[289], έπεσαν στο κενό, η πολιτική κατάσταση οξύνθηκε στα άκρα. Ο Σλάιχερ όχι μόνο απέτυχε να εξασφαλίσει μια πλειοψηφία ανοχής στο Κοινοβούλιο (Ράιχσταγκ), αλλά, στο πλαίσιο της δήθεν επανεκκίνησης της οικονομίας που διακήρυττε, ο αριθμός των ανέργων εκτοξεύτηκε κατά 250.000 άτομα μέσα στις πρώτες 14 ημέρες της διακυβέρνησής του. Τον Ιανουάριο του 1933, δηλαδή μόλις έναν μήνα αφότου ανέλαβε την εξουσία, ο Σλάιχερ δεν έβλεπε πλέον άλλη διέξοδο από το να διαλύσει το Κοινοβούλιο και να κυβερνήσει μέσω ενός στρατιωτικού υπουργικού συμβουλίου, το οποίο θα στηριζόταν αποκλειστικά και μόνο στην εμπιστοσύνη του Προέδρου του Ράιχ.

Πριν όμως προχωρήσει το σχέδιο για μια στρατιωτική δικτατορία, ο γέροντας, ο φον Χίντενμπουργκ[290], που γενικά έδειχνε μεγάλη εμπιστοσύνη στον στρατηγό Σλάιχερ, φοβήθηκε. Κι αυτό γιατί, στο βάθος της ψυχής του, ο γέροντας ήταν αντίθετος στο να ανακατεύονται οι στρατιωτικοί με την πολιτική. Επιπλέον, όσον αφορά την παραχώρηση πολιτικών εξουσιών, δεν πήγαινε ποτέ παραπέρα από εκεί που θεωρούσε ότι του επέτρεπε ο συνταγματικός του όρκος.

Λόγω αυτής της έντασης στην πολιτική κατάσταση, ο γέροντας έβαλε τον φον Πάπεν να έρθει σε επαφή μαζί του, δηλαδή με το αφεντικό, και να βολιδοσκοπήσει κατά κάποιον τρόπο το έδαφος στην περίφημη συνάντηση[291]

---

288. Ο Αντιστράτηγος Κουρτ φον Σλάιχερ (Kurt von Schleicher) (1882 – 1934), συμπολεμιστής του Χίντενμπουργκ στο σύνταγμα, κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, υπηρέτησε σαν επιτελάρχης στην Ανώτατη Στρατιωτική Διοίκηση του Χίντενμπουργκ, από το 1919 ήταν επικεφαλής του πολιτικού τμήματος και από το 1929 επικεφαλής του υπουργικού γραφείου στο υπουργείο Άμυνας του Ράιχ, το 1932 έγινε υπουργός Άμυνας και από τις 2 Δεκεμβρίου 1932 έως τις 29 Ιανουαρίου 1933, Καγκελάριος του Ράιχ. Η προσπάθειά του να αποτρέψει την ανάληψη της εξουσίας από τον Χίτλερ μέσω συμμαχίας με τα συνδικάτα και διασπώντας το NSDAP (με τη βοήθεια του ηγέτη της οργάνωσης του Ράιχ, Γκρέγκορ Στράσσερ) απέτυχε. Τουφεκίστηκε χωρίς δίκη στο πλαίσιο της υπόθεσης Ρεμ.

289. Ο Γκρέγκορ Στράσσερ (1892–1934), φαρμακοποιός από το Λάντσχουτ και απόστρατος υπολοχαγός, ήταν περιφερειάρχης και ηγέτης των SA στην Κάτω Βαυαρία το 1923, συμμετείχε στο πραξικόπημα του Χίτλερ στο Μόναχο, οργάνωσε το NSDAP στη Βόρεια Γερμανία μετά την επανίδρυσή του το 1925 και, ως επικεφαλής της οργάνωσης του Ράιχ, ήταν στην πράξη αναπληρωτής του Χίτλερ μέχρι τον Δεκέμβριο του 1932. Αυτό που ο Χίτλερ δεν ξέχασε ποτέ ήταν ότι στα τέλη του 1925/αρχές του 1926, με την υποστήριξη του τότε διευθύνοντος συμβούλου του, Δρ. Γκέμπελς, είχε καταβάλει μια προσπάθεια για την απομάκρυνση του Χίτλερ από την ηγεσία του κόμματος μέσω των αποφασιστικών οργάνων του NSDAP. Λόγω της συνεργασίας του με τον Καγκελάριο του Ράιχ, Στρατηγό φον Σλάιχερ – την οποία ανέλαβε ενάντια στις ρητές εντολές του Χίτλερ – αναγκάστηκε να παραιτηθεί από όλα τα κομματικά του αξιώματα στις 8 Δεκεμβρίου 1932, για «προδοσία κατά του κόμματος». Το 1934, εκτελέστηκε χωρίς δίκη στο πλαίσιο της υπόθεσης Ρεμ.

290. Ο Στρατάρχης Πάουλ φον Μπενέκεντορφ και φον Χίντενμπουργκ (Paul von Beneckendorff und von Hindenburg) (2 Οκτωβρίου1847 –2 Αυγούστου1934 (υπηρέτησε σαν Πρώσος αξιωματικός στους πολέμους του 1866 και του 1870/71. Σαν Αρχιστράτηγος της 8ης Στρατιάς στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, απελευθέρωσε την Ανατολική Πρωσία από τη ρωσική κατοχή με τις μάχες του Τάνενμπεργκ (26-30 Αυγούστου 1914) και των Λιμνών Μαζούρ (1-11 Σεπτεμβρίου 1914). Στα τέλη Αυγούστου 1916, ο Χίντενμπουργκ έγινε Αρχηγός της Ανώτατης Στρατιωτικής Διοίκησης. Μετά τον χαμένο Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, οδήγησε τις γερμανικές στρατιές της πρώτης γραμμής πίσω στη Γερμανία χωρίς μεγάλες απώλειες. Από τις 26 Απριλίου 1926 μέχρι τον θάνατό του, ήταν Πρόεδρος του Γερμανικού Ράιχ.

291. Στο σπίτι του τραπεζίτη της Κολωνίας Κουρτ Μπάρον φον Σρέντερ (Kurt Freiherr von Schröder) στις 4 Ιανουαρίου 1933.

της Κολωνίας. Το αφεντικό αποκόμισε τότε την εντύπωση ότι τα πράγματα πήγαιναν πολύ καλά γι' αυτόν. Γι' αυτό και ξεκαθάρισε ότι δεν ήταν με κανέναν τρόπο διατεθειμένος να δεχτεί συμβιβαστικές λύσεις. Στη συνέχεια, έριξε όλο του το βάρος στον προεκλογικό αγώνα του Λίπε, παλεύοντας με τρομερή ενέργεια και δίνοντας τον ίδιο του τον εαυτό.

Αφού κερδήθηκε η εκλογική νίκη στο Λίπε[292] – η σημασία της οποίας δεν ήταν αρκετά σημαντική – το περιβάλλον του γέροντα ήρθε ξανά σε επαφή μαζί του. Στο σπίτι του φον Ρίμπεντροπ[293] κανονίστηκε μια συνάντηση με τον γιο του Χίντενμπουργκ[294] και τον φον Πάπεν. Σε αυτή τη συζήτηση, εξέθεσε χωρίς περιστροφές την άποψή του για την πολιτική κατάσταση και δήλωσε ανοιχτά ότι, κατά τη γνώμη του, κάθε εβδομάδα που περνούσε περιμένοντας ήταν χαμένος χρόνος. Μόνο μια συσπείρωση όλων των κομμάτων – εκτός από τα αστικά μικροκόμματα που έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσαν να νικήσουν – θα μπορούσε πια να σώσει την κατάσταση. Αυτή τη συσπείρωση όμως, μπορούσε να την εγγυηθεί μόνο αν ο ίδιος γινόταν Καγκελάριος του Ράιχ.

Τέτοιες συζητήσεις, που τότε το μόνο που έκαναν ήταν να τον αποσπούν από τη δουλειά του στο Κίνημα, τις είχε δεχτεί επειδή έδινε τεράστια σημασία στη νόμιμη ανάληψη της Καγκελαρίας – δηλαδή σε μια ανάληψη που θα γινόταν, ας πούμε, με τις ευλογίες του γέροντα. Μόνο η νομιμότητα της Καγκελαρίας του, βλέπετε, θα μπορούσε να τον γλιτώσει από το να πρέπει, πριν καν ξεκινήσει οποιοδήποτε έργο ανοικοδόμησης, να πολεμήσει και να εξουδετερώσει όλες τις άλλες πολιτικές δυνάμεις σαν αντιπολίτευση, και να είναι συνεχώς αντιμέτωπος με δυσκολίες από την πλευρά του Στρατού (Ράιχσβερ).

Η στάση του στρατού απέναντι στην Καγκελαρία του έπαιξε ιδιαίτερο ρόλο σε αυτούς τους υπολογισμούς. Κι αυτό γιατί, αν η ανάληψη της εξουσίας δεν ήταν νόμιμη, ο στρατός θα μπορούσε να γίνει εστία πραξικοπημάτων – τύπου Ρεμ – και άρα να αποβεί επικίνδυνος. Αντίθετα, με μια νόμιμη ανάληψη της εξουσίας, ο Στρατός θα μπορούσε να περιοριστεί στα καθαρά στρατιωτικά του καθήκοντα. Αυτό θα κρατούσε μέχρι να εφαρμοστεί η γενική επιστράτευση, οπότε ολόκληρος ο λαός – και μαζί του το εθνικοσοσιαλιστικό πνεύμα – θα εισέρεε στο στράτευμα. Έτσι, με μια ασταμάτητη και διαρκώς αυξανόμενη δύναμη, το πνεύμα αυτό θα παραμέριζε όλα τα στοιχεία που ήταν αντίθετα στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, και ειδικά το σώμα των αξιωματικών.

Αφού στις 22 Ιανουαρίου 1933 η παρέλαση των SA μπροστά από το Σπίτι του Καρλ Λίμπκνεχτ (Karl-Liebknecht-Haus – αρχηγείο της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας) στο Βερολίνο προκάλεσε τεράστιο πλήγμα στο γόητρο του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας (KPD) και αναστάτωσε ολόκληρη την πόλη, στις 24 Ιανουαρίου 1933 ο φον Πάπεν του ζήτησε ξανά μια συνάντηση. Ο Πάπεν τού αποκάλυψε τότε ότι ο Σλάιχερ είχε ζητήσει επίσημα από τον γέροντα έκτακτες εξουσίες για να επιβάλει στρατιωτική δικτατορία. Όμως ο γέροντας απέρριψε αυτό το αίτημα και δήλωσε πλέον έτοιμος να αναθέσει στον Αδόλφο Χίτλερ τον σχη-

292. Στις εκλογές στο ελεύθερο κράτος του Λίπε, το NSDAP κέρδισε το 40% όλων των ψήφων έναντι του ανταγωνισμού από πολλά άλλα κόμματα και στη συνέχεια σχημάτισε την κυβέρνηση του κρατιδίου.
293. Στο Βερολίνο-Ντάλεμ στις 22 Ιανουαρίου 1933.
294. Ο Υποστράτηγος Όσκαρ φον Χίντενμπουργκ (Oskar von Hindenburg), ένας πολύτιμος αξιωματικός του γενικού επιτελείου, ήταν ο επικεφαλής των υπασπιστών του πατέρα του, του Προέδρου του Ράιχ.

ματισμό κυβέρνησης, στη βάση ενός εθνικού μετώπου, με τον όρο ο φον Πάπεν να γίνει Αντικαγκελάριος. Εκείνος δέχτηκε την ενημέρωση χωρίς να μπει σε καμία συζήτηση για λεπτομέρειες, και έθεσε σαν βασικούς του όρους τη διάλυση του Ράιχσταγκ και την προκήρυξη νέων εκλογών. Μάλιστα, απέφυγε μια διακριτική πρόταση για μια δεκάλεπτη συζήτηση με τον γέροντα, με τη δικαιολογία ότι την επόμενη μέρα θα έλειπε από το Βερολίνο. Μετά την περσινή εμπειρία, ήθελε να αποφύγει κάθε αδικαιολόγητη αισιοδοξία ανάμεσα στα μέλη του κόμματος, την οποία συνήθιζαν να προκαλούν οι συναντήσεις με τον γέροντα.

Με αφορμή τη συζήτηση με τον φον Πάπεν, βρήκε την ευκαιρία να εντείνει τις διαπραγματεύσεις που είχε ήδη ξεκινήσει ο Γκέρινγκ για έναν πιθανό σχηματισμό κυβέρνησης. Οι διαπραγματεύσεις αυτές αποδείχτηκαν εξαιρετικά δύσκολες με τους Γερμανούς Εθνικιστές (Deutschnationale). Κι αυτό γιατί η απληστία του μυστικοσυμβούλου Άλφρεντ Χούγκενμπεργκ (Alfred Hugenberg) για υπουργικές καρέκλες δεν είχε καμία σχέση με την πραγματική δύναμη του κόμματός του. Επιπλέον, επειδή φοβόταν τη μείωση των ποσοστών του, δεν ήθελε με τίποτα να ακούσει για διάλυση του Ράιχσταγκ. Όταν, μετά από μια σύντομη απουσία από το Βερολίνο, κάθισε ο ίδιος στις 27 του μηνός στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τον Χούγκενμπεργκ, ούτε αυτός κατάφερε να βγάλει κάποιο ουσιαστικό αποτέλεσμα.

Οι προκαταρκτικές διαπραγματεύσεις για τον σχηματισμό κυβέρνησης έγιναν ακόμα πιο δύσκολες εξαιτίας του κύκλου γύρω από τον στρατηγό Σλάιχερ, οι οποίοι προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να φέρουν εμπόδια. Ο πιο στενός συνεργάτης του Σλάιχερ και αρχηγός του στρατού ξηράς, ο στρατηγός Κουρτ φον Χάμερσταϊν-Έκβορντ (Kurt von Hammerstein-Equord), δεν ντράπηκε μάλιστα καθόλου να του τηλεφωνήσει προσωπικά και να του ξεκαθαρίσει ότι «ο στρατός (Ράιχσβερ) δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να δεχτεί την Καγκελαρία του».

Αν όμως οι κύριοι γύρω από τον Σλάιχερ νόμιζαν ότι με τέτοια καμώματα θα κλόνιζαν τις αποφάσεις του, είχαν κάνει πολύ μεγάλο λάθος. Η μόνη του αντίδραση ήταν ότι τόνισε ιδιαίτερα στον Γκέρινγκ να δεχτεί σαν υπουργό Άμυνας (Ράιχσβερ) μόνο έναν στρατηγό ο οποίος θα είχε την εμπιστοσύνη του – όπως ο στρατηγός φον Μπλόμπεργκ, που του είχαν συστήσει από την Ανατολική Πρωσία.

Ο στρατηγός Βέρνερ φον Μπλόμπεργκ (1876 έως 1946), έμπειρος επιτελικός αξιωματικός του Α' Παγκοσμίου Πολέμου παρασημοφορημένος με το «Μετάλλιο της Αξίας» (Pour le Mérite), διετέλεσε μεταξύ άλλων αρχηγός του Γραφείου Στρατεύματος (του Γενικού Επιτελείου) της Ράιχσβερ (από το 1927). Εκπροσωπώντας το υπουργείο Άμυνας, πραγματοποίησε εκπαιδευτικά ταξίδια στις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ κατά τα έτη 1928 – 1930, στη συνέχεια έγινε διοικητής μεραρχίας και στρατιωτικός διοικητής στην Ανατολική Πρωσία, το 1932 ηγήθηκε της αντιπροσωπείας αφοπλισμού του στρατού στη Γενεύη και στις 30 Ιανουαρίου 1933 έγινε υπουργός Άμυνας. Μετά την επαναφορά της γενικής επιστράτευσης, ο Χίτλερ τον διόρισε υπουργό Πολέμου του Ράιχ στις 21 Μαΐου 1933, και μετά την ανακατάληψη της Ρηνανίας – η οποία είχε αποστρατιωτικοποιηθεί με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών – τον ονόμασε Στρατάρχη. Ο Μπλόμπεργκ παραιτήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 1938, επειδή στον δεύτερο γάμο του παντρεύτηκε, χωρίς να το γνωρίζει, μια πρώην σεσημασμένη ιερόδουλη του Βερολίνου, τη Λουίζε Μαργκαρέτε (γνωστή ως

«Εύα») Γκρουν από το Νοϊκέλν του Βερολίνου. Ο Χίτλερ λυπήθηκε πολύ για την παραίτηση του Μπλόμπεργκ – την οποία απαιτούσαν οι υπόλοιποι στρατηγοί – καθώς τον εκτιμούσε προσωπικά. Σε αντίθεση με τους περισσότερους στρατηγούς, όποτε συναντούσε τον Μπλόμπεργκ (για παράδειγμα στο εστιατόριο του ξενοδοχείου «Τέσσερις εποχές» (Vierjahreszeiten) στο Μόναχο) του έδινε πάντα το χέρι και άλλαζε δυο κουβέντες μαζί του. Ωστόσο, επειδή είχε διατελέσει μάρτυρας στον γάμο του, δεν του συγχώρεσε ποτέ αυτή τη δημόσια ντροπή. Επίσης, δεν προσπάθησε ποτέ να τον επαναφέρει στην ενεργό δράση, καθώς ο Μπλόμπεργκ δεν πίστευε στη δημιουργία μιας γερμανοβρετανικής συμμαχίας για τη «νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη» και προειδοποιούσε με τον πιο έντονο τρόπο ενάντια σε έναν πόλεμο της Γερμανίας με την ΕΣΣΔ. Αντίθετα, υποστήριζε μάλιστα μια περιορισμένη γερμανορωσική συνεργασία σε πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο.

Στις 28 Ιανουαρίου το σύστημα της Βαϊμάρης κατέρρευσε πλέον οριστικά. Ο Σλάιχερ υπέβαλε την παραίτησή του, ο Πάπεν έλαβε εντολή από τον γέροντα να βολιδοσκοπήσει τα κόμματα για τις πιθανότητες σχηματισμού νέας κυβέρνησης, και ο ίδιος, το αφεντικό, ξεκαθάρισε ότι δεν επρόκειτο πια να δεχτεί καμία ενδιάμεση λύση.

Όπως ήταν φυσικό, η 29η Ιανουαρίου έφερε μαζί της ένα πλήθος διαπραγματεύσεων. Κατά τη διάρκειά τους, το αφεντικό κατάφερε να πείσει τον Χούγκενμπεργκ για την ανάγκη διάλυσης του Ράιχσταγκ, δίνοντάς του σαν αντάλλαγμα τα υπουργεία που ζητούσε, μιας και η συνεργασία με την υπάρχουσα σύνθεση του κοινοβουλίου ήταν εντελώς αδύνατη. Το απόγευμα, ο Γκέρινγκ τού έφερε τελικά τα νέα: την επομένη, ο γέροντας θα του ανέθετε και επίσημα την Καγκελαρία και τον σχηματισμό κυβέρνησης.

Αργά το απόγευμα, μας ξάφνιασε η είδηση για ένα πραγματικά τρελό σχέδιο της κλίκας του Σλάιχερ. Όπως μάθαμε από τον αντισυνταγματάρχη Αλβενσλέμπεν295, ο στρατηγός φον Χάμερσταϊν296 είχε θέσει σε επιφυλακή τη φρουρά του Πότσδαμ, δίνοντας μάλιστα εντολή για άνοιγμα πυρός. Επιπλέον, σχεδίαζαν να απομακρύνουν με τη βία τον γέροντα στην Ανατολική Πρωσία. Με αυτόν τον τρόπο ήθελαν να τον εμποδίσουν να παρέμβει, ώστε να ματαιώσουν την ανάληψη της εξουσίας από το NSDAP επιστρατεύοντας τον στρατό (Ράιχσβερ).

Σαν μέτρο αντιμετώπισης αυτής της απόπειρας πραξικοπήματος, έβαλε τον αρχηγό των SA στο Βερολίνο, τον κόμη Χέλντορφ[297], να θέσει σε επιφυλακή το σύνολο των SA του Βερολίνου. Επιπλέον, ειδοποιήθηκε ο Αστυνομικός

---

295. Ο Αντισυνταγματάρχης (ε.α.) Βέρνερ φον Αλβενσλέμπεν (Werner von Alvensleben) ήταν γραμματέας της «Λέσχης Κυρίων» στο Βερολίνο, στην οποία σύχναζε η στρατιωτική και συντηρητική-πολιτική ελίτ της εποχής, συμπεριλαμβανομένου του Προέδρου του Ράιχ φον Χίντενμπουργκ. Το πιο εξέχον μέλος της Λέσχης Κυρίων ήταν ο Καγκελάριος του Ράιχ (αργότερα Αντικαγκελάριος) Φραντς φον Πάπεν.

296. Ο Στρατηγός Κουρτ φον Χάμερσταϊν-Ίκορντ (Kurt von Hammerstein-Equord) ήταν επικεφαλής της Στρατιωτικής Διοίκησης της Ράιχσβερ από το 1930 έως το 1934.

297. Ο Βολφ-Χάινριχ Κόμης φον Χέλντορφ (Wolf-Heinrich Graf von Helldorff), αξιωματικός καριέρας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, μαχητής των Φράικορπς, εθνικοσοσιαλιστής βουλευτής ομόσπονδου κρατιδίου από το 1924, αργότερα διευθυντής του ιπποτροφείου Χάρτσμπουργκ και από το 1931 ηγέτης των SA στο Βερολίνο-Βρανδεμβούργο, έγινε πρόεδρος της αστυνομίας του Πότσνταμ τον Μάρτιο του 1933, πρόεδρος της αστυνομίας του Βερολίνου τον Ιούλιο του 1935, και εκτελέστηκε το 1944 ως συμμετέχων στην απόπειρα δολοφονίας της 20ής Ιουλίου 1944.

το σύνολο των SA του Βερολίνου. Επιπλέον, ειδοποιήθηκε ο Αστυνομικός Διευθυντής Βέκε[298], που θεωρούνταν άνθρωπος εμπιστοσύνης, ώστε να κάνει τις απαραίτητες προετοιμασίες για μια αστραπιαία κατάληψη της Βιλχελμστράσε από 6 τάγματα της αστυνομίας. Μέσω του φον Πάπεν, ενημέρωσε τον γέροντα για τα σχέδια της κλίκας του Σλάιχερ. Τέλος, έδωσε εντολή στον στρατηγό φον Μπλόμπεργκ, ο οποίος είχε επιλεγεί οριστικά για τη θέση του υπουργού Άμυνας, να πάει αμέσως στον γέροντα για να ορκιστεί μόλις έφτανε στο Βερολίνο (κάτι που ήταν προγραμματισμένο για τις 30 Ιανουαρίου γύρω στις 8 το πρωί), ώστε σαν ανώτατος διοικητής του στρατού να μπορεί να καταστείλει αμέσως κάθε πιθανή απόπειρα πραξικοπήματος.

Στις 30 Ιανουαρίου 1933, στις 11 το πρωί, κατάφερε να αναφέρει στον γέροντα ότι το νέο υπουργικό συμβούλιο είχε σχηματιστεί και ότι υπήρχε στο Ράιχσταγκ η απαραίτητη, βάσει του συντάγματος, πλειοψηφία βουλευτών για την ανάληψη της διακυβέρνησης. Αμέσως μετά, έλαβε από τα χέρια του γέροντα τον επίσημο διορισμό του σαν Καγκελάριος του Γερμανικού Ράιχ.

Το ξεκίνημα όμως του κυβερνητικού του έργου με αυτό το υπουργικό συμβούλιο κάθε άλλο παρά εύκολο ήταν. Εκτός από τον Φρικ, δεν είχε αρχικά κανέναν άλλον εθνικοσοσιαλιστή υπουργό στην κυβέρνηση. Μερικοί από τους υπόλοιπους άνδρες, για παράδειγμα ο Μπλόμπεργκ και ο Νόιρατ, τάχθηκαν βέβαια αμέσως στο πλευρό του, άλλοι όμως ήθελαν οπωσδήποτε να κάνουν του κεφαλιού τους. Ο επίτροπος εργασίας Γκύντερ Γκερέκε (Günther Gereke), ο οποίος αργότερα (στις 24 Μαρτίου 1933) συνελήφθη και καταδικάστηκε για κατάχρηση, συμπεριφερόταν μάλιστα από την πρώτη στιγμή σαν ο πιο ορκισμένος εχθρός του. Γι' αυτό και χάρηκε ιδιαίτερα όταν ο Ζέλντε[299] ήρθε να τον βρει και του δήλωσε ότι ο κύβος ερρίφθη: η οργάνωσή του, η ένωση βετεράνων «Ατσάλινα Κράνη», δεν θα στεκόταν πλέον εμπόδιο στην πορεία που ήθελε να ακολουθήσει το αφεντικό.

Στις δυσκολίες που προέκυπταν από τη σύνθεση του υπουργικού συμβουλίου ήρθε να προστεθεί και το γεγονός ότι ο γέροντας του είχε αναθέσει την Καγκελαρία μόνο και μόνο επειδή δεν μπορούσε πια να βρεθεί καμία άλλη συνταγματική λύση για την κυβερνητική κρίση. Αυτό φάνηκε κυρίως από το ότι ο γέροντας είχε συνδέσει εξαρχής τον διορισμό του με μια σειρά από όρους. Συγκεκριμένα, είχε διατάξει ότι όλα τα ζητήματα που αφορούσαν την Ράιχσβερ, το υπουργείο Εξωτερικών και τη στελέχωση των διπλωματικών θέσεων στο εξωτερικό, παρέμεναν αποκλειστικά στη δική του κρίση. Επιπλέον, είχε ορίσει ότι θα δεχόταν το αφεντικό για ενημέρωση μόνο παρουσία του φον Πάπεν[300]. Όσο για την υπογραφή του γέροντα για τη διάλυση του Ράιχσταγκ –

---

298. Ο Αστυνομικός Διευθυντής Βάλτερ Βέκε (Walter Wecke), το 1933 επικεφαλής του «Τμήματος Αστυνομίας Βέκε», αργότερα έγινε διοικητής του Συντάγματος «Χέρμαν Γκέρινγκ».

299. Ο Φραντς Ζέλντε (Franz Seldte), ιδιοκτήτης εργοστασίου, ίδρυσε το 1918 σαν Λοχαγός στις εφεδρείες τους «Stahlhelm» (Ατσάλινο Κράνος) στο Μαγδεμβούργο, μια ένωση στρατιωτών του μετώπου, τους οποίους μετέφερε στις τάξεις των SA και έγινε Αντιστράτηγος (Obergruppenführer) και επικεφαλής του γραφείου εφοδιασμού. Τα «Ατσάλινα Κράνη» είχαν 10.000 τοπικές ενώσεις, 70.000 διευθυντικά στελέχη και πάνω από ένα τέταρτο του εκατομμυρίου μέλη. Στα επίτιμα μέλη περιλαμβάνονταν οι Στρατάρχες φον Χίντενμπουργκ και φον Μάκενσεν. Ο Ζέλντε ήταν υπουργός Εργασίας του Ράιχ από το 1933 έως το 1945.

300. Ο Φραντς φον Πάπεν, γεννημένος το 1879, ήταν αξιωματικός καριέρας, από το 1914 έως το 1916, υπηρέτησε σαν Γερμανός στρατιωτικός ακόλουθος στην πρεσβεία στην Ουάσινγκτον και στην πρεσβεία στο Μεξικό, το 1917/1918 επικεφαλής του Γενικού Επιτελείου της 4ης Οθωμανικής (Τουρκικής) Στρατιάς, από το 1920 έως το 1928 και από το 1930 έως το 1932 βουλευτής του Πρωσικού τοπικού

αφού πρώτα το αφεντικό κατάφερε να περάσει με το ζόρι την απόφαση από το υπουργικό συμβούλιο στις 31 Ιανουαρίου 1933 – την εξασφάλισε μόνο μετά από έντονη αντίσταση του γέροντα και χάρη στη μεσολάβηση του Μάισνερ.

Μετά από 8 με 10 ημέρες, όμως, η στάση του γέροντα απέναντί του είχε ήδη αλλάξει. Ο γέροντας θέλησε τότε να του μιλήσει για κάποιο ζήτημα, αλλά εκείνος, τηρώντας τυπικά το καθήκον του, του επισήμανε ότι δεν επιτρεπόταν να προσέλθει για ενημέρωση χωρίς τη συνοδεία του φον Πάπεν και ότι ο Πάπεν έλειπε εκείνη την ώρα από το Βερολίνο. Ο γέροντας του απάντησε τότε ότι ήθελε να δει εκείνον μόνο του, και ότι στο εξής η συνοδεία του φον Πάπεν δεν ήταν απαραίτητη.

Μετά από 3 εβδομάδες, ο γέροντας είχε ήδη κερδηθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε για πρώτη φορά τού έδειξε πατρική στοργή και, ενόψει του προεκλογικού αγώνα για τις εκλογές της 5ης Μαρτίου, του είπε: «Τι θα κάνουμε όμως αν δεν πάρετε την πλειοψηφία; Τότε θα έχουμε πάλι τα ίδια!». Όταν άρχισαν να καταφθάνουν τα πρώτα μηνύματα για τα εκλογικά αποτελέσματα, ο γέροντας ήταν πλέον τόσο ειλικρινά στο πλευρό του, που δήλωσε με έναν τόνο ανακούφισης και χαράς στη φωνή του: «Τώρα ο Χίτλερ θα κερδίσει». Και όταν οι εκλογές έληξαν με μια τεράστια νίκη του NSDAP, ομολόγησε ανοιχτά ότι, στο βάθος της ψυχής του, όλο αυτό το κοινοβουλευτικό πανηγύρι τού ήταν ξένο και αντιπαθητικό, και ότι τώρα έπρεπε να τελειώνει μια για πάντα αυτή η ιστορία με τις εκλογές.

Στις εκλογές του Ράιχσταγκ της 5ης Μαρτίου 1933, το NSDAP συγκέντρωσε περίπου 17,3 εκατομμύρια ψήφους. Αυτό αντιστοιχούσε τότε σχεδόν στο 44% όλων των ψήφων. Έτσι, εξασφάλισε 288 έδρες, στις οποίες προστέθηκαν 52 έδρες του «Γερμανικού Εθνικού Λαϊκού Κόμματος» (Deutschnationale Volkspartei και των «Ατσάλινων Κρανών, Ένωση Στρατιωτών Μετώπου» (Stahlhelm, Bund der Frontsoldaten). Για το κυβερνητικό του έργο, ο Χίτλερ είχε έτσι 340 από τις 647 έδρες του Ράιχσταγκ, δηλαδή την απόλυτη πλειοψηφία. Σε αυτές τις εκλογές, ο Χίτλερ ήταν για πρώτη φορά υποψήφιος προσωπικά για μια γερμανική κοινοβουλευτική έδρα, προκειμένου να υπογραμμίσει με αυτόν τον τρόπο τη σημασία της αναμέτρησης. Για να εδραιώσει την επιτυχία του, στις 12 Νοεμβρίου 1933 υπέβαλε ολόκληρη την εσωτερική και εξωτερική του πολιτική σε δημοψήφισμα. Έλαβε 40.632.628 ψήφους υπέρ έναντι 2.101.191 ψήφων κατά. Στις εκλογές του Ράιχσταγκ που διεξήχθησαν ταυτόχρονα, η ενιαία λίστα του NSDAP έλαβε 39.663.222 ψήφους, δηλαδή το 92,2% και 661 έδρες (639 μέλη του NSDAP και 22 «καλεσμένους»). Ακόμη και η «Κεντρική Ένωση Γερμανών Πολιτών Ιουδαϊκού Θρησκεύματος» είχε καλέσει τα μέλη της να προσέλθουν ομαδικά στις κάλπες, να ψηφίσουν εθνικοσοσιαλιστικά και να δώσουν την έγκρισή τους στην πολιτική του Χίτλερ.

Το ότι ο γέροντας[301], παρά την ηλικία του, παρέμενε ακόμα και τότε ένας αν-

κοινοβουλίου του Κόμματος του Κέντρου, το 1932 έγινε Καγκελάριος του Ράιχ και Επίτροπος του Ράιχ για την Πρωσία. Στις 30 Ιανουαρίου 1933, ήταν Αντικαγκελάριος του Χίτλερ. Μετά την υπόθεση Ρεμ, στην οποία φέρεται να είχε σχέση, εγκατέλειψε την κυβέρνηση του Χίτλερ. Από το 1934 έως το 1938, ήταν απεσταλμένος ή πρέσβης στη Βιέννη, και από το 1939 έως το 1944, πρέσβης στην Τουρκία.

301. Ο Χίντενμπουργκ, για παράδειγμα, απέρριψε την προτεινόμενη «υποστήριξη» του Χίτλερ για τον τότε υπουργό Εξωτερικών του Ράιχ φον Νόιρατ με έναν «πρέσβη ειδικών αποστολών τον Ρίμπεντροπ» με μία μόνο πρόταση: «Απλώς κρατήστε αυτόν τον πωλητή σαμπάνιας μακριά μου!»

θρωπος με προσωπικότητα και εκτόπισμα, φάνηκε με αφορμή μια αναφορά του πρεσβευτή Ναντόλνυ[302] για τις διαπραγματεύσεις αφοπλισμού στη Γενεύη. Η πρόταση του Ναντόλνυ ήταν να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις των εχθρικών δυνάμεων για άμεσες παραχωρήσεις αφοπλισμού από την πλευρά της Γερμανίας, ενώ ο αφοπλισμός των άλλων δυνάμεων θα ακολουθούσε μετά από μερικά χρόνια. Αφού το αφεντικό απέρριψε κατηγορηματικά αυτή την πρόταση και ενημέρωσε σχετικά τον γέροντα, ο Ναντόλνυ – χωρίς να πει κουβέντα στον ίδιο το αφεντικό – ζήτησε ακρόαση από τον γέροντα για να του εκθέσει τις απόψεις του. Ο γέροντας όμως τον πέταξε έξω και αργότερα διηγούνταν το περιστατικό λέγοντας ότι δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να πιστεύει κανείς ότι θα άλλαζε γνώμη επειδή του τα είπε ο Ναντόλνυ. Αντίθετα, τον ξαπέστειλε λέγοντάς του: «Εσείς είστε με το μέρος της Μόσχας, στα τσακίδια λοιπόν να πάτε εκεί!».

Το περιστατικό αυτό ήταν άλλωστε χαρακτηριστικό για τον ιδιαίτερο τρόπο που είχε ο γέροντας να απλοποιεί όλα τα προβλήματα και να τα φτάνει στην ουσία τους. Ο γέροντας είχε καταλάβει ξεκάθαρα τι είδους παιχνίδι και τι ίντριγκες σχεδίαζαν εις βάρος μας στη Διάσκεψη Αφοπλισμού της Γενεύης· ότι ήθελαν, δηλαδή, να υπογράψουμε εμείς όρους τους οποίους οι άλλοι δεν είχαν καμία πρόθεση να τηρήσουν για τον εαυτό τους. Γι' αυτό και ενέκρινε την κίνηση που έγινε στις 14 Οκτωβρίου 1933, στη 1 το μεσημέρι. Μόλις λίγα λεπτά αφού ο Μακντόναλντ[303] είχε ανακοινώσει στη Γενεύη, σε συνεδρίαση των μελών της Κοινωνίας των Εθνών, τις απαιτήσεις αφοπλισμού προς τη Γερμανία, ο επικεφαλής του γραφείου τύπου του Ράιχ, ο Βάλτερ Φουνκ, παρέδωσε στον παγκόσμιο Τύπο την απόφαση του υπουργικού συμβουλίου της γερμανικής κυβέρνησης για την αποχώρησή μας από την Κοινωνία των Εθνών. Όταν ο γερμανικός λαός επικύρωσε την αποχώρηση αυτή – και άρα την πολιτική του αφεντικού – με το 95% των ψήφων, δηλαδή με ένα τεράστιο «Ναι», ο γέροντας χάρηκε πραγματικά με όλη του την καρδιά.

Ακόμα και στην εκτίμηση του ζητήματος για την ανακατάληψη της αποστρατιωτικοποιημένης Ρηνανίας[304], ο γέροντας ήταν υπέροχος και εντυπωσίασε με τη λεβέντικη στάση του. Αντίθετα, οι υπουργοί έπρεπε να πειστούν ένας προς ένας για το σχέδιο της εισβολής του στρατού (Βέρμαχτ) σε αυτή τη ζώνη της Ρηνανίας. Ο Πάπεν μάλιστα τρομοκρατήθηκε, καθώς οι Γάλλοι είχαν απειλήσει από την πλευρά τους με αντίποινα κατοχής σε μια τέτοια περίπτωση. Εκείνος όμως, το αφεντικό, είχε τη γνώμη ότι οι Γάλλοι ας κατελάμβαναν και το Μάιντς, αν με αυτόν τον τρόπο κερδίζαμε την απαραίτητη ελευθερία κινήσεων ώστε τουλάχιστον στο υπόλοιπο Ράιχ να μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε και, πάνω απ' όλα, να εξοπλιστούμε. Και οι εξελίξεις τον δικαίωσαν στη συνέχεια. Αν και ο ίδιος θεώρησε σωστό τότε να πάει ο ίδιος στα δυτικά για να εξασφαλίσει την ηρεμία στον γερμανικό λαό, ο λαός τού έδειξε με τη σειρά του – δίνοντάς του το 99% όλων των ψήφων στις εκλογές του Ράιχσταγκ της 29ης Μαρτίου 1936 – ότι τον είχε καταλάβει απόλυτα.

---

302. Ο πρέσβης Ρούντολφ Ναντόλνυ (Rudolf Nadolny) ήταν επικεφαλής της αντιπροσωπείας αφοπλισμού του Γερμανικού υπουργείου Εξωτερικών στη Γενεύη το 1932/33. Στη συνέχεια έγινε πρέσβης στη Μόσχα. Εκεί, το 1934, τον διαδέχθηκε ο κόμης Φρίντριχ Βέρνερ φον ντερ Σούλενμπουργκ (Friedrich-Werner Graf von der Schulenburg)

303. Ο Τζέιμς Ράμσεϊ ΜακΝτόναλντ (James Ramsay MacDonald) πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας από το 1929 έως το 1935. Ο ΜακΝτόναλντ ήταν συνιδρυτής και ηγέτης του Εργατικού Κόμματος.

304. Πραγματοποιήθηκε μόλις στις 7 Μαρτίου 1936.

Δεν ήταν καθόλου εύκολο κάθε φορά να πείσει κανείς τον γέροντα για ένα ζήτημα· όταν όμως αυτό επιτυγχανόταν, εκείνος δινόταν ολοκληρωτικά σε αυτόν τον σκοπό. Για παράδειγμα, αρχικά δεν ήθελε να ακούσει κουβέντα για μέτρα εναντίον των Ιουδαίων. Όταν όμως, σε ένα δείπνο στη σουηδική πρεσβεία όπου συμμετείχαν και οι δύο, ο βασιλιάς της Σουηδίας (Γουσταύος Ε') άσκησε κριτική στα γερμανικά αντι-ιουδαϊκά μέτρα, ο γέροντας, με τη βαθιά και ηχηρή φωνή του, απέρριψε αυτά τα σχόλια επισημαίνοντας ότι πρόκειται για εσωτερικές υποθέσεις της Γερμανίας, για τις οποίες αποκλειστικός αρμόδιος να αποφασίσει είναι ο Γερμανός Καγκελάριος.

Ο γέροντας δεν πείστηκε αμέσως ούτε για την ανάγκη λήψης μέτρων που θα περιόριζαν την ελευθερία του Τύπου. Γι' αυτό και το αφεντικό χρησιμοποίησε ένα τέχνασμα, προσεγγίζοντας τον γέροντα με στρατιωτικό τρόπο. Δεν του απευθύνθηκε, δηλαδή, σαν «κύριε Πρόεδρε του Ράιχ», αλλά σαν «κύριε Στρατάρχα», και επιχείρησε να τον πείσει φέρνοντας σαν επιχείρημα ότι ούτε στον στρατό επιτρέπεται η κριτική από τα κάτω προς τα πάνω, παρά μόνο από τα πάνω προς τα κάτω. Διότι πού θα οδηγούσε η κατάσταση αν ο λοχίας ήθελε να κρίνει τις ενέργειες του λοχαγού, ο λοχαγός αυτές του στρατηγού και ούτω καθεξής; Αυτό ο γέροντας το αναγνώρισε. Έτσι, δέχτηκε αμέσως να μεταφερθεί αυτή η λογική και στην κριτική των κυβερνητικών μέτρων από Τον τύπο, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Σε αυτό έχετε απόλυτο δίκιο· κριτική μπορεί να κάνει μόνο όποιος είναι ανώτερος». Και κάπως έτσι, σφραγίστηκε η μοίρα της ελευθερίας του Τύπου.

Το γεγονός ότι ο γέροντας συμπορεύτηκε έτσι και προσπαθούσε συνεχώς να δείξει κατανόηση για τις προθέσεις του αφεντικού, είναι κάτι που πρέπει να του το αναγνωρίσουμε και να το εκτιμήσουμε ιδιαίτερα. Το πόσο πολύ έπρεπε συχνά να απαλλαγεί από παλιές αντιλήψεις φαίνεται από ένα σχόλιο που έκανε καθώς υπέγραφε τον διορισμό του περιφερειάρχη Φρίντριχ Χίλντεμπραντ (Friedrich Hildebrandt) σαν τοποτηρητή του Ράιχ (Reichsstatthalter). Ο γέροντας μουρμούρισε τότε μέσα από τα δόντια του: «Μα καλά, αυτός ο άνθρωπος, σαν πρώην εργάτης γης, δεν θα έπρεπε να είναι ευτυχισμένος που κατάφερε να γίνει βουλευτής του Ράιχσταγκ και να κάτσει επιτέλους στα αυγά του;!».

Η φροντίδα του γέροντα για εκείνον, από τη στιγμή που τον κέρδισε, ήταν πραγματικά συγκινητική. Είχε εκφράσει επανειλημμένα την άποψη ότι έχει έναν Καγκελάριο ο οποίος θυσιάζεται κυριολεκτικά για τη Γερμανία, και ότι ο ίδιος συχνά δεν μπορούσε να κλείσει μάτι τη νύχτα επειδή «ο Καγκελάριός του, στην προσπάθειά του να σώσει τον γερμανικό λαό, πετάει από το ένα μέρος του Ράιχ στο άλλο. Είναι πραγματικά κρίμα κι άδικο που αυτός ο άνθρωπος πρέπει να ανήκει σε κόμμα!»

130 22 Μαΐου 1942, μεσημέρι
(Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο)

Οι φορείς της κατασκοπείας. Στρατιωτικός νόμος κατά των απατεώνων

Κατά τη διάρκεια ενός μεσημεριανού γεύματος στην Καγκελαρία του Ράιχ, το αφεντικό εξήγησε τα εξής: Σήμερα υπάρχουν δύο ομάδες ανθρώπων που ανακατεύονται με την κατασκοπεία, η λεγόμενη «καλή κοινωνία» και το «προλεταριάτο». Η μεσαία τάξη, λόγω των αντιλήψεών της, είναι υπερβολικά συγκροτημένη και έντιμη για να εμπλακεί σε τέτοιες κατασκοπευτικές ενέργειες.

Μετά την απόπειρα δολοφονίας της 20ής Ιουλίου 1944, ο Χίτλερ υποψιαζόταν τον αρχηγό των διαβιβάσεων, στρατηγό Έριχ Φελγκίμπελ (Erich Fellgiebel), ότι είχε προδώσει στους Σοβιετικούς «όλα τα μεγάλα σχέδιά του στη Ρωσία» (και ιδιαίτερα την επιχείρηση «Ακρόπολη» (Zitadelle) στην περιοχή του Κουρσκ και του Ορέλ, στις 3 Ιουλίου 1943). Στην πραγματικότητα, σύμφωνα με τα τωρινά δεδομένα της ιστορικής έρευνας, την προδοσία στο ρωσικό μέτωπο δεν τη διέπραξε ο επικεφαλής, αλλά υπάλληλοι από τις κατώτερες βαθμίδες των διαβιβάσεων: δύο δακτυλογράφοι τηλετυπίας, που ανήκαν στο παράνομο Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας (KPD) και εργάζονταν στο κέντρο ασυρμάτου, τηλεφώνου και τηλετυπίας της Ανώτατης Διοίκησης των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) στο Βερολίνο, στην οδό Μπέντλερ (Bendlerstrasse).

Αν θέλει κανείς να καταπολεμήσει αποτελεσματικά την κατασκοπεία, ο μόνος τρόπος είναι να ξέρει με απόλυτη βεβαιότητα όποιος γίνεται κατάσκοπος ότι – αν πιαστεί – δεν πρόκειται σε καμία απολύτως περίπτωση να γλιτώσει τη ζωή του.

Με την ίδια αδίστακτη σκληρότητα πρέπει να αντιμετωπίζονται και μια σειρά από άλλα αδικήματα που προκύπτουν λόγω του πολέμου, όπως για παράδειγμα οι κλοπές στο σκοτάδι την ώρα της συσκότισης. Διότι πώς αλλιώς, χωρίς βάρβαρα μέσα, θα μπορούσε κανείς σε καιρό πολέμου και υπό καθεστώς συσκότισης να αποτρέψει εγκλήματα όπως οι κλοπές τσαντών, οι βιασμοί γυναικών και – με τις πόρτες των σπιτιών ανοιχτές, τα περάσματα στα υπόγεια και πάει λέγοντας – κάθε είδους διαρρήξεις; Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, λοιπόν, πρέπει να επιμένουμε στη θανατική ποινή σαν την απόλυτη τιμωρία, ανεξάρτητα από το αν ο δράστης είναι 60 ή 17 ετών.

Αν δεν αντιμετωπίσει κανείς με βάναυσο τρόπο τα εγκλήματα στα μετόπισθεν κατά τη διάρκεια του πολέμου, προκύπτουν δύο κίνδυνοι:

α) η εγκληματικότητα θα εξαπλωνόταν παντού και στο τέλος δεν θα μπορούσε πια να συγκρατηθεί με τίποτα.

β) θα δημιουργούνταν μια τεράστια αδικία: ο έντιμος άνθρωπος να σκοτώνεται στο μέτωπο και το κάθε κάθαρμα στα μετόπισθεν να εξασφαλίζει τη ζωή του κάνοντας εγκλήματα, αφού – όπως θα ήξερε πολύ καλά – για το τάδε αδίκημα και βάσει της δείνα παραγράφου, το μόνο που θα πάθαινε θα ήταν να πάει φυλακή για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα.

Πρέπει να έχει κανείς ξεκάθαρο στο μυαλό του ότι, σε καιρό πολέμου, ο πληθυσμός χωρίζεται από μόνος του σε 3 ομάδες: τους ακραίους ιδεαλιστές, τους ακραίους εγωιστές και τους αναποφάσιστους.

Αν επιτρέψει κανείς να αντιμετωπίζεται με επιείκεια το κάθε κάθαρμα στα μετόπισθεν και με αυτόν τον τρόπο να προστατεύεται, την ώρα που οι ιδεαλιστές σκοτώνονται κατά χιλιάδες στο μέτωπο, τότε ανοίγει τον δρόμο για μια αρνητική επιλογή και δείχνει ότι δεν έχει καταλάβει τα μαθήματα των χρόνων του Παγκοσμίου Πολέμου, του 1917 και του 1918. Επομένως, υπάρχει μόνο μία εναλλακτική λύση: ο άνδρας στο μέτωπο μπορεί να πεθάνει, το κάθαρμα στα μετόπισθεν πρέπει να πεθάνει. Ένα κράτος που δεν έχει τη σκληρότητα να κάνει πράξη αυτή την αρχή, δεν έχει και το δικαίωμα να στέλνει τους ιδεαλιστές του στον θάνατο απέναντι στον εχθρό.

Το αποτέλεσμα των άγριων δικαστικών μεθόδων του Χίτλερ ήταν εντυπωσιακό: Ο αριθμός των βίαιων εγκλημάτων, όπως οι ληστείες και οι κλοπές με χρή-

ση βίας, μειώθηκε ήδη από το 1932 έως το 1935 σχεδόν κατά τα δύο τρίτα. Οι ανθρωποκτονίες μειώθηκαν κατά σχεδόν ένα τρίτο, οι κλοπές κατά 36% και οι απάτες κατά 25%. Ο αριθμός των τελεσίδικων καταδικαστικών αποφάσεων μειώθηκε από 566.042 σε 310.000. Ιδιαίτερα κατακόρυφη ήταν η πτώση στην εγκληματικότητα των ανηλίκων.

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό συνέχισε να παραπονιέται ότι το σημερινό δικαστικό σώμα δεν κατανοεί τα καθήκοντά του. Επειδή οι δικαστές είχαν διοριστεί την εποχή των πολιτικών μας αντιπάλων και – ακριβώς όπως και ο κλήρος – παρέμεναν προσκολλημένοι στο παρελθόν απέναντι σε όλες τις αλλαγές των καιρών, είχαν διατηρήσει τη φιλελεύθερη νοοτροπία τους. Εξαιτίας αυτού, ο ίδιος ήταν αναγκασμένος να πάρει δραστικά μέτρα και θα πετούσε αδίστακτα έξω από το γερμανικό δικαστικό σώμα κάθε δικαστή που θα εξέδιδε επανειλημμένα αποφάσεις αντίθετες προς το συμφέρον του λαού και την εθνική στάση.

Διότι ο ίδιος ήταν προσωπικά υπεύθυνος ώστε να μην ορθωθεί ξανά, όπως το 1918, ένα εσωτερικό μέτωπο από απατεώνες και καθάρματα, την ώρα που οι ήρωες πέθαιναν πολεμώντας στις μάχες. Από τη στιγμή που η πειθαρχία στο μέτωπο απαιτεί σιδερένιους νόμους, αποτελεί αδικία απέναντι στους στρατιώτες της πρώτης γραμμής το να δείχνει κανείς επιείκεια στα μετόπισθεν.

Με απόφαση του Ράιχσταγκ στις 26 Απριλίου 1942, ο Χίτλερ είχε γίνει ο «Ανώτατος Δικαστής της Γερμανίας». Αυτό αντιστοιχούσε στη αρμοδιότητα που είχε η στρατιωτική δικαιοσύνη υπό τον «Ανώτατο Διοικητή των Ενόπλων Δυνάμεων (Βέρμαχτ)». Στη γερμανική στρατιωτική δικαιοσύνη, η «δικαστική αρχή» – δηλαδή αυτός που επικύρωνε ή ακύρωνε μια καταδικαστική απόφαση – ήταν πάντα ο εκάστοτε διοικητής και όχι επαγγελματίας δικαστής. Γι' αυτό τον λόγο, ο πρόεδρος του Στρατοδικείου του Ράιχ (Reichskriegsgericht) δεν ήταν νομικός, αλλά στρατιωτικός: ο ναύαρχος Μαξ Μπάστιαν (Max Bastian). Γενικότερα, το πιο επικίνδυνο ήταν ότι με την ίδια απόφαση του Ράιχσταγκ, ο Χίτλερ απέκτησε το δικαίωμα να μεταθέτει ή να συνταξιοδοτεί δικαστές που δεν του ήταν αρεστοί. Έτσι, η «δικαστική ανεξαρτησία» – και μαζί της ένα βασικό θεμέλιο κάθε ευνομίας και κράτους δικαίου – ανήκε πλέον οριστικά στο παρελθόν.

Σαν «Ανώτατος Δικαστής», ο Χίτλερ έδειχνε «επιείκεια»μόνο απέναντι σε νεαρούς στρατιώτες και αξιωματικούς του μετώπου, που είχαν παραβιάσει τους στρατιωτικούς νόμους λόγω μιας αυθόρμητης αντίδρασης της στιγμής, ή στις περιπτώσεις όπου υπήρχαν σοβαρά ελαφρυντικά. Κατά κανόνα, έβαζε τον υπασπιστή του από το Ναυτικό, τον Καρλ-Τζέσκο φον Πούτκαμερ (Karl-Jesko von Puttkamer), να εξετάζει αυτές τις υποθέσεις και αποφάσιζε υπέρ των νέων περίπου στο 75% των περιπτώσεων. Ωστόσο, διέταζε πάντα σαν όρο τη «δοκιμασία στο μέτωπο» (Frontbewährung).

Ακόμα και απέναντι στους ανήλικους πρέπει σε καιρό πολέμου να εφαρμόζονται διαφορετικά μέσα απ' ό,τι στην ειρήνη, και δεν υπάρχει χώρος για ελαφρυντικά. Σε καιρό ειρήνης, βέβαια, θα μπορούσε κανείς στην περίπτωση ενός παραβάτη 15 έως 17 ετών να αποφύγει τη φυλάκιση και να προτιμήσει ένα γερό, αξέχαστο ξύλο· κι αυτό γιατί, αν ο νεαρός έχει έστω και λίγο φιλότι-

μο μέσα του, με τη φυλακή θα ένιωθε σημαδεμένος για όλη του τη ζωή, ενώ θα υπήρχε και ο κίνδυνος να μάθει από τους παλιούς κατάδικους ειδικά εγκληματικά κόλπα και νοοτροπίες.

Έτσι, για παράδειγμα, ένας παιδόφιλος όταν ήταν νέος, είχε πάρει από άλλους εγκληματίες ένα δηλητήριο που ήταν θανατηφόρο, αλλά δεν μπορούσε να ανιχνευθεί μετά από 20 λεπτά. Αυτόν τον εγκληματία, κάποιον Ζέεφελντ, τον ανέκρινε η Γκεστάπο, επειδή πίστευε ότι είχε διαπράξει περισσότερα εγκλήματα από όσα είχε παραδεχθεί στη δικαιοσύνη. Αφού η Γκεστάπο τον άφησε να στέκεται δίπλα στη θερμάστρα για 12 ώρες χωρίς νερό, ομολόγησε 107 υποθέσεις σεξουαλικής δολοφονίας παιδιών και έδειξε στους αστυνομικούς τα μέρη όπου είχε θάψει όλα τα πτώματα των παιδιών. Εφόσον, σύμφωνα με την πείρα, οι παιδόφιλοι συνήθως καταλήγουν να διαπράττουν ανθρωποκτονία, πρέπει να εξουδετερώνονται έγκαιρα, ακόμη και αν είναι ακόμη νέοι. Γι' αυτό, υποστήριζε πάντα τα αυστηρότερα μέτρα κατά αυτών των αντικοινωνικών στοιχείων.

Ο θάνατος του περιφερειάρχη Ρέβερ[305] συγκλόνισε πολύ τον Χίτλερ, καθώς με αυτόν έχασε έναν ιδεαλιστή που χρησιμοποιούσε το μισθό και τα επιδόματά του μόνο για τα απολύτως απαραίτητα και όλα τα άλλα τα δώριζε σε φιλανθρωπικούς και δημόσιους σκοπούς. Έτσι, ο Αρχηγός πρέπει να μεταβιβάσει το σπίτι, στο οποίο ζει η οικογένεια του περιφερειάρχη, στην κυρία Ρέβερ με εντολή του Ράιχ, ώστε να διατηρήσει τουλάχιστον μια στέγη πάνω από το κεφάλι της.

Παρά αυτόν τον συγκλονισμό, ο Χίτλερ είχε τόσο πολύ τον έλεγχο του εαυτού του που πριν από το μεσημεριανό γεύμα μας υποδέχτηκε στην αίθουσα υποδοχής με τη συνηθισμένη του – αν και ίσως κάπως παραπλανητικά – φιλικότητα, σφίγγοντας τα χέρια με τον καθένα μας.

131 27 Μαΐου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Σιδηροδρομική αξιοποίηση της Ρωσίας

Αφού παρακολούθησα την επίσημη κρατική τελετή στην Αίθουσα Μωσαϊκών της Καγκελαρίας του Ράιχ στις 22 του μήνα και μετά την εξόδιο ακολουθία της κηδείας του περιφερειάρχη Ρύβερ στο Όλντενμπουργκ στις 23, επέστρεψα σήμερα στη θέση μου στην υπηρεσία (FHQu) μέσω Βερολίνου. Όταν αναφέρθηκα στον εν υπηρεσία προσωπικό υπασπιστή του Χίτλερ, Υποστράτηγο Άλμπερτ Μπόρμαν (Albert Bormann), έμαθα, ότι το αφεντικό είχε μιλήσει την Κυριακή με τους υπουργούς του Ράιχ Σπέερ και Ντορπμύλερ[306] για τις μελλοντικές σιδηροδρομικές γραμμές προς τη Μόσχα, το Χάρκοβο και την Τουρκία. Αυτές οι γραμμές θα έχουν πλάτος 4 μέτρα και, μέσα στα παλιά σύνορα του Ράιχ, θα καταλήγουν στο Βερολίνο – με διακλα-

305. Ο Καρλ Ρέβερ (Carl Röver), γεννημένος το 1889, έμπορος εγχώριου και εξωτερικού εμπορίου (Βρέμη, Όλντενμπουργκ, Καμερούν), ήταν περιφερειάρχης της περιφέρειας Βέζερ-Εμς από το 1928 και Κυβερνήτης του Όλντενμπουργκ και της Βρέμης από το 1933.

306. Ο δρ. Τζούλιους Ντορπμύλερ (Julius Dorpmüller), πτυχιούχος μηχανικός, γεννημένος το 1869, εργάστηκε για την πρωσική σιδηροδρομική υπηρεσία από το 1898, ήταν αρχιμηχανικός των Κινεζικών Κρατικών Σιδηροδρόμων από το 1907 έως το 1917, γενικός διευθυντής των Γερμανικών Κρατικών Σιδηροδρόμων από το 1926 και έγινε υπουργός Μεταφορών του Ράιχ το 1937.

δώσεις προς το Μόναχο και την περιοχή του Ρουρ. Τα επιβατικά βαγόνια που θα χρησιμοποιούνταν σε αυτές τις γραμμές επρόκειτο να έχουν καθίσματα και στις δύο πλευρές, χωρισμένα από έναν κεντρικό διάδρομο πλάτους 1 μέτρου. Τα εμπορικά βαγόνια θα σχεδιαστούν έτσι ώστε το πάνω μέρος τους (το αμάξωμα)[307] να μπορεί να σηκωθεί με γερανούς και να τοποθετηθεί πάνω στη βάση των εμπορικών βαγονιών κανονικού πλάτους.

132 27 Μαΐου 1942, μεσημέρι

Αεροπλανοφόρα

Στο μεσημεριανό φαγητό το αφεντικό μίλησε μίλησε για τη μετατροπή του βαρέος καταδρομικού «Ζάιντλιτς» (Seydlitz) σε αεροπλανοφόρο[308]. Το πλοίο βρίσκεται αυτόν τον καιρό στα ναυπηγεία της Ντέσιμαγκ (Deschimag) στη Βρέμη. Σκοπός είναι να συνοδεύει τα θωρηκτά στις επιχειρήσεις που κάνουν ανάμεσα στη Νορβηγία, την Ισλανδία και τη Σκωτία.

133 27 Μαΐου 1942, βράδυ

Συλλέκτες αναμνηστικών από τις ΗΠΑ και λαθρεμπόριο τελωνείων από γυναίκες

Στο βραδινό φαγητό το αφεντικό αναφέρθηκε στο ξενοδοχείο «Τέσσερις εποχές» (Vierjahreszeiten) στο Μόναχο. Είπε ότι, παρά τα λεφτά που είχαν ριχτεί, το ξενοδοχείο έχανε την αξία του εξαιτίας της κακόγουστης πρόσοψης, της φασαρίας του δρόμου και των υπόλοιπων προβλημάτων. Πρότεινε ότι πρέπει να χτιστεί ένα νέο πολυτελές ξενοδοχείο στο Μόναχο για τους ιδιοκτήτες του, τους αδελφούς Άλφρεντ Βάλτερσπιλ (Alfred Walterspiel) και Όττο Βάλτερσπιλ (Otto Walterspiel). Αυτό το ξενοδοχείο θα απευθυνόταν κυρίως σε ξένους τουρίστες για να φέρνει συνάλλαγμα. Σχεδιαστικά, θα έπρεπε να βασιστεί στο νέο στυλ ξενοδοχείων. Αυτό το στυλ, επηρεασμένο από τα μεγάλα ναυπηγικά έργα και κυρίως από τα έργα του καθηγητή Τρόοστ, είχε ήδη αποτυπωθεί στα ξενοδοχεία «Zum Elefanten» στη Βαϊμάρη, «Kaiser» στο Πόζναν, στο «Deutscher Hof» στη Νυρεμβέργη και στο «Berchtesgadener Hof» στο Μπερχτεσγκάντεν.

Είπε ότι του αρέσει πάρα πολύ να σκέφτεται τέτοια νέα έργα για το Μόναχο, επειδή σχεδόν κανένας άλλος δεν δείχνει τόσο μεγάλη ανθρώπινη κατανόηση γι' αυτά τα έργα όσο οι κάτοικοι του Μονάχου. Αυτοί φροντίζουν να μην τον ενοχλεί κανείς, ούτε στα καφενεία ούτε στην ταράτσα του «Οίκου της Γερμανικής Τέχνης». Μάλιστα, διώχνουν κάθε ενοχλητικό λέγοντάς του: «Άσε τον άνθρωπο στην ησυχία του, θέλει κι αυτός να ηρεμήσει!»

Αν φτιαχτεί ένα τέτοιο πολυτελές ξενοδοχείο για ξένους στο Μόναχο, θα πρέπει όμως να πάρουμε μέτρα ώστε οι συλλέκτες αναμνηστικών από τις ΗΠΑ να μην κλέψουν ό,τι δεν είναι βιδωμένο. Ακόμα και από τον ίδιο, κάποιοι Αμερικανοί που είχε φιλοξενήσει κάποτε με αφορμή τους Ολυμπιακούς Αγώ-

---

307. Ο Χίτλερ ήταν ένθερμος υποστηρικτής του τότε νεοαναπτυγμένου συστήματος εμπορευματοκιβωτίων.

308. Αυτό το αεροπλανοφόρο, όπως και το αεροπλανοφόρο «Graf Zeppelin» που κατασκευάζεται στο Κίελο, δεν ολοκληρώθηκε ποτέ μέχρι το τέλος του πολέμου.

νες, του έκλεψαν 137 ασημένια κουτάλια[309] και όλες τις βούρτσες και τις χτένες από τις τουαλέτες, επειδή είχαν πάνω το μονόγραμμά του. Προφανώς τους συμβαίνει ό,τι και στις γυναίκες, που υποφέρουν από ορισμένες μανίες. Γιατί δεν υπάρχει σχεδόν καμία γυναίκα που να μην προσπαθεί να αρπάξει πράγματα χωρίς να πληρώσει δασμούς ή να περάσει κρυφά από τα σύνορα μαντίλια, υφάσματα και τέτοια είδη. Στις γυναίκες, το κίνητρο που παίζει τον μεγαλύτερο ρόλο είναι σίγουρα η γοητεία τού να τη φέρουν στην κρατική εξουσία.

Πιλότοι του Σταυρού των Ιπποτών. Πρότυπα για τους νέους

Στο βραδινό φαγητό το αφεντικό είπε ότι οι πιο άξιοι άνδρες της πολεμικής μας αεροπορίας είχαν ήδη ξεχωρίσει για τα κατορθώματά τους από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Πρόσθεσε ότι πρέπει – ειδικά στην αεροπορία που είναι όπλο επίθεσης – να φροντίσουμε να κρατήσουμε ζωντανούς για τις επόμενες γενιές όσο γίνεται περισσότερους από τη φρουρά των παρασημοφορημένων με το Σταυρό των Ιπποτών. Η επιρροή και το κύρος που έχει στους νέους ένας πιλότος που έχει πάρει τον Σταυρό των Ιπποτών με Φύλλα Δρυός είναι τεράστια. Γι' αυτό, όταν κάποιος φτάνει τις 100 καταρρίψεις, πρέπει να τον αποσύρουμε από τις επόμενες αποστολές για να τον προστατεύσουμε σαν έναν από τους πιο γενναίους.

134 28 Μαΐου 1942

«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο Χίτλερ γελάει με την παγίδα των κουνουπιών του Μπόρμαν

Χθες το βράδυ, επειδή έλειπε ο ηγέτης του Ράιχ, έπρεπε για πρώτη φορά να πάω μόνος μου στο αφεντικό για να του δείξω μια νέα φωτεινή παγίδα για έντομα. Αυτή την παγίδα την είχε βρει και την είχε φέρει ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν που είχε πάει στο Μόναχο. Βλέπετε, η κατάσταση με τα κουνούπια εδώ πέρα είναι σκέτο μαρτύριο[310].

Όταν τα μέλη του Στρατηγείου του Αρχηγού βαριούνται την κλειστή ζωή σαν σε μοναστήρι και σκαρώνουν καμιά φάρσα, ο Χίτλερ είναι από τους πρώτους που γελάνε με την καρδιά τους. Έτσι, εκμεταλλεύτηκαν την απουσία του ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν για να με συστήσουν στο αφεντικό σαν σπουδαίο τεχνικό. Η κρυφή ιδέα πίσω από αυτό ήταν να εγκαινιάσω εγώ, στο γραφείο του Χίτλερ, την κουνουπιέρα-παγίδα. Αυτή την παγίδα την είχε παραγγείλει ο ίδιος ο Μπόρμαν για το φρικτό πρόβλημα με τα έντομα στην περιοχή του Ράστενμπουργκ και ήθελε πολύ να την παρουσιάσει ο ίδιος. Το κάνανε λοιπόν για να γελάσει το παρδαλό κατσίκι. Όσο κι αν επέμενα ότι δεν έχω ιδέα από τεχνικά θέματα, δεν γλίτωσα. Στο βραδινό φαγητό, αρκετοί από την παρέα στο τραπέζι – κρίνοντας από τις κινήσεις των χεριών τους – υποφέρανε σήμερα άσχημα από τα κουνούπια. Έτσι, δεν είχα άλλη επιλογή από το να πάρω το μηχάνημα (που δούλευε με σύστημα σαν της ηλεκτρικής

---

309. Για γεύματα σε μικρό κύκλο ο Χίτλερ είχε αναθέσει στην καθηγήτρια κα Γκέρντι Τρόοστ να δημιουργήσει ένα σετ ασημένιων μαχαιροπίρουνων, το οποίο, εκτός από τα αρχικά του Α και Η, απεικόνιζε τον αετό του Ράιχ και είχε σαν περίγραμμά του τον «ξαπλωμένο μαίανδρο» από τη ζωφόρο του ναού του Παρθενώνα στην Αθήνα. Με αυτό το ελληνικό στολίδι στα κουτάλια, τα μαχαίρια και τα πιρούνια του, ο Χίτλερ ήθελε να εκφράσει τη βαθιά του σύνδεση με την κλασική Ελλάδα, η οποία για αυτόν ήταν ο δωρητής «του φωτός της ανθρωπότητας», δηλαδή του δυτικού πολιτισμού.

310. Μόνο το πρωτότυπο κείμενο σε λέξεις-κλειδιά. Το κείμενο αναπαριστά την καταγραφή από τα ημερολόγια στο FHQu του συγγραφέα.

σκούπας), για να μου δείξει η γραμματέας του Μπόρμαν πώς ανάβει και πώς σβήνει, και μετά να στήσω τη συσκευή στο γραφείο του Χίτλερ.

Όταν εμφανίστηκε ο Χίτλερ και ασχολούνταν ακόμα με τον λυκόσκυλό του – ο οποίος προφανώς δεν είχε ενθουσιαστεί από το μηχάνημα – ο μηχανισμός άρχισε ξαφνικά να μουγκρίζει με τόσο μεγάλο θόρυβο, που ο σκύλος τρόμαξε και έκανε πίσω με γρήγορα πηδήματα. «Και με αυτό το πράγμα θέλεις να προσελκύσεις κουνούπια, που είναι τόσο πιο μικρά;» με ρώτησε ο Χίτλερ και έβγαλε τα γυαλιά του για να περιεργαστεί το «αριστούργημα» από πιο κοντά. Καθώς ανακάλυψε κουνούπια μέσα στον σωλήνα παγίδευσης και προφανώς σκεφτόταν πώς μπορεί να βρέθηκαν εκεί, πήρα το θάρρος – μετά από μια αμήχανη σιωπή – και ομολόγησα το εξής: «Επειδή είμαι προνοητικός νομικός, λόγω των ελλειπών τεχνικών μου γνώσεων αλλά και της φυσικής μου δυσπιστίας προς το μηχάνημα, είχα ήδη πιάσει μερικά κουνούπια στον δρόμο για εδώ και τα έβαλα κρυφά μέσα στη συσκευή». Τότε εκείνος ξέσπασε σε ένα εγκάρδιο γέλιο, στο οποίο συμπαρασύρθηκε και όλη η παρέα που παρακολουθούσε τη σκηνή πίσω από την κουρτίνα της πόρτας. Μετά από αυτό, όλοι τους άφησαν σε μένα το τη δύσκολη αποστολή να ενημερώσω τον Μπόρμαν για την αποτυχία της κουνουποπαγίδας του. Ο Χίτλερ πάντως αντάμειψε την προσπάθειά μου, σχεδιάζοντάς μου ένα πιο πρακτικό μοντέλο για τέτοιου είδους μηχανές εξόντωσης κουνουπιών, το οποίο και μου έδωσε.

135 29 Μαΐου 1942, πριν καθίσουμε στο τραπέζι
(Καγκελαρία του Ράιχ, Βερολίνο)

Ο Λουδοβίκος Α' της Βαυαρίας και η χορεύτριά του Λόλα Μοντέζ

Πριν από το μεσημεριανό φαγητό, ο υπουργός του Ράιχ, δρ. Γκέμπελς, ανέφερε το σχέδιο για το γύρισμα μιας ταινίας με θέμα τη «Λόλα Μοντέζ». Το αφεντικό είδε θετικά αυτή την ιδέα, αλλά προειδοποίησε ότι δεν πρέπει να παρουσιαστούν με λάθος τρόπο η μοίρα αυτής της γυναίκας και η προσωπικότητα του Βασιλιά Λουδοβίκου Α' της Βαυαρίας.

Στην περίπτωση της Λόλα Μοντέζ, δεν επρόκειτο για μια χορεύτρια με την έννοια των σημερινών καλλιτέχνιδων του αισθησιακού χορού που χορεύουν με το σύνθημα «να πέσουν οι φούστες», αλλά για μια γυναίκα με εξαιρετική ευφυΐα και ευρείες, κοσμοπολίτικες αντιλήψεις[311]. Το πόσο δυναμικός χαρακτήρας ήταν φαίνεται ήδη από το γεγονός ότι, παρά τις τεράστιες δυσκολίες που της προκάλεσε η Καθολική Εκκλησία, δεν δέχτηκε σε καμία περίπτωση να προσκυνήσει και να υποταχθεί σε αυτήν.

Όσο για την προσωπικότητα του Λουδοβίκου Α', πρέπει να προσέξουμε να μην τον παρουσιάσουμε κυρίως σαν γυναικά. Αντίθετα, ήταν πρώτα απ' όλα ένας άνθρωπος με τεράστιο εκτόπισμα και ο μεγαλύτερος οικοδόμος της Ευρώπης στην εποχή του. Ήδη η ιδέα για την κατασκευή του μνημείου της Βαλχάλα[312] και η υλοποίησή της δείχνουν ότι επρόκειτο για έναν μονάρχη που

311. Κόρη ενός Σκωτσέζου αξιωματικού και μιας Κρεολής γυναίκας, η Λόλα Μοντέζ έγραψε δοκίμια για διάσημες γυναίκες στην ιστορία και για τη χειραφέτηση των γυναικών, που είχε επαναστατικό αντίκτυπο εκείνη την εποχή. Πέθανε σε ηλικία 43 ετών σε ένα τσίρκο της Νέας Υόρκης σαν ερμηνεύτρια θεάματος.
312. Η Βαλχάλα εγκαινιάστηκε το 1842 ως «Ναός της Γερμανικής Δόξας» στις όχθες του Δούναβη

έβλεπε πέρα από το μικρό του κρατίδιο και είχε κατά νου τα συνολικά γερμανικά συμφέροντα. Επιπλέον, είναι δικό του επίτευγμα το ότι χάρισε στη γερμανική αγορά, μέσω του Μονάχου, ένα πανίσχυρο πολιτιστικό και καλλιτεχνικό κέντρο.

Αν παρόλα αυτά ήταν ένας από τους πιο ένθερμους πολέμιους των Βαυαρών βασιλιάδων, αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι η εκκλησία υποκινούσε συνεχώς τον κόσμο εναντίον του. Όταν επιτίθονταν στη χορεύτρια Λόλα Μοντέζ, ήταν απλώς ένα πρόσχημα. Στην πραγματικότητα, ήθελαν να πολεμήσουν την έντονα φιλελεύθερη τάση του βασιλιά, της οποίας η Λόλα Μοντέζ ήταν η κινητήριος δύναμη και με την οποία ήταν πολύ μπροστά από την εποχή του.

Γι' αυτό ο Λουδοβίκος Α' δεν μπορεί να παρουσιαστεί σαν ένας μονάρχης με βιεννέζικη γοητεία, στο στυλ του Πάουλ Χέρμπιγκερ. Αντίθετα, πρέπει να αναδειχθεί σαν ένας βασιλιάς με αξιοπρέπεια, και για αυτόν τον ρόλο ο πλέον κατάλληλος είναι ο Κάισλερ[313].

136 29 Μαΐου 1942, μεσημέρι
(Καγκελαρία του Ράιχ, Βερολίνο)

Η καταστροφή πριν από τη Μόσχα στους – 50° C και η αντιμετώπισή της

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, το αφεντικό ανέφερε ότι αυτός ο χειμώνας αποτέλεσε μια ιδιαίτερη δοκιμασία αντοχής για εμάς, με την έννοια ότι τα ρούχα των στρατιωτών μας, ο εξοπλισμός τους και τα οχήματά τους δεν ήταν έτοιμα να αντιμετωπίσουν τις απαιτήσεις ενός χειμώνα με θερμοκρασίες που έφταναν μέχρι και τους – 50° C. Επομένως, αν θέλει κανείς να μιλήσει για μια «χειμωνιάτικη κρίση», αυτή η κρίση προκλήθηκε ξεκάθαρα από αυτές ακριβώς τις ελλείψεις.

Στην πραγματικότητα, δεν είχαν ληφθεί αρκετά μέτρα πρόνοιας για τον χειμερινό εξοπλισμό των μονάδων της Βέρμαχτ που είχαν αναπτυχθεί στη Ρωσία, καθώς ήδη από τον Οκτώβριο του 1941 θεωρούσαν ότι ο υποτιθέμενος «κεραυνοβόλος πόλεμος (Blitzkrieg) κατά της Σοβιετικής Ένωσης» είχε ήδη κερδηθεί. Σύμφωνα με σημείωμα της 8ης Οκτωβρίου 1941, ο επικεφαλής του Επιτελείου Επιχειρήσεων των Ενόπλων Δυνάμεων, Στρατηγός Γιόντλ, δήλωσε στα μέλη του Στρατηγείου του Αρχηγού (FHQu): «Με την επιτυχημένη περικύκλωση των τριών θυλάκων βόρεια της Μελιτόπο-

---

κοντά στο Ντόναουσταουφ (κοντά στο Ρέγκενσμπουργκ). Αυτή η «Αίθουσα της Γερμανικής Δόξας» περιέχει πάνω από 100 μαρμάρινες προτομές διάσημων Γερμανών ανδρών και γυναικών, καθώς και μια ανάγλυφη ζωφόρο που απεικονίζει τη γερμανική ιστορία μέχρι την εμφάνιση του Χριστιανισμού. Χαρακτηριστικό για τον Χίτλερ ήταν ότι η μόνη προτομή που πρόσθεσε στη συλλογή ήταν αυτή του αγαπημένου του συνθέτη από την πατρίδα του, Άντον Μπρούκνερ (Anton Bruckner) (1824 – 1896). Ο Μπρούκνερ, με την μπαρόκ, εκκλησιαστική μουσική της υπαίθρου και των αγροτικών πληθυσμών του Βαυαρικού-Αυστριακού Καθολικισμού, ήταν για τον Χίτλερ μια αναφορά στην πιο ευτυχισμένη εποχή της νεότητάς του σαν μαθητής, τραγουδιστής και ιερέας στο Βενεδικτινό μοναστήρι του Λάμπαχ, κοντά στο Αββαείο του Αγίου Φλωριανού, όπου ο Μπρούκνερ έγινε οργανίστας στον καθεδρικό ναό το 1848. Ο Χίτλερ πρόσφερε σε έναν Αμερικανό μετανάστη 7.500 δολάρια (τότε 31.500 χρυσά μάρκα) για την επιστροφή του αρχικού χειρογράφου της Τρίτης Συμφωνίας του Άντον Μπρούκνερ στη Γερμανία.

313. Οι ηθοποιοί Πάουλ Χέρμπιγκερ (Paul Hörbiger) και Φρίντριχ Κάισλερ (Friedrich Kayssler) εκτιμούνταν από τον Χίτλερ σαν μοναδικοί ηθοποιοί ερμηνευτές χαρακτήρων καθώς και από το γερμανικό θεατρικό και κινηματογραφικό κοινό γενικότερα.

λης, ανατολικά του Μπριάνσκ και δυτικά της Βιάζμα, κερδίσαμε οριστικά και χωρίς υπερβολή αυτόν τον πόλεμο». Σαν αποτέλεσμα, μία ημέρα αργότερα, ο επικεφαλής του Τύπου του Ράιχ, δρ. Ντίτριχ, ανακοίνωσε στον εγχώριο και ξένο Τύπο ότι ο πόλεμος στη Ρωσία είχε κριθεί και ότι η ΕΣΣΔ είχε ηττηθεί.

Όταν ο Χίτλερ, την ίδια εκείνη ημέρα της 8ης Οκτωβρίου 1941, θέλησε να καταφέρει το τελειωτικό χτύπημα στην ΕΣΣΔ με μια επίθεση 70 μεραρχιών εναντίον της Μόσχας, είχε ήδη ξεκινήσει η περίοδος της λάσπης, η οποία προανήγγειλε τον ρωσικό χειμώνα και δυσκόλεψε αποφασιστικά τις κινήσεις των γερμανικών στρατευμάτων. Στα τέλη Νοεμβρίου οι θερμοκρασίες έπεσαν πλέον στους –40 βαθμούς, με αποτέλεσμα οι μηχανισμοί των γερμανικών όπλων να μπλοκάρουν, ενώ η έλλειψη επενδυμένων (μάλλινων) στολών και τσόχινων υποδημάτων για τα γερμανικά στρατεύματα αποδείχθηκε καταστροφική. Μέσω του Στρατάρχη Γκεόργκι Ζούκοφ (Георгий Жуков), ο Στάλιν επιστράτευσε όσους είχαν απομείνει στη Μόσχα και ήταν ικανοί να πολεμήσουν, συγκροτώντας μεραρχίες εθνοφυλακής που τις έριξε στη μάχη σαν πεζικό. Από τα πολεμικά πλοία και τις ναυτικές βάσεις πήρε όλους τους ναύτες που μπορούσαν να περισσέψουν εκείνη τη στιγμή, τους μετέφερε στη Μόσχα και τους έστειλε στο μέτωπο σαν ταξιαρχίες πεζοναυτών, εξοπλισμένους με πυροβολικό ανθεκτικό στο ψύχος. Επίσης, ανακάλεσε στη Μόσχα σοβιετικά στρατεύματα κατοχής από την Περσία. Το κυριότερο όμως ήταν ότι έφερε δυνάμεις από την Άπω Ανατολή – τους «Σιβηριανούς» – καθώς είχε ενημερωθεί από το Τόκιο, μέσω του Γερμανού δημοσιογράφου και Σοβιετικού κατασκόπου Ρίχαρντ Ζόργκε (Richard Sorge), για την επικείμενη επίθεση της Ιαπωνίας κατά των ΗΠΑ και για το ότι η Ιαπωνία δεν σκόπευε να κηρύξει πόλεμο στην ΕΣΣΔ. Αυτοί οι στρατιώτες ήταν εκπαιδευμένοι να πολεμούν σε συνθήκες παγετού έως και –50 βαθμούς, διέθεταν άρματα μάχης ειδικά για τον χειμώνα και ο Στάλιν ξεκίνησε μαζί τους μια σε μεγάλο βαθμό επιτυχημένη αντεπίθεση.

Σε όλα αυτά προστέθηκε και η ψυχολογική επιβάρυνση, αφενός λόγω της ιστορικής μνήμης ότι ο Ναπολέων είχε επίσης αποτύχει εξαιτίας του ρωσικού χειμώνα, και αφετέρου επειδή τον χειμώνα του 1941/1942 η κατακόρυφη πτώση της θερμοκρασίας σε επίπεδα ψύχους – που είχαν να σημειωθούν στη Ρωσία εδώ και 150 χρόνια – συνέβη εντελώς ξαφνικά.

Το γεγονός ότι ο γερμανικός λαός ξεπέρασε αυτή την κρίση οφείλεται στο γεγονός ότι τόσο στο μέτωπο όσο και στα μετόπισθεν προσπάθησαν μαζί να βγουν αλώβητοι από αυτή τη δύσκολη περίοδο. Όσο αυτή η στάση παραμένει ζωντανή μέσα στον λαό, ένα κράτος δεν μπορεί να καταστραφεί, αρκεί να υπάρχουν σκληροί άνδρες που κρατούν ψηλά τη σημαία του.

Η σκληρότητα και η εξαιρετική γενναιότητα του Χίτλερ κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο μου επιβεβαιώθηκαν από τον ίδιο τον διμοιρίτη του, τον υπολοχαγό Γκέοργκ Άρνολντ. Ο Άρνολντ είναι ένας άνθρωπος διεθνούς κύρους και πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο με τον καθηγητή ζωγραφικής Γκέοργκ Άρνολντ-Γκραμπονέ (Georg Arnold-Graboné). Εκείνος – σαν ο πιο σημαντικός σύγχρονος ζωγράφος τοπίων μας στην τεχνική της σπάτουλας – υπήρξε για πολλά χρόνια πρύτανης της Ακαδημίας Τεχνών της Ζυρίχης. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, έγινε δάσκαλος ζωγραφικής του Αμερικανού Προέδρου Στρατηγού Αϊζενχάουερ και του βρετανού πρωθυπουργού Ουίνστον Τσόρτσιλ,

ενώ πίνακές του κρέμονται τόσο στον Λευκό Οίκο στην Ουάσινγκτον και στα Ανάκτορα του Μπάκιγχαμ στο Λονδίνο, όσο και στο Αυτοκρατορικό Παλάτι στο Τόκιο και στο Παλάτι του Σάχη στην Τεχεράνη.

Είναι κρίμα μόνο που και αυτός ο πόλεμος κάνει μια εξοντωτική επιλογή ανάμεσα στους καλύτερους του λαού μας. Για παράδειγμα, ο αριθμός των συντρόφων του Κόμματος από το Βερολίνο που έπεσαν στο μέτωπο είναι εξήμισι φορές μεγαλύτερος σε σύγκριση με τους Βερολινέζους στρατιώτες του μετώπου που δεν ήταν μέλη του Κόμματος.

Η χειμερινή μάχη έξω από τη Μόσχα στα ρωσικά επίκαιρα

Κατά τη διάρκεια των προβολών των επικαίρων, περιστασιακά βλέπαμε και ξένα επίκαιρα.

Όπως για παράδειγμα τα ρωσικά επίκαιρα για τη σοβιετική νίκη επί των στρατευμάτων μας μπροστά από τη Μόσχα, τον περασμένο Δεκέμβριο του προηγούμενου έτους (1941). Ξεκινούσε με τις καμπάνες όλων των εκκλησιών της Μόσχας να χτυπούν, τα πυρά του σοβιετικού αντιαεροπορικού πυροβολικού ενάντια στις δικές μας αεροπορικές επιδρομές, τη μυστηριώδη σιλουέτα του Κρεμλίνου – του χώρου δράσης του Στάλιν, τον οποίο ο Χίτλερ θαύμαζε ανοιχτά σαν ιδιοφυΐα – και τους ορθόδοξους ιερείς να πηγαίνουν από σπίτι σε σπίτι, από καλύβα σε καλύβα, με πλήρη άμφια και υψωμένο τον Εσταυρωμένο, για να ξεσηκώσουν άνδρες και γυναίκες, νέους και γέρους, για την τελευταία, ύστατη μάχη υπέρ της «αγίας ρωσικής γης». Μετά έδειχνε τη συγκρότηση των κόκκινων στρατευμάτων, ιδιαίτερα του ιππικού τους, και τις συνέπειες του ασυνήθιστου κύματος ψύχους, το οποίο σε τέτοια ένταση ήταν άγνωστο για περισσότερα από εκατό χρόνια και ανάγκασε τους πάντες να φορέσουν επενδυμένα (μάλλινα) ρούχα και υποδήματα φτιαγμένα από τσόχα. Έπειτα εμφανίζονταν οι πρώτοι, και αργότερα ολόκληρα πλήθη Γερμανών αιχμαλώτων πολέμου, χωρίς παλτό, χωρίς γάντια, χωρίς χειμερινά ρούχα, να χοροπηδούν στο έδαφος από το κρύο, τρίβοντας πού και πού τα αυτιά και τις μύτες τους με τα χέρια τους, τα οποία διαφορετικά κρατούσαν βαθιά χωμένα στις τσέπες των παντελονιών τους· πεινασμένοι, αντιμέτωποι με ένα αβέβαιο μέλλον! Κι όμως, ανάμεσά τους δεν υπήρχε ούτε ένα φοβισμένο πρόσωπο: άγνωστοι στρατιώτες, άγνωστοι ήρωες! Τέλος, εμφανίζονταν οι ατελείωτες ποσότητες παγωμένων γερμανικών θωρακισμένων, αρμάτων μάχης, φορτηγών και πυροβόλων: όλα παρατημένα και ακινητοποιημένα, επειδή η Ανώτατη Διοίκηση του Στρατού Ξηράς[314] δεν είχε μεριμνήσει εγκαίρως να μεταφερθούν στο μέτωπο χειμερινά καύσιμα και χειμερινός ρουχισμός.

Ήδη από τις 22 Ιουνίου 1941, ο τότε τοποτηρητής του πατριαρχικού θρόνου της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, Σέργιος, κήρυξε τον «Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο» της Σοβιετικής Ένωσης σαν «Ιερό Πόλεμο». Ο Μητροπολίτης του Λένινγκραντ, και μετέπειτα Πατριάρχης Αλέξιος, αναθεμάτισε τον Χίτλερ για όλους τους Ρώσους με τη βιβλική κατάρα: «όποιος πιάνει το σπαθί χωρίς να υπάρχει ανάγκη, χωρίς να έχει δίκαιο, από απληστία για ληστεία και υποδούλωση, πρέπει να χαθεί από το σπαθί». Η επίδραση αυτών των εκκλησιαστικών καλεσμάτων σαν σπίθα ξεσηκωμού δύσκολα μπορεί να γίνει κατανοητή στη

314. Καταχώρηση ημερολογίου από τον δρ. Πίκερ.

Δύση. Μόνο οι εκκλησίες της Μόσχας συγκέντρωσαν μέσα σε λίγες μέρες τρία εκατομμύρια χρυσά ρούβλια σαν δωρεές για τον Κόκκινο Στρατό. Οι επίσκοποι εμψύχωναν τους παρτιζάνους. Οι μητροπολίτες προέτρεπαν τους Σοβιετικούς αιχμαλώτους πολέμου στη Γερμανία «να μην ξεχάσουν σε καμία στιγμή την εθνική τους αξιοπρέπεια». Όσοι ιερείς ήταν πρόθυμοι να συνεργαστούν με τον εχθρό αφορίζονταν με συνοπτικές διαδικασίες από τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία. Κανείς δεν ξεπερνούσε τους ορθόδοξους κληρικούς σε πατριωτισμό, με αποτέλεσμα το Κρεμλίνο να τους παρασημοφορήσει με τα ανώτατα πολεμικά παράσημα της Σοβιετικής Ένωσης. Πρώτος και καλύτερος ανάμεσά τους ήταν ο Πατριάρχης Αλέξιος – ο οποίος απεβίωσε στις 17 Απριλίου 1970 και απολαμβάνει μέχρι σήμερα σεβασμό που αγγίζει τα όρια της αγιοποίησης – ο οποίος είχε δηλώσει: «Η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία νιώθει άρρηκτα συνδεδεμένη με τον σοβιετικό λαό και την κυβέρνησή του. Κάθε χτύπημα εναντίον της ΕΣΣΔ, είτε πρόκειται για πόλεμο, μποϊκοτάζ ή δολοφονική επίθεση, το νιώθουμε σαν χτύπημα ενάντια στον ίδιο μας τον εαυτό. Σαν Ορθόδοξοι, γνωρίζουμε το καθήκον μας να είμαστε πολίτες της Σοβιετικής Ένωσης».

Τα πράγματα έγιναν ακόμη χειρότερα τον χειμώνα του 1942/43 στο Στάλινγκραντ. Από τους 230.000 στρατιώτες της 6ης Στρατιάς, περίπου 112.000 έχασαν τη ζωή τους στις οδομαχίες ή πέθαναν από το τσουχτερό κρύο και την πείνα. Σε αυτό συνέβαλε καθοριστικά το γεγονός ότι ο Γκέρινγκ δεν μπόρεσε να εξασφαλίσει τον απαραίτητο ανεφοδιασμό σε τρόφιμα και πολεμικό υλικό με τους 300 τόνους ημερησίως που είχε υποσχεθεί μέσω αερογέφυρας, αλλά μετέφερε μόλις το ένα τρίτο, δηλαδή 93 τόνους την ημέρα. Όταν έδωσε την υπόσχεσή του, ο Γκέρινγκ είχε αγνοήσει την πυκνή ομίχλη του Βόλγα κατά τους μήνες Νοέμβριο, Δεκέμβριο και Ιανουάριο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τα μεταγωγικά αεροπλάνα του να πετούν στα τυφλά και να συγκρούονται μεταξύ τους στον αέρα σε μεγάλους αριθμούς, ή να προσγειώνονται σε εχθρικά αεροδρόμια επειδή είχαν υποκλαπεί τα σήματα κλήσης τους. Έτσι, η γερμανική Λουφτβάφε κατάφερε να απομακρύνει αεροπορικώς μόνο 30.000 τραυματίες. Σύμφωνα με τις σοβιετικές καταμετρήσεις, 107.800 Γερμανοί στρατιώτες (16.800 + 91.000) έπεσαν στα χέρια των Σοβιετικών σαν αιχμάλωτοι πολέμου. Από αυτούς, μόνο περίπου 6.000 είδαν ξανά τη Γερμανία μετά από δέκα ή και περισσότερα χρόνια αιχμαλωσίας.

Η Βιέννη, ο πολιτισμός της, το αστικό της τοπίο, η ζωντανή ατμόσφαιρά της: μαγευτική σε σύγκριση με το Βερολίνο.

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, το αφεντικό ανέφερε ότι ένα από τα πιο σημαντικά καθήκοντα του Τρίτου Ράιχ είναι να δημιουργήσει στο Βερολίνο μια πραγματικά επιβλητική πρωτεύουσα. Ήδη ο σιδηροδρομικός σταθμός και η πρόσβαση από τους αυτοκινητοδρόμους του Ράιχ (Reichsautobahnen) πρέπει να είναι τέτοια, ώστε ακόμη και ένας Βιεννέζος να νιώθει δέος και να πλημμυρίζει από το συναίσθημα: «αυτή είναι η πρωτεύουσά μας!»

Δεν μπορεί κανείς να κακίσει έναν Βιεννέζο που έρχεται σήμερα στο Βερολίνο αν απογοητευτεί, έχοντας στο μυαλό του την επιβλητική εικόνα της δικής του πόλης. Μάλιστα, κάποιοι Βιεννέζοι είχαν δηλώσει κάποτε ακόμα και στον ίδιο, ότι το Βερολίνο δεν είναι τελικά πραγματική πρωτεύουσα· γιατί πολιτιστικά η Βιέννη τού είναι έτσι κι αλλιώς ανώτερη, αλλά ούτε και αρχιτεκτονικά μπορεί να συγκριθεί μαζί της.

Αυτή η παρατήρηση έχει μεγάλη δόση αλήθειας, καθώς σχεδόν καμία άλλη πόλη στη Γερμανία δεν διαθέτει τόσο πολλούς πολιτιστικούς θησαυρούς όσο η Βιέννη. Στις άλλες πρώην πρωτεύουσες των κρατιδίων, οι συλλογές και τα σχετικά εκθέματα είχαν διαμορφωθεί από μια στενόμυαλη πολιτική και ιστορική έρευνα των τοπικών δυναστειών. Η Βιέννη αντίθετα – δεδομένου ότι οι Αψβούργοι ένιωθαν σαν Γερμανοί αυτοκράτορες μέχρι το 1805 – ενδιαφερόταν ανέκαθεν για την ιστορία του Ράιχ, δηλαδή για την ιστορία των Κάιζερ.

Η σημασία των συλλογών από ιστορικές πηγές, έγγραφα και παρόμοιο υλικό που έχουν συγκεντρωθεί στη Βιέννη, είναι ακόμη και σήμερα αδύνατον να αποτιμηθεί πλήρως, επειδή μέχρι τώρα δεν έχει καταστεί εφικτό να αξιοποιηθούν και να μελετηθούν στο έπακρο.

Αλλά πέρα από τις συλλογές, η Βιέννη αποτελεί και από κάθε άλλη άποψη ένα πολιτιστικό κέντρο που εκπέμπει μια απίστευτη, πραγματικά κολοσσιαία αύρα (ενέργεια). Όποιος θέλει να δει καλό θέατρο, το αναζητά στη Βιέννη. Όποιος θέλει να σπουδάσει καλές τέχνες, πηγαίνει στα καλλιτεχνικά ιδρύματα της Βιέννης. Οι άνθρωποι των περιοχών των Άλπεων και του Δούναβη έχουν συνηθίσει να σπουδάζουν τεχνολογία στη Βιέννη, να τιμούν τα βιεννέζικα μουσεία σαν χώρους μοναδικής καλλιτεχνικής απόλαυσης και ούτω καθεξής. Γι' αυτό είναι ένα τεράστιο καθήκον να ξεπεράσουμε την πολιτιστική κυριαρχία της Βιέννης σε αυτές τις περιοχές: αφενός, δημιουργώντας της έναν ανταγωνιστή στο Λιντς και, αφετέρου, αναπτύσσοντας το Γκρατς με τέτοιο τρόπο, ώστε να ενισχυθεί πολιτιστικά ο πληθυσμός του, ο οποίος ανέκαθεν δεν έτρεφε και τόσο μεγάλο ενθουσιασμό για τη Βιέννη.

Ένα πράγμα, βέβαια, δεν μπορεί να το δημιουργήσει κανείς τεχνητά· κι αυτό είναι η ασυνήθιστα καθηλωτική, μελιστάλακτη ατμόσφαιρα (η γοητεία) που πρόσφερε η Βιέννη τους περασμένους αιώνες, όπως προσφέρει και σήμερα, και η οποία θυμίζει μια παντοτινή εποχή «Μπίντερμαϊερ» (Biedermeier) [Σ.τ.Μ. Μπίντερμαγιερ: αναφέρεται σε μια ιστορική και καλλιτεχνική περίοδο (1815–1848) στην Κεντρική Ευρώπη, που χαρακτηρίστηκε από την ηρεμία μετά το τέλος των Ναπολεόντειων Πολέμων]. Γιατί αυτή η μαγική ατμόσφαιρα, που βιώνει κανείς σε κάθε του βήμα μέσα στους κήπους του Σενμπρούν και των άλλων σημείων, είναι πραγματικά μοναδική.

Οι Ιουδαίοι είναι Ασιάτες; Να επανεγκατασταθούν οι Ιουδαίοι στη Σιβηρία ή την Αφρική;

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, το αφεντικό ανέφερε ότι, σύμφωνα με τις αναφορές που έχει στα χέρια του, η ιουδαϊκή αστυνομία μέσα στα γκέτο ξυλοκοπεί και κακοποιεί τους ομοθρήσκους της σε τέτοιο βαθμό, που η δική μας αστυνομία, ακόμη και στις πιο σκληρές περιόδους των συγκρούσεων, ελάχιστα θα είχε τολμήσει να κάνει απέναντι στα μέλη του δικού μας Κόμματος. Σε αυτό το γεγονός, όπως είπε, εκδηλώνεται ξεκάθαρα όλη η βαναυσότητα της ιουδαϊκής φύσης.

Είναι επίσης ενδιαφέρον, συνέχισε, ότι οι λεγόμενοι μορφωμένοι Ιουδαίοι, όπως γιατροί, δικηγόροι και λοιπά, οι οποίοι εργάζονταν για χρόνια σε δυτικοευρωπαϊκές πόλεις, δεν κλείνουν καλά-καλά 14 μέρες μέσα στο γκέτο και έχουν ήδη «γκετοποιηθεί» πλήρως, κυκλοφορώντας με καφτάνια και παρόμοια ενδύματα. Δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο ξεκάθαρη απόδειξη ότι ο Ιουδαίος, σε τελική ανάλυση, είναι Ασιάτης και όχι Ευρωπαίος.

Για τον λόγο αυτό, ολόκληρη η Δυτική Ευρώπη πρέπει μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα να καθαρίσει εντελώς από τους Ιουδαίους. Αυτό είναι απαραίτητο και μόνο για το γεγονός ότι ανάμεσα στους Ιουδαίους υπάρχει πάντα ένα συγκεκριμένο ποσοστό φανατικών, που θα προσπαθήσει να αναγεννήσει τον Ιουδαϊσμό. Συνεπώς, δεν συνιστάται ούτε η εκτόπιση των Ιουδαίων στη Σιβηρία, καθώς λόγω της ανθεκτικότητάς τους στο κλίμα, το μόνο που θα συνέβαινε εκεί θα ήταν να θωρακιστεί ακόμη περισσότερο η υγεία τους. Πολύ πιο σωστό είναι – δεδομένου ότι και οι Άραβες δεν τους θέλουν στην Παλαιστίνη – να μεταφερθούν στην Αφρική. Έτσι, θα εκτεθούν σε ένα κλίμα που εξασθενεί την αντοχή κάθε ανθρώπου με τη δική μας κράση, αποκλείοντας με αυτόν τον τρόπο οποιαδήποτε σύγκρουση συμφερόντων με την ευρωπαϊκή ανθρωπότητα.

Ήδη από τη Διάσκεψη του Εβιάν το 1938 για την ιουδαϊκή μετανάστευση, η οποία πραγματοποιήθηκε στη νότια όχθη της λίμνης της Γενεύης, η πολωνική κυβέρνηση – που ήθελε να διώξει από τη χώρα την ιουδαϊκή της μειονότητα των 2,5 έως 3 εκατομμυρίων – είχε προτείνει στα ευρωπαϊκά κράτη την ίδρυση ενός ανεξάρτητου ιουδαϊκού εθνικού κράτους στην ανατολική ακτή της Αφρικής, και συγκεκριμένα στο νησί της Μαδαγασκάρης. Το νησί της Μαδαγασκάρης, με έκταση 392.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, ήταν το τέταρτο μεγαλύτερο νησί στον κόσμο (δηλαδή διπλάσιο σε μέγεθος από την Πολωνία και εικοσιδύο φορές μεγαλύτερο από την Παλαιστίνη) και, παρά τον πλούτο του σε ορυκτές πηγές, είχε μόνο 3,8 εκατομμύρια κατοίκους. Η Γαλλία, στην αποικιακή αυτοκρατορία της οποίας ανήκε το νησί, είχε υποσχεθεί το 1938 να εξετάσει ευνοϊκά την πρόταση, καθώς ούτε τα βορειοαμερικανικά ούτε τα ευρωπαϊκά κράτη ήθελαν να δεχτούν μεγάλα κύματα Ιουδαίων στο έδαφός τους. Οι Ιουδαίοι των ΗΠΑ και της Δυτικής Ευρώπης, που είχαν αποκτήσει δύναμη και κύρος μέσα από την εργασία πολλών γενεών, εναντιώθηκαν σε μια μαζική μετανάστευση Ιουδαίων από την Ανατολική Ευρώπη, καθώς κάτι τέτοιο θα μπορούσε να θέσει αμέσως σε κίνδυνο τη δική τους σκληρά κερδισμένη εικόνα και κοινωνική θέση. Έτσι, για παράδειγμα, οι ΗΠΑ έβαλαν φρένο στην ιουδαϊκή μετανάστευση, επιτρέποντας το πολύ 32.000 άτομα κάθε χρόνο.

Μετά τη νικηφόρα έκβαση της εκστρατείας στη Γαλλία, ο Χίτλερ επανέφερε το Σχέδιο Μαδαγασκάρη και ανέθεσε στον υπουργό του Ράιχ για ειδικές αποστολές, δρ. Χιάλμαρ Σαχτ, να το υλοποιήσει σε συνεργασία με τη «Διακυβερνητική Επιτροπή για την Ιουδαϊκή Μετανάστευση» που είχε δημιουργηθεί στο Εβιάν. Ο Σαχτ έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να στεφθεί το εγχείρημα με επιτυχία. Για τη χρηματοδότηση, πρότεινε ένα διεθνές δάνειο μετεγκατάστασης, το οποίο θα καθιστούσε εφικτή τη μεταφορά των Ιουδαίων από την Ευρώπη στη Μαδαγασκάρη, καθώς και την ίδρυση ενός ιουδαϊκού κράτους εκεί και τη δημιουργία μιας βιώσιμης εθνικής οικονομίας στο νησί. Το σχέδιό του προέβλεπε ότι το Γερμανικό Ράιχ θα πλήρωνε τους τόκους και θα εξοφλούσε αυτό το δάνειο μέσα σε 20 χρόνια, χρησιμοποιώντας τις ιουδαϊκές περιουσίες που είχαν κατασχεθεί στη Γερμανία. Το δάνειο ναυάγησε λόγω του «όχι» των ιουδαϊκών διεθνών τραπεζών στις οποίες έγινε κρούση, οι οποίες εύλογα αρνήθηκαν να παραχωρήσουν στον Χίτλερ δάνεια δισεκατομμυρίων σε συνάλλαγμα. Η μεταφορά των Ιουδαίων στη Μαδαγασκάρη απέτυχε σε τεχνικό επίπεδο λόγω του «όχι» της βρετανικής κυβέρνησης, η οποία αρνήθηκε να χορηγήσει «ελεύθερη διέλευση» (ασφάλεια πλου) για τα πλοία των μεταναστών, παρόλο που η Ελβετία και η Σουηδία – μετά από σχετικές παρεμβάσεις

του (τότε ακόμη προσωρινού) Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών της Γενεύης – είχαν θέσει τους εαυτούς τους στη διάθεση του σχεδίου σαν χώρες διαμετακόμισης. Ο Γενικός Γραμματέας του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών, δρ. Φίσερ' τ Χόουφτ, παρενέβη προσωπικά αλλά μάταια στο Λονδίνο, καθώς και μέσω Αμερικανών φίλων του στην Ουάσινγκτον. Ακόμη και τα επίσημα διαβήματα του εξαιρετικά σεβάσμιου Ορθόδοξου Αρχιεπισκόπου Βορείου και Νοτίου Αμερικής και μετέπειτα Οικουμενικού Πατριάρχη Αθηναγόρα Α' παρέμειναν χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα. Μάλιστα, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Σαχτ διαβεβαίωνε ενόρκως ότι ούτε ένας Ιουδαίος της Γερμανίας δεν θα είχε χάσει τη ζωή του, αν οι προτάσεις του για μαζική ιουδαϊκή μετανάστευση είχαν γίνει τότε διεθνώς αποδεκτές.

Μετά από μια αναφορά στο ότι και η Ιαπωνία ξεκινά να εξολοθρεύσει τους Ιουδαίους, οι οποίοι είχαν καταφέρει να τρυπώσουν εκεί μέσω του αμερικανικού εμπορίου, το αφεντικό δήλωσε ότι κάποια στιγμή ο Ιουδαίος θα βρει απέναντί του ολόκληρο τον κόσμο σαν εχθρό. Ακόμη και μια χώρα όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες (ΗΠΑ) – όπου, για να το πούμε σχηματικά, καταφέρνει να κρατιέται στην επιφάνεια κάνοντας συνεχώς τις πιο εντυπωσιακές «κωλοτούμπες» – θα τον πάρει είδηση και θα τον πολεμήσει μόλις εκείνος χάσει την απαραίτητη ευλυγισία για να συνεχίσει αυτά τα ακροβατικά. Τότε, ακόμη και εκεί, θα δοθεί ένα απότομο τέλος στα παραπλανητικά ιουδαϊκά επιχειρήματα.

30 Μαΐου 1942, μεσημέρι
(Βερολίνο, Καγκελαρία του Ράιχ)

Η πολιτιστική πολιτική και η προβολή των καλλιτεχνών πρέπει να είναι θέμα πεποίθησης!

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού στην Καγκελαρία του Ράιχ, το αφεντικό αναφέρθηκε σε καλλιτεχνικά ζητήματα. Ξεκινώντας από τη διαπίστωση ότι το καλλιτεχνικό περιοδικό του εκδοτικού οίκου Μπρούκμαν (Friedrich Bruckmann)[315] υστερεί ποιοτικά σε σύγκριση με εκείνο του καθηγητή Χόφμαν αλλά και με εκείνο που εκδίδει το υπουργείο Προπαγάνδας, πέρασε στους γλύπτες Κολμπ[316] και Κλιμς[317]. Διατύπωσε την άποψη ότι τα έργα του Κολμπ χάνουν σε τελειότητα όσο περισσότερο γερνάει ο δημιουργός τους. Αντίθετα, ο Κλιμς γίνεται όλο και πιο σπουδαίος και σημαντικός στα έργα του.

Δεν μπορεί όμως κανείς, να κατηγορήσει έναν καλλιτέχνη αν τα έργα της γεροντικής του ηλικίας δεν παρουσιάζουν πλέον την τελειότητα των σπουδαιότερων δημιουργιών του. Με τα χρόνια εξάλλου εξασθενεί και η όραση, και

315. Εννοεί το περιοδικό «Η Τέχνη» (Die Kunst)..

316. Ο γλύπτης Γκέοργκ Κολμπ (Georg Kolbe) (1877 – 1948) θεωρούνταν δεξιοτέχνης του ιμπρεσιονιστικού δυναμισμού. Εργάστηκε στο Βερολίνο από το 1903 και μετά.

317. Εκτός από τους καθηγητές Άρνο Μπρέκερ (Arno Breker) και Γιόζεφ Τόρακ (Josef Thorak), ο καθηγητής Φριτς Κλιμς (Fritz Klimsch) (1870–1960) είχε στη διάθεσή του ένα κρατικό στούντιο του Γερμανικού Ράιχ. Μακριά από κάθε πολιτική, σαν λάτρης της γλυπτικής της αρχαίας Ελλάδας και της μουσικής του Μότσαρτ, δημιούργησε γυναικείες μορφές κλασικής ομορφιάς και μια επιβεβαίωση της εγκόσμιας χαράς της ζωής. Στη συλλογή πορσελάνινων ειδωλίων του από τον Κλιμς, ο Χίτλερ είχε την «Χορεύτρια», που πήρε το Μεγάλο Βραβείο στην Παγκόσμια Έκθεση του Παρισιού το 1937, την «Κάθουσα Γυμνή» και την «Η Γονατιστή». Θεωρούσε τα έργα του Κλιμς σαν μοναδικά διαχρονική τέχνη.

ειδικά ο γλύπτης εξαρτάται σε πολύ μεγάλο βαθμό από την οξύτητα των ματιών του. Αν κάποιοι γλύπτες σε προχωρημένη ηλικία ξεπερνούν πραγματικά τον ίδιο τους τον εαυτό, αυτό οφείλεται συχνά στο ότι παλαιότερα είχαν μυωπία και, με την εμφάνιση της πρεσβυωπίας λόγω ηλικίας, η όρασή τους επανήλθε στα φυσιολογικά επίπεδα.

Αλλά και γενικότερα, δεν πρέπει να κατηγορεί κανείς τον καλλιτέχνη – όπως για παράδειγμα δεν πρέπει να καταδικάζει έναν τραγουδιστή αν στα γεράματά του δεν τραγουδάει πλέον τόσο καλά όσο παλαιότερα. Αν, για παράδειγμα, έχει κανείς πολλά να προσάψει στα έργα που φιλοτέχνησε ο Λόβις Κορίντ[318] σε προχωρημένη ηλικία, θα έπρεπε απλώς να απολαμβάνει τα υπέροχα νεανικά του πορτρέτα. Άλλωστε, καθήκον μιας συνετής πολιτιστικής πολιτικής είναι να ανακαλύπτει εγκαίρως τα ανερχόμενα ταλέντα και να τα στηρίζει με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να δημιουργήσουν για τους συγχρόνους τους αλλά και για τις επόμενες γενιές το μέγιστο των δυνατοτήτων που τους επιτρέπουν τα χαρίσματά τους.

Σαν επιβεβαίωση των όσων είπε, το αφεντικό ζήτησε να παρουσιαστεί ένα σύμπλεγμα σιντριβανιού με τρεις γυναίκες, έργο του γλύπτη Ούλμανν[319] από τη Βιέννη, ο οποίος ζούσε εκεί στην απόλυτη αφάνεια και έγινε γνωστός μόνο αφότου τον ανέδειξε ο Σπέερ.

Αυτή ακριβώς η ύψιστη απαίτηση κάθε πολιτιστικής πολιτικής παραμελήθηκε τους περασμένους αιώνες με τρόπο σχεδόν ιερόσυλο από τους Βιεννέζους, οι οποίοι καυχιούνται τόσο πολύ για το πολιτιστικό επίπεδο της γενέτειράς τους. Έτσι, οι Βιεννέζοι κατάφεραν να αφήσουν μια ιδιοφυΐα όπως ο Μότσαρτ[320] να πεθάνει κυριολεκτικά της πείνας. Ακόμα και την κηδεία του θεώρησαν σωστό να την κάνουν σαν ταφή απόρου, με αποτέλεσμα σήμερα κανένας άνθρωπος να μην γνωρίζει πού ακριβώς αναπαύεται ο Μότσαρτ. Με τον ίδιο τρόπο που φέρθηκαν στον Μότσαρτ, θα είχαν αφήσει και τον Μπρούκνερ και τον Χάυντν[321] να πεθάνουν της πείνας, αν αυτοί δεν είχαν βρει υποστηρικτές – ο ένας στο πρόσωπο του Επισκόπου του Λιντς και ο άλλος στο πρόσωπο του Πρίγκιπα Εστερχάζι.

Από αυτήν ακριβώς τη στάση των Βιεννέζων απέναντι στους σπουδαιότερους καλλιτέχνες τους προκύπτει ότι, τόσο στους Βιεννέζους όσο

---

318. Ο Λόβις Κορίντ (Lovis Corinth) (1858 – 1925) ήταν ένας από τους σημαντικότερους ζωγράφους και γραφίστες του γερμανικού ιμπρεσιονισμού.

319. Αυτό ήταν το σύμπλεγμα σιντριβανιών «Η Αυγή» (Die Morgenröte). Ο Ρόμπερτ Ούλμανν (Robert Ullmann), γεννημένος το 1903, είχε ήδη αποκτήσει τόσο διακεκριμένη φήμη σαν φοιτητής στη Σχολή Εφαρμοσμένων Τεχνών της Βιέννης και αργότερα σαν φοιτητής στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Βιέννης, που του επετράπη να χρησιμοποιήσει ένα από τα αυστριακά κρατικά στούντιο στο πάρκο ψυχαγωγίας Πράτερ. Ο Χίτλερ είχε συμπεριλάβει στη συλλογή πορσελάνινων ειδωλίων του την «Αυτή που κοιτάζει» (Schauende), της οποίας η γυναικεία χάρη, η εσωτερική γαλήνη και η γαλήνια αρμονία του φαίνονταν συμβολικά του προσανατολισμού της οργάνωσης του Συνδέσμου Γερμανίδων Κοριτσιών (BDM) «Πίστη και Ομορφιά»: αθλητική, υγιής, συνδεδεμένη με τη φύση, καλλιτεχνική και μια ικανή, γεμάτη αυτοπεποίθηση σύντροφος για τους άνδρες.

320. Παρά τις πολυάριθμες μελωδικές όπερες, συμφωνίες, σονάτες, εκκλησιαστική μουσική, κοντσέρτα μουσικής δωματίου, εμβατήρια και χορούς, ο Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ (Wolfgang Amadeus Mozart) (1756 – 1791) λιμοκτονούσε τόσο πολύ με τον μισθό του σαν αυτοκρατορικός συνθέτης δωματίου ύψους 800 φιορίνια ετησίως, που πέθανε από πείνα σε ηλικία 35 ετών και θάφτηκε στον «κοινό τάφο των φτωχών». Μετά από λίγες μέρες ο τόπος της ταφής του δεν μπορούσε πλέον να εντοπιστεί.

321. Ο Φραντς Γιόζεφ Χάυντν (Franz Joseph Haydn) (1732–1809) ήταν, μαζί με τον Μότσαρτ και τον Μπετόβεν, ένας από τους τρεις μεγάλους Βιεννέζους κλασικούς συνθέτες.

και στους κατοίκους του Μονάχου, η τέχνη τούς επιβλήθηκε τελικά με το ζόρι μέσω της δράσης της κυβερνώσας δυναστείας. Μόνο που μεταξύ των Βιεννέζων και των κατοίκων του Μονάχου υπάρχει μια θεμελιώδης διαφορά σε αυτό το κομμάτι: οι κάτοικοι του Μονάχου έδειχναν κατά κάποιο τρόπο την ευγνωμοσύνη τους στους σημαντικούς καλλιτέχνες τους όσο εκείνοι ήταν ακόμα εν ζωή. Αντίθετα, οι Βιεννέζοι το έκαναν μόνο όταν η φήμη αυτών των καλλιτεχνών είχε πλέον αντηχήσει σε ολόκληρο τον κόσμο και, κατά πάσα πιθανότητα, οι ίδιοι είχαν πεθάνει εδώ και αρκετές δεκαετίες.

Το δίδαγμα που πρέπει να βγάλουμε από αυτό για το δικό μας πολιτιστικό έργο είναι ότι πρέπει να προσφέρουμε εγκαίρως την ανάλογη αναγνώριση στους καλλιτέχνες που παράγουν αξιόλογο έργο[322]. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο δημιούργησε την καλλιτεχνική έκθεση στον «Οίκο της Γερμανικής Τέχνης» (Haus der Deutschen Kunst) στο Μόναχο· όχι μόνο για να δώσει με αυτόν τον τρόπο μια ευκαιρία παρουσίασης στους πραγματικά μεγάλους δημιουργούς, μια έκθεση στην οποία είναι στραμμένα τα βλέμματα όλου του κόσμου[323]. Ο σκοπός αυτής της έκθεσης είναι, σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό, να ξεχωρίζει το καλύτερο μέσα από τη συνολική γερμανική καλλιτεχνική δημιουργία. Στόχος είναι να εκτίθενται και έτσι να φτάνουν στον αγοραστή εκείνα τα έργα που μια σειρά από ειδικούς της τέχνης αναγνώρισαν – με πλήρη ειλικρίνεια και αντικειμενικότητα – σαν πραγματικά αξιόλογα, ακόμη κι αν ο καλλιτέχνης παραμένει σήμερα άγνωστος στο ευρύ κοινό.

Ταυτόχρονα, με αυτόν τον τρόπο δίνεται στους αγοραστές των έργων τέχνης που παρουσιάζονται σε αυτήν την έκθεση η εγγύηση ότι έχουν αποκτήσει κάτι πραγματικά αξιόλογο[324]. Η ενίσχυση του ανταγωνισμού μεταξύ των καλλιτεχνών με την απονομή χρυσών και ασημένιων μεταλλίων, που θα απεικονίζουν τον «Οίκο της Γερμανικής Τέχνης» – όπως προτείνει ο καθηγητής Χόφμαν – κινείται ακριβώς σε αυτή τη γραμμή πλεύσης και, ως εκ τούτου, μπορεί μόνο να εγκριθεί.

Το Βιεννέζικο Καφενείο

Στη συνέχεια, το αφεντικό ανέφερε – με αφορμή μια εισήγηση του δημάρχου Λίμπελ από τη Νυρεμβέργη – ότι είναι ανοησία να διοργανώνονται παραστάσεις καμπαρέ στην αίθουσα του «Deutscher Hof» (ξενοδοχείο στη Νυρεμβέργη). Αυτό το λέει επειδή ο συγκεκριμένος χώρος παίζει έναν ιδιαίτερο ρόλο στην ιστορία του κινήματος και, επομένως, ο κόσμος δεν τον επισκέπτεται για να δει θεάματα επιθεώρησης ή βαριετέ. Αν θέλουν να ανοίξουν μια καλή σκηνή βαριετέ και ένα μπαρ στο «Deutscher Hof», θα πρέπει να το κάνουν ανακαινίζοντας και μετατρέποντας το παλιό κτίριο του ξενοδοχείου.

---

322. Από τον Όιγκεν Χένκε (Eugen Henke) (Μόναχο) ο Χίτλερ απέκτησε για παράδειγμα, για το Μπέργκχοφ το – εκτέθηκε στον Οίκο Γερμανικής Τέχνης το 1938 – χάλκινο γλυπτό ύψους ενός μέτρου «Κορίτσι που δένει μια μαντίλα» (Kopftuchbindendes Mädchen), του οποίου τη δημιουργία είχε υποστηρίξει προσωπικά μέσω αρκετών επισκέψεων στο στούντιο.

323. Η συλλογή αναμνηστικών του Χίτλερ περιλάμβανε επίσης τα αναμνηστικά του από τα εγκαίνια του «Οίκου Γερμανικής Τέχνης» του Μονάχου (18 Ιουλίου 1937) και την αντίστοιχη «Ημέρα Γερμανικής Τέχνης» (16 έως 18 Ιουλίου 1937), ιδίως την χρυσή τιμητική πλακέτα του, το μεγάλο ασημένιο μετάλλιο και τη φιγούρα της «Παλλάς Αθηνά» (Pallas Athene) που έφτιαξε ο καθηγητής Τέοντορ Κέρνερ (Theodor Kärner) σε πορσελάνη του εργοστασίου Allach (με κλαδί δάφνης και δωρικό κίονα, με το έμβλημα πόλης του Μονάχου στη βάση).

324. Από τις 20.000 συμμετοχές που λαμβάνονται ετησίως, μόνο 1.200 έως 1.250 εκτέθηκαν στον «Οίκο της Γερμανικής Τέχνης», επιλέχθηκαν από κριτική επιτροπή ειδικών και στη συνέχεια εξετάστηκαν προσωπικά από τον Χίτλερ.

Για τον ίδιο, το ιδανικό είδος εστίασης θα ήταν το βιεννέζικο καφενείο (Kaffeehaus). Κι αυτό γιατί το βιεννέζικο καφέ αποτελεί πηγή ηρεμίας, περισυλλογής και επιμόρφωσης.

Στο τέλος, ο δρ. Γκέμπελς είπε ένα αστείο που έκανε τους πάντες να γελάσουν: πρόσεξε έναν λεκέ από νερό στο γιακά του σακακιού του πρέσβη Χέβελ – ο οποίος είχε δημιουργηθεί από μια νερωμένη φασολάδα (σούπα) – και τον παρουσίασε σαν λεκέ από λίπος, ρωτώντας τον ψιθυριστά: «Κύριε Χέβελ, δεν μου λέτε κι εμένα πού βρήκατε αυτή την πηγή;».

137 31 Μαΐου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο νέος τύπος δικαστή

Με αφορμή την τελευταία του ομιλία στο Ράιχσταγκ (στις 26 Απριλίου 1942), το αφεντικό αναφέρθηκε – μέσα στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu) – στη μελλοντική επιλογή των δικαστών. Εξήγησε ότι η εκπαίδευση των λειτουργών της δικαιοσύνης (νομικών) που ήθελαν να γίνουν δικαστές πρέπει να αλλάξει ριζικά και να ευθυγραμμιστεί με τις εθνικοσοσιαλιστικές αρχές.

Δεδομένου ότι ένας δικαστής πρέπει να διαθέτει ιδιαίτερα βαθιά γνώση της καθημερινής, πρακτικής ζωής, για το δικαστικό επάγγελμα θα είναι στο εξής επιλέξιμοι μόνο άνθρωποι που έχουν ήδη αποδείξει την αξία τους στην πράξη μέσα από κάποιο επάγγελμα και, παράλληλα, έχουν ασχοληθεί σε βάθος, μέσω της υπηρεσίας τους στο Κόμμα, με τις ιδέες μας αλλά και με τα ζητήματα της καθοδήγησης (διοίκησης) ανθρώπων. Σαν ελάχιστο όριο ηλικίας για τον διορισμό κάποιου ως δικαστή, το αφεντικό όρισε το 35ο έτος.

Τρόποι συμπεριφοράς του Γουλιέλμου Β'

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό αναφέρθηκε στους τρόπους συμπεριφοράς του Γουλιέλμου Β', οι οποίοι ήταν εντελώς ανάξιοι για έναν μονάρχη[325]. Όπως είπε, ο Γουλιέλμος Β' δεν πίστευε μόνο ότι μπορούσε να τραμπουκίζει και να προσβάλλει συνεχώς τους ανθρώπους του στενού του περιβάλλοντος, αλλά και ότι είχε το δικαίωμα να γελοιοποιεί τους καλεσμένους του μπροστά στους παρευρισκόμενους με ειρωνικά σχόλια. Επιπλέον, με τις χοντροκομμένες οικειότητές του (όπως το να χτυπάει άλλους μονάρχες στην πλάτη και τα παρόμοια), στέρησε από το Ράιχ πολλές συμπάθειες. Ένας μονάρχης πρέπει, αν μη τι άλλο, να γνωρίζει ότι οφείλει να τηρεί αποστάσεις, αυτοσυγκράτηση και αξιοπρέπεια στις προσωπικές του επαφές.

Εκ μέρους του Χίτλερ δεν υπήρχαν εκδηλώσεις οικειότητας απέναντι σε υφισταμένους ή επισκέπτες. Ο Χίτλερ δεν ξεχνούσε ποτέ – τουλάχιστον από

325. Ο Γουλιέλμος Β' (1859 – 1941) ήταν Γερμανός Κάιζερ και Βασιλιάς της Πρωσίας από το 1888 έως το 1918. Επειδή είχε φύγει στις 10 Νοεμβρίου 1918, από το Μεγάλο του Στρατηγείο στην Ολλανδία, δλδ στο τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, και είχε παραιτηθεί από τον θρόνο, ο Χίτλερ τον απέρριψε ως στρατιώτη. Ο Χίτλερ ανέβαλε την απόφαση σχετικά με το αίτημά του να επιστρέψει στη Γερμανία για μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτή η στάση, όμως, δεν εμπόδισε τον Χίτλερ να παίρνει το μεσημεριανό του γεύμα στον καναπέ σε σχήμα δράκου του γιοτ του Κάιζερ «Χοεντσόλερν» όταν επισκεπτόταν τους γονείς μου. Οι γονείς μου είχαν αποκτήσει αυτόν τον καναπέ όταν το γιοτ διαλύθηκε μετά τον πόλεμο. Ήταν κατασκευασμένος από μια κινεζική αυτοκρατορική καρέκλα θρόνου και ο Γουλιέλμος Β' τη χρησιμοποιούσε τακτικά το μεσημέρι όταν επισκεπτόταν το γιοτ.

όσο μπόρεσα εγώ να παρατηρήσω – την αξιοπρέπεια του αρχηγού του κράτους. Σε αντίθεση με τον Γουλιέλμο Β', δεν κήρυσσε τη λήξη του μεσημεριανού ή του βραδινού γεύματος όταν τελείωνε ο ίδιος το φαγητό του, αλλά μόνο όταν και ο τελευταίος καλεσμένος άφηνε κάτω τα μαχαιροπίρουνα. Από την άλλη πλευρά, του άρεσε να πειράζει φιλικά τον έναν ή τον άλλον από τους παρευρισκόμενους. Για παράδειγμα, βλέποντας τη δική μου αδυναμία για το ωμό, καπνιστό ζαμπόν του Όλντενμπουργκ, συνήθιζε να λέει: «Όταν ο Πίκερ βλέπει ζαμπόν, τότε πάει περίπατο κάθε ιδεολογία του!». Πάντα όμως τα έλεγε αυτά με χιούμορ, κλείνοντας το μάτι, και ποτέ με τρόπο προσβλητικό ή κακεντρεχή.

Το παράδειγμα του Γουλιέλμου Β' δείχνει πώς ένας και μόνο κακός μονάρχης μπορεί να καταστρέψει μια ολόκληρη δυναστεία. Όποιος θέλει να μελετά την ιστορία, ας λάβει επιπλέον υπόψη του ότι, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, μία και μόνο κακή γενιά μπορεί να οδηγήσει έναν ολόκληρο λαό στην καταστροφή.

Στρατηγείο του Αρχηγού «Φωλιά Βράχου» (οροσειρά Άιφελ)

Αργότερα, το αφεντικό αναφέρθηκε στο κατάλυμά του στο Στρατηγείο του Αρχηγού «Φωλιά Βράχου» (Felsennest), όπου ήδη από το πρωί που ξυπνούσε, τα μάτια του βούρκωναν από τον καυστικό αέρα. Όπως είπε, είχαν προφανώς περάσει τα έπιπλα και τη διακόσμηση με τόσο ισχυρά χημικά (λουστραρίσματα/βερνίκια), λες και προορίζονταν να κρατήσουν για πάντα.

Ο Χίτλερ χρησιμοποίησε το Στρατηγείο του Αρχηγού «Φωλιά Βράχου» (Felsennest) κοντά στο Μύνστεραϊφελ (σε απόσταση 12 χιλιομέτρων από το Όισκιρχεν) από τις 10 Μαΐου έως τις 5 Ιουνίου 1940. Στη συνέχεια, μετακόμισε στο Στρατηγείο του Αρχηγού «Φαράγγι του Λύκου» (Wolfsschlucht, στο χωριό Μπρυλί-ντε-Πες, εννέα χιλιόμετρα μακριά από το Ροκρουά του Βελγίου), όπου τα κουνούπια τον ταλαιπώρησαν ακόμη περισσότερο από ό,τι ο καυστικός αέρας στο Στρατηγείο του Αρχηγού «Φωλιά Βράχου».

138 1η Ιουνίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το Αεροπλάνο του Χίτλερ

Κατά τη χθεσινή μου πτήση επιστροφής προς το Στρατηγείο του Αρχηγού, ταξίδεψα με το αεροπλάνο του Αρχηγού – ένα πολύ ευρύχωρο Φόκε-Βουλφ (Focke-Wulf) – και πετάξαμε εξαιρετικά γρήγορα. Παρεμπιπτόντως, αυτό το αεροσκάφος είναι επιπλωμένο λιτά και χωρίς καμία απολύτως επίδειξη ή πολυτέλεια. Ο Χίτλερ, σαν ιδιαιτερότητα, έχει μόνο ένα γραφείο μπροστά από το κάθισμά του[326].

Οι στρατιωτικές μας επιτυχίες αντικατοπτρίζονται σε μια γενικά λαμπρή διάθεση.

326. Αυτό ήταν το «Condor» του Χίτλερ, το οποίο μπορούσε να παραμείνει στον αέρα για έως και 15 ώρες χωρίς ανεφοδιασμό και είχε τέσσερις κινητήρες, ο καθένας από τους οποίους απέδιδε 1.000 ίππους. Διέθετε έξοδο κινδύνου για πτώση με αλεξίπτωτο στο κάθισμα του Χίτλερ – ένα χαρακτηριστικό γνωστό μόνο σε εμάς. Σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, μια κόκκινη λαβή μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να ανοίξει η πλάκα άλματος μεγέθους τετραγωνικού μέτρου κάτω από το κάθισμα του Χίτλερ.

Πρόκειται για τη μάχη περικύκλωσης (τον θύλακα) του Χάρκοβο στις 28 Μαΐου 1942, η οποία απέφερε σχεδόν 240.000 αιχμαλώτους, 1.247 κατεστραμμένα άρματα μάχης και 2.026 σοβιετικά κανόνια που περιήλθαν ως λάφυρα στα χέρια μας – ανάμεσά τους και πολλά «Όργανα του Στάλιν» (πολλαπλός εκτοξευτής ρουκετών ΒΜ-13 Κατιούσα), τα εξαιρετικά πρωτόγονα αλλά και τρομερά σοβιετικά πυραυλικά συστήματα.

2 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι φυλετικές αντιλήψεις του Χίτλερ κλονίζονται

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, το αφεντικό ανέφερε ότι η χθεσινή του πτήση προς την Πολτάβα – για τη συζήτηση της κατάστασης με τον Στρατάρχη φον Φέντορ φον Μποκ (Fedor von Bock), Ανώτατο Διοικητή της Ομάδας Στρατιών Νότου – κλόνισε ελαφρώς τις φυλετικές του αντιλήψεις.

Ο Χίτλερ είχε τη συνήθεια, σε κρίσιμες καταστάσεις, να συζητά ο ίδιος επί τόπου τα τρέχοντα ζητήματα με τους τοπικούς ανώτατους διοικητές στο πλαίσιο «επισκέψεων στο μέτωπο». Μετά την κατάρρευση της στρατιάς του Στάλινγκραντ, για παράδειγμα, επισκέφθηκε τον Στρατάρχη φον Μάνσταϊν για τρεις ημέρες στη Ζαπορίζια (17 έως 19 Φεβρουαρίου 1943) και κατά την απογείωσή του παραλίγο να πιαστεί αιχμάλωτος από τους Σοβιετικούς. Μόνο λόγω έλλειψης καυσίμων, τα 22 σοβιετικά άρματα μάχης που είχαν ήδη φτάσει στο αεροδρόμιο δεν επιτέθηκαν στα τρία αεροπλάνα τύπου Κόντορ (Condor) του Χίτλερ και της συνοδείας του. Προφανώς δεν υποψιάζονταν ότι ήταν τα αεροπλάνα του Χίτλερ αυτά που απογειώνονταν εκείνη τη στιγμή. Αυτό σημαίνει ότι η προσωπική κοζάκικη φρουρά του Μάνσταϊν δεν είχε ούτε έναν άνδρα στις τάξεις της που να πρόδωσε την παρουσία του Χίτλερ.

Η τελευταία επίσκεψη του Χίτλερ στο μέτωπο πραγματοποιήθηκε στις 11 Μαρτίου 1943, στο κεντρικό μέτωπο του Όντερ, στον πύργο Φράιενβαλντε (Schloss Freienwalde) στην έδρα της 9ης Στρατιάς. Ο Χίτλερ παρακάλεσε θερμά τον ανώτατο διοικητή, Στρατηγό Τέοντορ Μπούσε (Theodor Busse), και τους αξιωματικούς του να αναχαιτίσουν τη ρωσική έφοδο προς το Βερολίνο, τουλάχιστον μέχρι να είναι έτοιμα για χρήση τα νέα του όπλα. Αναφέρθηκε στο παράδειγμα του Στρατάρχη Φέρντινανντ Σέρνερ (Ferdinand Schörner), ο οποίος με την «Ομάδα Στρατιών Κέντρου» υπερασπιζόταν τη Σιλεσία και την περιοχή της Βοημίας με αμείωτη μαχητικότητα. Και κατέληξε δηλώνοντας: «Κάθε μέρα και κάθε ώρα είναι πολύτιμες για την ολοκλήρωση των τρομερών εκείνων όπλων που θα φέρουν την ανατροπή!».

Σύμφωνα με τον Σάουμπ, με τον όρο «τρομερά όπλα» εννοούσαν κυρίως τη «βόμβα ουρανίου», της οποίας η σχεδίαση είχε ολοκληρωθεί και ήταν έτοιμη σαν πρωτότυπο. Αυτή η βόμβα, που είχε το μέγεθος μιας μικρής κολοκύθας, επρόκειτο να κατασκευαστεί σε ένα υπόγειο εργοστάσιο των SS στην περιοχή των νότιων ορέων Χαρτς (με παραγωγική ικανότητα 30.000 εργατών). Μετά την άνευ όρων συνθηκολόγηση της Γερμανίας το 1945, το εργοστάσιο αυτό μεταφέρθηκε από τον Κόκκινο Στρατό στην ΕΣΣΔ. Για τον λόγο αυτό, όταν αργότερα ο Αμερικανός Πρόεδρος ενημέρωσε σε μια ευκαιρία τον Στάλιν για την ανάπτυξη της αμερικανικής ατομικής βόμβας, εκείνος την προσπέρασε με απόλυτη αδιαφορία.

Στην Πολτάβα[327] μάλιστα, όπως είπε, είδε τόσες πολλές γαλανομάτες ξανθές γυναίκες που – όταν φέρνει στο μυαλό του τις φωτογραφίες γυναικών από τη Νορβηγία ή ακόμα και από την Ολλανδία που του υποβάλλονταν για την έγκριση αδειών γάμου – θα προτιμούσε, αντί για τον όρο «Νορδικοποίηση» (Aufnorden), να μιλήσει για την ανάγκη «Νοτιοποίησης» (Aufsüdens) των ευρωπαϊκών μας βόρειων κρατών.

139 2 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Θεωρίες για την κάλυψη αποτυχιών

Το βράδυ, ο Χίτλερ αναφέρθηκε στα δημοσιεύματα του ρωσικού Τύπου για τη μάχη του Χάρκοβο, αλλά και για τη χειμερινή τους επίθεση. Όπως είπε, οι Ρώσοι προσπαθούν τώρα να δικαιολογήσουν τις αποτυχίες τους επιστρατεύοντας διάφορες θεωρίες, ακριβώς όπως κάνει ο καθένας που έχει αποτύχει σε κάτι και εφευρίσκει ανόητες δικαιολογίες για να κουκουλώσει την κατάσταση. Θύμισε μάλιστα τη «θεωρία της φθοράς» (του πολέμου φθοράς) που είχαμε προβάλει εμείς οι ίδιοι κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο μετά τη μάχη του Βερντέν[328]. Τέτοιου είδους εκφράσεις, πρόσθεσε, αποτελούν πάντα απόδειξη ότι δεν βρέθηκε το κουράγιο να διακοπεί αμέσως ένα εγχείρημα που δεν είχε πλέον καμία προοπτική επιτυχίας.

Εγχώρια οικονομία και διεξαγωγή πολέμου

Το αφεντικό ανέφερε επίσης ότι οι Σοβιετικοί κάνουν τεράστια ζημιά στον εαυτό τους, καθώς αποδιοργανώνουν την εγχώρια οικονομία τους και τη διατροφή του εγχώριου πληθυσμού προς όφελος του στρατού. Δεν μπορεί κανείς να λέει «εγώ φροντίζω τον στρατό και αδιαφορώ για τις συνθήκες στο εσωτερικό της χώρας»· γιατί, αν το κάνει αυτό, τότε οι συνθήκες στο εσωτερικό θα αρχίσουν να διαβρώνουν και να καταστρέφουν τον ίδιο τον στρατό.

Μεταφέροντας αυτό το σκεπτικό στη δική μας εξοπλιστική παραγωγή, οφείλουμε να βρούμε τη σωστή ισορροπία ανάμεσα στην εργασιακή απόδοση που απαιτούμε από τον εργάτη και στους περιορισμούς που υπάρχουν στη διατροφή του. Ο ίδιος (ο Χίτλερ) υποστηρίζει την άποψη ότι είναι προτιμότερο ο εργάτης να δουλεύει 8 ώρες αντί για 14 και τον υπόλοιπο χρόνο να ξεκουράζεται, ενώ παράλληλα εμείς να λειτουργούμε τα εργοστάσια πυρομαχικών και εξοπλισμών σε 3 βάρδιες, επιστρατεύοντας τους αιχμαλώτους πολέμου, τους οποίους έτσι κι αλλιώς είμαστε υποχρεωμένοι να τρέφουμε.

Το σύστημα με τις 3 βάρδιες που εφαρμόστηκε από το 1943 αποδείχθηκε αποτελεσματικό, με αποτέλεσμα η γερμανική εξοπλιστική βιομηχανία να παράγει κατά μέσο όρο ανά μήνα το 1943: 2.091 αεροσκάφη, 1.009 άρματα μάχης, 10.453 φορτηγά κ.λπ. και 1.416 ελκυστήρες (τρακτέρ/οχήματα έλξης). Ακόμη και τον Ιανουάριο του 1945, η μηνιαία παραγωγή της Γερμανίας ανερχόταν σε: 3.185 αεροσκάφη, 1.766 άρματα μάχης, 5.089 φορτηγά και 916 ελκυστήρες. Ο πόλεμος χάθηκε τελικά λόγω της έλλειψης καυσίμων. Μετά την

327. Η Πολτάβα, μια πόλη στην Ουκρανία, είχε περίπου 150.000 κατοίκους.
328. Η Μάχη του Βερντέν, μιας γαλλικής πόλης στον ποταμό Μεύση, έλαβε χώρα στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Διήρκεσε από τις 21 Φεβρουαρίου έως τις 9 Σεπτεμβρίου 1916.

απώλεια των ρωσικών και ρουμανικών πετρελαιοπηγών, το σύνολο των Ενόπλων Δυνάμεων της Γερμανίας (Βέρμαχτ) διέθετε το 1945 μόλις το ένα δέκατο τρίτο (1/13) των ποσοτήτων καυσίμων που είχε το 1943, με αποτέλεσμα τα αεροσκάφη να μην μπορούν πλέον σχεδόν καθόλου να πετάξουν και τα άρματα μάχης να μην μπορούν να κινηθούν. Επιπλέον, η παραγωγή συνθετικών καυσίμων της Γερμανίας – δηλαδή η παραγωγή βενζίνης από γαιάνθρακα, λιγνίτη και οπτάνθρακα – είχε μειωθεί μέχρι τον Ιανουάριο του 1945 στο ένα τέταρτο (1/4) των επιπέδων του 1943, εξαιτίας των βρετανοαμερικανικών αεροπορικών βομβαρδισμών.

Έχουν ξεπεραστεί η σχεδίαση και το σύστημα πρόωσης στη ναυπηγική μας; Νέοι δρόμοι στην κατασκευή αεροσκαφών

Μετά το δείπνο, το αφεντικό, σε μια έντονη συζήτηση με τον Ναύαρχο Τέοντορ Κράνκε (Theodor Krancke), αναφέρθηκε στις βασικές αρχές που διέπουν την κατασκευή των μέσων μεταφοράς.

Ξεκινώντας από τη διαπίστωση ότι η φύση έχει ήδη προνοήσει για τα πάντα και επομένως το πιο σωστό είναι να αντιγράφουμε τους νόμους της, αναφέρθηκε αρχικά στην κίνηση του ποδηλάτου προς τα εμπρός και τη συνέκρινε με εκείνη του πεζού. Όπως εξήγησε, αν αφαιρέσει κανείς νοητά από το ποδήλατο τα λάστιχα και τις ζάντες και προσέξει μόνο τις ακτίνες, θα δει ότι πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς τρόπο βηματισμού προς τα εμπρός όπως και στον άνθρωπο.

Και για την αεροπλοΐα ισχύει η βασική αρχή ότι μόνο αυτό που ανταποκρίνεται στις διεργασίες της φύσης είναι σωστό. Γι' αυτόν τον λόγο, το «Ζέπελιν» αποτελεί μια εντελώς τρελή κατασκευή. Το ότι η αρχή στην οποία βασίζεται η σχεδίασή του – δηλαδή η αρχή του «ελαφρύτερο από τον αέρα» – είναι λανθασμένη, αποδεικνύεται και μόνο από το γεγονός ότι η φύση δεν έχει εφοδιάσει κανένα πουλί με κάποιου είδους φούσκα (νηκτική κύστη), όπως αυτή που γνωρίζουμε ότι έχουν τα ψάρια. Γι' αυτόν τον λόγο, ο ίδιος αρνείται κατηγορηματικά να πετάξει με Ζέπελιν, παρόλο που όταν πρόκειται για αεροπλάνα δεν διστάζει να ταξιδέψει ακόμα και κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες καταιγίδας και θύελλας.

Περνώντας στο θέμα της ναυπηγικής[329], το αφεντικό υποστήριξε ότι αν η φύση θεωρούσε σωστό το σημερινό σχήμα των πλοίων, θα είχε εφοδιάσει τα ψάρια με έναν μηχανισμό προωστήριας προπέλας (πηδαλίου) στην άκρη του σώματός τους για να κινούνται προς τα εμπρός, και όχι με πτερύγια στα πλάγια. Επίσης, θα είχε κάνει τα ψάρια μυτερά μπροστά, αντί να τους δώσει ένα κεφάλι με λίγο-πολύ έντονο σχήμα σταγόνας. Επομένως, είναι ένα από τα πιο αμφίβολα «επιτεύγματα» της χριστιανικής ναυσιπλοΐας (ιστορικός, παραδοσιακός γερμανικός όρος που αναφέρεται συλλογικά στη ζωή στη θάλασσα και το εμπορικό ναυτικό) το ότι, κατά την κατασκευή των πλοίων της κλάσης «Νέλσον» (γνωστά βρετανικά θωρηκτά) – τα οποία αποτελούν ακόμη και σήμερα πρότυπο για τους δικούς μας τύπους πλοίων – εγκατέλειψε το σχήμα του ψαριού και έκανε πράξη τη θεωρία του «μυτερό μπροστά και φαρδύ πίσω». Ειδικά στη ναυπηγική, θα ήταν τόσο λογικό να αντιγράψει κανείς το σχήμα της σταγόνας που πέφτει σαν το πιο φυσικό, και μέσω ενός ανάλογου στρογγυλέματος της πλώρης του πλοίου να μειώσει την πίεση μπροστά κατά

329. Οι ναυπηγικές γνώσεις του Χίτλερ βασίζονταν στο «Εγχειρίδιο τσέπης των πολεμικών στόλων» του Μπρούνο Βάιερ (Bruno Weyer), έκδοση 1941/42. Το είχε πάντα πρόχειρο σαν βιβλίο αναφοράς στο γραφείο του στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu), δίπλα στο εγκυκλοπαιδικό λεξικό Brockhaus και σε ορισμένα εξειδικευμένα στρατιωτικά συγγράμματα.

τόσα τοις εκατό σε σύγκριση με μια μυτερή πλώρη.

Ο Χίτλερ ήταν τόσο καλά καταρτισμένος σε τεχνικά και επιστημονικά θέματα, που μελετούσε ο ίδιος σε βάθος τα σχέδια κατασκευής για την ανάπτυξη νέων όπλων και αεροσκαφών, προωθώντας τα μέσα από δικές του εισηγήσεις, καθώς και με τη διάθεση επιπλέον υλικών και εργατικού δυναμικού. Όταν το 1925 εγκαινιάστηκε το νέο κτίριο του «Γερμανικού Μουσείου» (Deutsches Museum) στο Μόναχο, ο Χίτλερ ήταν από τους πρώτους που αγόρασαν ετήσια κάρτα εισόδου (με τον αριθμό 23), προκειμένου να μελετήσει εξονυχιστικά τα εκτιθέμενα μοντέλα και τις τεχνολογίες, καθώς και τη σχετική βιβλιογραφία.

Αλλά ακόμα και στην περίπτωση του φτυαριού, μόλις σήμερα έχει γίνει πλέον αντιληπτό ότι η μυτερή άκρη μπροστά δεν αποτελεί την ιδανική λύση.

Από τη στιγμή που κατά τη σχεδίαση των πλοίων απομακρύνθηκαν από το φυσικό πρότυπο, δεν είναι καθόλου περίεργο το ότι κατασκεύασαν και το σύστημα πρόωσης στην πρύμνη του πλοίου, σε αντίθεση με τη λύση που έχει δώσει η φύση στα ψάρια. Με αυτόν τον τρόπο, η προπέλα που είναι τοποθετημένη στο πίσω μέρος ενός κύτους προκαλεί μόνο αναρρόφηση (υποπίεση), με αποτέλεσμα το κύτος να συγκρατείται από το κενό αέρος που δημιουργείται πίσω του, ενώ η συσσώρευση του νερού (αναχώρηση) που σχηματίζεται στην πλώρη του πλοίου απλώς ενισχύει αυτή την επίδραση. Στη φύση συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: μπροστά υπάρχει η αναρρόφηση, δηλαδή το κενό αέρος με την ελκτική του δύναμη, και πίσω η απώθηση, δηλαδή η συσσώρευση που σπρώχνει προς τα εμπρός. Έτσι εξάλλου ωθείται προς τα εμπρός και το ψάρι, μέσα από την κίνηση των πτερυγίων του και την ώθηση του νερού που περνά μέσα από τα βράγχιά του. Είναι, επομένως, άκρως θετικό το ότι τουλάχιστον στην κατασκευή των αεροσκαφών κατάλαβαν αυτή την αρχή της φύσης και τοποθέτησαν τον έλικα (την προπέλα) μπροστά, έτσι ώστε να τραβάει το αεροπλάνο προς τα εμπρός μέσω της αναρρόφησης που δημιουργείται μπροστά κατά τις στροφές του.

Το γεγονός ότι οι αρχές της σχεδίασης και της πρόωσης που εφαρμόζονται στη ναυπηγική έχουν πλέον ξεπεραστεί, δεν μπορεί κατά την άποψή του να αμφισβητηθεί σήμερα. Κι αυτό γιατί στη ναυπήγηση πολεμικών πλοίων γίνεται ήδη εμφανές το σημείο πέρα από το οποίο η προσθήκη επιπλέον ισχύος δεν επιφέρει πλέον την ανάλογη αύξηση της απόδοσης. Όταν, για παράδειγμα, ένα θωρηκτό άνω των 45.000 τόνων με 136.000 ίππους πιάνει τους 30 κόμβους, και ένα αεροπλανοφόρο με το μισό μέγεθος και 200.000 ίππους καταφέρνει να φτάσει μόνο τους 35 κόμβους, τότε ο λογαριασμός δεν βγαίνει. Είναι αδύνατο – καθώς είναι εντελώς ασύμφορο – η προσθήκη επιπλέον ισχύος 75.000 ίππων σε ένα πλοίο με το μισό εκτόπισμα από εκείνο του θωρηκτού, να αποδίδει μια αύξηση ταχύτητας μόλις 5 κόμβων σε σύγκριση με το θωρηκτό. Θα έπρεπε, επομένως, να περιμένει κανείς ότι και οι δικοί μας εμπειρογνώμονες του Πολεμικού Ναυτικού θα πείθονταν επιτέλους ότι οι τρέχουσες μέθοδοι ναυπήγησης πρέπει να θεωρούνται ξεπερασμένες.

Το 1943, οι εισηγήσεις του Χίτλερ υιοθετήθηκαν από το Πολεμικό Ναυτικό κατά την κατασκευή των νέων ηλεκτροκίνητων υποβρυχίων τύπου «Βάλτερ» (Walter), τα οποία έφταναν σε ταχύτητα υποβρύχιας πλεύσης τους 17 με 19

κόμβους (ναυτικά μίλια). Εξαιτίας όμως των καταστροφών που υπέστησαν τα ναυπηγεία από τους βρετανοαμερικανικούς βομβαρδισμούς, τα πρώτα 120 νέα υποβρύχια ήταν έτοιμα για επιχειρήσεις μόλις το 1945, παρόλο που μέσω της προσυναρμολόγησης τμημάτων σε άλλα εργοστάσια ο καθαρός χρόνος ναυπήγησης ενός υποβρυχίου στα ναυπηγεία είχε μειωθεί από τους 11,5 μήνες στους δύο μήνες. Αυτά τα νέα υποβρύχια ήταν πραγματικά σκάφη υποβρύχιας πλεύσης και, ως εκ τούτου, αποτέλεσαν μια επανάσταση στη ναυπήγηση υποβρυχίων. Κι αυτό γιατί τα υποβρύχια που υπήρχαν μέχρι τότε ήταν στην πραγματικότητα πλοία επιφανείας με τη δυνατότητα να καταδύονται κάτω από το νερό μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα (σύστημα «Βίλχελμ Μπάουερ», του Γερμανού εφευρέτη του πρώτου υποβρυχίου που έζησε από το 1822 έως το 1875).

Το γεγονός ότι στην κατασκευή αεροσκαφών είμαστε σημαντικά πιο μπροστά από ό,τι στη ναυπηγική, και ότι καταφέραμε να πετύχουμε μια αύξηση της ταχύτητας σε σύγκριση με τα πρώτα αεροπλάνα που κατασκευάστηκαν αποκλειστικά και μόνο μέσω της αλλαγής του σχήματος της αεροδυναμικής της ατράκτου, αποτελεί επίτευγμα του καθηγητή Γιούνκερς, που ανέπτυξε αυτή τη δυνατότητα βελτίωσης μέσα από την ακριβή μελέτη των νόμων της αεροδυναμικής, δηλαδή της φύσης.

Ο καθηγητής Χούγκο Γιούνκερς (Hugo Junkers) (1859 – 1935) εφηύρε όχι μόνο την αεροδυναμική μορφή των αεροσκαφών, αλλά και τον κινητήρα αεροσκαφών Junkers (κινητήρας με διπλά αντίθετα έμβολα), σχεδίασε το πρώτο εξ ολοκλήρου μεταλλικό αεροπλάνο (1915) και ανέπτυξε το παγκοσμίως καταξιωμένο τρικινητήριο μεταγωγικό και επιβατικό αεροσκάφος Ju 52 (το λεγόμενο «Θεία Γιού» ή «Tante Ju»). Στο έργο του βασίστηκαν και τα «Στούκας» (Stukas - Sturzkampfbomber, δηλαδή βομβαρδιστικά κάθετης εφόρμησης). Με αυτά τα Στούκας (Ju 87 και Ju 88), που μπορούσαν να χτυπήσουν μικρούς και μικροσκοπικούς στόχους με τις βόμβες τους με ταχύτητα 550 χλμ./ώρα, να προετοιμάσουν επιθέσεις αρμάτων μάχης με βόμβες και πολυβόλα και να αποθαρρύνουν ολόκληρες μονάδες πεζικού του εχθρού με τον κολασμένο θόρυβο των βομβαρδισμών κατάδυσης, ο Χίτλερ έφερε επανάσταση στον πόλεμο της εποχής του. Η έδρα του εργοστασίου αεροσκαφών Γιούνκερς βρισκόταν στο Ντεσάου από το 1936 και μετά.

Γι’ αυτό, ήταν εντελώς ακατανόητο το γεγονός ότι το Πολεμικό Ναυτικό θα χαρακτήριζε ηλίθιους τους εφευρέτες που πρωτοπορούσαν σε νέες προσεγγίσεις, όπως ο Φούλτον[330] και ο Ρέσελ[331], μόνο και μόνο επειδή η ναυτιλία θα μπορούσε να φέρει επανάσταση με αυτόν τον τρόπο. Γι’ αυτό και έδωσε εντολή να κατασκευαστεί το όχημα του Σάξονα με μπροστινή κίνηση και να δοκιμαστεί στην πράξη. Είχε φροντίσει επίσης εξαρχής να ληφθεί υπόψη η δοκιμή της κίνησης με προπέλα και στα πλάγια, καθώς τα πτερύγια των ψαριών είναι

330. Ο Αμερικανός Ρόμπερτ Φούλτον (Robert Fulton) (1765 έως 1815) κατασκεύασε το πρώτο ατμόπλοιο, το «Κλερμόν» (Clermont), το οποίο έπλεε στον ποταμό Χάντσον το 1807.

331. Ο Αυστριακός Γιόζεφ Ρέσελ (Josef Ressel) (1793 έως 1857) εφηύρε την προπέλα του πλοίου το 1827.

κι αυτά τοποθετημένα στα πλάγια, γεγονός που αναμφίβολα εξασφαλίζει μια ευελιξία που καθιστά δυνατή ακόμα και την περιστροφή επί τόπου[332].

Ο πόλεμος, η μεγάλη γέννηση των εφευρέσεων

Στις σκέψεις του είχε οδηγηθεί από τη διαπίστωση ότι, ειδικά στον τομέα της τεχνολογίας, κάθε φορά που ο άνθρωπος φτάνει σε αδιέξοδο, είναι απαραίτητες νέες εφευρέσεις που θα δείξουν νέους δρόμους. Ακόμη και στο μικροσκόπιο, για παράδειγμα, ήταν προβλέψιμη η στιγμή που δεν θα μπορούσε κανείς να προχωρήσει περισσότερο μέσω μιας περαιτέρω διαδοχικής σύνδεσης φακών, καθώς το πλήθος των φακών θα απορροφούσε πάρα πολύ φως. Ακόμη και σε αυτόν τον τομέα, από εκείνη τη χρονική στιγμή και μετά, θα καθίστατο αναγκαία μια νέα, πρωτοποριακή εφεύρεση[333]. Δυστυχώς, είναι απίστευτα δύσκολο για τέτοιες εφευρέσεις να κερδίσουν την αποδοχή, καθώς ελάχιστοι άνθρωποι είναι αρκετά ανοιχτόμυαλοι – δηλαδή διαθέτουν αρκετή ψυχική δύναμη – ώστε να απαξιώσουν το δικό τους έργο ζωής με βάση μια νέα ανακάλυψη, η οποία ενδεχομένως να προέρχεται μάλιστα από έναν περιθωριακό/ανεξάρτητο τρίτο.

Πόσο σοβαρές συνέπειες είχε σε όλες τις πτυχές της δημόσιας ζωής η αντικατάσταση του πτολεμαϊκού γεωκεντρικού ειδώλου του κόσμου από εκείνο του Κοπέρνικου[334]! Μια κοσμοθεωρία που είχε αποτελέσει το θεμέλιο όλης της εκκλησιαστικής σκέψης κατέρρευσε. Γι' αυτό το λόγο η παραδοχή του Κοπέρνικου απαιτούσε, εκείνη την εποχή από κάθε άτομο ύψιστο θάρρος και μέγιστη ετοιμότητα για αυτοθυσία. Γιατί η Εκκλησία, στην αμυντική της στάση, δεν έδειξε κανένα έλεος. Αυτό είναι ευνόητο, διότι όσο πιο μονόπλευρα σκέφτεται ένας άνθρωπος ή ένας οργανισμός, τόσο πιο δύσκολη καθίσταται η παραδοχή του δικού του σφάλματος και, ως εκ τούτου, ο κλονισμός της ίδιας του της πνευματικής βάσης από νέες γνώσεις.

Έτσι, η μοίρα των εφευρετών στην ιστορία είναι, κατά κανόνα, πάντα η ίδια. Ακόμη και ο υπεύθυνος του ταχυδρομικού σταθμού (Posthalter), που είχε την ιστορική επίγνωση ότι θα μπορούσε κανείς να ταξιδέψει με ατμό πάνω σε ράγες[335], χλευάστηκε εκείνη την εποχή από όλους τους διευθυντές των ταχυδρομείων, δηλαδή από όλους τους ειδικούς. Η τραγικότητα της μοίρας του εφευρέτη έγκειται ακριβώς στο ότι ο εφευρέτης πρέπει να εισβάλει σε πράγματα που από μόνα τους είναι τακτοποιημένα και, ως εκ τούτου, δίνουν στους περισσότερους ανθρώπους την εντύπωση του αμετάβλητου. Σε αυτό

---

332. Αυτά ήταν τα μυστικά σκάφη Voith-Schneider με μία προπέλα στο μπροστινό μέρος ή μία προπέλα σε κάθε πλευρά, τα οποία είχαν δοκιμαστεί με επιτυχία σε ναρκαλιευτικά (βλ., μεταξύ άλλων, τα σημερινά αερόστρωμνα – Χόβερκραφτ).

333. Ο Χίτλερ είχε στο μυαλό του το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο που ανέπτυξαν το 1933 οι Γερμανοί φυσικοί Μαξ Νολ (Max Knoll), Μπόντο φον Μπόρις (Bodo von Borries) και Ερνστ Άουγκουστ Ρούσκα (Ernst August Ruska), το οποίο χρησιμοποιούσε δέσμες ηλεκτρονίων αντί για ακτίνες φωτός σαν πηγή φωτισμού. Η συσκευή που κατασκεύασε η εταιρεία Siemens πέτυχε ήδη από το 1942 μεγέθυνση κατά 1,5 εκατομμύριο φορές. Εκείνη την εποχή όμως η Siemens, πειραματιζόταν ακόμα τότε με την έρευνα για τους καταλληλότερους φακούς.

334. Ο Νικόλαος Κοπέρνικος (1473 έως 1543), εκκλησιαστικός αξιωματούχος στο Φράουενμπουργκ, απέδειξε με τη βοήθεια αυτοσχέδιων οργάνων ότι ο ήλιος είναι το κέντρο του συμπαντικού μας συστήματος και ότι η Γη – ακριβώς όπως και οι άλλοι πλανήτες – περιστρέφεται γύρω από τον ήλιο.

335. Το 1826, ο Βρετανός Τζορτζ Στέφενσον (George Stephenson) (1781 έως 1848) κατασκεύασε την πρώτη σιδηροδρομική γραμμή ατμομηχανής από το Μάντσεστερ στο Λίβερπουλ. Από τις 7 Δεκεμβρίου 1835, ο πρώτος ατμοκίνητος σιδηρόδρομος στη Γερμανία λειτουργούσε στη γραμμή Νυρεμβέργης-Φιρτ. Για την εκατονταετηρίδα το 1935, ο Χίτλερ έλαβε ένα αναμνηστικό μετάλλιο από τον Reichsbahn (Γερμανικό Εθνικό Σιδηρόδρομο), το οποίο κατασκευάστηκε από μια ράγα αυτού του πρώτου γερμανικού σιδηροδρόμου.

προστίθεται και το γεγονός ότι μια εφεύρεση, αρχικά, προκαλεί πάντα αταξία αναστάτωση. Η πιο ευνοϊκή εποχή για τις εφευρέσεις είναι, ως εκ τούτου, ο πόλεμος, καθώς είναι στη φύση του να προκαλεί γρήγορες εξελίξεις. Άλλωστε και τα αεροπλάνα εξελίχθηκαν πολύ πιο γρήγορα μέσα σε τρεισήμισι χρόνια πολέμου από ό,τι σε 30 χρόνια ειρήνης. Αρκεί μόνο να θυμηθούμε, για παράδειγμα, ότι το 1906 είχε εκδοθεί μια οδηγία (κανονισμός) που όριζε ότι ένα αεροπλάνο είχε αξία μόνο αν μπορούσε να πετάξει με 40 χιλιόμετρα την ώρα.

Το μαχητικό αεροσκάφος Με 109 του καθηγητή Βίλι Μέσσερσμιττ (Willy Messerschmitt) πετούσε ήδη με ταχύτητα άνω των 775 χλμ./ώρα το 1939, και το 1941 το πυραυλοκίνητο καταδιωκτικό Με 163 του έγινε το πρώτο αεροσκάφος στον κόσμο που ξεπέρασε τα 1.000 χλμ./ώρα (δηλαδή, υπερηχητική ταχύτητα). Σαν υποκατάστατο του Βραβείου Νόμπελ, ο καθηγητής Μέσερσμιτ (Messerschmitt) – όπως ακριβώς οι γιατροί καθηγητής Άουγκουστ Μπίερ (August Bier) και ο καθηγητής Φέρντινανντ Ζάουερμπρουχ (Ferdinand Sauerbruch), ο κατασκευαστής του Volkswagen καθηγητής Φέρντινανντ Πόρσε (Ferdinand Porsche), ο κατασκευαστής των αυτοκινητοδρόμων (Autobahn) δρ. Φριτς Τοτ (Fritz Todt), ο εξερευνητής του Νοτίου Πόλου καθηγητής Βίλχελμ Φίλχνερ (Wilhelm Filchner) και ο κατασκευαστής του πρώτου στροβιλοφόρου αεροσκάφους (τζετ) καθηγητής Ερνστ Χάινριχ Χάινκελ (Ernst Heinrich Heinkel) – έλαβαν το «Γερμανικό Εθνικό Βραβείο για την Τέχνη και την Επιστήμη», το οποίο θεσπίστηκε από τον Χίτλερ στις 30 Ιανουαρίου 1937. Το παράσημο, σχεδιασμένο από τον γλύπτη Μίλερ-Έρφουρτ (Müller-Erfurt) στο Βερολίνο, βασισμένο στις προτάσεις του Χίτλερ, είχε μια ταινία ώμου πλάτους 10,5 cm με κόκκινο και λευκό περίγραμμα, μια ροζέτα κόκινου και λευκού χρώματος με τον αετό του Ράιχ σαν κούμπωμα συγκράτησης, καθώς και ένα πλατινένιο αστέρι πλάτους 9,6 cm με τη χρυσή κεφαλή της Παλλάδας Αθηνάς σε μια κόκκινη σμαλτωμένη κεντρική πλάκα, τη χρυσή επιγραφή «ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ», μια στεγάνη διακοσμημένη με διαμάντια και εξωτερικά έφερε μια στεφάνη ακτίνων με τέσσερις χρυσούς αετούς του Ράιχ.

140 3 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Στις ράγες της καθημερινότητας, όλα γίνονται κάποια στιγμή παράλογα

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, ο υπουργός Σπέερ παρουσίασε στο αφεντικό χάρτες που έδειχναν τη «μεταφορά πατάτας σιδηροδρομικώς». Αυτοί οι χάρτες, βασισμένοι σε εξελίξεις από το 1913, έδειχναν ότι οι πατάτες μεταφέρονταν άσκοπα πέρα δώθε σε όλη τη Γερμανία σε ολοένα και μεγαλύτερο βαθμό, όπως γινόταν μέχρι πρόσφατα με την μπύρα (για παράδειγμα, η μπύρα του Μονάχου στο Ντόρτμουντ και η μπύρα του Ντόρτμουντ στο Μόναχο).

Ο Σπέερ ήταν αναμφίβολα ένας προικισμένος αρχιτέκτονας, που γνώριζε πώς να υλοποιεί με εξαιρετικό τρόπο τα αρχιτεκτονικά σχέδια, τα σκίτσα και τα προσχέδια του Χίτλερ. Ήταν επίσης ένας ικανός οργανωτής, ο οποίος έδωσε τον καλύτερό του εαυτό για την υλοποίηση των εντολών επανεξοπλισμού του

Χίτλερ. Αλλά είχε την ατυχή ιδιαιτερότητα να γίνεται αντιπαθής στους συναδέλφους του υπουργούς και αρχιτέκτονες, χωρίς να υπάρχει αντικειμενική ανάγκη, αναμειγνυόμενος στα χαρτοφυλάκια και τις αρμοδιότητες των άλλων. Ακόμα και σε εμάς, τα μέλη του προσωπικού του Στρατηγείου του Αρχηγού (FHQu), η γεμάτη υπεροψία και εγωκεντρισμό συνεχής γκρίνια του για πρόσωπα και πράγματα μας έσπαγε τα νεύρα. Διότι σε τελική ανάλυση, εμείς – τουλάχιστον όσοι ήμασταν μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι ή μόνιμοι αξιωματικοί – είχαμε ανέβει στην ιεραρχία ξεκινώντας από το μηδέν, χωρίς την προστασία κάποιου Χίτλερ ή του NSDAP (Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος), και ως εκ τούτου διαθέταμε έναν πλούτο γνώσεων και εμπειριών που μας έκανε να βλέπουμε εξίσου αρνητικά τόσο την ολοκληρωτική ερασιτεχνία του Σπέερ όσο και εκείνη του Ρίμπεντροπ.

Σύμφωνα με τα δικά του λόγια, ο Σπέερ ανέβηκε στην ιεραρχία αποκλειστικά χάρη στον Χίτλερ, περνώντας από τη θέση του άνεργου αρχιτέκτονα σε αυτή του Γενικού Επιθεωρητή Δόμησης για το Βερολίνο και του υπουργού Εξοπλισμών του Ράιχ. Σαν νεοφερμένος χωρίς υποστήριξη στις ίδιες του τις υπηρεσίες, μας έδινε συνεχώς την εντύπωση ότι πάσχιζε να είναι «ο πιστότερος των πιστών και ο πιο ζηλωτής από τους ζηλωτές» για τον Χίτλερ. Τόσο μεγάλος καιροσκοπισμός, όμως, φαινόταν άτοπος και δημιουργούσε αποστροφή μέσα στο απλό, στρατιωτικό περιβάλλον του Στρατηγείου του Αρχηγού (FHQu). Ακόμα και για τον ίδιο τον Χίτλερ, κάθε μορφή βυζαντινισμού (δουλοπρέπειας) ήταν αποκρουστική. Σε όλα αυτά προστίθενταν και το γεγονός ότι ο Σπέερ δεν είχε καθόλου χιούμορ. Όταν, για παράδειγμα, σχολιάζαμε την κομψή καφέ στολή του – που υποτίθεται ότι ήταν δικό του σχέδιο – με τη στρατιωτική αργκό: «Θεέ μου, πάλι τον στόλισε όμορφα η μανούλα του!», εκείνος – όπως ανέφερε ο Σάουμπ – όχι μόνο δεν γέλαγε με αυτό, αλλά έδειχνε μάλιστα και εκνευρισμό. Παράλληλα, ο ίδιος πιθανότατα δεν υποψιαζόταν καν πόσο εκνευρισμό μας προκαλούσε με τις ιδιοτροπίες του. Διότι εγώ, για παράδειγμα, σαν νομικός του Στρατηγείου του Αρχηγού (FHQu), δεν είχα να διεκπεραιώσω μόνο τις συνηθισμένες εργασίες ενός νομικού συμβούλου μιας κεντρικής υπηρεσίας και να διαχειρίζομαι το προσωπικό ταμείο μετρητών του Χίτλερ. Είχα επίσης να προετοιμάσω βάσει εγγράφων, με απόλυτη γραφειοκρατική σχολαστικότητα, πολυάριθμα ραντεβού του Χίτλερ στον μη στρατιωτικό και μη αστυνομικό τομέα, έτσι ώστε ο Χίτλερ να έχει άμεσα διαθέσιμα όλα τα δικαιολογητικά έγγραφα για την εξέταση της υπόθεσης. Ο Χίτλερ ήθελε κατ' αρχήν να αφιερώνει τον χρόνο του σε ένα ζήτημα μόνο μία φορά, και ως εκ τούτου ήθελε να του παρουσιάζεται αυτό μαζί με την τελική γνωμοδότηση των καθ' ύλην αρμόδιων υπουργείων, έτσι ώστε να μπορεί να ενημερώνεται στο συντομότερο δυνατό χρονικό διάστημα και, κατά τη συζήτηση με τον Μπόρμαν (Bormann), τον Λάμερς (Lammers) ή τον εκάστοτε αρμόδιο υπουργό, να χρειάζεται πλέον να αποφασίσει μόνο ένα «Ναι», «Όχι» ή «Αναβολή». Όταν έφταναν στο τραπέζι οι «παρεμβάσεις του Σπέερ σε άλλα χαρτοφυλάκια», ο Χίτλερ, γεμάτος σκεπτικισμό, ξεκινούσε αμέσως μια διευκρινιστική διαδικασία, και εγώ ήμουν υποχρεωμένος να εκδώσω ένα νέο έγγραφο αίτημα ενημέρωσης προς το αρμόδιο υπουργείο. Αρκετοί υφυπουργοί με έπαιρναν τότε τηλέφωνο εξοργισμένοι και με ρωτούσαν αν είχα «σαλέψει». Γι' αυτό το λόγο ένιωθα απίστευτα ανακουφισμένος που ο Χίτλερ καλούσε τον κ. Σπέερ στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu) μόνο σχετικά σπάνια.

Λόγω της έλλειψής μας σε χώρους φόρτωσης των εμπορικών αμαξοστοιχιών[336], δεν μας έμενε, σύμφωνα με τη γνώμη του αφεντικού, καμία άλλη επιλογή από το να ελέγχουμε εξονυχιστικά το περιεχόμενο και τον προορισμό κάθε βαγονιού. Ακόμα και οι μεταφορές είναι ένα ζήτημα που με την πάροδο του χρόνου γίνεται παράλογο και εμφανίζει διαταραχές στο κυκλοφορικό του σύστημα.

Δεν υπήρχε, λοιπόν, καμία αμφιβολία ότι μετά από κάποιο χρονικό διάστημα κάθε εγκατάσταση και κάθε υπηρεσία πρέπει να ανακαινίζεται. Στη δραστήρια καθημερινή ρουτίνα, τα πάντα σταδιακά παραλογίζονται, εμφανίζουν ρωγμές, κατάλοιπα μετάλλου, σκουριά και ούτω καθεξής.

Στρατηγική και Τεχνολογία

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό παρατήρησε: Είναι αξιοθαύμαστο το πόσο πολύ είχε προσαρμοστεί η τεχνολογία στον πόλεμο κατά την αρχαιότητα.

Οι νίκες του Αννίβα θα ήταν εξίσου αδιανόητες χωρίς τους ελέφαντές του, όπως και οι νίκες του Μεγάλου Αλεξάνδρου χωρίς τα άρματά του, το ιππικό του, την τεχνική των τοξοτών του και ούτω καθεξής.

Στον πόλεμο, ο καλύτερος – δηλαδή ο πιο επιτυχημένος – στρατιώτης αποδεικνύεται πάντα εκείνος που διαθέτει και χειρίζεται άριστα τα πιο σύγχρονα μέσα της τεχνολογίας, και μάλιστα όχι μόνο της επίθεσης, αλλά και των μεταφορών και του ανεφοδιασμού.

Ένα δίλημμα του τύπου «ή το ένα ή το άλλο», δηλαδή ή στρατιώτης ή τεχνικός, είναι ό,τι πιο αδύνατο και ανυπόστατο μπορεί να υπάρξει στον πόλεμο. Γι' αυτό το λόγο, η μόνη πραγματικά αποτελεσματική στρατηγική είναι εκείνη, που αναπτύσσει την τεχνολογία και την εφαρμογή της στο μέγιστο των δυνατοτήτων της.

Οι ναυτικές απώλειες της Αγγλίας, η αμερικανική ναυπηγική βιομηχανία και το προλεταριάτο των ΗΠΑ

Όπως ανέφερε ο ναύαρχος Κράνκε στο αφεντικό, οι βρετανικές απώλειες σε χωρητικότητα (εκτόπισμα πλοίων) έχουν πλέον φτάσει στο σημείο όπου οι Άγγλοι αρχίζουν να υποφέρουν από έλλειψη εισαγωγών και αναγκάζονται να μειώσουν τις μερίδες των τροφίμων (το δελτίο τροφίμων). Αντί για τη χωρητικότητα των 11 εκατομμυρίων τόνων που απαιτείται για τις βρετανικές εισαγωγές, η Αγγλία διαθέτει πλέον μόνο 9 εκατομμύρια κόρους ολικής χωρητικότητας (BRT) μεταφορικού χώρου.

Καθώς η Μεγάλη Βρετανία, με τις ετήσιες ανάγκες εισαγωγών της να ανέρχονται σε 43 εκατομμύρια τόνους, εξαρτιόταν από τις θαλάσσιες προμήθειές της, στόχος του Χίτλερ ήταν να επιτύχει μια μηνιαία βύθιση βρετανικών πλοίων της τάξεως του ενός εκατομμυρίου κόρων ολικής χωρητικότητας (BRT). Οι ειδικοί είχαν υπολογίσει ότι μια τέτοια απώλεια χωρητικότητας θα ήταν αδύνατο να αναπληρωθεί από τη Μεγάλη Βρετανία, ακόμη και με τη βοήθεια των ΗΠΑ. Ο Χίτλερ, ωστόσο, πέτυχε τον απαιτούμενο αριθμό βυθίσεων των 1,035 εκατομμυρίων κόρων ολικής χωρητικότητας (BRT) μόλις τον Νοέμβριο του 1942, επειδή το προπολεμικό του πρόγραμμα ναυπήγησης υποβρυχίων ήταν υπερβολικά περιορισμένο για ένα τέτοιο εγχείρημα

336. Ημερήσια διάθεση βαγονιών από τους σιδηροδρόμους του Ράιχ (Reichsbahn) το 1943: 139.000 βαγόνια (ακόμη και τον Ιανουάριο του 1945, οι σιδηρόδρομοι του Ράιχ ήταν σε θέση να διαθέσουν 70.000 βαγόνια).

και καθώς τα σοβιετικά υποβρύχια – τα οποία του είχε προσφέρει με εξαιρετική γενναιοδωρία ο Στάλιν το 1939 για τον πόλεμο εναντίον της Αγγλίας – αποδείχθηκαν πολύ πρωτόγονα και άγνωστα ως προς τον χειρισμό τους για τα γερμανικά πληρώματα υποβρυχίων. Ήδη όμως από τον Μάιο του 1943, οι τρομακτικοί αριθμοί βυθίσεων από τα υποβρύχια έλαβαν τέλος, καθώς οι Βρετανοί, με ένα νέο αναπτυγμένο σύστημα ραντάρ και με τορπιλοπλάνα, αποδεκάτισαν καταστροφικά τον τώρα αυξανόμενο γερμανικό στόλο υποβρυχίων. Το σχόλιο του Χίτλερ ήταν το εξής: Λόγω της ελλιπούς αντιαεροπορικής προστασίας των υποβρυχίων και της δικής μας αργής εξέλιξης στον τομέα των ραντάρ, είχε προβλέψει εδώ και καιρό αυτή την αναποδιά και απλώς απορούσε πώς τα πράγματα είχαν πάει καλά για τόσο μεγάλο διάστημα. Στη συνέχεια, έδωσε διαταγή στο Πολεμικό Ναυτικό για την τοποθέτηση «αναπνευστήρα» (Schnorchel) και συσκευών ραδιοτεχνικών αντιμέτρων στα παλαιά υποβρύχια, καθώς και για τη διάθεση του συνόλου της ελεύθερης χωρητικότητας των ναυπηγείων για την κατασκευή του νέου ηλεκτροκίνητου υποβρυχίου τύπου Walter, του οποίου το πρωτότυπο – ικανό να διανύει μεγάλες αποστάσεις σε κατάδυση – παραδόθηκε στα τέλη Απριλίου του 1944.

Το αφεντικό παρατήρησε σχετικά, ότι η εξοπλιστική βιομηχανία των ΗΠΑ δεν θα συνέβαλλε στον απαιτούμενο βαθμό για την αναπλήρωση των ναυτικών απωλειών. Διότι μόνο χάρη στο γεγονός ότι έφερε τον γερμανικό λαό, με τη βοήθεια του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, σε μια κατάσταση ξεκάθαρου ιδεαλισμού, είχε καταφέρει να εντάξει τα 7 εκατομμύρια των ανέργων που υπήρχαν κατά την άνοδό του στην εξουσία στην παραγωγική διαδικασία, επιτρέποντας έτσι ταυτόχρονα στην αστυνομία να απαλλαγεί από τα γκλομπ της.

Αντίθετα, τα 13 εκατομμύρια ανέργων των ΗΠΑ αποτελούν μια πηγή συνεχών δυσκολιών για την κυβέρνηση και το εξοπλιστικό της έργο, καθώς αισθάνονται σαν ένα προλεταριάτο που ενσαρκώνει μια νέα κοινωνική τάξη.

141 4 Ιουνίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο Χίτλερ και η Νίκη του Χάρκοβο

Η Μάχη του Χάρκοβο έληξε. Ο Χίτλερ έλαβε γνώση της συνοπτικής αναφοράς της Ανώτατης Διοίκησης των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW)[337] χωρίς ιδιαίτερη συναισθηματική έξαρση.

Ελσίνκι [Γερμανικό Πρακτορείο Ειδήσεων – Deutsches Nachrichtenbüro (DNB) – 5 Ιουνίου 1942]

Φινλανδία και Γερμανία υπό τη σκιά της επίσκεψης του Χίτλερ

Με πηχυαίους τίτλους – από αυτούς που σπάνια βλέπει κανείς στον φινλανδικό Τύπο – και με κάθε λεπτομέρεια, οι σημερινές φινλανδικές πρωινές εφημερίδες αναφέρονται στην αιφνιδιαστική επίσκεψη που πραγματοποίησε

337. Διόρθωση

ο Αρχηγός – στις 4 Ιουνίου 1942 – στη Φινλανδία, για να διαβιβάσει προσωπικά στον Στρατάρχη Μάνερχαϊμ (Mannerheim) τις δικές του ευχές, καθώς και εκείνες του γερμανικού λαού, για τα 75α γενέθλιά του.

«Οι εφημερίδες βλέπουν στην προσωπική επίσκεψη του Αρχηγού κάτι περισσότερο από μια χειρονομία ευγένειας και εκτιμούν την αξία της ακόμη περισσότερο, επειδή ο Αδόλφος Χίτλερ έφυγε από το αρχηγείο του σε μια στιγμή σημαντικών στρατιωτικών αποφάσεων, για να συναντήσει τον μεγάλο ήρωα της ελευθερίας στη μακρινή Φινλανδία για να του εκφράσει τα συγχαρητήριά του. Επιπλέον, οι εφημερίδες βλέπουν στην ύψιστη παρασημοφόρηση του Στρατάρχη με τον Χρυσό Μεγαλόσταυρο του Τάγματος του Γερμανικού Αετού μια ασυνήθιστα μεγάλη τιμή και αναγνώριση των επιτευγμάτων του, καθώς και ένα σύμβολο της φινλανδογερμανικής κοινής μοίρας και της αδελφοσύνης στον πόλεμο.

Η εφημερίδα “Uusi Suomi” (Νέα Φινλανδία) γράφει: Η Φινλανδία δεν αμφιβάλλει ούτε στιγμή για την τελική έκβαση του πολέμου, σαν αποτέλεσμα της οποίας – μετά την εξάλειψη του μπολσεβικικού κινδύνου – θα μπορέσει να αναγεννηθεί μια νέα, ευτυχισμένη Ευρώπη.

Η εφημερίδα “Helsingin Sanomat” (Καθημερινή του Ελσίνκι) θεωρεί το γεγονός ότι ο Αρχηγός άδραξε την ευκαιρία των 75ων γενεθλίων του Μάνερχαϊμ για να έρθει σε προσωπική επαφή μαζί του σαν τη μεγαλύτερη δυνατή αναγνώριση τόσο του έργου της ζωής του Στρατάρχη όσο και του αγώνα που ηγήθηκε για τη Φινλανδία.

Η εφημερίδα “Hufvudstadsbladet” (Η Εφημερίδα της Πρωτεύουσας) ανέφερε: ...μέσα στη χαρά για αυτή την εκδήλωση ενδιαφέροντος... αναμείχθηκε ένα αίσθημα υπερηφάνειας για τη σημασία που αποδίδεται στη χώρα και στις ένοπλες δυνάμεις της, στον αγώνα ενάντια στον μπολσεβικισμό. Η συνάντηση ανάμεσα στις δύο προσωπικότητες, που εκπροσωπούν η καθεμία με τον δικό της τρόπο τη θέληση του λαού στη χώρα της, δεν αποτελεί μόνο μια διαβεβαίωση για τη ισχυροποίηση της στρατιωτικής τους συμμαχίας, αλλά και μια υπόσχεση για ένα μέλλον με μια πιο ελπιδοφόρα προοπτική σε σύγκριση με τους τωρινούς καιρούς.»

Ο Στρατάρχης της Φινλανδίας βαρώνος φον Μάνερχαϊμ (v. Mannerheim) και η φινλανδική κυβέρνηση απέφυγαν την επίσημη συνθήκη πολεμικής συμμαχίας «για καλό και για κακό»με τη Γερμανία, την οποία επιδίωκε ο Χίτλερ. Αντίθετα, προχώρησαν μόνο σε τρέχουσες, μεμονωμένες συμφωνίες, οι οποίες κατέστησαν δυνατή την εκ νέου ομαλοποίηση των σχέσεων με τη Σοβιετική Ένωση, μόλις η Φινλανδία κατάφερε να ανακτήσει τα εδάφη που είχε παραχωρήσει στην ΕΣΣΔ με τη Συνθήκη Ειρήνης της Μόσχας το 1940. Ο διακηρυγμένος πολεμικός στόχος του Στρατάρχη Μάνερχαϊμ δεν ήταν επομένως η δημιουργία μιας Μεγάλης Φινλανδίας, αλλά – όπως μου εξήγησε με απόλυτη ειλικρίνεια ένας από τους στενότερους συνεργάτες του κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψης στο Στρατηγείο του ΑρχηγούΦύρερ (FHQu) – αποκλειστικά η διασφάλιση της κυριαρχίας και της ανεξαρτησίας του φινλανδικού εθνικού κράτους, το οποίο είχε απαλλαγεί από τη ρωσική κυριαρχία μόλις το 1917.

4 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η ανοησία των ηρωικών συμπεριφορών και η απόπειρα δολοφονίας στο Μπέργκχοφ (Berghof)

Υπό το φως της επιτυχημένης απόπειρας δολοφονίας εναντίον του Αντιστράτηγου των SS Ράινχαρντ Χάιντριχ (Reinhard Heydrich), το αφεντικό δήλωσε κατά τη διάρκεια του δείπνου ότι διατάζει πλέον μια για πάντα τους άνδρες που διατρέχουν ιδιαίτερο κίνδυνο να τηρούν απαρέγκλιτα τους κανονισμούς ασφαλείας.

Δεδομένου ότι ο πειρασμός δεν δημιουργεί μόνο κλέφτες αλλά και επίδοξους δολοφόνους, οι ηρωικές συμπεριφορές – όπως το να κυκλοφορεί κανείς με ανοιχτά, μη θωρακισμένα οχήματα ή να περπατά στους δρόμους της Πράγας χωρίς προστασία – αποτελούν βλακεία που δεν προσφέρει τίποτα στο έθνος.

Όπου δεν είναι απολύτως απαραίτητο, ένας τόσο αναντικατάστατος άνθρωπος όπως ο Χάιντριχ να εκθέσει τον εαυτό του σε κίνδυνο, μπορεί μόνο να το καταδικάσει σαν βλακεία ή καθαρή τρέλα. Άνδρες του πολιτικού βεληνεκούς του Χάιντριχ οφείλουν να έχουν πλήρη επίγνωση του ότι τους στήνουν καρτέρι σαν να ήταν θηράματα, και ότι αμέτρητοι άνθρωποι σκέφτονται τρόπους για να τους εξοντώσουν.

Ο Ράινχαρντ Χάιντριχ (Reinhard Heydrich) γεννήθηκε το 1904 στο Χάλε (Halle), γιος ενός διευθυντή ωδείου, και μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του στο λύκειο έγινε αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού. Αφού προήχθη σε Υποπλοίαρχο (Oberleutnant zur See) το 1928, ανέλαβε καθήκοντα αξιωματικού πληροφοριών στον Ναύσταθμο της Βαλτικής Θάλασσας. Μετά την αποχώρησή του από το Πολεμικό Ναυτικό το 1931 – πρόεδρος του δικαστηρίου τιμής για μια γυναικεία υπόθεση ήταν ο μετέπειτα Ναύαρχος και αρχηγός της υπηρεσίας αντικατασκοπείας της Ανώτατης Διοίκησης των Ενόπλων Δυνάμεων, Βίλχελμ Κανάρις (Wilhelm Canaris) – ο Χίμλερ τον διόρισε στο επιτελείο του Αρχηγού των SS (Reichsführer-SS). Το 1932 ο Χάιντριχ έγινε αρχηγός της Υπηρεσίας Ασφαλείας (SD) του Κόμματος, το 1933 διευθυντής της Πολιτικής Αστυνομίας της Βαυαρίας, το 1934 αρχηγός της Μυστικής Κρατικής Αστυνομίας (Γκεστάπο) στο Βερολίνο, το 1936 διευθυντής της Αστυνομίας Ασφαλείας του Ράιχ και το 1939 επικεφαλής του Κεντρικού Γραφείου Ασφαλείας του Ράιχ (RSHA) των SS και Υποστράτηγος των SS (SS-Obergruppenführer). Διορίστηκε Αναπληρωτής Προστάτης του Ράιχ για τη Βοημία και τη Μοραβία το 1942, και πέθανε στις 4 Ιουνίου 1942 από τις επιπλοκές από μόλυνση των τραυμάτων του, μετά την απόπειρα δολοφονίας εναντίον του. Ο Χίτλερ χαρακτήρισε τον Χάιντριχ σαν «αναντικατάστατο» λόγω της ευρηματικότητάς του σε θέματα ασφάλειας. Έτσι, ο Χάιντριχ – σε συνεννόηση με τον Χίτλερ, αλλά εν αγνοία του υπουργείου Πολέμου του Ράιχ – διαβίβασε το 1937 στον Στάλιν, μέσω του φίλου του και Προέδρου της Τσεχοσλοβακίας Μπένες (Beneš), πλαστά έγγραφα τα οποία – αναμεμειγμένα με ακίνδυνες γνήσιες επιστολές – παρουσίαζαν τον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου του Κόκκινου Στρατού και υφυπουργό Πολέμου της Σοβιετικής Ένωσης Στρατάρχη Μιχαήλ Νικολάγιεβιτς Τουχατσέφσκι (Михаил Николаевич Тухачевский) σαν προδότη «συνεργάτη της Γερμανίας». Λόγω της μεγάλης υποστήριξης που απολάμβανε ο Τουχατσέφσκι στους κόλπους του στρατού, ο Στάλιν διέταξε στη συνέχεια την εκτέλεση όχι μόνο του ίδιου, αλλά και 2 από τους υπόλοιπους 4 Σοβιετικούς στρατάρχες, 13 από τους 15 στρατηγούς στρατιών, 62 από τους 85 στρατηγούς σωμάτων στρατού, 110

από τους 195 διοικητές μεραρχιών, καθώς και 35.000 επιτελικών αξιωματικών. Με αυτόν τον τρόπο, ο Κόκκινος Στρατός τέθηκε εκτός μάχης από πλευράς ηγεσίας μέχρι και τον Χειμερινό Πόλεμο του 1941/42.

Η αστυνομία, με τον δικό της μηχανισμό συλλογής πληροφοριών, δεν είναι σε θέση να εγγυηθεί επαρκή προστασία. Σε αυτήν μάλιστα (στην αστυνομία), ποιος ξέρει πόσος χρόνος θα χρειαζόταν – αν για παράδειγμα το αυτοκίνητο προσέκρουε σε ένα δέντρο – μέχρι να διαπιστώσει αν επρόκειτο καν για απόπειρα δολοφονίας. Είναι επίσης απίστευτα δύσκολο για τους συνεπιβάτες να διαπιστώσουν αν πρόκειται για απόπειρα δολοφονίας, σε περίπτωση που ο οδηγός δεχθεί πυροβολισμό και το αυτοκίνητο αναπτύξει ταχύτητα προσκρούοντας σε ένα δέντρο. Διότι κατά τη διάρκεια μιας διαδρομής με 90 χιλιόμετρα την ώρα, η σφαίρα έχει ήδη βρει τον στόχο της πολύ πριν ακουστεί ο κρότος του πυροβολισμού.

Όσο οι συνθήκες στον γερμανικό ζωτικό χώρο δεν είναι απόλυτα σταθεροποιημένες και όσο ο γερμανικός λαός δεν έχει καθαριστεί ριζικά από κάθε ξένο απόβρασμα, καμία ηγετική προσωπικότητα δεν επιτρέπεται να παραβλέπει την ανάγκη για προσοχή. Αυτό αποτελεί επιτακτική ανάγκη προς το συμφέρον του έθνους.

Αν είχε πάει να μείνει έξω στο Γκρύνβαλντ (κοντά στο Μόναχο) – όπως τον είχαν συμβουλεύσει τότε – σήμερα θα ήταν νεκρός εδώ και καιρό και έτσι θα είχε βλάψει τα συμφέροντα του έθνους.

* Το πόσο προσεκτικός πρέπει να είναι κανείς, το δείχνει άλλωστε η ιστορία με εκείνον τον Ελβετό τον Μορίς Μπαβό (Maurice Bavaud), ο οποίος παραμόνευε τον Χίτλερ στο βουνό (Μπέργκχοφ) επί τρεις μήνες, πραγματοποιώντας μάλιστα ακόμα και ασκήσεις σκοποβολής στη λίμνη Κένιγκσζε (Königssee), και ο οποίος θα τον είχε σίγουρα πετύχει, αν δεν συνέβαινε πάντα από καθαρή σύμπτωση να μην βγαίνει έξω ή να μην περνά κοντά από τον Ελβετό ακριβώς τις στιγμές που εκείνος τον περίμενε.

Αν ο Ελβετός είχε στην κατοχή του μια βόμβα, θα τον είχε βγάλει από τη μέση με την ίδια σιγουριά κατά τη διάρκεια μιας εκδήλωσης – για την οποία μάλιστα είχε πάρει από εμάς τους ίδιους μια πρόσκληση για την εξέδρα των επισήμων – όπως ακριβώς συνέβη και τώρα που δεν κατάφερε τελικά να πυροβολήσει.

Κατά τη σύλληψή του βρέθηκαν δύο πιστόλια, και μπήκε σε μπελάδες μόνο επειδή λύγισε για μια στιγμή και, στην ερώτηση ενός καχύποπτου σιδηροδρομικού υπαλλήλου, δεν μπόρεσε να δώσει έναν καλό λόγο για την παραμονή του στο Μπερχτεσγκάντεν, με αποτέλεσμα να βρουν πάνω του μια επιστολή απευθυνόμενη σε εκείνον – το αφεντικό – με αποστολέα τον Νταλαντιέ, η οποία όμως δεν είχε περιεχόμενο.

Ο Εντουάρ Νταλαντιέ (Édouard Daladier) διετέλεσε πρωθυπουργός της Γαλλίας από το 1933 έως το 1934 και από το 1938 έως το 1940, καθώς και κατά διαστήματα υπουργός Πολέμου και υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας. Υποστήριξε την γαλλογερμανική ύφεση και υπέγραψε εκ μέρους της Γαλλίας τη Συμφωνία του Μονάχου της 29ης Σεπτεμβρίου 1938, η οποία αφορούσε την παραχώρηση της Σουδητίας στη Γερμανία. Καθώς ο Χίτλερ είχε μάθει να τον εκτιμά κατά την ανταλλαγή κοινών πολεμικών εμπειριών από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, έβαλε τον Ρίμπεντροπ να υπογράψει στις 6 Δεκεμβρίου

1938 στο Παρίσι, στην «Αίθουσα Ρολογιών» του Quai d'Orsay, ένα γαλλογερμανικό σύμφωνο διαβουλεύσεων και μη επίθεσης, το οποίο είχε σαν στόχο να εγγυηθεί μελλοντικές ειρηνικές σχέσεις καλής γειτονίας. Στην πραγματικότητα, ο Νταλαντιέ δέχθηκε να εισέλθει στον πόλεμο εναντίον της Γερμανίας, σε αντίθεση με αυτό το σύμφωνο και στο πλαίσιο της σύγκρουσης για την Πολωνία, μόνο μετά από την άσκηση εντονότατης βρετανικής πίεσης. «Να πεθάνω για το Ντάντσιχ;» λέγεται ότι ρώτησε τους Βρετανούς διαπραγματευτές, κουνώντας το κεφάλι του. Προφανώς δεν είχε καμία σχέση με την απόπειρα δολοφονίας κατά του Χίτλερ.

142 5 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Επιστήμη και Βίβλος

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, αναφέρθηκε το γεγονός ότι στη Φινλανδία υπάρχει ένας ασυνήθιστα μεγάλος αριθμός ψυχικά ασθενών. Σαν αιτία για αυτή την ευπάθεια αναφέρθηκε η επίδραση του Βορείου Σέλας, ενώ επισημάνθηκε και η ιδιαίτερα έντονη θρησκευτική εσωστρέφεια και ο μεταφυσικός προβληματισμός που χαρακτηρίζουν τους Φινλανδούς. Καθώς στη Φινλανδία οι αγροτικές κατοικίες απέχουν συχνά 50 έως 100 χιλιόμετρα μεταξύ τους, οι άνθρωποι είναι ως εκ τούτου καταδικασμένοι στην απομόνωση –ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του χειμώνα – και αισθάνονται τότε την ανάγκη να απασχολούνται νοητικά, με αποτέλεσμα αυτή η ιδιαίτερα έντονη θρησκευτικότητα να μην προκαλεί καμία έκπληξη.

Πάνω σε αυτό το αφεντικό σχολίασε, ότι είναι απλώς λυπηρό το γεγονός ότι αυτή η θρησκευτικότητα δεν διαθέτει καμία άλλη πνευματική βάση παρά μόνο τον ιουδαϊκό ραμπουλισμό της Βίβλου. Διότι οι θρησκευόμενοι άνθρωποι, που μέσα στην μοναξιά ενός μακρύ χειμώνα αναζητούν την απόλυτη διαύγεια στις θρησκευτικές τους αντιλήψεις και για τον σκοπό αυτό καταφεύγουν στη Βίβλο, είναι μοιραίο να υποστούν πνευματική αναπηρία. Διότι αναγκάζονται να ανακαλύψουν ένα νόημα μέσα σε αυτό το ιουδαϊκό κατασκεύασμα, παρόλο που δεν υπάρχει κανένα. Κατά συνέπεια, κυριολεκτικά κολλούσαν και βυθίζονταν σε διάφορους συλλογισμούς και τελικά, αν δεν ήταν ιδιαίτερα ανθεκτικοί, κατέληγαν σε θρησκευτική παράνοια.

Είναι κρίμα που η Βίβλος μεταφράστηκε στα γερμανικά και έτσι έγινε προσβάσιμη στον λαό με όλο αυτό τον ιουδαϊκό ραμπουλισμό της. Όσο η σοφία και ειδικά αυτή της Παλαιάς Διαθήκης κληροδοτούνταν αποκλειστικά στα λατινικά, τη γλώσσα της Εκκλησίας, δεν υπήρχε κίνδυνος οι λογικοί άνθρωποι να υποστούν ψυχικές διαταραχές μέσω της μελέτης της Βίβλου. Επειδή όμως η Βίβλος έγινε προσβάσιμη σε όλους, ένα πλήθος ανθρώπων ήρθε σε επαφή με θρησκευτικά μεταμφιεσμένους συλλογισμούς, οι οποίοι – σε συνδυασμό με την τυπικά γερμανική ιδιότητα της αδιάκοπης, βασανιστικής σκέψης και του έντονου προβληματισμού – οδήγησαν σε μεγάλο βαθμό ένα μεγάλο μέρος αυτών, με την πάροδο του χρόνου, στη θρησκευτική παράνοια. Καθώς στην Καθολική Εκκλησία είχε προστεθεί επιπλέον το γεγονός ότι οι ιερείς της εξυμνούσαν παράφρονες σαν «αγίους», κινήματα όπως αυτό των

Αυτομαστιγωτών[338] στον γερμανικό Μεσαίωνα ήταν νομοτελειακά βέβαια.

Σαν λογικοί Γερμανοί θα έπρεπε κυριολεκτικά να ταρακουνήσουμε το μυαλό μας, για το πώς ο γερμανικός λαός μπόρεσε να οδηγηθεί, από τα ιουδαϊκά αποβράσματα και τις φλυαρίες των ιερέων, σε μια συμπεριφορά που εμείς την περιγελούσαμε στους ουρλιάζοντες Τούρκους δερβίσηδες και στους νέγρους. Παράλληλα, θα έπρεπε να μας εξοργίζει ιδιαίτερα το γεγονός ότι – ενώ σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου θρησκευτικές διδασκαλίες, όπως αυτές του Κομφούκιου, του Βούδα και του Μωάμεθ, προσέφεραν αναμφισβήτητα μια ευρεία πνευματική βάση για τους ανθρώπους που σκέφτονται θρησκευτικά – ο γερμανικός λαός εξαπατήθηκε από θεολογικές αναλύσεις, που δεν είχαν κανένα ειλικρινές βάθος.

Τα αστεροσκοπεία σαν μέσο πνευματικής αφύπνισης

Αν αναζητήσουμε τα αίτια για αυτό το φαινόμενο, τότε θα πρέπει να επισημανθεί ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος είναι εξαιρετικά επιδεκτικός σε επηρεασμό. Ένα παιδί για παράδειγμα, το οποίο κατά τα πρώτα χρόνια της γνωστικής του ανάπτυξης το είχαν εκφοβίσει με τον «μπαμπούλα» (τον μαύρο άνδρα) που βρίσκεται σε σκοτεινούς χώρους, συχνά, κατά τη διάρκεια όλων των χρόνων της ανάπτυξής του δεν μπορεί να ξεπεράσει τις φοβίες όταν μπαίνει σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, σε ένα υπόγειο και σε παρόμοιους χώρους. Στην περίπτωση των γυναικών ένας τέτοιος εκφοβισμός κατά την παιδική ηλικία έχει συνέπειες για όλη τη ζωή.

Από την άλλη πλευρά, κίνδυνοι που δεν γίνονται συνειδητοί στον άνθρωπο, δεν αναγνωρίζονται καθόλου από αυτόν. Ένα παιδί, στο οποίο δεν γίνονται σαφείς οι κίνδυνοι ενός βομβαρδισμού στις βομβαρδιζόμενες περιοχές, βιώνει την εχθρική αεροπορική επίθεση και την αντιαεροπορική προστασία σαν ένα θορυβώδες πυροτέχνημα, χωρίς κατά κανόνα να εκδηλώνει ούτε το παραμικρό ίχνος φόβου.

Το βασικό συμπέρασμα από αυτές τις διαπιστώσεις είναι ότι πρέπει να γίνει ό,τι είναι δυνατόν ώστε να προληφθεί για πάντα ο πνευματικός ακρωτηριασμός ευρέων στρωμάτων του γερμανικού λαού, ανεξάρτητα από το αν αυτός εκδηλώνεται σαν θρησκευτική παράνοια ή σαν κάποια άλλη μορφή ψυχικής διαταραχής. Για τον λόγο αυτό, ο ίδιος μερίμνησε ώστε – στο μέτρο του ανθρωπίνως δυνατού – να χτιστούν αστεροσκοπεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις, καθώς τα αστεροσκοπεία αποτελούν, βάσει της εμπειρίας, το καλύτερο μέσο για να να μεγαλώσει η εικόνα για τον κόσμο του ανθρώπου και να προληφθεί έτσι η πνευματική ατροφία.

143 5 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Συνεργασία με τους Φινλανδούς, ακόμη και σε περιόδους ειρήνης. Στρατάρχης Μάνερχαϊμ

Κατά το δείπνο έγινε πολλή συζήτηση για τη χθεσινή επίσκεψη του αφεντικού στη Φινλανδία. Το ίδιο το αφεντικό ανέφερε ότι ο μεγάλος ήρωας της

338. Ο Πάπας Κλήμης ΣΤ' απαγόρευσε το 1349 το λαϊκό κίνημα των Αυτομαστιγούμενων (μετανοούντες που αυτομαστιγώνονταν δημόσια)

φινλανδικής ελευθερίας, ο Στρατάρχης Μάνερχαϊμ[339], προφανώς χάρηκε πολύ για αυτή την τιμή με την ευκαιρία των 75ων γενεθλίων του, καθώς και ότι ο Πρόεδρος του Κράτους, Ρίστο Ρίτι[340], του έκανε εντύπωση με τον ήρεμο και αποφασιστικό του χαρακτήρα.

Οι Φιλανδοί είναι πράγματι ένας λαός ηρώων. Το γεγονός ότι χάρηκαν τόσο πολύ για την επίσκεψή του – σίγουρα έχοντας στραμμένο το βλέμμα προς τους Σουηδούς – του έδωσε μια βαθιά ικανοποίηση. Ακόμα και όταν αποκατασταθεί η ειρήνη, οι σχέσεις με τη Φινλανδία πρέπει να διατηρηθούν όσο το δυνατόν πιο φιλικές. Ο ίδιος λυπόταν για το γεγονός ότι πριν από αυτόν τον πόλεμο δεν κατορθώθηκε να ξεκινήσει ένα εμπόριο ξυλείας σε μεγαλύτερη κλίμακα με τους Φιλανδούς. Διότι, παρόλο που από την ανάληψη της εξουσίας και μετά αναγκαστήκαμε, λόγω των διαφόρων σχεδίων μας, να προβούμε σε κολοσσιαία και καταστροφική υλοτομία των δικών μας δασών, δεν καταφέραμε να εισάγουμε από το εξωτερικό τόσο μεγάλες ποσότητες ώστε, με το σύνολο της ξυλείας που ήταν διαθέσιμη για την κατασκευαστική αγορά, να καλύψουμε τις ανάγκες μας στον τομέα της οικοδόμησης κατοικιών και ούτω καθεξής. Προκειμένου να ξεπεράσουμε την έλλειψη σε δοκούς, αναγκαστήκαμε για τον λόγο αυτό να επινοήσουμε μια νέα μέθοδο προέντασης σκυροδέματος στην οικοδόμηση σπιτιών· και στην παραγωγή χαρτιού, χρειάστηκε να αντικαταστήσουμε 6 εκατομμύρια τόνους ξυλείας με την επεξεργασία φυλλώματος πατάτας, και ούτω καθεξής.

Η ματαιοδοξία του Ρίμπεντροπ

Στη συνέχεια, το αφεντικό ρώτησε κάπως ειρωνικά τον διπλωματικό απεσταλμένο Χέβελ, πώς τον υποδέχτηκε ο υπουργός Εξωτερικών κατά την υποβολή της ενημέρωσης μετά την επιστροφή του από τη Φινλανδία, δεδομένου ότι ο ίδιος – ο υπουργός Εξωτερικών – δεν είχε συμμετάσχει με κανέναν τρόπο στη διοργάνωση της επίσκεψης[341].

Στη συνέχεια, το αφεντικό άρχισε να μιλά για τις μάταιες προσπάθειές του να επικοινωνήσει τηλεφωνικά με τον υπουργό Εξωτερικών, ο οποίος, σε αντίθεση με τον Στρατάρχη του Ράιχ (Γκέρινγκ), τον άφηνε συνεχώς να περιμένει στη γραμμή, με αποτέλεσμα ο ίδιος να αναγκάζεται να ακούει όλες τις φλυαρίες στους διάφορους προθαλάμους. Μια μέρα όμως έχασε την υπομονή του και του έβαλε τις φωνές. Από τότε, τα πράγματα πάνε καλά.

Άγιοι της Ισπανίας

Στη συνέχεια υποβλήθηκε στο αφεντικό μια αναφορά, σύμφωνα με την οποία ο Καουντίλιο (Αρχηγός) Φράνκο, με νόμο της 22ας Σεπτεμβρίου 1941, απο-

339. Ο Καρλ Γκούσταφ βαρώνος φον Μάνερχαϊμ (Carl Gustaf Freiherr von Mannerheim) ηγήθηκε του Φινλανδικού Πολέμου Ανεξαρτησίας εναντίον της ΕΣΣΔ το 1918, ήταν Αντιβασιλέας της Φινλανδίας το 1918/19, Αρχιστράτηγος της Φινλανδίας στον πόλεμο εναντίον της ΕΣΣΔ το 1939/40 και το 1941/44, και Πρόεδρος της Φινλανδίας από το 1944 έως το 1946. Σαν πρώην συνταγματάρχης της Ρωσικής Τσαρικής Φρουράς, μιλούσε άψογα ρωσικά και καταλάβαινε τη ρωσική νοοτροπία. Κατά τη διάρκεια του Χειμερινού Πολέμου του 1939/40, ο ίδιος συνέτριψε μια πενταπλάσια σοβιετική υπεροπλία χρησιμοποιώντας την τακτική περικύκλωσης «Μότι» (περικύκλωση – τεμαχισμός – εξόντωση), η οποία οδήγησε σε μια συνθήκη ειρήνης στη Μόσχα τον Μάρτιο του 1940 που επιβεβαίωνε την ανεξαρτησία της Φινλανδίας (αν και με εδαφικές παραχωρήσεις).

340. Ο Ρίστο Ρίτι (Rysto Ryti) ήταν πρόεδρος της Φινλανδίας από το 1940 έως τον Αύγουστο του 1944. Τον διαδέχθηκε ο στρατάρχης Μάνερχαϊμ. Στις 19 Σεπτεμβρίου 1944, στη Μόσχα, ο Μάνερχαϊμ συνήψε ξεχωριστή φινλανδική ανακωχή με την ΕΣΣΔ, αφού ενημέρωσε γραπτώς τον Χίτλερ.

341. Μόνο ο Στρατάρχης Κάιτελ, ο Στρατηγός Σμουντ, ο Σμήναρχος Νικολάους φον Μπίλοβ και ο φωτορεπόρτερ Χάινριχ Χόφμαν ο νεότερος συνόδευσαν τον Χίτλερ και τον Χέβελ στο Μίκκελι αρχηγείο του στρατάρχη Μάνερχαϊμ.

νέμει στην προστάτιδα Αγία Φουενσίσλα όλες τις στρατιωτικές τιμές ενός Στρατάρχη, επειδή θεωρείται δικό της θαύμα το γεγονός ότι πριν από 5 χρόνια 3.000 εθνικιστές Ισπανοί στρατιώτες, υπό την ηγεσία του νυν υπουργού Πολέμου Βαλέρα[342], είχαν υπερασπιστεί την πόλη της Σεγκόβια από μια επίθεση 15.000 Κόκκινων. Μεταξύ άλλων, αναφέρθηκε στο αφεντικό ότι στην Ισπανία μια άλλη αγία διορίστηκε στρατηγός, επειδή, σαν προστάτιδα μιας εκκλησίας, λέγεται ότι εμπόδισε μια βόμβα να εκραγεί όταν έπεσε από την οροφή της εκκλησίας.

Το αφεντικό είπε σχετικά με αυτό, ότι ο ίδιος έχει τους εντονότερους ανησυχίες φόβους, για το αν μπορεί να έχει καλό τέλος το γεγονός ότι επιτρέπουν να ριζώνουν τέτοια πράγματα. Ο ίδιος παρακολουθεί έτσι κι αλλιώς τις εξελίξεις στην Ισπανία με το μεγαλύτερο σκεπτικισμό και για τον λόγο αυτό, ακόμη και αν επισκεφθεί σταδιακά όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, δεν θα πάει ποτέ στην Ισπανία.

Πλάνα από την επίσκεψη του Χίτλερ στη Φινλανδία

Στη συνέχεια, το αφεντικό ζήτησε να του προβάλουν τα επίκαιρα της εβδομάδας. Παρακολουθήσαμε στιγμιότυπα από τα φινλανδικά επίκαιρα της εβδομάδας με τα συγχαρητήρια του Χίτλερ για τα 75α γενέθλια του Στρατάρχη Μάνερχαϊμ. Μια ετοιμόρροπη σανίδα κάλυπτε το φαρδύ χαντάκι, το οποίο χώριζε τον αυτοκινητόδρομο από τη σιδηροδρομική γραμμή όπου βρισκόταν το βαγόνι-στρατηγείο του Στρατάρχη Μάνερχαϊμ. Ο Χίτλερ πέρασε πρώτος απέναντι με την ήρεμη, ατάραχη αξιοπρέπειά του και έφτασε άλλη πλευρά χωρίς δυσκολίες, όπως και ο εορτάζων και ήρωας της φινλανδικής ελευθερίας που τον ακολουθούσε. Όταν ο Στρατάρχης Κάιτελ έφτασε στη μέση της σανίδας και την ένιωσε να ταλαντεύεται επικίνδυνα κάτω από το αξιοσημείωτο βάρος του, άρχισε να ισορροπεί σαν ακροβάτης σε σχοινί και έκανε τα τελευταία βήματα τρέχοντας γρήγορα για να προλάβει να περάσει – όντας πλέον θεατής εκτός κινδύνου – τώρα αναγκάστηκε να ενώσει και ο ίδιος τη φωνή του με το γενικό, τρανταχτό γέλιο των παρευρισκόμενων που παρακολουθούσαν τα επίκαιρα.

144

7 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)
Επίσκεψη του Ούγγρου πρωθυπουργού Κάλαϊ

Τα ευρωπαϊκά σύνορα σύμφωνα με τους Ούγγρους και τον Αντιβασιλέα τους ναύαρχο φον Χόρτυ

Επιτέλους βγήκε ο ήλιος και συμβάλλει γενικότερα στην αναπτέρωση του ηθικού. Ακόμη και ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν έχει σταθερά καλή διάθεση, παρόλο που πού και πού παραπονιέται στον Δρ. Κλόπφερ[343] για τις δικές μου

342. Στρατηγός Χοσέ Ενρίκε Βαρέλα Ινγκλέσιας (José Enrique Varela Iglesias) (1891 έως 1951).

343. Ο διευθυντής υπουργείου και μετέπειτα υφυπουργός δρ. Γκέρχαρντ Κλόπφερ (Gerhard Klopfer) ήταν επικεφαλής του Κρατικού Τμήματος της Καγκελαρίας του Κόμματος, του πρώην υπουργείου του Ρούντολφ Ες.

αυθαίρετες ενέργειες[344].

Το αφεντικό είπε στο μεσημεριανό γεύμα ότι ο νέος Ούγγρος Πρωθυπουργός Κάλαϊ[345] του μετέφερε χθες μόλις δύο «μικρές παρακλήσεις» του Αντιβασιλέα Χόρτυ, και συγκεκριμένα: α) ο καλός Θεός και β) ο ίδιος, το αφεντικό, απλώς να κοιτάζουν, όταν οι Ούγγροι θα ξεκαθαρίζουν τους λογαριασμούς τους με τους Ρουμάνους (λόγω της Τρανσυλβανίας). Για τους Ούγγρους, αυτή η σύγκρουση με τη Ρουμανία ήταν μια πάλη με την Ασία. Διότι για τους Ούγγρους, τα σύνορα μεταξύ Ασίας και Ευρώπης βρίσκονται εκεί όπου σταματά η Ορθόδοξη Εκκλησία· επειδή μόνο η περιοχή από αυτήν την πλευρά των συνόρων είχε μερίδιο στην ευρωπαϊκή πολιτιστική εξέλιξη και σε όλα τα μεγάλα γεγονότα της, όπως η Μεταρρύθμιση, η Αναγέννηση και ούτω καθεξής. Για τον λόγο αυτό, η Ουγγαρία ήταν ανέκαθεν εχθρός της Ρωσίας και δεν καταλάβαινε την πολιτική του Τρίτου Ράιχ, όταν εκείνο τον καιρό εκείνο είχε καταλήξει σε συμφωνία με τη Ρωσία.

Επιπλέον, ο ίδιος επισήμανε ότι ο ποταμός Τίσα έχει για τους Ούγγρους παρόμοια σημασία με αυτήν που έχει ο Ρήνος για τους Γερμανούς. Όπως ακριβώς ο Ρήνος για τους Γερμανούς, έτσι και αυτός (ο ποταμός Τίσα) είναι για τους Ούγγρους ένας εθνικός ποταμός και όχι ένα εθνικό σύνορο[346].

Στο πεδίο της εσωτερικής πολιτικής, ο Κάλαϊ ανέφερε την ανάγκη για μια ουγγρική αγροτική μεταρρύθμιση, μια αγροτική μεταρρύθμιση όμως, η οποία δεν θα σήμαινε τίποτα περισσότερο από μια αύξηση του μεγέθους των μικρών αγροκτημάτων.

Για τον γιο του Χόρτυ[347], ο Κάλαϊ μίλησε για ένα αναμφισβήτητο ριψοκίνδυνο παλικάρι και τόνισε ότι τα ουγγρικά στρατεύματα που πολεμούν στο γερμανικό Ανατολικό Μέτωπο απέκτησαν στο πρόσωπό του έναν ήρωα. Το αφεντικό είπε σχετικά με αυτό, ότι το πιστεύει αυτό πρόθυμα, διότι και ο Αντιβασιλέας Χόρτυ είναι ένας απίστευτα γενναίος άνδρας.

Κατά τα λοιπά, το αφεντικό σχολίασε ότι ο Χόρτυ το είχε σκεφτεί και το είχε οργανώσει αυτό το πράγμα αρκετά καλά. Διότι, εάν ο γιος του αποδείκνυε την αξία του στον γερμανικό στρατό, η Γερμανία δύσκολα θα μπορούσε να φέρει αντίρρηση στο να τον αφήσουν οι Ούγγροι να ενεργεί σαν αναπληρωτής του πατέρα του και ενδεχομένως μάλιστα να τον στεφανώσουν με τη λάμψη του στέμματος του Αγίου Στεφάνου.

Από την άλλη πλευρά όμως, ούτε οι αντίπαλοι του Χόρτυ στο εσωτερικό

---

344. Ο ηγέτης του Ράιχ Μάρτιν Μπόρμαν, προκαλούσε φόβο και ήταν σεβαστός στο Στρατηγείο του Αρχηγού, αλλά όχι δημοφιλής. Όταν μια μέρα πίστεψε ότι μπορούσε να βάλει τις φωνές σε εμένα – έναν πτυχιούχο μόνιμο δημόσιο υπάλληλο – με τον ίδιο τρόπο όπως και στους κομματικούς του λειτουργούς, εγώ διέδωσα αμέσως μετά σε ολόκληρο το Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu) το εξής: «Εγώ δεν του δίνω σημασία. Αυτός (ο Μπόρμαν) εξάλλου μεγάλωσε στους στάβλους!» Καθώς ο Μπόρμαν ήταν παλαιότερα διαχειριστής αγροκτημάτων, ακόμη και ο ίδιος ο Χίτλερ, στον οποίο ο Σάουμπ μετέφερε το περιστατικό αμέσως και με κάθε λεπτομέρεια, διασκέδασε με την ψυχή του με το αστείο και άρχισε να το επαναλαμβάνει και ο ίδιος για να πειράζει τον Μπόρμαν. Από τότε, ο Μπόρμαν κατέβαλλε προσπάθεια απέναντί μου να είναι πάντοτε τυπικός, ευγενικός και αντικειμενικός.

345. Ο Μίκλος Κάλαϊ (Miklós Kállay) ήταν πρωθυπουργός και υπουργός εξωτερικών της Ουγγαρίας από το 1942 έως το 1944. Ο Χίτλερ τον συνέλαβε και τον έστειλε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης το 1944, όταν έμαθε για τις διαπραγματεύσεις του Κάλαϊ στο Λονδίνο με τους Βρετανούς και τους Αμερικανούς σχετικά με μια ξεχωριστή ειρήνη.

346. Τόσο η Ουγγαρία όσο και η Ρουμανία διεκδίκησαν το σερβοκροατικό Μπάνατ (Banat) μετά την εκστρατεία του Χίτλερ στη Γιουγκοσλαβία το 1941.

347. Ο Ιστβάν φον Χόρτυ (István von Horthy), Αντιβασιλέας της Ουγγαρίας, ήταν αξιωματικός της ουγγρικής πολεμικής αεροπορίας στο Ανατολικό Μέτωπο. Έχασε τη ζωή του στις 20 Αυγούστου 1942 σε αεροπορικό δυστύχημα.

της Ουγγαρίας θα μπορούσαν να φέρουν αντίρρηση από μια τέτοια κρατική θέση του Χόρτυ του νεότερου, εφόσον αυτός θα είχε αποδείξει την αξία του στον αμυντικό αγώνα ενάντια στον μπολσεβικισμό.

Μετανάστες (Πολιτικοί Φυγάδες), Εσχάτη Προδοσία και Κρατική Ασφάλεια

Κατά το μεσημεριανό γεύμα συζητήθηκε η τρομακτική έκταση της εσχάτης προδοσίας την περίοδο του «συστήματος»[348], που είχε βρει την έκφρασή της ακόμη και σε δημοσιεύματα και επερωτήσεις για απόρρητα στρατιωτικά ζητήματα στο Ράιχσταγκ, στον Τύπο και ούτω καθεξής. Το αφεντικό σχολίασε σχετικά: Όταν οι ξένες στρατιωτικές επιτροπές έφυγαν από τη Γερμανία το 1925, άφησαν πίσω τους υπηρεσίες πληροφοριών και κατασκοπευτικές οργανώσεις, που έκαναν εντελώς περιττή την περαιτέρω παραμονή τους και εργάζονταν προς απόλυτη ικανοποίησή τους σύμφωνα με τις οδηγίες των στρατιωτικών ακολούθων στο Βερολίνο.

Ο ιδεολογικός και ηθικός ξεπεσμός, που έκανε δυνατή τη συγκρότηση αυτού του γιγαντιαίου κατασκοπευτικού μηχανισμού στη Γερμανία και εκδηλώθηκε με την πιο απροκάλυπτη και αναίσχυντη μορφή εσχάτης προδοσίας, τον είχε εξοργίσει περισσότερες από μία φορές. Ακόμη και σήμερα θυμάται ένα περιστατικό στο οποίο ένας βουλευτής του Ράιχσταγκ ρώτησε σε δημόσια συνεδρίαση του σώματος, εάν η κυβέρνηση γνωρίζει ότι στην οδό χ-ψ, μέσα σε μια μονάδα της γερμανικής Ράιχσβερ, κινήθηκαν τέσσερα θωρακισμένα οχήματα, τα οποία προφανώς δεν πληρούσαν τους όρους της υπαγορευμένης Συνθήκης των Βερσαλλιών· και τι σκόπευε να κάνει η κυβέρνηση γι' αυτό; Δυστυχώς, εκείνη την εποχή δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο παρά να δώσει εντολή για την καταγραφή σε καταλόγους όλων των στοιχείων που γίνονταν γνωστά για προδοτική δράση κατά της χώρας, για να οδηγήσει αυτά τα καθάρματα στη δίκαιη τιμωρία τους τουλάχιστον μετά την ανάληψη της εξουσίας από το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα.

Αν καταφέραμε να απαλλαγούμε από το μεγαλύτερο μέρος αυτών των αποβρασμάτων το 1933, χωρίς καμιά δική μας προσπάθεια, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τουλάχιστον 65.000 πολίτες μετανάστευσαν αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας από εμάς. Αν και δεν ήταν βέβαιο για τον καθένα από αυτούς ποια εγκλήματα είχε διαπράξει. Ήταν όμως βέβαιο, ότι το μεγαλύτερο μέρος από αυτούς οδηγήθηκε στο να πάει στο εξωτερικό εξαιτίας της δικής τους ένοχης συνείδησης. Εκ των υστέρων βέβαια, πολλοί από αυτούς το ξανασκέφτηκαν και έδειξαν τάση να επιστρέψουν στη Γερμανία. Αυτό το κύμα της επιστροφής αυτών των ανεπιθύμητων στοιχείων αποτράπηκε όμως με την ανακοίνωση ότι κάθε επαναπατριζόμενος θα μεταφερόταν καταρχήν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, καθώς και με την περαιτέρω απειλή για εκτέλεση εκείνων των επαναπατριζόμενων που κρίνονταν ένοχοι για οποιαδήποτε αδίκημα. Έτσι κρατήθηκαν μακριά από το Ράιχ χιλιάδες αντικοινωνικά στοιχεία, τα οποία σε διαφορετική περίπτωση δύσκολα θα είχαν συλληφθεί ή καταδικαστεί. Στο υπόλοιπο μέρος των στοιχείων αυτών, ο Χάιντριχ με την Υπηρεσία Ασφαλείας του (SD) τους εξόντωσε ολοκληρωτικά, ένα επίτευγμα που πρέπει να εκτιμηθεί ακόμη περισσότερο, καθότι η δικαιοσύνη αποδείχθηκε κατώτερη των περιστάσεων για αυτό το έργο.

Η δικαιοσύνη, με τον τρόπο που χειριζόταν τα αδικήματα της εσχάτης προ-

348. Αυτό αναφέρεται στην περίοδο της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης από το 1919 έως το 1933.

δοσίας, τον εξόργιζε συχνά. Έτσι, για παράδειγμα, (η δικαιοσύνη) είχε θελήσει κάποτε να δώσει χάρη σε έναν προδότη της πατρίδας, με το αιτιολογικό ότι είχε «πρωτίστως» ασχοληθεί με λαθρεμπόριο και, ως εκ τούτου, έπρεπε να θεωρηθεί και να τιμωρηθεί σε πρώτο βαθμό σαν λαθρέμπορος. Μόνο κάτω από τις μεγαλύτερες δυσκολίες έγινε εφικτό να πειστεί ο υπουργός Δικαιοσύνης δρ. Φραντς Γκύρτνερ (Franz Gürtner) για την αναγκαιότητα μιας αδίστακτα σκληρής στάσης απέναντι στους προδότες της πατρίδας. Ακόμη και όταν προδόθηκαν οι κατασκευές των οχυρών στην Ανατολική Πρωσία, ο Γκύρτνερ προσπάθησε να τον πείσει να επιβάλει μια πιο επιεική ποινή, με το αιτιολογικό ότι η πραγματική ζημιά που προκλήθηκε ήταν μικρή. Τότε του έδωσε να καταλάβει του Γκύρτνερ ότι μια τέτοια ζημιά δεν μπορούσε προς το παρόν καν να αξιολογηθεί, καθώς ήταν άγνωστο αν σε ένα τέτοιο προδομένο οχυρό θα μπορούσε να σταθμεύσει ένας διοικητής μεραρχίας με το σταθμό διοίκησής του και, ως εκ τούτου, η καταστροφή αυτού του οχυρού, θα επηρέαζε σημαντικά τη διεξαγωγή του ίδιου του πολέμου.

Κλείνοντας είπε του Γκύρτνερ ότι η απόφασή του είναι ανένδοτη και σε περίπτωση που επιβληθεί σε κάποιον προδότη της πατρίδας μια πολύ ήπια ποινή από τα τακτικά δικαστήρια, θα διατάξει τη σύλληψή του από ένα απόσπασμα των SS και την εκτέλεσή του. Διότι η εσχάτη προδοσία είναι έγκλημα φρονήματος. Γι' αυτό το λόγο κάθε προδότης της πατρίδας πρέπει να εκτελείται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το μέγεθος της ζημιάς που προκάλεσε.

Το Λαϊκό Δικαστήριο (το οποίο ιδρύθηκε με νόμο της 24ης Απριλίου 1934/18ης Απριλίου 1938) και δημιουργήθηκε στη συνέχεια στο πλαίσιο της δικαιοσύνης, αρχικά δεν ανταποκρίθηκε επίσης στα αυστηρά κριτήρια που επιθυμούσε ο ίδιος στις αποφάσεις του. Μάλιστα ακόμη και η ίδια η νομοθεσία δεν ήταν εύκολο να προσαρμοστεί στις σαφείς κρατικές αναγκαιότητες, καθώς τα νομικά μέλη του υπουργικού συμβουλίου του Ράιχ είχαν δείξει μεγάλη απροθυμία να αποδεχθούν την εσχάτη προδοσία σαν έγκλημα φρονήματος.

Σε όλες τις συζητήσεις που έγιναν σε αυτό το πλαίσιο, έπρεπε να επισημαίνει ξανά και ξανά ότι δεν υφίσταται εσχάτη προδοσία από ιδεαλιστικό κίνητρο. Αν ήθελε κανείς να αποδώσει γενικά ένα αδίκημα που εμπίπτει στο επίπεδο της εσχάτης προδοσίας σε ορισμένους ιδεαλιστικούς ενδοιασμούς, αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο για το αδίκημα της άρνησης στράτευσης για θρησκευτικούς λόγους. Σε αυτά τα στοιχεία, τα οποία λόγω θρησκευτικών πεποιθήσεων δεν ήθελαν να πολεμήσουν, έπρεπε όμως να τους αντιταχθεί το επιχείρημα ότι προφανώς ήθελαν να τρώνε όσα κερδίζουν άλλοι πολεμώντας, πράγμα που όμως, στο πλαίσιο μιας ανώτερης δικαιοσύνης, ήταν απαράδεκτο και ως εκ τούτου πρέπει να αφεθούν να πεθάνουν της πείνας. Το γεγονός ότι αυτό αποφεύχθηκε και αυτοί, οι αποκαλούμενοι Σπουδαστές των Γραφών[349], 130 στον αριθμό, εκτελέστηκαν, οφειλόταν στην ιδιαίτερη επιείκειά του (αντί να τους αφήσει να πεθάνουν της πείνας). Άλλωστε, αυτές οι 130 εκτελέσεις είχαν λειτουργήσει σαν μια καταιγίδα που καθαρίζει την ατμόσφαιρα. Χιλιάδες ανθρώπους με παρόμοιο φρόνημα, στο άκουσμα της είδησης για τις εκτελέσεις, έχασαν το θάρρος τους για να προσπαθήσουν να

349. Εννοούνται οι «Μάρτυρες του Ιεχωβά», οι οποίοι με τα 640.000 μέλη τους σε όλο τον κόσμο, είχαν την έδρα τους στις ΗΠΑ (Μπρούκλιν, Νέα Υόρκη) και, μεταξύ άλλων, προπαγάνδιζαν την άρνηση στράτευσης. Έχασαν περίπου 2.000 Γερμανικά μέλη τους εξαιτίας των εθνικοσοσιαλιστικών αντιποίνων.

αποφύγουν και αυτοί τη στρατιωτική θητεία, επικαλούμενοι διάφορα αποσπάσματα της Βίβλου.

Όποιος θέλει να διεξάγει έναν πόλεμο με επιτυχία και όποιος θέλει γενικά να καθοδηγήσει έναν λαό μέσα από δύσκολους καιρούς, δεν επιτρέπεται να αφήσει καμία αμφιβολία για ένα πράγμα: ότι σε αυτούς τους καιρούς, όποιος αποκλείει τον εαυτό του ενεργά ή παθητικά από τη εθνική κοινότητα, θα εξοντώνεται από τη εθνική κοινότητα.

Όποιος παρεκκλίνει από αυτή την ξεκάθαρη αρχή λόγω κακώς εννοούμενης επιείκειας, δεν θα μπορέσει να εμποδίσει την διάλυση του κράτους, όπως βλέπουμε αυτή τη στιγμή στα αρχικά της στάδια σε μια χώρα όπως η Σουηδία.

Καθώς καθόμουν στο κεντρικό τραπέζι, τόλμησα να επισημάνω ότι εμείς – οι νεαροί νομικοί που είχαμε εκπαιδευτεί στο Ανώτατο Περιφερειακό Δικαστήριο (Εφετείο) του Βερολίνου – είχαμε επιφυλάξεις απέναντι στην ασπρόμαυρη αξιολόγηση της μετανάστευσης των διανοουμένων, καθώς είχαμε γνωρίσει γιατρούς, νομικούς (όπως τον εγκληματολόγο Χανς φον Χέντιγκ[350]), ποιητές, μουσικούς, φυσικούς και ούτω καθεξής παγκόσμιου βεληνεκούς, για τους οποίους η γερμανική τους ιδιότητα αποτελούσε γνήσια δέσμευση, αλλά για τους οποίους η γερμανική ατμόσφαιρα είχε δηλητηριαστεί εντελώς από τις παρενοχλήσεις των τοπικών κομματικών δικτατόρων, καθιστώντας σχεδόν αδύνατη την περαιτέρω πνευματική τους εργασία. Προς μεγάλη μου χαρά, αρκετοί κύριοι συμφώνησαν ανοιχτά μαζί μου.

Η Εκκλησία της Ισπανίας, η πραγματική ηγεσία του λαού της Ισπανίας

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, η συζήτηση σχετικά με τη λεγόμενη ισπανική «Γαλάζια Μεραρχία», η οποία είχε αναπτυχθεί στο Ανατολικό Μέτωπο, στράφηκε εκ νέου στην εσωτερική πολιτική κατάσταση της Ισπανίας. Ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν έκανε μια παρατήρηση προς την κατεύθυνση ότι οι μοναρχικές τάσεις που εκδηλώνονταν σε ολοένα και μεγαλύτερο βαθμό στην Ισπανία, κατά τη γνώμη του, ενθαρρύνονταν σε μεγάλο βαθμό από την Καθολική Εκκλησία. Το αφεντικό το επιβεβαίωσε αυτό σαν απολύτως πιθανό και στη συνέχεια ανέπτυξε τα εξής:

Με την Καθολική Εκκλησία στην Ισπανία δεν συμβαίνει τίποτα διαφορετικό από ό,τι με την Καθολική Εκκλησία σε εμάς (στη Γερμανία) και από ό,τι συμβαίνει γενικά με τις περισσότερες εκκλησίες στις περισσότερες χώρες. Μια εκκλησία, όταν μπορεί να ασκήσει επιρροή στο καθεστώς του κράτους, θέλει κατ' αρχήν να υποστηρίζει ή να ανέχεται μόνο ένα καθεστώς, το οποίο δεν γνωρίζει και δεν αναγνωρίζει καμία άλλη οργάνωση του λαού εκτός από την εκκλησία, και γι' αυτό βασίζεται στην εκκλησία σαν την μοναδική οργάνωση καθοδήγησης για την καθοδήγηση του λαού.

Χωρίς να αποκηρύξει αυτή την επιδίωξη εξουσίας, που είναι σύμφυτη σε κάθε εκκλησία που ασκεί πολιτική, η Καθολική Εκκλησία στην Ισπανία δεν μπορεί να στηρίξει το σημερινό ισπανικό καθεστώς, που έχει δημιουργήσει στη Φάλαγγα[351] μια δική του οργάνωση καθοδήγησης για τον ισπανικό λαό.

---

350. Ο παγκοσμίου φήμης εγκληματολόγος Χανς φον Χέντιγκ (Hans von Hentig) καθηγητής στα Πανεπιστήμια του Κιέλου και της Βόννης, μετανάστευσε στο Κάνσας Σίτι των ΗΠΑ το 1936 και δεν επέστρεψε στη Γερμανία μέχρι το 1951.

351. Η Φάλαγγα της Ισπανίας των Παραδοσιακών και των Επιτροπών της Εθνικο-Συνδικαλιστικής Επίθεσης (Falange Española Tradicionalista y de las Juntas de Ofensiva Nacional-Sindicalista) ήταν το μοναδικό κόμμα της αυταρχικής ισπανικής κυβέρνησης, το οποίο ιδρύθηκε το 1933 και από το 1937 τελούσε υπό την ηγεσία του Καουντίγιο (Αρχηγού), Στρατηγού Φράνκο.

Γι' αυτό το λόγο, υπάρχει μόνο μία και μοναδική δυνατότητα για τους Φαλαγγίτες ώστε να τα βγάλουν πέρα με την Καθολική Εκκλησία: να περιοριστούν στη φροντίδα των θρησκευτικών, δηλαδή των υπερφυσικών πεποιθήσεων. Αν επιτραπεί στην εκκλησία έστω και η ελάχιστη επιρροή στην καθοδήγηση του λαού και τον προσανατολισμό της νεολαίας, τότε εκείνη θα την θελήσει ολοκληρωτικά, και αν πιστεύει κανείς ότι με αποσπασματικά μέτρα την έχει κάνει σύμμαχό του κάνει λάθος.

Λόγω της συνολικής εγκόσμιας στάσης της και του πολιτικού συμφέροντος που απορρέει από αυτήν, οι επιθέσεις της Καθολικής Εκκλησίας της Ισπανίας εναντίον του καθεστώτος του Φράνκο είναι κατά τη γνώμη του αναπόφευκτες, και ως εκ τούτου ο κίνδυνος μιας νέας επανάστασης έχει μετατοπιστεί ξεκάθαρα στη σφαίρα του εφικτού. Η Ισπανία μπορεί πολύ σύντομα να πληρώσει με το αίμα της, την αναγνώριση της εκκλησίας σαν δύναμη μέσα στο κράτος από τον Φράνκο και για την αποτυχία του, σε αντίθεση με την Ιταλία και τη Γερμανία, να επιτύχει μια πραγματικά ολοκληρωμένη εθνική επανάσταση.

145 7 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η τεχνική των εκλεπτυσμένων γυναικών, πρότυπο στον πολιτικό αγώνα για την εξουσία

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, υποβλήθηκε στο αφεντικό μια αναφορά του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων με ημερομηνία 6 του μηνός, σχετικά με την απαγόρευση της στολής της Φάλαγγας κατά την πομπή του Αγίου Σώματος στη Βαρκελώνη.

«Αναφορά του Γερμανικού Γραφείου Ειδήσεων: Μαδρίτη, 6 Ιουνίου: Ο Κυβερνήτης της Βαρκελώνης, λίγες ημέρες πριν από την εορτή του Αγίου Σώματος (Corpus Christi)[352], εξέδωσε την ακόλουθη διάταξη: Προκειμένου να παρασχεθεί η μέγιστη δυνατή υποστήριξη στις εκκλησιαστικές αρχές και να διασφαλιστεί η τάξη σε κάθε περίπτωση, απαγορεύεται αυστηρότατα σε όλους τους συμμετέχοντες στην πομπή κατά την ημέρα του Αγίου Σώματος να φέρουν τη στολή της Φάλαγγας ή εκείνη των πολιτοφυλακών της Φάλαγγας, ή έστω και ένα κομμάτι αυτής της στολής. Από την απαγόρευση αυτή εξαιρούνται ο περιφερειάρχης και η τιμητική του συνοδεία, στους οποίους έχει χορηγηθεί προηγουμένως ρητή σχετική άδεια.»

Από την αναφορά προκύπτει ότι αυτή η απαγόρευση επιβλήθηκε από τους εθνικιστές μέσω των εκκλησιαστικών αρχών, καθώς πριν από λίγες εβδομάδες είχαν σημειωθεί διάφορα επεισόδια με τους οπαδούς της Φάλαγγας, του επίσημα αναγνωρισμένου κρατικού κόμματος. Χαρακτηριστικό είναι επίσης ότι η εφημερίδα της Μαδρίτης «Arriba» (Εμπρός) στρέφεται κατά της απαγόρευσης των στολών με τη διαπίστωση ότι η χρήση του μπλε πουκάμισου ανά πάσα στιγμή είναι θέμα τιμής και ότι όποιος αψηφά αυτό το καθήκον πρέπει να θεωρείται σαν απεχθής άνθρωπος.

Σχετικά με την αναφορά το αφεντικό σχολίασε ότι βλέπει κανείς ξεκάθαρα πώς το ισπανικό κράτος βυθίζεται ολοταχώς σε νέες καταστροφές. Ακριβώς οι

352. Αυτό αναφέρεται στην «γιορτή του Αγίου Σώματος» (Fronleichnamsfest), που καθιερώθηκε το 1264 από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία προς τιμήν του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας του «Σώματος του Χριστού».

παπάδες και οι μοναρχικοί, που είναι και ορκισμένοι εχθροί της γερμανικής λαϊκής αφύπνισης, φέρονται να έχουν συνασπιστεί στην Ισπανία για να αρπάξουν την ηγεσία του λαού. Δεν θα αποτελούσε έκπληξη αν μια μέρα ξεσπούσε ένας νέος εμφύλιος πόλεμος, στον οποίο οι Φαλαγγίτες θα έπρεπε να ενώσουν τις δυνάμεις τους με τους Κόκκινους για να απαλλαγούν από τον κλήρο και το μοναρχικό όχλο. Είναι απλώς λυπηρό το γεγονός ότι οι κοινές θυσίες αίματος των Φαλαγγιτών, των Φασιστών και των Εθνικοσοσιαλιστών στον προηγούμενο εμφύλιο πόλεμο δεν απέδωσαν καλύτερους καρπούς. Στην Ισπανία δυστυχώς πάντα βρίσκεται κάποιος που αφήνεται να γίνει υποχείριο των πολιτικών επιδιώξεων της Εκκλησίας. Ένας από αυτή την κατηγορία (ενν. ανθρώπων) είναι και ο σημερινός Ισπανός υπουργός Εξωτερικών Σούνιερ[353], τον οποίο παρατηρούσε με τον μεγαλύτερο σκεπτικισμό από την πρώτη κιόλας συνάντηση, αν και ο πρεσβευτής μας (πρεσβευτής Έμπερχαρντ φον Στόρερ), σε μια εντελώς λανθασμένη εκτίμηση της κατάστασης, τον παρουσίαζε πάντα σαν τον μεγαλύτερο φίλο της Γερμανίας στην Ισπανία[354].

Αν ο φασισμός γλίτωσε από έναν δεύτερο εμφύλιο πόλεμο, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι πέτυχε την ενοποίηση του ιταλικού έθνους – ξεκινώντας από τη Ρώμη – ενάντια στην Εκκλησία. Από την αρχή κιόλας, ο φασισμός είχε ξεκαθαρίσει τι ανήκει στην Εκκλησία και τι στο Φασιστικό Κόμμα. Όταν η Εκκλησία αρνήθηκε να αναγνωρίσει τη φασιστική νομοθεσία για τη νεολαία, οι φασίστες διέλυσαν ανελέητα με ξυλοδαρμούς όλες τις θρησκευτικές πομπές από τη Ρώμη μέχρι τη Νότια Ιταλία, αναγκάζοντας με αυτόν τον τρόπο την Εκκλησία να υποχωρήσει ταπεινωμένη μέσα σε τρεις ημέρες.

Η ιταλική ιστορία διδάσκει γενικότερα ότι οι Ιταλοί διαθέτουν μια πολύ πιο ρεαλιστική στάση απέναντι στην Εκκλησία σε σχέση με τους Ισπανούς και – δυστυχώς – και από πολλούς Γερμανούς. Υπάρχει μια κάποια τραγικότητα στο γεγονός ότι – όποτε οι Πάπες «εκδιώκονταν με τις κλωτσιές» από τη Ρώμη από τους Ιταλούς – βρίσκονταν πάντα Γερμανοί αυτοκράτορες που ήταν πρόθυμοι να αποκαταστήσουν την τάξη στο Βατικανό.

Ήταν αρκετά ειλικρινής ώστε να παραδεχτεί ότι και ο ίδιος ήταν έτοιμος να αποκαταστήσει την τάξη στα εκκλησιαστικά ζητήματα. Είχε μάλιστα προσπαθήσει, να ξεκαθαρίσει την ασαφή κατάσταση στην Προτεσταντική Εκκλησία, διορίζοντας έναν «Επίσκοπο του Ράιχ» (Reichsbischof). Όμως, ακριβώς η ματιά προς την Ισπανία τον κάνει σήμερα να χαίρεται που οι προσπάθειές του απέβησαν άκαρπες και έτσι η Θεία Πρόνοια, για άλλη μια φορά, «άφησε ένα από τα λάθη του να αποτύχει». Γιατί ποιος θα μπορούσε να εγγυηθεί ότι ο Επίσκοπος του Ράιχ δεν θα κατέληγε κάποια στιγμή να πίνει σναπς (ενν. δεν θα είχε συνωμοτήσει κρυφά) με τον Πάπα εις βάρος της Γερμανίας;!

---

353. Ο Ραμόν Σερράνο Σούνιερ (Ramón Serrano Suñer), κουνιάδος του Φράνκο, ήταν υπουργός Εξωτερικών της Ισπανίας από το 1940 έως το 1942. Ο Χίτλερ τον υποδέχθηκε για πρώτη φορά στις 25 Σεπτεμβρίου 1940 στο Βερολίνο. Αν και ο Φράνκο ήθελε η αποστολή του κουνιάδου του να εκληφθεί σαν μια πράξη συμπαράστασης, ο Χίτλερ δυσπιστούσε από την αρχή απέναντι σε αυτόν τον επιδέξιο πολιτικό και τη γερμανόφιλη στάση του. Σε αυτόν καταλόγιζε κυρίως τη μη είσοδο της Ισπανίας στον πόλεμο και τον αποκαλούσε «αδιάλλακτο Ιησουίτη».

354. Καθώς ο Σερράνο Σούνιερ είχε στιγματιστεί από τον Τύπο στη Μεγάλη Βρετανία και στις ΗΠΑ σαν «γερμανόφιλος», ο Φράνκο τον αντικατέστησε στις 6 Σεπτεμβρίου 1942 – όταν η τύχη του Χίτλερ στον πόλεμο άρχισε να γίνεται αμφίβολη – με τον «ουδετερόφιλο» στρατηγό Φρανσίσκο Γκόμες-Τζορντάνα ι Σόουζα (Francisco Gómez-Jordana y Sousa).

Το 1933 ο Χίτλερ είχε συγχωνεύσει τις 28 προτεσταντικές περιφερειακές εκκλησίες στην «Γερμανική Ευαγγελική Εκκλησία» και στις 27 Σεπτεμβρίου 1933 έβαλε την Εθνική Σύνοδο της Εκκλησίας να εκλέξει σαν «Επίσκοπο του Ράιχ» τον ιερέα του ναυτικού Λούντβιγκ Μιούλερ (Ludwig Müller). Ο Μιούλερ είχε διατελέσει ιερέας του ναυτικού στον στόλο κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, με βάσεις στη Φλάνδρα και την Τουρκία. Ήταν κάτοχος πολλών πολεμικών παρασήμων. Μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο έγινε ιερέας του ναυτικού στο Βιλχελμσχάφεν, και από το 1926 ιερέας της στρατιωτικής περιφέρειας στο Κένιγκσμπεργκ και, σαν «ηγέτης των Γερμανών Χριστιανών», έγινε «Επαρχιακός Επίσκοπος της Πρωσίας» το 1933 μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία. Σαν «Επίσκοπος του Ράιχ» έχασε την εύνοια του Χίτλερ, επειδή δεν κατάφερε να δημιουργήσει μια εθνικά συνειδητοποιημένη «Εκκλησία του Γερμανικού Ράιχ». Ο Μιούλερ, γεννημένος το 1883 στο Γκύτερσλο (Βεστφαλία), αυτοκτόνησε το 1943.

Το πόσο επιδέξια ξέρει η Εκκλησία, ειδικά η Καθολική Εκκλησία, να παρουσιάζει ένα αθώο προφίλ και να καλοπιάνει τον κάτοχο της πολιτικής εξουσίας, ήταν κάτι που το βίωσε ο ίδιος κατά την πρώτη επίσκεψη του Επισκόπου Μπέρτραμ (Adolf Bertram) (Καρδινάλιος Άντολφ Μπέρτραμ, Αρχιεπίσκοπος του Μπρέσλαου) μετά την ανάληψη της εξουσίας. Στην ομιλία του μάλιστα, ο Μπέρτραμ, μετέφερε τους ταπεινούς χαιρετισμούς της Εκκλησίας με τόσο πανηγυρικό τρόπο, που αν δεν το είχε βιώσει κανείς ο ίδιος στο πετσί του, θα μπορούσε να πιστέψει ότι ποτέ κανένας εθνικοσοσιαλιστής δεν είχε αφοριστεί από την Εκκλησία, δεν είχε διωχθεί ή δεν είχε προσβληθεί η μνήμη του μετά θάνατον εξαιτίας των πεποιθήσεών του.

Με μια τέτοια ταπεινή συμπεριφορά η Εκκλησία παρεισέφρεε πάντα στην εξουσία και κέρδιζε την εύνοια των Γερμανών αυτοκρατόρων, ξεκινώντας από τον Κάρολο τον Μέγα (Καρλομάγνο). Η τεχνική της είναι η τεχνική των εκλεπτυσμένων, πανούργων γυναικών, οι οποίες στην αρχή παριστάνουν τις φρόνιμες για να κερδίσουν μια ορισμένη εμπιστοσύνη από τον άνδρα, στη συνέχεια σφίγγουν σταδιακά τα ηνία και τελικά τα κρατούν τόσο γερά στα χέρια τους, που ο άνδρας να αναγκάζεται να χορεύει εντελώς στον σκοπό τους. Με λίγη διπλωματική επιδεξιότητα, τέτοιες γυναίκες καταφέρνουν μάλιστα μερικές φορές με τους άνδρες τους – όπως ακριβώς και η Καθολική Εκκλησία με τους Γερμανούς αυτοκράτορες – να τους κάνουν να αισθάνονται, ότι ενεργούν σαν υποκείμενα και όχι σαν αντικείμενα, παρά τον κρίκο που τους έχουν περάσει στη μύτη για να τους καθοδηγούν.

Πριν από λίγες ημέρες η Εκκλησία προσπάθησε να εισαγάγει ένα νέο τέτοιου είδους κόλπο (ενν. δείγμα υποκρισίας). Συγκεκριμένα, η επισκοπή της Βοημίας και Μοραβίας ζήτησε την άδεια να χτυπήσουν οι καμπάνες και να τελεστεί μια νεκρώσιμη ακολουθία για τον Αντιστράτηγο των SS Ράινχαρντ Χάιντριχ. Εγώ όμως διεμήνυσα στους κυρίους αυτούς ότι θα ήταν καλύτερο να είχαν προσευχηθεί εγκαίρως για τη διάσωση της ζωής του Αναπληρωτή Προστάτη του Ράιχ.

Στη συζήτηση στο τραπέζι αργότερα θίχτηκαν τα ακόλουθα ερωτήματα:
Ελβετία: Ο Χίτλερ πίστευε: αν και σήμερα είναι η προστάτιδα δύναμή μας, σαν η μικρότερη δύναμη σε αυτόν τον πόλεμο δεν θα πετύχαινε και πάλι τίποτα,

αν δεν μπορούσαμε να κάνουμε να εισακουστούν οι επιθυμίες μας – τις οποίες διαβιβάζουμε μέσω αυτής – απειλώντας με τους αιχμαλώτους πολέμου που βρίσκονται στα χέρια μας.

Όπως ανέφερε ο Χίτλερ στο τραπέζι στις 7 Οκτωβρίου 1941, ο Τσόρτσιλ είχε απορρίψει μια προσφορά του Χίτλερ για την ταυτόχρονη ανταλλαγή 1.100 Βρετανών βαριά τραυματιών έναντι 369 Γερμανών βαριά τραυματιών, 66 γυναικών και παιδιών που κρατούνταν στη Μεγάλη Βρετανία και 200 Γερμανών που κρατούνταν από τους Βρετανούς στην Περσία. Μετά από αυτό, ο Χίτλερ διέταξε να σταματήσουν οριστικά οι περαιτέρω διαπραγματεύσεις ανταλλαγής – όπως, για παράδειγμα, των περίπου 60.000 Βρετανών αιχμαλώτων πολέμου στη Γερμανία έναντι των 3.000 Γερμανών αιχμαλώτων πολέμου στη Μεγάλη Βρετανία, συν τους 13.000 Γερμανούς που κρατούνταν από τη βρετανική πλευρά σε όλο τον κόσμο.

β) Κρυπτογράφηση: Ο Χίτλερ αναφέρθηκε σαν παράδειγμα στον φον Πάπεν. Λόγω του ότι ο φον Πάπεν έχασε τη βαλίτσα με τις αποδείξεις για τα απόρρητα τηλεγραφήματα, οδήγησε στην αγχόνη περίπου 5.000 πράκτορες στις ΗΠΑ.

Σαν πρώην στρατιωτικός ακόλουθος στην Ουάσιγκτον, ο φον Πάπεν έχασε το 1916, κατά το ταξίδι της επιστροφής του στη Γερμανία ενώ βρισκόταν σε βρετανική καραντίνα, τη βαλίτσα με τις αποδείξεις, την οποία είχε θεωρήσει καθήκον του να πάρει μαζί του στην πατρίδα για τη δικαιολόγηση των εξόδων του στις ΗΠΑ.

γ) Αναφορές διπλωματών: Το 1933/1934 – όπως είπε ο Χίτλερ – οι αναφορές του υπουργείου Εξωτερικών ήταν άθλιες και είχαν πάντα το ίδιο νόημα: ότι δεν έπρεπε να κάνουμε τίποτα. Μια μέρα το πράγμα τού φάνηκε πολύ ανόητο και ρώτησε τους κυρίους αυτούς πώς θα καταφέρναμε τελικά να πετύχουμε οτιδήποτε, αν δεν κάναμε τίποτα.

Ακόμη και από γλωσσικής άποψης, οι αναφορές ήταν απαράδεκτες. Και όμως – όπως είχε δηλώσει κάποτε ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν[355] – η γερμανική γλώσσα είναι η πιο πολύτιμη και η πιο όμορφη για τους στοχαστές.

Η διδασκαλία της γερμανικής γλώσσας

δ) Η Γερμανική γλώσσα: Δεν είναι επομένως καθόλου αξιοπερίεργο το γεγονός ότι η γερμανική γλώσσα είναι τόσο δύσκολη στην εκμάθηση για τους ξένους. Η ομιλία των σωστών γερμανικών είναι ζήτημα ακουστικής αντίληψης (ενν. απαιτεί καλό αυτί). Στα πολεμικά πλοία, για παράδειγμα, λέει κανείς – αποκλειστικά και μόνο για χάρη της ακουστικής (ενν. επειδή ακούγεται καλύτερα στο αυτί): «Ο Βασιλιάς» (Der König) και «Η Βαυαρία» (Die Bayern), «Η Γερμανία» (Die Deutschland).

Όταν σκέφτεται το μάθημα των γερμανικών στο σχολείο, ακόμα και σήμερα χαμογελάει με τον δάσκαλό του, ο οποίος δήλωνε πάντα ότι «αυτός, ο Χίτλερ, δεν θα μάθει ποτέ να γράφει σωστά μια επιστολή, ούτε να αρθρώνει σωστά μια πρόταση». Και όμως, η πραγματικότητα ήταν ότι αυτός ο δάσκαλος μου-

355. Εννοείται ο Βρετανός πολιτισμικός φιλόσοφος και γαμπρός του Ρίχαρντ Βάγκνερ, Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν.

τζούρωνε μάλλον στην τύχη τα τετράδιά τους με κόκκινο μελάνι. Σε εκείνον (ενν. στον Χίτλερ) διόρθωνε όταν έκανε μια πρόταση όπως: «Ένας αετός κάνει κύκλο πάνω από το πεδίο της μάχης», και στον συμμαθητή του διόρθωνε όταν εκείνος έγραφε: «Πάνω από το πεδίο της μάχης κάνει κύκλο ένας αετός». Όταν και οι δύο, μετά το μάθημα, επεσήμαναν αυτό το γεγονός στον δάσκαλο, εκείνος τους έβρισε αποκαλώντας τους αναιδή παλιόπαιδα.

Το τελετουργικό στο τραπέζι του «Αρχηγού»

Όταν το αφεντικό ζήτησε στη συνέχεια τα τηλεγραφήματα και ο διπλωματικός απεσταλμένος Χέβελ έβγαλε μια ανακοίνωση του υπουργείου Εξωτερικών από την εσωτερική τσέπη του σακακιού της στολής του και του την άπλωσε πάνω από το τραπέζι, με τρόπο ώστε αυτή να κάνει μια μικρή πτήση στον αέρα πάνω από την επιφάνεια του τραπεζιού, το αφεντικό σχολίασε: «Σε ένα ρεπουμπλικανικό-δημοκρατικό κράτος κανένας κυβερνητικός σύμβουλος δεν θα επιτρεπόταν να συμπεριφερθεί έτσι απέναντι στον προϊστάμενό του, κάτι που σε εμάς είναι απολύτως δυνατό. Εκεί, ένα τέτοιο έγγραφο θα έπρεπε πάντα να βγαίνει μέσα από έναν φάκελο αρχειοθέτησης και αυτός με τη σειρά του μέσα από μια δερμάτινη τσάντα».

Ο διπλωματικός απεσταλμένος και μετέπειτα πρεσβευτής Βάλτερ Χέβελ (1904 έως 1945) συμμετείχε στο πραξικόπημα του Χίτλερ το 1923, φυλακίστηκε με τον Χίτλερ στο φρούριο του Λάντσμπεργκ, στη συνέχεια πήγε για δέκα χρόνια σαν έμπορος στην Ινδονησία και μετά την επιστροφή του το 1937 έγινε ο σύνδεσμος του Χίτλερ με το υπουργείο Εξωτερικών. Επειδή ο Χέβελ παντρεύτηκε μόλις λίγο πριν από το τέλος του πολέμου, οι φερόμενες συνεχείς ερωτικές περιπέτειες αυτού του εύθυμου, εργένη από τη Ρηνανία ήταν για τον Χίτλερ μια κυριολεκτικά ανεξάντλητη πηγή διασκέδασης, περιέργειας και ευθυμίας.

Αφού διάβασε το έγγραφο, το πέταξε στη συνέχεια πίσω στον Χέβελ, χαμογελώντας, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

146 8 Ιουνίου 1942, βράδυ

(Στο ειδικό τρένο του Αρχηγού. Ταξιδεύοντας από το Στρατηγείο του Αρχηγού «Λημέρι του λύκου» προς το Βερολίνο.)

Ένα υπερεθνικό σύνθημα, προϋπόθεση για την ευρωπαϊκή ενοποίηση: Germania (ενν: όλες τις γερμανικές φυλές)

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό κοίταζε μερικές φωτογραφίες του ηγέτη της Νεολαίας του Ράιχ Άξμαν με αρχηγούς ομάδων νεολαίας (άνδρες και γυναίκες) από τη Νορβηγία, τη Δανία, την Ολλανδία και ούτω καθεξής. Στο σημείο αυτό ανέπτυξε τις εξής σκέψεις:

Είναι εξαιρετικό το γεγονός ότι ο Άξμαν συμμετείχε σε αυτόν τον πόλεμο σαν στρατιώτης του μετώπου. Το χέρι που έχασε κατά τη διάρκεια αυτού [ενν. του πολέμου], μπορεί μόνο να αυξήσει το κύρος του σαν πρότυπο για τη νεολαία.

Αυτό το κύρος του Άξμαν σαν στρατιώτη του μετώπου και ο ιδεαλισμός της Νεολαίας του Χίτλερ αξιοποιήθηκαν με απίστευτο τρόπο από τον Χίτλερ, τον Γκέρινγκ και τον Γκέμπελς, μετά την κήρυξη του «Ολοκληρωτικού Πολέμου».

Στα συνέδρια του κόμματος του Ράιχ [ενν. της Νυρεμβέργης], ο Χίτλερ είχε δώσει στην οργάνωση της γερμανικής νεολαίας των 8 εκατομμυρίων μελών (στοιχεία του 1942) τις εξής κατευθυντήριες γραμμές:

«Ο Γερμανός νέος πρέπει να είναι λυγερός και ευκίνητος,
γρήγορος σαν λαγωνικό, ανθεκτικός σαν το δέρμα
και σκληρός σαν το ατσάλι του Κρουπ.
Πρέπει να μάθει να υπομένει τις στερήσεις,
να ανέχεται την επίπληξη και την αδικία,
να είναι αξιόπιστος, εχέμυθος, υπάκουος, ευπρεπής και πιστός...
Ο στόχος της γυναικείας εκπαίδευσης
πρέπει να είναι, χωρίς ενδοιασμό, η μελλοντική Γερμανίδα μητέρα...»

Στα πλαίσια της ετοιμότητάς τους για προσφορά στο λαό και την πατρίδα, τα αγόρια και τα κορίτσια ήταν ενθουσιασμένα για κάθε είδους σωματική διάπλαση και για κάθε μορφή ενίσχυσης των ψυχικών και πνευματικών τους χαρισμάτων μέσα στις οργανώσεις νεολαίας που είχε δημιουργήσει για αυτά ο Χίτλερ. Αυτό όμως που είχε εκλαϊκευτεί σαν ένα απλό εργαλείο αγωγής της νεολαίας, μετατράπηκε κατά τη διάρκεια του «Ολοκληρωτικού Πολέμου» σε οργάνωση αναπλήρωσης και εφεδρείας των ενόπλων δυνάμεων. Από τις 11 Φεβρουαρίου 1943, τα αγόρια από 13 ετών και άνω επιστρατεύονταν σαν «βοηθητικά σώματα της πολεμικής αεροπορίας» (Luftwaffenhelfer) στην αντιαεροπορική άμυνα της πατρίδας και στην πολιτική προστασία, ενώ τα κορίτσια της ίδιας ηλικίας επιστρατεύονταν σαν «βοηθητικά σώματα της Βέρμαχτ» (Wehrmachts-Helferinnen) για υπηρεσίες γραφείου στον στρατό ξηράς, το πολεμικό ναυτικό και την πολεμική αεροπορία. Μέχρι το 1945, αυτοί οι «βοηθοί» μετατράπηκαν στη συνέχεια σε πραγματικούς στρατιώτες του πεζικού, κυνηγούς αρμάτων (Panzerknacker), ελεύθερους σκοπευτές, πυροβολητές κ.λπ. Εκπαιδεύτηκαν ακόμη και για αεροπορικές αποστολές: Τα «Λαϊκά Καταδιωκτικά» (Volksjäger), τα μονοκινητήρια αεριωθούμενα αεροσκάφη Heinkel He 162 γνωστά και σαν Spatz (Σπουργίτι) παραγωγής των SS, προορίζονταν να τους χρησιμεύσουν σαν αεροσκάφη αυτοκτονίας Καμικάζι· όμως δεν έφτασαν σε μαζική παραγωγή μέχρι τα τέλη του φθινοπώρου του 1944. Στην τελική μάχη για το Βερολίνο, τον Μάρτιο και τον Απρίλιο του 1945, ο Χίτλερ δεν δίστασε μάλιστα να χρησιμοποιήσει χιλιάδες αγόρια από 12 ετών και άνω για την υπεράσπιση του προαστιακού σιδηροδρομικού δακτυλίου (S-Bahnring) και, κατά την παρασημοφόρησή τους στις 20 Μαρτίου 1945 στον κήπο της Καγκελαρίας του Ράιχ, να φωνάξει σε αυτά τα παιδιά: «Πρέπει να είστε το κέντρο της εθνικής μας αντίστασης. Αυτός ο πόλεμος εξόντωσης δεν επιτρέπει πλέον αστικά μέτρα και σταθμά. Δεν υπάρχει γυρισμός. Υπάρχει μόνο νίκη ή καταστροφή. Παρά τις τεράστιες δυσκολίες των καιρών, είμαι σίγουρος ότι σε αυτόν τον αγώνα θα πετύχουμε τη νίκη!»

Η πολεμική επιστράτευση του Άξμαν ήταν βέβαιο ότι θα έκανε εντύπωση ακόμη και στη νεολαία του εξωτερικού.

Χαιρέτισε με μεγάλη ικανοποίηση το γεγονός ότι ο Άξμαν προσπαθούσε να φέρει τη νεολαία των γερμανικών κρατών όλο και πιο κοντά στον εθνικοσοσιαλισμό και τα γερμανικά ιδανικά. Διότι, όταν η νεολαία κερδηθεί από μια ιδέα, αυτό λειτουργεί σαν το προζύμι. Γίνεται ο ένθερμος κήρυκάς της, χωρίς να επηρεάζεται από τις αντιδράσεις των μεγαλύτερων.

Ακόμη και ανάμεσα στον λαό της Δανίας, οι μεγαλύτεροι σε ηλικία ας έκαναν ό,τι ήθελαν· οι υποστηρικτές της γερμανικής ιδέας πλήθαιναν όλο και περισσότερο, αφού θεωρούσαν τους εαυτούς τους κομμάτι του ίδιου φυλετικού πυρήνα. Ενεργώντας με απόλυτα προγραμματισμένο τρόπο προς αυτή την κατεύθυνση, τραβάει σιγά σιγά το χαλί κάτω από τα πόδια του γηραιού βασιλιά της Δανίας (του βασιλιά Χριστιανού Ι΄ της Δανίας), ακριβώς όπως είχε αποξενώσει κάποτε, αργά αλλά σταθερά, τον λαό της Όστμαρκ (Αυστρίας) από το καθεστώς Ντόλφους-Σούσνιγκ.

Όπως κάποτε ο Μπίσμαρκ έστρεφε επανειλημμένα τους Βαυαρούς, τους Πρώσους και τους υπόλοιπους προς την πανγερμανική ιδέα, με τον ίδιο μεθοδικό τρόπο πρέπει τώρα να οδηγηθούν οι γερμανικοί λαοί της ηπειρωτικής Ευρώπης προς το γερμανικό ιδανικό. Ο ίδιος μάλιστα πίστευε ότι θα βοηθούσε πολύ, αν έδιναν μια νέα, μόνιμη δυναμική σε αυτή την προσπάθεια, αλλάζοντας το όνομα της πρωτεύουσας του Ράιχ από Βερολίνο σε «Γερμανία». Κι αυτό γιατί το όνομα «Γερμανία», με τη νέα μνημειώδη μορφή που θα αποκτούσε η πρωτεύουσα του Ράιχ, ήταν ικανό να σφυρηλατήσει έναν δεσμό ενότητας ανάμεσα σε κάθε μέλος της γερμανικής φυλής και το κέντρο αυτό, όσο μεγάλη κι αν ήταν η γεωγραφική απόσταση που τους χώριζε.

Ότι μια τέτοια μετονομασία του Βερολίνου ήταν τεχνικά απολύτως εφικτή, το έδειχνε ήδη ο εκγερμανισμός της Γκντίνια σε Γκότενχαφεν και η μετονομασία του Λοτζ σε Λίτσμανστατ.

Το σχολείο και το κίνημα νεολαίας σαν μέσα ιδεολογικής καθοδήγησης του λαού

Στο βραδινό τραπέζι, το αφεντικό ανέπτυξε την άποψη ότι τόσο η εκπαίδευση όσο και ο Τύπος είναι μέσα μαζικής καθοδήγησης του λαού. Για τον λόγο αυτό, τα ιδιωτικά συμφέροντα δεν θα έπρεπε σε καμία περίπτωση να επηρεάζουν τη διοίκηση και τον προσανατολισμό τους.

Το σχολείο όμως δεν αρκεί σαν μέσο διαπαιδαγώγησης των νέων. Κι αυτό γιατί επικεντρώνεται πρωτίστως στις βαθμολογικές επιδόσεις τους στα πλαίσια των μαθημάτων.

Για τον λόγο αυτό, δημιούργησε τη Νεολαία του Χίτλερ και την έθεσε κάτω από το ρηξικέλευθο σύνθημα «η νεολαία καθοδηγείται από τη νεολαία». Με αυτόν τον τρόπο κατάφερε να γίνεται από τα πρώτα χρόνια ένα ξεσκαρτάρισμα των νέων, ώστε να εντοπίζονται εκείνοι που «πρωτοστατούν», που ξεχωρίζουν δηλαδή σαν μικροί ηγέτες. Έτσι, εκτός από την αξιολόγηση του δασκάλου, που βασίζεται λίγο-πολύ στις στείρες γνώσεις του ατόμου, η Νεολαία του Χίτλερ πρόσθεσε μια αξιολόγηση από την ηγεσία της νεολαίας της, που δίνει καθοριστική σημασία στα στοιχεία του χαρακτήρα, δηλαδή στη συντροφικότητα, τη σκληρότητα, το θάρρος, τη γενναιότητα και τις νεανικές ηγετικές ικανότητες.

Η αποτελεσματικότητα του σχολείου και της Νεολαίας του Χίτλερ σαν μέσα καθοδήγησης εξαρτώνται αποκλειστικά από το ξεσκαρτάρισμα και την επιλογή των κατάλληλων εκπαιδευτών. Κατά την επιλογή του σώματος των ηγετών της νεολαίας μας στη Νεολαία του Χίτλερ και κατά τη διαμόρφωση του διδακτικού προσωπικού στο σχολικό σύστημα, πρέπει να έχουμε κατά νου ότι η νεολαία περιμένει από τον ηγέτη της Νεολαίας του Χίτλερ και από τον δάσκαλο ένα πρότυπο για ολόκληρη τη ζωή της, παρόμοιο με αυτό που αποτελούσε, σε απόλυτο βαθμό, ο δάσκαλος στο γυμνάσιο για τη νεολαία της κλασικής αρχαιοελληνικής περιόδου, τόσο από πνευματική όσο και από σω-

ματική άποψη. Επειδή η νεολαία στην ηλικία των 10/12 έως 16/17 ετών είναι η πλέον επιδεκτική στον ενθουσιασμό και δείχνει έναν εξαιρετικά έντονο ιδεαλισμό, χρειάζεται ειδικά σε αυτή την ηλικία ισχυρές και κατάλληλες ηγετικές προσωπικότητες· διότι μόνο τέτοιοι ηγέτες μπορούν να εγγυηθούν μια διαπαιδαγώγηση με απόλυτα σαφή και ενιαίο στόχο.

Υποδειγματικές θεωρούσε για τον σκοπό αυτό τις πορσελάνινες φιγούρες του γλύπτη Οτμάρ Ομπερμάιερ (Ottmar Obermaier), τις οποίες θαύμαζε κατά τις επισκέψεις του στην επίσημη κομματική βιοτεχνία πορσελάνης των SS στο Άλαχ κοντά στο Μόναχο – η οποία υπήρξε μόνο από το 1937 έως το 1945 – και από τις οποίες αγόρασε τον «Ξιφομάχο» για τη συλλογή του. Αποτελούσε και το δώρο του προς τα ανώτερα στελέχη των SS.

Ο Χίτλερ οραματιζόταν τον ιδανικό άνδρα μέλος της Νεολαίας του Χίτλερ έναν νεαρό, όπως αυτόν που είχε κάνει δώρο η κοινότητα του Όμπεραμεργκαου στον Βαυαρό πρωθυπουργό Λούντβιγκ Ζίμπερτ (Ludwig Siebert) το 1934, με το ξύλινο γλυπτό «Ο Τυμπανιστής»: όχι έναν μικροσκοπικό στρατιώτη ή ένα υπόδειγμα μαθητή, αλλά έναν υγιή, ζωηρό, ιδεαλιστή τύπο, γεμάτο αισιοδοξία, θάρρος για τη ζωή και δίψα για δράση.

Το τι εγκλήματα είχε διαπράξει το προηγούμενο σύστημα εις βάρος της νεολαίας, του είχε γίνει ιδιαίτερα έντονα σαφές μέσα από μια αναφορά για την κατάσταση στο Μπάντεν: Εκεί, την εποχή της ανάληψη της εξουσίας, ο κατακερματισμός του έργου της εκπαίδευσης των νέων είχε ήδη φτάσει σε σημείο, που στα σχολεία υπήρχαν θρησκευτικά ξεχωριστές τουαλέτες, δηλαδή άλλες για τα παιδιά των Προτεσταντών και άλλες για τα παιδιά των Καθολικών. Το διαβρωτικό δηλητήριο που είχε εμφυτευτεί στην ψυχή των νέων με έναν τέτοιο κατακερματισμό στην εκπαίδευση των νέων, προφανώς διέφυγε της προσοχής της κυβέρνησης εκείνη την εποχή.

Κι όμως, η ευαισθησία και η δεκτικότητα των παιδιών είναι ιδιαίτερα έντονα ανεπτυγμένες ακριβώς σε αυτά τα χρόνια της ανάπτυξης. Πόσοι ηγετικοί κομματικοί σύντροφοι ήρθαν για πρώτη φορά σε επαφή με τις ιδέες του Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος από τα παιδιά τους; Σε αμέτρητες περιπτώσεις, νέοι, εμπνευσμένοι από τις ιδέες του εθνικοσοσιαλισμού, κέρδισαν πρώτα τις μητέρες τους και, με τη βοήθειά της, τελικά και τους πατέρες τους υπέρ του NSDAP.

Γι' αυτόν τον λόγο, στον τομέα της σχολικής εκπαίδευσης ήταν εξαιρετικά σημαντικό να καλλιεργηθεί και να ενισχυθεί στους δασκάλους η κατανόηση για τις πραγματικές ανάγκες της νεολαίας. Επομένως, όταν προβληματιζό-μαστε για τη νέα γενιά εκπαιδευτικών, δεν πρέπει να παραβλέπουν εκείνους που, λόγω των ικανοτήτων τους ή της μέχρι τώρα επαγγελματικής τους δραστηριότητας, είναι οι πλέον κατάλληλοι για την εκπαίδευση των νέων. Στο μυαλό του είχε κυρίως τις γυναίκες, καθώς και τους υπαξιωματικούς μακράς θητείας της Βέρμαχτ.

Οι επαγγελματίες στρατιώτες μακράς θητείας (συνήθως με 12ετή υποχρέωση στρατιωτικής θητείας) είχαν δικαίωμα σε αποκατάσταση στον πολιτικό τομέα (δηλαδή σε μια θέση δημόσιας υπηρεσίας ή σε ένα αρχικό κεφάλαιο για την έναρξη ελεύθερης επαγγελματικής δραστηριότητας σαν τεχνίτες, έμποροι κ.λπ.). Ονομάζονταν υπαξιωματικοί μακράς θητείας (Kapitulanten).

Κατά τη γνώμη του, οι γυναίκες εκπαιδευτικοί και οι υπαξιωματικοί μακράς θητείας ήταν οι ιδανικοί για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση στα σχολεία. Δεν έπρεπε όμως να τους αποβλακώνουν με μια υπερβολική εκπαίδευση – με μια υπερβολική πλύση εγκεφάλου, κατά κάποιον τρόπο – αλλά όφειλαν να τους παρέχουν μόνο τις γνώσεις που ήταν απολύτως απαραίτητες για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Άλλωστε, ένας δάσκαλος που θα περάσει όλη του τη ζωή σε ένα αγροτικό χωριό δεν χρειάζεται ακαδημαϊκή μόρφωση.

Όποιος όμως από αυτούς τους εκπαιδευτικούς ξεχώριζε για την απόδοσή του, άξιζε να έχει ευκαιρίες ανέλιξης. Εξάλλου, δεν θα μπορούσαμε να απαιτήσουμε από έναν οξυδερκή αξιωματικό να αφιερώσει ολόκληρη την καριέρα του στην εκπαίδευση νεοσύλλεκτων, καθώς αυτό θα ήταν αρκετό για να τον εξαντλήσει. Για τον ίδιο λόγο, οι καταξιωμένοι εκπαιδευτικοί πρέπει να έχουν την ευκαιρία να έχουν πρόσβαση σε ευρύτερες δυνατότητες επιμόρφωσης, και να μην είναι καταδικασμένοι να διδάσκουν στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση για πάντα. Ιδιαίτερα η ανέλιξή τους για τη διδασκαλία σε σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης πρέπει οπωσδήποτε να διευκολυνθεί.

Όταν ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν παρενέβη, επισημαίνοντας ότι λόγω της έλλειψης δασκάλων στην περιφέρεια Βάρτελαντ κρίθηκε αναγκαίο να συντομευτεί η εκπαίδευση των υποψήφιων δασκάλων πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης ακόμη περισσότερο από ό,τι ίσχυε στην Όστμαρκ (Αυστρία), το αφεντικό επιβεβαίωσε ότι, για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, δεν είχε καμία απολύτως αντίρρηση. Όποιος από αυτούς τους εκπαιδευτικούς ένιωθε ότι είχε κλίση για κάτι ανώτερο, θα αξιοποιούσε από μόνος του την ελευθερία να επιμορφωθεί περαιτέρω. Όποιος όμως αποδείκνυε ότι ήταν κατάλληλος και για τη διδασκαλία σε σχολεία μέσης ή ανώτερης εκπαίδευσης, έπρεπε να είναι σίγουρος ότι το κράτος θα του άνοιγε τον δρόμο για διευρυμένη εκπαίδευση ή, αν χρειαζόταν, ακόμη και για πανεπιστημιακές σπουδές.

Πολιτική οργάνωση ή ιδιωτική επιρροή του Τύπου

Κατά τη διάρκεια του δείπνου στο τρένο για το Βερολίνο, το αφεντικό αναφέρθηκε στην επικάλυψη εργασιών σε διάφορες υπηρεσίες, τονίζοντας ότι είναι απαράδεκτο, για παράδειγμα, σε κάθε υπουργείο ή σε κάθε άλλη ανώτατη κεντρική υπηρεσία να δημιουργείται ένας δικός του μηχανισμός Τύπου και προπαγάνδας. Γι' αυτόν τον σκοπό, όπως είπε, υπάρχουν το υπουργείο Προπαγάνδας και το τμήμα Τύπου της κυβέρνησης του Ράιχ. Ο ίδιος δίνει το καλό παράδειγμα με τη δική του Καγκελαρία του Ράιχ, καθώς ούτε εκεί έχει δημιουργήσει κάποιον ειδικό μηχανισμό για ζητήματα Τύπου και προπαγάνδας. Παρόλα αυτά, είναι σε θέση να υλοποιεί αμέσως καθετί που θέλει να δρομολογήσει σε αυτόν τον τομέα. Ακόμη και όταν ταξίδευε, μπορούσε να δίνει οδηγίες από οποιονδήποτε σιδηροδρομικό σταθμό ώστε το επόμενο πρωί η κοινή γνώμη, μέσω του Τύπου, του ραδιοφώνου και των λοιπών μέσων, να έχει προετοιμαστεί για μια συγκεκριμένη πολιτική ιδέα – όπως, για παράδειγμα, αυτή μιας γερμανορωσικής προσέγγισης.

Μόνο με τη συγκέντρωση ολόκληρου του μηχανισμού του Τύπου και της προπαγάνδας σε μία και μοναδική υπηρεσία είναι δυνατή η ενιαία κατεύθυνση του Τύπου. Αυτή η ενιαία κατεύθυνση αποτελεί, άλλωστε, την προϋπόθεση για να κερδίζει ο Τύπος την εμπιστοσύνη της κοινής γνώμης και έτσι να διατηρήσει την αποτελεσματικότητά του σαν ένα εργαλείο για την αγωγή του λαού. Διότι μόνο ένας κατευθυνόμενος Τύπος μπορεί να αποφύγει την πλη-

θώρα των αντιφάσεων στο ειδησεογραφικό υλικό και την παρουσίαση των πολιτικών, πολιτιστικών ή άλλων συσχετισμών, η οποία τον γελοιοποιεί στα μάτια του πληθυσμού, κλονίζει το κύρος του σαν φορέα της αλήθειας και του στερεί την εμπιστοσύνη που είναι απαραίτητη για τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης.

Το πόσο λίγη κατανόηση έδειχναν για αυτά τα ζητήματα ειδικά οι λεγόμενοι εθνικιστικοί κύκλοι, του το είχε αποδείξει ήδη από το 1920 μια αντιπαράθεση που είχε με τον πάστορα Τράουμπ τον εκδότη του περιοδικού «Eiserne Blätter» (Σιδερένια Φύλλα). Όταν απέδειξε σε αυτόν τον πάστορα Τράουμπ[356] ξεκάθαρα και κατηγορηματικά ότι η ελευθερία του Τύπου έπρεπε να καταργηθεί υπέρ μιας ενιαίας κατεύθυνσης των μέσων ενημέρωσης, καθώς η ελευθερία αυτή δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια λευκή επιταγή για τη διάδοση των ιουδαϊκών αυθαρεσιών, εκείνος κυριολεκτικά λύγισε από τους ενδοιασμούς. Η νοοτροπία των λεγόμενων «εθνικιστών», του τύπου του πάστορα Τράουμπ, είχε χαρακτηριστεί σωστά από τον Ντίτριχ Έκαρτ, όταν δήλωσε ότι το περιοδικό «Eiserne Blätter» θα έπρεπε να ονομάζεται «Blecherne Blätter» (Τενεκεδένια Φύλλα) – διότι διαφορετικά, θα έπρεπε και ένα οικογενειακό περιοδικό όπως το «Gartenlaube» (Κιόσκι του κήπου) να εκδίδεται με έναν τίτλο όπως «Es braust ein Ruf wie Donnerhall» (Αντηχεί μια κραυγή σαν βροντή).

Το πόσο απίστευτα σημαντικό εργαλείο για την αγωγή του λαού είναι ο Τύπος, δεν έγινε ποτέ κατανοητό στους λεγόμενους «εθνικιστές». Κι όμως, υπάρχουν ελάχιστα μέσα αγωγής του λαού με τη βαρύτητα του Τύπου. Ο ίδιος, πάντως, τοποθετεί τον Τύπο στο ίδιο επίπεδο, για παράδειγμα, με το σχολικό σύστημα και γι' αυτό το λόγο υποστηρίζει τη θέση ότι τόσο για τον Τύπο όσο και για την εκπαίδευση, το ιδιωτικό ιδιοκτησιακό συμφέρον δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να καθορίζει την κατεύθυνση και τον προσανατολισμό τους.

Συνάντηση με Δανούς εθελοντές

Σχετικά με τη σημερινή συνάντηση Δανών εθελοντών με το τρένο μας – όπως αναφέρει η εφημερίδα «Fædrelandet» (Η Πατρίδα), Κοπεγχάγη, ανταπόκριση του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων (Deutsches Nachrichtenbüro), 1.7.42 – οι ίδιοι ανέφεραν σε επιστολές προς τα σπίτια τους... (απόσπασμα):

«Ήταν καθαρή σύμπτωση το γεγονός ότι εμείς – δηλαδή η εμπροσθοφυλακή μεταφοράς ενός τμήματος του Σώματος Εθελοντών Δανίας (Freikorps Dänemark) – σταματήσαμε στον μικρό σταθμό ακριβώς δίπλα στο τρένο του Αρχηγού. Μόλις ο Χίτλερ άκουσε ότι είμαστε Δανοί εθελοντές, ζήτησε να μας φωνάξουν όλους κοντά στο βαγόνι του για να κουβεντιάσει μαζί μας. Μας μίλησε για τα πάντα, σαν να ήμασταν παλιοί σύντροφοι. Μίλησα και ο ίδιος προσωπικά μαζί του. Είναι απίστευτα γοητευτικός. Ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία. Οι περισσότεροι από εμάς δεν μπορέσαμε να κοιμηθούμε εκείνο το βράδυ, καθώς δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε να σκεφτόμαστε και να συζητάμε για αυτό που είχαμε ζήσει.»

Γερμανικό Πρακτορείο Ειδήσεων (Deutsches Nachrichtenbüro) – Κοπεγχάγη, 9.7.42 – ένας από τους Δανούς εθελοντές που έφτασε πρόσφατα στην Κοπεγχάγη αφηγείται στην εφημερίδα «Fædrelandet» (Η Πατρίδα) περισσότερες λεπτομέρειες (απόσπασμα):

---

356. Ο πάστορας Γκότφριντ Τράουμπ (Gottfried Traub) ήταν μέλος της Εθνοσυνέλευσης της Βαϊμάρης το 1919/20 σαν Γερμανός εθνικιστής και συμμετείχε στο πραξικόπημα του Βόλφγκανγκ Καπ το 1920.

«Κληθήκαμε από έναν αξιωματικό στο τρένο του Αρχηγού και σταματήσαμε μπροστά από το παράθυρο του κουπέ, όπου ο Χίτλερ στεκόταν χαμογελώντας και χαιρετώντας με το χέρι, περιτριγυρισμένος από το επιτελείο του, που είχε παραταχθεί στα υπόλοιπα παράθυρα του βαγονιού. Ο Χίτλερ είχε εξαιρετική διάθεση. Όσοι τον είχαν συναντήσει παλαιότερα, είπαν αργότερα ότι δεν είχαν δει ποτέ τον Γερμανό Αρχηγό να δείχνει σε καλύτερη κατάσταση, παρά την τεράστια ευθύνη που βαραίνει τους ώμους του. Μετά την αρχική ερώτηση για την εθνικότητά μας, και στην απάντηση των εθελοντών ότι είμαστε Δανοί, ο Αρχηγός είπε: "Εξαιρετικά, οπότε έχω μπροστά μου τον γερμανικό κόσμο. Γνωρίζω ότι ο γενναίος διοικητής σας έπεσε στη μάχη. Άκουσα όμως επίσης ότι το Σώμα Εθελοντών Δανίας πολέμησε με γενναιότητα και τιμή. Και ελπίζω ότι το ίδιο θα κάνετε κι εσείς, μαζί με τους συντρόφους σας που βρίσκονται εκεί έξω". Στη συνέχεια, ο Αρχηγός συνέχισε να συζητά με μερικούς εθελοντές που στέκονταν πιο κοντά στο παράθυρό του. Τους ρώτησε για την ηλικία τους, τα επώνυμά τους, τον αριθμό των παιδιών τους, τη διάρκεια της θητείας τους στο Σώμα Εθελοντών Δανίας και πολλά άλλα. Η συζήτηση διήρκεσε 22 λεπτά. Ο Αρχηγός τούς μίλησε για τα όσα είχαν καταφέρει οι σύντροφοι των εθελοντών στο μέτωπο κατά τη διάρκεια του χειμώνα, για το πόσο σκληρή ήταν η αποστολή τους και, όταν δόθηκε το σήμα της αναχώρησης, έκλεισε με την ευχή: "Όλα να σας πάνε καλά!", στην οποία οι εθελοντές απάντησαν με ένα βροντερό "Ζήτω η Νίκη!". Αυτή ήταν μια ιστορική συνάντηση. Για αρκετές ημέρες δεν μιλούσαμε για τίποτα άλλο. Η καλή διάθεση του Γερμανού Αρχηγού και Ανώτατου Διοικητή μας είχε μεταδοθεί σε όλους μας, εμφυσώντας στον καθένα τη σκέψη να δώσει το μέγιστο των δυνάμεών του στον αγώνα για αυτόν τον άνθρωπο και τη νέα Ευρώπη που οικοδομεί. Με αυτή τη σκέψη συνεχίσαμε το ταξίδι μας προς το μέτωπο.»

Αποτυχημένη απόπειρα βομβιστικής επίθεσης στο τρένο

Η στάση του τρένου του Αρχηγού οφειλόταν στο ότι ο Χίτλερ είχε διατάξει ξαφνικά αλλαγή δρομολογίου. Προφανώς, η «έκτη αίσθησή» του τον είχε προειδοποιήσει για άλλη μια φορά. Όπως έμαθα το πρωί της 9ης του μηνός από τους στρατιωτικούς υπασπιστές, η αρχικά καθορισμένη διαδρομή είχε καταστραφεί σε ένα σημείο – όπως προέκυπτε από μια αναφορά που μόλις είχε φτάσει.

Ακόμη και η απόπειρα δολοφονίας κατά του Χίτλερ από τον Συνταγματάρχη του Γενικού Επιτελείου, Κόμη Κλάους Σενκ φον Στάουφενμπεργκ (Claus Graf Schenk von Stauffenberg), στις 20 Ιουλίου 1944, απέτυχε εξαιτίας της λεγόμενης «έκτης αίσθησης» του Χίτλερ. Καθώς η 20ή Ιουλίου ήταν μια ζεστή καλοκαιρινή ημέρα, ο Χίτλερ ζήτησε η ενημέρωση για την κατάσταση του μετώπου να μη γίνει στο «Καταφύγιο συσκέψεων» – όπου δεν θα είχε διασωθεί κανείς – αλλά στον ξύλινο ξενώνα του Στρατηγείου του Αρχηγού «Λημέρι του λύκου», μετέφερε την ώρα έναρξης από τις 13:00 στις 12:30, γεγονός που αναστάτωσε το χρονοδιάγραμμα των συνωμοτών, ενώ την τσάντα του Στάουφενμπεργκ, που τον ενοχλούσε στη δουλειά του, την μετακίνησε στην απέναντι πλευρά του ποδιού του τραπεζιού, χωρίς φυσικά να είναι γνωστό το περιεχόμενό της (τη βόμβα). Έτσι, ο Χίτλερ δεν βρισκόταν ούτε ανάμεσα στους τρεις νεκρούς ούτε ανάμεσα στους εννέα σοβαρά τραυματίες που συμμετείχαν στη σύσκεψη, όταν εξερράγη η βόμβα. Ο Χίτλερ γλίτωσε με ρήξη τυμπάνων, επιφανειακά τραύματα και μια σκισμένη στολή, όντας σε τόσο

καλή κατάσταση, που στις 15:30 ήταν ήδη σε θέση να υποδεχθεί τον Μουσολίνι στον γειτονικό σιδηροδρομικό σταθμό. Ακόμα και οι στρατιωτικές ενέργειες που σχεδιάστηκαν ταυτόχρονα στο Βερολίνο από τους αντιστασιακούς γύρω από τον Στάουφενμπεργκ απέτυχαν επειδή ο Χίτλερ, ο Κάιτελ και ο δρ Γκέμπελς, μέσω των τηλεφωνικών γραμμών του Στρατηγείου του Αρχηγού, που περνούσαν από την Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) στην οδό Μπέντλερστρασε του Βερολίνου, αλλά προφανώς είχαν διαφύγει της προσοχής των συνωμοτών, έλαβαν αντίμετρα και ανέθεσαν την καταστολή της απόπειρας σε έναν αξιωματικό του μετώπου που είχε μετατεθεί πρόσφατα στο Βερολίνο και ως εκ τούτου δεν είχε μυηθεί από τους συνωμότες: τον παρασημοφορημένο με τον Σταυρό των Ιπποτών, Ταγματάρχη Όττο Ερνστ Ρέμερ (Otto Ernst Remer). Ο Χίτλερ παρέπεμψε τους υπευθύνους, όσοι δεν είχαν ήδη εκτελεστεί με συνοπτικές διαδικασίες βάσει στρατιωτικού νόμου στις 20 Ιουλίου, στο Λαϊκό Δικαστήριο για να δικαστούν. Συμπεριλαμβανομένων όσων γνώριζαν για τη συνωμοσία αλλά και των συμπαθούντων, λέγεται ότι εκτελέστηκαν σχεδόν 5.000 άνθρωποι. Στρατιωτικός εγκέφαλος του αντιστασιακού κινήματος ήταν ο πρώην Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου, Αρχιστράτηγος Λούντβιγκ Μπεκ (Ludwig Beck) και πολιτικός αρχηγός ο πρώην Ύπατος Επίτροπος Τιμών του Ράιχ και Δήμαρχος της Λειψίας, Καρλ Φρήντριχ Γκαίρντελερ (Carl Friedrich Goerdeler), οι οποίοι ήθελαν και οι δύο να σώσουν το Γερμανικό Ράιχ την τελευταία στιγμή από το ριψοκίνδυνο παιχνίδι του Χίτλερ. Υποστηρίζονταν από στρατιωτικούς – ιδιαίτερα επιτελικούς αξιωματικούς και συνεργάτες του αρχηγού της αντικατασκοπείας, Ναυάρχου Κανάρη – από κληρικούς και των δύο δογμάτων, από διάφορους ευγενείς και διπλωμάτες, από πρώην συνδικαλιστές, από Σοσιαλδημοκράτες καθώς και από ορισμένους διανοούμενους. Ο πατριωτισμός όλων αυτών των ανδρών απέτυχε επειδή ο Τσόρτσιλ και ο Ρούσβελτ, στις διαπραγματεύσεις για την ανατροπή του Χίτλερ – που διεξάγονταν από το 1942 – δεν τους έδωσαν καμία προοπτική για μια ειρήνη συμβιβασμού, εμμένοντας στην άνευ όρων συνθηκολόγηση της Γερμανίας, με αποτέλεσμα οι συνωμότες να μην μπορέσουν να εξασφαλίσουν ευρύτερη υποστήριξη. Παρόλα αυτά, η ιστορική τους προσφορά παραμένει καθοριστική: χωρίς την ύπαρξή τους, η εναπομείνασα Γερμανία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δεν θα είχε επανενταχθεί ποτέ τόσο γρήγορα στην παγκόσμια οικογένεια των εθνών ούτε θα είχε ανασυγκροτηθεί με τους ρυθμούς που τελικά επιτεύχθηκαν.

Η παραμονή σε αυτόν τον μικρό σταθμό στα ανατολικά είχε ενδιαφέρον για μένα, καθώς ο Αρχηγός και ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν μού ανέθεσαν να τους συνδέσω στο τηλέφωνο του τρένου, μέσα σε ελάχιστο χρόνο, με τον υπουργό Μάισνερ από το Βερολίνο. Παρά τις διάφορες δυσκολίες, δεν χρειάστηκαν ούτε 5 λεπτά μέχρι τη στιγμή που ο Αρχηγός μιλούσε ήδη στο τηλέφωνο με τον Μάισνερ από το γραφείο του προσωπικού του βαγονιού.

Ασκήσεις Σαββατο-κύριακου για στρατιώτες των μετόπισθεν

148 9 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
(Καγκελαρία του Ράιχ)

Ο Χίτλερ χαιρόταν βλέποντας τη ζωτικότητα των δύο ηλικιωμένων κυρίων που

κάθονταν αριστερά και δεξιά του κατά τη διάρκεια του γεύματος και τους οποίους κοίταζε κρυφά ξανά και ξανά: τον Ταμία του Ράιχ Φραντς Ξαβιέρ Σβαρτς (Franz Xaver Schwarz) και τον υπουργό Ταχυδρομείων του Ράιχ Βίλχελμ Ονεζόργκε (Wilhelm Ohnesorge).

Κατά τη διάρκεια των παραμονών του στο Βερολίνο, ο Χίτλερ πραγματοποιούσε επισκέψεις στο «Ερευνητικό Ίδρυμα του Ταχυδρομείου του Ράιχ» (Reichspost-Forschungsanstalt) του δρ. Ονεζόργκε στο Βερολίνο-Λίχτερφελντε, όπου – παράλληλα με μια αποτυχημένη ομάδα καθηγητών – είχε αναπτυχθεί πράγματι ένας πρωτότυπος τύπος της γερμανικής «βόμβας ουρανίου» σε στάδιο έτοιμο για κατασκευή και σε αυτές τις επισκέψεις ο δρ. Ονεζόργκε δεν επέτρεπε ούτε καν στους στρατιωτικούς υπασπιστές που συνόδευαν τον Χίτλερ να περιηγηθούν στις ερευνητικές εγκαταστάσεις. Ο Ονεζόργκε, γεννημένος το 1872, ήταν μετρ της μυστικότητας. Κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο είχε διατελέσει διευθυντής της Υπηρεσίας Τηλεγράφου του Μεγάλου Γενικού Στρατηγείου. Μετά τον πόλεμο υπηρέτησε σε διάφορες ανώτερες διευθύνσεις ταχυδρομείων, ενώ το 1929 ανέλαβε πρόεδρος της Κεντρικής Υπηρεσίας του Ταχυδρομείου του Ράιχ στο Βερολίνο-Τέμπελχοφ και το 1933 έγινε υφυπουργός και το 1937 διορίστηκε υπουργός στο υπουργείο Ταχυδρομείων του Ράιχ. Μαθηματικός και φυσικός από τις βασικές του σπουδές, είχε πραγματοποιήσει σαν ειδικός στην ηλεκτρολογία και την ηλεκτρονική πολυάριθμες εφευρέσεις που υιοθετήθηκαν παγκοσμίως (όπως, για παράδειγμα, εκείνη της τηλεφωνίας μέσω καλωδίων μεγάλων αποστάσεων βάσει του τετρασύρματου κυκλώματος).

Ο Χίτλερ, που τον γνώριζε από το 1920, θαύμαζε σε αυτόν τον λιγομίλητο άνθρωπο το γεγονός ότι ήξερε πάντα πώς να μετατρέπει τις δικές του εφευρέσεις, καθώς και των συνεργατών του, σε πρακτικά εφαρμόσιμα αποτελέσματα. Ανάμεσα στους συνεργάτες του Ονεζόργκε στο Ερευνητικό Ίδρυμα του Ράιχ συγκαταλέγονταν, μεταξύ άλλων, κορυφαίες προσωπικότητες όπως ο πυρηνικός φυσικός βαρόνος Μάνφρεντ φον Αρντέν (Manfred von Ardenne). Ο πυρηνικός αντιδραστήρας στο Κούμερσντορφ έπεσε το 1945 σε σοβιετικά χέρια. Ένα κιλό ουρανίου-235 παρήγαγε εκρηκτική ισχύ ισοδύναμη με 20.000 τόνους χημικών εκρηκτικών. Οι Αμερικανοί πυροδότησαν το πρωτότυπο της πρώτης τους ατομικής βόμβας στις 16 Ιουλίου 1943 στο Νέο Μεξικό, στο πεδίο δοκιμών του Αλαμογκόρντο.

Το αφεντικό χαρακτήρισε σαν εξαιρετικά ευπρόσδεκτη την επιστράτευση όλων των Γερμανών που ζούσαν στο Παρίσι για τις ασκήσεις Σαββατοκύριακου της Πολιτοφυλακής. Αμέτρητες υπηρεσίες, που είχαν δημιουργηθεί εκεί χωρίς να υπάρχει πραγματική ανάγκη, θεωρούσαν πλέον ξαφνικά ότι το έργο τους είχε ολοκληρωθεί.

Στη συνέχεια, το αφεντικό σχολίασε ειρωνικά τις αντιλήψεις περί «πολιτισμού» των λεγόμενων αμερικανικών πολιτιστικών ταινιών, οι οποίες επιτρέπουν στην Πρώτη Κυρία των ΗΠΑ, την κυρία Ρούσβελτ, να εμφανίζεται σαν μοντέλο.

149 10 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
Μόναχο, «Οστερία» [(Osteria) – εστιατόριο στο Μόναχο]

Η ευγένεια της νεολαίας

Η κυρία Καθηγήτρια Γκέρντι Τρόοστ παραπονέθηκε ότι οι νέοι σήμερα δείχνουν πολύ λίγη ευγένεια στο τραμ. Το αφεντικό σχολίασε σχετικά ότι δεν είναι δυνατόν να διαμορφωθεί από τη μια μέρα στην άλλη ολόκληρη η νεολαία με τον τρόπο που ο ίδιος θα επιθυμούσε. Στα Εθνικά Πολιτικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα και στις Σχολές Αδόλφος Χίτλερ, όμως, η νεολαία ανατρέφεται σύμφωνα με τις δικές του πεποιθήσεις, και η αγωγή τους θα επηρεάσει από μόνη της, λειτουργώντας σαν πρότυπο, την εκπαίδευση των υπόλοιπων νέων.

Κατά τα άλλα, είχε μια ζωηρή συζήτηση με τη δεύτερη κόρη και τον γιο, Βόλφγκανγκ, της κυρίας Βίνιφρεντ Βάγκνερ. Ο Χίτλερ εξέφρασε την άποψη ότι ο γιος, Βόλφγκανγκ, πρέπει να είναι ιδιαίτερα κατάλληλος για να συνεχίσει τη μουσική κληρονομιά του παππού του, Ρίχαρντ Βάγκνερ, όπως ακριβώς και ο αδελφός του, Βίλαντ, υπόσχεται να το πράξει μελλοντικά με επιτυχία από τεχνικής και σκηνοθετικής πλευράς.

150 22 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
(Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο)

Οι νίκες του Ρόμελ στην έρημο

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, ο δρ Γκέμπελς αναφέρθηκε στον Στρατηγό Ρόμελ. Εξήγησε ότι στρατηγοί όπως οι φον Μπράουχιτς, Ρούντστεντ[357] και οι υπόλοιποι, δεν απολάμβαναν σε καμία περίπτωση την ίδια δημοφιλία με τον Ρόμελ και τον Ντιτλ. Αν ο Τύπος σταματούσε έστω και για λίγο να αναφέρεται σε άνδρες όπως οι φον Μπράουχιτς, Ρούντστεντ κ.λπ., πολύ σύντομα η κοινή γνώμη δεν θα μιλούσε σχεδόν καθόλου γι' αυτούς. Αντίθετα, ο Ρόμελ και ο Ντιτλ διέθεταν τέτοιο κύρος, που στα μάτια του πληθυσμού τα ονόματά τους είχαν γίνει συνώνυμα των πιο επιτυχημένων εκπροσώπων του γερμανικού στρατιωτικού ιδεώδους. Στην περίπτωση του Ρόμελ μάλιστα, αυτό ήταν ακόμα πιο έκδηλο απ' ό,τι σε εκείνη του Ντιτλ.

Ο Στρατάρχης Έρβιν Ρόμελ (Erwin Rommel) (1891 έως 1944) ήταν κατά την έναρξη του πολέμου Συνταγματάρχης και Διοικητής του «Ειδικού Τρένου του Αρχηγού» (FHQu). Γι' αυτό το λόγο, ο Χίτλερ τον γνώριζε πολύ καλά λόγω της καθημερινής τους συνεργασίας κατά τη διάρκεια της εκστρατείας στην Πολωνία, και η εκτίμηση που απολάμβανε ο Ρόμελ στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu) ήταν ανάλογη της παγκόσμιας φήμης του. Παρόλα αυτά, ο Χίτλερ τον ανάγκασε να αυτοκτονήσει στις 14 Οκτωβρίου 1944, επειδή ο Ρόμελ όχι μόνο είχε πιέσει έντονα στα μέσα του 1944 για τον άμεσο τερματισμό του πολέμου, αλλά επιπλέον – όπως αποδείχθηκε από έγγραφα που έπεσαν στα χέρια του Χίτλερ – είχε προστατεύσει το «κίνημα αντίστασης των Μπεκ, Γκέρντελερ και Στάουφενμπεργκ», και είχε σχεδιάσει ακόμη και τη σύλληψη και την παραπομπή του Χίτλερ σε δίκη.

Ο Αρχιστράτηγος Έντουαρντ Ντιτλ (Eduard Dietl) (1890 έως 1944) ήταν

---

357. Ο Στρατάρχης Γκερντ φον Ρούντστεντ (Gerd von Rundstedt) (1875 έως 1953) υπήρξε ο νικηφόρος Ανώτατος Διοικητής Ομάδων Στρατιών στην Πολωνία, τη Γαλλία και τη Ρωσία κατά τα έτη 1939, 1940 και 1941. Στις 15 Μαρτίου 1942, ο Χίτλερ τον διόρισε – παρά το προχωρημένο της ηλικίας του – Ανώτατο Διοικητή Δύσης στη Γαλλία, με σκοπό να προλάβει μια εισβολή των Αγγλοαμερικανών, η οποία αναμενόταν ήδη από το 1942.

ένας παλιός γνώριμος του Χίτλερ από την περίοδο των πολιτικών αγώνων στο Μόναχο. Το πώς κατάφερε με την 3η Μεραρχία Καταδρομέων Ορεινού Αγώνα – αποτελούμενη από 1.800 καταδρομείς και 3.000 ναύτες των οποίων τα πλοία είχαν βυθιστεί – και με ελλιπή πολεμικό εξοπλισμό να νικήσει περίπου 20.000 στρατιώτες των συμμάχων στο Νάρβικ, να διασφαλίσει τον εκεί σουηδικό σιδηρόδρομο μεταφοράς μεταλλευμάτων με ημερήσια διακίνηση 40.000 τόνων και, επιπλέον, με την 20ή Ορεινή Στρατιά να επιτύχει την προστασία του φινλανδικού νικελίου του Πετσάμο και της μεταφοράς του στη Γερμανία, αποτελούσε ακόμα και για τον Χίτλερ ένα απαράμιλλο στρατιωτικό κατόρθωμα. Έτσι, ο Ντιτλ έγινε ο πρώτος στρατιώτης της γερμανικής Βέρμαχτ στον οποίο απονεμήθηκαν τα Φύλλα Δρυός με τον Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού. Η προσπάθεια του Χίτλερ να καταλάβει – με τη βοήθεια των δύο ορεινών μεραρχιών του Ντιτλ – το λιμάνι του Μούρμανσκ (ΕΣΣΔ), το οποίο απέχει 100 χιλιόμετρα από το Πετσάμο και παραμένει ελεύθερο από πάγους λόγω ενός παρακλαδιού του Ρεύματος του Κόλπου, καθώς και τον σιδηρόδρομο και τον οδικό άξονα Μούρμανσκ-Λένινγκραντ, απέτυχε. Λόγω της έλλειψης αεροσκαφών Στούκα, αρμάτων μάχης και βαρέος πυροβολικού, οι άνδρες του Ντιτλ κατάφεραν να προελάσουν μόνο μέχρι τον ποταμό Λίτσα (45 χιλιόμετρα πριν από το Μούρμανσκ), ερχόμενοι αντιμέτωποι με τις ακραίες κλιματικές συνθήκες (την τούνδρα, που έμοιαζε με σεληνιακό τοπίο χωρίς δένδρα και θάμνους, με αποπνικτική ζέστη για τρεις μήνες το καλοκαίρι και πολικό ψύχος γύρω στους –30°C το υπόλοιπο του έτους) αλλά και ενάντια στα σοβιετικά επίλεκτα στρατεύματα. Από τις αρχές της άνοιξης του 1942, το πολικό μέτωπο του Ντιτλ καθηλώθηκε σε έναν πόλεμο θέσεων. Το Μούρμανσκ παρέμεινε άθικτο, συνεχίζοντας να δέχεται τις αμερικανικές αποστολές βοήθειας προς την ΕΣΣΔ. Μόνο κατά τον πρώτο χρόνο του αμερικανικού προγράμματος βοήθειας προς τη Ρωσία, κατέπλευσαν εκεί 19 νηοπομπές μεταφέροντας 3.032 αεροσκάφη, 4.048 άρματα μάχης και 320.000 στρατιωτικά οχήματα, δηλαδή περισσότερα από όσα είχε στη διάθεσή της ολόκληρη η γερμανική Βέρμαχτ για τον πόλεμο κατά της Ρωσίας κατά την έναρξη της εκστρατείας στην Ανατολή. Το γεγονός ότι ο Φινλανδός Στρατάρχης Μανερχάιμ, από τα μέσα του 1942, μπλόκαρε τα νέα σχέδια του Ντιτλ για την κατάληψη του Μούρμανσκ κάτω από την πίεση των Βρετανών και των Αμερικανών, ήταν κάτι που ο Χίτλερ δεν μπορούσε να αλλάξει. Καθώς ο αναμενόμενος γερμανικός «κεραυνοβόλος πόλεμος» (Blitzkrieg) εναντίον της ΕΣΣΔ εξελίχθηκε σε μια μακροχρόνια σύγκρουση μεταξύ των Γερμανών και των Ρώσων, ο Μανερχάιμ ήθελε πάση θυσία να προστατεύσει τη Φινλανδία από μια οριστική ρήξη με τις ΗΠΑ και τη Μεγάλη Βρετανία, μια στάση που ο Χίτλερ απέδωσε όχι μόνο στον φινλανδικό πατριωτισμό του αλλά και στη συμμετοχή του στον τεκτονισμό. Προς μεγάλη λύπη του Χίτλερ, το 1944 ο Ντιτλ έχασε τη ζωή του στις Άλπεις από τη συντριβή του αεροσκάφους του, κατά την πτήση της επιστροφής του προς τη Φινλανδία από το Γκρατς, μετά από μια σύσκεψη που είχε μαζί του στο Μπέργκχοφ.

Το αφεντικό σχολίασε σχετικά ότι ο Ντιτλ δεν ήταν δημοφιλής μόνο σε εμάς, αλλά εξαιρετικά αγαπητός και στη Φινλανδία. Αν όμως ο Ρόμελ βρισκόταν σε εμάς ακόμη περισσότερο στο επίκεντρο του δημόσιου ενδιαφέροντος απ' ό,τι ο Ντιτλ, αυτό οφειλόταν, μεταξύ άλλων, στους εξής δύο λόγους:

α) η πλειονότητα του λαού μας είναι σήμερα τόσο καλά ενημερωμένη για τα

παρασκήνια του πολέμου, ώστε να υποδέχεται με τεράστια χαρά κάθε νίκη εναντίον της Αγγλίας,

β) όπως παρατήρησε πολύ σωστά ο δρ. Γκέμπελς, οι ίδιοι οι Άγγλοι έκαναν μια άνευ προηγουμένου προπαγάνδα υπέρ του Ρόμελ, καθώς ήλπιζαν ότι εξυμνώντας τον Ρόμελ θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν πιο εύκολα τις ήττες τους στον δικό τους λαό.

Εξάλλου, οι ικανότητες του Ρόμελ είναι φυσικά πέρα από κάθε αμφιβολία. Ήδη από την έναρξη αυτής της επίθεσης[358], είχε προβλέψει με σχεδόν φωτογραφική ακρίβεια την πορεία της προέλασης προς τη θάλασσα και της επίθεσης στο Τομπρούκ[359]. Επίσης, είχε επισημάνει από τότε ότι οι Άγγλοι θα έπεφταν σίγουρα στην παγίδα του και θα επέτρεπαν να εγκλωβιστούν και να εξολοθρευτούν μέσα σε ένα φαινομενικά ευνοϊκό γι' αυτούς τριγωνικό κομμάτι γης, το οποίο όμως βρισκόταν υπό τα πυρά του γερμανικού αντιαεροπορικού πυροβολικού.

Επιπλέον, οι νίκες του Ρόμελ έγιναν εφικτές επειδή εμείς είχαμε αντιληφθεί εγκαίρως ότι ο πόλεμος στην έρημο θα ήταν ένας πόλεμος μηχανών εναντίον μηχανών.

Το Φολκσβάγκεν

Αν η αντίπαλη πλευρά παρερμήνευσε εντελώς τις συνθήκες του πολέμου στην έρημο, αυτό συνέβη επειδή είχε σχηματίσει λανθασμένες αντιλήψεις για τις δυνατότητες κίνησης των μηχανοκίνητων οχημάτων στο περιβάλλον της ερήμου. Όπως συμβαίνει τόσο συχνά στην ιστορία των πολέμων, κάποιος επιτελικός αξιωματικός – χωρίς την παραμικρή πρακτική εμπειρία – διατύπωσε μια θεωρία, η οποία υιοθετήθηκε τυφλά και χωρίς όρους σαν να ήταν ευαγγέλιο. Η θεωρία αυτή ήταν η εξής: Ένα μηχανοκίνητο όχημα μπορεί να κινηθεί στο περιβάλλον της ερήμου μόνο πάνω στον δρόμο. Καθώς ο ίδιος υποστήριζε ανέκαθεν ότι τέτοιες θεωρίες πρέπει πρώτα να δοκιμάζονται στην πράξη ως προς την ορθότητά τους, είχε ζητήσει να πραγματοποιηθούν οι απαραίτητες δοκιμές με οχήματα της Φολκσβάγκεν (Volkswagen). Τα οχήματα της Φολκσβάγκεν, τα οποία αποδεικνύονται σήμερα τόσο εξαιρετικά αποτελεσματικά στον πόλεμο της Αφρικής, τον έπεισαν τότε αμέσως για την απόλυτη ανακρίβεια αυτής της θεωρίας.

Το Φολκσβάγκεν αποδείχθηκε τόσο εξαιρετικά αποτελεσματικό, τόσο κάτω από τις κλιματικές συνθήκες της Βόρειας Αφρικής όσο και κάτω από εκείνες της βόρειας, κεντρικής και νότιας Ρωσίας – παρά την κατάσταση του οδικού δικτύου εκεί, που ήταν καταστροφική για τα δυτικά δεδομένα – που ο Στρατάρχης Ρόμελ στην Αφρική, όπως και οι Στρατάρχες του Χίτλερ στη Ρωσία, το προτιμούσαν σαν στρατιωτικό όχημα (Kübelwagen – στη κυριολεξία «όχημα-κουβάς») σε μετακινήσεις όπου ο χρόνος και η απόλυτη αξιοπιστία του οχήματος ήταν καθοριστικής σημασίας. Τα οχήματα της Φολκσβάγκεν κόστιζαν μόλις 990 μάρκα του Ράιχ (RM) από το εργοστάσιο. Η κατανάλωση καυσίμου τους ανερχόταν σε 6,5 λίτρα ανά 100 χιλιόμετρα.

Τα οχήματα της Φολκσβάγκεν – κάτι που μπορεί να ειπωθεί ήδη με βάση την πολεμική εμπειρία που έχει αποκτηθεί από αυτά – είναι τα αυτοκίνητα του

---

358. Η επίθεση της Στρατιάς Τεθωρακισμένων του Ρόμελ στη Βόρεια Αφρική στις 26 Μαΐου 1942.
359. Η νίκη του Ρόμελ στο Τομπρούκ (Κυρηναϊκή) στις 21 Ιουνίου 1942.

μέλλοντος. Και μόνο ο τρόπος με τον οποίο αυτά τα Φολκσβάγκεν ανέβαιναν τρέχοντας τον λόφο του Όμπερσαλτσμπεργκ, ζουζουνίζοντας σαν μέλισσες γύρω από τα μεγάλα του αυτοκίνητα Μερσέντες και προσπερνώντας τα, ήταν ικανός να εντυπωσιάσει τον καθένα. Μετά τον πόλεμο, το Φολκσβάγκεν, μέσω ενός σχεδιασμού που θα αξιοποιεί όλη την πολεμική εμπειρία, θα γίνει το ευρωπαϊκό αυτοκίνητο του λαού κατεξοχήν, δεδομένου μάλιστα ότι χάρη στην αερόψυξή του μπορεί να χρησιμοποιηθεί χωρίς περιορισμούς ακόμα και τον χειμώνα. Ο ίδιος μπορούσε να φανταστεί ότι το Φολκσβάγκεν θα έφτανε σε ετήσιους αριθμούς παραγωγής από ένα έως ενάμισι εκατομμύριο οχήματα.

151 22 Ιουνίου 1942, βράδυ
(Καγκελαρία του Ράιχ)

Η επιβολή της τάξης στις κατεχόμενες περιοχές

Κατά τη διάρκεια του δείπνου στην Καγκελαρία του Ράιχ, ο δρ. Γκέμπελς ανέφερε ότι σχεδόν κανένας άλλος στρατηγός δεν είναι τόσο βαθιά πεπεισμένος για τη σημασία των επιχειρήσεων προπαγάνδας όσο ο Ρόμελ. Αυτό και μόνο το γεγονός αποδεικνύει πόσο πνευματικά ανοιχτός και σύγχρονος στρατηγός είναι, με την καλύτερη σημασία της λέξης. Μετά την αναφορά ενός πολεμικού ανταποκριτή του Ρόμελ για την κατάληψη του Τομπρούκ, οι παρευρισκόμενοι παρακολούθησαν τη βραδινή ραδιοφωνική εκπομπή σχετικά με την προέλαση του Αφρικανικού μας Σώματος (Afrikakorps) και την είδηση της προαγωγής του Ρόμελ σε Στρατάρχη. Κλείνοντας, το αφεντικό εξέφρασε την άποψη ότι δεν θεωρεί δυνατόν να διατηρηθεί υψηλό το ηθικό ενός στρατού όπως το αγγλικό σώμα της Αφρικής, από τη στιγμή που εδώ και 3 χρόνια δεν έχει γευτεί τίποτα άλλο παρά μόνο ήττες.

Οι Στρατάρχες του Τρίτου Ράιχ δεν ήταν στρατιωτικοί διοικητές με απεριόριστες δικές τους αρμοδιότητες. Είχαν μόνο ειδικές εξουσιοδοτήσεις ανάλογα με την εκάστοτε επιχείρηση και, όσον αφορά τη γενική γραμμή πλεύσης, ήταν δεσμευμένοι από τις – συνήθως εξαιρετικά λεπτομερείς – οδηγίες του Χίτλερ. Αυτό είχε ιδιαίτερα αρνητικές συνέπειες σε κάθε περίπτωση όπου απαιτούνταν αμυντική διεξαγωγή του πολέμου, καθώς ο Χίτλερ, σαν τυπικός εκπρόσωπος της επιθετικής πολεμικής νοοτροπίας, ήταν υπερβολικά άκαμπτος για αμυντικές στρατιωτικές επιχειρήσεις. Αρκεί να σκεφτούμε την αγγλοαμερικανική εισβολή στη Γαλλία στις 5/6 Ιουνίου 1944 και τη μεγάλη σοβιετική επίθεση εναντίον της Ομάδας Στρατιών του Κέντρου στο ανατολικό μας μέτωπο στις 22 Ιουνίου 1944.

Υπήρχε ένας Στρατάρχης του Ράιχ, του οποίου ο τίτλος αντιστοιχούσε στον «Αρχιστράτηγο του Ράιχ» (Reichsgeneralfeldmarschall) – έναν τίτλο που είχε υπάρξει μόνο μία φορά στη γερμανική ιστορία, στο πρόσωπο του νικητή των Τούρκων, Πρίγκιπα Ευγένιου της Σαβοΐας (1663 έως 1736). Επιπλέον, ο Χίτλερ δημιούργησε 20 Στρατάρχες για τον Στρατό Ξηράς και την Πολεμική Αεροπορία. Αυτοί ήταν πλέον κάτοχοι του ανώτατου γερμανικού στρατιωτικού βαθμού, που απονεμόταν εφ' όρου ζωής, παρέμεναν ενεργοί μέχρι την τελευταία τους πνοή και είχαν προσωπικό υπασπιστή μέχρι τον θάνατό τους. Ο γεννημένος το 1849 και αποβιώσας μόλις το 1943 Στρατάρχης του Α' Πα-

γκοσμίου Πολέμου, Άουγκουστ φον Μάκενσεν, ζητούσε ακόμη και σε ηλικία 90 ετών να ενημερώνεται συνεχώς από την Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων για την εξέλιξη των πολεμικών επιχειρήσεων. Συνολικά, η γερμανική στρατιωτική ιστορία πριν από το Τρίτο Ράιχ παρουσίαζε μόνο περίπου 100 Στρατάρχες, με πρώτο εξ αυτών να θεωρείται ο «Αρχιστράτηγος και Ανώτατος Διοικητής του Στρατού» Δούκας Άλμπρεχτ φον Βάλενσταϊν (1583 έως 1634). Τέλος, υπήρχαν ακόμη δύο Ναύαρχοι του Πολεμικού Ναυτικού ισότιμοι στο βαθμό με τον Στρατάρχη: οι «Αρχιναύαρχοι» Ραίντερ και Ντένιτς.

Οι στραταρχικές ράβδοι των Στραταρχών, των Αρχιναυάρχων και του Στρατάρχη του Ράιχ ήταν κοσμήματα της γερμανικής χρυσοχοΐας, κατασκευασμένα βάσει σχεδίων του ίδιου του Χίτλερ. Δημιουργήθηκαν από χρυσό, πλατίνα και διαμάντια από τους κορυφαίους μετρ της χρυσοχοΐας στη Γερμανία εκείνη την εποχή. Η τελευταία στραταρχική ράβδος – η οποία δεν παραδόθηκε ποτέ – ήταν εκείνη που προοριζόταν για τον Στρατάρχη Φέρντινανντ Σέρνερ. Οι χρυσές σφαίρες της στο πάνω και στο κάτω μέρος ήταν από επιχρυσωμένο μπρούντζο (πυροχρύσωση), το στέλεχος από πορφυρό βελούδο στέψης, ενώ τα σύμβολα της Γερμανικής Ιδέας του Ράιχ και του γερμανικού στρατιωτικού ιδεώδους – ο αετός του Ράιχ πάνω σε στεφάνι δρυός με τον αγκυλωτό σταυρό και ο Σιδηρούς Σταυρός – ήταν ανάγλυφα δουλεμένα σε χρυσό και πλατίνα, με τα περιγράμματά τους διακοσμημένα με διαμάντια.

Στη συνέχεια η συζήτηση στράφηκε στα σερβικά κινήματα εξέγερσης[360], και το αφεντικό εξήγησε σχετικά:

Εκεί όπου βρίσκονταν οι Βούλγαροι, που γνώριζαν καλά τις συνθήκες στα Βαλκάνια, επικρατούσε ησυχία. Ακόμη και εκεί όπου ήταν σταθμευμένες μεραρχίες των SS ή αστυνομικές δυνάμεις, των οποίων η δυναμική και αποφασιστική παρέμβαση ήταν ευρέως γνωστή, η διατήρηση της δημόσιας ασφάλειας και τάξης λειτουργούσε υποδειγματικά. Εκεί όμως όπου βρισκόταν η γερμανική εθνοφυλακή, τα πράγματα ήταν ήδη χειρότερα, και εκεί όπου είχαν λόγο οι Ιταλοί, επικρατούσε πλήρης αταξία. Σε αυτό έβλεπε την απόδειξη της πάγιας άποψής του, ότι η επιβολή της τάξης σε μια ανυπότακτη περιοχή βρίσκεται πάντοτε σε αντίστροφη αναλογία προς την ανθρωπιστική προσέγγιση της μεθόδου που χρησιμοποιείται.

Όπου σημειώνονταν εκτροχιασμοί τρένων ή απόπειρες δολοφονίας, όπου προσφερόταν καταφύγιο σε πράκτορες του εχθρού που έπεφταν με αλεξίπτωτο (όπως στην περίπτωση των δολοφόνων του Χάιντριχ) και ούτω καθεξής, έπρεπε να εκτελείται ο δήμαρχος, να οδηγούνται μακριά οι άνδρες ή, σε σοβαρότερες περιπτώσεις, να εκτελούνται επίσης, και οι γυναίκες τους να μεταφέρονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ο Αρχηγός των SS ανέφερε σχετικά με αυτό ότι με τέτοιες μεθόδους[361] είχαν ανακαλυφθεί και οι δολοφόνοι του Χάιντριχ. Η απειλή της εκτέλεσης όλων των συγγενών των συνεργών – δηλαδή όχι μόνο των συζύγων και των παιδιών τους, αλλά και των γονέων τους – οδήγησε στον εντοπισμό των ενόχων.

---

360. Οι κομμουνιστικές σερβικές μεραρχίες παρτιζάνων, που αριθμούσαν 120.000 έως 150.000 άνδρες υπό την διοίκηση του πρώην λοχία του αυτοκρατορικού και βασιλικού στρατού και μετέπειτα Στρατάρχη Γιόσιπ Μπροζ Τίτο, του σημερινού Προέδρου της Γιουγκοσλαβίας, ήταν οι πλέον επικίνδυνες.

361. Αυτό αναφέρεται στην καταστροφή του χωριού Λίντιτσε κοντά στο Κλάντνο στις 10 Ιουνίου 1942, στο οποίο είχαν κρυφτεί οι δράστες της επίθεσης μετά την πράξη.

Γρήγορη και σκληρή παρέμβαση απέναντι σε απόπειρες πραξικοπήματος και ανατροπής του πολιτεύματος

Το αφεντικό ανέφερε στη συνέχεια: Είναι απόλυτο καθήκον της κρατικής εξουσίας να παρεμβαίνει δυναμικά. Όσο η κρατική εξουσία δρα με αποφασιστικότητα, είναι ισχυρότερη από κάθε ταραχοποιό. Διότι έχει πίσω της ένα σταθερά οργανωμένο σώμα. Μια απόδειξη για την ορθότητα αυτής της άποψης είναι η διευθέτηση της υπόθεσης Ρεμ (Röhm). Η απόπειρα πραξικοπήματος μπόρεσε να σβήσει σαν μια μικρή φλόγα, επειδή οι πραξικοπηματίες δεν είχαν καν τον πλήρη έλεγχο των SA.

Ο λοχαγός Ερνστ Ρεμ (Ernst Röhm, 1887 έως 1934) ανήκε το 1919 στα εθελοντικά σώματα Φράικορπς Επ (Freikorps Epp), τα οποία απελευθέρωσαν το Μόναχο από την κομμουνιστική Σοβιετική Δημοκρατία (Δημοκρατία των Συμβουλίων), εντάχθηκε στη Διοίκηση Ομάδας Μονάχου της γερμανικής Ράιχσβερ (Reichswehr) σαν επικεφαλής του τμήματος εφοδιασμού και εξοπλισμού, συνέβαλλε ουσιαστικά τη συγκρότηση του DAP (Γερμανικό Εργατικό Κόμμα) και αργότερα του NSDAP (Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα) με μέσα του στρατού (Βέρμαχτ), το 1923 συμμετείχε στο Πραξικόπημα του Χίτλερ, το 1924 συνέχισε τη λειτουργία των απαγορευμένων SA σαν αμυντική οργάνωση με την ονομασία «Φροντμπάν» (Frontbann) και το 1928 πήγε στη Βολιβία σαν στρατιωτικός σύμβουλος και αντισυνταγματάρχης, καθώς ο Χίτλερ δεν ήθελε να οργανώσει τα νεοσύστατα SA σαν αμυντική (στρατιωτική) οργάνωση, αλλά σαν κομματικό θεσμό (δηλαδή σαν «ιδεολογικό σώμα»). Αφού ανακλήθηκε πίσω στη Γερμανία μέσω τηλεγραφήματος του Χίτλερ το 1930, ανέλαβε στην πράξη την ηγεσία των SA σαν «Αρχηγός του Επιτελείου των SA» (SA-Stabschef), κάτω από τις διαταγές του Χίτλερ ο οποίος είχε τον τίτλο του «Ανώτατου Αρχηγού των SA». Το 1933 φρόντισε για την εκπαίδευση των αξιωματικών και υπαξιωματικών των SA σαν αξιωματικούς και υπαξιωματικούς σε ειδικές σχολές, και το 1934 ξεκίνησε τον συστηματικό εξοπλισμό τους, προκειμένου να τους ευθυγραμμίσει με τον επαγγελματικό στρατό της γερμανικής Ράιχσβερ σαν «λαϊκό στρατό». Για τον λόγο αυτό, ο υπουργός της Ράιχσβερ φον Μπλόμπεργκ και οι αρχηγοί της διοίκησης του Στρατού Ξηράς και του Ναυτικού εξέδωσαν τελεσίγραφο στον Χίτλερ, απευθείας τον Απρίλιο του 1934 και από τον Μάιο του 1934 με την παρέμβαση του Προέδρου του Ράιχ, Στρατάρχη φον Χίντενμπουργκ, ζητώντας του να αποτρέψει την «ευθυγράμμιση» (Gleichschaltung) της Ράιχσβερ από τα SA του Ρεμ και να αφαιρέσει αμέσως εκ νέου όλες τις στρατιωτικές αρμοδιότητες από τα SA, σε αντίθετη περίπτωση, ο Πρόεδρος του Ράιχ θα κήρυττε το Ράιχ σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» και – παρακάμπτοντας τον Χίτλερ – θα μεταβίβαζε στη Ράιχσβερ την «εκτελεστική εξουσία για τη διασφάλιση του Ράιχ έναντι εσωτερικών κινδύνων», όπως είχε συμβεί το 1923/24 υπό τον αρχιστράτηγο Χανς φον Ζεκτ (Hans von Seeckt).

Επειδή ο Ρεμ, σε συζητήσεις με τον Χίτλερ και τον Γκέμπελς, δεν υπαναχώρησε οικειοθελώς από το σχέδιο ευθυγράμμισης της Ράιχσβερ, και δεδομένου ότι ο αρχηγός της διοίκησης του Στρατού Ξηράς, αρχιστράτηγος Βέρνερ Φράιχερ φον Φριτς (Werner Freiherr von Fritsch), τον είχε διαγράψει από την ένωση αξιωματικών και είχε θέσει ολόκληρο τον στρατό σε κατάσταση συναγερμού στις 23 Ιουνίου 1934, ο Χίτλερ συνέλαβε τον Ρεμ στη συνδιάσκεψη των ηγετών των SA στο Μπαντ Βίσζε (Bad Wiessee) – την οποία ο ίδιος ο Ρεμ είχε συγκαλέσει αυθαίρετα για τις 30 Ιουνίου 1934 – και διέταξε την εκτέλεση του ίδιου και των στενότερων συνεργατών του από τα SS, τα οποία μεταφέρθηκαν στο Μόναχο από τη Ράιχσβερ.

Σχετικά με το πραξικόπημα του Ρεμ, ο υπουργός Οικονομικών Φουνκ (Funk) μου διηγήθηκε ένα βράδυ στο ειδικό σιδηροδρομικό του βαγόνι κατά τη διαδρομή Βερολίνο-Ανατολή: Όταν ο ίδιος ο Φουνκ – που εκείνη την εποχή βρισκόταν για κυνήγι στο Σορφχάιντε (Schorfheide) – έλαβε τηλεφωνικά την εντολή από τον Χίτλερ να ενημερώσει τον υπέργηρο Στρατάρχη και Πρόεδρο του Ράιχ για την καταστολή της εξέγερσης του Ρεμ το 1934, και στη συνέχεια του έκανε τη σχετική αναφορά, η απάντηση του Χίντενμπουργκ με τη βαθιά μπάσα φωνή του ήταν: «Όποιος θέλει να γράψει ιστορία, πρέπει να μπορεί να αφήσει και αίμα να κυλήσει».

Εισβολή και θεωρίες του Γενικού Επιτελείου

Όταν η συζήτηση ήρθε στο πρόβλημα μιας αγγλικής εισβολής, το αφεντικό ανέφερε:

Τρεις πιθανότητες έχουν οι Άγγλοι γι' αυτό: στη Νορβηγία, στην Ολλανδία και στην Ισπανία.

Σε περίπτωση μιας επιχείρησης μέσω της Ισπανίας, θα μπορούσε να τους συμβεί να διολισθήσουν σε έναν νέο ισπανικό εμφύλιο πόλεμο.

Η Ολλανδία θα πρέπει να είναι ένα σκληρό καρύδι γι' αυτούς, επειδή ο επικεφαλής του Γενικού Επιτελείου του Ρούντστετ, ο στρατηγός Τσάιτζλερ (Zeitzler)[362], τρέχει εκεί πέρα – όπως και στην ακτή του Ατλαντικού – πάνω-κάτω σαν σφήκα και με αυτόν τον τρόπο προλαβαίνει τον κίνδυνο εφησυχασμού των εκεί στρατευμάτων μας λόγω έλλειψης επαφής με τον εχθρό.

Τη Νορβηγία όμως πρέπει να τη διασφαλίσουμε με τη μέγιστη δυνατή προσοχή. Δεν πρέπει να υπάρχει καμία εμπιστοσύνη στις θέσεις των εγκυκλοπαιδικών συγγραμμάτων (ή των βιβλίων αναφοράς), σύμφωνα με τις οποίες εκεί, ανάμεσα στις βραχονησίδες (σχέρες), υπάρχουν παντού μόνο εξαιρετικά περιορισμένες δυνατότητες απόβασης. Αυτό το αποδεικνύει ήδη η αγγλική απόβαση που είχε γίνει παλαιότερα στο Άνταλσνες (Åndalsnes)[363].

Στην πραγματικότητα, η αγγλοαμερικανική εισβολή πραγματοποιήθηκε μόλις από τις 6 Ιουνίου 1944, και μάλιστα στη Νορμανδία της Βόρειας Γαλλίας. Κάτω από την προστασία 14.621 αεροσκαφών και 2.371 πολεμικών πλοίων, 619.000 στρατιώτες των συμμάχων αποβιβάστηκαν με 4.126 αποβατικά σκάφη και 2.316 μεταγωγικά αεροσκάφη στις εκβολές του ποταμού Όρν (Orne), στην ακτή του Καλβαντός (Calvados) και στη χερσόνησο Κοταντέν (Cotentin). Μετέφεραν μαζί τους 93.000 οχήματα και 218.000 τόνους πολεμικού υλικού. Η πρώτη στιγμή της απόβασης τους κόστισε βέβαια απώλειες 116.000 ανδρών. Παρόλα αυτά, η εισβολή ήταν εξ αρχής επιτυχής, παρά τη γενναία αντίσταση των δύο γερμανικών αμυντικών μεραρχιών και των δύο μεραρχιών επέμβασης, και αυτό οφειλόταν κυρίως στην υλική υπεροχή των Συμμάχων, αλλά και στη διστακτική και αβέβαιη έκδοση διαταγών από την Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW), η οποία δεν άφηνε κανένα περιθώριο ελευθερίας κινήσεων στην τοπική ηγεσία.

Ανέφερε ότι αισθάνεται γενικά αποτροπιασμό για το «ευαγγέλιο» των επιτελι-

362. Ο υποστράτηγος Κουρτ Τσάιτζλερ (Kurt Zeitzler, αργότερα: αρχιστράτηγος) έγινε στις 24 Σεπτεμβρίου 1942 αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού Ξηράς του Χίτλερ, σαν διάδοχος του αρχιστρατήγου Φραντς Χάλντερ (Franz Halder).

363. Νότια του Τρόντχαϊμ (Trondheim) στις 18 Απριλίου 1940.

κών αξιωματικών, το οποίο στην πράξη δεν έχει δοκιμαστεί σχεδόν ποτέ. Υπενθύμισε τη θεωρία της αντιμετώπισης των αρμάτων μάχης με συγκεντρωμένα εκρηκτικά γεμίσματα, η οποία προερχόταν από τις θαρραλέες ενέργειες των Γερμανών στρατιωτών που πηδούσαν πάνω στα πρώτα εχθρικά άρματα μάχης του Παγκοσμίου Πολέμου και έριχναν μπουκάλια βενζίνης μέσα από τις θυρίδες των αρμάτων μάχης. Το γεγονός ότι μια τέτοια μέθοδος αντιμετώπισης των αρμάτων μάχης, με μια μέση ταχύτητα των αρμάτων μάχης στα 45 χιλιόμετρα την ώρα, είναι εφαρμόσιμη πλέον μόνο σε εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις, φαίνεται πως διέφυγε της προσοχής των περισσότερων κυρίων.

Αυτό που έχει σημασία είναι να δοκιμαστούν οι θεωρίες στην πράξη και να επαληθευτεί η ορθότητά τους με πρακτικό τρόπο. Ειδικά στην πολεμική τέχνη (ή στο στρατιωτικό επάγγελμα), αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό.

Διότι ο τρόμος ενός στρατεύματος, που βλέπει τον εαυτό του ανήμπορο απέναντι στα μέσα επίθεσης του εχθρού, μπορεί όχι μόνο να το παραλύσει, αλλά και να είναι σχεδόν αδύνατο να αποβληθεί στη συνέχεια από μέσα του. Για τον λόγο αυτό, εξόπλισε και τα στρατεύματά μας με νέα Pak (αντιαρματικά πυροβόλα) και νέα άρματα μάχης[364], τα οποία είναι απολύτως ανώτερα από τα όπλα του εχθρού.

152 23 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
(Καγκελαρία του Ράιχ στο Βερολίνο)

Η αστυνομία και οι «κούκλες» των καφενείων

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, ο περιφερειάρχης Άλμπερτ Φόρστερ (Albert Forster) ανέφερε ότι τα καφέ του Ντάντσιχ το απόγευμα ήταν κυριολεκτικά κατάμεστα. Επειδή σε αυτά σύχναζαν σε εντυπωσιακά μεγάλο βαθμό γυναίκες ντυμένες και βαμμένες σαν κούκλες, η αστυνομία είχε ήδη προσπαθήσει να λάβει την άδειά του για να πραγματοποιήσει έφοδο σε αυτά τα καφέ. Εκείνος όμως είχε επιφυλάξεις.

Με το δίκιο του, ανέφερε το αφεντικό. Σήμερα, όταν – με ελάχιστες εξαιρέσεις – και οι γυναίκες είναι πλήρως ενταγμένες στην παραγωγική διαδικασία, δεν θα έπρεπε η αστυνομία να καταδιώκει συνεχώς τους ανθρώπους. Διαφορετικά, η ζωή για τους ανθρώπους στα μετόπισθεν (στην πατρίδα) θα μετατραπεί σε μια πραγματική ζωή καταναγκαστικών έργων.

Καθήκον της αστυνομίας είναι να επιτηρεί τα ξεκάθαρα αντικοινωνικά στοιχεία και να τα εξοντώνει ανελέητα. Για τον σκοπό αυτό όμως, μια έφοδος στα καφέ δεν είναι απαραίτητη. Διότι οι γυναίκες που είχαν επικίνδυνες διεθνείς διασυνδέσεις, δεν συνήθιζαν να τις καλλιεργούν στα καφέ, αλλά στα δικά τους, λεγόμενα, σαλόνια.

Στην περίπτωση των γυναικών στα καφέ, πρέπει να πρόκειται κατά κύριο λόγο για εργαζόμενες γυναίκες, δηλαδή ταχυδρομικούς υπαλλήλους, δασκάλες, νοσοκόμες και ούτω καθεξής, που μετά τη βάρδια της εργασίας

364. Αυτό αναφέρεται στα νέα άρματα μάχης «Τίγρης» (Tiger) και «Πάνθηρας» (Panther), που αναπτύχθηκαν σύμφωνα με τις οδηγίες του Χίτλερ, καθώς και στο αυτοκινούμενο πυροβόλο/άρμα μάχης «Φερδινάνδος» (Ferdinand – βάρους 68 τόνων, αντιαρματικό πυροβόλο Pak 8,8 εκατοστών) και στο μη επανδρωμένο, τηλεκατευθυνόμενο μέσω ασυρμάτου ή καλωδίου μικρό άρμα «Γολιάθ» (Goliath – βάρους 362 κιλών, 91 κιλά εκρηκτικής ύλης).

τους ήθελαν απλώς να προσφέρουν στον εαυτό τους λίγη ξεκούραση. Επιπλέον, πρόκειται για νοικοκυρές, που λόγω της έλλειψης οικιακών βοηθών πρέπει να κάνουν περισσότερη εργασία απ' ό,τι σε καιρό ειρήνης, και στις οποίες επομένως πρέπει να επιτρέπεται αυτή η χαλάρωση. Αν τελικά διώχναμε αυτές τις αναμφισβήτητα «κούκλες» από τα καφέ, θα στερούσαμε από τον στρατιώτη μία από τις πιο σημαντικές χαρές της άδειάς του.

Ο Χίτλερ παρακίνησε τους περιφερειάρχες, την Ένωση Γυναικών, το τμήμα του Συνδέσμου Γερμανίδων Κορασίδων «Πίστη και Ομορφιά», την οργάνωση «Δύναμη μέσω της Χαράς» κ.λπ., να διοργανώσουν στον μέγιστο δυνατό βαθμό χορευτικές εκδηλώσεις και άλλες ευκαιρίες γνωριμίας με κορίτσια και γυναίκες για τους στρατιώτες που βρίσκονταν σε άδεια. Μέχρι τις 16 Ιουλίου 1940, είχαν ήδη πραγματοποιηθεί περίπου 100.000 τέτοιες «εκδηλώσεις της Βέρμαχτ» με περίπου 130 εκατομμύρια συμμετέχοντες. Με αυτόν τον τρόπο, ο Χίτλερ δεν ήθελε μόνο να προσφέρει στους στρατιώτες τις χαρές της άδειάς τους, αλλά και να αυξήσει τον αριθμό των γάμων και των γεννήσεων, έτσι ώστε να αναπληρωθούν οι απώλειες στο μέτωπο. Ο Χίτλερ ήθελε, αν ήταν δυνατόν, κάθε στρατιώτης που έπεφτε στη μάχη να έχει προλάβει προηγουμένως να «αιωνιοποιηθεί» (να αφήσει την κληρονομιά του) σε ένα παιδί. Ο συνολικός αριθμός των Γερμανών πεσόντων στρατιωτών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ανερχόταν σε περίπου 3,23 εκατομμύρια.

Αν κάπου συνέβαιναν κάποιες ακρότητες, θα έπρεπε γενικά να συνηθίσουμε να μην φωνάζουμε αμέσως για αστυνομικά μέτρα, αλλά να εστιάζουμε περισσότερο στην διαπαιδαγώγηση. Στο κάτω-κάτω, ούτε το NSDAP (Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα) κέρδισε τον λαό απειλώντας τον με την αστυνομία, αλλά με την διαφώτιση και την διαπαιδαγώγηση.

Ο εφοδιασμός σε τρόφιμα κατά τον πόλεμο

Εφαρμοζόμενο στον τομέα των τροφίμων, αυτό σημαίνει, ότι ο κατ' επάγγελμα μαυραγορίτης θα πρέπει να τιμωρείται με βάρβαρο τρόπο. Δεν θα πρέπει όμως να σταματάμε τρένα και λεωφορεία για να ψάχνουμε τους επιβάτες για τρία τυχόν κρυμμένα αυγά. Αν ο αγρότης πουλάει σε στενούς γνωστούς του ό,τι του έχει απομείνει μετά την κανονική εκπλήρωση των υποχρεωτικών του παραδόσεων, τότε δεν θα πρέπει να τον εμποδίζουμε με αστυνομικά μέτρα για να το πράξει. Διαφορετικά, τον αναγκάζουμε απλώς να καταναλώσει ο ίδιος αυτά τα τρόφιμα.

Όσοι διέταξαν τις έρευνες σε λεωφορεία και τρένα προφανώς βάσισαν το σκεπτικό τους στις συνθήκες που επικρατούσαν στις μεγάλες ιδιοκτησίες γης της Βόρειας Γερμανίας. Δεν αναλογίζονταν όμως καθόλου ότι η σύζυγος ενός μικρού αγρότη σε καιρό ειρήνης συχνά ταξίδευε σαν προσκυνήτρια στην πλησιέστερη πόλη με λίγα μόλις αυγά και 1 έως 2 κιλά βούτυρο για να τα πουλήσει, καθώς ήταν πολύ πολύτιμα για να τα καταναλώσει η ίδια.

Αν υπήρχε η άποψη ότι η μικρή μαύρη αγορά τροφίμων έπαιρνε πολύ μεγάλες διαστάσεις και ότι η δομή των τιμών απειλούνταν από αυτό, τότε το κράτος θα έπρεπε να εμφανιστεί για δεύτερη φορά ως αγοραστής, δηλαδή εκτός του πλαισίου της υποχρεωτικής παράδοσης, και να προσπαθήσει να περιορίσει τον μικρο-μαυραγορίτη πληρώνοντας ελαφρώς υψηλότερες τιμές.

Φυσικά, πρέπει να ενεργούμε προσεκτικά και σε αυτή την περίπτωση, και δεν πρέπει να παραβλέπουμε τη βασική αρχή ότι ο αγρότης που έχει εκπλη-

ρώσει την υποχρέωση των παραδόσεών του, θα πρέπει να μπορεί να διαθέτει τα υπόλοιπα προϊόντα του όπως ο ίδιος επιθυμεί.

Αυτό όχι μόνο θα τονώσει τη δημιουργική του διάθεση, αλλά είναι και σημαντικό για το όφελος του νομίσματος. Καθώς τα χρήματα που ρέουν στον αγρότη αποταμιεύονται, ενώ ο κάτοικος της πόλης, ειδικά σε δύσκολους καιρούς, μπαίνει πάντα στον πειρασμό να μετατρέψει τα χρήματά του σε αγαθά.

Ο δρ. Γκέμπελς χαρακτήρισε την πρόταση του αφεντικού, να ενεργεί το κράτος σαν αγοραστής, προσφέροντας υψηλότερες τιμές για τα τρόφιμα που παράγονται πέρα από την υποχρέωση παράδοσης, σαν το «αβγό του Κολόμβου». Στο ερώτημα του αφεντικού για το πότε επιτέλους αναμένεται η εισαγωγή μιας σχετικής ρύθμισης, ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν απάντησε ότι τα απαραίτητα μέτρα έχουν ήδη προετοιμαστεί και θα εφαρμοστούν σύντομα. Είπε ότι έχει εκπονηθεί ένα σύστημα πριμοδότησης, το οποίο ανταποκρίνεται στις δεδομένες ανάγκες.

Σε περαιτέρω αναλύσεις του για τα προβλήματα εφοδιασμού, το αφεντικό τόνισε ότι μπορεί κανείς συνεχώς να εξοργίζεται με τις μικροπρεπείς ανοησίες, εξαιτίας των οποίων στερούνται από τον πληθυσμό μας σημαντικά καταναλωτικά αγαθά και ενδεχομένως μάλιστα να σαπίζουν. Είπε ότι τον είχε ήδη εξοργίσει όταν άκουσε από τη Γαλλία ότι στους στρατιώτες μας που σταθμεύουν εκεί απαγορεύεται να αγοράζουν αγαθά από γαλλικά καταστήματα. Προφανώς κανένας από αυτούς τους ξερόλες κυρίους δεν είχε σκεφτεί ότι για μια οικογένεια, της οποίας τα μέλη βρίσκονταν στο μέτωπο, το γεγονός ότι οι δικοί τους άνθρωποι τους έστελναν κάλτσες, σοκολάτες και ούτω καθεξής, ήταν στην πραγματικότητα μια κάποια αναγνώριση. Χρειάστηκε να επέμβει δυναμικά ο ίδιος ο Στρατάρχης του Ράιχ (Χέρμαν Γκέρινγκ) για να συνετίσει τους αρμόδιους κυρίους και να διατάξει την άρση της απαγόρευσης αγορών με άμεση ισχύ.

Σχετικά με το ζήτημα του εφοδιασμού σε φρούτα και λαχανικά, ο περιφερειάρχης Άλμπερτ Φόρστερ ανέφερε ότι επέτρεψε την απευθείας διακίνηση μεταξύ καταναλωτών και παραγωγών, ώστε να μην χαλάνε πολύτιμα τρόφιμα περνώντας μέσα από χ ενδιάμεσους σταθμούς. Θεώρησε εντελώς λανθασμένη την προσπάθεια αποτροπής των καταναλωτών από την αγορά φράουλας, σπαραγγιού και άλλων προϊόντων απευθείας από τον καλλιεργητή, απειλώντας τους με πρόστιμα. Η κριτική του για την ανεπάρκεια τέτοιων μέτρων του υπουργείου Διατροφής και Γεωργίας του Ράιχ έγινε γενικά δεκτή με θετική ανταπόκριση.

Ακόμη και το αφεντικό επιβεβαίωσε την ορθότητα αυτής της κριτικής με έμφαση και τόνισε ότι τέτοιες ηλιθιότητες, όπως η απειλή ποινών για την απευθείας διακίνηση μεταξύ παραγωγών και καταναλωτών στον εφοδιασμό φρούτων και λαχανικών, πρέπει να εξαλειφθούν μια για πάντα από το μυαλό των ανθρώπων στα υπουργεία. Ακόμη και αυτές οι παράλογες απόψεις μπορούν να εξηγηθούν μόνο από την ξεροκέφαλη προσκόλληση στις συνθήκες που επικρατούν στις μεγάλες επιχειρήσεις της Βόρειας Γερμανίας. Θα έπρεπε επιτέλους να καταλάβουν ότι ειδικά στον τομέα της διατροφής, με την ποικιλομορφία των συνθηκών που τον χαρακτηρίζει, οι γενικοί κανονισμοί θα έπρεπε να περιορίζονται στο απολύτως απαραίτητο μέτρο.

Ο δρ. Γκέμπελς, εκφράζοντας την οπτική γωνία του Βερολίνου, πρόβαλε

την επιφύλαξη ότι σε περίπτωση που επιτραπεί μια ανεξέλεγκτη απευθείας διακίνηση μεταξύ καταναλωτών και παραγωγών, ο εργάτης θα είναι αυτός που θα βγει χαμένος. Διότι οι πλούσιοι θα έστελναν τότε τις οικιακές τους βοηθούς στην επαρχία, και οι άνεργοι θα πήγαιναν οι ίδιοι στην επαρχία για να αγοράσουν μαζικά φρούτα και λαχανικά. Σε αυτή την περίπτωση, ο εργάτης δεν θα έβρισκε ούτε μισό κιλό στα μανάβικα και στους πάγκους φρούτων του Βερολίνου.

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση του αφεντικού, ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν παρατήρησε επί του θέματος ότι, όσον αφορά τον εφοδιασμό σε φρούτα και λαχανικά, η απευθείας διακίνηση μεταξύ καταναλωτών και παραγωγών είχε επιτραπεί ή περιοριστεί ανάλογα με την κατάσταση των πραγμάτων ξεχωριστά σε κάθε περιφέρεια, με την καθοριστική παρέμβαση των περιφερειαρχών. Σε ορισμένες δυτικογερμανικές περιφέρειες και στην περιφέρεια του Μάρτιν Μούτσμαν (Martin Mutschmann) (Περιφερειάρχης και Κρατικός Επίτροπος της Σαξονίας) είχε απαγορευτεί.

διακίνηση ειδών πρώτης ανάγκης

Κλείνοντας, το αφεντικό τόνισε ότι πρέπει να σταματήσει και η άσκοπη διακίνηση φρούτων, λαχανικών και ούτω καθεξής, διότι διαφορετικά σαπίζουν πάρα πολλά από αυτά. Ακόμη και η άσκοπη διακίνηση πατατών, για την οποία ο Σπέερ τού παρουσίασε πρόσφατα μερικά αποκαλυπτικά σχεδιαγράμματα-χάρτες, ήταν απόλυτη ηλιθιότητα.

Ο υπουργός Σπέερ συμπλήρωσε σχετικά ότι και άλλα αγαθά, ακόμη και τα τσιγάρα, εξακολουθούν σε κάποιο βαθμό να μεταφέρονται άσκοπα και να διακινούνται χωρίς κανένα όφελος. Κατά την άποψή του, και αυτό έπρεπε να σταματήσει.

Το αφεντικό το επιβεβαίωσε αυτό με μεγάλη έμφαση. Δεν γινόταν πλέον να κατασκευάζονται τσιγάρα στη Δρέσδη, μετά να μεταφέρονται στο κέντρο διανομής στο Βερολίνο και τελικά να επιστρέφουν στη Δρέσδη ως σαξονική μερίδα. Δεν είχαμε την πολυτέλεια για τέτοια καμώματα.

Στο εξής, οι μεταφορές αγαθών εφοδιασμού θα πρέπει να σχεδιάζονται με τη μέγιστη ακρίβεια. Στο βαθμό που τα τρόφιμα δεν καταναλώνονται στην ίδια την περιοχή παραγωγής τους, θα πρέπει να μεταφέρονται σε γειτονικές περιοχές που έχουν έλλειμμα εφοδιασμού. Ο εφοδιασμός των μεγάλων βιομηχανικών πόλεων πρέπει να διασφαλίζεται με τη βοήθεια των πλησιέστερων μεγάλων αγροτικών επιχειρήσεων. Για τον σκοπό αυτό πρέπει να επιστρατευτούν μεγάλες επιχειρήσεις, καθώς αυτές ελέγχονται ευκολότερα και μπορούν να παραδώσουν πολλαπλάσια προϊόντα από όσα θα μπορούσε να διαθέσει ένας μεγάλος αριθμός μικρών επιχειρήσεων με το ίδιο συνολικό μέγεθος. Θα πρέπει να εξεταστεί και το ενδεχόμενο να επιτραπεί η καλύτερη αξιοποίηση των τροφίμων στις μεγάλες πόλεις με την ακόμα μεγαλύτερη καθιέρωση τραπεζαριών επιχειρήσεων, τραπεζαριών εργοστασίων και λαϊκών συσσιτίων, δίνοντας παράλληλα στους κατοίκους των μεγαλουπόλεων την ευκαιρία να τρώνε αξιοπρεπώς μία ή δύο φορές την εβδομάδα χωρίς να ξοδεύουν πάρα πολλά δελτία τροφίμων[365].

Ο πιο βασικός κανόνας πρέπει να είναι ότι όλα τα γεωργικά προϊόντα που

365. Αυτό αναφέρεται στα δελτία τροφίμων, που έδιναν στον κάτοχό τους το δικαίωμα να αγοράζει κρέας, λίπος κ.λπ.

παράγονται στις περιοχές που βρίσκονται στο γερμανικό άμεσο ή έμμεσο έλεγχο πρέπει να φτάνουν στους καταναλωτές υπό οποιεσδήποτε συνθήκες. Αν για παράδειγμα σαπίζουν αβγά στην Ουκρανία επειδή δεν μπορούν να μεταφερθούν, τότε θα πρέπει απλώς να πρεσαριστούν μπρικέτες καύσιμης ύλης, από το άχυρο που υπάρχει εκεί σε αφθονία και να κατασκευαστούν αντίστοιχες γεννήτριες αεριοποίησης (συστήματα που μετέτρεπαν στερεά καύσιμα όπως ξύλο ή άχυρο σε αέριο για την κίνηση οχημάτων) για τη διεξαγωγή των τροφοδοτικών μεταφορών. Όπως πολύ σωστά παρατήρησε ο Σπέερ, σιδηροδρομικά βαγόνια-ψυγεία για την περαιτέρω μεταφορά θα ήταν άλλωστε διαθέσιμα σε επαρκή αριθμό, από τα βαγόνια-ψυγεία που απελευθερώνονται από την απαγόρευση της άσκοπης διακίνησης μπίρας μπρος-πίσω.

153 23 Ιουνίου 1942, βράδυ
(Καγκελαρία του Ράιχ)

Οι ισχυρές δομές του Ράιχ επιτρέπουν την εκτεταμένη αποκέντρωση και αντιμετωπίζουν τις ατομικές ανάγκες των περιφερειών του Ράιχ.

Το αφεντικό τόνισε ότι οι περιφέρειες του Ράιχ (συμπεριλαμβανομένων του Μεκλεμβούργου, του Όλντενμπουργκ κ.λπ.) χρειάζονταν τη δική τους περιουσία για να εκπληρώσουν τις πολιτιστικές τους υποχρεώσεις και να καλύψουν το κόστος, που διαφορετικά θα προέκυπτε προς το δημόσιο συμφέρον. Διαφορετικά, θα εξαρτιόταν πλήρως από το έλεος και τη συμπόνια των αρχών του Βερολίνου.

Ο φόβος ότι η ιδιόκτητη περιουσία των περιφερειών θα προωθούσε επικίνδυνα τις φιλοδοξίες τους για ανεξαρτησία είναι εντελώς ανοησία. Σε ένα Ράιχ που προσελκύει ακόμη και τις γύρω χώρες με μαγνητική δύναμη, και απέναντι στο οποίο η Ολλανδία, το Βέλγιο κ.λπ. δεν θα μπορούσαν να διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους, οι φιλοδοξίες για ανεξαρτητοποίηση μεμονωμένων περιφερειών του Ράιχ είναι ουσιαστικά αδύνατες.

Επιπλέον, το Ράιχ διαθέτει τη Βέρμαχτ, την αστυνομία, τα ταχυδρομεία του Ράιχ, τους σιδηροδρόμους του Ράιχ, το Κόμμα με τις οργανώσεις και τις ενώσεις του, την οικονομία, το νόμισμα, το χρήμα, και μέσω του συστήματος μεταφορών του (σιδηροδρομικό δίκτυο του Ράιχ με πολύ φαρδιές ράγες[366], αυτοκινητόδρομοι) συνδέει το Ράιχ όλο και πιο στενά. Ένας περιφερειάρχης που, παρ' όλα αυτά, θα ήθελε να αυτονομήσει την περιφέρειά του, θα είχε θέση στο φρενοκομείο.

Το να μην εξελιχθούν οι περιφερειάρχες σε φεουδάρχες του Ράιχ έχει διασφαλιστεί από το γεγονός ότι οι περιφερειάρχες δεν διορίζονται ισοβίως, αλλά είναι ανά πάσα στιγμή ανακλητοί και παύσιμοι. Επιπλέον, δεν επιτρέπεται ποτέ ένα κρατικό ή κομματικό αξίωμα να κληροδοτείται από τον πατέρα στον γιο.

154 24 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

366. Βλέπε Επιτραπέζιες Συνομιλίες Αρ. 131

Πολιτική προσωπικού στη διακυβέρνηση του λαού και του κράτους

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό εξήγησε ότι ήδη από την εποχή της οργάνωσης του Κόμματος είχε θέσει σαν βασική αρχή να καλύπτει μια θέση μόνο εφόσον είχε βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος γι' αυτήν.

Το ίδιο έπραξε και κατά την πλήρωση της θέσης του περιφερειάρχη του Βερολίνου. Όταν οι παλιοί σύντροφοι του Κόμματος του εξέφραζαν επανειλημμένα παράπονα για την ηγεσία του Κόμματος στο Βερολίνο, εκείνος τους υποσχέθηκε αποκατάσταση του προβλήματος μόνο αφού είχε βρει τον κατάλληλο άνθρωπο στο πρόσωπο του δρ. Γκέμπελς. Διότι ο δρ. Γκέμπελς διέθετε εκείνα τα δύο στοιχεία, χωρίς τα οποία δεν θα μπορούσε κανείς να τιθασεύσει την κατάσταση στο Βερολίνο: ρητορική δεινότητα και διάνοια. Επιπλέον, ενσάρκωνε τον τύπο των ανθρώπων της περιοχής του Ρουρ, οι οποίοι, λόγω της στενής τους σχέσης με την επεξεργασία σιδηρομεταλλεύματος, αντιπροσώπευαν έναν ιδιαίτερα πολύτιμο ανθρώπινο υλικό.

Ο δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς (1897 έως 1945) σπούδασε Ιστορία, Ιστορία της Τέχνης, Ιστορία της Λογοτεχνίας και Φιλοσοφία. Έγινε μέλος του NSDAP το 1922, αρχισυντάκτης της εθνικοσοσιαλιστικής εφημερίδας «Völkische Freiheit» (Λαϊκοεθνική ελευθερία) (Έλμπερφελντ) το 1924, οργανωτικός και διοικητικός υπεύθυνος για τη λειτουργία της κομματικής περιφέρειας του Ρήνου-Ρουρ με έδρα το Έλμπερφελντ το 1925 και εκδότης των προγραμματικών «Εθνικοσοσιαλιστικών Επιστολών», καθώς και ο στενότερος συνεργάτης του Γκρέγκορ Στράσερ στην οικοδόμηση του NSDAP στη Βόρεια Γερμανία. Στις 9 Νοεμβρίου 1926, ο Χίτλερ διόρισε τον δρ. Γκέμπελς περιφερειάρχη του Βερολίνου. Από το 1927 εξέδιδε την εθνικοσοσιαλιστική εφημερίδα «Der Angriff» (Η Επίθεση), οργάνωνε εθνικοσοσιαλιστικές συγκεντρώσεις και μαζικές εθνικοσοσιαλιστικές διαδηλώσεις, και γι' αυτό, το 1929 ανέλαβε επιπλέον τη θέση του επικεφαλής προπαγάνδας του Ράιχ για το NSDAP. Στις 13 Μαρτίου 1933, ο Χίτλερ τον διόρισε Υπουργό του Ράιχ για τη Λαϊκή Διαφώτιση και την Προπαγάνδα, διατηρώντας παράλληλα τα κομματικά του αξιώματα. Στις 25 Ιουλίου 1944, τον διόρισε «Πληρεξούσιο του Ράιχ για την Ολοκληρωτική Πολεμική Κινητοποίηση». Ο Γκέμπελς αυτοκτόνησε την 1η Μαΐου 1945, μετά την παράδοση του Βερολίνου.

Όταν, λοιπόν, μια μέρα ζήτησε από τον Γκέμπελς να ρίξει μια ματιά στην οργάνωση του κόμματος στο Βερολίνο, εκείνος του ανέφερε ότι η κατώτερη ηγεσία ήταν ξεκάθαρα ανίκανη και ότι για τον λόγο αυτό χρειαζόταν πλήρη εξουσιοδότηση ώστε να εκκαθαρίσει το Κόμμα από όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία, χωρίς την ανάμειξη της Uschla (Untersuchungs- und Schlichtungs-Ausschuss – Επιτροπή Διερεύνησης και Διευθέτησης Διαφορών), του τότε εσωτερικού κομματικού δικαστηρίου. Δεν έχει μετανιώσει που έδωσε τότε στον δρ. Γκέμπελς τις αντίστοιχες γενικές εξουσιοδοτήσεις. Διότι ο δρ. Γκέμπελς, ο οποίος δεν βρήκε τίποτα της προκοπής από πλευράς πολιτικής οργάνωσης όταν ξεκίνησε, κυριολεκτικά κατέκτησε το Βερολίνο. Δούλεψε σαν ταύρος, χωρίς να υπολογίζει τις αμέτρητες δοκιμασίες των νεύρων, οι οποίες ήταν αναπόφευκτες λόγω της υπόγειας αντιπολίτευσης από ανθρώπους όπως ο Στένες[367].

367. Ο Βάλτερ Στένες (Walter Stennes), αναπληρωτής του Ανώτατου Ηγέτη των SA «Ανατολής»….

Μια τέτοια επιλογή ηγετικών στελεχών, όπως αυτή που βίωσε το Κόμμα κατά την περίοδο του αγώνα, δεν είναι πλέον εφικτή σήμερα. Εκείνη την εποχή είχαν πράγματι αναδειχθεί ιδεαλιστές, οι οποίοι προσέφεραν με φανατισμό και την τελευταία τους ικμάδα για την υπηρεσία της ιδέας.

Σε μια παρέμβαση του ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν, εκείνος συνέχισε λέγοντας ότι ο Μπόρμαν έχει απόλυτο δίκιο όταν αναφέρεται, σε αυτό το πλαίσιο, στον ταγματάρχη Ντίνκλαγκε[368], τον «ταγματάρχη με το σακίδιο». Διότι ο Ντίνκλαγκε ήταν μέρα-νύχτα καθ' οδόν για να κάνει προπαγάνδα και να μιλάει υπέρ του NSDAP. Όταν επέστρεφε κάποια στιγμή στο σπίτι του, καθόταν μόνο τόσο χρόνο όσο χρειαζόταν μέχρι να γεμίσει ξανά το σακίδιό του με μερικά τρόφιμα. Και τέτοιοι ιδεαλιστές αναδεικνύονταν εκείνη την εποχή κατά κόρον.

Όταν κάνει σκέψεις γύρω από τα ζητήματα επιλογής ηγετών, πρέπει συχνά να αναλογίζεται την εξέλιξη στην Ανατολική Πρωσία. Όσο η ηγεσία του Κόμματος στην Ανατολική Πρωσία βρισκόταν στα χέρια κάποιου ασήμαντου ανθρωπάκου, οι γαιοκτήμονες της Ανατολικής Πρωσίας τάσσονταν «κατηγορηματικά» υπέρ του NSDAP. Καθώς θεωρούσαν τους άνδρες του κινήματος απλώς σαν τυμπανιστές (κράχτες), έβλεπαν σε αυτούς τους προπομπούς για τις δικές τους μελλοντικές ηγετικές θέσεις. Όταν όμως τους έβαλε μπροστά στα μάτια τους σαν περιφερειάρχη τον Έριχ Κοχ (βλ. συμπλήρωμα στις Επιτραπέζιες Συνομιλίες 101), τον οποίο και εκείνοι πολύ σύντομα αναγνώρισαν σαν ηγετική προσωπικότητα (μυαλό), εντάχθηκαν αμέσως στο μέτωπο των αντιπάλων του NSDAP.

Τις εμπειρίες που αποκόμισε από την οργάνωση του Κόμματος κατά την περίοδο του αγώνα, τις αξιοποιεί σήμερα για την οργάνωση του Ράιχ. Αν εκείνη την εποχή έκανε τους περιφερειάρχες, κατά κάποιον τρόπο, «βασιλιάδες των περιφερειών», που έπαιρναν μόνο τις πολύ γενικές οδηγίες από τα πάνω, έτσι και σήμερα παραχωρεί στους επιμέρους κυβερνήτες του Ράιχ[369] εκτεταμένη ελευθερία κινήσεων – ακόμη κι αν με τον τρόπο αυτό προσκρούει στην αντίσταση του υπουργείου Εσωτερικών του Ράιχ.

Μία φορά τον χρόνο, – συνήθως με αφετηρία την πλατεία Κένιγκσπλατς (Βασιλική Πλατεία) στο Μόναχο – ο Ρούντολφ Ες, που είχε διοριστεί «Αναπληρωτής του Αρχηγού» στις 21 Απριλίου 1933, έδινε τον όρκο των νεοδιορισμένων αξιωματούχων (στελεχών) του NSDAP, των παραρτημάτων του και των συνδεδεμένων οργανώσεων μέσω ραδιοφωνικής μετάδοσης. Το 1934 και το 1935, ο αριθμός ήταν ένα εκατομμύριο για κάθε χρόνο, το 1936, είχε ήδη φτάσει το 1,23 εκατομμύρια, το 1937 ήταν 734.000, και το 1938, ήταν επιπλέον 600.000. Από το 1937, η ορκωμοσία πραγματοποιούνταν βάζοντας το χέρι πάνω στο «Πρόγραμμα του NSDAP», μια τεράστια πολυτελή δερματόδετη έκδοση διαστάσεων 66x46 εκατοστών, που είχε φιλοτεχνηθεί

(δηλαδή, των SA ανατολικά του Έλβα) από το 1926, και αργότερα ηγέτης των SA του Βερολίνου, επαναστάτησε την 1η Απριλίου 1931 ενάντια στις διαταγές του Χίτλερ, οι οποίες προσανατόλιζαν τον εθνικοσοσιαλιστικό αγώνα προς μια «νόμιμη» ανάληψη της εξουσίας. Κατόπιν αυτού, ο Στένες διαγράφηκε από το Κόμμα από τον δρ. Γκέμπελς. Το 1934 πήγε στην Κίνα σαν στρατιωτικός σύμβουλος.

368. Ο Καρλ Ντίνκλαγκε (Karl Dincklage), ταγματάρχης εν αποστρατεία, ήταν αναπληρωτής του Ανώτατου Ηγέτη των SA «Βορρά» (δηλαδή για τη Βόρεια Γερμανία). Πέθανε στις 7 Οκτωβρίου 1930.

369. Στο «Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ» του Χίτλερ υπήρχαν 22 κυβερνήτες (Reichsstatthalter) του Ράιχ. Ο ίδιος ο Χίτλερ εκτελούσε τα καθήκοντα του κυβερνήτη της Πρωσίας.

από τους σπουδαστές της Σχολής Εξειδίκευσης Τυπογράφων του Μονάχου στο πλαίσιο του 4ου Εθνικού Διαγωνισμού Επαγγελματικών Δεξιοτήτων. Ο όρκος είχε ως εξής: «Ορκίζομαι ακλόνητη πίστη στον Αδόλφο Χίτλερ, καθώς και απόλυτη υπακοή στον ίδιο και στους ηγέτες που ορίζονται για εμένα από αυτόν».

Το NSDAP εκείνη την εποχή ήταν η μεγαλύτερη ιδιωτική οργάνωση στον κόσμο. Ήδη από το 1937, είχε 23 εκατομμύρια μέλη και τρία εκατομμύρια στελέχη, εκ των οποίων 300.000 ήταν φορείς κυβερνητικής εξουσίας (ηγέτες του Ράιχ, περιφερειάρχες, επικεφαλείς τομέων, επικεφαλείς τοπικής οργάνωσης, επικεφαλείς πυρήνων και επικεφαλείς συνοικιών).

Μόνο δίνοντας στους περιφερειάρχες και στους κυβερνήτες του Ράιχ επαρκείς δυνατότητες αυτόνομης δράσης, μπορούμε να ανακαλύψουμε το ταλέντο τους.. Σε αντίθετη περίπτωση, καταλήγουμε απλώς σε μια ανόητη γραφειοκρατία. Διότι αναθέτοντας ευθύνες στο περιφερειακό σώμα ηγετών, αποκτάμε ανθρώπους που αναλαμβάνουν πρόθυμα την ευθύνη και, έτσι, μια επαρκή δεξαμενή ικανών μυαλών για γενικότερα ηγετικά καθήκοντα.

Ανάλογα με τις μεγάλες ελευθερίες που είχε παραχωρήσει στους περιφερειάρχες και στους κυβερνήτες του Ράιχ, απαιτούσε από αυτούς, απαρέγκλιτα, απόλυτη πειθαρχία απέναντι στις διαταγές της ανώτατης ηγεσίας. Θεωρούσε σαν αυτονόητο ότι η ανώτατη ηγεσία δεν θα επιχειρούσε, μέσω των διαταγών της, να αναμιγνύεται στις λεγόμενες λεπτομέρειες της καθημερινής διοίκησης, καθώς οι τοπικές συνθήκες για αυτήν διέφεραν από μέρος σε μέρος.

Αυτοδιοίκηση

Σε αυτό το πλαίσιο, ήθελε να τονίσει και κάτι πολύ ξεκάθαρα: τίποτα δεν είναι πιο επιζήμιο κατά την οργάνωση ενός Ράιχ από τον υπερβολικά μεγάλο περιορισμό της αυτοδιοίκησης. Σε έναν τέτοιου είδους περιορισμό της αυτοδιοίκησης αποσκοπούσαν πάντα οι νομικοί. Όπως όμως είχε ήδη διαπιστώσει ο Μπίσμαρκ για τη Γαλλία το 1871, έτσι και η Γαλλία τότε κατέρρευσε εξαιτίας της έλλειψης αυτοδιοίκησής της. Διότι, καθώς τα μικρά της διαμερίσματα δεν διέθεταν περιθώρια αυτόνομης διοίκησης και, γι' αυτό, στερούνταν δικής τους πρωτοβουλίας, περίμεναν για το καθετί τυφλά τις οδηγίες από το Παρίσι.

Η θέση του είναι, ότι πρέπει να δίνεται τα μεγαλύτερα δυνατά περιθώρια στην αυτοδιοίκηση, ταυτόχρονα όμως πρέπει να διασφαλιστεί ότι δεν θα γίνεται καμία συζήτηση σχετικά με την πειθαρχία προς τα πάνω. Όταν η ανώτερη αρχή παρεμβαίνει, τότε η θέλησή της πρέπει να είναι καθοριστική. Σε αυτή την περίπτωση, απέναντι στη θέλησή της πρέπει οπωσδήποτε να εκτελούνται οι διαταγές χωρίς αντιρρήσεις.

Εκτελεστική εξουσία

Παράλληλα με την αποκεντρωμένη κρατική διοίκηση από τη μία πλευρά, από την άλλη πλευρά, πρέπει να στέκεται σαν ισχυρός συνδετικός κρίκος του Ράιχ, η εκτελεστική εξουσία το απολύτως εδραιωμένο όργανο της δημόσιας εξουσίας. Η εκτελεστική εξουσία, στην κορυφή της οποίας βρίσκεται η Βέρμαχτ, και στη συνέχεια η αστυνομία, η υπηρεσία εργασίας, η διαπαιδαγώγηση των νέων και ούτω καθεξής, μπορούν να βρίσκονται μόνο στον απόλυτο έλεγχο ενός μόνο ηγέτη. Εάν αυτό είναι διασφαλισμένο, τίποτα δεν μπορεί να βλάψει το Ράιχ.

Το πιο επικίνδυνο είναι όταν η εκτελεστική εξουσία αποτελεί ταυτόχρονα την πολιτική διοίκηση του κράτους ή θέλει να γίνει αυτή. Τότε ξεκινά μια αντιπαλότητα ανάμεσα στους επιμέρους κλάδους των ενόπλων δυνάμεων, τα γεωγραφικά διαμερίσματα και ούτω καθεξής, εξαιτίας της οποίας έχει ήδη καταστραφεί στο παρελθόν μεγάλος αριθμός εξαιρετικά ικανών κρατών.

Εκλογή του αρχηγού του κράτους από εκλεκτορική γερουσία

Περνώντας στο ζήτημα της εκλογής του αρχηγού του κράτους, το αφεντικό ανέπτυξε τα εξής: Εάν του συνέβαινε κάτι κάποια στιγμή, ο νέος αρχηγός του κράτους δεν θα έπρεπε να εκλέγεται από τις μάζες ολόκληρου του λαού, όπως ακριβώς ο Πάπας δεν εκλέγεται από τις μάζες των πιστών ούτε ο Δόγης της Βενετίας από ολόκληρο τον βενετσιάνικο πληθυσμό. Αν οι μάζες του λαού συμμετάσχουν σε μια τέτοια εκλογή, η εκλογική διαδικασία θα μετατραπεί σε ζήτημα προπαγάνδας.

Και η προπαγάνδα υπέρ ή κατά μεμονωμένων υποψηφίων θα δίχαζε τον λαό. Αν ένας μικρός κύκλος – ο ίδιος σκέφτεται μια γερουσία – πραγματοποιούσε την εκλογή και οι απόψεις συγκρούονταν κατά τη διαδικασία αυτή, αυτό δεν θα είχε απολύτως καμία σημασία. Θα πρέπει απλώς να είναι κανείς αρκετά έξυπνος ώστε να μην επιτρέψει στις διαφωνίες να διαρρεύσουν προς τα έξω. Όταν πλέον θα έχει ολοκληρωθεί η εκλογή, εκείνος που συγκεντρώνει τις περισσότερες ψήφους θα είναι στο εξής ο αρχηγός του κράτους, όπως ακριβώς συμβαίνει με την εκλογή του Δόγη ή του Πάπα, παρά τις όποιες προηγούμενες διαφωνίες κατά την προετοιμασία της εκλογικής διαδικασίας. Με το να πραγματοποιείται η ορκωμοσία πίστης της Βέρμαχτ, του Κόμματος και των δημοσίων υπαλλήλων, στο νέο αρχηγό του κράτους μέσα σε τρεις ώρες από την ολοκλήρωση της εκλογής, διασφαλίζεται απόλυτα η τάξη της δημόσιας ζωής.

Σαν σύμβολο των κυριαρχικών του δικαιωμάτων πάνω στο κράτος, το κόμμα και τη Βέρμαχτ, ο εκάστοτε αρχηγός του κράτους έπρεπε να φέρει το γνήσιο «χρυσό έμβλημα κυριαρχίας», που απεικόνιζε τον αετό του Ράιχ πάνω σε ένα στεφάνι βελανιδιάς με το σύμβολο του αγκυλωτού σταυρού και είχε σχεδιαστεί από τον ίδιο τον Χίτλερ. Ο παλιός του φίλος από το Μόναχο, ο καλλιτέχνης-χρυσοχόος Όττο Γκαρ (Otto Gahr), είχε κατασκευάσει για τον Χίτλερ δέκα κομμάτια από αυτό (επτά σαν καρφίτσες γραβάτας και τρία ως κουμπιά πέτου). Μόνο ένα κομμάτι (καρφίτσα γραβάτας) χάρισε μέχρι τότε ο Χίτλερ, και συγκεκριμένα στον Μουσολίνι στις 23 Σεπτεμβρίου 1937. Τα υπόλοιπα, των οποίων το δικαίωμα χρήσης ήταν αποκλειστικά δικό του προνόμιο – του Χίτλερ –, τα φύλασσε με πάρα πολύ μεγάλη επιμέλεια. Διότι ήθελε ο εκάστοτε αρχηγός του κράτους να ξεχωρίζει μόνο από ένα ελάχιστο όριο συμβόλων κύρους. Κατά τα άλλα, αυτό έπρεπε να επιδρά μέσα από την προσωπικότητά του και την κατοχή του αξιώματός του. Τα πολιτικά στελέχη του NSDAP, σαν φορείς της εθνικοσοσιαλιστικής εξουσίας, όφειλαν να φέρουν το «έμβλημα κυριαρχίας» σε ασημί χρώμα (εκτός από το έμβλημα του κόμματος). Ομοίως, φερόταν σαν «σύμβολο της ενότητας κόμματος, κράτους και Βέρμαχτ» σε κεντητή μορφή ή σαν μεταλλικό έμβλημα στις υπηρεσιακές τηβέννους των δικαστών και των εισαγγελέων, καθώς και στα πηλήκια και τις στολές της Βέρμαχτ και των υπαλλήλων της κρατικής διοίκησης.

Δεν έτρεφε καμία ψευδαίσθηση ότι από αυτή την εκλογή του αρχηγού του

κράτους δεν θα προέκυπτε πάντα μια απαραίτητα εξέχουσα ηγετική προσωπικότητα στην κορυφή του Ράιχ. Πάντα όμως θα επρόκειτο για έναν άνδρα που θα κινείτο τόσο πολύ πάνω από τον μέσο όρο, ώστε – εφόσον ο συνολικός μηχανισμός λειτουργούσε σωστά – δεν θα υπήρχε φόβος να προκληθούν κίνδυνοι για το Ράιχ από αυτόν.

Το παλιό γερμανικό εκλεκτορικό αυτοκρατορικό σύστημα ήταν από μόνο του μια ιδανική μορφή αυτοκρατορικής διακυβέρνησης. Δυστυχώς, αυτό απέτυχε επειδή οι Πρίγκιπες-Εκλέκτορες ήταν κληρονομικοί φεουδάρχες. Καθώς η Γερμανία αποτελούσε για αιώνες την επιτομή του δυτικού κόσμου, χωρίς να αντιμετωπίζει καμία σοβαρή εξωτερική απειλή, αυτοί οι κληρονομικοί φεουδάρχες πίστεψαν ότι, χάριν των δικών τους οικογενειακών συμφερόντων, μπορούσαν να αντέξουν την πολυτέλεια ενός αδύναμου Κάιζερ και, κατά συνέπεια, μιας ανίσχυρης διακυβέρνησης του Ράιχ.

Το αξίωμα του περιφερειάρχη

Ήταν, επομένως, μια απολύτως απαράβατη, θεμελιώδης και άκαμπτη αρχή του εθνικοσοσιαλισμού ότι κανένα αξίωμα περιφέρειας, κράτους ή κόμματος δεν μπορεί να είναι κληρονομικό.

Κάθε περιφερειάρχης (το 1942 υπήρχαν 42 περιφερειάρχες) όφειλε, κατά τη γνώμη του, να έχει έναν αναπληρωτή. Από αυτόν τον αναπληρωτή αφαιρείτο εξαρχής το κίνητρο για να δολοπλοκεί, καθώς σύμφωνα με τον νόμο της εθνικοσοσιαλιστικής ηγεσίας κανένας αναπληρωτής περιφερειάρχης δεν μπορούσε να ελπίζει ότι, σε περίπτωση θανάτου του περιφερειάρχη ή απομάκρυνσής του για άλλους λόγους, θα μπορούσε να τον διαδεχθεί.

Γι’ αυτόν τον λόγο, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν γνωρίζαμε τι θα πει «πισώπλατο χτύπημα».

Ο αναπληρωτής περιφερειάρχης που αποδεικνύει την αξία του έχει την ευκαιρία να γίνει περιφερειάρχης σε μια άλλη περιφέρεια. Απαραίτητη προϋπόθεση, βέβαια, ήταν να μην έχει ανατραπεί ένας άλλος περιφερειάρχης εξαιτίας της δικής του δραστηριότητας.

Το αν ένας αναπληρωτής περιφερειάρχη αποδεικνύει την αξία του έπρεπε να κρίνεται από το αν μια περιφέρεια λειτουργεί καλά. Διότι, όταν μια περιφέρεια λειτουργεί καλά, αυτό δεν οφείλεται μόνο στην εργασία και την προσωπικότητα του περιφερειάρχη, αλλά και στην εργασία και την προσωπικότητα του αναπληρωτή του, καθώς και εκείνος έχει τα δικά του συγκεκριμένα καθήκοντα.

Καμία κληρονομικότητα στα κρατικά και κομματικά αξιώματα.

Για να καταστήσει ξεκάθαρο και προς τα έξω ότι μια περιφέρεια δεν θα μπορούσε ποτέ να αποτελεί κληρονομιά, ο ίδιος εισήγαγε την αρχή της μεταθεσιμότητας για τους περιφερειάρχες που δεν είχαν κατακτήσει την περιφέρειά τους μόνοι τους. Τον περιφερειάρχη του Σάλτσμπουργκ, για παράδειγμα, τον μετέθεσε στη Στυρία και έναν άλλον ηγετικό σύντροφο του κόμματος, ο οποίος μέχρι τότε είχε εντελώς διαφορετικά καθήκοντα, τον τοποθέτησε στο Σάλτσμπουργκ. Ένας άνδρας από τον οποίο ο ίδιος προσδοκούσε ακόμη πολύ μεγάλα πράγματα ήταν ο περιφερειάρχης της Βιέννης (Μπάλντουρ φον Σίραχ). Όμως ποτέ ο γιος δεν θα κληρονομήσει τη θέση του περιφερειάρχη από τον πατέρα. Άλλωστε, όταν αποχωρεί ένας αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού, δεν ορίζει κανείς σαν διάδοχό του τον δεκαοκτάχρονο γιο του.

Στην παρέμβαση του ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν ότι, κατά κανόνα, ούτε ο γιος ενός καθηγητή μαθηματικών δεν είναι προορισμένος να γίνει διάδοχος του πατέρα του, το αφεντικό σχολίασε καταλήγοντας ότι αυτό δεν είναι άξιο απορίας. Τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας της μητέρας εμφανίζονται άλλωστε, άλλωστε, στον γιο και όχι εκείνα του πατέρα. Έτσι, ένας γνωστός του γιος βιομηχάνου αρνήθηκε κατηγορηματικά να μπει στις επιχειρηματικές δραστηριότητες του πατέρα του. Ακολουθώντας τις πιο ιδεαλιστικές αντιλήψεις της μητέρας του – η οποία, παρεμπιπτόντως, στο μεταξύ είχε ξαναπαντρευτεί – επέλεξε να γίνει στρατιώτης, και μάλιστα αλεξιπτωτιστής.

155 25 Ιουνίου 1942, πρωί
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Οι παγκόσμιοι πόλεμοι απαιτούν αναδιοργάνωση της ηγεσίας της Βέρμαχτ.

Από το σημερινό πρωινό πρέπει να σημειωθεί μια ενδιαφέρουσα συζήτηση του επικεφαλής των υπασπιστών Στρατηγού Σμουντ, του Πλωτάρχη φον Πούτκαμερ και του Ναυάρχου Κράνκε, η οποία αφορούσε τις χθεσινές δηλώσεις του Χίτλερ σχετικά με την αναδιοργάνωση της ηγεσίας της Βέρμαχτ. Οι ίδιοι εξήγησαν ότι, κατά την κρίση τους, το αφεντικό έχει απόλυτο δίκιο που θέλει, αμέσως μετά τον πόλεμο, να αποδεσμεύσει τη διοίκηση των στρατευμάτων από όλα τα δευτερεύοντα καθήκοντα της Βέρμαχτ, και ιδίως από όλες τις διοικητικές υποθέσεις.

Ο Στρατηγός Σμουντ εξήγησε το εξής σχετικά με αυτό: ότι θα έπρεπε σε κάποιο σημείο της σταδιοδρομίας των αξιωματικών να γίνει ένας διαχωρισμός, ώστε οι καθαυτό διοικητές των στρατευμάτων να ορίζονται για αυτόν τον κλάδο, ενώ όλοι οι υπόλοιποι να χρησιμοποιούνται στη διοίκηση της Βέρμαχτ, η οποία θα έχει συγκροτηθεί υπό την Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) και τον Διοικητή της Στρατιωτικής Περιφέρειας ως εξωτερικό όργανο της OKW. Οι αξιωματικοί της διοίκησης των στρατευμάτων θα μπορούσαν τότε να προάγονται γρήγορα, έτσι ώστε να ικανοποιείται η επιθυμία του αφεντικού για νεαρούς στρατηγούς. Οι άλλοι, αντίθετα, θα έπρεπε να υποστούν τη συνηθισμένη, εξαντλητική και μακροχρόνια διαδικασία ανέλιξης.

Ο Ναύαρχος Κράνκε επιβεβαίωσε την ορθότητα αυτής της άποψης. Θα έπρεπε – από την πλευρά του στρατού ξηράς – τα πράγματα να είναι έτσι ώστε ο διοικητής των στρατευμάτων να μην είναι υποχρεωμένος, όπως σήμερα, να βάζει υπογραφές όλη την ημέρα, αλλά να μετακινείται με τις μονάδες του από το ένα πεδίο ασκήσεων στο άλλο και από ελιγμό σε ελιγμό. Τους απαιτούμενους στρατώνες θα έπρεπε τότε να τους παραχωρεί σε αυτόν, κάθε φορά, ο αρμόδιος διοικητής της στρατιωτικής περιφέρειας. Και δεν θα έπρεπε να συμβαίνει μόνο οι Αξιωματικοί που ανήκουν αποκλειστικά στον Στρατό Ξηράς να τοποθετούνται στο τμήμα της διοίκησης όπου διεκπεραιώνονται όλα τα καθήκοντα της Βέρμαχτ, εκτός από την αποκλειστική επιχειρησιακή διοίκηση των μάχιμων μονάδων. Σε αυτό θα έπρεπε να εκπροσωπούνται όλοι οι κλάδοι της Βέρμαχτ, δηλαδή και το Πολεμικό Ναυτικό και η Αεροπορία. Επίσης και για αυτούς (το Πολεμικό Ναυτικό και τη Αεροπορία) θα έπρεπε να παρέχεται η δυνατότητα να μεταθέτουν εκεί αξιωματικούς, οι οποίοι δεν ήταν πλέον κατάλληλοι για υπηρεσία στο μέτωπο,

αλλά μπορούσαν ακόμη να χρησιμοποιηθούν σε άλλες ενεργές θέσεις. Έτσι θα μπορούσαν, για παράδειγμα, να τοποθετούνται σαν διοικητές στρατιωτικών περιφερειών προσωπικότητες που διέθεταν την κατάλληλη ηλικία και επαρκές κύρος, ώστε να επιβάλλονται απέναντι σε νεότερους και ενεργούς διοικητές σωμάτων στρατού.

Ο Ρούντολφ Σμουντ (Rudolf Schmundt) ανέφερε τότε ότι – είχε μιλήσει μάλιστα πρόσφατα για αυτό με τον περιφερειάρχη Βάγκνερ[370] – πρέπει να απαλλαγεί η Βέρμαχτ από εργασίες τις οποίες άλλες υπηρεσίες του κράτους ή του κόμματος θα μπορούσαν να διεκπεραιώσουν καλύτερα και με λιγότερη προσπάθεια. Για παράδειγμα, είναι ανοησία να βασανίζουν το μυαλό τους ολόκληρα τμήματα στα Γενικά Διοικητήρια για πολιτικά ζητήματα, τη στιγμή που οι εισηγητές τους ελάχιστα διαθέτουν έστω και ένα κλάσμα της εμπειρίας που έχουν το NSDAP και οι πολιτικές υπηρεσίες σε αυτόν τον τομέα. Ακόμα και σε άλλους τομείς υπάρχει μια πληθώρα αλληλοεπικάλυψης αρμοδιοτήτων, που η εξάλειψή τους θα μπορούσε να απελευθερώσει έναν τεράστιο αριθμό στρατιωτών για το μέτωπο.

Επιπλέον, ο Στρατηγός Σμουντ τόνισε, με τη θερμή υποστήριξη του Κράνκε, ότι η Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) πρέπει πράγματι να μετατραπεί σε πραγματική ηγεσία της Βέρμαχτ, με την έννοια ότι, μετά τον Αρχηγό, θα αποτελεί το όργανο συντονισμού των κλάδων των ενόπλων δυνάμεων και στο κομμάτι της διοίκησης των στρατευμάτων, τόσο σε θεσμικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο. Αν η σημερινή κατάσταση δεν έχει ακόμη πιο αρνητικές επιπτώσεις, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο συντονισμός των κλάδων των ενόπλων δυνάμεων στους εχθρούς μας λειτουργεί ακόμη χειρότερα απ' ό,τι σε εμάς.

Κάτω από τις διαταγές του Στρατάρχη Βίλχελμ Κάιτελ (Wilhelm Keitel, 1882 έως 1946), η Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) ήταν στην πράξη απλώς ένα υπουργείο Πολέμου, δηλαδή, αρμόδια για τη διάθεση των απαραίτητων στρατιωτών, για την ανάπτυξη και την προμήθεια του απαραίτητου πολεμικού υλικού (συμπεριλαμβανομένων των πυρομαχικών και των καυσίμων, της τροφοδοσίας και του εξοπλισμού των στρατευμάτων), για την κατασκοπεία, για τη μέριμνα των αιχμαλώτων πολέμου και των τραυματιών, καθώς και για τη διοίκηση της Βέρμαχτ. Ο Κάιτελ δεν ήταν στρατηλάτης, παρόλο που λόγω της εύρωστης υγείας του – σαν γιος γαιοκτήμονα από το Χαρτς – συμμετείχε σχεδόν σε κάθε σύσκεψη για την κατάσταση του μετώπου και, ως εκ τούτου, συγκαταλεγόταν στους καλύτερα πληροφορημένους στρατιωτικούς της Γερμανίας. Κι αυτό γιατί το «Επιτελείο Επιχειρήσεων της Βέρμαχτ» (Wehrmachtführungsstab) υπό τον Στρατηγό Γιοντλ (Jodl), το οποίο ασκούσε αποκλειστικά τα «επιχειρησιακά καθήκοντα» της διεξαγωγής του πολέμου, ήταν εκτός της δικής του σφαίρας επιρροής. Το «Επιτελείο Επιχειρήσεων της Βέρμαχτ» αποτελούσε το προσωπικό «επιχειρησιακό επιτελείο εργα-

370. Ο γεννημένος το 1890 στη Λωρραίνη (Άλγκρινγκεν) Άντολφ Βάγκνερ (Adolf Wagner) ήταν ένας παρασημοφορημένος, βαριά τραυματισμένος αξιωματικός του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Από το 1919 έως το 1929 εργάστηκε σαν διευθυντής ορυχείων, την 1η Νοεμβρίου 1929 έγινε περιφερειάρχης της περιφέρειας του Μονάχου (από το 1930: Μονάχου-Άνω Βαυαρίας) και το 1933 και το 1936 αντίστοιχα, έγινε υπουργός Εσωτερικών και υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων της Βαυαρίας. Όντας παράλληλα αναπληρωτής του Πρωθυπουργού της Βαυαρίας, από το 1939 ανέλαβε επιπλέον καθήκοντα σαν Επίτροπος Άμυνας του Ράιχ για τις στρατιωτικές περιφέρειες του Μονάχου και της Νυρεμβέργης.

σίας» του Χίτλερ και, ως εκ τούτου, λάμβανε οδηγίες μόνο απευθείας από τον ίδιο.

Αν ο Στρατός Ξηράς αρχικά οργάνωσε την Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) – ακόμη και σε επίπεδο καθαρά έμψυχου δυναμικού – σαν δική του αποκλειστικά υπόθεση, αυτό έγινε επειδή το Γενικό Επιτελείο του Στρατού Ξηράς παρέμενε μέχρι τότε ανυπέρβλητο στην εκπαίδευσή του. Σε αυτό προστίθεται – όπως του είχε πει ένας από τους πρώην διοικητές του κατά την ενσωμάτωση ενός συγκεκριμένου ειδικού καθήκοντος στην OKW – ότι «δεν πρέπει να φορτώνεις έναν υπερβολικά βαρύ γυλιό στην πλάτη ενός παιδιού που δεν έχουν αναπτυχθεί ακόμα τα κόκαλά του».

Ο Ναύαρχος Κράνκε παρατήρησε σχετικά ότι, όσο περισσότερο ο πόλεμος αποκτά παγκόσμιες διαστάσεις, τόσο περισσότερο πρέπει και τα καθήκοντα της στρατιωτικής ηγεσίας να διεκπεραιώνονται από την Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW). Η Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) πρέπει να διατηρεί την επαφή με τους Ιάπωνες. Αν ο Ρόμελ – κάτι που δεν μπορούσε να προβλεφθεί – καταλάβει το Τομπρούκ, πρέπει στην OKW να υπάρχει το κατάλληλο όργανο που θα αναφέρει αμέσως και συνοπτικά στον Αρχηγό τις δυνατότητες που απομένουν πλέον στον Άγγλους στην Αφρική για τη διάσωση της κυριαρχίας τους στη Μεσόγειο (για παράδειγμα, απόβαση στη Δυτική Αφρική) και θα μπορεί να υποβάλει προτάσεις για την αντιμετώπισή τους. Αλλά σε μια τέτοια κατάσταση διαπιστώνει κανείς πάντα ότι δεν υπάρχει τίποτα διαθέσιμο. Όπως ακριβώς και η επιχείρηση «Νορβηγία» δεν διατάχθηκε από την OKW αλλά από τον Αρχηγό, με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν ούτε καν σύγχρονοι χάρτες της Νορβηγίας, καθώς σε καιρό ειρήνης κανένας στην OKW δεν είχε σκεφτεί μια τέτοια επιχείρηση. Μόνο χρησιμοποιώντας χάρτες κλίμακας 1:100.000 περίπου του 1890, οι οποίοι ήταν αποθηκευμένοι σε κάποιο υπόγειο, και με τη συμπλήρωσή τους από έναν γεωλόγο, που είχε πραγματοποιήσει εκεί μελέτες λίγο πριν από την έναρξη του πολέμου, κατάφεραν να σώσουν την κατάσταση τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό. Όλες αυτές οι πιθανότητες θα έπρεπε ήδη από την περίοδο της ειρήνης να έχουν προετοιμαστεί από ένα ανώτατο διοικητικό επιτελείο με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε τα σχέδια να χρειάζεται απλώς να βγουν από το συρτάρι. Από την άλλη πλευρά, κατά τη γνώμη του, ένα ζήτημα όπως η διεξαγωγή του πολέμου στη Ρωσία αποτελεί καθαρά υπόθεση του Στρατού Ξηράς, με αποτέλεσμα να εκπλαγεί που, εκτός από τον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου, και ο Στρατηγός Γιοντλ πρέπει να παρουσιάζει καθημερινά την αναφορά για την κατάσταση των ενόπλων δυνάμεων.

Όταν αντικαταστάθηκε ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού Ξηράς, Αρχιστράτηγος Φραντς Χάλντερ (24 Σεπτεμβρίου 1942), από τον νέο Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου, Υποστράτηγο (αργότερα: Στρατηγό) Κουρτ Τσάιτζλερ, οι αρμοδιότητες του Γιοντλ περιορίστηκαν στα «θέατρα επιχειρήσεων της OKW» στη Βόρεια Ευρώπη, τη Δυτική Ευρώπη, την Ιταλία, τη Νοτιοανατολική Ευρώπη και τη Βόρεια Αφρική. Ο Χίτλερ είχε στείλει τον Γιοντλ στα τέλη Αυγούστου και στις αρχές Σεπτεμβρίου του 1942 στον Στρατάρχη Λιστ στον Καύκασο, για να του υπενθυμίσει με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο τη διαταγή του, του Χίτλερ, για προέλαση μέσω της παραλιακής οδού του Τουάπσε προς την κατεύθυνση του Σότσι, του Σουκούμι και του Μπατούμι,

αφότου η προσπάθεια του Λιστ να παρακάμψει τη σοβιετική γραμμή ανάσχεσης στο Τουάπσε μέσω των ορεινών δρόμων και των περασμάτων του Καυκάσου και να καταλάβει το Γκρόζνι είχε αποτύχει λόγω της πρόωρης επιδείνωσης του καιρού στα βουνά. Ο Γιοντλ πείστηκε από τον Λιστ ότι η υπέρβαση της σοβιετικής γραμμής ανάσχεσης στο Τουάπσε, με την χρήση αλεξιπτωτιστών που είχε διατάξει ο Χίτλερ, μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με το ίδιο υψηλό τίμημα σε ζωές όπως η κατάληψη της Κρήτης το 1941. Όμως ο Χίτλερ χρειαζόταν – όπως έλεγε – τη διάσπαση του μετώπου, για να αποδεσμεύσει και πάλι γερμανικά στρατεύματα από το μέτωπο του Καυκάσου μετά την κατάληψη των πετρελαιοπηγών της περιοχής: «σαν μπανέλες-κορσέ για το κατά τα άλλα πέρα ως πέρα εύθραυστο μέτωπο των ξένων γύρω από το Στάλινγκραντ», όπου Ιταλοί, Ρουμάνοι και Ούγγροι κάλυπταν τα πλευρά της Στρατιάς του Στάλινγκραντ του Στρατηγού (αργότερα: Στρατάρχη) Πάουλους (Paulus) και ο Στάλιν προετοίμαζε μια αντεπίθεση με τετραπλάσια αρθμητική υπεροχή, η οποία είχε εντοπιστεί από τη γερμανική εναέρια αναγνώριση. Γι' αυτό Χίτλερ ήθελε, να ρισκάρει ανθρώπινες απώλειες όπως, για παράδειγμα, στην Κρήτη, για να αποφύγει μεγαλύτερες ανθρώπινες απώλειες στο Στάλινγκραντ. Όταν ο Γιοντλ, που υποτίθεται ότι θα υποστήριζε τον Λιστ στη διάσπαση του μετώπου στο Τουάπσε με τις στρατηγικές του γνώσεις, επέστρεψε άπρακτος, ο Χίτλερ εξοργίστηκε τόσο πολύ που του έβαλε τις φωνές: λέγοντάς του ότι, αν ήταν απλώς για να μεταφέρει μια διαταγή, θα μπορούσε να είχε στείλει ακόμη και έναν ταχυδρόμο από τα ταχυδρομεία. Όταν ο Γιοντλ τότε τον κατηγόρησε – τον Χίτλερ – ότι ο ίδιος έφερε την ευθύνη για αυτή την περίπλοκη κατάσταση με τη διπλή του επίθεση προς το Στάλινγκραντ και τον Καύκασο, δημιουργήθηκε οριστική ρήξη ανάμεσα στους δύο άνδρες, η οποία δεν αποκαταστάθηκε ποτέ ξανά, παρά τη στρατιωτική αναγκαιότητα για τη συνέχιση της συνεργασίας τους. Ο Χίτλερ επιτέθηκε στον Γιοντλ με τη φωνή του σχεδόν να κλείνει [από την υστερία]: «Και πώς σκοπεύετε εσείς, Γιοντλ, να κερδίσετε αυτόν τον πόλεμο χωρίς το πετρέλαιο του Καυκάσου;»

Ο Σμουντ εξήγησε ότι το αφεντικό δεν ήθελε να αφήνει το Γενικό Επιτελείο να του επιβάλλει εμμέσως απόψεις. Τον Γιοντλ τον γνώριζε καλά από τη μακροχρόνια συνεργασία τους και ήξερε τι έπρεπε να πιστεύει γι' αυτόν. Εξάλλου, ο Αρχηγός δεν ήθελε ούτε οι διοικητές των Στρατιών, να συζητούν πρώτα με τον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου, Χάλντερ, πριν παρουσιάσουν την αναφορά τους στον ίδιο.

Ο Χίτλερ φοβόταν τους «αιώνιους δισταγμούς του Γενικού Επιτελείου» και, γι' αυτό, δεν ήθελε να αφήνει τους διοικητές των στρατιών του να επηρεάζονται «αρνητικά» (δηλαδή πεσιμιστικά) με τις προκαταρκτικές συζητήσεις με τον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου, προτού εκείνοι παρουσιάσουν την κατάσταση στη δική του «σύσκεψη για το μέτωπο» μέσα από τη δική τους, ανεπηρέαστη οπτική γωνία.

156 26 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ιουδαίοι δικηγόροι και δημοσιογράφοι

Κατά την ανάγνωση των τηλεγραφημάτων σχετικά με τον αντίκτυπο της πτώσης του Τομπρούκ στον αγγλικό και αμερικανικό Τύπο, το αφεντικό παρατήρησε:

Οι Ιουδαίοι είναι ανθεκτικοί σαν τους αρουραίους, μια φυλή ζωντανών οργανισμών που διεισδύει σε ολόκληρο τον κόσμο και, μέσα από την απύθμενη αναίδειά της, κάνει τις δουλειές της σε κάθε κλίμα. Όταν τώρα διαβάζουμε αυτές τις αερολογίες των Ιουδαίων σχετικά με το Τομπρούκ: «Η Βασιλική Αεροπορία (RAF) παρεμποδίζει με επιτυχία την προέλαση των δυνάμεων του Άξονα» και ούτω καθεξής, μπορούμε μόνο να απορούμε με το τι είδους ανόητες αρλούμπες παρασύρεται η ανθρωπότητα. Μόνο έτσι μπορεί να εξηγηθεί πώς οι Ιουδαίοι δικηγόροι, χωρίς ίχνος ιδιοφυΐας, κατάφεραν να επικρατήσουν στην πιο επαίσχυντη εποχή της Γερμανίας, λέγοντας ψέματα με απίστευτο θράσος.

157 27 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η Ρωσία ανάμεσα στην Ινδία και την Ιαπωνία

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό αναφέρθηκε για ακόμα μία φορά στη νίκη του Ρόμελ. Τόνισε ότι η κατάληψη του Τομπρούκ ήταν μια εντελώς ανήκουστη επιτυχία, η οποία, δεδομένης της τρέχουσας κατάστασης, έπρεπε να θεωρηθεί κυριολεκτικά σαν μια ευνοϊκή τροπή της μοίρας για τον γερμανικό λαό. Όπως ακριβώς συνέβη και με την είσοδο της Ιαπωνίας στον πόλεμο κατά την πιο κρίσιμη περίοδο του Ανατολικού Μετώπου, το πλήγμα του Ρόμελ εναντίον του αγγλικού Σώματος Στρατού της Βόρειας Αφρικής έσκασε ακριβώς εν μέσω των ισπανικών ιντριγκών, κάτι που απέδειξε [ο Χίτλερ] αναφέροντας ότι ο υπουργός Εξωτερικών της Ισπανίας, Σουνιέρ (Suñer), πρόσφατα δέχτηκε ακόμα και να «τιμηθεί» από τον Πάπα με το δώρο ενός κομποσχοινιού.

Αν οι συνομιλίες μεταξύ του Τσόρτσιλ και του Ρούζβελτ στην Ουάσιγκτον διήρκεσαν 8 ημέρες[371], αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι ο Ρόμελ είχε κλονίσει αποφασιστικά τις θέσεις της Αγγλίας στη Μεσόγειο. Διότι, όταν οι άνθρωποι συμφωνούν μεταξύ τους, οι διαπραγματεύσεις ολοκληρώνονται γρήγορα. Οι συνομιλίες του (Χίτλερ) με τον Ντούτσε δεν είχαν διαρκέσει ποτέ περισσότερο από μία έως μιάμιση ώρα. Όλος ο υπόλοιπος χρόνος αναλωνόταν σε γεύματα και παρόμοιες δραστηριότητες. Μόνο στην περίπτωση της αλβανικής κρίσης οι συνομιλίες παρατάθηκαν για πάνω από μιάμιση ημέρα, καθώς έπρεπε να εμψυχώσει και πάλι τον Ντούτσε.

Πρόκειται για την επίσκεψη του Μουσολίνι στο Μπέργκχοφ στις 18/19 Ιανουαρίου 1941, κατά την οποία ο Μουσολίνι – λόγω της δικής του στρατιωτικής καταστροφής στην Ελλάδα – αναγκάστηκε να παραχωρήσει στον Χίτλερ το δικαίωμα της γερμανικής συναπόφασης και συνδιοίκησης στη διεξαγωγή του πολέμου στην περιοχή της Μεσογείου, η οποία αποτελούσε τη «δική του θάλασσα» (mare nostrum).

371. Από τις 18 έως τις 26 Ιουνίου 1942 (το ζήτημα αφορούσε τη δημιουργία του «Δεύτερου Μετώπου» που είχε υποσχεθεί στον Στάλιν: στην Ιταλία, στα Βαλκάνια ή στη Γαλλία).

Με βάση αυτές τις εμπειρίες, μπορούμε εύκολα να φανταστούμε πόσο μεγάλες θεωρούσαν οι Σύμμαχοι τις δικές τους δυσκολίες. Πέρα από αυτό, απαιτούνται πραγματικά ακροβατικές ικανότητες για να καταλήξει ένα πολιτικό συνονθύλευμα συμφερόντων, που αποτελείται από τις ΗΠΑ, τους Ρώσους και τους Κινέζους, σε μια ενιαία διαμόρφωση βούλησης. Αν, για παράδειγμα, ο Λίτβινοφ[372] είχε κληθεί επανειλημμένα στις συνομιλίες μεταξύ του Ρούζβελτ και του Τσόρτσιλ, αυτό έγινε φυσικά σε μεγάλο βαθμό επειδή η Ρωσία κρατά στα χέρια της έναν τεράστιο άσο απέναντι στην Αγγλία όσον αφορά το ζήτημα της Ινδίας. Διότι, μετά την απώλεια της Ανατολικής Ασίας, δεν θα μπορούσε να υπάρξει μεγαλύτερη απειλή για την Αγγλία από εκείνη των Ρώσων, οι οποίοι, σε περίπτωση επιδείνωσης των ρωσοαγγλικών σχέσεων, θα αποζημιώνονταν για τις πολεμικές τους ζημιές εις βάρος της Ινδίας. Ίσως αυτή η επιλογή για την Ινδία να είναι μάλιστα ακόμη ένας από τους λόγους που ωθούν τη Ρωσία να αποφεύγει πάση θυσία την κατάσταση πολέμου με την Ιαπωνία. Για εμάς αυτό δεν είναι δυσάρεστο. Διότι ακριβώς λόγω της Ινδίας, η κατάσταση μη πολέμου μεταξύ Ιαπωνίας και Ρωσίας μετατρέπεται για εμάς σε πλεονέκτημα έναντι της Αγγλίας.

Η «μη εμπόλεμη κατάσταση» με την Ιαπωνία επέτρεψε στον Στάλιν να χρησιμοποιήσει τις εξαιρετικά εκπαιδευμένες και σύγχρονα εξοπλισμένες σιβηρικές μεραρχίες του («Σιβηριανούς») στην υπεράσπιση της Μόσχας τον χειμώνα του 1941 και στην απελευθέρωση του Στάλινγκραντ τον χειμώνα του 1942/43. Επιπλέον, «μη εμπόλεμη κατάσταση» με την Ιαπωνία εξασφάλιζε στον Στάλιν ότι το ιαπωνικό πολεμικό ναυτικό και η ιαπωνική πολεμική αεροπορία δεν θα επιτίθεντο στις αμερικανικές νηοπομπές ανεφοδιασμού που προορίζονταν για τη Σοβιετική Ένωση με κατεύθυνση το Βλαδιβοστόκ. Αφότου εξέλειπαν και οι δύο προϋποθέσεις λόγω της ανεπιφύλακτης συνθηκολόγησης της Γερμανίας στις 7 Μαΐου 1945, ο Στάλιν κήρυξε τον πόλεμο στην Ιαπωνία στις 8 Αυγούστου 1945.

Η πιο ενδιαφέρουσα ερώτηση που υπάρχει αυτή τη στιγμή είναι η εξής: Τι θα κάνει η Αγγλία με την παρούσα κατάσταση; Το γεγονός ότι δεν πρέπει να περιμένουμε θαύματα από αυτό (το κράτος), αφού έχει ήδη ρεζιλευτεί με την κήρυξη του πολέμου παρά τον ελλιπή εξοπλισμό του, είναι ξεκάθαρο. Οι ίδιοι προσπαθούν προφανώς, μέσω της διασποράς των πιο ποικίλων και αντιφατικών ειδήσεων, να ξεπεράσουν με τεχνάσματα την τρέχουσα δύσκολη κατάσταση. Καθήκον του υπουργείου Εξωτερικών είναι στην πραγματικότητα να διερευνήσει τις λύσεις με τις οποίες θα προσπαθήσει πλέον να πειραματιστεί η Αγγλία. Αλλά αυτές (οι λύσεις) θα μπορούσαν προφανώς ελάχιστα να γίνουν γνωστές με άλλον τρόπο παρά μόνο μέσω ενός φλερτ με την κόρη του Τσόρτσιλ – και το υπουργείο Εξωτερικών, ή μάλλον οι κύριοι διπλωμάτες του, ήταν σίγουρα πολύ περήφανοι για να ξεκινήσουν εγκαίρως ένα τέτοιο φλερτ, παρόλο που σε περίπτωση επιτυχίας θα είχε σίγουρα σώσει τη ζωή πολυάριθμων Γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών.

---

372. Ο Μαξίμ Μαξίμοβιτς Λίτβινοφ (Максим Максимович Литвинов) ήταν πρεσβευτής της ΕΣΣΔ στην Ουάσιγκτον από το 1941 έως το 1943. Αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών από το 1921 και υπουργός Εξωτερικών της ΕΣΣΔ από το 1930, αντικαταστάθηκε από τον Στάλιν το 1939 – ενόψει των προγραμματισμένων διαπραγματεύσεων με τη Γερμανία – από τον Βιατσεσλάβ Μιχάηλοβιτς Μόλοτοφ (Вячеслав Михайлович Молотов), καθώς ο Λιτβίνοφ, όντας Ιουδαίος, έτρεφε ανοιχτά αγγλοαμερικανικά αισθήματα συμπάθειας.

Υπαγορεύσεις για τα μικρά κράτη που δεν διαθέτουν κυβέρνηση

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, ο επικεφαλής του Τύπου του Ράιχ, δρ. Ντίτριχ ανέφερε στο αφεντικό ότι ο ηγέτης των Ρεξιστών, Ντεγκρέλ[373], – που, ως γνωστόν, υπηρετεί αυτή τη στιγμή στο Ανατολικό Μέτωπο σαν λεγεωνάριος – εξέφρασε παράπονα για το γεγονός ότι κατά την ανταλλαγή των Βέλγων αιχμαλώτων πολέμου δεν λαμβάνεται μέριμνα για κανέναν Ρεξιστή. Τα Βέλγικα μέλη της επιτροπής ανταλλαγής (αιχμαλώτων) είναι δηλωμένοι αντιδραστικοί, που δεν αφήνουν κανένα μέσο ανεκμετάλλευτο για να υπονομεύσουν τους Ρεξιστές.

Το αφεντικό διέταξε τότε να ληφθεί αμέσως μέριμνα ώστε να παραχωρηθεί στον Ντεγκρέλ η αποφασιστική επιρροή για την επιλογή των Βέλγων αιχμαλώτων πολέμου που πρόκειται να απελευθερωθούν.

Πρέπει να θεωρείται απολύτως αυτονόητο ότι στο Γερμανικό Ράιχ εισακούεται κατά κύριο λόγο εκείνος ο οποίος προσφέρει σήμερα τη θυσία του αίματός του στον Ανατολικό τομέα για την Ευρώπη του αύριο.

Απέναντι στους Βέλγους αντιδραστικούς έχουμε δείξει μέχρι τώρα υπερβολικά μεγάλη επιείκεια. Ήταν λάθος που δεν οδηγήθηκε ο Βέλγος βασιλιάς σε αιχμαλωσία, αλλά αφέθηκε εκεί (στη χώρα του) λόγω των Ιταλών υποστηρικτών του[374]. Διότι αυτός ο Βέλγος βασιλιάς μπορεί μεν να μην είναι άνθρωπος του πνεύματος, είναι όμως άνθρωπος με απίστευτη τάση για δολοπλοκίες και αποτελεί σημείο συσπείρωσης για τα αντιδραστικά στοιχεία.

Αξιοσημείωτη, απέναντι σε αυτούς τους αντιδραστικούς κύκλους, είναι η συμπεριφορά των Φλαμανδών στο Ανατολικό Μέτωπο[375]. Οι Φλαμανδοί αποδείχθηκαν μάλιστα πιο φιλογερμανοί και πιο ασυμβίβαστοι από τους Ολλανδούς λεγεωνάριους που βρίσκονταν στο Ανατολικό Μέτωπο. Αυτό οφείλεται ασφαλώς στο γεγονός ότι οι Φλαμανδοί καταπιέζονταν επί αιώνες από τους Βαλώνους ή, αντίστοιχα, περιορίζονταν στην ελευθερία έκφρασής τους.

Ούτε από τον Ντούτσε είχε διαφύγει το γεγονός ότι οι Φλαμανδοί και οι Βαλώνοι δεν συμβιώνουν αρμονικά. Όταν εξέφρασε κάποτε τις σκέψεις του για τη μελλοντική μορφή της Ευρώπης, κατέτασσε πάντα τους Φλαμανδούς και τους Ολλανδούς στην ίδια πλευρά, ενώ αντίθετα προσπαθούσε να συνδέσει τους Βαλώνους με τους Γάλλους.

Όσον αφορά τη μελλοντική μεταχείριση των Βαλλώνων, ο Ντούτσε δεν βλέπει, κατά την άποψή του, σωστά τις υπάρχουσες πολιτικές δυνατότητες στην ευρωπαϊκή Βορειοδυτική Ευρώπη. Λύσεις, όπως αυτές που είχε κατά νου για το μικρό αυτό εθνικό τμήμα των Βαλλώνων, είναι σχεδόν ανεφάρμοστες στο μεγάλο «Γερμανικό Ράιχ». Γι' αυτό το αφεντικό χαιρετίζει το γεγονός ότι ούτε στο Βέλγιο ούτε στις Κάτω Χώρες υπάρχουν κυβερνήσεις[376] με τις οποίες ήταν απαραίτητες οι διαπραγματεύσεις. Έτσι, μπορούσε να υπαγορεύει ό,τι αποδεικνύεται πολιτικά αναγκαίο και, ως εκ τούτου, αναγνωρίζεται σαν σκόπιμο. Το πρόβλημα αυτών των μικρών κρατών θα το λύσει ο ίδιος με σύντομες, κοφτές διακηρύξεις.

---

373. Ο Λεόν Ντεγκρέλ (Léon Degrelle) ήταν επικεφαλής της Ταξιαρχίας Εφόδου των SS «Βαλονία» (SS-Sturm-Brigade «Wallonie»), Αντιστράτηγος των SS και Κάτοχος του Σταυρού των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού.

Σ.τ.Μ.: Ρεξιστές: οι εθνικοσοσιαλιστές του Βελγίου.

374. Ο Λεοπόλδος Γ' ήταν κουνιάδος του Ιταλού διαδόχου του θρόνου, Ουμπέρτο.

375. Εννοείται η Ταξιαρχία Εφόδου των SS «Φλάνδρα» (SS-Sturm-Brigade «Flandern».

376. Μετανάστευσαν στο Λονδίνο στις 13 και στις 28 Μαΐου 1940 αντίστοιχα.

Η οδοποιία σαν η αρχή κάθε πολιτισμού, ακόμη και στη Ρωσία

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό εξήγησε ότι η απαρχή κάθε πολιτισμού εκδηλώνεται με την οδοποιία. Όπως ακριβώς οι Ρωμαίοι επί Καίσαρα και κατά τους δύο πρώτους αιώνες της χρονολόγησής μας αξιοποίησαν τα έλη, τους βάλτους και τα δάση στις γερμανικές χώρες με την κατασκευή δρόμων και ξύλινων μονοπατιών, έτσι πρέπει κι εμείς σήμερα στη Ρωσία, πρώτα απ' όλα, να κατασκευάσουμε δρόμους.

Όποιος θα ήθελε να ξεκινήσει την αξιοποίηση της Ρωσίας διαφορετικά, για παράδειγμα με την κατασκευή ενός σιδηροδρομικού δικτύου, βάζει το κάρο μπροστά από το άλογο. Θεωρεί απαραίτητη την κατασκευή τουλάχιστον 750 έως 1.000 χιλιομέτρων οδικού δικτύου στη Ρωσία, μόνο και μόνο για στρατιωτικούς λόγους. Διότι χωρίς άψογους δρόμους, η απέραντη ρωσική επικράτεια δεν μπορεί ούτε να εκκαθαριστεί στρατιωτικά ούτε να διασφαλιστεί μακροπρόθεσμα. Όποιο εργατικό δυναμικό στα ρωσικά χωριά και στις πόλεις δεν χρειάζεται για τη γεωργία ή την πολεμική βιομηχανία, πρέπει, γι' αυτό το λόγο, να επιστρατευτεί κυρίως για την κατασκευή δρόμων.

Περνώντας στο ζήτημα της δημιουργίας νέων χωριών, το αφεντικό εξέφρασε την άποψη ότι αυτή η νέα οικιστική οργάνωση στην ρωσική επικράτεια δεν θα πρέπει να γίνει μόνο με βάση στρατιωτικά κριτήρια, αλλά θα πρέπει επίσης να συμβάλει στο να σπάσει η μονοτονία των απέραντων δρόμων.

28 Ιουνίου 1942, βράδυ

[Για το μεσημεριανό γεύμα, ο Στρατάρχης του Ράιχ (Χέρμαν Γκέρινγκ) ήταν με τον Χίτλερ]

Φαρούκ, ο βασιλιάς της Αιγύπτου κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Μετά το δείπνο, το αφεντικό ασχολήθηκε και πάλι με τις δυνατότητες του δικού μας Σώματος της Αφρικής (Afrikakorps) μετά τη διείσδυσή του στην Αίγυπτο[377]. Ο Ρόμελ έπρεπε να πάρει κάθε επιθυμητό ανεφοδιασμό. Επιπλέον, έπρεπε – αν ήταν δυνατόν – να εξαναγκαστεί ο Αιγύπτιος βασιλιάς σε φυγή, ώστε να μην τον απομακρύνουν οι Άγγλοι για λόγους μεταγενέστερης προπαγάνδας δολιοφθοράς. Σε περίπτωση που ο βασιλιάς το έκανε αυτό, θα ήταν χωρίς περαιτέρω συζήτηση πρόθυμος να τον επαναφέρει πανηγυρικά στον θρόνο μετά την κατάληψη της Αιγύπτου από τα γερμανικά στρατεύματα. Σε μια τέτοια περίπτωση, δεν είχε απολύτως τίποτα εναντίον της μοναρχίας.

Σχετικά με την αιγυπτιακή (μοναρχία), προστίθεται επιπλέον το γεγονός ότι ο Αιγύπτιος βασιλιάς πήρε για σύζυγό του την πιο όμορφη γυναίκα της χώρας – αν και κόρη νομικού – αποδεικνύοντας έτσι ήδη επαρκώς τις υγιείς αντιλήψεις του.

Αρκεί να σκεφτείτε, για παράδειγμα, τη δική μας αριστοκρατία. Εκεί, σε έναν γάμο, είναι εκ των ων ουκ άνευ το να έχουν ήδη να επιδείξουν τους τάδε και τους τάδε προγόνους, το ένα ή το άλλο επίτευγμα. Ο φον Πφέφερ (σημ: πιπέ-

377. Στις 30 Ιουνίου 1942, ο Ρόμελ προέλασε με τη Στρατιά της Αφρικής (Afrika-Armee) δυτικά του Μάρσα Ματρούχ μέχρι το πέρασμα του Ελ Αλαμέιν στην Αίγυπτο, φτάνοντας έτσι σε απόσταση μόλις 100 χιλιομέτρων από την Αλεξάνδρεια.

ρι)[378] ανάγει την οικογένειά του μέχρι τον Καρλομάγνο. Όμως, οι τόσες πολλές φεουδαρχικές γενιές έχουν αφήσει πίσω τους τόσα πολλά εκφυλιστικά κατάλοιπα, που θα ήταν προτιμότερο να ονομαζόταν «φον Κιούμελ» (Kümmel – Κύμινο).

Επιπλέον, το αφεντικό επιβεβαίωσε την άποψη του Στρατάρχη Κάιτελ ότι η κατάληψη της Αλεξάνδρειας από τους Γερμανούς θα εξόργιζε ολόκληρο τον αγγλικό λαό ακόμη περισσότερο και από την απώλεια της Σιγκαπούρης – καθώς για τη Σιγκαπούρη ενδιαφέρονταν άμεσα μόνο οι κεφαλαιούχοι – και θα τον ξεσήκωνε εναντίον του Τσόρτσιλ. Γι' αυτό το λόγο, ήταν ευχής έργο να συνεχίσει ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στο Κάιρο να μας ενημερώνει τόσο καλά για τα αγγλικά στρατιωτικά σχέδια μέσω των κακώς κρυπτογραφημένων τηλεγραφημάτων του.

Η κατάληψη της Αλεξάνδρειας αποφασίστηκε από τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι στις 22 Ιουνίου 1942 σαν επιχειρησιακός στόχος. Παρά την ικανότητα του Ρόμελ και την αγωνιστική ετοιμότητα του Σώματος της Αφρικής (Afrikakorps), η επίθεση καθηλώθηκε τελικά στο Ελ Αλαμέιν, σε απόσταση 100 χιλιομέτρων από την Αλεξάνδρεια. Η αιτία ήταν η έλλειψη του απαραίτητου ανεφοδιασμού σε καύσιμα, άρματα μάχης, πυροβόλα, πυρομαχικά και υλικά επισκευής (ιδιαίτερα ανταλλακτικά). Καθώς η γερμανοϊταλική ανώτατη διοίκηση δεν έδωσε ελευθερία κινήσεων στον 2ο Αεροπορικό Στόλο (Luftflotte II) του Στρατάρχη Άλμπερτ Κέσελρινγκ – ο οποίος αρχικά επιχειρούσε με επιτυχία από τη Νότια Ιταλία – για έναν ολοκληρωτικό βομβαρδισμό της Μάλτας και την κατάληψή της από αλεξιπτωτιστές και αερομεταφερόμενα στρατεύματα, τα βρετανικά τορπιλοπλάνα και υποβρύχια, επιχειρώντας από τη Μάλτα σαν έναν άθικτο «αεροπλανοφόρο» και βάση υποβρυχίων, βύθισαν γερμανοϊταλικές νηοπομπές ανεφοδιασμού σε πρωτοφανή αριθμό. Σε αυτό συνέβαλε το γεγονός ότι στα τμήματα της Ανώτατης Διοίκησης των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW), που ήταν αρμόδια για τη διεξαγωγή του πολέμου στη Μεσόγειο και τη Βόρεια Αφρική, υπηρετούσαν σαν αρμόδιοι σύμβουλοι δύο πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας τους οποίους η βρετανική μυστική υπηρεσία είχε ήδη βάλει κρυφά στο σώμα των εφέδρων αξιωματικών του Χίτλερ – κατά την περίοδο της χιτλερικής αναδιοργάνωσης της γερμανικής Βέρμαχτ – σαν δήθεν «απόδημους Γερμανούς» από τη Νότια Αμερική και οι οποίοι χάρη στην έλλειψη επαγρύπνησης των υπεύθυνων διευθυντών προσωπικού, είχαν γίνει ανώτεροι επιτελικοί αξιωματικοί στη γερμανική OKW κατά τη διάρκεια του πολέμου το 1942/43.

158 29 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η ενοποίηση της Ευρώπης είναι δυνατή μόνο με τη βία των όπλων ή μέσα στο καμίνι ενός κοινού πολέμου;

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό ανέφερε ότι οι Βιεν-

378. Ο Φραντς φον Πφέφερ φον Ζάλομον (Franz von Pfeffer von Salomon), λοχαγός κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και στη συνέχεια μαχητής των «Φράικορπς» (Εθελοντικά Σώματα – Freikorps) στη Βαλτική, τη Λιθουανία, την Άνω Σιλεσία και την περιοχή του Ρουρ, διετέλεσε από το 1924 περιφερειάρχης του NSDAP για τη Βεστφαλία, από το 1925 περιφερειάρχης του Ρουρ, από την 1η Νοεμβρίου 1926 έως τις 29 Αυγούστου 1930 Ανώτατος Αρχηγός των SA (OSAF) και από το 1932 έως το 1941 βουλευτής του Εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχσταγκ.

νέζοι συμπατριώτες του ρωτούσαν ξανά και ξανά αν θα παραχωρούσαμε ξανά το Βελιγράδι[379] αυτή τη φορά; «Αφού χρειάστηκε να το κατακτήσουμε τώρα για τρίτη φορά, θα έπρεπε επιτέλους να το κρατήσουμε!»

Οι Βιεννέζοι θα είχαν δίκιο με αυτή την αντίληψη τουλάχιστον σε αυτό το σημείο, ότι δηλαδή θα έπρεπε να σκεφτούμε ιδιαίτερα προσεκτικά τη χάραξη των συνόρων σε αυτή τη γωνιά του Ράιχ. Δεν χωράει άλλωστε καμία αμφιβολία, ότι σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσαμε να παραιτηθούμε από τις λεγόμενες Σιδηρές Πύλες[380] στον Δούναβη.

Ο Δούναβης είναι η πλωτή οδός, που οδηγεί στην καρδιά της ηπείρου και ως εκ τούτου, σε μια ενωμένη από εμάς Ευρώπη, πρέπει να αντιμετωπίζεται και να ελέγχεται σαν γερμανικός ποταμός. Η ρύθμιση των μεταφορών Ανατολής-Δύσης σε αυτόν τον ευρύτερο χώρο εξαρτάται εξολοκλήρου από το δίλημμα, αν ο Δούναβης είναι γερμανικός ή όχι. Κάθε κατασκευή καναλιού θα ήταν περιττή, μάλιστα θα ήταν ανοησία, αν δεν επιτυγχανόταν η διατήρηση αυτής της κύριας υδάτινης αρτηρίας για πάντα υπό την απεριόριστη επιρροή μας.

Κατά την αντιμετώπιση των προβλημάτων του Δούναβη, η γενιά μας πρέπει επομένως να φροντίσει ώστε να μην επιλυθούν όλα τα ανακύπτοντα νομικά ζητήματα στις συνθήκες ειρήνης. Ένας υπεύθυνος ηγέτης κράτους πρέπει να κληροδοτήσει στον διάδοχό του ένα ολόκληρο συρτάρι με νομικές αξιώσεις, λίγο-πολύ ξεκάθαρης φύσης, ώστε ο τελευταίος να μπορεί, εάν χρειαστεί, να τις επικαλεστεί σαν «ιερές» αξιώσεις για να τεκμηριώσει τυχόν μελλοντικές διαφορές που ενδέχεται να προκύψουν.

Στην παρέμβαση του Αρχηγού των SS ότι και ο «γέρο-Φριτς» είχε ξεκινήσει τους Σιλεσιανούς Πολέμους του με όχι εντελώς ξεκάθαρες κληρονομικές αξιώσεις και ότι ο Λουδοβίκος ΙΔ' στην πολιτική του εργαζόταν ασταμάτητα με «παρωχημένους» νομικούς τίτλους, το αφεντικό τόνισε ότι αποτελεί δείγμα της σοφίας ενός αρχηγού κράτους το να κληροδοτεί τέτοιους τίτλους στον διάδοχό του σε όλους εκείνους τους τομείς, στους οποίους, κατά την ανθρώπινη κρίση, θα μπορούσαν ποτέ να οξυνθούν οποιαδήποτε εθνικά προβλήματα.

Αν λοιπόν οι μοναχοί του Άθω, για το ηθικό επίπεδο των οποίων δεν θα ήθελε να επεκταθεί περισσότερο[381], τον είχαν ανακηρύξει απόγονο των Βυζαντινών αυτοκρατόρων, τότε και αυτό το έγγραφο θα έπρεπε να φυλαχθεί.

Η αυτόνομη μοναστική πολιτεία του – ιερού για τους ορθόδοξους χριστιανούς – Αγίου Όρους, που ιδρύθηκε το 963 μ.Χ., υπάγεται στην πνευματική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριάρχη στην Κωνσταντινούπολη και στην κρατική κυριαρχία της Ελλάδας. Από τα μοναστήρια του Άθω έχουν αναδειχθεί

---

379. Το Βελιγράδι κατακτήθηκε το 1717 κατά τον Τουρκικό Πόλεμο από τον Γερμανό στρατάρχη της Αυτοκρατορίας, πρίγκιπα Ευγένιο της Σαβοΐας, το 1915 στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο από τα γερμανοαυστριακά στρατεύματα κάτω από την ανώτατη διοίκηση του στρατάρχη Άουγκουστ φον Μάκενσεν και στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στις 12 Απριλίου 1941 από την 11η Μεραρχία Πάντσερ κάτω από την ανώτατη διοίκηση του στρατάρχη Έβαλντ φον Κλάιστ.

380. Οι «Σιδηρές Πύλες» του Δούναβη είναι η μήκους 130 χιλιομέτρων στενή κοιλάδα του Δούναβη στο Μπανάτο, της οποίας τα φράγματα – που κατασκευάστηκαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο – τροφοδοτούν τη Γιουγκοσλαβία και τη Ρουμανία με συνολικά δέκα δισεκατομμύρια κιλοβατώρες ηλεκτρικού ρεύματος.

381. Ο Χίτλερ θεωρούσε ότι η αυστηρή ασκητικότητα και η απομόνωση από τον κόσμο των μοναχών του Άθω, καθώς και η στάση τους απέναντι στη γυναίκα (καμία γυναίκα δεν επιτρέπεται να εισέλθει στη μοναστική πολιτεία), δεν ανταποκρίνονταν πλέον στο πνεύμα της εποχής.

πολλοί εκκλησιαστικοί ηγέτες της Ορθοδοξίας σε όλο τον κόσμο, καθώς και επίσκοποι, καθηγητές θεολογίας, λόγιοι κάθε είδους και καλλιτέχνες. Καθώς τα μοναστήρια του Άθω συνεχίζουν την παράδοση της «πρώιμης χριστιανικής Εκκλησίας», οι βιβλιοθήκες τους κρύβουν –όπως αναφέρθηκε στον Χίτλερ – περίπου 9.000 αυθεντικά χειρόγραφα μοναδικής αποδεικτικής αξίας σχετικά με την ελληνική αρχαιότητα και τον πρώιμο χριστιανισμό.

Ήθελε όλα τα γραπτά έγγραφα που αφορούν τέτοιου είδους ζητήματα να μη φυλάσσονται από το υπουργείο Εξωτερικών και να ξεχαστούν εκεί, αλλά να στέλνονται στην Καγκελαρία του Ράιχ σαν προσωπικές υποθέσεις του Αρχηγού και να αρχειοθετούνται εκεί με τέτοιον τρόπο, ώστε οι διάδοχοί του να μπορούν ανά πάσα στιγμή να έχουν πρόσβαση σε αυτά.

Σε αυτές του τις σκέψεις, ανέφερε, μιλούσε βασιζόμενος στις εμπειρίες του από εκείνο το βαρύ κομμάτι του ιστορικού έργου, το οποίο ο ίδιος είχε χρειαστεί να φέρει εις πέρας. Μετά από εμάς, θα υπάρξουν σίγουρα γενιές που θα αποδέχονται την ενοποίηση της Ευρώπης που συντελείται αυτή τη στιγμή με την ίδια απάθεια, με την οποία ένα μεγάλο μέρος των σημερινών ανθρώπων θεωρεί το Ράιχ του Μπίσμαρκ σαν κάτι απόλυτα δεδομένο.

Το πόσος κόπος απαιτείται για να σφυρηλατηθούν η Δύση, ο Βορράς, η Κεντρική και η Ανατολική Ευρώπη σε μια μεγάλη ενότητα, ξεχνιέται τόσο γρήγορα, που την αξία τέτοιων βοηθητικών μέσων, όπως αυτά που περιέγραψε, θα την εκτιμήσει κανείς ξανά μόνο όταν βρεθεί στην επιτακτική ανάγκη να βασιστεί σε αυτά.

Σε ένα πράγμα θα ήθελε όμως να επιστήσει την προσοχή ακόμη και σε αυτή την ευκαιρία – εξάλλου δεν θα μπορούσε ποτέ να το επαναλαμβάνει αρκετά συχνά –, ότι δηλαδή η συνένωση της Ευρώπης δεν έγινε δυνατή χάρη στις προσπάθειες ενοποίησης μιας πληθώρας πολιτικών, αλλά μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο με τη δύναμη των όπλων.

Άλλωστε, και η βίαιη ενοποίηση της Βαυαρίας, της Βυρτεμβέργης, της Βάδης και ούτω καθεξής με την Πρωσία για τη δημιουργία του Γερμανικού Ράιχ του Μπίσμαρκ δεν οφειλόταν, ανέφερε, στη μεγαλόψυχη και συνετή νοοτροπία των ηγεμόνων, αλλά στη σημασία που είχε το πρωσικό τουφέκι με βελονοειδή επικρουστήρα[382] για εκείνη την εποχή. Αρκεί μόνο να αναλογιστείτε τι είδους «παρότρυνση» από τον κόμη Χόλνσταϊν[383] χρειάστηκε, ώστε ο βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδοβίκος Β' να γράψει την περίφημη επιστολή του προς τον Μπίσμαρκ, η οποία – με την προσφορά του αυτοκρατορικού στέμματος στον βασιλιά της Πρωσίας – αποτέλεσε τον τελευταίο κρίκο στην αλυσίδα των διπλωματικών ενεργειών. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος προσπάθησε να αποφύγει την υπογραφή αυτής της επιστολής με τα πιο γελοία τερτίπια και μάλιστα κατέφυγε στο κρεβάτι με υποτιθέμενο πονόδοντο, προκειμένου να γλιτώσει από τις πιέσεις του Χόλνσταϊν. Ήταν πραγματική τύχη, ανέφερε, που ο Χόλνσταϊν δεν ανήκε στα ανθρωπάκια εκείνα που θα στέκονταν με δέος μπροστά σε μια βασιλική πόρτα και δεν θα τολμούσαν να την ανοίξουν σε κρίσιμες στιγμές.

---

382. Το οπισθογεμές τουφέκι με βελονοειδή επικρουστήρα, συστήματος Ντράιζε (Dreyse), εισήχθη στον πρωσικό στρατό το 1841. Συνέβαλε καθοριστικά στις νίκες της Πρωσίας στις εκστρατείες του 1864, του 1866 και του 1870/71.

383. Ο κόμης Μαξ φον Χόλνσταϊν ήταν ο Μέγας Ιπποκόμος (σταυράρχης) του βασιλιά Λουδοβίκου Β' της Βαυαρίας.

Στο βραδινό γεύμα συμμετείχε ο Σπέερ με την πολυάριθμη συνοδεία του – μεταξύ άλλων ο κρατικός σύμβουλος Μπλομ από το ναυπηγείο Blohm & Voss του Αμβούργου, ο κρατικός σύμβουλος Σίμπερ και ούτω καθεξής.

Καθώς ο Χίτλερ μπορούσε να διαθέσει μόνο περιορισμένο χρόνο για συσκέψεις με υπουργούς όπως ο Σπέερ – κατά το κρίσιμο έτος των εξοπλισμών 1942 τον δέχθηκε, σύμφωνα με τα αρχεία μου, μόνο 25 φορές –, αλλά επειδή από την άλλη πλευρά ο Χίτλερ ήταν της πεποίθησης ότι ένας πόλεμος όπως ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος μπορούσε να κερδηθεί μόνο με την καλύτερη τεχνολογία όπλων, εξουσιοδότησε τον υπασπιστή του της Πολεμικής Αεροπορίας, Σμήναρχο Νικολάους φον Μπίλοβ, να ενεργεί σαν μόνιμος σύνδεσμος του Σπέερ στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu) και να συντονίζει εκ των προτέρων τις συσκέψεις του Σπέερ, των βιομηχάνων εξοπλισμών και των επικεφαλής της πολεμικής οικονομίας μαζί του – δηλαδή με τον Χίτλερ.

159 30 Ιουνίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το ηθικό των Ρώσων στρατιωτών στον Α' και στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Στο μεσημεριανό γεύμα συμμετείχε ο φον Κύχλερ[384], ο οποίος είχε προαχθεί σε στρατάρχη και ήταν ο μετρ των αμυντικών μαχών στον βόρειο τομέα του Ανατολικού Μετώπου.

Το αφεντικό χάρηκε πολύ με τον τρόπο που ο στρατάρχης διηγούνταν τις σκληρές, επίπονες μάχες του Βολχόφ[385], έχοντας το ύφος ενός απλού, αγαθού ανθρώπου. Σχετικά με τους αιχμαλώτους που συνελήφθησαν, ανέφερε ότι υπήρχαν επιπλέον και 10.000 τραυματίες. Αυτούς όμως δεν μπήκαν καν στον κόπο να τους καταγράψουν, καθώς, χωρίς να μπορεί κανείς να τους προσφέρει βοήθεια σε εκείνη την ελώδη περιοχή, ούτως ή άλλως θα πέθαιναν. Σχετικά με το ηθικό των Ρώσων στη μάχη ανέφερε ότι ακόμη και οι στρατιώτες στην πρώτη γραμμή του μετώπου δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για τη συνέχιση της μάχης αλλά μόνο λαχταρούσαν να «επιστρέψουν στην πατρίδα τους». Αλλά παρ' όλα αυτά, πολεμούσαν σαν τα θηρία μέχρι την τελευταία τους πνοή και έπρεπε να εξοντωθούν ένας προς έναν.

Φαινόμενα όπως εκείνα του Παγκοσμίου Πολέμου το 1916/1917, όπου οι Ρώσοι κατά τη διάρκεια μιας επίθεσης κάρφωναν τα τουφέκια τους ανάποδα στα χαρακώματα και στη συνέχεια εγκατέλειπαν τις θέσεις τους, δεν παρατηρήθηκε πουθενά.

160 30 Ιουνίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

---

384. Ο στρατάρχης Γκέοργκ φον Κύχλερ (Georg von Küchler), ο οποίος είχε ήδη αποδείξει την αξία του σαν διοικητής στρατιάς στις εκστρατείες της Πολωνίας και της Γαλλίας, είχε αντικαταστήσει στις 17 Ιανουαρίου 1942 τον στρατάρχη Βίλχελμ Ρίτερ φον Λέεμπ (Wilhelm Ritter von Leeb) σαν ανώτατος διοικητής της Ομάδας Στρατιών «Βορρά» (Heeresgruppe Nord).

385. Αυτές έληξαν στις 28 Ιουνίου 1942 με 33.000 Ρώσους αιχμαλώτους. Παρ' όλα αυτά, οι Ρώσοι επιτίθεντο εδώ ξανά και ξανά κατά τους επόμενους μήνες και τα επόμενα έτη, προκειμένου να διασπάσουν το γερμανικό μέτωπο του Λένινγκραντ.

Ο αληθινός καλλιτέχνης ωριμάζει μόνο μέσα από τα δικά του, ισχυρά βιώματα. Ελεύθερη καλλιτεχνική δημιουργία και κρατικές ακαδημίες τεχνών

Κατά τη διάρκεια του βραδινού γεύματος, το αφεντικό ξεκίνησε τη συζήτησή του με τη διαπίστωση ότι αυτός ο πόλεμος απευθύνεται πολύ περισσότερο στο καλλιτεχνικό αίσθημα απ' ό,τι ο προηγούμενος. Όσα αποδόθηκαν βασισμένα σε προσωπικά βιώματα από τους καλλιτέχνες, τους οποίους ανακάλεσε ο ίδιος μετά από έναν ή δύο χρόνια στρατιωτικής θητείας, ανήκουν σε ό,τι πιο πολύτιμο έχει να επιδείξει η σύγχρονη τέχνη στις εκθέσεις μας αυτή τη στιγμή.

Ακριβώς οι πίνακες του πολέμου αποτελούν, ανέφερε, μια ξεκάθαρη επιβεβαίωση του ότι ο αληθινός καλλιτέχνης ωριμάζει μέσα από την πράξη, μέσα από τα δικά του έντονα βιώματα, και όχι μέσα στο σχολικό περιβάλλον της ακαδημίας.

Οι σημαντικοί άνδρες των ακαδημιών συχνά δεν είχαν την διορατικότητα και η κριτική ικανότητα που θα τους επέτρεπαν να βοηθήσουν τους πραγματικά προικισμένους καλλιτέχνες να αναδειχθούν. Αρκεί μόνο να φανταστείτε, ανέφερε, ότι οι πανέμορφοι θαλασσινοί πίνακες του Μποκ (εννοείται ο θαλασσογράφος Άντολφ Μποκ από το Βερολίνο) απορρίφθηκαν από την Πρωσική Ακαδημία, παρόλο που αυτή τη στιγμή αποτελούν σχεδόν τη μοναδική εξαίρεση που αποδίδει με τόση πιστότητα τη Βόρεια Θάλασσα. Η ίδια η Πρωσική Ακαδημία, η οποία είχε απορρίψει αυτούς τους πίνακες, δεν διστάζει όμως να κρεμάει στους τοίχους των δικών της εκθέσεων απόλυτα σκουπίδια. Ακόμη και στις δικές του εκθέσεις στον «Οίκο της Γερμανικής Τέχνης» (Haus der Deutschen Kunst), προσπαθεί ξανά και ξανά να εισαγάγει τα πασαλείμματα που προστατεύει. Όμως ο ίδιος παραμένει πεισματάρης στο να πετάει έξω αυτά τα τερατουργήματα.

Η άποψή του για την αξία των ακαδημιών είναι άλλωστε γνωστή. Είναι εξάλλου δύσκολο να αλλάξει το γεγονός ότι σε αυτά τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, με τη σημερινή τους μορφή, αξιοποιούνται δυνάμεις (δάσκαλοι) που στην πραγματική ζωή δεν θα μπορούσαν να πουλήσουν ούτε έναν πίνακα. Το δίλημμα για την επιλογή του διδακτικού προσωπικού μιας ακαδημίας τεχνών με τη σημερινή της μορφή είναι, ανέφερε, πολύ απλό: είτε δίνετε θέσεις διδασκαλίας σε ικανούς ανθρώπους, και τότε αυτοί χάνονται από την πρακτική καλλιτεχνική δημιουργία· είτε απασχολείτε ανίκανα άτομα στις ακαδημίες, και τότε δεν υπάρχουν υποδειγματικοί παιδαγωγοί για τη νέα γενιά των καλλιτεχνών.

Αν αναλογιστούμε αυτό το πρόβλημα, πρέπει πρώτα να αναρωτηθούμε αν, σε τελική ανάλυση, είναι προς το συμφέρον της καλλιτεχνικής δημιουργίας μιας εποχής, να πηγαίνουν στις σημερινές ακαδημίες μόνο τα «ανθρωπάκια». Εάν, για παράδειγμα, σε μια ακαδημία όπως η Ακαδημία Κινηματογράφου δεν πήγαινε μόνο ένας κύριος Βάιντεμαν (εννοείται ο σκηνοθέτης Άλφρεντ Βάιντεμαν), αλλά και οι μεγαλύτεροι σκηνοθέτες μας, δεν θα υποβαθμιζόταν τότε αμέσως και σημαντικά η κινηματογραφική μας παραγωγή;

Ένα χαρακτηριστικό των σημερινών ακαδημιών είναι ότι προσπαθούν να εξολοθρεύσουν κάθε μεγαλοφυΐα. Μόλις εμφανιστεί μια μεγαλοφυΐα στο οπτικό πεδίο των μετριοτήτων που παριστάνουν τους «μεγάλους» σε αυτές τις ακαδημίες, εκείνοι, βάσει εμπειρίας, αντιδρούν με όλες τους τις δυνάμεις για να εναντιωθούν.

Αν θέλουμε να ανοίξουμε τον δρόμο της ακαδημίας στην ιδιοφυΐα και αν θέλουμε να διατηρήσουμε τη δημιουργική της ιδιοφυΐας στην πρακτική ζωή, παρά τη δραστηριότητά της στην ακαδημία, τότε πρέπει να αλλάξει εντελώς τη φύση της ακαδημίας. Θα έπρεπε να την διαλύσουμε σε μια σειρά από μεμο-

νωμένα εργαστήρια, που θα έμοιαζαν με τα κρατικά ατελιέ. Έπειτα, θα έπρεπε να πλησιάσουμε τους μεγάλους καλλιτέχνες και να αφήσουμε στη δική τους διακριτική ευχέρεια το αν θα ήθελαν να αναλάβουν ένα από αυτά τα εργαστήρια που είναι συγκεντρωμένα στην ακαδημία. Αν δήλωναν πρόθυμοι, θα έπρεπε να τους δοθεί η ελευθερία να επιλέξουν οι ίδιοι τους μαθητές, οι οποίοι – λόγω της εργατικότητάς τους και του μέχρι τώρα έργου τους – θα ήταν άξιοι μιας εκπαίδευσης από τους μεγαλύτερους ζώντες δασκάλους.

Αν οργανώναμε τις ακαδημίες με αυτόν τον τρόπο, θα σταματούσε αυτή η ανοησία τού να θέλει να μάθει στους ζωγράφους να παπαγαλίζουν γλώσσες, να κάνουν ταχυδακτυλουργικά με μαθηματικές έννοιες και ούτω καθεξής. Μια ανοησία που μόνο από το μυαλό σπουργιτιού του μέσου όρου θα μπορούσε να προέλθει.Ο θεμελιώδης κανόνας των ακαδημιών ζωγραφικής θα γινόταν τότε ξανά το να μαθαίνουν στους μαθητές τη ζωγραφική, και άλλη μια φορά τη ζωγραφική, και για τρίτη φορά τη ζωγραφική.

Εξωπραγματική εξειδίκευση της εκπαίδευσης των δασκάλων του δημοτικού και των σχολικών προγραμμάτων του δημοτικού

Μπορούσε να εκνευρίζεται ξανά και ξανά και με το γεγονός ότι στις σχολές κατάρτισης δασκάλων προσπαθούν να ενσταλάξουν στους μελλοντικούς δασκάλους του δημοτικού έναν τεράστιο όγκο άχρηστων γνώσεων, παρόλο που στη συνέχεια έχουν να μάθουν στα παιδιά μόνο τα βασικά στοιχεία της αριθμητικής, της ανάγνωσης και της γραφής. Τι χρειάζεται εξάλλου να γνωρίζει κανείς από κάθε πιθανό επιστημονικό πεδίο, προκειμένου να δείξει σε εξάχρονα παιδιά τη σωστή προφορά του α, α, α, ... β, β, β, ...;

Είναι και πραγματική ανοησία το να θέλουμε να μπουκώσουμε τα παιδιά στο σχολείο με κάθε λογής πράγματα. Αν τα ρωτήσουμε ένα ή δύο χρόνια μετά την αποφοίτησή τους από το σχολείο για όλα αυτά τα πράγματα, δεν θα θυμούνται πια σχεδόν τίποτα. Γι' αυτό το λόγο, είναι καθήκον της διεύθυνσης του σχολείου να καταρτίζει το πρόγραμμα διδασκαλίας με τέτοιο τρόπο, ώστε να μεταδίδεται στα παιδιά μόνο τις γνώσεις που πραγματικά χρειάζονται για να σταθούν αργότερα επάξια στη ζωή τους. Εξάλλου, είναι πολύ πιο έξυπνο να τα αφήνουμε να περνούν όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο στον καθαρό αέρα. Διότι έτσι θα αποκτήσουμε μια υγιή νέα γενιά, που θα μπορεί να αντέξει κάποια στιγμή και σωματικές κακουχίες, χωρίς να σωριαστεί αμέσως κάτω.

162 1η Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Συλλογική οικογενειακή ευθύνη

Ο Στρατηγός Καρλ Μπόντενσατς (Karl Bodenschatz), ο αξιωματικός σύνδεσμος του Γκέρινγκ με το Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu), ανέφερε στο αφεντικό κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος ότι ένας αδελφός του Πρίγκιπα Στάρεμπεργκ[386] υπηρετεί σαν αξιωματικός στη γερμανική Λουφτβάφε. Μόλις πρόσφατα είχε γίνει γνωστό ότι ένας άλλος αδελφός, ο οποίος υπηρετούσε στον στρατό ξηράς, είχε απολυθεί κατόπιν εντολής του αφεντικού. Επειδή ο Στάρεμπεργκ που ανήκε στη Λουφτβάφε είχε αποδείξει

386. Ο Πρίγκιπας Ερνστ Ρύντιγκερ φον Στάρεμπεργκ ήταν απόγονος του ομώνυμου στρατάρχη και επιτυχημένου υπερασπιστή της Βιέννης εναντίον των Τούρκων το 1683. (Βλέπε υποσημείωση 13 στη σελ. 88 για τις Επιτραπέζιες Συνομιλίες αρ. 4.)

την αξία του με άψογο τρόπο και είχε ιδιαίτερα καλές αξιολογήσεις, θεωρήθηκε ότι δεν έπρεπε να προχωρήσει η απόλυσή του προτού γίνει μια εκ νέου αναφορά στο αφεντικό.

Το αφεντικό απάντησε ότι οι οικογένειες με ιδιαίτερα εκτεταμένη πολιτική επιρροή φέρουν και μια ανάλογη οικογενειακή ευθύνη. Όταν ένα μέλος μιας τέτοιας οικογένειας καταχράται αυτή την πολιτική επιρροή, είναι εντελώς φυσικό να υφίστανται τις συνέπειες και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας. Ήταν άλλωστε ελεύθεροι να αποστασιοποιηθούν εγκαίρως από το πολιτικό επιβλαβές στοιχείο.

Η πιο φοβερή ανάμεσα σε αυτές ήταν η «Gefipo» (Geheime Finanzpolizei – Μυστική Οικονομική Αστυνομία, Steuerfahndung – Δίωξη Οικονομικού Εγκλήματος). Αυτή (ενν. η Gefipo) ήγειρε ενστάσεις για τη μη εγγραφή στα βιβλία, για παράδειγμα, μόλις λίγων χιλιάδων μάρκων, απαιτούσε σαν αντάλλαγμα μια διαδικασία ποινικού συμβιβασμού για «κατ' εκτίμηση» περαιτέρω λανθασμένες εγγραφές ύψους μερικών δεκάδων χιλιάδων μάρκων και προχωρούσε, φυσικά προτού καν σταλούν στους ενδιαφερόμενους τα εκκαθαριστικά σημειώματα φόρου, σε προληπτική κατάσχεση ολόκληρου του εισοδήματος και της περιουσίας τους. Ακόμη κι αν αυτοί (ενν. οι φορολογούμενοι) είχαν δικαστεί για δέκα χρόνια και δικαιώνονταν, βρίσκονταν καιροσκόποι δικαστές που από τα – ας πούμε – 60.000 μάρκα των απαραίτητων δικαστικών εξόδων, τους αναγνώριζαν σαν επιστρεπτέο μόλις και μετά βίας το ένα τρίτο. Μόλις το σημερινό Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο είχε το θάρρος, το 1967, να απαγορεύσει γενικά αυτές τις έκνομες πρακτικές εις βάρος των πολιτικά ανεπιθύμητων.

Οι Ιάπωνες υποστήριζαν την αρχή της οικογενειακής ευθύνης μάλιστα τόσο έντονα, ώστε να θεωρείται αυτονόητο καθήκον κάθε οικογένειας με πολιτική ή στρατιωτική επιρροή να αποτρέπει τους συγγενείς της από πράξεις ή παραλείψεις που βλάπτουν την Ιαπωνία. Αν αυτό δεν επιτυγχανόταν και το εθνικό γόητρο αυτής της οικογένειας πλήττονταν από τον «άσωτο (ή αποτυχημένο) γιο», τότε τα ενήλικα αρσενικά μέλη της οικογένειας διέπρατταν χαρακίρι, προκειμένου να αποκαταστήσουν την οικογενειακή τιμή.

Από την ιδέα της οικογενειακής ευθύνης θα έπρεπε να ξεκινάμε και στην αντιμετώπιση των αδελφών του προδότη Στάρεμπεργκ. Διότι η οικογένεια του Πρίγκιπα Στάρεμπεργκ συγκαταλέγεται εδώ και αιώνες στις οικογένειες με τη μεγαλύτερη επιρροή στην Αυστρία και, γι' αυτό θα έπρεπε να έχει επίγνωση της ευθύνης της απέναντι στη γερμανική κληρονομιά της, ακόμη και κατά την περίοδο του «συστήματος». Αλλά γιατί να εξοργιζόμαστε με τον Στάρεμπεργκ, ας χαίρεται καλύτερα για την πτώση της Σεβαστούπολης.

Κατάληψη της Σεβαστούπολης

Όταν μεταδόθηκε στην τραπεζαρία, από τον μικρό μας λαϊκό δέκτη (Volksempfänger 301w εναλλασσόμενου ρεύματος/Telefunken[387]), το έκτακτη πολεμικό ανακοινωθέν για την πτώση της Σεβαστούπολης, ο Χίτλερ και μαζί του ολόκληρη η παρέα του τραπεζιού σηκώθηκαν όρθιοι, για να ακούσουν τους εθνικούς ύμνους που παιχτήκαν στη συνέχεια, παραμένοντας σε στάση προσοχής και χαιρετώντας με τον γερμανικό χαιρετισμό.

387. Το φθηνότερο μοντέλο, ο λεγόμενος «μικρός δέκτης», κόστιζε μόνο 35 μάρκα (RM).

Νικήτρια στη Σεβαστούπολη ήταν η 11η Στρατιά υπό τον Στρατάρχη φον Μάνσταϊν, η οποία συνέλαβε 97.000 αιχμαλώτους. Η Σεβαστούπολη υπερασπίστηκε όχι μόνο με απόλυτο θάρρος τη φρουρά της. Σαν ένα υπερδύναμο φρούριο της Κριμαίας, η Σεβαστούπολη μπόρεσε να καταληφθεί μόνο μετά την επιστράτευση του βαρύτερου γερμανικού πυροβολικού – του σιδηροδρομικού πυροβόλου της Κρουπ «Σιδηρένιος Γκούσταβ» με το διαμέτρημα των 80 εκατοστών – και τη δράση του 8ου Σώματος Αεροπορίας υπό τον Αιθεράρχη φον Ρίχτχοφεν.

Η Αίγυπτος, ο Τσόρτσιλ και η αντιπολίτευσή του

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος (ενώ διάβαζε τηλεγραφήματα), το αφεντικό επεσήμανε ότι το πιο σίγουρο σημάδι της κατάρρευσης της αγγλικής κυριαρχίας στην Αίγυπτο είναι μια οδηγία του αγγλικού υπουργείου Πληροφοριών προς τον αγγλικό Τύπο να υποβαθμίσει τη σημασία της Αλεξάνδρειας για τη Βρετανική Αυτοκρατορία. Επειδή ο έλεγχος του αγγλικού Τύπου βασίζεται σε πληροφορίες πρώτης τάξεως και λειτουργεί με τόση μεγάλη ακρίβεια που μόνο όταν μια επικράτεια ή ένα άλλο κομμάτι της Αγγλικής Αυτοκρατορίας, κατά τη γνώμη της κυβέρνησης, είναι απολύτως αδύνατο να κρατηθεί τότε καταφεύγει σε υποβαθμίσεις και προσπαθεί να στρέψει το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης σε άλλα προβλήματα της παγκόσμιας αυτοκρατορίας.

Στην περίπτωση της Αιγύπτου, όμως, μια τέτοια οδηγία προς τον Τύπο θα έπρεπε να είναι εξαιρετικά εκτενής. Διότι, ενώ από την απώλεια του Χονγκ Κονγκ και της Σινγκαπούρης[388] πλήχθηκε κατά κύριο λόγο μόνο ο εύπορος Άγγλος, η Αίγυπτος αποτελεί ακόμη και για τον απλό Άγγλο πολίτη ένα από τα πιο σημαντικά στηρίγματα της αγγλικής ευημερίας. Γι' αυτό, σε περίπτωση απώλειας της Αιγύπτου, ο Τσόρτσιλ και οι άνθρωποί του είχαν λόγους να φοβούνται μια ασυνήθιστη ενίσχυση του κλίματος αντιπολίτευσης μέσα στον λαό.

Δεν πρέπει να παραβλέπεται το γεγονός ότι σήμερα ήδη είκοσι ένα μέλη του Κοινοβουλίου δεν διστάζουν πλέον να εκφραστούν ανοιχτά στη Βουλή των Κοινοτήτων κατά του Τσόρτσιλ. Ακόμη κι αν έγιναν προσπάθειες να τους φιμώσουν με την επιβολή της κομματικής πειθαρχίας στα δύο μεγάλα κόμματα, ο Τσόρτσιλ δεν μπορεί να κρατήσει τη θέση του μόνο με τέτοιου είδους μέτρα. Μόνο εάν καταφέρει, με έναν επιδέξιο χειρισμό της κοινής γνώμης, να αποσπάσει το ενδιαφέρον των Άγγλων από την Αίγυπτο και να το στρέψει, για παράδειγμα, στην Ινδία, θα μπορέσει να αντιμετωπίσει μια τρομακτική διόγκωση της αντιπολίτευσης.

Είναι αδύνατη η αφομοίωση των φυλετικών μιγάδων σε έναν λαό;

Μετά το μεσημεριανό γεύμα, μας διηγήθηκε την ιστορία για κάποιον βαρόνο Γιούστους φον Λίμπιχ (Justus von Liebig). Αυτός ο βαρόνος θεωρούνταν αυστηρά εθνικιστής και γι' αυτόν τον λόγο είχε υποπέσει και στην αντίληψή του. Ωστόσο, τον ίδιο (τον Χίτλερ) τον απωθούσε η έντονα ιουδαϊκή εμφάνιση του άνδρα. Τον διαβεβαίωναν όμως επανειλημμένα ότι, σύμφωνα με το οικο-

388. Οι Ιάπωνες – τους οποίους ο Χίτλερ θαύμαζε σαν στρατιώτες και τους αποκαλούσε «Πρώσους της Ανατολής» – κατέλαβαν το Χονγκ Κονγκ στις 25 Δεκεμβρίου 1941. Στις 15 Φεβρουαρίου 1942 κατέκτησαν τη Σινγκαπούρη, την κύρια στρατιωτική βάση της Μεγάλης Βρετανίας στη Νοτιοανατολική Ασία, κάτι που ο Χίτλερ είχε ζητήσει ειδικά από τον τότε υπουργό Εξωτερικών της Ιαπωνίας, Ματσουόκα, στις 27 Μαρτίου 1941. Αλλά, η αποδυνάμωση της συνολικής βρετανικής πολεμικής προσπάθειας, την οποία ήλπιζε ο Χίτλερ σαμ αποτέλεσμα αυτού, δεν πραγματοποιήθηκε.

γενειακό δένδρο του βαρόνου που εκτεινόταν ιδιαίτερα μακριά στο παρελθόν, δεν υπήρχε καμία απολύτως ένδειξη μη άριας πρόσμειξης αίματος σε αυτόν. Τώρα, όμως, αποδεικνύεται τυχαία ότι μια μακρινή πρόγονος του βαρόνου είχε γεννηθεί το 1616 στη Φρανκφούρτη επί του Μάιν σαν κόρη καθαρόαιμων Ιουδαίων γονέων.

Πάνω από 300 χρόνια μεσολαβούν, επομένως, ανάμεσα στην Ιουδαία και τον σημερινό βαρόνο φον Λίμπιχ. Και παρόλο που, εκτός από αυτή την Ιουδαία, στους προγόνους του συγκαταλέγει μόνο Αρίους, στην εμφάνισή του παρουσιάζει ξεκάθαρα τα φυλετικά χαρακτηριστικά του Ιουδαίου. Αυτό επιβεβαιώνει την άποψη που είχε ήδη διατυπώσει σχετικά με τον Άγγλο Στάφορντ Κριπς, ότι στους μιγάδες – ακόμη κι αν η ιουδαϊκή επιρροή στο αίμα είναι εξαιρετικά μικρή – στο πέρασμα των γενεών ξεπροβάλλει[389] ξανά και ξανά ένας καθαρόαιμος Ιουδαίος. Η ιουδαϊκή εθνότητα είναι, απλώς, πιο ανθεκτική.

Το 1939, η στατιστική υπηρεσία στο Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ κατέγραφε μόνο 72.738 Ιουδαίους μιγάδες 1ου βαθμού (με δύο Ιουδαίους παππούδες/γιαγιάδες) και 42.811 Ιουδαίους μιγάδες 2ου βαθμού (με έναν Ιουδαίο παππού ή μία Ιουδαία γιαγιά). Αυτοί οι άνθρωποι όμως – ακόμη κι αν έχαιραν της ύψιστης εκτίμησης ως προς τον χαρακτήρα τους και την επαγγελματική τους ικανότητα – υπέστησαν συστηματικό διωγμό με τον αποκλεισμό τους από την κατάληψη θέσεων εμπιστοσύνης, τη μη προαγωγή τους, τις επαγγελματικές απαγορεύσεις και τους περιορισμούς στον γάμο, με αποτέλεσμα να είναι συχνά επακόλουθο οι πιο πικρές τραγωδίες. Υπήρχε όμως μια διέξοδος, την οποία ακολούθησα με επιτυχία και εγώ ο ίδιος στην περίπτωση των γνωστών μου: Άφηναν τους ενδιαφερόμενους να καταταγούν στη Βέρμαχτ και στη συνέχεια υπέβαλαν αίτηση για την «εξίσωσή τους με άτομα γερμανικού αίματος». Το γραφείο υποθέσεων μιγάδων του Στρατηγείου του Αρχηγού, δηλαδή ο προσωπικός υπασπιστής του Χίτλερ για θέματα στρατού ξηράς, Γκέρχαρντ Ένγκελ (Gerhard Engel) σφράγιζε με συνοπτικές διαδικασίες σαν «εγκεκριμένες» σχεδόν όλες τις υποθέσεις της Βέρμαχτ που του υποβάλλονταν με αυτόν τον τρόπο, με αποτέλεσμα οι παρενοχλήσεις και οι περιορισμοί για τους ενδιαφερόμενους να σταματούν ακαριαία. Ο Χίτλερ φυσικά γκρίνιαζε για αυτόν τον χειρισμό του προβλήματος από τον Ένγκελ και προσπαθούσε να του επιβάλει μια σκληρότερη προσέγγιση, τόσο κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του όσο και στο τραπέζι, χωρίς ωστόσο να του δώσει μια ρητή διαταγή σχετικά με αυτό. Διότι ο Ένγκελ σίγουρα θα είχε απαντήσει σε μια τέτοια διαταγή του Χίτλερ υποβάλλοντάς του όλες τις αμφίβολες περιπτώσεις, πράγμα που θα επιβάρυνε εξαιρετικά το πρόγραμμα του Χίτλερ. Το κύριο επιχείρημα του Χίτλερ απέναντι στον Ένγκελ ήταν ότι ο ορθόδοξος ραβινικός ιουδαϊσμός δεν ήθελε ούτε εκείνος τότε τους μιγάδες και αναγνώριζε σαν Ιουδαίο μόνο το παιδί μιας Ιουδαίας μητέρας, το οποίο είχε γεννηθεί κατά 100% μέσα στην ιουδαϊκή θρησκευτική κοινότητα. Με διάταγμα της Ανώτατης Διοίκησης των Ενόπλων Δυνάμεων [OKW] της 23ης Σεπτεμβρίου 1942, το οποίο επέβαλε μια απόλυτη παύση υποβολής αιτήσεων, ο Χίτλερ έδωσε τέλος στη γενναιόδωρη πρακτική του Ένγκελ όσον αφορά τους

389. Έκφραση που βασίζεται στον ερευνητή της κληρονομικότητας Γκρέγκορ Μέντελ (1822 έως 1884), ο οποίος, σαν μοναχός, απέδειξε τους νόμους της κληρονομικότητας μέσω της διασταύρωσης φυτών.

μιγάδες. Ωστόσο, δεν ξέχασε σε καμία περίπτωση την αυθαιρεσία του (ενν: τον Γκέρχαρντ Ένγκελ), αλλά την άνοιξη του 1943 τον μετέθεσε σε μια διοίκηση στο μέτωπο.

Η καλύτερη απόδειξη για την ορθότητα αυτής της άποψης δίνεται, άλλωστε, στο πρόσωπο του Ρούσβελτ. Ο Ρούσβελτ, ο οποίος όχι μόνο στον χειρισμό των πολιτικών υποθέσεων αλλά και στη στρεψοδικία του συμπεριφέρεται σαν Ιουδαίος, καυχήθηκε πρόσφατα ο ίδιος για την πρόσμειξη «ευγενούς» ιουδαϊκού αίματος. Τα ξεκάθαρα νεγροειδή χαρακτηριστικά της συζύγου του δεν οφείλονται σε τίποτα άλλο παρά στο γεγονός ότι, ως προς την καταγωγή της, είναι μιγάδα και παρουσιάζει προσμείξεις έγχρωμου αίματος από την αμερικανική Ανατολή.

Λάθος. Η κυρία Έλενορ Ρούσβελτ, το γένος Ρούσβελτ και ανιψιά σε πρώτο βαθμό του πρώην Προέδρου των ΗΠΑ Θίοντορ Ρούσβελτ, σύμφωνα με το βιβλίο του Γκίζελχερ Βίρσινγκ (Giselher Wirsing) για την Αμερική «Η άμετρος ήπειρος» (Der masslose Kontinent) – το οποίο είχε τότε στη διάθεσή του ο Χίτλερ – δεν ήταν κόρη μιας νέγρας, αλλά μιας καθαρόαιμης ή κατά το ήμισυ Ιουδαίας, της Ρεβέκκας Χαλ. Η οικογένεια των Ρούσβελτ είχε ήδη μεταναστεύσει από τις Κάτω Χώρες (την Ολλανδία) στις ΗΠΑ κατά τον 17ο αιώνα και είχε εγκατασταθεί στην πολιτεία της Νέας Υόρκης. Ανήκε σε μια από τις κορυφαίες οικογένειες των ΗΠΑ, με αξιοσημείωτη περιουσία στη Νέα Υόρκη και ένα διάσημο επαρχιακό κτήμα στον ποταμό Χάντσον (Χάιντ Παρκ). Η Έλενορ Ρούσβελτ ήταν κατά κάποιον τρόπο συγγενής με τον σύζυγό της· εκείνος ήταν πέμπτος ξάδερφος του πρώην Προέδρου των ΗΠΑ Θίοντορ Ρούσβελτ. Σαν Πρόεδρος, ο σύζυγός της, Φραγκλίνος Ντελάνο Ρούσβελτ, αρεσκόταν – για πολιτικούς λόγους και με μια συγκεκριμένη στόχευση εναντίον του Χίτλερ – να επικαλείται τους «Ιουδαίους προγόνους» του. Αυτοί (οι πρόγονοί του) έχουν αποδειχθεί στη δική του οικογένεια από γενεαλόγους, αλλά ανάγονταν πολλές γενιές πίσω.

Τα παραπάνω παραδείγματα θα έπρεπε να ανοίξουν τα μάτια κάθε λογικά σκεπτόμενου ανθρώπου σχετικά με το πόσο μεγάλους κινδύνους κρύβει και για τις δύο πλευρές το φαινόμενο των μιγάδων. Οι φυλές, άλλωστε, έχουν φτιαχτεί από τη Θεία Πρόνοια με διαφορετικό τρόπο. Η πλήρης αφομοίωση αίματος ξένης φυλής είναι αποκλεισμένη. Η επίδραση (το στοιχείο) της ξένης φυλής έρχεται πάντα ξανά και ξανά στην επιφάνεια.

Ο λαός μας, επομένως, βλάπτει ο ίδιος τον εαυτό του όταν επιτρέπει σε μιγάδες να υπηρετούν τη στρατιωτική τους θητεία και τους ανοίγει με αυτόν τον τρόπο τις δυνατότητες για μια εξίσωση με άτομα γερμανικού αίματος. Μια περαιτέρω επιβάρυνση του αίματός μας με φυλετικά ξένα στοιχεία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί. Οι κατ' εξαίρεση εγκρίσεις για μιγάδες πρέπει, ως εκ τούτου, να περιοριστούν στο ελάχιστο δυνατό επίπεδο.

Κατά τη διάρκεια αυτών των λεγομένων, ένας αγγελιοφόρος μού έφερε την ακόλουθη κάρτα του ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν:
«Δρ. Χένρι Πίκερ (Henry Picker),
να καταγράψετε με ιδιαίτερη ακρίβεια και λεπτομέρεια όσα είπε ο Αρχηγός για την αντιμετώπιση και την επικινδυνότητα των Ιουδαίων μιγάδων μας, (καθώς και) γιατί αυτοί οι μιγάδες δεν πρέπει να κατατάσσονται στη Βέρμαχτ και δεν πρέπει να εξισώνονται με άτομα γερμανικού αίματος. Μπόρμαν»

163 1η Ιουλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ρεαλιστές όπως ο Τσόρτσιλ ακούνε μόνο τα γεγονότα

Το αφεντικό τόνισε κατά τη διάρκεια του βραδινού γεύματος ότι η Βέρμαχτ δεν επιτρέπεται σε καμία απολύτως περίπτωση να αναμειγνύεται σε ζητήματα εσωτερικής πολιτικής. Καθήκον της είναι να αποτελεί τον φορέα του ξίφους προς τα έξω. Γι' αυτό το λόγο, το έργο της και σε καιρό ειρήνης πρέπει να υπηρετεί αποκλειστικά την προετοιμασία αυτού του αγώνα προς τα έξω.

Ο Χίτλερ, σαν πολιτικός με την ημι-καλλιτεχνική και ημι-στρατιωτική του φύση,, δεν συνειδητοποίησε ποτέ πόση αντιπάθεια πυροδοτούσε σε όλο τον κόσμο ενάντια στον υποτιθέμενο «μιλιταρισμό» της Γερμανίας, επιδεικνύοντας επανειλημμένα και επιδεικτικά, ήδη από την περίοδο της ειρήνης, τη «στρατιωτική του μηχανή» με την εμβατηριακή της μουσική, τη σκληρή πρωσική της πειθαρχία και την παρέλασή της σε κομματικές εκδηλώσεις, παρελάσεις, μεγάλες συγκεντρώσεις κ.λπ. Και όμως, σε αντίθεση με όλη αυτή την μπλόφα, κατά την έναρξη του πολέμου διέθετε μόνο 102 μεραρχίες και στρατιωτικό εξοπλισμό επαρκή για μόλις τέσσερις μήνες.

Όταν στη συνέχεια η συζήτηση στράφηκε στην πτώση της Σεβαστούπολης, ο στρατηγός Γιοντλ εξέφρασε την άποψη ότι αυτή η έκτακτη ανακοίνωση αποτελούσε ένα μοναδικό αντίστοιχο της αγγλικής έκτακτης ανακοίνωσης για την ανάκληση του Άγγλου στρατηγού Νιλ Ρίτσι (Neil Ritchie), του ηττημένου του Τομπρούκ.

Ο Ανώτατος Διοικητής της Μεγάλης Βρετανίας στη Μέση Ανατολή, στρατηγός σερ Κλόντ Όκινλεκ (Claude Auchinleck), ανέλαβε προσωπικά στις 25 Ιουνίου 1942, προσωρινά στη θέση του στρατηγού Ρίτσι, την ανώτατη διοίκηση της ηττημένης στο Τομπρούκ 8ης βρετανικής στρατιάς. Τη σταθεροποίησε (την 8η Στρατιά) με νέους στρατιώτες και 1.100 καινούργια άρματα μάχης με τέτοιον τρόπο ώστε, από τα μέσα Αυγούστου 1942 κάτω από τη διοίκηση του στρατηγού σερ Μπέρναρντ Μοντγκόμερι (Bernard Montgomery), να μπορέσει να αναγκάσει σε υποχώρηση τη στρατιά του Ρόμελ στη Βόρεια Αφρική από τις 23 Οκτωβρίου 1942, η οποία διέθετε 500 παλιά άρματα μάχης που παρεμποδίζονταν από την έλλειψη καυσίμων και τις ανεπανόρθωτες φθορές.

Πάνω απ' όλα, επεσήμανε το αφεντικό, η δική μας έκτακτη ανακοίνωση για την πτώση της Σεβαστούπολης σκάει θαυμάσια μέσα στη συνεδρίαση της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων, η οποία θέλει να αναμετρηθεί με τα τελευταία αποτελέσματα της πολιτικής του Τσόρτσιλ.

Απαντώντας στην παρατήρηση του ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν ότι η αντίδραση των μελών του κοινοβουλίου στην ειδική ανακοίνωσή μας θα μπορούσε να εκδηλωθεί ακόμη και απόψε το βράδυ, το αφεντικό δήλωσε ότι μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο ενθουσιασμένοι θα είναι οι Άγγλοι, δεδομένου ότι ούτως ή άλλως ισχυρίζονται ήδη πως ο Τσόρτσιλ είναι «άθλιος»· δυστυχώς όμως, δεν διαθέτουν καμία άλλη ηγετική προσωπικότητα.

Το πόσο «άθλιος» είναι ο Τσόρτσιλ και πόσο πολύ αναμιγνύει, μεταξύ άλλων, ακόμη και τα ιδιωτικά του καπιταλιστικά συμφέροντα με την πολιτική, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι, κατά την επιχείρηση εναντίον του Νάρβικ[390], έστειλε εκεί τον ανιψιό του (Τζάιλς Ρόμιλι) σαν ανταποκριτή, για να του εξασφαλίσει τα έσοδα από την περιγραφή της αγγλικής εισβολής στο Νάρβικ. Σε τέτοιους ανθρώπους όπως ο Τσόρτσιλ – αυτό είναι αυτονόητο – δεν μπορεί κανείς να αντιπαρατεθεί με λόγια, παρά μόνο με την ξεκάθαρη γλώσσα των σκληρών τετελεσμένων.

Την ανάκληση της διαταγής να μην δίνεται νερό στους Γερμανούς αιχμαλώτους πολέμου στη Βόρεια Αφρική, μπορέσαμε επομένως να την εξαναγκάσουμε μόνο με το να ανακοινώσουμε μια παρόμοια διαταγή για τη μεταχείριση όλων των Άγγλων αιχμαλώτων πολέμου – ένα μέτρο που είχε το επιθυμητό αποτέλεσμα μέσα σε 12 ώρες.

Ο Χίτλερ ένιωθε τόσο συνδεδεμένος με τα θύματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ιδιαίτερα με τους τραυματίες, τις χήρες και τα ορφανά του πολέμου, και τους επί πολλά έτη αιχμαλώτους πολέμου, ώστε για την επιδίωξη των δικαιολογημένων συμφερόντων τους ίδρυσε στις 3 Ιουλίου 1933 μια δική τους οργάνωση, την «Εθνικοσοσιαλιστική Μέριμνα Θυμάτων Πολέμου» (Nationalsozialistische Kriegsopferversorgung – NSKOV). Σχεδίασε προσωπικά το σήμα μέλους αυτής της ένωσης, που συνδεόταν με το NSDAP. Και ο ίδιος έφερε το δικό του σήμα επίτιμου μέλους –φιλοτεχνημένο από τον χρυσοχόο Γκαρ στο Μόναχο – (σε χρυσό με υπογραφή του) σε όλες τις συναντήσεις με Γερμανούς και ξένους τραυματίες πολέμου, αιχμαλώτους πολέμου και προπάντων στρατιώτες του μετώπου. Ο Χίτλερ ήλπιζε, βάσει των «συναντήσεων στρατιωτών του μετώπου» που διοργάνωνε συνεχώς σε καιρό ειρήνης με Γάλλους, Βρετανούς, Αμερικανούς κ.λπ., ότι θα μπορούσε με τη βοήθεια αυτών των βετεράνων να διατηρήσει την ειρήνη και να αποφύγει έναν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, χωρίς όμως να παραιτηθεί από τους δικούς του στόχους. Μάταια.

Ακόμη και κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι Άγγλοι απασχολούσαν Γερμανούς αιχμαλώτους πολέμου σε εργασίες αμέσως πίσω από το μέτωπο, και υπαναχώρησαν από αυτή την πρακτική μόνο όταν εμείς, σαν αντίμετρο, βάλαμε Άγγλους αιχμαλώτους πολέμου να σκάβουν οχυρώματα κάτω από τα εχθρικά πυρά, έχοντας μάλιστα σε εμφανή θέση ανάμεσά τους τον γιο του λόρδου Γκρέι[391], ο οποίος απασχολούνταν σε αυτές τις εργασίες.

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι δεν διαθέτουμε τόσο πολλούς σημαίνοντες αιχμαλώτους αγγλικής καταγωγής όσους ρωσικής.

Όταν ο Στρατάρχης Κάιτελ ανέφερε ότι στα χέρια μας βρίσκονταν επίσης ένας γιος του Στάλιν[392] και ένας ανιψιός του Μολότοφ, και ότι ο ανιψιός του

---

390. Από τις 28 Μαΐου έως τις 6 Ιουνίου 1940, το σκληρά διεκδικούμενο νορβηγικό λιμάνι εξαγωγής σιδηρομεταλλεύματος, το Νάρβικ, βρισκόταν σε βρετανικά χέρια.

391. Ο σερ Έντουαρντ Γκρέι (Edward Grey) ήταν ο υπουργός Εξωτερικών της Μεγάλης Βρετανίας από το 1905 έως το 1916, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για τη βρετανική πολιτική περικύκλωσης εναντίον της Γερμανίας πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

392. Το 1943 ο Χίτλερ πρότεινε στον Στάλιν την ανταλλαγή του γιου του, Γιακόφ Ιοσιφόβιτς Τζουγκασβίλι (Яков Иосифович Джугашвили), με τον ανιψιό του – του Χίτλερ – που είχε αιχμαλωτιστεί στο Στάλινγκραντ, τον υπολοχαγό του μηχανικού Λέο Ράουμπαλ (Leo Raubal). Ο Στάλιν αρνήθηκε, με την αιτιολογία: «Ο πόλεμος είναι πόλεμος!»

Μολότοφ είχε χρειαστεί να υποβληθεί σε θεραπεία λόγω κρυοπαγημάτων στα πόδια, το αφεντικό είπε: πάντα αναρωτιόμασταν πώς γινόταν να μην ακούγεται τίποτα από τη ρωσική πλευρά για κρυοπαγήματα. Τώρα όμως, [όπως είπε], μαθεύτηκε ότι οι Σοβιετικοί απλώς εκτελούσαν τους στρατιώτες τους που είχαν υποστεί κρυοπαγήματα με την κατηγορία του «αυτοτραυματισμού», για να μην προκληθεί αναστάτωση στα μετόπισθεν.

Ο Στάλιν απέρριπτε τις επανειλημμένες προσφορές του Χίτλερ για ανταλλαγή τραυματιών αιχμαλώτων πολέμου, καθώς και τη γερμανική πρόταση για την άδεια λειτουργίας ταχυδρομείου αιχμαλώτων πολέμου, με τη στερεότυπη αιτιολογία: «Δεν υπάρχουν Σοβιετικοί στρατιώτες σε γερμανική αιχμαλωσία. Ο Σοβιετικός στρατιώτης μάχεται μέχρι θανάτου. Ένας Σοβιετικός στρατιώτης που παρ' όλα αυτά πιάστηκε αιχμάλωτος, έχει αποκλείσει τον εαυτό του εκτός του σοβιετικού λαού.»

164 2 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Αντικατάσταση των αρμάτων μάχης σαν επιθετικό όπλο;

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό μίλησε για στρατιωτικά ζητήματα. Ανέπτυξε, μεταξύ άλλων, το επιχείρημα ότι ακριβώς όπως η χρήση των ελεφάντων σαν επιθετικό όπλο ήταν η πλέον αποτελεσματική κατά την εποχή του Αννίβα, έτσι και σήμερα τα άρματα μάχης αποτελούν το πιο ολοκληρωμένο και σημαντικό επιθετικό όπλο ξηράς. Όπως όμως συνέβη και με τους ελέφαντες του Αννίβα, η σημασία των αρμάτων μάχης θα ξεθωριάσει μετά από αυτόν τον πόλεμο, θα παραγκωνιστεί από νέα όπλα και τελικά θα αντικατασταθεί πλήρως.

Από το 1940 έως το 1944, ο Χίτλερ πενταπλασίασε την παραγωγή αρμάτων μάχης. Συνολικά κατασκευάστηκαν: από το άρμα μάχης III (Panzerkampfwagen III) 15.350 κομμάτια, από το άρμα μάχης IV (Panzerkampfwagen IV) 8.003 κομμάτια και από το άρμα μάχης V (Panther) 5.508 κομμάτια· η ταχύτητά τους ανερχόταν σε 30 έως 46 χιλιόμετρα την ώρα· όλα, εκτός από τον υπόλοιπο οπλισμό τους, διέθεταν μακρύκαννα πυροβόλα των 7,5 εκατοστών. Μακρύκαννα κανόνια των 8,8 εκατοστών διέθεταν μόλις τα – σχεδόν άτρωτα – άρματα μάχης VI (Tige – Τίγρης), τα οποία τέθηκαν σε επιχειρησιακή χρήση από τα μέσα του 1943 (περίπου 2.000 κομμάτια μέχρι το τέλος του πολέμου)· αυτά [τα άρματα], γνωστά σαν «Königstiger» (Βασιλικός Τίγρης) αργότερα, έφεραν πυροβόλα των 10,7 και 12,7 εκατοστών και ανέπτυσσαν μέγιστες ταχύτητες έως και 60 χιλιόμετρα την ώρα. Ο Χίτλερ μελετούσε πολύ προσεκτικά ο ίδιος προσωπικά τα σχέδια των τροποποιήσεων και των νέων κατασκευών των αρμάτων μάχης και, πριν αυτά περάσουν στην παραγωγή, τα συζητούσε σε κάθε λεπτομέρεια ακόμη μία φορά με τον ιδιοφυή σχεδιαστή του Volkswagen, καθηγητή Φέρντινανντ Πόρσε (Ferdinand Porsche). Σε περιπτώσεις αμφιβολιών, ο Πόρσε έπρεπε να πετάξει μαζί με τον πιλότο του Χίτλερ, τον Χανς Μπάουρ (Hans Baur), με το «αεροπλάνο του Αρχηγού, Κόντορ» (τετρακινητήριο αεροσκάφος Focke-Wulf Fw 200 «Condor»)

προς όλες τις μεγάλες μονάδες τεθωρακισμένων του Ανατολικού Μετώπου, προκειμένου να ελέγξει τη χρηστικότητα των ιδεών του Χίτλερ στο μέτωπο και να μάθει από πρώτο χέρι τις επιθυμίες και τις εμπειρίες των πληρωμάτων των αρμάτων μάχης. Έτσι επιτεύχθηκε μια τεράστια κινητικότητα των αρμάτων μάχης, καθώς και η ιδιαίτερα επιτυχής, συνεχής καθοδήγησή τους μέσω ασυρμάτου.

Ήδη από το 1929, ο Χίτλερ είχε δημοσιεύσει στον «Illustrierter Beobachter» (Εικονογραφημένος Παρατηρητής) (τεύχος 39, σελίδα 490 κ.ε.) τις αμυντικές-πολιτικές του απόψεις για τους εξοπλισμούς των αρμάτων μάχης, και από τότε κιόλας προπαγάνδιζε την ανάπτυξη διαφόρων μοντέλων αρμάτων μάχης για τις εκάστοτε αναγκαίες πολεμικές επιχειρήσεις, δηλαδή: άρματα μάχης για την υποστήριξη του πεζικού, άρματα μάχης ενός και δύο ατόμων, άρματα μάχης πυροβολικού με μακρύκαννα πυροβόλα ή βαριά οβιδοβόλα, άρματα μάχης μεταφοράς και ανεφοδιασμού, άρματα μάχης στεγανά στο νερό και στα αέρια, αμφίβια άρματα μάχης, άρματα μάχης-φλογοβόλα, αμυντικά άρματα μάχης με οπλισμό πολυβόλων, επιθετικά άρματα μάχης με ωριαία ταχύτητα 30 έως 60 χλμ. κ.λπ.

Οι νίκες του Χίτλερ κατά τα έτη 1939-1942 σε Πολωνία, Γαλλία, Γιουγκοσλαβία, Ελλάδα, Βόρεια Αφρική και Ρωσία βασίστηκαν σε μεγάλο βαθμό στην επιχειρησιακή συνεργασία των μεγάλων σχηματισμών αρμάτων μάχης με εκείνα τα αεροσκάφη κάθετης εφόρμησης, τα οποία είχαν αναπτύξει τα εργοστάσια Γιούνκερς με την ονομασία Ju 87-Stukas. Η χρήση των αρμάτων μάχης σε μεγάλους σχηματισμούς – τα οποία επιχειρούσαν ανεξάρτητα από το πεζικό – επέτρεψε την πλήρη ανάπτυξη της μαχητικής τους ισχύος και της δύναμης πυρός τους, σε συνδυασμό με την ταχύτητά τους. Τα Στούκας (Stukas), τα οποία εφορμούσαν προς τους στόχους τους με έναν θόρυβο που προκαλούσε νευρικό σοκ (φέρνοντας μία μεγάλη και τέσσερις μικρές βόμβες), μπορούσαν ταυτόχρονα να χρησιμοποιηθούν και σαν αεροσκάφη χαμηλής πτήσης· έτσι, μετά από μια βομβαρδιστική επίθεση, στο δεύτερο πέρασμα έκαναν πλήρη «Tabula rasa» [δηλαδή: ισοπέδωναν τα πάντα] με τα πολυβόλα και τα μικρά πυροβόλα του σκάφους τους.

Ξένοι διπλωμάτες μεγάλου βελησνεκούς (Χιρόσι Οσίμα, Χιουσρέφ, Μεγάλος Μουφτής, Αντρέ Φρανσουά-Πονσέ). Διπλωματικά τεχνάσματα.

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό, με αφορμή ένα τηλεγράφημα σχετικά με την ανάκληση του Τούρκου πρεσβευτή στο Βερολίνο, Γκερεντέ[393], προκειμένου να συναντηθεί με τον Τούρκο υπουργό Εξωτερικών, αναφέρθηκε στους πανηγυρισμούς της Άγκυρας για την πτώση της Σεβαστούπολης[394].

[Είπε ότι] η πτώση της Σεβαστούπολης έκανε το μίσος των Τούρκων για τους Ρώσους να ξεσπάσει για τα καλά στην Άγκυρα. Αν ο Γκερεντέ επρόκειτο να γίνει υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας, αυτό από την πλευρά μας θα μπορούσε μόνο να γίνει δεκτό με μεγάλη ικανοποίηση.

[Το αφεντικό είπε ότι] ο Γκερεντέ δεν είναι μεν ένας διπλωμάτης του στρατιωτικού βελησνεκούς του Οσίμα, είναι όμως ένας άνθρωπος που είναι απόλυτα πεπεισμένος για την ανάγκη μιας κοινής σύμπραξης μεταξύ της Τουρκίας και της Γερμανίας.

---

393. Αντί του πρεσβευτή Χιουσρέφ Γκερεντέ (Hüsrev Gerede) ο Νουμάν Μενεμεντζίογλου (Numan Menemencioğlu) έγινε υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας από το 1942 έως το 1944.

394. Η Κριμαία, που από το 1472 ήταν τουρκική (οθωμανική), κατακτήθηκε από τη Ρωσία μόλις το 1783 και το 1784 απέκτησε την – στραμμένη εναντίον της Τουρκίας – ιδιαίτερα ισχυρή ναυτική βάση της Σεβαστούπολης.

Με τον πρεσβευτή Στρατηγό Χιρόσι Οσίμα (Hiroshi Ōshima – 大島 浩), ο Χίτλερ όχι μόνο διαπραγματευόταν ο ίδιος επανειλημμένα απευθείας, αλλά έβαζε και τους στενότερους συνεργάτες του να συσκέπτονται μαζί του άμεσα, όταν έπρεπε να ρυθμιστούν ζητήματα της γερμανοϊαπωνικής συνεργασίας χωρίς χάσιμο χρόνου. Ο Οσίμα εργαζόταν με τόσο επιτυχημένο και εχέμυθο τρόπο, που ο Χίτλερ τον παρασημοφόρησε με την ειδική βαθμίδα του «Τάγματος του Γερμανικού Αετού» – η οποία κανονικά προοριζόταν αποκλειστικά για αρχηγούς κρατών ή κυβερνήσεων – και συγκεκριμένα με τον «Χρυσό Μεγαλόσταυρο με Ξίφη».

[Το αφεντικό είπε ότι] ο Οσίμα και ο Γκερεντέ είναι αυτή τη στιγμή μάλλον οι ικανότεροι ξένοι διπλωμάτες στο Βερολίνο. Αν ο Οσίμα εμφανίζεται με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι έχει πίσω του, στις ιαπωνικές ένοπλες δυνάμεις, έναν ισχυρά συγκροτημένο οργανισμό, ο οποίος ξέρει πώς να χειρίζεται τις πολιτικές υποθέσεις πάντα με τρόπο που ανταποκρίνεται στα εθνικά συμφέροντα της Ιαπωνίας. [Το αφεντικό πρόσθεσε ότι] ο Γκερεντέ δεν μπορεί να στηριχτεί σε έναν τέτοιον, αυτόνομα ισχυρό παράγοντα ισχύος. [Το αφεντικό είπε ότι ο Γκερεντέ] έχει στην πατρίδα του μια απλώς απολιτική ένοπλη δύναμη και, ως εκ τούτου, πρέπει να προσπαθεί να επιβάλλει τα πολιτικά συμφέροντα της Τουρκίας με την ελαστικότητα ενός εύκαμπτου ξίφους.

[Το αφεντικό είπε ότι] αν ο Γκερεντέ ήταν υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας, το πρόβλημα της Μέσης] Ανατολής θα αποκτούσε για εμάς μια εντελώς νέα όψη.

Διότι και ο άλλος παίκτης σε αυτή την περιοχή, ο Μεγάλος Μουφτής, είναι ένας άνθρωπος ο οποίος, παρά το όποιο εθνικό του πάθος, αντιμετωπίζει την πολιτική σαν ζήτημα πραγματικών συμφερόντων των Αράβων και όχι σαν ζήτημα κάποιων φαντασιοπληξιών. Με τα ξανθά του μαλλιά και τα γαλανά του μάτια, [ο Μεγάλος Μουφτής] προκαλεί την εντύπωση – παρά το πρόσωπό του που έχει σουβλερή μύτη και πηγούνι – ενός ανθρώπου ανάμεσα στους προγόνους του οποίου υπήρξε παραπάνω από ένας Άριος και ο οποίος ίσως κατάγεται από το καλύτερο ρωμαϊκό αίμα.

Ο Μοχάμεντ Σαΐντ Χατζί Αμίν αλ Χουσέινι, Μεγάλος Μουφτής της Ιερουσαλήμ, αγωνίστηκε για την απελευθέρωση των αραβικών χωρών (Αιγύπτου, Συρίας, Λιβάνου, Ιράκ) από τη βρετανική και γαλλική αποικιακή κυριαρχία, καθώς και την επανεγκατάσταση των Παλαιστινίων Αράβων, που είχαν εκτοπιστεί από την Παλαιστίνη από τους Ιουδαίους, στην πατρίδα τους την Παλαιστίνη, το σημερινό Ισραήλ, η οποία τελούσε τότε υπό βρετανική επικυριαρχία. Ο Μεγάλος Μουφτής ήταν ο εγκέφαλος πίσω από το παρασκήνιο όλων των αραβικών εξεγέρσεων πριν και κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου· το 1940 εξύφανε στο Ιράκ ένα – κατευθυνόμενο από τη γερμανική μυστική υπηρεσία – πραξικόπημα αξιωματικών εναντίον της φιλοαγγλικής κυβέρνησης στη Βαγδάτη, μερίμνησε από το 1941, έχοντας σαν βάση το Βερολίνο, για τη συγκρότηση μουσουλμανικών μονάδων των SS από Αλβανούς και Βόσνιους, και οργανώσε από το 1948, με ορμητήριο το Κάιρο και τη Βηρυτό, τον αγώνα των Παλαιστινίων Αράβων εναντίον του Ισραήλ. Το 1976 υπήρχαν ήδη σχεδόν 1 δισεκατομμύριο Μουσουλμάνοι.

[Το αφεντικό είπε ότι] κατά τη διάρκεια της συζήτησης ο Μεγάλος Μουφτής

αποδείχθηκε μια εξαιρετικά έξυπνη αλεπού, ο οποίος – προκειμένου να κερδίζει χρόνο για να σκεφτεί – ζητούσε να του μεταφράζουν ορισμένα πράγματα όχι μόνο στα γαλλικά, αλλά επιπλέον και στα αραβικά, και λόγω της προφυλακτικότητάς του έφτανε συχνά στο σημείο να ζητά την άμεση καταγραφή συγκεκριμένων ζητημάτων. Όταν μιλάει, ζυγίζει κυριολεκτικά κάθε του λέξη. Στην ανώτερη ευφυΐα του, πλησιάζει σχεδόν τους Ιάπωνες.

Το τι είδους ικανοί διπλωμάτες είναι οι Ιάπωνες, το δείχνει ένα μικρό παράδειγμα, για το οποίο [το αφεντικό] είπε ότι πρέπει να ομολογήσει πως και ο ίδιος ακόμη έπεσε θύμα αυτού του τεχνάσματος. Κάποιος, κάποια στιγμή, είχε προβάλει τη θεωρία ότι οι Ιάπωνες, λόγω κάποιων διαταραχών της ισορροπίας κατά την πτήση, ήταν απολύτως ακατάλληλοι για πιλότοι αεροσκαφών. Όταν οι σημαίνοντες Ιάπωνες πολιτικοί αντελήφθησαν ότι αυτές οι σαχλαμάρες είχαν υιοθετηθεί άκριτα από τη μία χώρα μετά την άλλη λόγω της ευπιστίας των επιτελικών αξιωματικών, έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να τροφοδοτούν συνεχώς αυτή την ανοησία. Πίσω από αυτό το προκάλυμμα δημιούργησαν στη συνέχεια μια πολεμική αεροπορία, της οποίας οι επιτυχίες στο Περλ Χάρμπορ έκαναν ολόκληρο τον κόσμο να ξαφνιαστεί και να της δώσει μεγάλη προσοχή.

[Το αφεντικό είπε ότι] την παλιά πολιτική αρχή – να αφήνει κανείς ήσυχους τους εκπροσώπους ξένων δυνάμεων να εμμένουν σε μια λανθασμένη εκτίμηση της κατάστασης, η οποία [όμως] δεν είναι ανεπιθύμητη για εμάς – την εφάρμοσε και ο ίδιος με επιτυχία.

[Το αφεντικό είπε ότι] όταν μετά την ανάληψη της εξουσίας ξεκίνησε τις εργασίες επανεξοπλισμού, έπρεπε πάντα να υπολογίζει το ενδεχόμενο αντίμετρων από την πλευρά των Δυτικών Δυνάμεων. Οι ανυπόστατες φήμες περί διαφωνιών μεταξύ των SA και της Ράιχσβερ του φάνηκαν χρήσιμες σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση. [Το αφεντικό είπε ότι] ο Γάλλος πρεσβευτής Φρανσουά-Πονσέ[395], ο οποίος κατά τα άλλα δεν μπορούσε με τίποτα να ξεγελαστεί στην κατανόηση των συσχετισμών, απορρόφησε αυτή τη φήμη με τον τυπικό τρόπο ενός Γάλλου· και όσο περισσότερα του μετέφεραν γι' αυτό το θέμα, τόσο πιο έντονα ανέφερε στο Παρίσι ότι μια στρατιωτική επέμβαση της Γαλλίας ήταν περιττή, καθώς οι εντάσεις μεταξύ των SA και της Ράιχσβερ οξύνονταν ούτως ή άλλως σε μια σύγκρουση ζωής και θανάτου.

Η ανησυχία για την «ευθυγράμμιση της Ράιχσβερ» από τα SA αποτελούσε κατά τα έτη 1933/34 μόνιμο θέμα συζήτησης μεταξύ των στρατηγών και των ναυάρχων στον κοινωνικό κύκλο του πατέρα μου. Ακόμη και παρουσία μου – ήμουν τότε 21, αντίστοιχα 22 ετών – το θέμα αυτό συζητιόταν απροκάλυπτα. Κατόπιν επιθυμίας του υπουργού Άμυνας [της Ράιχσβερ] φον Μπλόμπεργκ, ο Χίντενμπουργκ προειδοποίησε γι' αυτόν τον λόγο επανειλημμένα τον Χίτλερ: «Η πολιτική είναι δική σας δουλειά. Οι ένοπλες δυνάμεις είναι δική μου. Οι ένοπλες δυνάμεις πρέπει να γίνουν ο μεγάλος εγγυητής του Ράιχ. Το να με-

---

395. Ο Αντρέ Φρανσουά-Πονσέ (André François-Poncet) ήταν πρεσβευτής της Γαλλίας στο Βερολίνο από το 1931 έως το 1938, και από το 1938 έως το 1940 στη Ρώμη. Το 1949 έγινε Ύπατος Αρμοστής της Γαλλίας για τη Δυτική Γερμανία και από το 1953 έως το 1955 πρεσβευτής της Γαλλίας στη Βόννη. Για το πνεύμα και την ετοιμολογία του κυκλοφορούσαν πολυάριθμα ανέκδοτα στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu). Το γεγονός ότι ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος δεν ξέσπασε από το 1938, με αφορμή την κρίση των Σουδητών, αποτελεί σε μεγάλο βαθμό δικό του επίτευγμα, καθώς ήξερε πώς να συγκρατεί τον Χίτλερ με έξυπνα επιχειρήματα και ανώτερη αντικειμενικότητα.

ριμνώ για αυτές, να τις διατηρώ και να τις αναπτύσσω, είναι το μεγαλύτερό μου καθήκον.» Ταυτόχρονα, ήταν σαφές σε όλους όσους γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα ότι οι διατυπώσεις του Χίντενμπουργκ στρέφονταν ξεκάθαρα εναντίον των σχεδίων του Ρεμ για έναν «λαϊκό στρατό».

Όταν στη συνέχεια εκδηλώθηκε το πραξικόπημα του Ρεμ, η κατάσταση παρουσιάστηκε στη γαλλική κυβέρνηση σαν οι Γερμανοί να είχαν αρχίσει να αλληλοεξοντώνονται όπως στον Μεσαίωνα και η Γαλλία, για άλλη μια φορά, να μπορεί να είναι ο κερδισμένος τρίτος σε βάρος της Γερμανίας. Έτσι, το πραξικόπημα του Ρεμ αποδείχθηκε τελικά εξαιρετικά ωφέλιμο και καθυστέρησε τα στρατιωτικά μέτρα της Γαλλίας, αλλά και της Αγγλίας, μέχρι που πλέον ήταν πολύ αργά για μια παρέμβαση αυτών των χωρών, λόγω της προόδου του γερμανικού επανεξοπλισμού.

Ο Χίτλερ πρόσθεσε:

Κατά τα άλλα, ωστόσο, θα ήταν ευτυχής αν ανάμεσα στους δικούς μας πρεσβευτές είχε έναν άνθρωπο του του βελγικού του Φρανσουά-Πονσέ· διότι αυτός ο Γάλλος, με το ευρύ, κοσμοπολίτικο πνεύμα του, δεν ήταν μόνο ένας ένθερμος εκπρόσωπος του ευρωπαϊκού πολιτισμού, αλλά, με τη συνδιαλλακτικότητά του και τη γενναιοδωρία του σε σοκολατάκια και παρόμοια φιλοφρονήματα, αποτελούσε και έναν διπλωμάτη που δεν έπρεπε να υποτιμηθεί στη διεθνή σκηνή. Η έκταση των γνωριμιών και των διασυνδέσεών του γίνεται φανερή από το γεγονός ότι κάποτε ζήτησε να του φέρουν ένα ολόκληρο βαγόνι τρένου με σοκολατάκια από τη Γαλλία.

165 2 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο θάνατος της Ζαν ντ' Αρκ, ένα αιώνιο δίδαγμα ;

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό αναφέρθηκε στον ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν σχετικά με κάποια βιβλία που είχε λάβει από εκείνον για έλεγχο. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον τού είχαν προκαλέσει οι συλλογές αποφθεγμάτων από τις «Επιστολές για τη Θρησκεία» και τις «Θεολογικές Διατριβές» του Μεγάλου Φρειδερίκου. Θα ήταν ένα πραγματικά πολύτιμο έργο αν αυτά τα συγγράμματα γίνονταν προσιτά σε όλους τους Γερμανούς – και ιδιαίτερα σε όλα τα ηγετικά στελέχη, με πρώτους τους ναυάρχους, τους στρατηγούς και ούτω καθεξής. Διότι από αυτά προκύπτει ότι εκείνος – το αφεντικό – δεν είναι ο μόνος που έχει «αιρετικές» σκέψεις, αλλά βρίσκεται στην καλύτερη δυνατή συντροφιά ενός από τους μεγαλύτερους Γερμανούς άνδρες.

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι, όταν μελετά κανείς βιβλία σχετικά με το θέμα του κράτους/εκκλησίας, διαπιστώνει επανειλημμένα ότι μια κυβέρνηση θυσιάζει πάρα πολύ εύκολα τα πραγματικά συμφέροντα του λαού προς όφελος κάποιων ιδεολογιών ή συμφεροντολογικών κλικών. Μόνο έτσι εξηγείται το ότι ακόμη και μια ηρωίδα της ελευθερίας όπως η Ζαν ντ' Αρκ – ο Μπέρναρντ Σω το είχε αναδείξει αυτό πολύ πιο ξεκάθαρα από τον Φρίντριχ Σίλερ – προδόθηκε από τους ισχυρούς Γάλλους συγχρόνους της και μπόρεσε να καεί στην πυρά ως μάγισσα.

Το τι πρέπει να πιστεύει κανείς σε τέτοιες περιπτώσεις για τη νομική νοοτροπία των δικαστηρίων, το δείχνει η πραγματεία του Ερνστ Χάουγκ (Ernst Haugg) σχετικά με το «Τραγούδι της Γερμανίας». Σύμφωνα με αυτήν

την πραγματεία, τα γερμανικά δικαστήρια είχαν μάλιστα καταφέρει να χαρακτηρίσουν ως «αντικρατικά» τα πατριωτικά τραγούδια ενός τόσο σημαντικού Γερμανού, όπως ο Χόφμαν φον Φάλερσλεμπεν (Hoffmann von Fallersleben)[396], καθώς οι δικαστές, πίσω από τα μικροσυμφέροντα της ηγεμονεύουσας δυναστείας που κυβερνούσε το κράτος τους, δεν έβλεπαν τα μεγάλα συμφέροντα του συνολικού γερμανικού λαού.

Όταν γνωρίζει κανείς αυτό, οφείλει να αναγνωρίσει σαν μεγάλο επίτευγμα της Μοναρχίας των Αψβούργων το ότι κράτησε ψηλά τη γερμανική ιδέα, ακόμη και κατά την περίοδο που η Αυτοκρατορία είχε διαλυθεί σε επιμέρους κρατίδια και είχε κυριολεκτικά κομματιαστεί από τα δυναστικά συμφέροντα.

Εποικισμός της Κριμαίας

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό ανέφερε ότι είχε διαβάσει ένα υπόμνημα του περιφερειάρχη Φράουενφελντ σχετικά με την επίλυση του ζητήματος του Νοτίου Τιρόλου. Ο Φράουενφελντ[397] προτείνει να μεταφερθούν οι κάτοικοι του Νοτίου Τιρόλου μαζικά στην Κριμαία και να εγκατασταθούν εκεί. Με αυτόν τον τρόπο, η παλιά εστία αντιπαράθεσης με την Ιταλία θα θαφτεί μια για πάντα.

Ο ίδιος (ο Χίτλερ) θεωρεί την πρόταση εξαιρετικά καλή. Διότι σχεδόν πουθενά αλλού πάνω στη γη δεν διατηρήθηκε καλύτερα μια εθνότητα ανά τους αιώνες απ' ό,τι στην Κριμαία. Τόσο οι Τάταροι όσο και οι Γότθοι αποτελούν ζωντανά παραδείγματα αυτού του γεγονότος. Πιστεύει επίσης ότι η Κριμαία, από κλιματική και γεωγραφική άποψη, είναι απόλυτα κατάλληλη για την εθνότητα του Νοτίου Τιρόλου. Επιπλέον – σε σύγκριση με τη σημερινή περιοχή εγκατάστασης των Νοτιοτιρολέζων – πρόκειται για μια γη όπου ρέει μέλι και γάλα.

Η μετεγκατάσταση των Νοτιοτιρολέζων στην Κριμαία δεν παρουσιάζει ιδιαίτερες δυσκολίες, ούτε σωματικές ούτε ψυχολογικές. Εξάλλου, το μόνο που θα χρειαζόταν να κάνουν είναι να κατέβουν έναν γερμανικό ποταμό, τον Δούναβη, και θα έφταναν αμέσως εκεί.

Η ώρα της ελευθερίας για την Αίγυπτο;

Μετά το δείπνο, ο επικεφαλής του γραφείου τύπου του Ράιχ, δρ. Όττο Ντίτριχ, παρέδωσε στο αφεντικό μια αναφορά, σύμφωνα με την οποία οι Άγγλοι είχαν εκδώσει μια οδηγία προς τον Τύπο με τον ακριβή τρόπο που είχε περιγράψει το αφεντικό κατά το χθεσινό μεσημεριανό γεύμα. Η ουσία αυτής της οδηγίας προς τον Τύπο ήταν πράγματι ότι η Βρετανική Αυτοκρατορία θα κλονιζόταν από μια απώλεια της Ινδίας, ενώ, αντίθετα, η εγκατάλειψη της Αιγύπτου θα έφερνε σε δύσκολη θέση όχι τόσο την Αγγλία όσο τη γερμανική ηγεσία. Διότι η Αγγλία θα μπορούσε, με ανατινάξεις σε λιμάνια και δρόμους καθώς και με την ναρκοθέτηση της διώρυγας του Σουέζ, να πλήξει καθοριστικά τις απαραίτητες γραμμές ανεφοδιασμού και συγκοινωνίας του γερμανικού Σώματος της Αφρικής (Afrika-Korps), πράγμα που σήμαινε ότι η Γερμανία είχε ουσιαστικά πέσει σε παγίδα.

---

396. Ο ποιητής και γλωσσολόγος Αύγουστος Χάινριχ Χόφμαν φον Φάλερσλεμπεν (August Heinrich Hoffmann von Fallersleben) συνέθεσε το 1841 το «Τραγούδι της Γερμανίας», τον μετέπειτα εθνικό ύμνο της χώρας. Εξαιτίας αυτού, απολύθηκε αμέσως το 1842 από τη θέση του καθηγητή στο Πανεπιστήμιο του Μπρεσλάου.

397. Ο πρώην περιφερειάρχης της Βιέννης (1930/34) Άλφρεντ Εδουάρδος Φράουενφελντ (Alfred Eduard Frauenfeld) ήταν ο Γενικός Επίτροπος του Χίτλερ για την Κριμαία. Μόνιμος αξιωματικός του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, εργάστηκε διαδοχικά σαν πολιτικός μηχανικός, τραπεζικός υπάλληλος, κεντρικός ομιλητής του Ράιχ, εκδότης εθνικοσοσιαλιστικών εφημερίδων και διευθύνων σύμβουλος του Επιμελητηρίου Θεάτρου του Ράιχ.

Αφού εξέτασε την αναφορά, το αφεντικό παρατήρησε ότι μια τόσο γρήγορη διαγραφή της Αιγύπτου από τους Άγγλους δεν θα μπορούσε, βέβαια, να την είχε προβλέψει κανείς. Κατά τα άλλα, αυτά τα ψέματα δείχνουν ότι – όταν κάποια στιγμή ο Τσόρτσιλ πεθάνει – θα πρέπει ακόμη να φροντίσουμε ώστε να μην συνεχίσει να επιβιώνει η ακλόνητη μεγαλοστομία του.

Τώρα έχει εξαιρετικά μεγάλη σημασία να αναλάβει αμέσως δράση και η δική μας προπαγάνδα, διαλαλώντας ξανά και ξανά σε όλο τον κόσμο το σύνθημα ότι πλέον έχει σημάνει η ώρα της ελευθερίας για την Αίγυπτο. Αν αυτό το σύνθημα διαδοθεί με επιδέξιο τρόπο, οι επιπτώσεις του σε άλλες χώρες που είναι υποταγμένες στη Βρετανική Αυτοκρατορία, ιδιαίτερα στην Μέση Ανατολή, θα είναι εξαιρετικά μεγάλες.

Είναι επίσης ουσιώδες να πειστεί ο Αιγύπτιος βασιλιάς να απαλλαγεί το συντομότερο δυνατό από την «κηδεμονία» των Άγγλων και να παραμείνει κάπου κρυμμένος, μέχρι την επίσημη αποκατάσταση και την εκ νέου ενθρόνισή του από εμάς. Καθήκον του υπουργείου Εξωτερικών είναι να κάνει μια κατάλληλη νύξη στον Αιγύπτιο βασιλιά. Ας ελπίσουμε όμως ότι δεν θα αποδειχθεί πολύ έξυπνος για τους κυρίους διπλωμάτες μας.

166

3 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Πλοίο και αεροπλάνο στην εποχή των αεροπορικών συγκοινωνιών ;

Όταν το αφεντικό εμφανίστηκε στο δείπνο, άκουσε τον πιλότο Χανς Μπάουρ και τον ναύαρχο Τέοντορ Κράνκε να συζητούν για την κερδοφορία των αεροπορικών συγκοινωνιών σε σύγκριση με τις θαλάσσιες. Το αφεντικό εξέφρασε την άποψη ότι η μεγαλύτερη ταχύτητα είναι ήδη εξασφαλισμένη για τις αεροπορικές συγκοινωνίες. Μια καθοριστική βελτίωση της κερδοφορίας, με τα τρέχοντα δεδομένα της αεροναυπηγικής, είναι κατά τη γνώμη του εφικτή πλέον μόνο μέσω της χρήσης αεριωθούμενων κινητήρων στα αεροσκάφη.

Ο πιλότος της της Λουφτχάνσα Χανς Μπάουρ έχαιρε μεγάλης εκτίμησης από τον Χίτλερ, καθώς όχι μόνο τον μετέφερε αεροπορικώς από τη μία εκλογική περιφέρεια στην άλλη κατά την περίοδο του πολιτικού αγώνα, αψηφώντας τις κακές καιρικές συνθήκες, αλλά και μετά το 1933 διηύθυνε υποδειγματικά το προσωπικό σμήνος αεροσκαφών του Χίτλερ, το οποίο αριθμούσε από 30 έως 60 αεροσκάφη. Στο Στρατηγείο του Αρχηγού μού επιβεβαίωσαν ότι ο Μπάουρ είχε ήδη διανύσει τότε τρία εκατομμύρια χιλιόμετρα πτήσης χωρίς κανένα ατύχημα. Στη διάρκεια της μακράς αεροπορικής του σταδιοδρομίας, αμέτρητες ηγετικές προσωπικότητες –συμπεριλαμβανομένου του Νούντσιου Πατσέλι, του μετέπειτα Πάπα Πίου ΙΒ' – υπήρξαν επιβάτες του. Τον βαθμό του υποστρατήγου της Αστυνομίας Προστασίας (Schutzpolizei) τον έλαβε επειδή το σμήνος αεροσκαφών του Χίτλερ (13 αεροσκάφη τύπου Condor, 40 Ju 52 και 7 αναγνωριστικά αεροσκάφη ή δικινητήρια αεροσκάφη μετακινήσεων Siebel) αποτελούσε ταυτόχρονα και το σμήνος για την μετακίνηση των μελών της κυβέρνησης, το οποίο είχε σαν καθήκον, υπό την αστυνομική ευθύνη ασφαλείας, να μεταφέρει αεροπορικώς τους προσκεκλημένους του Χίτλερ (μεταξύ άλλων βασιλείς, προέδρους κρατών, αρχηγούς κυβερνήσεων) πότε

εδώ και πότε εκεί.

Στην παρατήρηση του κυβερνήτη Μπάουρ[398] ότι, εκτός αυτού, ο αριθμός των επιβατών που μεταφέρονται από ένα επιβατικό αεροσκάφος θα πρέπει να αυξηθεί στους 60 έως 100, το αφεντικό δήλωσε ότι γι' αυτό δεν χρειάζεται να ανησυχεί κανείς. Ήδη οι επόμενες δεκαετίες θα μας φέρουν επιβατικά αεροσκάφη τέτοιου μεγέθους, που σε αυτά θα υπάρχει ακόμη και μπάνιο.

Παρ' όλα αυτά, παρατήρησε ο ναύαρχος Κράνκε, οι θαλάσσιες μεταφορές δεν θα έχουν να φοβηθούν κανέναν ανταγωνισμό από τα αεροπλάνα, ακόμη και με μια τόσο εξαιρετική εξέλιξή τους. Διότι τα αεροπλάνα δεν θα μπορούσαν σχεδόν ποτέ να κατασκευαστούν τόσο μεγάλα, ώστε να μεταφέρουν φορτία άνθρακα, ξυλείας και σιδήρου αντί για τα πλοία. Αυτό εξάλλου δεν είναι και απαραίτητο, ανταπάντησε ο κυβερνήτης Μπάουρ. Και ο σιδηρόδρομος, άλλωστε, άφησε στη ναυτιλία τη μεταφορά των τούβλων.

Το αφεντικό τερμάτισε τη συζήτηση με την επισήμανση ότι πρέπει να βλέπει κανείς τα πράγματα υπό το πρίσμα της εξέλιξής τους. Όπως ακριβώς το πουλί αντιπροσωπεύει ένα ανώτερο στάδιο εξέλιξης σε σύγκριση με το χελιδονόψαρο, και αυτό με τη σειρά του σε σύγκριση με το κοινό ψάρι, έτσι και το πλοίο αποτελεί ένα προστάδιο του αεροπλάνου. Στο αεροπλάνο όμως ανήκει το μέλλον.

167 4 Ιουλίου 1942
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο στρατηγός Σμουντ για τη στρατιωτική εξέλιξη στην Ανατολή

Σήμερα, γύρω στις 13:00, ο στρατηγός Ρούντολφ Σμουντ (Rudolf Schmundt), μάς έκανε μια ενημέρωση για την κατάσταση στο μέτωπο, από την οποία προέκυψε σαφώς ότι «χωρίς τη σκληρότητα του αφεντικού και τη σταθερότητα του Γερμανού στρατιώτη, το μέτωπο στην Ανατολή δεν θα είχε καταφέρει να κρατηθεί»:
α) λόγω της πρόωρης έναρξης του χειμώνα [Στρατάρχης Βίλχελμ Ρίτερ φον Λέεμπ (Wilhelm Ritter von Leeb), διοικητής της Ομάδας Στρατιών Βορρά],
β) λόγω της πλήρους εξάντλησης των στρατευμάτων της Ομάδας Στρατιών «Κέντρου» υπό τον Στρατηγό Χάιντς Γκουντέριαν (Heinz Guderian), τα οποία είχαν χρησιμοποιηθεί στο έπακρο των δυνάμεών τους για την κατάληψη της Μόσχας.

Ο Στρατηγός Χάιντς Γκουντέριαν ήταν ανώτατος διοικητής της 2ης Στρατιάς Τεθωρακισμένων, η οποία είχε κατευθυνθεί προς τη Μόσχα/Νότο, αργότερα έγινε Γενικός Επιθεωρητής των Στρατευμάτων Τεθωρακισμένων και από τον Ιούλιο του 1944 έως τον Μάρτιο του 1945 Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού υπό τον Χίτλερ. Η επίθεση κατά της Μόσχας, που ξεκίνησε στις 2 Οκτωβρίου, έφτασε στην περιοχή του Χίμκι μέχρι τα εξωτερικά προάστια της Μόσχας με τους τερματικούς σταθμούς των λεωφορείων τους. Απείχαν πλέον μόλις σχεδόν 20 χιλιόμετρα από το Κρεμλίνο. Το Πολιτικό Γραφείο εκτός από

398. Ο Μπάουρ εννοούσε «επιβατικά αεροσκάφη» του συνηθισμένου τύπου, όπως το Ju 52. Το Do X των εργοστασίων Dornier μετέφερε ήδη από το 1929 210 επιβάτες ή 52 τόνους φορτίου.

τον Στάλιν, οι κυβερνητικές υπηρεσίες, οι διπλωμάτες και πάνω από ένα εκατομμύριο πολίτες της Μόσχας εγκατέλειπαν ήδη την πόλη, όταν ο ρωσικός χειμώνας ανέκοψε τη γερμανική επίθεση – αρχικά με καταρρακτώδεις βροχές που μετέτρεψαν όλους τους δρόμους και τα μονοπάτια σε βούρκο, στη συνέχεια με χιόνι και πάγο και, τέλος, με θερμοκρασίες που άγγιζαν τους 50° υπό το μηδέν. Οι «Σιβηριανοί», κατάλληλα εξοπλισμένοι για τον χειμώνα, ανάγκασαν τα γερμανικά στρατεύματα να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους μπροστά από τη Μόσχα και το Καλίνιν, την περιοχή της Τούλα που είχαν σχεδόν καταλάβει, τις πόλεις Καλούγκα και Σταλίνογκορσκ, καθώς και να υποχωρήσουν σε μια εξαιρετικά αιματηρή αμυντική διάταξη. Οι κινητήρες των γερμανικών αρμάτων μάχης πάγωσαν, όπως και τα κλείστρα των αυτόματων όπλων. Οι λέβητες των ατμομηχανών έσπαγαν, όπως ακριβώς και οι μπαταρίες των ασυρμάτων. Και ο ανεφοδιασμός ήταν πλέον εφικτός μόνο με αεροσκάφη Junkers Ju 52 και με κάρα τύπου «πάνγιε» (μικρά, ελαφριά, ξύλινα ιππήλατα κάρα ή έλκηθρα).

Υπέρ της ευφυΐας και της πίστης των Ιαπώνων στη συμμαχία μας συνηγορεί το γεγονός ότι μας χάρισαν την είσοδό τους στον πόλεμο (επίθεση στο Περλ Χάρμπορ τον Δεκέμβριο του 1941) ακριβώς τη στιγμή που ο Ρώσος είχε πραγματοποιήσει διάφορα ρήγματα στο νότιο μέτωπο και εμείς είχαμε χάσει ξανά το Ροστόφ[399]. Οι Ιάπωνες πήραν σαν αντάλλαγμα από εμάς τη διαβεβαίωση ότι δεν θα συνάψουμε ειρήνη χωρίς αυτούς. Σε αυτούς και στον Αυτοκράτορά τους, ωστόσο, αξίζει για πάντα η ευγνωμοσύνη και ο σεβασμός του λαού μας. Η δική τους επέμβαση κατά τη διάρκεια του χειμώνα κατέστησε σήμερα εφικτή τη μεγάλης κλίμακας θερινή μας επίθεση.

Ο Αυτοκράτορας Μιτσίνο Μίγια Χιροχίτο (宮弘仁道野), ο γεννημένος το 1901 125ος Τέννο (παραδοσιακός τίτλος του Ιάπωνα αυτοκράτορα) της Ιαπωνίας, σαν αρχηγός του κράτους δεν είχε σχεδόν καμία πολιτική επιρροή στην είσοδο της Ιαπωνίας στον πόλεμο. Όμως, στις 10 Αυγούστου 1945, με αξιοθαύμαστο πολιτικό θάρρος, επέβαλε στην κυβέρνησή του την συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας, αφότου οι Αμερικανοί, με τη ρίψη δύο ατομικών βομβών, είχαν καταστρέψει στις 6 Αυγούστου 1945 τη Χιροσίμα κατά 80% (περίπου 200.000 νεκροί, 156.500 τραυματίες και αγνοούμενοι) και στις 9 Αυγούστου 1945 ολοσχερώς την πόλη-λιμάνι του Ναγκασάκι. Ο Χιροχίτο το εξέλαβε αυτό σαν ένδειξη ότι οι Αμερικανοί ήταν ανά πάσα στιγμή ικανοί, από άποψη πολεμικής τεχνολογίας, να εξοντώσουν ολόκληρο το ιαπωνικό έθνος σε περίπτωση παράτασης του πολέμου, χωρίς να υπάρχουν κατάλληλες δυνατότητες ιαπωνικής αντίστασης. Και αυτό δεν το είπε μόνο στο Συμβούλιο του Στέμματος, αλλά μέσω του ραδιοφώνου σε ολόκληρο τον ιαπωνικό λαό.

4 Ιουλίου 1942, μεσημέρι

Η συγκέντρωση προμηθειών του Γκέρινγκ και ο εφοδιασμός της Γερμανίας σε λίπη κατά τον πόλεμο

Στο μεσημεριανό γεύμα συμμετείχε ο Στρατάρχης του Ράιχ Χέρμαν Γκέρινγκ. Η ηρεμία που εκπέμπει, ο γεμάτος χιούμορ τρόπος του, η απόλυτη ανώτερό-

399. 28 Νοεμβρίου 1941

τητά του – ακόμη και στον έλεγχο της κατάστασης στο τραπέζι – εντυπωσιάζουν. Το ίδιο και η ειλικρινής, ανεπιφύλακτα πιστή στάση του. Ο Γκέμπελς τον ονόμασε κάπου «άνθρωπο με ανοιχτή και γεμάτη πίστη παιδική καρδιά».

Ο Χέρμαν Γκέρινγκ ήταν ο εντεταλμένος του Χίτλερ για το «Δεύτερο Τετραετές Σχέδιο για τη Διασφάλιση της Οικονομικής Ανεξαρτησίας της Γερμανίας» (της 9ης Σεπτεμβρίου 1936, το οποίο παρατάθηκε για τη διάρκεια του πολέμου στις 18 Οκτωβρίου 1940). Το «Τετραετές Σχέδιο» αποσκοπούσε στην επίτευξη της ανεξαρτησίας της Γερμανίας από τις εισαγωγές από το εξωτερικό όσον αφορά τα τρόφιμα και όλες εκείνες τις βιομηχανικές πρώτες ύλες, οι οποίες μπορούσαν να αντικατασταθούν με την γερμανική επιστήμη και τεχνολογία ή να εξασφαλιστούν με άλλον τρόπο. Ο Γκέρινγκ πέτυχε τη γερμανική οικονομική αυτάρκεια σε εντυπωσιακό βαθμό για «καιρό ειρήνης», αλλά για τον πόλεμο οι ρωσικές πρώτες ύλες, και ιδιαίτερα το ρωσικό πετρέλαιο, ήταν απολύτως απαραίτητες. Η εκτίμηση προς το πρόσωπο του Γκέρινγκ στο Στρατηγείο του Αρχηγού ακόμη και στα μέσα του 1942 ήταν αξιοσημείωτη. Έχασε όμως αυτή την εκτίμηση από τα τέλη του 1942, λόγω της αποτυχίας της αεράμυνάς του στο εσωτερικό, εξαιτίας της καθυστερημένης παραγωγής των αντιαεροπορικών πυραύλων [των πυραύλων εδάφους-αέρος «Wasserfall» (Καταρράκτης) και «Föhn» (Λίβας) και των πυραύλων αέρος-αέρος «Orkan» (Τυφώνας)], λόγω του πλημμελούς αεροπορικού ανεφοδιασμού των περικυκλωμένων στρατευμάτων στο Στάλινγκραντ και της καθυστερημένης ολοκλήρωσης των νεοαναπτυχθέντων καταδιωκτικών και βομβαρδιστικών αεροσκαφών [του καταδιωκτικού Messerschmitt Me 262 «Schwalbe» (Χελιδόνι), του υπερηχητικού πυραυλοκίνητου καταδιωκτικού Messerschmitt Me 163 «Komet» (Κομήτης), του πυραυλοκίνητου μαχητικού αναχαίτισης Bachem Ba 349 γνωστό με το όνομα «Natter» (Οχιά), του πρώτου αεριωθούμενου βομβαρδιστικού στον κόσμο Arado Ar 234 και του «λαϊκού καταδιωκτικού» Heinkel He 162 με έναν μόνο στροβιλοκινητήρα], καθώς και των μη επανδρωμένων, τηλεκατευθυνόμενων πυραύλων στερεού καυσίμου V1 και «Rheintochter» (Κόρη του Ρήνου). Επίσης, ο πύραυλος μεγάλου βεληνεκούς υγρών καυσίμων «Rheinbote» (Αγγελιοφόρος του Ρήνου) και ο διηπειρωτικός πύραυλος A9 με σκοπό να πλήξει τις ΗΠΑ ήταν έτοιμοι για επιχειρησιακή χρήση μόλις το 1943. Η πρώτη «επανδρωμένη» εκτόξευση πυραύλου στον κόσμο (του πυραύλου «Natter») πραγματοποιήθηκε 1η Μαρτίου 1945.

Αρχικά, η συζήτηση με τον Γενικό Γραμματέα Χέρμπερτ Μπάκε (Herbert Backe) περιστράφηκε γύρω από ζητήματα εφοδιασμού, και συγκεκριμένα γύρω από τη μεταφορά αφρικανικού φυτικού ελαίου, το οποίο εν μέρει βρίσκεται ήδη αποθηκευμένο στη Μασσαλία σαν δική μας ιδιοκτησία και εν μέρει μπορεί να ανταλλαχθεί από εμάς με βενζίνη, καθώς στη Γαλλική Βόρεια Αφρική χρησιμοποιείται σε ορισμένες περιπτώσεις σαν καύσιμο κίνησης. Στη συνέχεια, ο Γκέρινγκ διηγήθηκε πώς έκανε αποθεματοποίηση τα αποθέματα τροφίμων της Γερμανίας από όλο τον κόσμο, άλλοτε νόμιμα και άλλοτε παράνομα, και πώς κατά τη διαδικασία αυτή το δεξί του χέρι συχνά δεν έπρεπε να γνωρίζει τι έπραττε το αριστερό.

Σχετικά με τα λεγόμενα του Γκέρινγκ, το αφεντικό σχολίασε ότι ο ίδιος, δυστυ-

Τα εισοδήματα και οι κληρονόμοι του Χίτλερ

χώς, δεν ξεμπέρδευε τόσο εύκολα με τα δικά του προβλήματα. Για εκείνον, αυτό ξεκινούσε ήδη από τα οικονομικά. Αν δεν είχε τα μεγάλα έσοδα από το βιβλίο του «Ο Αγών μου» (Mein Kampf)[400], το οποίο τώρα κυκλοφορεί και στα ιαπωνικά και έχει πιθανότατα τα υψηλότερα νούμερα κυκλοφορίας στον κόσμο μετά τη Βίβλο, πώς θα μπορούσε να αντέξει οικονομικά τις δωρεές του για γκαλερί, μουσεία, για πόλεις όπως το Λιντς και ούτω καθεξής! Ούτε καν τα έξοδα του Στρατηγείου του Αρχηγού, δεν θα μπορούσε βέβαια να καλύψει, τα οποία – προκειμένου να αποφύγει τις γραφειοκρατικές αντιπαραθέσεις με το Ελεγκτικό Συνέδριο του Ράιχ – είχε αναλάβει να πληρώνει από το προσωπικό του ταμείο. Διότι ο μοναδικός του κρατικός μισθός, ο μισθός του Καγκελάριου του Ράιχ ύψους 36.000 μάρκων (RM), δεν αντιστοιχεί ούτε καν στο ένα δέκατο αυτού του ποσού. Για να τον καταλάβει κανείς σωστά: Δεν μετανιώνει καθόλου που ξοδεύει τα χρήματά του για τέτοιους σκοπούς. Διότι δεν μπορεί να πάρει τίποτα μαζί του στον τάφο. Φυσικούς κληρονόμους δεν έχει και, για να παραφράσουμε μια κουβέντα του γέρου-Φρίτση, προφανώς δεν είναι προορισμένος για να απολαμβάνει αυτόν τον κόσμο, αλλά μάλλον μόνο για να τον διαμορφώνει.

Ενάντια στα προσωπικά και στρατιωτικά καπρίτσια, καθώς και ενάντια σε απόβαση στην Αμερική

Στη συνέχεια το αφεντικό μίλησε για ιστορίες από τα θαλάσσια ταξίδια του, για τη ναυτία και άλλα παρόμοια. Επιπλέον, [διηγήθηκε] για μια αποτυχημένη βαρκάδα στον Δούναβη κοντά στο Λιντς, μια διήγηση την οποία έκλεισε με τη διαπίστωση: «Στο κάτω-κάτω, τι δουλειά είχα μέσα σε μια βάρκα!» Καθώς παλαιότερα ήταν πολύ αδύνατος, ήταν πάντα κακός κολυμβητής. Και γι' αυτό, από βαρκάδες που δεν είναι απολύτως απαραίτητες, ήταν καλύτερο να μένει μακριά.

Ούτε ίππευε, ακόμη κι αν ο Χόφμαν θα πέθαινε να τον φωτογραφίσει έστω και μια φορά πάνω σε άλογο. Άλλωστε, ένα πείραμα τέτοιου είδους θα του κόστιζε ένα σημαντικό μέρος της δημοτικότητάς του. Διότι ο λαός τον γνωρίζει μέσα σε αυτοκίνητα, θα ανεχόταν να σκαρφαλώνει πάνω σε τεθωρακισμένα οχήματα, αλλά πάνω σε άλογο – όχι!

Δεν ήταν καθόλου φίλος των θεατρικών συμπεριφορών. Το πόσο εύκολα μπορούσαν αυτές να πάνε στραβά, το δίδασκαν ξανά και ξανά οι εμπειρίες από τις στρατιωτικές παρελάσεις. Με τα άλογα, άλλωστε, πάντα κάτι συμβαίνει. Μια φορά, το άλογο του τυμπανιστή κόντεψε να αφηνιάσει, με αποτέλεσμα – καθώς εκείνος κρατιόταν με τα πόδια του απεγνωσμένα και

---

400. Με μια συνολική γερμανική κυκλοφορία περίπου δέκα εκατομμυρίων αντιτύπων και την αδειοδοτημένη μετάφρασή του σε 16 γλώσσες, ο Χίτλερ εξασφάλισε έσοδα εκατομμυρίων με το δίτομο έργο του «Ο Αγών μου» (Mein Kampf). Σε αυτά προστίθενταν, όπως μου ανέφερε κάποτε ο Σάουμπ σαν διαχειριστής των τραπεζικών λογαριασμών του Χίτλερ – καθώς εγώ ήμουν ο διαχειριστής του προσωπικού του ταμείου μετρητών –, τα ποσοστά του Χίτλερ από τα «δικαιώματα της δικής του εικόνας», τα οποία όφειλαν να του καταβάλλουν ο φωτογραφικός εκδοτικός οίκος του Χάινριχ Χόφμαν, άλλοι εκδοτικοί οίκοι εικόνων, οι κινηματογραφικές εταιρείες, τα ταχυδρομεία του Ράιχ (Reichspost) κ.λπ. Επιπλέον, είχε συνεχή έσοδα από την εφημερίδα «Λαϊκός Παρατηρητής», της οποίας είχε διατελέσει εκδότης μέχρι το 1933, από το περιοδικό «Εικονογραφημένος Παρατηρητής», όπου εργαζόταν σαν βασικός αρθρογράφος κατά την περίοδο του πολιτικού αγώνα, καθώς και από τα μερίδιά του στον εκδοτικό οίκο «Eher-Verlag», τα οποία ο γενικός διευθυντής του εκδοτικού οίκου, Μαξ Άμαν, εκκαθάριζε απευθείας μαζί του δύο φορές το χρόνο. Στην προσωπική του ζωή ο Χίτλερ ήταν, επομένως, ένας αυτοδημιούργητος εκατομμυριούχος, γεγονός που εξηγεί αρκετές πτυχές του αμερικανικού τρόπου ζωής του. Σε αυτό προστίθενταν το γεγονός ότι ο Χίτλερ, λόγω της – σχεδόν αποκλειστικά δημόσιας – διάθεσης των προσωπικών του πόρων, είχε απαλλαγεί από κάθε είδους καταβολή φόρου με ειδικό διάταγμα του υπουργού Οικονομικών του Ράιχ, ακριβώς όπως συμβαίνει, για παράδειγμα, με τον Βρετανό μονάρχη.

τελικά με επιτυχία πάνω στη σέλα – να του σκιστεί το παντελόνι από πάνω μέχρι κάτω. Αν περπατούσε με το τύμπανό του, αυτό δεν θα είχε συμβεί. Ένας αρχιμουσικός του τμήματος σωματοφυλακής των SS, που συνήθιζε να πετάει τη ράβδο του στον αέρα, ξαφνικά δεν μπόρεσε να την ξαναπιάσει, με αποτέλεσμα αυτή να κυλήσει στα πόδια των θεατών, και ούτω καθεξής.

Στη συνέχεια, ο Στρατάρχης του Ράιχ αναφέρθηκε στις μεγαλοπρεπείς στολές των παλαιότερων αυτοκρατορικών παρελάσεων, για παράδειγμα εκείνες των θωρακοφόρων, των Ουλάνων και ούτω καθεξής.

Όταν, εξαιτίας ενός τηλεγραφήματος, η κουβέντα στράφηκε στα αμερικανικά ζητήματα, το αφεντικό σχολίασε ότι οι ΗΠΑ ασκούν την πολιτική τους απλώς με τη δωροδοκία. Σταματώντας για ένα διάστημα να αγοράζουν καουτσούκ από τη Βραζιλία[401], της έδωσαν να καταλάβει με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο τη σημασία τους σαν αγοραστή καουτσούκ. Μόλις αυτό είχε το επιθυμητό αποτέλεσμα, δήλωναν τότε πρόθυμοι, με αντάλλαγμα πολιτικά οφέλη, να αγοράσουν ολόκληρη τη σοδειά καουτσούκ της Βραζιλίας.

Ο Στρατάρχης του Ράιχ το επιβεβαίωσε αυτό· [πρόσθεσε δε] ότι το γεγονός πως οι ΗΠΑ μπορούν να φτάσουν τόσο μακριά με τέτοιου είδους μαζικές δωροδοκίες οφείλεται στη φυλετική κατωτερότητα του πληθυσμού αυτών των – χαρακτηριστικά εχθρικών προς τη Γερμανία – νοτιοαμερικανικών κρατών.

Αυτή η κατωτερότητα δείχνει άλλωστε τον εαυτό της και στην συμπεριφορά τους εναντίον των Γερμανών που βρίσκονται εκεί πέρα, συμπεριφορά που προφανώς, σε όλη τους την προστυχιά, πηγάζει από το χαμηλό τους ένστικτο να κάνουν ζημιά σε μια ανώτερη ύπαρξη. Στην πραγματικότητα, θα έπρεπε κάποια στιγμή να κάνουμε απόβαση εκεί πέρα και να τρίψουμε τη γροθιά μας στη μύτη ενός τέτοιου «ποταπού λαού».

«Για όνομα του Θεού, όχι απόβαση!» σχολίασε το αφεντικό. [Είπε ότι] είναι χαρούμενος για κάθε Γερμανό στρατιώτη που μπορεί να φέρει πίσω στην πατρίδα.

168 4 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ονοματοδοσίες θωρηκτών

Κατά το δείπνο, το αφεντικό παρατήρησε ότι πρέπει να απορεί κανείς ξανά και ξανά με το πόσο προοδευτικοί ήταν ήδη στις αντιλήψεις τους άνδρες όπως ο Ούλριχ φον Χούτεν[402] και ο Γκετς φον Μπερλιχίνγκεν[403].

[Το αφεντικό είπε ότι] είναι πραγματικά κρίμα το γεγονός ότι πίσω από τον αγώνα τους δεν υπήρχε μια ισχυρή, ενιαία κοσμοθεωρία, η οποία θα μπορού-

401. Στις 28 Αυγούστου 1942 η Βραζιλία κήρυξε τον πόλεμο στη Γερμανία, αφού είχε ήδη παραχωρήσει στις ΗΠΑ ναυτικές και αεροπορικές βάσεις από τις αρχές του 1942 και συμμετείχε στο κυνήγι των γερμανικών υποβρυχίων από τον Μάιο του 1942.

402. Ο Ούλριχ φον Χούτεν (Ulrich von Hutten) ήταν Γερμανός αυτοκρατορικός ιππότης (1488 έως 1523) και υποστηρικτής της Μεταρρύθμισης. Αγωνίστηκε για μια ενιαία, ισχυρή Γερμανική Αυτοκρατορία.

403. Ο Γκετς φον Μπερλιχίνγκεν (Götz von Berlichingen) ήταν Φράγκος ιππότης (1480 έως 1562) και το 1525 ηγέτης ενός αγροτικού στρατού στον Απελευθερωτικό Πόλεμο των Αγροτών. Το 1542 πολέμησε για την Αυτοκρατορία εναντίον των Τούρκων και το 1544 για την Αυτοκρατορία εναντίον της Γαλλίας. Έμεινε ονομαστός για την τεχνητή του πρόθεση χεριού, το «σιδερένιο χέρι».

σε να τους προσδώσει την απαραίτητη πνευματική ορμή και δυναμική. Λόγω όμως της απόλυτα γερμανικής τους συνείδησης, άξιζαν να διατηρηθεί ζωντανή η μνήμη τους στον γερμανικό λαό. Γι' αυτόν τον λόγο, ο ίδιος πρότεινε μάλιστα στο μέλλον να ονομάζονται τα θωρηκτά ή άλλα μεγάλα πολεμικά πλοία προς τιμήν τους.

Ο ίδιος απέρριψε την ονοματοδοσία ενός θωρηκτού με το όνομά του, επειδή πίστευε ότι αν το πλοίο είχε ποτέ κακοτυχία, οι προληπτικοί άνθρωποι θα το θεωρούσαν κακό σημάδι για το δικό του έργο. Φανταστείτε μόνο τι θα γινόταν αν ένα θωρηκτό, ονομασμένο προς τιμήν του, χρειαζόταν να παραμείνει καθηλωμένο σε ναυπηγείο για επισκευές επί έξι μήνες ή και παραπάνω. Σκεφτείτε, για παράδειγμα, πόσο αρνητικό αντίκτυπο είχε στους Σοβιετικούς μια είδηση όπως η καταστροφή του οχυρού «Στάλιν» στη Σεβαστούπολη.

Σε ένα κράτος που είναι οικοδομημένο πάνω σε μια κοσμοθεωρία, πρέπει να είναι κανείς ιδιαίτερα προσεκτικός με τις ονοματοδοσίες θωρηκτών που παραπέμπουν στα πιο σημαντικά γεγονότα και στους φορείς του κοσμοθεωρητικού αγώνα. Τα σοβιετικά πλοία «Οκτωβριανή Επανάσταση», «Μαρά» και «Παρισινή Κομμούνα» αποτελούν μια δραματική απόδειξη αυτού. Γι' αυτόν τον λόγο είχε διατάξει να μετονομαστεί το θωρηκτό τσέπης «Deutschland» (Γερμανία), επειδή πίστευε ότι αν βυθιζόταν ένα πολεμικό πλοίο που λεγόταν «Γερμανία»[404], ο αντίκτυπος στο ηθικό του λαού θα ήταν ασύγκριτα βαρύτερος από την απώλεια οποιουδήποτε άλλου σκάφους. Για τους ίδιους ακριβώς λόγους, είχε απαγορεύσει να δοθούν τα ονόματα φορέων της εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθεωρίας σε οποιοδήποτε πολεμικό πλοίο.

Αντιθέτως, ένα θωρηκτό θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να πάρει το όνομά του από έναν άνδρα όπως ο Γκετς φον Μπερλίχινγκεν. Κι αυτό γιατί ο Γκετς φον Μπερλίχινγκεν είναι τόσο καταξιωμένος στη συνείδηση του λαού, που ακόμα κι αν ένα θωρηκτό με το όνομά του βυθιζόταν άπειρες φορές, ο κόσμος θα υποδεχόταν πάντα με την ίδια θέρμη κάθε επόμενο πλοίο που θα έπαιρνε το όνομά του.

Εμίλ Χάχα, ο σωτήρας του τσεχικού λαού

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό ανέφερε, βασιζόμενος σε ένα τηλεγράφημα, ότι η κυβέρνηση του Προτεκτοράτου της Βοημίας και Μοραβίας, μέσα από ένα τεράστιο κύμα συγκεντρώσεων σε ολόκληρη τη Βοημία και τη Μοραβία, κάλεσε τους Τσέχους σε στενότατη συνεργασία με το Μέγα Γερμανικό Ράιχ και χαρακτήρισε για το μέλλον σαν προδότη του τσεχικού έθνους όποιον μένει αμέτοχος.

Το κύμα των συγκεντρώσεων φέρεται να είναι το αποτέλεσμα μιας συνομιλίας που είχε, με την ευκαιρία της επίσημης κρατικής τελετής για τον Αντιστράτηγο Χάιντριχ (9 Ιουνίου 1942), με τον Πρόεδρο του κράτους Χάχα στην Καγκελαρία του Ράιχ. Είχε ανακοινώσει στον Χάχα και στα μέλη της τσεχικής κυβέρνησης που τον συνόδευαν, ότι δεν θα μπορούσαμε να ανεχτούμε άλλες σοβαρές παραβιάσεις των συμφερόντων του Ράιχ στο Προτεκτοράτο και ότι, αν χρειαζόταν, θα εξετάζαμε το ενδεχόμενο εκτόπισης των Τσέχων, πράγμα που δεν θα αποτελούσε πρόβλημα για εμάς, καθώς είχαμε ήδη μετεγκαταστήσει αρκετά εκατομμύρια Γερμανούς. Μόλις ανακοινώ-

404. Το φθινόπωρο του 1939, το θωρηκτό τσέπης «Deutschland» μετονομάστηκε σε «Lützow» (Λύτσοβ)

θηκε αυτό, ο Χάχα και οι συνεργάτες του κυριολεκτικά κατέρρευσαν.

Μετά από μια παύση, ρώτησαν τότε αν θα μπορούσαν – τουλάχιστον εν μέρει και με τον ανάλογο προσεκτικό τρόπο – να γνωστοποιήσουν αυτή την ανακοίνωση στον τσεχικό λαό. Καθώς ο ίδιος θεωρούσε τους Τσέχους εργατικούς και ευφυείς εργάτες και, ως εκ τούτου, η αποκατάσταση της πολιτικής ηρεμίας στον λαό τους ήταν κάτι που τον ενδιέφερε άμεσα λόγω των δύο ιδιαίτερα μεγάλων και σημαντικών γερμανικών εργοστασίων εξοπλισμού που βρίσκονταν στο Προτεκτοράτο[405], έδωσε τη συγκατάθεσή του για μια αντίστοιχη ενημερωτική εκστρατεία από την κυβέρνηση του Προτεκτοράτου.

Αν αυτή η εκστρατεία πραγματοποιήθηκε από την κυβέρνηση του Προτεκτοράτου με απολύτως ξεκάθαρη φιλογερμανική κατεύθυνση, αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στον υπουργό Επικρατείας Όττο Μάισνερ. Μετά την ακρόαση από αυτόν ο τελευταίος έκανε μάλιστα έναν μικρό περίπατο στον κήπο με τους Τσέχους κυρίους και, απαντώντας στις γεμάτες ανησυχία ερωτήσεις τους, τους διαβεβαίωσε ότι η αναφορά του – του αφεντικού – σε μια ενδεχόμενη απέλαση των Τσέχων[406] ήταν, όπως τον γνώριζε, η τελευταία του λέξη για αυτό το ζήτημα.

Αυτό έγινε τόσο καλά κατανοητό από τους Τσέχους αξιωματούχους, που προσάρμοσαν ξεκάθαρα τη μελλοντική τους πολιτική με βάση την αρχή ότι έπρεπε να παταχθούν όλες οι φιλοσοβιετικές μηχανορραφίες και οι υποστηρικτές του Μπένες και ότι στον αγώνα για τη διατήρηση της τσεχικής εθνότητας δεν επιτρεπόταν πλέον να υπάρχουν ουδέτεροι, αλλά έπρεπε να απομονωθεί και να απορριφθεί ακόμα και όποιος κρατούσε παθητική στάση – όποιος δηλαδή δεν έπαιρνε ξεκάθαρη θέση.

Προφανώς, τα μέλη της κυβέρνησης του Προτεκτοράτου ήταν ευτυχείς που μπορούσαν πλέον να δώσουν στον ίδιο τους τον λαό βάσιμους λόγους, ώστε να επιτεθούν με σφοδρότητα στους υποστηρικτές του Μπένες. Άλλωστε, σχεδόν ποτέ μέχρι τότε δεν είχαν μια τόσο ιδανική ευκαιρία να δράσουν με βάση το σύνθημα «Όποιος δεν είναι μαζί μου, είναι εναντίον μου» και να απαλλαγούν με αυτόν τον τρόπο από τους αντιπάλους τους. Εν πάση περιπτώσει, ήδη κατά τον αποχαιρετισμό του Εμίλ Χάχα και των ανδρών του, είχε σχηματίσει την εντύπωση ότι έφυγαν ανακουφισμένοι, αφού τους είχε επιτρέψει να ενημερώσουν τον λαό τους για τις συνέπειες στις οποίες είχε αναφερθεί σε περίπτωση συμπεριφοράς που θα έβλαπτε το Ράιχ.

Η πολιτική απέναντι στο Βατικανό

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό ανέλυσε το ζήτημα των διπλωματικών σχέσεων του Γερμανικού Ράιχ με το Βατικανό.

Δεν ήταν σε καμία περίπτωση της άποψης ότι, σε περίπτωση αποστρατείας ή συνταξιοδότησης του τωρινού μας εκπροσώπου στο Βατικανό, θα έπρεπε να εξετάσουμε το ενδεχόμενο πλήρωσης αυτής της θέσης του πρέσβη[407]. Διότι οι σχέσεις της Γερμανίας με το Βατικανό βασίζο-

---

405. Τα εργοστάσια Σκόντα (Škoda-Werke) στο Πλζεν (Pilsen) και τα εργοστάσια όπλων στο Μπρνο [στα γερμανικά: Brünn].

406. Ο Χίμλερ, που από τις 7 Οκτωβρίου 1939 είχε αναλάβει Επίτροπος του Ράιχ για θέματα μετακίνησης πληθυσμών, το είχε προτείνει αυτό στα σοβαρά.

407. Στην πραγματικότητα, το 1943 – όχι μόνο λόγω της αρνητικής εξέλιξης του πολέμου – στάλθηκε μάλιστα σαν νέος πρεσβευτής της Γερμανίας στο Βατικανό ο υφυπουργός του υπουργείου Εξωτερικών, ο βαρόνος Ερνστ φον Βάιτσεκερ (Ernst von Weizsäcker).

νταν στο Κονκορδάτο (της 20ής Ιουλίου 1933). Ωστόσο, το Κονκορδάτο είχε συναφθεί εκείνη την εποχή σαν συνέχεια των κονκορδάτων των επιμέρους κρατιδίων και, επομένως, με την ενσωμάτωση των κρατιδίων στο Γερμανικό Ράιχ, είχε ουσιαστικά καταστεί άκυρο. Το γεγονός ότι το Κονκορδάτο βασιζόταν στα κονκορδάτα των επιμέρους κρατιδίων δεν αποτελούσε απλώς συμπληρωματικό, αλλά θεμελιώδες στοιχείο του Κονκορδάτου. Κατά την άποψή του, επομένως, αποτελούσε μια απολύτως αυτονόητη νομική συνέπεια της κατάργησης των κυριαρχικών δικαιωμάτων των κρατιδίων – ή της μεταβίβασής τους στο Ράιχ – το γεγονός ότι οι λεγόμενες εξωτερικές σχέσεις του Βατικανού μαζί μας καθίσταντο πλέον περιττές.

Ο Νούντσιος, Αρχιεπίσκοπος Τσέζαρε Ορσενίγκο, προσπάθησε να εναρμονίσει, σε γενικές γραμμές, τα συμφέροντα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας με την εθνικοσοσιαλιστική εξέλιξη της Γερμανίας. Στις 10 Ιουλίου 1940, για παράδειγμα, ανέφερε σχετικά στον Πάπα: «Επιτρέψτε μου να σας ενημερώσω... ότι μέχρι στιγμής σχεδόν κανένας καθολικός ιερέας δεν θεώρησε απαράδεκτο ή αναγκαίο να τελέσει μια δοξολογία για τις πολλές και μεγάλες αστραπιαίες νίκες των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων (Βέρμαχτ) ή μια επιμνημόσυνη δέηση για τους πεσόντες». Και στις 13 Απριλίου 1940 έκλεισε την αναφορά του προς τον Πάπα ως εξής: «Η σχεδόν ανοιχτά εχθρική στάση του κλήρου απέναντι στη Γερμανία, η οποία βρίσκεται σε κατάσταση πολέμου... προκαλεί τη δυσαρέσκεια όχι μόνο της κυβέρνησης, αλλά σταδιακά και ολόκληρου του γερμανικού λαού, καθώς ο λαός σχεδόν στο σύνολό του είναι ενθουσιασμένος με τον Αρχηγό του... Γι' αυτόν τον λόγο φοβάμαι ότι μια μέρα θα υπάρξει μια επώδυνη αντίδραση, η οποία θα απομονώσει τον κλήρο, ακόμη και την ίδια την Εκκλησία, από τον λαό».

Λόγω του πολέμου, δεν είχε κάνει ακόμα πράξη την άποψή του. Από την άλλη πλευρά, όμως, δεν έδειξε καμία απολύτως διάθεση υποχώρησης απέναντι στις προσπάθειες του Βατικανού να επεκτείνει το Κονκορδάτο και στα νέα εδάφη του Ράιχ. Η περιοχή του Σάαρ, η Σουδητία, η Βοημία και η Μοραβία, η περιφέρεια του Ντάντσιχ-Δυτικής Πρωσίας, η περιφέρεια του Βάρτελαντ, ένα μεγάλο μέρος της Σιλεσίας, καθώς και η Αλσατία και η Λωρραίνη δεν έχουν σήμερα καμία συμβατικά ρυθμισμένη σχέση με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Επομένως, σε αυτές τις περιοχές οι εκκλησιαστικές υποθέσεις θα έπρεπε να ρυθμιστούν καθαρά σε τοπικό επίπεδο.

Επομένως, όταν ο πολυάσχολος Νούντσιος του Βατικανού απευθύνεται στο υπουργείο Εξωτερικών με σκοπό να αποκτήσει, μέσω της μεσολάβησής του, οποιαδήποτε επιρροή στα εκκλησιαστικά ζητήματα των νέων εδαφών του Ράιχ, θα πρέπει να απορρίπτεται. Θα πρέπει να του εξηγηθεί ότι, ελλείψει κάποιου ειδικού Κονκορδάτου, η ρύθμιση των εκκλησιαστικών ζητημάτων σε αυτές τις περιοχές αποτελεί αποκλειστική υπόθεση του τοπικού εκπροσώπου της κρατικής κυριαρχίας –δηλαδή του Τοποτηρητή του Ράιχ – και του τοπικά ανώτατου αρχηγού της εκκλησιαστικής ένωσης που υπάρχει στην εκάστοτε περιοχή. Κατά βάση, θα ήταν φυσικά καλύτερο αν ο Νούντσιος είχε ζητήσει αυτή την πληροφορία από τον υπουργό Χανς Χάινριχ Λάμερς. Δυστυχώς όμως, το υπουργείο Εξωτερικών, με τη συνεχή τάση του να διεκδικεί νέες αρμοδιότητες, εξαπατήθηκε και χειραγωγήθηκε από τον παπικό απεσταλμένο. Τώρα ας κοιτάξει να βρει μόνο του τρόπο να ξεμπλέξει από αυτή την ιστορία.

Κονκορδάτα για τη ρύθμιση των σχέσεων Κράτους και Εκκλησίας

Για την εξέλιξη των σχέσεων μεταξύ Κράτους και Εκκλησίας, από τη δική μας σκοπιά, είναι απολύτως ευχάριστο το γεγονός ότι σχεδόν στο μισό Ράιχ οι ρυθμίσεις μπορούν να γίνονται από τους Τοποτηρητές του Ράιχ – δηλαδή σε τοπικό επίπεδο – χωρίς τα κεντρικά δεσμά του Κονκορδάτου. Διότι οι ενιαίες ρυθμίσεις για ολόκληρο το Ράιχ θα μπορούσαν μόνο να δυσκολέψουν την ξεκαθάριση των σχέσεων Κράτους-Εκκλησίας που εμείς επιδιώκουμε, καθώς η Καθολική Εκκλησία προσπαθεί πάντα να μετατρέψει σε γενικό κανόνα το πιο αδύναμο σημείο μας – δηλαδή εκείνη τη συμφωνία στην οποία ικανοποιήθηκαν περισσότερο οι επιθυμίες της. Αυτό σημαίνει ότι, σε περίπτωση μιας ρύθμισης για όλο το Ράιχ, θα έπρεπε να συμμορφωθούμε με τον πιο αδύναμο κρίκο της αλυσίδας μας – δηλαδή με εκείνες τις περιοχές που έχουν μείνει πιο πίσω από ιδεολογική άποψη. Σε περίπτωση μιας ρύθμισης σε τοπικό επίπεδο (ανά περιφέρεια), δεν θα είχαμε αυτό το μειονέκτημα. Σε περίπτωση τοπικών ρυθμίσεων, οι περιφερειάρχες θα μπορούσαν, ανάλογα με τον βαθμό της ιδεολογικής αποδέσμευσης του πληθυσμού της περιφέρειάς τους, να προχωρούν βήμα-βήμα σύμφωνα με τις επιδιώξεις μας.

Ακόμα κι αν σε άλλες περιπτώσεις δεν εκτιμούσε ιδιαίτερα τους Αμερικανούς, σε αυτό το πλαίσιο όφειλε ωστόσο να τους επαινέσει. Οι πολιτικοί τους είχαν πράγματι θέσει το έργο της Εκκλησίας σε μια λογική βάση, καθώς της παραχώρησαν τον δικό της ζωτικό χώρο μέσα στο πλαίσιο των συνήθων δυνατοτήτων που έχουν οι ενώσεις και τα σωματεία. Δεδομένου ότι, επιπλέον, δεν πλήρωναν στην Εκκλησία ούτε δεκάρα από τα κρατικά ταμεία, ολόκληρος ο κλήρος σέρνονταν πίσω τους και έπλεκε το εγκώμιό τους.

Και λογικό ήταν! Καθώς ο παπάς ήθελε να ζήσει, αλλά δεν μάζευε και πολλά από τις εθελοντικές εισφορές, εξαρτιόταν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό από τις κρατικές επιχορηγήσεις. Από τη στιγμή όμως που δεν είχε κανένα νόμιμο δικαίωμα σε αυτές, έπρεπε να τις κερδίσει επιδεικνύοντας μια συμπεριφορά αρεστή στο Κράτος.

Αν κάποια στιγμή σταματήσουμε να πληρώνουμε ένα δισεκατομμύριο τον χρόνο στις εκκλησίες, οι παπάδες μας θα απέβαλλαν πολύ γρήγορα το θράσος τους και αντί να μας βρίζουν και να μας φέρονται με αναίδεια, θα έτρωγαν από το χέρι μας. Με σημαντικά λιγότερες παροχές θα μπορούσαμε τότε να κατευθύνουμε τον κλήρο ακριβώς όπως θέλουμε. Θα έπρεπε απλώς να προσαρμόσουμε αυτές τις παροχές ξεχωριστά στον κάθε παπά. Αν δηλαδή δώσεις σε έναν επίσκοπο ένα εκατομμύριο για τον ίδιο και τους ιερείς που υπάγονται σε αυτόν, θα τσεπώσει αμέσως τα πρώτα τριακόσιες χιλιάδες μάρκα για το προσωπικό του κομπόδεμα – διαφορετικά δεν θα ήταν πραγματικός παπάς. Με τη διανομή του υπολοίπου στους υπόλοιπους ιερείς της περιφέρειάς του, θα ξεσπούσε τότε ένας χαριτωμένος παπαδοκαβγάς, τον οποίο θα απολαμβάναμε με την ψυχή μας.

Σε ένα πράγμα όμως θα έπρεπε τότε να μείνουμε ανένδοτοι: τα αιτήματα παρέμβασης των παπάδων θα έπρεπε οπωσδήποτε και χωρίς δεύτερη κουβέντα να απορρίπτονται από το κράτος. Η αιτιολόγηση για μια τέτοια απόρριψη θα ήταν, άλλωστε, πασιφανής. Σύμφωνα με τις δικές της διδασκαλίες, λόγω της έλλειψης των πολλών πνευματικών τονωτικών μέσων (τα μυστήρια, οι προσευχές και η θεία χάρη) της Εκκλησίας, οι κοσμικές δυνά-

μεις δεν θα μπορούσαν ποτέ να επιτύχουν στην επιβολή της τάξης τόσο καλά όσο ο κλήρος. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, ένα φτωχό κρατικό ανθρωπάριο σαν κι αυτόν (τον Χίτλερ) να καταπιαστεί με ένα τόσο δύσκολο έργο, τη στιγμή που του λείπει η απαραίτητη θεία φώτιση από ψηλά;

Η απόφαση για τις χρηματικές παροχές προς τους παπάδες πρέπει, όπως και κάθε άλλη συμφωνία, να αποτελεί φυσικά αποκλειστική αρμοδιότητα των Τοποτηρητών του Ράιχ. Δεν υπάρχει λόγος να φοβάται κανείς ότι οι Τοποτηρητές του Ράιχ θα συνάψουν οποιεσδήποτε συμφωνίες με την Εκκλησία, οι οποίες θα στρέφονται κατά του Ράιχ ή θα έβλαπταν τα συμφέροντά του. Διότι, πρώτον, όλους τους περιφερειάρχες τους ελέγχουμε απόλυτα. Από την άλλη πλευρά, οι περισσότεροι Τοποτηρητές του Ράιχ είναι σήμερα κιόλας πιο σκληροί από αυτόν (τον Χίτλερ) σε αυτά τα ζητήματα.

Οι 22 Τοποτηρητές του Ράιχ (Reichsstatthalter) ήταν οι «μόνιμοι εκπρόσωποι της κυβέρνησης του Ράιχ» στα γερμανικά κρατίδια ή στις περιφέρειες του Ράιχ. Είχαν σαν καθήκον να επιβλέπουν την τήρηση των κατευθυντήριων γραμμών της κυβέρνησης του Ράιχ από όλες τις αρχές και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα πρόσωπα αυτά ταυτίζονταν με τους αρμόδιους περιφερειάρχες του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος (NSDAP). Μόνο στην περίπτωση της Βαυαρίας, η οποία αποτελούνταν από περισσότερες από μία περιφέρειες, Τοποτηρητής ήταν ο εθνικός καθοδηγητής Στρατηγός Φραντς Ρίτερ φον Επ. Και στην Πρωσία, ο ίδιος ο Χίτλερ ασκούσε τα καθήκοντα του Τοποτηρητή του Ράιχ.

Μετά το τέλος του πολέμου, το Κονκορδάτο θα τελειώσει οριστικά. Ο ίδιος θα έχει την προσωπική ευχαρίστηση να προσάψει στην εκκλησία όλες εκείνες τις περιπτώσεις στις οποίες εκείνη παραβίασε το κονκορδάτο. Αρκεί να σκεφτεί κανείς τη στενή συνεργασία της εκκλησίας με τους δολοφόνους του Χάιντριχ. Αυτοί άλλωστε δεν βρήκαν απλώς καταφύγιο σε μια εκκλησία ενός προαστίου της Πράγας, αλλά έλαβαν μάλιστα από τους κληρικούς, που ήταν σε συνεννόηση μαζί τους, τη δυνατότητα να οχυρωθούν μέσα στον χώρο του Ιερού Βήματος.

Η εξέλιξη των σχέσεων μεταξύ κράτους και εκκλησίας αποτελεί ένα διδακτικό παράδειγμα για το πώς οι απροσεξίες ενός πολιτικού άνδρα μπορούν να έχουν αντίκτυπο για αιώνες. Όταν ο Καρλομάγνος, τα Χριστούγεννα του 800, καθόταν σκυφτός και προσευχόταν στον Ναό του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη, ο Πάπας – προτού εκείνος προλάβει να σκεφτεί τις επιπτώσεις μιας τέτοιας συμβολικής πράξης – ξαφνικά: του φόρεσε ένα στέμμα στο κεφάλι[408]. Με το να επιτρέψει να συμβεί αυτό, παρέδωσε τους διαδόχους του στο έλεος μιας εξουσίας, η οποία επέφερε ένα μαρτύριο πολλών εκατοντάδων ετών στη γερμανική κρατική ηγεσία και στον γερμανικό λαό.

Καθώς σε όλες τις εποχές – επομένως και σήμερα – υπάρχουν σημαίνοντα πρόσωπα που είναι τόσο απρόσεκτα ώστε να αφήνουν άλλους να τους φορτώνουν ένα χρυσό στέμμα, δεν μπορεί κανείς να τονίσει αρκετά εμφατικά

408. Αυτή είναι η παρουσίαση στο αγαπημένο βιβλίο ιστορίας του Χίτλερ από τα μαθητικά του χρόνια, «Πορτρέτα προσωπικοτήτων από την ιστορία και τον μύθο για μια προπαρασκευαστική διδασκαλία της ιστορίας» του Όγκαστ Βίλχελμ Γκρουμπ (August Wilhelm Grube), Λειψία 1883, Μέρος ΙΙ, σελίδα 126.

τις τεράστιες επιπτώσεις μιας τέτοιας χειρονομίας, που συχνά φαίνεται σχεδόν επουσιώδης.

Κινείται στην ίδια γραμμή και αποτελεί μια ανάλογη ανοησία το να πιστεύει το Υπουργείο Εξωτερικών ότι πρέπει οπωσδήποτε να απαντά σε κάθε διακοίνωση του Βατικανού. Με το να απαντά κανείς, αναγνωρίζει ήδη στην πράξη το δικαίωμα του Βατικανού να αναμειγνύεται στις εσωτερικές υποθέσεις της Γερμανίας – έστω και στον εκκλησιαστικό τομέα – και να έρχεται σε επίσημη επικοινωνία μαζί μας.

Το τι είδους πανούργους διπλωμάτες διαθέτει η Καθολική Εκκλησία στα ηγετικά της στελέχη και το πόση προσοχή επιβάλλεται απέναντί τους, το διδάσκει άλλωστε όχι μόνο η ιστορία, αλλά και το παρόν μέσα από ένα πλήθος παραδειγμάτων. Όταν, μετά την είσοδό του στη Βιέννη, ξέσπασε κάτω από το παράθυρό του ένα τρομερό σφύριγμα και γιουχάισμα, και στη συνέχεια έμαθε ότι αυτό αφορούσε τον Καρδινάλιο Αρχιεπίσκοπο της Βιέννης Θίοντορ Ινίτζερ (Theodor Innitzer), ο οποίος βρισκόταν καθ' οδόν προς αυτόν, περίμενε να δει έναν σκυθρωπό και ιερέα γεμάτο ενοχές. Αντί γι' αυτό, εμφανίστηκε ένας άνδρας με εξαιρετική αυτοπεποίθηση στη συμπεριφορά του, ο οποίος μάλιστα του απηύθυνε τον λόγο με τόσο λαμπερό πρόσωπο, σαν να μην είχε πειράξει ποτέ ούτε τρίχα κανενός εθνικοσοσιαλιστή καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου του αυστριακού καθεστώτος.

Ο Καρδινάλιος Θίοντορ Ινίτζερ (Theodor Innitzer) (1875 έως 1955), Αρχιεπίσκοπος της Βιέννης από το 1932, συνεργάστηκε στενά πριν από την ένωση (Anschluss) με το καθεστώς των Ντολφούς-Σούσνιγκ εναντίον του Χίτλερ και του εθνικοσοσιαλιστικού του κινήματος. Αρνήθηκε μάλιστα ακόμη και να δεχτεί τον πρεσβευτή της Γερμανίας φον Πάπεν. Υπέγραψε μεν στη συνέχεια τη «Δήλωση των Αυστριακών Επισκόπων για το Δημοψήφισμα σχετικά με την Ένωση της Αυστρίας με το Γερμανικό Ράιχ» της 18ης Μαρτίου 1938, αλλά με τη βοήθεια του θεολόγου του, καθηγητή Καρλ Ράνερ, ανέπτυξε την καθολική ποιμαντική μέριμνα στην Αυστρία τόσο ολοκληρωμένα (περιλαμβάνοντας και την ποιμαντική νεολαίας) – χωρίς να υπολογίζει τις αρμοδιότητες του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και του κράτους – ώστε έγινε το πλέον ανεπιθύμητο πρόσωπο (persona ingratissima) για τους ηγέτες του NSDAP.

Γι' αυτό τονίζει για ακόμα μία φορά ότι, όταν κανείς μπαίνει σε διαδικασία διαλόγου με δαύτους, τους έχει ήδη αναγνωρίσει εκ των πραγμάτων.

Ο παπικός νούντσιος, ο οποίος στις πρωτοχρονιάτικες δεξιώσεις στο Βερολίνο εκφωνεί την προσφώνηση σαν πρύτανης του διπλωματικού σώματος, προσπαθεί συνεχώς να στρέψει τη συζήτηση στην κατάσταση των καθολικών στη Γερμανία. Ο ίδιος (ο Χίτλερ) το αποφεύγει αυτό εξαρχής, ρωτώντας με τον πιο ευγενικό και ενδιαφερόμενο τρόπο για την πάθηση του ήπατος του υψηλού προσκεκλημένου και, μόλις αυτό το θέμα εξαντληθεί, αρχίζει αμέσως να χαιρετά τους υπόλοιπους διπλωμάτες. Με το να μην δέχεται ούτε σε άλλες περιπτώσεις να μιλήσει με τον παπικό νούντσιο, και αφήνοντας τον Λάμερς να τον ξεφορτώνεται πάντα, κατάφερε να αποφύγει κάθε προσωπική επαφή με το Βατικανό.

Ο Ρόζενμπεργκ τού είχε παρουσιάσει κάποτε, κατά την περίοδο του αγώνα, ένα κύριο άρθρο στο οποίο απαντούσε στις επιθέσεις της Καθολικής Εκκλη-

σίας. Ο ίδιος τού απαγόρευσε τη δημοσίευση αυτού του άρθρου. Πάντα θεωρούσε λάθος το γεγονός ότι ο Ρόζενμπεργκ είχε μπει τότε έστω και στην παραμικρή διαδικασία συζήτησης με την Εκκλησία. Διότι ο Ρόζενμπεργκ δεν θα μπορούσε έτσι κι αλλιώς να κερδίσει τίποτα από αυτό, καθώς οι λιγότερο φανατικοί Καθολικοί ήταν ήδη από μόνοι τους εσωτερικά επικριτικοί απέναντι στις θέσεις της Εκκλησίας. Από τους πιστούς Καθολικούς, αντίθετα, όχι μόνο δεν θα έπρεπε να περιμένει καμία κατανόηση για τις «αιρετικές» του απόψεις, αλλά θα έπρεπε να είχε προβλέψει ότι η αντίπαλη προπαγάνδα θα τον «στιγμάτιζε» με επιτυχία στα μάτια τους σαν έναν άνθρωπο βαρύτατα αμαρτωλό λόγω «αδιάκριτης και περίεργης εμβάθυνσης σε ζητήματα πίστης».

Όταν εκείνος – το αφεντικό – σιωπά δημόσια για τα εκκλησιαστικά ζητήματα, αυτό δεν παρερμηνεύεται καθόλου από τις πονηρές αλεπούδες της Καθολικής Εκκλησίας. Γι' αυτόν τον λόγο, θα μπορούσε και να φανταστεί ότι ένας άνθρωπος σαν τον επίσκοπο φον Γκάλεν γνωρίζει καλά πως μετά το τέλος του πολέμου θα γίνει μαζί του ξεκαθάρισμα λογαριασμών μέχρι τελευταίας δεκάρας. Αν δεν καταφέρει να πάρει προηγουμένως μετάθεση για το Collegium Germanicum (γερμανόφωνο ιερατικό κολέγιο) στη Ρώμη, μπορεί να είναι και βέβαιος ότι σε αυτό το ξεκαθάρισμα λογαριασμών δεν θα του χαριστεί ούτε κεραία.

Ο Καρδινάλιος Κόμης Κλήμης Αύγουστος φον Γκάλεν (Clemens August Kardinal Graf von Galen), Επίσκοπος του Μύνστερ (1878 έως 1946), δεν ήταν μόνο ο εκκλησιαστικός πρωτοστάτης στον αγώνα κατά του προγράμματος ευθανασίας του Χίτλερ. Ο Χίτλερ, που το 1933 διέταξε να υψωθεί η σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό στο ψηλότερο βουνό του «Γερμανικού Ράιχ», το Τσούγκσπιτσε, και μετά την ένωση με την Αυστρία το 1938 στο ψηλότερο βουνό του «Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ», το Γκροσγκλόκνερ, και στις 21 Αυγούστου 1942 στο ψηλότερο βουνό του «Γερμανικού του Ράιχ», το Ελμπρούς (Καύκασος), έβλεπε στο πρόσωπο του φον Γκάλεν και τον υπεύθυνο για το γεγονός ότι η εφημερίδα του Βατικανού «Osservatore Romano» (Ρωμαίος Παρατηρητής), κατά την επίσκεψή του στη Ρώμη το 1938, στιγμάτισε τον αγκυλωτό σταυρό του Χίτλερ σαν «ένα σταυρό εχθρικό προς τον χριστιανικό σταυρό». Στο πρόσωπο του φον Γκάλεν έβλεπε επιπλέον τον εμπνευστή ή, αντίστοιχα, τον υποκινητή των πολυάριθμων εχθρικών προς το κόμμα εγκυκλίων, κηρυγμάτων από τον άμβωνα και επιστολών των Γερμανών Καθολικών επισκόπων.

Η συμπεριφορά αυτού του επισκόπου φον Γκάλεν θα αποτελέσει άλλωστε έναν ακόμη λόγο για την άμεση κατάργηση του κονκορδάτου μετά τον πόλεμο, την αντικατάστασή του με περιφερειακές ρυθμίσεις και την άμεση διακοπή των χρηματοδοτήσεων που είχαν διασφαλιστεί συμβατικά για την Εκκλησία. Θα είναι σίγουρα ευχαρίστηση για τους τοποτηρητές του Ράιχ να ενημερώσουν έναν επίσκοπο, που – από την οπτική γωνία του κράτους – βρίσκεται σε μια παραπλανητική πορεία, ότι η περιφέρεια του Ράιχ, λόγω προσωρινής έλλειψης χρημάτων, βρίσκεται δυστυχώς στη δυσάρεστη θέση, να διακόψει τις επιχορηγήσεις που δίνονταν μέχρι τώρα κατά περίπτωση. Καθώς η Εκκλησία, αν εξαρτάται από δωρεές, δεν πρόκειται να μαζέψει ούτε το 3% της σημερινής κρατικής επιχορήγησης, ο κάθε επίσκοπος θα σέρνεται

πίσω από τον τοποτηρητή του Ράιχ για να εξασφαλίσει χρήματα, μετά την κατάργηση του κονκορδάτου και, κατά συνέπεια, του νόμιμου τίτλου πληρωμής.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος κατέβαλλε στην καθολική και την ευαγγελική εκκλησία, από το 1938 και μετά, μισό δισεκατομμύριο μάρκα του Ράιχ (RM) και περισσότερα ετησίως από τους δημόσιους φόρους. Σε αυτά προστίθεντο 85 εκατομμύρια σε επιχορηγήσεις από τα ομόσπονδα κρατίδια και επτά εκατομμύρια σε επιχορηγήσεις από τους δήμους, καθώς και 300 εκατομμύρια μάρκα του Ράιχ (RM) σε ετήσια έσοδα από την αναγνωρισμένη από το κράτος γεωργική και δασοκομική εκκλησιαστική περιουσία (αξίας δέκα δισεκατομμυρίων RM)· επιπλέον, προστίθεντο οι δωρεές, οι κληροδοσίες και οι ορισμοί κληρονόμων, για τις οποίες το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος χορήγησε φοροαπαλλαγή. Ακόμη και τα έσοδα των εκκλησιών από τους δίσκους (εισφορές) και από συμμετοχές σε κεφάλαια και βιομηχανίες τα άφηνε ο Χίτλερ αφορολόγητα ή – στο μέτρο που αυτό δεν ήταν νομικά επιτρεπτό – τουλάχιστον με ευνοϊκό φορολογικό καθεστώς.

Καθήκον του τοποτηρητή του Ράιχ είναι, μετά τον πόλεμο, να καταστήσει σαφές ότι διαπραγματεύεται με την Εκκλησία με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως και με όλες τις άλλες τοπικές ενώσεις ή σωματεία, χωρίς να επιτρέπει καμία ανάμειξη ξένων δυνάμεων και παραγόντων. Ο νούντσιος θα μπορεί τότε να επιστρέψει ήσυχος στη Ρώμη, κι εμείς θα γλιτώσουμε τα έξοδα για μια διπλωματική αντιπροσωπεία στο Βατικανό. Μόνο το υπουργείο Εξωτερικών θα κλάψει σίγουρα για τη χαμένη θέση του πρεσβευτή.

5 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Μοναρχικοί σε Ισπανία και Γερμανία. Χίτλερ: «Δούκας»;

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος διατυπώθηκε η άποψη ότι η έντονη εμφάνιση μοναρχικών τάσεων στην Ισπανία θα μπορούσε να οφείλεται, κυρίως, στο ότι ο Φράνκο ελπίζει πως, με την επανίδρυση ενός θρόνου, θα καταφέρει να δημιουργήσει και για τον εαυτό του έναν μικρό θρόνο.

Το αφεντικό αντέκρουσε με δυναμισμό σε αυτή την άποψη. Θεωρεί τον Φράνκο σε κάθε περίπτωση τόσο έξυπνο, ώστε να γνωρίζει ότι ένας βασιλιάς θα παραμέριζε ή ακόμα και θα εξόντωνε τον ίδιο και τους άνδρες του το συντομότερο δυνατό, σαν ανθρώπους επιβαρυμένους από έναν εμφύλιο πόλεμο.

Σχεδόν κανένας άλλωστε δεν είναι τόσο απίστευτα ανόητος όσο οι βασιλιάδες. Αυτό είχε την ευκαιρία να το διαπιστώσει και ο ίδιος από μια δική του προσωπική εμπειρία. Ένας από τους παλιούς μας δυνάστες, ο Ρούπρεχτ της Βαυαρίας[409], του έστειλε έναν μεσάζοντα έναν χρόνο μετά τη νίκη και του

409. Ο διάδοχος του θρόνου Ρούπρεχτ της Βαυαρίας (1869 έως 1955), γιος του βασιλιά Λουδοβίκου Γ΄ της Βαυαρίας, ήταν στρατάρχης του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και ως εκ τούτου το όνομά του συζητιόταν το 1934 για τη διαδοχή του Χίντενμπουργκ.

διαμήνυσε μέσω αυτού ότι εκείνος, ο Αρχηγός, αναγνωρίζει σίγουρα την αναγκαιότητα να αποκατασταθεί η μοναρχία στη Γερμανία. Επιπλέον, ο μεσάζων φέρεται να δήλωσε σύμφωνα με τις οδηγίες και κατά λέξη ότι το αφεντικό δεν θα μπορούσε βέβαια να παραμείνει καγκελάριος σε αυτή τη μοναρχία, καθώς το πρόσωπό του θα στεκόταν εμπόδιο στην ενοποίηση ολόκληρου του λαού. Ωστόσο, (φέρεται ότι) θα δείξουν γενναιοδωρία απέναντί του και θα τον αποζημιώσουν διορίζοντάς τον δούκα.

Αυτός ο άνθρωπος, λοιπόν, φέρεται να ήταν τόσο απίστευτα βλάκας, ώστε να μην γνωρίζει καν ότι ακριβώς οι πρίγκιπες στην γερμανική ιστορία αποτελούσαν ανέκαθεν το στοιχείο του κατακερματισμού, και ότι προφανώς ποτέ άλλοτε δεν είχε υπάρξει μια τόσο ισχυρή ενότητα του γερμανικού λαού όσο υπό τη δική του ηγεσία. Και πίστευαν ότι θα μπορούσαν να τον δελεάσουν για να απομακρυνθεί από την ηγεσία αυτού του λαού, απλώς και μόνο επειδή ένα οποιοδήποτε ανθρωπάκι θα τον αποκαλούσε δούκα.

Το γεγονός ότι οι Σοσιαλδημοκράτες μας εξάλειψαν αυτό το στοιχείο του γερμανικού κατακερματισμού, φέρεται να τους το ξεπλήρωσε με την καταβολή της σύνταξής τους – μεταξύ άλλων και στον Ζέβερινγκ[410]. Θα σήμαινε ξεπούλημα της ιστορικής τους προσφοράς, αν θέλαμε να παραχωρήσουμε ξανά επιρροή στη «ράτσα» των Χοεντσόλερν – τώρα, για παράδειγμα, σαν αξιωματικούς στη Βέρμαχτ.

Ο Χίτλερ θεωρούσε ότι η μοναρχία στη Γερμανία είχε περάσει ανεπιστρεπτί στο παρελθόν. Γι' αυτόν τον λόγο έκανε τα πάντα, προκειμένου να αποτρέψει τα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά προνόμια καταγωγής των απογόνων των άλλοτε κυβερνώντων ηγεμονικών οίκων. Επίσης, δεν ήθελε οι Γερμανοί ανώτεροι ευγενείς να προσδώσουν νέα λάμψη στο δικαίωμά τους – να φέρουν τη νόμιμη από τις 11 Αυγούστου 1919 βάσει του Συντάγματος της Βαϊμάρης τιτλοδοσία τους σαν νέο «αστικό όνομα» – μέσω δραστηριοτήτων στο σώμα των αξιωματικών ή στη διπλωματική υπηρεσία, ανασυστήνοντας με αυτόν τον τρόπο – κατά κάποιο τρόπο από την πίσω πόρτα – μια νέα γερμανική αριστοκρατία με κληρονομικά φεουδαρχικά δικαιώματα. Η αντίθεσή του σε κάθε μορφή κληρονομικής αριστοκρατίας δεν εμπόδισε όμως τον Χίτλερ να επιτρέψει την άνοδο μεμονωμένων αριστοκρατών ακολούθων του στα ανώτατα κομματικά και κρατικά αξιώματα, προσωπικά για τους ίδιους και με βάση τις ειδικές τους υπηρεσίες. Έτσι, από την πλευρά των «Χοεντσόλερν», ο δρ Άουγκουστ Βίλχελμ, Πρίγκιπας της Πρωσίας (με το χαϊδευτικό: «Άουβι»), δόκιμος εισηγητής και συνταγματάρχης ε.α., προήχθη από τον Χίτλερ σε Αντιστράτηγο των SA (SA-Obergruppenführer), Πρώσο κρατικό σύμβουλο και βουλευτή του Ράιχσταγκ, επειδή – όπως δήλωσε ο Χίτλερ – είχε επιδείξει εξαιρετικό έργο σαν ομιλητής σε εθνικοσοσιαλιστικές συγκεντρώσεις και σαν ηγέτης των SA. Με τον ίδιο τρόπο, ο Χίτλερ προστάτευσε τον τελευταίο κυβερνώντα δούκα της Σαξονίας-Κοβούργου, δρα Κάρολο Εδουάρδο (Carl Eduard), δούκα του Κοβούργου, πρίγκιπα της Μεγάλης Βρετανίας και Ιρλανδίας. Αυτόν τον στρατηγό του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ηγέτη των Φράικορπς (Freikorps – εθελοντικά σώματα) από το 1920 έως το 1926 και ηγέτη της οργάνωσης «Στάλχελμ» (Stahlhelm – χαλύβδινα κράνη) από το

410. Ο Καρλ Ζέβερινγκ (Carl Severing) (1875 έως 1952) ήταν από το 1907 έως το 1933 σοσιαλδημοκράτης βουλευτής του Ράιχσταγκ, και από το 1920 έως το 1932 διετέλεσε επανειλημμένα υπουργός Εσωτερικών στην Πρωσία και υπουργός Εσωτερικών του Ράιχ.

1926 έως το 1933, τον διόρισε πρόεδρο του Γερμανικού Ερυθρού Σταυρού, Αντιστράτηγο του NSKK (NSKK – Nationalsozialistisches Kraftfahrkorps – Εθνικοσοσιαλιστικό Σώμα Μηχανοκίνητων), σμήναρχο και πρόεδρο της Ένωσης Γερμανικών Συνδέσμων βετεράνων του μετώπου, επειδή σαν άνθρωπος του μηχανοκίνητου αθλητισμού (αυτοκινήτου και αεροπλάνου) καθώς και σαν υποστηρικτής της Διεθνούς Ένωσης βετεράνων του μετώπου είχε αποκτήσει ένα εξαιρετικά σεβαστό όνομα παγκοσμίως.

Η νοτιοϊταλική ολιγάρκεια, ένας κίνδυνος για την εργατικότητα

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό αναφέρθηκε στην εξαιρετική ολιγάρκεια των ανθρώπων στη Νότια Ιταλία.

Σίγουρα ένα εκατομμύριο άνθρωποι ζουν εκεί από την αλιεία, τα οπωροφόρα δέντρα και τα παρόμοια, δηλαδή ζουν με τα απολύτως απαραίτητα. Οι πόλεις της Νότιας Ιταλίας, τουλάχιστον αυτές που βρίσκονται δίπλα στη θάλασσα, δεν γνωρίζουν επίσης τι θα πει λιμός, αφού η θάλασσα, εκτός από τα ψάρια, προσφέρει επίσης θαλασσινά κοχύλια, καβούρια (καβουρομάνες) – και ποιος ξέρει τι άλλο – ένα σωρό πράγματα που υπερεπαρκούν για τη διατροφή των ολιγαρκών ανθρώπων.

Σε μια τέτοια ολιγάρκεια, όμως, κρύβεται ένας μεγάλος κίνδυνος. Διότι, καθώς η πλειονότητα των ανθρώπων τείνει προς την άνεση, χάνει πάρα πολύ εύκολα τη διάθεση να κάνει οτιδήποτε, όταν βλέπει ότι μπορεί κανείς να ζήσει ακόμα και χωρίς κόπο.

Τους δέκα έως δεκαπέντε χιλιάδες κατ' επάγγελμα ανέργους, που τριγύριζαν άσκοπα στη Γερμανία κατά την ανάληψη της εξουσίας και δεν είχαν δείξει καμία απολύτως διάθεση να αναλάβουν μια τακτική εργασία ακόμη και όταν επανεκκινήθηκε η οικονομία, φέρεται ότι τους έστειλε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Διότι (φέρεται να δήλωσε ότι) είναι αδύνατον να ξεμπερδέψει κανείς με τέτοια αποβράσματα χρησιμοποιώντας τακτικά μέσα. Ο εγκλεισμός τους στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, όμως, φέρεται να λειτούργησε σε μεγάλο βαθμό αποτρεπτικά και κατ' αυτόν τον τρόπο διευκόλυνε την επανεκκίνηση της τεράστιας εργασιακής διαδικασίας, η οποία ήταν αναγκαία για λόγους επανεξοπλισμού.

Εθνική οικονομία με ή χωρίς κρατικό έλεγχο

Αν η γερμανική εθνική οικονομία κατάφερε να ανταπεξέλθει τόσο σε αυτό το πρόβλημα όσο και στα αμέτρητα άλλα προβλήματα, διασφαλίζοντας έτσι την υλοποίηση του εξοπλιστικού προγράμματος, αυτό φέρεται να οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι η διεύθυνση της εθνικής οικονομίας γινόταν όλο και περισσότερο κρατική. Μόνο έτσι ήταν δυνατό να επιβληθεί ο συνολικός εθνικός στόχος έναντι των συμφερόντων μεμονωμένων ομάδων[411].

Ακόμη και μετά τον πόλεμο δεν θα μπορούσαμε να παραιτηθούμε από έναν κρατικό έλεγχο της εθνικής οικονομίας, διότι διαφορετικά κάθε κύκλος συμφερόντων θα σκέφτονταν αποκλειστικά την ικανοποίηση των δικών του επιθυμιών. Ο κάτοικος των ακτών, για παράδειγμα, ο οποίος βλέπει τα πράγματα έτσι όπως τα βιώνει καθημερινά, θεωρεί τη διεκδίκηση εδάφους με την κατασκευή αναχωμάτων ακόμη και σήμερα σαν την τέλεια λύση. Στην πρα-

411. Το πολιτικό εργατικό δυναμικό στο Γερμανικό Ράιχ ανερχόταν συνολικά σε:
1939 – πριν από την έκρηξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου – 39,4 εκατομμύρια, εκ των οποίων 0,3 εκατομμύρια αλλοδαποί,
1944 – μετά την κήρυξη του «ολοκληρωτικού πολέμου», δηλαδή προς το τέλος του πολέμου – 35,9 εκατομμύρια, εκ των οποίων 7,5 εκατομμύρια αλλοδαποί.

γματικότητα, αυτή η μορφή ανάκτησης γης σήμερα φυσικά είναι ανοησία, αφού στα ανατολικά έχουμε επαρκή έκταση γης στη διάθεσή μας. Από την άλλη πλευρά, μια αναβάθμιση των εδαφών στο Παλαιό Ράιχ (Altreich) ακόμη και σήμερα είναι φυσικά αξιοεπιδίωκτη και δεν επιτρέπεται να παρεμποδίζεται από τα βιομηχανικά συμφέροντα. Αφού (φέρεται να) έχουμε πειστεί ότι η λάσπη του βυθού, λόγω της υψηλής περιεκτικότητάς της σε άζωτο, είναι καλύτερο λίπασμα από το χημικό λίπασμα, από το οποίο λείπει η αφθονία των βακτηρίων, πρέπει να τη μεταφέρουμε στους αγρούς – ακόμη κι αν η βιομηχανία μας διαμαρτύρεται έντονα όσο δεν παίρνει άλλο – ακόμη και με τρένα.

Η λάσπη του βυθού είναι μια λεπτόκοκκη λάσπη της Βόρειας Θάλασσας με υπολείμματα θαλάσσιων οργανισμών. Κατά τις επισκέψεις του Χίτλερ στο Βιλχελμσχάβεν, ο πατέρας μου – υποστηρικτής της «βιολογικής λίπανσης» – πήγαινε τακτικά με τον Χίτλερ στο Γέβερλαντ (μέχρι το Χορουμερζίλ), προκειμένου να του επιδείξει, μεταξύ άλλων, τα επιτεύγματα της λίπανσης με λάσπη στα αγροκτήματα των συγγενών μου (της οικογένειας Πέτερς), οι οποίοι ήταν εγκατεστημένοι εκεί από το 1593. Ο Χίτλερ ενθουσιάστηκε τόσο πολύ, που διέταξε και για το δικό του αγρόκτημα – που ήταν συνδεδεμένο με το Μπέργκχοφ – τα φρούτα, οι σαλάτες και τα λαχανικά να λιπαίνονται στο εξής αποκλειστικά «βιολογικά». Επιπλέον, διέταξε οι καλλιέργειες φρούτων, σαλάτας και λαχανικών του να μην ποτίζονται σε περιόδους ξηρασίας με νερό του δικτύου ύδρευσης, αλλά με νερό πηγής. Ακόμη και η κτηνοτροφία του κτήματός του διεξαγόταν βάσει «βιολογικών» κριτηρίων, με αποτέλεσμα το γάλα του Μπέργκχοφ να αναγνωριστεί σαν βαυαρικό προϊόν ποιότητας. Διαχειριστής του κτήματος ήταν ο γραμματέας του Χίτλερ, Μάρτιν Μπόρμαν, ο οποίος σαν εκπαιδευμένος αγρότης είχε διατελέσει μέχρι το 1927 επιθεωρητής αγροκτημάτων κοντά στο Πάρχιμ του Μεκλεμβούργου.

Επειδή ακριβώς στη μεγάλη μάζα ο καθένας σκέφτεται εγωιστικά, μια εύρυθμη λειτουργία της εθνικής οικονομίας χωρίς κρατικό έλεγχο δεν είναι δυνατή. Το ποιες επιτυχίες μπορεί να έχει ένας τέτοιος κρατικός έλεγχος της εθνικής οικονομίας το δείχνει το παράδειγμα της Δημοκρατίας της Βενετίας, καθώς η Βενετία διατήρησε σταθερή την τιμή του ψωμιού για πάνω από μισή χιλιετία. Μόνο ο Ιουδαίος, με το σύνθημα εκμετάλλευσης «ελεύθερο εμπόριο», κατάφερε να κλονίσει αυτή τη σταθερότητα της τιμής του ψωμιού.

169 5 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ψευδείς πολεμικές ειδήσεις στο εξωτερικό

Με αφορμή μερικά εντελώς ψευδή ανακοινωθέντα της Βέρμαχτ από τη Μόσχα, τα οποία είχαν δημοσιευτεί τόσο σε σουηδικές και ελβετικές εφημερίδες όσο και στον αγγλικό και αμερικανικό τύπο, το αφεντικό δήλωσε ότι αυτά τα ανακοινωθέντα της Βέρμαχτ δεν ήταν παρά μια αυθεντική ιουδαϊκή αρλούμπα. Το γεγονός ότι – αν και δεν περιείχαν καν συγκεκριμένα τοπωνύμια – μεταδίδονταν σε όλο τον κόσμο από τα ειδησεογραφικά πρακτορεία, οφειλόταν αποκλειστικά στο ότι και σε αυτά βρίσκονταν πάλι Ιουδαίοι.

Η μικροαστοποίηση των Ελβετών

Δυστυχώς, όχι μόνο στην Αγγλία και την Αμερική, αλλά και στη Στοκχόλμη και τις ελβετικές πόλεις, οι ιουδαϊκές αρλούμπες γίνονται τυφλά πιστευτές από τον πληθυσμό. Οι λόγοι για τους οποίους οι Ιουδαίοι έβρισκαν τόση ανταπόκριση με τις ρητορικές τους διαστρεβλώσεις, φέρεται να είναι ξεκάθαρα ορατοί στον ελβετικό λαό. Εκεί ο ένας επιδιώκει τα συμφέροντα που αφορούν το γάλα, ο άλλος τις τιμές των σιτηρών, ο τρίτος τις επιχειρήσεις ρολογιών και ούτω καθεξής. Ο γερο-Τέλλος[412] μόνος του δεν θα μπορούσε φυσικά, υπό αυτές τις συνθήκες, να κρατήσει ψηλά το στρατιωτικό πνεύμα. Το αποτέλεσμα αυτού είναι ότι σήμερα στην Ελβετία έχουν ξεπέσει τόσο πολύ όσον αφορά τη στρατιωτική αρετή, που ο Ελβετός αξιωματικός που παρουσιάζει αυτόν τον πόλεμο στην πραγματική του διάσταση, καθαιρείται από τον στρατιωτικό του βαθμό.

Ο Ελβετός αρχιστράτηγος από το 1939 έως το 1945, στρατηγός Ανρί Γκιζάν (Henri Guisan), κράτησε την Ελβετία έξω από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, σε μεγάλο βαθμό επειδή την ενίσχυσε στρατιωτικά σαν οχυρωματική διάταξη «σκαντζόχοιρου». Η κατάκτησή της, επομένως, θα κόστιζε σε οποιονδήποτε εισβολέα πολύτιμες μεραρχίες, άρματα μάχης και αεροπλάνα, χωρίς κανένα αντίστοιχο στρατιωτικό όφελος. Όταν στις 17 Ιουνίου 1940 το γερμανικό σώμα τεθωρακισμένων του στρατηγού Χάιντς Γκουντέριαν έφτασε στα ελβετικά σύνορα κοντά στο Πονταρλιέ, ο Χίτλερ απαγόρευσε ρητά κάθε εισβολή στην Ελβετία. Σε εμάς, στο Στρατηγείο του Αρχηγού, δήλωσε σχετικά με το πρόβλημα της «Ελβετίας» ότι αυτή η χώρα, σαν προστάτιδα δύναμη και σαν διεθνής κόμβος για διπλωματικές δραστηριότητες, κατασκοπεία, συναλλαγματικές επιχειρήσεις και την προμήθεια ελλειμματικών αγαθών (π.χ. σε εξοπλιστικά είδη και πρώτες ύλες εξοπλισμών), ήταν ασύγκριτα πιο πολύτιμη από ό,τι σαν ένα κράτος-μαριονέτα.

Η διαρκής αναγκαιότητα της στρατιωτικής αγωγής

Όσον αφορά τον γερμανικό λαό, (φέρεται να δήλωσε ότι) αποτελεί κυρίως προσφορά του NSDAP το γεγονός ότι σφυρηλάτησε ξανά στον γερμανικό λαό την πεποίθηση για την αιώνια αναγκαιότητα της στρατιωτικής αγωγής των επερχόμενων γενεών.

Αν θέλουμε να κρατήσουμε ψηλά αυτό το πνεύμα για πάντα, πρέπει να μεριμνήσουμε ώστε οι βετεράνοι του πολέμου, που διακρίθηκαν για τις ιδιαίτερες επιτυχίες τους και την εξαιρετικά ολοκληρωμένη στρατιωτική τους εμπειρία, να παραμένουν διαθέσιμοι σαν πρότυπα και δάσκαλοι για τη στρατιωτική αγωγή των επόμενων γενεών. Ακόμη και η τάξη των εφέδρων αξιωματικών πρέπει τότε, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, να τύχει προσεκτικής και ευνοϊκής μεταχείρισης. Διότι, πέρα από τη στρατιωτική εκπαίδευση του καθενός ξεχωριστά, ο θεσμός των εφέδρων αξιωματικών έχει μια τεράστια στρατιωτική αποστολή απέναντι στο σύνολο του λαού, καθώς αποτελεί έναν από τους πλέον έκδηλους φορείς του στρατιωτικού πνεύματος. Επιπλέον, το σχολείο και όλα τα άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα θα έπρεπε κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες να διατηρήσουν το ενδιαφέρον για τα στρατιωτικο-επιστημονικά ζητήματα, τα οποία χαρακτηριστικά παρέμειναν ζωντανά στον

412. Ο Γουλιέλμος Τέλλος, ο θρυλικός ήρωας της ελευθερίας των ελβετικών απελευθερωτικών αγώνων ενάντια στον Οίκο των Αψβούργων κατά τον 14ο αιώνα.

γερμανικό λαό ακόμη και κατά την περίοδο του Συστηματικού Καθεστώτος (της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης).

Ο πόλεμος σαν απόδειξη αξίας

Ο ίδιος (φέρεται να) είναι ένθερμος υποστηρικτής της πίστης ότι στον αγώνα μεταξύ των εθνών τη νίκη την κερδίζει πάντα ο καλύτερος μέσος όρος. Κατά την άποψή του, ολόκληρη η νομοτέλεια της φύσης θα ακυρωνόταν, εάν το κατώτερο επικρατούσε του ισχυρότερου.

Οι Άγγλοι φέρεται να μπόρεσαν να παίξουν το θέατρο της παγκόσμιας κυριαρχίας τους επί 300 χρόνια, μόνο και μόνο επειδή στην ευρωπαϊκή ήπειρο δεν υπήρχε τίποτα ισοδύναμο σε επίπεδο φυλής και ευφυΐας που να στραφεί εναντίον τους.

Ο Ναπολέων φέρεται να μην μπόρεσε να αποτελέσει αντίβαρο απέναντί τους, καθώς, μέσα στη μέθη της Γαλλικής Επανάστασης, δεν είχε στη διάθεσή του καμία βιώσιμη βάση για μια ευρωπαϊκή νέα τάξη πραγμάτων. Αλλά και σε κάθε άλλη περίπτωση, μετά τη διάλυση της παλιάς Γερμανικής Αυτοκρατορίας (Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας), δεν υπήρχε στην Ευρώπη κανένα κράτος που να υπερέχει του Αγγλικού σε αριθμό, αξία ή κύρος.

Βάσει της εξέλιξης της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, (φέρεται να) είναι ακράδαντα πεπεισμένος ότι, και μόνο για καθαρά βιολογικούς λόγους, θα καταφέρναμε να ξεπεράσουμε σε τέτοιο βαθμό τους Άγγλους, ώστε με 150 έως 200 εκατομμύρια Γερμανούς να γίνουμε οι απόλυτοι κυρίαρχοι της Ευρώπης.

Η κατάρρευση της Βρετανικής Αυτοκρατορίας

Μια αναβίωση του διλήμματος «Εδώ Ρώμη – Εδώ Καρχηδόνα» με τη μορφή «Εδώ Γερμανία – Εδώ Αγγλία» είναι, κατά την εκτίμησή του, αδύνατη. Διότι το αποτέλεσμα αυτού του πολέμου θα είναι ότι, σε αντίθεση με τις δικές μας δημογραφικές δυνατότητες, κάθε επιπλέον εκατομμύριο Άγγλων θα αποτελεί επιβάρυνση για το νησί. Ακόμη και μια επιστροφή των ανθρώπων της Αγγλίας, οι οποίοι κατοικούν κατά πλειοψηφία σε πόλεις, στην ύπαιθρο δεν είναι δυνατή. Διαφορετικά, θα έπρεπε πρώτα να καταστραφεί η τρέχουσα κοινωνική δομή της Αγγλίας, και αυτό θα σήμαινε τη διάλυση της εναπομένουσας αγγλικής αυτοκρατορίας. Το γεγονός ακριβώς ότι στην Αγγλία δεν προέβλεψαν εγκαίρως αυτά τα ζητήματα και δεν τα εξισορρόπησαν μέσω αντίστοιχων αναπτύξεων μέσα στην Αυτοκρατορία, δείχνει ότι η Αγγλία δεν κυβερνάται από στοχαστές, αλλά από Ιουδαίους, και ότι – όπως ακριβώς συμβαίνει με την πολιτική για την Παλαιστίνη – έτσι και κάθε άλλο πολιτικό κατασκεύασμα των Ιουδαίων υιοθετείται άκριτα από τους σημερινούς Άγγλους.

Τα Πάθη του Ομπεραμεργκάου: Εποπτική διδασκαλία για τις φυλετικές διαφορές

Αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα καθήκοντά μας να προφυλάξουμε τις μελλοντικές μας γενιές από μια παρόμοια πολιτική μοίρα με εκείνη της Γερμανίας από το 1918 έως το 1933, και γι’ αυτόν τον λόγο να κρατήσουμε ζωντανή μέσα τους την επίγνωση του ιουδαϊκού κινδύνου.

Και μόνο για αυτόν τον λόγο, οι παραστάσεις του Ομπεραμεργκάου θα έπρεπε οπωσδήποτε να διατηρηθούν.

Εννοούνται οι παγκοσμίως διάσημες παραστάσεις των Παθών, οι οποίες πρα-

γματοποιούνται στο Ομπεραμεργκάου κάθε δέκα χρόνια από το 1634, και στις οποίες περίπου 600 κάτοικοι αυτής της βαυαρικής κοινότητας αναπαριστούν την ιστορία των Παθών του Χριστού σε μια τεράστια θεατρική σκηνή. Ο πιο γνωστός σκηνοθέτης τους ήταν ο ξυλογλύπτης Γκέοργκ Γιόχαν Λανγκ (Georg Johann Lang), του οποίου το σκαλιστό έργο «Ο Άγιος Ιππότης Γεώργιος στη μάχη με τον δράκο» είχε ο Χίτλερ στη συλλογή του με ξύλινα γλυπτά.

Διότι σχεδόν ποτέ άλλοτε δεν είχε αποδοθεί τόσο παραστατικά ο ιουδαϊκός κίνδυνος με βάση το παράδειγμα της αρχαίας ρωμαϊκής αυτοκρατορίας όσο στην απεικόνιση του Πόντιου Πιλάτου σε αυτές τις παραστάσεις, καθώς αυτός εμφανίζεται σαν ένας φυλετικά και νοητικά τόσο ανώτερος Ρωμαίος, ώστε να μοιάζει με βράχο ανάμεσα στα ιουδαϊκά αποβράσματα και το συρφετό. Αναγνωρίζοντας την τεράστια σημασία αυτών των παραστάσεων για τη διαφώτιση όλων των επερχόμενων γενεών, (φέρεται να δήλωσε ότι) είναι ένας απόλυτος Χριστιανός.

Σκοπός των φυλετικών νόμων

Επειδή μόνο μια ξεκάθαρη φυλετική συνείδηση μπορεί να διασφαλίσει τη διατήρηση της φυλής μας, οι φυλετικοί μας νόμοι θα έπρεπε να στρέφονται με απόλυτη σαφήνεια ενάντια σε κάθε φυλετική μόλυνση, και όχι μόνο ενάντια σε εκείνη των Ιουδαίων. Κατά τη διαφώτιση του γερμανικού λαού σχετικά με τους φυλετικούς του νόμους, πρέπει να τονίζεται επανειλημμένα ότι οι φυλετικοί νόμοι σκοπό έχουν επίσης να προλάβουν τη μόλυνση του γερμανικού αίματος από αρμενικό ή άλλο μη άριο αίμα.

Θα έπρεπε να κάνουμε το παν προκειμένου να σταθεροποιήσουμε τη φυλετική συνείδηση του λαού μας με τον ίδιο τρόπο όπως εκείνη των Ρωμαίων κατά την εποχή της ιστορικής τους ακμής. Κάθε Ρωμαίος τότε, ασυνείδητα, ασκούσε μια θετική άμυνα ενάντια στην ανάμειξη με ξένο αίμα.

Το ίδιο φέρεται να συνέβαινε και στην Ελλάδα κατά την εποχή της ακμής της. Η αγορά της Αθήνας, σύμφωνα με τις αναφορές που έχουν διασωθεί σε εμάς, θα είχε τρανταχτεί από τα γέλια όταν ο Παύλος μίλησε για την υπόθεση των Ιουδαίων.

Αν σήμερα βρίσκουμε να έχουν διασωθεί τόσο λίγες σπουδαίες μαρτυρίες της φυλετικής συνείδησης της ρωμαϊκής και της ελληνικής εποχής της ακμής, αυτό οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι οι Ιουδαιο-χριστιανοί κατά τον 4ο αιώνα κατέστρεφαν τον ένα ναό μετά τον άλλο· εξάλλου, και η καταστροφή της Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας ήταν πράγματι ένα ιουδαιο-χριστιανικό έργο.

171 6 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Το Γερμανικό υπουργείο Εξωτερικών και οι διπλωμάτες του για οπερέτα

Το αφεντικό τόνισε ότι το υπουργείο Εξωτερικών στη Γερμανία, πριν από την εποχή του Ρίμπεντροπ, ήταν ένας πραγματικός σκουπιδότοπος της ευφυΐας.

Όποιος δεν ήταν κατάλληλος για κανένα άλλο επάγγελμα, έβρισκε εκεί κατάφύγιο, όπως ακριβώς και οι πραγματικές στρατιές Ιουδαίων. Το αποτέλεσμα αυτού ήταν οι διπλωμάτες μας να γελοιοποιούνται σχεδόν σε κάθε οπερέτα και, όταν τους φορούσαν μια στολή η οποία – όταν παρουσιάστηκε

αρχικά από άνδρες των ένοπλων SS – έδειχνε φανταστική, να μοιάζουν και οι ίδιοι σαν χαρακτήρες από οπερέτα.

Ο Ρίμπεντροπ έχει πραγματικά δίκιο όταν επιμένει σε μια ανανέωση του υπουργείου Εξωτερικών. Κάθε μέλος της διπλωματικής υπηρεσίας που δραστηριοποιείται στο εξωτερικό είναι (φέρεται να είναι) εκπρόσωπος του Γερμανικού Ράιχ. Αν κάνει κάτι λάθος ή ακόμη και μόνο αν προκαλέσει κακή εντύπωση ή κάνει χαζομάρες, αυτό βλάπτει το Ράιχ.

Ένας δικαστικός υπάλληλος, αντίθετα, μπορεί κάλλιστα να είναι τρελός και να κάνει ανάλογα λίγο-πολύ ό,τι ανοησία θέλει στην υπηρεσία, χωρίς να ιδρώνει το αυτί κανενός. Πόσο μάλλον που το Ράιχ δεν πρόκειται να υποστεί από αυτό καμία ιδιαίτερη, ανεπανόρθωτη ζημιά.

Γι' αυτό, οι καλύτεροι Γερμανοί, που έχουν αποδείξει την αξία τους επαγγελματικά και διαθέτουν επίσης ανάλογο παράστημα, πρέπει στο εξής να χρησιμοποιούνται ως διπλωμάτες.

172 6 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ο παγκόσμιος Τύπος χρηματοδοτεί τις διαμονές του Χίτλερ στο «Κάιζερχοφ»

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό διηγήθηκε ιστορίες για τις διαμονές του στο ξενοδοχείο «Κάιζερχοφ»[413] (Kaiserhof) κατά την περίοδο του πολιτικού αγώνα.

Επειδή ερχόταν πάντα με ένα πολυπληθές επιτελείο συνεργατών, (φέρεται ότι) χρειαζόταν κατά κανόνα έναν ολόκληρο όροφο και, συμπεριλαμβανομένης της διατροφής της συνοδείας του, οι λογαριασμοί του ανέρχονταν σε περίπου 10.000 μάρκα του Ράιχ (RM) την εβδομάδα. Αυτά τα έξοδα φέρεται να τα κάλυπτε κυρίως μέσω άρθρων και συνεντεύξεων για τον ξένο τύπο, τα οποία προς το τέλος της περιόδου του πολιτικού αγώνα τού πληρώνονταν συχνά προς 2.000 έως 3.000 δολάρια το καθένα.

Κατά την προώθηση αυτών των άρθρων και συνεντεύξεων στον ξένο τύπο, φέρεται όμως να είχε αρκετά συχνά προβλήματα με τον επικεφαλής του επί του ξένου Τύπου, Χάνφστενγκλ, καθώς ο τελευταίος ήταν περισσότερο επιχειρηματίας παρά πολιτικός και έβλεπε πάντα μόνο το οικονομικό όφελος. Όταν για παράδειγμα τον είχε επιφορτίσει να διοχετεύσει με τον ταχύτερο δυνατό τρόπο ένα άρθρο στον Τύπο ολόκληρου του κόσμου, (φέρεται ότι) σπατάλησε πολύτιμο χρόνο προσπαθώντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα από αυτό. Τον επισκέφθηκε τουλάχιστον τρεις φορές για να τον μεταπείσει να πουλήσει το άρθρο σε κάποιο ξένο ειδησεογραφικό πρακτορείο, και τελικά πίστεψε ότι θα μπορούσε να τον πείσει επικαλούμενος μια προσφορά αμοιβής ύψους 1.000 λιρών. Όταν στη συνέχεια του έβαλε τις φωνές γεμάτος θυμό: «Χάνφστενγκλ, μη με τρελαίνετε με τη φιλαργυρία σας! Όταν για μένα το ζητούμενο είναι να διαβαστεί το άρθρο αύριο σε ολόκληρο τον κόσμο, οι οικονομικές σκέψεις δεν έχουν την παραμικρή σημασία!», ο Χάνφστενγκλ φέρεται να απόρησε βαθύτατα για το πώς μπορούσε να αφήσει να του ξεφύγουν 1.000 λίρες.

---

413. Κατά τη διάρκεια των διαμονών του στο Βερολίνο, ο Χίτλερ προτιμούσε το ξενοδοχείο «Κάιζερχοφ» (Kaiserhof), επειδή βρισκόταν απέναντι από την Καγκελαρία του Γερμανικού Ράιχ.

Μέσα στην απληστία του για χρήμα και στη φιλοχρηματία του, ο Χάνφστενγκλ φέρεται να ήταν ανυπόφορος.

Μια φορά, σε ένα χωριάτικο καπηλειό, φέρεται να ρεζίλεψε ολόκληρη την παρέα, επειδή προκάλεσε τεράστιο καυγά για την τιμή μιας σούπας, την οποία μάλιστα δεν επρόκειτο να πληρώσει ο ίδιος. Και μάλιστα, η τιμή της σούπας ανερχόταν σε μόλις 30 πφένιχ. Χαρακτηριστικό για τον ίδιο φέρεται επίσης να ήταν το γεγονός ότι, σαν μεγάλος λάτρης των λαχανικών, για λόγους οικονομίας δεν παρήγγειλε ποτέ ο ίδιος μια πιατέλα λαχανικών, αλλά στη συνέχεια παραμόνευε πάντα σε ολόκληρο το τραπέζι για να δει μήπως κάποιος από τους υπόλοιπους κυρίους της συνοδείας θα άφηνε αυτό ή εκείνο το λαχανικό. Με τα λόγια: «Τα λαχανικά είναι ό,τι πιο υγιεινό υπάρχει!», φέρεται στη συνέχεια να μάζευε τα υπολείμματα των λαχανικών από όλα τα πιάτα σέρνοντάς τα με το πιρούνι στο πιάτο του. Με παρόμοιο τρόπο κατάφερνε να εξασφαλίζει τα βράδια και τυρί από όλους, με την παρατήρηση ότι το τυρί είναι πράγματι τόσο θρεπτικό! Όταν κάποτε του ανέθεσε, για ένα ταξίδι που κανονίστηκε ξαφνικά, να προμηθευτεί ψωμί για όλους τους συνεργάτες, (φέρεται ότι) αγόρασε όχι λιγότερες από δύο στρατιωτικές τσάντες γεμάτες με σάντουιτς με τυρί και στη συνέχεια, επειδή οι περισσότεροι κύριοι – όπως γνώριζε ακριβώς – δεν έτρωγαν τυρί, τις κουβάλησε στο σπίτι του με τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση.

Ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν επιβεβαίωσε την εξιστόρηση του αφεντικού με πρόσθετες χιουμοριστικές ιστορίες. Μια παρατήρηση του στρατηγού Καρλ Μπόντενσατς (Karl Bodenschatz), η οποία κατέληγε στο ότι ο Χάνφστενγκλ – σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του Στρατάρχη του Ράιχ – είχε αποκαλυφθεί σαν φιλάργυρος ακόμη και κατά τις εμφανίσεις του στη Ζυρίχη και το Λονδίνο, τερμάτισε τη συζήτηση γύρω από αυτό το θέμα.

Οι σαρκασμοί του Χίτλερ απέναντι στον πρώην επικεφαλής του επί του ξένου Τύπου, δρα Ερνστ Χάνφστενγκλ (αποκαλούμενο «Πούτσι» Χάνφστενγκλ), σκοπό είχαν φυσικά μόνο να συγκαλύψουν τις ουσιαστικές διαφωνίες που είχαν οδηγήσει στη ρήξη μεταξύ των δύο ανδρών. Σαν μισός Αμερικανός, διακεκριμένος φοιτητής του Χάρβαρντ και συμφοιτητής του προέδρου των ΗΠΑ, Φραγκλίνου Ντ. Ρούσβελτ, ο Χάνφστενγκλ προειδοποιούσε συνεχώς από το 1933 και μετά ενάντια σε μια εσφαλμένη εκτίμηση των ΗΠΑ με το τεράστιο δυναμικό τους σε ανθρώπους, τρόφιμα και βιομηχανία. Τάχθηκε υπέρ του να αποσταλεί στις ΗΠΑ σαν πρεσβευτής ο καλύτερος Γερμανός διπλωμάτης, αντί του πρώην προέδρου της Κεντρικής Τράπεζας του Ράιχ, Χανς Λούθερ (Hans Luther). Υποστήριζε μια εξανθρωπισμένη μεταχείριση των Ιουδαίων από τους Εθνικοσοσιαλιστές και συνιστούσε να υποβάλλονται τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης σε τακτικό έλεγχο ρουτίνας από τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό της Γενεύης. Προς εξοργισμό του Χίτλερ, μετανάστευσε το 1938 στην Ελβετία, από εκεί στο Λονδίνο και από εκεί, μέσω Καναδά, στις ΗΠΑ. Οι ιστορίες για την υποτιθέμενη «φιλαργυρία» του Χάνφστενγκλ είχαν διαδοθεί αρχικά από τον Γκέμπελς, προκειμένου να τον εκθέσει ανεπανόρθωτα στα μάτια του Χίτλερ και του Τύπου σαν επικεφαλής του ξένου Τύπου, και με αυτόν τον τρόπο να πάρει ο ίδιος στα χέρια του τις αρμοδιότητες του Χάνφστενγκλ. Ο Χάνφστενγκλ, αντιθέτως, είχε προτείνει στον Χίτλερ το 1922/23 να τον στείλει στις ΗΠΑ με δικά του έξοδα, καθώς πίστευε ότι ένας Γερμανός πολιτικός και αντικομμουνιστής, που ήθελε να ανα-

μορφώσει την Ευρώπη, όφειλε να γνωρίσει από προσωπική εμπειρία τον σημαντικότερο δυτικό βιομηχανικό και αγροτικό κράτος του κόσμου – τις ΗΠΑ. Έλαβε τότε μια εξίσου διφορούμενη, δηλαδή στην πράξη αρνητική απάντηση από τον Χίτλερ, όπως ακριβώς και τον Απρίλιο του 1932, όταν προσπάθησε, κατά τη διάρκεια μιας παραμονής του Τσόρτσιλ στο Μόναχο, να τον φέρει σε επαφή μαζί του στο ξενοδοχείο «Κοντινένταλ». Ο Τσόρτσιλ δεν ξέχασε ποτέ εκείνη την τότε απόρριψη από τον Χίτλερ, ιδίως επειδή είχε προετοιμαστεί μεθοδικά από καιρό από τον γιο του, Ράντολφ Τσόρτσιλ (Randolph Churchill), και από τον Χάνφστενγκλ. Σε μεταγενέστερες προσπάθειες του Ρίμπεντροπ για να κανονίσει μια συνάντηση μεταξύ του Τσόρτσιλ και του Χίτλερ απάντησε με απόλυτη άρνηση.

Το Συνέδριο του Κόμματος στη Νυρεμβέργη

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό εξήγησε ότι ο ίδιος και η συνοδεία του όχι μόνο είχαν γνωρίσει ολόκληρο το Ράιχ μέσα από τις προεκλογικές περιοδείες, αλλά ότι επιπλέον τούς είχαν γίνει προσφιλή τόσο η ανατολή και η δύση όσο και ο βορράς και ο νότος του Ράιχ.

Κατά τη διάρκεια των προεκλογικών και προπαγανδιστικών του ταξιδιών την περίοδο του πολιτικού αγώνα, ο Χίτλερ διήνυσε με αεροπλάνο δυόμισι φορές την απόσταση της περιφέρειας της Γης και με αυτοκίνητο σχεδόν τρεισήμισι φορές την απόσταση από τη Γη στη Σελήνη, δηλαδή περίπου 100.000 χλμ. με αεροπλάνο και 1,2474 εκατομμύρια χλμ. με αυτοκίνητο.

Επειδή για τα γεύματα ήταν ως επί το πλείστον προσκεκλημένος σε οικογένειες, έρχονταν κοντά σε ανθρώπους από όλο το Ράιχ. Πόσο συχνά φέρεται να χαιρόταν όταν, στις οικογένειες όπου φιλοξενούνταν, είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι ο πατέρας ήταν στην πολιτική ηγεσία, η μητέρα στην Οργάνωση Γυναικών, ο γιος στη Νεολαία Χίτλερ, η κόρη στον «Σύνδεσμο Γερμανίδων Κορασίδων» (BDM) και ο αδελφός στα Τμήματα Καταιγίδων (SA). Λόγω του ότι μια φορά τον χρόνο συναντιούνταν όλοι στο Κομματικό Συνέδριο στη Νυρεμβέργη, αυτή η ημέρα αποτελούσε πάντα, τόσο σε μικρή όσο και σε μεγάλη κλίμακα, μια πραγματική οικογενειακή γιορτή. Ακόμα και σε μεγάλη κλίμακα, καθώς το κόμμα κατά την περίοδο του πολιτικού αγώνα – μέσα από τα αναρίθμητα ταξίδια των ομιλητών μας και των ηγετικών στελεχών του κόμματος, μέσα από τις κοινές δράσεις, τα αγωνιστικά συνθήματα και ούτω καθεξής – είχε σφυρηλατηθεί σε μια μοναδική, μεγάλη οικογένεια, η οποία έδινε το ραντεβού της στο Συνέδριο του Κόμματος.

Το Συνέδριο του Κόμματος, όμως, δεν αποτελούσε μόνο ένα εντελώς πρωτοφανές γεγονός στη ζωή του NSDAP, αλλά είχε επιτελέσει και από πολλές απόψεις, πολύτιμο έργο προετοιμασίας για τον πόλεμο. Σε κάθε Συνέδριο του Κόμματος έπρεπε να δρομολογηθούν τουλάχιστον τέσσερις χιλιάδες τρένα. Καθώς τα τρένα σε αυτή την περίσταση είχαν σχηματίσει ουρές μέχρι το Χάλλε και το Μόναχο, ο σιδηρόδρομος αποκόμισε μέσω των Συνεδρίων του Κόμματος εμπειρίες που δεν πρέπει να υποτιμηθούν στον τομέα των πολεμικών μεταφορών.

Ακόμη και για το μέλλον, η σημασία του Κομματικού Συνεδρίου του Ράιχ θα πρέπει να διατηρηθεί. Για τον λόγο αυτόν, είχε δώσει εντολή η επέκταση των εγκαταστάσεων του κόμματος στη Νυρεμβέργη να σχεδιαστεί εξαρχής με τέ-

τοιο τρόπο, ώστε στο μέλλον, αντί για 1,5 εκατομμύριο που ίσχυε μέχρι τώρα, τουλάχιστον 2 εκατομμύρια άνθρωποι να έρχονται στη Νυρεμβέργη σε αυτή την περίσταση. Το γερμανικό στάδιο, το οποίο απέκτησε η Νυρεμβέργη και το οποίο απεικονίζεται με εξαιρετικό τρόπο σε δύο πίνακες του Χιρτ (του ζωγράφου Όττο Α. Χιρτ από το Μόναχο), χωράει τουλάχιστον 400.000 ανθρώπους και έχει έτσι διαστάσεις που ο κόσμος δεν έχει ξαναδεί.

Γι' αυτόν τον λόγο, ο Χίτλερ ήθελε η σκηνοθέτιδα Λένι Ρίφενσταλ – η οποία είχε αποκτήσει διεθνή φήμη μέσα από τις ορεινές ταινίες της, «Το ιερό βουνό» (Der heilige Berg) (βουβή ορειβατική ταινία του 1926), «Η λευκή κόλαση του Πιζ Παλού» (Die weiße Hölle vom Piz Palü) (βουβή ταινία του 1929), «Το γαλάζιο φως» (Das blaue Licht, 1932) – να γυρίσει μια ταινία ντοκιμαντέρ για το συνέδριο του κόμματος του Ράιχ το 1934. Η Λένι Ρίφενσταλ αρχικά αρνήθηκε. Μόνο όταν ο Χίτλερ της παραχώρησε το δικαίωμα να δημιουργήσει την ταινία με τη δική της ιδιωτική εταιρεία – χωρίς καμία απολύτως παρέμβαση από το κόμμα ή από τον ίδιο – συμφώνησε. Όπως ήταν φυσικό, αυτή η εγγύηση ανεξαρτησίας τής κόστισε την έχθρα του δρ. Γκέμπελς. Παρόλα αυτά, η ταινία – που μετά το συνέδριο του κόμματος το 1934 πήρε το όνομα «Ο Θρίαμβος της Θέλησης» – σημείωσε τεράστια επιτυχία και κέρδισε μάλιστα το χρυσό μετάλλιο στη Διεθνή Έκθεση του Παρισιού το 1937· ο Χίτλερ λάτρευε και θαύμαζε τη Λένι Ρίφενσταλ, με τον ενθουσιασμό πολλών συγχρόνων του, σαν μια απολύτως κορυφαία δημιουργό του κινηματογράφου. Ακόμη και η διμερής ταινία της για τη 11η Ολυμπιάδα του Βερολίνου το 1936 σημείωσε παγκόσμια επιτυχία. Ο Χίτλερ λυπόταν μόνο για το γεγονός – όπως ανέφερε ο ίδιος κατά τη διάρκεια ενός γεύματος στις 6 Νοεμβρίου 1941 – ότι η καλλιτέχνιδα έπαιρνε την εκάστοτε αποστολή της υπερβολικά σοβαρά και γι' αυτόν τον λόγο, μετά την ολοκλήρωση της εργασίας της, έπρεπε κάθε φορά να κάνει μια παύση μερικών μηνών λόγω ολοκληρωτικής εξάντλησης. Οι προσωπικές ερωτικές σχέσεις που της καταλογίζονταν με τον Χίτλερ ήταν φήμες, οι οποίες στερούνταν οποιασδήποτε βάσης. Γεννημένη στο Βερολίνο, η Λένι Ρίφενσταλ είχε ανελιχθεί με τις δικές της δυνάμεις από καλλιτεχνική χορεύτρια και φοιτήτρια ζωγραφικής σε μια παγκοσμίου φήμης σκηνοθέτιδα του κινηματογράφου. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, παντρεύτηκε τον Πέτερ Γιάκομπ (Peter Jacob), σκηνοθέτη του κινηματογράφου και κάτοχο του Σταυρού των Ιπποτών για τη μάχη του Νάρβικ.

173 7 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Πολιτισμοί στην εξάρτησή τους από το κλίμα, το δάσος και τη διαχείριση των υδάτων

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό ανέφερε ότι στις ανασκαφές οικισμών των προγόνων μας από τους προχριστιανικούς χρόνους γίνεται πάντα πάρα πολύς σαματάς. Δεν του άρεσε καθόλου αυτό.

Την ίδια εποχή που οι πρόγονοί μας κατασκεύαζαν τις πέτρινες σκάφες (γούρνες) και τα πήλινα κανάτια, για τα οποία οι ερευνητές του προϊστορικού μας παρελθόντος κάνουν τόσο μεγάλο σαματά, στην Ελλάδα χτιζόταν μια Ακρόπολη.

Ακόμη και με τους λεπτομερείς ισχυρισμούς σχετικά με το πολιτισμικό επί-

πεδο των προγόνων μας κατά την πρώτη μεταχριστιανική χιλιετία πρέπει είμαστε πολύ προσεκτικοί. Αν, για παράδειγμα, βρεθεί στην Ανατολική Πρωσία μια πανάρχαια λατινική Βίβλος, αυτό δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι κατασκευάστηκε κιόλας στην Ανατολική Πρωσία. Διότι, κατά πάσα πιθανότητα, είχε απλώς ανταλλαχθεί με κεχριμπάρι από τον Νότο.

Οι πραγματικοί φορείς του πολιτισμού, όχι μόνο κατά τις τελευταίες χιλιετίες προ Χριστού, αλλά και κατά την πρώτη χιλιετία μετά Χριστό, υπήρξαν οι μεσογειακές χώρες. Σε εμάς αυτό φαίνεται μερικές φορές απίστευτο, επειδή κρίνουμε τις μεσογειακές χώρες με βάση την κατάσταση στην οποία τις βρίσκουμε σήμερα. Αυτό όμως είναι εντελώς λάθος.

Η Βόρεια Αφρική ήταν κάποτε μια πυκνοδασωμένη περιοχή, και επίσης η Ελλάδα, η Ιταλία και η Ισπανία διέθεταν πυκνά δάση κατά την εποχή της ελληνικής κυριαρχίας και κατά την εποχή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ακόμη και κατά την αξιολόγηση της αιγυπτιακής ιστορίας από μέρους μας, πρέπει είμαστε πολύ προσεκτικοί.

Όπως ακριβώς η Ιταλία και η Ελλάδα, έτσι και η Αίγυπτος κατά την περίοδο της ακμής της ήταν μια περιοχή απολύτως κατοικήσιμη και με ευνοϊκό κλίμα. Αποτελεί, επομένως, συνάμα μια απόδειξη για την πολιτισμική παρακμή ενός λαού, όταν οι άνθρωποί του υλοτομούν τα δάση χωρίς να μεριμνούν για τις αντίστοιχες αναδασώσεις, και με αυτόν τον τρόπο στερούν από τη σοφή διαχείριση των υδάτων της φύσης τις πιο βασικές της προϋποθέσεις.

Η ηλικία των γερμανικών πόλεων

Οι πολυάριθμες εσφαλμένες αντιλήψεις που κυκλοφορούν στον πληθυσμό σχετικά με την πολιτισμική εξέλιξη των προγόνων μας οφείλονται, σε μεγάλο βαθμό, στο γεγονός ότι οι άνθρωποι σχηματίζουν λανθασμένες ιδέες για την ηλικία των πόλεών μας.

Υπάρχουν μάλιστα ακόμη και πόλεις όπως η Νυρεμβέργη[414], για τις οποίες ο ίδιος εκπλήσσεται όταν μαθαίνει ότι είναι μόλις 700 ετών. Αν κυκλοφορούν εσφαλμένες ιδέες σχετικά με την ημερομηνία ίδρυσης της Νυρεμβέργης, αυτό βέβαια οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην πονηριά των κατοίκων της. Για παράδειγμα, ο δήμαρχός της, ο Βίλι Λίμπελ (Willy Liebel), αποσιώπησε εντελώς την επέτειο των 700 χρόνων, προκειμένου – όπως του εκμυστηρεύτηκε ο ίδιος – να μην μεταπειστούν οι πολλοί άνθρωποι που τη θεωρούσαν παλαιότερη.

Όσον αφορά την ίδρυση της Νυρεμβέργης, μπορούμε να θεωρήσουμε σαν δεδομένο ότι η Νυρεμβέργη οφείλει τη γέννησή της σε ένα από τα κάστρα των Σαλίων (Σαλίων Αυτοκρατόρων), γύρω από το οποίο διαμορφώθηκε με τον χρόνο ένας μικρός οικισμός. Εξάλλου, οι περισσότερες πόλεις που ιδρύθηκαν κατά τον Μεσαίωνα αναπτύχθηκαν σε άμεση συνάρτηση με τέτοιου είδους οχυρά κάστρα. Από αυτό εξηγείται επίσης ο αριθμός των ιδρύσεων μεσαιωνικών πόλεων στην ανατολική Γερμανία. Καθώς τα οχυρά κάστρα ήταν απαραίτητα σαν καταφύγια προστασίας για τον αγροτικό πληθυσμό ενάντια στις θύελλες από την Ανατολή, και καθώς ο συρφετός από την Ανατολή ήδη από τότε επιτίθετο ξανά και ξανά στα σύνορά μας ή, αντίστοιχα, πλημμύριζαν το γερμανικό έδαφος, ήταν εντελώς αδύνατο να επιβιώσει κανείς στην Ανατολή χωρίς αυτά. Ακόμη και στην Τρανσυλβανία, όπου δεν υπήρχαν δια-

414. Η Νυρεμβέργη ήταν Αυτοκρατορική Πόλη (Ράιχστατ) από το 1219, ενώ προηγουμένως – και συγκεκριμένα από το 1050 – ήταν Κομητεία του Κάστρου (Μπουργκραφσάφτ).

θέσιμα οχυρά κάστρα σε επαρκή αριθμό, χρειάστηκε να δημιουργηθούν ξανά και ξανά οχυρωματικά έργα –μεταξύ άλλων ενάντια στους Τούρκους – και γι' αυτόν τον λόγο μετέτρεψαν τις εκκλησίες σε οχυρά.

174 7 Ιουλίου 1942 απόγευμα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Η Ισπανία δεν ήταν φασιστική!

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, ο Στρατηγός Γιόντλ ανέφερε στο αφεντικό, ότι απαγορεύτηκε σε τραυματίες που ανήκαν στην «Γαλάζια Μεραρχία», μετά τη διέλευση των ισπανικών συνόρων, να χρησιμοποιήσουν την ταχεία αμαξοστοιχία της Μαδρίτης και ότι, όταν εκείνοι προσπάθησαν στη συνέχεια να ταξιδέψουν μέσα στο βαγόνι των αποσκευών, απομακρύνθηκαν (συνελήφθησαν) από έναν λόχο του ισπανικού πεζικού που είχε τεθεί σε επιφυλακή κατόπιν διαταγής ενός στρατιωτικού διοικητή.

Ο Στρατάρχης Κάιτελ ανέφερε σχετικά με αυτό ότι τα μέλη της «Γαλάζιας Μεραρχίας» ήταν προφανώς ανεπιθύμητα ήδη και μόνο λόγω του ονόματός τους, καθώς ο όρος «Γαλάζιος» ανάγεται στην αρχική Φάλαγγα, που δεν ήταν συνδεδεμένη με την Εκκλησία, ενώ η ένταξη στη σημερινή Φάλαγγα είναι πλέον δυνατή μόνο με την έγκριση του εκάστοτε τοπικού παπά.

Το αφεντικό επιβεβαίωσε, ότι η τρέχουσα εξέλιξη στην Ισπανία ήταν κάθε άλλο παρά ευχάριστη. Ο Φράνκο προφανώς δεν διέθετε το ανάστημα για να τα βγάλει πέρα με τα πολιτικά προβλήματα της Ισπανίας χωρίς την Εκκλησία. Η αφετηρία για το έργο του (Φράνκο) ήταν άλλωστε από μόνη της πολύ πιο εύκολη από τη δική του, του αφεντικού, και από εκείνη του Ντούτσε. Τόσο ο Ντούτσε όσο και ο ίδιος, μετά την κατάληψη του κράτους, έπρεπε πρώτα να προσελκύσουν τις ένοπλες δυνάμεις (τη Βέρμαχτ) προς το μέρος τους, ενώ ο Φράνκο, αντίθετα, εκτός από την πολιτική εξουσία είχε ήδη στα χέρια του και τον στρατό. Προφανώς, όμως, δεν μπορεί να απαλλαγεί από την επιρροή του Ραμόν Σεράνο Σουνιέρ (Ramón Serrano Suñer), παρόλο που ο Σουνιέρ αποτελεί την προσωποποίηση της πολιτικής των παπάδων και παίζει ένα ολοφάνερα ανειλικρινές παιχνίδι με τις δυνάμεις του Άξονα.

Όταν το 1931 ανατράπηκαν η μοναρχία του βασιλιά Αλφόνσου ΙΓ' και ο στρατιωτικός δικτάτοράς της, Πρίμο ντε Ριβέρα, ανακηρύχθηκε στην Ισπανία η Δημοκρατία και, μετά από υποβόσκουσες αναταραχές, σχηματίστηκε το 1936 μια κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου από κομμουνιστές, σοσιαλιστές, συνδικαλιστές και δημοκρατικούς. Εναντίον της, ο στρατηγός Φρανθίσκο Φράνκο Μπααμόντε – ο οποίος είχε μετατεθεί με τη μορφή δυσμενούς απόσπασης στα Κανάρια Νησιά – εξαπέλυσε στο Ισπανικό Μαρόκο ένα στρατιωτικό πραξικόπημα, το οποίο εξελίχθηκε στον «Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο» (1936 έως 1939). Από ανησυχία μήπως ο Στάλιν εδραιωθεί στην Ισπανία και θέσει έτσι υπό τον έλεγχό του την έξοδο της Μεσογείου προς τον Ατλαντικό, ο Χίτλερ υποστήριξε τον Φράνκο με τη θρυλική «Λεγεώνα Κόνδορ». Σαν αντάλλαγμα, ο Φράνκο βοήθησε μεν τον Χίτλερ στην εκστρατεία της Ρωσίας με τη «Γαλάζια Μεραρχία», αποτελούμενη από 15.000 Ισπανούς εθελοντές υπό τη διοίκηση του γενικού αρχηγού (στρατηγού) Αγουστίν Μουνιόθ Γκράντες. Ωστόσο, ο Φράνκο απέρριψε την κατάληψη του Γιβραλτάρ

με Γερμανούς αλεξιπτωτιστές που του είχε προτείνει ο Χίτλερ, επειδή ήθελε, προς το συμφέρον της Ισπανίας, να αποφύγει την είσοδο στον πόλεμο εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας (όπως ακριβώς και έναν χρόνο αργότερα εναντίον των ΗΠΑ). Αντίθετα, συνήψε ένα ιδιαίτερα στενό Κονκορδάτο με το Βατικανό, επανέφερε το 1947 τη μοναρχία στην Ισπανία και συμφώνησε ένα σύμφωνο φιλίας και αμοιβαίας αρωγής με τις ΗΠΑ. Ο Φράνκο απεβίωσε το έτος 1975. Σαν Βασιλιάς Χουάν Κάρλος Α', ο πρίγκιπας Χουάν Κάρλος, ο οποίος είχε προετοιμαστεί από τον Φράνκο για πολλά χρόνια για αυτό το αξίωμα, ανέλαβε τον θρόνο. Με αυτόν τον τρόπο, η μοναρχία στην Ισπανία αποκαταστάθηκε στην πράξη και κατά τον νόμο.

Στην πραγματικότητα, οι παπάδες είναι παντελώς ηλίθιοι. Διότι, με τον τρόπο που προσπαθούσαν μέσω του Σουνιέρ να κατευθύνουν τις ισπανικές υποθέσεις προς την κατεύθυνση μιας αντίδρασης και μιας αποκατάστασης της μοναρχίας, το μόνο που θα μπορούσαν να προκαλέσουν είναι ένας νέος εμφύλιος πόλεμος. Ωστόσο, σίγουρα δεν θα επιβίωναν οι ίδιοι από αυτόν.

Στην παρέμβαση του Στρατηγού Γιόντλ ότι η αγγλική λίρα παίζει σίγουρα επίσης έναν ρόλο σε αυτό και ότι η Αγγλία ίσως θέλει με αυτόν τον τρόπο να ανοίξει ένα «δεύτερο μέτωπο», το αφεντικό επεσήμανε ότι σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να εξισώνει κανείς το τρέχον σύστημα στην Ισπανία με το εθνικοσοσιαλιστικό ή με το φασιστικό.

Όπως ανέφερε επανειλημμένα στον ίδιο (στον Χίτλερ) ο δρ. Τοντ, ο οποίος είχε απασχολήσει τους «Κόκκινους Ισπανούς» στα στρατόπεδα εργασίας του, οι Κόκκινοι Ισπανοί δεν ένιωθαν σε καμία περίπτωση «Κόκκινοι» με τη δική μας έννοια. Αυτοί αυτοπροσδιορίζονταν σαν επαναστάτες και επεδείκνυαν, μέσα από την εργατικότητα και την εργασιακή τους απόδοση, μια απολύτως πολύτιμη στάση. Δεν θα μπορούσαμε, επομένως, να κάνουμε τίποτα πιο έξυπνο από το να κρατήσουμε σαν εφεδρεία (ως κρυφό χαρτί) όσο το δυνατόν περισσότερους από αυτούς – ξεκινώντας με τις σαράντα χιλιάδες που βρίσκονται στα στρατόπεδά μας – για έναν νέο εμφύλιο πόλεμο που ενδεχομένως να ξεσπάσει στην Ισπανία. Μαζί με τους Φαλαγγίτες της παλιάς μορφής, αυτοί είναι ακόμα οι πιο αξιόπιστοι.

Ο διπλωματικός απεσταλμένος Χέβελ ανέφερε στη συνέχεια ότι είχε παρατηρήσει στη Μαδρίτη στρατιώτες χωρίς όπλο και διακριτικά βαθμού να κάνουν οδικά έργα, οι οποίοι φυλάσσονταν από στρατιώτες με διακριτικά βαθμού και όπλα. Υπέθετε ότι επρόκειτο για Κόκκινους Ισπανούς και εξέφρασε την άποψη ότι, αν ήθελε κανείς να τους χρησιμοποιήσει σαν κατάδικους σε οδικά έργα, σκοπιμότερο θα ήταν να μην το κάνει φορώντας τους στολή. Ο Στρατάρχης Κάιτελ επιβεβαίωσε κατόπιν αυτού ότι ούτε στον ισπανικό στρατό μπορεί κανείς να εφαρμόσει τα δικά μας κριτήρια (μέτρα και σταθμά). Καταστροφική, για παράδειγμα, ήταν η εντύπωση που άφησε ο ισπανικός τιμητικός λόχος της Φρουράς κατά τη συνάντηση του Αρχηγού με τον Στρατηγό Φράνκο, καθώς οι στρατιώτες είχαν τόσο σκουριασμένα όπλα, που χωρίς σχολαστικό καθαρισμό ήταν αδύνατο να βγει έστω και μία σφαίρα από αυτά. Όταν είχε συμφωνηθεί η συνάντηση Αρχηγού/Φράνκο, ο Ναύαρχος

Κανάρης[415] τον είχε ήδη προειδοποιήσει (τον Κάιτελ) ότι ο Αρχηγός θα απογοητευόταν, καθώς αντί για έναν ήρωα θα έβρισκε έναν «ελιγμολόγο» – δηλαδή έναν διπλωμάτη[416] ταγμένο στους τακτικισμούς και τους ελιγμούς.

Στη συνάντηση Χίτλερ/Φράνκο της 23ης Οκτωβρίου 1940 στο Εντάι, τον γαλλοϊσπανικό συνοριακό σταθμό στον ποταμό Μπιδασόα, ο Καουντίλιο της Ισπανίας Φράνκο εξέφρασε την de facto άρνησή του για είσοδο στον πόλεμο στο πλευρό της Γερμανίας εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας (και 1 χρόνο αργότερα επίσης εναντίον των ΗΠΑ) πίσω από την απαίτηση για προκαταβολική παράδοση αρκετών εκατοντάδων χιλιάδων τόνων σιταριού και σύγχρονου πολεμικού εξοπλισμού (ιδίως αντιαεροπορικού πυροβολικού και πυροβολικού στρατού ξηράς), καθώς και για την εκ των προτέρων διασφάλιση των Αζορών και των Καναρίων Νησιών, και για παραχωρήσεις εδαφών από τις γαλλικές αποικιακές κτήσεις. Όλες αυτές τις προϋποθέσεις μιας «πιθανής» συμμετοχής στον πόλεμο – τις οποίες ο Χίτλερ αδυνατούσε παντελώς να εκπληρώσει, και μόνο λόγω της δικής του τροφοδοσίας της Ιταλίας με άνθρακα, σιτάρι, πολεμικό υλικό κ.λπ. – τις εξέθεσε ο Φράνκο με έναν τρόπο ομιλίας τόσο μη στρατιωτικό, διστακτικό και υποτονικό, και με μια φωνή τόσο απαλή, μονότονη και τραγουδιστή, που η διαπραγμάτευση μαζί του έσπασε εμφανώς τα νεύρα του Χίτλερ.

«Περίμενα να συναντήσω έναν στρατηγό», μας είπε κάποτε αργότερα ο Χίτλερ σχετικά με τη συνάντηση στο Εντάι, «και αντίκρισα έναν Μαροκινό έμπορο χαλιών». Ακόμη και στη μεταγενέστερη διπλωματική αλληλογραφία, οι παραχωρήσεις του Φράνκο ήταν σε τέτοιο βαθμό φορτωμένες με όρους, που η μοναδική πολεμική του συνεισφορά στην πραγματικότητα παρέμεινε η «Γαλάζια Μεραρχία» για τη δράση εναντίον της ΕΣΣΔ, με την οποία η Ισπανία του Φράνκο βρισκόταν ούτως ή άλλως σε μια ιδιότυπη εμπόλεμη κατάσταση ήδη από την εποχή του Εμφυλίου Πολέμου. Στο Σύμφωνο Αντι-Κομιντέρν, το οποίο στρεφόταν εναντίον της ΕΣΣΔ, η Ισπανία είχε προσχωρήσει στις 27 Μαρτίου 1939.

Το αφεντικό παρατήρησε σχετικά με αυτό ότι οι άνθρωποι του Φράνκο θα έπρεπε να θεωρούν τον εαυτό τους τυχερό, που κατά τον πρώτο εμφύλιο πόλεμο βρήκαν την υποστήριξη της φασιστικής Ιταλίας και της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Διότι, όπως διαβεβαίωναν επανειλημμένα οι Κόκκινοι Ισπανοί, δεν εξαναγκάστηκαν σε συμπόρευση με τη Σοβιετική Ρωσία για ιδεολογικούς λόγους, αλλά ελλείψει οποιασδήποτε άλλης βοήθειας, και εξαιτίας αυτού παρασύρθηκαν σε μια πολιτική κατεύθυνση την οποία οι ίδιοι δεν είχαν επιδιώξει.

---

415. Ο Ναύαρχος Βίλχελμ Κανάρης ήταν ήδη από το 1935 ενεργός σε διευθυντική θέση στην υπηρεσία κατασκοπείας της Ανώτατης Διοίκησης Στρατού (OKH). Από το 1938 έως το 1944 διετέλεσε Αρχηγός της αρμόδιας υπηρεσίας της Ανώτατης Διοίκησης Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) «Εξωτερικό / Άμυνα» (Άμπβερ). Ως εκ τούτου, ο Κανάρης διέθετε, λόγω της υπηρεσίας του, ιδιαίτερα καλές επαφές στην Ισπανία. Ωστόσο, δεν είχε καμία επιτυχία στις προκαταρκτικές του διαπραγματεύσεις με τον Φράνκο, όπως ακριβώς δεν είχε και ο Χίτλερ αργότερα, καθώς ο Φράνκο υπολόγιζε ότι, σε περίπτωση γερμανικής κατοχής των Βρετανικών Νήσων, η Βρετανία θα συνέχιζε τον πόλεμο από τον Καναδά. Σαν μέλος της συνωμοσίας της 20ής Ιουλίου 1944, οδηγήθηκε στα τέλη του 1944 στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Φλόσενμπεργκ/Όμπερπφαλτς, όπου και εκτελέστηκε τον Απρίλιο του 1945.
416. Ημερολόγιο του δρ. Πίκερ.

Ένα πράγμα είναι πάντως βέβαιο: Αν ήθελε κανείς να μιλήσει για μια παρέμβαση του ουρανού, η οποία έκρινε τον εμφύλιο πόλεμο υπέρ των ανθρώπων του Φράνκο, τότε αυτή η παρέμβαση δεν έγινε από την Παναγία[417] – στην οποία πρόσφατα απονεμήθηκε η στραταρχική ράβδος – αλλά από τον Γερμανό Στρατηγό φον Ρίχτχοφεν, ο οποίος έστειλε τους αεροπόρους του «από ψηλά, από τον ουρανό» να επιτεθούν εναντίον των λεγόμενων Κόκκινων.

Ο Στρατάρχης Βόλφραμ φον Ρίχτχοφεν (Wolfram von Richthofen), ο οποίος εκείνη την εποχή ήταν διοκητής της γερμανικής «Λεγεώνας Κόνδορ», που είχε σημειώσει τόσο μεγάλη επιτυχία στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο, διοικούσε στον πόλεμο της Ρωσίας, μεταξύ άλλων, το 8ο Σώμα Αεροπορίας, το οποίο συνέβαλε καθοριστικά στην κατάληψη της Σεβαστούπολης. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο Φράνκο δεν θα είχε κερδίσει τον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο χωρίς τη δράση της θρυλικής «Λεγεώνας Κόνδορ». Διότι αυτή αποτελούνταν από 26.200 άριστα εκπαιδευμένους και εξοπλισμένους επαγγελματίες στρατιώτες, και συγκεκριμένα αεροπόρους, πυροβολητές, αρματιστές και εκπαιδευτές.

Όταν ο διπλωματικός απεσταλμένος Χέβελ ανέπτυξε την άποψη ότι η καλύτερη ποιότητα των Ισπανών ανθρώπων είναι εξαιρετικά τεμπέλικη και επιπλέον δεν δέχεται υποδείξεις από κανέναν, το αφεντικό παρατήρησε ότι, δόξα τω Θεώ, η πειθαρχία στους Κόκκινους Ισπανούς και τους Φαλαγγίτες που απασχολούνται στην Οργάνωση Τοντ είναι εξαιρετική, έτσι ώστε έχουμε κάθε λόγο να προσελκύσουμε ακόμη περισσότερους από αυτούς τους ανθρώπους στην υπηρεσία μας.

Η εύρεση της κατάλληλης ισπανικής προσωπικότητας για την εξυγίανση των πολιτικών πραγμάτων της Ισπανίας είναι δυστυχώς σημαντικά δυσκολότερη. Διότι τα προβλήματα δεν εντοπίζονται τόσο στον στρατιωτικό τομέα, όσο πολύ περισσότερο στο πεδίο της εσωτερικής πολιτικής. Πρωτίστως πρέπει να επιλυθεί το ζήτημα της επισιτιστικής τροφοδοσίας, πράγμα εξαιρετικά δύσκολο, δεδομένης της σχεδόν παροιμιώδους τεμπελιάς ενός μεγάλου μέρους του πληθυσμού.

Το αν ένας στρατηγός διαθέτει τις απαιτούμενες πολιτικές ικανότητες, αυτό πρέπει να το δείξει το μέλλον. Εν πάση περιπτώσει, επιθυμία είναι να ενισχυθεί όσο το δυνατόν περισσότερο η δημοφιλία του Στρατηγού Μουνιόθ Γκράντες[418], καθώς πρόκειται για έναν δυναμικό άνδρα, ο οποίος γι' αυτόν τον λόγο υπόσχεται ίσως περισσότερο από τον καθένα ότι θα καταφέρει να φέρει εις πέρας τα πράγματα. Χαιρετίζει με μεγάλη ικανοποίηση το γεγονός ότι επιτεύχθηκε, την τελευταία στιγμή, να αποτραπεί η αντικατάσταση αυτού του στρατηγού από τη διοίκηση της «Γαλάζιας Μεραρχίας», την οποία επιδίωκαν

417. Εννοείται η «Παναγία του Ελ Πιλάρ» (η Υπεραγία Θεοτόκος του Στύλου).

418. Ο Γενικός Αρχηγός (Στρατηγός) Αγουστίν Μουνιός Γκράντες (Agustín Muñoz Grandes), γενικός γραμματέας της Φάλαγγας το 1939 και διοικητής της «Γαλάζιας Μεραρχίας» το 1941, έλαβε το 1942 από τον Χίτλερ – σαν ένας από τους ελάχιστους ξένους – τον «Σταυρό των Ιπποτών του Σιδηρού Σταυρού με Φύλλα Δρυός» για εξαιρετική ανδρεία, ο οποίος του απονεμήθηκε προσωπικά στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu). Από το 1962, ο Μουνιόθ Γκράντες διετέλεσε Αντιπρόεδρος (Αναπληρωτής Αρχηγός Κράτους) της Ισπανίας.

οι κύκλοι γύρω από τον Σουνιέρ. Διότι η «Γαλάζια Μεραρχία»[419] θα παίξει ίσως κάποια στιγμή στο μέλλον τον καθοριστικό ρόλο στην εξάλειψη του τρέχοντος συστήματος των παπάδων.

Τα περιθωριακά στοιχεία σαν μόνιμοι στασιαστές

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, αναφέρθηκε στο αφεντικό ότι οι πραξικοπηματίες που συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια των σερβικών ταραχών αποτελούνταν σε ποσοστό 95%, συχνά μάλιστα και 99%, από άτομα με ποινικό μητρώο (σεσημασμένους/υπότροπους καταδίκους).

Εννοούνται οι κομμουνιστές παρτιζάνοι του μετέπειτα ιδρυτή και αρχηγού κράτους της «Ομόσπονδης Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας», Γιόσιπ Μπροζ Τίτο (Јосип Броз Тито), οι οποίοι ήταν πραγματικοί μαχητές της αντίστασης και επηρέασαν σημαντικά την εξέλιξη του πολέμου με τις μεμονωμένες ενέργειές τους και τις δολιοφθορές στον ανεφοδιασμό. Έχοντας δύναμη 120.000 έως 150.000 ανδρών, καθήλωναν διαρκώς αρκετές γερμανικές μεραρχίες.

Ο ίδιος (ο Χίτλερ) παρατήρησε σχετικά με αυτό ότι όχι μόνο δεν τον εξέπληττε, αλλά αντίθετα επιβεβαίωνε τις αντιλήψεις του για τους στασιαστές, τις οποίες είχε σχηματίσει βάσει των εμπειριών των ετών 1918/1919.

Αν θέλει κανείς να προλάβει να αποτρέψει τις επαναστάσεις, πρέπει επομένως – μόλις η κατάσταση γίνει κρίσιμη – να εξοντώσει όλο αυτό το αντικοινωνικό μίασμα. Αυτό όμως μπορεί να το κάνει κανείς μόνο αν έχει συλλάβει εγκαίρως τα αντικοινωνικά στοιχεία και τα έχει συγκεντρώσει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Οι κουβέντες ότι με αυτόν τον τρόπο στερεί κανείς από τους αντικοινωνικούς ανθρώπους την οικογενειακή ζωή είναι μια πραγματική ανοησία. Αν τους παραχωρούσε κανείς οικογενειακή ζωή, θα δημιουργούσε με αυτόν τον τρόπο απλώς μια εστία περαιτέρω εγκληματικότητας. Τα παιδιά που θα μεγάλωναν συμβιώνοντας με αντικοινωνικούς γονείς θα γίνονταν τα ίδια κακοποιοί, αφού, όπως δείχνει η εμπειρία, οι αντικοινωνικοί άνδρες επιλέγουν κατά κανόνα αντικοινωνικές γυναίκες.

Πολύτιμο υλικό εμπειρίας τού προσέφερε, επίσης, από αυτή την άποψη η περίοδος του πολιτικού αγώνα. Στις παρελάσεις των SA, οι κομμουνίστριες γυναίκες συμπεριφέρονταν πάντα με τον πιο χυδαίο τρόπο, πετώντας κάθε είδους αντικείμενα εναντίον των ανδρών μας. Όταν εκείνοι στη συνέχεια αμύνονταν, αυτές οι γυναίκες τούς αντιτάσσανε τα παιδιά τους κρατώντας τα στα χέρια, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο τη ζωή των ίδιων των παιδιών τους. Αυτή είναι η καλύτερη απόδειξη ότι, σε αντίθεση με άλλους γονείς, δεν ενδιαφέρονταν καθόλου για την ασφάλεια και την υγεία των παιδιών τους, αποδεικνύοντας και σε αυτό το σημείο ότι δεν μπορούσαν να κρύψουν την αντικοινωνική τους νοοτροπία.

---

419. Κατόπιν αγγλοαμερικανικής πίεσης, ο Φράνκο διέταξε στις 7 Οκτωβρίου 1943 την ανάκληση της «Γαλάζιας Μεραρχίας» (División Azul) στην Ισπανία – η οποία επιχειρούσε στον ποταμό Βόλχοφ, στη λίμνη Ίλμεν και στο μέτωπο του Λένινγκραντ –, ακριβώς όπως είχε απαιτήσει τελεσιγραφικά ο Στάλιν από τους Αγγλοαμερικανούς.

175 8 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Έμπνευση για τη γελοιογραφία του Ρούσβελτ

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό εξέφρασε την ιδιαίτερη ικανοποίησή του για το γεγονός ότι η αγγλική νηοπομπή αποτελούμενη από 38 πλοία, η οποία κατευθυνόταν προς το Αρχάγγελσκ, είχε ήδη βυθιστεί από τα αεροπλάνα και τα υποβρύχιά μας, με εξαίρεση μόλις 6 πλοία[420].

Ήδη από την προηγούμενη ημέρα, όταν είχε βυθιστεί μόλις κάτι λιγότερο από τα δύο τρίτα (της νηοπομπής), ο ίδιος (ο Χίτλερ) είχε προτείνει να τιμηθούν αυτές οι επιτυχίες των βυθίσεων σε μια γελοιογραφία του Ρούσβελτ στο περιοδικό «Κλαντεραράτς» (Kladderadatsch). Επειδή είχε βυθιστεί κυρίως αμερικανικό πολεμικό υλικό[421], έπρεπε να παρουσιάσουν τον Ρούσβελτ τη στιγμή που ο Αμερικανός εργάτης τού δίνει από κάτω άρματα μάχης, αεροπλάνα και παρόμοια πράγματα, και εκείνος, χαμογελώντας από μια υπερυψωμένη θέση, να πετάει τα πράγματα κάτω στη θάλασσα. Από κάτω πρέπει να αναγράφεται: «Δεν εργαζόμαστε για μισθό και χρήματα, αλλά για έναν καλύτερο κόσμο!»

Το αφεντικό έκλεισε τις σημερινές του παρατηρήσεις σχετικά με τη διάλυση της νηοπομπής με τη διαπίστωση ότι όποιος είναι ιδιοκτήτης ναυπηγείου έχει πράγματι επιλέξει ένα επάγγελμα με χρυσό μέλλον (ένα επάγγελμα που αποφέρει χρυσάφι).

176 8 Ιουλίου 1942, απόγευμα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Περί των πλεονεκτημάτων της χορτοφαγικής διατροφής

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό διηγήθηκε ότι η σκυλίτσα του, ο γερμανικός ποιμενικός «Μπλόντι», ήταν κατά κάποιον τρόπο χορτοφάγος και έτρωγε τούφες (θυσάνους) από ένα συγκεκριμένο είδος γρασιδιού με πραγματική απόλαυση. Ενδιαφέρον, όπως είπε, ήταν το γεγονός ότι η κατανάλωση γρασιδιού βοηθούσε την «Μπλόντι» να ξεπεράσει ακόμη και τους κολικούς. Αν το ξέρει κανείς αυτό, πρέπει στην πραγματικότητα να απορεί με το πόσο λογικά είναι τα ζώα και πόσο ακριβώς διαισθάνονται τι τους είναι ωφέλιμο.

Είχε επίσης παρατηρήσει κάποτε μια γάτα, τη στιγμή που ετοιμαζόταν να καταβροχθίσει μια ποντικίνα που είχε πιάσει. Δεν την έβαλε αμέσως στο στό-

---

420. Συνολικά βυθίστηκαν από τη νηοπομπή της Αρκτικής (του Βορείου Παγωμένου Ωκεανού) κατά το χρονικό διάστημα από τις 4 έως τις 10 Ιουλίου 1942: 24 πλοία με χωρητικότητα περίπου 144.000 κόρων (BRT) μαζί με το φορτίο τους (μεταξύ των οποίων: 3.350 οχήματα, 430 άρματα μάχης, 210 αεροπλάνα και σχεδόν 100.000 τόνοι λοιπού πολεμικού υλικού).

421. Κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι ΗΠΑ προμήθευσαν στην ΕΣΣΔ, βάσει του νόμου Εκμισθώσεως και Δανεισμού της 11ης Μαρτίου 1941/13ης Νοεμβρίου 1941, δηλαδή χωρίς πληρωμή, για την πολεμική δράση εναντίον της Γερμανίας: περίπου μισό εκατομμύριο στρατιωτικά οχήματα, 13.303 άρματα μάχης, 15.631 πυροβόλα και οχήματα μάχης, επιπλέον 14.798 αεροπλάνα, 6.289 βαρέα πυροβόλα, 131.633 υποπολυβόλα καθώς και πολυάριθμα πλοία, κατ' εκτίμηση δύο εκατομμύρια τόνους χάλυβα και προϊόντων χάλυβα και τουλάχιστον τρία εκατομμύρια τόνους τρόφιμα, πρώτες ύλες και είδη εξοπλισμού.

μα της, αλλά αρχικά έπαιξε μαζί της και της έδινε ξανά και ξανά την ψευδαίσθηση ότι μπορεί να ξεφύγει. Μόνο όταν η ποντικίνα, εξαιτίας αυτού του πάνω-κάτω (του παιχνιδιού), ήταν κυριολεκτικά λουσμένη στον ιδρώτα της αγωνίας, η γάτα τής κατάφερε ένα τελευταίο χτύπημα με την πατούσα της και την έφαγε. Προφανώς, η ποντικίνα σε αυτή την κατάσταση της φάνηκε πιο νόστιμη και πιο ευκολόπεπτη.

Στην παρέμβαση του Στρατάρχη Κάιτελ, ότι άλλωστε ούτε ο άνθρωπος τρώει το κρέας στην ωμή του κατάσταση, αλλά ακόμη και οι Ούννοι το μαλάκωναν προηγουμένως ιππεύοντας πάνω του (τοποθετώντας το κάτω από τη σέλα), το αφεντικό σχολίασε ότι μάλλον ήθελε να πει με αυτό πως αυτή η διαδικασία πλησιάζει στο σιγομάγειρεμα (στο άχνισμα) του κρέατος στο δικό του ζουμί.

Το αφεντικό ανέφερε στη συνέχεια ότι ακόμη και ο άνθρωπος αλλάζει κατά τη διάρκεια εξαιρετικών σωματικών προσπαθειών, λόγω της αναπόφευκτης απώλειας ιδρώτα που συνεπάγονται αυτές. Μετά από τις ομιλίες του σε μεγάλες συγκεντρώσεις, ο ίδιος ήταν στη συνέχεια μούσκεμα (ως το κόκαλο) και είχε χάσει 2 με 3 κιλά σε βάρος. Αν λάβει κανείς υπόψη τα 2 έως 3 μπουκάλια μπίρας κατά τις ομιλίες του στη Βαυαρία – χωρίς τα οποία στη Βαυαρία δύσκολα θα μπορούσε να έχει απήχηση (να «προσγειωθεί» στο κοινό) – και την ίδια ποσότητα σοδόνερου (μεταλλικού νερού, κυρίως μάρκας «Φάχινγκερ») που έπινε ανάμεσα στις άλλες ομιλίες του, τότε η απώλεια μπορεί να έφτανε και τις 7 λίβρες. Ίσως αυτή η απώλεια βάρους να μην ήταν καθόλου ανθυγιεινή. Το μόνο πράγμα που τον ενοχλούσε πάντα σε αυτό ήταν ότι το μοναδικό μπλε κοστούμι του, που είχε από την περίοδο του πολέμου, έβαφε μπλε τα εσώρουχά του σε κάθε συγκέντρωση.

Όταν αργότερα ο ίδιος εγκατέλειψε την κρεατοφαγία, περίπου 14 ημέρες μετά μειώθηκε και η εφίδρωση. Ακόμη και το αίσθημα της δίψας περιορίστηκε σημαντικά, έτσι ώστε χρειαζόταν πλέον μόνο πού και πού μια γουλιά νερό για να υγραίνει το στόμα του. Η χορτοφαγική διατροφή, επομένως, είχε ολοφάνερα πλεονεκτήματα. Ο ίδιος ήταν περίεργος να δει αν με τον χρόνο δεν θα έδειχνε και η σκυλίτσα του, ο γερμανικός ποιμενικός «Μπέλα», μια προτίμηση για τη χορτοφαγική τροφή.

177 9 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Ενάντια στον πεσιμισμό της μάζας. Οι αποδόσεις της σοδειάς της Ουκρανίας

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, το αφεντικό εξέφρασε την αντίρρησή του για ένα σύντομο δημοσίευμα του Τύπου σχετικά με το ταξίδι του υπουργού Ανατολικών Εδαφών Ρόζενμπεργκ στην Ουκρανία, στο οποίο ο εκπρόσωπος Τύπου του υπουργού, Ταγματάρχης Καρλ Φρίντριχ Βίλχελμ Γκότχελφ Κραντς (Carl Friedrich Wilhelm Gotthelf Cranz), προειδοποιούσε τον γερμανικό αστικό πληθυσμό να μην τρέφει φρούδες ελπίδες για αυξημένες μερίδες τροφίμων βάσει της φετινής σοδειάς στην Ουκρανία.

Καθώς σε έναν λαό υπάρχουν πάντα περισσότεροι απαισιόδοξοι (πεσιμιστές) παρά αισιόδοξοι (οπτιμιστές), είναι ανεύθυνο να στερεί κανείς από τους ανθρώπους, ήδη από τώρα, την ελπίδα για μια βελτίωση της κατάστασης των τροφίμων μέσα από τέτοιου είδους δηλώσεις στον Τύπο, και να τους κάνει έτσι τη ζωή δυσκολότερη απ’ ό,τι είναι απολύτως απαραίτητο.

Εξάλλου, δηλώσεις στον Τύπο όπως αυτή του Ταγματάρχη Κραντς είναι επίσης και αντικειμενικά εσφαλμένες.

Διότι προβλέψεις σχετικά με το αν ο γερμανικός αστικός πληθυσμός θα μπορέσει να συμμετάσχει στην κατανομή των σοδειών της Ουκρανίας μέσω αυξημένων μερίδων τροφίμων, είναι προς το παρόν εντελώς αδύνατο να γίνουν. Άλλωστε, το ζήτημα δεν είναι αν τα αποτελέσματα της σοδειάς επαρκούν απλώς για τον εφοδιασμό των στρατευμάτων μας στην Ανατολή, αλλά το να μεταφερθούν τα πλεονάσματα της σοδειάς, τα οποία ξεπερνούν κατά πολύ αυτή την ανάγκη, στο Παλαιό Ράιχ (Altreich).

Ο Χίτλερ έλυσε το πρόβλημα επιτρέποντας στους στρατιώτες (συμπεριλαμβανομένων των Δανών, Ολλανδών, Βέλγων, Γάλλων, Ελβετών, Νορβηγών και Σουηδών που ανήκαν στα «Γερμανικά SS», καθώς και των Ρουμάνων, Ούγγρων, Ιταλών, Ισπανών, Σλοβάκων και Κροατών που ήταν οργανωμένοι στρατιωτικά σε δικά τους σώματα) να παίρνουν μαζί τους στην άδειά τους «Πακέτα του Αρχηγού» με αλεύρι, λίπος, λάδι, ζάχαρη, λουκάνικα, μπέικον, κονσέρβες κρέατος και μέλι. Αυτά τα πακέτα συσκευάζονταν έτοιμα στη Ρωσία και διανέμονταν στους στρατιώτες στα λεγόμενα «Κέντρα Διεκπεραίωσης Αδειούχων της Ανατολής» στους σιδηροδρομικούς σταθμούς και τα αεροδρόμια.

Επομένως, το μόνο πρόβλημα που πρέπει να επιλυθεί είναι αποκλειστικά το μεταφορικό, προκειμένου να βελτιωθεί η κατάσταση των τροφίμων στην γερμανική πατρίδα από τις αποδόσεις της Ουκρανίας. Ακόμη όμως κι αν επρόκειτο για πρόβλημα σοδειάς και ήταν δεδομένο ότι η σοδειά είναι κακή, ακόμη και τότε δεν θα επιτρεπόταν να συζητηθεί το θέμα δημόσια, καθώς τέτοιου είδους αναλύσεις θα έδιναν απλώς νέα τροφή στον πεσιμισμό. Σε μια τέτοια περίπτωση, θα έπρεπε απλώς να αναφερθούν όλα εκείνα τα μέτρα που έχουν ήδη δρομολογηθεί, ώστε να αυξηθεί σταδιακά η παραγωγή της εν λόγω αγροτικής χώρας, με αποτέλεσμα η πατρίδα να μπορεί με τον χρόνο να υπολογίζει σε μια ευρεία εξάλειψη των ελλείψεων στον επισιτισμό.

Επιπλέον, πρέπει κανείς να φυλάγεται από το να θεωρεί υπεύθυνες τις στρατιωτικές μονάδες για το γεγονός ότι, εξαιτίας της απεριόριστης αγοράς αποθεμάτων τροφίμων από μέρους τους, εμποδίζεται η μεταφορά αυτών των τροφίμων στην πατρίδα. Η Σωματοφυλακή (Leibstandarte), που έχει αποκτήσει περίπου 5.000 χοίρους και συντηρεί δική της επιχείρηση κολχόζ, έχει εξίσου δίκιο με τον Στρατάρχη Κλούγκε, ο οποίος εξασφάλισε εγκαίρως επαρκή αποθέματα τροφίμων για μήνες για την 4η Στρατιά του. Διότι, αν οι μονάδες μας που βρίσκονται στο Ανατολικό Μέτωπο κολλήσουν στη λάσπη και ο εφοδιασμός δεν φτάνει πλέον σε αυτές, κανείς δεν μπορεί να τις βοηθήσει τόσο, όσο αν οι ίδιες είχαν μεριμνήσει εγκαίρως.
προτίμηση για τη χορτοφαγική τροφή.

178 9 Ιουλίου 1942, απόγευμα
«Wolfsschanze» (Λημέρι του λύκου)

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό αναφέρθηκε αρχικά στα στρατιωτι-

Η Αίγυπτος, οι Ιταλοί και ο Ρόμελ. Διασφάλιση των συμφερόντων, άρδευση και οδοποιία στην Αίγυπτο

κά γεγονότα στην Αίγυπτο. Στραφείς προς τον διπλωματικό απεσταλμένο Χέβελ, παρατήρησε στη συνέχεια ότι το υπουργείο Εξωτερικών δεν θα πρέπει να διανοηθεί, σε περίπτωση κατάληψης της Αλεξάνδρειας ή του Καΐρου, να στείλει έναν πολιτικό διοικητή στην Αίγυπτο. Στο πρόσωπο του Ρόμελ βρίσκεται εκεί ένας αρχιστράτηγος, ο οποίος έχει καλυφθεί με τόσο αθάνατη δόξα και θεωρείται ήδη σήμερα από όλους σαν μία από τις πιο λαμπρές μορφές της στρατιωτικής ιστορίας, που αποτελεί παραλογισμό το να θέλει το υπουργείο Εξωτερικών να αναμειγνύεται στις υποθέσεις του.

Εξάλλου, ο ίδιος (ο Χίτλερ) εκφράζει την άποψη ότι η Αίγυπτος πρέπει να επιδικαστεί (να παραχωρηθεί) στους Ιταλούς. Διότι εμείς προσωπικά δεν έχουμε κανένα απολύτως ενδιαφέρον για την αιγυπτιακή Σφίγγα, ενώ αντίθετα για την Ιταλική Αυτοκρατορία αυτή είναι ζωτικής σημασίας. Αν υπό αυτές τις συνθήκες στέλναμε έναν πολιτικό διοικητή στην Αίγυπτο, θα προκαλούσαμε τον κίνδυνο δημιουργίας ανάλογων παράλληλων περιπτώσεων. Βάσει ενός τέτοιου δεδικασμένου, οι Ιταλοί θα μπορούσαν φυσικά, μετά από μια κατάληψη για παράδειγμα του Καυκάσου, να απαιτήσουν επίσης τον διορισμό ενός Ιταλού πολιτικού διοικητή σε αυτή την περιοχή, η οποία βρίσκεται ιδιαίτερα κοντά στη δική μας καρδιά. Είναι αρκετό αν αποσπαστεί ένας κατάλληλος άνθρωπος σαν εκπρόσωπος του αρχηγού των επιχειρήσεων Ρόμελ παρά τω Ιταλώ πολιτικώ διοικητή στην Αίγυπτο.

Όταν ρωτήθηκε σχετικά με τους λόγους που εξηγούν το ασυνήθιστο κύρος του Ρόμελ στην παγκόσμια κοινή γνώμη, το αφεντικό επεσήμανε προπάντων τις ομιλίες του Τσόρτσιλ στη Βουλή των Κοινοτήτων (Κάτω Βουλή), στις οποίες εκείνος, για λόγους τακτικής, παρουσίαζε επανειλημμένα τον Ρόμελ σαν έναν στρατηγό με ιδιοφυείς ικανότητες. Ο Τσόρτσιλ το κάνει αυτό, όπως είναι φυσικό, για να μην χρειαστεί να παραδεχτεί ότι οι Άγγλοι στη Λιβύη και την Αίγυπτο τις τρώνε (εισπράττουν ξύλο) από Ιταλούς στρατιώτες. Ίσως ελπίζει επίσης, μέσω της έντονης προβολής του Ρόμελ, να καταφέρει να σπείρει τη διχόνοια ανάμεσα στους Ιταλούς και σε εμάς. Ο Ντούτσε όμως είναι πολύ λογικός για να μην διακρίνει αυτό τον ελιγμό. Γι' αυτόν τον λόγο, εξάλλου, αναγνώρισε και ο ίδιος από την πλευρά του, επανειλημμένα και ενώπιον όλου του κόσμου, τις υπηρεσίες του Ρόμελ. Αυτό που επιτεύχθηκε μέσω της στάσης του Τσόρτσιλ και της απάντησης (της απόκρουσης) του Ντούτσε, είναι ότι το όνομα του Ρόμελ απέκτησε ένα ασύλληπτο κύρος στους πρωτόγονους λαούς της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής.

Αυτό το γεγονός δείχνει πόσο επικίνδυνο είναι να προβάλλει κανείς με τέτοιον τρόπο μια σημαίνουσα προσωπικότητα του αντιπάλου, όπως έκανε ο Τσόρτσιλ στην περίπτωση του Ρόμελ. Με αυτόν τον τρόπο, ένα όνομα αρχίζει ξαφνικά να αποκτά μια βαρύτητα που ισοδυναμεί με την αξία αρκετών μεραρχιών. Ας φανταστεί κανείς μόνο προς στιγμήν, να προβάλλαμε εμείς τον Ρώσο Στρατάρχη Τιμοσένκο[422] ξανά και ξανά. Στο τέλος, ακόμη και οι δικοί μας στρατιώτες θα πείθονταν για την εντελώς ιδιαίτερη ικανότητά του. Πόσο μάλλον, λοιπόν, επηρεάζει ένα όνομα τους πιο πρωτόγονους λαούς. Η παρατήρηση του Στρατηγού μας Λούντβιχ Κρούβελ (Ludwig Crüwell) (Διοικη-

422. Ο Στρατάρχης Σεμιόν Κονσταντίνοβιτς Τιμοσένκο (Семён Константи́нович Тимоше́нко) αρχηγός του σοβιετικού Νοτιοδυτικού Μετώπου το 1942, είχε αντικατασταθεί από τον Στάλιν τον Δεκέμβριο του 1941 στη θέση του διοικητή της άμυνας της Μόσχας από τον Στρατηγό και μετέπειτα Στρατάρχη Γκεόργκι Κ. Ζούκοφ, ο οποίος το 1945 κατέλαβε επίσης το Βερολίνο.

τής του Afrika Korps υπό τις γενικές διαταγές του Ρόμελ) – ο οποίος έπεσε σε αγγλική αιχμαλωσία – όταν ρωτήθηκε πώς του φαίνεται το τουριστικό ξενοδοχείο πολυτελείας «Σέπερντς» στην Αλεξάνδρεια: «Θα είναι ένα μεγαλοπρεπές αρχηγείο για τον Ρόμελ!» – διαδόθηκε σε όλους τους ισλαμικούς λαούς μέχρι και την Άγκυρα.

Στρεφόμενος στο ζήτημα του μελλοντικού ελέγχου της Αιγύπτου, το αφεντικό δήλωσε ότι είναι αδύνατον για τους Ιταλούς να μην ενδιαφερθούν για αυτή τη χώρα. Και μόνο λόγω των ανατολικοαφρικανικών κτήσεών τους, της Ερυθραίας και της Αβησσυνίας (Αιθιοπίας), η Διώρυγα του Σουέζ είναι ζωτικής σημασίας για αυτούς. Ωστόσο, μπορεί να θεωρείται από αυτούς σαν εξασφαλισμένη μόνο για όσο διάστημα θα έχουν τις φρουρές τους (τα στρατεύματά τους) μέσα στην Αίγυπτο. Αν οι Ιταλοί θέλουν να κρατηθούν πολιτικά και στρατιωτικά στην Αίγυπτο, πρέπει να φυλαχτούν από το να αντιμετωπίζουν τον πληθυσμό με μικροπρέπεια (συμπλεγματικά), υποκινούμενοι από οποιουδήποτε είδους αισθήματα κατωτερότητας. Θα πρέπει, σε αυτό το σημείο, να πάρουν σαν πρότυπο τους Άγγλους, οι οποίοι, λόγω των αιώνων αποικιακής εμπειρίας τους, έχουν υιοθετήσει μια συμπεριφορά κυρίαρχου (αφέντη), η οποία κάνει τους σημαίνοντες γηγενείς να ξεχνούν ότι εργάζονται κάτω από ξένη κυριαρχία.

Οι Ιταλοί θα πρέπει επιπλέον να φυλάγονται από το να θέλουν να προσαρμόζονται σε όλα και με κάθε τρόπο στις συνήθειες της χώρας. Ο Ρόμελ μπορεί να αποτελέσει το πρότυπό τους σε αυτό το ζήτημα. Κατά τη διάρκεια ολόκληρης της εκστρατείας δεν κάθισε ποτέ (δεν στρογγυλοκάθισε) πάνω σε μια καμήλα, αλλά γυρνούσε στην περιοχή μέσα σε άρμα μάχης, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι πάνω στην καμήλα δεν θα μπορούσε ποτέ να ιππεύσει όπως οι ντόπιοι, ενώ με μια μετακίνηση μέσα στο άρμα μάχης τούς προκαλεί τεράστια εντύπωση.

Μορφές διακυβέρνησης στα κατεχόμενα εδάφη

Και εμείς οι ίδιοι θα πρέπει να θυμόμαστε για τα νεοαποκτηθέντα ανατολικά εδάφη μας, ότι το ζήτημα δεν είναι να περιποιούμαστε τον υποταγμένο πληθυσμό κάθε μέρα και, για παράδειγμα, να θέλουμε οπωσδήποτε να τον αναθρέψουμε σύμφωνα με τη γερμανική καθαριότητα. Το αν καθαρίζουν καθημερινά τους εαυτούς τους, τα σπίτια τους και ούτω καθεξής με τη βούρτσα καθαρισμού (τη σκληρή βούρτσα), μπορεί να μας είναι παντελώς αδιάφορο. Διότι δική μας αποστολή δεν είναι να παίζουμε το όργανο επίβλεψης της καθημερινής τους ζωής, αλλά αποκλειστικά και μόνο να διασφαλίζουμε τα συμφέροντά μας.

Για τον σκοπό αυτό, θα πρέπει να διαχωριστεί η ζωή των Γερμανών στα προς αποικισμό ανατολικά εδάφη από εκείνη του τοπικού πληθυσμού, όσο το δυνατόν περισσότερο. Στα πανδοχεία (στα μαγαζιά) των ντόπιων, στα οποία αυτοί φτύνουν δεξιά κι αριστερά, δεν επιτρέπεται να μπαίνουμε εμείς οι Γερμανοί. Για τους Γερμανούς πρέπει να δημιουργηθούν ξεχωριστά πανδοχεία, στα οποία ο τοπικός πληθυσμός δεν θα έχει καμία πρόσβαση. Τότε, το φτύσιμό τους θα μας είναι παντελώς αδιάφορο.

Αφήνοντας τους ντόπιους εντελώς μόνους τους, δεν τους προσβάλλουμε αναίτια όσον αφορά τις καθημερινές τους συνήθειες και, παράλληλα, δημιουργούμε για εμάς τις καλύτερες προϋποθέσεις προκειμένου να οικοδομήσουμε δικά μας, αμιγή (κλειστά) γερμανικά οικιστικά κέντρα.

Επίσης, θα μπορούσαμε να αποτρέψουμε με τον πιο εύκολο τρόπο μια

επιμειξία (ανάμειξη) των Γερμανών με τον τοπικό πληθυσμό, εάν εμποδίζαμε τον τελευταίο από το να υιοθετήσει τον δικό μας τρόπο ζωής και να φαίνεται ίδιος με εμάς, σαν να αποτελεί κομμάτι μας.

Το αφεντικό επανήλθε αμέσως μετά στα μελλοντικά προβλήματα της Αιγύπτου. Δεδομένου ότι οι Ιταλοί είχαν συμπεριφερθεί μέχρι τώρα εξαιρετικά επιδέξια (έξυπνα) απέναντι στους Μωαμεθανούς, εξέφρασε την ελπίδα ότι δεν θα έχαναν αυτή την απήχηση (τη θετική ανταπόκριση) με την άσκηση της κυριαρχίας τους πάνω στην Αίγυπτο, και ότι δεν θα αναλώνονταν σε κάθε είδους ασήμαντα καθημερινά μικροπράγματα.

Τα πιο επείγοντα έργα στην Αίγυπτο, την άρδευση και την οδοποιία, οι εργατικοί σαν μέλισσες Ιταλοί αποικιοκράτες υπό την καθοδήγηση του Ντούτσε θα τις φέρουν σίγουρα εις πέρας με θαυμάσιο τρόπο. Αν κατάφερναν να κρατήσουν την Αβησσυνία (Αιθιοπία) για δέκα χρόνια, σαν σπουδαίοι οδοποιοί που είναι, θα είχαν μετατρέψει και αυτή τη χώρα σε έναν αποικιακό παράδεισο. Στην περίπτωση της Αιγύπτου αυτό είναι ακόμα πιο εύκολο, καθώς η χώρα αυτή είναι σχεδόν κατά 100% αυτάρκης και – με εξαίρεση τον άνθρακα και τον σίδηρο – στην πραγματικότητα δεν της λείπει τίποτα.

Δρόμοι πάνω σε αναχώματα, μια αναγκαιότητα στη Ρωσία

Όπως ακριβώς και στην Αίγυπτο, έτσι και στα κατεχόμενα από εμάς ανατολικά εδάφη – όπως δεν κουράζομαι να τονίζω ξανά και ξανά – το πιο σημαντικό από όλα είναι η οδοποιία. Καθώς τον χειμώνα είναι σχεδόν αδύνατο να γίνει οποιαδήποτε συντήρηση των δρόμων, πρέπει εξαρχής να τους κατασκευάζουμε με τέτοιο τρόπο ώστε να μην υποφέρουν από τις χιονοστιβάδες. Γι' αυτόν τον λόγο πρέπει να τους κατασκευάζουμε πάνω σε αναχώματα · διότι το χιόνι συσσωρεύεται μόνο εκεί όπου υπάρχει ανεμοφράκτης, ενώ τα αναχώματα, λόγω των χειμερινών ανέμων, καθαρίζονται πάντα μόνα τους από το χιόνι. Τα θεμέλια αυτών των αναχωμάτων πρέπει ωστόσο να κατασκευάζονται ιδιαίτερα στέρεα, λαμβάνοντας υπόψη τις περιόδους της λάσπης. Όπου υπάρχει διαθέσιμος γρανίτης, θα πρέπει να χρησιμοποιείται γρανίτης· διαφορετικά πρέπει να χρησιμοποιείται η κόκκινη πέτρα (ο πορτόλιθος), που βρίσκεται σε πολλές κοίτες ποταμών.

179 16 Ιουλίου 1942

Το πεδίο μάχης του Μπιάλιστοκ

Κατά την πτήση από το Στρατηγείο του Αρχηγού «Λημέρι του λύκου» (Wolfsschanze) προς το Στρατηγείο του Αρχηγού «Λυκάνθρωπος» (Werwolf – στη Βίνιτσα της Ουκρανίας), πετάμε πάνω από τα ρωσικά πεδία των μαχών. Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε πάνω από την περιοχή του Μπιάλιστοκ. Άμμος, κατεστραμμένα δάση και δρόμοι χωρίς δέντρα είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματά της. Καθώς κάνει ζέστη, μπορεί κανείς να σχηματίσει μια κατά προσέγγιση εικόνα για τις κακουχίες που έπρεπε να υπομείνουν οι στρατιώτες μας στη μάχη του θύλακα (κύκλωσης) του Μπιάλιστοκ[423].

423. Η μάχη του θύλακα (κύκλωσης) Μπιάλιστοκ – Μινσκ από τις 22 Ιουνίου έως τις 9 Ιουλίου 1941 είχε σαν αποτέλεσμα 328.898 αιχμαλώτους πολέμου, 3.102 κυριευθέντα πυροβόλα και 3.332 κατεστραμμένα άρματα μάχης – δηλαδή τόσα, όσα διέθετε συνολικά εκείνη την εποχή ολόκληρος ο γερμανικός Στρατός της Ανατολής.

7 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Στρατιωτική οργάνωση του πληθυσμού, ιατρικός κλάδος και ενσύρματο ραδιόφωνο στη Σοβιετική Ένωση

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, αναφέρθηκε στο αφεντικό ότι ο πληθυσμός στην Ουκρανία δεν είχε οργανωθεί από τους Σοβιετικούς σε κοινότητες (οικισμούς), αλλά σε ταξιαρχίες, έτσι ώστε να είναι καταγεγραμμένος με στρατιωτική ευκρίνεια και εμείς – όπως είπε το αφεντικό – δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα πιο έξυπνο από το να υιοθετήσουμε αυτό το σύστημα.

Ο βαθμός στον οποίο το κράτος (το σοβιετικό σύστημα) έλεγχε τα πάντα αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ολόκληρος ο ιατρικός κλάδος στη Σοβιετική Ένωση ήταν κρατικοποιημένος. Σε πόλεις όπως η Βίνιτσα λειτουργεί ένα πολυιατρείο, στο οποίο οι ασθενείς, που ήταν σε θέση να προσέλθουν για θεραπεία, εξετάζονταν (νοσηλεύονταν) από τις 8 έως τις 12 ή τις 13:00 το μεσημέρι από κρατικούς γιατρούς και γιατρίνες. Το απόγευμα και το βράδυ, οι γιατροί έπρεπε να πραγματοποιούν επισκέψεις κατ' οίκον σε εκείνους τους ασθενείς, οι οποίοι είχαν αποδείξει την αναγκαιότητα της επίσκεψης προσκομίζοντας βεβαίωση του αρμόδιου τοπικού ή περιφερειακού κομισάριου. Το βιοτικό επίπεδο των γιατρών, συγκρινόμενο με την τιμή ενός κοστουμιού (900 ρούβλια), ήταν άθλιο· διότι κέρδιζαν μόνο 550 έως 700 ρούβλια τον μήνα, δηλαδή σύμφωνα με τα δικά μας δεδομένα 55 έως 70 μάρκα του Ράιχ (RM). Αν και τα τρόφιμα στην Ουκρανία είναι απίστευτα φτηνά, εντούτοις τα εργαλεία είναι τρομερά ακριβά. Προξενεί εντύπωση, όμως, το γεγονός ότι παρόλα αυτά βρίσκει κανείς σχεδόν σε κάθε σπίτι μια συσκευή ενσύρματου ραδιοφώνου.

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος, αναφέρθηκε στο αφεντικό ότι ακόμη και στην περιοχή των εγκαταστάσεων του «Λυκάνθρωπου» (Βέρβολφ) βρέθηκε σχεδόν σε κάθε σπίτι μια συσκευή ενσύρματου ραδιοφώνου. Το αφεντικό παρατήρησε σχετικά ότι αυτό αποτελεί απόδειξη πως οι Σοβιετικοί είχαν αναγνωρίσει εγκαίρως όχι μόνο τη σπουδαιότητα, αλλά και τα επικίνδυνα σημεία του ραδιοφωνικού μέσου.

Το ενσύρματο ραδιόφωνο, λόγω του ότι λειτουργεί χωρίς παρεμβολές (παράσιτα), προσφέρει στον εκάστοτε ακροατή εξαιρετικά πλεονεκτήματα σε σχέση με τις δικές μας ραδιοφωνικές συσκευές ελεύθερης λήψης, οι οποίες είναι συνδεδεμένες στη συνείδηση του κόσμου με τα συνεχή παράσιτα (θορύβους). Αυτό όμως που, επιπλέον, το κάνει να φαντάζει σχεδόν ιδανικό από τη σκοπιά της κρατικής ηγεσίας, είναι ότι δίνει στις αρμόδιες υπηρεσίες τη δυνατότητα να ρυθμίζουν τη λήψη. Στην Σοβιετική Ένωση, για παράδειγμα, ο τοπικός κομισάριος συντόνιζε τους σταθμούς των οποίων το πρόγραμμα έπρεπε να ακούν οι κάτοικοι της περιοχής· οι ξένες προπαγανδιστικές επιρροές αποκλείονταν με αυτόν τον τρόπο εξαρχής.

Πριν από την έναρξη του πολέμου, είχε δώσει και ο ίδιος εντολή στο υπουργείο Προπαγάνδας μας να εισαγάγει το ενσύρματο ραδιόφωνο στη Γερμανία. Τότε, ο Γερμανός ακροατής θα μπορούσε μεν να συντονίζεται με όλους τους σταθμούς του Ράιχ και, επιπλέον, με όλες τις ξένες εκπομπές που αναμεταδίδονταν από το Γερμανικό Ράιχ· δεν θα μπορούσε όμως να ακούει ξένους σταθμούς, που θεωρούνταν ανεπιθύμητοι από το Γερμανικό Ράιχ.

Λυπόταν βαθιά που αυτό το μέτρο δεν είχε εφαρμοστεί πριν από την έναρξη του πολέμου. Αυτή υπήρξε η μεγαλύτερη αποτυχία του υπουργείου Προπαγάνδας. Ακόμη κι αν ο υπουργός Προπαγάνδας προσπάθησε στη συνέχεια να μετατοπίσει την ευθύνη σε άλλες υπηρεσίες, εντούτοις πρέπει να θεωρηθεί ο ίδιος υπεύθυνος για αυτό. Διότι ακριβώς όταν πολλές υπηρεσίες πρέπει να εμπλακούν στην εκτέλεση μιας εντολής, την ευθύνη, αν κάτι δεν πάει καλά, την έχει πάντα εκείνος στον οποίο ανατέθηκε η εντολή.

Στο μέλλον, η εισαγωγή του ενσύρματου ραδιοφώνου στη Γερμανία θα πρέπει να θεωρείται απόλυτα αυτονόητη. Διότι καμία λογική κυβέρνηση δεν θα επιτρέψει να δηλητηριαστεί ο λαός της από μια άλλη. Διαφορετικά, θα μπορούσε κανείς κάλλιστα να δεχτεί αμέσως 100 ή 1.000 προπαγανδιστές μιας εχθρικής δύναμης και να τους επιτρέψει να εμφανίζονται δημόσια, προκειμένου να διαβρώσουν τον γερμανικό λαό και να τον ξεσηκώσουν εναντίον της ηγεσίας του.

Στις σκέψεις του για το ενσύρματο ραδιόφωνο, ο Χίτλερ βασιζόταν σε μια τοπικά καλωδιωμένη και ρυθμιζόμενη «τηλεόραση», η οποία θα ενσωμάτωνε τη ραδιοφωνία. Σκεφτόταν μια κατασκευή ασύρματων τηλεοπτικών συσκευών με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι κατάλληλες μόνο για τη λήψη συγκεκριμένων σταθμών, εγκεκριμένων από την κυβέρνηση. Εν πάση περιπτώσει, αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας, ανέθεσε στους νέους εκπροσώπους του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος (NS) στη ραδιοφωνία και στα Ταχυδρομεία του Ράιχ την εντολή να δημιουργήσουν, σε συνεργασία με τη βιομηχανία, μια γερμανική τηλεόραση. Είναι γνωστό ότι ο Πάουλ Νίπκοβ είχε ήδη εφεύρει τον δίσκο σάρωσης (Bildtaster) για την τηλεοπτική μετάδοση και ο Καρλ Φέρντινανντ Μπράουν τον καθοδικό σωλήνα (Röhre) για την τηλεοπτική αναπαραγωγή. Έτσι, στις 31 Μαρτίου 1935, μπόρεσε να ξεκινήσει με επιτυχία στο Βερολίνο η πρώτη παγκοσμίως τακτική τηλεοπτική εκπομπή με παρουσίαση, ειδήσεις, ταινίες μεγάλου μήκους κ.λπ. Από το 1938 η τηλεοπτική λήψη ήταν δυνατή και στο Μόναχο. Την πρώτη τηλεοπτική συσκευή λήψης που παρουσίασε η βιομηχανία στον Χίτλερ, τη «Λαϊκή Τηλεόραση» (Fernseh-Volksempfänger) μοντέλο E1, αξίας 650 μάρκων του Ράιχ (RM) (με μέγεθος οθόνης 20x23 εκατοστά), τη χάρισε το 1939 στην Εύα Μπράουν, και συγκεκριμένα για να την τοποθετήσει στο μικρό διώροφο σπιτάκι της στο Μόναχο, στην οδό Βασερμπούργκερ Στράσε 12.

Για να αντιμετωπιστούν σωστά όλα αυτά τα ζητήματα ακόμη και σε καιρό ειρήνης, πρέπει κατ' αρχήν να τα αξιολογεί από τη σκοπιά του πολέμου. Διότι ο πόλεμος, σαν ένας αγώνας ζωής και θανάτου, έχει τους δικούς του νόμους και αναγκάζει τα κριτήρια της ειρήνης να υποχωρήσουν εντελώς. Αν όμως, με το βλέμμα στραμμένο σε έναν ενδεχόμενο πόλεμο, ο πληθυσμός πρέπει να υπομένει ήδη από την εποχή της ειρήνης βάρη όπως η διετής ή ακόμη και η τετραετής στρατιωτική θητεία, πόσο μάλλον θα έπρεπε τότε να είναι εφικτό να εφαρμοστούν τέτοια ασήμαντα πράγματα, όπως η αντικατάσταση του ραδιοφώνου ελεύθερης λήψης από το ενσύρματο ραδιόφωνο.

Η «μη εμπόλεμη στάση» των Ιταλών

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό αναφέρθηκε στη νοοτροπία των Ιταλών να πιστώνονται (να αποδίδουν στον εαυτό τους) πάντα κάθε είδους προσφορές και υπηρεσίες, ακόμη και χωρίς να έχουν σημειώσει κάποιο ιδιαίτερο επίτευγμα. Η χαρακτηριστική έκφραση αυτού του φαινομένου εντοπίζεται, μεταξύ άλλων, στο γεγονός ότι οι Ιταλοί, στην ιστορία τους για τον Φασισμό, παρουσίαζαν την τελική φάση του Α' Παγκοσμίου Πολέμου με τέτοιο τρόπο, σαν να είχε κερδηθεί η νίκη υπέρ των Συμμάχων χάρη στη δική τους ανδρεία στάση.

Στο ίδιο ακριβώς επίπεδο κινείται και το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια της εκστρατείας στη Δύση ισχυρίζονταν συνεχώς πως, μέσω της «μη εμπόλεμης στάσης» τους, καθήλωναν τουλάχιστον 60 γαλλικές μεραρχίες. Όταν τώρα τους βεβαιώθηκε επίσημα, μέσω των ανακοινώσεων των Γάλλων, ότι κατά την εκστρατεία στη Δύση δεν ήταν σταθμευμένες 60, αλλά μόνο 7 μεραρχίες στα ιταλικά σύνορα, και ότι στο μεταξύ είχαν αποσυρθεί χωρίς καμία δυσκολία ακόμη και 3 από αυτές, στεναχωρήθηκαν πάρα πολύ.

Αλλά αυτοί το ξεπερνούν γρήγορα αυτό. Ακόμη κι αν επί τρία χρόνια υπέμεναν ήττες και μόνο μία μοναδική ημέρα πετύχαιναν μια νίκη, η ήττα ξεχνιέται αμέσως και ολόκληρη η Ιταλία μεθά από το ντελίριο της νίκης.

Η αγγλική πολιτική ειδήσεων

Στη συνέχεια της συζήτησης, το αφεντικό αναφέρθηκε σε μια είδηση από την Αγγλία, σύμφωνα με την οποία ο Στρατηγός των SS (SS-Obergruppenführer) Γιόζεφ «Ζεπ» Ντίτριχ (Josef "Sepp" Dietrich)[424] είχε αναλάβει την αρχηγία του Νότιου Τομέα του μετώπου μας στην Ανατολή.

Καθώς η Σωματοφυλακή των SS μεταφέρεται αυτή την περίοδο προς τη Δύση, αυτή η είδηση πρέπει να αντιμετωπιστεί με ιδιαίτερη επιφύλαξη. Διότι ο ιουδαϊκός Τύπος των Άγγλων (ο ελεγχόμενος από τους Ιουδαίους αγγλικός Τύπος), ακόμη κι αν μάθει κάτι αληθινό, το οποίο όμως δεν ταιριάζει στη γραμμή της πολιτικής των ειδήσεών του, συνεχίζει τα ψέματα, με τον ξεκάθαρο σκοπό να αποκρύψει την πραγματική κατάσταση των πραγμάτων.

Στις 7 Ιουλίου 1942, ο Χίτλερ χώρισε την Ομάδα Στρατιών «Νότος», που βρισκόταν στη Ρωσία, στην Ομάδα Στρατιών Α υπό τον Στρατάρχη Βίλχελμ Λιστ με επιχειρησιακό στόχο τον «Καύκασο», και στην Ομάδα Στρατιών Β με επιχειρησιακό στόχο το «Στάλινγκραντ», η οποία διοικήθηκε διαδοχικά από τους Στρατάρχες Φέντορ φον Μποκ (Fedor von Bock), Μαξιμίλιαν φον Βάιχς (Maximilian von Weichs) και Erich von Lewinski, αποκαλούμενο φον Μάνσταϊν (von Manstein).

Καθώς ο Χίτλερ το καλοκαίρι του 1942 υπολόγιζε ήδη μια αγγλοαμερικανική απόβαση στην Ολλανδία/Βέλγιο ή τη Γαλλία, διέταξε σαν προληπτικό μέτρο τη μεταφορά της SS-Leibstandarte (Σωματοφυλακής των SS) με τον Σεπ Ντίτριχ από τη Ρωσία προς τη Δύση. Ο ίδιος προσδοκούσε από αυτήν την – όπως την αποκαλούσε – «Φρουρά των SS» και τον διοικητή της, λόγω των στρατιωτικών τους επιτευγμάτων στα ανατολικά και της ικανότητάς τους στον στρατιωτικό αυτοσχεδιασμό, ότι θα ήταν οι πλέον κατάλληλοι για να αναχαιτίσουν μια ενδεχόμενη εισβολή.

---

424. Ο Αρχιστράτηγος των SS (SS-Oberstgruppenführer) Ζεπ Ντίτριχ – επιλοχίας στον τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο –, ηγέτης των SS από το 1926 και διοικητής της «SS-Leibstandarte Adolf Hitler» (Σωματοφυλακή των SS «Αδόλφος Χίτλερ») από τις 17 Μαρτίου 1933, υπήρξε ο δημιουργός των «ένοπλων-SS» ως στρατιωτικού σχηματισμού. Αυτός (ο σχηματισμός) περιλάμβανε κατά τη διάρκεια του πολέμου έως και 900.000 στρατιώτες.

Ο στρατιώτης της Βέρμαχτ σε άδεια σαν μεταφορικό μέσο

Τέλος, το αφεντικό έθιξε το πρόβλημα της μεταφοράς τροφίμων από την Ουκρανία. Όσο δεν είναι εφικτό να βελτιωθεί η κατάσταση των μεταφορών, έτσι ώστε τα τρόφιμα από την Ουκρανία να μπορούν να μεταφερθούν σε μεγάλες ποσότητες, πρέπει κανείς να αντιμετωπίζει τον στρατιώτη που βρίσκεται σε άδεια σαν το ιδανικό και απλούστερο μέσο μεταφοράς και να του δίνει για τους συγγενείς του όσα περισσότερα τρόφιμα μπορεί να κουβαλήσει[425].

Βέρμαχτ – Κόμμα

Σαν έκφραση της έντασης ανάμεσα στη Βέρμαχτ και το Κόμμα, η υπηρεσία της Βέρμαχτ που ήταν υπεύθυνη για τη διαμόρφωση του Στρατηγείου του Αρχηγού (Λυκάνθρωπος), κάνοντας υπαινιγμό για το «καφέ» χρώμα του NSDAP, τοποθέτησε στο υπνοδωμάτιο του Μπόρμαν ένα καφέ σετ νιπτήρα αντί για υδραυλική εγκατάσταση. Ο Μπόρμαν και ο Σμουντ – και οι δύο πολύ εξοργισμένοι – μου ζήτησαν να τακτοποιήσω το ζήτημα.

Μέχρι το 1923, το χρώμα του NSDAP και της μάχιμης οργάνωσής του, των SA, ήταν το γκρίζο του στρατού (feldgrau). Ήταν το γκρι-πράσινο των στολών των στρατιωτών του μετώπου και των αντιανεμικών μπουφάν των εργατών. Επίσημα, λαμβάνοντας υπόψη τα μαύρα πουκάμισα του Μουσολίνι και τα κόκκινα πουκάμισα των κομμουνιστών, ο Χίτλερ θέσπισε στις 26 Φεβρουαρίου 1925 για το NSDAP και τα SA του το «καφέ πουκάμισο», επειδή το «καφέ» ήταν το χρώμα της γης, συμβολίζοντας έτσι τον δεσμό με το γερμανικό πάτριο έδαφος, και επειδή το NSDAP έπρεπε να μετατραπεί από ένα κόμμα στρατιωτών του μετώπου και εργατών σε ένα «λαϊκό κόμμα» ανοιχτό σε όλους τους Γερμανούς. Στην πραγματικότητα, το NSDAP μπόρεσε τότε να αγοράσει φτηνά από μια υπηρεσία εκκαθάρισης της Βέρμαχτ ένα εναπομείναν απόθεμα 13.500 καφέ πουκαμίσων, τα οποία ανήκαν σε τροπικές στολές του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και για τα οποία η Ράιχσβερ δεν είχε πλέον καμία χρήση. Ο Χίτλερ είδε αμέσως σε αυτά τα 13.500 καφέ πουκάμισα την απαρχή της ομοιόμορφης ένδυσης του ιδιωτικού του στρατού – ο οποίος το 1934 αριθμούσε τέσσερα εκατομμύρια άνδρες.

181 18 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Το κάπνισμα, η εκδίκηση του κόκκινου ανθρώπου (ενν. του Ινδιάνου)

Κατά το δείπνο, το αφεντικό συζητούσε έντονα με τον πιλότο Μπάουρ σχετικά με το αν το κάπνισμα είναι βλαβερό ή όχι.

Στο πλαίσιο αυτό δήλωσε, μεταξύ άλλων, ότι ο πιλότος Μπάουρ θα έπρεπε να είχε δει τον περιφερειάρχη Βάγκνερ κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στο Μόναχο· τότε θα είχε συγκλονιστεί και ο ίδιος από το πώς μπορεί να καταρρεύσει ένα σώμα δηλητηριασμένο από το αδιάκοπο κάπνισμα. Το κάπνισμα ήταν η εκδίκηση του κόκκινου ανθρώπου (του Ινδιάνου) για το γεγονός ότι ο λευκός του έφερε το αλκοόλ και έτσι τον κατέστρεψε ολοσχερώς.

---

425. Συγκρίνετε την προσθήκη στις Επιτραπέζιες Συνομιλίες Αρ. 177.

Πότε και πώς εκφράζεται δημόσια ένας αρχηγός κυβέρνησης; (Συνέντευξη του Χίτλερ για το «Δεύτερο Μέτωπο»)

Λαμβάνοντας υπόψη τα συνεχή δημοσιεύματα του αγγλικού Τύπου σχετικά με τη δημιουργία ενός «Δεύτερου Μετώπου», το αφεντικό ανέθεσε στον ηγέτη του Ράιχ δρ. Ντίτριχ να του προετοιμάσει μια συνέντευξη με ξένο δημοσιογράφο, που θα είχε σαν βασικό θέμα ζητήματα της εκστρατείας στην Ανατολή.

Επειδή ο καθένας απομονώνει από μια τέτοια συνέντευξη ό,τι του φαίνεται σημαντικό για τον εαυτό του, θα μπορούσε κανείς να χειριστεί το ζήτημα ενός «Δευτέρου Μετώπου» εντελώς παρεμπιπτόντως – σχεδόν σαν παρένθεση.

Ήδη από τις 18 Ιουλίου 1941, ο Στάλιν είχε απαιτήσει από τον Τσόρτσιλ ένα «Δεύτερο Μέτωπο», το οποίο θα βασιζόταν σε μια εισβολή στη Γαλλία. Την αγγλοαμερικανική εισβολή στα Βαλκάνια που πρότεινε στη συνέχεια ο Τσόρτσιλ, ο Στάλιν τη θεώρησε σαν εχθρική πράξη κατά της ΕΣΣΔ, καθώς θεωρούσε τα Βαλκάνια σαν σφαίρα επιρροής της ΕΣΣΔ. Ο Στάλιν δεν έμεινε ικανοποιημένος ούτε με τη βρετανοαμερικανική απόβαση στη Βόρεια Αφρική (Μαρόκο και Αλγερία) που πραγματοποιήθηκε τελικά στις 7 Νοεμβρίου 1942 υπό την ανώτατη διοίκηση του Αμερικανού στρατηγού τεσσάρων αστέρων Ντουάιτ Ντ. Αϊζενχάουερ σαν βάση για μια εισβολή στην Ιταλία (από τις 10 Ιουλίου 1943). Φοβόταν ότι οι Αγγλοαμερικανοί, με αυτόν τον ελιγμό, ήθελαν απλώς να παρατείνουν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο – ο οποίος θα μπορούσε να είχε συντομευτεί κατά χρόνια μέσω μιας εισβολής στη Γαλλία – μέχρις ότου η Γερμανία και η ΕΣΣΔ να είχαν εξαντληθεί πλήρως αιμορραγώντας η μία εναντίον της άλλης και η Σοβιετική Ένωση να έχει διαλυθεί ξανά στις 113 εθνότητές της ή ακόμη και στις 173 φυλές της. Όπως με διαβεβαίωσε ένας από τους γραμματείς του Στάλιν σε μια τυχαία μεταπολεμική συνάντηση, η δυσπιστία που ξύπνησε με αυτόν τον τρόπο στον Στάλιν αποτέλεσε την αφετηρία για τη μοναδική, πραγματικά σοβαρή πρότασή του προς τον Χίτλερ για χωριστή ειρήνη, τον Μάρτιο του 1943.

Σκέφτεται να αναπτύξει σε γενικές γραμμές το επιχείρημα ότι, έχοντας να κάνουμε με στρατιωτικά ανώριμα μυαλά όπως οι Άγγλοι, οφείλουμε φυσικά να είμαστε προετοιμασμένοι για τα πάντα, και ως εκ τούτου δεν επιτρέπεται να παραβλέψουμε ακόμη και τις φλυαρίες του αγγλικού ιουδαϊκού Τύπου. Ακριβώς όπως τον καιρό εκείνο προλάβαμε την επίθεση των Σοβιετικών λαμβάνοντας τα κατάλληλα αμυντικά μέτρα, έτσι και σήμερα έχουμε κάνει όλες τις προετοιμασίες για να υποδεχτούμε με τον προσήκοντα τρόπο τους Άγγλους στρατιώτες, οι οποίοι θα σταλούν για απόβαση από τα μηδενικά της στρατιωτικής τους ηγεσίας.

Τις δηλώσεις του σχετικά με το θέμα του «Δευτέρου Μετώπου« θα τις διατυπώσει με τέτοιον τρόπο, ώστε η συνέντευξη να λειτουργήσει στους Άγγλους σαν ψυχρολουσία. Ως εκ τούτου, για να μη θέσει σε κίνδυνο αυτόν τον σκοπό της συνέντευξης, δεν πρόκειται να πει ούτε ότι δεν πιστεύει στην παρούσα φάση στη δημιουργία ενός «Δευτέρου Μετώπου». Αντίθετα, θα εξηγήσει ότι αποτελεί δείγμα της γερμανικής στρατιωτικής ακρίβειας και σχολαστικότητας το να προετοιμάζεται κανείς για όλα τα ενδεχόμενα, ακόμη και για αυτό ενός «Δευτέρου Μετώπου».

Σύμφωνα με την επιθυμία του επικεφαλής του Τύπου του Ράιχ (Reichspressechef), η συνέντευξη θα πρέπει να παραχωρηθεί σε έναν ξένο ανταποκριτή, ο οποίος μέχρι τώρα έχει υποστηρίξει ιδιαίτερα το έργο του γερ-

μανικού Τύπου. Το αν είναι εκπρόσωπος μιας μεγάλης ή μικρής, φιλικής ή ουδέτερης χώρας δεν παίζει κανέναν ρόλο· διότι η συνέντευξη – και σε αυτό ο επικεφαλής του Τύπου του Ράιχ έχει απόλυτο δίκιο – θα αναδημοσιευτεί ούτως ή άλλως στις εφημερίδες όλου του κόσμου.

Φυσικά θα μπορούσε να εκφράσει τις σκέψεις του για το θέμα του «Δευτέρου Μετώπου» και σε μια δημόσια ομιλία. Είναι όμως επικίνδυνο να εκφωνεί κανείς ομιλίες χωρίς να υπάρχει μια εύλογη αφορμή για αυτές. Διότι, σε αντίθετη περίπτωση, οι ευφυείς άνθρωποι θα έβρισκαν αμέσως την «τρίχα στη σούπα» [ενν. το ψεγάδι], ότι δηλαδή μια τέτοια ομιλία σκοπεύει απλώς να περάσει συγκεκριμένα πράγματα στον κόσμο. Και αν αυτή η πρόθεση γίνει υπερβολικά φανερή, το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα είναι εκ των προτέρων απατηλό. Αν, αντίθετα, το ζήτημα του «Δευτέρου Μετώπου» ενταχθεί σφήνα σε μια συνέντευξη για τα προβλήματα της εκστρατείας στην Ανατολή, τότε μπορούν να ειπωθούν τα απαραίτητα μέσα σε λίγες δευτερεύουσες προτάσεις, χωρίς αυτό να τραβήξει πολύ την προσοχή.

Το σύστημα αυτοκινητοδρόμων της Ευρώπης του μέλλοντος

Κατά το δείπνο, ο αρχηγός αναφέρθηκε στο πρόβλημα των αποστάσεων ανάμεσα στα κέντρα του Παλαιού Ράιχ (Altreich) και στα σημαντικότερα σημεία των ανατολικών εδαφών που είχαν καταλάβει τα στρατεύματά μας.

Όταν πλέον θα έχουμε αξιοποιήσει και συνδέσει τα ανατολικά εδάφη μέσω αυτοκινητοδρόμων, αποστάσεις που σήμερα προκαλούν ακόμη δυσκολίες δεν θα παίζουν πια κανέναν ρόλο. Τι είναι εξάλλου μια διαδρομή 1.000 χιλιομέτρων μέχρι την Κριμαία, όταν οδηγεί κανείς με μέση ταχύτητα 80 χιλιομέτρων την ώρα; Στον αυτοκινητόδρομο μπορεί κανείς να καλύψει τη διαδρομή άνετα σε δύο ημέρες.

Είναι σταθερή του απόφαση να φροντίσει ώστε, πίσω από το Ανατολικό Τείχος (Ostwall)[426], ολόκληρο το ανατολικό έδαφος να αξιοποιηθεί και να συνδεθεί μέσω ενός ακτινωτού συστήματος αυτοκινητοδρόμων που θα ξεκινά από το Βερολίνο. Το συνηθισμένο οδόστρωμα των 7,50 μέτρων, ωστόσο, δεν επαρκεί για αυτό το σύστημα αυτοκινητοδρόμων. Αντίθετα, θα προβλέψει εξ αρχής τρεις λωρίδες κυκλοφορίας με συνολικό πλάτος 11 μέτρων, ώστε όχι μόνο να κυκλοφορούν τα οχήματα σε δύο λωρίδες, αλλά επιπλέον να μπορούν να προσπερνούν το ένα το άλλο σε μια τρίτη – για παράδειγμα, όταν στην εξωτερική λωρίδα κινούνται αργά φορτηγά.

Ήδη από την 1η Ιουλίου 1939, 3.077 χιλιόμετρα αυτοκινητοδρόμων είχαν παραδοθεί στην κυκλοφορία και ακόμη 2.095 χιλιόμετρα βρίσκονταν υπό κατασκευή. Συνολικά, είχε σχεδιαστεί ένα δίκτυο αυτοκινητοδρόμων σχεδόν 7.000 χιλιομέτρων μόνο για το Παλαιό Ράιχ (Altreich). Οι αυτοκινητόδρομοι προορίζονταν αποκλειστικά για το αυτοκίνητο (επιβατικά και φορτηγά οχήματα) και συνέδεαν μεταξύ τους, σαν «οδοί ταχείας κυκλοφορίας» – χωρίς την επιβολή διοδίων χρήσης – όλες τις μεγάλες γερμανικές πόλεις. Οι χαράξεις των δρόμων περνούσαν μέσα από περιοχές με ιδιαίτερο φυσικό κάλλος, προ-

426. Εννοείται ένα Ανατολικό Τείχος (Ostwall) στην κατά προσέγγιση γραμμή Αρχάγγελσκ-Αστραχάν. Αυτό το Ανατολικό Τείχος, το οποίο σχεδίασε ο Χίτλερ στα πρότυπα του Δυτικού Τείχους (Westwall), δεν κατασκευάστηκε ποτέ. Δεν πρέπει να συγχέεται με το πλέγμα οχυρωμένων αμυντικών θέσεων που πρότεινε το Γενικό Επιτελείο το 1943, σε απόσταση 25 χιλιομέτρων πίσω από την κύρια γραμμή μάχης των Γερμανών στη Ρωσία και με στήριξη στον ποταμό Δνείπερο. Μόνο μετά τη σοβιετική χειμερινή επίθεση του 1943/44 ξεκίνησε ο Σπέερ, την άνοιξη του 1944, τις σχετικές κατασκευαστικές εργασίες για αυτό, σε μια περιοχή πολύ πιο δυτικά από τον Δνείπερο.

κειμένου να αποτραπεί η γρήγορη κόπωση του οδηγού και να παρουσιαστεί η Γερμανία ως μία από τις ομορφότερες χώρες του κόσμου. Η κατασκευή των αυτοκινητοδρόμων ανατέθηκε από τον Χίτλερ το 1933 στον δρ. Φριτς Τοτ (Dr. Fritz Todt) σαν «Γενικό Επιθεωρητή του Γερμανικού Οδικού Δικτύου» με την οδηγία να προβλέπονται γενικά δύο λωρίδες κυκλοφορίας πλάτους 7,5 μέτρων η καθεμία και μια λωρίδα έκτακτης ανάγκης 2,25 μέτρων, οι οποίες έπρεπε να χωρίζονται στη μέση από μια νησίδα πρασίνου πλάτους 5 μέτρων. Ως το πρώτο τμήμα του δικτύου, ο Αδόλφος Χίτλερ εγκαινίασε στις 19 Μαΐου 1935 τη διαδρομή Φρανκφούρτη-Ντάρμστατ.

Αν αναλογιστεί κανείς ότι στο Παλαιό Ράιχ (Altreich) έχουν ήδη δημιουργηθεί περισσότερα από 5.000 χιλιόμετρα αυτοκινητοδρόμων, θα έπρεπε στην πραγματικότητα να απορεί που ο κινηματογράφος δεν έχει ασχοληθεί ακόμη με αυτό το σπουδαίο επίτευγμα. Σε αντίθεση με την Αγγλία και τη Γαλλία, σε εμάς δυστυχώς συμβαίνει το εξής: καθετί μεγάλο που δημιουργείται, δεν αποτυπώνεται στον κινηματογράφο. Η μόνη εξαίρεση είναι η Βιέννη. Η Βιέννη, βέβαια, προβάλλεται στον κινηματογράφο μέχρι αηδίας. Όσον αφορά τον αυτοκινητόδρομο, του είναι γνωστή μόνο μία ταινία που τον έχει χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα σαν σκηνικό. Πρόκειται για μια κακόγουστη, μελοδραματική ταινία, στην οποία δύο ερωτευμένα ζευγάρια τριγυρίζουν το ένα πίσω από το άλλο στον αυτοκινητόδρομο: «Ερωτική περιπέτεια στην Άνω Βαυαρία» (Liebesabenteuer in Oberbayern). Αλλά δεν είναι μόνο η πλοκή της ταινίας άθλια· επέλεξαν επιπλέον μία από τις ελάχιστες διαδρομές του αυτοκινητοδρόμου του Ράιχ που δεν παρουσιάζει κανένα απολύτως ιδιαίτερο φυσικό κάλλος.

Όταν πλέον θα μπορεί κανείς να οδηγήσει μέσω του αυτοκινητοδρόμου του Ράιχ από το Κλάγκενφουρτ μέχρι το Τρόντχαϊμ[427], και από το Αμβούργο μέχρι την Κριμαία, θα έχουμε στα χέρια μας έναν συγκοινωνιακό σκελετό που θα κάνει τις αποστάσεις να συρρικνωθούν, ακριβώς όπως συνέβαινε παλαιότερα με τους επαρχιακούς δρόμους σύμφωνα με τις αντιλήψεις περασμένων εποχών.

Αλλά όχι μόνο από συγκοινωνιακή, αλλά και από πολιτική άποψη, οι αυτοκινητόδρομοι του Ράιχ έχουν ήδη αποδειχθεί σήμερα εξαιρετικά πολύτιμοι. Δικό τους επίτευγμα είναι το ότι εξάλειψαν και ξεπέρασαν οριστικά τα εσωτερικά γερμανικά σύνορα, καθώς οδηγώντας σε αυτούς δεν παρατηρεί κανείς καθόλου ότι περνά από τη μία γερμανική περιφέρεια στην άλλη. Όταν παλαιότερα οδηγούσε κανείς στους επαρχιακούς δρόμους διασχίζοντας τη Γερμανία, το καταλάβαινε ήδη από τους συνοριακούς πασσάλους, ή τουλάχιστον από τα διαφορετικά είδη λιθόστρωτου. Όταν, για παράδειγμα, περνούσε κανείς τα σύνορα του Μεκλεμβούργου, οι λακκούβες και μόνο σε έκαναν να νιώσεις πού βρίσκεσαι, αφού εκεί με το ζόρι επιτρεπόταν να τρέξεις με δέκα ή δεκαπέντε χιλιόμετρα την ώρα, αν δεν ήθελες να απαιτήσεις το αδύνατο από τις αναρτήσεις του αυτοκινήτου.

Και οι σιδηρόδρομοι του Ράιχ (Reichsbahn) αποτελούν φυσικά έναν από

427. Το Τρόντχαϊμ (Drontheim), μια πόλη-λιμάνι της κεντρικής Νορβηγίας με 60.000 κατοίκους, ήθελε ο Χίτλερ, λόγω των ιδανικών συνθηκών του φυσικού λιμανιού της, να τη μετατρέψει στη μεγαλύτερη γερμανική ναυτική βάση στον Βόρειο Ατλαντικό, με μια υπογείως κατασκευασμένη βάση υποβρυχίων, με ναυπηγεία και εγκαταστάσεις δεξαμενισμού, καθώς και με κατοικίες για 250.000 ανθρώπους.

τους παράγοντες που συνέβαλαν στην ενοποίηση του γερμανικού λαού. Σε αντίθεση όμως με τους αυτοκινητοδρόμους του Ράιχ, στους οποίους μπορεί κανείς να γλιστρά οδηγώντας ένα Volkswagen από τις Άλπεις μέχρι τη Βόρεια Θάλασσα κάνοντας μόνο τρεις στάσεις για ξεκούραση, στη λειτουργία των σιδηροδρόμων με το πλήθος των σταθμών γίνονται εν μέρει αισθητές, ακόμη και σήμερα, οι παραδοσιακές τοπικές διαφορές. Στον σιδηρόδρομο θυμάται κανείς πάντα ότι υπήρξε κάποτε ένας βασιλικός βαυαρικός, ένας βασιλικός σιδηρόδρομος της Βυρτεμβέργης και – όπως πολύ σωστά παρατηρεί ο Μπόρμαν – ένας σιδηρόδρομος «Φρειδερίκου-Φραγκίσκου» του Μεγάλου Δουκάτου του Μεκλεμβούργου. Επομένως, ο σιδηρόδρομος δεν υπήρξε ισχυρότερος από αυτά τα δυναστικά συμφέροντα.

Ακριβώς αυτό το γεγονός αποτελεί μια επιπλέον επιβεβαίωση για το ότι δεν θα ήταν ποτέ εφικτό να δημιουργηθεί ένα ενιαίο Ράιχ, εάν δεν είχαν εξαλειφθεί οι Γερμανοί φεουδάρχες.

Κάθε ένας από αυτούς τους φεουδάρχες προσπαθούσε να αναπτύξει και να επεκτείνει τον σιδηρόδρομο του κρατιδίου του αποκλειστικά σύμφωνα με τη δική του κρίση. Σε αντίθεση με αυτό, οι μεγάλες γραμμές των αυτοκινητοδρόμων διατρέχουν ομοιόμορφα ολόκληρο το Ράιχ. Επομένως, όποιος οδηγεί σε αυτούς τους δρόμους μπορεί παντού – όπου και αν βρίσκεται – να έχει την αίσθηση ότι βρίσκεται στην πατρίδα του. Μόνο εκεί όπου τελειώνει η Γερμανία – αυτό θα πρέπει να γίνει κυριολεκτικά ξακουστό – επιτρέπεται να ξεκινά η πρώτη λακκούβα.

Αν πριν από αυτόν δεν είχαν κατασκευαστεί αυτοκινητόδρομοι του Ράιχ, αυτό οφειλόταν κατά κύριο λόγο στο ότι σε επίπεδο κεντρικής διοίκησης του Ράιχ δεν είχαν ποτέ μελετήσει σωστά το ζήτημα της χρηματοδότησης. Από μικρές κοινότητες, για παράδειγμα, απαιτούσαν να χρηματοδοτήσουν την κατασκευή των τοπικών τμημάτων των εθνικών μας οδών (Reichsstrassen), και μετά απορούσαν που δεν προέκυπτε τίποτα της προκοπής.

Όταν ο ίδιος χρειάστηκε να σκεφτεί και να σχεδιάσει τη χρηματοδότηση των αυτοκινητοδρόμων του Ράιχ, ξεκίνησε με το σκεπτικό ότι θα μπορούσε να κατασκευάζει περίπου 1.000 χιλιόμετρα ετησίως και ότι για τον σκοπό αυτό θα έπρεπε να διαθέτει, εκ μέρους του Ράιχ, περίπου ένα δισεκατομμύριο μάρκα.

Στον Λόιντ Τζορτζ[428] εξήγησε μάλιστα κάποτε πώς εξασφαλίζει αυτό το δισεκατομμύριο, συγκεκριμένα:

α) μέσω της επανένταξης των ανέργων στην εργασία για την κατασκευή των αυτοκινητοδρόμων, χάρη στην οποία το Ράιχ εξοικονόμησε ετησίως 500 έως 600 εκατομμύρια από τα επιδόματα ανεργίας, και

β) μέσω των αυξημένων εσόδων από τον φόρο εισοδήματος και τους φόρους καυσίμων, τα οποία θα μπορούσαν να ανέλθουν σε 400 έως 500 εκατομμύρια. Συνεπώς, η κατασκευή των αυτοκινητοδρόμων του Ράιχ δεν κοστίζει απολύτως τίποτα στο Ράιχ.

Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας του με τον Λόιντ Τζορτζ για τους γερμανικούς αυτοκινητοδρόμους, αυτή η κουτοπόνηρη αλεπού [ενν. ο Λόιντ Τζορτζ] ρώτησε παρεμπιπτόντως αμέσως για το πάχος της στρώσης από οπλισμένο σκυρόδεμα των οδοστρωμάτων. Δεδομένου ότι οι αμερικανικοί αυτοκινητόδρομοι ήταν κατασκευασμένοι με πάχος στρώσης μόλις 5 έως 6

428. Ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, Λόιντ Τζορτζ (Lloyd George), επισκέφθηκε τον Χίτλερ στις 4 Σεπτεμβρίου 1936 στο Μπέργκχοφ (Berghof).

εκατοστών, δεν μπορούσε καθόλου να πιστέψει ότι οι δικοί μας έχουν πάχος στρώσης 25 έως 30 εκατοστά. Όπως του διηγήθηκε αργότερα ο Κέμπκα[429], γι' αυτόν τον λόγο ο Λόιντ Τζορτζ, κατά τη διάρκεια μιας διαδρομής σε έναν αυτοκινητόδρομο του Ράιχ, έβγαλε μια πτυσσόμενη μεζούρα (μέτρο) από το κοστούμι του και βεβαιώθηκε για την ορθότητα αυτών των στοιχείων κάνοντας ο ίδιος τη μέτρηση.

Αν εξ αρχής φρόντισε να κατασκευαστεί τόσο παχιά η στρώση από οπλισμένο σκυρόδεμα, αυτό έγινε προπαντός για να μην μπορεί η καταπόνηση από τη χρήση να προκαλέσει μεγάλη φθορά στην κατάσταση των αυτοκινητοδρόμων. Ο πόλεμος τον δικαίωσε. Ακόμη και οι προσκρούσεις από βόμβες δεν είχαν προκαλέσει σχεδόν καμία σημαντική ζημιά στους αυτοκινητόδρομους. Δυστυχώς όμως, ο πόλεμος άλλαξε την όψη των αυτοκινητοδρόμων βάφοντάς τους μαύρους. Λόγω της ορατότητας από τα αεροπλάνα δεν γινόταν, βλέπετε, να διατηρήσουν την ανοιχτόχρωμη απόχρωσή τους.

Όποιος γνωρίζει πόσο πολύ είχαν αγγίξει την καρδιά του οι αυτοκινητόδρομοι, μπορεί να φανταστεί πόσο οδυνηρά τον επηρεάζει το γεγονός ότι δεν μπορεί πλέον να διασχίζει με το αυτοκίνητο τις όμορφες, φαρδιές, λευκές εκτάσεις, κάτι που πάντα θεωρούσε μια ιδιαίτερα εξαιρετική απόλαυση.

Βέρμαχτ και Κόμμα

Στην ουκρανική γειτονιά του Στρατηγείου του Αρχηγού, βρήκα μια μπανιέρα για τον Μπόρμαν, τη σύνδεσα με την υδραυλική εγκατάσταση του Στρατηγείου του Αρχηγού και προκάλεσα τέτοιον θόρυβο γύρω από αυτό, ώστε η ιστορία με το «καφέ» σετ νιπτήρα ξεχάστηκε μέσα στα γέλια. Παρόλα αυτά, το περιστατικό μού φαίνεται συμπτωματικό για τη στάση πάρα πολλών ανώτατων αξιωματικών: «Ο Αρχηγός: μάλιστα, το Κόμμα: όχι!».

182 19 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Το μενού του Χίτλερ

Σαν απόδειξη για το λιτό/εναρμονισμένο με τις συνθήκες του πολέμου φαγητό στο τραπέζι του Αρχηγού, πήρα μια φορά μαζί μου ένα μενού. Το περιεχόμενό του:

Το εθνόσημο με τον αετό
(αποτυπωμένο έξω από το χαρτόνι)

19 Ιουλίου 1942

Ποικιλία λαχανικών

Μήλα

Ακόμη και κατά τις επισκέψεις του στο μέτωπο, ο Χίτλερ απαιτούσε το κανονι-

429. Ο επικεφαλής των οδηγών του Χίτλερ, Έριχ Κέμπκα (Erich Kempka), όχι μόνο διατηρούσε σε άψογη κατάσταση τον στόλο αυτοκινήτων του Χίτλερ, ο οποίος αριθμούσε περίπου 120 οχήματα, αλλά εκτελούσε και ο ίδιος τις ιδιαίτερα επικίνδυνες και πολιτικά σημαντικές διαδρομές, προκειμένου να εκμηδενίζει εξ αρχής τους κινδύνους και τα ατυχήματα με την τεχνική του κατάρτιση και την ψυχραιμία του.

κό συσσίτιο των στρατιωτών. Αν μαγείρευαν ειδικά για εκείνον ή αν του σέρβιραν το φαγητό όπως στην περίοδο της ειρήνης, με τραπεζομάντιλο και λουλούδια, εγκατέλειπε την τοποθεσία χωρίς να έχει αγγίξει ούτε μία μπουκιά. Προτιμούσε να τρώει ανάμεσα στους στρατιώτες και να παίρνει το φαγητό του απευθείας από τα μαγειρεία εκστρατείας, όπως ακριβώς κι εκείνοι. Έχοντας στη μνήμη του τις εποχές της πείνας που έζησε σαν ζωγράφος στη Βιέννη και σαν στρατιώτης του Α' Παγκοσμίου Πολέμου στη Φλάνδρα και τη Γαλλία, ο Χίτλερ δεν άντεχε να βλέπει να πηγαίνουν χαμένα τρόφιμα. Για τον λόγο αυτό, οι ορντινάτσες του επιτρεπόταν να μαζέψουν τα πιάτα των καλεσμένων από το τραπέζι του μόνο αφού εκείνοι είχαν φάει τα πάντα από όσα είχαν ζητήσει να τους βάλουν.

Παράλληλα, διαθέτουμε το πιο σύγχρονο εργοστάσιο επεξεργασίας κρέατος στη Βίνιτσα: Έως και 300 χοίροι σφάζονται καθημερινά για τη Βέρμαχτ και υφίστανται επεξεργασία σύμφωνα με το αμερικανικό σύστημα της γραμμής παραγωγής. Ο διευθυντής παρείχε μέχρι τώρα φαγητό στους εργάτες που απασχολούνταν στο εργοστάσιο – κυρίως γυναίκες –, κάτι που λόγω του μεγέθους της επιχείρησης δεν έπαιζε κανέναν ρόλο και κρατούσε τους ανθρώπους ιδιαίτερα πρόθυμους για εργασία, εδικά μάλιστα επειδή σε περίπτωση ανεπαρκούς εργασίας η τιμωρία ήταν η στέρηση τροφής για έναν ορισμένο αριθμό ημερών. Τώρα, έφτασε απαγόρευση από το Βερολίνο να δίνεται στους ανθρώπους φαγητό επιπλέον του μισθού τους.

Το αφεντικό εξέφρασε έντονο εκνευρισμό για αυτή τη σχολαστική παρεμβατικότητα.

Κατά την επίσκεψή μου στο εργοστάσιο επεξεργασίας κρέατος, οι Ουκρανοί και οι Ουκρανές εργάτριες μου επέστησαν την προσοχή, μέσω του διερμηνέα μου, σε αυτή την παράλογη στέρηση τροφής. Όταν μετέφερα στον Χίτλερ κατά τη διάρκεια του γεύματος αυτή την «απόφαση του Βερολίνου», με διέταξε να φροντίσω αμέσως για την επαναφορά της προηγούμενης κατάστασης και να τακτοποιήσω το ζήτημα από διοικητικής και νομικής πλευράς.

Ναυπήγηση θωρηκτών

Κατά το μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό ανέλυσε στη συνέχεια το πρόβλημα των θωρηκτών πλοίων. Επέστησε ιδιαίτερα την προσοχή στο γεγονός ότι, σε περίπτωση βύθισης ενός θωρηκτού, θα μπορούσαν να χαθούν έως και 2.000 ανθρώπινες ζωές. Αν, αντίθετα, κατασκευάζονταν μικρά σκάφη, εξοπλισμένα με έναν τορπιλοσωλήνα και επανδρωμένα το καθένα με έναν μόνο ναύτη[430], θα χανόταν μόνο ένα κλάσμα αυτών των ανθρώπινων ζωών και, από μαχητική άποψη, θα επιτυγχανόταν αναμφίβολα μια πολύ μεγαλύτερη επιτυχία σε σχέση με τα θωρηκτά.

Κόμης Λούκνερ, ναυτικές ιστορίες (ή: παραμύθια της χαλιμάς), προλήψεις και ωροσκόπια

Κάποτε είχε ρωτήσει τον κόμη Λούκνερ[430α] για ποιο λόγο πραγματοποιούσε

430. Οι μονοθέσιες τορπίλες και τα μίνι υποβρύχια (Kleinst-U-Boote) τέθηκαν σε επιχειρησιακή δράση από τον Χίτλερ μόλις το 1944, υπό τη διοίκηση του αντιναυάρχου Χέλμουτ Χάιε (Hellmuth Heye).

430α. Ο Φέλιξ Κόμης φον Λούκνερ (Felix Graf von Luckner), συγγραφέας του γνωστού ναυτικού βιβλίου «Ο Διάβολος των Θαλασσών» (Seeteufel), έσπασε κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο τον βρετανικό αποκλεισμό σαν κυβερνήτης του βοηθητικού ιστιοφόρου καταδρομικού «Θαλάσσιος Αετός» (Seeadler) και διεξήγαγε στον Ατλαντικό έναν εξίσου επιτυχημένο όσο και έντιμο εμπορικό πόλεμο με δική του πρωτοβουλία.

τους περίπλους του κόσμου πάντα με σχετικά μικρά πλοία. Ο Λούκνερ του έδωσε τότε την εύλογη απάντηση ότι οι άνθρωποι των μεγάλων πλοίων έτσι κι αλλιώς επιβιβάζονται στα μικρά, αν συμβεί κάτι στα μεγάλα· επομένως, θα μπορούσε κανείς εξ αρχής να ταξιδεύει με μικρά πλοία.

Ο Λούκνερ, άλλωστε, ήταν τόσο εξαιρετικός αφηγητής, που ακόμη και ο ίδιος [ενν. ο Χίτλερ] τον είχε ακούσει μια φορά εντελώς συγκινημένος. Όταν λοιπόν μια μέρα κάποιος του είπε ότι οι τάδε και οι τάδε ισχυρισμοί του Λούκνερ δεν ανταποκρίνονταν στην αλήθεια, εξοργίστηκε με τον συγκεκριμένο άνθρωπο εξίσου με το πώς θα εξοργιζόταν κανείς αν κάποιος ξήλωνε το χριστουγεννιάτικο δέντρο ενός παιδιού.

Κάνοντας υπαινιγμό για τις «ναυτικές ιστορίες» (παραμύθια) του Λούκνερ, το αφεντικό ρώτησε στη συνέχεια τον ναύαρχο Κράνκε (Admiral Krancke) πώς εξηγείται στην πραγματικότητα η έκφραση «Seemannsgarn». Ο Κράνκε την εξήγησε λέγοντας ότι οι ναυτικοί σε μακρινά ταξίδια, με μονότονο φαγητό και μια θάλασσα πάντα ίδια, περνούσαν τον χρόνο τους ως επί το πλείστον λέγοντας ιστορίες, καθώς τα βιβλία που υπήρχαν στο πλοίο διαβάζονταν γρήγορα, ενώ ταυτόχρονα με την αφήγηση μπορούσαν να κάνουν μικροδουλειές, όπως το μπάλωμα των διχτυών, το καθάρισμα των ψαριών και ούτω καθεξής.

Το αφεντικό διηγήθηκε στη συνέχεια για τον Κράουζε (Krause), έναν από τους παλαιότερους υπηρέτες του, ο οποίος ήταν επίσης ναυτικός στο επάγγελμα. Κάθε ώρα της ημέρας και της νύχτας, εκείνος προσπαθούσε να τον διασκεδάσει με «ναυτικές ιστορίες», που ακόμη και ο πιο χαζός θα καταλάβαινε ότι ήταν εφευρεμένες από το Α έως το Ω. Γι' αυτόν τον λόγο, του είπε μια μέρα ότι στην αφήγηση ιστοριών ο ίδιος – το αφεντικό – είχε ήδη αρκετή πείρα, επομένως δεν χρειαζόταν να προσπαθεί πάση θυσία να τον ξεπεράσει σε αυτό. Όταν ακόμη και αυτή η προειδοποίηση δεν κατάφερε να σταματήσει τη ροή των ιστοριών του Κράουζε, έπρεπε να χωρίσουν τους δρόμους τους.

Ένα πράγμα, όμως, του έκανε πάντα εντύπωση στις διηγήσεις των ναυτικών: το ότι δηλαδή οι προλήψεις έπαιζαν σε αυτές έναν ιδιαίτερα μεγάλο ρόλο. Με τους ναυτικούς συμβαίνει προφανώς ό,τι και με τους ηθοποιούς. Έρχονται αντιμέτωποι με ένα πλήθος καταστάσεων, των οποίων την έκβαση δεν μπορούν να προβλέψουν και των οποίων την εξέλιξη δεν είναι σε θέση να ελέγξουν. Ο ναυτικός δεν γνωρίζει πότε θα αρχίσει να σφυρίζει γύρω από τα αυτιά του μια καταιγίδα ή ακόμη και ένας τυφώνας, ακριβώς όπως και ο ηθοποιός, όταν πηγαίνει το βράδυ στο θέατρο, δεν ξέρει αν θα ξεσπάσει ξαφνικά εναντίον του ένα θυελλώδες σφύριγμα από το κοινό. Έτσι λοιπόν, γίνονται προληπτικοί.

Τις προλήψεις, άλλωστε, τις θεωρεί έναν παράγοντα που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνει κανείς υπόψη του κατά την καθοδήγηση των ανθρώπων, ακόμη και αν ο ίδιος βρίσκεται έτη φωτός [κυριολεκτικά: πανύψηλα] πάνω από αυτές και γελάει μαζί τους. Για τον λόγο αυτό, σε μια περίπτωση είχε συμβουλεύσει κάποτε τον Ντούτσε να μην ξεκινήσει μια στρατιωτική επιχείρηση – όπως σχεδιαζόταν – στις 13 του μηνός. Θεωρεί εξίσου λάθος να αποπλέει ένα πλοίο την Παρασκευή, όταν όλοι οι έμπειροι παλιοί ναυτικοί θεωρούν επικίνδυνο τον απόπλου την Παρασκευή. Τέτοιου είδους πράγματα αποτελούν, καλώς ή κακώς, μια αστάθμητη δύναμη. Διότι οι

άνθρωποι που πιστεύουν σε αυτές τις ανοησίες, προκαλούν αμέσως αναταραχή στην παραμικρή κρίση.

Όταν αυτόν τον χειμώνα οι δυσκολίες στον πόλεμο της Ανατολής είχαν φτάσει στο αποκορύφωμά τους, κάποιος ανόητος διατύπωσε τη θεωρία ότι ο Ναπολέων είχε ξεκινήσει την εκστρατεία του κατά της Ρωσίας στις 22 Ιουνίου, ακριβώς όπως και εμείς. Δόξα τω Θεώ, μπόρεσε αμέσως, μέσω αναγνωρισμένων ειδικών, να αντικρούσει αυτές τις φλυαρίες με τη διαπίστωση ότι στην πραγματικότητα ο Ναπολέων είχε ξεκινήσει την προέλασή του εναντίον της Ρωσίας μόλις στις 23 Ιουνίου.

Ακόμη και η απάτη με τα ωροσκόπια, στα οποία πιστεύουν ιδιαίτερα οι Αγγλοσάξονες, δεν πρέπει να υποτιμάται ως προς τη σημασία της. Πόσο μεγάλη ζημιά προκλήθηκε στην αγγλική στρατιωτική ηγεσία, όταν κάποιος γνωστός Άγγλος έφτιαξε ένα ωροσκόπιο για αυτόν τον πόλεμο, το οποίο προέβλεπε τη νίκη της Γερμανίας! Ξανά και ξανά οι αγγλικές εφημερίδες αναγκάζονταν να ξεθάβουν και να δημοσιεύουν παλαιότερα ωροσκόπια αυτού του ανθρώπου που δεν είχαν επαληθευτεί, προκειμένου να αντισταθούν στις επιπτώσεις που είχε αυτή η είδηση στο ηθικό του κόσμου.

Κατά την αξιολόγηση όλων των ζητημάτων που σχετίζονται με τις προλήψεις, πρέπει κανείς να ξεκινά από τη βάση ότι αυτά τα πράγματα εκατό φορές μπορεί να μην επαληθευτούν, ή μάλιστα να μην υποπέσουν καν στην αντίληψη των ενδιαφερομένων· αν όμως έστω και μία φορά πραγματοποιηθούν – όπως είχε προφητευτεί κακοπροαίρετα – τότε κληρονομούνται από παιδιά σε παιδιά και γίνονται πιστευτά σαν ένα αδιαμφισβήτητο και δεδομένο γεγονός.

183 20 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Πολεμικό πνεύμα της νεολαίας

Κατά το μεσημεριανό γεύμα, ο αρχηγός ξεκίνησε τη συζήτησή του με τη σκέψη ότι στους νέους ενυπάρχει πάντα ένα πολεμικό πνεύμα. Ακόμη και το 1914, η νεολαία είχε μόνο μία ανησυχία: μήπως και φτάσει πολύ αργά [ενν. στο μέτωπο].

Αυτό το «πολεμικό πνεύμα» έλειπε, κατά τον Χίτλερ, από πολλούς παλαιούς αξιωματικούς της Ράιχσβερ, οι οποίοι κατείχαν πλέον επιτελικές θέσεις ή θέσεις στρατηγών. Όταν του δήλωναν στις συσκέψεις ότι ήταν απολιτικοί και ότι εκτελούσαν τα καθήκοντά τους αποκλειστικά σαν επαγγελματίες στρατιώτες, εκείνος εξοργιζόταν στη συνέχεια μαζί μας για την έλλειψη της κοσμοθεωρητικής τους κατάρτισης. Με διάταγμα της 22ας Δεκεμβρίου 1943, ο Χίτλερ ίδρυσε γι' αυτόν τον λόγο στην Ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW) ένα Επιτελείο Εθνικοσοσιαλιστικής Καθοδήγησης, το οποίο, με σκοπό τον εθνικοσοσιαλιστικό προσανατολισμό της Βέρμαχτ, έπρεπε να αποστέλλει Αξιωματικούς Εθνικοσοσιαλιστικής Καθοδήγησης (NSFO) μέχρι και στις μικρότερες στρατιωτικές μονάδες. Ο ίδιος πίστευε ότι οι πισωγυρίσματα της εκστρατείας στη Ρωσία θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί, εάν η Βέρμαχτ είχε εκπαιδευτεί με αυστηρά ιδεολογικό τρόπο.

184 20 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Χρηματοδότης για την κατασκευή οδών και γεφυρών: καταρχήν στις κύριες διαδρομές οι κεντρικές υπηρεσίες

Κατά το δείπνο, το αφεντικό αναφέρθηκε στην ανάγκη να αντιμετωπίζεται η κατασκευή οδών και γεφυρών στους κύριους άξονες σαν υπόθεση του Ράιχ (κεντρική αρμοδιότητα). Οι τοπικές ενώσεις και κοινότητες, βάσιζαν κυρίως την κατασκευή δρόμων και γεφυρών, στις απαιτήσεις της οικονομικής δραστηριότητας. Αν ένας δρόμος και οι γέφυρες που βρίσκονταν κατά μήκος του, χρειαζόταν να αντέχουν μόνο 12 τόνους, τότε – σύμφωνα με την εμπειρία της οικονομικής δραστηριότητας – κατασκευάζονταν ανάλογα. Το Ράιχ όμως έβλεπε τα πράγματα από μια διαφορετική, ιδιαίτερα στρατιωτική, οπτική γωνία. Αυτός ακριβώς ο πόλεμος διδάσκει ότι στο μέλλον θα πρέπει να υπολογίζει κανείς ότι οι δρόμοι και οι γέφυρες θα πρέπει να αντέχουν βάρη έως και 140 τόνων, όταν χρησιμοποιούνται από υπερμεγέθη άρματα μάχης.

Η «ενίσχυση του νορδικού στοιχείου στη Γαλλία. Γερμανικές φυλές στην Ουκρανία

Ο Χίτλερ αναφέρθηκε στη συνέχεια σε πολεμικές αναμνήσεις. Κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο είχε γνωρίσει στη βόρεια Γαλλία, στη Φλάνδρα, στο Υπρ και ούτω καθεξής, έναν πληθυσμό ο οποίος, σύμφωνα με τα δικά μας κριτήρια, είχε τη χειρότερη δυνατή εμφάνιση.

Όταν κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου διέσχισε οδικώς αυτές τις περιοχές, βρήκε ένα ανθρώπινο δυναμικό το οποίο, ιδίως όσον αφορά τη νεολαία του, αποτελούσε εν μέρει την καλύτερη δυνατή επιλογή. Γερμανοί και Άγγλοι στρατιώτες είχαν συνεπώς επιτελέσει εκεί ένα έργο «εκνορδισμού», τα αποτελέσματα του οποίου είναι σήμερα αναμφισβήτητα. Αν αναλογιστεί κανείς αυτό το γεγονός, δεν χρειάζεται να απορεί που βρίσκει κανείς σήμερα στον ουκρανικό πληθυσμό εν μέρει νορδικά φυλετικά χαρακτηριστικά. Διότι κατά το παρελθόν τεράστιοι γερμανικοί οικισμοί είχαν εγκατασταθεί μόνιμα εκεί.

Λεγεώνα των Ξένων

Αναφέρθηκε στο αφεντικό ότι οι Γερμανοί που ανήκαν παλαιότερα στη γαλλική Λεγεώνα των Ξένων και οι οποίοι δεν είχαν επαναπατριστεί στο Παλαιό Ράιχ (Altreich) λόγω της δίωξης των κομμουνιστών, διακρίθηκαν υπηρετώντας στις τάξεις του Άφρικα Κορπς (Afrikakorps).

Κατόπιν τούτου, το αφεντικό αναγνώρισε τη Λεγεώνα των Ξένων σαν έναν απολύτως χρήσιμο θεσμό, καθώς σε αυτήν συγκεντρώνεται ένας κόσμος τυχοδιωκτών, για τους οποίους ο πόλεμος αποτελεί το νόημα της ζωής τους. Αν σήμερα πολεμάμε στην Ανατολή έχοντας στο πλευρό μας Γάλλους και αποκομίζουμε καλές εμπειρίες, και επιπλέον συνεργαζόμαστε στην Ανατολή με Βέλγους, Ολλανδούς και ούτω καθεξής, τότε θα ήταν ακατανόητο να μην εργαστούμε κι εμείς με τη δημιουργία μιας Λεγεώνας των Ξένων στην Ανατολή.

Το ότι τέτοιου είδους στρατιωτικές μονάδες δεν επιτρέπεται σε καμία περίπτωση να χρησιμοποιηθούν εναντίον των Άγγλων, από τη σφαίρα επιρροής των οποίων προέρχονται άλλωστε οι στρατιώτες τους, είναι αυτονόητο.

185 21 Ιουλίου 1942, μεσημέρι

«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Στρατιώτες των ΗΠΑ

Στις 21 του μηνός, κατά το μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό σχολίασε ειρωνικά τους Αμερικανούς με αφορμή μια γελοιογραφία που είχε δει σε κάποιο εικονογραφημένο περιοδικό, αποκαλώντας τους «τους καλύτερα εξοπλισμένους στρατιώτες», όπως αυτοαποκαλούνταν οι ίδιοι γεμάτοι υπερηφάνεια, όταν απεικόνιζαν έναν στρατιώτη φορτωμένο με 10, 12, 15, 17, 19 πολυβόλα.

186 21 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Η γαλλική ανώτερη κοινωνική τάξη και ο δεσμός της με τα προβλήματα της χώρας

Κατά το δείπνο, το αφεντικό αναφέρθηκε στην ιδιαιτερότητα των Γάλλων, σύμφωνα με την οποία ο εύπορος πολίτης, όπως και ο ανώτατος αξιωματικός, ο σημαντικός καλλιτέχνης, καθώς και ο εξέχων πολιτικός, αποκτά σε κάποιο χωριό – συνήθως στο χωριό καταγωγής του – μια βίλα με έναν περιποιημένο μικρό κήπο. Έτσι, σχεδόν σε κάθε γαλλικό χωριό, ανάμεσα στα ως επί το πλείστον ασήμαντα σπίτια, βρίσκει κανείς μία ή περισσότερες όμορφες βίλες, οι οποίες ανήκουν σε έναν δικηγόρο, έναν ιδιοκτήτη κλωστοϋφαντουργείου, έναν ζωγράφο και ούτω καθεξής.

Το ηγετικό στρώμα της Γαλλίας, δεδομένου ότι συνηθίζει να περνά δύο ή τρεις μήνες τον χρόνο σε αυτές τις καλοκαιρινές βίλες, διαθέτει έναν δεσμό με την ύπαιθρο, ο οποίος δεν πρέπει να υποτιμάται πολιτικά. Διότι με τον καιρό, οι ιδιοκτήτες των βιλών γνωρίζουν εντελώς φυσικά κάθε έναν ξεχωριστά από τους κατοίκους του χωριού και πιάνουν κουβέντα μαζί του. Με αυτόν τον τρόπο, γίνονται γνωστά σε αυτούς χωρίς μεγάλη δυσκολία οι έγνοιες και οι χαρές ακόμη και των πιο απλών κοινωνικών στρωμάτων, καθώς και όλες οι μικρές και μεγάλες ανάγκες της υπαίθρου.

Δύσκολα θα μπορούσε να υπάρξει σε ένα κράτος καλύτερη προστασία ενάντια στην αποκοπή της ηγετικής τάξης από την πραγματικότητα από αυτήν εδώ.

Κατά το δείπνο της 21ης του μηνός, εξέφρασε στη συνέχεια την επιθυμία να έρθουν πρώτα τα κορίτσια του στρατού των Αμερικανών σε περίπτωση δημιουργίας ενός «Δευτέρου Μετώπου». Αυτές θα μπορούσαν να μάθουν ένα μάθημα!

Κατά το δείπνο (21ης Ιουλίου), το αφεντικό έδωσε επιπλέον την οδηγία να προβάλλεται στο εξής στη Βοημία και τη Μοραβία μόνο τα Γερμανικά Εβδομαδιαία Επίκαιρα (Deutsche Wochenschau), καθώς με αυτόν τον τρόπο οι Τσέχοι θα μάθαιναν γερμανικά ακόμη πιο γρήγορα απ' ό,τι στο υποχρεωτικό μάθημα των γερμανικών στα σχολεία.

Επιπλέον, μετά το δείπνο της 21ης Ιουλίου, με αφορμή ένα περιστατικό με έναν αιχμάλωτο πολέμου στρατηγό, έδωσε την οδηγία ότι ο τελευταίος (ενν. ο πιο χαμηλόβαθμος) Γερμανός στρατιώτης προηγείται έναντι ενός αιχμαλώτου πολέμου ξένης υπηκοότητας – ακόμη και αν αυτός είναι στρατηγός.

Σχετικά με την εξέλιξη των πραγμάτων στην ΕΣΣΔ, και ειδικότερα το μεγάλο

Ο Στάλιν είχε δίκιο με τη θανάτωση του Στρατάρχη Τουχατσέφσκι

ξεκαθάρισμα του Στάλιν στις τάξεις των στρατηγών, ο αρχηγός παρατήρησε ότι είναι εντελώς ασαφές αν οι αντιθέσεις ανάμεσα στον Στάλιν και τον Τουχατσέφσκι, μαζί με τον κύκλο του, δεν είχαν τελικά γίνει με τον καιρό τόσο έντονες, ώστε ο Στάλιν να φοβάται τη δολοφονία του από αυτή την ομάδα.

Ο Στάλιν, Ιωσήφ Βησσαριόνοβιτς (Ио́сиф Виссарио́нович Ста́лин), με πατρικό όνομα Ιωσήφ Τζουγκασβίλι (Джугашвили) (1879 – 1953), ήταν από το 1903 μέλος του κόμματος των Μπολσεβίκων (του μετέπειτα ΚΚΣΕ) και από το 1912 μέλος της Κεντρικής Επιτροπής αυτού του κόμματος. Έχοντας συλληφθεί επανειλημμένα και εκτοπιστεί στη Σιβηρία, αναδείχθηκε σαν ο στενότερος συνεργάτης του Λένιν σε έναν από τους κύριους οργανωτές της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917, μέλος του Επαναστατικού Στρατιωτικού Συμβουλίου (1920/23), Λαϊκός Επίτροπος για τις Εθνότητες (1921/23) και το 1922 Γενικός Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΣΕ. Μετά τον θάνατο του Λένιν το 1924, πολέμησε αμείλικτα όλους τους «δεξιούς και αριστερούς παρεκκλίνοντες» του «καθαρού Λενινισμού» και, σαν απόλυτος δικτάτορας με τα πενταετή του πλάνα, μετέτρεψε την ΕΣΣΔ από ένα άλλοτε φεουδαρχικό αγροτικό κράτος (στο οποίο ο εργάτης ζούσε συχνά χειρότερα από ζώο), μέσω της κοινωνικοποίησης και της εκβιομηχάνισης (συμπεριλαμβανομένης της γεωργίας), σε ένα επιστημονικά και τεχνικά πρωτοπόρο βιομηχανικό έθνος και σε παγκόσμια δύναμη. Από τις 6 Μαΐου 1941 έγινε και πρωθυπουργός της ΕΣΣΔ και από τις 7 Αυγούστου 1941 αρχιστράτηγος και Ανώτατος Στρατάρχης του Κόκκινου Στρατού, είχε συγκεντρώσει κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως ακριβώς και ο Χίτλερ, όλη την εξουσία διοίκησης πάνω στο Κόμμα, το Κράτος και τις Ένοπλες Δυνάμεις απευθείας στα χέρια του. Όπως γνωρίζω από έναν από τους γραμματείς του, ο Στάλιν εκτιμούσε τον Χίτλερ εξίσου με το πώς τον εκτιμούσε ο Χίτλερ. Έτσι, ο Χίτλερ εκνευριζόταν πάντα στο τραπέζι όταν κάποιος από την ομάδα του Στρατηγείου του Αρχηγού αποκαλούσε τον Στάλιν πρώην «ληστή τραπεζών». Ο Χίτλερ υπερασπιζόταν τότε αμέσως τον Στάλιν με την εξήγηση ότι ο Στάλιν δεν είχε διαπράξει τις ληστείες τραπεζών σαν ιδιώτης και όχι προς όφελος της δικής του τσέπης, αλλά σαν επαναστάτης και για τη χρηματοδότηση του κομμουνιστικού του κινήματος.

Ο Στρατάρχης Μιχαήλ Νικολάγιεβιτς Τουχατσέφσκι (Михаил Николаевич Тухачевский), γεννημένος το 1893, συνελήφθη αιχμάλωτος πολέμου από τους Γερμανούς το 1913, ενώ υπηρετούσε σαν αξιωματικός στην Τσαρική Φρουρά, δραπέτευσε το 1918 στη Ρωσία, εντάχθηκε στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης (ΚΚΣΕ) και με την κατάληψη του Νοβοροσίσκ, νίκησε τον αντεπαναστατικό «Λευκό Στρατό» του τσαρικού στρατηγού Αντόν Ιβάνοβιτς Ντενίκιν (Антóн Ива́нович Денúкин), αλλά το καλοκαίρι του 1920 ηττήθηκε από τον Πολωνό στρατάρχη Γιούζεφ Πιλσούντσκι (Józef Piłsudski) κοντά στη Βαρσοβία, επειδή ο τότε πολιτικός επίτροπος του Κόκκινου Στρατού, ο Στάλιν, παρακούοντας τις διαταγές, δεν έριξε τα στρατεύματά του στη μάχη της Βαρσοβίας, αλλά προσπάθησε να καταλάβει με δική του πρωτοβουλία το Λέμπεργκ (Λβιβ). Το 1921 ο Τουχατσέφσκι κατέστειλε την εξέγερση της Κροστάνδης. Το 1923 έγινε – σε ηλικία 32 ετών – αρχηγός του Γενικού Επιτελείου του Κόκκινου Στρατού και το 1931 αναπληρωτής υπουργός Πολέμου. Συνδεδεμένος στενά από το 1921 με τη σοβιετική Πολεμι-

κή Ακαδημία – την οποία ο ίδιος είχε συγκροτήσει – χρησιμοποιούσε τις τακτικές διαλέξεις του ενώπιον των νέων αξιωματικών για να γελοιοποιεί, σε σχέση με την πολωνική νίκη στη Βαρσοβία, τον ερασιτεχνισμό του Στάλιν στην αρχιστρατηγία και να καταγγέλλει την ανυπακοή του στο Λέμπεργκ, παρουσιάζοντας έτσι την απειθαρχία ενός ηγετικού στρατιωτικού στελέχους σαν το μεγαλύτερο όνειδος για έναν στρατιώτη.

Οι κόσμοι του Στάλιν και του πρώην τσαρικού αξιωματικού Τουχατσέφσκι απείχαν υπερβολικά πολύ μεταξύ τους. Ο «ιδιοφυής» Στάλιν είχε συνείδηση του ότι, με τα σχέδιά του για την παγκόσμια επανάσταση και την επικείμενη επίθεσή του στην Κεντρική και Δυτική Ευρώπη, θα μπορούσε να γίνει ο επωφελούμενος από το γεγονός ότι η μετάβαση του χριστιανικού στοιχείου από το μεταφυσικό στο υλικό επίπεδο στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα δεν είχε στεφθεί με επιτυχία.

Αυτός που άνοιξε τον δρόμο για ένα νέο, σύγχρονο παγκόσμιο Χριστιανισμό υπήρξε ο γενικός γραμματέας και μετέπειτα πρόεδρος του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών – το οποίο ιδρύθηκε προσωρινά το 1938 και οριστικά το 1948 στη Γενεύη – δρ. Βίλεμ Α. Φίσερ' τ Χόουφτ (Dr. Willem A. Visser 't Hooft). Με το οικουμενικό του κίνημα πέτυχε την ένωση περισσότερων από 286 λουθηρανικών, μεταρρυθμισμένων, ορθόδοξων, παλαιοκαθολικών και ιεραποστολικών εκκλησιών στο «Οικουμενικό Συμβούλιο των Εκκλησιών» και την ευρύτερη συνεργασία του με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία στο κήρυγμα του Ευαγγελίου και στη χριστιανική παγκόσμια ευθύνη για την ειρήνη, την κοινωνική δικαιοσύνη και τη θρησκευτική ελπίδα. Ο Χίτλερ γνώριζε για τη δράση του Φίσερ' τ Χόουφτ μέσω του Αρχηγού των SS (Reichsführer SS) Χίμλερ. Ωστόσο, ο ίδιος δεν μίλησε ποτέ μαζί του προσωπικά.

Αν το σκεφτεί κανείς αυτό, συνειδητοποιεί για πρώτη φορά τον τεράστιο κίνδυνο στον οποίο θα είχε περιέλθει η Ευρώπη χωρίς τη δική του, του αφεντικού, παρέμβαση [ενν. το προληπτικό πλήγμα]. Διότι πίσω από τον Στάλιν βρίσκεται ο Ιουδαίος. Και το ιουδαϊκό σύνθημα της δικτατορίας του προλεταριάτου δεν απαιτεί τίποτα άλλο παρά την εξάλειψη των υφιστάμενων συστημάτων εξουσίας από το προλεταριάτο και, στη συνέχεια, την εγκαθίδρυση της κυριαρχίας μιας ιουδαϊκά διαπλεκόμενης μειονότητας, καθώς το ίδιο το προλεταριάτο δεν είναι ικανό για την ηγεσία.

Κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων στο Κρεμλίνο στις 23 Αυγούστου 1939 για τον διαμοιρασμό των μελλοντικών γερμανικών και σοβιετικών σφαιρών επιρροής, ο Στάλιν είχε προειδοποιήσει επανειλημμένα τον Ρίμπεντροπ να μην διεκδικήσει συγκεκριμένες περιοχές, επισημαίνοντας: «Μην παίρνετε αυτά τα εδάφη! Θα έχετε μόνο μπελάδες με τον Αρχηγό! Η περιοχή είναι γεμάτη Ιουδαίους!». Και είχε προσθέσει με μια πατερναλιστική πονηριά: «Βλέπετε, σε εμάς ένα πρόβλημα απομάκρυνσης των Ιουδαίων δεν είναι ακόμη επίκαιρο. Επομένως, οι περιοχές που κατοικούνται από Ιουδαίους δεν μας ενοχλούν». Όσον αφορά το ιουδαϊκό ζήτημα, ο Στάλιν δήλωσε ότι οι Ιουδαίοι θα απομακρύνονταν σταδιακά από τον ίδιο από την ηγεσία της σοβιετικής κορυφής, μόλις θα είχε στη διάθεσή του αρκετούς νέους επιστήμονες και στελέχη εθνικής προέλευσης από το μη ιουδαϊκό ανθρώπινο δυναμικό

της ΕΣΣΔ, ιδιαίτερα από τους Ρώσους. Κατά τα άλλα, έκανε διάκριση ανάμεσα στους σιωνιστές, τους θρησκευόμενους (συμβαδίζοντες με τη συναγωγή) και τους αφομοιωμένους Ιουδαίους. Οι σιωνιστές ήταν για εκείνον εν δυνάμει κατάσκοποι των ΗΠΑ. Τους Ιουδαίους της συναγωγής τούς θεωρούσε ακατάλληλους για την ανάληψη δημόσιων αξιωμάτων, επειδή έθεταν την ένταξή τους στον παγκόσμιο ιουδαϊσμό πάνω από τη σοβιετική τους υπηκοότητα. Τους αφομοιωμένους Ιουδαίους τούς χαρακτήριζε σαν χρήσιμους συγχρόνους, επειδή λόγω της γλωσσομάθειάς τους, της οικονομικής τους ευελιξίας και της ζωτικής ικανότητας προσαρμογής τους, αποτελούσαν ένα ιδανικό συνδετικό κράμα για τις 115 εθνότητες ή τις 175 φυλές της ΕΣΣΔ.

Αν είχε κερδίσει ο Στάλιν, θα είχαμε επομένως την επιβολή του κομμουνισμού στην χειρότερη μορφή του – για την οποία τα περιστατικά του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου παρείχαν αρκετά παραδείγματα – σε όλες τις χώρες της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης. Όταν αυτός ο πόλεμος τελειώσει, η Ευρώπη θα μπορεί να αναπνεύσει με ανακούφιση. Διότι – καθώς με τη λήξη αυτού του πολέμου θα έχει εκδιώξει και τον τελευταίο Ιουδαίο από την Ευρώπη – ο κομμουνιστικός κίνδυνος από την Ανατολή θα έχει τότε εξαλειφθεί ολοσχερώς.

187 22 Ιουλίου 1942
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Ουκρανία: η «Γη της Επαγγελίας»

Η Κεντρική Ρωσία μού φαίνεται σαν ένα απέραντο, άγονο αμμοδοχείο. Η Ουκρανία όμως είναι απίστευτα όμορφη. Από το αεροπλάνο, νιώθεις σαν να κοιτάς τη «Γη της Επαγγελίας». Το κλίμα της Ουκρανίας είναι πιο ήπιο απ' ό,τι σε εμάς, για παράδειγμα στο Μόναχο, το έδαφος εξαιρετικά γόνιμο και οι άνθρωποι εκεί – ιδίως οι άνδρες – εξαιρετικά τεμπέληδες. Χθες έκανα μια βόλτα με μηχανοκίνητο σκάφος σε έναν ποταμό της Ουκρανίας, τον Μπουγκ, που έμοιαζε σχεδόν με τον ποταμό Βέζερ ως προς το τοπίο και είχε επίσης δάση στις όχθες του. Δυστυχώς, ο ποταμός στις όχθες του ήταν γεμάτος αγριόχορτα και βαλτώδης, και η γη στο μεγαλύτερο μέρος της δεν ήταν καλλιεργημένη ούτε είχε ζώα, καθώς ο πληθυσμός – στον οποίο τα πάντα αναπτύσσονται από μόνα τους λόγω της φυσικής γονιμότητας της γης – προφανώς φοβάται μήπως και κάνει περισσότερα απ' όσα είναι απολύτως απαραίτητα. Παντού συναντάς ανθρώπους που κοιμούνται. Κι όμως, οι Ουκρανοί είχαν φτάσει κάποτε σε μια εξαιρετική πολιτιστική ακμή – πιστεύω κατά τον 10ο έως τον 12ο αιώνα –, ενώ οι εκκλησίες τους σήμερα, με τις πάμφθηνες γεμάτες χρυσόσκονη εικόνες αγίων, αποτελούν μια εξίσου εύγλωττη απόδειξη της πνευματικής τους κατάπτωσης, όπως και τα μουσεία, τα οποία – όσα τουλάχιστον είδα – αποτελούσαν συλλογές από παλιοπράγματα χωριάτικου και παλιομοδίτικου τύπου.

Αυτές οι μεμονωμένες περιπτώσεις δεν πρέπει να γενικεύονται. Όχι μόνο στη Μόσχα και το Λένινγκραντ, αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις, η ΕΣΣΔ διέθετε εξαιρετικά μουσεία. Ο Χίτλερ διέταζε πάντα τη διασφάλιση και τη διατήρησή τους. Ακόμη και όταν ο αρχιστράτηγος Γκουντέριαν, κατά την επίθεση εναντίον

της Μόσχας τον Δεκέμβριο του 1941, είχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του στο κτήμα του κόμη Λέοντος Νικολάγιεβιτς Τολστόι (1828 έως 1910) στη Γιάσναγια Πολιάνα, έλαβε αμέσως διαταγή από τον Χίτλερ να προστατεύσει με κάθε τρόπο από ζημιές αυτό το εθνικό μνημείο της Ρωσίας προς τιμήν του μεγαλύτερου συγγραφέα της.

22 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Οι ίδιοι αντίπαλοι στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όπως και στην περίοδο του αγώνα του NSDAP

Κατά το μεσημεριανό γεύμα της 22ης του μηνός, το αφεντικό επεσήμανε ότι αυτός ο πόλεμος είναι ένα πιστό αντίγραφο των συνθηκών της εποχής του αγώνα [ενν. της περιόδου ανόδου στην εξουσία]. Ό,τι συνέβαινε τότε σε εμάς σαν αγώνας μεταξύ των κομμάτων στο εσωτερικό, σήμερα συντελείται στο εξωτερικό σαν αγώνας μεταξύ των εθνών.

Ακριβώς όπως το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας (KPD) στην περίοδο του αγώνα, έτσι και σήμερα η ΕΣΣΔ αποτελεί το κύριο μέτωπο κρούσης [Sturmblock], ενώ τα καπιταλιστικά κράτη, όπως ακριβώς και τα αστικά κόμματα εκείνης της εποχής, κάνουν την εμφάνισή τους [το ντεμπούτο τους] στο περιθώριο.

Νησιά διακοπών

Κατά το μεσημεριανό γεύμα, το αφεντικό αναφέρθηκε στη συνέχεια στα υπό την κατοχή μας Νησιά της Μάγχης[431] και παρατήρησε ότι οι κάτοικοί τους θεωρούσαν πάντα τους εαυτούς τους απλώς σαν κατοίκους της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και όχι σαν υπηκόους του αγγλικού στέμματος. Για εκείνους, ο Άγγλος βασιλιάς είναι ακόμη και σήμερα απλώς ο δούκας της Νορμανδίας. Με τη σωστή μεταχείριση από τη γερμανική δύναμη κατοχής των νησιών, δεν αποτελούν επομένως πρόβλημα για εμάς.

Αν του προταθεί να αποικίσει αυτά τα νησιά με Φρίσιους ή κατοίκους του Έμσλαντ, ο ίδιος δεν το θεωρεί σωστό· διότι οι Φρίσιοι ή οι κάτοικοι του Έμσλαντ, σαν αγρότες των ελώδων εκτάσεων (Marschbauern), είναι κατά κύριο λόγο κτηνοτρόφοι, ενώ οι κάτοικοι των Νησιών της Μάγχης είναι μικροκαλλιεργητές κηπευτικών. Αν οι Άγγλοι είχαν κρατήσει αυτά τα νησιά, θα μπορούσαν να μας είχαν παίξει πολλά ωραία παιχνίδια [ενν. να μας είχαν στήσει παγίδες] από εκεί· θα χρειαζόταν μόνο να τα οχυρώσουν και να κατασκευάσουν σε αυτά αεροδρόμια για μαχητικά αεροσκάφη. Τώρα πλέον έχουμε εγκατασταθεί εκεί με τις κατάλληλες οχυρώσεις και έχουμε μεριμνήσει, μέσω της μόνιμης στάθμευσης τουλάχιστον μίας μεραρχίας, ώστε τα νησιά να μην επιστρέψουν μια μέρα σε αγγλικά χέρια.

Μετά τον πόλεμο θα μπορούσε τότε ο Ρόμπερτ Λάι (Robert Ley) να πάρει τα νησιά, καθώς με το υπέροχο κλίμα τους προσφέρουν ιδανικές δυνατότητες αναψυχής για το KdF[431α] και οι εγκαταστάσεις λουτροθεραπείας και παραθε-

431. Στις 30 Ιουνίου 1940, γερμανικά στρατεύματα κατέλαβαν τα βρετανικά Νησιά της Μάγχης: Τζέρσεϊ, Γκέρνσεϊ και Άλντερνεϊ. Τα κράτησαν υπό την κατοχή τους μέχρι τις 9 Μαΐου 1945.

431α. Ο οργανισμός αναψυχής του «Γερμανικού Μετώπου Εργασίας» (DAF) ονομαζόταν «Δύναμη μέσα από τη Χαρά» (Kraft durch Freude – KdF).

ρισμού – δεδομένου ότι τα νησιά είναι ούτως ή άλλως κατάμεστα από ξενοδοχεία – θα μπορούσαν να συνεχίσουν να λειτουργούν χωρίς να χρειάζονται πολλές νέες κατασκευές.

Μια παρόμοια κτήση θα μπορούσαν να είχαν εξασφαλίσει οι Ιταλοί, εάν κατά την είσοδό τους στον πόλεμο είχαν καταλάβει τη Μάλτα. Αντίθετα, δυστυχώς άφησαν τη στρατιωτική τους δράση να καταλήξει, σε πρώτη φάση, απλώς με μια διακήρυξη[432] ότι θεωρούν τους εαυτούς τους σαν «ευρισκόμενους σε κατάσταση πολέμου». Και αυτό, αφού εμείς είχαμε ήδη δείξει με την επιχείρησή μας στη Νορβηγία πώς πρέπει να γίνονται αυτά τα πράγματα. Ο μέσος Ιταλός του σήμερα, είναι τελικά μόνο για το φαγητό, όχι για τον αγώνα. Πόσο εντελώς διαφορετική εντύπωση προκαλούν, σε αντίθεση με αυτό, οι άνδρες των φυλών του Καυκάσου, οι οποίοι συγκριτικά θα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν οι καλύτεροι και οι πιο περήφανοι άνθρωποι που υπάρχουν γενικά ανάμεσα στην Ευρώπη και την Ασία!

188 22 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Κρίση του νομικού κλάδου και η κρατικοποίηση του επαγγέλματος του νομικού

Κατά το δείπνο, ο αρχηγός αναφέρθηκε στους νομικούς. Προειδοποίησε ότι δεν πρέπει να επιτρέπεται στους νομικούς να επιβάλλουν υπερβολικούς κανονισμούς και ρυθμίσεις στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη.
Χαρακτηριστικό για τους νομικούς είναι μάλιστα το γεγονός ότι, σύμφωνα με το δόγμα τους, ο ίδιος σαν Καγκελάριος του Γερμανικού Ράιχ μπορούσε μεν να υπογράφει με πλήρη νομική ισχύ νόμους και διατάγματα για ποσά εκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων, η υπογραφή του όμως κάτω από μια διαθήκη για – ας πούμε – 23 μάρκα του Ράιχ χρειαζόταν τη βεβαίωση ενός συμβολαιογράφου για να είναι έγκυρη. Χρειάστηκε να εκδοθεί και πάλι ένας νόμος για να μπει ένα τέλος σε αυτή την ανοησία. Όσο είναι ακόμα ο ίδιος εδώ, δεν απειλούν κίνδυνοι από τους νομικούς, καθώς, αν χρειαστεί, παρακάμπτει χωρίς ενδοιασμούς τις απόψεις τους. Προαισθάνεται όμως κακά πράγματα από τους νομικούς για την ημέρα που δεν θα υπάρχει πια.

Πριν από λίγο καιρό, για αυτόν τον λόγο, εξασφάλισε τη δυνατότητα[433] να βάζει στη θέση τους νομικούς που δρουν σαν παράσιτα. Μέχρι τώρα, τέτοιοι τύποι χρειαζόταν να λογοδοτούν μόνο ενώπιον των δικών τους πειθαρχικών δικαστηρίων, στα οποία ίσχυε η παλιά αρχή: «Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει». Τώρα πια αυτό τελείωσε. Κατά την περίοδο του αγώνα ο ίδιος μάζεψε αρκετές εμπειρίες με τους εκπροσώπους αυτού του κλάδου στο ίδιο του το τομάρι. Όταν του λένε: «Ναι, αλλά εσείς σκέφτεστε τον νομικό που ανδρώθηκε στην εποχή του Συστήματος [ενν. της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης], η νέα γενιά σήμερα είναι εντελώς διαφορετική!», εκείνος μπορεί μόνο να διαπιστώσει το εξής: Ήδη η εκπαίδευση του νομικού είναι τόσο απατεωνίστικη, που η νέα γενιά μπαίνει από μόνη της στο ίδιο ακριβώς αυλάκι.

---

432. Της 10ης Ιουνίου 1940 έναντι της Γαλλίας και της Μεγάλης Βρετανίας.

433. Βάσει την απόφασης του Ράιχσταγκ της 26ης Απριλίου 1942, ο Χίτλερ, σαν «Ανώτατος Δικαστής της Γερμανίας», είχε δικαίωμα ένστασης κατά όλων των ποινικών αποφάσεων των γερμανικών δικαστηρίων τις οποίες ο ίδιος έκρινε σαν «ανεπαρκείς».

Εξάλλου, δεν μπορεί κανείς πραγματικά να χαρακτηρίσει σαν αξιοπρεπές επάγγελμα το να υπερασπίζεται κανείς απατεώνες και καθάρματα σε όλη του τη ζωή. Μάλιστα, το πάθος των αγορεύσεων στις περισσότερες περιπτώσεις είναι επιπλέον εναρμονισμένο με την οικονομική κατάσταση του πελάτη. Ο δικηγόρος Λύτγκεμπρουνε (Luetgebrune)[434] μπορούσε μέχρι και να κλάψει, αν η κατάσταση του απατεώνα πελάτη του και το ύψος της αμοιβής έκαναν κάτι τέτοιο να φαίνεται σκόπιμο. Πού βρίσκεται, αλήθεια, το περί δικαίου αίσθημα των κυρίων νομικών, όταν κατά τις δικαστικές διαδικασίες ψιθυρίζουν στους εγκληματίες οδηγίες συμπεριφοράς και προσπαθούν, μέσα από επιδέξιες ερωτήσεις, να τους γλιτώσουν από την αποκάλυψη της ενοχής τους και την τιμωρία; Βλέποντας κανείς αυτό, έχει κυριολεκτικά την αίσθηση ότι εδώ η αλεπού εκπαιδεύει μια μικρή αλεπού. Αν παλαιότερα ο ηθοποιός θαβόταν στο νεκροταφείο των καταραμένων [Schindanger], σήμερα αξίζει να θαφτεί εκεί ο νομικός. Σε κανέναν δεν βρίσκεται πιο κοντά ο νομικός παρά στον εγκληματία, και ακόμη και ως προς τον διεθνή τους χαρακτήρα δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ των δύο.

Δεν υπάρχει άλλη δυνατότητα να γίνει το επάγγελμα του νομικού και πάλι έντιμο, παρά μόνο η κρατικοποίησή του. Με τον τρόπο που έχουν τα πράγματα σήμερα, δεν μπορεί κανείς, με όλη την καλή θέληση, να καταλάβει πώς είναι δυνατόν ο νομικός να αποκτά γενικά τον τίτλο του διδάκτορα.

Ο Στάλιν, μια ιδιοφυΐα

Μετά το δείπνο, το αφεντικό ξεκίνησε τη συζήτηση με τη διαπίστωση ότι οι Σοβιετικοί θα είχαν γίνει εξαιρετικά επικίνδυνοι για εμάς, εάν είχαν καταφέρει, με το σύνθημα του KPD (Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας) «Ποτέ ξανά πόλεμος!», να υπονομεύσουν το στρατιωτικό πνεύμα στον γερμανικό λαό. Διότι την ίδια ακριβώς εποχή που πολεμούσαν σε εμάς με την τρομοκρατία του KPD, τον Τύπο, τις απεργίες, κοντολογίς με όλα τα μέσα για την επιβολή του πασιφισμού, στη Ρωσία είχαν αναπτύξει έναν κολοσσιαίο εξοπλισμό.

Χωρίς να λάβουν υπόψη τις ανθρωπιστικές συναισθηματικές ανοησίες, που διαδίδονταν στη Γερμανία, εκμεταλλεύτηκαν το ανθρώπινο εργατικό δυναμικό με εκπληκτικό τρόπο και εκπαίδευσαν τους Σοβιετικούς εργάτες μέσω του συστήματος Σταχάνοφ (Stachanow-System)[435] να εργάζονται όχι μόνο πιο γρήγορα από τον μέσο εργάτη στη Γερμανία και στα καπιταλιστικά κράτη, αλλά και για περισσότερη ώρα.

Όσο περισσότερη γνώση αποκτούσαμε για τις σοβιετικές συνθήκες, τόσο περισσότερο θα έπρεπε να είμαστε απλώς χαρούμενοι που επιτεθήκαμε εγκαίρως. Διότι μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια θα είχε δημιουργηθεί στην ΕΣΣΔ ένα πλήθος βιομηχανικών κέντρων, τα οποία με τον καιρό θα γίνονταν όλο και πιο απρόσβλητα και θα είχαν εξασφαλίσει στους Σοβιετικούς έναν κυριολεκτικά αδιανόητο εξοπλισμό, την ίδια στιγμή που η Ευρώπη θα είχε

---

434. Ο δικηγόρος δρ. Βάλτερ Λύτγκεμπρουνε (Walter Luetgebrune) από το Γκέτινγκεν ανήκε στους συνηγόρους υπεράσπισης των κατηγορουμένων για το Πραξικόπημα του Χίτλερ [ενν. το Πραξικόπημα της Μπυραρίας] ενώπιον του Λαϊκού Δικαστηρίου στο Μόναχο (26 Φεβρουαρίου έως 1 Απριλίου 1924). Κατάφερε να αθωωθεί ο εντολέας του, ο στρατηγός Λούντεντορφ, σαν ο μοναδικός [από τους κατηγορουμένους].

435. Το σύστημα Σταχάνοφ (Stachanow-System) ήταν ένα σοβιετικό σύστημα εργασίας με εξαιρετικές αποδόσεις με το κομμάτι [Akkordleistungen/εργασία με το εργόσημο] και ανώτατα όρια παραγωγής (νόρμες), το οποίο πήρε το όνομά του από τον Αλεξέι Σταχάνοφ, ο οποίος το 1935 εξόρυξε 102 τόνους άνθρακα σε μία μόνο βάρδια.

υποβιβαστεί σε έναν ανυπεράσπιστο στόχο στα σοβιετικά σχέδια για παγκόσμια κυριαρχία.

Το να γελάμε με το σύστημα Σταχάνοφ είναι εντελώς ανόητο. Ο εξοπλισμός του Κόκκινου Στρατού αποτελεί την καλύτερη απόδειξη για το ότι αυτό το σύστημα είναι απίστευτα επιτυχημένο όσον αφορά τη διαχείριση της νοοτροπίας του Ρώσου εργάτη.

Όσο περισσότερο γνώριζε ο Χίτλερ τις σοβιετικές συνθήκες στην πράξη, τόσο περισσότερο αναγνώριζε την αναγκαιότητα και την ιστορική ορθότητα της κομμουνιστικής επανάστασης του Λένιν για τη Ρωσία, προκειμένου να απελευθερωθούν οι άνθρωποι εκεί από μια εντελώς απάνθρωπη ζωή ειλώτων και να οδηγηθούν σε πιο ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης. Από την άλλη πλευρά, ο Χίτλερ διαπίστωνε συνεχώς ότι, ακόμη και κατά το 1941/42, το γενικό σοβιετικό βιοτικό επίπεδο δεν ανταποκρινόταν σε καμία περίπτωση στις δυτικές απαιτήσεις, ούτε στη διατροφή, την ένδυση και τη στέγαση, ούτε στις αποδοχές, τον χρόνο εργασίας, την κοινωνική ασφάλιση και την υγειονομική περίθαλψη, για να μη γίνει καν λόγος για τις προσωπικές ελευθερίες του ατόμου στη Δυτική Ευρώπη.

Ακόμη και απέναντι στον Στάλιν πρέπει να τρέφει κανείς απόλυτο σεβασμό. Με τον τρόπο του είναι πράγματι ένας ιδιοφυής τύπος! Γνωρίζει ακριβώς τα πρότυπά του, όπως τον Τζένγκις Χαν[436] και ούτω καθεξής, και ο οικονομικός του σχεδιασμός είναι τόσο ολοκληρωμένος, που προφανώς ξεπερνιέται μόνο από τα δικά μας Τετραετή Πλάνα (Vierjahrespläne). Επίσης, βρίσκεται πέρα από κάθε αμφιβολία για εκείνον ότι στην ΕΣΣΔ, σε αντίθεση με τα καπιταλιστικά κράτη όπως για παράδειγμα οι ΗΠΑ, δεν υπήρχαν άνεργοι.

Καμία επιβολή κανονισμών στον αποικιακό πληθυσμό

Περιγράφοντας τις εντυπώσεις του από ένα ταξίδι με τον καθηγητή Καρλ Μπραντ (Karl Brandt) μέσα από τα ουκρανικά συλλογικά αγροκτήματα (κολχόζ) που γειτνίαζαν με το Στρατηγείο του Αρχηγού ο ηγέτης Ράιχ Μπόρμαν έφερε στη συνέχεια τη συζήτηση στον ουκρανικό πληθυσμό. Τόνισε ότι στα παιδιά εδώ στην Ουκρανία δεν μπορείς να διακρίνεις τι είδους πλατιά σλαβικά χαρακτηριστικά προσώπου θα αποκτήσουν αργότερα. Τα παιδιά, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι του ανατολικοβαλτικού τύπου, είναι ξανθά και γαλανομάτικα· επιπλέον είναι ροδοκόκκινα [ή: με γεμάτα μάγουλα] και στρογγυλά, επομένως δείχνουν πραγματικά χαριτωμένα. Σε αντίθεση με αυτά, τα δικά μας, κυρίως βόρειου τύπου παιδιά, στην παιδική τους ηλικία είναι στην εμφάνιση παρόμοια με νεαρά πουλάρια, άκομψα, και έχουν προφανώς υπερβολικά αδύνατα και μακριά πόδια, στενά και γωνιώδη σώματα και πρόσωπα! Στα παιδιά της Ουκρανίας δεν μπορείς, λοιπόν, να διακρίνεις πόσο έντονα θα πλατύνουν και θα εκτραχυνθούν αργότερα τα στρογγυλά τους πρόσωπα. Κατά τα άλλα, τόνισε ο Μπόρμαν, όταν ταξιδεύει κανείς στην ύπαιθρο, βλέπει μεν λίγους άνδρες, αλλά απίστευτα πολλά παιδιά.

Αυτό το υψηλό ποσοστό γεννήσεων θα μπορούσε μια μέρα να μας δημιου-

436. Ο Τζένγκις Χαν (1155 έως 1227) ίδρυσε το 1206 τη μογγολική παγκόσμια αυτοκρατορία και υπέταξε, μεταξύ άλλων, την Κίνα, τη Νότια Σιβηρία, τη Βόρεια Περσία, την Αρμενία, τη Γεωργία και τη Νότια Ρωσία μέχρι τον Βόλγα.

ργήσει μεγάλα προβλήματα· διότι πρόκειται για την πολυτεκνία μιας φυλής, η οποία ανατρέφεται με τρόπο πολύ πιο σκληρό από τον δικό μας λαό. Πουθενά δεν βλέπει κανείς εδώ άνθρωπο με γυαλιά, οι περισσότεροι έχουν μια εντελώς άψογη οδοντοστοιχία, βρίσκονται σε καλή κατάσταση θρέψης και είναι προφανώς υγιέστατοι από τα νιάτα τους μέχρι τα γηρατειά.

Οι σκληρές συνθήκες, κάτω από τις οποίες ζούσαν αυτοί οι άνθρωποι εδώ και αιώνες, είχαν πραγματοποιήσει μια φυσική, εξαιρετικά αυστηρή διαδικασία επιλογής. Αν κάποιος από εμάς πιει ένα ποτήρι νερό που δεν είναι καθαρισμένο, τότε αρρωσταίνει. Αυτοί οι άνθρωποι ζούσαν μέσα στις λάσπες και τη βρωμιά, έπιναν ένα κυριολεκτικά απίστευτο νερό από τα πηγάδια και τα ποτάμια τους και παρέμεναν υγιέστατοι. Εμείς έπρεπε κάθε βράδυ να παίρνουμε «Atebrin» (φάρμακο) για να μην κολλήσουμε ελονοσία, και αυτοί οι Ρώσοι ή οι λεγόμενοι Ουκρανοί είχαν ανοσία στην ελονοσία όπως και στον εξανθηματικό τύφο, παρόλο που οι ψείρες ήταν οι μόνιμοι συγκάτοικοί τους. Αν τώρα, κάτω από μια γερμανική εύρυθμη διοίκηση και συνεπώς μια πολύ μεγαλύτερη ασφάλεια, αυτός ο λαός πολλαπλασιαζόταν ακόμη περισσότερο απ' ό,τι μέχρι τώρα, τότε αυτό όχι μόνο δεν θα ήταν προς το συμφέρον μας, αλλά αντίθετα η πληθυσμιακή πίεση αυτών των Ρώσων ή των λεγόμενων Ουκρανών θα γινόταν και πάλι επικίνδυνη για εμάς σε ένα καθόλου μακρινό μέλλον. Εμείς όμως θα μπορούσαμε να έχουμε μόνο ένα συμφέρον: να μην πολλαπλασιάζονται πλέον τόσο έντονα αυτοί οι Ρώσοι ή οι λεγόμενοι Ουκρανοί· διότι μια μέρα θέλαμε, άλλωστε, όλη αυτή την έως τώρα ρωσική γη να την έχουμε αποικίσει με Γερμανούς.

Το αφεντικό σχολίασε σχετικά με αυτό ότι σε κάποια πραγματεία [ή: μελέτη] βρήκε πρόσφατα την πρόταση να απαγορευτεί η διανομή και η χρήση εκτρωτικών μέσων στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη. Αν πράγματι κάποιος ηλίθιος προσπαθούσε να εφαρμόσει στην πράξη μια τέτοια απαγόρευση στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη, θα τον πυροβολούσε ο ίδιος προσωπικά. Με την πολυτεκνία του αυτόχθονος πληθυσμού, μόνο προς το συμφέρον μας θα μπορούσε να είναι αν τα κορίτσια και οι γυναίκες εδώ έκαναν όσες περισσότερες εκτρώσεις γίνεται. Πρέπει, επομένως, όχι μόνο να επιτρέψουμε ένα δυναμικό εμπόριο αντισυλληπτικών μέσων στα ανατολικά εδάφη, αλλά κυριολεκτικά να το ενθαρρύνουμε, καθώς δεν θα μπορούσαμε να έχουμε κανένα απολύτως συμφέρον από μια αύξηση του μη γερμανικού πληθυσμού. Αλλά φαίνεται πως θα πρέπει πρώτα να επιστρατεύσουμε τον Ιουδαίο για να τεθούν τέτοια πράγματα σε κίνηση με γοργούς ρυθμούς.

Τον κίνδυνο να πολλαπλασιαστεί ο αυτόχθων πληθυσμός κάτω από τη δική μας κυριαρχία ακόμη περισσότερο απ' ό,τι μέχρι τώρα, τον θεωρεί δεδομένο. Διότι κάτω από μια γερμανική ηγεσία είναι εντελώς αναπόφευκτο να γίνουν οι συνολικές συνθήκες διαβίωσης των ντόπιων πολύ καλύτερες και πιο ασφαλείς. Πρέπει, επομένως, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες να λάβουμε προληπτικά μέτρα ενάντια σε μια αύξηση του μη γερμανικού πληθυσμού.

Αν κάτω από αυτές τις συνθήκες οργανωνόταν για τον μη γερμανικό πληθυσμό στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη μια υγειονομική περίθαλψη κατά το γερμανικό πρότυπο, αυτό θα ήταν καθαρή τρέλα. Ο εμβολιασμός και ό,τι άλλο υπάρχει σε προληπτικά υγειονομικά μέτρα δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να ληφθούν υπόψη για τον μη γερμανικό πληθυσμό. Στους ντόπιους πρέπει μάλιστα να καταπνίγεται και μόνο η επιθυμία για τέτοιου είδους υγειονομικά μέτρα. Θα πρέπει, επομένως, να αφήνεται ελεύθερα να

διαδίδεται ανάμεσά τους η πρόληψη ότι ο εμβολιασμός και τα σχετικά είναι μια άκρως επικίνδυνη υπόθεση.

Εξαιρετικής σημασίας είναι επιπλέον το να μην δημιουργηθεί, μέσα από οποιαδήποτε μέτρα, μια κυριαρχική νοοτροπία στον μη γερμανικό πληθυσμό. Σε αυτό το ζήτημα πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί, διότι ακριβώς το αντίθετο μιας τέτοιας νοοτροπίας αποτελεί μία από τις αναγκαίες προϋποθέσεις για το έργο μας. Για τον λόγο αυτό, δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να επιτραπεί στον μη γερμανικό πληθυσμό μια ανώτερη μόρφωση. Εάν κάνουμε αυτό το λάθος, τότε θα εκτρέψουμε οι ίδιοι μια μελλοντική αντίσταση ενάντια στην κυριαρχία μας. Πρέπει μεν να τους δώσουμε σχολεία, για τα οποία θα πρέπει να πληρώνουν προκειμένου να φοιτήσουν. Σε αυτά όμως δεν πρέπει να τους αφήνουμε να μαθαίνουν τίποτα περισσότερο από, το πολύ, τη σημασία των σημάτων οδικής κυκλοφορίας. Το περιεχόμενο του μαθήματος της γεωγραφίας πρέπει σε γενικές γραμμές να είναι μόνο ότι η πρωτεύουσα του Ράιχ ονομάζεται Βερολίνο και ότι ο καθένας πρέπει να έχει πάει μια φορά στη ζωή του στο Βερολίνο. Πέραν αυτού, είναι εντελώς αρκετό εάν ο μη γερμανικός πληθυσμός, για παράδειγμα ο Ουκρανός, μάθει να διαβάζει και να γράφει λίγα γερμανικά· το μάθημα της αριθμητικής και τα παρόμοια είναι περιττά.

Δυστυχώς, οι προσπάθειές μου – ενισχυμένες και με φωτογραφίες – να παρουσιάσω στον Χίτλερ έναν Ρώσο ορθόδοξο καθηγητή απέτυχαν. Είχα έρθει σε επαφή μαζί του λόγω της θέσης υπό προστασία των ρωσικών ορθόδοξων εκκλησιών στην περιοχή του Στρατηγείου του Αρχηγού και με βοηθούσε περιστασιακά σαν διερμηνέας χάρη στις γνώσεις του στα Γερμανικά. Ακόμη και απέναντι στη γερμανική κατοχή, αυτός ο άνθρωπος παρέμεινε ανεπιφύλακτα «Σοβιετικός πατριώτης». Ήταν ευρύτατα μορφωμένος, δυναμικός, ένας εκπληκτικός αυτοσχεδιαστής και έμοιαζε στην εμφάνιση με Φρίσιο. Καθώς μιλούσε εκπληκτικά καλά γερμανικά, όπως πολλοί πολίτες της ΕΣΣΔ, ήλπιζα ότι από τη συνάντησή του με τον Χίτλερ οι φυλετικές αντιλήψεις του τελευταίου – οι οποίες ούτως ή άλλως κλονίζονταν ήδη στη θέα πολλών Ουκρανών γυναικών – θα δέχονταν ένα οριστικό πλήγμα. Είχα βοηθήσει την κατάσταση [ενν. με τις φωτογραφίες του καθηγητή] δείχνοντας και φωτογραφίες από τον φοιτητικό μου έρωτα στο Βερολίνο, μια Ρωσίδα η οποία – ψηλή, λεπτή, ξανθιά και γαλανομάτα – είχε γοητεύσει ακόμη και τον ίδιο τον Χίτλερ. Το να θέλει κανείς να επιδιώξει μια συνεργασία με αυτούς τους ανθρώπους με βάση παρωχημένες αντιλήψεις από την αποικιακή εποχή μού φαινόταν παράλογο. Όταν, επομένως, υποστήριζα στο τραπέζι τη συνεργασία και την αμοιβαία εναρμόνιση συμφερόντων με τους λαούς της Ανατολής, αυτό ανταποκρινόταν στις βαθύτερες πεποιθήσεις μου. Προς μεγάλη μου χαρά, ο εκπρόσωπος του υπουργείου Ανατολικών Εδαφών στο Στρατηγείο του Αρχηγού, δρ. Βέρνερ Κέπεν (Dr. Werner Koeppen), με σιγοντάριζε πάντα με εξαιρετικά επιχειρήματα και παραδείγματα που είχε ζήσει ο ίδιος.

Ακόμη και στο ζήτημα του σχολικού συστήματος του μη γερμανικού πληθυσμού, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη πρέπει να εφαρμόζονται οι ίδιες μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι Άγγλοι στις αποικίες. Όλη αυτή η φασαρία περί διαφώτισης, η οποία ξεκινά με την εμφάνι-

ση ιερέων από το Γερμανικό Ράιχ, είναι επομένως ανοησία. Ο στρατηγός Γιοντλ έχει απόλυτο δίκιο όταν απορρίπτει μια αφίσα, μέσω της οποίας απαγορεύεται στην ουκρανική γλώσσα η διέλευση από τις σιδηροδρομικές γραμμές. Το αν θα παρασυρθεί και σκοτωθεί ένας περισσότερος ή λιγότερος ντόπιος, μας είναι παντελώς αδιάφορο[437].

Αν τάσσεται υπέρ του να μαθαίνει ο αυτόχθων πληθυσμός γερμανικά στα σχολεία, αυτό γίνεται αποκλειστικά και μόνο για να δημιουργηθούν οι γλωσσικές προϋποθέσεις για τη δική μας διοίκηση. Διότι διαφορετικά, κάθε ντόπιος θα απέφευγε μια γερμανική οδηγία με τον ισχυρισμό ότι «δεν κατάλαβε». Για τον ίδιο λόγο θα πρέπει στα σχολεία να διδάσκεται και η κανονική λατινική γραφή αντί για τους κυριλλικούς χαρακτήρες. Το μεγαλύτερο λάθος που θα μπορούσαμε να κάνουμε είναι το να παρέχουμε υπερβολική φροντίδα και μέριμνα στον αυτόχθονα πληθυσμό.

Προκειμένου να μην οδηγηθούμε εκεί με τον καιρό, λόγω των συνθηκών διαβίωσης, εντελώς φυσικά σε μια μαλθακή στάση, είναι απαραίτητο να διαχωρίσουμε πλήρως τη θέση μας [ή: να απομονωθούμε εντελώς] από τον αυτόχθονα πληθυσμό.

Η διαμονή Γερμανών σε ουκρανικές πόλεις πρέπει να εμποδιστεί με κάθε τρόπο. Ακόμα και το να μείνουν οι Γερμανοί σε παράγκες έξω από τις ουκρανικές πόλεις είναι καλύτερο από το να στεγαστούν μέσα σε αυτές. Γιατί αλλιώς, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα θα άρχιζε το καθάρισμα αυτών των πόλεων και τα παρόμοια. Οι ρωσικές ή οι ουκρανικές πόλεις όμως δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να φτιαχτούν ή έστω να ομορφύνουν με οποιονδήποτε τρόπο. Γιατί δεν είναι δική μας δουλειά να προσφέρουμε ένα καλύτερο επίπεδο ζωής στον ντόπιο πληθυσμό. Μακροπρόθεσμα, λοιπόν, οι Γερμανοί θα πρέπει να ζήσουν σε πόλεις και χωριά που θα χτιστούν αργότερα και θα είναι τελείως ξεχωρισμένα από τον ρωσικό ή τον ουκρανικό πληθυσμό. Γι' αυτόν τον λόγο, τα σπίτια που θα χτιστούν για τους Γερμανούς δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να μοιάζουν με τα ρωσικά ή τα ουκρανικά· ούτε ο σοβάς από λάσπη ούτε οι αχυρένιες στέγες στα γερμανικά σπίτια πρέπει να θυμίζουν ρωσικά ή ουκρανικά πρότυπα.

Στο Παλιό Ράιχ τα πράγματα εξελίχθηκαν με τον χρόνο έτσι ώστε όλα να αντιμετωπίζονται με μια στενόμυαλη επαρχιώτικη νοοτροπία και, κατά συνέπεια, τα πάντα να ρυθμίζονται και να επιβάλλονται μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια. Αυτό βέβαια οφείλεται κυρίως στο ότι εμείς οι Γερμανοί στην πατρίδα ζούμε κυριολεκτικά ο ένας πάνω στον άλλον, και γι' αυτό η αστυνομία πρέπει ξανά και ξανά να παρεμβαίνει ρυθμίζοντας τη ζωή μας. Όλη αυτή η υπερρύθμιση όμως κρύβει έναν μεγάλο κίνδυνο: αν ένας άνθρωπος στήσει κάποια στιγμή τη ζωή του έξω από τα σύνορα του γερμανικού Ράιχ, για παράδειγμα σε μια βρετανική αποικία, ανακουφίζεται πραγματικά από την τόση ελευθερία κινήσεων και δράσης και πολύ σύντομα απομακρύνεται από τη γερμανική του πατρίδα.

Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να πέσουμε στο λάθος των αιώνιων κανονισμών και των περιορισμών στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη. Αν δεν θέλουμε να ξεσηκώσουμε τον ντόπιο πληθυσμό άσκοπα εναντίον μας, θα

---

437. Αυτή η πρόταση απέδιδε μόνο την προσωπική στάση του Χίτλερ και όχι του Γιοντλ, ο οποίος ενδιαφερόταν αποκλειστικά για το γλωσσικό ζήτημα (τη διάδοση/εκλαΐκευση της γερμανικής γλώσσας στην Ουκρανία).

πρέπει να επιβάλλουμε περιορισμούς στην προσωπική τους ζωή και στις εκδηλώσεις τους μόνο στον βαθμό που είναι απολύτως και αναγκαστικά απαραίτητο για τα δικά μας συμφέροντα.

Στο παλιό Ράιχ έχουμε ήδη φτάσει σήμερα στο σημείο, το Βερολίνο να θέλει να ανακατεύεται στον διορισμό κάθε δημάρχου σε όλη την επικράτεια. Είχαν απαγορεύσει ακόμη και τους συλλόγους εκτροφέων σκύλων, και ο ίδιος προσωπικά αναγκάστηκα να παρέμβω για να επιτραπεί ξανά η «οργάνωση των σκύλων». Οι ρυθμίσεις στο παλιό Ράιχ κοντεύουν να φτάσουν σε τέτοιο βαθμό, που το Βερολίνο θα εκδίδει καταστατικά ακόμη και για συλλόγους φίλων του σκαθαριού, με κανόνες για τη διαχείριση, την περιουσία, τη λογοδοσία και τα λοιπά, με αποτέλεσμα ο ταμίας να κινδυνεύει να συρθεί στα δικαστήρια αν δεν διαχειριστεί σωστά την περιουσία του συλλόγου, που μπορεί να είναι μόλις 6 με 10 μάρκα του Ράιχ. Επιθυμώ, επομένως, για τα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη να δίνονται από το Βερολίνο μόνο οι γενικές κατευθυντήριες γραμμές. Η λήψη αποφάσεων για τις τρέχουσες υποθέσεις πρέπει να γίνεται επί τόπου από τον αρμόδιο επίτροπο της περιοχής.

Η περιττή γραφειοκρατία στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη θα πρέπει επίσης να προλαμβάνεται με το να διατηρείται η γερμανική διοίκηση σε αυτές τις περιοχές όσο το δυνατόν πιο μικρή. Με τον τρόπο αυτό, ο επίτροπος της περιοχής (Gebietskommissar) θα αναγκάζεται να συνεργάζεται σε μεγάλο βαθμό με τους ντόπιους κοινοτάρχες. Από αυτή τη συνεργασία, όμως, δεν επιτρέπεται φυσικά να προκύψει μια ενιαία ουκρανική διοίκηση που να φτάνει μέχρι τον γενικό επίτροπο (Generalkommissar) ή ακόμη και μέχρι τον επίτροπο του Ράιχ (Reichskommissar).

189 24 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό παρατήρησε μεταξύ άλλων:

Ο παγκόσμιος ιουδαϊσμός, η κήρυξη του πολέμου από πλευράς του και η ανηλεής εχθρότητά του

Σε αυτόν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, σαν έναν αγώνα ζωής και θανάτου, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι ο παγκόσμιος ιουδαϊσμός – μετά την κήρυξη πολέμου[438] από το Παγκόσμιο Σιωνιστικό Συνέδριο και τον ηγέτη του, Χάιμ Βάιζμαν (στο μήνυμά του προς τον Πρωθυπουργό της Αγγλίας, Τσάμπερλεν) – είναι ο πιο αμείλικτος αντίπαλος του εθνικοσοσιαλισμού, ο εχθρός νούμερο 1. Ο ιουδαϊσμός επιδιώκει να διεισδύσει στην Ευρώπη για επιχειρηματικούς λόγους, όμως η Ευρώπη οφείλει να τον απορρίψει, έστω και μόνο από «ιερό εγωισμό» (Sakroegoismus), καθώς ο ιουδαϊσμός είναι φυλετικά πιο σκληρός. Μετά τη λήξη του πολέμου, θα τηρήσω μια απολύτως αυστηρή στάση: θα ισοπεδώνω τη μία πόλη μετά την άλλη, εάν οι Ιουδαίοι δεν αποχωρήσουν για να μεταναστεύσουν στη Μαδαγασκάρη ή σε κάποιο άλλο ιουδαϊκό εθνικό κράτος.

Οι πρώτες μεταφορές Ιουδαίων από τη Δυτική Ευρώπη προς την Ανατολή

438. Η κήρυξη πολέμου από τον παγκόσμιο ιουδαϊσμό, ακριβέστερα από το Παγκόσμιο Σιωνιστικό Συνέδριο, με ημερομηνία 5 Σεπτεμβρίου 1939, έφερε την υπογραφή του μετέπειτα πρώτου προέδρου του Κράτους του Ισραήλ, Χάιμ Βάιζμαν· είχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα «Ιουδαϊκά Χρονικά» (Jewish Chronicle) στις 8 Σεπτεμβρίου 1939.

πραγματοποιήθηκαν αφού οι προσπάθειες του υπουργού του Ράιχ, Σαχτ, για μια παγκόσμια ρύθμιση της μετανάστευσης των Ιουδαίων της Ευρώπης απέτυχαν εντελώς στα τέλη του 1941. Καμία μεγάλη δυτική χώρα δεν ήθελε να δεχτεί εθελοντικά μεγάλα σώματα Ιουδαίων. Η Μεγάλη Βρετανία απέσυρε την προσφορά της για την παραχώρηση της Ροδεσίας ή της Βρετανικής Γουιάνας σαν χώρες για την ιουδαϊκή μετανάστευση και αρνήθηκε την ασφαλή διέλευση, που είχε ζητήσει η γερμανική πλευρά, για πλοία Ιουδαίων μεταναστών προς τη Μαδαγασκάρη. Τα 32 κράτη που ανήκαν στη «Διακυβερνητική Επιτροπή του Εβιάν για την Ιουδαϊκή Μετανάστευση», καθώς και οι ιουδαϊκές παγκόσμιες τράπεζες στις οποίες απευθύνθηκε η επιτροπή, δεν βρήκαν τρόπο να συγκεντρώσουν τα έξοδα μεταφοράς – που υπολογίζονταν κατ' αποκοπή σε 123 δολάρια ανά άτομο – για τους πρώτους 600.000 Ιουδαίους της Δυτικής Ευρώπης που αφορούσε το μέτρο, παρόλο που διορατικοί σιωνιστές ηγέτες υποστήριζαν την προσπάθεια. Μόνο όταν ο Σαχτ τού ανέφερε την αποτυχία των σχετικών προσπαθειών του, εγκατέλειψε ο Χίτλερ το σύνθημά του για «επίλυση του ευρωπαϊκού ιουδαϊκού προβλήματος χωρίς ούτε έναν πυροβολισμό», απαγόρευσε την ιουδαϊκή μετανάστευση από την 1η Οκτωβρίου 1941 και διέταξε τον εγκλεισμό όλων των Ιουδαίων και την υποχρεωτική χρήση του ιουδαϊκού άστρου, το οποίο με το κίτρινο χρώμα του αντιστοιχούσε στο ιουδαϊκό καπέλο (Judenhut) που επιβαλλόταν νομικά στους Ιουδαίους στη Γερμανία καθ' όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα, ήδη από τον 12ο αιώνα. Οι μέχρι τότε διώξεις κατά των Ιουδαίων κλιμακώθηκαν έκτοτε σε τέτοιες απανθρωπιές, εγκλήματα και δολοφονίες, ώστε κάθε λογικός άνθρωπος οφείλει να αναγνωρίσει τη διατήρηση ενός βιώσιμου, ασφαλούς στα σύνορά του ιουδαϊκού εθνικού κράτους «Ισραήλ» σαν παγκόσμια πολιτική αναγκαιότητα.

Η απομάκρυνση των Ιουδαίων από τη Βιέννη είναι το πιο επείγον ζήτημα, καθώς στη Βιέννη παραπονιούνται με την παραμικρή ευκαιρία. Επίσης, και από το Μόναχο πρέπει να εξαφανιστούν το συντομότερο δυνατόν οι τελευταίοι 1.500. Ο ίδιος χαίρεται που τουλάχιστον το Λιντς είναι ήδη σήμερα εντελώς ελεύθερο από Ιουδαίους. Όταν του αναφέρεται ότι σήμερα και η Λιθουανία είναι ελεύθερη από Ιουδαίους, αυτό είναι ενδεικτικό. Η Λιθουανία, από δική της εμπειρία, γνώρισε για τα καλά τους Ιουδαίους κατά τη σύντομη περίοδο του σοβιετικού καθεστώτος. Σε εκείνους τους Ιουδαίους, που σύμφωνα με το γνωστό τραγούδι ήθελαν «να απλώσουν τα ρούχα τους στη Γραμμή Ζίγκφριντ», θα τους κοπεί το θράσος μετά τον πόλεμο. Ίσως ο ίδιος ο Άγγλος στρατιώτης, που οφείλει σε αυτούς τη χαμηλή του υπόληψη, να φροντίσει γι' αυτό. Διότι, κάτω από την επιφάνεια, ο αντισημιτισμός στους Αγγλοαμερικανούς είναι πολύ πιο ισχυρός απ' ό,τι στον Γερμανό, ο οποίος – παρά τις όποιες αρνητικές εμπειρίες – δεν μπορεί, λόγω του συναισθηματισμού του, να απαλλαγεί από το κλισέ του «έντιμου Ιουδαίου». Εξάλλου, εκείνος που αποθεώνει τον Ιουδαίο ως «Νάθαν τον Σοφό» είναι ένας Γερμανός ποιητής[439], ενώ ο Σαίξπηρ της Αγγλίας[440] τον χαρακτηρίζει για

439. Ο Γκότχολντ Εφραίμ Λέσινγκ (Gotthold Ephraim Lessing) (1729 έως 1781) υπήρξε, μεταξύ άλλων, δραματουργός στο Γερμανικό Εθνικό Θέατρο του Αμβούργου. Ως ο θεατρικός συγγραφέας του γερμανικού «Διαφωτισμού», έγραψε το 1779 το έργο «Νάθαν ο Σοφός».

440. Ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ (1564 έως 1616), ο κορυφαίος δραματουργός της Αγγλίας, έγραψε στον «Έμπορο της Βενετίας» το 1596 για τον Ιουδαίο τοκογλύφο.

πάντα σαν «Σάιλοκ». Ακόμη και ο Στάλιν δεν έκρυψε από τον Ρίμπεντροπ ότι περιμένει απλώς τη στιγμή που θα ωριμάσει μια επαρκής δική του τάξη διανοουμένων στην ΕΣΣΔ, ώστε να τελειώνει με τον ιουδαϊσμό σαν ηγετική τάξη, τον οποίο χρειάζεται ακόμα σήμερα.

Η Λεγεώνα των γερμανικών φυλών

Μετά τον πόλεμο, θα πρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας για τη συγκέντρωση όλων των γερμανικών στοιχείων στη «Γερμανική Λεγεώνα» μας. Ακριβώς η εμπειρία που αποκομίσαμε κατά την κατάληψη του Τομπρούκ από τους Γερμανούς που υπηρετούσαν στην πρώην γαλλική Λεγεώνα των Ξένων, θα πρέπει να αποτελέσει οδηγό σε αυτή την κατεύθυνση.

Υπάρχουν πράγματι, ειδικά στους γερμανικούς λαούς, ορισμένοι τύποι τυχοδιωκτών και μισθοφόρων (Landsknecht), για τους οποίους ο πόλεμος αποτελεί το μοναδικό νόημα της ζωής τους. Αν ψάξει κανείς για ιστορικά παραδείγματα, αρκεί να σκεφτεί έναν άνθρωπο σαν τον Φρούντσμπεργκ[441]. αρκεί να σκεφτεί, επίσης, πώς θα είχε ισοπεδωθεί η Ελβετία κατά τη Γαλλική Επανάσταση, εάν δεν είχε τους μισθοφόρους της.

Αν κάποιος μου λέει ότι οι Ολλανδοί δεν κάνουν για τις μεραρχίες των SS, εγώ μπορώ μόνο να του δείξω την εικονογράφηση του Σπίτσβεγκ με τον στρατιώτη από τα κρατίδια της νότιας Γερμανίας που πλέκει κάλτσες. Πώς άλλαξαν το πρόσωπο αυτού του στρατιώτη 20 χρόνια εκπαίδευσης! Ένας λαός όπως ο ολλανδικός, ο οποίος ήταν ακόμα ικανός να λειτουργεί μια αεροπορική γραμμή με την Ανατολική Ασία και μπόρεσε να βγάλει άξιους θαλασσοπόρους, μπορεί ασφαλώς, στα καλύτερα στοιχεία του, να κερδηθεί ξανά για το στρατιωτικό πνεύμα.

Γερμανική ηγετική τάξη

Αρκεί μόνο να μη χάσει κανείς την πίστη του στον υγιή πυρήνα του λαού, και τότε τα πράγματα δεν θα είναι σε κακή κατάσταση.

Πόσο πολύ τον είχε συγκλονίσει όταν ένας οικονομικός παράγοντας τέτοιου βεληνεκούς, όπως ο Κίρντορφ[442], του υποσχέθηκε μεν κάθε υποστήριξη για το κίνημα, αλλά ταυτόχρονα του δήλωσε: Ένα πράγμα δεν πρέπει να απαιτεί από αυτόν, το να πιστέψει στην επιτυχία του αγώνα. Ένας λαός που ανέχτηκε έναν Κάιζερ σαν τον Γουλιέλμο Β', ήταν κατά τη γνώμη του, όσον αφορά την ηγετική του τάξη (Führungsschicht), πολύ νωθρός [τεμπέλης] για να μπορέσει να γνωρίσει μια αναγέννηση. Το ότι ο Κίρντορφ, μέσα στην απαισιοδοξία του, είδε τον λαό μας με υπερβολικά αρνητικό μάτι, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι πρώην μονάρχες και τα μέλη των πρώην ηγεμονικών οίκων έχουν ήδη ξεχαστεί στη χώρα μας όσο ακόμη ζουν. Ποιος νοιάζεται σήμερα, για παράδειγμα, για τον Ρούπρεχτ της Βαυαρίας! Πόσο λίγη λογική χρειάζεται

---

441. Ο ηγέτης των μισθοφόρων (Landsknecht) Γκέοργκ φον Φρούντσμπεργκ (Georg von Frundsberg) (1473 έως 1528), σαν αυτοκρατορικός στρατιωτικός διοικητής, συμμετείχε στις νίκες του αυτοκράτορα Καρόλου Ε' στο Μπικόκα (1522) και στην Παβία (1526).

442. Ο μεγαλοβιομήχανος Εμίλ Κίρντορφ (Emil Kirdorf) της εταιρείας Gelsenkirchener Bergwerks AG (1847 έως 1938) βοήθησε τον Χίτλερ κατά την περίοδο του αγώνα [για την εξουσία] στην επίλυση οικονομικών δυσκολιών, όπως ακριβώς και ο πρόεδρος του εποπτικού συμβουλίου της Vereinigte Stahlwerke, Φριτς Τίσεν ((Fritz Thyssen) (1873 έως 1951). Σε αυτούς όφειλε επίσης ο Χίτλερ τη γνωριμία του με άλλες σημαντικές προσωπικότητες της βιομηχανίας, καθώς και τη δυνατότητα να μιλήσει στις 27 Ιανουαρίου 1932 ενώπιον των Γερμανών βιομηχάνων με τη μεγαλύτερη επιρροή στη Λέσχη Βιομηχάνων του Ντίσελντορφ (Düsseldorfer Industrieclub) σχετικά με τους οικονομικοπολιτικούς του σχεδιασμούς.

εξάλλου για να είναι κανείς βασιλιάς, και πόσο στενό είναι το μονοπάτι ανάμεσα στον θρόνο και το τρελοκομείο.

Ο Βέλγος Βασιλιάς

Δύσκολη είναι μόνο η περίπτωση του Βελγίου: Αν γινόταν να ξεφορτωθούμε τον Βέλγο βασιλιά με μια ετήσια σύνταξη περίπου μισού εκατομμυρίου και να τον κάνουμε να εξαφανιστεί στο πολιτικό περιθώριο με τη βοήθεια αυτής της εκλεπτυσμένης μεθόδου του «μοναστηριακού εγκλεισμού», θα το έβλεπα μόνο με ικανοποίηση [θα το καλωσόριζα]. Τον Γερμανό συνταγματάρχη που του έχει διατεθεί σαν σύνδεσμος αξιωματικός, τον έχει ήδη «καλοπιάσει» με κάθε είδους τερτίπια σε τέτοιο βαθμό, που το μόνο που λείπει είναι να τον καταντήσει καραγκιόζη καρφιτσώνοντάς του το δικό του οικογενειακό παράσημο. Τι αυτοπεποίθηση, όμως, θα είχε δείξει σε μια τέτοια κατάσταση ένας Άγγλος συνταγματάρχης – αρκεί μόνο να σκεφτεί κανείς τον «δεσμοφύλακα» του Ναπολέοντα.

Στην Ολλανδία τα πράγματα ήταν, δόξα τω Θεώ, πιο απλά, κυρίως επειδή στον θρόνο καθόταν ένας απόλυτος κρετίνος, ο πρίγκιπας του Μπίστερφελντ[443]. Όταν θέλησε να παντρευτεί την Ιουλιανή της Ολλανδίας, είχε έρθει προηγουμένως σε εμένα για να υποβάλει τα σέβη του και περιφερόταν γύρω μου σαν επαγγελματίας χορευτής σε καμπαρέ. Δύο μέρες μετά, είχε ήδη προβεί σε δημόσια δήλωση ότι από τα νιάτα του ένιωθε Ολλανδός.

Ακόμη και ο μακαρίτης πρίγκιπας σύζυγος της βασίλισσας Βιλελμίνης της Ολλανδίας[444] ήταν ένας τυπικός κρετίνος ανάμεσα στους εστεμμένους. Δεν είχε διστάσει, λίγο μετά την άνοδο μας στην εξουσία, να έρθει να μου ζητήσει δανεικά ύψους 7½ εκατομμυρίων φιορινιών, με την υπόσχεση ότι σε αντάλλαγμα θα υποστήριζε δυναμικά την ενίσχυση της γερμανικής επιρροής στην Ολλανδία.

Η τύφλωση των μοναρχικών και της υψηλής κοινωνίας [των «πάνω των δέκα χιλιάδων»]. Ο Ντούτσε και η ιταλική βασιλική αυλή.

Όχι όμως μόνο στους θρόνους, αλλά εξίσου και στους λεγόμενους «πάνω από δέκα χιλιάδες» [στην υψηλή κοινωνία], η βλακεία και η αλαζονεία ήταν στο παιχνίδι. Πόσες φορές έχει χρειαστεί ήδη να υπερασπιστώ τον Ντούτσε απέναντι σε ορισμένους κοινωνικούς κύκλους, λέγοντάς τους ότι χωρίς αυτόν η Ιταλία θα ήταν σήμερα κομμουνιστική! Και πόσες φορές οι ίδιοι αυτοί κοινωνικοί κύκλοι τον είχαν ήδη ξεγράψει σαν έναν ξοφλημένο ή ηττημένο άνθρωπο.

Ειδικά όσον αφορά τον Ντούτσε, ο Μπόρμαν έχει απόλυτο δίκιο όταν, βασιζόμενος στο φωτογραφικό του υλικό, μιλά για την τεράστια δημοτικότητα αυτού του ανθρώπου. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ιταλία, ο ίδιος [ο Χίτλερ] είχε την ευκαιρία να βεβαιωθεί σε πλήθος μεμονωμένων περιπτώσεων για το πόσο δημοφιλής είναι ο Ντούτσε στην πλειοψηφία του λαού του. Άλλωστε, δεν μπορεί κανείς να παρακάμψει τη διαπίστωση ότι όσα δημιούργησε ο Ντούτσε – και κάτω από την ηγεσία του ο φασισμός – είναι πρωτοφανή, είτε σκεφτεί κανείς τα αμέτρητα νέα εργοστάσια, τις ανεγέρσεις σχολείων και νοσοκομείων, είτε τα επιτεύγματα στις αποικίες.

---

443. Ο πρίγκιπας Μπέρνχαρντ του Λίπε-Μπίστερφελντ (Bernhard von Lippe-Biesterfeld) φέρει σήμερα τον τίτλο «Πρίγκιπας των Κάτω Χωρών [της Ολλανδίας]». Η διάδοχος του θρόνου Ιουλιανή των Κάτω Χωρών τον παντρεύτηκε στις 7 Ιανουαρίου 1937.

444. Ο πρίγκιπας Ερρίκος του Μέκλενμπουργκ-Σβερίν (Heinrich von Mecklenburg-Schwerin), σαν πρίγκιπας σύζυγος της βασίλισσας Βιλελμίνης της Ολλανδίας, δεν διέθετε καμία πολιτική επιρροή.

Παράλληλα, πρέπει πάντα να θυμόμαστε πόσο διαλυμένη ήταν η κατάσταση στην Ιταλία όταν ξεκίνησε ο Ντούτσε. Παρόλα αυτά, κατάφερε να νικήσει τον κομμουνισμό στην Ιταλία όχι με στρατιωτική βία, αλλά αποκλειστικά μέσω της ιδέας του. Του ανήκει η πίστη ότι έπληξε για πρώτη φορά αποφασιστικά την εσωτερική ισχύ του μπολσεβικισμού και έτσι απέδειξε σε ολόκληρο τον κόσμο ότι ένας λαός μπορεί, ακόμη και στον 20ό αιώνα, να αποκτήσει ξανά εθνικό προσανατολισμό. Αυτό αποτελεί ένα επίτευγμα μοναδικής σημασίας, όπως ακριβώς θα θεωρηθεί κάποτε το δικό του – του Χίτλερ – μέγιστο επίτευγμα: το ότι αναχαίτισε την ασιατική εισβολή στην Ευρώπη.

Αν παρ' όλα αυτά το πολιτικό έργο του Ντούτσε δυσχεραίνεται σε εξαιρετικό βαθμό, αυτό οφείλεται στο ότι τα δικαιώματά του έχουν περιοριστεί υπερβολικά από το Στέμμα. Είναι αδύνατον να καθοδηγείς ένα έθνος σαν αρχηγός του κράτους, όταν οι ένοπλες δυνάμεις έχουν ορκιστεί πίστη σε κάποιον άλλον. Ούτε μια εμπορική εταιρεία μπορεί να διοικηθεί υπεύθυνα από έναν διευθυντή, όταν κάποιος άλλος κατέχει την πλειοψηφία των μετοχών και μπορεί έτσι να καθιστά ανά πάσα στιγμή ανεφάρμοστες τις οδηγίες του διευθυντή. Είναι αναπόφευκτο να προκύπτει πλήθος δυσκολιών όταν η κρατική νομοθεσία και η κρατική εξουσία δεν είναι συγκεντρωμένες σε ένα χέρι.

Όταν εμείς οι Γερμανοί εκφέρουμε κρίση για τον Ντούτσε, οφείλουμε να λαμβάνουμε υπόψη μας όλα αυτά τα πράγματα. Τελικά, η Γερμανία οφείλει στον Ντούτσε το γεγονός ότι η Ιταλία δεν βρίσκεται στο στρατόπεδο των Συμμάχων σε αυτόν τον πόλεμο. Αν τα αποτελέσματα της ιταλικής συμμαχίας δεν μας ικανοποιούν από κάθε άποψη, αυτό οφείλεται ακριβώς στο ότι ο βασιλιάς και η αυλή διατήρησαν υπερβολικά μεγάλες δυνατότητες παρέμβασης στον τομέα των ενόπλων δυνάμεων και της κρατικής ζωής. Ακόμη και οι νομάρχες [Präfekten] διορίζονται ακόμα και σήμερα στην Ιταλία από τον βασιλιά.

Ο Ντούτσε λέει βέβαια ότι δεν το φοβάται αυτό, καθώς έχει λάβει τα μέτρα του. Για παράδειγμα, τον κίνδυνο να εργάζονται κάποιοι νομάρχες εναντίον του κάτω από το τραπέζι [κρυφά], τον έχει προλάβει με το να προωθεί πάντα τους καλύτερους φασίστες του στις θέσεις των νομαρχών. Όμως, μόλις αντικαθίσταται ένας νομάρχης, πρέπει να είναι έτοιμος αστραπιαία με τη δική του πρόταση, αλλιώς θα του επιβάλουν σε αυτή τη θέση έναν άνθρωπο της κλίκας του παλατιού. Και το τι σημαίνει αυτό, το είδε ο ίδιος στη Ρώμη.

Δεν πίστευε στα μάτια του με το πόση θρασύτητα συμπεριφερόταν η βασίλισσα[445] απέναντι στον Ντούτσε και πώς η αυλική καμαρίλα ωθούνταν διαρκώς στο προσκήνιο. Δεν θα μπορούσε να του είχε αποδειχθεί με καλύτερο τρόπο η αναγκαιότητα της φασιστικής πολιτοφυλακής. Όταν το είπε αυτό στον Μουσολίνι, εκείνος απλώς γέλασε και δήλωσε ότι, υπό αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί κανείς να τα βγάλει πέρα μόνο με την εκτελεστική εξουσία της κρατικής αστυνομίας.

Αντί η υψηλή κοινωνία [οι «πάνω από δέκα χιλιάδες»] στην Ιταλία να καταλάβει ότι, ακριβώς όπως και οι ομόλογοί τους στα βαλκανικά κράτη, σε περίπτωση νίκης του μπολσεβικισμού θα είχαν κρεμαστεί ή καεί από τους

445. Για τη βασίλισσα Έλενα, κόρη του βασιλιά Νικολάου του Μαυροβουνίου, ο Χίτλερ μάς είχε πει: «Το χειρότερο είναι ότι αυτή η κόρη ενός προβατοκλέφτη είναι τόσο γεροδεμένη [ανθεκτική].

Κόκκινους, και αντί για τον λόγο αυτό να έχουν τον Ντούτσε στα ώπα-ώπα [να τον λατρεύουν], προσπαθούσαν να του προκαλούν τη μία δυσκολία μετά την άλλη στον αγώνα του κατά του μπολσεβικισμού. Με ποιο τρόπο βοηθούσαν με αυτή τους τη στάση τον κομμουνισμό, προφανώς δεν το αντιλαμβάνονταν, όπως ακριβώς και τα μοσχάρια, για τα οποία λέγεται το ρητό: «Τα πιο χαζά μοσχάρια διαλέγουν μόνα τους τον χασάπη τους».

190 25 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Γερμανική συσπείρωση

Το ακόλουθο τηλεγράφημα αποτέλεσε το αντικείμενο της συζήτησης:
25 Ιουλίου 1942 Όσλο (Ανταποκριτής του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων – Deutsches Nachrichtenbüro):

«Όπως ανακοινώνει ο Κουίσλινγκ μέσω κομματικού διατάγματος, η ένωση των SS στη Νορβηγία φέρει από τούδε και στο εξής την ονομασία «Γερμανικά SS Νορβηγίας»... Στο πρώτο φύλλο του νέου εντύπου αγώνα «Germanern» (Οι Γερμανοί), ο Κουίσλινγκ δημοσιεύει ένα άρθρο για τη μεγάλη γερμανική κοινότητα, η οποία αποτελεί τον μοναδικό δρόμο για τη Νορβηγία ώστε να διασφαλίσει την ύπαρξή της σαν ελεύθερο και ανεξάρτητο έθνος στον τρέχοντα παγκόσμιο αγώνα. Σήμερα το ζήτημα δεν είναι απλώς να κερδηθεί ο πόλεμος ενάντια στη Ρωσία, την Αγγλία και τις ΗΠΑ· μια συσπείρωση των γερμανικών λαών για μια ειλικρινή και γεμάτη κατανόηση συνεργασία είναι εξίσου απαραίτητη.»

Ο Αρχηγός των SS Χίμλερ ανέφερε σχετικά με αυτό ότι ήδη 4.500 Ολλανδοί υπηρετούσαν στα SS, ενώ πρόσφατα 200 Ελβετοί και 250 Σουηδοί εκτελούσαν τη στρατιωτική τους θητεία στο πλαίσιο των Waffen-SS, γεγονός που σίγουρα θα προσέλκυε κι άλλους στη συνέχεια.

Το αφεντικό τόνισε ότι είναι σωστό να προβάλλεται όλο και πιο έντονα η γερμανική ιδέα. Σαν από μαγνήτη, οι καλύτεροι – το μεταλλικό, σιδερένιο ανθρώπινο στοιχείο – θα πρέπει να αποσπώνται από εμάς μέσα από τους γερμανικούς λαούς. Επίσης, τα γερμανικά στοιχεία από την Ουγγαρία και τη Ρουμανία πρέπει να επιστρέψουν στο Ράιχ για τα μεγάλα καθήκοντα στην Ανατολή. Με αυτόν τον τρόπο, θα πρέπει ταυτόχρονα να τεθεί μια για πάντα τέλος στο να ανανεώνουν οι ξένοι λαοί την ηγεσία τους μέσω της προσθήκης γερμανικού αίματος.

191 27 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Αντισημιτισμός στην Αγγλία

Γίνεται μια σύντομη συζήτηση για το ακόλουθο τηλεγράφημα του του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων – Deutsches Nachrichtenbüro:

«25 Ιουλίου 1942 Στοκχόλμη (Ανταποκριτής του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων – Deutsches Nachrichtenbüro):

…Ο αντισημιτισμός στην Αγγλία βρίσκεται σε άνοδο. Όπως αναφέρει ο ανταποκριτής στο Λονδίνο της εφημερίδας «Ταχυδρόμος του Γκέτεμποργκ» (Göteborgs Posten), η ιουδαϊκή πλευρά ανησυχεί έντονα για το αυξανόμενο αντιιουδαϊκό κλίμα στον βρετανικό λαό. Το συμβούλιο της ένωσης Ιουδαίων εμπόρων, το οποίο συσκέφθηκε για το ζήτημα αυτό, θεωρεί ότι η τάση αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι το λαθρεμπόριο [η μαύρη αγορά] στην Αγγλία συσχετίζεται με τους Ιουδαίους. Ο πρόεδρος του τμήματος κλωστοϋφαντουργίας του συμβουλίου δήλωσε ότι οι νόμοι για τη διανομή των αγαθών με δελτίο παρέσυραν έναν αριθμό ηθικά αδύναμων και ανόητων Ιουδαίων εμπόρων στο λαθρεμπόριο... Προκειμένου να αντιμετωπιστεί το (αντι)ιουδαϊκό κλίμα, ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπερι καταβάλλει προσπάθειες για τη συγκρότηση μιας οργάνωσης, η οποία θα καταπολεμά τη μισαλλοδοξία και θα προωθεί την αμοιβαία κατανόηση μεταξύ Ιουδαίων και Χριστιανών...»

Ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν φροντίζει να μου διαβιβαστεί το τηλεγράφημα στη θέση μου, με τη δική του χειρόγραφη προσθήκη: «Σχόλιο του αφεντικό: Και γι' αυτόν τον λόγο άφησε ο Ιησούς Χριστός τους Ιουδαίους να τον καρφώσουν στον σταυρό!»

Ο Ρίχαρντ Σούλτσε και εγώ είχαμε απορροφηθεί τόσο πολύ στην κουβέντα στο τραπέζι των υπασπιστών, που η καράφα μας με τον βυσσινόχυμο αναποδογύρισε και έβαψε το τραπεζομάντιλο κατακόκκινο. Κοιτάξαμε και οι δύο τον Χίτλερ, περιμένοντας να δούμε πώς θα αντιδράσει· εκείνος όμως σιώπησε και προσπέρασε εντελώς το ατύχημά μας χωρίς να δώσει σημασία.

Ο Ρίχαρντ Σούλτσε (Richard Schulze) [σήμερα: Σούλτσε-Κόσενς (Schulze-Kossens)], βοηθός υπασπιστή (Ordonnanzoffizier) και μετέπειτα υπασπιστής του Χίτλερ, έχαιρε ιδιαίτερα υψηλής εκτίμησης από τον Χίτλερ παρά το νεαρό της ηλικίας του, και υπήρξε ο πρώτος αξιωματικός των ένοπλων-SS στον οποίο επιτράπηκε, από τον Οκτώβριο του 1942, η μόνιμη πρόσβαση στις συσκέψεις για τη στρατιωτική κατάσταση [ενημερώσεις μετώπου]. Κατά την ορκωμοσία του, ο Χίτλερ τού επέβαλε σαν καθήκον να λέει πάντα την αλήθεια κατά την υποβολή των αναφορών του – ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσεων – καθώς είχε σιχαθεί την έξωθεν καλή μαρτυρία [τα ωραία λόγια / την εξαπάτηση] που χρησιμοποιούσαν συχνά οι στρατηγοί της Βέρμαχτ. Μόνο εάν ο ίδιος – ο Χίτλερ – ήταν ανά πάσα στιγμή σωστά ενημερωμένος, θα μπορούσε να μεριμνήσει για την έγκαιρη αντιμετώπιση των πραγμάτων σε επικίνδυνες καταστάσεις. Ο Σούλτσε ήταν ο πρώτος αξιωματικός της μεραρχίας SS-Leibstandarte στον οποίο απονεμήθηκε το 1941 ο Γερμανικός Σταυρός σε Χρυσό για «εξαίρετη γενναιότητα στην εκστρατεία κατά της Σοβιετικής Ένωσης».

Ο «Γερμανικός Σταυρός σε Χρυσό» ήταν το γερμανικό παράσημο για επανειλημμένα αποδεδειγμένη γενναιότητα ή για εξαιρετική διοίκηση στρατευμάτων κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και προϋπέθετε την κατοχή του Σιδηρού Σταυρού Α' Τάξης. Το παράσημο αποτελούνταν από ένα οκτάκτινο, σκουρόχρωμο γκρίζο αστέρι με ασημένιο περίγραμμα και διάμετρο 65 χιλιοστών, το οποίο εμφάνιζε έναν – τοποθετημένο στη γωνία του – αγκυλωτό σταυρό με ασημένιο περίγραμμα, μέσα σε ένα χρυσό δάφνινο στεφάνι. Φοριόταν στη δεξιά πλευρά του στήθους, όπως ακριβώς και το αστέρι άλλων

ανώτατων τιμητικών διακρίσεων. Σε Ασημένιο (δηλαδή με ασημένιο δάφνινο στεφάνι), το παράσημο απονεμόταν για «εξαιρετικές υπηρεσίες στη γενική διεξαγωγή του πολέμου». Η διάκριση μπορούσε επίσης να φορεθεί και σε κεντητή εκδοχή πάνω στη στολή εκστρατείας. Ο Χίτλερ θέσπισε το παράσημο με διάταγμα στις 28 Σεπτεμβρίου 1941.

192 26 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Το αφεντικό τόνισε ότι δεν θέλει την αναδιοργάνωση του ενεργειακού κλάδου [της ενεργειακής οικονομίας] ούτε υπό τη μορφή ενός κρατικού σοσιαλισμού ούτε με συγκεντρωτική τάση.

Ιδιωτική πρωτοβουλία, όχι κρατικός σοσιαλισμός

Στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, η κρατική διοίκηση παρεμβαίνει εντελώς αυτονόητα προς τα συμφέροντα του κάθε ατόμου ξεχωριστά, όταν αυτό είναι απαραίτητο για το καλό του κοινωνικού συνόλου.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος μπορεί να αφήσει πολύ μεγαλύτερη ελευθερία στην ιδιωτική πρωτοβουλία, ακριβώς επειδή το κράτος επιφυλάσσεται ανά πάσα στιγμή του δικαιώματος παρέμβασης. Το κράτος όμως δεν πρέπει να αναλαμβάνει το ίδιο τον έλεγχο της ιδιωτικής οικονομίας· διότι αυτό θα οδηγούσε σε μια φρικτή γραφειοκρατικοποίηση και, ως εκ τούτου, στην στασιμότητα των τομέων που υπόκεινται σε αυτήν. Αντίθετα, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος οφείλει να ενισχύει όσο το δυνατόν περισσότερο την ιδιωτική πρωτοβουλία. Σύμφωνα με αυτό, ο ίδιος – το αφεντικό – σκέφτεται την ακόλουθη ρύθμιση:

Κατά κανόνα, στο μέλλον κάθε αγρότης που διαθέτει τις κατάλληλες συνθήκες θα πρέπει να αποκτά μια ανεμογεννήτρια. Εάν το αγρόκτημα βρίσκεται κοντά σε ρυάκι, τότε θα πρέπει επίσης να μπορεί χωρίς περαιτέρω διαδικασίες να αξιοποιεί το ρυάκι, προκειμένου να παράγει μόνο του το απαιτούμενο ρεύμα. Τα μονοπώλια συγκεκριμένων εταιρειών, τα οποία σήμερα παρεμποδίζουν σε μεγάλο βαθμό την ιδιωτική πρωτοβουλία του κάθε εθνοσυντρόφου στον τομέα της παραγωγής ενέργειας, πρέπει καταρχήν να καταργηθούν.

Επιπλέον, θα πρέπει να είναι εφικτό χωρίς περαιτέρω διαδικασίες οι ίδιοι οι δήμοι [ή οι κοινότητες] να παράγουν το δικό τους ρεύμα, είτε μέσω άνθρακα είτε μέσω μιας υδάτινης δύναμης που έχουν στη διάθεσή τους. Η κρατική διοίκηση θα πρέπει μάλιστα να χαίρεται, όταν το κάθε χωριό ή η κάθε δημοτική κοινότητα φροντίζει από μόνη της για την παραγωγή της ενέργειάς της.

Επίσης και οι αυτοδιοικήσεις των περιφερειών [Gauselbstverwaltungen] οφείλουν, όπου υπάρχουν οι σχετικές δυνατότητες, να μεριμνούν για την παραγωγή ρεύματος της δικής τους περιοχής. Στον βαθμό που οι αυτοδιοικήσεις των περιφερειών διαθέτουν πλεονάσματα ενέργειας, παραδίδουν αυτά τα πλεονάσματα στο Ράιχ.

Είναι επομένως εντελώς ανεπιθύμητο να λειτουργούν σχεδόν όλοι οι μικροί και μεσαίοι σταθμοί ηλεκτροπαραγωγής από το Ράιχ, και όχι από τους δήμους ή τις περιφερειακές αυτοδιοικήσεις (Gauselbstverwaltungen). Παράλληλα, θα

πρέπει να είναι απολύτως εφικτό και στο μέλλον, για παράδειγμα, ένας ιδιοκτήτης μύλου [μυλωνάς] να παράγει το ρεύμα για τον εαυτό του και για την κοινότητά του.

Η ίδια η κρατική διοίκηση θα πρέπει να αναλάβει εκείνα τα μεγάλα υδροηλεκτρικά εργοστάσια ή σταθμούς παραγωγής ενέργειας που είναι απαραίτητα για το ενοποιημένο δίκτυο [το διασυνδεδεμένο σύστημα].

Σε αντίθετη περίπτωση, θα χρειάζονταν κυριολεκτικά εκατομμύρια δημόσιοι υπάλληλοι του Ράιχ για τη νέα κεντρική υπηρεσία ενέργειας. Διότι τότε θα έπρεπε, κατά κάποιον τρόπο, σε κάθε χωριό να είναι εγκατεστημένος ένας κρατικός ελεγκτής ή επιθεωρητής του Ράιχ. Αντίθετα, το Ράιχ οφείλει να έχει άμεσο ενδιαφέρον να απαλλαγεί όσο το δυνατόν περισσότερο από αυτό το βάρος μέσω της ιδιωτικής πρωτοβουλίας – και σε αυτήν πρέπει να συνυπολογίζεται η πρωτοβουλία των δήμων και των λοιπών οργάνων αυτοδιοίκησης.

Ο ίδιος έχει τις μεγαλύτερες δυνατές επιφυλάξεις [αντιρρήσεις] απέναντι στον συγκεντρωτισμό που σκοπεύει να εφαρμόσει ο Σπέερ.

Εάν αυτός ο συγκεντρωτισμός, τον οποίο ο ίδιος καταπολεμά εδώ και καιρό στο υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ, εξαπλωθεί, τότε το Ράιχ θα διαλυθεί σίγουρα και πάλι σε 50 ή 100 χρόνια. Είναι αναπόφευκτο κάθε συγκεντρωτισμός να πνίγει την πρωτοβουλία έξω στην περιφέρεια [στην ύπαιθρο]. Τα πραγματικά ικανά στελέχη [μυαλά], τα οποία χρειάζεται κανείς στην κρατική διοίκηση του Ράιχ, μπορούν να αναπτυχθούν και να αναδειχθούν μόνο εάν το Ράιχ αφήνει στον καθένα – είτε είναι δημόσιος υπάλληλος είτε επιχειρηματίας – όσο το δυνατόν πιο ελεύθερα χέρια για την ανάπτυξη της δικής του πρωτοβουλίας.

Εάν ένας τομέας εργασίας χειραγωγείται [ποδηγετείται] μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια από τους υπαλλήλους του Βερολίνου, τότε είναι αδύνατον να αναπτυχθούν στις περιφέρειες ικανά, αυτόνομα σκεπτόμενα και εργαζόμενα στελέχη [μυαλά]. Όμως το έθνος βασίζεται σε αυτά τα στελέχη, εάν θέλει να επιβιώσει. Μόνο έξω στις περιφέρειες αναδεικνύονται συνεχώς τα νέα ταλέντα, τα οποία πρέπει να μεταχειρίζεται κανείς με προσοχή – δηλαδή να τα αφήνει να εργάζονται όσο το δυνατόν πιο αυτόνομα, ώστε να διαμορφωθούν για μελλοντικά καθήκοντα του Ράιχ. Εάν ένας τομέας εργασίας καθοδηγείται αποκλειστικά από το Βερολίνο, τότε δεν ξεχωρίζουν πλέον ταλέντα στη σχετική διοίκηση, τα πάντα περιέρχονται σε μια νωθρή υπουργική γραφειοκρατία και το Ράιχ αναγκάζεται να βασίζεται σε δυνάμεις που αναδείχθηκαν ίσως μέσω της υπουργικής ιεραρχίας.

Κλείνοντας, το αφεντικό τόνισε:

1. Μια πλήρης εξίσωση των τιμών στο Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ δεν χρειάζεται καν να πραγματοποιηθεί, καθώς ο ένας δήμος μπορεί να παρέχει το ρεύμα φθηνότερα από τον άλλον, επειδή ο τελευταίος ίσως χρειάζεται να επωμιστεί υψηλότερο κόστος επιτοκίων [απόδοσης κεφαλαίου] σε σχέση με τον πρώτο.

2. Το τεχνικά ενοποιημένο δίκτυο [το διασυνδεδεμένο σύστημα] είναι εφικτό χωρίς περαιτέρω διαδικασίες, ακόμη και αν οι σταθμοί ηλεκτροπαραγωγής βρίσκονται γενικά στα χέρια των δήμων ή των περιφερειακών αυτοδιοικήσεων (Gauselbstverwaltungen).

3. Η αξιοποίηση των μεγάλων υδάτινων πόρων που έχουν σημασία για όλο το

Ράιχ, όπως για παράδειγμα οι «Σιδηρές Πύλες»[446], η αξιοποίηση των μεγάλων τεχνητών λιμνών [δεξαμενών] ή άλλων πηγών ενέργειας, όπως η παλίρροια [η άμπωτη και η πλημμυρίδα], πρέπει να περάσει στα χέρια του Ράιχ.

4. Το κυριότερο είναι να αφαιρεθεί ο ενεργειακός κλάδος από την ιδιωτική κερδοσκοπία. Κατά τα άλλα, όμως, θα πρέπει να επιτρέπεται απολύτως σε έναν μεμονωμένο ιδιοκτήτη μύλου [μυλωνά] ή σε ένα μεμονωμένο εργοστάσιο να παράγουν μόνοι τους ηλεκτρικό ρεύμα και, επιπλέον, να τους επιτρέπεται χωρίς περιορισμούς ο μύλος ή το εργοστάσιο να διαθέτουν το πλεονάζον ρεύμα, το οποίο δεν χρειάζονται οι ίδιοι, σε άλλους καταναλωτές.

193 26 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Η Αρχαιότητα ως ιστορικό πρότυπο του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό εξήγησε ότι οφείλουμε να υιοθετήσουμε μια εντελώς νέα οπτική για την ιστορία. Εάν θέλουμε να συλλάβουμε την ιστορία στις πραγματικές της διασυνδέσεις, πρέπει στην ιστορική μας επιστήμη να συνδεθούμε με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και την ελληνική αρχαιότητα. Αν είναι να γίνουν ιστορικοί παραλληλισμοί, αυτοί θα πρέπει να γίνονται ανάμεσα σε εκείνα τα ιστορικά γεγονότα και τη δική μας εποχή· αν ψάχνει κανείς, για παράδειγμα, για ένα αντίστοιχο του Φρειδερίκου Γουλιέλμου Α'[447] και του γιου του, Φρειδερίκου του Μεγάλου[448], το καλύτερο παράδειγμα είναι ο Μέγας Αλέξανδρος[449] και ο πατέρας του, ο Φίλιππος[450].

Αν κατανοήσουμε σωστά τη γερμανική ιστορία, το βελησνεκές των Γερμανών Κάιζερ ήταν αναμφίβολα εντελώς διαφορετικό από εκείνο του «μικροαποίκου» Ερρίκου του Λέοντος. Εάν οι Γερμανοί φεουδάρχες είχαν στηρίξει τη γερμανική αυτοκρατορία, η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους θα είχε γίνει μια αυτοκρατορία γιγαντιαίων διαστάσεων, καθώς ακόμη και σήμερα μπορεί να διακρίνει κανείς ξεκάθαρα στη Λομβαρδία, στο εκεί ανθρώπινο στοιχείο, την ισχυρή γερμανική επιρροή.

---

446. Αντί για τον έναν – σχεδιασμένο από τον Χίτλερ – γιγαντιαίο σταθμό παραγωγής ενέργειας, η Ρουμανία και η Γιουγκοσλαβία, σαν παραδουνάβια παραποτάμια κράτη, κατασκεύασαν το έτος 1964 στις «Σιδηρές Πύλες» από έναν δικό τους σταθμό σε καθεμία από τις δύο όχθες. Ωστόσο, ακόμη και με αυτή τη μορφή, οι δύο σταθμοί παράγουν μαζί ετησίως δέκα δισεκατομμύρια κιλοβατώρες (kWh) ρεύματος.

447. Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος Α' της Πρωσίας (1688 έως 1740) δημιούργησε σαν «Βασιλιάς των Στρατιωτών» τον πρωσικό στρατό, την πρωσική δημοσιοϋπαλληλία [γραφειοκρατία], την πρωσική πειθαρχία, την υπακοή και σκληρότητα, καθώς και μια σταθερή πρωσική κρατική και οικονομική δομή· με λίγα λόγια: την πρωσική κρατική ισχύ.

448. Ο γιος του, Φρειδερίκος Β' ο Μέγας της Πρωσίας (1712 έως 1786), κατέκτησε με αυτή την κρατική ισχύ τη Σιλεσία, τη Δυτική Πρωσία, το Έρμλαντ και την περιοχή του ποταμού Νέτσε. Με αυτόν τον τρόπο κατέστησε την Πρωσία μεγάλη ευρωπαϊκή δύναμη.

449. Ο Μέγας Αλέξανδρος, γιος του Φιλίππου Β', βασιλιάς της Μακεδονίας (356 έως 323 π.Χ.), κατέκτησε με την κρατική ισχύ που είχε δημιουργήσει ο πατέρας του – μέσα από νίκες επί της Περσίας, στην Παλαιστίνη, την Αίγυπτο και τη Μικρά Ασία, φτάνοντας μέχρι την Ινδία – τη μεγάλη ελληνιστική αυτοκρατορία του.

450. Ο Φίλιππος Β', βασιλιάς της Μακεδονίας (382 έως 336 π.Χ.), πατέρας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ένωσε την Ελλάδα υπό μακεδονική ηγεσία σε μια ισχυρή κρατική δύναμη.

Αν αναρωτηθούμε για ποιο λόγο οι Γερμανοί Κάιζερ στράφηκαν προς τον Νότο, η απάντηση είναι εύκολη. Η Γερμανία την εποχή του Καρλομάγνου έμοιαζε πολύ με αυτό που είναι για εμάς σήμερα η Κεντρική και Βόρεια Ρωσία: απέραντες δασικές εκτάσεις, σχεδόν αδιαπέραστες, δρόμοι και μονοπάτια απροσπέλαστα κατά το μεγαλύτερο μέρος του έτους, βροχοπτώσεις σε τέτοιο βαθμό που καθιστούσαν το κλίμα τραχύ και τις αποδόσεις του εδάφους να φαντάζουν ελάχιστα σημαντικές, και ούτω καθεξής.

Αντίθετα, η Ιταλία και η Βόρεια Αφρική ήταν κατάφυτες, γόνιμες περιοχές και διέθεταν πολιτιστικά κέντρα που έκαναν τη ζωή να φαντάζει ευχάριστη. Ακόμη και την εποχή του Καρλομάγνου, η μετάθεση ενός αυτοκρατορικού υπαλλήλου στη Γερμανία θα πρέπει να εκλαμβανόταν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως γύρω στο 1900 η διαβόητη δυσμενής μετάθεση στο Πόζεν.

Οι μάζες θέλουν πάντα ένα είδωλο

Όταν αναλογιζόμαστε τις αρχές της κρατικής διακυβέρνησης, μπορεί να διακρίνουμε συνεχώς ότι δεν είναι δυνατόν να γίνουν τα πάντα μόνο με τους νόμους της Μυστικής Κρατικής Αστυνομίας (Γκεστάπο) και τα λοιπά.

Οι πλατιές μάζες χρειάζονται ένα είδωλο. Αν ξεφυλλίσουμε παλιά εβδομαδιαία περιοδικά, το βλέπουμε αυτό ολοκάθαρα από το γεγονός ότι ακόμη και ο Γουλιέλμος Β' είχε παρουσιαστεί προσωρινά στις μάζες με εξιδανικευμένο τρόπο. Επίσης, η σημασία του παλαιού Κάιζερ Φραγκίσκου Ιωσήφ – καθώς ο ίδιος δεν καταλάβαινε και πολλά από πολιτικά ζητήματα – οφειλόταν κατά κύριο λόγο στον σεβασμό που του έτρεφαν σαν ηλικιωμένο και σαν αρχηγό του κράτους.

Όταν το αναλογιζόμαστε αυτό, μπορούμε μόνο τότε να εκτιμήσουμε τι πλήγμα κατάφερε η ίδια η Αγγλία στον εαυτό της, απομακρύνοντας τον βασιλιά της, Εδουάρδο[451]. Είναι μάλιστα ενδεικτικό ότι στην όλη υπόθεση ήταν ανακατεμένος και ένας κήρυκας ηθικής, όπως ακριβώς ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπερι.

Ο κομμουνισμός χωρίς μάσκα

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό τόνισε ότι είναι καλό το γεγονός ότι, κατά την πορεία αυτού του πολέμου, εκατομμύρια Γερμανοί άνδρες έχουν τη δυνατότητα να μελετήσουν τον κομμουνισμό επί τόπου, στην ίδια του τη σοβιετική πατρίδα[452].

Αν κοιτάξουμε τα πράγματα στο φως της ημέρας, ο κομμουνισμός χάνει σε μεγάλο βαθμό το προσωπείο του, ακριβώς όπως οι γυναίκες που – αν θέλει κανείς να τις θαυμάσει – πρέπει να τις βλέπει μόνο υπό το φως των κεριών και μετά τις 11 το βράδυ, όταν ο ανδρικός κόσμος είναι πια ελαφρώς μεθυσμένος.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τον Χριστιανισμό. Γι’ αυτόν τον λόγο η Ρωμαϊκή Εκκλησία, μέσω της πολύχρωμης διακόσμησης των παραθύρων [βιτρό], του θυμιάματος και της μουσικής του εκκλησιαστικού οργάνου, έχει θέσει το στοιχείο της υποβολής της ατμόσφαιρας σε τόσο πρωταρχική θέση στην καθημερινή της ζωή.

---

451. Ο βασιλιάς Εδουάρδος Η' εξαναγκάστηκε σε παραίτηση από τον θρόνο από τη βρετανική κυβέρνηση στις 11 Δεκεμβρίου 1936, επειδή ήθελε να παντρευτεί, ενάντια στους κανόνες της τάξης του, μια κοινή θνητή [αστή] Αμερικανίδα, την κυρία Γουόλις Γ. Σίμπσον. Ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπερι υποστήριξε την καθαίρεση, επειδή η κυρία Σίμπσον είχε πάρει δύο διαζύγια χωρίς εκκλησιαστική άδεια.

452. Υπαινιγμός για το ασύγκριτα χαμηλό, για τα τότε δεδομένα του δυτικοευρωπαϊκού τρόπου ζωής, βιοτικό επίπεδο των Σοβιετικών πολιτών.

Το κοινό καθήκον Γερμανίας και Αγγλίας: Φρουρός της Ευρώπης

Αυτός ο πόλεμος έχει σαν αποτέλεσμα, με το πέρασμα του χρόνου, να βάζει οριστικό τέλος σε οτιδήποτε θα μπορούσε να γίνει επικίνδυνο για εμάς.

Με αυτόν τον τρόπο αλλάζει εντελώς και η στάση της Αγγλίας απέναντι στην Ευρώπη. Εάν η Αγγλία έχει ακόμη γενικότερα μια ευρωπαϊκή αποστολή, αυτή είναι αποκλειστικά το να εγγυάται την ευρωπαϊκή ασφάλεια στη θάλασσα, όπως ακριβώς εμείς την εγγυόμαστε προς τα ανατολικά. Με βάση το πνεύμα που κυριαρχεί ακόμη και σήμερα στο αγγλικό ναυτικό και την αεροπορία, αυτό είναι απολύτως εφικτό να το φανταστεί κανείς.

Είναι όμως αμφίβολο αν οι Άγγλοι πολιτικοί με τη μεγαλύτερη επιρροή θα αντιληφθούν πόσο ελάχιστο ρόλο παίζει η ευρωπαϊκή ισορροπία δυνάμεων στην παρακμή της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, και ότι οι αγγλικές αποικίες απειλούνται σήμερα μόνο από εξωευρωπαϊκές χώρες. Διότι δεν είναι οι Άγγλοι, αλλά οι Ιουδαίοι εκείνοι που χαράσσουν τη σημερινή πολεμική πολιτική, μέσω των εξαγορασμένων οργάνων τους, του Τσόρτσιλ και του Ήντεν. Το πώς στέκονται στην πραγματικότητα οι Άγγλοι απέναντι στα πράγματα, το βλέπει κανείς αν διαβάσει σχετικά τα πολεμικά απομνημονεύματα του συνταγματάρχη Λόρενς[453] ή του Τσόρτσιλ[454] – από την εποχή που δεν είχε εξαγοραστεί ακόμη από τους Ιουδαίους – για να διαπιστώσει με τι θαυμασμό απέναντί μας βγήκαν οι Άγγλοι από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ακριβώς μέσα από τη μελέτη τέτοιων αγγλικών πολεμικών απομνημονευμάτων, αντιλαμβάνεται κανείς ότι η αυτοπεποίθηση [η υπερηφάνεια] των Άγγλων αποτελεί, στο βαθύτερο θεμέλιό της, την προϋπόθεση για κάθε αυτοκρατορικό καθήκον. Αν αναμετρηθεί κανείς στις σκέψεις του με αυτή την αυτοπεποίθηση, γίνεται από μόνο του ξεκάθαρο ότι η Βιέννη και ο οίκος των Αψβούργων – μεταξύ άλλων – δεν θα μπορούσαν να κρατήσουν την εξουσία απέναντι στις τάσεις ανεξαρτητοποίησης της Ουγγαρίας. Διότι μια γερμανική κυβέρνηση, η οποία παραχωρούσε στους Ούγγρους καθοριστικές εξουσίες διακυβέρνησης επί του συνολικού κράτους, δεν μπορούσε να υπολογίζει ότι θα ήταν σε θέση να επιβληθεί απέναντί τους.

Κανένα γερμανικό ενδιαφέρον για υπερπόντιες αποικίες

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό παρατήρησε: Ο ίδιος είχε επιδιώξει τη συμφωνία με την Αγγλία στη βάση ότι οι αποικίες δεν μας είναι καθόλου απαραίτητες. Ακόμη και μόνο το πρόβλημα της διατήρησης της σύνδεσης ανάμεσα στο Μεγόλο Γερμανικό Ράιχ και σε τέτοιες αποικίες που βρίσκονται, για παράδειγμα, στην Αφρική, προκαλεί δυσκολίες.

Διότι η διατήρηση μιας τέτοιας σύνδεσης απαιτεί βάσεις για τον στόλο και ακόμη περισσότερο για την αεροπορία. Στη δεδομένη χρονική στιγμή, η θέση μας από παγκόσμια στρατηγική άποψη είναι εξαιρετικά δυσμενής για κάτι τέτοιο.

Αντίθετα, η σύνδεση με τα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη μπορεί να επιτευχθεί χωρίς δυσκολίες· διότι μπορεί να πραγματοποιηθεί επαρκώς και μόνο με την κατασκευή δρόμων και σιδηροδρόμων.

---

453. Ο Τόμας Έντουαρντ Λόρενς (Thomas Edward Lawrence) (1888 έως 1935), ο Βρετανός ηγέτης της αραβικής εξέγερσης εναντίον των Τούρκων – οι οποίοι ήταν σύμμαχοι της Γερμανίας – στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, έγραψε το έργο «Εξέγερση στην έρημο» (Revolt in the desert).

454. Εννοείται η τετράτομη καταγραφή απομνημονευμάτων του Τσόρτσιλ με τίτλο «Η παγκόσμια κρίση 1911 – 1918» (The world crisis 1911 – 1918).

Μια αδιαπραγμάτευτη ανάγκη για αποικίες δεν μπορεί να την αναγνωρίσει, λαμβάνοντας υπόψη τα ανατολικά εδάφη με τις εξαιρετικές δυνατότητες πρώτων υλών που διαθέτουν. Τσάι, μπαχαρικά, καουτσούκ μπορούμε να εξασφαλίσουμε από αυτά, αν και όσον αφορά την παραγωγή ενός ανθεκτικού στο κλίμα φυτού καουτσούκ θα πρέπει να ακολουθηθεί η ίδια διαδικασία που εφαρμόστηκε κάποτε για την καλλιέργεια των ζαχαρότευτλων. Το να ανοίγει κανείς αποικιακούς δρόμους αποκλειστικά και μόνο για χάρη του καφέ είναι ανόητο.

Εάν, σε αυτό το πλαίσιο, του γίνεται η πρόταση να καταλάβει την Ισλανδία και να την αναπτύξει σαν αεροπορική βάση, τότε προτιμά να παραιτηθεί από αυτές τις αποικιακές συνδέσεις. Διότι μακροπρόθεσμα δύσκολα θα μπορούσε να κρατήσει την Ισλανδία.

Κατά τα άλλα, όσον αφορά την Αγγλία, πρέπει πάντα να αναλογιζόμαστε ότι μια παγκόσμια δύναμη που βασίζεται σε μια τόσο στενή γεωγραφική βάση είναι τρομερά ευάλωτη.

Για τον λόγο αυτό, ο Χίτλερ έκανε εκ νέου έρευνες τον Οκτώβριο/Νοέμβριο του 1944 προς τη βρετανική κυβέρνηση σχετικά με μια ελάχιστη συμφωνία, η οποία θα επέτρεπε στους Βρετανούς να διατηρήσουν την αυτοκρατορία τους και στη Γερμανία να σταθεροποιήσει το ανατολικό μέτωπο στη γραμμή Μέμελ-Κάσαου, στηριζόμενη στενά στους ποταμούς Νάρεβ και Βιστούλα. Μετά από πρόταση του Ρόμπερτ Λάι, ο Χίτλερ ήθελε να τοποθετήσει ένα «προπέτασμα» [τείχος] δηλητηριωδών αερίων σε αυτό το μέτωπο μήκους περίπου 730 χιλιομέτρων ανάμεσα στα γερμανικά και τα ρωσικά στρατεύματα. Για προετοιμασία, είχε ήδη δώσει εντολή να παραχθούν εκατομμύρια αντιασφυξιογόνες μάσκες για τη γερμανική Βέρμαχτ και να ξεκινήσουν οι προετοιμασίες για χημικό πόλεμο. Για το τείχος δηλητηριωδών αερίων ο Χίτλερ ήθελε να χρησιμοποιήσει τις χημικές ουσίες Λοστ [μουστάρδα] και Ταμπούν. Από το 1939 φρόντιζε να παράγονται μηνιαίως κατά μέσο όρο 3.100 τόνοι Λοστ και 1.000 τόνοι Ταμπούν. Η ουσία Λοστ καθιστούσε τις μολυσμένες περιοχές απροσπέλαστες για μεγάλο χρονικό διάστημα, καθώς προκαλούσε νευρολογικές διαταραχές, προβλήματα όρασης, αναπνευστική δυσχέρεια και εγκαύματα στο δέρμα. Το Ταμπούν ήταν θανατηφόρο ακόμη και σε ελάχιστες δόσεις. Οι αντιασφυξιογόνες μάσκες του Κόκκινου Στρατού δεν παρείχαν επαρκή προστασία έναντι αυτών των δύο δηλητηρίων στη γερμανική τους σύνθεση. Ο Τσόρτσιλ όμως έδωσε εντολή να απορριφθούν οι προτάσεις του Χίτλερ. Μάλιστα, απείλησε ότι η Μεγάλη Βρετανία θα προχωρούσε σαν αντίμετρο στην άμεση ρίψη ολόκληρου του αποθέματος δηλητηριωδών αερίων της, ύψους 32.000 τόνων αερίου μουστάρδας [Gelbkreuz] και φωσγενίου, πάνω από τις μεγάλες γερμανικές πόλεις, καταστρέφοντας έτσι ολοκληρωτικά και εξοντώνοντας κάθε ίχνος ζωής σε 2.300 τετραγωνικά χιλιόμετρα γερμανικού αστικού χώρου. Ο Χίτλερ συμπέρανε από αυτό ότι ο Τσόρτσιλ δεν ήθελε να αφήσει να επιβιώσει η Γερμανία ούτε καν εντός των προπολεμικών της συνόρων.

Το ψωμί του Όλντενμπουργκ

Κατά τη διάρκεια των ταξιδιών του απ' άκρη σ' άκρη σε όλο το Γερμανικό Ράιχ, το πρώτο πράγμα που τον κέρδισε στη Βόρεια Γερμανία ήταν το ψωμί.

Αυτό το ψωμί σίκαλης του Όλντενμπουργκ τού θύμισε το αυστριακό στρατι-

ωτικό ψωμί [Kommissbrot], το οποίο ήταν εξίσου νόστιμο. Δυστυχώς, οι δύο βιεννέζικες εταιρείες παραγωγής πέρασαν κατά την περίοδο της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης σε ιουδαϊκά χέρια και έγιναν έτσι μια σοσιαλδημοκρατική επιχείρηση, στην οποία το ψωμί ακρίβυνε κατά 2 πφένιχ, τα οποία αποδίδονταν απευθείας στο SPD [Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα].

Παρεμπιπτόντως, ο Χίτλερ τρώει σχεδόν αποκλειστικά το μαύρο ψωμί του Όλντενμπουργκ από το Βέστερστεντε.

Τα θέατρα όπερας στο Παρίσι και τη Μόσχα

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό διηγήθηκε τελικά την επίσκεψή του στην Όπερα του Παρισιού (23 Ιουνίου 1940).

Η μεγαλοπρεπής εξωτερική πρόσοψη υποσχόταν κάτι το εξαιρετικό. Όταν όμως είδε στη συνέχεια τα φτωχικά σκηνικά της σκηνής, τα οποία έκαναν εντύπωση μόνο λόγω της ποικιλίας των χρωμάτων τους, λυπήθηκε πραγματικά που διαπίστωσε πόσο γρήγορα μπορεί να ξεπέσει μια πολιτιστική μητρόπολη όπως η Όπερα του Παρισιού, εξαιτίας της ασυνεννοησίας των ανθρώπων που ήταν υπεύθυνοι γι' αυτήν.

Σε σύγκριση με αυτό, η Βαϊμάρη βρίσκεται σε ένα εντελώς διαφορετικό, ανώτερο επίπεδο.

Ακόμη και οι Σοβιετικοί δείχνουν κατανόηση για αυτά τα ζητήματα και προσπάθησαν, μέσω της βελτίωσης των γενικών συνθηκών διαβίωσης, να εξασφαλίσουν μια ομαλή καλλιτεχνική εργασία για τους καλλιτέχνες που εργάζονταν στα σημαντικότερα θέατρά τους. Οι γυναίκες καλλιτέχνιδες είναι μάλιστα τα μόνα θηλυκά όντα στη Ρωσία που έχουν δικαίωμα όχι απλώς σε τόσα και τόσα τετραγωνικά μέτρα ζωτικού χώρου, αλλά ακόμη και σε ένα δικό τους, ξεχωριστό δωμάτιο.

Η επιτυχημένη εαρινή επίθεση του Χίτλερ το 1942

Όπως μου διηγήθηκαν το βράδυ της 26ης Ιουλίου ο στρατηγός Σμουντ και ο συνταγματάρχης Σερφ, το εκπληκτικά επιτυχημένο σχέδιο επίθεσης αυτής της άνοιξης προς τον ποταμό Ντον – την έναρξη του οποίου οι Σοβιετικοί υπέθεταν ότι θα γινόταν στο Ροστόφ, αλλά ποτέ στο Βορονέζ – αποτελεί αποκλειστικά έργο του Χίτλερ. Όπως σχολίασε κάποτε χαμογελώντας ο Κάιτελ, με βάση τα διδάγματα της Στρατιωτικής Ακαδημίας αυτό ήταν ένα λάθος, και παρ' όλα αυτά – ή ακριβώς γι' αυτό – αποδείχθηκε νικηφόρο.

Το επιχειρησιακό σχέδιο τεσσάρων φάσεων για τη γερμανική εαρινή επίθεση της 3ης Απριλίου 1942 προερχόταν μέχρι και τις λεπτομέρειές του από τον ίδιο τον Χίτλερ προσωπικά. Η βασική ιδέα της σχετικής «Οδηγίας του Αρχηγού Νο 41» ήταν η κλιμακωτή αλληλουχία των διαφόρων γερμανικών επιθέσεων στη νότια Ρωσία. Η επιτυχία αυτής της μεθόδου παρέσυρε τον Χίτλερ στη συμπληρωματική «Οδηγία του Αρχηγού Νο 43» της 23ης Ιουλίου 1942, με την οποία διέταξε την ταυτόχρονη, χρονικά ευθυγραμμισμένη επίθεση προς τους δύο μεγάλους αντικειμενικούς σκοπούς του πολέμου: το Στάλινγκραντ και τον Καύκασο. Δεδομένων των περιορισμένων δυνάμεων που ήταν διαθέσιμες και των τεράστιων δυσκολιών στον ανεφοδιασμό, αυτό το εγχείρημα ήταν εξαρχής εξαιρετικά ριψοκίνδυνο.

Καμία οικονομική δέσμευση για ηγετικούς πολιτικούς, αξιωματικούς και δημοσίους υπαλλήλους

Το ακόλουθο σημείωμα διαβιβάστηκε αμέσως από τον ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν στον υπουργό του Ράιχ, Λάμερς, για την Καγκελαρία του Ράιχ, προς περαιτέρω ενέργεια:

Στρατηγείο του Αρχηγού, 26 Ιουλίου 1942

Μετά το δείπνο, ο Αρχηγός αναφέρθηκε στο πρόβλημα των οικονομικών δεσμεύσεων των ηγετικών στελεχών στο Κόμμα, το Κράτος και τη Βέρμαχτ, και ρώτησε τον ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν αν έχει πλέον διασφαλιστεί ότι κανένας βουλευτής του Ράιχσταγκ δεν κατέχει πλέον θέση σε διοικητικό συμβούλιο στον ιδιωτικό τομέα. Ο ηγέτης του Ράιχ Μπόρμαν απάντησε ότι η διαταγή δεν είχε εφαρμοστεί αρχικά, αλλά είχε αναβληθεί για μετά το τέλος του πολέμου. Πρότεινε στον δρ. Λάμερς να εκθέσει την ακριβή κατάσταση του ζητήματος κατά την επόμενη αναφορά του. Ο Αρχηγός, ο οποίος δεν μπορούσε καν να πιστέψει ότι η σχετική οδηγία του δεν είχε ακόμη υλοποιηθεί, εξήγησε στη συνέχεια τα εξής:

Κανένας κρατικός λειτουργός δεν επιτρέπεται να είναι κάτοχος μεγάλων πακέτων μετοχών. Κανένας περιφερειάρχης, κανένας βουλευτής, κανένα ηγετικό στέλεχος του Κόμματος και ούτω καθεξής δεν πρέπει στο μέλλον να συμμετέχει πλέον σε κανένα διοικητικό συμβούλιο, ανεξάρτητα από το αν αυτή η συμμετοχή αμείβεται ή όχι. Διότι ακόμη και αν ο ενδιαφερόμενος, παρά μια τέτοια οικονομική δέσμευση, υπερνικούσε τον εαυτό του για να είναι ένας απόλυτος Κάτωνας[455], υπηρετώντας και εκπροσωπώντας αποκλειστικά τα κρατικά συμφέροντα, ο πληθυσμός δεν θα τον πίστευε.

Στο παλαιότερο οικονομικό σύστημα, οι μεγάλες οικονομικές επιχειρήσεις δεν μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα χωρίς κρατικούς προστάτες. Γι' αυτόν τον λόγο συμπεριλάμβαναν βουλευτές και ανώτερους κρατικούς υπαλλήλους ή άνδρες με αριστοκρατικά ονόματα στα διοικητικά τους συμβούλια και σε άλλες έμμισθες θέσεις· και τα ποσά που εξασφάλιζαν πλαγίως για αυτούς τους άνδρες με τη μορφή ποσοστών επί των κερδών, διευθυντικών μισθών και τα λοιπά, τα έπαιρναν πίσω μέσω μίας ή δύο μεγάλων κρατικών αναθέσεων. Η Εταιρεία Ατμοπλοΐας του Δούναβη, για παράδειγμα, πλήρωνε στους 12 βουλευτές που είχε εντάξει στο διοικητικό της συμβούλιο 80.000 κορώνες ετησίως ανά άτομο, και έπαιρνε πίσω στο πολλαπλάσιο αυτό το ένα εκατομμύριο κορώνες εκμεταλλευόμενη τις διασυνδέσεις που αποκτούσε με αυτόν τον τρόπο, αποκλείοντας κάθε έννοια ανταγωνισμού σε βάρος του κράτους. Πρέπει επομένως να αποτρέπεται καταρχήν το να αφήνονται βουλευτές, στελέχη του Κόμματος ή κρατικοί λειτουργοί να επιστρατεύονται για χάρη ιδιωτικών οικονομικών συμφερόντων.

Ο λαός έχει μια ιδιαίτερα ευαίσθητη μύτη για τέτοιου είδους ζητήματα. Για τον λόγο αυτό είναι χαρούμενος που εκείνη την εποχή, όταν είχε να επιλέξει ανάμεσα στην απόκτηση της σημερινής του ιδιοκτησίας στο Μπερχτεσγκάντεν και ενός κτήματος στο Στάινγκαντεν, αποφάσισε υπέρ του Μπέργκχοφ (1929). Διότι χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την κερδοφορία του κτήματος, δεν θα μπορούσε ποτέ να μείνει έξω από την περίφημη παραγωγή τυριού του Στάιν-

455. Ο Μάρκος Πόρκιος Κάτων ο Τιμητής, ο Πρεσβύτερος (234 έως 149 π.Χ.), σαν ύπατος και από άλλα κρατικά αξιώματα μερίμνησε με απόλυτη αυστηρότητα για την αποκατάσταση της αρχαίας ρωμαϊκής ευταξίας και της ηθικής αυστηρότητας.

γκαντεν. Αν στη συνέχεια, εξαιτίας οποιασδήποτε, έστω και της πιο γελοίας συγκυρίας, αυξανόταν η τιμή του τυριού, θα λεγόταν αμέσως: Δεν είναι να απορεί κανείς, αφού και ο Αρχηγός ενδιαφέρεται προσωπικά για την τιμή του τυριού.

Αυτή η άποψη του Αρχηγού υπογραμμίστηκε ακόμη περισσότερο από μια εμπειρία που διηγήθηκε ο στρατάρχης Κάιτελ σχετικά με το «Γάλα Βίτα» (Vita-Milch). Αυτό το «Γάλα Βίτα» είχε στηριχθεί έντονα με κρατικούς πόρους από τον πρώην υπουργό Διατροφής του Ράιχ, Χούγκενμπεργκ (30.1. έως 29.6.1933). Όταν τα φορτηγά μεταφοράς γάλακτος των δικών του κτημάτων, φέροντας τις αντίστοιχες διαφημιστικές επιγραφές, βγήκαν στη συνέχεια για να πουλήσουν το «Γάλα Βίτα», ακούστηκαν παντού επικριτικά σχόλια του τύπου ότι προφανώς ήθελε, μέσω της κρατικής εκστρατείας, να ευνοήσει τη δική του πώληση γάλακτος.

Στις περαιτέρω αναφορές του, ο Αρχηγός τόνισε ότι ακόμη και ένας κρατικός λειτουργός που αποχωρεί από τη δημόσια υπηρεσία δεν επιτρέπεται να μεταπηδά στην ιδιωτική οικονομία με την οποία είχε μέχρι πρότινος υπηρεσιακές σχέσεις. Η ιδιωτική αγορά τον προσλαμβάνει μόνο λόγω των διασυνδέσεών του, και όχι λόγω κάποιων εξειδικευμένων γνώσεων στη βιομηχανία ή την οικονομία. Αν δεν ήταν έτσι, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν θα πλήρωναν σε αυτού του είδους τους διευθυντές μισθούς ύψους 36.000 μάρκων του Ράιχ (RM) και άνω. Στο κάτω-κάτω, ένας άνθρωπος που ανδρώνεται μέσα στην ίδια την επιχείρηση πρέπει να εργάζεται σε όλη του τη ζωή για να γίνει κάποτε διευθυντής – εφόσον διαθέτει ιδιαίτερες ικανότητες – και, αν η τύχη τού είναι ιδιαίτερα ευνοϊκή, να απολαύσει τέτοιες αποδοχές σε μεγάλη ηλικία. Ήδη από αυτό γίνεται προφανής όλη η ανηθικότητα μιας τέτοιας διαδικασίας.

Η βιομηχανία κυνηγάει τέτοιου είδους διασυνδέσεις όπως ο διάβολος την ψυχή του Ιουδαίου. Εάν, επομένως, επιτραπεί σε έναν περιφερειάρχη να επιστρατεύεται για οικονομικά συμφέροντα σαν μέτοχος ή σαν μέλος διοικητικού συμβουλίου, δεν θα μπορεί να αποτραπεί το να παρασυρθούν σε μια ανάλογη συμπεριφορά οι τοπικοί αρχηγοί (Kreisleiter) και οι δήμαρχοι. Έτσι δίνεται η απαρχή της διαφθοράς.

Για όλους αυτούς τους λόγους πρέπει να διασφαλιστεί ότι ένας κρατικός λειτουργός, ο οποίος έχει επενδύσει την περιουσία του σε πακέτα μετοχών, θα την επενδύει στο εξής σε κρατικά ομόλογα. Έτσι ακριβώς συνέβαινε – όπως πολύ σωστά αναφέρει ο στρατάρχης Κάιτελ – και στον παλιό στρατό. Ούτε ο αξιωματικός του παλιού αυτοκρατορικού στρατού μπορούσε να επενδύσει την περιουσία του ή τα χρήματα της προίκας της συζύγου του σε βιομηχανικά χρεόγραφα, αλλά επιτρεπόταν να αγοράζει με αυτά αποκλειστικά αξιόγραφα που είχαν κηρυχθεί από το κράτος σαν ασφαλή για τη διαχείριση περιουσιών ανηλίκων. Και ορθώς! Διότι μόνο έτσι δινόταν η εγγύηση ότι ο αξιωματικός, όπως κάθε άλλος κρατικός λειτουργός, θα ήταν συνδεδεμένος μέσω των ιδιωτικών του συμφερόντων αποκλειστικά με τα συμφέροντα του κράτους. Σε τελευταία ανάλυση, το κράτος δεν υπάρχει για να εξυψώνει κάποιον σε μια κοινωνική βαθμίδα που του προσφέρει πλήθος διασυνδέσεων, και μετά να παρακολουθεί με σταυρωμένα χέρια τον ενδιαφερόμενο να να απομακρύνεται.

Σε μια εμβόλιμη ερώτηση του ναυάρχου Κράνκε, σχετικά με το πώς θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ο κρατικός λειτουργός που κάνει εφευρέσεις, ο

Αρχηγός απάντησε: Εάν ένας κρατικός λειτουργός κάνει μια εποχική εφεύρεση, τότε αυτή απλώς θα περιέρχεται στην κυριότητα του κράτους και ο ίδιος θα λαμβάνει από το κράτος μια ανάλογη αποζημίωση σε κρατικούς τίτλους. Στην περαιτέρω ερώτηση του ναυάρχου, αν θα πρέπει να απαγορεύεται η μεταπήδηση στον ιδιωτικό τομέα και στους αποστρατευμένους αξιωματικούς, ο Αρχηγός δήλωσε: Αμφιβάλλει αν ένας αποστρατευμένος ταγματάρχης διαθέτει τα προσόντα για να καλύψει με επιτυχία στον οικονομικό τομέα έστω και μια θέση λογιστή. Με την απασχόληση αποστρατευμένων αξιωματικών στην ελεύθερη οικονομία έχουμε συγκεντρώσει, μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, υπέρ το δέον αρνητικές εμπειρίες. Κατά τα άλλα, κατά την αποχώρηση από τη δημόσια υπηρεσία πρέπει να γίνεται διάκριση αν κάποιος αποχωρεί λόγω ανικανότητας ή αν παραιτείται με σκοπό να μεταπηδήσει στον ιδιωτικό τομέα.

Προκειμένου να αποτραπεί το να σχεδιάζουν μια μέρα οι κρατικοί λειτουργοί τη μεταπήδησή τους στον ιδιωτικό τομέα, πρέπει σε όλες τις μεγάλες συμφωνίες του κράτους με την ιδιωτική οικονομία να αποκλείονται εντελώς καταρχήν τα μονοπωλιακά συμβόλαια. Στις μεγάλες αναθέσεις πρέπει πάντα να συμμετέχουν στον ανταγωνισμό τρεις με τέσσερις εταιρείες. Μόνο έτσι μπορεί να αποτραπεί το να χτίζουν «χρυσές γέφυρες» με συγκεκριμένες εταιρείες οι κρατικοί λειτουργοί που ασχολούνται με τις εμπορικές υποθέσεις. Για τον ίδιο λόγο, πρέπει να διασφαλίζεται ότι για την ανάθεση μεγάλων παραγγελιών θα αποφασίζει μια κοινοπραξία [επιτροπή], τα μέλη της οποίας θα αλλάζουν συνεχώς. Στην Υπηρεσία Εξοπλισμών [Waffenamt], για παράδειγμα, θα πρέπει να φέρνουν μόνο ανθρώπους από το μέτωπο, οι οποίοι δεν δεσμεύονται από κανενός είδους οικονομικές σχέσεις. Και θα πρέπει να τους αντικαθιστούν ξανά, όταν γίνεται προσπάθεια να τους προσεταιριστούν [να τους κατευθύνουν] προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση μέσω κάθε είδους προσκλήσεων – ιδιαίτερα για κυνήγι. Αναφέρει ρητά το κυνήγι σε αυτό το πλαίσιο, καθώς για έναν αξιωματικό αποτελεί το ίδιο δέλεαρ που αποτελεί ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι για μια γυναίκα. Η ιδιωτική οικονομία το γνωρίζει καλά αυτό, διότι η εκλεπτυσμένη μέθοδος δωροδοκίας της βασίζεται σε έναν απίστευτο όγκο εμπειριών. Μόνο έτσι εξηγείται το γιατί η οικονομία κινείται με τόσο ξεδιάντροπο θράσος στις απόπειρες δωροδοκίας της. Ακόμη και από τον ίδιο προσπάθησαν κάποτε να αποσπάσουν μια υπογραφή με δόλο, τάζοντάς του σαν αντάλλαγμα ένα πακέτο μετοχών – για φιλανθρωπικούς σκοπούς!!! –, και στη συνέχεια θα εκμεταλλεύονταν άγρια την υπογραφή του Αρχηγού σαν κεφάλαιο μέσω μιας έξυπνης διαφήμισης. Ο χρυσοποιός Τάουζεντ, επειδή ο Λούντεντορφ έπεσε στην παγίδα του και ανέχτηκε την αναφορά του ονόματός του σε συνάρτηση με τα πειράματα χρυσοποιίας, απέσπασε με απάτη από έναν μικρό κύκλο βιομηχάνων όχι λιγότερα από τρία με τεσσεράμισι εκατομμύρια, εκ των οποίων μόνο από τον κύριο Μάνεσμαν[456], 900.000 μάρκα του Ράιχ.

Το γεγονός ότι δεν είναι σκόπιμο να αμολά κανείς στην ιδιωτική οικονομία

456. Ο Ράινχαρντ Μάνεσμαν (Reinhard Mannesmann), μεγαλοβιομήχανος στο Ρέμσαϊντ, υπήρξε μαζί με τους αδελφούς του ο εφευρέτης των χαλύβδινων σωλήνων χωρίς ραφή και ο δημιουργός του ομίλου Mannesmann (με έδρα το Ντίσελντορφ).

έναν αξιωματικό που αποστρατεύτηκε λόγω ανικανότητας, αποδεικνύεται ήδη από το γεγονός ότι ακόμη και αξιωματικοί του βεληνεκούς του Λούντεντορφ έπεσαν θύματα κάθε είδους απατεώνων και καιροσκόπων. Επίσης, στην προσπάθεια του Λούντεντορφ να εκδώσει μια δική του εφημερίδα[457] μαζί με τον λοχαγό Βάις[458], φάνηκε ξεκάθαρα η εμπορική αδεξιότητα του αξιωματικού.

Το τι συμβαίνει στην οικονομική ζωή το δείχνει το γεγονός ότι ακόμη και ένας επιχειρηματίας σαν τον Ροζέλιους[459] – ο οποίος αφαιρεί την καφεΐνη από τον καφέ και την πουλάει ακριβά για ιατρικά σκευάσματα και προϊόντα σοκολάτας, και στη συνέχεια βγάζει στο εμπόριο και τον ντεκαφεϊνέ καφέ (Kaffee Hag) σε αυξημένη τιμή –, ακόμη και ένας τέτοιος άνθρωπος έπεσε στην παγίδα ενός απατεώνα, ο οποίος ισχυριζόταν ότι μπορεί να παράγει με φυσικό τρόπο άριστο πόσιμο νερό από λασπόνερα [βρωμόνερα]. Ο Ροζέλιους τού παρουσίασε τον άνθρωπο αυτόν μετά την άνοδο στην εξουσία. Δυστυχώς, ο ίδιος, ο Αρχηγός, δέχτηκε να τον δει μετά από επανειλημμένες παρακλήσεις του Ροζέλιους. Αναγνώρισε όμως αμέσως τον «εφευρέτη» σαν απατεώνα από τις πομπώδεις φράσεις του και τον πέταξε έξω.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο υπουργός Εκκλησιαστικών Υποθέσεων[460] έπεσε στην παγίδα ενός άλλου υποτιθέμενου εφευρέτη, ο οποίος ισχυριζόταν ότι μπορεί να παράγει βενζίνη από άνθρακα μέσω επεξεργασίας με νερό. Ακόμη και ο Κέπλερ[460α] αφέθηκε να εμπαίζεται επί εννέα μήνες από αυτόν τον κατεργάρη, ο οποίος κατά τη διάρκεια των πειραμάτων του μοίραζε βενζίνη στους «πιστούς» του. Όταν στη συνέχεια τα πράγματα έγιναν κρίσιμα γι' αυτόν, προσπάθησε να αποσπάσει με απάτη μια εγγυητική επιστολή [ασυλία] από τον Αρχηγό των SS. Ο Αρχηγός των SS όμως – αφού αρχικά είχε πιστέψει και ο ίδιος στην υπόθεση – έδωσε εντολή να τον μεταφέρουν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, ώστε να έχει τον χρόνο και την άνεση σε αυτή τη συμπαθητική ατμόσφαιρα να διεξάγει τα πειράματά του μέχρι την ολοκλήρωση της εφεύρεσής του.

Σε μια παρατήρηση του Μπόρμαν, ότι αν τέτοιου είδους κομπίνες είναι δυνατές στη χώρα μας, φαντάσου τι έχει να γίνει σε αυτόν τον τομέα στις ΗΠΑ, ο Αρχηγός έκλεισε τη συζήτηση με τη διαπίστωση: Η δύναμη της Γερμανίας έγκειται στο ότι οι άνδρες του Κόμματος, του Κράτους και της Βέρμαχτ δεν συμμετέχουν σε ιδιωτικές οικονομικές επιχειρήσεις. Όποιος από αυτούς τους άνδρες έχει ακόμη σήμερα δεσμεύσεις τέτοιου είδους, οφείλει επομένως να αποφασίσει ξεκάθαρα: Ή θα παραιτηθεί από αυτές τις δεσμεύσεις, ή διαφορετικά θα πρέπει να απομακρυνθεί από τα δημόσια αξιώματά του.

---

457. Το 1942, την «Völkischer Kurier» [Λαϊκός Ταχυδρόμος].

458. Ο λοχαγός ε.α. Βίλχελμ Βάις (Wilhelm Weiss), πιλότος του μετώπου στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο με τον Σιδηρό Σταυρό Α' Τάξης, μαχητής των Φράικορπς κατά της σοβιετικής [συμβουλιακής] εξουσίας στο Μόναχο, αρχισυντάκτης της εφημερίδας της βαυαρικής πολιτοφυλακής από το 1920, εκδότης του «Völkischer Kurier» από το 1924, διευθυντής σύνταξης του «Λαϊκού Παρατηρητή» από το 1927 και από το 1938 ο αρχισυντάκτης του. Ο Βάις συμμετείχε μαζί με τον στρατηγό Λούντεντορφ στο πραξικόπημα του Χίτλερ στις 9 Νοεμβρίου 1923.

459. Ο Λούντβιχ Ροζέλιους (Ludwig Roselius) (1874 έως 1943), ένας από τους μεγαλύτερους εισαγωγείς και μεταποιητές καφέ στην Ευρώπη, απέκτησε διεθνές όνομα σαν υποστηρικτής των τεχνών (μπορεί να σκεφτεί κανείς, μεταξύ άλλων, την οδό Böttcher-Strasse στη Βρέμη).

460. Ο Χανς Κερλ (Hanns Kerrl), διοικητής λόχου στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο με τον Σιδηρό Σταυρό Α' Τάξης, στη συνέχεια ανώτερος δικαστικός ταμίας, ευαγγελικός-λουθηρανός, έγινε το 1932 Πρόεδρος του Πρωσικού Κοινοβουλίου και το 1934 υπουργός του Ράιχ για τις Εκκλησιαστικές Υποθέσεις.

460α. Ο Βίλχελμ Κέπλερ (Wilhelm Keppler) (χημικός και μηχανικός) ήταν οικονομικός σύμβουλος της Καγκελαρίας του Ράιχ (αργότερα του υπουργείου Εξωτερικών) για τις νέες πρώτες ύλες και υλικά.

195 27 Ιουλίου 1942 Διαβούλευση Μπόρμαν και Αρχηγού πριν καθίσουν στο τραπέζι «Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Σημείωμα του ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν.

Ο Χίμλερ και τα SS

Η υπέρτατη σημασία του Αρχηγού των SS δεν έγκειται, όπως μπορεί να φαίνεται επί του παρόντος, στα ένοπλα-SS ή στα αστυνομικά σώματα, αλλά στον διορισμό του σαν Επίτροπος του Ράιχ και Εντεταλμένου του NSDAP για την εδραίωση του γερμανικού φυλετικού στοιχείου[461].

Ως εκ τούτου, ο Αρχηγός των SS συμμετέχει με δική του ευθύνη στη συγχώνευση όλων των μικρών ιδιοκτησιών μετά τον πόλεμο, καθώς και στην επανεγκατάσταση των μικροϊδιοκτητών στην Ανατολή. Ο Αρχηγός των SS είναι υπεύθυνος για τη μετεγκατάσταση των αγροτών, των μικροκαλλιεργητών και των κατόχων μικρών οικιών, καθώς και των ορεινών αγροτών, στον βαθμό που αυτοί κατέχουν άγονη γη. Αυτή η άγονη γη πρόκειται να αναδασωθεί.

Όλη αυτή η μετεγκατάσταση αποτελεί ένα γιγαντιαίο πεδίο καθηκόντων. Για τον λόγο αυτό, ο Αρχηγός των SS συμμετέχει επίσης με δική του ευθύνη στην απαραίτητη απλοποίηση των διαδικασιών αποτίμησης κ.λπ.· διότι οι μέχρι τώρα μέθοδοι κτηματολογίου κ.λπ. είναι απλώς ανεφάρμοστες για μια τόσο εκτεταμένη συγχώνευση, η οποία με τις σημερινές διαδικασίες θα απαιτούσε 300 χρόνια.

Δίπλα σε αυτό το τεράστιο καθήκον – δηλαδή την εξεύρεση των απλούστερων μεθόδων για τις συγχωνεύσεις στο Ράιχ και για τον υπολογισμό των αποζημιώσεων – προστίθεται ένα ακόμη γιγαντιαίο καθήκον: η μετεγκατάσταση εκατομμυρίων οικογενειών στην Ανατολή μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, η οικοδόμηση αξιοπρεπών σπιτιών και αγροκτημάτων για αυτές εκεί, η οριοθέτηση των απαραίτητων οικοπέδων στην Ανατολή και ούτω καθεξής.

Στο μέλλον, σύμφωνα με την επιθυμία του Αρχηγού, ο Αρχηγός των SS οφείλει να συγκεντρώσει στα SS πραγματικά τους καλύτερους του Κόμματος και, κατ' επέκταση, τους καλύτερους του έθνους. Τα SS πρέπει να εφαρμόζουν πολύ πιο σκληρά και αυστηρά κριτήρια επιλογής από ό,τι το Κόμμα. Επίσης, τα SS πρέπει να εγείρουν πολύ υψηλότερες απαιτήσεις ως προς τον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά του κάθε ατόμου στην καθημερινή ζωή σε σχέση με το Κόμμα. Τα SS πρέπει να εκπαιδεύουν το κάθε μέλος τους πολύ πιο σφαιρικά και αποτελεσματικά από ό,τι είναι σε θέση να κάνει το Κόμμα. Διότι τα SS αποτελούν και πάλι ένα μικρό μόνο κλάσμα του συνολικού Κόμματος, και προκειμένου να διασφαλιστεί η επιλεκτικότητα, οφείλουν να παραμείνουν αριθμητικά περιορισμένα.

Δεν είναι δυνατή μια εξίσωση στην αξιολόγηση του άνδρα των ένοπλων-SS και του άνδρα των κομματικών SS [Allgemeine-SS]. Σήμερα, για τον άνδρα των ένοπλων-SS εφαρμόζονται κυρίως στρατιωτικά κριτήρια, και πιθανότατα έτσι θα είναι και θα πρέπει να είναι και στο μέλλον. Εάν ένας άνδρας των ένοπλων-SS είναι ένας ιδιαίτερα καλός στρατιώτης, τότε υπό ορισμένες προϋποθέσεις δεν θα του καταλογιστεί καν το γεγονός ότι δεν είναι τόσο εξαιρετικά καταρτισμένος σε ιδεολογικά ζητήματα.

---

461. Από τις 7 Οκτωβρίου 1939 ο Χίμλερ ήταν επίτροπος του Ράιχ για την επανεγκατάσταση.

Ομοίως, ο άνδρας της αστυνομίας θα πρέπει να αξιολογείται σε πρώτο λόγο με βάση τις ικανότητές του σαν ντετέκτιβ [ποινικολόγος] ή σαν στέλεχος της κρατικής αστυνομίας κ.λπ., ενώ από την άλλη πλευρά, στα κομματικά SS η αξιολόγηση γίνεται αποκλειστικά με βάση τη συμπεριφορά, τον χαρακτήρα και την προσφορά προς τον λαό.

Στα κομματικά SS, ο Αρχηγός των SS οφείλει να συγκεντρώνει και να καθοδηγεί τους καλύτερους του Κόμματος και τους καλύτερους του έθνους. Στα ένοπλα-SS οφείλει, παράλληλα, να συγκεντρώνει και να εκπαιδεύει στο πνεύμα του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ ένα στρατιωτικό σώμα, οι άνδρες του οποίου είναι και θα γίνουν ιδεολογικά απόλυτα συγκροτημένοι.

Σε αυτά προστίθεται το γιγαντιαίο καθήκον να απελευθερωθεί μέσα στο Ράιχ ο προαναφερθείς κύκλος ανθρώπων με σκοπό τον αποικισμό της Ανατολής, να μεταφερθεί στην Ανατολή και να εγκατασταθεί εκεί με τον κατάλληλο τρόπο. Προστίθεται, επίσης, το περαιτέρω καθήκον να οδηγηθούν έποικοι στην Ανατολή όχι μόνο από το Ράιχ, αλλά και από τις Κάτω Χώρες (Ολλανδία), τη Δανία, τη Νορβηγία κ.λπ.

196 27 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Η τάση των Ρώσων για μετακίνηση

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, ο διπλωματικός εκπρόσωπος Χέβελ ανέφερε ότι, σύμφωνα με πληροφορίες του τοπικού πολιτικού επιτρόπου της πόλης, Ρώσοι προσέρχονταν σε μεγάλο αριθμό στις ώρες υποδοχής της υπηρεσίας του προκειμένου να λάβουν άδειες μετακίνησης. Προφανώς ήθελαν να πάνε στην Κριμαία. Ορισμένοι μάλιστα είχαν ήδη κατηφορίσει με όλο τους το βιος από το Λένινγκραντ.

Το αφεντικό παρατήρησε σχετικά με αυτό με εκνευρισμένο τόνο: Μα αυτό είναι εξωφρενικό πράγμα! Ο ίδιος θέλει να εκκαθαρίσει την Κριμαία, και τα τοπικά στρατιωτικά διοικητήρια σφραγίζουν άδειες μετακίνησης προς την Κριμαία για κατοίκους από όλα τα μέρη των κατεχόμενων ανατολικών εδαφών! Από μια τέτοια σύμπτωση μαθαίνει κανείς τελικά για μια τέτοια ανοησία!

Έχει αναρωτηθεί κανείς έστω και στο ελάχιστο για ποιο λόγο μετακινείται μεγάλο μέρος του ντόπιου πληθυσμού;

Πρώτα απ' όλα, είναι φυσικά η τάση προς τον Νότο. Το ότι στην Κριμαία κάνει περισσότερη ζέστη απ' ό,τι στη βόρεια Ρωσία το γνωρίζουν και οι ίδιοι, δεδομένου μάλιστα ότι τα αποθέματά τους σε ρουχισμό είναι πενιχρά και ο περασμένος χειμώνας ήταν σκληρός. Σε αυτό προστίθεται το γεγονός ότι τους λείπει παντελώς το δέσιμο με τη γη που χαρακτηρίζει τον Γερμανό αγρότη. Ήδη από την τσαρική εποχή, εκατομμύρια άνθρωποι μετακινούνταν πέρα-δώθε σε αυτές τις περιοχές. Σε αυτό τους ωθούσε, μεταξύ άλλων, η ελπίδα ότι κάπου αλλού δεν θα πλήρωναν φόρους, με αποτέλεσμα αυτή η περιπλάνηση να ξεκινά τυπικά πάντα όταν οι τσαρικοί εισπράκτορες φόρων εμφανίζονταν στα χωριά.

Αν θέλουμε να κρίνουμε σωστά τη νοοτροπία του ντόπιου πληθυσμού στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη, πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου ότι πρόκειται

για ένα πλήθος νομάδων, ότι η τάση για μετακίνηση είναι ριζωμένη στον καθένα ξεχωριστά, ακριβώς όπως συμβαίνει και με τα ζώα, τα οποία επίσης – όταν έχουν βοσκήσει ένα κομμάτι γης – αναζητούν καλύτερα βοσκοτόπια για να μετακινηθούν. Μόνο έτσι είναι κατανοητό το ότι οι Ρώσοι εγκαταλείπουν κάπου ακόμη και ένα πολύτιμο αντικείμενο, όπως ένα κάρο, εάν αυτό εμποδίζει τη μετακίνησή τους.

Κλείνοντας, ο Αρχηγός παρατήρησε κάπως αστειευόμενος ότι στην πραγματικότητα αρκεί μόνο να αμολήσει κανείς γερμανικά οργανωτικά ταλέντα πάνω σε αυτή την περιπλάνηση, και στους ντόπιους θα τους κοπεί αμέσως η όρεξη για μετακινήσεις. Μπορεί να φανταστεί ολοζώντανα πώς ξαφνικά θα εμφανίζονταν στο προσκήνιο «βιβλιάρια μετακίνησης», τα οποία θα έπρεπε να σφραγίζονται σε συγκεκριμένα μέρη, καθώς και απαγορεύσεις χρήσης συγκεκριμένων δρόμων για μετακίνηση ή η υποχρέωση να βαδίζουν αποκλειστικά και μόνο σε επίσημα εγκεκριμένες διαδρομές μετακίνησης και ούτω καθεξής. Και το αποκορύφωμα θα ήταν ότι στη Γερμανία στη συνέχεια θα πιάνονταν στα χέρια για το ποιος είναι αρμόδιος για αυτή την οργάνωση της μετακίνησης: οι στρατιωτικές αρχές, οι πολιτικές υπηρεσίες ή – με τον κίνδυνο μήπως ένας ταξιδιώτης ξεπεράσει και τον τελευταίο συνοριακό πάσσαλο της μελλοντικής γιγαντιαίας αυτοκρατορίας – το υπουργείο Εξωτερικών.

Ο Στάλιν διασφαλίζει το άλμα προς την Ευρώπη

Κατά τη διάρκεια του δείπνου, το αφεντικό αναφέρθηκε εκτενώς στο πολιτικό παιχνίδι ιντριγκών των Σοβιετικών κατά τα τελευταία χρόνια πριν από τον πόλεμο. Η επιδίωξη των Σοβιετικών ήταν ολοφάνερα να υποκινήσουν [να αναστατώσουν] τα Βαλκάνια προς όφελός τους και με αυτόν τον τρόπο να αποκτήσουν μια ευνοϊκή βάση εξόρμησης εναντίον μας και, κατά συνέπεια, εναντίον ολόκληρης της Ευρώπης.

Μέχρι την επίτευξη αυτού του στόχου, προσπαθούσαν να μας κρατούν σε αναμονή μέσω εμπορικών συμφωνιών που φάνταζαν θαυμάσιες, ώστε στη συνέχεια, μόλις ολοκληρώνονταν οι προετοιμασίες για την επίθεση εναντίον μας, να μας κλείσουν τη στρόφιγγα του πετρελαίου.

Το ότι έτσι είχαν τα πράγματα επιβεβαιώνεται από τη συμπεριφορά τους κατά τη διάρκεια του πολέμου. Η επίθεσή τους εναντίον της Φινλανδίας τον χειμώνα του 1939 δεν είχε άλλον στόχο παρά την απόκτηση βάσεων στη Βαλτική Θάλασσα εναντίον μας. Τη Ρουμανία, σαν τον μοναδικό μη ρωσικό προμηθευτή μας σε πετρέλαιο, ήθελαν να την καταστρέψουν το καλοκαίρι του 1941. Το δόλιο σχέδιό τους όμως κλονίστηκε από τη γρήγορη διεξαγωγή της εκστρατείας στη Δύση [Γαλλία] και ανατράπηκε οριστικά από την αστραπιαία εκστρατεία κατά της Γιουγκοσλαβίας. Γι' αυτόν τον λόγο αποκαλύφθηκαν ξαφνικά και, ενώ ο Στάλιν εναγκάλιζε τον πρεσβευτή μας με τα λόγια: «Θα παραμείνουμε για πάντα φίλοι», ολοκλήρωναν τις στρεφόμενες εναντίον μας σοβιετο-αγγλικές διαπραγματεύσεις τους με τον σερ Στάφορντ Κριπς (Sir Stafford Cripps).

Το πολιτικό σχέδιο του Στάλιν, σύμφωνα με τη δική του δήλωση ενώπιον του Πολιτικού Γραφείου στις 19 Αυγούστου 1939, ήταν η πρόκληση ενός πολέμου φθοράς μεταξύ της Γερμανίας και του αγγλογαλλικού μπλοκ. Ο ίδιος ήθελε να παρέμβει σε αυτόν τον πόλεμο μόνο αφού θα είχε προηγηθεί η ανάλογη αφαίμαξη και των δύο πλευρών – σαν ο «κερδισμένος τρίτος», κατά κάποιον

τρόπο. Την έναρξη της αναμέτρησής του με την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία – την οποία θεωρούσε μακροπρόθεσμα αναπόφευκτη – την υπολόγιζε το νωρίτερο για το 1942. Πριν από τότε, η αναδιοργάνωση του Κόκκινου Στρατού με υπερσύγχρονα, σε μεγάλο βαθμό τυποποιημένα, πρωτόγονα απλά στον χειρισμό και εξαιρετικά ισχυρά στην αποτελεσματικότητά τους όπλα δεν ήταν εφικτή. Αρκεί να σκεφτεί κανείς την αντικατάσταση των παλιών ρωσικών αρμάτων μάχης από το ανθεκτικό στον χειμώνα Τ-34, των παλιών πυροβόλων πεδίου από τα πολλαπλά εκτοξευόμενα πυραυλικά συστήματα Κατιούσα (τα «όργανα του Στάλιν») και των παλιών στρατιωτικών αεροσκαφών από τα μαχητικά πολλαπλών ρόλων Il-2.
Η «πρεσβευτική» εναγκαλίαση του Στάλιν έλαβε χώρα στις 13 Απριλίου 1941 στον σιδηροδρομικό σταθμό της Μόσχας, κατά τον αποχαιρετισμό του Ιάπωνα υπουργού Εξωτερικών Ματσουόκα από τον Στάλιν. Στην πραγματικότητα, ο Στάλιν, μέσα στην έξαρση των διπλωματικών του συναισθημάτων, δεν αγκάλιασε τον πρεσβευτή της Γερμανίας, αλλά έπιασε κατά λάθος τον αναπληρωτή στρατιωτικό ακόλουθό του, στρατηγό (τότε συνταγματάρχη) Χανς Κρεμπς, ο οποίος το 1945 έγινε ο τελευταίος αρχηγός του Γενικού Επιτελείου του Χίτλερ.

Αν ο Τσόρτσιλ είναι τσακάλι, τότε ο Στάλιν είναι τίγρης.

Αν εμείς είμαστε οι ωφελημένοι από το πολιτικό παιχνίδι των Σοβιετικών και μέσω της κατάκτησης εκτεταμένων εδαφών στην Ανατολή αποκτούμε σχεδόν όλες τις απαραίτητες πρώτες ύλες για την επιβίωση ενός λαού, αυτό μπορεί μόνο να μας ικανοποιεί. Μόνο το νικέλιο θα μας λείψει αργότερα, πράγμα το οποίο λυπάται ακόμη περισσότερο, καθώς το νικέλιο είναι απολύτως αναντικατάστατο για την παραγωγή χάλυβα υψηλής ποιότητας. Είναι, ως εκ τούτου, απαραίτητο να δημιουργήσουμε σε καιρό ειρήνης ένα ισχυρό απόθεμα νικελίου υπό τη μορφή νικέλινων νομισμάτων.

Καθώς η Γερμανία διέθετε κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ένα ετοιμοπόλεμο απόθεμα νικελίου για δέκα μήνες μόνο, ο Χίτλερ επιστράτευσε την 20ή Ορεινή Στρατιά του στρατηγού Ντιτλ για την προστασία του νικελίου του Πέτσαμο στη Φινλανδία και για τη διασφάλιση της μεταφοράς του. Σήμερα, το τεράστιο αυτό κοίτασμα νικελίου είναι σοβιετικό [ρωσικό] υπό την ονομασία «Πετσένγκα».

Κατά την αναδιοργάνωση του Ράιχ οφείλουμε να έχουμε πάντα ένα πράγμα κατά νου: είναι ουσιώδες το κράτος να είναι αρκετά μεγάλο ώστε να είναι αυτάρκες. Αυτό το βλέπει κανείς πάλι σε αυτόν τον πόλεμο με τις δυσκολίες της Ιταλίας, στην οποία λείπει ο άνθρακας, και της Αγγλίας, της οποίας η ύπαρξη απειλείται από τις βυθίσεις των πλοίων.

197 28 Ιουλίου 1942
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Κατά τη σημερινή εμφάνιση του Χίτλερ στην πόρτα του ξύλινου σπιτιού του, φάνηκε να βρίσκεται σε αντιδικία [να μαλώνει] με τον υπηρέτη του, τον Γιούν-

γκε, επειδή το μαύρο παντελόνι που του είχε ετοιμάσει δεν ήταν αρκετά μακρύ. Απέναντί μας, όμως, έγινε αμέσως και πάλι εξαιρετικά φιλικός, όπως συνήθιζε.

Μεσημέρι

Διανομή τροφίμων: εξατομικευμένη ανάλογα με την περιοχή καταγωγής

Κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος συζητήθηκε αν θα έπρεπε να εκκενωθεί ένα σιλό σιτηρών που περιήλθε στα χέρια μας στην περιοχή Μοροζόφσκαγια με 100.000 τόνους σιτηρών και να μεταφερθούν τα σιτηρά στη Γερμανία· διότι αυτό θα απέδιδε 2 εκατομμύρια εκατόλιτρα [Zentner], δηλαδή 40 εκατομμύρια εφτάκιλα καρβέλια ψωμί, για το καθένα από τα οποία χρειάζονται περίπου 5 λίβρες αλεύρι.

Το αφεντικό παρατήρησε ότι οι 100.000 τόνοι σιτηρών τού λένε κάτι, καθώς για αυτή την ποσότητα είχε χρειαστεί κάποτε να παλέψει σαν λιοντάρι για χάρη των Σουηβών, ώστε να συνεχίσουν να έχουν τα σπετσλέ τους [Spätzle - παραδοσιακά ζυμαρικά].

Ο ίδιος είναι γενικότερα αντίθετος με την ομοιόμορφη κατανομή των ποσοτήτων τροφίμων σε ολόκληρο το Ράιχ. Θα έπρεπε να υπάρχει λογική και να αφήνουν στους Σουηβούς τα σπετσλέ τους και στους Μοναχίτες την μπίρα τους, να δίνουν στον Βιεννέζο λίγο περισσότερο αυθεντικό καφέ και κυρίως λευκό ψωμί, και στους Βερολινέζους περισσότερα αλλαντικά. Διότι έτσι έχουν τα πράγματα: η διάθεση του πληθυσμού εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από μια τέτοια συνετή ανταπόκριση στις διατροφικές του συνήθειες.

Όσον αφορά τα σιτηρά της Μοροζόφσκαγια, θεωρεί ότι το καλύτερο είναι να μεταφερθούν και να διανεμηθούν στους εργάτες των εργοστασίων βαριάς βιομηχανίας στο παλιό Ράιχ.

Αυτά που κρίνουν την έκβαση του πολέμου είναι πάντα τα πιο τεχνολογικά προηγμένα όπλα

Στη συνέχεια, η συζήτηση στράφηκε στο πρόβλημα των εργατών κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Χίτλερ είπε: Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, μόλις το 1918 απαλλάχθηκαν από τη Βέρμαχτ περίπου 80.000 εργάτες για τη ναυπήγηση υποβρυχίων, ενώ η αποδέσμευση του απαιτούμενου αριθμού εργατικών χεριών για την κατασκευή θωρακισμένων οχημάτων είχε απορριφθεί ακόμη και το 1917.

Η στρατιωτική ηγεσία του πολέμου 1914 – 1918 διέπραξε έτσι ένα ολέθριο λάθος· διότι με αυτόν τον τρόπο παραιτήθηκε από τη βελτίωση της πολεμικής τεχνολογίας προς όφελος του αριθμητικού μεγέθους της Βέρμαχτ. Καθοριστικό όμως για τη νίκη σε οποιονδήποτε πόλεμο είναι να κατέχει κανείς πάντα τα «τεχνολογικά καλύτερα όπλα».

Για το ίδιο πρόβλημα, ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Τζον Φ. Κένεντι δήλωσε στις 20 Αυγούστου 1963: «Έχουμε τώρα τη στρατιωτική-τεχνική δυνατότητα να σκοτώσουμε 300 εκατομμύρια ανθρώπους σε μία ώρα!» Τρεις μήνες αργότερα δολοφονήθηκε.

Για εμάς, το ζητούμενο σήμερα είναι να διατηρήσουμε το προβάδισμα στον τομέα της πολεμικής τεχνολογίας, το οποίο κατέστησε εφικτές τις μέχρι τώρα μεγάλες επιτυχίες μας. Έτσι μπορούμε να συνεχίσουμε να διεξάγουμε τον πόλεμο και να τον τερματίσουμε νικηφόρα, με μόλις το ένα τρίτο των απωλειών που μας προξενεί ο εχθρός.

Γι' αυτό, ο Χίτλερ είχε συνεχείς αντιπαραθέσεις με την Υπηρεσία Εξοπλισμών του Στρατού Ξηράς (Heereswaffenamt) και άλλες υπηρεσίες εξοπλισμών. Δεν μπορούσε καθόλου να καταλάβει γιατί, χωρίς τη δική του διαρκή πίεση, δεν θα είχαν βάλει ποτέ τα πυροβόλα των 7,5 και 8,8 εκατοστών στα άρματα μάχης και στα αντιαρματικά πυροβόλα (Pak), χωρίς τα οποία θα ήταν εντελώς αδύνατο να αντιμετωπιστούν τα ρωσικά άρματα μάχης. Παρομοίως, είχε τη μεγαλύτερη δυνατή προστριβή με την υπηρεσία εξοπλισμών της Πολεμικής Αεροπορίας (Luftwaffe) και με τον Γκέρινγκ, επειδή τα πυραυλοκίνητα μαχητικά, τα τζετ μαχητικά και τα τζετ βομβαρδιστικά που του παρουσιάστηκαν τον Σεπτέμβριο του 1943 στο Ίνστερμπουργκ – και κυρίως τα 1.000 τζετ μαχητικά Messerschmitt που του είχαν υποσχεθεί οριστικά μέχρι τον Φεβρουάριο του 1944 – δεν ολοκληρώθηκαν εντός των προθεσμιών. Καθώς τα αεροσκάφη αυτά, με την υπερηχητική τους ταχύτητα, διέλυσαν εν ριπή οφθαλμού ακόμη και πενταπλάσιους εχθρικούς σχηματισμούς βομβαρδιστικών, ο Χίτλερ δεν μπορούσε καθόλου να καταλάβει γιατί έγιναν επιχειρησιακά διαθέσιμα σε μικρούς αριθμούς μόλις το φθινόπωρο του 1944. Δηλαδή, σε μια χρονική στιγμή που η έλλειψη καυσίμων εμπόδιζε ήδη γενικά τη διεξαγωγή του πολέμου και τη χρήση των αεροσκαφών.

Ιδωμένο υπό αυτό το πρίσμα, είναι επίσης εντελώς παράλογο να κρατούνται στη Βέρμαχτ οι εξειδικευμένοι εργάτες υποβρυχίων που έχουν επιστρατευτεί για στρατιωτική θητεία. Το μόνο αποτέλεσμα είναι ότι, λόγω έλλειψης υποβρυχίων, αδυνατούμε να εμποδίσουμε μια αγγλική νηοπομπή (κομβόι) με 1.000 ή και περισσότερα άρματα μάχης και άλλα τόσα αεροπλάνα να φτάσει στο Αρχάγγελσκ. Το πολεμικό υλικό που μεταφέρεται σε αυτή τη νηοπομπή πρέπει στη συνέχεια να εξουδετερωθεί από τον Στρατό Ξηράς και την Πολεμική Αεροπορία σε αιματηρές, μεμονωμένες μάχες. Με αυτόν τον τρόπο, το κόστος μας σε απώλειες είναι πολλαπλάσιο σε σχέση με τον αριθμό των ανθρώπων που θα έπρεπε να αποδεσμεύσει η Βέρμαχτ για την κατασκευή των υποβρυχίων.

Αν κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, από τα 2 εκατομμύρια των πεσόντων στρατιωτών, 500.000 εξειδικευμένοι εργάτες είχαν αποσπαστεί εγκαίρως – για παράδειγμα μετά τη Μάχη του Καμπρέ[462] – στην κατασκευή θωρακισμένων, και ειδικότερα στην κατασκευή αρμάτων μάχης, ο συνολικός αριθμός των νεκρών σίγουρα δεν θα είχε ξεπεράσει το ένα εκατομμύριο. Επιπλέον, πρέπει να έχουμε κατά νου ότι ο θάνατος είναι ζήτημα λίγων λεπτών, ενώ ένας εξειδικευμένος εργάτης μπορεί να εργάζεται 360 ημέρες τον χρόνο για την κατασκευή των πιο τέλειων όπλων της εποχής του, γλιτώνοντας έτσι εκατοντάδες στρατιώτες από τη θυσία του αίματός τους.

Εξίσου επείγουσα με την κατασκευή υποβρυχίων είναι, παρεμπιπτόντως, και η κατασκευή ναρκαλιευτικών. Διότι χωρίς ναρκαλιευτικά δεν μπορεί να διατηρηθεί η τροφοδοσία σε σιδηρομετάλλευμα από τη Σουηδία, καθώς οι Άγγλοι ναρκοθετούν τις σχετικές θαλάσσιες οδούς «μανιωδώς». Η συνέπεια της έλλειψης ναρκαλιευτικών όμως είναι ότι το μετάλλευμα για την παραγωγή όπλων γίνεται πιο σπάνιο και πρέπει να αναπληρωθεί με αυξημένες θυσίες αίματος στο μέτωπο.

---

462. Στη αρματομαχία στο Καμπρέ της βόρειας Γαλλίας (20 Νοεμβρίου έως 6 Δεκεμβρίου 1917) πραγματοποιήθηκε η πρώτη καθοριστική πολεμική χρήση αρμάτων μάχης στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Επιπλέον, εάν λόγω έλλειψης επαρκούς αριθμού ναρκαλιευτικών επιτρέψουμε στον Άγγλο να μολύνει με νάρκες τις θαλάσσιες διαδρομές που είναι ζωτικής σημασίας για τα υποβρύχιά μας, οι αγγλικές νάρκες θα αποτελέσουν ιδιαίτερο κίνδυνο και για τα ίδια τα υποβρύχιά μας. Η κατασκευή ναρκαλιευτικών και η διάθεση των απαραίτητων εξειδικευμένων εργατών αποτελεί επομένως εξίσου επιτακτική ανάγκη με την αποδέσμευση των εξειδικευένων εργατών που απαιτούνται για την κατασκευή υποβρυχίων.

Κατά την υλοποίηση αυτών των απαλλαγών από τη στράτευση, δεν πρέπει τέλος να παραβλέπεται ότι – όσο περισσότερα υποβρύχια και ναρκαλιευτικά τίθενται σε υπηρεσία – τόσο περισσότερες επισκευές υποβρυχίων προκύπτουν. Και για τον σκοπό αυτό πρέπει να αποδεσμευτεί το απαιτούμενο εργατικό δυναμικό, εάν θέλουμε αυτά τα όπλα να παραμείνουν στο επίπεδο που απαιτεί ο πόλεμος.

198 28 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Η Εποχή του Αέρα και η «Επανάσταση του Διαστήματος»

Το αφεντικό παρατήρησε ότι είναι καλό που ζει μόνο τις απαρχές της αεροπορίας. Διότι, όταν όλες οι δυνατότητες εξέλιξης εξαντληθούν πλήρως, ο ουρανός θα είναι γεμάτος από αεροπλάνα. Όποιος θα αναγκάζεται να βιώνει όλο αυτόν τον θόρυβο των κινητήρων και όλη αυτή την κινητικότητα στον αέρα, δεν θα ξέρει καν πόσο όμορφος ήταν κάποτε ο κόσμος, όταν η αεροπορία βρισκόταν ακόμα στα σπάργανα.

Με τον όρο «Επανάσταση του Διαστήματος» (Raum-Revolution), ο Χίτλερ εννοούσε κυρίως την εξέλιξη του πυραύλου υγρών καυσίμων V2, τις δοκιμές του μοντέλου του οποίου είχε ελέγξει προσωπικά το 1940 στο Πενεμούντε (Peenemünde). Η πρώτη εκτόξευση πρωτοτύπου αυτού του τηλεκατευθυνόμενου πυραύλου, μήκους 14 μέτρων και βάρους σχεδόν 13 τόνων, με ταχύτητα 3.300 χλμ/ώρα και ικανότητα ανόδου σχεδόν 100 χιλιομέτρων, πραγματοποιήθηκε ήδη στις 13 Ιουνίου 1942. Στα μέσα Οκτωβρίου 1942 επιλύθηκαν και τα προβλήματα καθοδήγησης – τα οποία οφείλονταν στα διαφορετικά στρώματα της ατμόσφαιρας. Ωστόσο, μόλις στις 8 Σεπτεμβρίου 1944 εκτοξεύτηκε ο πρώτος από τους συνολικά 1.113 πυραύλους V-2 εναντίον της Αγγλίας. Στις 7 Ιουλίου 1943, ο Χίτλερ υποδέχθηκε στο Στρατηγείο του Αρχηγού (FHQu) τους δημιουργούς του διαστημικού πυραύλου V2, τον συνταγματάρχη Βάλτερ Ντόρνμπεργκερ (Walter Dornberger) και τον διπλωματούχο μηχανικό Βέρνχερ Φράιχερ φον Μπράουν (Wernher Freiherr von Braun). Παρακολούθησε με απόλυτο ενθουσιασμό τις έγχρωμες ταινίες τους για τον V-2 και ονόμασε τον Ντόρνμπεργκερ υποστράτηγο και τον φον Μπράουν καθηγητή. Υπέγραψε μάλιστα ο ίδιος προσωπικά τα διατάγματα διορισμού. Επανειλημμένα τόνιζε τον σεβασμό του για τον γεννημένο το 1894 Σουδητογερμανό καθηγητή Χέρμαν Όμπερτ (Hermann Oberth), ο οποίος με τις επιστημονικές του γνώσεις και τους υπολογισμούς του κατέστησε εφικτό τον πύραυλο υγρών καυσίμων V2 και τους μετέπειτα διαστημικούς πυραύλους.

Ο Χίτλερ απάλλαξε από τη στρατιωτική θητεία περισσότερους από 2.000

επιστήμονες και μηχανικούς για την ανάπτυξη του ιπτάμενου βλήματος-πυραύλου στερεών καυσίμων V1 και των πυραύλων υγρών καυσίμων V2 (= A4) και A9. Μέχρι τις αρχές του 1943 ήθελε να έχει έτοιμο για μαζική παραγωγή και ακριβή επιχειρησιακή χρήση και τον τηλεκατευθυνόμενο πύραυλο A9 – ο οποίος είχε σχεδιαστεί κατά των ΗΠΑ. Ήλπιζε ότι με αυτόν τον διηπειρωτικό πύραυλο θα μπορούσε να εξαναγκάσει τις ΗΠΑ να «συνθηκολογήσουν για ειρήνη», ιδίως μάλιστα από τη στιγμή που θα μπορούσε να εξοπλίσει την κεφαλή του πυραύλου με αρκετές μικρές βόμβες ουρανίου.

Για λόγους στρατιωτικού απορρήτου, δεν είχα καταγράψει τότε τις αναλύσεις του Χίτλερ για τους πυραύλους. Ο Χίτλερ εκφράστηκε, για παράδειγμα στις 3 Μαΐου 1942, με αρκετό εκνευρισμό, λέγοντας ότι οι επιστήμονες στο Πενεμούντε παραμελούσαν το κύριο καθήκον τους, που ήταν η κατασκευή πυραυλικών όπλων, ασχολούμενοι με κάθε είδους άλλες εφευρέσεις και εξελίξεις. Με διάφορα μέσα πίεσης (περικοπή κονδυλίων, περιορισμό στη διάθεση πρώτων υλών κ.λπ.), ο Χίτλερ προσπάθησε να αναγκάσει τους επιστήμονες του Πενεμούντε να επικεντρωθούν στο έργο της παραγωγής όπλων. Από τις 13 Σεπτεμβρίου 1941, ο Χίτλερ έδωσε στην κατασκευή πυραύλων τον βαθμό της κατεπείγουσας προτεραιότητας ειδικής κατηγορίας.

Ο Χίτλερ όφειλε τις γνώσεις του για τους πυραύλους στον παλιό του γνώριμο από το Μόναχο, Μαξ Βαλιέ (Max Valier). Αυτός ο γεννημένος στο Νότιο Τιρόλο εφευρέτης πρακτικά αξιοποιήσιμων πυραύλων στερεών καυσίμων (δηλαδή των προδρόμων του V1) και πυραύλων υγρών καυσίμων (δηλαδή των προδρόμων του V2), δοκίμαζε ο ίδιος σε μεγάλο βαθμό τις κατασκευές του με πυραυλοκίνητα έλκηθρα, πυραυλοκίνητα αυτοκίνητα και πυραυλοκίνητα αεροσκάφη, και έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια μιας δοκιμαστικής διαδρομής αυτοκινήτου στο Βερολίνο-Μπριτς το 1930. Ο Χίτλερ παρακολουθούσε την ερευνητική του δραστηριότητα από το 1927 και την υποστήριζε, δημοσιεύοντας το 1929 και το 1930 αρκετά άρθρα για το έργο του Βαλιέ στο περιοδικό «Εικονογραφημένος Παρατηρητής» και απευθύνοντας έκκληση για την παροχή των απαραίτητων οικονομικών πόρων. Ο Χίτλερ γνώριζε τα κατασκευαστικά σχέδια του Βαλιέ για τα πυραυλοκίνητα αεροσκάφη «Ευρώπη-ΗΠΑ» και για τους «πυραύλους του διαστήματος» εξίσου καλά με τα έργα του καθηγητή Χέρμαν Όμπερτ (Hermann Oberth) για τους «πυραύλους της ατμόσφαιρας» και τους «πυραύλους του αιθέρα» (= διαστημικούς πυραύλους). Ήδη από το 1936, ο Χίτλερ διέταξε ως εκ τούτου την Υπηρεσία Εξοπλισμών του Στρατού Ξηράς να ιδρύσει ένα ινστιτούτο κατασκευής πυραύλων. Αυτό δημιουργήθηκε το 1937 στο Πενεμούντε.

Πρέπει πάντα να έχουμε υπόψη μας ότι κάθε αλογόμυγα, κάθε μικρό κουνούπι κατά την πτήση του προκαλεί θορύβους που ακούγονται στο ανθρώπινο αυτί. Πόσο λιγότερο νοητός είναι επομένως ο κινητήρας ενός αεροσκάφους χωρίς σαματά. Θεωρούσε αδύνατο να εξαλειφθεί ο θόρυβος του έλικα ή του στροφείου. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται για τέσσερις κινητήρες των 4.000 ίππων (PS) των μεγάλων αεροσκαφών μας, οι οποίοι σε απόδοση ισχύος ισοδυναμούν ο καθένας με το εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής μιας πόλης 400.000 κατοίκων.

Το αφεντικό παρατήρησε κλείνοντας ότι θα ήταν στην πραγματικότητα μια

σπουδαία υπόθεση αν όλοι οι υπουργοί Εξωτερικών ήταν ερασιτέχνες ψαράδες. Διότι η ηρεμία στα νεύρα τους με το ψάρεμα θα αποτελούσε αληθινή ευλογία για τους λαούς.

«Αναφέρατε εν τάχει χθες το βράδυ ότι ο περιορισμός της προσωπικής ελευθερίας δεν πρέπει να γίνει ανυπόφορος.

Αυτή είναι απόλυτα και δική μου άποψη. Θα ήθελα να προτείνω τον εξής ορισμό για αυτό το θέμα:

Χωρίς περιορισμό της προσωπικής ελευθερίας, μια λαϊκή κοινότητα δεν μπορεί να κρατηθεί ενωμένη! Ο καθένας πρέπει να υπολογίζει τον άλλον και να δέχεται περιορισμούς· γιατί αν ο καθένας ήθελε να ζει όπως του καπνίσει, αυτό θα σήμαινε τη διάλυση της κοινωνίας, αλλά και ολόκληρης της εθνικής ζωής. Αυτή τη θέση την έχω υποστηρίξει ήδη επανειλημμένα.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, είναι αναμφίβολα απαραίτητος ένας πολύ μεγαλύτερος περιορισμός της προσωπικής ελευθερίας του ατόμου· διότι αυτό το απαιτούν επιτακτικά οι ανάγκες του πολέμου. Τον μεγαλύτερο περιορισμό της προσωπικής ελευθερίας πρέπει να τον υποστεί ο στρατιώτης, και ανάμεσα στους στρατιώτες, αυτοί που πολεμούν στην πρώτη γραμμή, των οποίων ο περιορισμός φτάνει σε τέτοιο σημείο, ώστε να πρέπει να ρισκάρουν την ίδια τους τη ζωή, είτε το θέλουν είτε όχι.

Με δεδομένη αυτή τη θυσία, πρέπει και μπορεί κανείς να απαιτήσει από τους εθνοσυντρόφους στα μετόπισθεν, να δεχτεί ο καθένας πρόθυμα κάθε περιορισμό της προσωπικής του ελευθερίας που είναι απαραίτητος για τη νίκη. Ο πολίτης στα μετόπισθεν δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται να παραπονιέται για περιορισμούς που, στην τελική, είναι απαραίτητοι για το κοινωνικό σύνολο. Αντίθετα, πρέπει να απαιτούμε από κάθε συνειδητοποιημένο μέλος του έθνους να κατανοεί την αναγκαιότητα αυτών των περιορισμών, στους οποίους οφείλει να υποταχθεί.

Αυτό που έχει καθοριστική σημασία είναι ο περιορισμός της προσωπικής ελευθερίας να γίνεται ομοιόμορφα. Αυτό ισχύει για τα μετόπισθεν, για τις ένοπλες δυνάμεις και για τα στρατεύματα της πρώτης γραμμής. Ο περιορισμός που εφαρμόζεται χωρίς διακρίσεις και επηρεάζει τους πάντες στον ίδιο βαθμό, γίνεται απόλυτα αποδεκτός σαν αναγκαίος από τη συντριπτική πλειοψηφία. Είναι αλήθεια ότι ο καθένας μπορεί να γκρινιάξει κάπου-κάπου για τον έναν ή τον άλλον περιορισμό που του επιβάλλεται. Αλλά όσο αυτοί οι περιορισμοί επηρεάζουν όλους τους πολίτες δίκαια και εξίσου, το κράτος και το κόμμα μπορούν να απαιτήσουν ακόμα και τον πιο σκληρό περιορισμό. Μια λογική και δίκαιη μεταχείριση όλων αποκλείει, άλλωστε, κάθε μικροπρεπή χειραγώγηση και καψόνι, όπως ακριβώς αποκλείει και κάθε ευνοιοκρατία που εκλαμβάνεται ως άδικη!

Μόνο ένα απειροελάχιστο ποσοστό είναι συνεχώς δυσαρεστημένο με κάθε περιορισμό της προσωπικής ελευθερίας! Οι άνθρωποι που ανήκουν σε αυτή την κατηγορία απορρίπτουν σχεδόν καθετί που κάνει ή ζητά το κράτος ή το κόμμα. Οι άνθρωποι που ανήκουν σε αυτή την κλίκα τα ξέρουν όλα καλύτερα, και καμία εξήγηση, όσο πειστική και αναλυτική κι αν είναι για την επιτακτική ανάγκη ενός μέτρου, δεν μπορεί να τους πείσει. Αυτοί οι άνθρωποι αρνούνται κάθε περιορισμό, εκτός αν γίνουν εξαιρέσεις για αυτούς και άλλους σαν αυτούς.

Απέναντι σε αυτούς βρίσκεται – και το επαναλαμβάνω για άλλη μια φορά – η μεγάλη μάζα των πολιτών. Η έκκληση στη λογική της μεγάλης μάζας θα

είναι ανά πάσα στιγμή αποτελεσματική, όσο ο λαός έχει την απαραίτητη εμπιστοσύνη στην ηγεσία του. Αυτή η εμπιστοσύνη βασίζεται ουσιαστικά στο ότι οι απαιτούμενοι περιορισμοί ζητούνται με δίκαιη κατανομή από όλους τους πολίτες, και ότι η ίδια η ηγεσία υποβάλλεται σε αυτούς.»

199 29 Ιουλίου 1942, βράδυ
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Ζωγραφική και μουτζούρες

Στο δείπνο, το αφεντικό σχολίασε για το Μνημείο Υποβρυχίων στο Λαμπόε (κοντά στο Κίελο) ότι, με την αναποδογυρισμένη πλώρη πλοίου που έχει, είναι ένα κατασκεύασμα κακού γούστου χωρίς προηγούμενο. Επομένως, μπορούσαμε μόνο να είμαστε χαρούμενοι που στο πρόσωπο του καθηγητή Κράις[463] βρήκαμε έναν καλλιτέχνη για τη λίθινη συμβολική αναπαράσταση αυτού του πολέμου, ο οποίος έχει σχεδιάσει πραγματικά συγκλονιστικά προσχέδια για τα μνημεία που προβλέπονται για κάθε πεδίο μάχης.

Στη συνέχεια, το αφεντικό εξέτασε τις φωτογραφίες από την Μπιενάλε της Βενετίας που του παρουσίασε ο Μπόρμαν, οι οποίες θύμιζαν έντονα «εκφυλισμένη τέχνη»· ο ίδιος τις χαρακτήρισε όχι μόνο τεχνικά κακές, αλλά κυριολεκτικά απίστευτες μουτζούρες.

Για την αξία της έκθεσης – σχολίασε – είναι εξάλλου ενδεικτικό το γεγονός ότι, σύμφωνα με μια αναφορά που είχε στα χέρια του, το κοινό ξέσπασε αρκετές φορές σε δυνατά γέλια κοιτάζοντας τα έργα. Κάτι τέτοιο, είπε, δεν συμβαίνει στην έκθεση του Οίκου της Γερμανικής Τέχνης στο Μόναχο.

Η σχέση του Χίτλερ με τη ζωγραφική διαμορφώθηκε από τα νεανικά του χρόνια στη Βιέννη και το Μόναχο. Είναι γνωστό ότι είχε προσπαθήσει να σπουδάσει ζωγραφική στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Βιέννης. Όμως, ήταν ένας από τους 85 υποψηφίους που απορρίφθηκαν, ανάμεσα σε συνολικά 113. Σύμφωνα με τα επίσημα αποτελέσματα, μόνο 28 υποψήφιοι πέρασαν τις εισαγωγικές εξετάσεις. Η απόρριψη του Χίτλερ από την Ακαδημία έγινε με την αιτιολογία: «Ανεπαρκή δοκιμαστικά σχέδια, λίγα κεφάλια (πορτρέτα)». Και ο πρύτανης της Ακαδημίας τού επιβεβαίωσε αργότερα, αφού εξέτασε τα σχέδια και τις ακουαρέλες του – τα οποία ήταν επηρεασμένα από τον Αυστριακό τοπιογράφο Ρούντολφ φον Αλτ –, ότι το ταλέντο του έκλινε προς την αρχιτεκτονική και όχι προς τη «δημιουργική ζωγραφική». Είχε δίκιο. Η καλλιτεχνική ορμή του Χίτλερ ήταν προσανατολισμένη στην «αναπαραστατική» τέχνη. Για τη μη αναπαραστατική, δηλαδή την αφηρημένη τέχνη, δεν είχε καμία αίσθηση. Κατά συνέπεια, η καρδιά του Χίτλερ δεν ανήκε μόνο στους παλιούς Γερμανούς, Ολλανδούς, Φλαμανδούς και Ιταλούς δασκάλους, αλλά κυρίως στους καλλιτέχνες του 19ου αιώνα, και ιδιαίτερα στη Σχολή της Βιέννης και του Μονάχου: Ρούντολφ φον Αλτ (Rudolf von Alt), Χανς Μάκαρτ (Hans Makart),

463. Ο καθηγητής Βίλχελμ Κράις (Wilhelm Kreis) (1873 έως 1955) ήταν αρχιτέκτονας και γλύπτης στο Βερολίνο. Στα μάτια του Χίτλερ φάνταζε ο πλέον κατάλληλος για τα μνημεία ηρώων που επρόκειτο να ανεγερθούν στο μέλλον, και σχεδίασε για το πρόγραμμα ανοικοδόμησης του Βερολίνου την «Αίθουσα των Στρατιωτών» (Soldatenhalle) – η οποία δεν υλοποιήθηκε ποτέ –, ένα τεράστιο στρατιωτικό μουσείο με μαυσωλείο για τους στρατάρχες και μνημείο για τον «Άγνωστο Στρατιώτη».

Κάσπαρ Ντάβιντ Φρίντριχ (Caspar David Friedrich), Φερντινάντ Γκέοργκ Βαλντμίλερ (Ferdinand Georg Waldmüller), Μόριτς φον Σβιντ (Moritz von Schwind), Άντολφ φον Μέντσελ (Adolph von Menzel), Καρλ Σπίτσβεγκ (Carl Spitzweg), Φραντς φον Ντεφρέγκερ (Franz von Defregger), Έντουαρντ φον Γκρίτζνερ (Eduard von Grützner), Καρλ Μπλέχεν (Karl Blechen), Καρλ Ρότμαν (Carl Rottmann), Άνσελμ Φόιερμπαχ (Anselm Feuerbach), Βίλχελμ φον Κάουλμπαχ (Wilhelm von Kaulbach), Ρούντολφ Γκόζεκουλ (Rudolf Gosekuhl), Άρνολντ Μπαίκλιν (Arnold Böcklin), Χάινριχ φον Τσίγκελ (Heinrich von Zügel), Χάινριχ Μπίρκελ (Heinrich Bürkel), Βίλχελμ Λάιμπλ (Wilhelm Leibl), Καρλ φον Πιλότυ (Karl von Piloty) κ.λπ.

Αντίστοιχα, ο Χίτλερ απαιτούσε από τη ζωγραφική στο Τρίτο Ράιχ το μέγιστο επίπεδο τεχνικής κατάρτισης και μια αναπαραστατική ερμηνεία των θεμάτων. Στη θεματολογία την ίδια δεν ασκούσε επιρροή με την έννοια ότι προπαγάνδιζε, για παράδειγμα, έναν εθνικό ή σοσιαλιστικό ρεαλισμό. Μόνο έμμεσα περιέγραφε αυτό που ήθελε: «Η τέχνη δεν είναι είδος μόδας. Όπως δεν αλλάζει η ουσία και το αίμα του λαού μας, έτσι πρέπει και η τέχνη να χάσει τον χαρακτήρα του εφήμερου και, αντίθετα, να αποτελεί μια αντάξια, εικονογραφική έκφραση της πορείας της ζωής του λαού μας. Ο κυβισμός, ο ντανταϊσμός, ο φουτουρισμός κ.λπ. δεν έχουν καμία σχέση με τον γερμανικό λαό μας... "Έργα τέχνης" που δεν μπορούν να γίνουν κατανοητά από μόνα τους, αλλά χρειάζονται μια πομπώδη οδηγία χρήσης για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους, δεν θα βρίσκουν πλέον τον δρόμο τους προς τον γερμανικό λαό. Συνθήματα όπως "εσωτερικό βίωμα", "δυναμική θέληση", "αισιόδοξο συναίσθημα", "βιωμένη τάξη του χρόνου", "πρωτόγονη αυθεντικότητα" δεν θα αποτελούν πλέον δικαιολογία για ατάλαντα δημιουργήματα... Η τέχνη είναι μια υψηλή αποστολή που απαιτεί φανατισμό. Όποιος είναι ταγμένος από την Πρόνοια να αποκαλύψει την ψυχή ενός λαού στους συγχρόνους του, βρίσκεται κάτω από τη δύναμη ενός παντοδύναμου ψυχαναγκασμού που τον κυβερνά. Το κυρίαρχο πνεύμα του θα βυθιστεί βαθιά στο σύνολο ενός πολιτιστικού επιτεύγματος χιλιετιών που είναι συγγενικό με τη φύση του, και παρ' όλα αυτά θα δώσει μια ενιαία έκφραση στην καλλιτεχνική του θέληση... Ο γερμανικός λαός του 20ού αιώνα είναι ο λαός μιας αναγεννημένης κατάφασης στη ζωή, συνεπαρμένος από τον θαυμασμό για το δυνατό και το ωραίο, και άρα για το υγιές και το βιώσιμο. Η δύναμη και η ομορφιά είναι οι σάλπιγγες αυτής της εποχής, η σαφήνεια και η λογική κυβερνούν τις επιδιώξεις της!»

Έτσι, ο Χίτλερ ήταν ενθουσιασμένος με τον τρόπο που ο Καρλ Τρούπε (Karl Truppe) (Δρέσδη) το 1940 συνέθεσε ζωγραφικά την «ιδέα της αιωνιότητας του λαού μας» στον πίνακά του «Είναι και Παρακμή» (Sein und Vergehen), και με τον τρόπο που ο Άλφρεντ Ρόλοφ (Alfred Roloff) (Βερολίνο) το 1940 συμβόλισε τη «δύναμη από το αίμα και τη γη» στον ελαιοπίνακά του «Άλογα σε καταιγίδα» (Pferde im Gewittersturm). Τέτοια διαχρονικά έργα ήταν το όνειρό του. Τον ενδιέφεραν πολύ οι καλές πολεμικές απεικονίσεις, καθώς και πίνακες που σχετίζονταν με τη βιομηχανική δραστηριότητα. Για τις προσπάθειες να αποτυπωθούν εικαστικά τα δρώμενα του Κόμματος, απλώς χαμογελούσε κακεντρεχώς. Ήταν αξιοσημείωτο το πόσο χρόνο μπορούσε να αφιερώσει κοιτάζοντας έναν και μόνο πίνακα. Ακόμα και με τον Ντούτσε ενοχλούνταν, όταν εκείνος, κατά τις κοινές τους επισκέψεις σε χώρους τέχνης, τον πίεζε συνεχώς να προχωρήσουν.

Οι πωλήσεις στην ετήσια «Μεγάλη Γερμανική Έκθεση Τέχνης», η οποία προσέλκυε έως και δύο εκατομμύρια επισκέπτες, ήταν τέτοιες που χρειαζόταν

να αλλάξει η διακόσμηση και το στήσιμο των έργων τουλάχιστον δύο, μερικές φορές και τρεις φορές. Το γούστο και το στυλ της έκθεσης δεν πρέπει να κρίνονται από τα έργα που ξέμειναν απούλητα στις αποθήκες. Οι τιμές καθορίζονταν από τη Γενική Διεύθυνση του Οίκου της Γερμανικής Τέχνης σε συνεννόηση με τους καλλιτέχνες, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο ώστε οι πίνακες να είναι προσιτοί στο ευρύ κοινό, αλλά και ο καλλιτέχνης να είναι οικονομικά πλήρως εξασφαλισμένος σαν «εκπρόσωπος της γερμανικής πολιτιστικής ελίτ».

Στην έκθεση στον Οίκο της Γερμανικής Τέχνης, από τις 10.000 έως 12.000 συμμετοχές, τα 1.200 έργα που επιλέχθηκαν για την τελική έκθεση ήταν σε κάθε περίπτωση κορυφαίας ποιότητας[464]. Η αυστηρότητα της επιλογής ήταν εγγυημένη από το γεγονός ότι δεν την έκαναν καλλιτέχνες, αλλά άνδρες όπως ο καθηγητής Χόφμαν και ο διευθυντής Κολμπ[465]. Οι καλλιτέχνες, άλλωστε, θα έπεφταν πολύ εύκολα στον πειρασμό να διαλέξουν λιγότερο αξιόλογα έργα τέχνης για την έκθεση, προκειμένου να λάμψουν οι ίδιοι με τα δικά τους έργα.

Η αξία της έκθεσης στον Οίκο της Γερμανικής Τέχνης στο Μόναχο δεν βασίζεται μόνο στο ότι όποιος αγοράζει έναν πίνακα από αυτήν μπορεί να τον κρεμάσει στο σπίτι του με καθαρή συνείδηση, αλλά επιπλέον στο ότι συμβάλλει στη διαπαιδαγώγηση των καλλιτεχνών. Με το να υποστηρίζει ο ίδιος αμείλικτα τη θέση ότι ένας υποτιθέμενος καλλιτέχνης, που στέλνει οποιαδήποτε σαβούρα, είναι είτε απατεώνας και επομένως η θέση του είναι στη φυλακή, είτε τρελός και άρα πρέπει να πάει στο τρελοκομείο, είτε – αν αυτό δεν μπορεί να διευκρινιστεί ξεκάθαρα – πρέπει να «επανεκπαιδευτεί» σε στρατόπεδο συγκέντρωσης και να συνηθίσει πρώτα απ' όλα ξανά στην πραγματική δουλειά, η έκθεση έχει γίνει ένας αληθινός μπαμπούλας για τους ατάλαντους.

Το γεγονός ότι ο γερμανικός λαός τον καταλαβαίνει σε αυτή του την προσέγγιση είναι αυτό που τον χαροποιεί περισσότερο. Η προσέλευση εκατομμυρίων ανθρώπων στην έκθεση του το αποδεικνύει συνεχώς.

200 31 Ιουλίου 1942, μεσημέρι
«Werwolf» (Λυκάνθρωπος)

Συγκεντρωτισμός και εξυγίανση του Κόμματος

Το αφεντικό παρατήρησε αρχικά ότι το Κίνημα θα πρέπει μελλοντικά να διαμορφωθεί έτσι, ώστε για κάθε οργανωμένο μέλος του κόμματος να αντιστοιχούν εννέα άλλοι άνθρωποι, οι οποίοι δεν θα είναι καταγεγραμμένοι στα αρχεία. Μόνο η πολιτικά ενεργή μειονότητα θα πρέπει να συγκροτεί το κόμμα στο μέλλον.

---

464. Την ημέρα πριν από τα εγκαίνια μιας έκθεσης στον Οίκο της Γερμανικής Τέχνης, ο Χίτλερ έλεγχε προσωπικά την επιλογή της κριτικής επιτροπής. Αν απέκλειε κάποια έργα τέχνης, κατέβαινε με τους συμβούλους-εμπειρογνώμονές του στις αποθήκες του υπογείου για να διαλέξει ο ίδιος τα έργα αντικατάστασης, ώστε να δώσει μια ευκαιρία ακόμα και σε άγνωστους δεξιοτέχνες. Από το 1937 έως το 1944, η έκθεση είχε ετήσια προσέλευση δύο εκατομμυρίων ανθρώπων.

465. Αναφέρεται στον γενικό διευθυντή του Οίκου της Γερμανικής Τέχνης, Καρλ Κολμπ από το Μόναχο. Στην κριτική επιτροπή συμμετείχε, μεταξύ άλλων, και ο γνωστός καθηγητής τέχνης από το Βερολίνο, Γκέοργκ Λέμπρεχτ.

Η πλειοψηφία του πληθυσμού της Αγγλίας υπέρ του τερματισμού του πολέμου

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στην κατάσταση στην Αγγλία και εξήγησε: Αν εμφανιζόταν σήμερα κάποιος που θα είχε το θάρρος να πει στην Αγγλία «θέλουμε να κλείσουμε ειρήνη τώρα, χωρίς σημαντικές απώλειες», θα είχε σίγουρα αμέσως το 80% του πληθυσμού στο πλευρό του. Μόνο και μόνο το μίσος κατά των Αμερικανών, το οποίο τροφοδοτήθηκε εκ νέου με την αποστολή των ταξιαρχιών Αφροαμερικανών[466], κάνει τη λήξη του πολέμου να φαντάζει ελκυστική στη μεγάλη πλειοψηφία του αγγλικού πληθυσμού. Στα λογικά στοιχεία της Αγγλίας θα πρέπει επίσης να είναι ξεκάθαρο ότι το καθεστώς Ρούσβελτ στις ΗΠΑ αποτελεί μια καθαρά ιουδαϊκή οργάνωση, στην οποία οι ταξιαρχίες Αφροαμερικανών δεν είναι τίποτα άλλο παρά στρατεύματα τύπου GPU [(ГПУ – Государственное Политическое Управление) = Κρατική Πολιτική Διεύθυνση από το 1922 έως το 1934].

Αν δούμε τον πόλεμο και τη σημασία του για την Αγγλία κάτω από αυτό το πρίσμα, τότε αυτός δεν είναι σε καμία περίπτωση συγκρίσιμος με τη διεξαγωγή των παλαιότερων αγγλικών πολέμων. Στο παρελθόν, ένας πόλεμος αποτελούσε για τους Άγγλους απλώς μια ενδιαφέρουσα διακοπή μιας ανιαρής περιόδου ειρήνης· άλλωστε, ακόμα και στους Ναπολεόντειους Πολέμους, οι ίδιοι οι Άγγλοι είχαν συνεισφέρει ένα σώμα το πολύ 30.000 στρατιωτών του δικού τους αίματος. Η πρώτη μεγάλη αιματοχυσία για την Αγγλία σημειώθηκε στον Παγκόσμιο Πόλεμο του 1914 – 1918 και είχε ένα τόσο ξεκάθαρα αρνητικό αποτέλεσμα, που οι Άγγλοι πολιτικοί δήλωναν ομόφωνα ότι σε έναν μελλοντικό πόλεμο δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να υπάρξει ξανά ανάλογο τίμημα σε αίμα. Σε αυτό προστίθεται το γεγονός ότι ο τωρινός πόλεμος κινητοποιεί και τις γυναίκες, καθώς για πρώτη φορά στην αγγλική ιστορία έγινε αναγκαία η επιβολή δελτίου στα τρόφιμα.

Η κοινωνική δομή της Σουηδίας

Στο δείπνο, το αφεντικό αναφέρθηκε και εν τάχει στην κοινωνική δομή της Σουηδίας. Παρατήρησε ότι η μεσαία τάξη της Σουηδίας είναι πολύ αξιοπρεπής, αλλά η ανώτερη τάξη μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο σαν εντελώς κολλημένη στο παρελθόν, επιτρέποντας έτσι στην ολιγάριθμη ιουδαϊκή κοινότητα να ασκεί τεράστια επιρροή. Η κατώτερη τάξη είναι πολιτικά εντελώς αδιάφορη.

Οι λόγοι για μια τέτοια εξέλιξη της κοινωνικής ιστορίας βασίζονται στο ότι οι Σουηδοί, οι οποίοι ουσιαστικά διαθέτουν στο έδαφός τους όλες τις προϋποθέσεις για μια αυτάρκη διαβίωση σε μεγάλο βαθμό, εξήγαγαν τις πρώτες ύλες τους και ως εκ τούτου, όπως και η πλειοψηφία των υπόλοιπων ευρωπαϊκών εθνών, απειλήθηκαν από τον κίνδυνο του υπερπληθυσμού. Άνθρωποι των οποίων η πατρίδα είχε γίνει με αυτόν τον τρόπο υπερβολικά στενή, μετανάστευσαν στη συνέχεια στην Αμερική.

466. Ο Χίτλερ είχε στα χέρια του σχετικές αναφορές από τον βρετανικό Τύπο.

Μυστική ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ της 23ης Νοεμβρίου 1937
στον Πύργο του Τάγματος (Ordensburg) στο Ζόντχοφεν του Αλγκόι

με θέμα την «Γερμανική Ιστορία και το Γερμανικό Πεπρωμένο»
ενώπιον της «Νέας Γενιάς Πολιτικών Ηγετών»,
παραχωρήθηκε, με την έγκριση του Χίτλερ,
από τον γραμματέα του, τον ηγέτη του Ράιχ Μπόρμαν,
σαν κλειδί για την ορθή κατανόηση των συλλογισμών του Χίτλερ.

Η Γερμανική Ιστορία και το Γερμανικό Πεπρωμένο, ιδωμένα μέσα από τα μάτια του Χίτλερ

«Η σχετική θέση του λαού μας σε σύγκριση με τον γνωστό περίγυρο επιδεινώνεται συνεχώς κατά τη διάρκεια των τελευταίων 300 έως 400 ετών. Σε κανέναν άλλον λαό του κόσμου η αντίθεση ανάμεσα στην αμιγώς εθνική σημασία από τη μία πλευρά και την πολιτική από την άλλη δεν είναι τόσο έντονη όσο στον γερμανικό λαό· αρκεί μόνο να συγκρίνουμε τον ***φυσικό ζωτικό χώρο*** του λαού μας σήμερα με τους ζωτικούς χώρους άλλων εθνών.

Το πρόβλημα του ζωτικού χώρου

Ο κόσμος σήμερα κυριαρχείται από γιγαντιαίες παγκόσμιες δυνάμεις, στις οποίες εντυπωσιάζει κυρίως η εδαφική τους έκταση. Στην κορυφή βρίσκεται ο αγγλικός λαός, ο οποίος σήμερα ελέγχει πραγματικά σχεδόν 34 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα και σε αυτά 445 εκατομμύρια ανθρώπους. Μετά η Ρωσία με 22 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα και 150 έως 175 εκατομμύρια ανθρώπους. Έπειτα η Γαλλία με 11 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα και περίπου 95 έως 100 εκατομμύρια ανθρώπους. Οι ΗΠΑ με 8,4 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα και 120 εκατομμύρια ανθρώπους. Η Κίνα με 8 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, το Βέλγιο με 2,5 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, η Ολλανδία με κάτι παραπάνω από 2 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, η Ισπανία με 850.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, η Πορτογαλία με πάνω από 2,5 και η Βραζιλία με 8,5 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, και στη συνέχεια δύο σύγχρονα κράτη: η Ιαπωνία με 4 και η Ιταλία με 3,7 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα ελεγχόμενου ζωτικού χώρου. Απέναντι σε αυτά βρίσκεται η Γερμανία με 540.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, ένα τρομερό αποτέλεσμα μιας εξέλιξης αιώνων, αν σκεφτεί κανείς ότι υπήρξε μια εποχή που η Γερμανία ήταν η κυρίαρχη δύναμη του λευκού κόσμου.

Το πρόβλημα της εθνικής ισχύος

Παρ' όλα αυτά, δεν υπάρχει λόγος απελπισίας, αν στρέψουμε το βλέμμα μας από τους ζωτικούς χώρους και τον συνολικό πληθυσμό, στις θεμελιώδεις εθνικές δυνάμεις που στηρίζουν τα κράτη.

Αν εξαιρέσουμε την απροσδιόριστη μάζα των ανατολικοασιατικών πληθυσμιακών συμπλεγμάτων και στραφούμε στις πιο ξεκάθαρα προσδιορίσιμες ***λευκές αυτοκρατορίες***, τότε διακρίνουμε ένα αξιοσημείωτο γεγονός: ότι όλα αυτά τα ***γιγαντιαία οικοδομήματα συγκρατούνται από λευκούς φυλετικούς πυρήνες που είναι, σε ορισμένες περιπτώσεις, σχεδόν αφύ-***

σικα μικροί. Η Βρετανική Αυτοκρατορία, για παράδειγμα, στηρίζεται σε 46 εκατομμύρια Άγγλους στη μητρόπολη, η Ρωσική Αυτοκρατορία σε μια μεγαλορωσική λαϊκή μάζα που δεν φτάνει καν τα 61 εκατομμύρια ανθρώπους, οι ΗΠΑ σε λιγότερους από 20 εκατομμύρια Αγγλοσάξονες, η Γαλλική Αυτοκρατορία σε 39 εκατομμύρια Γάλλους και η Ιταλική σε 40 εκατομμύρια Ιταλούς.

Απέναντι σε 60 έως 65 εκατομμύρια Αγγλοσάξονες, 60 εκατομμύρια Ρώσους, 39 εκατομμύρια Γάλλους, 40 εκατομμύρια Ιταλούς, 17 εκατομμύρια Πολωνούς και 7 εκατομμύρια Τσέχους, βρίσκονται 85 εκατομμύρια Γερμανοί συγκεντρωμένοι σε μια ενιαία περιοχή οικισμού μόνο στην Ευρώπη[467]. Αυτό δείχνει πόσο πολύ έχουμε μειωθεί σε επίπεδο ισχύος και, κατά συνέπεια, εδαφικής πολιτικής, αλλά και πόσο πολύ εξακολουθούμε να διαθέτουμε, περισσότερο από κάθε άλλον λαό, την πρωταρχική προϋπόθεση για να γίνουμε μια πραγματική παγκόσμια δύναμη, μια πραγματική παγκόσμια αυτοκρατορία.

Τίθεται το ερώτημα: είμαστε εμείς οι Γερμανοί ανίκανοι για μια τέτοια θέση ισχύος στη διεθνή σκηνή; Αυτό διαψεύδεται από την ιστορία. Διότι υπήρξαμε ***κάποτε η κυρίαρχη λευκή δύναμη και φυλή και έχουμε εκπολιτίσει και καλλιεργήσει μεγάλους ευρωπαϊκούς ζωτικούς χώρους***. Χωρίς το γερμανικό αίμα δεν θα υπήρχε ούτε ρωσικό κράτος ούτε τα άλλα κράτη της Ανατολής, καθώς σε αυτό οφείλουν την οργανωτική, κρατική και πολιτιστική τους υπόσταση.

Ο γερμανικός λαός έχει επίσης μέσα του την ορμή για μια τέτοια αποστολή, καθώς όλες οι οργανωτικές του παρεμβάσεις σε άλλους λαούς πρέπει να αποδοθούν σε αυτή την ασυνείδητη ανάγκη για επέκταση της θέσης ισχύος του. Δεν μας έλειψε επίσης το θάρρος για τις πιο σκληρές συνέπειες: Ολόκληρη η Βρετανική Αυτοκρατορία δεν δημιουργήθηκε με τόσο αίμα, όσοι ήταν οι δικοί μας νεκροί μόνο στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Την ίδια χρονική περίοδο που η Βρετανία είχε 2,5 εκατομμύρια νεκρούς για την οικοδόμηση της αυτοκρατορίας της, η Γερμανία είχε πάνω από 23 εκατομμύρια νεκρούς [στην ιστορία της]· μόνο κατά τον Τριακονταετή Πόλεμο ο πληθυσμός της μειώθηκε από τα 18,5 στα 3,6 εκατομμύρια.

Αιτίες της γερμανικής παρακμής: Η υπερβολικά αργή κρατική και, κυρίως, εθνική/λαϊκή ενοποίηση

Οι αιτίες της μοίρας μας είναι άλλες:

1. Εμείς οι Γερμανοί γίναμε έθνος σαν λαός πολύ αργά. Οι πρώτες επίσημες αναφορές για την εμφάνιση των Γερμανών δείχνουν ένα συνονθύλευμα μεμονωμένων φυλών, που έρχονταν και παρέρχονταν, κατέκτησαν και κατακτήθηκαν, σήμερα κυρίαρχοι, αύριο πάλι υποταγμένοι σε κάποιον άλλον. Φυλές, οι οποίες προφανώς δεν διέθεταν τα χαρακτηριστικά μιας ενιαίας, ισχυρής και πολιτικά διαμορφώσιμης ***εθνικής ιδέας*** και δεν ένιωθαν ότι ανήκουν μαζί, περισσότερο από ό,τι νιώθουν σήμερα οι Γερμανοί με τους Άγγλους ή οι Γερμανοί με τους Σκανδιναβούς. Όλες οι φυλές που εμφανίστηκαν την εποχή του Αρμίνιου των Χερούσκων, 300 χρόνια αργότερα είχαν εξαφανιστεί σχεδόν χωρίς ίχνος σαν ξεχωριστές φυλές. Μέσα στη δίνη

467. Από αυτά τα 85 εκατομμύρια, ο συνολικός αριθμός των Γερμανών έφτασε τα 112,5 εκατομμύρια μέχρι το 1940/41, μέσω της προσάρτησης της Αυστρίας, της Αλσατίας-Λωρραίνης, του Λουξεμβούργου, της περιοχής του Μέμελ, του Ντάντσιχ, της Σουδητίας, της Βοημίας, της Μοραβίας, τμημάτων της Πολωνίας, καθώς και μέσω της μετεγκατάστασης των «ομογενών Γερμανών» (Volksdeutsche).

της Μεγάλης Μετανάστευσης των Λαών, δεν μπορεί πλέον να εντοπιστεί σχεδόν τίποτα σαν πολιτικά οργανικό οικοδόμημα, από όσα 400 χρόνια πριν υπόσχονταν να γράψουν γερμανική ιστορία με την έννοια μιας ανώτερης ένωσης ανθρώπων του ίδιου αίματος.

Αυτό το συνονθύλευμα αριο-νορδικών-γερμανικών φυλών δεν απέκτησε ούτε μετέπειτα την αίσθηση μιας πραγματικής πολιτικής κοινότητας. Μόνο σταδιακά, εν μέρει με τεχνητές μεθόδους, μέσα από την εκδήλωση της ηγεμονικής ορμής μεμονωμένων προσωπικοτήτων και την υιοθέτηση εν μέρει ξένων ιδεών, δημιουργήθηκε μια βάση για τη συνένωση των φυλών. Πρόκειται για την εποχή μιας πραγματικά χριστιανικής ιεραποστολής, κατά την οποία ο ***Χριστιανισμός*** δημιούργησε σταδιακά ένα κοινό υπόβαθρο στη θέση των αμέτρητων αποκλινόντων ιδανικών, συμφερόντων και γλωσσών – ή καλύτερα: διαλέκτων –· κάτι που έγινε άθελα και ασυνείδητα, μιας και δεν αποτελούσε πρόθεση των δυνάμεων που κινούσαν τα νήματα. Το αποτέλεσμα ήταν η απόπειρα, και εν μέρει η επιτυχία, της ίδρυσης γερμανικών κρατών. Αυτή η διαδικασία δεν ολοκληρώθηκε ανώδυνα.

Αλλά όταν τότε μεμονωμένοι Γερμανοί κατακτητές ανάγκαζαν με τη ***βία*** διάφορες φυλές να υποταχθούν σε μια ευρύτερη κοινότητα, αυτό μπορεί να ήταν επώδυνο για τους εκάστοτε πληττόμενους, όμως για τη συνολική γερμανική εξέλιξη αποτελούσε την προϋπόθεση για τη ***διαμόρφωση ενός γερμανικού έθνους***. Χωρίς αυτό, σήμερα πιθανότατα δεν θα υπήρχαμε καν, αλλά θα είχαμε συντριβεί και κατακλυστεί από την Ανατολή, από την Ασία.

Άρα λοιπόν: η ***βίαιη*** *συνένωση* των Γερμανών ήταν ***απαραίτητη***, αν δεν ήθελε κανείς να παραιτηθεί εντελώς από αυτό το υπερπολύτιμο ανθρώπινο δυναμικό. Διότι, μέσα στον ολέθριο κατακερματισμό του και στον έντονο υπερ-ατομικισμό των μεμονωμένων ατόμων, η διατήρησή του θα ήταν αδύνατη σε βάθος χρόνου.

Αν και φτάσαμε με αυτόν τον τρόπο πολύ αργά σε έναν ***κρατικό σχηματισμό***, δυστυχώς δεν μπορέσαμε να κάνουμε το άλμα από την κρατική στην εθνική/λαϊκή ενοποίηση. Επειδή αυτό το πρώτο οικοδόμημα ήταν αποκλειστικά κρατικό, κάθε κλονισμός οδηγούσε αμέσως στη δημιουργία νέων κρατικών θραυσμάτων. Είναι η τραγωδία της ιστορίας μας το γεγονός ότι την ίδια εποχή που, με έναν εξίσου βάναυσο τρόπο, γεννιόταν ο γαλλικός λαός, ο γερμανικός σταμάτησε να υλοποιεί τις βάσεις για τη διαμόρφωση ενός ενιαίου έθνους και επέστρεψε ξανά στον κρατικό κατακερματισμό, ο οποίος μάλιστα άρχισε εν μέρει να εκδηλώνεται και σε επίπεδο τοπικών φυλών. Ακόμη και σήμερα, άλλωστε, επιχειρείται στην Αυστρία να αντιπαραβάλουν μια κρατική ιδέα ενάντια στη γερμανική εθνική ιδέα. ***Καθυστερήσαμε να γίνουμε ένα ενιαίο έθνος***.

Ακούγεται πολύ συχνά ότι ο Γερμανός στο εξωτερικό δεν περιφρουρεί με ιδιαίτερη περηφάνια την εθνική του αξιοπρέπεια. Ας μην ξεχνάμε όμως ότι μια τέτοια γερμανική εθνική αξιοπρέπεια δεν υπήρχε για εκατομμύρια Γερμανούς πριν από 50, 60, 80 ή 100 χρόνια, και ότι ακόμη και σήμερα τμήματα του λαού μας μιλούν για “αυστριακή αξιοπρέπεια”. Πώς μπορεί να περιμένει κανείς από ανθρώπους που προέρχονται από το απόλυτα μικροαστικό περιβάλλον της Σαξονίας ή της Βυρτεμβέργης, από έναν εντελώς περιορισμένο ορίζοντα – ας πούμε, από το Σλάιτς ή το Γκράιτς της νεότερης ή της παλαιότερης δυναστεί-

ας – και ξαφνικά βρίσκονται στην Αμερική κάτω από ***μια*** σημαία, ενταγμένοι σε έναν ***κοινό*** ρυθμό ζωής, να διατηρήσουν την καταγωγή τους από το Σλάιτς-Γκράιτς για 20 ή ακόμη και για 100 χρόνια; ***Μόνο όταν η ίδια η Γερμανία*** έγινε ένα πολιτικό και, παράλληλα με αυτό, ένα ***εθνικό οικοδόμημα***, άρχισε να αναχαιτίζεται σταδιακά η ***αποεθνικοποίηση*** των Γερμανών του εξωτερικού. Έχοντας το βλέμμα στραμμένο στο αναδυόμενο νέο γερμανικό μεγαλείο και στην ισχύ του Ράιχ, άρχισαν να προβάλλουν αντίσταση στην απόπειρα αφομοίωσής τους και στην εγκατάλειψη της γερμανικής ιδέας και της γερμανικής τους ταυτότητας.

Αν, αντίθετα με την εσωτερική αξία του λαού μας, δεν είχαμε πετύχει μια ανάλογη σημασία στον κόσμο, αυτό συνέβη επειδή δεν μπορούν να εμφανιστούν σαν κοσμοκράτορες γελοιωδώς μικρές φυλές, κρατίδια, κρατικοί σχηματισμοί ή δυναστείες, παρά μόνο οι φυλές. Όμως εμείς – τουλάχιστον με την έννοια της συνειδητοποίησης – πρέπει πρώτα να γίνουμε ***Φυλή***.

Έλλειψη συγκέντρωσης της εθνικής/λαϊκής ενέργειας

2. Την εποχή που, λόγω των εφευρέσεων κυρίως στον τομέα των συγκοινωνιών, πραγματοποιούνταν ένα άνοιγμα του κόσμου και μπορούσε κανείς να αποκτήσει μεγάλους ζωτικούς χώρους με σχετικά μικρό τίμημα σε αίμα, η ***Γερμανία*** βίωνε τη μεγαλύτερη εσωτερική της ***κατάρρευση***, όντας διασπασμένη όχι μόνο σε ***τοπικές φυλές***, αλλά επιπλέον και σε ***θρησκευτικές ομάδες***.

Αυτή η θρησκευτική σύγκρουση, την οποία εμείς πολεμήσαμε φανατικά για σχεδόν 100 χρόνια – και την οποία άλλοι λαοί είτε δεν αντιμετώπισαν καθόλου είτε ξεπέρασαν πολύ γρήγορα – μας κράτησε απασχολημένους σε μια εποχή που το μεγαλύτερο μέρος του υπόλοιπου κόσμου ήταν έτοιμο προς διανομή και μοιραζόταν. Επιπλέον, όταν εξαιτίας της θρησκευτικής έντασης διαλύθηκαν και οι τελευταίοι μεγάλοι κρατικοί δεσμοί, ακολούθησε η αποσύνθεση της Αυτοκρατορίας στα μικρά δυναστικά μας κρατίδια· και μαζί της ήρθε εκείνος ο ολέθριος πολιτικός και, κατά συνέπεια, στρατιωτικός κατακερματισμός, ο οποίος άρχισε να ξεπερνιέται αργά μόλις μερικές εκατοντάδες χρόνια αργότερα.

Σε αυτό το σημείο προκύπτει κυρίως το εξής: ***η Γερμανία***, η οποία ***κατά την ένδοξη εποχή της*** ήταν κατά κάποιον τρόπο ***δημοκρατία*** – έστω και με τη γερμανική αντίληψη –, εγκατέλειψε εντελώς με την πάροδο των αιώνων την ιδέα της ***αιρετής μοναρχίας*** της και προσχώρησε στη λεγόμενη κληρονομική μοναρχία.

Η ***κληρονομική μοναρχία*** έχει μια αδυναμία που οφείλεται στη βιολογία της: Γνωρίζουμε ότι πολύ, πολύ συχνά στις πρώτες γέννες προκύπτει μια χιαστί κληρονομικότητα. Το πρωτότοκο κορίτσι μοιάζει περισσότερο στον πατέρα ως προς τον χαρακτήρα και την υπόλοιπη ιδιοσυγκρασία, ενώ ο πρωτότοκος γιος μοιάζει γενικά στη μητέρα. Αυτό εκδηλώνεται πολύ έντονα όταν εξετάζουμε μεγάλες, μακρές χρονικές περιόδους. Γενικά, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι ο νόμος της κληρονομικής μοναρχίας οδηγεί σε πολύ απαίσιους εκπροσώπους. Αυτό δεν μπορεί να αντικατασταθεί από την πίστη, την αφοσίωση και την παράδοση. ***Σε βάθος χρόνου, ο κόσμος κατακτάται μόνο με αποφασιστικότητα και ενέργεια***. Αντίθετα, η αφοσίωση και η πίστη λειτουργούν σταθεροποιητικά υπέρ της αδυναμίας. Εμείς οι Γερμανοί συχνά δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τις πιο γρήγορες αλλαγές ηγεσιών σε άλλα κράτη. Αναμφίβολα, όμως, αυτά τα άλλα κράτη ήταν πολύ πιο επιτυχημένα σε όλη την πορεία και τη διεκδίκηση της ζωής τους.

Στη δική μας περίπτωση, μια τέτοια συγκεντρωμένη ενέργεια θα ήταν πιο απαραίτητη από ό,τι αλλού, καθώς λόγω της γεωγραφικής μας θέσης στην Ευρώπη βρισκόμαστε υπό ένα πολύ πιο τραγικό βάρος. Δεχόμαστε την πίεση ενός περιβάλλοντος το οποίο – αν και από μόνο του ήταν αδύναμο – ισχυροποιήθηκε επειδή εμείς, όπως ακριβώς κάναμε με όλα τα κράτη της Ανατολής, κατά κάποιον τρόπο το γεννήσαμε ή τουλάχιστον το οργανώσαμε· προκαλέσαμε δηλαδή οι ίδιοι αυτή την πίεση, η οποία στη συνέχεια βάρυνε εμάς τους ίδιους.

Πόσο παράλογος ήταν, επομένως, ο πολεμικός στόχος του 1915, η πρόθεση δηλαδή, σε περίπτωση νικηφόρας έκβασης του πολέμου, να ευεργετηθεί μια σειρά από κράτη της Ανατολής με γερμανικές δυναστείες! Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι αυτοί οι λεγόμενοι Γερμανοί ηγεμόνες θα ξεχνούσαν σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα το γερμανικό τους έθνος, ακριβώς όπως τόσοι άλλοι: θα γίνονταν Λιθουανοί, Εσθονοί, Πολωνοί. Το έχουμε ζήσει τόσες φορές, Γερμανοί ηγεμόνες να πηγαίνουν κάπου και, τη στιγμή που πατούν το πόδι τους στη νέα τους γη, να διακηρύσσουν ήδη ότι νιώθουν πλέον παντρεμένοι με αυτή τη νέα γη και δεμένοι με τον νέο λαό. Το αποτέλεσμα; Τα κράτη της Βαλτικής, τα οποία με βάση αυτά που διαθέτουν σήμερα δεν είναι απολύτως τίποτα, θα είχαν γίνει κάτι σημαντικό υπό γερμανική ηγεσία και με την εισροή εκείνου του αίματος που, όπως δείχνει η εμπειρία, φέρνει πάντα μαζί της μια τέτοια γερμανική ηγεσία τα πρώτα 100 χρόνια. Αυτό θα είχε οργανώσει κράτη και θα είχε δημιουργήσει γύρω μας μια ***ολόκληρη ζώνη από... νέες Ελβετίες***. Το ***ένστικτο της αυτοσυντήρησης*** αποδεικνύεται σε σύντομο χρονικό διάστημα ***ισχυρότερο από τη μνήμη*** της ανώτερης αποστολής, ***της ανώτερης κοινότητας***. Καθώς στη ζωή των εθνών υπάρχουν μόνο φυσικά, ψυχρά συμφέροντα, δεν μπορείς να βασίζεσαι ούτε στην ευγνωμοσύνη ούτε στους συγγενικούς δεσμούς. Οι συγγενικοί δεσμοί δεν εμπόδισαν την Πρωσία και την Αυστρία, τη Γερμανία και την Αγγλία, από το να διεξάγουν πολέμους μεταξύ τους.

Εμείς στην Ευρώπη έχουμε να ξεπεράσουμε πολύ πιο σοβαρά εμπόδια από όσα είχε να αντιμετωπίσει, για παράδειγμα, η Αγγλία, η οποία χρειαζόταν μόνο τη θαλάσσια κυριαρχία της και στη συνέχεια να καταλάβει μεγάλους ζωτικούς χώρους με σχετικά μικρό τίμημα σε αίμα.

Παρ' όλα αυτά: Είχαμε ήδη κάποτε την ***Ευρώπη*** στα χέρια μας. Και ***τη χάσαμε μόνο και μόνο επειδή μας έλειπε εκείνη η αποφασιστικότητα της ηγεσίας***, η οποία ήταν απαραίτητη ώστε – σε βάθος χρόνου – όχι μόνο να διατηρήσουμε τη θέση μας, αλλά και να την επεκτείνουμε. Από τους ηγέτες του έθνους που προήλθαν από την κληρονομική μοναρχία, τα ελάχιστα λαμπρά ονόματα μπόρεσαν απλώς να διορθώσουν όσα είχαν κάνει λάθος οι αναρίθμητοι άλλοι. Και αυτή η διόρθωση, στη διάρκεια αιώνων, συχνά πετύχαινε μόνο ένα κλάσμα από όσα εξάλειψε η ανικανότητα μέσα σε έναν και μόνο αιώνα. Αυτό που πετύχαμε τα τελευταία 100 με 150 χρόνια ήταν απλώς ένα κλάσμα από εκείνο που υπήρχε κάποτε και καταστράφηκε από την ανικανότητα αυτών των ηγεσιών.

Οι μοναρχίες είναι, το πολύ, κατάλληλες για να διατηρούν όσα έχουν ήδη κατακτηθεί. ***Οι παγκόσμιες αυτοκρατορίες γεννιούνται μόνο από επαναστατικές δυνάμεις***. Η φοβική νοοτροπία, που συναντά κανείς πάντα

στις γερασμένες μοναρχίες, αρκεί στην καλύτερη περίπτωση για να συντηρήσει κάπως ένα αδύναμο οικοδόμημα, όχι όμως για να διορθώσει μια ανεπαρκή θέση στον κόσμο, να επεκτείνει μια αυτοκρατορία και να κατακτήσει και να εξασφαλίσει μια νέα θέση.

Το μόνο πλεονέκτημα που είχαν οι ***μοναρχίες*** μας είναι ότι δημιούργησαν σταδιακά κρατικά οικοδομήματα, τα οποία δεν συμπίπτανε με τα σύνορα των τοπικών μας φυλών. ***Βοήθησαν*** έτσι ***στο να ξεπεραστούν οι φυλετικοί διαχωρισμοί***. Η κατάρρευσή τους δημιούργησε την προϋπόθεση για τη διαμόρφωση ενός ενιαίου γερμανικού λαού.

Σήμερα συντελείται ***η ίδρυση ενός νέου κράτους***, η ιδιαιτερότητα του οποίου έγκειται στο ότι δεν βλέπει ***το θεμέλιό του ούτε στον Χριστιανισμό ούτε στην ιδέα του κράτους, αλλά θεωρεί σαν πρωτεύον στοιχείο τη συμπαγή λαϊκή κοινότητα***.

Η ενοποίηση της Ευρώπης σε ένα Ράιχ των γερμανικών φυλών του Γερμανικού Έθνους

Είναι, επομένως, καθοριστικής σημασίας το "***Γερμανικό Ράιχ*** του Γερμανικού Έθνους" να υλοποιήσει τώρα αυτή την πιο στέρεη ιδέα του μέλλοντος, αμείλικτα απέναντι σε όλους τους αντιπάλους, απέναντι σε κάθε θρησκευτικό κατακερματισμό, απέναντι σε κάθε κομματικό κατακερματισμό κ.λπ. Διότι ήταν επίσης τραγικό το γεγονός ότι, την εποχή που ίσως θα μπορούσαμε ακόμη να αναπληρώσουμε αρκετά πράγματα, πέρα από τη γενικότερη ανεπαρκή κρατική μας ηγεσία – που οφειλόταν στη λανθασμένη οργάνωση –, ήμασταν επιπλέον καθηλωμένοι από τα ***κόμματα***, τα οποία ετοιμάζονταν ***να κληρονομήσουν*** ταυτόχρονα ***τον ρόλο των θρησκευτικών δογμάτων και των δυναστειών***.

Σήμερα υλοποιούμε όλα όσα συγκεντρώθηκαν 2.000 χρόνια πριν από εμάς σε θεμέλια, σκέψεις, ιδέες και, εν μέρει, ήδη και σε εξουσία. Όλα όσα συνέβησαν στο μεσοδιάστημα αποτελούν τη γερμανική ιστορία, για την οποία έχουμε λόγους να είμαστε περήφανοι. Επομένως, δεν πρέπει να χρονολογούμε ένα νέο Ράιχ από το 1933, όπως ακριβώς ήταν τρέλα να χρονολογούμε ένα παλαιότερο Ράιχ γύρω στο 1871 ή να βλέπουμε τη γερμανική ιστορία μέσα από την πρωσική-χοεντσόλερν ή την αψβουργική-αυστριακή οπτική γωνία. ***Στη δική μας Βαλχάλα*** μπορεί να βρει θέση κάθε γερμανός ξεχωριστά, που συνέβαλε στο παρελθόν μας για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις πάνω στις οποίες στεκόμαστε εμείς σήμερα. Αν δούμε τη γερμανική μας ιστορία τόσο σφαιρικά και μεγαλειωδώς, από το πιο βαθύ μας παρελθόν μέχρι σήμερα, είμαστε ο πλουσιότερος λαός στην Ευρώπη. Και αν τότε, με τη μέγιστη ανεκτικότητα, κάνουμε παρέλαση ***με όλους τους μεγάλους Γερμανούς ήρωές μας***, όλους τους μεγάλους ηγέτες του παρελθόντος, όλους τους μεγάλους Τεύτονες και Γερμανούς Κάιζερ – χωρίς καμία εξαίρεση, όποιοι κι αν ήταν –, τότε η Αγγλία ωχριά μπροστά μας.

Το αποτέλεσμα της σημερινής μας κατάστασης είναι τραγικό. ***Ο γερμανισμός*** γύρω από εμάς ***δεν αυξάνεται πια***, αλλά ήδη μειώνεται σε αριθμούς. Όμως, ούτε η αύξηση του γερμανισμού μέσα στα σύνορα του Ράιχ μπορεί να κρατήσει για πάντα. ***Το κρίσιμο σημείο*** βρίσκεται στον τομέα της ***διατροφής***, όπου δεν μπορούμε να βρούμε λύση ούτε με μεγαλοφυή σχέδια, ούτε με βάναυση, αδίστακτη ενέργεια ή επιστρατεύοντας όλη την εθνική δύναμη του λαού μας. Αυτή τη στιγμή χρειαζόμαστε 23 εκατομμύρια τόνους σιτηρών τον χρόνο, τα οποία ουσιαστικά παράγουμε μόνοι μας. Μια κακή σο-

δειά της τάξης του 10% κάνει τη διατροφή του λαού μας αβέβαιη έστω και για τη διάρκεια ενός μήνα. Το ίδιο ισχύει για το κρέας, το λίπος κλπ. Δεν είναι δυνατόν, μακροπρόθεσμα, να μπορέσουμε να θρέψουμε το έθνος μας σε μια έκταση 470.000 ή 570.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Αν η Γερμανία είναι ακόμα και σήμερα ενεργή σαν λαός, αυτό συμβαίνει επειδή διακατέχεται από μια απέραντη ***πίστη*** ότι κάποτε τα πράγματα θα αλλάξουν. Διαφορετικά, η εθνική μας δραστηριότητα θα κατέρρεε, ακριβώς όπως συνέβη στην Αυστρία λόγω της επίγνωσης ότι η πολιτική κατάσταση είναι μάταιη και απελπιστική. Αλίμονό μας τότε! Γιατί τότε δεν θα εκδίδεται πλέον αυτή η ακάλυπτη επιταγή, την οποία αντιπροσωπεύει σήμερα κάθε παιδί στη Γερμανία. Πάνω απ' όλα, ζούμε τώρα σε μια σπουδαία εποχή που κινητοποιεί τους ανθρώπους, ξυπνά την εμπιστοσύνη τους και ενισχύει τη σιγουριά τους. Αυτό δεν μπορεί να διατηρηθεί για πάντα, αν μια μέρα δεν εκπληρωθούν αυτές οι ελπίδες: ***Η έλλειψη χώρου που αντιμετωπίζουμε, επομένως, θα έχει σαν συνέπεια τον θάνατο του λαού μας***.

Το μόνο πλεονέκτημα που έχουμε απέναντι στους εχθρούς που μας περιβάλλουν, δηλαδή ο μεγαλύτερος συμπαγής πληθυσμός μας, δεν πρέπει να μειωθεί, καθώς οι πληθυσμοί γύρω μας μπορούν να αυξηθούν λόγω των μεγάλων ζωτικών τους χώρων, και η Γαλλία κινητοποιεί σταδιακά τη Μαύρη Ήπειρο, η οποία δίνει επίσης στρατιώτες. Πέρα από όλες τις καθημερινές επιμέρους επιτυχίες, στις οποίες θα ήθελε κανείς να επαναπαυθεί, δεν πρέπει επομένως να ξεχνάμε την απολύτως απελπιστική ***γενική γραμμή***, η οποία ***απαιτεί τη λύση του προβλήματος του ζωτικού χώρου***.

Αν αναλογιστώ μια λύση του προβλήματος, τότε πρώτα απ' όλα ισχύει το εξής: Ό,τι κι αν κάνουμε, τα πάντα πρέπει να διαπνέονται από τη συνειδητοποίηση ότι από αυτό το συνονθύλευμα γερμανικών φυλών, πρώην γερμανικών κρατιδίων κλπ., θρησκευτικών δογμάτων και πρώην μελών κομμάτων, πρέπει να διαμορφώσουμε μια κοινότητα, ορατή ήδη και εξωτερικά. Επομένως: απόλυτη εχθρότητα απέναντι σε κάθε εκδήλωση ενός παρελθόντος που δεν θέλει να αποδεχθεί αυτό το κοινό έθνος, που δεν υποτάσσεται ολοκληρωτικά. Προτιμώ να επωμιστώ κάθε τρέχουσα δυσκολία, προκειμένου ***να κληροδοτήσω στις επόμενες γενιές έναν ισχυρό λαό, που έχει μάθει να ζει, αλλά και να σκέφτεται ενιαία***, και συνεπώς ένα ισχυρό Ράιχ.

Μόνο αυτή η ενοποίηση του γερμανικού έθνους μάς δίνει το ηθικό δικαίωμα να παρουσιαστούμε ενώπιον του κόσμου προβάλλοντας ***ζωτικές αξιώσεις***. Η πραγματικότητα είναι ότι ***το τελικό δίκαιο βρίσκεται πάντα στην ισχύ***. Και η ισχύς στη ζωή των εθνών βρίσκεται στη συνοχή των λαών.

Ηγεσία του Κράτους και Καθοδήγηση του Λαού

Σήμερα ***το γερμανικό έθνος*** απέκτησε επιτέλους αυτό που του έλειπε για αιώνες, δηλαδή μια οργάνωση της ***ηγεσίας του λαού***.

Πρέπει να κάνουμε μια αυστηρή ***διάκριση*** ανάμεσα στην ***Καθοδήγηση του Λαού*** (Volks-Führung) και τη ***Διακυβέρνηση του Κράτους*** (Staats-Leitung). Ήδη από το γεγονός ότι μιλάμε για κρατικές υποθέσεις, αλλά όχι για λαϊκές υποθέσεις, κάνουμε μια διάκριση ανάμεσα στο Κράτος σαν έναν τυπικό οργανισμό και στον Λαό αυτόν καθαυτόν σαν την ουσία που τον στηρίζει.

Το Κράτος του ***παρελθόντος*** δεν διέθετε καθοδήγηση του λαού. Αυτή ανήκε – από ηθική, πνευματική και, σε τελική ανάλυση, πολιτική άποψη, απολύτως μέσα στο πνεύμα της διαμόρφωσης του παλιού γερμανικού "Κράτους-και-μόνο-Κράτους" – πρωτίστως στην Εκκλησία. Ο Χριστιανισμός, η

Ρωμαϊκή [Καθολική] ***Εκκλησία***, ούτε επέτρεψε ούτε ανέχτηκε ποτέ να της αφαιρεθεί με οποιονδήποτε τρόπο ***η καθοδήγηση του λαού***. Έλεγε πάντα: "Το κράτος λαμβάνει από εμάς, σαν φέουδο, την άδεια να μπορεί να ασκεί τις κρατικές υποθέσεις, μέσω των οποίων διασφαλίζουμε και εμείς πρωτίστως την επιρροή μας! Την καθοδήγηση του λαού την απαιτούμε εμείς, δηλαδή εμείς και μόνο είμαστε αρμόδιοι να καθοδηγούμε τον λαό ως τέτοιον – τον κάθε άνδρα και την κάθε γυναίκα ξεχωριστά. Τις σχέσεις μεταξύ των φύλων τις ρυθμίζουμε εμείς. Το παιδί το διαμορφώνουμε εμείς και όχι το κράτος".

Σταδιακά οι εκκλησίες έπαψαν να παίζουν αυτόν τον υποστηρικτικό ρόλο στο ζήτημα της καθοδήγησης του λαού, επειδή:

1. είχαν γίνει πλέον πάρα πολλές,
2. πολλά από τα ιδανικά τους είχαν ξεθωριάσει στην πορεία περισσότερων από 1.000 χρόνων και
3. είχαν αναδυθεί νέα ιδανικά και νέες γνώσεις:

Πάνω από μια ανθρωπιστική κοσμοθεωρία, υψώνεται σήμερα η συνειδητοποίηση ***της σημασίας του αίματος και της φυλής***, και καμία διδασκαλία δεν μπορεί πλέον να το εξαφανίσει αυτό από τον κόσμο. Πρόκειται για μια ***ιδέα που νικά***, η οποία σήμερα σαρώνει σαν κύμα ολόκληρη τη γη (ο μπολσεβικισμός της Ρωσίας, ο εμφύλιος πόλεμος της Ισπανίας).

Στον βαθμό που ***οι εκκλησίες*** ασχολούνται με υπερκόσμια, υπερφυσικά και ***μεταφυσικά*** ζητήματα, τους δίνουμε απόλυτο ελεύθερο ***πεδίο δράσης***. Κανείς δεν γνωρίζει τίποτα με απόλυτη ακρίβεια γύρω από αυτά. Ωστόσο, είναι πάρα πολλοί εκείνοι [ανάμεσα στους ιερείς] που ισχυρίζονται ότι τα ξέρουν όλα με απόλυτη ακρίβεια, και εκεί ακριβώς έγκειται το ανησυχητικό. Στην αρχαιότητα, η ματιά των ανθρώπων τόσο προς το παρελθόν όσο και προς τον γύρω κόσμο ήταν περιορισμένη· τότε μπορούσε κανείς κάλλιστα να πιστεύει ότι σε έναν συγκεκριμένο λαό, η αντίληψη για τον Θεό που κηρυσσόταν ή λατρευόταν εκεί ήταν η σωστή, και μάλιστα η μόνη σωστή. Όμως σήμερα, η ματιά μας έχει διευρυνθεί απέραντα, τόσο σε βάθος χρόνου ιστορικά όσο και σε εύρος. Γνωρίζουμε πλέον ότι υπάρχουν πάρα πολλές αντιλήψεις για τον Θεό, ότι σε κάθε τέτοια αντίληψη δραστηριοποιούνται ιερείς, και ότι οι ιερείς παντού ισχυρίζονται πως εκείνοι και μόνο είναι αυτοί που ξέρουν ακριβώς την αλήθεια, και ότι μόνο όσα ξέρουν εκείνοι είναι το σωστό. Σε μια τέτοια εποχή, αρχίζει να ξεθωριάζει η επίδραση όχι της ιδέας του Θεού γενικά, αλλά συγκεκριμένων, αυστηρά διατυπωμένων δογμάτων. Σήμερα, επομένως, οφείλουμε να πούμε: Σας δίνουμε απόλυτη ελευθερία στη διδασκαλία σας ή στην αντίληψή σας για τον Θεό. Διότι γνωρίζουμε πολύ καλά το εξής: ούτε εμείς ξέρουμε τίποτα γι' αυτό το θέμα.

Ένα πράγμα όμως πρέπει να αποφασιστεί με απόλυτη σαφήνεια: ***Οι εκκλησίες ας εξουσιάζουν τον γερμανικό λαό στη μεταθανάτια ζωή, αλλά τον γερμανικό λαό σε τούτον εδώ τον κόσμο τον εξουσιάζει το γερμανικό έθνος*** μέσω των Ηγετών του. Μόνο με έναν τόσο ξεκάθαρο και διακριτό διαχωρισμό είναι δυνατή μια υποφερτή συμβίωση σε μια εποχή ριζικών αλλαγών.

Πίστη στον Θεό

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές είμαστε στο βαθύτερο είναι μας πιστοί στον Θεό (gottesgläubig). Μια ενιαία ***αντίληψη για τον Θεό*** δεν υπήρξε ποτέ στην πορεία πολλών χιλιάδων ετών. Είναι όμως η ***πιο μεγαλοφυής και υψηλή διαίσθηση του ανθρώπου***, αυτή που τον ξεχωρίζει περισσότερο από το ζώο: το να μην βλέπει απλώς την εξωτερική εμφάνιση των πραγμάτων, αλλά να

θέτει πάντα το ερώτημα του “γιατί”, του “για ποιο λόγο”, του “μέσω τίνος” κλπ. Και ολόκληρος αυτός ο κόσμος, που μας είναι τόσο ξεκάθαρος ως προς την εξωτερική του εμφάνιση, μας είναι εξίσου ασαφής ως προς τον προορισμό του. Και εδώ η ανθρωπότητα υποκλίθηκε με ταπεινότητα μπροστά στην πεποίθηση ότι βρίσκεται αντιμέτωπη με μια απέραντη Δύναμη, μια ***Παντοδυναμία***, που είναι τόσο πρωτόγνωρη και βαθιά, που εμείς οι άνθρωποι αδυνατούμε να τη συλλάβουμε. Αυτό είναι καλό! Διότι μπορεί να δώσει παρηγοριά στον άνθρωπο σε δύσκολες στιγμές και αποτρέπει εκείνη την επιπολαιότητα και την έπαρση που παρασύρει τον ***άνθρωπο*** στην υπόθεση ότι εκείνος – ***ένας μικροσκοπικός βάκιλος πάνω σε αυτή τη γη, σε αυτό το σύμπαν*** – κυβερνά τον κόσμο και καθορίζει ***τους νόμους της φύσης***, τους οποίους στην καλύτερη περίπτωση μπορεί απλώς να μελετήσει. Επομένως, θέλουμε ***ο λαός μας*** να παραμείνει ***ταπεινός*** και ***να πιστεύει πραγματικά σε έναν Θεό***. Αυτό αποτελεί ένα απέραντα ευρύ πεδίο δράσης για τις εκκλησίες. Οφείλουν, λοιπόν, να δείχνουν ανεκτικότητα και μεταξύ τους. ***Ο λαός μας*** δεν πλάστηκε από τον Θεό για να κομματιάζεται από ιερείς. Για τον λόγο αυτό ***είναι απαραίτητο να διασφαλιστεί η ενότητά του μέσω ενός συστήματος καθοδήγησης***. Αυτό είναι το καθήκον του NSDAP. Αυτό πρέπει να αποτελέσει το Τάγμα εκείνο που, ξεπερνώντας εποχές και ανθρώπους, θα εγγυάται τη σταθερότητα της διαμόρφωσης της γερμανικής βούλησης και, συνεπώς, της πολιτικής ηγεσίας. Πρέπει να κατέχει συνειδητά τον ζωντανό δεσμό με τον λαό, δηλαδή με τα εκατομμύρια των ανδρών, των γυναικών αλλά και των παιδιών, σαν το μελλοντικό έθνος. Η υπέρτατη αρχή αυτής της καθοδήγησης του λαού (Volksführung) είναι η εξής: ο λαός στο σύνολό του δεν είναι ικανός να έχει σφαιρική εικόνα για το σύνολο των προβλημάτων της ζωής του. Πώς μπορεί ένας άνθρωπος, που βρίσκεται σε μια οποιαδήποτε μικρή επαρχία, να έχει σφαιρική εικόνα για ζητήματα ζωής που εκτείνονται σε ηπείρους και αφορούν το είναι ή το μη είναι ενός έθνους σε 20 ή 30 χρόνια; Μα ούτε και ο λαός ισχυρίζεται ότι μπορεί να το κάνει αυτό. Εξάλλου, κανένας που δεν ξέρει να οδηγεί αυτοκίνητο δεν προσβάλλεται επειδή το οδηγεί κάποιος άλλος και όχι ο ίδιος.

Είναι απολύτως ξεκάθαρο ότι ***η καθοδήγηση ενός λαού***, δηλαδή η συνολική διαμόρφωση της ζωής του, αποτελεί ένα καθήκον που σημαίνει πολλά περισσότερα από την τέχνη ενός ράφτη. Επομένως, πρέπει να συγκροτηθεί μια ηγεσία η οποία θα επιλέγει πρωτίστως εκείνα τα στοιχεία μέσα από έναν λαό που πιστεύουν ότι διαθέτουν μια συγκεκριμένη ικανότητα προς αυτή την κατεύθυνση. Και από αυτά τα στοιχεία θα χτίσει στη συνέχεια έναν θεσμό, ο οποίος θα εντάσσει αυτά τα στοιχεία όλο και περισσότερο σε μια σταθερή οργάνωση, όχι μόνο ως προς τη μορφή, αλλά και ως προς την πνευματική της επίδραση.

Η επιλογή της ηγεσίας και η απόλυτη εξουσία του ηγέτη

Η δική μας δημοκρατία οικοδομείται πάνω στη σκέψη ότι:

1. σε κάθε θέση, την ευθύνη πρέπει να την αναλαμβάνει ***όχι κάποιος που εκλέγεται από τα κάτω, αλλά κάποιος που επιλέγεται από τα πάνω***, μέχρι και την τελευταία βαθμίδα·

2. ο άνθρωπος αυτός ***έχει απόλυτη εξουσία προς τα κάτω και απόλυτη ευθύνη προς τα πάνω***, σε αντίθεση με τις άλλες δημοκρατίες, οι οποίες επιλέγουν τον καθένα από τα κάτω, τον κάνουν να λογοδοτεί προς τα κάτω και τον περιβάλλουν με εξουσία προς τα πάνω – κάτι που αποτελεί μια εντελώς παράλογη διαστρέβλωση κάθε ανθρώπινης οργάνωσης.

Το NSDAP είναι η μεγαλύτερη οργάνωση που έχει δει ποτέ ο κόσμος, περιλαμβάνει ***συνολικά 25 εκατομμύρια ανθρώπους και έχει 3 εκατομμύρια στελέχη***. Είναι απολύτως ξεκάθαρο ότι μια οργάνωση που μετρά 18 χρόνια από την ίδρυσή της, δεν μπορεί να είναι αυτό που θα γινόταν σε 100 χρόνια. Το αποφασιστικό όμως είναι ότι της δίνουμε σαν εφόδιο τον νόμο με τον οποίο ξεκίνησε και ο οποίος πρέπει να της απομείνει. Ένα πράγμα είναι απολύτως βέβαιο: κάθε κίνημα διαθέτει μια κινητήρια δύναμη που παραμένει η ίδια. Αν γεννήθηκε με αυτή την κινητήρια δύναμη, θα την κρατήσει για πάντα, και μόνο μετά από 1.000 ή 2.000 χρόνια, σύμφωνα με τον νόμο της γήρανσης, θα εξασθενήσει και αυτή και, Θεού θέλοντος, θα αντικατασταθεί από κάτι καλύτερο. Επομένως, έχουμε εδώ την αρχή ***της απόλυτης υπακοής*** και της απόλυτης εξουσίας. Όπως ακριβώς ο στρατός – το όπλο – δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς αυτόν τον νόμο της ***απόλυτης εξουσίας του κάθε ανωτέρου*** προς τα κάτω και της απόλυτης ευθύνης του προς τα πάνω, το ίδιο ισχύει και για την ***πολιτική ηγεσία*** αυτού του όπλου. Διότι, σε τελική ανάλυση, ό,τι δημιουργούν τα όπλα τυγχάνει πολιτικής διαχείρισης, και ό,τι θέλει η πολιτική διαχείριση οφείλουν να το εκτελέσουν τα όπλα. Αλλά και οι παλαιότερες καθοδηγήσεις των λαών, οι εκκλησίες, γνώριζαν μόνο αυτόν τον έναν νόμο ζωής: ***τυφλή υπακοή και απόλυτη εξουσία.***

Αυτός ο νόμος ζωής είναι σωστός, διότι όταν επιλέγονται οι καλύτεροι για την ηγεσία, οι υφιστάμενοι θα σφάλλουν συχνότερα και ευκολότερα από τους ηγέτες. Και επειδή ολόκληρη η ζωή είναι μια συνεχής συλλογή λαθών, όλες οι ιστορικές επιτυχίες δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας μικρότερος αριθμός λαθών σε σύγκριση με τους άλλους.

Αν υπάρχει έστω και ένα μέρος όπου το ***ταλέντο*** μπορεί να βρει τον ρόλο που του αξίζει, αυτό συμβαίνει μόνο σε ένα τέτοιο ***αυταρχικό καθεστώς***. Διότι εκεί, ο καθένας γνωρίζει ότι αν αναδείξει έναν ταλαντούχο άνθρωπο, δεν κινδυνεύει να ανατραπεί ο ίδιος από τη θέση του μέσω της ψηφοφορίας μιας πλειοψηφίας. Αντίθετα, η δημοκρατία με τη συνήθη έννοια είναι ο θανάσιμος εχθρός κάθε ταλέντου, καθώς η πλειοψηφία είναι πάντα ατάλαντη και, επομένως, φοβάται πάντα το ταλέντο. Σε μια δημοκρατία, ο τοπικός αρχηγός (Ortsgruppenleiter) που αναδεικνύει ένα ταλέντο, διατρέχει τον κίνδυνο αυτό το ταλέντο να κινητοποιήσει την τοπική οργάνωση και μια μέρα να συγκαλέσει τη λεγόμενη γενική συνέλευση των μελών, η οποία θα διώξει τον παλιό αρχηγό μέσω ψηφοφορίας. Με παρόμοιο τρόπο, εξάλλου, ***νικήσαμε κι εμείς τη δημοκρατία χρησιμοποιώντας την ίδια τη δημοκρατία.***

Όταν η ηγεσία και ο λαός είναι ενωμένοι σαν μια γροθιά, ένα λάθος δεν έχει καμία σημασία, διότι υπάρχει πάντα μόνο ένας δρόμος. Έτσι, ακόμα και το λάθος είναι χίλιες φορές καλύτερο από το να υπάρχουν δύο διαφορετικές απόψεις, σύμφωνα με τις οποίες ο καθένας θα μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, πράγμα που οδηγεί στην ασυδοσία των πάντων.

Πέρα από την καθαρά οργανωτική πλευρά της ***καθοδήγησης του λαού***, το σημαντικότερο είναι να διδαχθεί η τέχνη της σοφίας, ή η σοφία της τέχνης της καθοδήγησης του λαού. Να εκπαιδευτούν [τα στελέχη] σε εκείνη τη σοφία η οποία, βασιζόμενη σε εμπειρίες χιλιάδων ετών και λαμβάνοντας υπόψη όλες τις ανθρώπινες αδυναμίες, τις δυνάμεις, τα πάθη κλπ., ξέρει στο τέλος να επιτυγχάνει πάντα αυτό που πρέπει να επιτευχθεί για το συμφέρον της διατήρησης μιας εθνικής κοινότητας. Αυτές είναι αιώνιες αλήθειες, οι οποίες εξασφάλισαν τη σταθερότητα των μεγάλων κρατών.

Αν η παλιά Γερμανία κατέρρευσε επειδή δεν διέθετε την απαραίτητη ***φανατική, τυφλή θέληση, την ηρεμία, την ασφάλεια και την αυτοπεποίθηση***, η νέα Γερμανία θα νικήσει επειδή οι ηγέτες της έχουν υιοθετήσει αυτές τις αρετές. Διότι, όπως ακριβώς δεν μπορείς να μετατρέψεις ξαφνικά έναν πατριωτικό-αστικό σύλλογο σε μια μάχιμη μονάδα ηρώων, έτσι δεν μπορείς να μετατρέψεις ποτέ το NSDAP, που χτίστηκε πάνω στο θάρρος και τη δυναμικότητα, σε έναν αστικό σύλλογο. Και αυτό, εξάλλου, είναι το κύριο καθήκον αυτών των Σχολών-Ταγμάτων του NSDAP (NSDAP-Ordensschulen): να καθιερώσουν αργότερα σε μόνιμη βάση τις δοκιμασίες θάρρους, δηλαδή να κόψουν δεσμούς με εκείνη την άποψη που έλεγε ότι γενναίος οφείλει να είναι μόνο ο στρατιώτης. ***Όποιος είναι πολιτικός ηγέτης, είναι πάντα στρατιώτης***. Και όποιος δεν είναι γενναίος, δεν μπορεί να είναι ηγέτης. Πρέπει να είναι έτοιμος να θυσιαστεί ανά πάσα στιγμή. Τον παλιό καιρό, το θάρρος έπρεπε να είναι εξαρχής η προϋπόθεση για να βρει κανείς τον δρόμο προς το κόμμα. Και έτσι ήταν. Σήμερα όμως, πρέπει να τοποθετήσουμε τεχνητά εμπόδια, τεχνητά χαρακώματα, τα οποία πρέπει κάποιος να υπερπηδήσει. Διότι αν δεν είναι γενναίος, δεν μας κάνει.

Κι αν μου πει κανείς τώρα, ναι, αλλά έρχονται και άλλοι, οι «σκέτες ιδιοφυΐες»... Οι ***ιδιοφυΐες*** από μόνες τους είναι εντελώς άχρηστες στην πολιτική ζωή, αν δεν διαθέτουν ***χαρακτήρα***. Για έναν πολιτικό ηγέτη, ο χαρακτήρας είναι πιο σημαντικός από τη λεγόμενη μεγαλοφυΐα. Η ***γενναιότητα*** είναι πιο σημαντική από τη σοφία ή τη διορατικότητα. Το αποφασιστικό είναι να οικοδομήσουμε μια οργάνωση ανδρών οι οποίοι, με ***επιμονή, αντοχή***, αλλά και – αν είναι απαραίτητο – με ***αδίστακτο τρόπο***, θα προασπίζονται τα συμφέροντα του έθνους. Αυτό είναι το αποφασιστικό.

Στρατιωτικο-ποιημένο κράτος

Τότε μπορεί κανείς να μην βιάζεται και να λέει, θέλουμε να περιμένουμε ακόμα τόσα ή τόσα χρόνια. Διότι αυτό θα πραγματοποιηθεί, ακόμη κι αν το συγκεκριμένο άτομο δεν ζει πια. Αυτό είναι εγγεγραμμένο στον νόμο αυτού του κινήματος, αυτής της καθοδήγησης του λαού. Έτσι, στο μέλλον η πολιτική δεν θα καταστρέφει ό,τι κέρδισε το σπαθί. Τότε επιτέλους θα υπάρξει ένα πραγματικό όφελος από το αίμα που έχυσε ο λαός μας· διότι ο λαός μας έχυσε αρκετό αίμα, μόνο που η πολιτική ηγεσία δεν έμαθε ποτέ πώς να το αξιοποιεί. Τότε θα δημιουργηθεί αυτό το ***στρατιωτικοποιημένο κράτος*** (Waffenstaat) που οραματιζόμαστε εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές. Ένα κράτος-στρατόπεδο, επειδή ο καθένας όχι μόνο θα φέρει το όπλο από τα νιάτα του μέχρι τα βαθιά του γεράματα, αλλά θα είναι και στο πνεύμα του οπλισμένος και έτοιμος, αν είναι απαραίτητο, να αναλάβει το όπλο.

Έχουμε ακόμη ένα ιδιαίτερο καθήκον: την ***εξάλειψη όλων εκείνων των αισθημάτων κατωτερότητας που υπήρχαν στον λαό μας*** και καλλιεργήθηκαν τεχνητά σε αυτόν, επειδή οι προηγούμενες κυβερνήσεις τα είχαν απόλυτη ανάγκη και τα χρησιμοποιούσαν. Είμαστε θανάσιμοι εχθροί της λεγόμενης μισής και ψεύτικης μετριοπάθειας, που λέει: “ας κρατήσουμε λίγο χαρακτήρα, δεν χρειάζεται να βγαίνουμε πάντα στο προσκήνιο, ας μην μιλάμε συνέχεια για τον εαυτό μας και ας μην προσπαθούμε να τους ξεπεράσουμε όλους, ας μείνουμε απλοί άνθρωποι, ας μην τραβάμε την προσοχή αρνητικά, για να μας αγαπούν περισσότερο και να μην μας κοιτάζουν οι άλλοι με μισό μάτι”. Αντίθετα: ***Εμείς θέλουμε να οδηγήσουμε τον λαό μας στην πρώτη***

γραμμή! Το αν μας αγαπούν μας είναι εντελώς αδιάφορο, αρκεί μόνο να μας σέβονται! Το αν μας μισούν μας είναι αδιάφορο, αρκεί μόνο να μας φοβούνται[468]!

Δεν πρέπει να πάρουμε τη θέση ότι η νέα γενιά θα τα καταφέρει καλύτερα κάποτε. Οφείλουμε να κάνουμε εμείς ήδη όλα όσα είναι απαραίτητα, και τότε αυτή η νεολαία θα εκπληρώσει και εκείνη κάποτε το καθήκον της, ακριβώς όπως της το δείξαμε εμείς.»

468. Ο Χίτλερ ξεκίνησε τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το 1939 με την πιο σύγχρονη Βέρμαχτ (Wehrmacht) του κόσμου για εκείνη την εποχή. Παρ' όλα αυτά, το εγχείρημά του ήταν ένα απόλυτο ρίσκο (Vabanque). Διότι, ακόμη και σαν βασικός κορμός για τις μετέπειτα εκστρατείες του, ιδιαίτερα εναντίον της ΕΣΣΔ, η Βέρμαχτ του 1939 ήταν πολύ μικρή. Αποτελούνταν από μόλις 815.000 άνδρες του στρατού ξηράς, 278.000 άνδρες της πολεμικής αεροπορίας (Luftwaffe) και 50.000 άνδρες του πολεμικού ναυτικού (Marine), καθώς και από 21.850 πυροβόλα όπλα κάθε είδους, 9.300 αντιαεροπορικά πυροβόλα (Flak), 3.834 μαχητικά και καταδιωκτικά αεροσκάφη, 3.230 άρματα μάχης, 54 πολεμικά πλοία επιφανείας και 57 υποβρύχια.

Μόνο η μάχη του Κουρσκ και του Ορέλ [επιχείρηση «Ζιταντέλ» (Ακρόπολη)], στην οποία ο Χίτλερ προσπάθησε για τελευταία φορά να εκβιάσει την πολεμική του τύχη στη Ρωσία κατά το διάστημα από τις 5 έως τις 13 Ιουλίου 1943, απαιτούσε την ανάπτυξη περίπου 900.000 καλά εκπαιδευμένων στρατιωτών, 2.700 αρμάτων μάχης (συμπεριλαμβανομένων 200 «Panther» και 90 «Tiger»), 2.000 αεροσκαφών και σχεδόν 10.000 πυροβόλων (συμπεριλαμβανομένων 800 πυροβόλων εφόδου) κ.λπ.

Σε αυτά προστέθηκε η δεκαπενταπλάσια υπεροχή της αμερικανικής, ρωσικής και βρετανικής εξοπλιστικής ικανότητας. Επιπλέον, η Γερμανία, η οποία δεν διέθετε δικά της καύσιμα και πρώτες ύλες, πολέμησε – από ειρωνεία της τύχης – ακριβώς εναντίον των καυσίμων και των πρώτων υλών των πλουτοκρατών αυτού του κόσμου. Τέτοιες διαφορές δεν μπορούσαν να αντισταθμιστούν – όπως είπε γεμάτος πικρία ο Στρατάρχης Ρόμελ στον Χίτλερ λίγο πριν τον θάνατό του – ούτε από τον γερμανικό ηρωισμό ούτε από το γερμανικό εφευρετικό πνεύμα.

Μυστική ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ της 30ης Μαΐου 1942
ενώπιον των «νέας γενιάς στρατιωτικών ηγετών»

«Ήταν ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος αποφευκτός για τη Γερμανία;»

.

Μπροστά στους νέους αξιωματικούς ολόκληρου του γερμανικού στρατού – 10.000 υπολοχαγούς – ο Αδόλφος Χίτλερ έβγαλε σήμερα στο Αθλητικό Μέλαθρο (Sportpalast) του Βερολίνου την ακόλουθη ομιλία, η οποία δεν πρόκειται να δημοσιευτεί. Μου την έδωσε η Γιοχάνα Βολφ (Johanna Wolf), η πιο παλιά γραμματέας του Χίτλερ, την οποία είχε πάρει από τον φίλο του, τον Ντίτριχ Έκαρτ, και τη φώναζε χαϊδευτικά «Λύκαινα». Ήταν μια διακριτικά κομψή, μικρομεσαία στο ανάστημα, γαλανομάτα ξανθιά, που ήταν αφοσιωμένη ολοκληρωτικά στη δουλειά της, απόλυτα πιστή και εχέμυθη, και όλοι μας την εκτιμούσαμε απεριόριστα σαν συνάδελφο. Όπως μου είπε η ίδια, ο Χίτλερ υπαγόρευσε την ομιλία μονορούφι, χωρίς σημειώσεις. Επομένως, αντικατοπτρίζει τις εντελώς προσωπικές του πεποιθήσεις.

«Νέοι μου σύντροφοι!

Ο πόλεμος είναι ο πατέρας των πάντων

Μια βαθύτατα σοβαρή κουβέντα ενός μεγάλου στρατιωτικού φιλοσόφου[469] λέει ότι ***ο αγώνας***, και κατ' επέκταση ***ο πόλεμος***, ***είναι ο πατέρας των πάντων***. Όποιος ρίξει μια ματιά στη φύση, έτσι όπως είναι πλασμένη, θα δει ότι αυτή η φράση επιβεβαιώνεται και ***ισχύει για όλα τα ζωντανά πλάσματα και για καθετί που συμβαίνει***, όχι μόνο ***πάνω σε αυτή τη γη***, αλλά μάλλον και πολύ πιο πέρα από αυτήν. Ολόκληρο το σύμπαν φαίνεται να κυβερνάται από αυτή και μόνο τη σκέψη: ότι γίνεται μια ***αιώνια επιλογή***, όπου στο τέλος ***ο ισχυρότερος κρατάει τη ζωή*** και το δικαίωμα να ζει, ενώ ο αδύναμος χάνεται. Κάποιος μπορεί να πει ότι γι' αυτόν τον λόγο η φύση είναι σκληρή και ανελέητη, κάποιος άλλος όμως θα καταλάβει ότι η φύση έτσι απλώς υπακούει σε έναν σιδερένιο νόμο της λογικής. Αυτός που πλήττεται από αυτόν τον νόμο, φυσικά και θα υποφέρει πάντα· όμως, όσα κι αν υποφέρει, όποια κι αν είναι η προσωπική του άποψη, δεν θα μπορέσει να εξαφανίσει αυτόν τον νόμο από τον κόσμο, έτσι όπως μας έχει δοθεί. Ο νόμος παραμένει σε ισχύ. Όποιος νομίζει ότι επειδή πονάει, ή εξαιτίας των συναισθημάτων και της στάσης του, μπορεί να επαναστατήσει ενάντια σε αυτόν τον νόμο, δεν εξαφανίζει τον νόμο, αλλά τον ίδιο του τον εαυτό.

Η ιστορία μάς αποδεικνύει ότι ***υπήρξαν λαοί που εξασθένησαν***. Δεν κατάφεραν να καταργήσουν τον νόμο, αλλά οι ίδιοι εξαφανίστηκαν ***χωρίς να***

---

469. Ο Χίτλερ παραθέτει τα λόγια του Έλληνα φιλοσόφου Ηράκλειτου του Εφέσιου (περίπου από το 540 έως το 480 π.Χ.).

αφήσουν ίχνη. Άλλοι λαοί πάλι παρέμειναν ισχυροί. Χρειάστηκε κι αυτοί να κάνουν τις θυσίες τους, αλλά στο τέλος, σαν σύνολο, κέρδισαν τη ζωή.

Είναι απαραίτητο αυτή η βασική αλήθεια να κυβερνά, πρώτα απ' όλα, εκείνον που είναι αναγκασμένος να εμφανιστεί μπροστά στο δικαστήριο του παντοδύναμου Δημιουργού αυτού του κόσμου, εκεί όπου κρίνεται η αξία ή η αδυναμία των ανθρώπων. Γιατί το ότι αυτός ο αγώνας δεν είναι εύκολος, είναι ξεκάθαρο σε εσάς, σύντροφοί μου, αφού στη συντριπτική σας πλειοψηφία τον έχετε ήδη ζήσει από πρώτο χέρι. Αυτόν τον αγώνα τον ξέρω κι εγώ. Τον έζησα για πάνω από 4 χρόνια. Και όπως εσείς δεν λυγίσατε μέχρι τώρα σε αυτόν τον αγώνα, έτσι δεν λύγισα ούτε εγώ τότε. Αντίθετα, ***το 1918***, όταν οι σημαίες υποστάλθηκαν, η πίστη μου θέριεψε. Και ***μαζί με την πίστη μου***, ξύπνησε και ***όλο μου το πείσμα ενάντια στην ιδέα του να συνθηκολογήσουμε*** μπροστά σε μια μοίρα που φαινόταν αναπόφευκτη. Σε αντίθεση με τους άλλους, ήμουν σίγουρος ότι η ιστορία του γερμανικού λαού δεν θα μπορούσε να τελειώσει έτσι, εκτός κι αν ο ίδιος ο γερμανικός λαός αποφάσιζε να παραιτηθεί από το μέλλον του. Έτσι, ξεκίνησα αμέσως τότε, με τα δικά μου μέσα και τις δικές μου δυνάμεις, έναν καινούργιο αγώνα. Αυτός ο αγώνας ήταν απόλυτα δεμένος με την πεποίθησή μου ότι, ακόμα και στο εσωτερικό του λαού μας, μόνο μέσα από τη μάχη θα μπορούσε τελικά να νικήσει ένα κίνημα ικανό να σηκώσει ξανά ψηλά τη Γερμανία απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο.

Μια παγκόσμια τάξη πραγμάτων που βασίζεται στην ισχύ και τη δύναμη. Η αντικατάσταση των λαών που εξασθενούν από ισχυρότερους λαούς.

Αυτός ο αγώνας που μας περιβάλλει παντού, που δεν αφήνει κανένα κενό και ορίζει ότι αν κάποιος πέσει, ένας άλλος παίρνει αμέσως τη θέση του· που δείχνει ξεκάθαρα ότι αν κάποιοι λαοί εξασθενήσουν, άλλοι λαοί θα τους αντικαταστήσουν· που δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, ακόμα κι αν αποτύγχανε ολόκληρη η ανθρωπότητα, δεν θα άφηνε τη γη να ερημώσει, αλλά άλλα όντα θα έπαιρναν τη θέση της – αυτός ο αγώνας οδηγεί τελικά σε ένα αδιάκοπο και ***αιώνιο ξεσκαρτάρισμα***, στην επιλογή ***των καλύτερων και των πιο σκληρών***. Γι' αυτόν τον λόγο, βλέπουμε σε αυτόν τον αγώνα ένα στοιχείο δημιουργίας για καθετί ζωντανό και για την ίδια τη ζωή γενικότερα. Το βλέπουμε αυτό στην πρωτόγονη φύση. Ξέρουμε ότι αν ο αγώνας των ζώων μεταξύ τους σταματούσε ξαφνικά, τότε τα ίδια τα ζώα θα καταστρέφονταν σταδιακά επειδή θα σταματούσε η φυσική επιλογή. Ξέρουμε ότι αυτός ο αγώνας εξαφανίζει πάντα μόνο τον αδύναμο, ενώ τον ισχυρό τον δυναμώνει ακόμα περισσότερο, τον κάνει ακόμα πιο σκληρό, και έτσι τα ίδια τα ζωντανά πλάσματα γίνονται ικανά, σε βάθος χρόνου, να εξελιχθούν προς τα εμπρός.

Αυτή είναι ***η παγκόσμια τάξη πραγμάτων: η τάξη της ισχύος και της δύναμης***. Δεν υπάρχει παγκόσμια τάξη της αδυναμίας και της υποταγής· για την υποταγή υπάρχει μόνο μοίρα. Και αυτή η μοίρα σημαίνει αφανισμό και θάνατο. Από τότε που υπάρχει κόσμος, αυτός ο νόμος κυριαρχεί. Από τότε που υπάρχει ο γερμανικός λαός, χρειάστηκε πάρα πολλές φορές να αναμετρηθεί με βάση αυτόν τον νόμο. Και όσο κι αν πέφτει βαρύ στον καθένα, είναι καλό να ξέρει ότι η μοίρα του δεν διαφέρει σε τίποτα από τη μοίρα που ολόκληρες γενιές πριν από αυτόν έπρεπε επίσης να γευτούν και να υποφέρουν. Ότι ο πόνος που τον βρίσκει, βρήκε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και τις προηγούμενες γενιές. Κάποιος μπορεί, θεωρητικά, να ξεφύγει από αυτή τη ζωή, αλλά με αυτόν τον τρόπο απλώς φορτώνει τον πόνο στους άλ-

λους. Όσο ασήκωτο κι αν είναι το βάρος που πέφτει στους ώμους ενός άνδρα σε μια συγκεκριμένη στιγμή, πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι αυτό το ίδιο βάρος το κουβάλησαν πριν από αυτόν αμέτρητες γενιές και εκατομμύρια άλλοι άνδρες. Και αν εκείνοι τότε δεν ήταν πρόθυμοι να σηκώσουν αυτό το βάρος, ο ίδιος σήμερα δεν θα ήταν καν σε θέση να ζει σαν εκπρόσωπος του λαού του και – όπως το απαιτεί η ανάγκη σήμερα – να πολεμάει.
Wir alle vollbringen nichts, was uns etwa einmalig oder ausnahmsweise aufgebürdet ist, sondern uns allen ist nur ein Schicksal zugedacht, das vor uns unzählige Generationen schon zu tragen hatten, und das – das ist mein tiefster Glaube – nach uns ebenso zahllose Generationen werden tragen müssen.

Κανένας μας δεν κάνει κάτι που του φορτώθηκε κατ' εξαίρεση ή για μία μόνο φορά. Αντίθετα, σε όλους μας έχει οριστεί μια ***μοίρα που πριν από εμάς έπρεπε να την κουβαλήσουν αμέτρητες γενιές, και την οποία*** – αυτή είναι η βαθύτατη πίστη μου – θα αναγκαστούν να κουβαλήσουν ***μετά από εμάς*** άλλες τόσες αμέτρητες γενιές.

Αμυντικοί πόλεμοι ενάντια στα κύματα λαών από την εσωτερική Ασία: η μοίρα της Γερμανίας.

Η Γερμανία είναι από τη φύση της σε ιδιαίτερα δυσμενή θέση λ***όγω της γεωγραφικής της τοποθεσίας***, και είναι αναγκασμένη, ***ίσως περισσότερο από άλλους λαούς, να παλεύει για την επιβίωσή της***. Σε δυσμενή θέση, επειδή σε γενικές γραμμές μάς λείπει η φυσική προστασία που προσφέρουν τα γεωγραφικά σύνορα, εκτός κι αν δημιουργήσουμε εμείς οι ίδιοι σταδιακά αυτή την προστασία. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι ο λαός μας, στην καρδιά της Ευρώπης, από την πρώτη στιγμή που απέκτησε ξεκάθαρη συνείδηση της ιστορικής του ύπαρξης, έπρεπε συνέχεια να παλεύει γι' αυτήν την ύπαρξη, να δίνει σκληρές και επώδυνες μάχες. Και όταν μια γενιά αποτύγχανε σε αυτόν τον αγώνα, η επόμενη ή οι μετέπειτα γενιές έπρεπε να πληρώσουν το τίμημα για να το διορθώσουν. Όταν μια γενιά παρέδιδε πρόωρα τα όπλα, έπρεπε μετά να εμφανιστούν πολλοί άλλοι πολεμιστές για να διορθώσουν όσα μια αδύναμη γενιά, σε μια στιγμή αδυναμίας, παρέλειψε ή έκανε λάθος.

Από τότε που ο λαός μας μπήκε στο προσκήνιο της ιστορίας, βλέπουμε πώς οι πρόγονοί μας, ***πιεσμένοι από την Ανατολή***, αναγκάστηκαν να διεισδύσουν σε έναν κόσμο της Δύσης που υπήρχε ήδη. Ίσως στους λαούς του αρχαίου κόσμου να φανήκαμε εμείς σαν οι επιτιθέμενοι, ενώ στην πραγματικότητα ήμασταν απλώς οι κυνηγημένοι. Γιατί ***πίσω μας βρίσκεται η πιο απέραντη ήπειρος της γης, έτοιμη με μια ανεξάντλητη πρώτη ύλη σε «ανθρώπινο δυναμικό»***, που στέλνει ***συνέχεια νέα κύματα λαών*** και πιέζει την πιο πολιτισμένη – επειδή αποτελείται από ανώτερους ανθρώπους – Δυτική Ευρώπη. Αυτή η ασταμάτητη ροή από την Ασία, που στην ιστορική μας εποχή έγινε αρχικά αισθητή με τις φυλές των Ούνων, αργότερα με τους Μογγόλους, και που τη ζούμε ξανά σήμερα μέσα από μια οργάνωση της εσω-ασιατικής ανθρωπότητας, αυτή η ασταμάτητη ροή μάς επιβάρυνε ιδιαίτερα. Απέναντι σε όλο αυτό βρισκόταν τότε ένας γερμανικός λαός, που έπρεπε ακόμα και ο ίδιος να γεννηθεί.

Η γερμανική εθνογένεση.

Σήμερα, ειδικά με όλα όσα ζούμε αυτή την εποχή, δεν μπορούμε να αποφύγουμε κάποιες διαπιστώσεις. Συγκεκριμένα, τη διαπίστωση ότι αν δεν είχαν δοθεί οι εσωτερικοί αγώνες του λαού μας – δηλαδή ***αν δεν είχε οργανωθεί από μόνο του το σώμα του γερμανικού έθνους*** – δεν θα είχαμε

καταφέρει ποτέ να προβάλουμε αντίσταση προς τα έξω. Ίσως σε αυτό το κομμάτι η ιστορική μας έρευνα να μην κατάλαβε σωστά το παρελθόν, ούτε καν η πιο πρόσφατη. Αυτό που η ιστορία έβλεπε σαν εσωτερικό εμφύλιο σπαραγμό, στην πραγματικότητα δεν ήταν συχνά τίποτα άλλο από την επιβολή της εσωτερικής τάξης μέσα σε αυτές τις φάρες, τις γενιές, τις φυλές και, αργότερα, στα επιμέρους κρατίδια και τις δυναστείες. Γιατί εδώ και 2.000 χρόνια, από τότε που ο λαός μας μπήκε στην παγκόσμια ιστορία, βλέπουμε αυτή τη ***διαδικασία της εθνογένεσης***. Και ήταν μια πολύ σκληρή διαδικασία, που πολλοί δεν μπορούσαν να την καταλάβουν, και οι άνθρωποι εκείνης της εποχής πίστευαν μερικές φορές ότι δεν θα κατάφερναν ποτέ να την ξεπεράσουν.

Αρμίνιος ο Χερούσκος

Όταν για πρώτη φορά ξεσηκώθηκε ένας Γερμανός, ο ***Αρμίνιος (Χέρμαν) των Χερούσκων***[470], είχε απέναντί του ένα συνονθύλευμα από φυλές. Προσπάθησε να φτιάξει μια ***μεγαλύτερη ενότητα*** από αυτές τις φυλές, όχι βέβαια με την ελεύθερη βούληση όλων, αλλά αντίθετα, ***χρησιμοποιώντας πολλές φορές πολύ σκληρό εξαναγκασμό***. Κι αυτό γιατί τα «δομικά στοιχεία» που είχε στη διάθεσή του για αυτόν τον πρώτο μεγάλο γερμανικό εθνικό κορμό είχαν και τη δική τους αυτόνομη ζωή. Είχαν πίσω τους μια δική τους παράδοση, είχαν τα δικά τους έθιμα. Στο γλωσσικό κομμάτι ήταν σίγουρα επίσης πολύ διαχωρισμένοι. Σήμερα τα ονομάζουμε αυτά διαλέκτους, αλλά τότε θα μπορούσε κανείς να μιλήσει σχεδόν για διαφορετικές γλώσσες. Κι όμως, ο Αρμίνιος ο Χερούσκος κατάλαβε ότι η πιθανότητα για μια μεγαλύτερη δύναμη και εκδήλωση ισχύος υπήρχε μόνο αν κατάφερνε να ***ενώσει με τη βία αυτές τις διαφορετικές φυλές***. Και αυτό έπρεπε, εν μέρει, να γίνει με εξαναγκασμό.

Ζήσαμε πλέον ιστορικά το γεγονός ότι, αφότου αυτή η διαδικασία ολοκληρώθηκε με επιτυχία, φανερώθηκε για πρώτη φορά μια γερμανική δύναμη. Όμως, τη στιγμή που ο δημιουργός αυτής της ενότητας έπεσε και οι επιμέρους φυλές επέστρεψαν ξανά στη λεγόμενη ανεξαρτησία τους, η μοίρα άρχισε και πάλι να τις ποδοπατά. ***Τριακόσια χρόνια αργότερα***, δεν είναι πια γνωστό ούτε καν το όνομα αυτών των ***φυλών***, και την εποχή της Μεγάλης Μετανάστευσης των Λαών έχουν ξεχαστεί εντελώς.

Έκτοτε, ήταν πια η μοίρα κάθε Γερμανού ηγέτη να πρέπει να προσπαθήσει – ενάντια στην αντίσταση μεμονωμένων ατόμων, ενάντια στην αντίσταση παραδοσιακών εθίμων, κληρονομικών αναμνήσεων κ.λπ. – να συγκροτήσει μια μεγαλύτερη ενότητα, προκειμένου να δώσει με αυτόν τον τρόπο μεγαλύτερη εξωτερική δύναμη στον εθνικό κορμό.

Κάρολος ο Μέγας

Πέρασαν 1.200 χρόνια από τη γέννηση του ανθρώπου που για πρώτη φορά, σε τεράστια κλίμακα και βασιζόμενος στα ιστορικά δεδομένα, ένωσε ***τις γερμανικές φυλές μέσα από αιματηρούς και σκληρούς εσωτερικούς αγώ-***

---

470. Ο ηγεμόνας των Χερούσκων Αρμίνιος, γιος του Σεγίμερου (17 π.Χ. έως 21 μ.Χ.), οργάνωσε την εξέγερση των γερμανικών φυλών ενάντια στη ρωμαϊκή κυριαρχία. Το φθινόπωρο του 9 μ.Χ., στην περιοχή του Τευτοβούργιου Δάσους, νίκησε τον Ρωμαίο διοικητή Κουϊνκτίλιο Βάρο μαζί με τις 3 λεγεώνες του και τα πολυάριθμα βοηθητικά στρατεύματα. Επίσης, απέκρουσε με επιτυχία τις εκστρατείες εκδίκησης που πραγματοποίησε από το 13 έως το 17 μ.Χ. ο Ρωμαίος στρατηγός και θετός γιος του Αυτοκράτορα, Γάιος Ιούλιος Καίσαρ Γερμανικός. Το 21 μ.Χ. δολοφονήθηκε από συγγενείς του που ήταν πολιτικοί του αντίπαλοι. Στα «Χρονικά» του (Annales), ο Ρωμαίος ιστορικός Κορνήλιος Τάκιτος (55 έως 120 μ.Χ.) τον απαθανάτισε σαν τον «Ελευθερωτή της Γερμανίας».

νες σε μια πανίσχυρη αυτοκρατορία: ο Κάρολος ο Μέγας[471]. Ακόμη και η πιο πρόσφατη ιστοριογραφία μας δεν έχει καταλάβει, εν μέρει, το νόημα αυτής της διαδικασίας. ***Έπρεπε να χρησιμοποιηθεί σκληρότητα, για να μπορέσει να δημιουργηθεί σκληρότητα***. Αυτό που τότε σήμαινε για κάποιους την απώλεια των πιο πολύτιμων παραδόσεων και εθίμων τους, σε γενικές γραμμές ήταν απλώς ***η διαμόρφωση ενός κρατικού σώματος***, το οποίο και μόνο ήταν ικανό να προβάλει αντίσταση ενάντια στον εχθρό που πίεζε και απειλούσε συνεχώς από την Ανατολή. Μόνο αυτός ο πρώτος μεγάλος γερμανικός κρατικός σχηματισμός μπόρεσε να φέρει στη ζωή την Όστμαρκ (Ανατολική Μαρκία) στον Νότο και έτσι να υψώσει ένα τείχος ενάντια στις διαρκείς εισβολές αυτών των ξένων φυλών.

Έτσι, από τότε έπρεπε να ζήσουμε την ίδια ακριβώς διαδικασία και στο εσωτερικό [της χώρας], όταν τελικά η παλιά αυτοκρατορία κατέρρευσε και κομματιάστηκε, διαλύθηκε μέσα σε έναν αγώνα όχι μόνο ανάμεσα σε δυναστείες, αλλά τελικά και ανάμεσα σε θρησκευτικά δόγματα.

Πρωσία

Εκεί εμφανίστηκε και πάλι ένα πολύ μικρό μόρφωμα, η ***Πρωσία***[472], η οποία ξεκίνησε μια νέα προσπάθεια συσπείρωσης. Μια ***συσπείρωση που έγινε με σκληρότητα***, μια συσπείρωση που δεν πραγματοποιήθηκε με ελεύθερη βούληση, αλλά έπρεπε να επιβληθεί με τη βία σε πολλούς. Μέσα από έναν επίπονο πόλεμο, είχε επιτευχθεί σταδιακά η ανάδειξη αυτού του πρωσικού κράτους σε ηγεμονική δύναμη ανάμεσα στα γερμανικά εδάφη, τις φυλές και τα κράτη.

Και από αυτήν [την Πρωσία] γεννήθηκε τελικά ***το Ράιχ που καταστράφηκε το έτος 1918***, επειδή τη θέση των επιμέρους γενεών, φυλών, δυναστειών και θρησκευτικών δογμάτων είχαν πάρει πλέον τα ***πολιτικά κόμματα***. Τώρα έπρεπε να ξεκινήσει πάλι ένας ***νέος πόλεμος συσπείρωσης***, ένας πόλεμος που έθεσε σαν ***στόχο*** του να εξαλείψει αυτά τα ***κόμματα***, προκειμένου – ***ξεπερνώντας αυτά*** και τις διάφορες κοσμοθεωρίες – να ενώσει το γερμανικό έθνος εκ νέου και με ακόμη μεγαλύτερη σκληρότητα, ώστε να το κάνει έτοιμο για την εκπλήρωση της αποστολής που του είχε ανατεθεί.

Άμυνα ενάντια στον Μπολσεβικισμό: Η Αποστολή του Χίτλερ

Σήμερα μπορούμε πλέον να το εκφράσουμε προφητικά: Αν το 1933 ***δεν είχε κερδηθεί*** αυτή η νίκη μιας κοσμοθέασης, ή αν ***δεν είχε επιτευχθεί*** τότε η ανασυγκρότηση του Ράιχ, η πλήρης ***διασφάλιση της ενότητας του Ράιχ*** και πάνω απ' όλα ***η ανύψωση των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων (Βέρμαχτ)***, τότε – είτε φέτος είτε σε κάποιο άλλο έτος – ένα εντελώς ανοχύρωτο, ανυπεράσπιστο γερμανικό έθνος θα είχε πέσει θύμα ενός γίγαντα, ο οποίος θα είχε κινηθεί και πάλι από την Ασία πάνω από την Ευρώπη.

Ένας νέος Τζένγκις Χαν θα είχε έρθει. Είναι φυσικά παιδιάστικο να υποθέτει κανείς ότι, αν η Γερμανία δεν είχε γίνει ισχυρή, αυτός ο γίγαντας στην Ανατολή δεν θα είχε χρησιμοποιήσει ποτέ τη δύναμή του, ειδικά από τη στιγμή που πίσω από αυτή τη δύναμη βρίσκεται ως κινητήριος μοχλός εκείνος ο διεθνής Ιουδαίος, ο οποίος πίστευε ότι τώρα είχε έρθει η ώρα να ιδρύσει τη δική του χιλιετή αυτοκρατορία με τη βοήθεια ενός άλλου κόσμου, ο οποίος είχε στερηθεί την εθνική του πνευματική ηγεσία (διάνοια). Έτσι βρισκόμαστε τώρα

---

471. Επεξήγηση στις Επιτραπέζιες Συνομιλίες αρ. 22, σελ. 100 και επόμενες

472. Για περισσότερες λεπτομέρειες: Σημειώσεις 447 και 448, σελίδα 463.

εν μέσω ενός αγώνα, ο οποίος είχε ήδη τον πρόδρομό του στις σκληρές εσωτερικές συγκρούσεις, κατά τις οποίες στο τέλος έπρεπε να απομείνει μία και μοναδική δύναμη για να συσπειρώσει ολόκληρο τον γερμανικό λαό.

Και τώρα βρισκόμαστε σε αυτόν τον εξωτερικό αγώνα, έχοντας και πάλι τον ίδιο ***ακριβώς στόχο***. Οφείλουμε πλέον να αναδείξουμε το Γερμανικό Ράιχ σε ηγετική δύναμη μέσα σε έναν συγκεκριμένο ζωτικό χώρο της Ευρώπης, ***αν δεν θέλουμε ο λαός μας – και μαζί του ολόκληρη η Ευρώπη – να εξαφανιστεί από προσώπου γης.***

Δεν είναι έτσι τα πράγματα, ότι δηλαδή τέτοιες θύελλες λαών μπορούν να ξεπερνιούνται ξανά και ξανά. Η κατάρρευση του αρχαίου κόσμου έφερε στη γη ένα χάος χιλίων ετών· η κατάρρευση της σημερινής Ευρώπης θα έφερνε ίσως ένα χάος 2.000 έως 3.000 ετών. ***Το τι θα έπαιρνε τη θέση αυτής της σημερινής Ευρώπης*** – για τη δική μας πατρίδα, τη δική μας και όλων σας, δεν θέλουμε καν να μιλήσουμε – ***το γνωρίζει όποιος έχει δει την Ανατολή***.

Λαός και Χώρος – Περιορισμός των Γεννήσεων

Έρχεται όμως να προστεθεί και ένα άλλο πρόβλημα, το οποίο καθορίζει αναγκαστικά τον αγώνα μας. ***Κάθε λαός εμφανίζεται σε αυτή τη γη με την εντολή να πολλαπλασιάζεται***, και κάθε λαός βρίσκει σε αυτή τη διαδικασία ένα όριο στον περιορισμό του ζωτικού του χώρου. Εδώ δημιουργείται τώρα η αιώνια σύγκρουση: αν θέλει κανείς να αφήσει έναν λαό να αναπτυχθεί – πράγμα που είναι το φυσιολογικό και το θελημένο από τη Θεία Πρόνοια – τότε πρέπει μαζί με αυτόν τον λαό να αυξάνεται και ο ***ζωτικός του χώρος***. Αν δεν θέλει κανείς να επεκτείνει τον ***ζωτικό χώρο***, τότε μια μέρα θα δημιουργηθεί αναπόφευκτα μια δυσαναλογία ανάμεσα στον αριθμό του λαού, που μεγαλώνει συνεχώς, και στον ζωτικό χώρο, που παραμένει ο ίδιος. Αυτή είναι η ***πρόθεση της φύσης***: με αυτόν τον τρόπο ***αναγκάζει*** τον άνθρωπο ***να αγωνίζεται***, ακριβώς όπως κάθε άλλο ον στον κόσμο. Είναι ***ο αγώνας για τη διατροφή***, ο αγώνας για τις βάσεις της ζωής, ***για τις πρώτες ύλες*** που ***προσφέρει η γη***, για τον ***ορυκτό πλούτο*** που βρίσκεται κάτω από αυτήν και για ***τους καρπούς*** που προσφέρει σε όποιον την καλλιεργεί.

Σε έναν λαό που θέλει τώρα να αποφύγει αυτόν τον αγώνα, απομένουν μόνο λίγοι άλλοι δρόμοι: είτε η μετανάστευση, για να περιορίσει έτσι τον αριθμό του, είτε ο αποδεκατισμός του από την πείνα. Έτσι, μια μέρα παίρνει τον τελευταίο δρόμο: δηλαδή αυτόν του τεχνητού αποδεκατισμού και του ***περιορισμού των γεννήσεων***. Ο τελευταίος δρόμος είναι ο πιο φρικτός. Κι αυτό γιατί κάθε [άλλος] δρόμος, ιδιαίτερα εκείνος του αποδεκατισμού λόγω της ανέχειας, οδηγεί τουλάχιστον σε κάποιου είδους επιλογή (ξεσκαρτάρισμα) αυτών που απομένουν πίσω, ενώ ο δρόμος του ***περιορισμού των γεννήσεων*** εξαλείφει τα όντα που δεν έχουν καν γεννηθεί, χωρίς να μπορεί κανείς να υποψιαστεί τι θα μπορούσε μια μέρα να είχε προσφέρει ένα τέτοιο ον στον λαό του.

Αν αναλογιστούμε τον δικό μας λαό, γνωρίζουμε ότι ο αριθμός των σπουδαιότερων ανδρών θα είχε μειωθεί ίσως κατά τα εννέα δέκατα, αν ο λαός μας είχε υιοθετήσει το σύστημα των δύο παιδιών από νωρίτερα. Το μεγαλύτερο μέρος των πιο σημαντικών μυαλών του λαού μας ήταν το τρίτο, το έκτο, το όγδοο, το δέκατο, το δωδέκατο ή το δέκατο τέταρτο παιδί. Δεν είναι

πάντα το πρωτότοκο παιδί το πιο σημαντικό, το αντίθετο μάλιστα. Επειδή όμως έτσι έχουν τα πράγματα, ***ένας λαός*** που εκ των προτέρων – χωρίς να γνωρίζει τι θα μπορούσε στην πραγματικότητα να γεννηθεί – ***σκοτώνει πρόωρα τη γέννηση***, είναι καταδικασμένος να φτωχύνει από μεγάλα μυαλά και σημαντικούς άνδρες.

Αν όμως εξετάσουμε τώρα τον εθνικό πλούτο ενός λαού στο σύνολό του, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ***ο μεγαλύτερος εθνικός πλούτος ενός λαού είναι το άθροισμα των πιο σημαντικών μυαλών του***. Γιατί ο πραγματικός εθνικός πλούτος είναι οι αμέτρητοι ***εφευρέτες και στοχαστές***, είναι ***οι ποιητές***, όπως επίσης και οι ***μεγάλοι πολιτικοί και οι στρατηλάτες***. Όλα τα άλλα, στο κάτω κάτω, μπορεί κανείς να τα αντικαταστήσει. Αν όμως από έναν λαό λείπει αυτή η ηγεσία, τότε ένας τέτοιος λαός είναι εντελώς ανυπεράσπιστος· τόσο ανυπεράσπιστος, όσο ένας λόχος που την πιο κρίσιμη ώρα δεν έχει διοικητή και, σαν ένα μάτσο κακομοίρηδες και φοβισμένοι άνθρωποι, δεν ξέρουν πια τι πρέπει να κάνουν.

Έτσι παθαίνουν τότε οι λαοί. Όταν ένα έθνος δεν επιθυμεί την επέκταση του χώρου του, αλλά θέλει να ακολουθήσει τον άλλον δρόμο, βαδίζει έτσι τον δρόμο προς την ίδια του την καταστροφή. Αυτό που χάνει σε ανθρώπους με αυτόν τον τρόπο δεν συγκρίνεται σε καμία περίπτωση – και αυτή είναι η μεγάλη δικαιοσύνη της φύσης – με αυτό που μπορεί να χάσει συνολικά σε έναν και μόνο πόλεμο. Από το έτος 1918 προχωρούσαμε συνεχώς σε ***περιορισμό των γεννήσεων***. Αυτό διακόπηκε από το έτος 1933. Αν ο λαός μας είχε παραμείνει κανονικά γόνιμος από το 1918 και δεν είχε ακολουθηθεί αυτός ο άλλος δρόμος, τότε η Γερμανία θα αριθμούσε σήμερα ***δώδεκα εκατομμύρια περισσότερους ανθρώπους***, οι οποίοι έτσι ***δεν γεννήθηκαν*** ποτέ. Μόνο σε σύγκριση με τα δεδομένα του 1932, ***η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση*** κατάφερε μέσα σε λίγα χρόνια να φέρει στον κόσμο λίγο ***πάνω από 2½ εκατομμύρια περισσότερους ανθρώπους***. Ο τωρινός πόλεμος δεν μας έχει κοστίσει ακόμη ούτε το 10% από αυτό που εισέρρευσε στο γερμανικό έθνος σαν επιπλέον ανθρώπινη ζωή χάρη σε αυτό το γεγονός. Αλλά και δεν έχει κοστίσει μέχρι στιγμής ούτε ένα κλάσμα από αυτό που χάσαμε επειδή προηγουμένως εφαρμόζαμε αυτόν τον περιορισμό των γεννήσεων.

Κανένας λαός δεν έχει καταστραφεί ποτέ [απλώς] μέσα στον αγώνα· όλοι οι λαοί καταστράφηκαν είτε από ήττες είτε από μια λεγόμενη διαρκή ειρήνη, η οποία κόστισε περισσότερα θύματα – μέσω του περιορισμού των γεννήσεων, της μετανάστευσης, της πείνας και της εξαθλίωσης – απ' όσα θα μπορούσε να προκαλέσει ποτέ οποιοσδήποτε αγώνας. Έχουμε ένα παράδειγμα για αυτό, το οποίο μπορεί να φωτίσει αυτό το γεγονός περισσότερο από οτιδήποτε άλλο: ***την Ινδία***. Σε αυτή τη χώρα, σε μερικά χρόνια, πέθαναν από λιμούς 10, 15 και 20 εκατομμύρια άνθρωποι – μάλιστα, σε ένα συγκεκριμένο έτος, λίγο πάνω από 24 εκατομμύρια άνθρωποι. Κανένας αγώνας για την ελευθερία δεν θα είχε ποτέ στην Ινδία τόσα θύματα!

Επομένως, αυτός ο δρόμος – δηλαδή της προσαρμογής του αριθμού των ανθρώπων και του λαού στην έκταση της γης – είναι ο πιο ολέθριος που υπάρχει.

Κατάκτηση του ζωτικού χώρου που αντιστοιχεί στον αριθμό του πληθυσμού.

Μπορεί να υπάρξει μόνο ένας άλλος δρόμος: ο δρόμος ***της προσαρμογής της έκτασης του κράτους στον αυξανόμενο αριθμό του λαού***. Αυτός ο δρόμος είναι δίκαιος, φυσικός και επομένως αυτονόητος. Η καλύτερη απόδει-

ξη για το ότι αυτός ο δρόμος είναι ο μοναδικός σωστός βρίσκεται στο γεγονός ότι όλοι οι λαοί που ακολούθησαν τον άλλον δρόμο καταστράφηκαν, και μόνο οι λαοί που ξέρουν να βαδίζουν αυτόν τον πιο σκληρό δρόμο παραμένουν στη ζωή.

Αν όμως κοιτάξουμε τώρα τον γερμανικό λαό, ιδιαίτερα κατά τους τελευταίους αιώνες, πρέπει δυστυχώς να διαπιστώσουμε ότι ακολουθήσαμε μόνο τον άλλον δρόμο. Η αδυναμία του Ράιχ, ο κατακερματισμός και η διάλυση σε επιμέρους κρατίδια, στα διάφορα δυναστικά συμφέροντα και στις αντιθέσεις και τα μεμονωμένα συμφέροντα που προέκυπταν από αυτά, στα θρησκευτικά δόγματα κ.λπ., μας εμπόδισαν να διεκδικήσουμε εγκαίρως το μερίδιό μας σε αυτόν τον κόσμο. Στους ένα με δύο αιώνες κατά τους οποίους η γη μπορούσε να μοιραστεί, ο λαός μας εν μέρει διεξήγαγε εσωτερικούς πολέμους και εν μέρει αλληλοσπαρασσόταν σε εντελώς άγονες συζητήσεις και αγώνες για κοσμοθεωρίες, θρησκευτικές αντιθέσεις κ.λπ. – και σε αυτό το διάστημα η ***Αγγλία*** δημιούργησε μια ***παγκόσμια αυτοκρατορία***. Σε αυτό το διάστημα και η ***Ρωσία*** ξεκίνησε την πορεία της μέχρι την ***Ανατολική Ασία***. Σε αυτό το διάστημα κατάφερε τελικά και η ***Γαλλία*** να οικοδομήσει μια ***παγκόσμια αυτοκρατορία***, και σε αυτό το διάστημα – εν μέρει με γερμανικό αίμα – γεννήθηκε η ***Αμερικανική Ένωση***. Όλα αυτά τα κράτη χαρακτηρίζονται από το γεγονός ότι ***ζήτημα είναι αν έχουν να θρέψουν 10 ανθρώπους ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο***, ή εν πάση περιπτώσει, χάρη στις αποικίες τους, είναι σε θέση να θρέψουν ακόμη και μια υπερπληθυσμένη μητρόπολη, την ώρα που ***στη Γερμανία ο πληθυσμός*** αυξανόταν σταδιακά στους ***140 ανθρώπους ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο***.

Νέοι μου σύντροφοι, πρέπει να έχετε υπόψη σας ότι μακροπρόθεσμα είναι ***αδύνατο*** να θραφούν ***140 ή και ακόμη περισσότεροι άνθρωποι ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο***. Έχουμε βγάλει από το γερμανικό έδαφος ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατό. Οι αποδόσεις των σοδειών μας είναι πολύ μεγαλύτερες από οτιδήποτε κατάφεραν να πετύχουν άλλοι λαοί. ***Από ένα κακό έδαφος κερδίζουμε*** περισσότερα από τα διπλάσια, μάλιστα εν μέρει ***τα τριπλάσια, σε σύγκριση*** με τις αποδόσεις που είναι σε θέση να θερίσει, για παράδειγμα, ***η Ρωσία*** στο πιο γόνιμο έδαφος ίσως και ολόκληρου του κόσμου.

Αυτό είναι εφικτό μόνο χάρη στην εργατικότητα του Γερμανού αγρότη, χάρη σε αυτά τα μέσα που εφαρμόζουμε τώρα με τεχνητό τρόπο, τα οποία όμως κάποια μέρα είναι βέβαιο ότι θα αποτύχουν. Γνωρίζουμε ήδη από σήμερα ότι όλη αυτή η δραστηριότητά μας με τα ***τεχνητά λιπάσματα*** θα οδηγήσει αργά ή γρήγορα στο να φτωχύνει τόσο πολύ το γερμανικό έδαφος από πραγματικά ζωογόνες δυνάμεις, που μια μέρα αναγκαστικά θα αρχίσει να «απεργεί». Αλλά ακόμη και χωρίς αυτό, η κατάσταση είναι ήδη τέτοια που μόλις και μετά βίας καταφέρνουμε να βρούμε την ισορροπία. Μια κακή σοδειά της τάξης του μόλις 10% σημαίνει ήδη στην πράξη απώλεια ψωμιού για πάνω από έναν μήνα, ενώ μια κακή σοδειά του 25% θα έβγαζε ήδη εκτός λειτουργίας τη βάση του ψωμιού μας για ένα τέταρτο του χρόνου. Αν αυτό επαναληφθεί δύο ή τρεις φορές, ο λαός μας θα βρεθεί αντιμέτωπος με μια καταστροφή.

Μπορούν οι διατροφικές δυσκολίες της Γερμανίας να λυθούν μέσω του παγκόσμιου εμπορίου;

Δεν μπορεί κανείς τώρα να ισχυριστεί ότι αυτά τα προβλήματα λύνονται μέσω του ***εμπορίου***. Θέλω να σας δώσω εδώ μια εικόνα της πραγματικότητας. Ένας άλλος ***κόσμος οικοδομείται σιγά-σιγά, αποτελούμενος από εντελώς κλειστούς οικονομικούς οργανισμούς***. Θέλω να ξεχωρίσω μόνο ένα κράτος: τη βορειοαμερικανική ένωση (ΗΠΑ). Αυτή η ένωση θα μπορούσε φυ-

σικά να μας προμηθεύσει άφθονα σιτηρά. Όμως, δεν είμαστε σε θέση να τα πληρώσουμε με κανέναν τρόπο. Χρυσό ή συνάλλαγμα δεν διαθέτουμε. Αλλά ακόμη κι αν είχαμε, αυτό σύντομα θα τελείωνε· γιατί δουλειές μπορεί να κάνει κανείς μόνο μέσω της ανταλλαγής διαρκών, αμοιβαίων εργασιακών παροχών. Η εργασία όμως που θα μπορούσαμε εμείς να δώσουμε στην Αμερική, θα αποτελούνταν από βιομηχανικά προϊόντα. Όμως η ίδια η Αμερική είχε 13 εκατομμύρια ανέργους στη δική της βιομηχανία. Είναι αυτάρκης. Επομένως, δεν μπορούμε να κάνουμε καθόλου δουλειές με αυτή τη χώρα. Δεν είναι σε θέση να δεχτεί τις γερμανικές ανταποδοτικές παροχές. Αυτό θα αύξανε ακόμη περισσότερο τη δική της ανεργία. Πρώτες ύλες για εξαγωγή δεν διαθέτουμε, αντίθετα πρέπει εν μέρει να τις εισάγουμε μόνοι μας. Με άλλα λόγια: ***Όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με έναν τέτοιο κλειστό οικονομικό οργανισμό, όπως είναι η Αμερική***, ή όπως είναι η ***Αγγλία*** μετά τη Διάσκεψη της Οτάβα[473], ***ή*** όπως είναι επίσης η ***Ρωσία, είμαστε*** – θα ήθελα να το πω έτσι – ***κακομοίρηδες ζητιάνοι***.

Υπάρχει και κάτι ακόμα: Το αν μπορώ, για παράδειγμα, να πουλήσω ένα ***βιομηχανικό προϊόν***, μια κατασκευή από σίδερο ή λαμαρίνα, ή μια μηχανή, εξαρτάται εξ ολοκλήρου από τη θέληση του άλλου. Δεν είναι δα υποχρεωμένος να αγοράσει μια καινούργια μηχανή μέσα σε έναν χρόνο, ούτε είναι υποχρεωμένος να εισάγει τόση ποσότητα σιδήρου μέσα σε ένα έτος.

Εδώ [στα βιομηχανικά προϊόντα] ***μπορεί κανείς να κάνει περικοπές***, πράγμα που σημαίνει ότι εμείς δεν είμαστε σε θέση ***να καθορίσουμε την τιμή***. Όμως, ***εκείνος*** που δεν μπορεί πλέον να εξασφαλίσει τη διαβίωσή του και ***χρειάζεται ψωμί***, ***είναι ανυπεράσπιστος*** και ***παραδομένος*** στο έλεος εκείνου που του πουλάει το ψωμί. Ο άλλος είναι τότε σε θέση, τη στιγμή που θα διαπιστώσει ότι ένα κράτος έχει μειωμένη σοδειά, ***να αυξήσει την τιμή του ψωμιού*** στο διπλάσιο ή στο τριπλάσιο. Και η ανάγκη θα τον αναγκάσει [τον αγοραστή] να πληρώσει ακόμη κι αυτό. Γιατί μπορώ – όπως είπα – να παραιτηθώ για έναν χρόνο από την εισαγωγή σιδήρου ή λαμαρίνας, αλλά δεν μπορώ να μην αναπληρώσω για έναν χρόνο μια ελλιπή εισαγωγή σιτηρών.

Η Οικονομική Κατάσταση της Γερμανίας το 1933.

Επιτρέψτε μου τώρα, σύντροφοί μου, να σας δώσω μια πολύ σύντομη εικόνα της κατάστασης, της οικονομικής κατάστασης, όπως αυτή ήταν το 1913 πριν από τον πόλεμο, το 1918 μετά τον πόλεμο και, τέλος, όπως ήταν το 1933, την ημέρα που ανέλαβα την εξουσία. Πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, η Γερμανία δεν είχε μόνο τις αποικίες της, αλλά και περίπου 25 δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα σε ξένα περιουσιακά στοιχεία που κατείχε σε όλο τον κόσμο, στα οποία προστίθεντο και περίπου 13 δισεκατομμύρια σε συνάλλαγμα και χρυσό. Όταν τελείωσε ο Παγκόσμιος Πόλεμος, η Γερμανία είχε χάσει μεν το 1918 τα 25 δισεκατομμύρια των εξωτερικών καταθέσεων, από τα 13 δισεκατομμύρια όμως είχαν απομείνει στο εσωτερικό της σχεδόν 9 δισεκατομμύρια σε χρυσό και συνάλλαγμα – δηλαδή, οπωσδήποτε 9 δισεκατομμύρια. Με αυτά τα χρήματα έγινε τότε – οφείλω να το πω – μια άσκοπη σπατάλη. Όταν ανέλαβα εγώ την εξουσία, δεν υπήρχαν πια 9 δισεκατομμύρια, αλλά ακριβώς ***83 εκατομμύρια***. Με αυτό το ποσό έπρεπε

---

473. Στην Οτάβα, την ομοσπονδιακή πρωτεύουσα του Καναδά, πραγματοποιήθηκε το 1932 η Διάσκεψη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, η οποία, προετοίμασε το έδαφος για μια στενότερη οικονομική συνεργασία μέσω προτιμησιακών δασμών ανάμεσα στην Αγγλία και τις κτήσεις της κ.λπ., (Βρετανική Κοινοπολιτεία = το ¼ της παγκόσμιας έκτασης και του παγκόσμιου πληθυσμού).

πλέον να ξεκινήσω ***να ανασυγκροτώ τη γερμανική οικονομία***, σε μια στιγμή που ολόκληρος ο κόσμος είχε σχεδόν κλείσει τις πόρτες του σε εμάς.

Ευρωπαϊκή Εσωτερική Οικονομία και Ανεξαρτησία

Τότε λοιπόν ***άλλαξα τα πάντα με βάση τη λογική: εργασία έναντι εργασίας, πρώτη ύλη έναντι εργασίας, αγροτικά προϊόντα έναντι βιομηχανικών προϊόντων***. Κατάφερα, μέσα από προσπάθειες ετών, να οικοδομήσω σταδιακά μια κάποια ***εσωτερική αγορά*** (Binnenwirtschaft), τουλάχιστον μέσα ***στην Ευρώπη***. Όμως, ενάντια σε αυτήν ακριβώς την ***εσωτερική οικονομία*** ξεκίνησε αμέσως και πάλι ο παλιός αγώνας της Αγγλίας, η οποία έβλεπε σε αυτή τη σταθεροποίηση – από οικονομική άποψη – ***τους σπόρους μιας μελλοντικής πολιτικής συνεργασίας***. Ταυτόχρονα, ξεκίνησε και ο αγώνας ολόκληρου του παγκόσμιου Ιουδαϊσμού, ο οποίος, με τον παραγκωνισμό των μέχρι τότε κερδοσκοπικών εμπορικών μεθόδων του, έβλεπε μια απώλεια όχι μόνο στην Ευρώπη, αλλά μια απώλεια που ίσως κάποια μέρα θα επηρέαζε ολόκληρο τον κόσμο. Κι αυτό γιατί οι μέθοδοι με τις οποίες εργαζόμαστε δεν ήταν πατενταρισμένες. Και άλλα κράτη άρχισαν να στρέφονται σε αυτές τις μεθόδους, και ο χρυσός άρχισε να χάνει τη λάμψη του. ***Η ίδια η Αμερική*** εκείνα τα χρόνια – επειδή δεν μπορούσε να πληρωθεί με προϊόντα και εργασία, δηλαδή με βιομηχανικά προϊόντα – ***εξήγαγε μεν*** από την πλευρά της βιομηχανικά προϊόντα, ***αλλά σαν αντάλλαγμα δεχόταν μόνο χρυσό***. Από την άποψη της εθνικής οικονομίας αυτό ήταν μια τρέλα, αλλά η εθνική οικονομία δεν ήταν πλέον μια διδασκαλία της λογικής, αλλά μια διδασκαλία θεωριών. Στην πραγματικότητα δεν μπορούσε κανείς να πληρώσει την Αμερική με τρόφιμα, καθώς αυτό το κράτος έπρεπε ούτως ή άλλως να θέσει εκτός λειτουργίας και να αποκλείσει από την αγροτική παραγωγή τεράστιες εκτάσεις, στο μέγεθος της Γερμανίας και ακόμη μεγαλύτερες, επειδή ζούσε μέσα σε τρομερή αφθονία. Αλλά ούτε με πρώτες ύλες και βιομηχανικά προϊόντα μπορούσε να πληρωθεί η Αμερική. Έτσι, η Αμερικανική Ένωση άρχισε να δέχεται χρυσό για την εργασία της και να συσσωρεύει αυτόν τον χρυσό σε αμέτρητα δισεκατομμύρια – ένα στοιχείο που, φυσικά, κινδύνευε να γίνει εντελώς άχρηστο τη στιγμή που θα γινόταν αντιληπτό ότι οικοδομείται ***ένας νέος κόσμος***, ο οποίος ***δεν αναγνωρίζει πλέον την έννοια του χρυσού, αλλά βάζει στη θέση της την έννοια της εργασίας και της εργασιακής απόδοσης***, και ο οποίος ξεκινά εξαρχής να ανταλλάσσει εργασιακές υπηρεσίες χωρίς τη χρήση χρυσού.

Εθνική ενοποίηση και στρατιωτικο-γεωγραφικές βελτιώσεις των συνόρων από το 1933

Πάνω από τον λαό μας άρχισαν τότε να μαζεύονται ξανά, σιγά-σιγά, σύννεφα καταιγίδας. Στο δικό μας περιβάλλον άρχισε να προβάλλει όλο και περισσότερο μια διαπίστωση: Η ***εθνική ενοποίηση*** αποτελεί την προϋπόθεση για κάθε μεταγενέστερη εκδήλωση ισχύος, και μάλιστα κυρίως από στρατιωτική και γεωγραφική άποψη. Ο κατακερματισμός του γερμανικού ζωτικού χώρου ήταν βέβαιο ότι θα μας άφηνε ανυπεράσπιστους απέναντι σε κάθε εχθρική επίθεση. Γι' αυτόν τον λόγο προχώρησα ***στην ένωση της Όστμαρκ (Αυστρίας), στην ίδρυση του Προτεκτοράτου*** (Βοημίας και Μοραβίας) και, ως εκ τούτου, στη ***διασφάλιση αυτού του παντελώς κατακερματισμένου – από στρατιωτική και γεωγραφική άποψη – ανατολικού μετώπου***. Με την ίδια λογική έγινε και η ***προώθηση των γερμανικών στρατιωτικών συνόρων στα δυτικά, μέχρι τον Ρήνο***. Όλα αυτά ήταν μέτρα που πήγαιναν κόντρα στα σχέδια εκείνων που είχαν την

πρόθεση, όταν θα ερχόταν η κατάλληλη στιγμή, να στερήσουν και πάλι από τη Γερμανία, με ένα μόνο χτύπημα, τα επιτεύγματα της σκληρής της εργασίας. Οι δυνάμεις που μας κήρυξαν τον πόλεμο το 1939 ήταν, άλλωστε, ακριβώς οι ίδιες που το έκαναν και το 1914. Τότε ήταν η μοναρχία – σήμερα είναι το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος. Τότε ήταν ο Κάιζερ – σήμερα είμαι εγώ. Τότε ήταν ο μιλιταρισμός – σήμερα ο εθνικοσοσιαλισμός. Επινόησαν ξανά και ξανά έναν καινούργιο όρο: Τότε ήταν η ελευθερία των μικρών εθνών – σήμερα η δημοκρατία. Είτε επικαλούνται την παγκόσμια οικονομία, όπως εκείνοι την εννοούν, είτε τον κανόνα του χρυσού, χρησιμοποιούν πάντα νέες παραλλαγές μιας παλιάς ιδέας που δεν άλλαξε ποτέ. Και αυτή η ιδέα βασίζεται, σε τελευταία ανάλυση, ***στη διατήρηση της λεγόμενης ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων***· δηλαδή, ***στην κυριαρχία πάνω σε μια κομματιασμένη Ευρώπη, στην εξάλειψη κάθε εσωτερικής ευρωπαϊκής σταθεροποίησης***, ***στην παρεμπόδιση της Ευρώπης από το να γίνει ανεξάρτητη από αυτό το εξωτερικό*** – ιδιαίτερα στον τομέα της οικονομίας των τροφίμων – και, κατά συνέπεια, ***στην αδυναμία της Ευρώπης για πάντα***. Τώρα προκύπτουν ορισμένα καθοριστικά ερωτήματα, σύντροφοί μου:

1. Ήταν, λοιπόν, σωστό το ότι παρ' όλα αυτά ασκήσαμε αυτή την οικονομική πολιτική;
2. Ήταν σωστό το ότι, παρά τη γνωστή σε εμάς θέληση του υπόλοιπου κόσμου, προχωρήσαμε στη σταθεροποίηση της Γερμανίας και δρομολογήσαμε την πολιτικο-στρατιωτική και γεωγραφική της αναδιάταξη;
3. Ήταν σωστό το ότι πραγματοποιήσαμε τον επανεξοπλισμό;
4. Ήταν σωστό το ότι από μια συγκεκριμένη στιγμή και μετά δηλώσαμε: «Από εδώ και πέρα δεν κάνουμε ούτε ένα βήμα πίσω»;

Το φάσμα της μπολσεβίκικης επανάστασης των μαζών των ανέργων, ο εξαναγκασμός για τη θεμελίωση της οικονομίας στην ανταλλαγή εργασιακών υπηρεσιών

Στο πρώτο ερώτημα είναι εύκολο να απαντήσει κανείς: Αν το 1933 δεν είχαμε ακολουθήσει τον δρόμο της νέας μας οικονομικής πολιτικής, θα είχαμε σαρωθεί από τη ***μπολσεβίκικη επανάσταση των μαζών των ανέργων***. Δεν μας απέμενε κανένας άλλος δρόμος. Είχαμε ήδη ***7 εκατομμύρια ανέργους! Όταν*** όμως η πείνα αρχίζει σταδιακά να πλήττει 10 ή 20 εκατομμύρια ανθρώπους, η λογική χάνεται. Τότε δεν κυβερνά πλέον η σύνεση, αλλά το πάθος. Τότε οι μάζες κατεβαίνουν στους δρόμους, διαλύουν το κράτος, και το Γερμανικό Ράιχ θα είχε καταστραφεί.

Έπρεπε, επομένως, να δοκιμαστεί μια τελευταία ***διέξοδος*** για να βγούμε από την οικονομική μας ανάγκη. Και αυτή δεν ήταν άλλη από την εθνικοσοσιαλιστική οικονομική πολιτική: ***η συγκρότηση ενός εσωτερικού ευρωπαϊκού συστήματος ανταλλαγής της εργασιακής απόδοσης***.
Αυτός ήταν ο μοναδικός, ο τελευταίος δρόμος.

Η πολιτικο-στρατιωτική σταθεροποίηση της Γερμανίας

2. Ήταν, λοιπόν, σωστό να προχωρήσουμε ***στη σταθεροποίηση του Ράιχ από πολιτικο-στρατιωτική και γεωγραφική άποψη***, αλλά και με την έννοια της ***διόρθωσης αδύνατων (μη βιώσιμων) συνόρων***;

Και αυτό το ερώτημα μπορεί να απαντηθεί εύκολα: Όποιος ακολουθούσε τον πρώτο δρόμο, έπρεπε να υπολογίζει ότι μια μέρα θα είχε απέναντί του σαν εχθρό όλη αυτή τη διεθνή ιουδαϊκή φάρα των εμπόρων. Το να ακολουθήσουμε τον πρώτο δρόμο και να μην πάρουμε τον δεύτερο, θα ήταν το μεγαλύτερο έγκλημα στην ιστορία μας.

Ο επανεξοπλισμός της Γερμανίας

Το 3ο ερώτημα: Ήταν σωστό να ***εξοπλιστούμε***; Φίλοι μου! Το να μην εξοπλιστούμε θα σήμαινε:
α) το να οικοδομήσουμε ένα οικονομικό σύστημα, το οποίο ήταν μοιραίο να προκαλέσει την έχθρα ολόκληρου του παγκόσμιου Ιουδαϊσμού,
β) το να προετοιμάσουμε μια ευρωπαϊκή σταθεροποίηση, η οποία ήταν μαθηματικά βέβαιο ότι θα προκαλούσε και θα επέφερε την έχθρα της Μεγάλης Βρετανίας,
γ) αλλά ταυτόχρονα το να μην προνοήσουμε ώστε – σε περίπτωση που από αυτή την έχθρα προέκυπτε μια επιθετική ενέργεια εναντίον μας – να είμαστε προετοιμασμένοι και εξοπλισμένοι για να την αντιμετωπίσουμε.

Σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού και του γερμανικού σοσιαλισμού στο κράτος του Αρχηγού

Το 4ο ερώτημα: Ήταν σωστό να βγάλουμε από όλα όσα αναφέρθηκαν προηγουμένως ακόμη και τις έσχατες συνέπειες;

Νέοι μου σύντροφοι, εδώ πρέπει να φέρετε στο μυαλό σας τη δική μου πορεία. Κάποτε συμμετείχα και εγώ στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Όταν αυτός είχε πια τελειώσει προ πολλού, το γερμανικό έθνος ήταν διαλυμένο: ***από τη μία πλευρά ο εθνικισμός***, ***από την άλλη ο σοσιαλισμός***. Ο υπόλοιπος κόσμος πανηγύριζε: μέσα στον γερμανικό λαό πολεμούσαν μεταξύ τους δύο αντίπαλοι, δύο αντίθετα ρεύματα, για τα οποία όλοι ισχυρίζονταν ότι δεν θα μπορούσαν ποτέ ξανά ***να συμβιβαστούν μεταξύ τους***. Έλεγαν ότι ο εθνικισμός δεν μπορεί να ταυτιστεί με τον σοσιαλισμό. Ότι ο σοσιαλισμός θα είναι αιώνια εχθρός του εθνικισμού. Το 1918 αναγκάστηκα να πω στον εαυτό μου ότι αυτή η αντίθεση, αν συνεχίσει να εισχωρεί όλο και πιο βαθιά στο έθνος μας, αποτελεί ένα ζωντανό δηλητήριο, το οποίο για τους επόμενους αιώνες θα σήμαινε τον ολοκληρωτικό κομματιασμό του εθνικού μας κορμού.

Γερμανική Επανάσταση του 1918
Η σωτηρία των Συμμάχων στην πιο κρίσιμη στιγμή

Τότε είδα με τα μάτια μου τι παθαίνει ένας λαός όταν, την πιο κρίσιμη στιγμή, δεν έχει τους κατάλληλους ανθρώπους στις σωστές θέσεις. Πολλά χρόνια αργότερα, με επισκέφτηκε στο Μπέργκχοφ μου στο Μπερχτεσγκάντεν[474] ο ***Λόιντ Τζορτζ***. Συζητήσαμε για τον Παγκόσμιο Πόλεμο και μου είπε: ***"Η επανάστασή σας εκείνη την εποχή ήταν για εμάς η σωτηρία της τελευταίας στιγμής***. Μόλις οκτώ μέρες πριν, ο στρατάρχης Χέιγκ είχε υποβάλει ένα υπόμνημα, όπου αποδείκνυε ότι οι συμμαχικοί στρατοί είχαν φτάσει πια στα όριά τους. Αντίθετα, η γερμανική αντίσταση είχε σκληρύνει τόσο πολύ, που δεν γινόταν πλέον λόγος για απελευθέρωση των κατεχόμενων εδαφών. Υπολόγιζε ότι η συνέχιση των επιθέσεων θα ήταν δυνατή το νωρίτερο το καλοκαίρι ή στις αρχές του καλοκαιριού του 1919". Ο Λόιντ Τζορτζ μού είπε επίσης: "Εκείνη την περίοδο, το φθινόπωρο του 1918, τα είχαμε παίξει όλα για όλα ***σε ένα και μόνο χαρτί***. Είχαμε παγώσει όλες τις άλλες μεταφορές. Η κατάσταση με τα τρόφιμα ήταν τόσο κρίσιμη για εμάς, που ήμασταν έτοιμοι να καταστραφούμε από στιγμή σε στιγμή – και τότε ακριβώς μάθαμε ότι ξέσπασε επανάσταση στη Γερμανία".

Ο εσωτερικός πολιτικός αγώνας του Χίτλερ για την εξουσία

Θαύμα; Όχι, νεαροί μου φίλοι, αυτό δεν ήταν κανένα θαύμα, αν αναλογιστεί κανείς τη γερμανική ηγεσία εκείνης της εποχής. Ήταν ανίκανη. Αυτή η τότε ηγεσία στερούνταν ανθρώπων που να είναι κατάλληλοι, σε μια τόσο σκληρή περίοδο, όχι μόνο να κρατήσουν γερά το τιμόνι της χώρας στα χέρια τους, αλλά και να την οδηγήσουν στη σωστή πορεία.

---

474. Στις 4 Σεπτεμβρίου 1936.

Όταν ***εγώ, ένας άγνωστος και ανώνυμος στρατιώτης*** τότε, ***αποφάσισα να ανοίξω πόλεμο με όλο τον κόσμο, να συντρίψω και να διαλύσω τα διάφορα κόμματα, να εξαφανίσω τα συνδικάτα και τις ενώσεις των εργοδοτών***, να βάλω το κράτος σε μια νέα βάση, ***να καταργήσω τα ομόσπονδα κρατίδια, να αφανίσω τα κοινοβούλιά τους, να εξαλείψω την κοινοβουλευτική κεντρική εξουσία της χώρας*** και ***να την αντικαταστήσω με μια αυταρχική*** – τότε, αυτή ήταν η σκέψη ενός ανθρώπου που ακόμα και οι πιο κοντινοί του γνωστοί μπορούσαν να τον περάσουν για τρελό την πρώτη στιγμή. Όλα αυτά δεν μας ήρθαν έτοιμα σαν δώρο εξ ουρανού, αλλά εγώ ξεκίνησα τον αγώνα, έναν ***αγώνα ενάντια*** σε ό,τι αντίπαλο μπορεί κανείς να φανταστεί: Ενάντια ***στον Τύπο***, ενάντια ***στο κεφάλαιο***, ενάντια ***σε κόμματα***, ***παραδόσεις, παλιές συνήθειες***, ενάντια στους κατεστημένους ***κυβερνητικούς συνασπισμούς*** των επιμέρους κρατιδίων και ***τις θρησκευτικές οργανώσεις***. Δεν υπήρχε τίποτα που να μην ενώθηκε εναντίον μου και να μην στάθηκε απέναντί μου στη μάχη. Παρόλα αυτά, μέσα σε 15 χρόνια κατάφερα να γκρεμίσω το ένα οχυρό εξουσίας των αντιπάλων μου μετά το άλλο και να διαμορφώσω ένα νέο κράτος από το μηδέν. Στους πρώτους 7 ανθρώπους προστέθηκαν σταδιακά 20, 50, 100 και μέχρι 1.000 υποστηρικτές. Με αμέτρητες ομιλίες κατάφερα να αυξάνω συνεχώς αυτόν τον αριθμό, μέχρι που τελικά βρέθηκαν πίσω μου οι πρώτοι 100.000 υποστηρικτές, και αυτοί οι 100.000 έγιναν ένα εκατομμύριο. Καταφέραμε να μπούμε στο Ράιχσταγκ (Βουλή), όπου πήραμε τις πρώτες 12 έδρες[475], οι οποίες στις επόμενες εκλογές αυξήθηκαν κιόλας σε 107[476]. Έτσι παλέψαμε από εκλογική αναμέτρηση σε εκλογική αναμέτρηση, διαλύσαμε το ένα κόμμα μετά το άλλο, μέχρι που ήρθε επιτέλους η στιγμή που ο αείμνηστος Πρόεδρος του Ράιχσταγκ μού εμπιστεύτηκε την Καγκελαρία. Μόλις τότε ξεκίνησε το έργο του εσωτερικού ξεκαθαρίσματος. Μέσα σε λίγους μήνες έπρεπε να καταργηθούν τα συνδικάτα, να εξαλειφθούν οι εργοδοτικές ενώσεις, να εκμηδενιστούν τα κόμματα, να τεθούν επίσης εκτός μάχης τα επιμέρους κρατίδια με τα κοινοβούλιά τους, και ταυτόχρονα με αυτές τις διαδικασίες ξεκίνησε το χτίσιμο μιας νέας εγχώριας οικονομίας.

Η πίστη του Χίτλερ στη ιστορική του αποστολή

Εκείνη την περίοδο, σύντροφοί μου, απέκτησα και μια άλλη πεποίθηση: Δεν πρέπει να αφήνεις ***μια δύσκολη αποστολή, στην οποία σε βάζει ξεκάθαρα η μοίρα***, στους απογόνους σου. Όταν ξεκίνησα τον αγώνα μου το 1918 και άρχισα να γίνομαι γνωστός σε ευρύτερους κύκλους το 1919 και το 1920 αντίστοιχα, οι άνθρωποι της αστικής τάξης μού επαναλάμβαναν συνεχώς μια συγκεκριμένη φράση: “Συμφωνούμε κι εμείς με τις σκέψεις σας. Μπορεί να έχετε δίκιο, αλλά η σημερινή γενιά δεν μπορεί να το λύσει αυτό. Πρέπει να το αφήσουμε κάποτε στα παιδιά μας. Εκείνα θα τα διορθώσουν όλα. Η σημερινή γενιά δεν είναι ικανή”.

Εγώ επαναστάτησα ενάντια σε μια τόσο δειλή αντίληψη, όπου μια γενιά απαλλάσσει τον εαυτό της από το καθήκον να λύσει τα εθνικά ζητήματα[477] και

---

475. Εκλογές για το Ράιχσταγκ της 20ής Μαΐου 1928: 12 από τις 491 έδρες (NSDAP: 809.771 ψήφοι).

476. Εκλογές για το Ράιχσταγκ της 14ης Σεπτεμβρίου 1930: 107 από τις 577 έδρες (NSDAP: 6.406.379 ψήφοι).

477. Το «Γερμανικό Ράιχ του Γερμανικού Έθνους" του Χίτλερ εκτεινόταν το καλοκαίρι του 1942 σε περίπου 6,85 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, δηλαδή εδαφικά ήταν σχεδόν τόσο μεγάλο όσο οι ΗΠΑ (χωρίς τις πολιτείες του Ειρηνικού). Με 362,5 εκατομμύρια ανθρώπους, ο πληθυσμός του αντιστοιχούσε μάλιστα στο τριπλάσιο του τότε πληθυσμού των ΗΠΑ (χωρίς τις πολιτείες του Ειρηνικού).

τα μεταβιβάζει αντ' αυτού στα μικρά παιδιά που θα ακολουθήσουν κάποτε. Εξανέστην ενάντια σε αυτή τη δειλία, να καθίστανται υπεύθυνες οι μελλοντικές γενιές για όσα δεν κάνει κανείς ο ίδιος και είναι πολύ δειλός για να τα πράξει. ***Πήρα την απόφαση, οτιδήποτε πρέπει να γίνει, όσο ζω, να το επωμιστώ εγώ ο ίδιος και να το φέρω εις πέρας.»***